

ナツ レハカ レハカ

THẬP
TỬ
ĐÀ

Mục lục

[Chương 1: Linh Lung Cửu Chuyển Ki Thế Túy](#)

[Chương 2: Bình Thủy Tương Phùng Thiên Nhai Nhân](#)

[Chương 3: Lục Trúc Doanh Doanh Thế Ngoại Cư](#)

[Chương 4: Khước Thị Đăng Hóa Lan San Xứ](#)

[Chương 5: Cầm Sát Vô Đoan Thập Ngũ Huyền](#)

[Chương 6: Vạn Dặm Tinh Thần Vạn Dặm Tâm](#)

[Chương 7: Hóa Hải Phong Ba Bình Địch Khởi](#)

[Chương 8: Phong Lưu Linh Lạc Tông Thử Thủ](#)

[Chương 9: Kiếp Trước Kiếp Nay Mấy Độ Tình](#)

[Chương 10: Tiếp Thiên Liên Diệp Vô Tận Bích](#)

[Chương 11: Đừng Nói Biết Mấy Phần Thiên Mệnh](#)

[Chương 12: Không Quan Hệ Vẫn Là Có Quan Hệ](#)

[Chương 13: Thiên Bích Kinh Hồng Phục Khanh Khanh](#)

[Chương 14: Rong Ruối Nam Cương Mạc Bắc](#)

[Chương 15: Không Cho Tu Mi Là Cân Quắc](#)

[Chương 16: Hình Sấm Ngân Diệp](#)

[Chương 17: Lương Duyên Khó Cầu](#)

[Chương 18: Hoa Rơi Nước Chảy Một Giấc Mộng, Hiếu Bạch Thanh Minh Trái Qua Xuân](#)

[Chương 19: Thu Đã Đến Bên Cửa Sổ Tự Bao Giờ](#)

[Chương 20: Phồn Hoa Qua Đi Thành Nhất Mộng](#)

[Chương 21: Rộn Ràng Nhốn Nháo Thiên Nhai Khách](#)

[Chương 22: Hành Y Tế Thế Lại Khéo Kinh Doanh](#)

[Chương 23: Thiên Quân Vạn Mã Chỉ Chờ Nhân](#)

[Chương 24: Vân Văn Trâm Đầu Ngọc Bích Kiếm](#)

[Chương 25: Bàn Tay Trắng Nón Chạm Tiếng Lòng](#)

[Chương 26: Cường Tứ Kiếm Hoa, Hàn Lăng Cửu Châu](#)

[Chương 27: Tam Thu Sở Yến Nhân Sơ Trú](#)

[Chương 28: Chỉ Nói Giang Hồ Là Giang Hồ](#)

[Chương 29: Xa Nhau Rồi Tâm Tích Đông Phong](#)

[Chương 30: Mặt Trời Phá Mây Nơi Thanh Sơn Xa](#)

[Chương 31: Về Kinh Thành](#)

[Chương 32: Mai Hương Tuyết Ảnh Xuân Cách Lạc](#)

[Chương 33: Thành Thâm Huyết Lệ Cổ Nhân Tâm](#)

[Chương 34: Mê Ly Phác Sóc Khởi Nội Bộ](#)

[Chương 35: Trầm Quang Thâm Liễm Hắc Diệu Thạch](#)

[Chương 36: Chi Oán Sinh Ở Nhà Đế Vương](#)

[Chương 37: Ánh Đèn Minh Âm Trí Xa Điện](#)

[Chương 38: Vô Tình Không Giống Đa Tình Khó](#)

[Chương 39: Tứ Ca Phong Vân Ngân Thương Lành](#)

[Chương 40: Cung Đình Kiêu Chí Không Chứa Nỗi Nụ Cười](#)

[Chương 41: Lên Núi Đạp Vụ Bốn Bề Mệnh Mang](#)

[Chương 42: Lựa Chọn Một Con Đường](#)

[Chương 43: Tạm Chức Tu Nghi](#)

[Chương 44: Vãn Mãi Nợ Tình Thiên Trạ](#)

[Chương 45: Đế Nghiệp Trong Trí Xa Trong Điện](#)

[Chương 46: Chỗ Cao Không Thẳng Kim Loan Điện](#)

[Chương 47: Từng Bước Một Tuổi Dần Già Đi](#)

[Chương 48: Nụ Hoa Đãi Phóng Xuân Quay Lại](#)

[Chương 49: Lần Đầu Tiên Bước Vào Liên Trì Cung](#)

[Chương 50: Một Chữ ‘Tình’ Lầm Lỡ Thương Sinh](#)

[Chương 51: Tắc Tắc Phán Phán Từng Bước Bỏ Cục](#)

[Chương 52: Lưu Luyện Sĩ Mê Ân Oán Nhiều](#)

[Chương 53: Tình Từ Đáy Lòng Tự Biết Khó](#)

[Chương 54: Biển Cát Chẳng Chết Trăm Trượng Băng](#)

[Chương 55: Vô Tư Mà Hữu Tình](#)

[Chương 56: Trúc Tiêu Tịch Liêu Thương Hải Nhất Thanh Tiêu](#)

[Chương 57: Nguyên Cuộc Đời Này Phúc Thọ An Khang](#)

[Chương 58: Cầu Mà Như Không Cầu](#)

[Chương 59: Mượn Lâm Chủ Phong Vạn Ngọc Chi](#)

[Chương 60: Bát Vân Khai Vụ Vọng Minh Nguyệt](#)

[Chương 61: Liên Thủ Thương Sinh Ngàn Tái Lệ](#)

[Chương 62: Ta Cười Người Khác Nhìn Không Thấu](#)

[Chương 63: Kính Tu Nhất Túy Khinh Vương Hầu](#)

[Chương 64: Máu Đào Thanh Thiên Xích Tử Tâm](#)

[Chương 65: Cười Lý Giang Sơn Phong Mãn Lâu](#)

[Chương 66: Tướng Cộng Dựa Vào Lan Can Xem Nguyệt Thăng](#)

[Chương 67: Trời Sinh Ta Tài Tất Có Dừng](#)

[Chương 68: Thuyền Đi Gặp Chỗ Nước Cạn](#)

[Chương 69: Như Kí Không Thủy Miếu Yên Phi](#)

[Chương 70: Thành Giận Này Có Ai Biết](#)

[Chương 71: Rút Dao Đoạn Thủy Thủy Càng Lưu](#)

[Chương 72: Túy Cười Bồi Quân Ba Ngàn Tràng](#)

[Chương 73: Con Mắt Sáng Tuệ Tâm Khuy Tiên Cơ](#)

[Chương 74: Đất Rung Núi Chuyển Thiên Châu Lạc](#)

[Chương 75: Càn Khôn Thủy Biệt Cửu Tiêu Thanh](#)

[Chương 76: Mười Dặm Hồng Trần Nghênh Khanh Đến](#)

[Chương 77: Hoa Rơi Nước Chảy Hai Trái Tim](#)

[Chương 78: Vật Đối Sao Đời Tính Toán Quân Binh](#)

[Chương 79: Phù Dung Trưởng Ấm Độ Đêm Xuân](#)

[Chương 80: Nguyễn Cả Đời Bi Dực Song Phi](#)

[Chương 81: Chỉ Cùng Trời Thử So Cao Thấp](#)

[Chương 82: Nhất Tri Ba Tỉnh Tiểu Bình Sơn](#)

[Chương 83: Thiện Ác Đơn Giản Trong Lòng Biết](#)

[Chương 84: Chỉ Duyên Khi Trước Xem Như Ngân](#)

[Chương 85: Loạn Sinh Xuân Sắc Bản Vô Tình](#)

[Chương 86: Bình Thường Biến Lại Cổ Nhân Tâm](#)

[Chương 87: Tình Hải Khôn Cùng Thiên Nhai Ngạn](#)

[Chương 88: Vạn Dặm Giang Sơn Cẩm Tú Hạ, Cũng Khói Lửa Tương Khôi](#)

[Chương 89: Lui Tới Nhân Duyên Ai Là Phi](#)

[Chương 90: Tâm Sĩ Đến Tận Đây Ý Nan Bình](#)

[Chương 91: Ba Ngàn Tóc Đen Vì Quân Lưu](#)

[Chương 92: Cẩm Khâm Vi Hân, Hoa Đèn Tiệm Gầy, Trăng Đã Treo Cao](#)

[Chương 93: Thiên Cổ Giang Lưu Trầm Hồi Lan](#)

[Chương 94: Kinh Sấm Dời Non Lấp Biển](#)

[Chương 95: Tam Nguyên Giống Như Lương Thương Yến](#)

[Chương 96: Chi Mong Say Mãi Không Muốn Tỉnh](#)

[Chương 97: Kì Mưu Hiểm Binh Định Xuyên Thục](#)

[Chương 98: Đêm Qua Gió Tây Điều Bích Thụ](#)

[Chương 99: Lại Nói Tâm Sự Bình Nhung Sách](#)

[Chương 100: Gió Mạnh Đưa Tuyết Phiêu](#)

[Chương 101: Phong Nguyệt Dưới Đèn Một Chén Rượu](#)

[Chương 102: Chặn Ngựa Tà Phong Mà Nhận Thức](#)

[Chương 103: Mây Khói Cuốn Mây Trọng Sơn](#)

[Chương 104: Nửa Phần Núi Sông Nhan Sắc Lạnh](#)

[Chương 105: Sơn Âm Đêm Tuyết Mãn Cô Phong](#)

[Chương 106: Hoành Linh Vân Trường Cộng Bắc Chinh](#)

[Chương 107: Khinh Dịch Chiết Liễu Biết Vì Sao](#)

[Chương 108: Uyển Cánh Thanh Hề Nan Nhìn Nhau](#)

[Chương 109: Một Núi Hai Hồ Giao Tranh](#)

[Chương 110: Một Lời Khó Giải Lòng Người](#)

[Chương 111: Đa Tình Từ Xưa Vốn Không Hận](#)

[Chương 112: Mây Đen Ấp Thành Thành Dục Tội](#)

[Chương 113: Tâm Sáng Như Ban Ngày](#)

[Chương 114: Bách Trường Nguyên Trước Bách Trường Băng](#)

[Chương 115: Núi Sông Trước Mắt Niệm Không Xa](#)

[Chương 116: Một Lần Quay Lại Đã Cách Tam Thu](#)

[Chương 117: Thanh Phong Đã Mất Âm Thanh](#)

[Chương 118: Biên Thành Phóng Ngựa Áo Đơn Bạc](#)

[Chương 119: Thanh Sơn Nơi Nào Mai Trung Cốt](#)

[Chương 120: Một Mảnh Tình Sâu Sắc, Lạnh Mà Nồng Ấm](#)

[Chương 121: Anh Hùng Can Đám Cười Côn Luân](#)

[Chương 122: Cây Muốn Lặng Mà Gió Chẳng Ngừng](#)

[Chương 123: Từ Dục Dưỡng Mà Thân Không Đợi](#)

[Chương 124: Cơ Quan Tính Tẫn Rất Thông Minh](#)

[Chương 125: Minh Triều Tịch Mịch Chu Lăng Lộ](#)

[Chương 126: Đạp Làn Tử Vân Do Chưa Toàn](#)

[Chương 127: Đỗ Khúc Lê Hoa Chén Thượng Tuyết](#)

[Chương 128: Tiên Đồ Hai Tay Áo Hoàng Kim Lệ](#)

[Chương 129: Nơi Nào Phùng Xuân Không Phiền Muộn](#)

[Chương 130: Sơn Đẳng Tuyết Đình Ta Vì Phong](#)

[Chương 131: Bàn Xử Án Tam Sinh Bạch Cốt Thiện](#)

[Chương 132: Ngân Trần Tuyết Đế Đông Phong Phá](#)

[Chương 133: Vô Hạn Nguyệt Tiên Thương Ba Ý](#)

[Chương 134: Nhất Xuyên Minh Phát Sáng Lưu Chử](#)

[Chương 135: Quế Cung Dài Hạn Không Nhớ Xuân](#)

[Chương 136: Thủy Tùy Thiên Di Thu Bát Ngát](#)

[Chương 137: Thương Tâm Nhất Thụ Hoa Mai Ảnh](#)

[Chương 138: Vạn Dặm Đông Tâm Vô Cứu Trọng](#)

[Chương 139: Ngọc Hàn Tuyết Lãnh Hiên Viên Đài](#)

[Chương 140: Kích Trọc Lăng Hề Phong Phi Dương](#)

[Chương 141: Sơn Minh Lạc Thiên Thủy Minh Sa](#)

[Chương 142: Đường Tồn Hại Một Tắc Thiên Trong Lòng](#)

[Chương 143: Kỳ Lân Phun Ngọc Thịnh Mùa Xuân](#)

[Chương 144: Vạn Thụ Đào Hoa Nguyệt Mãn Thiên](#)

[Chương 145: Mộ Vũ Rả Rích Nghe Thấy Chim Đổ Quyên](#)

[Chương 146: Quỳnh Đài Kim Điện Khởi Thu Trần](#)

[Chương 147: Từng Trái Đứng Làm Khó Thúi](#)

[Chương 148: Không Có Gì Ngoài Vu Sơn Không Phái Vân](#)

[Chương 149: Thế Sự Như Ván Cờ Mới](#)

[Chương 150: Vân Đi Thương Ngô Tương Thủy Thâm](#)

[Chương 151: Cùng Trời Cuối Đất Vì Quân Cường](#)

[Chương 152: Thiên Hà Lạc Trường Phòng Châu Lộ](#)

[Chương 153: Kỳ Hoa Ngưng Huyết Bạch Ngưng Chi](#)

[Chương 154: Ngọc Lậu Vô Thanh Bình Phong Lãnh](#)

[Chương 155: Ngông Nghênh Bổng Tâm Triệt Minh Hàn](#)

[Chương 156: Cửu Thiên Cổng Trời Phong Vân Động](#)

[Chương 157: Tụ Lý Càn Khôn Tiềm Long Qua Cửa](#)

[Chương 158: Hoa Dung Thuyết Ảnh Liên Hương Lãnh](#)

[Chương 159: Côn Sơn Ngọc Nát Phương Hoàng Minh](#)

[Chương 160: Thiên Cổ Giang Sơn Vạn Cổ Tình](#)

[Chương 161: Hải Đến Cuối Thiên Lâm Ngạn](#)

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Linh Lung Cứu Chuyển Kỉ Thế Túy

Trong phòng tối, Ninh Văn Thanh về nhà, cơ hồ dùng toàn khí lực đem một cái giày cao gót đá rất xa, rơi trên sàn gỗ lim quý báu, phát ra tiếng “Phanh” trầm đục. Nàng đứng ở trong bóng tối phát ngốc, chậm rãi đem một chiếc giày cao gót còn lại cũng đá ra , đi vào phòng ngủ.

Sàn nhà lạnh lẽo như đi lên nước đá, ngoài cửa sổ ánh trăng sáng nhẹ, giống như một tầng lụa mỏng tinh tế, yên tĩnh mang theo một chút hương vị quý dị hương vị.

Ninh Văn Thanh không có ý tưởng bật đèn, ngồi xuống mép giường , ba giây sau ngửa mặt ngã trên giường ngất người.

Nhớ lại vẻ mặt cùng lời nói vừa rồi của Lí Đường cùng với Từ Phi Phi, tựa hồ như còn ở trước mắt, hai người họ tình chàng ý thiếp thật sâu nặng, nhưng cũng thực ghê tởm, nàng cảm thấy thực ghê tởm.

Không có nguyên nhân khác, chính là bởi vì Lí Đường vị hôn phu của nàng, mà Từ Phi Phi lại là bạn tốt của nàng. Lại như chuyện xưa, nàng mặc lễ phục tân hôn ở bãi đỗ xe nhìn thấy hai người ôm nhau tình tứ.

Thương tâm sao? Nàng hỏi chính mình, quả thật có cảm giác thương tâm , nhưng không phải bởi vì bọn họ hai người khanh khanh ta ta, mà là thời điểm nghe Lí Đường nói ra câu nói kia .

“Kết hôn với Ninh Văn Thanh một nửa cổ quyền xí nghiệp Ninh thị vào tay.”

Thương tâm không phải vì bạn tốt cùng bạn trai có tình ý, thương tâm vì không ngờ Lí Đường là người như thế. Ninh Văn Thanh nghĩ tưởng chính mình tìm được vị hôn phu hoàn mỹ , anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong tuấn tú lịch sự ôn nhu săn sóc hài hước hào phóng, đến trường thì làm mưa làm gió, sau công tác lại công trạng đầy mình, ngay cả cha nàng thân là chủ tịch tập đoàn Ninh thị mắt như lưỡi dao duyệt vô số người, trong giới kinh doanh kinh nghiệm phong phú vô cùng đều gật đầu khoa trương: “Con gái thực tuệ nhãn gặp được anh hùng.”

Tuệ nhãn gặp được anh hùng? Chính mình mắt bị mù đi. Bạch mã vương tử cùng công chúa chuyện xưa cho tới bây giờ chính là cái thần thoại.

Một nửa cổ quyền Ninh thị, nguyên lai đây là lí do hần muốn kết hôn, mà không phải là nàng. thề non hẹn biển của hần là hứa cấp ninh thị cổ quyền nghe , không phải hứa cấp Ninh Văn Thanh nàng; lời ngon tiếng ngọt của hần là nói cho Ninh thị cổ quyền nghe , không phải nói cho Ninh Văn Thanh nàng; nhu tình mật ý của hần là để ninh thị cổ quyền nhìn xem, không phải cho Ninh Văn Thanh nàng.... ..

Ninh Văn Thanh nhãn tình mờ mịt, không có nước mắt, thật là kỳ quái, chính mình không phải cùng Lí Đường khi học đại học khi liền nhất kiến chung tình tái kiến ái mộ sơn vô lăng thiên địa hợp nãi dám cùng quân tuyệt sao, theo lý thuyết nàng hiện tại hần là một khóc hai nháo ba thất cổ mới có vẻ bình thường chứ?

Nàng theo bản năng chạm vào vòng đá Bích Tỉ cổ tay tay, trong lòng vô cùng buồn bực , không có cảm giác, chính là đáy lòng có điểm quá mức thanh tĩnh đến chết lặng.

Nàng cười cười tự giễu, người quá thanh tĩnh không tốt, nhất là nữ nhân.

Thất thái Bích Tỉ ôn lạnh làm người ta thanh tĩnh thực thoải mái, vốn mặt Ninh Văn Thanh không chút thay đổi lại lộ ra một tia mỉm cười.

Nàng ở trên giường xoay người, cầm hộp bạc nhỏ đầy hoa văn phong cách cổ xưa trên đầu giường , bên trong hộp lót một màu thâm lam nhưng tơ thượng hạng, có vài chuỗi vòng tay thủy tinh do nàng sưu tầm nhiều năm.

Ninh Văn Thanh mỗi loại vòng tay thủy tinh đều có một chuỗi. “Hắc kim cương võ sĩ” truyền rằng có thể trừ tà chính là chuỗi hắc diệu thạch đang đeo trên tay, “Xui xẻo mau đi đi .” Nàng lầm bầm lâu bầu nói. Mười tám khóa hắc diệu thạch mặt trên đều như mở ánh mắt, dưới ánh trăng sâu kín nhìn chăm chú vào nàng.

Ninh Văn Thanh tiếp tục lấy từ trong hộp bảo bối của nàng , vòng vàng như ánh mặt trời, cát tường phú quý đến như thần phật đeo vào tay trái, tiếp tục xua xui.....

Lam Hải bảo thạch, màu lam nhạt trong trẻo, tinh lọc linh thông.....

Nguyệt thạch sắc trắng mông lung như ánh trăng, ôn nhu tâm tình, làm con người thanh tỉnh.....

U Linh Lục thạch, quý lão tài thần, chiêu quý nhân, chiêu tài phú.....

Hồng thạch lựu màu đỏ sậm, xua tan u buồn, mỹ dung dưỡng nhan, mang đến hạnh phúc cùng tình yêu vĩnh hằng , nàng cười..... đeo vào tay.

Thạch Anh màu tím tôn quý, khai phá trí lực, giữ vững cảm xúc, còn đại biểu cho..... tình yêu kiên trinh , lại cười..... đeo đeo.

Phù dung thạch hồng sáng lấp lánh, đá quý tượng trưng cho nữ thần tình yêu A Phật Lạc Địch (Venus – nữ thần tình yêu và sắc đẹp), mang đến cảm tình trong cuộc sống, nếu cùng đối phương cãi nhau, còn có thể xoa dịu tình yêu, tiếp tục vui vẻ..... Đây đương nhiên muốn đeo.

Ninh Văn Thanh nương theo ánh trăng nhìn chính mình đeo vào tay đầy những chuỗi hạt, cảm giác chả khác gì nhà giàu mới nổi. Đá thủy tinh thiên nhiên gây cảm giác mát ở cánh tay của nàng dây dưa lan tràn, giống như vào cuối mùa thu rét lạnh đưa tay vào hồ nước bình thường, có chút lạnh lẽo. Ninh Văn Thanh âm thầm mắng “Bệnh thần kinh”, lấy vòng thủy tinh trên hai tay xuống dưới để tại một bên, chỉ còn đeo đá Bích Tỉ lúc đầu. Nàng nằm ngửa trở lại, nhắm hai mắt lại, trong đầu không biết nghĩ cái gì, chỉ chốc lát sau đã nặng nề ngủ.

Ninh Văn Thanh không có chú ý tới, chính mình vô ý quăng những chuỗi thủy tinh vô tình kéo thành nửa hình cung, ở dưới ánh trăng trong trẻo như mặt nước, không hện mà cùng phát ra ánh sáng rọi. Tám đạo quang mang ở không trung thành một đạo, chiếu sáng toàn bộ phòng, rồi sau đó chậm rãi , chậm rãi rót vào bên trong chuỗi Bích Tỉ trên tay phải nàng.

Ninh Văn Thanh đang ngủ cảm thấy có chút lạnh, quần áo giống như bị làm ẩm ướt dán trên người, thực không thoải mái.

Ninh Văn Thanh không tình nguyện mở to mắt, ánh mặt trời đậu trên mi mắt, nàng lại nhanh chóng nhắm mắt lại tránh né ánh sáng. Nhưng là ba giây sau, nàng bật dậy, cánh tay va vào đá đau khiến nàng nhăn mặt.

Sao lại có đá với nước ở đây? Nàng nhớ rõ ràng là nằm ngủ trên giường trong phòng ngủ rộng rãi, vừa tỉnh lại, phòng ngủ biến thành nơi sơn dã, đêm tối thành ban ngày..... Chỉ có một giải thích, nàng đang ở trong mộng a.

Ninh Văn Thanh thói quen đánh giá nơi đây, ngồi yên một tại chỗ, tư duy nhất thời đình trệ.

Đập vào mắt là núi xanh vờn quanh, bốn phía đều là cây cối tươi tốt xanh um, đỉnh núi phía trước rủ xuống một thác nước nhỏ, nước như châu ngọc

bắn tung tóe, tiếng nước ầm ầm xa gần. Dòng nước trong suốt dọc theo sơn thể tầng tầng rơi xuống, hình thành bên người nàng một dòng suối nhỏ, chảy chậm rãi, uốn lượn thường dòng, biến mất ở sau dãy núi xanh ngắt. Mà nàng liền nửa ngời ở dưới nước, trên người mặc một bộ váy dài màu trắng, một nửa thân mình còn ở trong nước, trong tay có một cái giỏ trúc nho nhỏ, có chút hoa cỏ không biết tên là gì .

Ninh Văn Thanh sửng sốt sau một lúc lâu, nhìn chính mình dưới suối, nhìn nhìn, lại nhìn quanh một chút bốn phía, lại cúi đầu nhìn chính mình, tay vỗ vỗ mặt mình, có chút đau, thế mới biết không phải mộng. Ngàn suy nghĩ lúc này như vụn mã chạy trong đầu, đây là cái gì nơi nào? Sao ta có thể ở đây? Ai đem ta tới nơi này, chẳng lẽ là án hào môn bắt cóc mười năm khó gặp một lần ?

Nàng lão đảo đứng lên, mờ mịt nhìn chung quanh, nhìn không thấy một người, có vẻ nơi này giống hoang sơn dã lĩnh chung quanh không một bóng người. Vô tình cúi đầu, thoáng nhìn ảnh ngược trong nước hiện ra một bóng dáng, áo trắng có chút đơn bạc, tóc dài bị nước làm ướt dán tại bên tai, có điểm quyến rũ.

Ninh Văn Thanh đi về phía trước từng bước, cúi người nhìn lại trong nước, bóng dáng kia theo nàng càng gần mắt nước, càng rõ ràng, nàng hít một ngụm lạnh khí, đây là ảnh ngược của chính nàng ! Một cái ảnh ngược cực kỳ xa lạ!

Nàng giống như bị làm phép định thân trợn mắt há mồm nhìn người trong nước, theo mái tóc chảy xuống, màu da trắng nõn trong suốt như ngọc, mi dày mà cong, môi mọng đỏ như anh đào, một đôi mắt long lanh như nước, trong suốt lờ lờ, mông lung mê ly, đẹp thì đẹp thật, nhưng tuyệt đối không phải của nàng, Ninh Văn Thanh khẳng định 120%, tuyệt đối, tuyệt đối không phải nàng. Nàng toàn thân trừ bỏ tay phải thượng mang theo chuỗi Bích Tỉ ra, không một chút giống bộ dáng ban đầu .

Ngay khi nàng nhìn mặt nước ngấn người, ảnh ngược trong nước đột nhiên lộ ra một tia mỉm cười, Ninh Văn Thanh tựa hồ nghe bên tai vang lên một tiếng thở dài rất nhỏ, có thanh âm thản nhiên nói:“Chắc là thành công.”

Ninh Văn Thanh kinh hãi lắp bắp , bật thốt lên:“Người là ai?”

Ảnh ngược trong nước đan môi hé mở nói với nàng :“Ta gọi là Phượng Khanh Trần, mà có lẽ từ nay về sau người mới là Phượng Khanh Trần.”

Ninh Văn Thanh nghi hoặc, cúi người liên tiếp hỏi:“Cái gì Phượng Khanh Trần? Đây là có chuyện gì? Người nói cái gì, ta làm sao có thể ở nơi này?”

Ảnh ngược lại thở dài, nói:“Thật có lỗi, ta thử phát động di hồn cấm thuật, kết quả đem người từ nơi khác mang đến chỗ này.”

Ninh Văn Thanh cảm thấy không thú vị, mi tâm nhíu lại:“Người..... Phát động cấm thuật? Mau đưa ta đưa trở về, ta mới không muốn ở nơi này đâu.”

Ảnh ngược lại mỉm cười, nếu Ninh Văn Thanh xem kỹ trong lời nói, sẽ phát hiện ánh mắt nàng lộ ra một chút giảo hoạt nhưng lại mang thần sắc bất đắc dĩ, nói:“Người đem tay trái chạm vào trong nước.”

Ninh Văn Thanh ngấn người, liền theo như lời nàng nói, đem tay trái để vào trong nước.

Thời điểm chuỗi Bích Tỉ trên cổ tay chạm được dòng nước, phát ra ánh sáng nhạt, chiếu rọi trong nước, xinh đẹp loá mắt, không biết là nước lạnh hay là chuỗi Bích Tỉ gây cảm giác mát lạnh, nhẹ nhàng hướng thân thể của nàng khuếch tán.

Ninh Văn Thanh như là thấy được rất nhiều hình ảnh xẹt qua trước mắt, những bóng người phức tạp, yên tĩnh không tiếng động, cảm giác như lướt

qua, trải qua luân hồi, đã trải qua mấy vạn năm trần thế bình thường. Có cái gì đó cứ như vậy tiến vào đầu nàng, lưu lại tại đó.

Đợi cho quang ảnh mất đi, ảnh ngược trong nước hỏi: “Hiện tại người đã biết? Đây là trí nhớ của ta, phải..... Có chút không đầy đủ, nhưng là chỉ có thể thế.”

Ninh Văn Thanh đã biết cách đó không xa có cái thôn trang không đủ trăm người ở, Phượng Khanh Trần biết chút y thuật, thường thường giúp người trong thôn trị chút bệnh ốm đau, lại một mình tại này sơn cốc này xây nhà mà ở. Ninh Văn Thanh không tự chủ được nghĩ, nàng tuy rằng không phải bác sĩ, nhưng năm năm học đại học y khoa cũng là không phải không biết chút gì, bất quá là học thứ không nhiều tác dụng thực tế “Y tế quản lý”. Bình thường không phải bệnh nặng còn có thể đối phó. Nơi này cư nhiên là xã hội cổ đại cách hiện đại cả ngàn năm, Ninh Văn Thanh lạnh cả người, ẩn ẩn cảm thấy có bất an.

Đang nghĩ tới, nàng đột nhiên hít một ngụm lãnh khí, chỉ vào bóng dáng trong nước nói: “Chính người.....”

“Là bệnh tim, từ nhỏ đã có.” Ảnh ngược trong nước nói: “Ta là bệnh lâu thành thầy thuốc.”

Chẳng lẽ là bệnh tim bẩm sinh? Ninh Văn Thanh ẩn ẩn ngực, cảm thấy không có gì dị thường, bất quá quả nó có cái gì dị thường hay không dị thường, nàng mới không nghĩ trong thân thể này đâu, giống như Tá Thi Hoàn Hồn: “Mau đưa ta đưa trở về.” Nàng hơi có chút bất mãn.

“Trở về không được.” Ảnh ngược ở trong nước quơ quơ tay nói.

“Cái gì?” Ninh Văn Thanh vội vàng hỏi lại.

“Vu tộc cấm thuật ta chỉ biết một nửa, về phần đưa người trở về như thế nào, hiện tại không biết.”

“Vậy người đem ta làm đến đây làm gì?” Quả thực là khó hiểu.

“Bệnh tim tái phát, chỉ có cấm thuật này cứu được tính mạng.”

Ninh Văn Thanh không khỏi có chút tức giận: “Lấy tính mạng người khác đổi tính mạng chính mình ?”

“Không phải là như thế, ta chỉ là muốn đem chính mình đưa tới chỗ khác, lấy này hoàn mệnh, vẫn chưa nghĩ đến sẽ phát sinh loại sự tình này, phát hiện ra thì khi dĩ nhiên đã không còn kịp rồi.”

“Như thế nào lại là ta?” Ninh Văn Thanh suy sụp hỏi, tục ngữ nói người không may mắn uống nước lạnh đều mắc răng, nằm trên giường lại rơi đến cổ đại .

“Người có cửu chuyển linh lung thạch, cũng là chính người phát động cửu chuyển linh lung trận, có thể thế nên di hồn cấm thuật mới có thể thay đổi .” Ảnh ngược trong nước nhìn Ninh Văn Thanh vẻ mặt vô tội, há miệng thở dốc, lại không biết muốn nói gì.

Kia ảnh ngược tiếp tục nói: “Thật có lỗi, liên lụy người, lúc trước ta cũng không biết sẽ nghiêm trọng như thế, vì bảo vệ hồn phách người không việc gì, ta đã xem trí nhớ của mình đều cho người, coi như là một chút bồi thường đi.”

Ninh Văn Thanh cười khổ nghiêm mặt ngồi một lúc lâu, đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: “Vậy người sẽ thế nào?”

Ảnh ngược nhợt nhạt tươi cười mang theo một chút chua xót, nói: “Khả năng liên..... Ai, không biết”

Ninh Văn Thanh giật mình, thốt lên: “Hồn phi phách tán?” Mặc dù não người này có chút kỳ lạ dùng cấm thuật đem mình đưa tới nơi này, nhưng

Ninh Văn Thanh cảm thấy mình dù sao còn sống nhưng là người kia lại hồn phách đều biến mất, vẫn là có chút không đành lòng.

Ảnh ngược lắc đầu không nói, thản nhiên tươi cười, tươi cười dần dần tan rã, cuối cùng biến mất vô ảnh vô tung. Biến thành khuôn mặt xa lạ, hai khuôn mặt giống nhau như đúc, trừ bỏ vẻ kinh ngạc cùng bất đắc dĩ.

Ninh Văn Thanh không biết làm sao trên tảng đá ngồi xuống, Nàng hất nước lạnh lên mặt khiến bản thân bình tĩnh một chút, rồi đột nhiên mê mang, cảm giác bất lực nảy lên mãnh liệt trong lòng. Nhưng là phải làm thế nào đây? Trước mắt xem ra là không trở về được, chỉ có thể làm..... Làm Phượng Khanh Trần, phải, may mắn tên còn không tính là quá khó khăn.

Nhưng là vì sao lại không may như vậy, người ta xuyên qua thời tỉnh lại liền nằm ở trên giường tơ lụa, có nha hoàn bưng chén thuốc chờ chính mình mở mắt, sau đó hô to lão gia phu nhân công tử thiếu gia tiểu thư tỉnh, lại bị một phu nhân mặt mũi hiền lành rộng rãi một phen nước mắt nước mũi ôm vào trong ngực cho là tâm can bảo bối, vận khí tốt không chừng còn là công chúa đi? Như thế nào mình tỉnh lại ngay tại hoang sơn dã lĩnh ngay cả cái bóng quý cũng không gặp, không đúng, nhìn thấy một cái, hơn nữa quả thật là quý a. Ninh Văn Thanh ngồi yên trong chốc lát, không biết vì sao nhớ tới trước kia có đọc đến tứ đại giai không trong kinh Phật, sau trăm tuổi thành xương trắng, dù sao cũng chỉ là một túi da, ai chả giống ai. Không ngờ này lại thành lí do duy nhất có thể an ủi chính mình.

“Hết thủy chúng sinh, thể xác và tinh thần đều là hư vô, chuyện tới trước mắt mới phát hiện xa tận chân trời.” Nàng vỗ vỗ quần áo đứng lên, hít sâu, cư nhiên cao giọng niệm kinh, lộ ra khuôn mặt tươi cười với chính mình. Việc đã đến nước này, dù sao cũng không nghĩ được gì, nghĩ nhiều vô ích. Nhìn xem ngày đã chiều muộn, không bằng đi trước trúc ốc kia rồi nói sau, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Ninh Văn Thanh, hiện tại phải gọi là Phượng Khanh Trần, suy nghĩ một chút, liền xoay người, còn chưa quay đầu, phía sau đột nhiên có một bàn tay to bưng kín miệng của nàng .

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Bình Thủy Tương Phùng Thiên Nhai Nhân

Khanh Trần kinh hãi, há mồm muốn kêu, nhưng âm thanh đã bị chặn tại cổ họng, bàn tay kia bịt ở miệng nàng thực ghê tởm, làm nàng đau, nàng ra sức giãy dụa, theo dòng nước hỗn loạn trông thấy ảnh ngược một đại hán râu quai nón kèm chặt phía sau.

Hoảng loạn, nàng dùng hết toàn lực khuỷu tay đánh về phía sau, thừa dịp kia đại hán bị đau buông tay liền liều mạng tránh, khí lực mặc dù không lớn nhưng cũng làm đại hán lảo đảo vài bước.

Khanh Trần thế này mới thấy rõ bộ dáng đại hán kia hung thần ác sát, râu quai nón che đi răng nanh ố vàng còn dính chút rau cỏ, khiến nàng buồn nôn. Nàng cùng người nọ đối diện hai giây, đột nhiên hô to một tiếng: “Cứu mạng!” Quay đầu bỏ chạy.

Phía sau truyền đến một tiếng: “Con quỷ nhỏ kia, còn muốn chạy?” Chính là kia đại hán chạy đi đuổi theo sau.

Khanh Trần không rõ sự tình, giết người? Bắt cóc? Đả kiếp? Giựt tiền hay là cướp sắc? Nhưng quản hấn là cái gì dù sao trước mặt vẫn là gặp nguy hiểm. Nàng chạy dọc theo bờ sông không phân biệt phương hướng, một bước cao một bước thấp, trong lòng trừ bỏ cảm khái không may thật đúng là lần đầu tiên sinh lòng biết ơn đối thân thể này, bởi vì này thân thể được rèn luyện rất tốt, nếu là nàng trước kia, chỉ có ngồi chờ chết.

Bất quá chạy bộ thật sự không phải sở trường của nàng, đến trường thi, mặc kệ là năm trăm mét hay là tám trăm mét cho tới bây giờ đều phải thi lại

mới miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, Khanh Trần mới chạy không xa liền cúi mình thở dốc, cái khó ló cái khôn cúi người cầm tảng đá ném đi.

Vừa quay đầu lại lại làm cho người ta sợ hãi phát hiện đuổi theo cứ nhiên không chỉ một người, còn có hai người cùng lúc kèm hai bên của nàng với đại hán làm nàng ba mặt thọ địch.

Khanh Trần trong lòng hoảng hốt, dưới chân nham thạch bởi gần nước đầy rêu xanh trơn nhầy, làm nàng trượt chân ngã xuống nước. Nàng kêu một tiếng sợ hãi giãy dụa nhưng không đứng lên được, nước thật ra không sâu, không tới ngực nàng, trên bờ khuôn mặt ghê tởm lại càng ngày càng gần, đôi tay bắt thủ hướng nàng chộp tới.

Thà làm ngọc vỡ, Khanh Trần cắn răng, mặc dù không biết bơi lội, lại xoay người hướng nước ở chỗ sâu trong chạy tới.

Nước từ phần eo nhanh chóng dâng đến ngực, quần áo Khanh Trần màu trắng ở trong nước giống một đám mây bình thường bay lượn, tóc đen nhẹ như nước lũ du dâng, cả người ướt đầm ngay cả mắt đều không mở ra được, nàng nghĩ rằng tám phần cuộc đời ngắn ngủi sống ở cổ đại sẽ chấm dứt tại đây, không biết sau khi hồn phi phách tán vận khí tốt có thể trở lại hiện đại không?

Đang nghĩ ngợi, trên đỉnh đầu nàng trên đột nhiên vang lên tiếng phá gió mạnh mẽ “Xích xích” hai tiếng liên tiếp, còn có tiếng “Ai nha” hô đau. Có tiếng nói thanh lãnh lại hơi khàn khàn thanh âm ở nàng bên tai nói: “Đưa tay đây”.

Khanh Trần mờ mịt đưa tay ra, một bàn tay cùng nước sông giống nhau lạnh như băng đem nàng từ trong nước kéo đến bên bờ, trước mắt nàng hiện lên một đôi mắt yên lặng .

Nàng còn chưa thấy rõ bộ dáng người nọ, lại phát hiện hai mũi tên găm trên chân hai đại hán đuổi theo nàng ban nãy, tên dài cắm xuyên qua chân ,

có thể thấy được lực đạo phi phạm khi bắn tên. Mà một mũi tên khác bắn vào cánh tay người còn lại, đại hán hô đau thảm thiết, ngã trên bờ sông, nước sông nhuộm một màu đỏ sẫm.

“Ba tên đàn ông khi dễ một thiếu nữ, thật mất mặt, còn không mau rút đi!” Gần đó, một nam tử tay cầm trường cung, thân hình như từng bách anh tuần trẻ tuổi trầm giọng quát.

Khanh Trần lúc này mới nhìn ra bắn tên cùng cứu mình không phải một người, người kéo mình lên bờ tựa vào tảng đá, thân hình thon dài bị quần áo cùng áo choàng đen bao lấy, trên mặt đeo mặt nạ đồng sắc, che khuất nửa bên mặt. Bởi vì mặt nạ, Khanh Trần nhìn không rõ khuôn mặt hẳn, chỉ thấy rõ một đôi ánh mắt thâm trầm sau mặt nạ, đáy mắt tối tăm vô ngần, không thấy chút hỉ nộ ái ố, lộ ở bên ngoài bạc môi kiên định, cùng cặp con ngươi lạnh lùng thực xứng đôi.

Nam tử bắn tên thấy vài kẻ bắt cóc hốt hoảng chạy, cũng không đuổi theo, chỉ quay đầu nói: “Tứ ca, người thấy thế nào?”

Người được gọi là “Tứ ca” cũng không nói, chỉ khẽ gật đầu, ánh mắt nam tử bắn tên chuyển tới trên người Khanh Trần, đột nhiên sững sốt, vội vàng xoay người làm bộ vuốt tóc.

Khanh Trần ngậy người một chốc, “A” một tiếng vội ngồi xuống đem hai tay che trước ngực, một tầng áo trắng ướt đầm lóa mắt! Chờ nàng tỉnh ngộ phát hiện quần áo dán vào đường cong linh lung đã muộn.

Khanh Trần cảm thấy máu cả người trong nháy mắt vọt tới trên mặt, mặt cười oánh nhuận trong phút chốc nổi từng rặng mây đỏ, hận không thể một lần nữa ngã trong nước chết đi.

Chưa kịp đau khổ, một kiện áo choàng rộng thùng thình đưa tới đắp trên vai nàng

Khanh Trần kéo áo choàng đứng lên, ngẩng đầu, chính đón nhận con người thanh trầm mặt sau nạ, ánh mắt kia tuy rằng vẫn nhìn nàng chưa bao giờ rời, lại như là cái gì cũng không có, vẫn an tĩnh như lúc ban đầu. Khanh Trần ánh mắt dời xuống, bỗng nhiên hít một ngụm lạnh khí, kinh hãi lắp bắp.

Ngực nam tử này rõ ràng cảm một đoạn tên, lúc trước bị áo choàng bọc nhìn không thấy, hiện tại đem áo choàng đưa cho Khanh Trần, lộ ra quần áo màu xanh trên người sớm bị máu tươi nhuộm đỏ, mà Khanh Trần lôi kéo áo choàng trong tay cũng lây dính không ít vết máu.

Trách không được hắn vẫn tựa trên tảng đá, thoát nhìn thương thế đúng là không nhẹ. Khả năng bởi vì mới vừa rồi dùng sức, lại có máu theo miệng vết thương chảy ra, nhếch bạc môi tái nhợt không một tia huyết sắc. Khanh Trần nghe hắn trầm giọng nói:“Thập Nhất, rút tên.”

Người bị gọi “Thập Nhất” là nam tử bắn tên không rảnh bận tâm đến Khanh Trần tiến lên giúp người kia, do dự nhìn miệng vết thương. Người kia từ trong lòng lấy ra một khối lệnh phù, giao cho Thập Nhất nói:“Người hành sự tùy theo hoàn cảnh, động thủ đi.”

Thập Nhất liều mạng nắm chặt lệnh phù, nói nhanh:“Tứ ca, người kiên nhẫn một chút.” Tay liền cầm lấy phần mũi tên lộ ra bên ngoài định rút.

“Ai! Huynh.....” Khanh Trần lập tức phản ứng lại, vội vàng kêu:“Như vậy huynh ấy sẽ mất mạng .”

Người kia ngực hơi hơi phập phồng, máu từ miệng vết thương theo hô hấp không ngừng trào ra, ánh mắt của hắn nhìn Khanh Trần, Thập Nhất dừng tay, có chút nóng vội nói:“Không rút cũng mất mạng.”

Khanh Trần đi qua ngòi xồm bên người bọn họ, nói:“Ai nói không rút? Chính là huynh rút tên như vậy , cho dù rút ra huynh ấy không đau chết cũng mất máu mà chết.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Thập Nhất hỏi.

Khanh Trần cúi người nhìn vị trí trúng tên, phỏng chừng không có thương tổn đến tâm phế, nếu không sợ cũng không chịu nổi đến hiện tại, nàng hỏi Thập Nhất: “Có dao không? Nhỏ một chút.”

Thập Nhất sờ sờ trên người, lấy ra một con dao nhỏ dài chừng ba tấc, vỏ dao giản lược lại tinh xảo, vừa thấy liền biết không phải vật tầm thường, nói: “Có, phải làm sao?”

Khanh Trần nói: “Ta biết chút y thuật, tin tưởng ta, để cho ta thử xem.”

Thập Nhất quay đầu nhìn người nọ, người nọ cùng Khanh Trần đối diện nhau, Khanh Trần không thấy trong mắt hắn có cảm xúc dao động, nghe hắn dùng thanh âm suy yếu mà đậm đặc nói: “Được.”

Khanh Trần nhận dao rút ra xem xét, dao bằng bạc, rất sắc bén, tuy rằng không thể cùng so với dao giải phẫu ngoại khoa, nhưng là có thể dùng. Nàng phân phó Thập Nhất: “Dìu huynh nằm xuống, nhẹ một chút, miệng vết thương phải cao hơn trái tim. Tìm xem có rượu linh tinh gì đó hay không, không có đành đốt lửa vậy.” Không có đồ tiêu độc, đành phải tìm cách khác.

Thập Nhất nói: “Rượu có một chút, cũng có mùi lửa.” Từ trong người lấy ra một cái bình bạc nhỏ: “Rượu hoa điều tốt nhất đây.”

Khanh Trần lờm hẩn một cái, nói: “Cũng chẳng phải phẩm rượu ngấm trắng.” Nàng dùng dao nhỏ đem áo choàng sạch sẽ phân làm mấy mảnh, giặt sạch. Tiếp nhận bầu rượu Thập Nhất đưa tới, đổ rượu lên dao chà lau một chút, cẩn thận đem tua nhỏ bốn phía quanh miệng vết thương người nọ cắt đi, toàn bộ miệng vết thương lộ ra trước mắt.

Khanh Trần nhìn kỹ, máu ở miệng vết thương theo hô hấp liên tục chảy ra, màu đỏ sẫm, phỏng chừng không có thương tổn đến động mạch, nói như

vậy khi rút tên máu sẽ không phun quá mạnh, nàng lại quay đầu nhìn nhìn người nọ, phát hiện hắn nằm ở nơi đó im lặng nhìn nhất cử nhất động của mình, đáy mắt không dao động, nhìn không ra có tín nhiệm hay không, có hoài nghi hay e ngại hay không .

Nàng nở nụ cười với hắn, đem dao nhỏ của Thập Nhất hơ lên mỗi lửa rồi đưa cho Thập Nhất cầm. Lại dùng rượu xoa xoa tay, dùng chấm rượu đổ lên xung quanh miệng vết thương đơn giản xử lý một chút, tiếp nhận dao nhỏ nói:“Không có thuốc gây tê, chút nữa chắc sẽ rất đau, có thể chịu nổi không?”

Người nọ không nói gì, chỉ hơi hơi gật đầu. Khanh Trần nhắm mắt lại nghĩ nghĩ, miệng vết thương gần tĩnh mạch, hồi hận lúc ở trường học vào giờ dạy học lâm sàng lại không chú ý học xử lý một chút, bây giờ không biết làm sao. Tên có xước mang rô, không thể trực tiếp rút ra, Khanh Trần sau khi suy nghĩ cẩn thận, tay trái áp lên tĩnh mạch máu bên cạnh miệng vết thương , chuẩn xác dùng dao nhỏ đem vết thương rạch ra một chút, người nọ kêu lên một tiếng, tay phải nàng nắm lấy đuôi tên dùng một chút lực, đoạn tên theo lực rút mà ra, cùng với đó là máu tươi, nhưng vì Khanh Trần chính xác áp chặt mạch máu , cũng không có quá nhiều máu phun ra .

Khanh Trần đem đoạn tên quăng đến một bên, nói với Thập Nhất :“Băng lại.”

Thập Nhất đem vải Khanh Trần vừa cắt đưa qua, xem nàng tầng tầng đặt lên miệng vết thương người nọ, hỏi:“Tứ ca, cảm thấy như thế nào?”

Người nọ sắc môi trắng bệch vì đau cự nhiên còn vẫn duy trì thần chí thanh tỉnh, một lát sau chậm rãi nói:“Hoàn hảo.”

Khanh Trần đem vị trí tĩnh mạch máu nói với Thập Nhất:“Huynh dùng tay đè nặng nơi này, ta đi tìm xem có thể tìm được thảo dược cầm máu không, nhớ kỹ đừng buông tay cũng đừng dùng sức quá nhiều.”

Thập Nhất theo lời tiếp nhận vết thương, không bao lâu, Khanh Trần cầm một ít sơn thảo trở về, tẩy sạch nghiến nát đặt trên miệng vết thương, thay đổi vải sạch sẽ, một lần nữa băng bó lại, máu ngừng dần. Thoạt nhìn không có tìm lầm thuốc, Khanh Trần thầm niệm a di đà Phật.

Sắc trời đã gần hoàng hôn, Khanh Trần nói:“Không thể ở mãi nơi này, ta mang hai người đi trú ốc.”

Thập Nhất hỏi:“Gần đây có người sống?”

Khanh Trần cười cười nói:“Chỉ có trú ốc nhà ta thôi.” Đáy lòng tự nhiên đem trú ốc đó trở thành nhà mình.

Thập Nhất thấy người nọ không phản đối, quay lại nói với Khanh Trần:“Xin quấy rầy cô nương, còn chưa thỉnh giáo phương danh cô nương?”

Khanh Trần hé miệng nghĩ nghĩ, nói:“Ta gọi là..... Phượng Khanh Trần, còn huynh?” Kỳ thật nàng suýt nữa đã nói mình là “Ninh Văn Thanh”, nhưng là đến bên miệng, lại đột nhiên đổi ý.

Nghe nàng hỏi đến, Thập Nhất trầm ngâm một chút, liền ôm quyền nói:“Cùng cô nương bình thủy tương phùng cứu mạng, vốn nên nói rõ danh tính, nhưng huynh đệ ta có nỗi khổ, không dám lừa gạt, trong người có chuyện quan trọng, mong cô nương thứ lỗi?”

Khanh Trần nghe xong cười nói :“ Huynh không muốn nói, ta sẽ không hỏi, là các huynh cứu ta trước, mọi người huề nhau. A..... Lại nói tiếp vừa rồi những người đó làm sao lại truy đuổi ta?” Nàng trong lòng còn sợ hãi hướng bốn phía nhìn nhìn, mới vừa rồi một lòng cứu chữa nhưng lại đem việc này quên mất.

Thập Nhất không chút do dự nói:“Có ta ở đây nhất định bảo vệ cô nương bình an.”

Khanh Trần cũng học hẩn ôm quyền:“Đa tạ. Huynh gọi ta Khanh Trần là tốt rồi, ta đây cùng các huynh xưng hô thế nào, cũng không thể kêu ‘này này’ đi?”

Thập Nhất cân nhắc, nói:“Tại hạ trong nhà đứng hàng thứ mười một, gọi là Thập Nhất đi.”

“Thập Nhất, tốt.” Khanh Trần trong lòng tưởng, đứng hàng thứ mười một, cổ đại chẳng lẽ không biết đứa bé cần được nuôi dạy tốt, như thế nào trong nhà mười mấy cái đứa nhỏ, nhìn về phía người nọ vẫn nhắm mắt dưỡng thần , nói:“Vậy còn huynh ấy?”

Người nọ mở to đôi mắt thanh lãnh trung mang theo nặng nề ủ rũ, cũng không có trả lời vấn đề của nàng, lại nói nói:“Đa tạ cô nương.”

Khanh Trần lắc đầu:“Không cần, nghe huynh ấy gọi huynh là Tứ ca, vậy huynh nhất định đứng hàng thứ tư?”

Thập Nhất nói:“Tứ ca lớn hơn ta mấy tuổi, nhìn người tuổi xấp xỉ ta, Khanh Trần cô nương nếu không ngại, liền cũng gọi một tiếng Tứ ca đi.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Lục Trúc Doanh Doanh Thế Ngoại Cư

“Được, Tứ ca.” Khanh Trần đứng lên: “Vẫn nên đi đến trúc ốc trước.” Ba người cùng nhau đi dọc theo dòng suối về hướng đông, Khanh Trần mặc dù có trí nhớ, nhưng cũng không chắc có thể tìm được đường đi, hướng chỉ sắc trời đã tối, thật mất chút công sức mới tìm được nơi đó.

Tứ ca theo bọn họ đi hồi lâu, Khanh Trần cùng Thập Nhất tuy rằng băng bó cẩn thận, miệng vết thương vẫn không chịu nổi chấn động, lại có máu tươi trào ra, chắc rất đau đớn. Hắn lại thủy chung không nói một tiếng, khóe môi lạnh lùng khẽ nhếch, con ngươi một mảnh ám trầm, che đi biểu tình đau đớn.

Đến trúc ốc, sắc trời đã hoàn toàn tối. Khanh Trần đẩy hàng rào trúc dẫn bọn họ đi vào, theo đó chậm rãi xem xét thấy tiểu viện có không ít hoa cỏ, trong gió đêm truyền đến mùi thơm ngát như có như không. Vào trong phòng, đến bên bàn châm nệm, Khanh Trần nhìn ánh sáng ảm đạm, không khỏi hiểu được cố nhân vì sao mặt trời mọc mà làm mặt trời lặn mà tức, tối như vậy buổi tối không ngủ, không biết còn có thể làm cái gì.

Trúc ốc không lớn, nhưng thu thập xong cũng thấy cực kỳ nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ. Cái bàn nhỏ dùng bích sắc thanh trúc chế thành, ánh nến hạ lạc tạo nên một tầng sắc thái nhu hòa.

Khanh Trần vén màn trúc, bên trong là một gian phòng ngủ, cũng chế thành từ trúc, bên giường treo một tấm lụa mỏng lục sắc, trên giường đệm chăn đầy đủ. Phòng chính giữa có xiêm áo thêu thanh trúc đặt trên bàn, trên tường bên treo gương đồng, cạnh đó là cây lược gỗ và một cây trầm, nhắc

nhờ người ta đây là khuê phòng của một cô gái. Cạnh cửa sổ, có một cây đàn cổ.

Khanh Trần cùng Thập Nhất giúp Tứ ca nằm xuống giường, nói với Thập Nhất: “Trên bàn có nước, trước cho huynh ấy uống một chút, ta đi tìm thuốc.”

Dứt lời liền đi ra ngoài, một gian phòng khác bình dị, có không ít thảo thuốc được phơi nắng tốt, bên cạnh có đủ loại sách, Khanh Trần tùy tay xem xét, tám chín phần mười là sách thuốc.

Trở lại tìm trong chốc lát, lấy ra hai cái bình sứ nhỏ, lại tìm được chút băng vải sạch sẽ. Thời điểm trở về thuận tiện nhìn nhìn một gian phòng khác, nguyên lai là phòng bếp. Nghĩ lại nơi này quá gọn gàng ngăn nắp, thoát nhìn thanh u tự tại, chủ nhân trước cũng là người lan tâm huệ chất, về sau nơi này có lẽ chính là nơi mình sinh sống?

Cầm thuốc trở lại phòng ngủ, thấy Thập Nhất đang nhíu mày đứng ở bên giường. Thập Nhất thấy nàng tiến vào hỏi: “Có thuốc không?”

Khanh Trần gật đầu nói: “Ân, nơi này sẽ không thiếu thuốc. Ta đổi thuốc cho huynh ấy, cách vách là phòng bếp, huynh đi làm chút điểm tâm mang đến đây đi.”

Thập Nhất ngăn người: “Phòng bếp? Được, ta đến nhìn xem.”

Khanh Trần đi ra ngoài lấy một bồn nước ấm đặt lên ghế đem thuốc cùng băng vải đặt ở bên giường, cúi người nhẹ giọng nói: “Ta thay thuốc cho huynh, thuốc này chỉ tạm thời dùng được, có thể ngồi không?”

Khuôn mặt nàng dưới ánh đèn thấp thoáng lại thản nhiên lộ vẻ ôn nhu, phần mặt Tứ ca lộ ở bên ngoài mặt nạ mặt thoát nhìn trắng bệch, chính là ánh mắt hẩn lại thanh lãng sáng tỏ. Hắn dùng tay chống đỡ thân thể, Khanh Trần ở phía sau thêm đệm chăn dày hẩn dựa vào, chạm vào tay hẩn cảm

thấy thực lạnh. Nàng không e dè giúp hấn cởi bỏ quần áo, không có nhìn đến nguyên bản trong đôi mắt yên lặng của Tứ ca xẹt qua một tia kinh ngạc.

Miệng vết thương quả nhiên nứt ra rồi, Khanh Trần cầm một cái bình sứ thanh hoa đổ ra chút chất lỏng thanh thấu, cẩn thận rửa sạch máu rỉ ra, nói:“Đau thì nói cho ta biết, ta sẽ tận lực nhẹ chút.” Lại cầm một cái bình nhỏ khác đổ ra chút thuốc mỡ màu trắng, nhẹ nhàng xoa lên vết thương, một lần nữa dùng băng vải sạch sẽ bắt đầu băng bó. Cảm giác độ mạnh yếu cùng sức bật cơ bắp của hấn, tựa hồ ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ.

Tứ ca mặc dù không lên tiếng, ngón tay thon dài lại nắm chặt thành quyền, ngay cả mỗi một lần hô hấp đều tác động đến vết thương, đau đớn liên tục lặp lại, cơ hồ đem thể lực hấn rút cạn.

Khanh Trần đem ống tay áo dài xắn tới khuỷu tay, lộ ra cánh tay tuyết trắng, giữa mùa hè, làm sao che kín như vậy. Cảm thấy tay Tứ ca tuy rằng lạnh nhưng nhiệt độ cơ thể lại hơi cao, không biết có phải do thời tiết nóng không. Khanh Trần nhúu nhúu mày nghĩ:“Chỉ mong sẽ không phát sốt, người nằm xuống đi.” Diu hấn nằm xuống, thuận tiện đem quần áo bẩn mang đi.

Tứ ca mệt mỏi nhắm mắt lại, bỗng nhiên lại mở ra:“..... Khanh Trần cô nương.”

“Sao?” Khanh Trần ngẩng đầu, một bên không kiên nhẫn muốn cắt bớt ống tay áo vướng víu.

“Thập Nhất đệ, hình như trên người cũng có vết thương.” Rõ ràng là quan tâm người khác, thanh âm cũng không mang chút cảm tình gì, lạnh lùng thản nhiên, không gợn sóng.

Khanh Trần mới vừa rồi đã thấy đầu vai Thập Nhất có thương tích, chính là không quá nghiêm trọng nên để ý tới, hiện nay liền nhớ ra:“Đã biết, ta đi

nhìn xem, huynh nghỉ ngơi đi.” Thay Tứ ca dịch góc chần, vén rèm đi ra ngoài.

Mới vừa đi đến gian ngoài, một trận khói đặc xông đến, Khanh Trần nhìn phòng bếp bên kia không ngừng trào ra sương khói, vừa vặn lúc đó Thập Nhất một thân chặt vật chạy ra khỏi phòng rất đáng thương.

Thập Nhất suýt ngã tay giữ Khanh Trần, mặt đen sì nói: “Sao lại thế này, bếp không cháy.”

Khanh Trần nhìn trên mặt hấn bị khói bụi làm nhem nhuốc như vai mặt hoa hát hí khúc, phì cười, chỉ vào hấn “Xì” một tiếng, Thập Nhất nhú mày: “Người..... Cười ta..... Bằng không người đi thử xem?”

Khanh Trần liếc mắt, nghĩ: “Không phải là nhóm lửa sao, không phải là đem đầu gỗ dùng lửa châm sao, ai không biết.” Xắn xắn tay áo: “Xem ta .” Mười phần tin tưởng đi vào bếp, Thập Nhất theo phía sau quyết tâm khiêm tốn thỉnh giáo.

Nửa ly trà sau, hai người trở lại gian ngoài ngồi trước bàn, nhà bếp đã thành một đồng hồ độn. Thập Nhất nhìn Khanh Trần, trong mắt mang theo ba phần ý cười’ ba phần trêu tức, ba phần bất đắc dĩ, vẻ mặt biểu tình “Nguyên lai tiểu thư người còn không bằng ta” .

Khanh Trần không phục chống má tựa vào trên bàn, trong lòng nhớ tới hiện đại dùng bếp điện từ, bếp ga dùng khí thiên nhiên, nhấn một cái liền nóng, bảo sao nàng không có làm mọi thứ rồi tỉnh rồi mù lên. Mất đi mới biết trân quý, nay nhóm bếp củi ngay giấy đều không có, buồn bực đến nội thương. Nhất là bộ dáng trêu tức của Thập Nhất , Khanh Trần nhìn hấn nhin cười vất vả, tức giận nói: “Muốn cười liền cười, làm sao lại có vẻ mặt cổ quái như vậy? Kẻ tám lạng người nửa cân huynh lại không thể hơn ta chút nào, cũng đừng năm mươi bước cười một trăm bước.”

Đột nhiên từ hiện đại đến sẽ không biết nhóm lửa liên cũng khó như vậy, Thập Nhất này cũng sẽ không thể nào xuyên qua đi? Không khỏi đưa mắt cẩn thận đánh giá Thập Nhất, thấy hẳn một thân hắc y tuy rằng đơn giản, nhưng chất vải rõ ràng là hàng thượng đẳng, tà áo thêu mây, tơ vàng áp biên, để trên bàn là trường cung cũng do thợ khéo làm, càng đừng nói bội kiếm bên hông. Thầm nghĩ, tám chín phần mười là cái loại cơm đến há mồm quần áo đến tay công tử ca, củi lửa là cái dạng gì chỉ sợ cũng không có gặp qua.

Liếc mắt một cái thoáng nhìn vết thương ở đầu vai hẳn, nói:“Dám cười ta, mặc kệ vết thương của huynh.”

Thập Nhất nhìn mặt Khanh Trần chỗ đen chỗ trắng, nhãn nhin, rốt cục vẫn cười ha hả, bộ dáng khiến cho hẳn thoát nhìn oai hùng mang theo ba phần tiêu sái, trong lúc nhất thời bộ dáng như ánh mặt trời trên cao vạn trượng xua tan mây mù.

Khanh Trần oán hận dưới bàn dưới đá hẳn một cước, nói:“Còn cười! Ta đi bốc thuốc cho Tứ ca, huynh không nhóm được lửa, mọi người đều bị đói hết, xem ai sốt ruột.” Dứt lời, mắt phượng nhướng lên, hướng Thập Nhất làm biểu tình chế diễu, vẫy vẫy tay áo chạy lấy người.

Mặc kệ vẻ mặt dờ khóc dờ cười của Thập Nhất bên ngoài , Khanh Trần nhớ tới thương thế Tứ ca trong phòng, vội vàng đem đủ loại dược thảo nhất nhất phối hợp. Có vài loại là nàng đã biết, có vài loại là căn cứ trí nhớ mới biết được, cho tới bây giờ nàng mới có chút cảm giác là lạ, giống như có chút ý tưởng là của nàng mà cũng không phải của nàng, nói như có lại như là không có, ở thời điểm cần đột nhiên nhảy ra, còn không có thời gian để ý đến thực loạn.

Nàng một bên miên man suy nghĩ, một bên phối thuốc, thỉnh linh Thập Nhất vén rèm nói:“Ha ha, thành công.”

“Thành công?” Khanh Trần theo hấn đi ra ngoài, bảo trì thái độ hoài nghi hỏi: “Không tắt?”

“Cháy tốt lắm.” Thập Nhất trên nét mặt đầy đặc ý: “Việc nhỏ, không làm khó được bản..... Thiếu gia.”

Khanh Trần không cho là đúng nhường mi: “Như vậy việc nấu cơm đương nhiên cũng không khó, phải không Thập Nhất thiếu gia, có đồ ăn, có thuốc, như thế làm ơn.” Thừa dịp Thập Nhất ngây người, dùng sức vỗ đầu vai hấn, cố ý vỗ miệng vết thương của hấn, Thập Nhất bị đau “Ồi” một tiếng, vội vàng xoa xoa: “Cởi áo ra, ta xem thương thế của người.”

Trên vai, trên cánh tay trái Thập Nhất đều có vết thương nhẹ, cánh tay trái có một vết dài hơi nghiêm trọng, Khanh Trần nhìn kỹ, là vết thương do bị đao chém. Muốn hỏi, lại thôi, nghĩ hỏi hấn cũng sẽ không nói.

Thập Nhất tùy nàng bôi thuốc, vết thương nhỏ cũng không thêm để ý. Thuốc này hiệu lực cực nhanh, cảm thấy miệng vết thương tràn đến cảm giác thanh lương, không còn đau, hỏi: “Thuốc gì linh vậy, sợ là trong cung đều không có thuốc tốt như vậy đó.”

“Người làm sao mà biết?” Khanh Trần đem bình thuốc toàn bộ cho hấn: “Mang ở trên người để ngừa vạn nhất đi.”

Thập Nhất cười cười nói: “Đa tạ.”

Khanh Trần nói: “Không cần, nấu cơm lại đây, coi như tiền thuốc men.”

Thập Nhất lắc đầu cười: “Nhanh mồm nhanh miệng, một chút thiệt thòi cũng không chịu.”

Khanh Trần định quay lại phòng thuốc, quay đầu nói: “Đa tạ, cũng vậy thôi.”

Nói là nói như vậy, cuối cùng vẫn là Khanh Trần đi làm chút cháo, ở phòng bếp tìm được chút dưa muối, tùy tiện chấp nhận được. Thập Nhất mò mẫm một hồi, cứ nhiên từ trong phòng bếp tìm được một vò rượu đổ vào lò thuốc, châm lửa lên, cứ nhiên bốc cháy.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Khước Thị Đăng Hỏa Lan San Xử

Khanh Trần bưng cháo vào trong phòng, tay sờ thử độ ấm trên trán Tứ ca, lại dừng ở giữa không trung, dưới lớp mặt nạ lạnh lùng kia sẽ là khuôn mặt như thế nào? Trong lòng nàng tò mò bộ dáng người này, tò mò muốn chết, này chính là bản tính của nữ nhân.

Hắn thoát nhìn như là đang ngủ, Khanh Trần do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn là buông tha cho ý niệm bốc lên trong đầu. Cảm thấy không bằng liền cứ như vậy giữ lại một chút cảm giác thần bí, còn có chút tưởng tượng, miễn cho sau khi lật mặt nạ lại thất vọng. Lấy tay về, mười đầu ngón tay lạnh lẽo của Tứ xẹt qua tay nàng lưng.

Khanh Trần thất thần trong chốc lát định rời đi, không muốn đánh thức hắn dậy. Vừa ngẩng đầu, phát hiện hắn không biết khi nào mở to mắt, con ngươi đen kịt mang thần sắc mệt mỏi, nhưng không che giấu được cái nhìn trời sinh trầm túc cùng uy nghiêm, lẳng lặng nhìn nàng.

“A, tỉnh?” Khanh Trần cùng hắn đối diện, trong lòng dâng lên cảm giác bị nhìn thấu, giống như ánh mắt kia có thể nhìn thấu hết thảy, khiến người ta không còn đường sống. Nàng đứng dậy bưng cháo, mượn cơ hội tránh đi cái nhìn chăm chú, nói: “Chịu khó ăn một chút.”

Tứ ca đóng ánh mắt, chậm rãi lắc đầu.

“Ta biết ngươi hiện tại khẳng định là không có khẩu vị, nhưng là không ăn cái gì thì không có cách nào khôi phục thể lực, đối với thương thế không có lợi.” Khanh Trần khuyên nhủ: “Hơn nữa phải ăn chút mới uống thuốc được, như vậy thuốc mới có tác dụng.”

Vốn tưởng rằng đối mặt bệnh nhân không có khẩu vị phải phí chút võ mồm mới được, Tứ ca lại chỉ dừng lại một chút, lại lẳng lẳng nhắm mắt trong chốc lát, liền không có gì dị nghị nói:“Được.”

Khanh Trần dịu hẩn ngồi dậy, thử thử độ ấm của cháo, đưa đến bên miệng hẩn, Tứ ca nhưng lại không ăn, thản nhiên nói:“Mặt nạ là để cho địch nhân xem, tháo xuống đi.” Trong thanh âm mang theo giọng điệu mệnh lệnh tự nhiên mà chân thật đáng tin.

“Ân..... Ân?.....” Khanh Trần sững sờ, tay đang bưng một chén cháo. Vừa rồi đại khái chắc hẩn nghĩ là mình muốn vụng trộm tháo mặt nạ của hẩn xuống, kỳ thật..... Nàng quả thật cũng định tháo xuống nhìn xem thôi.

Tứ ca thấy nàng không có phản ứng, dừng dừng, lại nói:“Tay ta không có khí lực.”

“Nga.” Khanh Trần biết đó là do mất máu quá nhiều, hơn nữa nói vậy chỗ hẩn bị thương hiện tại cực kỳ đau đớn, liền đem cháo đặt xuống:“Ta chỉ muốn thử xem người có phát sốt hay không , kia..... Tháo xuống .” Trong lòng không biết vì sao cứ nhiên có cảm giác khẩn trương .

Tứ ca không thềm nhắc lại, tay Khanh Trần nhẹ nhàng đưa tay lên mặt hẩn tay, mặt nạ bị lấy xuống, hé lộ rõ ràng hình dáng gương mặt, do thương thế nên không chút huyết sắc, có vẻ tái nhợt, thanh tuấn mà bình tĩnh.

Không nghĩ dung mạo hẩn anh tuấn vô cùng tựa như Phan An, nhưng Khanh Trần lập tức sững sốt ngơ ngác, giống như ở trăm ngàn năm trước mình đã gặp qua khuôn mặt thanh tuấn này.

Hoảng hốt trong nháy mắt, khiến cho nàng giống như trầm luân trong mộng rơi vào rồi vô tận luân hồi. (Yêu rồi ^^)

Bỗng nhiên quay đầu, khước thị đăng hỏa lan san xử

Trong đầu không duyên cớ toát ra câu thơ như vậy, thật ngốc, Khanh Trần lập tự mắng mình. Đột nhiên khoe miệng giơ lên lộ ra khuôn mặt mỉm cười thập phần xinh đẹp hơn nữa ôn nhu vô hại, tay sờ cái trán của hân, trong lòng với chuyển biến cảm xúc của mình tiến hành khen ngợi.

Tứ ca tựa hồ hơi tránh một chút, lại vẫn để tay nàng hạ xuống.

Khanh Trần nghĩ như năm đó thực tập ở bệnh viện, hoàn toàn đem hân trở thành bệnh nhân của mình, một bên bón cháo, một bên hỏi: “Có không thoải mái chỗ nào không?” Thương thế nặng như vậy, điều kiện cho phép chỉ có mấy loại thuốc, thuốc Đông y trị ngoại thương là xa không bằng thuốc tây nhanh chóng tin cậy, phát sốt là khó tránh khỏi, sợ nhất khiến là có biến chứng, sẽ khó giải quyết .

“Không có.” Trả lời không mang theo gợn sóng, rõ ràng là tinh thần không tỉnh táo, ánh mắt vẫn có thể nhìn đến đáy lòng người.

“Ân.” Khanh Trần không có nói nữa, nâng mi lại nhanh chóng tránh đi. Trong phòng lập tức yên tĩnh, một khi yên tĩnh liền không ai muốn phá vỡ không khí này , Khanh Trần cảm thấy ở cạnh hân ngôn ngữ tựa hồ đều dư thừa, chính là lẳng lặng giúp hân ăn cháo. Chỉ ăn nửa bát cháo, uống thuốc, không bao lâu sau hân liền ngủ mất.

Ngoài cửa sổ ánh trăng như nước, xuyên thấu qua cửa sổ ẩn hiện bóng hoa cỏ, Thập Nhất ghé vào trên bàn đang ngủ, Khanh Trần một chút buồn ngủ cũng không có.

Đi vào thời không này, liền gặp chuyện rối ren, cơ hồ không có cơ hội tự hỏi. Hiện tại tỉnh táo, im lặng đứng ở nơi này, lại có tâm tình mê mang đột nhiên mà sinh ra. Nàng soi vào gương đồng dùng lược làm chải tóc, trong gương chiếu ra bộ dáng của bản thân, vẫn cảm thấy thực xa lạ, vẫn cảm thấy hoảng hốt như trong mộng chưa tỉnh.

Khanh Trần ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên qua cửa sổ, hướng đến bầu trời phác thảo ra các chòm sao, trong lòng đột nhiên cảm thấy rầu rĩ, cái mũi đột nhiên có cảm giác chan chát. Nàng rất muốn gọi Thập Nhất dậy cùng mình nói chuyện, miễn cho một mình lại miên man suy nghĩ, nhưng là thấy hần ghé vào trên bàn ngủ say như vậy, lại không đành lòng đánh thức hần, ngược lại tìm chăn khoác lên đầu vai hần.

Mặc dù tỉnh lại Thập Nhất có năng lực nói cái gì? Chẳng lẽ nói cho hần mình bị cưỡng chế đưa linh hồn đến nơi này? Thập Nhất sẽ nghĩ mình phát sốt.

Người trên giường ngủ không an ổn, Khanh Trần đi nhanh qua, tay sờ sờ trán của hần. Hần không có giống trước mỗi khi Khanh Trần làm như vậy lại mở to mắt, chính là hơi hơi nhú mày một chút, khuôn mặt vốn tái nhợt đỏ ửng không bình thường. Dù sao vẫn là sốt, không có nhiệt kế, cũng không có cách nào khác biết sốt tới bao nhiêu độ, chỉ là thấy trán hần nóng bỏng khiến người ta lo lắng.

Khanh Trần đi ra bên ngoài lấy một bồn nước, nước mùa hè lạnh thấu tâm, vừa vặn có tác dụng, nàng dùng khăn nhúng nước lạnh đắp lên trán hần, chốc lát lại đổi một lần. Lại không có sốt thuốc hạ, chỉ có thể dùng loại phương pháp này hạ nhiệt độ. Nhưng hiệu quả tựa hồ cũng không thực rõ ràng, Khanh Trần nhìn hần mơ hồ hỗn loạn, trong lòng có chút sợ hãi, không biết hần có thể sống sót hay không. Đột nhiên lại nghĩ ra biện pháp, đi vào phòng bếp đem vò rượu Thập Nhất tìm được đổ ra, thật cẩn thận dùng rượu mạnh chà lau thân mình cho hần, lại đem tấm lạnh khăn đặt ở gáy sau cùng dưới nách, hy vọng có thể giúp hần hạ sốt.

Từ nhỏ được người khác chiều cố, chưa bao giờ làm chuyện tình chiều cố bệnh nhân như vậy, nhất thời còn có điểm luống cuống tay chân, Khanh Trần vì sợ hần không biết xoay người động đến miệng vết thương, tay đè nặng tay hần. Chạm đến ngón tay thon dài của hần lại bị hần cầm, không chịu buông ra.

Khanh Trần thử rút mạnh, cảm thấy hắc nắm thật chặt, tựa hồ ở ẩn nhẫn cái thống khổ, trong lòng mềm nhũn, liền lấy tay nhẹ nhàng vỗ tay hắc, theo độ ấm trong lòng bàn tay mình, tay hắc cũng chậm chậm trở nên ấm áp một chút.

Ép buộc đến nửa đêm, không rõ thời điểm nào, Khanh Trần rốt cục chống đỡ không được nằm úp sấp ở bên giường trong chốc lát.

Thời điểm tỉnh lại, phát hiện ánh sáng mặt trời đã chiếu rọi bốn phía, Thập Nhất mơ màng cảm thấy đêm qua có bàn tay mềm mại đem chăn trùm đến vai hắc, khiến hắc có cảm giác được bảo hộ, giống như là mới trước đây hắc sinh bệnh, được phụ thân cầm tay nhỏ bé, yêu thương an ủi.

Khanh Trần ngẩng đầu lên, dùng tay xoa xoa mắt, phát hiện lông mi ẩm ướt, giống như là nước mắt. Đã quên trong giấc ngủ ngắn ngủi từng mơ thấy cái gì, cũng không biết hôm nay phải đối mặt với cái gì. Khanh Trần nhìn khuôn mặt gầy của Tứ ca, nhẹ nhàng rút tay ra, lại đưa tay hắc bỏ vào chăn. Hắc thoát nhìn đã hạ sốt, bộ dáng ngủ thật say, Khanh Trần theo thói quen đưa tay sờ trán hắc, phát hiện không còn sốt, trong lòng cao hứng, hai tay tạo thành chữ thập, nhẹ giọng nói: “Thật tốt quá.”

“Cái gì thật tốt quá?” Thanh âm Thập Nhất đột nhiên từ bên cạnh vang lên.

Khanh Trần hoảng sợ, trừng mắt với hắc một cái nói: “Dọa chết người! Làm sao huynh lại xuất quỷ nhập thần như vậy?”

Thập Nhất không lập tức phản bác, ngược lại cười cười: “Vất vả một đêm, ngượng ngùng.”

Khanh Trần biết hắc mấy ngày liền mỗi một đêm qua kỳ thật cũng ngủ không an ổn, nói: “Nhớ kỹ người còn nợ ta một phần nhân tình đấy.”

“Tốt,” Thập Nhất hai tay ôm ngực cười hì hì nói: “Muốn thế nào?”

“Ta còn chưa nghĩ ra, đợi sau sẽ nói, cho huynh chiếm tiện nghi trước .”
Khanh Trần nói.

“Được rồi, coi như chiếm tiện nghi của người,” Thập Nhất vươn một đầu ngón tay quơ quơ, nói:“Khó được cơ hội như vậy, cũng không nên tùy tiện dùng a, Thập Nhất gia ta sẽ không dễ dàng đáp ứng yêu cầu của người khác.”

Khanh Trần nhún nhún cái vai, vẻ mặt không cho là đúng:“Người cũng không diễn vai mặt đỏ.”

Thập Nhất ha ha cười, nói:“Ta vừa mới đi bờ sông xem xét, đi bắt con cá trở về nướng ăn thì thế nào?”

“Tốt,” Khanh Trần vỗ tay:“Ta cũng đi!” Bắt cá, nghe qua có vẻ rất thú vị.

Thập Nhất lắc lắc tay, chỉ chỉ trên giường.

Khanh Trần quay đầu nhìn thoáng qua, bĩu môi, tiếp theo con mắt sáng lại chuyển động, nói:“Hai yêu cầu.”

“Người quả thực là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.” Thập Nhất nhỏ giọng nói, nhưng vẫn sảng khoái đáp ứng:“Được, không thành vấn đề, chỉ cần Tứ ca không có việc gì, đừng nói hai cái yêu cầu, mười cái hai mươi cái cũng được, người muốn cái gì ta đều đáp ứng người.”

“Đồ mặt dày,” Khanh Trần làm mặt quỷ với hắn:“Đi thôi, nơi này có ta rồi.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cẩm Sắt Vô Đoan Thập Ngũ Huyền

Thập Nhất lộ ra khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời, xoay người đi ra ngoài. Khanh Trần thu thập một chút, chán muốn chết, đứng ở trước cửa sổ tùy tay gảy gảy cây đàn cổ, sợ thanh âm quá lớn, nàng dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gảy dây đàn, phát ra thanh âm rất nhỏ. Đàn cầm so với trước kia nàng đàn hai mươi mốt dây đàn tranh có chút bất đồng, sờ sờ từng dây đàn chậm rãi nghiên cứu đàn pháp.

Một lần đàn còn trúc trắc, đàn lần hai một lần liền bắt đầu trôi chảy, đàn lần ba đã thuận buồm xuôi gió. Rất nhiều thời điểm bởi vì thích thanh âm thông thấu tự nhiên cho nên học đàn tranh, nhưng là đã lâu không sờ đến, giờ hơi lạ.

Khanh Trần đề nặng một dây cầm huyền, đột nhiên cười rộ lên, mọi người nói cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông mới tính là tài nữ, mình cuối cùng còn có chút bộ dáng, tuy rằng thật có chút thua kém, dù sao hai mươi mấy năm công phu cầm đàn không sai, họa vớ vẩn, thư pháp cũng bình thường.

“Thương âm hưởng giác âm chậm một chút, sẽ tốt hơn.” Đột nhiên nghe được một giọng nói thanh lãnh quen thuộc, Khanh Trần quay đầu, Tứ ca không biết đã tỉnh từ lúc nào, tựa vào đầu giường nghe nàng đánh đàn.

“Tỉnh sao? Có phải ta đánh thức huynh hay không?” Khanh Trần đi đến bên giường ngồi xuống.

“Khúc gì vậy?” Hắc không đáp lời của nàng, ngược lại hỏi.

Khanh Trần ngẩn người, mới vừa rồi đàn bừa một khúc “Thương Hải cười” nói với hấn thế nào được? Nghĩ nghĩ nói: “Tiện tay đàn bừa thôi.”

Tứ ca cũng không truy vấn, thản nhiên nói: “Cảm thấy có chút mưa bụi phiêu diêu, tiểu ngạo nhân thế.”

Khanh Trần giương mắt nhìn hấn, không nghĩ hấn có thể nghe ra ý tứ khúc nhạc.

Tứ ca lại nói: “Khúc này cùng tiêu rất phù hợp, về sau gọi Thập Nhất cùng thử xem.”

“Thập Nhất biết thổi tiêu?” Khanh Trần hỏi.

“Biết.” Tứ ca nói.

Nhất thời, hai người tựa hồ lại không nói chuyện, một người lẳng lẳng nằm, một người lẳng lẳng ngồi.

Khanh Trần cảm thấy ở cùng một chỗ với Tứ ca luôn đặc biệt im lặng, không giống ở cùng Thập Nhất, luôn đấu võ mồm, nói giỡn. Bất quá ngẫm lại, ngay cả Thập Nhất đối với hấn đều một bộ dạng nghiêm túc, không phải người ta đột nhiên trở nên im lặng, mà là ở địa phương có hấn sẽ tự nhiên im lặng như vậy. Tựa hồ trên người hấn có loại khí chất kỳ quái, có một chút thanh lãnh, lại có một chút tuấn tú uy nghiêm, làm cho người ta không dám ở trước mặt hấn làm càn hồ nháo.

Nhưng là như vậy buồn bực không phải tính tình của Khanh Trần, nàng nhìn chăm chăm mặt Tứ ca trong chốc lát, cúi xuống lại ngẩng lên, thấy Tứ ca nhìn mình, đáy mắt có chút đăm chiêu, ý tứ nghiền ngẫm hàm xúc.

Khanh Trần nghiêng đầu nhìn hấn, cũng không biết hấn suy nghĩ cái gì, đành phải hỏi: “Trên người có gì kỳ quái sao?”

“Ân.” Vẫn là trả lời đơn giản như vậy, Khanh Trần nghĩ hai người lại muốn trầm mặc, lại nghe hẳn hỏi: “Y thuật của người học từ đâu?”

Khanh Trần nhìn đáy mắt của hẳn, chỉ có thể nhìn đến vô tận u trầm, giống như muốn xem thấu hẳn nhưng không thể, chỉ có hẳn căn nuốt ý nghĩ của người khác, không phải do người khác thăm dò hẳn. Trong lòng thầm nghĩ, y thuật của ta từ đệ nhất học viện quân y được chư vị đức cao vọng trọng lão giáo sư dạy dỗ, chỉ tiếc học được da lông mà thôi, chẳng lẽ lại nói cho người? Không khỏi căn môi: “Không ai dạy, tự ta nghiên cứu.” Nghĩ đến “Phượng Khanh Trần” lúc trước không phải nói qua bệnh lâu thành thầy thuốc thôi, nói như vậy cũng không tính gạt người.

“Vậy sao?” Tứ ca nhướn mi, nói: “Được hiệu tốt lắm, ta đã thấy rất nhiều thầy thuốc cao minh, cũng không phối được thuốc trị thương tốt như vậy.”

Khanh Trần cụp mi cũng nghĩ, kỳ thật thuốc tây hiệu quả mới là nhanh, thuốc này được hiệu tốt, chính là hơi chậm chút, cũng mệt. Phổi không ra được thuốc, tám phần chính là thầy thuốc dờm đi. Đứng dậy rót chén nước cho hẳn, nói: “Ta thấy hiệu quả quá chậm, nếu không người cũng không sống cả một đêm.”

Tứ ca uống một ngụm hết chén nước, Khanh Trần hỏi: “Còn muốn sao?” Thấy hẳn lắc đầu, nàng liền cầm lấy chén, nói: “Người nếu không chê ồm ỉ, nghe ta luyện cầm được không?”

“Giai nhân đánh đàn, sao lại ngại ồm ỉ.” Tứ ca nói, thoạt nhìn tinh thần rất tốt.

Khanh Trần ngồi ở trước cầm, gảy thử vài cái, ngẩng đầu cười, cổ tay hơi trầm xuống, tiếng đàn du dương theo tay nàng bay lên, nghe nàng chậm rãi xướng nói: “Sở tần giang hồ trăm ngàn phong, vô cực biến ngô lòng dạ, đi khắp Trung Nguyên đến Nam Cương, xem ta đại cánh triển hùng phong.

Ma đạo gặp ghềnh lộ nan thông, ngày mai thanh sơn lại mấy trọng, nhân sinh vận mệnh các bất đồng, nhưng cầu sừng sững thiên địa trung.....” Nghe như ngựa chạy trên thảo nguyên, lúc lên bầu trời cao rộng, khi thì như giông như tố dần dần trải ra.

Bỗng nhiên, khung cảnh bằng phẳng rộng lớn huyền hạ ẩn ẩn sinh ra bóng kiếm sắc bén, khí thế bức người:“Thề sống chết sấm đánh, uy chấn núi sông động, kiếm như bạch hồng, ra khỏi vỏ truy tay phạm.....”

Khí phách bùng bùng, lại hóa mềm mại như chỉ ti nhu, theo tiếng hát thanh hoãn của Khanh Trần lộ ra thâm tình vô hạn:“Cũng có tình thâm chỗ, làm gì ước hẹn lại gặp lại, từ xưa anh hùng nhiều tịch mịch, đem tướng bản vô loại.”

Nhu tình qua đi, gió nổi mây phun, tiếng đàn lại thay đổi, tiếng ca hào hùng lại dựng lên:“Hảo nam nhi đừng bỏ qua thanh xuân, xem phong vân lại biến, áng mây bay lên.”

Huyền khúc kết thúc, dư âm còn lượn lờ, trong lúc nhất thời không ai nói chuyện, lại nghe ngoài phòng có tiếng nói nói:“Đàn tốt!” Thập Nhất mang theo cá lớn vui vẻ tiến vào.

“Ai nha!” Khanh Trần nhìn hẩn mang theo cá tiến đến trước cây huyền cầm, vội vàng né tránh:“Đê kia đê kia!” Nàng từ nhỏ ghét nhất bị bắt, xem con cá này trên người lại là bùn với máu, một chút cũng không muốn xem.

Thập Nhất cố ý đem cá giơ đến trước mặt nàng, cười nàng nói:“Không phải còn muốn cùng ta cùng đi bắt cá sao lại sợ như vậy.”

Khanh Trần trốn được bên giường, kêu lên:“Cá sống còn muốn xem, chết rồi thì còn gì nữa.”

“Ai!” Thập Nhất nói:“Con cá này còn sống.” Dứt lời còn cố ý cầm cá quơ quơ, con cá bị đau, càng giãy dụa mạnh.

“Cùng chết rồi không khác gì lắm. Trong nước cá bơi, bắt lên rồi có cái gì hay?” Khanh Trần vội vàng nói, chỉ vào cá nói, dứt lời liền nhìn Tứ ca xin giúp đỡ.

Tứ ca thản nhiên nói: “Thập Nhất đệ.”

Thập Nhất nghe Tứ ca nói chuyện, liền không dọa Khanh Trần nữa, nhún vai: “Quên đi, có Tứ ca che chở người. Vừa rồi là người đánh đàn?”

“Đúng vậy.” Khanh Trần nói.

“Ca cũng là người xướng?” Thập Nhất lại hỏi.

“Phải!” Khanh Trần đáp.

“Hào cảm, hảo ca, không giống như là xuất ra từ tay nữ tử.” Thập Nhất nói, dứt lời lại bỏ thêm một câu: “Từ viết cũng tốt, ‘Nhân sinh vận mệnh không giống nhau, nhưng cầu sừng sừng trong thiên địa’, câu này hay.”

Khanh Trần nhìn hẩn nói: “Ta không thích câu kia, ‘Từ xưa anh hùng nhiều tịch mịch, đem tướng ra so làm gì.’”

Thập Nhất hỏi: “Vì sao?”

Khanh Trần nói: “Để vương có tướng để vương chắc? Huynh nếu có chút bản sự, huynh có thể làm hoàng đế, không có gì là mệnh định, cái này gọi là trời sinh ta tài tất có dùng!”

Lời vừa nói ra, bốn đạo ánh mắt dừng ở trên mặt nàng, Tứ ca ánh mắt không dấu vết hơi hơi xẹt qua, Thập Nhất trừng nàng, nói: “Người thật to gan.”

Khanh Trần sững sốt, đột nhiên nhớ tới đây là thời đại đế vương, mình vừa mới nói câu nói kia đủ mất mấy cái đầu. Ở hiện đại mỗi người có thể nói thoải mái, ở nơi này liền thành ‘nhất ngữ kinh người’.

Không khỏi le lưỡi, một đôi con mắt xinh đẹp đang cười nhẹ như linh quang đổ xuống, khiến trên mặt tăng thêm vài phần phong tư đẹp mắt, nói: “Nơi này hoang sơn dã lĩnh, lại không có người khác. Lại nói, chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Đế vương cũng tốt có tướng cũng tốt, hiền giả cũng vậy, chỉ cần chính người cảm thấy có thể tạo phúc vạn dân, vì sao không thể ‘Mơ ước’ quyền vị.” Dứt lời tay vỗ vỗ đầu vai Thập Nhất nói: “Người nếu cũng hiểu được chính mình là một nhân tài, ta nhất định giúp người!” Sau đó đột nhiên nhìn đến Thập Nhất trong tay còn mang theo con cá nửa chết nửa sống, thật cẩn thận nhanh chóng thu tay lại.

Thập Nhất thật không muốn lại lấy cá dọa nàng, ánh mắt lộ ra ý cười hàm xúc: “Khẩu khí không nhỏ, vậy người thử nói, như thế nào mới xem như đủ khả năng mơ ước quyền vị chi tài?” Tứ ca không nói được một lời, chính là im lặng nghe hăn lường người một câu ta một câu mò mẫm.

Khanh Trần liền thuận miệng nói: “Cái khác ta không biết, nếu có ánh mắt lâu dài mưu sự kín đáo, tâm tính kiên định biết dùng người, hăn là không sai. Bất quá từ xưa anh hùng nhiều tịch mịch, thành đại sự không người nào không phải ôn trọng, gian ngoan, đợi cho cuối cùng chỗ cao thường lạnh, không phải tất cả mọi người đều muốn.”

Thập Nhất ánh mắt vốn không có rời Khanh Trần, nghe xong nói: “Mưu tính sâu xa, gặp biến không sợ hãi, chiêu hiền đãi sĩ, giới cần dùng gấp nhần.”

Khanh Trần ngạc nhiên nói: “Nói rất đúng!” Hăn nhưng lại có thể tổng kết đủ ý.

Thập Nhất “Ha ha” Cười, nói: “Này không phải ta nói, là Tứ ca từng nói, ta liền nói lại với người, đêm nay con cá này ta làm.”

Khanh Trần chờ hăn đi ra ngoài, nhỏ giọng lầu bầu một câu: “Vốn chính là người làm, đánh chết ta cũng không động đến.”

Vừa cúi đầu, nhìn đến Tứ ca hứng thú nhìn về phía mình, mặt đỏ lên, vội
đuổi theo Thập Nhất, nói: “Ta đi hỗ trợ huynh ấy!”

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Vạn Dặm Tinh Thần Vạn Dặm Tâm

Nửa đêm không người, gió mát vờn quanh gian thanh trúc thúy sắc. Vô số ánh sao lấp lánh trải khắp núi đồi, hoa cỏ tỏa mùi thơm ngát vạn dặm, nhuộm dần ốc thất, say lòng người.

Khanh Trần lặng lẽ đẩy cửa ra, đi vào trong viện, hơi thở tươi mát rơi trên mặt, nàng trước kia chưa từng có thưởng thức. Sống trong thời đại điện tử, công nghiệp hoá tràn ngập, ban đêm ngẩng đầu đều khó nhìn rõ sao trời. Lúc này trước mắt không có đèn nê ông lóng lánh, bên tai cũng không có thanh âm ô tô gào thét, chỉ có tiếng gió vờn quanh gian thúy trúc, ngược lại càng khiến bốn phía yên tĩnh, làm người ta ngay cả hô hấp đều muốn ngừng lại.

Vẫn ngủ không được, tuy rằng này hai ngày nay cơ hồ không có nghỉ ngơi, vào đêm Khanh Trần vẫn không ngủ được.

Khanh Trần ôm gối ngồi ở trên giường trúc thượng đẳng, nhìn ngắm sao trên trời, ánh sáng ngọc trong bóng đêm thâm trầm tạo nên một dải thiên hà rộng lớn, dựng dục những truyền thuyết, thần thoại xa xôi.

Đêm lạnh như nước, trên người áo trắng mờ mịt giống đám mây nhỏ trong gió, bị gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, có chút phiêu nhiên xuất trần tiêu sái. Có người nói mỗi một vì sao đại biểu cho một linh hồn, nhiều sao như vậy, đâu mới là mình, đâu mới là thân nhân của mình?

Rốt cuộc không trở về được sao? Thật sự sẽ không còn được gặp lại cha mẹ yêu thương mình, còn có đám bằng hữu kia cả ngày cùng nhau cười đùa nữa? Còn có, Lí Đường cùng Từ Phi Phi, mặc dù biết bọn họ phản bội

mình, Khanh Trần cũng không hề cảm thấy thống hận. Nếu có thể trở về, vậy tha thứ đi, tha thứ so với oán hận thoải mái hơn nhiều.

Tâm tình theo suy nghĩ mơ hồ, xuyên qua trăm ngàn năm thời không, đột nhiên rất muốn biết ở thời hiện đại mình đang là cái bộ dáng gì nữa, hôn mê bất tỉnh? Hay là đã chết đi ? Hay là có linh hồn khác không biết là may mắn hay là bất hạnh rơi xuống trong thân thể kia đi? Nếu thật sự chết đi cha mẹ chẳng phải sẽ rất thương tâm? Có thể hay không có người nghĩ mình tự sát? Cười nhẹ..... Thật sự cười.....

Tóm lại người quen không ai biết nàng còn sống ở một cái thế giới xa lạ. Toàn bộ thế giới chỉ có bản thân cô linh một mình, đối mặt biến hóa long trời lở đất như vậy, tựa như thiên địa đột nhiên lâm vào hắc ám, chỉ có bản thân cô đơn lượng như một đốm sáng. Nơi này không thuộc về nàng, nàng cũng không thuộc về nơi này, hết thảy đều sai rồi, sai rồi, lại không thể quay về.

Khanh Trần đem mặt chôn ở đầu gối thượng, nước mắt đột nhiên không khống chế được dũng mãnh tiến ra, một khi rơi lệ liền rồi cuộc không thể khống chế. Ngẫu nhiên có tiếng chiêm chiếp thanh minh của côn trùng tựa hồ như cảm nhận được thương tâm của nàng lại lặng lẽ thu liễm tiếng động, một mảnh yên tĩnh.

Không biết khóc bao lâu, lúc Khanh Trần ngẩng đầu lên, đột nhiên phát hiện có một bóng dáng cao lớn bên cạnh nàng, ôn nhu che khuất bóng đêm. Mà bóng đêm tựa hồ dừng ở trong mắt hắc, cặp mắt sâu thẳm làm người ta say mê, còn có, một loại thanh lãnh yên ổn.

Khanh Trần ngẩng đầu lại bỗng nhiên lại quay đầu sang một bên, không muốn làm cho hắc nhìn đến ánh mắt sừng đỏ của mình. Tứ ca chậm rãi ngồi xuống bên người nàng , cũng không nói gì.

Một lát sau, Khanh Trần rầu rĩ nói:“Làm sao không nghỉ ngơi cho tốt?”

Tứ ca thân nhiên nói:“Ban ngày ngủ chán rồi.”

Khanh Trần cũng không nói nữa, ghé vào đầu gối ngốc một lát. Không biết hẳn đã đứng ở chỗ này đã bao lâu, khóc xong mới phát hiện nguyên lai trong lòng thập phần khó chịu, nàng dùng sức nhắm mắt, trong đầu hỗn độn không có đầu mối, lại một lát sau, nàng đột nhiên hỏi:“Người nguyện ý cùng ta ngồi ở chỗ này sao?”

“Được.” Tứ ca như trước thân nhiên trả lời, tựa hồ không có do dự.

Khanh Trần nghĩ nghĩ, sau đó lại hỏi hẳn:“Huynh sao không hỏi ta vì sao khóc?”

Ánh mắt Tứ ca nhìn bầu trời đêm, dùng thanh âm bình thản trả lời:“Đó là chuyện của người.”

Khanh Trần quay đầu nhìn hẳn, sau đó có chút hờn dỗi hỏi:“Vậy huynh vì sao muốn ngồi đây?”

“Đấy là chuyện của ta.” Thanh âm bình thản không thay đổi.

“Vậy người nguyện ý không hỏi vì sao, lại cùng ta ngồi ở chỗ này chứ?” Khanh Trần cũng không biết mình vì sao muốn hỏi như vậy, nàng chính là muốn hỏi, cứ như vậy hỏi đến đây, hỏi xong nhất thời có chút hối hận, nhưng đã nói ra, đành phải chờ hẳn trả lời.

“Được.” Tứ ca cũng không có do dự cho đáp án. Trong mắt nàng cứ nhiên nước mắt lại chảy ra, Khanh Trần ngửa đầu vờ nhìn sao, nước mắt lại từng chuỗi từng chuỗi như hạt châu liều mạng rơi xuống. Nàng cảm thấy đại khái mình không cô đơn, còn có Thập Nhất, giúp nàng có cảm giác thân cận. Vào ngày đầu tiên rơi vào thời không xa lạ, lúc nàng gặp được nguy hiểm, còn có người cứu mình, cùng mình một chỗ.

Tứ ca rốt cục quay đầu nhìn nhìn nàng, nói:“Mặc kệ chuyện gì, khóc cũng rất vô dụng.”

Khanh Trần vẻ mặt ủy khuất nhìn hần:“Tứ ca.....” Ánh mắt luôn luôn thanh minh của hần lại có chút dấu vết bất lực .

Tứ ca đáy mắt giống như đầy trời tinh quang, hần đối Khanh Trần dịu dàng hơn một chút, hướng nàng vươn một bàn tay.

Khanh Trần nhìn hần thoáng do dự, liền đưa tay về phía hần. Tứ ca nắm tay nàng kéo lại, dùng ngón tay trong lòng bàn tay của nàng viết chữ “Lăng Tứ ca”, nói:“Tên của ta.”

“Lăng Tứ ca.” Khanh Trần mặc niệm, tay chậm rãi nắm lại. Hần đem tay mình thu hồi, mang đi hơi ấm trầm ổn bao vây lấy bàn tay Khanh Trần

“Khóc tuy rằng vô dụng, bất quá người muốn khóc vẫn có thể khóc.” Hần nhìn nước mắt trong suốt trong mắt Khanh Trần , không chút để ý nói.

Nghe vậy, Khanh Trần thế nhưng nhịn không được nữa, giống như đứa bé kéo lấy của hần vạt áo của hần thất thanh khóc rống lên. Mơ hồ dựa vào một cái vòng ôm ấm áp, mà nàng ngay tại thời điểm sùng nịch ấm áp này khóc mệt mỏi nặng nề ngủ.

Một đêm vô mộng, an an ổn ổn ngủ thẳng đến khi tự nhiên tỉnh lại. Khanh Trần mở to mắt, phát hiện bản thân nằm trên giường, đập vào mắt là ruộng đồng xanh tươimông lung, bốn phía mang theo mùi thơm ngát của trúc .

Bên tai mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện, cẩn thận nghe qua, như là Lăng Tứ ca Tứ ca cùng Thập Nhất. Thanh âm hai người áp xuống rất thấp, nghe không rõ lắm, Khanh Trần ngồi dậy, nghe được thanh âm Lăng Tứ ca Tứ ca kia mãi mãi không thay đổi lạnh lùng thản nhiên nói:“..... Chúng ta ở

trong này đợi hai ngày, nhất định liên lụy đến nàng,..... Mang nàng cùng trở về, cũng có thể bảo vệ.”

Là nói mình sao? Khanh Trần tò mò nghĩ, thân mình không tự chủ được đi về phía trước, muốn nghe rõ hơn chút.

Lúc này Thập Nhất thanh âm có chút vội vàng xao động nói:“Đây là đương nhiên, ai nói Tứ ca muốn đi về trước, đi có thể nào yên tâm được?”

Lăng Tứ ca tựa hồ là áp lực hơi hơi ho khan một tiếng:“Ta có vết thương một ngày hai ngày đi không được, trì hoãn xuống, tiền phương sinh biến cố, việc này nặng nhẹ thế nào, đệ biết rõ. Đệ đi về trước, nhất là phải ổn định lòng người, hai phải mang binh tới đón, nếu không đối phương có chút tâm tư, chỉ bằng người ta hai người, cũng khó bảo vệ Khanh Trần bình an.” Nghe đến đó, Khanh Trần cảm thấy ấm áp trong lòng, hai người họ là muốn bảo hộ mình sao? Lần đầu tiên nghe được Lăng Tứ ca Tứ ca nói nhiều như vậy.

Thập Nhất trầm mặc một chút:“Chỉ sợ đối phương thật có lòng, đã tìm được nơi này.”

Lăng Tứ ca Tứ ca đột nhiên liên tục ho khan vài tiếng, chắc là bị thương thể ảnh hưởng, sau một lúc lâu sau mới nói:“Dù người ở lại, cũng chẳng được việc gì, bất quá thêm mạng người. Trái lại người đi, kịp trở về, mới có thể thoát hiểm.”

“Phanh” một tiếng, giống như là Thập Nhất dụng quyền đâm xuống bàn, hẳn cũng biết Tứ ca nói có lý, lập tức cũng không chần chừ:“Hai ngày trong vòng hai ngày ta nhất định trở về.”

“Được.” Lăng Tứ ca Tứ ca chậm rãi nói:“Phải cẩn thận.”

Thập Nhất đáp ứng, lại nói:“Cũng không biết Khanh Trần nguyện theo chúng ta hay không?”

Một lát sau, nghe được Lãng Tứ ca Tứ ca nói:“Nàng không phải là không hiểu tình lý, nói rõ ràng, nàng sẽ đồng ý.”

“Đi xem nàng đã tỉnh chưa.” Thập Nhất đứng dậy nói.

Khanh Trần ôm gối ngồi ở trên giường, nhìn hai người một trước một sau tiến vào. Thập Nhất thấy nàng ngồi ở dậy, hỏi:“Di, tỉnh khi nào ?”

Khanh Trần ánh mắt có chút nheo nheo, tay nhu nhu hai mắt, cũng không che giấu nói:“Thời điểm mà hai người nói muốn đem ta đưa đi chỗ nào đó .”

Lãng Tứ ca ngồi xuống ghế trúc, nhìn nàng một cái. Khanh Trần nhớ tới mình tối hôm qua tựa hồ là dựa vào ở hân trên người hân khóc, trong chốc lát, trên mặt có chút nóng lên, vội xoay đi, ánh mắt ngượng ngùng nhìn hân. Thập Nhất ngồi xuống một cái ghế, lại khó có được một lần nghiêm túc nói với Khanh Trần:“Nếu nghe được, nguyện theo chúng ta chứ?”

Khanh Trần nghiêng đầu nhìn hân, hàm răng trắng khê cắn môi, lại giương mắt đánh giá trúc ốc, nghĩ rằng dù sao mình ở trong này đưa mắt cũng không quen, cùng bọn họ cùng một chỗ cũng không sai, nếu không phải sống nơi sơn cốc, trong trúc phòng nghỉ ngơi vài ngày, liền đủ để nổi điên. Huống chi, nghe nói còn có nguy hiểm.....

Thập Nhất thấy nàng nửa ngày không nói lời nào, vội hỏi:“Ở lâu nên luyện tiếu nơi này?”

Khanh Trần nhú mày, không đáp lời. Ở lâu ? A di đà Phật, chỉ sợ là ở không quen, rất nhàm chán.

Thập Nhất lại nói:“Hay là, không tin hai chúng ta?”

Khanh Trần nhướn đôi mi thanh tú, nhìn Thập Nhất, lại nhìn trộm Lãng Tứ ca, rớt cục từ từ nói: “Ta lại không biết các huynh đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, lại không biết các huynh muốn dẫn ta đi đâu, làm sao lại đi cùng hai người?”

Thập Nhất há to miệng, tựa hồ là muốn nói cái gì, cuối cùng lại chuyển hướng Lãng Tứ ca, nói: “Tứ ca, huynh xem.....”

Khanh Trần cũng cùng hẩn coi như quen thuộc, gắp Lãng Tứ ca một bàn tay đặt lên ngực trái, sắc mặt không phải tốt lắm, chắc là động tới miệng vết thương, vội hỏi: “Miệng vết thương như thế nào, đau không?”

Lãng Tứ ca mày kiếm nhíu lại, ánh mắt đứng ở nàng khuôn mặt trắng noãn trong suốt của nàng, lắc đầu nói: “Không có việc gì.”

Khanh Trần đột nhiên nhớ tới cái gì, nói: “Uống thuốc chưa? Khăng định là quên rồi.”

Lãng Tứ ca cũng không trả lời nàng, ngược lại nói: “Chúng ta sẽ không hại người.”

“Vậy sao?” Khanh Trần ngồi ra mép giường, nói: “Ta biết, theo các huynh đi có thể, nhưng là.....” Vừa quay đầu với Thập Nhất vươn một cây ngón tay: “Thêm một cái yêu cầu!”

“Cái gì?” Thập Nhất trong lúc nhất thời không phản ứng lại.

“Thêm một cái yêu cầu.” Khanh Trần lặp lại, nàng không dám đi chọc Lãng Tứ ca, đành phải lấy Thập Nhất khai đao, rất có vẻ bắt nạt kẻ yếu.

“Người.....” Thập Nhất nghẹn lời, một lúc sau “Ha” cười nói: “Thành giao!”

Khanh Trần đem ba ngón tay ngọc giơ đến trước mặt hấn: “Ba cái yêu cầu, nam nhi một lời ký ra.....”

“Tứ mã nan truy!” Thập Nhất đưa tay đánh vào tay nàng: “Ta coi như bị người chiếm tiện nghi.”

Khanh Trần cười rộ lên quyến rũ mà lại nghịch ngợm, cười đến giống như tiểu hồ ly thực hiện được trò đùa dai, xem Thập Nhất liên tục lắc đầu. Nàng lại lập tức nói với Thập Nhất: “Dù sao việc đã đến nước này, có cái gì nguy hiểm ta và các huynh đồng tâm hiệp lực. Mới vừa rồi không phải nói muốn đi sao? Nếu Tứ ca muốn huynh trở về, liền nhất định là có đạo lý, thu thập một chút, đi nhanh mới là chính sự.”

Thập Nhất cũng thu liễm thần sắc vui cười, gật đầu một cái nói: “Ân, ta nhanh đi về nhanh, nhiều nhất hai ngày.”

“Được.” Khanh Trần nói: “Thương thế Tứ ca người yên tâm, ta sẽ chiêu cố.”

Lăng Tứ ca nghe hai người nói chuyện, dùng một ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Khanh Trần, hấn rất ít khi nhìn thấy một nữ tử luôn bình tĩnh mà có trật tự như thế. Thay hấn rút tên, thời điểm đối mặt máu tươi phun ra từ miệng vết thương lại trấn định không hợp với lẽ thường, hiện tại cũng biết được nặng nhẹ rõ ràng, liền ngay cả cầm của nàng cũng không giống nữ nhi thường tình đặc hữu ôn nhu, càng có một chút tiêu sái hào hùng ở bên trong. Khanh Trần này, hấn nhìn đến bao nhiêu cô gái cũng thấy không giống nhau, ngôn hành cử chỉ có một phong cách riêng, luôn có chút cái gì khiến người xem không thấu. Nhưng nghĩ đến tối hôm qua nàng không biết vì sao mà khóc, như vậy cô đơn bất lực, lại cảm thấy nàng bất quá vẫn là nữ nhi yếu đuối cần người bảo hộ.

Hấn cũng là có điều không biết, hiện tại Phượng Khanh Trần, trước kia là Ninh Văn Thanh, là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Ninh thị, từ nhỏ

đã bị phụ thân coi như con trai nuôi lớn , Ninh gia gia giáo nghiêm mình sớm khiến nàng thành nữ tử ôn nhu thêm ba phần kiên cường, mới có thể thừa nhận vận mệnh mang đến đủ loại khảo nghiệm.

Khanh Trần lại không chú ý Lăng Tứ ca kia có chút dăm chiêu, bắt tay vào thay Thập Nhất thu thập hành lí. Thập Nhất đi rồi, lại vội vàng nấu thuốc đưa Lăng Tứ ca uống.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hỏa Hải Phong Ba Bình Địch Khởi

Thập Nhất vừa đi, Khanh Trần đột nhiên cảm thấy có chút không được tự nhiên. Lăng Tứ ca tính tình vốn yên lặng, hơn nữa trên người còn có vết thương, đa số thời điểm nàng không nói lời nào, hắn cũng liền trầm mặc nhắm mắt dưỡng thần, nghiền ngẫm tâm tư của hắn, so với lên trời còn khó hơn. Khanh Trần tò mò, nghĩ mãi không ra, liền thôi.

Không có điện thoại, truyền hình, network để giải buồn, Khanh Trần nhàn đến nhàm chán, liền đi phòng thuốc lật tới lật lui y thư, nhìn nhìn nhưng lại cũng dụng tâm. Tuy là đồ gà mờ, dù sao cũng xuất thân từ viện y học, mưa dầm thấm đất, nhìn đến phương diện y học khác lạ khó tránh khỏi cảm thấy hứng thú.

Sách này tất cả đều là thuần chữ nhỏ viết tay, còn có rất nhiều là do “Khanh Trần ” trước kia biên soạn. Dùng được tâm đắc, Khanh Trần lú lờ, nếu là đổi lại muốn nàng chép thứ này, sợ là mười năm cũng không thành. Chữ là chữ phồn thể, ngay cả đoán ra còn khó, xem vài câu lại phải cân nhắc vài câu. Khanh Trần vẫn thấy thuốc tây so với thuốc trung y hứng thú nhiều, lúc này cẩn thận nghiên cứu, mới biết trung y nguyên lai cũng có rất nhiều ảo diệu. Có nhiều loại thuốc trước kia nghe qua được danh, nay nhìn sách chú giải, mới phát hiện nguyên lai là có thể dùng như thế. Nhớ lại, chậm rãi cảm nhận, tinh tế làm theo, cảm thấy thú vị vô cùng, bất tri bất giác lại có bộ dáng mất ăn mất ngủ .

Tiểu viện có một luống rau ở ngoài, trồng đủ loại các dạng thảo dược, Khanh Trần cả ngày trong phòng dùng thảo dược phối nắnng tốt phối thuốc, thêm lý luận thực tiễn, xem xong rồi sách liền đi ngắt đem ra nghiên cứu. Nàng trí nhớ tốt, ngộ tính cao, hai ngày qua đi học không

thứ, bất quá trong viện thảo dược cũng bị nàng đập hư hơn phân nửa.

Hai ngày qua đi, Thập Nhất còn chưa trở về, chung quanh cũng rất yên tĩnh. Khanh Trần đang hứng thú, sẽ không dễ dàng buông tay, buổi tối hôm nay vẫn ôm quyển sách dưới đèn đọc. Lăng Tứ ca đi tới tùy tay lật lật mấy cuốn y, hỏi: “[minh kinh luận]?”

“Phải?” Khanh Trần ngẩng đầu lên, nhìn hẩn cầm một quyển sách chép tay, nói: “Ta còn chưa đọc đến, bên trong nhiều phương pháp dùng độc, cứu người còn chưa giỏi, hại người tính sau.”

Ánh mắt Lăng Tứ ca rơi xuống cuốn độc thư đang mở, nói: “Bên trong không hề thiếu phương pháp giải độc, không phải chỉ hại người.”

Khanh Trần tùy tay lật vài tờ, quả nhiên trong đó dụng độc lẫn giải độc đều tường tận ghi lại, còn có chút tác dụng khác tựa hồ rất hữu dụng, nhất thời nhập thần, nhin không được tinh tế nhìn thêm. Trong trí nhớ có chút gì đó như ẩn như hiện, tựa hồ cùng sách này có liên quan, không khỏi liên dụng tâm.

Không bao lâu “Ai nha” Một tiếng chỉ vào độc thư: “Huynh xem này cái đi ‘Hồng trần kiếp’, ác độc như vậy, hại tánh mạng người ta không nói, muốn giải độc phải dùng ‘Huyết hồn châu’. Huyết hồn châu là loại dược bá đạo, giải độc xong nguyên khí cũng đại thương, coi như chỉ có đường chết cũng chẳng khác nhau. Rất vô nhân đạo!”

Lăng Tứ ca theo tay nàng chỉ, nhìn sách viết nói “Trong người mạch đập như có như không, không chỉ nôn ra máu, quan mạch ẩn tở hồng, nhất lữ tuyệt hồn.....” Nghe Khanh Trần lại nói: “Còn có này ‘Bích la yên’.....” Lăng Tứ ca không đợi nàng nói xong, bàn tay vừa lật, đem sách khép lại: “Nhìn suốt hai ngày, chẳng lẽ không mệt?”

“A ~” Khanh Trần hô lên khí thế: “Khổ trung có nhạc, thư trung ngàn chung túc, nhan như ngọc, hoàng kim ốc, đều bị ta ôm đầy cõi lòng . Làm

người sinh không thể vì tướng tể thế, cũng làm vì y cứu người.” Những lời này là năm đó nàng thi y mấy lão già viết cho nàng, khi đọc sách vẫn bị nàng viết vào sách để ghi nhớ. Hiện tại vốn định viết tại đây chút sách, bút ký, bất đắc dĩ viết thử, dùng bút lông viết chữ không thể so với bút đầu cứng, viết không tốt thà rằng không viết, làm không tốt thà rằng không làm, vì thế ở trên tờ giấy trắng vẽ vài nét bút liền buông, quyết định chờ hoàn toàn luyện tốt thư pháp nói sau.

Lăng Tứ ca cầm lấy tay nàng tùy tay loạn họa gì đó, nhìn nhìn, lắc lắc đầu. Khanh Trần bĩu môi, biết bản thân viết không tốt, cũng không cần biểu hiện rõ ràng như thế. Đã thấy Lăng Tứ ca ở bên cạnh bàn ngồi xuống, lấy bút chấm mực, viết lên chỗ trống ở giấy “Sinh không thể vì tướng tể thế, cũng làm vì y cứu người”. Chữ như người, ngênh diện mà đến thanh tuần cao ngạo, cảm giác di thể độc lập, lại nét bút lợi hại, ẩn lộ ra uy nghiêm trầm túc, làm người ta hướng tâm chiết khí thế.

Không nghĩ hẳn viết tốt như vậy, Khanh Trần thích kiểu chữ như vậy, liền đoạt lấy bút học theo, cảm thấy một nét bút kia thực hợp tâm tính bản thân. Viết vài nét lại đem bút đưa cho hắn: “Lại viết vài câu đi, ta viết theo.”

Lăng Tứ ca thản nhiên nhìn về phía nàng, dưới ánh đèn sáng lộ ra song đồng nhu hòa trong suốt, cũng không tiếp bút: “Vài ngày rồi không nghe người đánh đàn.”

“Muốn nghe?” Khanh Trần buông bút, đứng lên bước đến trước cây cầm: “Muốn nghe cái gì?”

“Tùy người.” Lăng Tứ ca nói.

Khanh Trần vén váy ngồi xuống, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nhìn ngoài cửa sổ đồ xuống đất ánh trăng màu bạc, khinh long chậm bát, huyền thanh nặng nề, tiêm chỉ khinh áp, khúc ý thản nhiên, du dương trong gió.

Thiên địa đột nhiên giống như trở nên vô cùng rộng rãi, ánh trăng mênh mang một mảnh, Lăng Tứ ca khoanh tay đứng ở trước cửa sổ, ánh mắt xuyên thấu bóng đêm không biết hướng phương nào, gió đêm nghênh diện nhẹ phẩy, thối quần áo hắt phiêu đảng. Khanh Trần đột nhiên cảm thấy bóng dáng này cô tịch như thế, thân mình cao ngất tuần vĩ đều khó cô đơn của hắt, tự dưng thấy đau lòng.

Khanh Trần ngưng thần nhìn sườn mặt của hắt, cảm thấy hắt giống như dung nhập cùng ánh trăng thanh lãnh, âm thanh vút cao, vũ âm tươi mát lượn lờ uyển chuyển, Lăng Tứ ca vốn an tĩnh như biển sâu, đáy mắt đột nhiên xẹt qua một tia cảnh giác, khoát tay ngăn chặn cảm huyền, huyền âm dừng lại.

Khanh Trần kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn đến Lăng Tứ ca thần sắc ngưng trọng, biết có chuyện phát sinh, hơn nữa thập phần nghiêm trọng, nếu không lấy tính tình trầm ổn của Lăng Tứ ca, tuyệt không làm ra hành động đường như thế .

Nàng không mở miệng hỏi, trong lòng xẹt qua một chút bối rối nhìn đến khuôn mặt Lăng Tứ ca kiên lãnh biến mất hầu như không còn. Nàng nhắc váy đứng lên, Lăng Tứ ca hỏi nàng:“Có cái gì cần mang theo không, đi lấy đi.”

Khanh Trần lưu loát đem mấy bản chép tay trên bàn thu vào trong lòng, lại bước nhanh đi mang tới một lọ dược đưa cho Lăng Tứ ca:“Đây là thuốc trị thương.”

Lăng Tứ ca nhìn Khanh Trần liếc mắt một cái, cầm dược, cầm tay nàng:“Đi theo ta.”

Hai người ra cửa phòng, Khanh Trần nhìn thấy trên vách núi đối diện có nhiều ánh lửa, có vẻ chằm không ít cây đuốc, nghe Lăng Tứ ca hừ lạnh một tiếng:“Tình thế bắt buộc.”

Là thiên la địa võng, Khanh Trần trong lòng bỏ thêm một câu, không biết huynh đệ hai người này rốt cuộc là cái thân phận gì, lại có địch nhân như vậy. Tuy rằng sớm biết sẽ có nguy hiểm, lại thật sự là không dự đoán được trận thế như vậy, trong lòng vẫn là có chút sợ hãi, không tự chủ được cầm chặt tay Lăng Tứ ca thêm ba phần, cảm thấy lòng bàn tay mình lạnh lẽo, mà bàn tay Lăng Tứ ca lại truyền đến cảm giác ấm áp kiên định, khiến nàng ổn lại.

Lăng Tứ ca nhìn kỹ bốn phía, Khanh Trần nhìn đến đáy mắt của hắc nguyên bản trầm đậm lộ ra uy nghiêm băng hàn cùng lãnh liệt, trong im lặng bắt đầu có gợn sóng, phong vân chuyển động, mơ hồ có sát khí.

Bên tai chợt vang lên thanh âm gào thét, “Cẩn thận.” Lăng Tứ ca quát khẽ, Khanh Trần đột nhiên bị hắc kéo mạnh qua, ôm vào bên người bảo hộ.

Theo tiếng rít gió mà đến là hơn chục hỏa tiễn do địch nhân bắn ra, như thiên nữ tán hoa bình thường vẫn nổi lên trong tiểu ốc, ốc trúc khô ráo gặp lửa lập tức bốc cháy, lan nhanh ra mây mây tiểu viện phía sau, ánh lửa mạnh mẽ bốc lên.

Trúc ốc dựa vào núi mà xây dựng, đối diện cũng là vách núi cao ngất, ở giữa cách một con sông. Lăng Tứ ca che chở Khanh Trần trốn tiểu ốc phía sau, trong lòng hiểu rõ bốn phía đều là địch nhân, theo mới vừa rồi ở trong phòng ẩn ẩn nghe được tiếng vó ngựa liền biết có rất nhiều người. Nếu bị nhốt trong viện chỉ còn đường chết, xuất môn phá vây cũng là tử lộ. Chết bởi tay địch hoặc bị bắt giữ, Khanh Trần cũng là vô cùng may mắn thoát khỏi, thậm hận trước mắt không có binh mã, nếu không có thể bảo hộ nàng chu toàn.

Không thể chống chọi, Lăng Tứ ca thấp giọng hỏi Khanh Trần : “Trúc ốc này có thể có đường ra khác?”

Khanh Trần lục lọi trí nhớ, vốn không quá quen thuộc, càng nhanh càng không rõ ràng lắm. Lãng Tử ca không thúc giục nàng, cúi đầu kéo một thùng nước giếng, xé ra một miếng ngoại bào nhúng nước đưa Khanh Trần che khuất miệng mũi, tránh bị khói đặc đầy trời ảnh hưởng. Hỏi nàng: “Phòng này là người phương nào xây dựng?” Hẳn mấy ngày gần đây lưu tâm trúc ốc bốn phía, cảm thấy phòng ốc xây dựng thời gian đã lâu, không giống như bộ dáng mới xây được mười năm tám năm, hy vọng có cơ quan khác.

Khanh Trần nói: “Không biết.” Câu này là lời nói thật, cho dù là “Khanh Trần” thật sự đến đây, cũng là câu trả lời này.

“Sau ốc là vách núi?”

“Hình như thế.”

“Có nghĩ ra nơi nào sẽ có cơ quan linh tinh?”

“Có.” Khanh Trần cơ hồ là không có tự hỏi liền thốt ra, như là bản năng.

“Ở đâu?” Lãng Tử ca truy vấn.

“Ở đâu?” Khanh Trần cư nhiên hỏi lại một câu.

Lãng Tử ca dùng tay đỡ lấy đầu vai của nàng, dùng một loại thanh âm yên ổn bình tĩnh nói với nàng: “Đừng có gấp, cẩn thận suy nghĩ.”

Khanh Trần trong trí nhớ loạn một đoàn, đông tây lộn xộn, chung quanh lửa càng ngày càng lớn, khói càng ngày càng đậm, từng thanh trúc dựng nhà âm ầm đổ xuống, ngọn lửa ngày càng mãnh liệt, mà địch nhân bắn tên vẫn không gián đoạn.

Lãng Tử ca đỡ một cây tên bắn lén, đem Khanh Trần kéo ra chỗ khác, Khanh Trần nhìn ánh lửa nóng rực chiếu vào trên mặt hắc, giật mình chột

lóa, có cái gì đó lóa lên trong đầu nàng :“Phòng thuốc!” Nàng hô:“Phòng thuốc có mật đạo.”

“Đi thông đến đâu?”

“Không biết.”

Lăng Tứ ca nghe vậy, khoe môi lạnh lùng mân thành một đường thẳng tắp, khoe miệng cư nhiên nhếch lên một chút, giống như đang cười, Khanh Trần cảm thấy bản thân hoa mắt, Lăng Tứ tay nàng nhất kéo đi, nói:“Đi!”

Trúc ốc sớm bị đại hỏa nhuộm đỏ, may mà còn chưa sập, hai người vọt vào về sau, chỉ cảm thấy sóng nhiệt cùng khói đặc cuồn cuộn bao quanh, thỉnh thoảng có cái gì đó rơi xuống, chung quanh ngọn lửa loạn vũ. May mắn phòng ở không lớn, hai ba bước đã đến phòng thuốc, Khanh Trần giá sách đã bị cháy mất hơn nửa, nói:“Phía sau đó.” Trong lòng thầm tiếc sách thuốc quý như vậy, cư nhiên bị đốt sạch.

Lửa càng ngày càng lớn, cơ hồ cái gì cũng thấy không rõ, Lăng Tứ ca lôi kéo Khanh Trần, tung chân đá mạnh vào giá sách,“Oanh” một tiếng, giá sách bể nát lộ ra một động khẩu đủ hai người đi qua. Nhất thời một trận gió xoáy trong động trào ra, thôi thúc đại hỏa đánh thẳng về phía hai người.

Lăng Tứ ca che chở Khanh Trần hướng sang một bên né tránh, thuận thế trườn ngoài bào ẩm ướt lên đầu hai người, hỏa thể tạm thời theo hai bên người quay cuồng:“Đi mau!”, hăn trước đẩy Khanh Trần vào mật đạo, chính hăn cũng chạy theo sau.

Mật đạo coi như rộng lớn, vừa rời xa sóng nhiệt đã cảm thấy nơi này ẩm, không khí ngược lại mát mẻ một ít, cũng có gió nhẹ thổi khẽ trước mặt, xem ra ở phía trước có đường thoát. Khanh Trần mặc Lăng Tứ ca sờ soạng tìm đường về phía trước, bốn phía một mảnh tối đen, dưới chân cao thấp không đều, ngẫu nhiên có một hai giọt nước nhỏ xuống, có thể phỏng đoán thứ gọi là “Mật đạo” kỳ thật là thiên nhiên hình thành mà không phải do

người mở. Ai cũng không biết phía trước là nơi nào, nhưng dù sao cũng coi như thoát thân.

Ước chừng đi mất một ly trà nhỏ, huyên não phía sau càng ngày càng xa cho đến khi biến mất, Lăng Tứ ca đột nhiên dừng lại: “Phía trước là đường ra, ta đi trước nhìn xem.”

Khanh Trần tóm chặt hăn: “Cùng đi.”

Trong bóng đêm cảm thấy ánh mắt Lăng Tứ ca giống như xẹt qua trên mặt nàng, bên tai vang lên thanh âm phản bác : “Chờ.”

Khanh Trần từng bước đuổi không kịp, Lăng Tứ ca đã đẩy cỏ cây rẽ ra một cái động khẩu, tiếp theo xoay người trở về: “Bọn họ rất nhanh sẽ phát hiện nơi này, muốn đi ra ngoài còn cần biện pháp.”

Ra khỏi động khẩu, Khanh Trần mới phát hiện, nguyên lai nơi này cách trúc ốc không xa. Động khẩu cùng cửa vào sau giá sách trên thực tế là một cái sơn đạo hai đầu một bên bị người xây dựng trúc ốc, một bên bị cỏ cây tự nhiên sinh trưởng che lại, chính là chỗ nàng đứng hiện tại.

Hướng trúc ốc bên kia nhìn lại chính là một mảnh đại hỏa, hỏa thế thịnh cực bắt đầu suy sụp, tiếp theo rất nhanh liền tắt, như là bị ai đó dập nhanh. Đại hỏa bị dập tắt ngay lập tức, hiệu suất cực nhanh có thể sánh bằng cục phòng cháy hiện đại, những người này phóng hỏa dập tắt lửa mau lẹ có trật tự, tổ chức, thực lực khiến trong lòng người ta phát lạnh.

Lăng Tứ ca mang theo nàng xuống con sông phía dưới trốn địch, quay đầu nhìn lên bốn phía vách núi nhiều cây đuốc đang nhanh chóng tập hợp ở một chỗ, lại tách ra truy kích, một chi truy trên, còn lại ba chi truy xuống dưới. Trong ba chi xuống dưới, một chi hướng bọn họ bên này mà đến rất nhanh, mặt khác hai chi còn lại dàn hình quạt tản ra chậm rãi đi tới, nhanh chóng tìm kiếm.

Tiếng vó ngựa từ xa đến gần, Khanh Trần nhìn sắc mặt bình tĩnh của Lăng Tứ ca cái gì cũng nhìn không ra, trong lòng sốt ruột: “Thập Nhất vì sao lúc này còn chưa trở về, lại không biết Thập Nhất đi đến chỗ cách nơi này kỳ thật hơi xa, hai ngày có thể trở về đã là cực hạn.

Biết binh mã đuổi theo phía sau, Lăng Tứ ca nhìn nhìn tình thế, biết không thể địch lại. Địch nhân đại khái là biết bọn họ ở gần đây, binh mã phần lớn tập trung tại đây, vì thế nói với Khanh Trần :“Người không biết bơi, chút nữa xuống nước nắm chặt tay ta.”

Khanh Trần đột nhiên nhớ tới lúc vừa gặp hãn bản thân từ trong nước ra, bộ dáng chật vật, không biết làm sao hơn đành bấu môi dạ.

Lăng Tứ ca ánh mắt quét qua nàng, tay đưa xuống nắm chặt eo nhỏ của nàng, mang nàng hướng chỗ nước sâu đi tới. Lăng Tứ ca một cánh tay hữu lực ôm chặt eo Khanh Trần, không đến mức bị dòng nước mạnh mẽ tách ra.

Lăng Tứ ca bơi qua đoạn nước siết, không giống dòng suối bình thường cạnh trúc ốc nước không quá mắt cá chân. Địch nhân mặc dù phát hiện bọn họ bơi đến bờ bên kia, ngựa không qua được nơi nước sâu như vậy, liền đành dừng ngựa tại đây. Chờ nghe được tiếng vó ngựa gần đó, Lăng Tứ ca ở bên tai Khanh Trần thấp giọng nói:“Hít sâu vào, nhịn thở.”

Khanh Trần làm theo, cảm thấy hãn dùng đại lực mang nàng vào trong nước, lặn xuống. Mới đầu còn không sao, không bao lâu sau, Khanh Trần liền cảm thấy trong lồng ngực bức bối, phi thường khó chịu, không khỏi giãy dụa một chút, cơ hồ muốn thở ra. Lăng Tứ ca tựa hồ cảm giác được nàng không ổn, lúc này địch nhân đã đuổi tới bên bờ, không dám mang nàng nổi lên đi, cúi người dùng miệng độ một ngụm chân khí cho nàng.

Khanh Trần nhất thời cảm thấy dễ chịu rất nhiều, lúc này tiếng vó ngựa truy binh ven bờ tiếp tục chạy đến rõ ràng. Lăng Tứ ca cũng mang theo

nàng lặn xuống sang bờ bên kia, ngay khi toàn thân ẩm ướt mệt mỏi, cũng không nghỉ tạm, theo đường nhỏ hẻo lánh tiến vào trong núi.

Lúc này chân trời lộ ra ánh sáng nhàn nhạt, nếu đến hừng đông, bọn họ muốn che giấu bộ dạng càng không dễ. Lãng Tử ca tìm được một sơn động bí ẩn muốn Khanh Trần trốn vào bên trong, bản thân dựa vào vách tường nham thạch cứng rắn điều tức một lúc, cúi người nói: “Cứ ở trong này không cần đi ra, ta đánh lạc hướng địch nhân liền tới đón nàng.”

Khanh Trần mệt mỏi không chịu nổi, thấy Lãng Tử ca tại tình huống bối rối khẩn cấp cư nhiên một chút cũng không chột vật, một bộ dáng thông dong, trấn định tự nhiên. Đột nhiên nghe thấy hắc dùng thân phạm hiểm, vội giữ chặt hắn: “Không được, huynh làm sao trốn khỏi quá nhiều truy binh như vậy.”

Lãng Tử ca nói với nàng: “Ta có biện pháp. Mục tiêu bọn họ là ta, nàng chỉ cần không ra khỏi nơi này, sẽ không có nguy hiểm.”

Khanh Trần phỏng đoán đối phương dùng nhiều binh lực cùng thời gian như vậy để tìm tòi huynh đệ hai người bọn họ, nhất định là chuyện cực kỳ trọng yếu, vội vàng nói: “Mục tiêu của bọn họ là huynh, huynh càng không thể đi ra ngoài, vạn nhất huynh bị bọn họ phát hiện chúng ta đây liền hết thấy liền xong đời kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Không bằng ta đi dẫn dắt truy binh rồi đi, huynh liền có thể thoát thân đi tìm Thập Nhất, còn có thể cứu ta không nói, cho dù không cứu, ta lẻ loi một mình không thân không quen ai, sẽ không tổn thất gì, như vậy mới có lợi.....”

“Nói bậy!” Khanh Trần còn muốn nói, đã bị Lãng Tử ca ngắt lời, nàng ngẩng đầu nhìn hắn, đáy mắt của hắn một mảnh tiên phong vân dũng, mây đen áp đỉnh, không còn là bộ dáng hiền rõ hết thảy, sâu thẳm, sắc bén khiếp người. Khanh Trần cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy ánh mắt này của hắn, cư nhiên bị dọa co rúm lại, tay giữ chặt tay hắn cũng buông lỏng.

Lăng Tứ ca tựa hồ ý thức được bản thân dọa đến nàng , thần sắc hơi hòa hoãn lại, khôi phục bộ dáng hờ hững không dấu vết, ngồi xổm xuống bên người nàng:“Nhớ kỹ, không được đi ra ngoài, ta nhất định trở về.” Thanh âm chắc chắn, chân thật, đáng tin, làm người nghe tin tưởng hẳn nói ra liền nhất định làm được.

Khanh Trần biết tại cái thời không xa lạ này, gặp phải tình huống này, hiện tại bản thân cũng không có ưu thế quá lớn, nếu thật sự có cái gì có thể giúp hẳn, đại khái là nghe lời không thêm phiền, liền gật gật đầu.

Lăng Tứ ca khước miệng chậm rãi giương lên, hướng nàng mỉm cười, nụ cười đầu tiên từ khi gặp đến giờ. Khanh Trần cảm thấy hẳn lúc này giống như mây tan mưa tạnh, lộ ra núi băng ngập trắng tuyết, cười rộ lên cũng lạnh lùng như vậy, chính là phần lạnh lùng này đã có chút nhu hòa khó gặp.

Lăng Tứ ca đứng dậy, thân hình đột nhiên ngừng lại, nhíu mày, tay áp ngực trái, Khanh Trần vội vàng đỡ hẳn:“Làm sao vậy?”

Lăng Tứ ca trên người vết thương mới đỡ được mấy ngày, hoàn toàn chưa phục hồi như cũ, một phen ép buộc tác động đến thật đau đớn, mà hẳn vịn tay Khanh Trần hơi hơi chống đỡ, đứng lên:“Không sao, chính nàng cẩn thận.” Liền xoay người rời đi.

Khanh Trần nhìn thân hình cao ngất của hẳn biến mất ở cỏ cây xanh um bên ngoài, cảm thấy hẳn vừa ly khai, lại có cảm giác không biết khi nào mới gặp lại, nhưng cũng không thể làm gì, trong lòng yên lặng nói:“Cẩn thận.”

Tâm tình mạnh mẽ ở trong sơn động đi tới đi lui, cuối cùng mới ngồi ở trên tảng đá, Khanh Trần nhìn bên ngoài một mảnh tối tăm, loáng thoáng ở nơi xa xôi truyền đến âm thanh người ngựa giao chiến, mà đột nhiên có tiếng kêu rất lớn, giống như có kịch chiến giao phong, lại thấy như đó chỉ là

ảo giác mà thôi. Trái tim như treo lơ lửng giữa không trung, không bỏ xuống được đến.

Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh, Khanh Trần cảm nâng cao cao, lưng thẳng tắp, hít sâu vài lần, làm cho bản thân bình tĩnh trở lại. Gì chứ! Đường ninh đại tiểu thư kiến thức rộng rãi cư nhiên bị ánh mắt một nam nhân dọa đến, thật mất mặt.

Nhưng nghĩ đến Lăng Tứ ca, không thể không nghĩ đến vừa mới ở trong nước..... Khanh Trần không tự chủ được tay giơ lên chạm vào môi, giống như trên đó còn giữ hơi thở của hắn, này sao lại thế này nhỉ..... Này..... Nhưng là nụ hôn đầu tiên của bản thân ở cổ đại. Ha, nàng cười lên, cái gì mà nụ hôn đầu tiên, tình thế khẩn cấp mà thôi.

Phương xa chậm rãi sáng lên, bắt đầu có chim chóc uyển chuyển thanh minh truyền đến, trong không khí tràn ngập hơi thở buổi sớm.

Khanh Trần từ trên tảng đá đứng lên, trong lòng đột nhiên có cái gì rơi ra, cúi đầu nhìn xuống, vừa thấy, nguyên lai là bút ký khi trước mang theo, sớm bị ướt đẫm. Khanh Trần vội vàng đem chúng nó mở ra, mặt trên một đoàn chữ viết mơ hồ, trong lòng uể oải vạn phần. Một phòng sách thuốc đã bị đốt sạch, hiện tại này còn sót lại mấy thứ cũng không bảo vệ được, nàng đi ra ngoài động, tìm khối đá bằng phẳng có thể nhìn thấy ánh mặt trời đem sách trải lên trên, hy vọng còn có thể cứu lại.

Không yên lòng đem sách phơi khô, nàng cơ hồ đã quên Lăng Tứ ca dặn dò qua không được đi ra ngoài, đã lâu như vậy Lăng Tứ ca còn chưa trở về, ngay cả một chút tin tức đều không có. Hắn còn sống hay đã chết? Thương thế như thế nào ? Hắn có thể trở về sao? Thập Nhất có thể tới đúng lúc sao?

Hết thấy đều không có đáp án.

Ngay khi Khanh Trần nhú mày ngăn người, đột nhiên bên tai vang lên tiếng gió rất nhỏ, sau gáy chợt đau xót, thứ cuối cùng nàng nhìn đến là một

mảnh trời xanh biếc, ánh mặt trời nhảy lên lóng lánh, giống như Thập Nhất
anh khí tươi cười xẹt qua, rồi sau đó cả người nàng liền mất đi tri giác

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Phong Lưu Linh Lạc Tòng Thử Thử

Thời điểm Khanh Trần tỉnh lại rõ ràng biết mình mở mắt, nhưng trước mắt là một mảnh hắc ám, cái gì cũng không nhìn rõ, cơ hồ nghĩ mình bị mù, càng nghĩ càng thấy khó thở, không biết đang ở nơi nào.

Bên cạnh giống như có người khác, nàng nghe được có thanh âm nữ hài vừa khóc vừa nói: “Đan Quỳnh muội tỉnh tỉnh, muội đừng dọa tỷ tỷ, Đan Quỳnh..... Người đâu người đâu.....” Mà tựa hồ không phải chỉ có một người đang khóc, còn có người khác ở cũng thút thít nghèn nghẹn, chung quanh giống mây mù phủ sương.

Khanh Trần động thân, mở mắt thích ứng ánh sáng nơi này, nhìn đến bên cạnh có nữ hài tử trong lòng ôm một người lay động, đúng là nàng ta đang khóc.

“Người làm sao vậy?” Khanh Trần mở miệng hỏi, bị thanh âm khàn khàn của mình làm hoảng sợ. “Làm sao vậy?” Thấy nữ hài tử không nghe ra, Khanh Trần lại hỏi.

Nữ hài tử khóc nửa ngày cũng không thấy có người đến, cảm thấy bất lực, nghe Khanh Trần hỏi, khóc nói: “Bọn họ không biết cho uống thuốc gì, Đan Quỳnh sắp chết.....”

Khanh Trần định đứng lên, cảm thấy tay chân mình bủn rủn, cả người vô lực, lúc này ánh mắt đã thích ứng với bóng tối, nhìn đến nữ hài tử tựa vào tường biên, trong tay ôm đứa nhỏ tên là Đan Quỳnh đã hôn mê bất tỉnh. Nàng đưa tay sờ động mạch ở gáy Đan Quỳnh, xác định còn sống, kéo tay

Đan Quỳnh qua, xem mạch đập, lại xem mạch đập của mình , nói với nữ hài tử đang khóc:“Đừng khóc, đưa tay cho ta.”

Cô gái kia đưa tay cho Khanh Trần hỏi:“Đan Quỳnh làm sao vậy?”

Khanh Trần nói:“Không có việc gì, chút nữa sẽ tỉnh lại.” Ngón tay xem mạch trên cổ tay nàng ta, nghĩ, cái thể đạo gì, cư nhiên dùng hạ mê được 3 ngày.

Xem tình hình của mình, Đan Quỳnh còn có nữ hài tử này đều bị người ta hạ mê được, Đan Quỳnh vì tuổi còn nhỏ, thân thể yếu đuối cho nên còn chưa tỉnh lại. Lại nhìn bốn phía, phát hiện dù nằm, ngồi đều là nữ tử trẻ tuổi, tám phần đều bị hạ mê được. Số ít còn chưa tỉnh nằm trên mặt đất, tỉnh lại đều ngồi ở tường biên nhỏ giọng khóc.

“Đừng lay nàng,” Khanh Trần nói với nữ tử ôm Đan Quỳnh:“Để nàng nằm xuống, chốc nữa sẽ tỉnh. Người tên gì?”

Nữ hài tử hai mắt nhắm lẹ, hỏi:“Đan Quỳnh thật sự không có việc gì sao? Nếu nàng có cái không hay xảy ra, ta làm sao có thể giao phó cho cha mẹ đã mất?”

“Không có việc gì, người hãy tin ta.” Khanh Trần hỏi lại:“Người tên là gì?”

“Ta gọi là Bích Dao.” Cô gái cuối cùng cũng thu nước mắt:“Người..... Người là ai?”

“Phượng Khanh Trần.” Khanh Trần xem lại mấy nữ tử chưa tỉnh lại tình huống giống Đan Quỳnh, ngồi xuống hỏi:“Người có biết đây là có chuyện gì không? Vì sao nhiều người lại bị nhốt tại đây? Là ai dám đem chúng ta nhốt tại nơi này ?”

Bích Dao lấy lại bình tĩnh lắc đầu: “Ta không biết, ta mang Đan Quỳnh đi chợ mua các thứ linh tinh về nhà, trên đường gặp phải hai nam nhân, sau đó không biết sao đến nơi này.”

Khanh Trần lại đến hỏi khác nữ hài tử khác, tám chín phần mười đều là đi một mình bị người ta bắt lại đây. Một bên an ủi các nàng đừng khóc, một bên suy nghĩ, chẳng lẽ ở cổ đại gặp phải kẻ buôn người? Cũng không biết đã bao nhiêu ngày, đem các nàng đến nơi đây là người nào?.

Sờ soạng gian phòng ở chỉ có một chỗ nhỏ nhất miễn cưỡng có thể gọi là lỗ thông khí, cửa cũng thực thấp, khóa từ bên ngoài, đánh không ra. Phòng ngoài bỗng có tiếng động lạ, khiến nàng hơi hoảng, khôi phục lại bộ dáng, Khanh Trần có trực giác xem ra những người này muốn đem các nàng đưa đến địa phương khác.

Nghĩ đến Lăng Tứ ca hoặc là Thập Nhất dù bình an trở lại sơn động cũng không thể tìm được mình, Khanh Trần có chút căm tức, vỗ cửa hô to: “Mở cửa! Người đâu? Mở cửa!”

Nửa ngày không có động tĩnh, Khanh Trần quay đầu nói với các nữ hài tử nói: “Các người đừng khóc, mọi người cùng nhau kêu, đem người gọi đến, dù trốn không thoát cũng muốn gọi chút đồ ăn đến đây.” Nàng làm việc luôn luôn coi trọng thực tế, vô luận ra sao nếu không ăn uống, cơ thể sẽ mệt mỏi.

Có mấy nữ hài tử lớn mật nghe xong lời của nàng do dự rồi đến cạnh cửa, Khanh Trần nghĩ thế nào cũng thấy đứng lên ai cũng mang một bộ dáng yếu đuối, không biết là nữ nhân cổ đại đều như thế, hay là chính thể mới bị bắt đến nơi này. Thực bất bình thường, chẳng lẽ nàng đứng lên cũng như thế, nhu nhược không chịu nổi, có thể mặc người khi dễ sao!

Bích Dao lúc này cũng chống tường đi đến bên Khanh Trần, thấy Khanh Trần đập cửa hô: “Mở cửa! Mở cửa nhanh!”

Lúc này ở trong mắt Bích Dao, Khanh Trần tuy rằng cùng các nàng giống nhau, sợi tóc hỗn độn, quần áo chật vật, nhưng trong mắt lộ ra kiên định, quyết không chịu thua, ánh mắt nàng chưa từng thấy nữ tử nào như vậy, Khanh Trần lúc này cả người mang theo thần tư đẹp mắt, như ánh sáng sáng duy nhất trong bóng đêm, làm người ta không còn tuyệt vọng.

Bích Dao vì thế liền cùng khác nữ hài tử khác cùng nhau hỗ trợ hô to, ngoài cửa rốt cục truyền đến vài người tiếng bước chân, cánh cửa thấp bé lập tức bị mở ra, bên ngoài không khí mới mẻ ẩm ướt chen chúc nhau mà vào.

Đi theo không khí tươi mát, là hai nam nhân râu ria dữ tợn, trong cơn giận dữ chột quát một tiếng thô to:“Ầm ỹ cái gì?!!!!”

Khanh Trần nhìn người này, bụng thót một cái đến yết hầu, khuôn mặt này nàng cả đời cũng quên không được, mặt râu quai nón, ánh mắt hung ác diện mục thô tục không chịu nổi. Đây người đầu tiên nàng nhìn thấy sau khi xuyên qua thời không, là người ở bờ sông định bắt cóc nàng lại bị Thập Nhất nhất dùng tên bắn trúng chạy trốn chết.

Đại hán liếc mắt một cái nhìn thấy Khanh Trần, tay đem nàng lôi ra:“Lại là người, xú nha đầu, lão tử này cánh tay suýt bị phế trong tay người, vừa vặn cùng người tính toán sổ sách.”

Khanh Trần bị hấn kéo ra bên ngoài, đây là một thuyền lớn, vị trí bọn họ đứng là khoang đáy thuyền. Thuyền nhìn có vẻ rộng rãi, nhưng là nơi nàng ở chưa từng có thuyền, không biết bọn họ là từ đâu đưa nàng lên thuyền, mục đích là nơi nào.

Cùng kia đại hán đến còn có một nam một nữ, nam cùng đại hán mặc giống nhau, lúc này khen chê nói:“Tiền lão Ngũ, ta nói sao không chịu nói lý do cánh tay sao lại bị thương , ra là do nha đầu này, thật sự mắc cỡ chết đi được.” Nữ nhân một thân phục sức giang hồ, tóc giống nam tử búi ở sau

đầu, tuy rằng thoát nhìn đã ngoài ba mươi tuổi, lại cực kỳ có sức quyến rũ. Lúc này không nói lời nào, chỉ im lặng đánh giá Khanh Trần.

Tiền lão Ngũ bị người đả kích, cơn tức càng lớn, miệng hùng hùng hổ hổ nói với Khanh Trần: “Không cho người biết tay, lão tử sẽ không họ Tiền!” Bàn tay to vung lên liền muốn lột quần áo Khanh Trần.

Khanh Trần nhịn không được quát to một tiếng, ra sức giầy dụa, lúc này nữ tử kia đột nhiên nói: “Tiền lão Ngũ, người nếu động nha đầu này, lão đại chỉ sợ không phải chỉ phế đi của người một cánh tay là xong việc.”

Tiền lão Ngũ nghe vậy ngẩn ra, thoát nhìn đối lão đại kia cực kỳ sợ hãi, không cam lòng nhìn Khanh Trần, cuối cùng vẫn là đem nàng đẩy ra, ngoài miệng cũng không phục: “Hồ Tam nương, người đừng lấy lão đại hù ta, ta Tiền lão Ngũ là ai, muốn thế thì sao!”

Hồ Tam nương chẳng hề để ý cười, nói: “Ta mới lừa quản người, bất quá đừng nói nha đầu kia là lão đại coi trọng, bán được giá cao, chính là cả khoang thuyền này, người lại dám đụng người nào? Lão đại không thiên người, lão nương ta không mang họ Hồ.”

Quả nhiên là buôn bán người, Khanh Trần thầm than một tiếng, người này cùng nàng nhất định bất hợp, nếu không sao cứ đụng nàng lại gặp vận xui.

Hồ Tam nương quay đầu nhìn Khanh Trần: “Khuyến người vẫn nên thành thành thật thật ở bên trong, đừng tự tìm khổ, chộc giận lão đại nơi này cũng không phải người thương hương tiếc ngọc. Không tìm phiền toái chúng ta cũng không ủy khuất các người.”

Khanh Trần cũng không chút né tránh hỏi lại Hồ Tam nương: “Các người muốn đem chúng ta đi đâu?”

Hồ Tam nương nói:“Nói cho người cũng không biết, mỗi người mỗi nơi, ngoan ngoãn trở về đi.”

Khanh Trần lộ ra một đôi mắt phượng, dùng vẻ mặt chỉ có ở trên bàn đàm phán tập đoàn Ninh thị, hàm súc mà lợi hại nhìn đáy mắt Hồ Tam nương:“Cùng là nữ nhân, người chẳng lẽ người liền nhìn bọn họ giày xéo chúng ta như vậy?”

Đáy mắt Hồ Tam nương xẹt qua một tia khác thường không dễ phát hiện, trên mặt lại vẫn mang theo vẻ quyến rũ phong tình:“Lời này ta đều nghe không dưới tám trăm lần , mỗi người đều có mệnh, ta đáng thương các người lại có gì tốt, rơi xuống trong tay ta các người còn chưa chịu khổ nhiều so với ở trong tay người khác. Nói với người một câu, đừng nghĩ trốn, trốn không thoát đâu.”

Khanh Trần trầm mặc một chút, biết nàng nói đúng, nói cái gì nữa cũng là bảo hồ lột da, phí lời, vì thế nói:“Nếu là muốn bán, các người tự nhiên nghĩ đến giá tốt, tra tấn tinh thần chúng ta xanh xao, vàng vọt, không phấn chấn, còn có ai chịu ra giá cao mà mua? Nếu là lại chết một cái hai người, các người chẳng phải mất đi miếng cơm? Vì sao không cho chúng ta ăn uống, điều kiện quá ác liệt?”

Hồ Tam nương đánh giá nàng vài lần, nói:“Người nha đầu kia nhưng thật hiểu biết, còn biết cò kè mặc cả, yên tâm, tự nhiên sẽ không thiếu ăn uống.”

Khanh Trần trong lòng cười lạnh, nàng từ nhỏ cùng cha kiến thức quá nhiều đàm phán trên thương trường, biết rõ gặp người nào nói cái gì nói, đối với người như Hồ Tam nương, chuyện tình thả người ngay cả nói cũng đừng nói, không bằng hết sức tranh thủ thực hiện lợi ích lớn nhất có thể mới không uống phí công phu, càng thêm bớt chút ủy khuất. Phóng mắt nhìn lại, trên thuyền có hai tầng thêm khoang đáy đều có hai đại hán khô ngô dùng đao kiếm, bằng mấy nữ tử các nàng muốn chạy trốn rõ ràng là chỉ còn đường chết. Cái gì cũng có thể làm, hy sinh vô vị nàng mới không làm.

Nghe Hồ Tam nương nói như vậy, Khanh Trần lập tức ngạo nghễ nói:“Được, ta không trốn, cam đoan các nàng cũng không trốn, nhưng các người trừ bỏ cung cấp thức ăn nước uống, cũng không thể thương tổn chúng ta.” Người đã chết liên cái gì cũng không bàn nữa, phải sống mới có đường ra.

“A!” Hồ Tam nương cười nói:“Còn nói về giá đây? Người cũng biết chúng ta là loại người nào, dám cùng chúng ta cò kè mặc cả?”

Khanh Trần cũng định liệu trước, cười nói:“Quản người là loại người nào, buôn bán phụ nữ cũng tốt, bán mạng, bán vật cũng tốt, đơn giản là mua bán thôi. Chúng ta muốn sống không thể, chẳng lẽ muốn chết còn không được, đến lúc đó cá chết lưới rách mọi người cùng vỡ, ai cũng đừng nghĩ.”

Hồ Tam nương không khỏi xem Khanh Trần nhiều thêm vài lần, thầm nghĩ bản thân thấy rất nhiều nữ tử, không thấy người nào lớn mật như vậy, đa số chỉ cần bị bắt đến, không phải khóc không ngừng chính là tìm cái chết, hôm nay vẫn là lần đầu tiên thấy người chẳng những không khóc không nháo, ngược lại trấn định tự nhiên nghiêm nghị trao đổi. Cảm thấy kỳ lạ, nhân tiện nói:“Được, vậy thì dễ rồi, các người không tìm phiền toái, chúng ta sao lại không thể bàn bạc. Chính người trở về khoang thuyền, đồ ăn trong chốc lát sẽ đưa tới.”

“Được.” Khanh Trần đáp ứng, thực hợp tác tiêu sái trở về khoang thuyền.

Chỉ chốc lát sau liền có người đưa tới chút cơm canh cùng nước uống, mọi người chia nhau ăn, mấy nữ hài tử được Khanh Trần an ủi cùng khuyên giải cũng chậm rãi cũng bình tĩnh trở lại.

Thuyền đi mấy ngày, mỗi lần ở địa phương nào đó cập bờ, lại thêm một ít nữ hài tử bị mang đi, không bao giờ nữa trở về nữa. Khanh Trần thầm

nghĩ, bản thân đã làm hết sức khiến các nàng ở trên thuyền không phải chịu thiệt, về phần hạ thuyền, đành xem tạo hóa của mọi người. Đột nhiên thực hy vọng bản thân là nam nhân, có thể bảo hộ người cần bảo hộ, nghĩ nghĩ, trong lòng cũng có chút ảm đạm. Nhìn xem vài ngày sau, chỉ còn nàng, Bích Dao, Đan Quỳnh hai tỷ muội còn có ba nữ tử tử khác còn ở trên thuyền, vận mệnh sẽ đem các nàng xử trí như thế nào, một mảnh mê mang.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Kiếp Trước Kiếp Này Mấy Độ Tình

Rốt cục thuyền một lần cuối cùng lại gần bờ, Khanh Trần các nàng bị mang ra khoang thuyền, đến một gian phòng khác, được thợ khéo thay quần áo bằng tơ lụa tinh tế, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái. Khanh Trần phỏng chừng hiện tại hẳn là đến kinh đô, vẫn không có gặp lại Tiên lão ngũ cùng Hồ tam nương, thay đổi người khác trông coi các nàng. Bởi vì Khanh Trần các nàng vẫn phi thường im lặng nhận mệnh, so với ngày trước phòng thủ nghiêm thêm, hiện tại trông coi hiển nhiên lơ lửng rất nhiều.

Đây đúng là kết quả Khanh Trần muốn, âm thầm tính toán nếu lên bờ phải đào thoát như thế nào. Ngày trước không phải không trốn, mà là ở trên thuyền thật sự không có chỗ trốn, cho nên mấy ngày nay đành phải ngoan ngoãn. Hiện tại chẳng những muốn chạy trốn, còn muốn phải thành công, bởi vì cơ hội chỉ có một lần.

Thực ngoài ý muốn, các nàng cũng không được mang theo lên bờ, ngược lại bị che miệng mang theo khăn che mặt, theo lên một thuyền hoa không lớn nhưng tinh xảo hoa lệ.

Trên mặt sông chính là chỗ mười dặm yên hoa say lòng người, những con thuyền lớn nhỏ du dương mà qua, phú quý phần hoa. Thuyền hoa nhỏ trang sức phong lưu xinh đẹp tuyệt trần, dây kết rơi xuống đất, lụa mỏng du dương, ôn hương nhuyễn ngọc tô nhân thần cốt. Trong phòng đậm hương hoa nhài, có hai nữ nhân ngồi bên bàn gỗ phủ gấm uống trà. Một người mặc kiện Thu Hương sắc cẩm tú la sam, Từ nương đã có tuổi phong tư lại thần nhiên. Một người tuổi còn trẻ mỹ mạo, một thân váy dài đỏ tươi bó sát dáng người lung linh thật là làm người ta ghen tức. Một người là lão bản

nơi tập trung sắc đẹp của kinh đô “Ứng tinh lâu”. Là người nhà, một người dạy ca múa trứ danh Giang Bắc, lão bản “Thiên vũ trai”.

Mang theo Khanh Trần năm người các nàng lên thuyền, đi tuốt phía trước là Hồ tam nương, theo như lời Phan lão đại, trên thuyền hoa cùng hai nữ nhân kia hàn huyên vài câu, trong lời nói thật là nhẹ nhàng mạch lạc.

Khanh Trần tuy rằng không thể nói chuyện, lại nghe bọn họ nói chuyện với nhau mà phỏng đoán, này Ứng Tinh Lâu cùng Thiên Vũ Trai hẳn là hai thanh lâu náo nhiệt nhất của kinh đô, không chỉ cung tiếng cười cùng sắc đẹp giải trí, càng nhiều hơn là danh môn sĩ tộc thiết yến, bàn bạc, tiêu khiển, câu thông quan hệ, gần giống câu lạc bộ đêm cao cấp ở hiện đại.

Cho nên cũng không khó lý giải, vì sao các nàng lại có bộ dạng xuất chúng, lại có nữ hài tử có tri thức hiểu lễ nghĩa bị lưu đến cuối cùng mới đưa tới nơi này. Hai lão bản cũng không phải người lạc tục, cách nói năng cử chỉ hiển nhiên đã qua huấn luyện, thanh sắc đã bắt đầu phai tàn nhưng lại giỏi quan sát ngôn sắc, nói những câu êm tai, khiến người ta tâm tình thư sướng.

“Phan huynh, nghe nói mặt hàng lần này là thượng phẩm, bỏ cái khăn che mặt cho muội tử nhìn xem, là như người thủy linh thể nào, lại lọt vào pháp nhãn của ngài.” Hồng y nữ tử thanh âm mỉa mai nói.

Phan lão đại nâng tay, ý bảo thuộc hạ đem khăn che mặt của Khanh Trần các nàng kéo xuống. Cái khăn che mặt rơi xuống, hai người bốn đạo ánh mắt đồng thời rơi xuống trên mặt Khanh Trần, cơ hồ là trăm miệng một lời nói: “Nha đầu kia chúng ta muốn .”

Lời vừa ra khỏi miệng, hai cái nữ nhân kinh nghiệm đầy mình nhìn lẫn nhau, cuối cùng hồng y nữ tử nói: “Chu tỷ tỷ, lần trước Nguyệt Cầm nha đầu kia Thiên Vũ Trai tặng cho Ứng Tinh Lâu, lần này không thể để cho chúng ta chịu thiệt đi.”

Nữ nhân có tuổi lại cười cười, nói: “Võ gia muội tử, nơi này có sáu người, Ứng Tinh Lôu ta chỉ cần một, còn lại năm người mang hết đi, như thế nào?”

Khanh Trần trong lòng thầm mắng một tiếng, ai muốn theo các người đi, thật đúng là nghĩ ta là hàng hóa, tranh đến cướp đi. Vụng trộm quét mắt bốn phía, lại là ở trên thuyền, nhảy xuống đi trốn là không có khả năng, chính là bên ngoài không hề yên lặng như vậy, nếu cao giọng kêu cứu, nói không chừng có thể kinh động người trên thuyền bên cạnh, không chừng lại có người cứu.

Đang cân nhắc, nghe thấy bên ngoài một trận ồn ào, thuyền hoa Khanh Trần các nàng đang đứng rung động một chút, bắt đầu chậm rãi hướng tới sát bên cạnh. Nghe được trên thuyền có người nói: “Mau nhìn, bên kia là thuyền của Thập Nhị hoàng tử đến đây”

Khanh Trần xuyên thấu qua cửa sổ nhìn thấy thuyền hoa vẫn là ở trên sông, cách thuyền hoàng tử có vẻ gần. Nghĩ lúc này nếu không muốn chết, đợi lát nữa vài người bị tách ra, vào cái gì Thiên Vũ Trai hay Ứng Tinh Lôu, liền càng khó thoát. Chỉ mong không gặp gỡ phải đồ hồn trưởng hoàng gia, cúi đầu nhanh chóng nói với Bích Dao cùng Đan Quỳnh: “Mau kêu cứu mạng.” Dứt lời chính mình lao về phía bên cửa sổ cao giọng kêu: “Thập Nhị hoàng tử cứu mạng!”

Thời điểm còn ở trên thuyền lớn, Khanh Trần sớm cùng mấy người các nàng lặng lẽ thương định, một khi có cơ hội liền nghĩ cách kêu cứu. Khanh Trần vừa nói, các nàng năm người liền hiểu ý, mạnh mẽ đẩy người trông coi bên cạnh, học Khanh Trần lớn tiếng kêu cứu.

Phan lão đại vạn vạn lần không nghĩ tới, vài ngày nay mấy thiếu nữ nhàn nhục chịu đựng nhưng lại đột nhiên làm khó dễ, thật trở tay không kịp. Gầm lên một tiếng: “Bắt lấy các nàng!”

Phan lão đại phác tay vẫy thủ hạ lại bắt người, Bích Dao, Đan Quỳnh các nàng liều mạng thay Khanh Trần chống đỡ, muốn nàng mượn cơ hội kêu nhiều vài tiếng. Khanh Trần thấy thuyền Thập Nhị hoàng tử phía trước càng ngày càng gần, muốn khiến cho người trên thuyền chú ý, trong tay không có gì, đơn giản nhổ xuống ngọc trâm của mình dùng khí lực toàn thân hướng kia tòng thuyền kia ném đi.

Cây trâm nhưng lại vắng ra , bởi vì Khanh Trần khí lực thật sự là không đủ lớn, trơ mắt nhìn cây trâm duy nhất mình có họa ra một đường vòng cung xinh đẹp hướng xuống lòng sông đi đời. Có khóc cũng không làm gì được, Khanh Trần tuyệt vọng nhắm mắt, bị mấy người kéo lại lão đảo vài bước, chỉ có thể cầu nguyện ông trời có thể nghe được các nàng kêu cứu .

Đang ở thời điểm bọn Phan lão đại hỗn hển, mép thuyền bỗng trầm xuống, bên ngoài truyền đến tiếng quát trầm thấp:“Người nào ồn ào.” Vài tên thị vệ đã muốn dừng lại trên thuyền bọn họ.

Ông trời có mắt, Khanh Trần nhìn đến bức rèm che trên khoang thuyền mở ra, một nam tử mặc áo dài gấm vóc tố sắc, ánh mắt sáng ngời lợi hại, giơ tay nhắc chân đều mang theo một loại ý tứ tiêu sái hàm xúc, trong tay cầm ngọc trâm nàng ném vắng ra đi nhanh qua, bọn thị vệ khom người nhắc lên bức rèm che đi vào khoang thuyền. Đúng là đương kim Thập Nhị hoàng tử Dạ Thiên Li.

Người nọ thấy khoang thuyền loạn thành một đoàn, nhíu mày nói:“Sao lại thế này?”

Khanh Trần các nàng bị chế trụ nói không nên lời nói, Phan lão đại là người từng trải, thấy người này khí độ bất phàm, không dám làm càn, lại không thể không trả lời, vội ho một tiếng:“Không có việc gì.....”

Lời còn chưa dứt, một thị vệ áo xanh quát:“Lớn mật, nhìn thấy Thập Nhị hoàng tử còn không làm lễ.”

Khanh Trần làm theo mọi người, chẳng qua nàng hành lễ có một nửa là bị hiếp bức .

Dạ Thiên Li lúc này đánh giá một chút người quỳ gối:“Ân? Đây không phải lão bản nương của Thiên Vũ Trai cùng Ứng Tinh Lô sao, như thế nào đều tới nơi này, đang làm cái gì? Nói nói.” Thấy trường bào ngồi xuống một chiếc ghế.

Thiên Vũ Trai Vô thị thướt tha miễn cưỡng lộ ra nụ cười coi như động lòng người:“Ta..... Ta cùng Chu tỷ tỷ mang các cô nương..... Chơi sông..... Quấy nhiễu Thập Nhị gia.....”

Lời còn chưa dứt, Dạ Thiên Li vỗ cái bàn “Phanh” một tiếng, quát:“Lớn mật! Vô thị người nghĩ bốn hoàng tử là loại người nào, dám lừa gạt? Muốn bị trói gô, có người chơi sông như các người?”

“Thập Nhị đệ cùng ai hô to gọi nhỏ vậy.” Bên ngoài khoang thuyền đột nhiên truyền đến một thanh âm sái nhiên giống như xuân phong bàn.

Dạ Thiên Li đứng lên, vội đến vén bức rèm che:“Thất ca!”

Theo bức rèm che được Dạ Thiên Li nhắc lên một người tiến vào, cũng là hoàng huynh Dạ Thiên Li, thất hoàng tử Dạ Thiên Trạm. Khanh Trần muốn móc mắt mình ra, trong lòng “Lộp bộp” một tiếng, thật muốn hộc máu mà chết.

Dạ Thiên Trạm một thân trường bào cầm sắc, thắt lưng đeo bích sắc ngọc đai, một bộ dáng ngọc thụ lâm phong, phong thần tuấn lãng, hai tròng mắt trong sáng như ngọc, như nước, mang theo ý cười đảo qua mọi người. Ánh mắt khi dừng lại ở trên mặt Khanh Trần, trong mắt xẹt qua một tia tán thưởng không chút nào che giấu, ánh mắt kinh diễm ở trên mặt hắn không chút đột ngột, ngược lại là làm cho người ta cảm giác vừa đúng lễ phép.

Đáng tiếc Khanh Trần nhìn hẩn với ánh mắt cũng thực phức tạp, tựa hồ là mang theo ba phần kinh ngạc, ba phần không kiên nhẫn, ba phần mê hoặc, còn có một ít thương cảm, tuyệt mỹ ngọc dung muôn màu muôn vẻ, không biết đến tột cùng là cái cái biểu tình gì.

Dạ Thiên Trạh thấy Khanh Trần nhìn hẩn vẻ mặt giống như vui giống như buồn, cảm thấy kỳ quái, nhưng không mở miệng hỏi, nhìn lướt qua đồng hồ điện, thản nhiên nói:“Đây là làm sao vậy?”

Võ thị vừa muốn nói chuyện, Dạ Thiên Li nói với nàng:“Vẫn là chơi sông? Nếu thế cũng không cần nói.”

Võ thị gặp hai vị hoàng tử rảnh rỗi, biết việc hôm nay nay tuyệt không chiếm được chỗ tốt, dù là nàng cũng gặp qua không ít người quen, trong lòng không khỏi cũng nổi lên bối rối.

Lúc này Dạ Thiên Trạh quay qua Khanh Trần các nàng gật đầu:“Ta muốn nghe các nàng nói.”

Ở trên thuyền đã nhiều ngày, Bích Dao, Đan Quỳnh các nàng năm người sớm đem Khanh Trần trở thành người đứng đầu, mọi chuyện đều nghe ý kiến nàng. Lúc này năm người mười đạo ánh mắt nhất tề dừng ở trên người Khanh Trần, hơn nữa hai vị hoàng tử, hai lão bản nương, một đám người Phan lão đại cũng nhìn lại, Khanh Trần hiện tại có thể gọi là “Vạn chúng chú mục”, mỗi người đều chờ nghe nàng nói.

Khanh Trần quỳ gối, né tránh ánh mắt Dạ Thiên Trạh quét trên người mình liền cúi đầu, lúc này biết mọi người đều đang nhìn nàng. Lòng mi dài rợp xuống, ở đáy mắt nhợt nhạt hơi hơi động, bất đắc dĩ nhíu mày, đôi mắt trong vắt như hai hồ nước cuối thu có chút không tình nguyện nhìn về phía Dạ Thiên Trạh, không mềm, không cứng, không mang theo biểu tình nói:“Bắt cóc, buôn bán nữ tử, mưu đồ gây rối.....”

“Sao?” Dạ Thiên Trạm nhú mày: “Có ý tứ gì? Nói rõ là ai? Người, hay là bọn hần?”

Hỏi vậy không vô nghĩa sao? Khanh Trần lúc này liền nghĩ, chẳng lẽ chúng ta như là kẻ buôn người, ngược lại Phan lão đại là bị bắt cóc ?

Bất quá trước mắt cũng không thể nói nhiều, chỉ ôn hoà giải thích: “Những người này dùng chút thủ đoạn ti bỉ trói lại ba mươi sáu nữ tử chúng ta, ven đường buôn bán đến kinh đô, bán đến Thiên Vũ Trai, Ứng Tinh Lô, nói vậy đã biết không phải địa phương tốt.”

Nghe Khanh Trần nói ra lời này, bọn Phan lão đại từ lúc mới có vài đạo ánh mắt căm hận hạ phủ phục phóng đến, giờ thành một đoàn, Dạ Thiên Trạm nhìn về phía bọn họ, tinh quang trong mắt chợt lóe, nhìn lướt qua, lập tức khôi phục bình tĩnh.

Bích Dao, Đan Quỳnh đều thấy kỳ quái, Khanh Trần vì sao lại nói với Dạ Thiên Trạm không tình cảm, không lễ phép vậy? Lại không biết Khanh Trần trong lòng đầy hi vọng ái ố bi hoan sầu, thất tình lục dục không biết là cái tư vị gì.

Dạ Thiên Trạm là nhất biểu nhân tài, trưởng thành lại anh tuấn tiêu sái cái gì không tốt, thiên hạ to lớn mặc hần làm loạn, hần lại cố tình cùng Lí Đường sinh ra giống nhau như đúc, rõ ràng chính là Lí Đường phiên bản cổ trang.

Khanh Trần vừa nhìn qua suýt nữa hô lên một tiếng “Lí đường”. Trong lòng đầu tiên là dâng lên một tia vui sướng, rồi sau đó là bản thân lại không chịu khống chế buồn bực, nguyên lai nói không tức giận đều là lừa mình dối người, chuyện tới trước mắt mới biết được vẫn là hận không tranh, cố tình hiện tại lại thương cảm, trong lúc nhất thời mất hứng thú, nói cũng lười nói nhiều thêm một câu.

Cố tình Dạ Thiên Trạm nhìn nàng nửa ngày mới hỏi tiếp:“Lời này là thật sao?”

Khanh Trần cúi đầu thật sâu thở nhẹ một chút, bản thân không sao cả, nhưng còn có họa phúc của năm người ký thác ở trên người mình, vì thế rất cục lại ngẩng đầu nhìn hần:“Là thật, các nàng đều là nhân gia nữ tử trong sạch, bị cường thế bắt lại đây.”

“Vậy sao?” Khoanh tay đi đến phía sau, Dạ Thiên Trạm về phía nàng, nói:“Các nàng? Vậy còn người?”

Thoạt nhìn hần tuần mỹ như ngọc, thật đúng là không phải người dễ ứng phó, chuyên chọn tử huyết mà hỏi. Khanh Trần lại nhin không được nhúu mày, thần nhiên nói:“Ta không có thân thích, cô độc, không giống các nàng có cha mẹ thân nhân, khó tránh khỏi thương tâm vướng bận, thỉnh thất hoàng tử vì các nàng làm chủ.”

Dạ Thiên Trạm trên mặt vẫn mang theo nụ cười thanh nhã, lúc này xoay người nói với Dạ Thiên Li vừa mới ngồi xuống ghế:“Vừa rồi là người hướng Thập Nhị hoàng tử kêu cứu?”

Quá vô nghĩa, Khanh Trần mặc niệm:“Giới cần dùng gấp nhãn, giới cần dùng gấp nhãn.....ㄟㄟㄟ” Gật đầu:“Phải.”

Dạ Thiên Trạm nhìn nàng:“Nếu đã không giống nhau, cần gì phải kêu cứu?”

Khanh Trần lộ mỉm cười:“Ta với các nàng không giống nhau, thất hoàng tử như tâm tử thiện, thỉnh mang các nàng ra khỏi hố lửa.”

Sau một lúc lâu vẫn không thấy hần nói chuyện, Khanh Trần vừa ngẩng đầu, nghe được thanh âm chậm rãi không chút để ý nói:“Ta vì sao lại muốn cứu các nàng?”

Khanh Trần sóng mắt vừa chuyển, che giấu dưới đáy mắt một tia tức giận, cổ thon gầy duyên dáng mang theo theo tia ngạo ý nhẹ nhàng ngẩng lên, trong mắt lấp lánh ánh sáng, lại trong suốt nhìn chăm chú người trước mặt: “Dưới chân Thiên tử, bên trong hoàng thành, mọi người phải tuân thủ pháp luật, ý thể hiệp người, làm xằng làm bậy, bức lương vì xướng. Thiên tử ở đâu, quốc gia pháp luật ở đâu? Thân là hoàng tử, trên nhận Thiên ân, dưới có lê dân ủng hộ, sao lại có khoanh tay đứng nhìn? Thất hoàng tử hiền danh lan xa, không phải là người như thế.” Trước cứ mặc kệ người là hiền hay là gian, cứ tâng bốc người bay lên trời, người không thể không tiếp nhận.

Vẫn là như vậy không mềm không giận, Dạ Thiên Trạm nói: “Tất nhiên là muốn quản, chẳng qua ở kinh đô này nói lý lẽ nên, muốn nhất nhất thật tra lại tầng tầng thăm vấn mới định án, chứ vị cô nương không tránh được giam giữ đại lao vài ngày rồi mới được mang ra thăm tra. Mà chương quản kinh đô Ngũ hoàng huynh vâng mệnh mang binh bên ngoài, nhất thời sợ không thể về. Án coi như là đại án, mấy vị bộ dáng mảnh mai, chẳng lẽ chịu được khổ nơi lao ngục?”

Khanh Trần nhìn khuôn mặt giống Lí Đường như đúc, biết rõ không phải Lí Đường, lại không thể kìm chế, trong lòng không được tự nhiên vạn phần. Bất quá nghe khẩu khí hần cũng không phải không có đường sống, hỏi: “Vậy thất hoàng tử muốn thế nào mới bằng lòng cứu người?”

Dạ Thiên Trạm khẽ cười nói: “Phải xem người có đáng cứu hay không.”

Khanh Trần nhìn Dạ Thiên Trạm kia tựa hồ mỉm cười vĩnh viễn không thay đổi, cảm thấy nụ cười này khiến người ta ăn không tiêu.

Nàng hết sức chăm chú nhìn hần chỉ vì nhớ tới một lời khuyên, làm nữ nhân thời điểm hướng nam nhân yêu cầu cái gì, trăm ngàn lần phải đừng có vì ghét bỏ mà làm đáng, trăm ngàn lần đừng vì lòng có sở cầu mà hận không thể cảm thương tìm người quyết đấu, trăm ngàn lần đừng tưởng rằng

cùng nam nhân cứng đầu cứng sẽ chiếm thượng phong, không có nam nhân nào thích như vậy.

Lấy nhu thắng cương, đây là chân lí nữ nhân đối phó nam nhân ngàn năm không đổi.

Đối với Lí Đường phiên bản cổ trang, diễm đam đáng yêu nàng làm không được, bất quá công chính, bình thân, hào phóng, nhân tính còn kém không nhiều lắm. Cùng Lăng Tứ ca ở chung mấy ngày nay, hẳn có bản sự bất động thanh sắc, không gọn sóng, không sợ hãi, cũng học được chút ít.

Cân nhắc một chút, Khanh Trần nhìn nhìn bốn phía, ánh mắt dừng ở trên cây sáo ngọc Dạ Thiên Trạm đeo, vì thế nói: “Như vậy được, tiểu nữ cùng thất hoàng tử đổ một ván. Thất hoàng tử nếu thắng, hết thầy tùy ngài xử trí, nếu tiểu nữ thắng, liền thỉnh thất hoàng tử ra tay cứu mấy người các nàng.” Nàng không hề không đề cập tới việc thỉnh hẳn cứu mình, tổng cảm thấy không muốn mắc món nợ tình cảm với Lí Đường.

Dạ Thiên Trạm hứng thú nhìn nàng: “Đổ thế nào, người nói nghe một chút?”

Khanh Trần nói: “Thất hoàng tử mang theo sáo ngọc tùy thân, tự nhiên là tinh thông âm luật, tiểu nữ thân vô tài kĩ, chính là sẽ đàn hai thủ khúc, cầm địch cùng tấu, trên thuyền này có sẵn có đàn, không bằng tiểu nữ đàn trước một khúc, thất hoàng tử nếu có thể dùng tiếng sáo hòa cùng, tính thất hoàng tử thắng, nếu là không thể, tính tiểu nữ thắng. Thất hoàng tử nghĩ như thế nào?”

Lời vừa nói ra, liền gặp thấy Dạ Thiên Li đứng một bên nhíu mày, rồi nhắm mắt lắc đầu. Phải biết thất hoàng tử với một cây sáo ngọc danh chấn kinh thành, ngay cả đương kim hoàng đế đều gật đầu khen ngợi, Khanh Trần này không khác gì tự đoạn đường ra.

Khanh Trần tuy rằng nhìn đến sắc mặt hai người bọn họ cùng đám người Võ thị không xem trọng mình , nhưng đã không còn phương pháp khả thi. Nàng hiện tại thân không có vật gì, tay trói gà không chặt, không đồ cái này, đồ cái gì? Chẳng lẽ vỗ cái bàn, cô nương ta có mệnh?

Lúc này Dạ Thiên Trạm lại lẳng lặng nhìn Khanh Trần một lát, nói:“Được, người đi xem cầm đi.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tiếp Thiên Liên Diệp Vô Tận Bích

Không biết ngủ bao lâu, lúc Khanh Trần tỉnh lại, trong phòng thực im lặng, phảng phất mùi thơm huân hương mới đốt, nếu nàng không có nhớ lầm, nơi này hẳn là phủ đệ Thất hoàng tử. Khanh Trần đưa mắt đánh giá bài trí trong phòng, cũng không có hoa lệ phi phàm như trong dự đoán, ngược lại đơn giản, ung dung, hào phóng lộ ra lịch sự, tao nhã, phong tình. Mỗi một kiện bài trí đều làm cho người ta cảm thấy thực thuận mắt, nhất là họa đồ ‘ánh trăng dưới hồ sen’ trên tường.

Cách sa trường mông mông lung lung xem tranh vẽ kia thấy trong lòng yên tĩnh mà thanh lương, rất là thích. Không biết là nên đứng dậy đi ra ngoài xem xét tình huống hay là vẫn tiếp tục nằm ở nơi này thẳng đến khi có người đến.

Khanh Trần khoát áo xuống giường, phát hiện trên người không biết khi nào thì bị thay đổi một kiện sam tử nguyệt sắc thêu lá sen, khoan khoan dang dang cùng quần lục la dài điểm xuyết chút hoa cỏ, nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ. Nàng mặc áo khoác đi đến trước bức họa ngẩng đầu nhìn kỹ, sau một lúc lâu đột nhiên thở dài. Hiện tại lòng yên tĩnh, cảm thấy khi ở trên thuyền bản thân đúng là có chút thất thường, đại khái thời điểm một người trong lòng có sở cầu, sẽ cùng bình thường không giống nhau lắm, hiện tại nếu muốn nàng đạn khúc [Thập diện mai phục], làm thế nào cũng sẽ không bắn ra khí thế thiết huyết kia.

Nhưng nàng cầu cái gì? Khanh Trần im lặng đối mặt bức họa hồ sen lạnh lẽo khôn cùng ánh trăng, lại mê mang gạt gạt mấy sợi tóc trên trán. Không có gì là của mình, thời đại xa lạ, bản thân xa lạ, con người xa lạ..... Nàng hít sâu, nắm chặt tay, ít nhất tư duy vẫn là của mình, vậy chỉ cần bản thân

không thay đổi, nghĩa là còn tồn tại, còn sống, còn có thể tiếp tục ảnh hưởng đến người khác, cũng bị người khác ảnh hưởng .

Đang lúc xuất thần, phía sau đột nhiên có tiếng ho khan nhẹ nhàng.

Khanh Trần lắp bắp kinh hãi, vội vàng quay lại, gặp Thập Nhị hoàng tử Dạ Thiên Li không biết đi vào lúc nào, mỉm cười đứng ở phía sau, nhìn đến Khanh Trần quay lại, nói:“Tỉnh? Ngủ có ngon giấc không?”

Khanh Trần ngượng ngùng cười cười:“Ân..... Hoàn hảo.....” Sau đó lại nghĩ, làm như lễ phép ân cần thăm hỏi, cũng không rõ ràng đến tột cùng là lễ thể nào.

Xem vẻ mặt Dạ Thiên Li, có chút ý cười, có lẽ bộ dáng cũng không có gì không ổn.

Dạ Thiên Li nhìn bộ dáng Khanh Trần trong mắt xẹt qua thần sắc thú vị, nói:“Thất ca muốn ta về trước xem, bên ngoài có khách, Thất tẩu đang tiếp, ta ra không tiện, liền vào đây .”

Khanh Trần nói:“Ta hẳn là nên đến đa tạ nàng đã chiếu cố .”

Dạ Thiên Li cười nói:“Vậy người nên đa tạ Thất ca mới đúng.”

Khanh Trần cảm thấy hẳn cười rộ lên cảm giác rất quen thuộc (em trai cùng mẹ vs Thập Nhất mà), nhưng là nhất thời nhớ không nổi đến tột cùng là quen chỗ nào, ý niệm trong đầu chỉ chợt lóe qua mà thôi. Nghe Dạ Thiên Li nói muốn nàng đa tạ Thất hoàng tử, trong lòng liền nhớ tới Dạ Thiên Trầm cùng Lí Đường cực kỳ giống nhau, không biết là thích hay là chán ghét, thuận miệng nói:“Đây là ta đồ thắng về .” Dứt lời, lại cảm thấy quá mức đường đột, lại lại hé miệng cười:“Bất quá, cũng nên cảm ơn hẳn.”

Dạ Thiên Li thấy Khanh Trần cười yếu ớt hơi thần thờ, lại lắc đầu:“Kỳ thật vô luận người có đánh cuộc hay không, thua hay thắng, Thất ca đều

nhất định cứu ra. Ngũ ca mang binh ra bên ngoài, kinh đô tư vốn là do Thất ca thay hẳn chương quản, hưởng chi ‘Dưới chân Thiên tử, bên trong hoàng thành, mọi người phải tuân thủ pháp luật, ý thế hiếp người, làm xằng làm bậy, bức lương vì xướng. Thiên tử ở đâu, quốc gia luật pháp ở đâu?’ người đã nói như thế, hẳn sao dám mặc kệ?”

Khanh Trần không nghĩ hẳn có thể đem lời nói của mình nói lại một chữ không sai, có chút ngượng ngùng: “Xem ra ta lại làm điều thừa, bất quá ta không muốn nợ ân tình người khác.”

Dạ Thiên Li tự tìm ghế dựa ngồi xuống: “Thất ca lần này rất giận, dùng thủ đoạn lôi đình giam giữ một nhóm người, xem ra là muốn làm lớn lên, xử lý nghiêm khắc, sẽ liên lụy nhiều người.”

Khanh Trần nghe trong giọng nói của hẳn mơ hồ có ý tứ lo lắng, không rõ làm như vậy có cái gì không ổn. Chợt lại nghĩ đến, lịch đại hoàng tộc đều vì ngôi vị hoàng đế mà tranh giành lợi ích, có chút chuyện ngoại nhân không thể lý giải, gương mặt nhìn Dạ Thiên Li.

Dạ Thiên Li nhưng không nói tiếp, ngược lại cười nói: “Khó gặp được một lần Thất ca tức giận, hôm nay chạy đến chiêm ngưỡng.”

Khanh Trần thuận miệng hỏi: “Chẳng lẽ hẳn sẽ không tức giận?”

Dạ Thiên Li lưng dựa ghế, nghĩ nghĩ: “Nhiều năm như vậy còn nhớ rõ một lần, năm ấy lão Bát, lão Thập, bọn họ khi dễ Thập Ngũ đệ, Thất ca lúc ấy không tha cho bọn hắn, suýt nữa nháo đến trước mặt phụ hoàng, cuối cùng vẫn là Tứ ca khuyên ngăn, giáo huấn lão Bát lão Thập. Còn lại chính là lần này người chọc ra.”

“Ta?” Khanh Trần nheo mắt muốn phản bác, ngấm lại lại nói: “Được rồi, xem như do ta đi.” ‘Nhưng là ta nói vậy là do Thập Nhị hoàng tử người, cũng không phải hẳn.’ Âm thầm bỏ thêm một câu, bản thân không đâu sinh cơn giận, nói là nói như vậy, kỳ thật đáy lòng vẫn cảm kích Dạ Thiên Trạm.

Dạ Thiên Li hào sảng cười ha ha: “Người nói ta chẳng khác nào nói hăn, nói hăn chẳng khác nào nói ta, nói chúng ta ai cũng giống nhau, chuyện của ta Thất ca sẽ không bàng quan đứng nhìn.”

Khanh Trần không cho là đúng, chỉ hỏi nói: “Bích Dao các nàng sao rồi?”

“Bích Dao?” Dạ Thiên Li nghĩ nghĩ nói: “A, người là nói mấy cô nương kia? Ta đem các nàng an trí ở một biệt viện, hiện tại cũng chưa thể đưa các nàng về nhà, án tử này cần có nhân chứng.”

Khanh Trần tưởng Bích Dao các nàng nhất định vội vã trở về cùng người nhà đoàn tụ, hỏi: “Lưu lại ta một người làm chứng không được sao? Các nàng rời nhà lâu ngày, nhận hết khổ sở, hiện tại nhất định là ngóng trông có thể sớm ngày nhìn thấy người thân.”

Dạ Thiên Li nhìn nàng: “Chẳng lẽ người không vội mà về nhà?”

Khanh Trần không khỏi cười khố, nghĩ, ai nói không vội, không có nhà về đâu được? Trong lòng khó tránh khỏi có chút buồn bã, thản nhiên nói: “Cô độc, không có nhà để về.”

Dạ Thiên Li nhớ nàng ở trên thuyền từng nói qua, không cha mẹ thân nhân, hối hận hỏi sai rồi, định tìm cách an ủi, đột nhiên nghe được có người nói: “Vậy liền tạm thời lấy nơi này làm nhà, được không?” Hai người quay đầu, là Dạ Thiên Trạm mặc măng bào đi vào phòng.

Li đứng lên nói: “Thỉnh an Thất ca.”

Khanh Trần thấy thế, cũng học theo vén áo thi lễ.

Dạ Thiên Trạm vẫn là một bộ vân đạm phong khinh tiêu sái, thân mình thon dài, lẳng mục như tinh, một chút cũng đủ để nữ hài tử say lòng mỉm cười, xoay người ngồi xuống ghế gỗ lim bên cửa sổ.

Dạ Thiên Li nói:“Thất ca nhanh như vậy đã trở lại ? Ta còn nghĩ phải đợi thêm chút nữa.”

Dạ Thiên Trạh nhìn sắc trời bên ngoài:“Trời đã tối, ép buộc một ngày, còn không để cho ta nghỉ một lát?”

Khanh Trần đứng ở bên cạnh, mặc dù không biết bọn họ đến tột cùng là xử lý án tử như thế nào, nhưng phỏng chừng không thể một ngày là xong công, mà mọi chuyện cũng sẽ không đơn giản. Có thậm nghĩ cảm ơn hẳn, lại cố tình nhìn khuôn mặt giống hệt “Lí Đường” lại không được tự nhiên.

Hiện tại thanh tỉnh, tự nhiên thấy Dạ Thiên Trạh cùng Lí Đường khí chất có chút bất đồng, so với Lí Đường, Dạ Thiên Trạh càng nhiều thêm vài phần tiêu sái lỗi lạc, không phải chỉ bộc lộ tài năng, ngược lại tự nhiên mà toát ra vẻ phong lưu, hăng hái không kèm chế được, diện mạo hiên ngang.

Nhưng là, tiêu sái thì tiêu sái, không kèm chế được thì không kèm chế được, mặt vẫn là khuôn mặt Lí Đường, Khanh Trần mặc tưởng, đột nhiên thấy hai người kia ánh mắt nhất tề nhìn về phía mình, bởi vì nàng nhìn chằm chằm Dạ Thiên Trạh cũng quá lâu.

Mặt đỏ lên, Khanh Trần tùy tay cầm lấy ấm trà, châm ly trà đưa cho Dạ Thiên Trạh:“..... Uống trà.....” Sau đó lại không biết nên nói cái gì, chính là tránh đi ánh mắt bọn họ.

Dạ Thiên Trạh thưởng thức ly trà, trà đã lạnh, nhưng vẫn uống một ngụm, dường như không có việc gì nói:“ Về Thiên Vũ Trai cùng Ứng Tinh Lâu, họ Phan bị hạ ngục, Võ thị cùng Chu nương tạm thời bị giam giữ. Bất quá muốn quyết định án tử này, còn muốn phí chút công phu.”

Khanh Trần biết hẳn là nói cho mình nghe, cũng quan tâm việc này, liền hỏi:“Vì sao? Chẳng lẽ không nên nghiêm trị bọn họ sao?”

Dạ Thiên Trạm nhìn chăm chăm bóng mình ly trà trong tay, trầm tư trong chốc lát nói:“Bọn họ có người nâng đỡ phía sau.”

Dạ Thiên Li cũng cân nhắc sau một lúc lâu, rồi sau đó phương nói:“Võ thị là người của Binh Bộ Thị Lang Quách đại nhân, bộ binh hiện nay đang tăng cường chiến sự tiền phương, lúc này không thể cùng bọn họ xung đột, động quân tâm ai cũng không gánh nổi. Huống chi sau Quách đại nhân là Hữu tướng.”

Dạ Thiên Trạm thản nhiên nói:“Thiên Vũ Trai cũng có người che chở, còn nói cái gì động hay không động.”

Vẻ mặt run sợ, Dạ Thiên Li hỏi:“Thất ca muốn động Hữu tướng?”

Dạ Thiên Trạm tinh quang trong mắt hơi hiện, lập tức khôi phục lại vẻ vân đạm phong khinh, nhìn về phía Khanh Trần, cười nói:“Không nói nữa, đói bụng rồi, chúng ta ra tiền thính dùng bữa. Khanh Trần cô nương, thỉnh.”

Khanh Trần mơ hồ cảm thấy bọn họ đơn giản nói mấy câu lại không biết có bao nhiêu mệnh quan triều đình liên lụy bên trong, việc không liên quan đến mình, nàng không có hứng thú, nhưng Dạ Thiên Trạm này đã cứu rất nhiều nữ tử là sự thật. Vẻ mặt nghiêm túc đối Dạ Thiên Trạm nói:“Đa tạ người.” Câu này là thật tình nhận thức, còn thật sự cấp Dạ Thiên Trạm một lễ, coi như thay tỷ muội Bích Dao Đan Quỳnh nói lời cảm tạ.

Dạ Thiên Trạm mặt mang ý cười thản nhiên nhận lễ của nàng, ba người cùng đi ra tiền thính.

Li thuận miệng nói Khanh Trần vừa mới rồi nhìn họa đồ ánh trăng dưới hồ sen, Dạ Thiên Trạm dừng cước bộ nói:“Hồ sen?” Dứt lời vẫy tay kêu tiểu thái giám đi theo bên người lại đây:“Đi phía trước truyền lời của ta, đem rượu và thức ăn đưa tới ‘Ngưng Thúy đình’, hôm nay ta mệt mỏi, muốn cùng Thập Nhị đệ, Khanh Trần cô nương nâng cốc thưởng trăng.”

Biết lời đáp ứng chạy chậm đi, Dạ Thiên Trạm quay đầu nói: “Đáng tiếc năm nay bọn Ngũ Ca không ở kinh, chờ ngày bọn họ khải hoàn trở về phải hảo hảo chiêu đãi bọn họ, hôm nay ta chiêu đãi hai người trước.”

Hồ sen được xây dựng bao quanh bởi cửu khúc hành lang gấp khúc, ở chính giữa hồ là “Ngưng thúy đình”, ngày mùa hè gió nhẹ huân nhiên, tầng tầng lá sen xanh ngênh diện dập dờn. Tầng tầng bích diệp ở dưới ánh trăng trong trẻo như phủ thêm màn lụa mỏng đầy mộng ảo, hoa sen hai màu hồng nhạt và trắng, có nụ hoa mới hé mở, có những nụ mở lớn đón gió phấp phới, đóa đóa lay động sinh tư.

Khanh Trần một đường lẳng lặng đi theo, đến Ngưng Thúy đình là cũng chỉ im lặng. Đồ ăn lịch sự tao nhã ăn, rượu là rượu Trúc Diệp Thanh, nàng xem Dạ Thiên Trạm huynh đệ hai người uống rượu tận hứng, nghe hai người bọn họ chuyện trò, cảm thấy rất là thích ý, nếu ngày vẫn an bình như vậy trôi qua, nhân sinh sẽ thế nào?

Rượu quá ba tuần, Dạ Thiên Trạm vẫy tay đuổi mấy gã sai vặt, nha hoàn theo bên người, cùng Dạ Thiên Li tự châm tự ẩm. Khanh Trần lấy bầu rượu, thỉnh thoảng thay bọn họ châm rượu, lại bị Dạ Thiên Li vội vàng rót một ly, nói: “Người đừng chỉ châm rượu, Thất ca kéo hai chúng ta cùng nhau bồi hân thưởng trăng uống rượu, người chỉ nhìn chúng ta uống sao được?”

Khanh Trần không thích uống rượu, tửu lượng cũng có hạn, nhưng vẫn thoải mái tiếp nhận ly rượu: “Ta mượn ly rượu này, kính hai người, trước tạ ân cứu mạng của hai người, hai vị chúng ta ‘ngàn năm vạn dặm hữu duyên’ quen biết, ba nguyện hai vị hoàng tử mọi chuyện như ý, thiên hạ vạn dân thái bình.” Dứt lời đem ly rượu uống một hơi cạn sạch, nhấp miệng, trên mặt hiện lên chút ửng hồng.

Dạ Thiên Trạm bật cười, nói với Dạ Thiên Li: “Với nàng ấy một ly rượu tác dụng thật đúng là lớn, mang theo bản thân đến thiên hạ đều tính ở trong

đó, xem ra chúng ta không uống cũng khó.” Đối Khanh Trần , uống cạn ly rượu.

Khanh Trần lại châm thêm rượu, cùng uống thêm mấy chén, xua tay nói:“Không được, uống nữa sẽ say.” Đứng lên đi đến hành lang gấp khúc phía trước:“Các người uống, ta đi hóng chút gió.”

Khanh Trần dựa vào lan can ở hành lang gấp khúc, tứ phía đều là một đoàn xanh biếc, mái tóc khinh dương, tay áo phiêu phiêu, thướt tha nhiều vẻ phong nguyệt, phiêu nhiên xuất trần thanh lệ như họa. Nàng lấy tay trái áp má, vừa rồi ánh trăng như nước chiếu vào trên sườn mặt của nàng, hết sức cường điệu hình dáng thanh tú của nàng, mà hai gò má bởi vì cảm giác say có chút đỏ bừng, làm nàng tăng thêm vài phần phong tình.

‘Cử đầu Minh Nguyệt thượng’, không biết là bởi vì rượu hay vì ly biệt, trong lòng ưu sầu vô hạn.

Suy nghĩ ngàn vạn, vương bận vô hạn, chính là người ở thiên nhai không thể gặp, trong lòng thêm sầu.

Rất muốn về nhà, đã có nhà lại không thể về, cảm giác như vậy bình sinh chưa từng trải qua.

Tâm hồn đang du đãng, bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng sáo, Khanh Trần quay lại, nhìn đến ánh mắt Dạ Thiên Trạm phảng phất như đứng ở không gian thanh mát, dập dờn, bông bênh, địch âm trong trẻo từ sáo ngọc trong tay hân phiêu nhiên đổ xuống, mềm nhẹ dưới ánh trăng, ở trên lá sen Bích Sắc, ở giữa đóa hoa thanh lệ, khi thì du dương trầm lắng, khi thì khiêu thoát vui mừng, khi thì nhu tình vô hạn, khi thì ảm đạm thần thương.

Khanh Trần tựa hồ như bị ma lực của tiếng sáo hấp dẫn, không tự chủ được đi đến trong đình, đi từng bước một theo tiếng sáo của hân nặng nề xướng ngâm:

“Hồng ngẫu hương tàn ngọc điệm thu,

khinh giải la thường

độc thượng lan thuyền

vân trung ai kí cầm thư đến

nhận tự hồi khi

nguyệt mãn tây lâu.....”

Vài phần cảm giác say, nàng tại tiểu đình giữa hồ nhẹ nhàng nhảy múa, rồi bỗng nhiên xoay tròn, bạch y xòe rộng như sen trắng nở rộ, thanh phong quyến luyến hương khí nơi mái tóc nàng, phân không rõ là hương sen hay là hương trên người nàng, là nguyệt mỹ, sen mỹ, ca mỹ vẫn là người mỹ.

Trong lúc nhất thời chung quanh an tịch, chỉ có địch âm u nhã của Dạ Thiên Trạm ở trên hồ sen khi trầm khi bổng, uyển chuyển phiêu đảng, Khanh Trần nhẹ ngâm nga cùng tiếng sáo kia, giống như ánh trăng bình thường thanh nhu như nước, lại say đắm lòng người vô hạn.

Xa xa gần gần đèn lùa điểm điểm chao lượn, làm người trong bóng đêm càng đẹp say lòng, một đôi bích nhân phong hoa tuyệt đại ôn nhu chăm chú nhìn nhau.

Lại theo nàng ngâm:“..... Này tình vô kế khả tiêu trừ, mới hạ ánh mắt, lại để trong đầu.” Dư âm tiếng sáo của Dạ Thiên Trạm còn lượn lờ, rồi dần yên lặng thản nhiên.

Khanh Trần đứng im trong đình, trên mặt tràn đầy nhột nhột thanh sầu, nàng nhắc bầu rượu lên rót một chén cùng Dạ Thiên Trạm cụng ly, hai người ngưng mắt cười, nâng chén đối ẩm.

Khanh Trần yên lặng nhìn Dạ Thiên Trạm, đáy lòng lại có một tia nhu tình lơ đãng lãng lẽ lan tràn, ngọt ngào lại mang theo chút khổ sở, giống như người trước mặt hóa thành Lí Đường, nguyên lai muôn tía nghìn hồng, nay cũng là đoạn tình tàn viên. Nếu nói hữu duyên, vì sao Lí Đường muốn phụ lòng nàng, nếu nói vô duyên, vì sao ở một thời không khác, còn muốn gặp được như vậy tương tự đến bất tri nh lại gặp được người giống hẵn đến vậy?

Ai ngờ tình vì sao vật, không bằng chớ có hỏi, không bằng đừng cầu.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đừng Nói Biết Mấy Phần Thiên Mệnh

Ngày nắng gắt dần qua, mây trời cao xa, thời tiết có chút mát mẻ, đảo mắt đã qua gần một tháng.

Án tử đến nay, đám người Đan Quỳnh và Bích Dao đã được an bài đuổi về gia hương, mà Khanh Trần lưu tại kinh thành làm nhân chứng, hơn nữa lại lưu lại trong phủ Thất hoàng tử.

Ở trong phủ này, không thể tùy ý xuất môn, mỗi ngày không có việc gì làm, Khanh Trần liền im lặng đợi. Nhân rồi liền lấy bút luyện chữ, nơi này bút thiếp danh gia thư pháp không hề thiếu, nàng lại chỉ nhớ kỹ ngày đó Tứ ca viết câu kia “Sinh không thể vì tướng tể thế, cũng làm vì y cứu người”, mỗi khi đề bút, liền chiếu theo mà luyện.(Vâng! Thế nên sau này chị mới thành võ tặc thiên thứ hai đấy!) Chữ cũng tiến bộ rất nhiều, mạnh mẽ so với Tứ ca là không đủ, thanh tú lại có thừa.

Bên trong thư phòng Dạ Thiên Trạm tàng thư phong phú, cổ kim chính sử, thiên văn địa lý, nông công y dược, kì nói dị luận, có thể nói cái gì cần có đều có. Khanh Trần thuở nhỏ thích đọc sách, người trong phủ không quản nàng, không có việc gì liền đi lật xem, thường thường xem đến mê mẩn.

Thư phòng luôn im lặng chỉ có nàng một người, nhưng là gặp Dạ Thiên Trạm. Nàng lại không biết thời điểm Dạ Thiên Trạm không ở trong phủ, nơi này ngay cả Cận phi cũng không được đi vào.

Nhân tìm kiếm vu tặc cấm thuật, những ngày gần đây Khanh Trần lại mê mẩn ngũ hành thuật. Từ trong đó diễn biến ra trận thế binh pháp tung hoành

thao lược khiến lòng say thần mê, đem một quyển [binh võ lục thao] mang về trong phòng xem một đêm, hôm sau lại đi tìm cuốn thứ hai.

Đi đến cửa thư phòng, gặp Dạ Thiên Trạm cùng một lão giả mặc áo bào xám ngồi trước cửa sổ nói chuyện. Biết là trong phủ có khách, không tiện quấy rầy, liền đi về, Dạ Thiên Trạm thấy nàng liền gọi lại: “Khanh Trần!”

Khanh Trần đành phải dừng cước bộ, xoay người lại: “Thất gia.”

Dạ Thiên Trạm nói: “Có việc?”

Khanh Trần nói: “Chính là định đến tìm sách, không biết Thất gia có khách, đã đường đột.”

Dạ Thiên Trạm cười chỉ chỉ bên cạnh: “Lại đây ngồi, ta cho nàng gặp một người, vị này là Mạc Văn Bình Mạc tiên sinh, chính khanh tể ti, năm đó là lão sư của mấy hoàng tử chúng ta.”

Khanh Trần sớm nghe nói đến vị đương triều số tử vi đệ nhất nhân Mạc Văn Bình, người này nghe nói từ quan nhiều năm dạo chơi tứ hải, không nghĩ hôm nay có thể gặp ở Thất hoàng tử phủ. Đưa mắt đánh giá, cảm thấy này lão giả tướng mạo thường thường, không có chỗ hơn người, chính là dưới hàm một chòm râu dài làm cho người ta thoát nhìn cảm thấy có vài phần tiên phong đạo cốt. Dạ Thiên Trạm đối Mạc Văn Bình giới thiệu: “Đây là Khanh Trần cô nương.”

Mạc Văn Bình ở trên mặt Khanh Trần dừng lại một chút, Khanh Trần đối Mạc Văn Bình vén áo thi lễ: “Gặp qua Mạc tiên sinh.” Mạc Văn Bình khẽ gật đầu, khoát khoát tay.

Trước mặt mấy bộ rễ cây hoàng dương điều khác thành bàn trà, trên bàn là một bộ ấm tử sa tốt nhất tử để pha trà, nhất lữ trà hương quanh quần trong phòng, Dạ Thiên Trạm tự tay pha trà. Khanh Trần liền tiếp nhận: “Để ta làm.”

Dạ Thiên Trạm mặc đưa trà cụ tới tay Khanh Trần, nói:“Pha trà cũng là một môn học vấn.”

Khanh Trần dùng đôi mắt trong suốt nhìn hẩn, thản nhiên nói:“Phẩm trà cũng là một môn học vấn.” Nghiêng đầu thưởng thức trà hương:“Là Đại Hồng Bào?”

Dạ Thiên Trạm vui vẻ gật đầu. Khanh Trần dùng nước sôi tẩy rửa trà cụ, nhẹ nhàng đặt một bên, lại đổ đi một nước trà đầu tiên.

[Giản lược 3000 chữ chuyên ngành về pha trà, không thể edit nổi]

Hương thơm tràn ngập thư phòng.

[Lại giản lược 5000 chữ]

Dạ Thiên Trạm gập thủ pháp thành thạo của Khanh Trần, hiển nhiên không phải lần đầu tiên pha trà, khẽ gật đầu, Khanh Trần buông ấm trà, bưng một ly mời Dạ Thiên Trạm:“Thỉnh Thất gia chỉ ra chỗ sai.”

Xem trà màu da cam sáng ngời, nghe thấy hương khí toả khắp không gian, mùi thơm ngào ngạt, hoa thả rục rờ, khinh vân đậm sinh. Nhẹ nhấp một ngụm, nham vận mười phần, lưu hương đến từng kẽ răng, hương cao mà kéo dài, cũng không thất thoát hương vị hoa quế, Dạ Thiên Trạm không khỏi khen:“Hảo trà, sớm không biết nàng có trà nghệ tốt như vậy, về sau đến thư phòng, thật có phúc hưởng.”

Khanh Trần nhìn lướt qua một chút:“Thất gia uống trà còn không phải vội vàng uống? Trà là trà ngon, Nước là loại nước tốt nhất. Đại Hồng Bào vốn phải chú ý ba phần trà bảy phần nước, nước là nước suối buổi sớm, tư vị cam thuần, mới tăng thêm trà hương.”

Dạ Thiên Trạm cười nói:“Pha trà nước, nước trên núi cao, nước sông thư chi, nước giếng mùa hạ, là nước pha trà (toát mồ hôi) Nước suối buổi sớm

mang pha trà, tư vị xem như thượng phẩm. Hôm nay Mạc tiên sinh đến, tám chín phần mười là hướng về trà của ta mà đến.”

Mạc Văn Bình trở về chỗ cũ vô cùng vui vẻ phẩm trà, xem Khanh Trần lại đem ấm thứ hai pha xong châm tiếp, cười nói:“Thất gia là đau lòng vì lão phu uống trà?”

Dạ Thiên Trạm “Ha ha” Cười, làm thủ thế xin thỉnh. Mạc Văn Bình nhắm mắt thưởng thức nửa ngày, đối Khanh Trần nói:“Khanh Trần cô nương xem tâm tình một phen thông dong, lạnh nhạt tự nhiên, thực khó có được. Lão phu phẩm trà vô số, ly trà này nhỏ đậm, trà Đại Hồng Bào có chút bá đạo, liệt khí bên trong lại dịu dàng lúc ẩn lúc hiện tự nhiên mà không tiêu tan, tốt!”

Khanh Trần cười nhẹ:“Ta vốn thích trà hương, gần đây tìm trà kinh đến xem, chỉ biết chút da lông mà thôi. Nói vậy Mạc tiên sinh nhất định am hiểu sâu trà đạo, còn thỉnh vui lòng chỉ giáo.”

Mạc Văn Bình nghe vậy vuốt chòm râu nói:“Vì trà đạo, tựa như đánh đàn địch tử, nói cái gì chỉ giáo. Trong đó chỉ có một cái ý cảnh, có người cả đời cũng chỉ có thể giậm chân tại chỗ, người có lòng đều có Linh sơn.”

Dạ Thiên Trạm không chút để ý liếc mắt nhìn Khanh Trần một cái, hẳn từng hỏi qua gia thế Khanh Trần, Khanh Trần chỉ đáp nàng không cha không mẹ, một mình ở sơn thôn hoang dã. Hơn một tháng ở trong phủ, thấy nàng mặc dù có khi cười, khế ngoạn nháo không thuận theo quy củ, nhưng cử chỉ, cách nói năng hào phóng, khéo léo, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, kiến thức bất phàm, ở bên trong thư phòng hẳn lật xem sách, ngay cả binh thư, sách thuốc đều có đọc lướt qua. Mặc dù không chút phấn son, váy vóc lụa là, cả người nàng đều có một loại khí chất cao hoa thoát tục, khí chất này chỉ có gia giáo nghiêm cẩn tích lũy tháng ngày mới có thể biểu lộ. Nghe cầm của nàng, xem cử chỉ của nàng cùng hiện tại trà đạo, cũng không phải

nữ nhi nhà bình thường, lại không biết nàng đến tột cùng che giấu cái gì, vì sao lại giấu diếm.

Mặc kệ Dạ Thiên Trạm đoán như thế nào, cũng sẽ không nghĩ đến Khanh Trần là đến từ thời không khác của mấy ngàn năm sau, về phần trà đạo, cũng là từ thuở nhỏ cùng ngoại công đắm mình hơn hai mươi. Hắn chỉ cảm thấy trên người Khanh Trần như là mang theo vô số bí ẩn, càng khó bề phân biệt, càng lôi cuốn hẳn .

Khanh Trần cười cười, buông ly trà tò mò hỏi:“Sớm nghe nói Mặc tiên sinh thuật thiên hạ đệ nhất, Thất gia có từng thử qua?”

Dạ Thiên Trạm cười, nhìn Mặc Văn Bình:“Vài năm phía trước Mặc tiên sinh có nói ‘Thiên Cơ không thể tiết lộ’ nay có còn là những lời này?”

Mặc Văn Bình nhìn thần thái trên khuôn mặt Dạ Thiên Trạm, cười cúi đầu phẩm trà.

Hắn từng cùng vài vị đại hoàng tử có chút duyên thầy trò, biết rõ dưới gối hoàng đế các hoàng tử đều là nhân trung long phượng, đều tâm tồn chí lớn hơn người. Trước mắt vị Thất hoàng tử này, vài năm nay quảng đãi sĩ tộc, mọi việc vào tay đều khéo léo đưa đẩy, trong ngoài đều biết đương kim Hoàng thượng có phong nhã hiền đức Thất hoàng tử. Hắn thân là hoàng tử, đã là phi thường tôn quý, hiện tại muốn hỏi thiên mệnh, này vừa hỏi, muốn đáp, không thể đáp một cách bình thường.

Mặc Văn Bình uống hết một ly trà, thấy Dạ Thiên Trạm vẫn không dấu vết nhìn mình như cũ, biết hắn không tính lại nghe mấy lời qua loa tắc trách, từ từ nói:“Thất hoàng tử sẽ không chỉ tôn quý như thế, lão phu chỉ có thể nói vậy.”

Không chỉ làm hoàng tử, sẽ là đế vương hay thái tử. Dạ Thiên Trạm giấu giếm nỗi lòng, mỉm cười, lập tức nâng chén nói:“Tiên sinh, thỉnh.”

Mạc Văn Bình vuốt râu gật đầu, nhấp một ngụm trà, lại nếu có chút dăm chiêu nhìn về phía Khanh Trần.

Khanh Trần lúc này chính đem nước sôi lại rót vào ấm, châm ly trà thứ năm. Trong lòng lại ở âm thầm nghĩ, Mạc Văn Bình lão gia hỏa này cái gì tướng thuật đệ nhất, rõ ràng là đại lừa đảo Thái Cực quyền. Dạ Thiên Trạm một thanh niên tốt, muốn mới có mới, muốn mạo có mạo, thông minh tháo vát, văn võ song toàn, chẳng những được đương kim Thánh Thượng coi trọng, lại ở trong triều tứ phía phùng duyên, thâm sĩ đại tộc ủng hộ. Lấy danh vọng địa vị của hắn, chỉ cần không phải thiên tai nhân họa bị ma quỷ ám ảnh, tự nhiên là tiền đồ sáng lạn, tương lai còn không phải chờ tấn phong Vương gia hầu tước ? Mạc Văn Bình một câu “Không chỉ tôn quý như thế”, rõ ràng là thiên hạ đệ nhất đại vô nghĩa, đúng là một cái lão hồ li ngàn năm đặc đạo.

Mọi sự đều do tâm sinh, giống như trong câu nói: “Không phải cùng một người, không cùng tâm tư, liền không cùng đáp án, không cùng một bầu trời.

Mạc Văn Bình tất nhiên là không biết Khanh Trần một phen oán thầm, hắn đối với tướng thuật quả thật là đặc đạo thâm hậu, mấy năm trước xem tướng mạo Dạ Thiên Trạm, sớm biết cuộc đời hắn cùng ngôi vị hoàng đế vô duyên, chính là không tiện giáp mặt nói ra làm nhục tâm chí. Lần này tái kiến Dạ Thiên Trạm, lại phát hiện tướng mạo của hắn nhưng lại so với mấy năm trước khác thường, khiến hắn không suy tính được.

Nếu suy tính mà không ra, không bằng ba phải nói cái nào cũng được.

Nhưng phải biết rằng mọi người đều có thiên mệnh, thiên mệnh thiên định, nhất định không thể sửa đổi. Mạc Văn Bình thấy lạ vì sao mệnh cách Dạ Thiên Trạm chuyển hoá, âm thầm tính, phát hiện biến đổi này nhưng lại là do cô nương Khanh Trần bên người hắn. Càng làm cho hắn khó hiểu là, mệnh tướng Khanh Trần cũng là cuộc đời hắn lần đầu nhìn một người

tính không ra, hắn cũng không thể biết Khanh Trần xuyên qua, cũng không sao biết được tương lai Khanh Trần. Nay thế nhưng nhìn thấy một người trong dị số, không khỏi hắn sợ hãi, trong chốc lát, rốt cục nhìn không được mở miệng:“Khanh Trần cô nương, không biết lão phu có thể hỏi ngày sinh tháng đẻ?”

Hắn vừa hỏi vậy, Dạ Thiên Trạ nhưng thật ra quan tâm,Mạc tiên sinh biết hắn có đôi hỏa nhãn kim sinh, chỉ xem tướng mạo đoán số mệnh, chưa từng hỏi sinh nhật, vì sao hôm nay đối với Khanh Trần lại có ngoại lệ?

Khanh Trần sửng sốt, ngày sinh tháng đẻ? Mạc Văn Bình hỏi tự nhiên là vì nàng suy tính mệnh số, nàng nhưng thật ra rất muốn biết đáp án. Chính là tại thời đại này nói ngày sinh tháng đẻ, giáp ất bính đinh gì đó, nàng nhất thời không biết nói sao.

Trừ bỏ ánh mắt Mạc tiên sinh, Khanh Trần không ngẩng đầu cũng biết Dạ Thiên Trạ cũng nhìn mình chờ đáp án, không chút hoang mang đem trà nhất nhất châm cho mọi người, nói:“Nghe nói cực phẩm Đại Hồng Bào pha chín lần hương vẫn thuần mười phần, Thất gia có được trà này quả thật hảo trà, khó trách Mạc tiên sinh vì trà mà đến.”

Có mấy câu nói đó giảm xóc, trong lòng hạ quyết tâm, lấy chung trà đối Mạc Văn Bình cười nói:“Mạc tiên sinh, phẩm trà không nói thiên mệnh, mệnh có thiên định, ta là phạm nhân tội gì cường cầu?”

Đúng là một cái đinh không mềm không cứng, Mạc Văn Bình rất bất đắc dĩ, cho tới bây giờ chỉ có thời điểm hắn cự tuyệt người khác, còn không gặp người không muốn biết được vận mệnh chính mình.

Mắt thấy cô nương Khanh Trần nho nhỏ này vẻ mặt thông dong tình mạt, chưa từ bỏ ý định lại hỏi một câu:“Khanh Trần cô nương chẳng lẽ không muốn biết mệnh số bản thân?”

Khanh Trần khóe môi đậm cười, nhìn phía mọi người một đôi mắt sâu thẳm, nói trắng ra là bất đắc dĩ đến cực điểm ngược lại biểu hiện không ra cái cảm tình gì, từ từ nói: “Biết tức là không biết, không biết tức là biết.”

Mạc Văn Bình giẫm phải cái đinh mềm thứ hai.

Ngoài cửa sổ nắng bắt đầu lên, trong thư phòng mấy người lại im lặng thản nhiên, gió lạnh phơ phất đưa lại, trà hương mãi thất. Khanh Trần nhấp một ngụm trà nhỏ.

Lúc này Dạ Thiên Trạm đột nhiên hỏi: “Tiên sinh xem tướng mạo Khanh Trần, có thể đoán được không?”

Khanh Trần mừng thầm, vì không muốn tiết lộ cảm xúc vui sướng nơi đáy mắt, cúi thấp đầu châm trà đổ nước, một bên an tĩnh chờ Mạc Văn Bình trả lời.

Ai ngờ lại nửa ngày cũng không thấy thanh âm Mạc Văn Bình, đợi Khanh Trần châm một vòng trà thật sự thiếu kiên nhẫn rốt cục lại ngẩng đầu lên, hần mới chậm rãi nói: “Lão phu không biết.”

Sao? Lúc này ngay cả Khanh Trần nhin không được phượng mi khê nhắc, Dạ Thiên Trạm hỏi: “Xin chỉ giáo?”

Mạc tiên sinh dùng đôi mắt lợi hại của lão nhìn kỹ Khanh Trần, Khanh Trần bình tĩnh cùng hần đối diện. Cuối cùng Mạc Văn Bình lắc lắc đầu thản nhiên nói: “Lão phu chính là nhìn không ra điều gì từ tướng mạo của Khanh Trần cô nương, cho nên mới hỏi sinh nhật.”

Lời vừa nói ra, mọi người kinh ngạc, Khanh Trần thấy hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía mình, đành phải tiếp tục bất động thanh sắc nhợt nhạt cười nói: “Không biết về sau sẽ phát sinh cái gì, còn sống mới có thú, nếu là cái gì đều biết, sẽ không có lạc thú. Không bằng ta lấy trà thay rượu,

bồi Mạc tiên sinh một ly.” Nâng ly trà, khoan khoan tay áo, tránh khỏi ánh mắt nghiền ngẫm mười phần của Dạ Thiên Trạm.

Không biết sao, trong lời nói mọi người đều giấu diếm vài phần, chỉ lưu lại hình ảnh mấy người phẩm trà, thanh thanh xướng ngâm ‘vô nhân đạo phá Thiên Cơ’.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Không Quan Hệ Vẫn Là Có Quan Hệ

Sau khi Mạc Văn Bình cáo từ tiến cung diện thánh, Dạ Thiên Trạm tự mình xuất phủ, Khanh Trần quay đầu tới giá sách tìm kiếm Thiên can chi canh giờ đồ, một phen đối chiếu đem ngày đầu tiên đi vào thời không này làm sinh nhật. Căn nguyên nhớ kỹ trong lòng, miễn cho lại bị người ta hỏi lại á khẩu không trả lời được, cũng không phải mỗi lần đều có thể thuận lợi qua cửa.

Xem xét rõ ràng rồi mới rời khỏi, đã thấy Dạ Thiên Trạm tiễn khách trở về, nguyên lai Dạ Thiên Li bồi Mạc Văn Bình vào cung.

Qua nhiều ngày ở chung, Khanh Trần cảm thấy Dạ Thiên Trạm so với khi mới gặp mặt thuận mắt hơn nhiều. Khi đó nhìn hẩn, lại luôn mang theo bóng dáng Lí Đường, nay cẩn thận nghiền ngẫm, có khi cũng nghe hạ nhân trong phủ nghị luận, mới biết phóng nhân khắp kinh hoa (kinh thành hoa lệ), vị Thất hoàng tử này nổi danh đệ nhất mỹ nam tử. Chẳng những tướng mạo có thể so với Phan An, càng khiến người người hướng về bởi một thân tính tình lỗi lạc, Thất hoàng tử tuần mỹ tiêu sái, phong nhã không kèm chế được, thường khiến người ta đắm ngực hận không bằng.

Dưới đương kim hoàng tộc Dạ thị, còn có Phượng thị, Vệ thị, Cận thị, Tô thị tứ đại danh gia vọng tộc, trụ cột vững vàng. Tứ đại danh môn lịch đại đều có học giả uyên thâm, ẩn sĩ ùn ùn, phân biệt làm chính khách chấp chương trong triều, càng thêm nhiều đời có đám hỏi với hoàng thất, trụ cột càng vững chắc.

Mà nay Thất hoàng tử Dạ Thiên Trạm thần thái tuần dật diện mạo hiên ngang, nhà mẹ xuất thân cao quý, được sĩ tộc ủng hộ mạnh mẽ, có thể nói

‘sai đâu đánh đó’.

Khanh Trần vì bị hỏi ngày sinh tháng đẻ, đột nhiên nhớ tới Dạ Thiên Li nói qua mấy ngày này là sinh nhật Dạ Thiên Trạm, liền hỏi: “Sơ cửu là sinh nhật huynh?”

Dạ Thiên Trạm tay bóp trán, cười nói: “Thời gian này nhiều việc nên đã quên, nàng vừa nói mới nhớ ra.”

Khanh Trần biết hắc mấy ngày gần đây bận rộn, một ngày bận rộn đến tối mới hồi phủ, có khi nửa đêm còn ở thư phòng, tất nhiên là xử lý công sự. Không khỏi nói: “Huynh làm hoàng tử thật đúng là vất vả, mỗi ngày đều đến canh ba mới ngủ.”

Dạ Thiên Trạm mỉm cười, nhìn như tùy ý hỏi: “Phòng nàng đèn cũng thường đến nửa đêm mới tắt, do ở không quen, ngủ không được?”

Khanh Trần lắc đầu cười nói: “Không phải, ta lúc nào cũng như vậy, không ngủ sớm. Đúng rồi, nếu sơ cửu là sinh nhật huynh, không bằng nói nói huynh muốn lễ vật gì, ta sẽ đưa huynh.” Dạ Thiên Trạm bị hỏi sững sốt, đánh giá Khanh Trần một lúc lâu, liền cười nói: “Ta muốn cái gì, nàng liền đưa?”

Khanh Trần sáng khoái đáp ứng: “Chỉ cần ta có thể, liền nhất định giúp huynh toại nguyện.”

“Được.” Dạ Thiên Trạm bước đến bên cạnh bàn, quay đầu nói với nàng: “Ta muốn gì, nàng hiện tại có thể đưa.”

Khanh Trần nghĩ nghĩ, đoán không ra hắc muốn cái gì, vì thế nói: “Vậy huynh nói ta nghe một chút?”

Chỉ thấy Dạ Thiên Trạm rút ra một tờ giấy trắng, tự mình động thủ, mài mực, chọn một cây bút lông sói chấm mực, đưa cho Khanh Trần: “Ngày

sinh tháng đẻ của nàng.”

“Hả?” Khanh Trần không nghĩ tới hẳn muốn thọ lễ là cái này, quả là không thể ngờ tới: “Huynh muốn biết, nói cho huynh là được, sao lại để mất lễ lớn như vậy?”

Dạ Thiên Trạm lắc đầu: “Mới vừa rồi Mạc tiên sinh lần nữa hỏi nàng, nàng cũng không nói, ta sợ hiện tại cũng không chịu.”

Khanh Trần nhớ tới chuyện vừa rồi liền buồn bực, thấy may mắn trước khi Dạ Thiên Trạm trở lại đã xem qua Thiên can chi đồ, không đến mức bị hỏi lại trở tay không kịp, nhận lấy bút từ tay hắn: “Cũng không phải bí mật không thể nói, chính là không muốn nói cho hắn thôi.” Dứt lời viết trên giấy ngày sinh tháng đẻ mà bản thân vừa tính ra.

Dạ Thiên Trạm dựa vào ghế, thân thể thon dài mà tiêu sái, cầm lấy giấy xem: “Nhu trung vừa đủ, tự không sai.”

Khanh Trần nóng nảy nói: “Huynh cười ta, ai chẳng biết Thất gia huynh thư pháp vô cùng tốt, ta thì tính là cái gì?”

Dạ Thiên Trạm đợi cho mực khô, đem tờ giấy Khanh Trần viết kia thu lại: “Ta sẽ nhớ rõ.”

Khanh Trần cười nói: “Này chính là thọ lễ mà huynh muốn?”

Dạ Thiên Trạm còn thật sự gật đầu: “Đúng vậy.”

Đơn giản như thế, Khanh Trần hoảng hốt một chút, Dạ Thiên Trạm trước mặt tựa hồ lại một lần nữa cùng Lí Đường trọng điệp lại. Cùng một gương mặt, tuy rằng không phải cùng một người, nhưng đối với nữ nhân đều sẵn sàng nịnh giống nhau, nhu tình như nước giống nhau, cũng không làm cho đối phương khó xử giống nhau, phong độ giống nhau, lại chiều cố có thêm, có nữ nhân nào không vì thế mà trầm mê?

Tưởng rằng đã quên mất, trong khoảng thời gian này luôn luôn cố gắng, nhưng mỗi khi nhìn hăn cùng Lí Đường hành động tương tự lại thất bại trong gang tấc, có đôi khi cảm tình tưởng đã phai nhạt lại phát hiện nó thật sâu sắc, ngay cả chính mình cũng không biết đến tột cùng sâu đến bao nhiêu?

Nàng nghĩ đến khả năng bản thân mình đã thực yêu Lí Đường quá nhiều. Mi tâm Khanh Trần nheo lại, khóe miệng vốn giờ lên lại thu liễm ý cười, mâu quang xẹt qua một tia âm đạm, về sau vẫn là cách Dạ Thiên Trạm xa một chút, miễn cho bản thân lại thương tâm. (out)

Dạ Thiên Trạm thấy Khanh Trần đột nhiên khinh mi hàm sâu, đáy lòng nhưng lại như có như không xẹt qua một tia buồn bã, ngưng mắt nhìn nàng một lúc lâu, gọi nhẹ: “Khanh Trần?”

Khanh Trần bị thanh âm của hăn từ trong suy nghĩ bừng tỉnh, lập tức thanh lệ cười. Một chút tươi cười giống như xua tan sương mù sáng sớm, như ánh mặt trời chiếu xuống u lâm vậy. Nhưng Dạ Thiên Trạm không phải người bình thường, ánh mắt dữ dội lợi hại, sớm nhận thấy được Khanh Trần không rõ nguyên nhân tinh thần bỗng sa sút lại thành linh lộ ra tươi cười, trong đó tất có duyên cớ.

Nhưng nàng không nói, nên hăn cũng không đề cập đến, chỉ liếc nàng một cái, lật xấp sổ con trên bàn.

Khanh Trần biết hăn mỗi ngày đều có không ít công vụ cần xử lý, không nghĩ nhiều hăn, liền nói: “Huynh có việc phải làm, ta về phòng trước.”

Dạ Thiên Trạm gọi nàng lại, từ trong đồng hồ con lấy ra một quyển đưa qua: “Nàng xem xem.”

Tuy rằng thuận thế tiếp nhận sổ con, Khanh Trần cũng không nghĩ đến lật xem, chỉ là trong lòng có điểm tò mò, cho nên hỏi: “Đây là cái gì?” Một

bên đem sổ con thả lại trên bàn hỏi lại Dạ Thiên Trạm: “Nữ tử không thể nhúng tay vào chính sự, đưa cho ta xem, sợ là không thích hợp.”

Dạ Thiên Trạm không nghĩ Khanh Trần nói như vậy, khó hiểu nói: “Ta nhớ nào có quy củ này? Từ khi Tiên hoàng khai quốc đến trung cung hoàng hậu lại đến các cung phi tần đều xuất từ danh môn sĩ tộc, từ nhỏ đều đọc [để nữ kinh] nhận huấn đạo, quản lý hậu cung gọn gàng ngăn nắp, kiến thức bất phàm giúp cho triều chính, lại có Mẫn Thành cố hoàng hậu từng là vợ hiền của phụ hoàng, sao lại nói lời ấy?”

Khanh Trần giật mình, nguyên lai nơi này không khí sáng sủa hơn hẳn, phàm là nữ nhi nhà sĩ tộc địa vị cao thường thường phong lưu văn thái so với nam nhi cũng không kém, thường trong tiệc rượu bồi sĩ phu luận thi phẩm rượu, thậm chí phụ trách một ít chức trách quốc sự. Nàng đối với cổ đại nam tôn nữ ti cổ hủ căm thù đến tận xương tủy, ấn tượng khắc sâu, không ngờ bản thân lại không rõ tình huống.

Nghĩ vậy, Khanh Trần vén tóc, cười nói: “Ta cũng không phải nữ nhi danh môn vọng tộc, chẳng lẽ huynh không biết?”

Ánh mắt Dạ Thiên Trạm dừng lại trên khuôn mặt ónh nhuận như ngọc của nàng, nói: “Không biết.”

Khanh Trần cố ý cười, thở dài: “..... Có thể là ta..... Đầu thai sai lầm rồi?” Ánh mắt lộ ra thần sắc nghịch ngợm, chọc cười tránh cho đề tài này lại tiếp tục.

Dạ Thiên Trạm bất đắc dĩ lắc đầu, cầm lấy sổ con Khanh Trần thả lại: “Đây là điều trần Thiên Vũ Trai buôn bán dân nữ, phụ hoàng ngày hôm trước mới vừa trả về.” Thấy Khanh Trần mặt không chút thay đổi khi nghe mình nói, không khỏi hỏi: “Nàng không muốn biết?”

Nếu ở nơi này nữ tử không có gì phải kiêng dè, Khanh Trần nhân tiện nói: “Đương nhiên có, ta đang đợi huynh nói đây.”

Dạ Thiên Trạm đáy mắt thanh nhã có chút thản nhiên: “Nếu ta sở liệu không sai, ngày đại quân từ tiền phương hồi kinh, Cũng là lúc họ Quách đền tội. Bộ binh là do Tứ ca chủ sự, dù ta không để ý tới, Tứ ca mà biết cũng tuyệt đối không tha cho hắn.”

Khanh Trần suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: “Kia..... Vậy còn Hữu tướng?”

Dạ Thiên Trạm hỏi lại: “Nàng cảm thấy sao?”

Khanh Trần ần ần cảm thấy Dạ Thiên Trạm cùng vị Hữu tướng này cũng không có giao hảo, nhưng nghĩ nghĩ lại nói: “Sợ là không có việc gì.”

“Vì sao?” Dạ Thiên Trạm hỏi lại.

Khanh Trần suy nghĩ lại nói: “Án tử này tuy nói không nhỏ, nhưng cũng không phải kinh thiên động địa, Hữu tướng nhiều nhất là mắc tội quản không nghiêm, phạt chút bổng lộc là xong việc. Hữu tướng có thể leo đến mức này, cũng không phải người hồ đồ, như thế nào có thể nhúng tay vào sự tình bức này? Bất quá nếu là muốn gán tội cho người khác, vậy khó mà nói được.”

Dạ Thiên Trạm nâng mi, câu ‘muốn gán tội cho người khác’ này nói cũng thật lớn mật. Nâng tay đem bút lông sói nhẹ chấm nghiên mực, bản tấu lần này hắn cũng không đề cập đến Hữu tướng, nguyên nhân không khác Khanh Trần nói là vậy, không đến nơi đến chốn, án tử còn chưa thể rõ ràng. Lấy một sổ con khác mở ra, nói với Khanh Trần: “Nàng cũng không hồ đồ.”

Người ta nói khó được hồ đồ, Khanh Trần cũng không cảm thấy ‘không hồ đồ’ là khích lệ. Vì thế chỉ vào một xấp cao sổ con trên bàn vui sướng khi người gặp họa nói với Dạ Thiên Trạm: “Hảo hảo xem sổ con đi, miễn cho lại hồ đồ, ngày mai vào triều không báo cáo kết quả công tác tốt.” Sau đó hé miệng cười muốn xuất môn, đột nhiên lại nghĩ tới việc gì vội quay trở

lại nói: “Đúng rồi, bản [binh võ lục thao] cuốn thứ hai huynh có không cho ta mượn?”

Dạ Thiên Trạm gật đầu đáp ứng: “Có thể, nhưng là..... Chỉ có thể xem trong phòng này.”

“Ân?” Khanh Trần khó hiểu hỏi: “Vì sao?”

“Bồi đọc.” Dạ Thiên Trạm chỉ vô cùng đơn giản nói hai chữ, tươi cười đầy mặt, cùng như bộ dáng vừa rồi Khanh Trần vui sướng khi người gặp họa không khác nhau là mấy.

Khanh Trần oán hận trừng mắt nhìn hắn một cái, lại bất đắc dĩ không chống cự lại dụ hoặc của binh thư, đứng một lát, rốt cục trở lại ngồi xuống một bên: “Thành giao.”

Dạ Thiên Trạm cười, nhìn trên bàn chõng chất sỗ con, hơi điều chỉnh thần sắc, chuyên tâm làm việc.

Không quá lâu sau Khanh Trần vô tình ngẩng đầu, bắt gặp Dạ Thiên Trạm tựa sâu vào ghế dựa, nhắm mắt không biết suy nghĩ cái gì, liền đem ánh mắt chuyển tới trên mặt hắn, thừa dịp hắn không nhìn mình cẩn thận nhìn khuôn mặt hắn, sao lại cùng Lí Đường giống nhau như thế? Cái loại tư vị yêu hận đan xen lạnh yên hiện lên, nàng nhú mày. Đã thấy Dạ Thiên Trạm tự mình đi lấy khăn lạnh, không biết lo lắng cái gì, trong tay khăn lạnh không biết là cố ý vô tình dùng sức nắm lại, liền có nước theo khe hở bàn tay hắn chảy ra, nhỏ xuống sỗ con.

“Ai nha!” Khanh Trần kêu nhẹ một tiếng, vội vàng đưa tay cứu giúp, Dạ Thiên Trạm bỗng dưng mở to mắt, bắt gặp Khanh Trần trong tay cầm theo một quyển sỗ con âm mất một góc đứng ở trước mặt nói: “Sao lại xem sỗ con như vậy?”

Dạ Thiên Trạm dường như không có việc gì dùng lạnh khăn lau tay:“Cho nên mới muốn bồi đọc.”

Khanh Trần không cho là đúng, nửa thật nửa đùa nói:“Ta ở trong phủ luôn nhàn rồi không có việc gì, không bằng làm nha đầu tạp vụ trong thư phòng, miễn cho ăn không phải trả tiền làm huynh bản khoản.”

Dạ Thiên Trạm nhìn nàng một cái:“Lời này nghe thật xa lạ.” Lại đột nhiên bật cười:“Nàng chọn chuyện gì, việc trong thư phòng nhẹ nhàng như vậy, muốn làm tạp vụ cũng đi phòng bếp.”

Khanh Trần nhún vai:“Chỉ cần có người dám ăn, ta liền dám làm, phòng bếp cũng không là cái gì.”

Dạ Thiên Trạm đánh giá Khanh Trần, cuối cùng nhú mày lắc đầu:“Ta xem..... Nàng vẫn là ở thư phòng đi.”

Hai người đồng thời cười to, ai về chỗ nấy, tiếp tục đọc sách. Bất quá Dạ Thiên Trạm có đôi khi đọc số con đến chỗ phấn khích, liền đọc cho Khanh Trần nghe, nhìn đến chỗ vớ vẩn, liền cùng Khanh Trần bình phán.

Khanh Trần bắt đầu đối với mấy thứ này không cảm thấy thập phần hứng thú, bất quá chậm rãi nhìn chút, lại có Dạ Thiên Trạm chỉ điểm, dần dần nhìn ra phương pháp trong đó. Nàng vốn thông minh, một chút liền thông, suy một ra ba cùng Dạ Thiên Trạm hòa hợp như tri kỷ. Trong lòng có mấy ngàn năm kinh nghiệm lịch sử, lại bàn việc triều chính với Dạ Thiên Trạm không thua kém, chỉ thua chút không quen nhân sự, không đủ kinh nghiệm.

Hai người đàm đạo cao hứng, Hiếu An đến thỉnh dùng bữa tối hai lần đều bị Dạ Thiên Trạm đuổi trở về, thẳng đến thời gian nhà nhà đã châm đèn, Cận phi rốt cục tự mình đến thỉnh, lúc này mới luyện tiệc mà đi.

Dạ Thiên Trạm cùng Cận phi đi ở phía trước, Hiếu An đi theo sau cùng Khanh Trần nhỏ giọng nói:“Khanh Trần cô nương, Thất gia nhà chúng ta

đối với cô nương là thật tình.”

Khanh Trần sững sốt, lập tức nghĩ đến Dạ Thiên Trạm, ở trước mặt người khác cho tới bây giờ đều là thông dong tự nhiên, nhìn không thấy hắc tức giận cũng nhìn không thấy hắc cười to, cả người như là giữa một buổi trưa mùa thu, ấm áp cao xa khiến người ta không khỏi xa cách. Hôm nay ở thư phòng nhưng lại thấy hắc thoải mái cười to, khí phách bay đi đâu hết. Nhưng là Khanh Trần đối Hiếu An khoát tay, chỉ chỉ phía trước: “Hai người bọn họ ở cùng một chỗ, mới là thật tình.”

Cận phi bóng dáng yếu điệu, tôn quý, hào phóng, ở bên người Dạ Thiên Trạm có thể nói là trai tài gái sắc, như ẩn như hiện ánh sáng, nhìn lại là một đôi bích nhân hoàn mỹ.

Hiếu An lại lén lắc đầu, làm thủ thế “Không phải”, lại không nói lời nào.

Khanh Trần cúi đầu đi vài bước, trong lòng vừa động, cảm thấy bản thân cùng Dạ Thiên Trạm tựa hồ hơi thân cận quá. Hiếu An nhắc nhở nàng, nàng đột nhiên ý thức được bản thân dùng phương thức ở hiện đại đối mặt Dạ Thiên Trạm, hiện đại nữ tử cùng nam tử ở chung, không câu nệ lễ tiết, nâng cốc ngôn hoan, tùy ý ngâm ca luận đạo, tại thời đại này Đại khái là không thích hợp.

Âm thầm cảnh báo bản thân, vừa nhắc mắt, nhìn thấy Dạ Thiên Trạm như cố ý vô tình quay đầu, đèn đuốc thấp thoáng soi rõ khuôn mặt tuấn mỹ vô song, xẹt qua tao nhã vô hạn, nháy mắt ôn nhu kia như bao vây toàn thân, Khanh Trần nhưng lại cứ như vậy đắm chìm ở bên trong, không nghĩ, không muốn, không thể tự thoát ra được.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Thiển Bích Khinh Hồng Phục Khanh Khanh

Sáng sớm ngày sơ cửu, Dạ Thiên Trạm mặc triều phục vào cung, bên trong hoàng tộc đều có lễ nghi quy củ phải làm, hoàng đế trong cung mẹ đẻ Dạ Thiên Trạm Ân quý phi ban thưởng yến, lúc Dạ Thiên Trạm hồi phủ đã qua buổi trưa. Taanh khách mừng thọ nối liền không dứt, hạ nhân trong phủ cao thấp nhận quà mừng. Đợi cho màn đêm buông xuống, rốt cục chỉ còn lại vài vị hoàng tử. Trừ bỏ có việc ở bên ngoài, còn lại cơ hồ đều tụ ở nơi này, ngoài Lão đại Thái tử, các huynh đệ đều mượn ngày sinh Lão Thất làm gia yến tính uống sảng khoái mấy chén.

Dạ Thiên Trạm quả nhiên thiên vị hồ sen hậu viện Ngưng Thúy Đình, như mọi lần đem tiệc rượu tổ chức ở nơi này, nâng cốc đón gió thưởng trăng, đều là chuyện tình cực kỳ phong nhã.

Phía trước huyên náo không thôi, Khanh Trần cũng người duy nhất trong phủ thanh nhàn, chỉ đi cấp Dạ Thiên Trạm một câu Phúc Thọ liền trở về phòng tiếp tục đọc sách.

Ánh sáng cuối ngày biến mất phía chân trời, màn trúc nửa cuốn, bích sa nhẹ lay động, xuyên thấu qua bích sa gió lạnh nhẹ nhàng đưa vào. Hương hoa quế theo đó quyến luyến dây dưa, từ xưa mỗi khi quế thụ nở rộ, cánh hoa lay động, chính là say lòng người.

Khanh Trần trong tay nắm cổ thư, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, rốt cục bị mùi hương thoang thoảng như có như không hấp dẫn, buông cổ thư đẩy cửa rồi đi ra ngoài. Trăng non chiếu ánh sáng bàng bạc, vô ngần thanh xa, bốn phía yên tĩnh như cảnh trong mơ nặng nề, giống như có thể nghe

được từng đóa hoa quế ở bóng đêm lặng yên nở rộ, thanh phong xuyên qua ngọn cây, lưu luyến quên về.

Hoa quế nở giữa tháng, thiển bích khinh hồng (????), so thanh lịch mai lan phong tư đều đuổi không kịp, vô cùng yên tĩnh cùng thư thái.

Khanh Trần chăm chú nhìn bầu trời, không biết khi nào có thể tìm được lung linh thủy tinh để mở ra cấm thuật thời không, trở lại thời không của mình, nàng không muốn cha mẹ lo lắng thương tâm, cũng không muốn làm như lời cô gái dưới nước kia, chấp nhận cuộc sống nơi xa lạ này.

Trang trên Đông Sơn, giống như một đôi mắt quen thuộc, thanh lãnh, lạnh nhạt.

Nhiều ngày như vậy, chưa từng biến mất hay quên đi, dù có người phong hoa tuyết đại cũng vô pháp thay thế được ngạo nghễ cùng cô tịch của người đó, bóng dáng hần xoay người rời đi đó là dấu vết cuối cùng ở trong mắt nàng.

Lúc này Tứ ca cùng Thập Nhất đang ở nơi nào?

Khanh Trần vô mục đích chậm rãi tản bước trên hành lang gấp khúc, hương khí thấm vào da mặt, hành lang phía trước cách vài bước có ánh sáng tràn qua dải lụa mỏng xanh, tạo nên ảnh ngược dưới nước, sâu kín mà có chút ôn nhu.

Bất giác đi đến một góc tường hoa, Khanh Trần nhìn không thấy phía diện, lại nghe bên kia có tiếng bước chân, tiếng bước chân tức loạn tả, nghe có vẻ là vài người. Nàng sợ va chạm với người tới, dưới chân vội lui từng bước tránh ra, bên kia vài người đi nhanh tới, người đi đầu có vẻ gấp, thành linh va vào người Khanh Trần.

Khanh Trần không nghĩ tới có người va mạnh tới, “Ai nha” một tiếng, lão đảo vài bước, suýt nữa té ngã.

“Nô tài hỗn trưởng!” Khanh Trần còn chưa thấy rõ người tới, liền nghe được đối phương gầm lên: “Mắt bị mù à?”

Khanh Trần nghe vậy mày liễu hướng lên, người này thật đúng là vô lễ, nàng rõ ràng đã muốn lùi lại tránh đi, là chính hăn lỗ mãng lao tới đụng vào người nàng, nói lý lẽ cũng là hăn nên nói tiếng thật có lỗi, mặc dù không ngờ va phải hăn, cũng đâu có đả thương hăn?

Trong lòng có chút căm tức, nhưng trên mặt bình tĩnh dị thường, mặt ngọc thản nhiên, mắt Phượng thanh nhu tuyến nhĩ xéo qua, nhìn người tới.

Người nọ nhìn Khanh Trần dung nhan xa lạ, chỉ cho là nha hoàn trong phủ Thất hoàng tử, thấy nàng không hành lễ cũng không nói lời nào, trong lòng bốc hỏa, dương tay liền chỉ mặt Khanh Trần muốn quát.

“Tam ca!” hai người bên cạnh đồng thời ra tiếng hô lên bảo ngưng lại, chính là Dạ Thiên Li cùng Dạ Thiên Trạm. Mà cùng Khanh Trần đụng phải, chính là em trai đương kim thái tử, nay được phong làm Tế vương Tam hoàng tử Dạ Thiên Tế.

Dạ Thiên Trạm mi sắc trong sáng như thường, nhìn kỹ lại mang chút chút lo lắng, quay đầu hỏi Khanh Trần: “Không có việc gì đi?”

Khanh Trần nghe hăn gọi Tam ca, trong lòng biết đó là Tế vương. Hôm nay là sinh nhật Dạ Thiên Trạm, không muốn hăn mất hứng, liền nhẹ nhàng lắc đầu.

Tế vương lúc này liền sững sốt, khiển trách một nha hoàn nho nhỏ, không ngờ hai hoàng đệ nhưng lại đều ngăn hăn lại, chẳng lẽ nữ tử này có lai lịch gì đó?

Lại đánh giá Khanh Trần, thấy vẻ mặt thản nhiên của nàng trong bóng đêm nhìn không rõ ràng lắm, lại có một loại khí độ bất khuất. Vừa muốn mở miệng thuận theo, phía trước một đám người âm ầm chạy tới, đi đầu là

một người ôm một đứa nhỏ hôn mê bất tỉnh. Đứa nhỏ này đúng là con trai độc nhất dưới gối Tể vương Nguyên Đình, hôm nay theo hắc đến phủ Thất hoàng tử, vụng trộm chuồn ra khỏi yến hội đi chơi, không biết như thế nào nhưng lại té xỉu. Tể vương được tin, mới vội vàng tới.

Mấy người thấy tiểu thế tử, bước lên xem xét. Tể vương vừa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tờ giấy của con, tay chân lạnh lẽo, cũng bất chấp mọi thứ, gấp đến độ không để ý gì hô lớn: “Thái y đâu, như thế nào còn chưa tới?”

Dạ Thiên Li khuyên nhủ: “Tam ca an tâm một chút vào bên trong, đã cho truyền Thái y.”

Dạ Thiên Trạm thấy Nguyên Đình hô hấp mỏng manh, xem tình hình có vẻ không tốt lắm, quay lại nói với Khanh Trần: “Tam ca vừa rồi trong lòng sốt ruột, mới lỡ mồm chút, nàng đừng để ở trong lòng.”

Khanh Trần nhìn hắc cười tỏ vẻ quên đi, đột nhiên nhìn đến bàn tay nhỏ bé của Nguyên Đình cầm một loại hoa cỏ gì đó, ngưng thần xem xét, có chút giật mình hô lên: “Thảo ô!”

“Cái gì?” Dạ Thiên Trạm hỏi lại. Khanh Trần hô hấp dồn dập, cả người cứng lại, nói với Dạ Thiên Trạm: “Để cho ta xem xem?” Dạ Thiên Trạm gật đầu, Khanh Trần tiến lên nhìn thảo diệp trong tay Nguyên Đình, lại duỗi tay vạch mí mắt hắc xem, một bên bắt mạch, một bên nói: “Là kịch độc thảo ô, mau! Đi tìm chút cam thảo, nếu đợi thái y đến, sẽ không kịp cứu chữa!” Chắc là đứa nhỏ ham chơi tò mò ăn nhầm độc thảo, độc thảo ô chính là độc chí mạng.

Gã sai vật trong phủ Thất hoàng tử nhanh như chớp chạy đi lấy. Khanh Trần một tay đem Nguyên Đình ôm dậy, tay kia thò một ngón vào trong miệng hắc nhấn vài cái, bắt hắc liều mạng nôn mửa, đem những thứ ăn vào nôn ra phân nửa. Mọi người nâng đi “Bích trạch viên”, đem đứa nhỏ an trí

tốt, lúc này gã sai vặt đã đem mật cam thảo cầm đến, cho đứa nhỏ uống. Một lát sau, thân mình Nguyên Đình ấm dần, hô hấp cũng thông thuận hơn. Khanh Trần xem mạch, ngẩng đầu nói với Dạ Thiên Trạm: “Tính mạng tạm thời không đáng ngại, nhưng dùng được bài độc mới được.” Tìm giấy bút viết phương thuốc: “Dùng một ngày bốn lần.”

Lúc này Thái y từ trong cung đã chạy đến, Khanh Trần liền tránh sang một bên, nghe được Thái y chẩn mạch nói: “Quả thật là thảo ô kịch độc, may mắn thi cứu đúng lúc mới giữ được tính mạng, liền y phương thuốc này mà uống sẽ nhanh bình phục.” Nàng liền đứng dậy rời đi.

Dạ Thiên Trạm thấy Nguyên Đình đã qua cơn nguy hiểm, nói với Dạ Thiên Li: “Thập Nhị đệ, người đi trước báo bình an, miễn cho phụ hoàng nhớ thương.” Dạ Thiên Li đáp ứng đi.

Dạ Thiên Trạm xoay người rời đi, đêm sen nở rộ, hương thơm thấm vào da mặt, hẳn cùng Khanh Trần dạo quanh hồ sen một lát, nói: “Ta không biết nàng biết y thuật.”

Khanh Trần khẽ cười nói: “Có biết một hai mà thôi, mượn sách của huynh không phải vô dụng.”

Dạ Thiên Trạm nhìn nàng tán thưởng, nói: “Ta trước thay Tam ca đa tạ nàng, trước khi phụ hoàng đến đây, ta phải qua xem, ngày khác tìm nàng nói chuyện.” Nguyên lai hoàng đế hôm nay nghe nói đám con cái ở phủ Thất hoàng tử bày yến tiệc, hưng trí liền đến luôn. Đột nhiên xảy ra việc này, lúc này còn chờ ở ngoài.

Khanh Trần gật đầu nói: “Nếu như thế huynh liền mau đi đi, ta cũng trở về phòng.”

Đã thấy phía trước Hiếu An chạy lại đây, đối Dạ Thiên Trạm thỉnh an, nói: “Thất gia, phía trước truyền lời đến, Hoàng Thượng muốn gặp Khanh Trần cô nương.”

Khanh Trần sửng sốt: “Gặp ta?”

Dạ Thiên Trạm cũng có chút ngoài ý muốn, trầm ngâm một chút nói: “Vào phòng, ta cùng nàng đi qua.” Hoàng mệnh khó trái, Khanh Trần đành phải cùng Dạ Thiên Trạm theo hướng Ngưng Thúy Đình.

Ngưng Thúy Đình vốn một phen hoà thuận vui vẻ, lại vì chuyện của Nguyên Đình nên có chút yên lặng. Nguyên Đình không có việc gì, Tế vương vừa từ bên kia lại đây, đang cùng hoàng đế nói chuyện.

Hiếu An đi trước cầm lưu ly đăng, dẫn Dạ Thiên Trạm cùng Khanh Trần men theo cửu khúc hành lang trên hồ sen uốn lượn mà đi, nhìn từ xa thấp thoáng trong đèn đuốc một bóng áo trắng hơn tuyết phảng phất nhẹ nhàng như tấm lụa mỏng trong bóng đêm. Dạ Thiên Trạm vô tình quay đầu, trong lòng lại có khoảnh khắc thất thần, nhưng này vẻ mặt lập tức bình thản trở lại, mắt đầy ý cười tao nhã, tiến lên nói với hoàng đế: “Phụ hoàng, vị này là Khanh Trần cô nương.”

Khanh Trần thấy Dạ Thiên Trạm nói chuyện với người nọ, liền biết lão nhân một thân áo dài vân thanh long văn chính là quân vương Thiên triều, là đương kim hoàng đế buộc tứ hải xưng thần. Còn chưa kịp thấy rõ những người khác, liền có một đạo ánh mắt thâm duệ chiếu thẳng đến.

Cư nhiên có trong lòng có cảm giác run sợ, quả nhiên là uy nghiêm của bậc đế vương, Khanh Trần nhú mày, không nhanh không chậm vén vạt áo thi lễ nói: “Khanh Trần gặp qua hoàng đế, vạn tuế vạn tuế.”

Lập tức có thanh âm ôn hòa trầm ổn vang lên bên tai: “Miễn, mới vừa rồi là người dụng y cứu Nguyên Đình?” Bởi duyên cố gia yển, giọng điệu hoàng đế ngoài tưởng tượng có chút nghiêm túc khiến người ta sợ hãi.

Khanh Trần liền tạ ơn đứng dậy, đáp: “Phải.” Khóe miệng thủy chung mang theo nụ cười nhợt nhạt, thông dong bình tĩnh.

Thừa dịp nhìn lên, ngồi bên người hoàng đế là thái tử Dạ Thiên Hạo, kim quan tử thụ ngọc dải, khuôn mặt trắng trẻo, tuấn tú, tao nhã, giống như tài tử nho nhã đọc đủ thứ thi thư, lại im lặng như mĩ ngọc ôn nhuận, bóng đêm cũng khó che giấu khí chất cao quý. Nếu nói hoàng đế tuấn nghiêm uy nghi làm cho người ta không dám ngỗ nghịch, mà hẳn làm cho người ta cảm giác cao thượng xuất trần.

Hoàng đế nói:“Trẫm nghe nói án tử Thiên Vũ Trai cũng là do người tố cáo, còn có một tay hảo cầm, ngay cả cây sáo của Lão Thất đều thua kém, có việc này?”

Khanh Trần nhìn nhìn Dạ Thiên Trạ, tận lực cung kính trả lời:“Khanh Trần vốn cũng nghĩ cầm thẳng Thất hoàng tử, nhưng là ngày ấy tại hồ sen này nghe xong một khúc, mới biết thất hoàng tử là cố ý nhường Khanh Trần.”

Dạ Thiên Trạ mỉm cười không nói, hoàng đế tựa hồ tâm tình không sai, đối Khanh Trần mỉm cười nói:“Nếu không ngại có thể đàn một khúc cho trẫm nghe xem đến tột cùng như thế nào?”

Khanh Trần vén áo thi lễ nói:“Khanh Trần tuân mệnh.”

Lúc này thái tử đột nhiên ở một bên nói:“Phụ hoàng, người xem Khanh Trần cô nương, thật có chút giống một người?”

Hoàng đế nghe vậy ngưng thần đánh giá Khanh Trần, đương nhiên, không chỉ có hắn, các vị hoàng tử đang ngồi đều để tâm, nhưng Dạ Thiên Trạ lại không cần nhìn, cười nói:“Liếc qua cảm thấy có điểm giống, nhìn lại lại cảm thấy bất đồng .”

Khanh Trần vẻ mặt nghi vấn nhìn hắn, lại nghe hoàng đế cười nói:“Người muốn nói đến nha đầu Loan Phi kia?”

“Đúng vậy.” Thái tử nói: “Vừa mới từ xa nhìn lại, nhi thần còn tưởng Loan Phi theo phụ hoàng đến đây.”

Khanh Trần còn chưa đem thông tin này tiêu hóa, đột nhiên lại nghe Dạ Thiên Li vẫn không lên tiếng nói: “Kỳ thật nếu nói giống, ta lại cảm thấy nàng càng giống Cửu tẩu hơn.”

Bị nhiều người nhìn lại Khanh Trần có điểm không tự nhiên, làm sao lại có nhiều người giống nhau như vậy, huống chi thân thể này căn bản không phải của mình. Lúc này cái gì mà “Thế xác và tinh thần giai như huyền” sớm đã quên không còn một mảnh, vì thế trên mặt mặc dù mang theo ý cười, ánh mắt Khanh Trần nhìn về phía Dạ Thiên Li đã có tâm tư muốn tìm hấn gây phiền toái.

Lúc này nàng nghe được một thanh âm chậm rãi nói: “Là giống Tiêm Vũ.” Trong lòng tự dưng căng thẳng, giống như bị một bàn tay vô hình hung hăng bóp chặt, trong thanh âm này không biết vì sao lại mang theo cảm giác đau thương kịch liệt không thể hóa giải khiến người ta không khỏi thay hấn thương tâm đoạn trường.

Nhìn qua, nói chuyện là một vị hoàng tử khác, Dạ Thiên Li lúc này mang theo xin lỗi nói: “Cửu ca, ta không phải là có tâm.....”

Trên mặt Cửu hoàng tử Dạ Thiên Minh hiện lên một tia cười khổ, lắc đầu nói: “Ta biết.” Dứt lời ánh mắt thản nhiên dừng ở trên người Khanh Trần, lại tự uống một ly rượu, buông ly rượu xuống lại nói: “Cũng không phải mặt mày giống, chính là tướng mạo này trong đó nhất cử nhất động một cái nhẩn mày cười, không biết làm sao lại rất giống, hoàng huynh mới vừa rời tưởng Loan Phi theo phụ hoàng đến đây, ta lại suýt nữa là cảm thấy Tiêm Vũ lại sống lại đấy. Ha, Loan Phi cùng Tiêm Vũ tỷ muội các nàng bộ dáng vốn là là một khuôn mẫu khắc ra.”

Phía sau lưng Khanh Trần một trận lạnh lẽo, nguyên lai là lấy nàng so với người đã chết, trách không được bọn Dạ Thiên Li lúc trước cũng không dám nói rõ. Nghe ra, tựa hồ Cửu hoàng tử này cùng thê tử có cảm tình thâm hậu, chỉ không biết là như thế nào hồng nhan bạc mệnh, khiến nay một người thương tâm.

Thật cẩn thận tránh đi ánh mắt Dạ Thiên Minh, Khanh Trần cũng không nghĩ tự dừng trên chốc ra chuyện thị phi, cố tình Tể vương vào lúc này lại nói: “Nói đến cũng khéo, mấy người các nàng nhưng lại đều họ Phượng, nói vậy cũng là duyên phận.” Ở trước mặt hoàng đế, có thể vừa rồi Khanh Trần đưa tay cứu giúp, Tể vương không còn ương ngạnh kiêu ngạo, lời nói có chút khách khí.

Dạ Thiên Minh hiển nhiên cũng cũng không tính buông tha Khanh Trần, cũng hỏi: “Khanh Trần cô nương cùng Phượng gia có thể có quan hệ sâu xa?”

Phượng gia đứng đầu trong tứ đại gia tộc, từ khi Thiên triều khai quốc tới nay, lịch đại đều có con cháu đăng đường bái tướng, nắm trong tay chính khách triều đình, nhiều nhất có khi cả gia tộc cùng làm quan đạt tới một trăm chín mươi ba người. Đời trước còn có tới hai vị Tể tướng, gia chủ đời này là huynh trưởng cố Mẫn Thành hoàng hậu, được đương kim hoàng đế nể trọng tả thừa tướng Phượng Diễn.

Thái tử mới vừa rồi nhắc tới tiểu nữ nhi Phượng Diễn Phượng Loan Phi thụ phong chức “Sửa nghi”, đi theo bên người hoàng đế. Lịch đại Hoàng tộc sửa nghi đều là nữ tử đảm nhiệm, không giống như phi tần hậu cung, cũng không quản được bách quan phía trên, trong tay cũng không có thực quyền. Nhưng cùng thư ký ở hiện đại giống nhau, thời khắc hầu hạ hoàng đế phê duyệt tấu chương, khởi thảo chiếu thư, nhả dùm khẩu dụ, tự nhiên mà liền tham dự chính vụ lớn nhỏ trong triều, nhưng thật ra được trên dưới người người nịnh bợ. Chức vị này thường chọn từ các nữ tử đại gia tộc, nữ tử đó coi như nhận được vinh quang cực cao trong gia tộc.

Đại nữ nhi Phượng Diễm Phượng Tiêm Vũ đã gả cho đương triều Cửu hoàng tử Dạ Thiên Minh, hai người vốn có một đoạn giai thoại phu thê tình thâm cử án tề mi, chỉ tiếc Cửu Vương phi này thân mình ốm yếu, năm trước bệnh không dậy nổi, thuốc thang không có hiệu quả, ngự y trong cung tuy nhiều, chung quy vô lực nàng ta đành hương tiêu ngọc vẫn.

Khanh Trần lắc lắc đầu tỏ vẻ bản thân cùng Phượng gia quyền khuynh hướng đã không có quan hệ.

Dạ Thiên Minh tự giễu cười nói:“Mặc dù là có, lại như thế nào?” Dứt lời lại tự uống thêm một ly.

Hoàng đế thoát nhìn đối với con cái đều cực kỳ yêu thương, thời điểm nhìn về phía Dạ Thiên Minh, Khanh Trần phát hiện ở trên mặt hằn vẻ mặt thuộc về người phụ thân. Nhưng chỉ là trong nháy mắt, hằn lại đối thành hoàng đế cao cao tại thượng, nghiêm phụ không thân không sơ, đối với đứa con vừa che giấu thương tâm vừa không nói trấn an, nhưng mà cũng không có trách móc nặng nề.

Đề tài đàm luận này dĩ nhiên chấm dứt, đang lúc Khanh Trần nhẹ nhàng thở ra, Dạ Thiên Minh đột nhiên lại nói:“Nữ nhi Phượng gia trên cánh tay trái đều có một cái tử sa Phượng điệp, là từ nhỏ liền thỉnh danh gia Chu Thuận dùng sa Mạc Vân Sơn sấm lên , chỉ nhỏ bằng ngón tay cái, trông rất sống động như muốn bay, hơn nữa sa Mạc Vân Sơn sấm lên thần thái no đủ, bao lâu màu sắc cũng không giảm, đúng là nhân gian nhất tuyệt.” Thời điểm nói lời này vẻ mặt như có chút hoảng hốt, vài phần cảm giác say, vài phần mê ly, giống như muốn rơi vào một cái nỗi nhớ xa xôi, muốn trầm luân.

Khanh Trần nghe vậy cảm thấy kinh ngạc, theo bản năng sờ sờ cánh tay trái của mình, tử sa Phượng điệp thật ra không có, bất quá nơi này lại có một vết sấm ngân điệp rửa không sạch , cánh điệp giãn ra, rất sinh động, ở trên cánh tay nõn nà khởi vũ, đẹp không sao tả xiết, vẻ mặt nàng trong lúc

vô ý cùng hành động vỗ về cánh tay trái đều dừng lại ở đáy mắt Dạ Thiên Trạm, lại không có giấu diếm được ánh mắt lợi hại của hoàng đế cùng Dạ Thiên Minh luôn chú ý.

Dạ Thiên Trạm vội gọi:“Khanh Trần.....” Dạ Thiên Minh đã không tự chủ được đứng lên, hỏi:“Đúng là trên cánh tay người cũng có tử điệp?”

“A?” Khanh Trần ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt hoàng đế có chút dăm chiêu, vội lắc đầu làm sáng tỏ:“Không phải, trên cánh tay ta tuy rằng có một con bướm, nhưng là màu bạc, không phải tử điệp.”

“Vậy sao.” Dạ Thiên Minh thất vọng lên tiếng, có lẽ chính hắn cũng không biết trong lòng ở hy vọng cái gì mà lại thất vọng cái gì, thản nhiên nói:“Trước mặt phụ hoàng, nhi thần đã mạo muội, còn thỉnh phụ hoàng thứ tội.”

Hoàng đế nhẹ nhàng vung tay lên, chính thức bỏ qua đề tài này

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Rong Ruổi Nam Cường Mạc Bắc

Buổi tối kia cũng không có lưu lại trong lòng Khanh Trần ấn tượng sâu sắc, bởi vì đối với một người hiện đại, cái gọi là hoàng tộc tôn quý, cái gọi là đế vương uy nghiêm, cũng không phải chuyện quá khó tin, mặc dù chính mắt thấy, cũng chỉ như trong một giấc mộng bình thường.

Đang ở trong mộng, chính là ý tưởng của Khanh Trần nhiều ngày nay. Nàng luôn cảm thấy mình hẳn nên tìm cách trở về đúng thời không, dù sao một ngày nào đó cũng trở về, đối với những người ở nơi này, đều bày một bộ dáng bàng quang xem diễn..

Nhân sinh như giấc mộng, mộng như nhân sinh, giống như Trang Sinh hiểu mộng, không biết mình là con bướm, hay chỉ là mơ thấy con bướm.

Dù sao màn che đỏ trên đài diễn vén ra, cần gì để ý mình sẽ sắm vai nhân vật gì, chỉ cần tay áo như lưu vân thủy giơ lên, xướng rõ ràng có nề nếp kêu, đó là mộng tốt, hưởng chi màn che đã nhắc lên, chẳng lẽ lại tùy người xướng hay không xướng?

Người xem diễn đương nhiên quan tâm đến diễn sẽ không bỏ qua, không bằng diễn cho không khí phấn khởi từng bừng lên.

Ngày hôm sau, vẫn là ở trong phủ Thất hoàng tử, không có giống như Khanh Trần hy ngủ ngon một lúc, một lúc sau đã tỉnh mộng trên giường. Đối với những người trước đó, lưu lại ấn tượng duy nhất đó là ánh mắt Dạ Thiên Minh sâu thiết bi thương, làm cho thời điểm nàng nhớ tới đều cảm thấy trong lòng nặng nề, cảm thấy có chút phiền muộn không xua đi được.

Trời đầy mây, không khí có chút oi bức, Dạ Thiên Trạm được hoàng đế chiêu tiến cung đi bồi vương tộc thánh tây Đột Quyết vào kinh diện kiến, không ở trong phủ. Khanh Trần xuất ra mấy bài thơ tuyết đào tiên, chọn một cây bút lông sói, mài mực, tâm bình khí hòa ngồi ở trước bàn luyện chữ. Tựa như Cận phi các nàng mỗi ngày nhàn tĩnh như nước làm chút châm tuyến nữ hồng, cuộc sống của nữ tử nơi này luôn như thế, vĩnh viễn âm đạm không màu sắc.

Ti la không những sinh trưởng mạnh, thân cây cao to, ta chỉ có thể nhìn cây rậm rạp che trời, lại vĩnh viễn tỏa hơi ấm, như việc hần phải làm, như một người bảo vệ. (???????chả hiểu ti la là cái cây quái quỷ gì nhưng đây có thể hiểu ý là đang ví người phụ nữ cổ đại)

Bất quá mặc dù trong lòng Khanh Trần biết rõ ràng, nàng cũng sẽ không cam tâm sống cuộc sống như thế, chỉ là tâm nàng có chút yên lặng mà thôi, không đến mức bị chút cảm xúc lo lắng uế oải xâm chiếm, nếu trở lại thế giới kia, nàng có thể cam đoan Ninh Văn Thanh vẫn là Ninh Văn Thanh.

Viết vẫn là vài câu trước kia “Sinh không thể vì tướng tể thế, cũng làm vì y cứu người”, ngừng bút nhìn, mặc dù viết không tốt bằng hần, nhưng chung quy đã có chút phong cách riêng của bản thân. Chữ như người, người không có khả năng hoàn toàn giống nhau, chữ đương nhiên cũng sẽ không giống, chính là nhìn kỹ lại, thần cốt trung quy có cái gì đó không mưu mà hợp, không khỏi cười.

Nhất thời hưng phấn, đem mấy bài thơ tuyết đào tiên sắp xếp lại, huy bút hành thư, nhất bút tiêu sái từng chữ từng chữ nhẹ nhàng phóng ra, ngay lập tức bị một người từ ngoài cửa tiến vào bắt lấy tay:“Làm gì vậy?” Đúng là Dạ Thiên Li.

Khanh Trần cười nói:“Nhàm chán luyện chữ.”

Dạ Thiên Li tiến lên nhìn nhìn:“Cả ngày ở đây chắc rất buồn, không bằng theo ta đi bãi săn cưỡi ngựa, thế nào?”

Khanh Trần hạ bút:“Đang không có việc gì để làm cả, đã lâu không cưỡi ngựa rồi.” Vốn tự cao năm đó ở mã tràng cũng coi như cao thủ, ở trên lưng ngựa rong ruổi thập phần hứng thú, nhất thời liền bị Dạ Thiên Li khơi mào.

Khu vực săn bắn của Hoàng tộc cùng tràng cưỡi ngựa hiện đại không giống nhau lắm, Khanh Trần khi đến nơi này cơ hồ nghĩ đến đến thảo nguyên mệnh mệnh vô bờ . Thời tiết có một chút âm u, ngẫu nhiên như có như không có chút mưa bụi mệnh mệnh, nhẹ nhàng từng đợt từng đợt vẽ loạn trên đại địa, nơi xa có thể bắt gặp cây cối sơn dã, như họa bản pháp phòng trải ra, tựa hồ cùng chân trời xa xôi tiếp làm một tuyến.

Khanh Trần mặc ra một thân kỵ trang màu tím Dạ Thiên Li vừa mới đưa cho nàng, tóc dài buộc gọn ở sau đầu có vẻ oai hùng hiên ngang, chính là đi rồi một vòng lại một vòng nhưng lại không tìm được con ngựa vừa ý, Dạ Thiên Li cười nói:“Thấy thế nào cũng giống như người đang tuyển Phò mã?”

Khanh Trần liếc mắt trừng hăn một cái:“Chọn ngựa giống như chọn phu quân, phải hợp ý.”(Ngựa của Tứ ca lên sàn (^)/) Lời nói chưa dứt, trên đồng cỏ xanh mướt bị phủ một lớp mưa bụi lại thấy được một bạch mã, toàn thân trắng như tuyết, thon dài mạnh mẽ, thần khí ngạo nghễ đứng ở phía trước cách đó không xa, cặp mắt kia sáng láng hữu thần mang theo kiết ngạo bất tuân, linh quang bắn ra bốn phía, Khanh Trần nhất kiến chung tình, khen:“Hảo mã!”

Dạ Thiên Li theo phương hướng nàng chỉ vừa thấy, cười nói:“Người chọn mãi, bất quá vẫn là hết hy vọng đi, thất ‘Vân Sính’ này không ai dám cưỡi.”

“Vì sao?” Khanh Trần một bên hỏi, người đã muốn đi đến chỗ con ngựa kia .

Dạ Thiên Li đành phải cùng nàng đi qua, nói:“Ngoài Vân Sính, còn có một Phong Trì là hai thất bảo mã năm kia tây Đột Quyết tiến cống đến, hảo mã tính liệt kén chọn chủ nhân, làm bị thương không ít người đâu, cho nên chỉ có nuôi thả bên trong khu vực săn bắn, người đừng trêu chọc nó.”

Lúc này đi đến cạnh con ngựa, Vân Sính nhìn thấy có người lại đây, khinh thường liếc mắt nhìn bọn họ một cái, mình thon chân dài thông thả xoay người rời đi. (vãi cả ngựa)

Thật đúng là ngạo khí mười phần, Khanh Trần trong lòng biết gặp phải liệt mã, liền giống như đối đãi người phi thường, thập phần không dễ thuần hóa, nhưng một khi thần phục cho mình, lại cực kỳ trung thành với chủ nhân, cũng không đuổi theo Vân Sính, chỉ đứng ở đó nhẹ nhàng kêu lên:“Vân Sính.....” Trên mặt mỉm cười vô hại, đẹp không sao tả xiết. (mỹ nhân kế 0rz)

Vân Sính dừng lại nhìn nhìn Khanh Trần, trong mắt toát ra vẻ cảnh giác nhưng cũng có thần sắc thú vị .

Dạ Thiên Li thấy Khanh Trần đứng cách Vân Sính không xa, nghiêm trang giống như cùng ngựa nói chuyện. Không khỏi cười lắc đầu, dù sao chỉ cần nàng không muốn chọn con ngựa tốt hơn, như thế nào cũng đều đâu có, bởi nàng ngoạn là được. Khó có được hôm nào có tính nhẫn nại hơn hôm nay, liền đứng ở bên dưới một tàng cây chờ. Ai ngờ bất quá một hồi thần công phu, Khanh Trần đột nhiên quay đầu cười với hắn, đặc ý trừng mắt nhìn, nhưng lại rất nhanh xoay người lên ngựa.

Dạ Thiên Li chấn động, hô:“Khanh Trần!” Vân Sính có vẻ thực không hài lòng hí dài một tiếng, tiếp theo liền giống như một đạo ngân quang bình thường phóng về phía trước.

Dạ Thiên Li vội vàng hô lên một tiếng, một hắc mã cách đó không xa lao ra, nháy mắt đến trước mặt hắn, cả thân mình đen thùi sáng bóng, xem ra cũng không phải vật phàm. Hắn phi thân lên ngựa, cầm chắc dây cương nhanh chóng theo phương hướng Vân Sính đi đuổi theo, nhưng Vân Sính thần tuấn vô cùng, lúc này sớm chỉ có thể nhìn đến xa xa một điểm trắng nhỏ, Dạ Thiên Li biết liệť mã lợi hại, một thân mồ hôi lạnh, quấť mạnh điên cuồng đuổi theo, đã thấy một người một con ngựa càng ngày càng xa, làm sao truy đến được.

Khanh Trần bị Vân Sính mang theo mạnh mẽ lao đi, lúc đầu hoảng sợ, bất quá dù sao đã cưỡi qua nhiều ngựa tốt, liền nhanh chóng ổn định lại, an ổn ở trên ngựa. May mà Vân Sính chỉ phóng chạy như điên, cũng không có loạn bãi muốn hất người trên lưng xuống. Khanh Trần lập tức thu liễm tâm thần, điều chỉnh tư thế, vai mở ra hơi hơi cúi người, tận lực cùng Vân Sính bảo trì vận luật.

Bên người tậť phong lạnh thấu xương, quấť lên da thịt sinh đau, cảnh sắc ven đường nhanh chóng lui về phía sau. Khanh Trần gan lớn, lạt mềm buộc chặt, đơn giản buông tay thả nhẹ dây cương, chẳng những không ước thúc Vân Sính, ngược lại dung túng nó chạy gấp, cùng Vân Sính càng chạy càng hưng trí, thanh thúy cười nói:“Vân Sính, chạy tốt lắm!” Không biết chạy bao lâu, hơi ghìm dây cương, Vân Sính dần dần thu lại dã tính, nghe nàng chỉ huy.

Phía sau xa xa truyền đến tiếng la lo lắng của Dạ Thiên Li, Khanh Trần thật cẩn thận lôi kéo dây cương, nói với Vân Sính:“Vân Sính, người chạy nhanh như vậy, chắc hù chết bọn họ.” Coi Vân Sính như người mà đối đãi.

Ngựa có linh tính, Vân Sính tuy rằng tính tình hoang dã, nhưng tựa hồ cùng Khanh Trần có duyên, như là có thể nghe hiểu lời nói của Khanh Trần, tốc độ chậm lại. Trong nháy mắt, Dạ Thiên Li rất nhanh đuổi đến, kéo theo không ít thị vệ.

Khanh Trần ở trên lưng ngựa nhìn lại, thấy thị vệ của Dạ Thiên Li có mấy người cầm dây thuần ngựa, có vẻ muốn cứng rắn quật ngã Vân Sính. Đột nhiên hứng trí, mị nhãn trong suốt lộ ra điềm báo có trò đùa dai, ý cười giảo hoạt đáng yêu, cúi người nói: “Vân Sính, chúng ta cùng nhau trêu chọc bọn họ, so với chính mình tự chơi đùa thích hơn nhiều.”

Vân Sính tuy rằng không thể trả lời, nhưng Khanh Trần lại có thể cảm giác nó đồng ý phối hợp, cố ý thả chậm tốc độ làm cho bọn Dạ Thiên Li vượt qua, Khanh Trần liền cũng chủ động hô lớn: “Cứu mạng!”

Dạ Thiên Li lúc này đã muốn đến bên người nàng, vội la lên: “Người phủ xuống lưng ngựa ổn định thân mình!” Tay định kéo dây cương, bị Vân Sính né qua, đương nhiên, đó là do Khanh Trần một bên kéo “Thực không cẩn thận” Âm thanh yếu ớt run lên.

Thị vệ ở phía sau thấy Khanh Trần ở trên ngựa nhìn như cực kỳ nguy hiểm, Dạ Thiên Li gấp đến độ lửa xém lông mày, lập tức tiến đến, dây thuần ngựa liền đưa lại đây.

Vân Sính bị Khanh Trần chỉ huy, vốn hăng hái tiến về phía trước, lại mạnh mẽ dừng lại, chẳng những đem nhân mã đuổi theo vọt về trước vài bước, dây thuần ngựa bay tới cũng đều thất bại, tiếp đó như thần long bát vĩ xoay người, quay đầu về phía sau chạy đi.

Khanh Trần cười ngựa vốn rất tốt, hơn nữa Vân Sính là lương câu chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, người ngựa tâm linh tương thông, cùng bọn thị vệ chơi đùa. Vân Sính đùa đến phóng tính, có khi không cần Khanh Trần chỉ huy, tự nhiên cũng đem bọn họ đùa giỡn xoay quanh.

Dạ Thiên Li đi theo Khanh Trần cùng Vân Sính vòng vo vài vòng, đột nhiên tỉnh ngộ thấy không đúng. Lưu tâm lại, Khanh Trần trên mặt quả thực đang cười xấu xa giống như tiểu hồ ly vô tâm vô phế, làm sao có nửa

phần bóng dáng sợ hãi, trong lòng vừa cười vừa tức, đúng là mất công lo lắng một hồi.

Khanh Trần liếc mắt một cái thoáng nhìn Dạ Thiên Li lắc cương dừng ngựa, biết bị hấn nhìn thấu, nói nhỏ với Vân Sính:“Làm lộ rồi, chúng ta cùng hấn chạy đua thôi” Vừa nói ra liền ghìm cương lại, ngẩng đầu lộ ra khuôn mặt tươi cười đối với Dạ Thiên Li, thực vô tội, thực thiện lương, thực động lòng người:“Chúng ta so cước trình, nhìn xem ai cười mau, như thế nào?”

Dạ Thiên Li dở khóc dở cười:“Người định hù chết ta? Thất ca muốn ta chăm sóc người, người nếu làm sao, ta không bị hấn mạng chết mới là lạ!”

Khanh Trần không nghĩ trong lời nói Dạ Thiên Li có ý khác, hé miệng cười:“Người không phải ngày hôm qua nói thích hoa hồng lộ sao? Thắng ta liền phối chế đưa cho người.”

Dạ Thiên Li hung hăng liếc mắt trừng nàng một cái, lại bị nàng dùng ánh mắt thanh minh vô tội đến cực điểm nhìn lại, phóng ngựa tiến lên, trong đó lại có chút ý cười狡 hoạt.

Khanh Trần lắc dây cương:“Bắt đầu!” Vừa dứt lời, Vân Sính đã muốn giống tên muốn rời cung bắn ra.

Dạ Thiên Li kẹp chặt bụng ngựa, không cam lòng yếu thế, theo sát sau đó.

Thiếu niên tư thế oai hùng, kỳ mã như rồng, hai người một trước một sau bên trong khu vực săn bắn, đùa giỡn hăng hái nhẹ nhàng vui vẻ. Vân Sính quả thật là lương câu trăm năm khó gặp, hắc mã của Dạ Thiên Li dù cũng là cực phẩm, vẫn không sánh bằng.

Chính lúc đang cao hứng, xa xa một đám người nghênh diện lại đây , Khanh Trần lập tức ngưng thần nhìn lại, vừa thấy, đúng là thái tử Dạ Thiên

Hạo dẫn theo một đội thị vệ chạy như bay đến. Nhìn hăn bộ dáng thanh tú nhã nhặn, ai ngờ mặc một thân trang phục võ sĩ, ở trên ngựa cũng mang bộ dáng hào sảng, không chút thua kém người khác.

Khanh Trần vỗ vỗ Vân Sính muốn nó dừng lại, Vân Sính nói dừng là dừng, vững vàng đứng lại, Dạ Thiên Li theo sát mà đến, không kém là mấy.

Khanh Trần thu cương xuống ngựa hành lễ với thái tử, chân vừa chạm xuống đất, chỉ cảm thấy hai chân vừa mỏi rã, suýt nữa không đứng lên được, Dạ Thiên Li vội đỡ lấy nàng: “Làm sao vậy?”

Vân Sính chậm rãi thản nhiên đi đến một bên người nàng, không thèm nhìn người khác. Khanh Trần nắm tay Dạ Thiên Li đưa ra giúp đỡ: “Một chết.” Cưỡi ngựa tuy rằng đối với thể lực yêu cầu không cao, nhưng dù sao lâu rồi chưa cưỡi lại đụng phải Vân Sính ngựa khó thuần, đúng là vẫn còn có chút ăn không tiêu.

Dạ Thiên Li nhìn Khanh Trần cau mày đi đứng, nói: “Ai bảo người đi trêu chọc Vân Sính, không ngờ đã là mệnh lớn.”

Khanh Trần thần thái bay lên: “Người còn nói Vân Sính tính dã, nó nghe lời ta nói đó.”

Dạ Thiên Hạo vẫn nhìn Vân Sính, lúc này đem ánh mắt từ trên người Vân Sính thu hồi, không thể tin nói: “Nhưng lại là Vân Sính!”

Khanh Trần cười nói: “Quả thực là ngựa tốt.” Dứt lời bấm tay tách một cái, ngẩng đầu nhìn Vân Sính.

Vân Sính hiển nhiên còn không tiếp đón thập phần tình nguyện như vậy, ngạo khí mười phần hí lên một tiếng, mới lại gần bên người Khanh Trần. Khanh Trần đưa tay sờ sờ bờm nó, ánh mắt lộ ra vẻ thân mật, lấy ra một khối hạt thông đường, Vân Sính không chút khách khí ăn, thuận tiện còn

dùng cái mũi cọ cọ bàn tay Khanh Trần, rớt cục tổ vể thân thiết, mặc kệ Khanh Trần đem bờm nó vo loạn.

Thái tử nói với Dạ Thiên Li:“Phụ hoàng cùng tây Đột Quyết A Sử Vương kia đến mã tràng, chính là muốn tìm Vân Sính.”

Dạ Thiên Li hướng bên kia nhìn tới, vừa nhìn, mơ hồ có thể thấy cấm vệ quân cầm đại kỳ màu vàng, biết là hoàng đế đích thân tới, nói:“A Sử Vương kia muốn tìm Vân Sính, là muốn đem Thiên triều ta chê cười?”

Lại nói bộ tộc Đột Quyết chiếm cứ Mạc Bắc, mặc dù do phân tranh Vương vị phân liệt thành hai bộ tộc, nhưng từ khi Thiên triều lập quốc tới nay thủy chung cùng Trung Nguyên chiến hỏa không ngừng. Năm kia Tây Đột Quyết binh phạm Kế Châu đại bại, A Sử Vương sai sứ thần đến Thiên triều cống hai thất bảo mã Phong Trì Vân Sính, mỹ kỳ danh là cống phẩm, trên thực tế là muốn chê cười. Liệt mã thảo nguyên khó thuần, bình thường người chạm vào đều không thể, trước mặt sứ thần tây Đột Quyết tiến đến “Cầu hòa”, nếu là triều đình cao thấp không có người thuần phục Phong Trì Vân Sính, dù trên chiến trường thắng vô số trận cũng không bù nổi mất mặt này.

Tây Đột Quyết thật không ngờ là, năm rồi hai quân chinh chiến, cơ hồ mỗi một trận đều thua dưới tay thủ hạ Tứ hoàng tử, lần này mang đến Phong Trì Vân Sính, Tứ hoàng tử mắt thấy liệt mã làm ngã bị thương vài thuần mã sư, liền hướng hoàng đế chờ lệnh.

Tuy rằng Đột Quyết sứ thần hận không thể để Tứ hoàng tử ngã chết ở trên lưng ngựa, lại trơ mắt nhìn hai con ngựa trung liệt Phong Trì sau vài hiệp ngoan ngoãn hướng hần cúi đầu xưng thần.

Vẻ mặt hồ hững yhanh lãnh, Tứ hoàng tử khống chế Phong Trì, giống như là một khối ngàn năm hàn băng, khiến sứ thần Đột Quyết sợ hãi quay về. Cặp con người thâm tịch như bầu trời đêm rộng lớn, cái loại ánh mắt

lạnh lùng thản nhiên khinh thường nhất cố, tựa như lợi kiếm một phen họa xuất hàn quang, đem hai vạn thiết kỵ Đột Quyết chặn giết nơi ngoại cảnh. Nhiều lần chiến bại thảm hại, trong quân Đột Quyết hiện tại là nghe thấy tên Tứ hoàng tử liên biến sắc, đem coi như quỷ thần, gặp phải là đi đường vòng.

Nhưng hiện nay Tứ hoàng tử không ở Thiên triều, Phong Trì cũng theo hãn ở chiến trường tiền phương, A Sử Vương tuy là vì muốn biểu hiện mình không cùng Đông Đột Quyết có thành ý hợp tác mà đến triều kiến, nhưng cố ý muốn tìm Vân Sính, hiển nhiên tâm tư khó lường.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Không Cho Tu Mi Là Cân Quắc

Bất quá trong khi nói chuyện, phía trước đã thấy hoàng kì uy nghi đón gió, hai hàng thị vệ cung vua giáp trụ vững vàng, ngự giá đã đến gần. Hoàng đế cùng một người Đột Quyết mũi cao, thân hình uy vũ, cười một tuần mã, bên người đi theo ngoài thái tử, Dạ Thiên Trạm, còn có cửu hoàng tử Dạ Thiên Minh ngày ấy đã thấy qua ở trong phủ. Bên cạnh A Sử Vương có một dị tộc nữ tử một thân hồng kỳ trang rực lửa, dung nhan xinh đẹp, đôi mắt đẹp diễm diễm, là hòn ngọc quý trên tay hãn Hồ Nguyệt công chúa.

Mấy người tiến lên tham kiến hoàng đế, Khanh Trần vụng trộm liếc Dạ Thiên Trạm một cái, thấy hãn nhìn mình trên mặt phong vân nhạt nhẽo, nhưng cùn ẩn chứa một tia lo lắng không dễ phát hiện.

Hoàng đế khoát tay miễn lễ, đã thấy Khanh Trần cùng Vân Sính vẻ mặt thân mật, có chút ngạc nhiên, cùng A Sử Vương nhàn thoạt: “Trẫm cũng lâu rồi không có tới bãi săn, người xem Vân Sính so với ở Đột Quyết như thế nào?”

A Sử Vương cười nói: “Phiêu phì thể tráng, thần thái bay bổng, thoát nhìn đất Trung Nguyên chẳng những dưỡng nhân, dưỡng mã cũng tốt lắm.” Một câu tiếng Hán nhưng lại rất rõ ràng, nói vô cùng tốt.

Kia Hồ Nguyệt công chúa thấy Khanh Trần nắm Vân Sính, cao giọng hỏi: “Người cũng biết cười ngựa?”

Khanh Trần thấy Hồ Nguyệt công chúa tuổi còn trẻ, thoát nhìn so với mình còn muốn kém một hai tuổi. Mắt hạnh vi diệu, quỳnh mũi, đan môi, đẹp thì đẹp thật, chỉ là mặt mày ngạo khí mười phần, tính tình giống như ột

chỉ thiên, động tí là nóng nảy, sợ là bảo bối kiều nữ này bị Đột Quyết Vương gia sủng không biết trời cao đất rộng. Nhướng mày cười yếu ớt nói: “Chỉ cười qua Vân Sính.”

Hồ Nguyệt công chúa tiểu mi giờ cao, lúc trước ở Đột Quyết nàng không ăn không ít mệt với Vân Sính, liền đem mã tiên nhất chỉ: “Người có dám cùng ta tỷ thí cưỡi ngựa?”

Cùng loại tiểu nha đầu này vui đùa, thật ra là việc rất lạc thú, Khanh Trần thầm nghĩ, nhưng không đáp ứng Hồ Nguyệt công chúa, chỉ là nhìn hoàng đế ám hiệu, dù sao việc này liên lụy hai nước kết giao, không thể tự chủ trương trêu chọc thị phi. Thái tử ở bên tai hoàng đế nhỏ giọng hồi bẩm vài câu.

A Sử Vương tựa hồ đối với tài cưỡi ngựa của nữ nhi vô cùng tin tưởng, nói với hoàng đế: “Hoàng Thượng, để cho mấy người trẻ tuổi tự do chơi đùa đi, chúng ta ở một bên xem náo nhiệt, không nên trói buộc các nàng?” Nói trắng ra, hẳn xem Khanh Trần là một nữ tử yếu đuối, có thể cưỡi Vân Sính thì không tin, muốn xem thử tốt cùng ra sao.

Cũng không thể bác bỏ mặt mũi A Sử Vương, hoàng đế nhìn Khanh Trần, thấy Khanh Trần thông dong tự tin mỉm cười, vuốt cằm nói: “VẬY cũng được.”

Hồ Nguyệt công chúa vừa được chấp thuận, nhảy lên ngựa của phụ thân, đối Khanh Trần giương giọng nói: “Ta ở phía trước chờ người.”

Khanh Trần mỉm cười, không chút hoang mang thi lễ với hoàng đế cùng A Sử Vương, nhảy lên Vân Sính đi theo Hồ Nguyệt công chúa.

Dạ Thiên Trạm đuôi lông mày nhẹ động, nói với hoàng đế: “Phụ hoàng, cưỡi ngựa dù sao cũng có nguy hiểm, chớ để công chúa bị thương, không bằng nhi thần đi theo bồi các nàng, còn có thể chiếu ứng.” Ngoài miệng nói

là công chúa, ánh mắt lại đi theo bóng dáng màu tím cười bạch mã đang dần dần đi xa .

Hoàng đế chuẩn nói:“Mấy huynh đệ các người đều đến xem đi.”

Dạ Thiên Trạm lĩnh mệnh, huynh đệ mấy người cùng giục ngựa theo sau tiến lên. Đợi chạy lên trước mặt, Khanh Trần nói với Hồ Nguyệt công chúa:“Chạy không là không có ý nghĩa, công chúa có dám cùng ta vượt chướng ngại vật?”

Kỳ thật Khanh Trần sao nguyên ý tự gây nguy hiểm vượt chướng ngại vật, là ngại Hồ Nguyệt công chúa so với tốc độ không kình, phải có chút đa dạng mới tốt. Khanh Trần cúi người lấy mấy tiểu kỳ, lại ra đề mục cổ quái lừa gạt tiểu cô nương thật muốn mất mặt xấu hổ. Bởi biết rõ tiên hạ thủ vi cường, nói vượt chướng ngại vật, cuối cùng thắng thua vẫn như trước là phụ thuộc tốc độ, nơi này làm sao có con ngựa có thể nhanh hơn Vân Sính?

Hồ Nguyệt công chúa không hiểu vượt chướng ngại, Khanh Trần liền lời ít mà ý nhiều giải thích cho nàng. Hồ Nguyệt công chúa thấy chuyện nào có đáng gì:“Được, bản công chúa liền cùng người thi.”

Vài vị hoàng tử nghe thấy nhú mày, Khanh Trần bị Dạ Thiên Trạm như có như không liếc mắt trừng một cái, hướng hân cười cười, dùng ánh mắt ước lượng một chút nhìn về phía hoàng đế. Một hồi thấy Cửu hoàng tử nhìn mình không chuyển mắt, trong lòng nháy dưng, một loại cảm giác khó hiểu đột nhiên sinh ra, vội quya đầu tránh đi.

Chỉ chốc lát sau bọn thị vệ ẩn theo như lời Khanh Trần đem mười thanh ngang đặt về phía trước, mỗi thanh ngang cao chừng nửa thước, Hồ Nguyệt công chúa vừa thấy liền kêu lên:“Đây là cái gì? Cao lên gấp đôi mới được.”

Khanh Trần cũng quay đầu nói với bọn thị vệ:“Nghe rõ chưa, cao thêm đi.”

Bọn thị vệ không dám tự chủ trương, chỉ chờ thái tử bảo ra lệnh. Dạ Thiên Hạo hơi trầm ngâm, quay qua Hồ Nguyệt công chúa khuyên nhủ: “Công chúa, phi ngựa vốn có chút nguy hiểm, vạn nhất có sơ xuất...”

Hồ Nguyệt công chúa mắt hạnh bay xéo qua khách tướng thái tử: “Thái tử điện hạ sợ người của các người bại bởi tay ta?”

Lời này vừa nói ra, đó là hoàng đế lúc này cũng không thể yếu thế, Dạ Thiên Hạo tao nhã cười: “Công chúa nói giỡn.” Quay qua trưng thị vệ trưởng: “Nghe rõ chưa? Cao thêm gấp đôi.”

Song phương định quy tắc trận đấu, hai người lấy bao đựng tên tính tỉ số, ngựa cựa khiêu hoặc không phục theo chỉ huy bỏ vào hai cây tên, chạm vào một thanh ngang bỏ vào ba cây tên, ngã ngựa bỏ vào bốn cây tên, lấy tiếng trống làm thời hạn, một trăm tiếng trống đánh xong, nếu còn chưa qua nổi mười thanh ngang, nhiều một tiếng trống bỏ vào một mũi tên, cuối cùng xem bao đựng tên ai thiếu đó là người thắng.

Hoàng đế cùng A Sử Vương di giá một bên xem cuộc chiến, thuận tiện làm trọng tài.

Hồ Nguyệt công chúa và Khanh Trần cũng cười ở phía trước, tiếng trống nhất vang, hai người như hai cây tên bắn ra, hồng y tử ảnh xông ra tràng. Trời thu có dấu hiệu sắp mưa, một đạo ánh mặt trời phá vân mà ra, chiếu trên mặt cỏ cộng hưởng cùng tiếng trống mạnh mẽ, bọn thị vệ cũng kêu lên ủng hộ vì các nàng trợ uy.

Vân Sính nháy mắt liền vọt tới phía trước Hồ Nguyệt công chúa, nhanh chóng đến thanh ngang thứ nhất, Khanh Trần khéo miệng xẹt qua nụ cười yếu ớt, Vân Sính thả người giống như một đạo thiểm điện chói mắt bay lên không bay vọt qua một cây, thẳng đến thanh thứ hai mà đi, xem mọi người cùng kêu lên trầm trồ khen ngợi.

Khanh Trần ngẫm khen một tiếng, quả thực danh bất hư truyền, giờ roi giục ngựa, hướng về phía trước. Phía sau ngựa của Hồ Nguyệt công chúa khi đến thanh ngang lại mạnh mẽ không dám tiến lên, bị chủ nhân quát lớn vài tiếng mới phóng qua một cây, đành dừng lại, bao đựng tên chỉ có thêm hai cây tên, lúc này Khanh Trần đã tới thanh ngang thứ ba.

Vân Sính chạy nhẹ nhàng vui vẻ, phóng nhanh như tia chớp mau như gió, qua thêm mấy thanh ngang, đợi cho thanh ngang thứ sáu, phía sau “Ai nha” một tiếng, Khanh Trần nhìn không được quay đầu lại nhìn, thấy Hồ Nguyệt công chúa ở thanh ngang thứ bốn bị chấn kinh, con ngựa mạnh mẽ vùng vẫy, sấp0s rơi khỏi lưng ngựa.

Lần này, Vân Sính vừa qua thanh ngang thứ sáu, Khanh Trần không đề phòng thân mình lung lay, cũng bị nghiêng ngả một chút, vội vàng vẫn cương bảo trì cân bằng. Khóe mắt thoáng nhìn Hồ Nguyệt công chúa bên kia có người giục ngựa đến, đúng lúc đem Hồ Nguyệt công chúa cứu được, nói vậy không có vấn đề gì lớn. Mà bên người cũng lập tức có thêm một người, thiên tình lam sam, bạch mã thần tuấn, đúng là Dạ Thiên Trạm.

Khanh Trần lắc dây cương muốn Vân Sính dừng lại, quay đầu nhìn Dạ Thiên Trạm đã hộ tại bên người, không dấu vết khinh quay đầu ngựa, tránh đi tay hắt cười nói: “Yên tâm, ta không phải nữ tử nhu nhược, cưỡi ngựa còn cần người cứu hộ.”

Dạ Thiên Trạm cũng không nói gì, Khanh Trần vụng trộm liếc mắt nhìn hắt, chỉ thấy khóe môi không tiếng động mân lên. Dạ Thiên Trạm cùng thái tử vẫn thủ hộ ở một bên, lúc này đánh giá Khanh Trần không có ngã, mới yên lòng: “Đi qua nhìn xem.” Hai người quay ngựa nhìn Hồ Nguyệt công chúa.

Chỉ thấy Hồ Nguyệt công chúa mặt mũi đỏ rực, răng trắng khê cắn môi, yếu ớt mê hoặc. Thái tử nhưng thật ra không chút để ý, trước sau như một ôn nhã bình thản, Khanh Trần không nghĩ tới thái tử bộ dáng hào hoa

phong nhã, thuật cưỡi ngựa lại tốt như vậy, thấy hãnh thả người xuống ngựa, nâng tay vịn Hồ Nguyệt công chúa xuống ngựa. Hồ Nguyệt công chúa quyết cái miệng nhỏ nhắn, nhưng vẫn là đưa tay giao cho thái tử, nhảy xuống ngựa. Xuống ngựa thấy bao đựng tên của mình đã có gần mười cây tên, mà Khanh Trần lại một cây cũng không có, mặt cười trề xuống, thở phì phì trở về bên người A Sử Vương.

Thắng thua đã phân, hoàng đế lại cười mà không đề cập tới. Thái tử nói với A Sử Vương: “Náo loạn nửa ngày, nói vậy công chúa cũng mệt mỏi, không bằng hồi dịch quán nghỉ ngơi một chút, còn chuẩn bị cho ngọc yến.”

A Sử Vương ngậm bồ hòn, lại đau lòng ái nữ, mặt mũi thương cũng không tốt, nói: “Như thế rất tốt.” Liền hướng hoàng đế cáo từ.

Hoàng đế phân phó thái tử cùng Dạ Thiên Trạm bồi A Sử Vương vad công chúa đi quán, Dạ Thiên Trạm trước khi đi liếc mắt nhìn Khanh Trần một cái thật sâu, ý bảo nàng ở trước mặt hoàng đế cẩn thận làm việc.

Hoàng đế xuống ngựa tùy ý khoanh tay bước chậm, Khanh Trần không được hoàng đế cho phép không thể tùy ý rời đi, liền cùng Dạ Thiên Minh, Dạ Thiên Li bồi tại bên người.

Mưa phùn qua đi, không khí phá lệ tươi mát, trong không khí tràn đầy hơi thở cỏ xanh, khiến người ta vui vẻ thoải mái. Hoàng đế đi đến bên Vân Sính, khen ngợi Khanh Trần: “Không nghĩ liệt mã này nhưng lại bị người phục tùng, mới vừa rồi có sợ hãi?”

Khanh Trần đáp: “Mã thông nhân tính, ta lấy dải mình chi tâm dải nó, nó tự cũng lấy dải mình chi tâm đối dải, cũng không e ngại chi tâm.” Vân Sính như là cảm giác được cảm tình của nàng giống nó, cất bước lại gần, nhẹ nhàng cọ cọ.

“Không sai.” Hoàng đế dưới gối tuy có vài đứa con, lại chỉ có hai cái tiểu công chúa chưa lớn, đối với Khanh Trần không khỏi sinh ra vài phần tình

cảm yêu thích, lập tức nói:“Lần này lão Tứ không ở đây, người cho trẫm mặt mũi, người lại cùng Vân Sính hữu duyên, trẫm hôm nay liền đem Vân Sính thưởng cho người.”

Khanh Trần mặc dù không hiếm lạ đồ ban cho, nhưng đối Vân Sính cũng rất là yêu thích, vừa nghe xong vui mừng quá đổi, lập tức quỳ xuống tạ ơn:“Khanh Trần đa tạ Hoàng Thượng.”

Hoàng đế vẫy vẫy tay miễn lễ, phía xa có một khoái mã chạy như bay mà đến, đến phụ cận người lập tức phi thân xuống, đem một phong thư sáu trăm dặm báo đưa tới trong tay một ngự tiền thị vệ, thị vệ bước nhanh tiến lên cung kính trình lên hoàng đế.

Hoàng đế tiếp nhận, thấy là quân tình tiền phương, giao cho Dạ Thiên Minh:“Nhìn xem lão Tứ nói cái gì.” Một cái hành động nho nhỏ, có thể thấy được tín nhiệm đối với Dạ Thiên Minh .

Dạ Thiên Minh đỡ bỏ tín thượng niêm phong, nhìn một lần, trả lời:“Phụ hoàng, tiền phương tiếp báo, đông Đột Quyết đáp ứng lui binh, đại quân Tứ ca nghỉ ngơi hồi phục xong sẽ khởi hành về kinh, ít ngày nữa tức trở về kinh thành.”

Hoàng đế vừa lòng gật đầu, Tứ hoàng tử bình trấn Đông Đột Quyết quấy rầy biên cảnh, trước đó vài ngày bắt giữ lãnh binh đại tướng. Đông Đột Quyết phái ra đại vương tử trước trận hoà đàm, giờ phút này là đáp ứng lui binh, xưng thần, triều cống điều kiện, tự hành tắt chiến hỏa.

Sắp tới hoàng hôn, tịch dương tà chìm vào một mảnh thanh sơn, chân trời hoàng hôn nhuộm màu hồng hoàng kim chanh sáng lạn, từng đám mây màu ráng bay lên, vòng quanh phía chân trời. Ánh mắt Hoàng đế hướng nơi xa xôi, mã tiên trong tay chậm rãi chỉ về chân trời vô tận phía trước, ngạo nghễ nói:“Trong thiên hạ này, vương thổ nayg, dị tộc nho nhỏ cũng dám đối với Thiên triều ta làm càn, cho bọn hăn biết Thiên triều ta lợi hại.”

Khanh Trần ở bên cạnh lại không cho là đúng, Thiên triều trường kỳ thực hành chính sách biên giới, cùng Mạc Bắc chư tộc đi không thông. Vực ngoại dân tộc du mục, ai muốn chịu khổ nơi đại mạc phong sương, ai không hướng tới trường thành phú quý, vùng sông nước cẩm tú giang sơn? Huống chi ‘nhược nhục cường thực’, người vốn chính là một loại động vật ham chém giết, khoách cường tranh, chiến tranh như thực tại không hiếm lạ.

Ai ngờ một tia cảm xúc khác thường nơi đáy mắt nhưng lại dừng ở trong mắt hoàng đế, Khanh Trần đột nhiên nghe được thanh âm uy nghiêm của hoàng đế vang lên ở bên tai: “Người không nghĩ vậy?”

Đáy lòng rung mình, vận động mười hai phần cẩn thận, mặc dù còn không cùng ý nghĩ, nàng cũng không nguyện ở trước mặt hoàng đế tỏ vẻ. Chỉ vì ngôi cửu ngũ này không phải một người nghe thích hợp, nhẹ nhàng liếm thân nói: “Khanh Trần chỉ là nghe nói đại quân khái hoàn trở về, trong lòng tưởng tượng quân tư uy vũ, quý không thôi, trong lúc nhất thời thất thần, còn thỉnh Hoàng Thượng trách phạt.”

Hoàng đế hiển nhiên lúc này tâm tình thư sướng, nghe vậy cũng là không truy cứu.

Dạ Thiên Li cười nói: “Đợi cho đại quân Tứ ca, Ngũ Ca trở về, ta dẫn người đi xem khảo quân, đó mới gọi người nhiệt huyết sôi trào.”

Hoàng đế nhìn hẩn nói: “Người cũng nên mang binh xuất chinh, theo bọn Tứ ca lịch lãm nhiều mới tốt.”

Khanh Trần nghe phụ tử bọn họ nói chuyện, thần du thiên ngoại, đột nhiên nghĩ tới sự tình gì, ý tưởng này làm cho nàng trong lòng mạnh mẽ xẹt qua một trận kinh hỉ, khẩn cấp muốn đi nghiệm chứng.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Hình Săm Ngân Điệp

Ngọ yến được tổ chức ở Minh Trường điện, Dạ Thiên Trạm cùng đi với A Sử Vương, Dạ Thiên Li cùng Khanh Trần tạm thời tránh được một phen huấn trách. Trở lại trong phủ thất hoàng tử, trong lòng Khanh Trần cơ hồ khó có thể che giấu vui sướng, chỉ vì vừa mới rời ở trên đường hồi phủ, nàng mượn cớ hỏi tặc danh tứ hoàng tử.

Dạ Thiên, ở trong những đứa con của hoàng đế đứng hàng thứ tư, tính tình đậm mực trầm ngâm, là một hoàng tử nắm giữ ấn soái, lãnh binh chinh chiến bên ngoài.

Lăng, có buổi tối một ngày, có người ở trên tay nàng viết xuống này tự chữ này, nói cho nàng, đây là tên của hắn, nàng vĩnh viễn cũng không quên được trong lòng bàn tay kia ấm áp, ánh mắt đầy trời vô ngần tinh quang, cùng bóng dáng cô độc trong đêm tối.

Tứ ca, Thập Nhất, đánh bại Đông Đột Quyết, tứ hoàng tử Dạ Thiên Lăng cùng Thập Nhất hoàng tử Dạ Thiên Triệt sắp về kinh, Khanh Trần cả người xao xuyến rõ ràng. Nàng đem ánh mắt phóng ra ánh nắng bên ngoài gần người, vui sướng còn mang theo chút lo được lo mất.

“Suy nghĩ cái gì?” Đột nhiên có cái thanh âm tao nhã vang lên. Trực giác quay đầu, sau cửa, một người thân nhiên khoanh tay đứng trong ánh nắng chói chang.

Lam bào, ngọc quan, mặt tuần tú, thanh âm trầm thấp, hình dáng mơ hồ, chỉ thấy so với gió càng tiêu sái so với mây càng thanh thiển, ý cười bắt tại

mi để bên môi, giống như thiên không trạm lam bát ngát, trong lúc nhất thời khiến người thất thần.

Cảm thấy Dạ Thiên Trạm tiêu sái cũng không bỏ đi ánh mắt lợi hại dừng trên người mình, Khanh Trần thấy được trên người hắn một chút cảm giác say, biết nhất định là ở trong yển hội uống rượu. Cảm giác say mang theo vài phần văn nhã phong lưu, giờ tay nhắc chân có phần tiêu sái khác thường, khiến người xem nảy khoái ý.

Khanh Trần đứng dậy tìm một chén nước ấm, nhỏ hai giọt mật hoa hồng, trong phòng khí trời lập tức có thêm vài phần thủy ý, hương vị ngọt ngào, nâng tay đưa cho hắn:“Giải rượu.” Mật hoa này nàng làm khi nhàn rồi, ngọt mà không ngấy, hương thơm không tầm thường, hương vị vô cùng tốt.

Dạ Thiên Trạm tiếp nhận chén nhờ tản mùi mật hoa, ngồi vào ghế dựa, mi tâm nhíu lại:“Nàng thật sự là mỗi ngày đều cho ta chút ngạc nhiên, kia lại là Vân Sính!”

Khanh Trần lặng lẽ thè lưỡi không dám nói lời nào, chung quy là muốn giáo huấn .

Dạ Thiên Trạm thấy nàng không nói tiếng nào, một đôi tuần mâu hơi hơi híp nhìn nàng:“Như thế nào?”

Khanh Trần cười cười:“Ngẫm lại rất là nguy hiểm .”

Dạ Thiên Trạm không nghĩ nàng thống thống khoái khoái nhận sai, có chút không lời nào để nói. Ai ngờ Khanh Trần tiếp theo còn nói một câu:“Bất quá thực kích thích.” Nhất thời khiến hắn có chút dở khóc dở cười:“Tóm lại ta sẽ không tha cho Thập Nhị đệ, làm cho hắn mang nàng đi ra ngoài chơi một chút, hắn nhưng lại cho người đi cưới Vân Sính!”

Khanh Trần sững sốt, vội hỏi:“Không trách hắn, là ta chọn Vân Sính. Huynh tha hắn, ta nhận huynh trách phạt, như thế nào đều được.”

Dạ Thiên Trạm đáy mắt vi liễm ý cười:“Thật sao?”

Khanh Trần nhíu mày:“Ta mặc dù không phải nam nhi quân tử, nhưng là nói được thì làm được.”

Dạ Thiên Trạm đóng ánh mắt tựa vào ghế, khoe miệng giơ lên một cái độ cong:“Tốt lắm, nàng nợ ta một chuyện, chờ ta nghĩ ra được nói sau.”

“A?” Khanh Trần không đề phòng, bật cười nói:“Huynh..... Cư nhiên cũng sẽ chơi xấu!”

Còn chưa có nói xong, chợt nghe có người nhẹ nhàng gõ cửa, Dạ Thiên Trạm mặt mày vi liễm, mặt mày lạnh lẽo xa xôi như mây trên trời, mới vừa rồi nhàn tản cười nói, nháy mắt bay mất, vô tung vô ảnh, quay đầu lại nhìn.

Khanh Trần mở cửa, lập tức thấy một giai nhân tươi đẹp. Áo đỏ chỉ bạc văn thường, áo khoác Thu Hương, khinh ngân sa y, trâm cài linh lung, một chút châu ngọc gắn ở trên trán, mặt như phù dung, liễu như mi. Đứng bên cạnh một thân tố sam cũng không mất ung dung đúng là Cận phi, cười yếu ớt nói:“Không nghĩ gia đã ở nơi này.”

Nàng kia cũng thi lễ:“Gặp qua Thất gia.”

Khanh Trần cũng không nhận thức nữ tử này, lại nhìn thấy nàng sững sốt, chỉ cảm thấy rất quen mặt. Nhìn Cận phi cười cười nói:“Cận tỷ tỷ.....”

Nàng kia đột nhiên thở dài thật sâu:“Quả nhiên giống.”

Khanh Trần khó hiểu, nghe Cận phi cười nói:“Khanh Trần muội muội, vị này là ngự tiền thường tu nghi Loan Phi cô nương.”

Tùy thị hoàng đế Phượng gia tiểu nữ nhi Phượng Loan Phi, Khanh Trần yên lặng nhìn nàng một cái, trách không được cảm thấy giống như đã từng

quen biết, nguyên lai nữ tử này cùng “Phượng Khanh Trần” mặt mày xác thực có vài phần tương tự.

Đôi mắt đẹp của Phượng Loan Phi một khắc cũng không có rời đi khuôn mặt Khanh Trần, nói:“Loan Phi mạo muội, muốn cùng Khanh Trần cô nương nói mấy câu, không biết là có tiện không?”

Cận phi ngọc dung tinh xảo thủy chung mang theo ý cười thoải mái, nhìn Dạ Thiên Trạm. Dạ Thiên Trạm đứng lên, ánh mặt trời giữa trưa phủ trên người một màu kim sắc, anh khí bức người, ánh mắt trong suốt hướng Khanh Trần thoáng nhìn, nói:“Không sao, Loan Phi cô nương xin cứ tự nhiên.” Liền cùng Cận phi rời đi.

Khanh Trần lam sam biến mất ở góc khuất phía xa, cùng bóng dáng Cận phi thon dài quần quýt, đúng là trai tài gái sắc. Không khỏi có chút cảm khái, ông trời đem tất cả phong lưu, phú quý, tài mạo, hiền đức đều cho một người, thiếu niên đặc chí, không biết trên đời này còn có thể có cái gì khiến hắn không thỏa mãn?

Trong phòng chỉ còn lại nàng cùng Phượng Loan Phi, Khanh Trần nhìn lại, Phượng Loan Phi liền đi thẳng vào vấn đề:“Khanh Trần cô nương, thứ ta mạo muội, nghe nói phía trên cánh tay trái của người có một ngân điệp, có việc này?”

Khanh Trần ngày đó nghe Dạ Thiên Minh uống rượu có nói qua Phượng gia nữ nhi trên người có hình xăm tử điệp, nguyên lai Phượng Loan Phi là vì thế mà đến. Nàng trên cánh tay có ngân điệp là việc nói ra trước mặt hoàng đế, lúc này muốn phủ nhận cũng không thể, nhân tiện nói:“Xác thực có việc này.”

Phượng Loan Phi thấy nàng nói như thế, đứng dậy đóng cửa, tay đem vật áo cởi bỏ, lộ ra cánh tay trái, ngân sắc Phượng điệp, dáng vẻ uốn lượn như đang bay múa.

Khanh Trần ngậy ngấn cả người, con bướm này cùng mình, xác thực nói là thân thể “Phượng Khanh Trần” trên cánh tay trái giống nhau như đúc, ngay cả Phượng vĩ nhu tu thật dài đều không sai chút nào, mà cũng là Phượng điệp màu bạc, không phải là tử điệp.

Trong lòng không biết vì sao bỗng nhiên bị lay động, một loại cảm giác thực kỳ diệu dâng lên dưới đáy lòng, thông thả lại rõ ràng , như là một bộ phận trên thân thể mình.

Khanh Trần nhìn thẳng cánh tay trái Phượng Loan Phi, sau một lúc lâu, tay đem quần áo của mình chậm rãi cởi ra, cánh tay trắng nõn như bạch ngọc hiện ra ở trước mặt Phượng Loan Phi , phia trên da thịt như sương như tuyết, có cùng một dạng ngân điệp, cánh điệp phấp phới, giống như phiêu nhiên hoa gian.

Phượng Loan Phi vươn tay ngọc, nhẹ nhàng xoa ngân điệp trên cánh tay Khanh Trần, Khanh Trần cảm thấy đầu ngón tay nàng hơi hơi run run, nàng lập tức bắt được cánh tay Khanh Trần, dọa Khanh Trần nhảy dựng lên, nghe trong thanh âm nàng mang theo một chút kích động:“Người là nhị tỷ, thật là nhị tỷ.”

Khanh Trần nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nàng, lộ ra điểm ý cười:“Ta nghĩ không nhất định, khả năng chính là..... Trùng hợp?” Nói xong lời cuối cùng, cư nhiên biến thành một câu nghi vấn, rõ ràng trong lòng bình tĩnh như nước, bản thân không phải người Phượng gia, nhưng là cố tình liên lụy đến nàng, tâm tình tựa như lúc tại sơn cốc tìm kiếm trúc ốc, tựa như cảm giác mỗi lần nhớ lại một ít thảo dược cùng y thuật, trào ra là trí nhớ “Phượng Khanh Trần” chân chính , cũng không phải Ninh Văn Thanh nàng.

Khanh Trần lấy lại bình tĩnh, Phượng Loan Phi cũng bình tĩnh lại, sau đó lắc đầu nói: “Ngân điệp trên cánh tay là phỏng chế không ra, ta vốn cũng nghĩ đến có lẽ là trùng hợp, cho nên hôm nay một mình tới đây xem tận mắt. Mạc Vân Sơn dao sa cùng Chu Thuận bút pháp, không ai có thể bắt

chước được. Còn có căn bản không có ai biết chính là điệp tu, điệp tu này chỉ dùng ám kim để làm đẹp, đều không phải là thuần sắc ngân dao sa, không nhìn kỹ chỉ biết nghĩ đến màu bạc thâm trầm một chút, nhưng kỳ thật là ám kim.”

Khanh Trần ngưng chú mục quang trên cánh tay mình, quả nhiên, trước đây nàng đều không có nhìn ra điệp tu kỳ thật có chút màu ám kim rất nhỏ:“Nhưng là.....” Nàng lập tức nghĩ đến một vấn đề:“Cửu hoàng tử ngày đó nói trên cánh tay Phượng Tiêm Vũ là tử sa Phượng điệp, không phải ngân điệp, vì sao của người là ngân điệp, ta này..... Được rồi, cho dù cùng người giống nhau, cũng là ngân điệp?”

Loan Phi đột nhiên cúi đầu, trên mặt nhưng lại lộ ra một tia then thung:“Đó là bởi vì đại tỷ..... Nàng lập gia đình .”

“Ân?” Khanh Trần thói quen nhú mày, rồi sau đó giật mình, ngân điệp này nguyên lai là Phượng gia nữ nhi thủ cung sa, tổ mẫu ngân điệp hóa đẹp để quý giá sáng lạn tử điệp, giống như là phá kén mà ra, lại đạt được một lần sinh mệnh.

Khanh Trần đối với loại sự tình này không để ý, thản nhiên nói:“Nhị tỷ theo như lời người, cũng là người nữ nhi Phượng gia, liền sẽ không là ta, ta là cho tới bây giờ chưa thấy qua cha mẹ .”

Loan Phi nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng nói:“Nhị tỷ thời điểm còn rất nhỏ, liền bị ác nô trong nhà bắt đi, phụ thân tìm nhiều như vậy năm đều bắt vô âm tín, còn tưởng rằng sớm không còn sống trên thế gian. Hôm qua ta nghe Hoàng Thượng ngẫu nhiên nhắc tới việc này, lập tức cùng phụ thân thương lượng, liền đến xem người.”

Khanh Trần cúi đầu trầm ngâm, nàng đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả . Lúc này Loan Phi đã hỏi:“Người nguyện cùng ta về nhà, trông thấy phụ thân, còn có..... Mẫu thân?”

Khanh Trần có dự cảm vào hầu môn, liền nghĩ mở miệng cự tuyệt, nhưng là Loan Phi nhuyển thanh nói:“Mẫu thân thời gian đã không còn nhiều, nàng nhớ nữ nhi cả đời, thương tâm vài chục năm, mặc kệ người có phải hay không phải nhị tử, giúp ta lần này?” Nói xong vẻ mặt rầu rĩ, ảm đạm.

Khanh Trần trong lòng mềm nhũn, cảm thấy như vậy cự tuyệt, trong lòng tựa hồ thực rồi laonj. Ngẫm lại mẫu thân mình, không biết lúc nào mới có thể tái kiến, thiên hạ mẹ con chi tâm giai tần giống nhau, đối mặt một mẫu thân cả đời vương bận nữ nhi, như thế nào nhẫn tâm làm như không thấy?

Nghĩ đến đây, nâng tay thay Loan Phi chỉnh góc áo, mỉm cười nói:“Được, mặc kệ ta có phải nhị tử của người hay không, liền cùng người đi gặp tả tướng phu nhân,”

Loan Phi cười tươi sáng giữ chặt tay nàng:“Vậy ngày mai ta tới đón người.”

Khanh Trần mỉm cười gật gật đầu, chỉ cảm thấy tự nhiên có cái gì đó âm ngang, càng cảm thấy chính mình là ai cũng không biết, cảm thấy mộng mà không phải mộng? Đang ở trong mộng, khi tỉnh lại sẽ ra sao?

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Lương Duyên Khó Cầu

Ngày kế người trong phủ Tả tướng tới tiếp Khanh Trần, Dạ Thiên Trạm vừa mới hồi phủ, nghe Khanh Trần nói qua ngọn nguồn sự tình, nói: “Không bằng ta cùng nàng đi qua nhìn xem.”

Khanh Trần nghĩ rằng có Dạ Thiên Trạm ở một bên cũng tốt, liền cùng hãnh lên xe ngựa đến tướng phủ.

Xe rộng mà hoa lệ, cửa sổ kết bằng dây kết cẩm liêm, chỗ ngồi đặt một tấm đệm mềm mại, thoang thoảng mùi hương anh thảo, làm cho người ta khi vào bên trong, liền cảm thấy an nhàn cùng thoải mái.

Dạ Thiên Trạm hôm nay nói không nhiều lắm, ở thực nhàn tản dựa vào nhuyển điểm, nhưng là một bàn tay chỉ nhẹ nhàng xao động, hiển nhiên trong lòng còn cân nhắc sự tình gì đó.

Khanh Trần luôn luôn không có thói quen làm nhiều suy nghĩ người khác, chính là bản thân nhắc lên một góc cẩm liêm, nhìn phố phường bên ngoài xe ngựa, trong lòng nghĩ trong chốc lát đến tả tướng phủ sẽ là cái tình hình gì .

Qua hai khu phố phồn hoa, Khanh Trần nhìn đến hai tiểu lâu rường cột chạm trổ, hai bên đường cái Chu Tước đối diện nhau mà đứng, đông là “Thiên Vũ Trai”, tây là “Ứng Tinh Lâu”.

Hồng hương nhuyển ngọc, vẫn là phong lưu như trước, hương xe bảo mã, vẫn đông khách như cũ.

Bất quá khác với trước, đơn giản là thay đổi chủ nhân. Mặc dù ngã phía sau còn có một gốc cây đại thụ che trời, chính là đám quý tộc. Như vậy vĩnh viễn sẽ không đổi.

Khanh Trần trong lòng một trận cảm khái, nếu không phải gặp Dạ Thiên Trạm, bản thân chính là một người trong đó, hồng thủy hương ngọc không biết là cái dạng cuộc sống gì. Tuy rằng biết rõ ràng Thiên Vũ Trai cùng Ứng Tinh Lô vĩnh viễn không đóng cửa được, trong lòng vẫn là không quá thoải mái, càng thêm kiên định quyết tâm phải trở về .

Trong lúc nhất thời không có hưng trí ngăn cản, buông mình xoay người lại, lại nhìn thấy Dạ Thiên Trạm vừa vịn nhìn về phía mình.

“Nhìn cái gì vậy?” Dạ Thiên Trạm thuận miệng hỏi.

“Thiên Vũ Trai, Ứng Tinh Lô.” Khanh Trần đáp.

“Àn.” Dạ Thiên Trạm trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên nhàn thoai nói:“Ta không thể phong Thiên Vũ Trai cùng Ứng Tinh Lô, cũng phong không được Thiên Vũ Trai cùng Ứng Tinh Lô.”

Khanh Trần cười với hắn, nói:“Ta biết, ta cũng không phải không hiểu, cũng đòi hỏi gì.” Lời này nhưng thật ra không có nửa điểm giả dối.

Một hồi lâu không có lên tiếng, Dạ Thiên Trạm bỗng nhiên nói :“Thở dài giấu đi nước mắt, bi ai dân sinh nhiều gian khổ, chăm lo việc nước, cũng làm dân ít chịu khổ.”(thơ đấy nhưng ko dịch thành thơ được) Như là nói cho Khanh Trần nghe, hoặc như là nói cho chính mình nghe, vừa nhìn ngoài cửa sổ:“Đến rồi” .Xe ngựa đã vững vàng dừng ở trước cửa Tả tướng phủ, tay đưa tới trước mặt Khanh Trần, giúp nàng xuống xe.

Khanh Trần tuy rằng tự giác có thể nhảy xuống xe ngựa, nhưng Dạ Thiên Trạm tự nhiên như vậy đưa tay lại khiến nàng không thể cự tuyệt, muốn tránh né tựa hồ quá mức cố ý, liền nhẹ nhàng nhấn trên tay hắn một cái

xuống xe, vì thế một màn Dạ Thiên Trạm giúp đỡ Khanh Trần xuống xe này liền rơi vào mắt những người ở Tả tướng phủ thành liếc mắt đưa tình.

Khanh Trần cùng Dạ Thiên Trạm theo Loan Phi vào Tả tướng phủ, trong Tả tướng phủ ban công cao ngất, đình viện ung dung, khắp nơi cảnh trí khác biệt độc đáo, cuối hạ đầu thu ánh mặt trời nhuộm nắng hoa cỏ, khiến người tâm thanh mục thích, so với phủ thất hoàng tử cũng không chút thua kém.

Dạ Thiên Trạm đối với Tả tướng phủ hiển nhiên có chút quen thuộc, thuận tay vì Khanh Trần chỉ điểm đình đài hoa mộc các, Loan Phi có khi bổ sung vài câu chuyện trò vui vẻ.

Đợi cho qua một cái hoa môn hình vòm, là hậu đường tả tướng phủ, Khanh Trần đi đến dưới một gốc cây cây bồ đề, cước bộ đột nhiên dừng lại, nói nhẹ:“Nơi này không phải có cái hang cá lớn sao?” Nói ra, tự dừng cả kinh, giống như kia một khắc kia tư duy tự do một chút, thoát khỏi khống chế.

Hai người bên người nhất tề xem nàng, Loan Phi nhìn cây bồ đề nói:“Nơi này theo ta nhớ ban đầu là phúc thạch bàn, chưa bao giờ có hang cá.”

“Vậy sao” Khanh Trần thản nhiên mà đáp ứng, trong trí nhớ cố tình lại hiện ra cảnh tượng khác, nàng nghiêng đầu cười nói:“Không biết vì sao, ta đột nhiên cảm thấy nơi này nên có cái hang cá. Hơn nữa rất kỳ quái, không phải hang cá bình thường, là một bên màu trắng một bên màu đen, ở giữa ngăn cách như là Thái Cực đồ, rất kỳ quái, làm sao lại có hang cá như vậy.”

Loan Phi đang muốn mở miệng, đột nhiên phía sau có thanh âm nói:“Hang cá màu trắng bên trong dưỡng cá chuối, màu đen bên trong dưỡng bạch ngư, vốn là là một bộ Thái Cực âm dương bát quái đồ.”

Nghe vậy, mọi người đều quay đầu, một người đàn ông trung niên mặc một thân áo dài xanh ngọc sắc, sắc mặt trầm ổn từ trên bậc thang đi xuống, đi tới trước mặt, đối Dạ Thiên Trạm thì lễ nói:“Lão thần thỉnh an Thất hoàng tử.” Đúng là chủ nhân trong phủ, quyền khuynh hướng đã Tả tướng Phượng Diễn.

Dạ Thiên Trạm nói:“Tả tướng không cần giữ lễ tiết, mới vừa rồi kia nói gọi người khó hiểu, là lại ý gì?”

Phượng Diễn ánh mắt dừng ở trên mặt Khanh Trần, nói:“Vị này chính là Khanh Trần cô nương mà Loan Phi từng đề cập qua .”

Khanh Trần hơi hơi cúi mình:“Khanh Trần gặp qua Tả tướng.”

Phượng Diễn vượt cảm mỉm cười, nói với Khanh Trần:“Cô nương như thế nào biết dưới tàng cây này có cái hang cá Thái Cực, có hang cá này là khi Loan Phi còn bên trong tã lót, người trong nhà có thể nhớ rõ cũng không nhiều.”

Khanh Trần trong lòng kinh ngạc, nói:“Ta chỉ là đi đến nơi này đột nhiên nghĩ đến, liền hỏi thôi.”

Phượng Diễn khước mắt nhẹ nhàng vừa động, con người vốn ngàn vạn trầm ổn cũng không che giấu được một tia kích động:“Quả thực là thương thiên mở mắt, làm cho lão phu tìm được nữ nhi đã mất tích nhiều năm! Con còn nhớ rõ mọi việc?”

Khanh Trần mờ mịt lắc đầu, trí nhớ vốn không hoàn chỉnh, làm sao còn có thể nhớ rõ cái gì.

Phượng Diễn nói:“Năm đó nô tài trong nhà ra bên ngoài làm ác, lão phu lấy gia quy nghiêm trị, không thể tưởng được hằn ghi hận trong lòng, vụng trộm đem nữ nhi của lão phu bắt cóc, khi đó con mới không đến ba tuổi, nói vậy cũng không nhớ rõ nhiều sự tình lắm .”

Lúc này Phượng Loan Phi nói:“Phụ thân, ngân điệp trên người Khanh Trần cùng nữ nhi giống nhau như đúc, điểm ấy là tuyệt không thể nhầm lẫn.”

Phượng Diễn gật đầu, lại nói với Dạ Thiên Trạm:“Đa tạ Thất hoàng tử ngày đó cứu Khanh Trần, lão thần mới có ngày một nhà đoàn tụ, lão thần vô cùng cảm kích.” Ngụ ý là đã đem nữ nhi mất tích Khanh Trần trở về, cũng nói với Loan Phi:“Loan Phi, nhanh đi gọi đại ca cùng nhị ca con gọi tới.”

Khanh Trần nhú mi, nhẹ nhàng lắc đầu với Dạ Thiên Trạm .

Dạ Thiên Trạm mỉm cười, thấp giọng nói:“Không vội.” Liền mang nàng theo Phượng Diễn hướng nội đường đi:“Thấy nàng có chỗ không đúng, hướng chi, cha và con gái liên tâm, nàng nhưng lại một chút cảm giác đều không có?”

Khanh Trần sửng sốt, cảm giác thứ này không phải không có, mà là nàng biết cái gọi là cảm giác này là “Phượng Khanh Trần” thật sự mà không phải mình .

Ngay tại trong lúc do dự, đã đến nội đường, Dạ Thiên Trạm dừng cước bộ nói:“Nàng theo Tả tướng vào đi thôi, khuê phòng gia quyến, ta không tiện vào. Hết thấy đều chờ gặp qua tả tướng phu nhân rồi nói sau cũng được?”

Khanh Trần nghĩ hần nói cũng có đạo lý, liền theo Phượng Diễn vào nội thất. Trong phòng phiêu phiêu tràn đầy hương vị thảo dược, rơi vào mắt là một bộ bình phong mẫu đơn phú quý, mặt sau gỗ hoàng lê khắc hoa, trên giường gấm vóc nằm một phụ nhân hơi thở mỏng manh , xem sắc mặt từng bảo dưỡng tốt lắm, nhưng là hiển nhiên từ lâu bị bệnh cùng đau khổ, đã dần mất thần thái.

Nhìn thấy bệnh nhân, xuất phát từ một loại bản năng y giả, Khanh Trần bước nhanh lên nhìn, hơn nữa cầm tay nàng xem mạch. Lại không biết hết thấy dừng lại ở trong mắt Phượng Diễn ngược lại biến thành một loại quan tâm huyết thống tương liên, trong lòng càng nhận định Khanh Trần là nữ nhi đã thất lạc nhiều năm.

Phượng Loan Phi đã thỉnh hai vị huynh trưởng lại đây, ở bên ngoài bồi Dạ Thiên Trạm nói chuyện, bản thân đi vào nhà, gặp phụ thân đứng ở trước giường vẽ mặt hiền lành nhìn Khanh Trần ngồi ở bên người mẫu thân, trong lòng không khỏi hơi hơi chua xót.

Khanh Trần quay đầu hỏi: “Dùng thuốc gì, có thể cho ta xem không?” Loan Phi lấy phương thuốc đưa đến, Khanh Trần nghĩ một lát đề bút tăng giảm mấy vị thảo dược, nói với Tả tướng: “Tả tướng nếu tin ta, không ngại thử xem phương thuốc này, có thể thấy được hiệu quả. Chỉ là phụ nhân bệnh trầm kha đã lâu, dù cho dùng được sự cũng chỉ có thể thêm vài năm duyên thọ mà thôi, quan trọng là tâm tình thư sướng, sẽ hữu ích bệnh tình.”

Phượng Diễn tiếp nhận phương thuốc, thở dài: “Nàng cả đời này hao tổn tinh thần, ngày trước thương tâm Tiêm Vũ đã bệnh không dậy nổi, hiện tại nếu là được huynh muội các con hầu hạ dưới gối, nói không chừng liền có chút khởi sắc.”

Khanh Trần nghe vậy quay đầu nhìn bệnh nhân trên giường trên giường, không đành lòng nói lời phủ nhận, chỉ là mỉm cười mà không nói, không nói tốt cũng không nói không tốt. Phượng Diễn làm quan nhiều năm thành tinh, liếc mắt một cái liền biết trong lòng nàng do dự.

Khanh Trần cũng là người hiểu biết, biết trên mặt mình rõ ràng viết bốn chữ “Việc này tạm dừng”, Tả tướng nhất định sẽ ôn ngôn khuyên bảo, trước cúi đầu thật sâu: “Nếu trong phủ Tả tướng cao thấp nhận thân, là phúc phận Khanh Trần đã tu luyện nhiều năm, nhưng đây cũng không phải việc nhỏ không phải trò đùa, thỉnh tả tướng cân nhắc.”

Phượng Diễm trầm ngâm, Khanh Trần lẳng lẳng nhìn, chợt thấy trên mặt hắn đã hiện lên vài nếp nhăn lại xẹt qua ý cười, nói: “Chậm rãi nói sau.”

Khanh Trần cùng hắn sóng vai mà ra, bỗng nhiên nghe Phượng Diễm giống như không chút để ý nói: “Lão phu tự biết, thân là cha con, vài năm nay cùng con thua thiệt không ít. Thất hoàng tử chưa sắc lập chính phi lại cùng tộc của ta luôn luôn giao hảo, sau khi con nhận thức tổ về tông, vi phụ tự sẽ cho người an bài nhất cộc nhân duyên, lưỡng tình tương duyệt, môn đăng hộ đối, đến lúc đó đó là song hỷ lâm môn.”

Khanh Trần sao cũng không ngờ hắn nói lời này, nghĩ lại, mới tỉnh ngộ ra chính phi Dạ Thiên Trạm cùng hảo nhân duyên của nàng trong lúc đó là cái quan hệ gì, càng camt thấy sự tình đã ra khỏi tưởng tượng. Trước mắt nàng chính là vì không có chỗ để đi mới ở lại phủ Thất hoàng tử.

Ngẩng đầu định đáp lại, dĩ nhiên đã đến ngoại thính, liếc mắt một cái nhìn thấy Dạ Thiên Trạm cùng Phượng Diễm hai người cùng nói chuyện.

Hoảng hốt nghĩ đến Lí Đường dẫn tới trong lòng vừa động, lại quanh co rầu rĩ, không tự chủ được đối tốt với hắn, thường thường muốn cùng hắn ở cùng một chỗ, có phải hay không đáy lòng còn có một chút quyến luyến không tha? Hay là bởi hắn tốt cùng chiếu cố cùng săn sóc của hắn?

Dạ Thiên Trạm mỉm cười, ánh mắt dừng ở trên người Khanh Trần, khuôn mặt tuấn mậ, đáy mắt sũng nước thần sắc ôn nhu, không e dè.

Trong lúc nhất thời không nói gì, đành phải cười, cúi thấp đầu.

Phượng Diễm thấy nữ nhi gia nghe được việc này then thùng, làm sao không ngờ Khanh Trần trong lòng trăm chuyển ngàn hồi tâm sự.

‘Băng thanh ngọc khiết nhân duyên loạn’

Hoa đèn nhẹ nhàng “Đùng” một tiếng.

Khanh Trần ôm chân ngồi ở trên giường, kinh ngạc nhìn gương đồng cách đó không xa, mỗi khi nhìn đến khuôn mặt trong lòng mơ hồ như cũ, không biết là ai, không biết đang ở nơi nào.

Dung mạo như hoa dưới ánh nến thản nhiên đỏ bừng, lại có loại yêu dã xinh đẹp khó hiểu, nàng ở thực không còn nơi nào khác để đi, nhưng có lẽ còn có con đường khác, hẳn là thừa dịp cái gì cũng chưa có phát sinh rồi đi, đây là nàng hôm nay tổng kết ra.

Đi theo người khác mặc người an bài, đối với nàng mà nói cùng không hề có ý nghĩa sinh mệnh. Nếu có thể trở lại hiện đại, như vậy tự nhiên là không cần phải nhận một cái thân tộc hoặc là nhất cọc nhân duyên, nếu vĩnh viễn không thể, như vậy nàng tình nguyện ở nơi này một lần nữa lựa chọn nhân sinh, dùng phương thức sống của chính mình .

Thời điểm nghĩ đến bộ dáng Dạ Thiên Trạm liền hoảng hốt, vận mệnh cho nàng một câu chuyện thật tàn khốc, có lẽ ở một cái thời không khác trả lại cho nàng một ít bồi thường.

Ở giữa khe hở yêu và hận, lần đầu tiên tìm không thấy cảm tình, hận Lí Đường, cũng bởi vì từng yêu. Mà Dạ Thiên Trạm kỳ thật là một người không có chút nào tương quan, nếu nói tương quan, như vậy cũng là đối với Phượng Khanh Trần hiện tại, mà không phải Ninh Văn Thanh.

Cảm tình của hắn, tựa như vạn dặm trời quang bình thường bằng phẳng hiện ra ở trước mặt, ôn nhuận lại chút không che lấp. Xem ở trong mắt, nghĩ đến có thể lừa gạt mình không có cảm giác, trên thực tế gần như là tự cho nó không tồn tại thôi.

Một câu nói của Phượng Diễn hôm nay, như là vạch lên màn che, ánh mắt Dạ Thiên Trạm, lời nói, tươi cười, không thể lảng tránh theo trí nhớ Khanh Trần từ địa phương sâu nhất dâng lên, đuổi không đi.

Cơ duyên hoàn mỹ như vậy, nếu nàng gật đầu, như vậy có vẻ trời bù lại một phần tổn thương trong tim nàng do thời không khác để lại.

Chỉ cần nàng trả lời một tiếng “Được”.

Đối mặt với Lí Đường, đau đớn chết lặng thật lâu giống thủy triều vượt qua, cơ hồ khiến cả người khó thở. Nàng muốn biết bản thân có nên hay không có dũng khí lại một lần nữa chạm đến những thứ tốt đẹp, giống như tốt đẹp, sau lưng lại giống như thống khổ cùng xấu xí?

Muốn trở lại hiện đại, rốt cuộc có phải một cái quyết định chính xác hay không?

Không ai biết.

Nghĩ mệt mỏi, liền tựa vào trên gối chậm rãi ngủ, tựa hồ cảm giác Dạ Thiên Trạm đứng ở trước mặt mình, mỉm cười vân đạm phong khinh như vậy, trạm lam vô ngần.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Hoa Rơi Nước Chảy Một Giấc Mơ, Hiếu Bạch Thanh Minh Trải Qua Xuân

Ngày kể tỉnh lại, ở trong ấm áp làm cho thể xác và tinh thần người ta rời rạc, Khanh Trần đứng dậy đem cửa sổ đẩy ra một khe hở hẹp, không khí mang theo dấu hiệu sắp mưa gió lạnh lẽo tiến vào.

Bên ngoài gió lồng lộng, rất có ý tứ trời thu mát mẻ, hàm xúc, trong lòng như là có thêm cái gì, có chút nặng nề.

Qua hành lang, Cận phi mang theo tiểu nha hoàn bên người hướng bên này đi tới, Khanh Trần nhìn bóng dáng mơ hồ của nữ tử xinh đẹp tuyệt trần này, tưởng tượng Dạ Thiên Trầm mỉm cười, bí dục song phi cử án tề mi, Cận phi hẳn mới là nữ nhân bồi ở bên người hẳn.

Đột nhiên có một chút cảm khái dâng lên trong lòng, tâm một người, muốn cùng người khác chia sẻ, một người yêu, muốn chu toàn chia làm mấy phần, đổi lại là mình, là tuyệt đối không chấp nhận. Dứt bỏ hết thảy mọi thứ, nàng tuyệt sẽ không đi chia sẻ hạnh phúc với một nữ tử khác. Nghĩ đến đây, trong lòng đột nhiên thoải mái rất nhiều, tự giễu, dường như cười cười, uống công còn tự trần trọc, kỳ thật chính là tham mà thôi.

Trong nháy mắt thất thần lại bình tĩnh, phát hiện Cận phi thật là hướng phòng mình đi tới, liền rời khỏi cửa sổ mở cửa đón người.

Cận phi vóc dáng cao gầy, mặc kiện gấm vóc thu sam thạch lựu sắc, giơ tay nhắc chân có phần cao quý dịu dàng, thấy Khanh Trần liền cười giữ chặt tay nàng: “Khanh Trần muội muội, tỷ tỷ có kiện việc vui muốn nói với muội.”

Khanh Trần cười nói:“Tỷ tỷ có việc vui gì?”

Cận phi từ trong tay nha hoàn nhỏ lấy ra một cái hộp bạch ngọc nho nhỏ, phân phó nàng:“Người đi xuống trước đi.” Kéo Khanh Trần nói: “Chúng ta vào trong phòng nói chuyện được không?”

Khanh Trần cùng nàng vào phòng, đem trà hoa quế do mình phơi nắng ra pha mời Cận phi nhấp nháp. Hương hoa quế hương tràn ngập gian phòng, ung dung đoan trang giống như Cận phi.

Cận phi vẫn đối đãi với Khanh Trần như người một nhà, làm cho trong lòng nàng không hiểu sao có loại cảm giác như trường tẩu. Vào phủ Thất hoàng tử, nhìn thấy Cận phi, liền cảm thấy toàn bộ phủ hoàng tử gọn gàng ngăn nắp vui vẻ giống như vào nhà bình thường.

Cận phi đem hộp ngọc trên bàn đẩy qua trước mặt Khanh Trần , nói:“Muội muội, muội mở ra nhìn xem.”

Khanh Trần cũng là không cùng nàng khách khí, theo lời tiếp nhận cười nói:“Tỷ tỷ đưa cho ta thứ gì tốt?” Một bên mở ra hộp gấm, bên trong là một chuỗi vòng tay lam thủy tinh trong suốt.

Lam Hải bảo thạch! Khanh Trần suýt nữa thì thốt ra, nhìn vòng tay thủy tinh, hai tròng mắt hơi hơi rung động, trong lòng vui vẻ, lại nhanh chóng khôi phục bình tĩnh. Đây là thứ nàng vẫn tìm kiếm, thu thập đủ mấy vòng tay, khả năng có cơ hội phát động cửu chuyển linh lung trận trở lại hiện đại. Nhưng như vậy Lam Hải bảo thạch sắc màu thanh thấu, là thủy tinh cực phẩm, ở thời đại này hẳn là giá trị xa xỉ đó.

Trên đời không có bữa ăn nào không phải trả tiền.

Khanh Trần nhẹ nhàng đem hộp ngọc khép lại, trả lại trước mặt Cận phi, nói:“Vòng tay thật đẹp.”

Cận phi lại đưa bàn tay bạch ngọc mở hộp ngọc ra, Lam Hải bảo thạch tinh quang lưu động nhẹ nhàng sáng bóng, chậm rãi nói: “Xuyến Băng Lam tinh này là trân bảo trong tộc quý phi nương nương, nương nương dặn gia chúng ta, nói là truyền cho Thất Vương phi.” Nói đến vậy, liền giương mắt nhìn Khanh Trần.

Khanh Trần cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, rồi sau đó cười, nói: “Trước đây đều không có nhìn thấy tỷ tỷ mang a.”

Cận phi buông tay, nắp hộp nhẹ nhàng khép lại. Nàng dùng giọng điệu thực đậm nói: “Ta chỉ là sườn phi Thất hoàng tử.”

Khanh Trần nghiêm nét mặt nói: “Nhưng là ở trong lòng ta, tỷ là thê tử duy nhất của Thất hoàng tử, cái gì mà chính phi sườn phi.”

Cận phi ánh mắt cẩn thận lưu chuyển trên mặt Khanh Trần, qua đôi mắt chân thành của nàng, trực giác bảo nàng nên tin tưởng, nàng thở dài thật sâu, giống như bỏ xuống được tảng đá đè nặng trong lòng.

“Muội muội, muội và ta đều là người tính tình ngay thẳng.” Con mắt Cận phi sáng cười: “Tâm tư gia chúng ta, kỳ thật trong lòng muội và ta đều rõ ràng, hôm nay gia muốn ta tới hỏi muội, có nguyện bước chân vào nơi này?”

Thương đã đâm ra, không thể rút lại, Khanh Trần tuy rằng mơ hồ đoán trước khả năng sẽ có một ngày như vậy xuất hiện, nhưng nghe được lời này vẫn là vô cùng buồn bực. Nhất thời không nói gì, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng xao động ở trên bàn gỗ, phát ra thanh âm rất nhỏ, mỗi một tiếng đều đánh vào trong lòng Cận phi.

Thời gian quá dài, Cận phi chờ không nổi, nhin không được lại nói: “Muội muội.” Lại thấy Khanh Trần lúc này cũng ngẩng đầu nói: “Tỷ tỷ.”

Ngắn ngủn nhìn nhau cười, Cận phi liền dời đi ánh mắt, chỉ nói:“Muội muội nói đi.”

Khanh Trần căn bản không nghĩ đem lời nói thật trong lòng nói cho nàng nghe, lại nghĩ cũng không có gì không ổn, nói:“Tỷ tỷ, ta liền cùng tỷ nói lời nói thật, muốn ta nói, hẳn thật không nên làm như vậy.”

“A?” Cận phi ngạc nhiên vạn phần, không khỏi ngẩng đầu:“Muội muội.....”

Khanh Trần lay động tay nàng, nói:“Ta không phải là có tâm chỉ trích hẳn không phải, hẳn đối đãi ta vô cùng tốt, ta biết, cũng nhớ kỹ, đời này vĩnh viễn cũng sẽ không quên, nhưng việc này bất đồng. Gần nhất, có chuyện Nga Hoàng Nữ Anh chung chồng, hai người trong lúc đó, có tình thâm, có ý chuyên, ta chỉ có một lòng, không thể dung thứ hẳn nạp thêm thê thiếp, hẳn nếu có chút tâm, cũng chỉ có thể có một mình ta. Tam phòng lục viện thê thiếp thành đàn, mặc dù khắp thiên hạ đều như thế, ta lại không cần, nếu không chuyên tình với ta, ta chung thân không lấy chồng thì thế nào?” Thấy Cận phi nhìn về phía mình trong mắt tràn đầy kinh ngạc, Khanh Trần hé miệng cười yếu ớt, lại nói:“Thứ hai, hẳn muốn tỷ tỷ tới hỏi ta việc này, nên mắng hẳn. Tỷ là thê tử của hẳn, hẳn vốn nên toàn tâm toàn ý đối với tỷ, hiện nay coi trọng người khác, lại muốn tỷ tới hỏi có nguyện ý hay không gả cho hẳn, hẳn chẳng lẽ không để ý đến tâm tư của tỷ? Trên đời này có nữ nhân nào nguyện đem trượng phu của mình chấp tay chia xẻ, bản thân còn muốn ở giữa xe chỉ luồn kim?”

Cận phi nghe vậy, trong mắt hơi hơi đau xót, thở dài:“Ta chỉ là nữ nhi thứ xuất Cận gia, có thể gả cho Thất hoàng tử làm tiểu thiếp đã đủ, chẳng lẽ còn có thể cầu hẳn chỉ có mình ta? Hôm nay không phải muội, ngày mai cũng sẽ có người khác, chính phi của Thất hoàng tử, cần phải có.”

Khanh Trần nắm tay nàng, nói:“Thằng thẩn mà nói, ta lại nữ tử không rõ lai lịch, bản thân cũng không biết mình là ai, lại có thể nào làm Vương

phi?”

Cận phi nói:“Muội nhận thân với Phượng gia, phong nữ nhi Phượng gia làm thất Vương phi, là môn đăng hộ đối.”

“Được.” Khanh Trần mắt phượng nháy nháy:“Ta đây lại muốn hỏi, hử nếu thật sự là thích ta, làm gì cần tra rõ thân thế? Nếu ta không phải Phượng gia nữ nhi, có phải hay không dù theo hử, cũng chỉ là một trong nhữngthê thiếp của hử, vĩnh viễn chỉ có thể ngưỡng mộ hử, vĩnh viễn cũng không thể cùng hử sóng vai mà đứng?”

“Sóng vai mà đứng.....” Cận phi cơ hồ bị tư tưởng của Khanh Trần làm cho khiếp sợ.

Tại thời không này, nam nhân là cây cao che trời, nữ nhân chỉ có thể làm cây ti la, phó thác chung thân cùng hạnh phúc cho bọn họ. Mặc dù là nữ nhi danh môn sĩ tộc địa vị tôn quý, cũng vô pháp cùng nam tử đánh đồng, ai lại từng có ý tưởng cùng nam nhân ngang hàng ở chung?

Khanh Trần biết ý niệm của mình ở nơi này vạn vạn sẽ lần sẽ không tìm được người chung nhận thức, cho nên cũng không kỳ vọng bất kỳ ai có thể lý giải, đương nhiên lại càng không hy vọng xa vời. Cận phi thấy vậy vỗ án trầm trồ khen ngợi, Khanh Trần mỉm cười, nói:“Khanh Trần lỗ mãng, nhưng câu này là lời tâm huyết, tâm ý của ta, tỷ tỷ hiểu được .”

Cận phi thở dài:“Muội muội, muội cùng ta thật tình, ta cũng nói thật tình cùng muội. Xác thực theo như lời muội nói, không có nữ nhân nào không nghĩ độc chiếm trượng phu của mình, nhưng bên trong hoàng tộc, con trai hoàng đế người nào không phải không có thể có thiếp (đúng thế, đến Tứ ca còn có nữa là), đây là mệnh của nữ nhân chúng ta. Sớm hay muộn cũng có một ngày, trong phủ sẽ thú một vị chính phi, mặc dù hử không cần, hoàng đế cũng sẽ chỉ hôn. Thời gian muội ở trong phủ chúng ta mặc dù ngắn, nhưng theo ngày đầu tiên vào phủ, hử liền đối với muội ngoan ngoãn phục

tùng, tỷ muội chúng ta lại hợp ý, ta kỳ thật cũng là vì hãn mà nghĩ, vì chính mình mà nghĩ, cho nên ta tình nguyện vào phủ là muội, mà không phải nữ nhân khác. Muội cùng hãn cũng là tình đầu ý hợp, như thế nào không muốn đáp ứng cửa hôn nhân này?”

Tình đầu ý hợp..... Khanh Trần trong lòng tự dưng khách sáo bản thân một chút, ý thức được mọi chuyện vẫn chưa được giải quyết, đúng là vẫn còn khiến cho người khác hiểu lầm. Nàng do dự một chút, nói với Cận phi: “Tỷ tỷ, ta.....” Nói đến bên miệng lại cảm thấy loại chuyện này thật sự là không có cách nào giải thích :“Thất hoàng tử hãn..... Cùng ta là một..... bằng hữu, hãn cho ta cảm giác thực thân thiết, mặc dù có thời điểm cùng hãn tán gẫu, nhưng không phải như vậy , gần như là..... Thân thiết.” Loạn thất bát tao nói lung tung, Khanh Trần lảng lảng nhìn chăm chăm mưa phùn phiêu linh ngoài cửa sổ, trong lòng có cảm giác giống như khi mới gặp Dạ Thiên Trạm, có điểm khổ lạt hỉ giận sâu bi đầy đủ, trong lúc nhất thời không nói thêm gì nữa.

Cận phi tựa hồ ý thức được điều gì, chăm chú nhìn Khanh Trần nửa ngày, đột nhiên thở dài:“Muội muội, xuyên Băng Lam tình cứ để ở chỗ này, muội cứ suy nghĩ đi. Việc này cũng không thể miễn cưỡng, ta cũng không thể nói thêm cái gì.” Dứt lời, lảng lảng đứng dậy:“Ta đi về đây.”

Khanh Trần tiến bước Cận phi, đối với xuyên thủy tinh thâm lam trong suốt có chút thất thần, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt trên một viên băng lam, một vòng lại một vòng, giống như tầng tầng tâm sự, vô cùng vô tận.

Yêu đến không thể yêu, gom lại tụ rồi tán, phồn hoa qua đi thành nhất mộng.....

Yêu vẫn là không thương, bản thân cũng không biết từ khi nào, có chút nực cười?

Cuối cùng ngón tay mảnh khảnh của nàng rút cục ở trên bàn dùng sức một chút, đem biểu tình cười khổ vứt đi, trong lòng ra quyết định. Lấy xuyên Lam Hải bảo thạch thả lại bên trong hộp ngọc, hướng đến thư phòng Dạ Thiên Trạm.

Dạ Thiên Trạm cũng không ở trong phủ, Khanh Trần đem hộp ngọc kia đặt ở trên bàn hắc, lại trở về phòng đem những bộ sách cất chứa nhiều ngày mang ra, chỉnh tề trả lại thư phòng. Thời gian mấy ngày gần gũi, bản thân mình thế nhưng ở đây đọc nhiều sách như vậy, còn một vài cuốn chưa xem hết, liền đứng lại lật nốt vài tờ. Ngẫu nhiên còn nhìn đến góc trang sách có chút ghi chép của Dạ Thiên Trạm, nhớ tới khi ấy hắc cùng mình trò chuyện vui vẻ, cười nhạo quyển sách này đủ thú, quả nhiên là học thức uyên bác nói năng phong nhã, trên mặt không khỏi hiện lên ý cười thần nhiên.

Nhất thời nghĩ tới Dạ Thiên Li, lại nhin không được cười ra, nhưng thật ra rất khoái nhạc. Không biết hắc biết mình phải rời khỏi sẽ là cái phản ứng gì, bất quá khả năng chính đơn giản nói lời từ biệt lẫn nhau mà thôi, không chừng một câu đừng đi cũng không thêm nói.

Xuyên qua thời không đều đã trải qua, còn có cái gì là không chịu nổi. Những thay đổi nghiêng trời lệch đất đều trải qua, năng lực thừa nhận cũng rất lớn đi.

Mọi thứ đã trả về đúng chỗ của nó, tựa như chưa từng có người động qua, Khanh Trần lại quay lại căn phòng đã ở nhiều ngày thu thập chỉnh tề. Nơi này không có gì thuộc về nàng, trừ bỏ quần áo mặc ở trên người cùng cây trâm ngọc từng suýt nữa bị quăng xuống sông lại bị Dạ Thiên Li tùy tay bắt được, cũng không còn đồ vật gì của nàng.

Mà trên thực tế, mấy thứ này cũng không thuộc về nàng? Duy nhất có được, chính là một cái linh hồn kỳ dị, ở nơi này không ai lý giải được.

Nàng nhớ tới thời điểm vừa mới tỉnh lại ở thời không này, cô độc mê mang. Mà nay tựa hồ cũng giống nhau, cô độc tồn tại cho không thuộc về nơi này. Thế gian to lớn, nàng sẽ đi về nơi đâu?

Ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách vẫn không ngừng, như cáo biệt ngày lành, Khanh Trần âm thầm nghĩ.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Thu Đã Đến Bên Cửa Sổ Tự Bao Giờ

Trên bàn là bộ chén ngọc phi thúy, là ngày ấy huynh đệ ba người Dạ Thiên Trạm tới đây phẩm rượu nói chuyện phiếm, vẫn đặt ở nơi này.

Cái chén này vốn vô giá, điêu khắc tinh xảo, dùng bốn phi thúy lục sắc thanh thấu mài thành “Mai, lan, cúc, trúc” lịch sự tao nhã hoa, linh lung tinh xảo, cảnh đẹp ý vui, là thứ mà Dạ Thiên Trạm yêu thích nhất.

Khanh Trần sợ có tổn hại, không dám cất bừa, liền đem chúng tinh tế tẩy trừ một phen, sau đó tính tìm Hiếu An đưa đi.

Một ngày mưa thu khiến cho sắc trời trầm ám đi rất nhiều, gió thổi mây động bầu trời phủ một màu xám. Ngẫu nhiên có vài chiếc lá xanh tươi chịu không được gió táp mưa sa rơi đầy hiên, che khuất công tượng tinh mỹ, chính là dấu hiệu sắp mưa rả rích.

Khanh Trần cúi thấp đầu chậm rãi đi qua hành lang dài vốn sum suê hoa mộc, nhìn từng đóa hoa phiêu linh bay lượn ngày xưa từng lữ hương thơm, giờ cũng không thấy mùi thơm ngào ngạt, dọc theo này cửu khúc hành lang gấp khúc uốn lượn, lưu lại những vẻ đẹp cuối cùng.

Khanh Trần dừng ở hành lang gấp khúc một lát, ngẩng đầu nhìn mưa bụi tinh tế bay tới, trong lòng bỗng nhiên bị cái gì đó lay động một chút.

Cách đó không xa cuối hành lang gấp khúc, đứng ở Ngưng Thúy Đình - một tòa bạch ngọc đình tạo hình hoa sen phía trên cầu hình vòm, cùng nàng giống nhau lẳng lặng nhìn mưa phùn đầy trời. Trước sau như một trạm lam y sam, như là một chút sáng sủa phá vân mà ra, trong màn mưa thu khó có thể che giấu u buồn.

Khanh Trần nghỉ chân không lâu, do dự định về phòng, Dạ Thiên Trạm trong nháy mắt xoay người lại nhìn thấy nàng

Khoảng cách không xa cũng không gần, hai người ai cũng không hề động, cách hồ sen nhìn nhau. Trong lúc nhất thời bốn phía yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng mưa rơi rất nhỏ, phủ khắp không gian một màn mờ mịt bàng bạc.

Không hiểu sao có chút chua xót bỗng nhiên đến, Khanh Trần trong tay nắm cây dù nhẹ nhàng hất lên một cái, một đóa hoa tử đằng lặng yên chảy xuống, nhẹ nhàng rơi vào trong mưa.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lí Đường, cũng chính ngày mưa như thế này, hắn cúi đầu giúp nàng nhặt cây đặt bút nhớ, mỉm cười trong nháy mắt, đọng lại trong lòng nàng thật lâu. Nàng rất muốn về hiện đại tìm Lí Đường hỏi hắn: “Khi đó anh từng mỉm cười, đến tốt cùng là vì cái gì, ngay tại kia một cái khoảnh khắc đọng lại kia, có phải hay không là vì gặp em mà mỉm cười, hay là vì thứ khác.”

Nơi này là kiếp trước của hắn sao? Như vậy là kiếp này của ta, hay là kiếp trước, là hận ta, hay là yêu?

Cười, vấn đề không biết lại nhiều thêm một cái.

Khanh Trần cười khở lắc đầu, rốt cục bước nhanh về phía trước.

Dạ Thiên Trạm ở phía trên cầu hình vòm chăm chú nhìn Khanh Trần âm đậm trong mưa chậm rãi mà đến, ô trúc tía giỏ nước xuống mặc tổ nhan phẳng phất nhọt nhọt, mưa lác như hoa, hoa thước như tinh.

Thật giống như, ở xa xôi từng có như vậy một cái nữ tử hướng mình đi tới, lại hư vô như vậy. Là cái thời điểm gì, mình đã đặt cô gái này trong lòng trong đáy mắt, lại không thể nhìn, không thể chạm tới?

Nàng ở thuyền trung đánh đàn nương mảy huyền kinh tứ tòa khi?

Nàng ở trong lòng mình mỗi một nhu nhược sở sở không khỏi khi?

Nàng tại đây hồ sen thượng uyển chuyển khinh ca dài tay áo thướt tha khi?

Vẫn là nàng ở hoàng đế trước mặt cao quý hào phóng trầm tĩnh tự nhiên khi?

Hay là là nàng ở trên ngựa tư thế oai hùng hiên ngang không cho tu mi,

Vẫn là nàng ở thư phòng trung trí tuệ lung linh kiến thức bất phàm?

Nhược thủy tam thiên, chỉ có duy nhất một người như nàng.

Đợi cho Khanh Trần dưới ô ngẩng đầu, khoe môi Dạ Thiên Trạm mỉm cười, như trăm ngàn mây trắng trên trời cao, vô ngần vạn dặm.

Hắn không có che ô, phát gian, quần áo đã thấm mưa không ít, Khanh Trần nhưng lại không thấy trên người hắn một tia chật vật, phong tư vượt trội, bình thản ung dung, giống như là một khối mỹ ngọc bị mưa làm ướt, càng phát ra thanh thấu khiến người sợ hãi than, khiến người ta tìm không ra chút tỳ vết nào.

Khanh Trần cầm ô trong tay nâng nâng, nghĩ muốn thay hắn che mưa, lại cảm thấy động tác như vậy quá mức ái muội, trong lúc đó chiếc ô trúc tía không cao không thấp đứng giữa hai người.

Dạ Thiên Trạm nhìn nàng cười, mở miệng nói:“ Trong Ngưng Thúy Đình thường vũ, cũng là cảnh trí khác biệt.” Dứt lời xoay người bước đi, Khanh Trần lẳng lặng cùng hắn sóng vai mà đi.

“Sáng nay Thập Nhất đệ đến kinh thành, trên triều, phụ hoàng rất vui mừng, ít ngày nữa đại quân Tứ ca Ngũ Ca cũng sẽ về, Lễ bộ đã bắt tay vào

làm khao quân .” Giống như ngày thường lui tới, Dạ Thiên Trạm nhìn như tùy ý cùng Khanh Trần nói chuyện phiếm mỗi ngày, như là đưa ra ý kiến của mình rồi chờ Khanh Trần đáp lại.

Nhiều ngày quen biết cảm thấy bình thường, nhưng Khanh Trần hiện tại ngược lại phát hiện có chút khác thường. Những lời này, vốn là trượng phu một ngày bận rộn bên ngoài, về nhà ở ấm áp thả lỏng xuống, chỉ có đối với thê tử của mình mới có thể nói. Đại sự, việc nhỏ, khó khăn ưu phiền, cũng không muốn thảo luận cái gì, chính cần một người lắng nghe, chỉ cần là nàng thân nhiên quan tâm tươi cười, một câu săn sóc ôn nhu, liền cũng đủ đem một ngày làm lụng vất vả diệt hết, mang đến cho nàng vui vẻ. Cho dù là phong vân thiên hạ, cửu ngũ chí tôn cũng không ngoại lệ.

Mà hắn đem những điều đó nói với nàng, thê thiếp của hắn đều không nghe được, đều chỉ có thể nhìn đến tiêu sái tự nhiên chiến tích văn hoa của hắn, không thể chia sẻ.

Dạ Thiên Trạm thấy nàng nhìn chăm chăm mình xuất thần, kỳ quái nói:“Khanh Trần?”

“A?” Khanh Trần phục hồi lại tinh thần, biết tật xấu của bản thân tùy thời thất thần lại tái phát, đối hắn thật có lỗi cười:“Cái việc này... Huynh nên đi làm việc đi.

Dạ Thiên Trạm nếu có chút dăm chiêu nhìn nàng:“Lại việc, mấy ngày nữa chờ Ngũ Ca trở về, mọi việc ở kinh đô giao lại cho hắn, liền thư thả.”

Khanh Trần gật đầu nói:“Huynh khó có được rảnh rỗi, đến lúc đó có thể thoải mái rồi.”

Dạ Thiên Trạm nói:“Qua vài ngày nữa là cuối mùa thu, khu vực săn bắn hoàng gia phong cảnh vô cùng tốt, đến lúc đó phóng ngựa tuần săn là chuyện tình rất thú vị, Thập Nhị đệ nói nàng cười ngựa rất tốt, đến lúc đó cũng đừng làm cho hắn thất vọng.”

Khanh Trần nghĩ nghĩ, nói với hân: “Khả năng thật sự muốn làm cho hân thất vọng rồi.”

Dạ Thiên Trạ cười nói: “Vân Sính của nàng không có khả năng thua ‘Ngàn Truy’ của hân .”

Khanh Trần lắc đầu: “Không phải, ta là sợ không cơ hội cùng hân tỷ thí cười ngửa .”

Dạ Thiên Trạ ý cười chột tắt, nhìn Khanh Trần.

Khanh Trần tránh được ánh mắt của hân, nhìn màn mưa bàng bạc. Sen trên hồ đã bắt đầu điêu linh, từng đóa hoa no đủ sớm rũ xuống, mưa lớn đánh vào lá sen còn sót lại trên hồ, kích khởi một tầng mưa bụi bích sắc ảm đạm.

“Ta là muốn đến gặp huynh cáo từ. “Trầm mặc hồi lâu, Khanh Trần rốt cục lại mở miệng nói: “Thiên Vũ Trai án tử mặc dù còn chưa kết, nhưng vị tất cần ta làm nhân chứng, huống chi ngày hôm trước ta nghe Li nói, hai tỷ muội Đan Quỳnh cùng Bích Dao vẫn chưa rời khỏi kinh thành, dù cần nhân chứng, huynh có thể đến tìm các nàng. Cho nên ta phải đi.” Lý do đầy đủ, khéo léo, hợp lý cũng không thể bác bỏ.

Lời này nói ra, hai người lại lâm vào trầm mặc.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Phồn Hoa Qua Đi Thành Nhất Mộng

Khanh Trần nhẹ nhàng quay đầu lại nhìn Dạ Thiên Trạm, lại bất ngờ không kịp tránh đi ánh mắt của hắn. Đáy mắt kia giống như bị tình cảm xâm chiếm, một mảnh thanh lam, mưa đầy trời đầy đất đều giống rơi vào trong mắt của hắn, mang theo vẻ mặt khiến người ta không thể không cân nhắc, khiến người ta không thể đối diện, ôn nhuận cùng một chút bất đắc dĩ ẩn sâu hoặc là nói - ưu thương.

Mà hết thấy chỉ trong nháy mắt, ngay khi Khanh Trần nghĩ hắn sẽ không nói gì nữa, thanh âm văn nhã của Dạ Thiên Trạm vang lên bên tai: “Là ta lỗ mãng .”

Khanh Trần lắc đầu nói: “Thật có lỗi, ta đã khiến huynh thất vọng

Dạ Thiên Trạm trên mặt đã sớm khôi phục ung dung tuấn lãng trước kia, nói: “Nàng ấy cũng không nói rõ ràng nguyên nhân, ta nghĩ tới tìm nàng, đi đến đây lại cảm thấy không biết nói gì.

Ngón tay Khanh Trần theo nhẹ mân hoa văn trúc tía ô trong tay, thờ dãi: “Huynh và ta không phải người cùng một thế giới, huynh muốn ta cấp không được, ta muốn huynh cũng cấp không được, không bằng đừng phá hư những điều tốt đẹp đã có?”

Dạ Thiên Trạm tay hơi hơi nhấc, lại thả xuống: “Khanh Trần, nàng rốt cuộc là ai?”

Nghe vậy, Khanh Trần đột nhiên thoát nhìn thực vui vẻ cười, đáp: “Ta cũng không biết.”

Dạ Thiên Trạm rốt cục nhúu mày:“Nàng cũng không biết? Ta nhìn không ra nàng, ngay cả Mạc tiên sinh đều nhìn không thấu nàng, mà chính nàng cũng nói không biết.”

Khanh Trần vươn tay làm cho giọt mưa phách phách bạch bạch nơi bàn tay xao lạc:“Đúng vậy, ta không biết.”

“Vậy nàng muốn là cái gì?” Dạ Thiên Trạm chăm chú nhìn không cho nàng trốn tránh.

“Ta muốn?” Khanh Trần mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm nơi xa xăm trống trải:“ Không được trả lời không biết?”

“Không.”

“Huynh muốn nói về mặt nào?”

“Sở hữu.”

“Ta chỉ là muốn sống qua ngày.....” Khanh Trần dừng một chút, thật sự nói:“Cùng duy nhất tình yêu.”

Dạ Thiên Trạm đẩy mắt hơi hơi nhúu:“Vì vậy?”

Khanh Trần quay đầu hỏi:“Huynh cho được sao?” Đảo khách thành chủ, Khanh Trần cảm thấy mình thực tàn nhẫn, hướng một người muốn thứ hăn không có hơn nữa cũng sẽ không bao giờ có.

Dạ Thiên Trạm tay nắm lan can Ngưng Thúy Đình cảm giác man mát, Khanh Trần nhìn rõ ràng làn da hăn hơi hơi nổi lên mạch máu cùng xương tay, tiết lộ một chút cảm xúc của hăn. Nàng rất ít khi nhìn thấy Dạ Thiên Trạm nhúu mày, nhưng là hiện tại rõ ràng nhìn thấy hăn nhúu mày, hăn là không thể lý giải nổi tính sở hữu của mình đi. Ở thời không của hăn, chắc

là chưa từng có nữ tử yêu cầu như vậy, hoặc là dùng khẩu khí như vậy nói chuyện, đó là một phương thức lấy cớ tốt lắm.

“Ta về phòng trước.” Thấy hắc không trả lời, Khanh Trần liền buông tha không hỏi.

“Khanh Trần.” Ngay khi nàng xoay người Dạ Thiên Trạm thấp giọng gọi tên của nàng.

Ô trúc tía nghiêng một nửa, mấy giọt mưa tà tà bay lạc trên mặt ô.

Không khí nặng nề, Khanh Trần quay đầu lại nhìn hắc, thấy ánh mắt hắc rất xa xăm đầy sương mù phía: “Nàng cũng biết, nữ tử ta thú, vốn nên là tỷ tỷ của Cận Tuệ ?” Cận Tuệ là khuê danh của Cận phi, Khanh Trần không biết hắc vì sao đột nhiên nói đến việc này, khó hiểu lắc đầu.

Dạ Thiên Trạm theo phía chân trời thu hồi ánh mắt: “Đương triều Cận gia chính thất có hai nữ nhi, tài nữ nổi danh sĩ tộc, tỷ tỷ Cận Tuệ Cận Phi. Ta từng thật thưởng thức nữ tử này, tài hoa như cầm, tướng mạo đoan trang, lúc ấy phụ hoàng đem nàng chỉ làm phi tử của ta, chúng ta cũng coi như tình đầu ý hợp, bên trong kinh đô tương truyền mà thành một đoạn giai thoại nhân duyên. Nhưng là nàng trước khi thành thân hai ngày đi vào cung, hồi phủ sau đó tự sát, đêm đó Cận phủ truyền ra tin tức nữ nhi bạo bệnh mà chết, thê tử của ta liền đổi làm Cận Tuệ, là thứ xuất nên làm sủng phi.”

Khanh Trần trong lòng trầm xuống, chưa bao giờ nghe nói qua hắc cùng Cận phi còn có một đoạn chuyện xưa như vậy, không khỏi hỏi: “Nàng vì sao?”

Dạ Thiên Trạm khước miệng nhẹ nhàng nhếch, tựa tiểu phi tiểu: “Ta một năm sau mới biết nguyên do trong đó, chỉ vì nàng có bệnh trong người không sinh được con, mẫu phi biết liền triệu nàng tiến cung, không biết nói gì, nàng liền tự sát.”

Khanh Trần nhất thời không biết nói gì, tuy rằng đối với một Vương phi mà nói không sinh được cũng không phải cái chuyện gì tốt, nhưng tựa hồ cũng không cần tự sát. Rất là khó hiểu, nếu lời nói có thể khiến người ta tự sát, như vậy khả năng nàng đã muốn tự sát cả trăm tám mươi lần.

Dạ Thiên Trạm đột nhiên xoay người nhìn thẳng Khanh Trần: “Nếu là nàng, Khanh Trần, tuyệt sẽ không làm việc ngu xuẩn như vậy.”

Khanh Trần bị hấn hỏi đến, không chút do dự lắc đầu: “Ta? Làm sao có thể?”

Dạ Thiên Trạm cười: “Cho nên nói, ta muốn nàng có thể cho ta.”

Khanh Trần lựa chọn trầm mặc.

Dạ Thiên Trạm nhìn nàng trong chốc lát, đột nhiên tay đưa lên chạm vào khuôn mặt của nàng, dùng thanh âm ôn nhuận như ngọc nói: “Nếu ta nguyện rằng ta có khả năng cho nàng thứ nàng muốn, nàng sẽ đáp ứng?”

Lòng bàn tay dính một chút mưa ở trên mặt Khanh Trần để lại cảm giác man mát, trong nháy mắt Khanh Trần giống như có thể nghe được toàn bộ thanh âm mưa bụi trên thế giới rơi xuống, thản nhiên, lẳng lặng, giống như trong giọng nói hấn có thể bao dung hết thảy ôn nhu. Nàng không thể không thừa nhận mình bị lời nói của hấn chấn kinh rồi, ngăn ngụt vài câu ý nghĩa phía sau khiến nàng khó hiểu suýt nữa thì xao động, ở đầu óc cơ hồ trở nên trống rỗng, Khanh Trần nhẹ nhàng lui từng bước về phía sau, một trận mưa phùn bay tới, làm cho nàng khôi phục thanh tỉnh.

Nàng nâng mắt, ở trong mưa lộ ra một nụ cười vô cùng bình tĩnh: “Ta sẽ không, huynh cũng sẽ không. Ta sẽ không đi thương tổn người khác, huynh cũng làm không được.”

Dạ Thiên Trạm thu tay: “Nàng làm sao biết ta làm không được?”

Khanh Trần thản nhiên nói:“Bởi vì huynh không chỉ là Dạ Thiên Trạm, còn là đương triều Thất hoàng tử.”

Dạ Thiên Trạm sững sốt, đột nhiên thở dài, rồi sau đó khước miệng hơi giương lên:“Nàng cùng bọn họ thật không giống nhau.”

Khanh Trần vẫn duy trì mỉm cười:“Có lẽ ta có thể cho rằng đây là huynh khích lệ ta.”

“Nàng có thể không đi không?” Phong thần như ngọc, tao nhã, sau một chút cảm xúc dao động, hẳn lại trở thành Thất hoàng tử đương triều.

Khanh Trần lắc đầu:“Ta có chuyện tình phải làm.”

“Rất trọng yếu?”

“Có lẽ.” Khanh Trần nghĩ nghĩ đáp.

“Cần ta hỗ trợ?”

Khanh Trần lại lắc đầu.

“Nàng từng nói mình không có chỗ để đi, lúc này muốn đi đâu?”

“Ta cũng nói qua thiên hạ to lớn, không phải sao?” Khanh Trần âm thầm buồn bực một chút, Dạ Thiên Trạm ôn nhã nhưng cũng lợi hại, mỗi khi nói chuyện đều làm cho nàng cảm thấy không dễ chống đỡ, mặc dù lợi hại này là cũng ít thấy rõ, nhưng nàng tin tưởng bất luận kẻ nào cũng không nguyện ứng phó Thất hoàng tử trước mắt.

Dạ Thiên Trạm bật cười:“Xem ra nơi này của ta nàng không muốn ở.”

Khanh Trần nói:“Ta vừa nói qua, ta muốn là tự do.”

Dạ Thiên Trạm gật đầu, lại đột nhiên nói:“Nàng nợ ta một việc.”

Khanh Trần kinh ngạc, trong lòng ngàn niệm trăm chuyển, cuối cùng nói:“Ngày đó là huynh cứu ta tới đây, lại nói tiếp, ta còn thiếu huynh một cái mệnh đấy.”

Dạ Thiên Trạm không tiếp lời của nàng, từ trong lòng lấy ra cái kia hộp ngọc nhỏ chứa chuỗi Lam Hải bảo thạch, đưa cho Khanh Trần:“Đưa cho nàng thứ này, không có ý muốn thu hồi?”

Bàn tay thon dài của hắn cầm hộp ngọc đưa tới trước mắt, Khanh Trần tuy rằng thực cần xuyên Lam hải bảo thạch này, nhưng nhớ lại lời nói Cận phi, lắc đầu:“Không, Cận tỷ tỷ nói.....”

“Thứ này không phải để đưa cho Vương phi.” Dạ Thiên Trạm cắt ngang lời nàng:“Bất quá là đưa nàng mà thôi.”

Khanh Trần nhú mày, nhìn thần sắc Dạ Thiên Trạm. Nàng mấy ngày nay đối với Dạ Thiên Trạm có chút hiểu biết, mỗi khi đuôi mắt hắn hơi hơi nhướng là lúc đó hạ quyết định quyết tâm không muốn sửa đổi, mà hiện tại đây đúng là biểu tình trên mặt Dạ Thiên Trạm.

Mở bàn tay, mặc hắn đem hộp ngọc để vào trong tay, ngọc lạnh lẽo lại mang theo độ ấm nơi lòng bàn tay hắn.

“Bất cứ lúc nào, nàng dùng xuyên Lam Hải bảo thạch này ở ngân hàng tư nhân Ân thị cần bao nhiêu tiền bạc cứ lấy, coi như ta đưa nàng làm lễ vật.” (Chẹp! Chẹp! Chảy dài...) Dạ Thiên Trạm nói. Mẫu thân Dạ Thiên Trạm Ân quý phi đến từ gia tộc Ân thị phú khả địch quốc, chẳng những trong triều đầy rẫy nhân mạch, sinh ý ngân hàng tư nhân cũng trải rộng cả nước.

Khanh Trần định nói không cần, lại nghĩ dù sao chỉ cần mình không dùng là được, nàng từ nhỏ không thiếu ăn mặc, bản đối tiền bạc vật chất cũng không để ở trong lòng, liền thu nói:“Đa tạ huynh.”

Dạ Thiên Trạm nhìn nàng thật sâu trong chốc lát, rồi sau đó hướng ngoại đình trong mưa đi khỏi, đợi cho bên người nàng, cước bộ vừa chậm, thấp giọng thở dài: “Không biết ngang tới tự nơi nào, không biết nàng đi đến nơi nào, cũng không biết nàng đến tốt cùng là ai, trong lòng nghĩ lại là cái gì, cố tình trên đời này chính là chỉ có một mình nàng, chỉ mong một ngày kia, này xuyên Lam Hải bảo thạch này thật sự có thể trở thành ta món đồ đặc biệt của Vương phi ta.” Trong giọng nói mang theo vô tận cảm khái, bước vào trong mưa.

Khanh Trần thất thần nhìn Dạ Thiên Trạm trên bạch ngọc kiều càng đi càng xa, mưa có dấu hiệu to dần dần làm mờ hồ bóng dáng như là của hắn, ánh mắt của nàng tự nhiên tự dừng u buồn.

Có đôi khi cự tuyệt một người cơ hồ so với yêu một người còn khó hơn.

Tình không nặng không sinh sa bà (hỗn loạn). Bên trong hồng trần cố tình có bao nhiêu cố chấp, mỗi người không thể thoát khỏi chữ, nó sinh sôi trăm ngàn năm, mỗi hồi khắc, không thể lí giải.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Rộn Ràng Nhốn Nháo Thiên Nhai Khách

Mưa thu rửa sạch bầu trời, thiên cao khí sáng. Bầu trời mùa thu luôn xanh ngắt có chút không thật, nhìn qua tựa hồ như có thể đến một thế giới khác.

Một cái thế giới khác, lại là bộ dáng gì? Đến thời điểm tâm tâm niệm niệm, lại phát hiện một mảnh hỗn loạn. Con người quả nhiên là loại kỳ động vật quái, không chiếm được là tốt nhất.

Áo trắng ngựa trắng, trên phố dài nhàn nhã mà đi. Khanh Trần dạo bước trên ngã tư đường hoa mỹ nhất kinh thành, đối với náo nhiệt bốn phía làm như không thấy, chính là không mục đích xuyên qua ở đám người ồn ào này.

Lầu cao rường cột chạm trổ, thương khách ra vào như nước, thương phẩm rực rỡ muôn màu, thái bình thịnh thế, xương vinh phồn thịnh, ở trong mắt nàng giống như một tràng hình ảnh xám trắng lần lượt thay đổi dao động, cách mình xa xôi như thế, xa lạ như thế, quái dị như thế, cảm giác mọi thứ không thật.

Rộn ràng nhốn nháo đi qua, bản thân cũng không thông thuộc đường phố ngõ ngách, rõ ràng đang ở trong đó, lại giống như xem diễn, hoang đường vô cùng. Nghĩ gọi lại gọi không được, tự đáy lòng sinh ra một loại cảm giác sợ hãi, lan tràn, ăn mòn toàn bộ tư duy.

Tâm tình xuống thấp tới cực điểm, mê mang cũng tốt, cô độc cũng tốt, sợ hãi cũng tốt, thậm chí phản bội cũng có thể, cái gì trong lòng đều có thể

chậm rãi hóa giải, chỉ có thương tổn người khác, là một loại bế tắc không giải được.

Trước mặt Dạ Thiên Trạm vô cùng bình tĩnh tự nhiên, nghe, mỉm cười, trả lời cụt cụt tuyệt, đặt hẳn ở bên ngoài, phân rõ giới hạn. Lại cảm thấy một khắc kia cụt cụt tuyệt hẳn đại khái sinh ra khoái cảm trong khoảnh khắc, tựa hồ giống như trả thù được Lí Đường. Đó hai gương mặt giống nhau như đúc, không phải sao?

Khanh Trần không làm rõ được mình có phải hay không thật sự có loại nghĩ gì này, khi thì đem Dạ Thiên Trạm làm Lí Đường mà đối xử, cùng đan xen với đó là cảm giác yêu cùng hận.

Khi hẳn đang nói câu nói kia thì nhìn phía mình ánh mắt lại thâm tình đến thế.

“Nếu ta nguyện rằng ta có khả năng cho nàng thứ nàng muốn, nàng sẽ đáp ứng?”

Vô luận có phải là Thất hoàng tử hay không, Dạ Thiên Trạm cũng không phải người dễ dàng nói cười, những lời này lại mang theo bao nhiêu buồn tha, thoái nhượng, lại bị nàng bóc trần, vứt bỏ, khinh thường như vậy.

Thân ảnh hẳn rời khỏi Ngưng Thúy Đình không hiểu sao lại khắc ở trong đầu, đuổi đi không được. Ngay khi hẳn xoay người, lúc đó bản thân mới phát hiện nguyên lai cũng sẽ thương tâm, có một chút đau nơi đáy lòng, dây dưa không dứt.

Nhân duyên hỗn loạn, đến tận cùng là hẳn thiếu nàng, hay là nàng thiếu nàng? Là kiếp trước hẳn cô phụ nàng mới có hôm nay vô tình, hay là cuộc đời này nàng thương tổn hẳn mới có kiếp sau hẳn phản bội? Trong lúc nhất thời chém không đứt dây dưa, càng cảm thấy hỗn loạn.

Đột nhiên Vân Sính hướng bên người nàng cọ cọ, nhắc nhở nàng một tránh một chiếc xe ngựa trên đường.

Khanh Trần từ trong suy nghĩ trung bình tỉnh, nhìn thấy ánh mắt Vân Sính nhìn mình giống như con người, tựa hồ là có thể cảm giác được cảm xúc của mình. Nàng đưa tay vuốt ve Vân Sính, nhớ tới thời điểm mình hỏi có thể mang đi Vân Sính không, Dạ Thiên Trạm không phải không có cảm khái nói: Xem ra trong phủ này, ngược lại là Vân Sính cùng nàng cũng có duyên. (Vâng! Vân Sính với Phong Trì của Tứ ca là một đôi đấy ạ)

Một câu nói họa vô đơn chí.

Vân Sính giống như bình thường lui tới liếm xuống lòng bàn tay Khanh Trần, Khanh Trần mỉm cười với nó, bản thân tỉnh lại một chút, đưa mắt đánh giá bốn phía. Lấy một phương thức tư duy của nữ tử hiện đại, đầu tiên, phải tìm ra việc để làm, mới có thể hoàn toàn độc lập mà sống. Nhớ trước khi đi, Hiếu An đem hành lí mình cần đặt tại trong phòng, hiện tại vấn đề sinh kế lại hiện lên trước mắt. Bất quá thời không này “Công tác” của nữ nhân trừ bỏ đại môn không ra, nhị môn bất nhập, thê thiếp ở ngoài, tựa hồ chỉ có địa phương như Thiên Vũ Trai vậy. Trong trăm ngàn nữ tử sĩ tộc cũng chỉ có thể có một “Tu nghi”, huống chi là dân chúng tầm thường.

Khanh Trần đánh giá các cửa hàng từ lâu trên phố xá, dùng ánh mắt trên thương trường hiện đại bình phán, phân tích một phen, vừa đi vừa suy tư. Rồi sau đó đến ngân hàng tư nhân Ân thị liền dừng lại một lát, lại quay đầu đi tới một hiệu cầm đồ ở diện.

Cửa hàng có vẻ vắng lặng, ánh mặt trời trải tới một nửa mặt tiền, có chút cảm giác cũ kỹ.

Khanh Trần mang theo ba phần tò mò ngó nghiêng bước vào. Trước quầy lão tiên sinh ngẩng đầu lên nhìn nàng, tiểu nhị bên người vừa bê thứ

gì đó về phía sau.

“Vị cô nương này có muốn cầm đồ?”

Khanh Trần thấy vậy, cười cười, lấy ra cây ngọc trâm của mình, đưa tới trên mặt quầy: “Thỉnh tiên sinh nhìn xem, thứ này trị giá bao nhiêu ngân lượng?” Mắt cười mê hoặc, môi đỏ mọng khẽ cười, lão tiên sinh chưa bao giờ gặp người có thể thản nhiên đi cầm đồ như vậy. Dĩ vãng người đến nơi này không phải sâu mi khổ kiếm cũng có vài phần bất đắc dĩ không tha, không ngờ vị trước mắt này thoải mái đến vậy, quả thực có thể dùng từ cao hứng đến hình dung, không khỏi cẩn thận đánh giá Khanh Trần cùng thứ trong tay nàng.

Khanh Trần thấy lão tiên sinh nhìn tay nàng vẫn không nói gì. Chẳng lẽ này ngọc trâm không đáng một đồng? Khanh Trần âm thầm nghĩ, không đến mức đi, nàng từ nhỏ cũng thấy không ít mã ngọc, theo ngọc chất lại đến chạm trổ, ngọc trâm này xem ra vẫn là thực quý. Rất đáng giá? Tựa hồ này ý niệm trong đầu cũng không phải thật.

Rốt cục, lão tiên sinh từ bàn tay nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt ở trên mặt nàng lại đánh giá, tay tiếp nhận ngọc trâm nói: “Cô nương muốn gán bao nhiêu?”

Khanh Trần nghĩ nghĩ nói: “Tiên sinh có thể cho bao nhiêu?” Không đáp mà hỏi lại, để e chờ xem xét rồi nói sau.

Lão tiên sinh dừng một chút, nói: “Thỉnh cô nương chờ một chút, để ta hỏi lại giá với chủ quầy.”

Khanh Trần trong lòng kỳ quái, nàng liền biết, lão tiên sinh trông coi hiệu cầm đồ đều có một đôi hoả nhãn kim tinh, không có gì là bọn hắn xem nhầm, loại ngọc khí nho nhỏ này sao còn phải đi hỏi chủ quầy? Bất quá người ta nếu nói là muốn hỏi, liền chờ vậy.

Không bao lâu, lão tiên sinh trở về, trong tay ôm một cái bọc nhỏ, đưa cho Khanh Trần: “Chường quầy chúng ta cấp cô nương.”

Khanh Trần tùy tay vừa lật, nhìn thấy hai ba trăm lượng cùng ngân phiếu, nhúu mày, này lão tiên sinh tựa hồ là nghĩ mình sẽ không cò kè mặc cả, trực tiếp đem ngân phiếu lấy ra đưa nàng. Dù sao giá đã cao hơn mong muốn, liền không thềm để ý đối phương đến tột cùng đưa cho bao nhiêu, nói nhanh: “Đa tạ tiên sinh.” Đem ngân phiếu nhét vào trong lòng đứng dậy xuất môn, cây trâm nàng này chính là tạm thời quay vòng, nàng tin tưởng rất nhanh sẽ chuộc đồ.

Vân Sính ở ngoài cửa im lặng chờ, thấy Khanh Trần đi ra, hí nhẹ một tiếng tiến lên.

Cửa nam, Tứ Phương lầu, lầu cao mà đường hoàng. Trong ấn tượng Khanh Trần tại đây tựa hồ chưa bao giờ gặp qua lầu cao như vậy, bất quá nói cao, kỳ thật cũng chỉ ba tầng mà thôi.

Lúc này, nàng đang ngồi ở tầng đỉnh Tứ Phương lầu chậm rãi phẩm loại trà Trúc Diệp Thanh tốt nhất, trà hương thấm vào ruột gan, gọi người nhất thời say mê.

Ở đối diện nàng, hai gã nam tử đang ngồi. Một người đã gần ba mươi, chiều cao vừa phải, không béo không gầy, dưới cằm có một chòm râu, bộ dáng văn nhân. Một người khác thoát nhìn tuổi trẻ hơn một chút, vóc người cao thẳng, mày kiếm lẫm mẫm, bước đi mạnh mẽ, uy vũ sinh tư, chắc là người có võ nghệ.

Khanh Trần cúi đầu phẩm trà, hai người này ánh mắt vẫn không rời khỏi nàng, lúc này nam tử bộ dáng văn nhân nói: “Ninh công tử.....”

Khanh Trần ngẩng đầu cười: “Tạ lão bản mời nói.” Lúc này nàng đã hóa trang tên gọi là Ninh Văn Thanh, áo dài văn sĩ màu trắng, một thân trang phục nam nhi.

Này hai người đứng là chủ nhân Tứ Phương lâu, ca ca Tạ Kinh, đệ đệ Tạ Vệ, đã cùng Khanh Trần phẩm trà nói chuyện suốt một ngày.

“Tại hạ muốn hỏi Ninh công tử, muốn Tứ Phương lâu qua tay, trong lòng có kế hoạch gì?” Tạ Kinh người này, tâm cơ minh tế, giỏi về kinh doanh, cửa hàng trong tay sinh ý không ít, ở kinh thành làm được cũng rất có kiến thụ. Chính là chỉ có trong tay Tứ Phương lâu này, cùng so sánh với đương thời làm ca kỹ Thiên Vũ Trai, Ứng Tinh Lâu, không chỉ kém hơn một chút. Khanh Trần từng cùng bọn Dạ Thiên Triệt nói chuyện phiếm cũng biết đại khái, sau khi cân nhắc, tìm tới hai huynh đệ Tạ Kinh Tạ Vệ .

“Kế hoạch nói ra sẽ không linh.” Khanh Trần nhẹ buông ly trà trong tay, mỉm cười nói, bộ dáng tươi cười văn tú thanh nhã, tiêu sái hào phóng, như đã có định liệu trước.

“Huynh đệ ta đây làm sao có thể tin tưởng công tử?”

Khanh Trần lại cười:“Ở trong thương giới có câu, cái gọi là thương nhân đơn giản chính là nhất chữ lợi. Ta cùng hai vị đổi cái phương thức hợp tác, ta mỗi tháng đưa một ngàn lượng bạc tiền thuê, hai vị đem Tứ Phương lâu hoàn toàn giao cho ta, từ nay về sau mỗi tháng lợi nhuận Tứ Phương lâu các người lại từ giữa lấy ba thành. Nói cách khác, hai vị vẫn là lão bản như cũ, ta bất quá là một người kinh doanh. Nhưng ba tháng sau, ta nếu nghĩ muốn mua Tứ Phương lâu, hai vị có thể xem xét giá cả hiện nay nhượng lại cho ta.”

Tạ Vệ buông ly trà, nhìn Khanh Trần nói:“Giá của Tứ Phương lâu, Ninh công tử phải làm rõ ràng.”

“Bạc năm vạn lượng.” Khanh Trần nói, trước cửa đã viết rành mạch.

“Ninh công tử đã có ý mua Tứ Phương lâu, vì sao lúc này lại không mua, muốn đợi ba tháng sau?” Tạ Vệ hỏi lại.

Khanh Trần khoe môi mỉm cười, thản nhiên nói: “Tạ nhị công tử là người thống khoái, hỏi ngay thẳng, tại hạ cũng thẳng thắn trả lời. Trước mắt trong tay tại hạ cũng không bao nhiêu tiền bạc, trước cần dùng Tứ Phương lâu ba tháng, đến kiếm tiền mua lâu.” Một cây trâm, cư nhiên gán bạc một ngàn lượng, Khanh Trần nhìn lão bán cấp cho nhiều vậy cũng rất ngoài ý muốn, đương nhiên nàng trở thành người có gia sản cả ngàn lượng.

Lời vừa nói ra, huynh đệ Tạ gia nhú mày. Tạ Kinh nói: “Ninh công tử có ý tứ là, sau ba tháng từ Tứ Phương lâu kiếm năm vạn lượng bạc?”

Khanh Trần lắc đầu, sửa chữa: “Không phải năm vạn, là tám vạn, còn muốn hơn nữa, hai vị ba thành lợi nhuận cùng tại hạ thu hoạch.”

Huynh đệ hai người cùng nhìn kỹ Khanh Trần, Khanh Trần ý cười thanh tuyến, mắt Phượng sinh huy, nhìn thấu đến đáy mắt hai người.

Đối diện, Tạ Kinh khẽ vuốt chòm râu, nói: “Tạ mỗ kinh doanh nửa đời, ít khi gặp người có ý tưởng kỳ lạ như công tử.”

Khanh Trần cười nói: “Chúng sinh trong thế giới, mỗi người mỗi khác mới có nhân gian trăm ngàn thế thái, nếu đều giống nhau cat, chẳng phải không thú vị?”

Tạ Kinh nghe vậy cũng cười: “Hảo, bằng phân khí độ này của công tử, Tạ Kinh ta ngại gì thử một lần.”

Khanh Trần cảm thấy mừng thầm: “Đa tạ, hợp tác vui vẻ.” Theo thói quen tính đưa tay qua, làm ra cái bắt tay, lại nhớ đến quy củ nơi này không có.

Bỗng thấy Tạ Kinh sừng sốt, nâng tay cùng nàng song chưởng đánh vào, ba lượt làm chứng.

Khanh Trần đáy lòng buông lỏng, cùng Tạ Kinh cười to

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Hành Y Tế Thế Lại Khéo Kinh Doanh

Tứ Phương lâu ký danh “Tứ Phương”, kiến trúc hình chữ nhật, bốn phía sát đường, lầu các chằng chịt, trung tâm có sân đình đài, cỏ cây đơn giản mà tao nhã, cấu tạo tinh mỹ.

Một lời nói ra, làm việc mau lẹ là tác phong của Khanh Trần. Chuẩn bị mấy ngày, nàng đem lầu các Tứ Phương lầu trang hoàng tu chỉnh một lượt, ở mặt hướng cửa nam đề kim biển đài cao, đề danh “Mộ Thiên Các”. Trên đài dán bảng vàng, trên bảng viết mấy chữ vàng “Mộ thiên các” Chiêu mộ người mang tuyệt nghệ trong thiên hạ, phàm là người tự nhận có kì công tuyệt kỹ đều có thể báo lại danh tham gia lời đài, một vòng năm người, người thắng được chằng những có số tiền lớn, lại có thể trở thành nghệ nhân của Tứ Phương lâu, được Tứ Phương lâu cung cấp tài nguyên bồi dưỡng, kiếm được bạc sẽ được chia hoa hồng.

Khanh Trần thỉnh một vị thuyết thư tiên sinh ở quán trà đảm đương công việc “Người chủ trì” Mỗi ngày ở trên đài đối với bốn phía tuyên truyền, lại mượn hơn mười đứa nhỏ, cho bọn hăn ăn mặc chỉnh tề khoác lụa hồng, đem ca dao biên soạn tốt truyền xướng khắp thành, không đến mấy ngày, kinh thành cao thấp không có ai không biết việc này. Người tiến đến dự thi mấy ngày sau tăng nhiều, dân gian kỳ nhân nhiều đếm không xuể, mỗi ngày đều có tuyệt kỹ xuất hiện làm người ta trầm trồ khen ngợi, người xem hoa cả mắt, cả sảnh đường đều ủng hộ.

Không đến mười ngày, phía bắc Tứ Phương lâu lại cái treo kim biển, đề danh “Thư pháp hiên”. Bên ngoài lầu treo hai dải gấm vóc dài hơn một trượng, viết hai câu đối, một câu là “Vọng giang lâu vọng giang lưu, vọng giang trên lầu vọng giang lưu, giang lâu thiên cổ, giang lưu thiên cổ.”, một

câu là “Bạch tháp phổ, hoàng thợ rèn, sinh hồng lô, thiêu hắc thán, mạo khói nhẹ, tránh lam quang, thối tử thiết, tọa Bắc triều, Nam đánh khắp.”.

Lấy hai câu đối lần này chiêu mộ văn nhân kinh thành đến đối, không giống trước phải lưu lại bạc đặt ở dưới kim biển. Nếu đối được hai vế trên, trả lại mười lượng bạc đủ số, được gia nhập Thư Pháp hiên. Thư Pháp hiên ba tầng lầu các, mỗi một phòng đều có trò chơi văn tự, hoặc câu đối tinh xảo, hoặc rất nhiều thơ ca, lung linh đổ chữ, tóm lại đều là văn tự. Nếu là có người lên một tầng, liền có kim biển yêu cầu mọi người lưu lại bạc ba thành, lên hai tầng, sáu thành, nếu là có thể lên ba tầng, bạc sở hữu toàn bộ trả lại, Tứ Phương lâu lại thưởng thêm tiền.

Lời đồn bay xa, trong lúc nhất thời Thư Pháp hiên câu khách nhiều không tả xiết, đều đến câu đối, nhưng không hề có người đối chỉnh tề. Có khi có người đối được câu đối, Khanh Trần liền đổi câu khác, luôn nhất nan nhất dịch, chọc mọi người đều đến thử, dưới biển vàng bạc ngày càng tăng nhiều, mê người. Lâu ngày, mọi người đến đây lại không riêng vì phần thưởng, có thể đi lên Thư Pháp hiên, dần dần đều là văn nhân kinh thành nhất đại tự hào, thường thường đến đây đàm luận so tài.

Vị trí Tứ Phương lâu ở góc đường mỗi ngày khách qua đường như nước chảy, thật sự chiếm hết địa lợi, Khanh Trần đem hai tầng phía tây thiết kê khuê phòng tinh nhã, rượu và thức ăn đặc sắc, bảo trì chiêu bài Tứ Phương lâu, cũng bảo trì ca múa vui vẻ, một lòng muốn dùng chiêu này áp đảo Thiên Vũ Trai cùng Ứng Tinh Lâu, bản thân lại thở ra một hơi. Mang tâm tư đem nơi này một lần nữa bố trí lại, đảo qua một lượt có chút thanh lâu khí. Lại chọn lựa mấy nữ tử trẻ trung trí tuệ phí hai tháng trời tự tay dạy dỗ, đem hết vốn thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa dốc túi truyền thụ, càng dụng tâm dạy dỗ tiếp rượu, pha trà, đàm đạo. Người đến Tứ Phương lâu, không phải vì tầm hoa vấn liễu, mà là đàm thi thưởng ca, điền từ nghe cầm, nhạc mà có ca vũ vui mắt, tinh mà có trà hương. Có rượu say lòng người mà

không đòi bại, có mỹ nhân làm bạn mà không hoang dâm. Có thể nói phẩm cách cao nhã, hứng thú tươi mát.

Khanh Trần cũng bắt tay vào làm thiết kế sân khấu âm nhạc, bố trí ca múa vũ giả, vũ chi biến ảo tinh xảo huyền lệ nhiều vẻ trở thành đệ nhất kì danh của Tứ Phương lâu . Mà càng hấp dẫn người tới là Tứ Phương lâu cách mấy ngày sẽ gặp một vị nữ tử ở sau sa trướng đánh đàn thiền xướng, từ ý tình mỹ, làn điệu tân kỳ, mà một tay đàn tấu cầm kĩ lại xuất thần nhập hóa, lời cuốn ngoạn mục, không cần nghĩ cũng biết đúng là kiệt tác của Khanh Trần.

Khổ tâm bố trí kinh doanh, Tứ Phương lâu chậm rãi sáng tạo thanh danh, không ít hoàng tộc, thế gia đệ tử nhà cao cửa rộng, văn nhân mặc khách, học giả uyên thâm, ẩn sĩ, đều nguyện đến Tứ Phương lâu tiểu tọa, hoặc phẩm trà luận văn, hoặc nghe cầm thưởng vũ. Bất chi bất giác Tứ Phương trở thành ngọn cờ tửu lâu duy nhất của kinh thành. Chính là phía tây vẫn để không một tầng, ngay cả Tạ gia huynh đệ cũng không biết Khanh Trần muốn dùng tới làm cái gì. Mỗi khi hỏi, Khanh Trần đều cười nói:“Tứ Phương lâu hiện nay đã là ngày kiếm đầu kim, liền tạm thời chưa dùng.” Ai ngờ không quá nhiều ngày sau, Khanh Trần lại tự khí chờ thời cơ đến, đem phía tây dán thông báo cho thuê, tụ tập đầy đủ mỹ thực các nơi, trong lúc nhất thời các thương gia tranh đoạt quầy hàng, tự hành đem phổ giá thuê đến không ngớt. Đợi cho chỗ thuê đã có đầy đủ người sở hữu, kiếm kê xuống dưới, đã đủ để giao tiền mua hạ Tứ Phương lâu này.

Khanh Trần ban ngày lấy nam trang mà quản lí, buổi tối thường xuyên mặc nữ trang đánh đàn, chỉ nói với huynh đệ Tạ Kinh Tạ Vệ là thỉnh muội muội mình Văn Yên lại đây giúp đỡ, hai người cũng không nghi ngờ. Ba tháng sau, Tạ Kinh Tạ Vệ đối với bản sự kinh doanh của Khanh Trần phi thường bội phục, coi như tri kỷ khó cầu, ba tháng sau, Khanh Trần đứng hẹn lấy năm vạn lượng bạc mua Tứ Phương lâu. Tạ Kinh không hổ là người làm ăn, lúc này cùng Khanh Trần thương thảo lấy năm vạn lượng bạc

nhập cổ trong đó, cùng hưởng lợi nhuận. Khanh Trần mấy ngày nay cùng huynh đệ bọn họ ở chung không sai, cảm thấy cùng bọn họ hợp tác tốt lắm, liền cũng nhận.

Khanh Trần ngay lúc này liền bắt tay vào sửa sang lại nhà lầu phía đông, mỗi lần thăm viếng không ít danh y kinh thành. Một tháng sau, khơi mào chiêu bài “Mục Nguyên đường”, tụ tập đủ mấy vị đại phu y thuật độc đáo, có thiện trị nội khoa, có thiện y ngoại thương, có khéo điều trị kinh mạch, có bên tai mũi họng chi chứng độc đáo, tại Mục Nguyên đường đồng thời treo biển hành nghề tọa chẩn, lại thành nhất phương y quán, cứu sống không biết bao nhiêu người bệnh. Lầu trên là phòng thuốc, cùng với tiểu y quán không giống nhau.

Khanh Trần cũng dùng chính sinh ý ở Tứ Phương lâu kiếm được dùng một tầng mở Mục Nguyên đường, mỗi ngày cứu giúp không biết bao nhiêu người cùng khổ, có đôi khi ngay cả tiền dược đều cho không. Từ khi mở Mục Nguyên đường, nàng thường cùng vài vị đại phu đàm y luận dược, thu được không ít lợi ích, dần dần thấm nhuần tinh túy trung y.

Một ngày Khanh Trần theo thường lệ đi xung quanh lầu các kiểm tra một phen, để ý chút sự vụ, đột nhiên nhớ tới mấy tháng trước gán nợ cây trâm tại hiệu cầm đồ, liền trở về phòng lấy ngân lượng, muốn đi chuộc đồ.

Đi tới cửa, vừa vận gặp Tạ Vệ, bị hắt một phen giữ lại: “Văn Thanh, đi chỗ nào?”

Khanh Trần nhất thời nghĩ không ra địa phương qua để loa tắc trách, đành phải đáp: “Hiệu cầm đồ.”

Tạ Vệ ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ thiếu ngân lượng cần dùng gấp? Có phải hay không bạc đều đưa đến thiện đường đi, vì sao không tìm ta cùng đại ca thương lượng, lại đi cầm đồ?”

Khanh Trần bất đắc dĩ lại đáp: “Không phải cầm đồ, mà là đi chuộc.”

Tạ Vệ hỏi nàng nguyên do nói:“Hiệu cầm đồ loại địa phương này, đi vào dễ dàng đi ra khó khăn, để ta đi cùng ngươi.” Không để Khanh Trần phân trần, kéo nàng đi.

Khanh Trần không thể từ chối, đành phải cùng Tạ Vệ đi. Đến nơi ngày ấy gán cây trâm, xuống ngựa nói:“Là nhà này .”

Tạ Vệ theo sau xuống ngựa, ngẩng đầu nhìn xem:“Nguyên lai là cửa hàng Ân gia .”

Khanh Trần vừa bước vào, nghe vậy trên người cứng đờ, quay đầu hỏi:“Ngươi nói cái gì?”

Tạ Vệ thuận miệng đáp:“Cửa hàng này là sản nghiệp Ân gia, ngân hàng tư nhân đối diện cũng vậy, nữ nhi Ân gia là quý phi nương nương, trong nhà phú giáp kinh thành, trong thành mười ngân hàng tư nhân, hiệu cầm đồ có sáu thành là bọn hãn gia .”

Khanh Trần sửng sốt ngay đương trường, trong lòng nói không rõ nguyên do nổi lên một cổ vô danh hỏa, khó trách một cây trâm gán ngàn lượng bạc, nguyên tưởng không hề muốn ân huệ Dạ Thiên Trạm, không nợ ân tình người khác, ai ngờ kết quả là vẫn là lại gần hãn mới có hôm nay, quả nhiên là khiến người ta dở khóc dở cười, có hỏa mà không có chỗ phát.

Tạ Vệ thấy nàng nhú mày không đi, hỏi:“Làm sao vậy?”

Khanh Trần cả giận:“Trên người ngươi có ngân phiếu?”

Tạ gia nhị công tử xuất môn, sao lại không mang theo ngân phiếu, Tạ Vệ gật đầu:“Có.”

“Có đủ tám ngàn?” Khanh Trần hỏi.

“A?” Tạ Vệ ngăn người:“Tám ngàn không có, ba ngàn thì có.”

Khanh Trần đưa tay: “Trước cho ta mượn dùng một chút.”

Tạ Vệ thấy nàng sắc mặt cổ quái, hình như rất tức giận, lấy ngân phiếu đưa nàng: “Chuyện gì vậy?”

Khanh Trần từ trong tay áo lấy ra hai ngàn ngân phiếu, cầm giận thầm nghĩ: “Việc đã đến nước này, hoàn trả cho hãn gấp mười, mặc dù không mang nhiều ngân phiếu như vậy, năm lần cũng như nhau.” Quay đầu liền hướng tiền đường, đi đến một nửa, đột nhiên đáy lòng buông lỏng, cước bộ dừng lại, cảm thấy này cử chỉ này quá mức nhàm chán. Có tâm vô tình, việc này chẳng lẽ còn có thể trách hãn oán hãn? Đây chính là gây chuyện sinh sự?

Nghĩ đến đây, chau mày, quay đầu lại đem ngân phiếu trả Tạ Vệ: “Đa tạ Tạ huynh, vẫn là không cần.”

Tạ Vệ thấy nàng sắc mặt không tốt ngược lại đột nhiên khôi phục bình thường, cảm giác mạc danh kỳ diệu, nói: “Người làm sao vậy?”

Khanh Trần suy sụp lắc đầu: “Ta nghĩ xóa chút việc, nhưng vô phương.” Dứt lời liền đi đến trước quầy, lão tiên sinh ngày ấy không ở đây, đem biên lai cầm đồ đưa cho tiểu nhị. Tiểu nhị nhìn thoáng qua biên lai cầm đồ, chuyển vào nội đường, trong chốc lát trở về trong tay cầm cái hòm,, thu Khanh Trần một ngàn lượng ngân phiếu, nguyên vật hoàn trả.

Cầm cây trâm, Khanh Trần không nói một lời quay đầu ra ngoài. Đi nhanh đến cửa, đột nhiên thở dài, quay đầu há mồm định nói với tiểu nhị cái gì, dừng một chút, câu cảm ơn kia muốn hãn truyền lại Dạ Thiên Trạm đúng là vẫn còn không nói được.

Vô cùng buồn bực cúi đầu xuất môn, xoay người lên ngựa. Trong lòng Khanh Trần không rõ tư vị, bản thân cự tuyệt một người sau, lại bị động hay chủ động không ngừng nhận bảo hộ của hãn, thời điểm tự cho là không hề dựa hãn đột nhiên phát hiện nguyên lai vẫn như cũ bị vây trong sự bảo

hộ của hắn. Cái này gọi là cảm giác thất bại, càng xác thực phải nói là còn mang theo ba phần hổ thẹn, giống như ở trong một ngày này, trong tay lại thiếu Dạ Thiên Trạm cái gì, vĩnh viễn cũng không trả được. Phi thường bất đắc dĩ.

Tạ Vệ một đường theo sau, thỉnh thoảng kỳ quái nhìn Khanh Trần. Thấy nàng vô thần thúc giục ngựa hướng phố dài chính đông mà đi, đề cương tiến lên nói: “Này, hôm nay đường này không thông, Tây chinh đại quân đóng quân ngoài thành nghỉ ngơi hồi phục một ngày, hôm nay trở về theo đường này, hoàng đế thân ở thần võ môn khao quân, cấm vệ quân sáng sớm đã giới nghiêm.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Thiên Quân Vạn Mã Chỉ Chờ Nhàn

“Sao?” Khanh Trần bắt được tin tức trong lời nói Tạ Vệ: “Tây chinh đại quân trở về theo hướng này?”

Tạ Vệ gật đầu: “Tây chinh đại quân khái hoàn về theo đường này.”

“Là tứ hoàng tử Dạ Thiên Lăng?” Khanh Trần hỏi.

“Đúng vậy.” Tạ Vệ đáp.

“Làm sao để đến nhìn khao quân?” Khanh Trần hỏi tiếp.

“Khao quân?” Tạ Vệ nghĩ nghĩ: “Tới Thanh Vân các gần Thần Võ môn hẳn là có thể thấy rõ.”

“Đi, xem khao quân đi.” Khanh Trần giật dây cương, Vân Sính hí lên một tiếng, quay đầu mà đi.

“Này!” Tạ Vệ vội phóng ngựa đuổi kịp: “Hiện tại Thanh Vân các sợ là đã sớm bị người ta bao vây, người muốn nhìn khao quân như thế sao không tính toán trước?”

Khanh Trần nhíu mày, dạo này nhiều việc, không nghĩ đảo mắt đã mấy tháng qua đi, đại quân tây chinh của Dạ Thiên Lăng không ngờ đã về đến ngoài thành.

Tứ ca, trong lòng nàng vẫn cất giấu mê muội, từng đồng sinh cộng tử, là người đầu tiên tại thời không này có thể khắc sâu vào trí nhớ nàng. Đêm đó trong mắt hắt đầy trời tinh quang, trước sơn động bóng dáng hắt xoay người rời đi, rõ ràng như thể hiện lên ở trước mắt nàng.

“Nhớ kỹ không cần đi ra ngoài, ta nhất định trở về.” Đây là câu nói cuối cùng hần nói với nàng trước khi rời đi, hần nhất định sẽ trở về, hiện tại, có phải hần đã trở lại?

Thanh Vân các quả nhiên kín hết chỗ, trên thực tế bốn phía gác cao có thể nhìn thấy Thần Võ môn đều sớm bị người chen chặt ních, bốn phía ngã tư đường cũng bị dân chúng vây chặt như nê m cối.

Khanh Trần cùng Tạ Vệ đến đó, ngay cả ngựa đều không đi được, chính lúc phát sầu, bên ngoài vây xem có người thấy Khanh Trần, kêu lên:“Bên kia là Ninh đại phu!” Khanh Trần quay đầu nhìn, có mấy người sớm vạch ra một đường:“Ninh đại phu muốn đi Thanh Vân các?”

Khanh Trần nhận ra trong đó một người là tiểu Lục, mấy ngày trước đây đã tới Mục Nguyên đường, đang đứng gần đó, cười nói:“Đúng vậy, không nghĩ lại có nhiều người như vậy, mẫu thân người đã khá hơn chưa?”

Tiểu lục vội nói:“Ít nhiều nhờ Ninh đại phu diệu thủ hồi xuân, nương ta mấy ngày nay đã có thể xuống bếp nấu cơm.” Một bên tiếp đón:“Mọi người nhường một chút, Ninh đại phu Mục Nguyên đường ở chỗ này.”

Dân chúng bình thường vây quanh dưới lầu, tám chín phần mười chịu qua ân huệ của Khanh Trần, nghe vậy vội nhường lối cho Khanh Trần đến trước Thanh Vân các. Tạ Vệ không khỏi cười nói:“Hôm nay nhưng là dính quang của thần y a.”

Khanh Trần nói:“Tạ huynh chớ cười ta .”

Thanh Vân các phía ngoài đã ngồi đầy người, Tạ Vệ uốn éo đầu, bắt lấy chưởng quầy, muốn hần nghĩ cách kiếm cho mình chỗ ngồi. Chưởng quầy liên tục lắc đầu, hai tay xua xua:“Tạ nhị gia, không phải tiểu nhân không muốn, ngài cũng nhìn thấy, thật sự là lầu trên lầu dưới không còn chỗ có thể ngồi.”

Chính lúc đang thương thảo, tiểu nhị nhanh như chớp tự trên lầu chạy xuống dưới, ở bên tai chương quỳ nói vài câu. Ánh mắt chương quỳ đưa đến trên người Khanh Trần, nói:“Vị công tử này.....” Nói một nửa, cúi người đến bên tai Khanh Trần, hạ giọng nói câu gì đó.

Khanh Trần sắc mặt khế biến, ánh mắt hướng trên lầu, chương quỳ nói là ba chữ “Phượng Khanh Trần”.

Trên lầu bên cạnh cửa sổ, có người cúi người xuống dưới mỉm cười nhìn nàng, Khanh Trần sửng sốt, lại nguyên lai là Mạc Văn Bình.

Mạc Văn Bình hiển nhiên đã nhận ra nàng nữ phần nam trang, gật đầu cười với nàng ý bảo nàng lên trên lầu. Khanh Trần nhú mày, không biết hẳn muốn làm cái gì, nói với chương quỳ:“Một bình bích loan xuân, đưa tới lầu trên.” Kéo Tạ Vệ bước lên.

Vừa vào cửa, Khanh Trần sợ Mạc Văn Bình ở trước mặt Tạ Vệ hô lên thân phận mình, không cho hắn cơ hội mở miệng, vái chào nói:“Ninh Văn Thanh gặp qua Mạc tiên sinh.”

Ánh mắt Mạc Văn Bình như điện, dừng lại ở trên mặt nàng, tiếp theo lộ ra ý cười hiểu rõ, nếp nhăn khóe mắt lại nhiều hơn vài phần, cùng Khanh Trần diễn trò nói:“Văn Thanh đa lễ, người đến Thanh Vân các xem khảo quân?”

Khanh Trần gật đầu, vì Tạ Vệ cùng Mạc Văn Bình giới thiệu lẫn nhau. Tạ Vệ vừa nghe lão giả này là chính khanh tế ti Mạc Văn Bình, nhất thời nghiêm nghị cung kính, ngôn ngữ bội phục. Khanh Trần âm thầm nghĩ, không ngờ lão nhân Mạc Văn Bình này danh khí còn rất lớn.

Vì tránh cho cho người khác biết mình là phận nữ nhi, sau khi ngồi xuống Khanh Trần nghe nhiều lời thiếu, Mạc Văn Bình ngẫu nhiên thuận miệng hỏi vài câu, nàng cũng là tránh nặng tìm nhẹ thân nhiên đáp lại. Ngược lại Tạ Vệ cùng Mạc Văn Bình nói chuyện với nhau thật vui vẻ.

Tây chinh đại quân ở ngoài thành chuẩn bị đợi mệnh, bốn mươi vạn chiến sĩ không thể đồng thời vào kinh, Tứ hoàng tử chỉ mang bảy ngàn thiết kỵ trước Thần Võ môn diện thánh.

Từ Thần Võ môn tới Tây Hoa môn, trong kinh xuất động mấy ngàn kinh đô vệ dẹp đường, ven đường mui xe mình hoàng, bảo phiến vũ phiên, hiển lộ uy nghi hoàng gia. Ngự Lâm quân giáp trụ sáng loáng nghiêm túc đứng hai bên đài cao khao quân, hộ vệ hoàng quyền chí tôn.

Khanh Trần nhìn ra ngoài cửa sổ xuất thần, nghĩ tới trong chốc lát nữa đại quân vào thành không biết là cái trường hợp đồ sộ gì, chợt nghe xa xa một tiếng trống đánh lôi động, tiếng trống uy nghiêm mà có tiết tấu nặng nề như sấm. Trong tiếng trống trận, một đạo tiếng kèn trầm thấp xa xôi giống như từ chân trời vang lên, Tây Hoa môn chậm rãi mở ra.

Trong lúc nhất thời khắp thành huyền ảo như là đột nhiên bị quét sạch, toàn bộ kinh đô trong phút chốc lâm vào im lặng trang nghiêm.

Mọi người nghe được bên tai vang lên âm thanh gót sắt uy trầm, cửa thành cơ hồ làm cho người ta xuất hiện một loại ảo giác, một mảnh vô biên vô hạn huyền thiết sắc như triều dâng, thiên địa cao xa cuối mùa thu trong nháy mắt trở nên xơ xác tiêu điều, giống như chợt ngưng tụ hàn ý.

Một đại kỳ màu vàng nâng lên, mặt trên thêu một con rồng màu đen xuất thần nhập hóa, phần phật trong gió mạnh.

Đi trước là hai người cưỡi ngựa ngân giáp sáng loáng (nguyên bản:Ngân khôi hồng anh), ngồi ngay ngắn, bảy ngàn thiết kỵ, mỗi người huyền giáp huyền bào, tư thái phong duệ, thành bảy hàng thẳng tắp, mạnh mẽ mà đi theo hai người chậm rãi vào thành.

Quân dung túc chinh, quân uy nghiêm mục, mọi người có thể nghe được bộ pháp rõ ràng đều nhịp rơi xuống đất, vang vọng trong ngoài Thần Võ môn .

Khanh Trần không khỏi đứng dậy đứng ở trước cửa sổ, muốn nhìn hai vị đại tướng đi phía trước. Cách xa nhau hơi xa, hai người lại mặc khôi giáp, chỉ có thể nhìn đến mặt mày, nhưng đã đủ.

“Thập Nhất!” Khanh Trần nắm tay cửa sổ căng thẳng, thân mình nghiêng về phía trước, hô nhỏ. Ngân khôi hồng anh tướng quân bên trái, rõ ràng là Thập Nhất. Nhưng là bên cạnh hắn là một người khác, cũng không phải bóng dáng thanh tuấn kia.

Khanh Trần nhìn xa xa, đứng ở trước cửa sổ. Đột nhiên bị một tiếng nổ bùng tỉnh, đó là bảy ngàn thiết kỵ không thấy một tia hỗn loạn đồng thời đứng nghiêm, uy nghiêm rung động.

Tạ Vệ ở một bên lời nói cảm khái:“Trị quân thật nghiêm, đúng là không ai có thể so với Tứ hoàng tử này, chẳng trách hắn đều bách chiến bách thắng, công đều rơi trên người hắn.”

Tứ hoàng tử, Dạ Thiên Lăng, Khanh Trần chăm chú nhìn người bên cạnh Thập Nhất, quay đầu hỏi Tạ Vệ:“Kia là Tứ hoàng tử trong lời bọn họ?”

Tạ Vệ cười, nói:“Tự người xem.”

Khanh Trần đem ánh mắt một lần nữa tìm trong biển quân, nhưng thấy trong quân yên tĩnh, nghiêm nghị không tiếng động, chỉ thấy bốn phía chiến kỳ phấp phới bay. Dân chúng vây xem bị này quân uy sở chấn, nhất thời im lặng.

Bảy ngàn thiết kỵ toàn bộ đã tiến vào cửa thành, tiếng kèn lại vang vọng trong ngoài thành.

Nguyên bản quân trận xếp thành bảy hàng, một chiến sĩ cuối cùng đồng thời hướng hai bên tách ra, một con chiến mã liệt trận màu trắng đi ra, trên người chiến giáp bội kiếm, phóng ngựa về phía trước, áo choàng màu trắng

phấp phới bừa bãi trong gió, rêu rao tung bay. Đi đến chỗ nào quân trận phân tách đến đó, như một đạo hàn quang xẻ đôi trận tuyến.

Một thân tiến về phía trước, phía sau lập tức có chiến sĩ giục ngựa tướng tụt, bổ khuyết khe hở vừa phân liệt, toàn bộ quân trận thôi động theo, biến ảo trở thành một cái tứ phương trận hình đầy đủ.

Trước trận, hai gã lĩnh quân đại tướng cười ngựa phân li, người nọ ghìm ngựa, nâng tay, bảy ngàn thiết kỵ phía sau túc chinh quân dung.

Theo tay người nọ phải chỉ huy, Khanh Trần ở trên cao chỉ nhìn thấy một dãy huyền sắc (màu đen) nhất tề thay đổi, các chiến sĩ cơ hồ trong nháy mắt xoay người xuống ngựa, hành quân lễ, hô to: “Ngô hoàng vạn tuế!”

Một câu này trong miệng mấy ngàn thiết huyết chiến sĩ đồng thời hô ra, chấn thiên động địa, toàn thành thất sắc.

Đây là kỵ binh anh hùng chinh chiến vạn dặm, nam nhi hùng tráng hàn kiếm đâm máu.

Chỉ có chiến sĩ ở trên sa trường xuất sinh nhập tử, mới có sát khí nhiếp người như vậy, chỉ có người dũng mãnh không sợ giết địch quân, mới có uy thế hào hùng như vậy.

Tạ Vệ ánh mắt tập trung vào người mặc áo bào trắng trước trận cười bạch mã, nói với Khanh Trần: “Đó là Tứ hoàng tử Dạ Thiên Lăng.”

Khanh Trần nhìn bóng dáng xa xôi lại quen thuộc trước Thần Võ môn, lăng liệt trầm liễm, khí thế cao ngất, bề ngỗ thiên hạ, phong thần tuyệt thế. Người này, lấy truyền kỳ tinh binh thiết kỵ bình thường của hắn, Nam chinh Bắc chiến, công thành chiếm đất, càn quét Trung Nguyên mở mang vạn dặm núi sông.

Bóng dáng đêm đó tựa hồ cùng bóng dáng kia lập tức hợp làm một, biến thành một chút cao ngạo giữa thiên quân vạn mã. Khanh Trần đột nhiên cảm thấy đáy mắt ê ẩm, sợ bị người bên ngoài nhìn ra manh mối, cố ý như không có việc gì cúi đầu bưng trà: “Nguyên lai là hắc, nghe thấy đại danh đã lâu.”

Mạc Văn Bình vuốt râu mỉm cười, nhìn quân trận trước Thần Võ môn xơ xác tiêu điều: “Tứ hoàng tử khá lắm a!”

Tạ Vệ đem ly trà thưởng thức ở trong tay: “Hoàng tử dưới gối Hoàng đế, mang binh giả tám đều có chín phần mười, lại duy độc vị Tứ hoàng tử này chinh chiến nhiều năm nhưng lại chưa bao giờ bị đánh bại, thật khiến người ta ganh tị rồi!”

Mạc Văn Bình phẩm một ngụm trà nhìn Thần Võ môn, chậm rãi nói: “Tứ hoàng tử này cùng những người khác bất đồng.”

Tạ Vệ nói: “Nguyện nghe ý ngài.”

Mạc Văn Bình chỉ Tứ hoàng tử đứng thẳng ở trên đài cao phía xa, nói: “Không nói đến đương triều trị quân chi nghiêm, dụng binh chi kì không người có thể so bì, hắc nhiều năm lãnh binh, trên sa trường đích thân tới trước trận, làm gương cho binh sĩ. Rút quân lại đi sau cùng, hộ vệ toàn quân. Liên ngay cả kinh đô khao quân, cũng muốn đãi toàn bộ binh lính vào thành trước, không biết lại nghĩ hắc cố ý khoe ra trận thế, kỳ thật bất quá là lệ thường trong quân hắc thôi.”

Tạ Vệ nhìn nhìn huyền y thiết kỵ trước cửa Thần Võ, Dạ Thiên Lăng đã muốn đi lên đài cao nhận ngự chiếu khao phong.

Khanh Trần cân nhắc lời nói Mạc Văn Bình, sau đó nói: “Chủ soái làm gương cho binh sĩ, tất kích khởi sĩ hào dũng khí, tỉnh lại quân tâm, có thể thu được hiệu quả lấy một chọi mười. Rút quân tự mình đi sau, chẳng những có thể nhìn kỹ toàn quân, càng có thể thấy rõ tiên cơ của địch nhân,

nếu quân tình có biến, có thể lập tức dẫn đầu, phóng ra cự địch, cũng là một loại binh pháp. Chính là Mạc tiên sinh, thân là chủ soái thời khắc mang mình đặt nơi hiểm cảnh, một khi ngoài ý, chẳng phải là quân tâm đại loạn không chiến mà bại?”

Mạc Văn Bình lắc đầu:“Muốn giết Tứ hoàng tử, không phải chuyện dễ dàng, không nói tới hãn kiếm pháp thao lược, chính là bảy ngàn cận vệ thiết kỵ trước Thần Võ môn này trên sa trường có mấy người phá nổi?”

Khanh Trần hỏi lại:“Rút quân lại ở sau trận hình, địch nhân nếu biết rõ này điểm, chẳng phải là có thể dùng binh đánh bất ngờ, liền có cơ hội rất lớn chém giết chủ soái?”

Mạc Văn Bình ha ha cười nói:“Binh pháp, hư hư thật thật thật thật hư hư, người nói hãn ở sau trận, ai biết hãn đến tột cùng ở nơi nào, nói không chừng hãn đã huy quân ở phía sau trận của người?”

Khanh Trần vốn thông minh, nghe vậy hiểu rõ cười, lại giống như lầm bầm lầu bầu nhẹ giọng nói:“Huống chi bên người hãn còn có Thập Nhất.” Lắc lắc đầu, vô tình nhìn thấy Tạ Vệ xuyên thấu qua cửa sổ nhìn Dạ Thiên Lăng trên đài cao nhú mày lại có chút đăm chiêu, trong mắt loại vẻ mặt dị thường này làm cho trong lòng nàng run lên, dâng lên một loại cảm giác khó nói

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Vân Văn Trâm Đầu Ngọc Bích Kiếm

Khao phong, đều là lễ nghi phiền phức của triều đình, Khanh Trần lười xem liền hướng Mạc Văn Bình cáo từ rời khỏi.

Vân Sính thấy Khanh Trần, tiến lên cọ cọ, có chút xao động bất an lúc lắc đầu bên người nàng, Khanh Trần đưa tay vuốt ve nó, cười nhẹ nói: “Nghe nói ngựa của hãn chính là Phong Trì. Người cảm giác được Phong Trì sao?” Dứt lời vỗ vỗ Vân Sính, muốn an ủi. Vân Sính thấp giọng hí nhẹ, mới để Khanh Trần xoay người lên ngựa.

Khanh Trần ghìim ngựa, quay đầu, khắp nơi là đầu người, đã không thể nhìn tới uy tức đại quân, chỉ có cờ xí phiêu tấp minh hoàng trên đài cao, như ẩn như hiện. Nàng mặt hướng đài cao, giống như xuyên thấu qua đám người, có thể cảm giác được Dạ Thiên Lăng một thân chiến bào, bộ dáng của hãn trong trí nhớ giống như càng ngày càng gần, cặp con người trong trẻo nhưng lạnh lùng dị thường rõ ràng.

Khanh Trần không khỏi mỉm cười, trong lòng có loại cảm giác thực yên ổn, giục ngựa rời đi.

Hai người cùng cười ngựa đi, Khanh Trần cố nhiên lại thần du thiên ngoại, Tạ Vệ tựa hồ cũng có tâm sự, hai người đều không nói gì, một đường yên lặng.

Đợi cho đến hậu viện, hai người đem ngựa giao cho gã sai vặt, Khanh Trần tùy tay sờ trong người, đột nhiên ngáy người một chút: “Ai nha!”

Tạ Vệ nghe nàng kinh hô, xoay người hỏi: “Chuyện gì?”

Khanh Trần nhú mảy:“Thứ đó không thấy .”

Tạ Vệ đi tới:“Cái gì vậy?”

Khanh Trần nói:“Cái hòm vừa chuộc đồ về.” Cây trâm kia tuy rằng bình thường, Khanh Trần trong ý thức lại cảm thấy có vẻ trọng yếu, lúc ấy không có vật khác, không thể nề hà mà gán nợ nó, hiện tại rốt cục chuộc được đồ, cư nhiên không cánh mà bay.

“Vậy sao? Có phải quên ở Thanh Vân các không, hoặc là, trên đường có ai chạm qua người?” Tạ Vệ nhắc nhở nàng.

“Là hẩn.” Khanh Trần đột nhiên nhớ tới:“Từ Thanh Vân các đi ra, có một đứa nhỏ đụng phải ta một cái, nhất định là hẩn mượn gió bẻ măng. Lấy cái gì không lấy, cố tình lại lấy thứ này!”

“Có nhớ rõ bộ dáng?” Tạ Vệ hỏi.

Khanh Trần nghĩ nghĩ, tinh tế miêu tả kia bộ dáng đứa nhỏ kia, Tạ Vệ cười nói:“A, nguyên lai là vài tiểu tử kia, hòm đụng cái gì, ta đi lấy về cho người.”

Khanh Trần mừng rỡ, hỏi:“Là một cây trâm, có thể tìm trở về?”

Tạ Vệ trở lại cõi bỏ cương ngựa:“Địa bàn này người nào kiếm cơm ăn bao nhiêu ta còn biết, cũng có chút giao tình. Người chỉ nói cho ta bộ dáng cây trâm kia.”

Khanh Trần nói:“Là một ngọc trâm thiên bích sắc, đầu trâm điêu khắc đoá mây bay, kỳ thật bộ dáng thực ngắn gọn, vân của cây trâm vừa thấy giống như ngọc kiếm tinh xảo, ngọc chất chạm trổ cũng không tệ lắm.”

“Mây bay?” Tạ Vệ dừng một chút hỏi:“Còn có chỗ nào khác biệt nữa không?”

Khanh Trần thấy hần hỏi, liền đáp:“Lại nói cây trâm này cũng có chỗ đặc biệt, mây bay kia trời nắng thì thiển bích sắc, ngày mưa lại biến thành màu tím mênh mông, nếu là đặt lên tay cũng sẽ hiện ra màu tím nhạt như ẩn như hiện, lấy cái này phân biệt thật giả.”

“Cái gì?” Tạ Vệ đột nhiên mày kiếm giương lên, trên mặt hiện lên nỗi kinh ngạc.

Khanh Trần khó hiểu nhìn hần:“Sao vậy, có cái gì không ổn?”

Kinh ngạc trên mặt Tạ Vệ tạm biến mất, lập tức khôi phục bình thường:“Không có gì, người chờ, ta rất nhanh sẽ trở về.”

Khanh Trần nhìn Tạ Vệ quất ngựa mà đi, cảm thấy hôm nay hần có chút là lạ, cũng không nghĩ nhiều gì, nhún nhún vai xoay người trở về phòng.

Chỉ chốc lát, có người nhẹ nhàng gõ cửa, Khanh Trần mở cửa, cũng không phải Tạ Vệ trở về, là Tổ nương. Tổ nương gần ba mươi, xuất thân thanh lâu, là một tay hảo tỷ bà. Tạ Kinh cùng nàng quen biết trong chốn phong trần có chút đầu cơ, vì nàng chuộc thân thu làm thiếp thất, nay liền ở Tứ Phương lâu hỗ trợ quản lý sự vụ trong ngoài.

Tổ nương vào cửa quay qua Khanh Trần làm lễ, nói:“Ninh công tử, đêm nay có khách nhân bao nhả tòa lầu 3, muốn nghe cầm của Văn Yên cô nương, ta tới hỏi Văn Yên cô nương có rảnh rồi hay không?”

Khanh Trần thuận miệng hỏi:“Là loại người nào?”

Tổ nương đáp:“Sai người truyền lời là Thập Nhị hoàng tử, nói là có sáu bảy vị khách nhân, gọi hai loại rượu ‘Bích la’ cùng ‘Thanh trúc’, chỉ cần chuẩn bị mấy thứ đồ ăn tinh xảo, trà là trà tốt, muốn thanh tĩnh, cho nên đem toàn bộ lầu 3 đều bao hết.”

DẠ Thiên Li? Khanh Trần mi tâm khê nhếch, hăn làm sao lại đến Tứ Phương lâu bao nhĩ tòa, còn chỉ ra muốn nghe cầm của Văn Yên? Nếu nói đi, có chút lo lắng hăn nhận ra mình, lúc trước rời đi phủ Thất hoàng tử sợ hăn giữ lại, có thể nói là đi không từ giã, hiện tại nhớ tới còn có điểm áy náy. Nếu để cho hăn gặp được, nói không chừng còn bị hăn mắng té tát. Huống chi, nếu bị hăn nhân ra thân phận, toàn bộ Tứ Phương lâu đều biết mình là nữ tử, đây chẳng phải là phiền toái sao?

Liên nói với Tổ nương:“Văn Yên đêm nay có việc, sợ là không thể đi qua, người nghĩ cách chối đi.”

“Như thế.....” Tổ nương nói:“Không biết Văn Yên cô nương ngày nào rảnh rồi, người tới nói Thập Nhị hoàng tử tới là vì nghe cô nương chơi cầm, nếu là hôm nay không được, liền để ngày khác, muốn chúng ta cho một cái hẹn.”

“Vậy sao?” Khanh Trần nhin không được nhú mày, cúi đầu suy nghĩ, nói với Tổ nương: “Quên đi, như thế cũng phải gặp người, ta đi gặp Văn Yên nói với nó, để hôm nay đi.”

Tổ nương đáp ứng đi xuống an bài, Khanh Trần một người đứng ở trước bàn, gió thu ào ào dẫn theo hàn ý, xuyên qua cửa sổ mà đến, thổi quần áo nàng phiêu diêu, không thể trốn hai người bọn họ cả đời, cũng chỉ đành “bình đến tướng chặn, nước đến đất chặn” .

Đang lúc suy tư làm thế nào để không bị nhận ra, nghe được Tạ Vệ gõ cửa:“Văn Thanh, là ta.”

Khanh Trần trong lòng vui vẻ, vội vàng mở cửa, thấy hăn liền hỏi:“Tìm được rồi?”

Tạ Vệ từ trong lòng lấy ra một cái hộp nhỏ:“Người xem có phải là thứ này?”

Khanh Trần mở ra, vừa thấy, đúng là cây vân vân trầm kia, cười nói:“Đúng rồi, may mắn tìm trở về , bị người đánh cắp đi người đều có thể đòi lại, bội phục bội phục.”

Tạ Vệ không trả cây trầm lại nhìn nàng, hỏi:“Đây là của người?”

Khanh Trần thuận miệng nói:“Đúng vậy.”

Tạ Vệ nói tiếp:“Đây là vật của nữ tử.”

“Ách.....” Khanh Trần chỉ lo vui sướng, thành linh bị hấn hỏi lại, vội vàng thu liễm tâm tư:“Này..... Kỳ thật là của xá muội Văn Yên .”

Tạ Vệ nhìn thẳng ánh mắt của nàng:“Lâu như vậy ta còn chưa thấy qua Văn Yên, chỉ nghe qua cầm của nàng, khi nào thì giúp ta dẫn kiến một chút đây?”

Khanh Trần trong lòng thầm mắng mình đặc ý vênh váo, lẳng lẳng cười nói:“Tốt, đến lúc đó còn muốn nàng giáp mặt hướng người nói lời cảm tạ đây.”

Tạ Vệ có chút dăm chiêu, chỉ chỉ ngọc trầm trong hòm:“Văn Thanh, thứ ta mạo muội hỏi, có cây trầm này đến từ chỗ nào?”

Khanh Trần ngẩn người, cây trầm này là ở trúc ốc trước kia, bởi vì không có cái gì vấn tóc dài, cho nên nàng vẫn tùy thân mang theo. Nàng cúi đầu không nói, hết sức ở trong trí nhớ “Phượng Khanh Trần” tìm tòi lai lịch cây trầm, chỉ có cảm giác là có người tặng cho, nhưng người đó chỉ là một mảnh mơ hồ.“Không nhớ được.” Nàng âm thầm nói thầm một tiếng.

“Cái gì?” Tạ Vệ hỏi.

“Không có gì.” Khanh Trần ngẩng đầu cười nói:“Cây trầm này là có người tặng cho.”

“Người nào?” Tạ Vệ lập tức hỏi.

Khanh Trần đáp không được, ra vẻ mê hoặc: “Này..... Thứ cho Văn Thanh không tiện nói rõ.”

“Đây là vì sao?” Tạ Vệ lại hỏi.

Khanh Trần hơi nhếch mi, cũng bị hỏi á khẩu không trả lời được, chống chế: “Tạ huynh giống như đối với cây trâm này cảm thấy thực hứng thú, lại là vì sao?” Không bằng đảo khách thành chủ, tự mình tới hỏi, để cho hắn đáp.

Tạ Vệ sửng sốt, lập tức cười nói: “Không có gì, ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút.” Đứng dậy nói: “Nếu thứ này tìm trở về, ta cũng sẽ không ở lại.”

Tạ Vệ cáo từ đi ra ngoài, Khanh Trần đem cây trâm trong tay nhìn nửa ngày, nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra nguyên cớ, liền bỏ qua mặc kệ. Chuyện tình không rõ ràng, hao tâm tốn sức làm gì, nên biết đến lúc sẽ biết.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Bàn Tay Trắng Nỗn Chạm Tiếng Lòng

Đêm thanh gió thu, huỳnh thảo nhạt nhẽo. Từ xa có thể nghe được Tứ Phương lâu ca rượu huyền ảo, xa xa cảm giác mát mẻ từ nước sông phất đến, đã là đêm dai.

Đưa mắt nhìn lại, trên sông thuyền hoa lưu luyến, đèn đuốc sáng rực, giống như một ngọc đái oánh nhuận xuyên qua kính thành.

Một con thuyền khoan thai dựa vào phía đông Tứ Phương lâu lâm, đầu thuyền có một người, thanh sam tố sắc, chiều cao ngọc lập. Khoanh tay đón gió, gió đêm nghênh diện thổi trúng quần áo hắt, tư thái tiêu dao.

Tiểu nhị dẫn khách giàu kinh nghiệm, sớm nhìn rõ khách nhân trên thuyền đến đây là kẻ phi phạm, thuyền còn chưa dựa vào yên ổn đã chạy ra nghênh đón.

Trong khoang thuyền một tiếng cười sang sảng truyền đến, một nam tử tuổi còn trẻ vén rèm đi ra, một bên quay đầu nói: “Đến Tứ Phương lâu rồi.” Lại nói với người đứng trên đầu thuyền: “Tứ ca, Thập Nhất ca lần này hai người trở về, như thế nào càng chây lười.”

Người nọ thản nhiên lướt vào trong khoang thuyền liếc mắt một cái: “Người cứ ở trong cung uống hết ngự rượu thử xem, phụ hoàng có đánh chết người không.”

Nam tử trẻ tuổi đúng là Thập Nhị hoàng tử Dạ Thiên Li, lúc này cười nói: “Tứ ca lần này Tây chinh đại thắng mà về, mới uống đến Sốc Dương cung lấy hảo rượu, đêm nay phụ hoàng hưng trí như vậy, sao có thể mất hứng.”

Trong khoang thuyền một người cười mắg:“Lấy ta bảy bình ngự rượu còn chê ta chây lười, Li người nhưng thật ra phát điên, lại muốn đêm nay đến Tứ Phương lâu?”

Dạ Thiên Li cười nói:“Nơi này hảo trà hảo cầm, đúng là để Thập Nhất ca người tỉnh rượu .”

Thập Nhất lắc lắc thân mình từ trong khoang thuyền đi ra, đỡ lấy bả vai Dạ Thiên Li, hai người đứng chung một chỗ, vừa thấy thân hình xấp xỉ, hai ánh mắt rất giống nhau, nếu không có vẻ say rượu của Thập Nhất lúc này thật đúng là một cái khuôn mẫu khắc ra .

“Nếu không phải Tứ ca Thất ca đều nói đến, ai với người đi trộm?” Thập Nhất nói xong, ngẩng đầu hí mắt đánh giá Tứ Phương lâu:“Mấy tháng không thấy, bộ dáng lại thay đổi thành thế này?”

Dạ Thiên Lăng quay đầu nhìn hai huynh đệ, khóe môi mỉm cười, bước đi trên đường lát gỗ, một bên thuận miệng nói:“Lão Ngũ Lão Thất bọn họ đến chậm.”

Thập Nhất cười nói:“Sớm nói kinh đô dùng thuyền so với Ngũ Ca cười ngựa càng nhanh.”

Tổ nương sớm được thông báo, tự mình đi ra nghênh đón. Một thân váy dài Mai Hương đầy dây kết, thanh nhã quyến rũ, cúi mình làm lễ nói:“Tổ nương gặp qua mấy vị hoàng tử, nhã các đã vẩy nước quét tước sạch sẽ, rượu ngon đã chuẩn bị, Văn Yên cô nương đã chờ lâu, thỉnh dời bước đến trên lầu.”

Mấy người theo nàng đi lên trên lầu, tiếng hoan hô, truyện cười dần dần ảm đạm đi, lầu cao phong khinh, trong không khí càng có thêm vài phần thanh lương.

Cho đến gian trong cùng, nghênh diện là một tiểu biển thanh lịch, mặt trên viết mấy chữ “Tiểu lan đình”, chữ viết thanh tú như không cốt u lan, phiêu dật như mây bay, thêm ba phần ý sao lãng, tình cao ý xa.

Đi vào các, vào trong nội đường, hai mặt đều là cửa sổ khắc hoa lê, phía trước cửa sổ nhiều chỗ thả mấy bồn lan, các trung chung quanh lộ ra hương lan như có như không, khiến người thần thanh khí爽.

Mấy tấm lụa mỏng theo gió hơi hơi nhộn nhạo, đem nhả thất một phân thành hai. Một mặt chung quanh đặt ngọc lưu ly đăng thanh thấu, sáng rọi, mặt bên đặt mấy mộc án hoàng lê thành đôi. Mỗi trên mỗi án có mấy thứ điểm tâm tinh xảo, hai ba bình rượu nhạt, trước án thả phương điểm thuần sắc trắng thêu hoa lan, mời khách nhân ngồi.

Hai bên cửa sổ, đặt một bộ trà cụ, tiểu lô thấp hồng, phát ra rất tiếng vang nhỏ, khiến không khí ngày thu khô ráo trong trẻo nhưng lạnh lùng hơn vài phần ôn nhuận.

Bên kia lụa mỏng, ánh đèn nặng nề, tựa hồ chỉ đốt một thanh đăng, có thể thấy được một nữ tử tóc mây vấy dài ngồi trên tịch thượng, dao cầm ở phía trước, lại nhìn không rõ ràng.

Đám người Dạ Thiên Lăng vừa nhập các, liền nghe sau lụa mỏng “Leng keng” vài tiếng thanh thấu, âm thanh như châu ngọc bắn ra như Phượng minh, dư âm lượn lờ như lũ không dứt, như có ý đón khách.

Bên án có hai nữ tử thanh tú đứng yên, lúc này thướt tha quỳ gối, thanh thanh nói: “Mặc Lan Họa Lan cung nghênh tôn khách giá lâm Tiểu Lan đình.”

Tổ nương cười nói: “Hết thấy đều ấn theo Thập Nhị hoàng tử phân phó mà chuẩn bị, thỉnh chư vị hoàng tử tịch gian nhập tọa.”

Dạ Thiên Li mặt hướng lụa mỏng cười nói:“Lâu nay nghe danh Văn Yên cô nương , tối nay xin quấy rầy.”

Khanh Trần ngồi ở sau lụa mỏng, bởi vì ánh sáng minh ám, bên ngoài nhìn không thấy nàng, nàng lại có thể nhìn rõ ràng nhất cử nhất động mọi người dưới ngọc lưu ly đăng .

Nàng vốn tưởng rằng Thập Nhị mở yến hội mời khách nhân, lại không nghĩ đến là huynh đệ mấy người bọn họ, thốt nhiên gặp nhau, nếu không phải cách một tầng lụa mỏng, nàng không biết mình sẽ có cái biểu tình gì. Hỉ nhạc nói cười? Nước mắt lăn châu? Hoặc là cái khác. Tưởng tượng qua vô số lần tái kiến, lại cuối cùng vẫn không ngờ đến.

Nàng lặng lẽ nhìn người tới, ánh mắt dừng lại trên người Dạ Thiên Lăng, vì thế dần dần mỉm cười. Hắn thoạt nhìn thoáng gầy yếu hơn vài phần, nhưng thân hình cao to khí chất ngay thẳng lại làm cho người ta có một loại cảm giác khó nắm bắt, giờ tay nhắc chân vẫn trầm trầm im lặng như cũ, con ngươi thanh lãnh, mỏng manh, đôi môi bất động thanh sắc, ngẫu nhiên hơi hơi khơi mào, biểu đạt ý cười.

Thập Nhất đứng ở bên người Dạ Thiên Lăng, hơi có chút men say, mấy tháng không thấy, hơn vài phần trầm ổn đều bởi rượu khiến tiêu sái vô tung vô ảnh, bất quá sau khi tiến vào đã thanh tỉnh rất nhiều, đánh giá trên tường nói:““Chữ Lan Đình này’, đây là người nào viết? Tứ ca, chữ này nếu lại mạnh mẽ như núi cao dốc đứng chút nữa, cùng chữ của huynh có vài phần tương tự.”

Đó là do Khanh Trần đem tên thiên cổ danh thiếp của Vương Hi Chi viết lên tường, bất quá hai chữ “Lan Đình” hợp với tình hình thôi. Dạ Thiên Lăng cũng xoay người nhìn, lặng lẽ nhìn một lúc lâu, chính là may kiếm hơi nhíu, nói hai chữ:“Không sai.” Quay đầu nhìn lụa mỏng phía sau lưng.

Khanh Trần tuy biết hẳn không thấy mình, lại vẫn là cảm thấy lưỡng đạo ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia có thể vẫn xuyên thấu lại đây, hiểu rõ hết thấy. Trong lòng hết cách sinh ra cảm giác kỳ dị, giống như dây leo sớm lan tràn quần quanh, bụi bậm nở rộ đóa hoa, không thể nắm chắc, không thể gọi tên.

Một bên thị yến Mặc Lan cùng Họa Lan pha trà, nhất nhất vì ba người dâng bích trà. Lúc này Tổ nương lại dẫn mấy người tiến vào, cũng là bọn Dạ Thiên Trạm theo sau mà đến.

Dạ Thiên Trạm thấy mấy người bọn họ đã ở trong các phẩm trà, nói:“Đã muộn, các người đem Ngũ Ca đã say trối lại cho ta, tụi mình lại ở chỗ này hưởng thụ, rất tự tại.”

Dạ Thiên Li thấy Ngũ hoàng tử Dạ Thiên Thanh cũng sớm có chút men say, cơ hồ so với Thập Nhất còn không bằng, tiến lên nói:“Ngũ Ca mới uống mấy chén liền thành như vậy.”

Dạ Thiên Thanh thoát nhìn mang vài phần đáng vẻ thư sinh, hào hoa phong nhã, bị sách phong làm thanh vương. Nghe vậy bất đắc dĩ lắc đầu:“Các người không dám đi trêu chọc Tứ ca, lại lấy ta cùng Thập Nhất để ép buộc.”

Dạ Thiên Trạm một thân áo dài vàng nhạt, bên hông đeo một khối bạch ngọc điêu khắc tinh mỹ, càng phát ra ánh sáng nhũ tảo nhũ, cười nói:“Thập Nhất là tự mình cướp uống, lại chẳng trách người khác.”

Thập Nhất lấy tay chống đỡ đầu, thuận miệng nói:“Các người không chịu nổi sớm muộn gì cũng đi trêu chọc Tứ ca, Tứ ca trên người vết thương vừa vụn không lâu.....”

Vừa nói ra miệng, Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói:“Thập Nhất đệ, đừng làm mất hứng trí của mọi người.”

Thập Nhất lắc đầu, ngậm miệng không nói.

Mấy người lại sớm nghe được, trong mắt Dạ Thiên Trạm hiện lên thần sắc kinh ngạc, hỏi: “Tứ ca bị thương?”

Dạ Thiên Li hỏi tiếp: “Người nào gây nên? Trong quân Đông Đột Quyết lại có nhân vật như thế?”

Dạ Thiên Lăng khẽ gật đầu: “Chiến trường vô tình, một chút tiểu thương, sớm không đáng ngại.”

Ngũ hoàng tử lại lắc đầu thở dài: “Ai nói không ngại? Người ngày ấy cùng Thập Nhất đệ trở về, cả người đầy máu hôn mê mấy ngày không tỉnh, quân y trong doanh thúc tay vô sách, may mà có thuốc trị thương kia linh nghiệm, nếu không thật thật khó liệu sinh tử.”

Dạ Thiên Lăng nhú mày, không hề nói gì, ánh mắt hướng trên chữ viết trên tường tường kia [lan đình tự], ngón tay thon dài ở một án hoa lê hơi miết miết.

Thập Nhất biết tâm sự của hắn, chuyển hướng câu chuyện nói: “Vừa hồi kinh, liền nghe nói cầm của Văn Yên cô nương tại Tứ Phương lâu thiên hạ vô song, mới vừa rồi mới chạm huyền cầm đã khiến người ta tâm tư đều hướng về, mạo muội thỉnh Văn Yên cô nương đàn một khúc, không biết thế nào?” Liếc liếc mắt một cái nhìn Dạ Thiên Lăng, thấy hắn chăm chú nhìn chữ [lan đình tự] kia, bất đắc dĩ thầm than một tiếng.

Đêm đó mặc dù hắn dẫn binh đúng lúc chạy về, đâm máu phá vây, lại chỉ thấy Dạ Thiên Lăng mà không thấy bóng dáng Khanh Trần, Dạ Thiên Lăng bị thương nặng hôn mê, liền chỉ đành hồi doanh trước. Sau từng mấy lần phái người tìm tòi trong núi tìm kiếm Khanh Trần, cũng không thấy sinh tử không rõ. Dạ Thiên Lăng trên mặt mặc dù thản nhiên, huy quân vạn dặm trăm tướng giết địch, đem đại quân Đông Đột Quyết bức vạn phần chật vật, nhưng Thập Nhất lại biết trong lòng hắn so với mình còn đau lòng hơn.

Đông Đột Quyết lần này xem như gặp vận xui, gặp đúng lúc Dạ Thiên Lăng tâm tình ác liệt, bị đánh vô cùng thâm trọng. Dạ Thiên Lăng lúc này mặc dù chiến thắng trở về, vẫn đem một đội vệ binh tâm phúc của mình ở lại trong núi, tiếp tục ở tìm kiếm Khanh Trần ở phụ cận.

Đám người Dạ Thiên Trạm cùng Dạ Thiên Lăng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, biết Tứ ca tính tình lạnh nhạt trầm túc, hẳn nếu là không muốn nói, muốn hỏi rõ đó là nhiều lời vô ích. Bỏ lại mọi thứ liền nâng chén cười nói: “Chúng ta say rượu tới đây, đã là đường đột với giai nhân, lấy trà thay rượu trước phạt một ly, nhưng cầu một khúc.”

Khanh Trần kỳ thật thực hy vọng rất muốn biết đêm đó bị tập kích trong núi đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, từ sau lựa mông nhìn kỹ sắc mặt Dạ Thiên Lăng, không lắm rõ ràng, nhưng nghĩ đến mấy tháng đã trôi qua, thương thế hẳn là đã không còn trở ngại. Vốn chuyên chú nhìn hẳn, đột nhiên nghe được mọi người đem đề tài nói đến mình, vội vàng thu lại tâm thần, tay phải dặt lên cầm huyền, phát ra âm thanh ôn nhu, làm như trả lời. Dạ Thiên Trạm tao nhã, ngôn hành, hành động luôn khiến người tìm không ra tỳ vết nào, quân tử như ngọc.

Chỉ hạ nhẹ nhàng một ngón, dư âm vẫn lượn lờ, lưu tay xuống tiếng đàn đã uyển chuyển lên cao.

Làn điệu an tường lịch sự tao nhã, giống như u lan yên tĩnh, tư thái cao thượng. Nhưng nghe thấy tiếng nhạc du dương trong thất, quanh thân mình hình như có tiếng đàn thảo nhiên hòa cùng, nhưng lại khiến người phân không ra tiếng đàn tấu từ nơi nào, giống như theo thanh phong lưu luyến, bốn phương tám hướng đều bay tới tiếng đàn, thướt tha vô chỉ vô tận.

Khanh Trần ấn huyền để vận, tiếng đàn giống như hoa mai di động, làm người ta vui vẻ thoải mái thảo nhiên tư xa, nếu thân trí giống như theo gió tới nơi không cớ lan, thể xác và tinh thần được gột rửa, toàn thân thư thái.

Khanh Trần hai mắt khép hờ, lại đạn một trận, chỉ hạ huyền âm lược cao, giống như nhiều điểm lan chỉ ở trên vách đá lay động sinh tư, vô luận gió thu ào ào, băng sương tầng tầng, khí chất vẫn cao nhã, khí khái ngạo nghễ. Thất huyền cầm âm tiệp hoãn tiệp tế, khó thể nghe thấy, hóa thành một tia sục sùi, lại âm thầm kéo dài không dứt.

Thấp đến không thể lại thấp, cầm vận lặng yên dựng lên như vũ, giống như trải qua phong sương, hoa lan nở rộ, làn điệu hết sức tinh diệu, không thể nói gì cũng tự sinh từng đợt từng đợt tình cảm sâu sắc, cao thượng thanh nhã.

Một khúc kết thúc, dư vị vòng quanh, trong phòng lẳng lặng không tiếng động, mọi người tựa hồ đều đắm chìm tại đây.

Khanh Trần giương mắt nhìn lên, lại thỉnh linh nhìn thấy Dạ Thiên Lăng nhìn về phía mình, ánh mắt kia như gió mát xuyên qua lụa mỏng chạm đến đáy lòng, làm cho trong lòng nàng hết sức căng thẳng. Thân ảnh sau màn thân nhiên, khiến cho góc cạnh của hắc càng rõ ràng, hình dáng nhu hòa rất nhiều, xa xa như lọt vào trong mộng.

“Bỗng nhiên quay đầu, Tứ ca làm lu mờ đèn đuốc.” Khanh Trần thấp giọng niệm, ở lần đầu tiên đưa tay hạ mặt nạ của hắc, nàng nhớ tới câu thơ này. Nàng cho tới bây giờ cũng không biết nhìn đến một người sẽ có cảm giác như vậy, giống như đã từng quen biết, thoáng như kiếp trước kiếp này.

Ánh mắt Dạ Thiên Lăng vẫn không rời đi lụa mỏng, Thập Nhất lúc này vỗ lên hoa án, cất cao giọng nói: “Khúc này chỉ trên trời mới có, nhân gian nào có thể nghe thấy. Vì thế uống cạn một chén lớn!” Dứt lời, lấy bình rượu trước mặt, sáng khoái uống một ngụm.

Dạ Thiên Lăng thế này mới từ lụa mỏng thu hồi ánh mắt, nhìn Thập Nhất liếc mắt một cái.

Dạ Thiên Li cũng châm một ly rượu, nói: “Hảo cầm hảo tửu khó có được tối nay, Văn Yên cô nương, ta kính nàng.” Uống một hơi cạn sạch.

Khanh Trần ở sau lựa mông ý cười trong suốt nhìn hai huynh đệ hẳn, khẽ nhúc nhích cầm huyền, muốn đáp tạ. Một hồi thần, phát hiện Dạ Thiên Trạm có chút đăm chiêu nhìn bên này, khóe môi mang ý cười. Hơi hơi rùng mình, sợ hẳn nghe ra manh mối, ngăn ngụt đàn một đoạn thanh âm, lấy khúc cáo từ, cúi mình lui ra ngoài.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Cuồng Tứ Kiếm Hoa, Hàn Lăng Cửu Châu

Một đường trở về phòng, Khanh Trần nhẹ nhàng thở ra, thay nữ trang thành nam trang trắng thuần văn sĩ, nhất thời hóa thành công tử. Lại đẩy cửa ra khỏi phòng, đi đến tiền đường, giúp Tổ nương bên kia chuẩn bị hai ba món điểm tâm, rượu, trà phẩm, ứng phó một phen.

Ngẩng đầu nhìn xem Tiểu Lan Đình trên lầu ba, lẳng lặng, chỉ có cửa sổ lộ ra ngọn đèn mỏng manh, hiểu ý cười, đáy lòng vui sướng thản nhiên. Phân phó trù gian chuẩn bị mấy thứ điểm tâm ngon miệng cho bọn hăn nhậu, cũng thêm vào một bát canh bổ dưỡng.

Mọi việc thuận lợi, Khanh Trần liền giao mọi việc cho Tổ nương tự xử lý, còn mình hướng nội viện chậm rãi tản bộ về phòng.

Phong thanh nguyệt cao, cỏ cây xào xạc, Khanh Trần lững thững trong viện, yên tìm một tảng đá tùy ý ngồi xuống, dấu ở sau gốc cây, mặt trên là núi giả, không người thấy được nàng.

Nàng tựa vào gốc cây cổ thụ, ôm chân ngồi, cảm miễn cưỡng để ở đầu gối, nhìn bầu trời đêm xa xôi. Không biết mình hiện tại nhìn đến trăng sáng cùng cha mẹ ở thời không khác nhìn có giống nhau, hoặc là, bọn họ nơi đó đang là ban ngày chứ không phải đêm tối? Nhớ nhà loại tình cảm tự nhiên mà đến. Nhất thời lại nghĩ tới mọi người trong Tiểu Lan Đình, nửa năm này trải qua đủ việc, trăm mối cảm xúc gổn ngang.

Chính lúc đang hưởng thụ im lặng, đột nhiên nghe được trên đỉnh đầu có người nói chuyện, Khanh Trần trong lòng kỳ quái, mặt trên là núi giả, cao như vậy, làm sao có thể có người?

Lòng hiếu kỳ, lặng lẽ thò người ra, cẩn thận nghe. Mơ mơ hồ hồ nghe được một thanh âm thấp giọng nói:“Dạ Thiên Lăng..... Tiểu Lan Đình..... Là cơ hội tốt.....”

Khanh Trần nghe vậy cả kinh, chẳng những là nói chuyện đề cập đến Dạ Thiên Lăng, người nói chuyện thanh âm quen thuộc, đúng là Tạ Vệ.

Lúc này một thanh âm khác nói:“Lúc này..... Liên lục Tứ Phương lâu..... Bên ngoài nhiều người..... Không tiện động tay.....”

Khanh Trần nhú mày, người này cư nhiên là Tạ Kinh, thanh âm thỉnh thoảng mới nghe được, không rõ ràng. Phía trên Tạ Kinh Tạ Vệ dừng lại không nói, bốn phía tĩnh cơ hồ có thể nghe được tiếng tim đập của mình, Khanh Trần cảm thấy phía sau lưng lạnh lạnh , trong lòng bàn tay toát mồ hôi, bọn họ muốn làm cái gì?

Lại nghe Tạ Vệ nói:“Đã trên đường trở về..... Hành tung.....”

Tạ Kinh trầm mặc trong chốc lát, nói:“Cũng tốt..... Dạ Thiên Lăng không phải người dễ dàng.....”

Tạ Vệ không nói gì, hắn là gật đầu đáp ứng, qua một lát lại nói:“Đúng rồi, đại ca..... Nhìn thấy Vân Văn kiếm.....”

Tiếng nói vừa dứt, Khanh Trần nghe được Tạ Kinh thanh âm hơi cao:“Cái gì, người nhìn thấy Vân Văn kiếm? Ở nơi nào?”

Tạ Vệ đáp:“..... trong tay Văn Thanh.”

Yên tĩnh, trong lúc nhất thời vô cùng yên tĩnh. Khanh Trần nhận không được nhướn mày nhìn qua, Vân Văn kiếm? Chẳng lẽ hắn đang nói ngọc trâm nho nhỏ kia? Bọn họ vì sao gọi ngọc trâm là “Kiếm”? Nàng lặng lẽ đứng lên, muốn nghe rõ ràng hơn chút.

Lúc này Tạ Kinh nói:“Người xác định? Hẳn như thế nào lại có Vân Văn kiếm? Truyền nhân Vân Văn kiếm phải là nữ tử.” Thanh âm thoáng rõ ràng chút.

Tạ Vệ nói:“Thật là Vân Văn kiếm không sai. Ta thử hỏi qua hắc, hắc chỉ nói là vật của muội muội Văn Yên, nhưng Văn Yên người này, người ta đều không gặp qua.”

Tạ Kinh trầm ngâm nói:“Cầm trong tay Vân Văn kiếm liền có thể nắm trong tay Hàng Mã lâu Cửu Bộ thế lực, đã có Vân Văn kiếm, lại tới Tứ Phương lâu, lại một chữ cũng không nói bất động thanh sắc, người này vì sao lại làm vậy?”

Tạ Vệ nói:“Hoặc là hắc cũng không biết thân phận của người ta cũng không chừng.”

Tạ Kinh nói:“Lâu chủ đời trước mấy năm nay không rõ tung tích, Vân Văn kiếm cũng mất tích thật lâu rồi, trừ phi hắc là truyền nhân của lâu chủ, nếu không.....” Lại là một đoạn ngắn ngủi trầm mặc, Tạ Kinh lại nói:“Vân Văn kiếm sự tình trọng đại, cần xử lý thích đáng, hãy triệu tập Cửu bộ nghị trượng thương thảo lại mà định đoạt. Việc cấp bách trước mắt chính là Dạ Thiên Lăng, người có nắm chắc?”

“Tin tình báo trong tay chúng ta về hắc cực ít, Dạ bộ cung cấp tin tức phần nhiều là giới giang hồ trong kinh truyền ngôn.” Tạ Vệ chậm rãi suy tư nói:“Ta hôm nay mượn khảo quân ở Thần Võ môn lược coi, cận vệ thiết kỵ trong tay hắc không giống bình thường, trong chinh chiến mặc mưu là rất khó ứng phó, có thể thấy được đồn đãi tuy có khuếch đại, nhưng là không hư.”

Tạ Kinh nói:“Nếu không như vậy, hoàng tộc Tây Đột Quyết cần gì tìm tới Hàng Mã lâu chúng ta, dùng tới vạn lượng hoàng kim muốn tính mạng của hắc.”

Tạ Vệ nói:“Đêm nay ta tự mình đi, bọn họ ứng phó không nổi. Qua đêm nay, chỉ sợ sẽ không có cơ hội.”

“Ân.” Tạ Kinh nói:“Cẩn thận làm việc.”

Tạ Vệ nói:“Biết. Việc này không nên chậm trễ, Tiểu Lan Đình cũng nên tan, ta đi chuẩn bị một chút.”

Tạ Kinh thấp giọng đáp ứng, Khanh Trần nghe được thanh âm quần áo lay động, một hồi lâu sau, mặt trên không hề truyền đến nói âm thanh chuyện, chắc là người đã đi xa. Nàng tựa vào trên tảng đá lạnh lẽo, nhanh chóng nghĩ tới những lời vừa rồi, không rảnh nghĩ đến chuyện Vân Văn kiểm, từ phía sau bước nhanh đi đến Tiểu Lan Đình.

Phòng trong vắng vẻ không tiếng động, Khanh Trần nhướng mi, xúc lụa mỏng lên đi ra ngoài, chỉ thấy Mặc Lan Họa Lan đang thu thập tàn yển. Hai người thấy nàng đột nhiên đứng dậy, nhất tề cúi người thi lễ:“Công tử.”

“Người đâu?” Khanh Trần hỏi.

Mặc Lan Lọa Lan ngẩng đầu, khó hiểu nhìn nàng.

Khanh Trần lại nói:“Khách nhân trong Tiểu Lan Đình đâu?”

Mặc Lan đáp:“Đã đi rồi, Tổ nương tử tiễn ra ngoài.”

“Ân.” Khanh Trần nghe xong, bất động thanh sắc đi xuống dưới lầu, lại lần tìm ở cửa chính sạn nhưng không thấy bóng người. Đêm đã khuya, du thuyền trên sông Sở Yển gần thiếu nhiều, nhiều điểm đèn đuốc tắp năm tắp ba tuần tra tới lui.

Khanh Trần xoay người tìm được tiểu nhị dẫn khách, hỏi:“Tổ nương vừa tiễn đưa vài vị khách nhân, đi đâu?”

Tiểu nhị thấy lão bản hỏi, vội vàng cung kính đáp: “Ba vị lên thuyền, hai vị cưỡi ngựa, mới vừa đi không lâu.”

Khanh Trần lại hỏi: “Có vị khách nhân mặc thanh sam, ngồi thuyền hay là cưỡi ngựa?”

Tiểu nhị nghĩ nghĩ nói: “Vị kia cùng một vị khác cưỡi ngựa đi hướng đông.”

Khanh Trần vui vẻ, cưỡi ngựa so với ngồi thuyền dễ tìm, nói với tiểu nhị: “Được rồi, người đi làm việc đi.” Nghỉ chân cân nhắc một chút, lập tức trở về nội viện đi trước gõ cửa phòng Tạ Vệ, không người trả lời, quả nhiên không ở đây. Khanh Trần bước nhanh tìm Vân Sính, phi thân lên ngựa, phóng ngựa đuổi theo hướng đông.

Phố Hạng Lâm, Khanh Trần tìm qua lại mấy ngã tư đường, không có đầu mối, dừng ngựa suy nghĩ, bắt một người qua đường hỏi: “Xin hỏi, phủ Tứ hoàng tử ở nơi nào?”

Kia người qua đường ngẩn người: “Tứ hoàng tử phủ? Ngài là hỏi Lãng vương phủ đi?”

“Vậy sao.” Khanh Trần cũng không biết phong hào của Dạ Thiên Lăng, nói: “Lãng vương phủ.”

Người nọ nói: “Theo đường này đi về phía trước, lại đi về phía đông, không xa.”

Khanh Trần cảm tạ người nọ, theo đường hẻm chỉ tiến đến, một đường đi tìm, không thấy bóng dáng đám người Dạ Thiên Lăng. Không bao lâu sau thì thấy một tòa phủ đệ lớn, trước cửa hai cái đèn lồng treo cao, phía trên đề một chữ “Lãng”, đã đến trước Lãng vương phủ.

Khanh Trần ghìm ngựa quay đầu, biết mình cùng Dạ Thiên Lăng đi hai con đường khác nhau, Dạ Thiên Lăng không mang Phong Trì, Vân Sính tốc độ lại cực nhanh, nhất định là chạy tới trước bọn họ. Mạnh mẽ thở ra một ngụm áp chế lo lắng trong lòng, xem xét lai lịch, lại đi một con đường khác theo hướng Tứ Phương lâu phản tìm.

Quả nhiên không lâu sau, xa xa nhìn thấy Dạ Thiên Lăng cùng Thập Nhất đang cười ngựa ở phía trước, phía sau chỉ có bốn gã thị vệ đi theo bên người.

Khanh Trần nhẹ nhàng thở ra, Dạ Thiên Lăng cùng Thập Nhất khí định thần nhàn đàm tiếu mà đến, xem ra Tạ Vệ còn chưa động tay. Mới vừa rồi tìm không được lòng nàng sốt ruột vạn phần, hiện tại tìm được rồi, đột nhiên lại không biết nên nhắc nhở hăn như thế nào, nhẹ thu cương ngựa, tránh sang một bên.

Nhưng vào lúc này, khước mắt Khanh Trần nhìn thấy bọn Dạ Thiên Lăng sắp sửa đi qua một lầu gác, phía trên một đạo kiếm quang sắc bén hơi hơi hiện lên.

Khanh Trần phục hồi tinh thần, cảm thấy cái gọi là lý trí trong nháy mắt biến mất không còn, mặc dù là nàng tự nhận mình là người bình tĩnh cũng không ngoại lệ.

Có lẽ có thời điểm nàng chính là nghĩ bảo hộ cái gì, trừ điều đó ra nàng không thể nghĩ được lý do gì khác, sự tình phát sinh cũng thường thường sẽ không cho nàng cơ hội tự hỏi.

Nhìn đến bên trong lầu các trùng điệp hiện lên kiếm quang, trong nháy mắt Vân Sính đã muốn phi tútung vóng mà ra, một tiếng gọi từ trong miệng Khanh Trần hô lên: “Tứ ca! Cẩn thận phía sau!”

Bất ngờ không kịp phòng bị, mọi người chỉ thấy bốn phía tràn ngập bóng kiếm hư huyền, trải khắp dãy phố, nguyên bản từ trong an tịch hắc ám,

kiếm khí lạnh như băng phô thiên cái địa phóng ra, đau buốt da thịt.

Lá thu rơi xuống đều bị kiếm khí chém đứt, đầy trời phi vũ, hỗn độn không thể tả.

Nhiều điểm hàn quang ánh lên, một đạo bạch quang hư hư thực thực, đâm thẳng sau lưng Dạ Thiên Lăng.

Khanh Trần kích động bị thứ kiếm khí cơ hồ mắt thường không thể thấy phóng tới, chỉ cảm thấy cánh tay trái hơi hơi đau xót, tiếp theo dây cương Vân Sính bị người dùng lực, thiên hướng một bên.

Bên tai nghe được thanh âm thị vệ quát lớn, hai ba người qua đường kinh hoàng kêu to.

Nhưng vào lúc này, trong bóng đêm khôn cùng đột nhiên nhấp nháy một đạo ánh sáng, hàn quang lạnh thấu xương, như muốn phá thiên mà ra .

“Tới!” một tiếng thanh minh, Tạ Vệ vừa xuất hiện đã phải chống đỡ kiếm quang đánh tới.

Hàn quang tái khởi, thế như hồng thủy, một chút mũi nhọn chói mắt thẳng truy về phía sau thân hình Tạ Vệ, bức bách hấn thu hồi kiếm.

Cuồng tứ kiếm hoa, hàn lăng Cửu Châu.

Tán đi áp lực kiếm khí Tạ Vệ, Khanh Trần mở to mắt, nhìn thấy vai phải Tạ Vệ đầy máu, hấn lao đảo lui về phía sau.

Thập Nhất men say tiêu thất, mũi chân nhẹ điểm lập tức nhảy lên, bội kiếm ra khỏi vỏ, đánh úp về phía Tạ Vệ, không cho hấn cơ hội thở dốc. Bốn gã thị vệ cũng cầm trường kiếm tiến lên, đem Tạ Vệ vây khốn lại.

Hết thảy chỉ trong nháy mắt, mau chóng giống như không thật.

Khanh Trần quay đầu, lập tức nhìn thấy Dạ Thiên Lăng ngạo nghễ, ánh mắt thanh lãnh ngưng tụ trên mặt nàng, trong tay ba thước thanh phong kiếm hạ xuống, máu tươi nhuộm kiếm, chậm rãi lưu động, giọt giọt rơi xuống đất.

Lá vang đầy trời lúc này đều bay xuống, gió tây khê thổi, xa xa là đèn đuốc chớp chờn.

“Là nàng?” Dạ Thiên Lăng cánh tay hơi động, trường kiếm vào vỏ.

Khanh Trần nhìn con người sâu thẳm của hắc kia giống như muốn dung nhập vào trong bóng đêm, mỉm cười: “Phải, là ta.”

Con người nguyên bản lạnh lùng đột nhiên xẹt qua một tia giận dữ, Dạ Thiên Lăng nhíu mi, tay trái nắm dây cương run lên, Vân Sính bị hắc kéo tiến lên vài bước, bất mãn hừ nhẹ một tiếng, nhưng không có làm ra hành động phản kháng.

khoảng cách của Khanh Trần và hắc trong lúc đó thành hình ngăn lại, mới phát hiện dây cương nắm ở trong tay hắc, nguyên lai vừa mới kéo mình sang một bên là hắc.

Không đợi nàng nói cái gì, Dạ Thiên Lăng đã đưa tay cầm cánh tay trái của nàng, Khanh Trần theo động tác của hắc cúi đầu, phát hiện ống tay áo mình một mảnh đỏ tươi, hoảng sợ: “Ồi!”

Dạ Thiên Lăng con người phát lạnh, tay lại hơi hơi buông lỏng: “Đau?” Thanh âm nghe qua tuy là lạnh lùng, nhưng là không hề che giấu lo lắng.

Khanh Trần không khỏi ngẩng đầu nhìn hắc, kỳ thật cũng không phải cảm thấy đau, bất quá lấp bắp kinh hãi mà thôi. Vừa rồi tuy rằng bị thứ linh tinh gì đó đánh tới, nhưng giống như không có cảm giác bị thương, nhân tiện nói: “Không phải đau, không có thương tổn đến.....”

Dạ Thiên Lăng cũng không để nàng nói xong, đã “Xuy” một tiếng xé xuống ống tay áo nhiễm máu của nàng, Khanh Trần theo bản năng co rút lại, tay lại bị hấn nắm lấy không thể động đậy.

Dưới xiêm y màu trắng cũng không có nhiều máu, Khanh Trần còn nói thêm: “Ta không có bị thương, là bị máu của hấn bắn vào.”

“Ừ.” Dạ Thiên Lăng buông tay.

Lúc này Tạ Vệ đã không địch lại kiếm thế của Thập Nhất, bị thị vệ bắt, Thập Nhất thu kiếm trở lại, nhìn thấy Khanh Trần, nhất thời sửng sốt: “Người.....”

Khanh Trần mắt phượng vui sướng, lộ ra tươi cười với hấn: “Thập Nhất, đã lâu không thấy.”

Thập Nhất không thể tin, nói: “Khanh Trần..... Người như thế nào lại ở đây?”

Khanh Trần nâng nâng tay nói: “Không có gì, xảy ra chút chuyện mà thôi.”

“Thật là người.” Thập Nhất rốt cục cười nói: “Chúng ta còn tưởng rằng..... Ha! Làm ta cùng Tứ ca lo lắng!”

Khanh Trần đáp: “Ta cũng vậy.”

Ba người cùng trầm mặc một chút, Thập Nhất cùng Khanh Trần đột nhiên thoải mái cười to, Dạ Thiên Lăng cũng khóe miệng cũng hơi giương, dẫn theo ba phần ý cười.

Tạ Vệ bị thị vệ áp tới, vẫn giãy dụa, vai phải bị thương không ngừng có máu tươi trào ra, oán hận nhìn Khanh Trần.

Dạ Thiên Lăng khôi phục khuôn mặt không chút thay đổi, con người đen nặng nề yên tĩnh nhìn không ra hỉ giận: “Người là người phương nào?”

Tạ Vệ thần sắc kiên quật, quay đầu không đáp. Thập Nhất nương mi ý bảo thị vệ tiến lên đem mặt nạ bảo hộ của Tạ Vệ bỏ xuống, nhìn khuôn mặt không chút huyết sắc của Tạ Vệ có chút quen thuộc, lại nhất thời nhớ không nổi.

“Người của Tứ Phương lâu.” Dạ Thiên Lăng lạnh lùng nhìn hắn một cái nói.

Khanh Trần nhẹ nhàng phóng ngựa tiến lên, do dự một chút nói: “Tứ ca..... Huynh..... Có thể thả hắn sao?”

Lời nói chưa dứt, liền nghe Tạ Vệ nói: “Không cần người cầu tình. Thống khoái! Trên giang hồ người chỉ dùng một kiếm liền làm ta bị thương không nhiều lắm, bại như thế, tại hạ bại tâm phục khẩu phục. Người giết ta đi, không cần nhiều lời.”

Dạ Thiên Lăng lại giống như không nghe thấy, chỉ hỏi Khanh Trần: “Nàng biết hắn?”

Khanh Trần gật đầu: “biết, nhưng kỳ thật không phải là hắn muốn giết huynh, là hoàng tộc Tây Đột Quyết.”

Dạ Thiên Lăng khinh thường cười lạnh: “Không biết an phận.” Nói với tả hữu thị vệ: “Thả hắn.”

Bốn gã thị vệ tuân mệnh buông tay, Tạ Vệ cả người buông lỏng, nâng tay ngăn chặn miệng vết thương trên vai nói: “Được làm vua thua làm giặc, sao lại giả nhân từ?”

Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói: “Chết như thế thật dư thừa, ta như thế nào giết người, trở về luyện tốt kiếm pháp, lại đến giết bốn vương cũng không

muộn.”

Kiếm là giết người kiếm, chỉ vì giết người, không vì xem.

Tạ Vệ cả giận nói:“Người.....”

Khanh Trần xoay người xuống ngựa, sắc mặt ngưng trọng, đối Tạ Vệ quát:“Câm mồm! Người chết dễ dàng, nếu muốn xử trí thì về Tứ Phương lâu?” Đến gần hãn, bàn tay trắng nõn vừa lật xuất ra ngọc trâm, thấp giọng nói:“Vân Văn kiếm ở đây, người nghĩ muốn kháng mệnh?”

Tạ Vệ sững sốt, nhìn thẳng mặt Khanh Trần thật sâu, không hề lên tiếng, rồi sau đó cắn răng một cái, quay đầu mà đi, tức thì biến mất trong bóng đêm ở sau mái cong.

Khanh Trần chính là nghĩ thử một chút cái gọi là “Vân Văn kiếm” Rốt cuộc nằm trong tay Hàng Mã lâu cừu bộ thế lực là cái gì, không nghĩ tới Tạ Vệ thật nghe lệnh rời đi, còn có chút kinh ngạc. Nàng thu hồi ngọc trâm, trở lại vái chào Dạ Thiên Lăng :“Khanh Trần thay hãn hướng Tứ ca xin lỗi, chân tướng việc này ta cũng không quá rõ ràng, nhưng nhất định sẽ cấp Tứ ca một cái công đạo.”

Dạ Thiên Lăng từ chối cho ý kiến, giống như đối với việc Tạ Vệ rời đi không lưu chút nào trong lòng, lại nói:“Mới vừa rồi người ở Tứ Phương lâu đánh đàn là nàng.”

“Sao?” Khanh Trần không nghĩ hãn đột nhiên hỏi một câu như vậy, đành phải đáp:“Phải..... Ta, Văn Yên là Khanh Trần, Khanh Trần là Văn Yên, thế nhưng lại không thể gạt được huynh.”

Dạ Thiên Lăng lại nói:“Chữ ‘Lan Đình’ cũng là xuất từ dưới ngòi bút nàng.”

Khanh Trần xấu hổ gật đầu:“Ta đã dùng hết sức mà viết thật tốt.”

Dạ Thiên Lăng khước môi mỏng manh giơ lên một cái độ cong đẹp mắt: “Không sai.”

Thập Nhất bất mãn nói: “Khanh Trần, người biết chúng ta ở bên ngoài, sao không qua gặp mặt?”

Khanh Trần trở lại trên ngựa: “Nếu là hai người các huynh cũng không sao, nhưng người nhiều như vậy, hưởng chi.....” Vốn định nói Dạ Thiên Trâm ở đó, nói đến bên miệng lại thu về.

Dạ Thiên Lăng nhìn xem ngựa của nàng: “Vân Sính? Xem ra mấy ngày nay không hề thiếu chuyện đâu.”

Khanh Trần nghiêng đầu cười yếu ớt nói: “Muốn nghe chuyện cũ, đi Tứ Phương lâu tìm ta, đừng quên mang Phong Trì đến.”

Thập Nhất nói: “Người phải về Tứ Phương lâu?”

Khanh Trần nói: “Đương nhiên.”

Thập Nhất nhìn phương hướng Tạ Vệ rồi đi nhíu mày: “Tứ Phương lâu ngư long hỗn tạp, bọn họ nếu không chịu bỏ qua, khó tránh khỏi làm ra chuyện bất lợi đối với người.”

“Không quan hệ.” Khanh Trần nói: “Yên tâm, bọn họ sẽ không làm vậy với ta.” Dứt lời cầm dây cương: “Ta đi rồi, các huynh cẩn thận.”

Dạ Thiên Lăng quay đầu ngựa lại: “Để ta đưa nàng trở về.”

Khanh Trần cười nói: “Không cần, ta không phải chưa từng đi đêm.”

Dạ Thiên Lăng không nói, chính là cùng nàng cười ngựa đi. Khanh Trần nhìn thần sắc hắc, biết nhiều lời vô ích, liền cũng tùy hắc. Thập Nhất phóng ngựa đuổi theo, vài tên thị vệ không dám ngăn trở, chỉ đành theo sau hộ vệ.

Dọc theo đường đi ba người hỏi đáp có chút ngượng ngùng, nhưng đa phần là Khanh Trần cùng Thập Nhất nói chuyện, Dạ Thiên Lăng nghe, ngẫu nhiên mới nói một câu.

Cách Tứ Phương lâu không xa, Khanh Trần nói:“Đến đây thôi. Nếu muốn tìm ta thì tới đây nói tìm Ninh Văn Thanh, thì sẽ tìm được ta. Ninh Văn Thanh, không phải Văn Yên”

Nhìn Thập Nhất cùng Dạ Thiên Lăng đồng thời khó hiểu nhíu mày, Khanh Trần thấy trò đùa dai thực hiện được vui vẻ cười, giục ngựa đi.

Đi vài bước, nhện không được quay đầu, nhìn hai người đã quay ngựa rồi đi, càng chạy càng xa, biến mất ở trong màn đêm nặng nề.

Đèn đuốc mờ dần, giống như một hồi thâm mộng, Khanh Trần quay đầu nhìn Tứ Phương lâu, không khỏi thở dài một tiếng, xuống ngựa lên lầu.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tam Thu Sở Yến Nhân Sơ Trú

Khách nhân lần lượt tốp năm tốp ba rời khỏi, Tứ Phương lâu đã chuẩn bị đóng cửa, Khanh Trần đi về hậu viện, đứng ở trong viện, thật lâu sau Khanh Trần Ngẩng đầu nhìn trong phòng Tạ Vệ một mảnh hắc ám, cũng không biết là đã an toàn trở về chưa.

Trong phòng Tạ Kinh vẫn sáng ánh đèn, xuyên thấu qua cửa sổ giấy chiếu ra chút ánh sáng mờ mờ.

Yên tĩnh, làm cho đêm thu có vài phần cảm giác lạnh lẽo.

Vân Văn kiểm hơi thở ôn lạnh dây dưa nơi tay, hoảng hốt làm cho Khanh Trần cảm giác được thật kỳ diệu, giống như thật lâu trước kia bên trái tướng phủ, có một ít ký ức vụn vặt quen thuộc ngắt quãng.

Nàng bước lên lầu, gõ cửa phòng Tạ Kinh.

Trong phòng chỉ có một mình Tạ Kinh, Khanh Trần cũng không loay quanh gì, trực tiếp hỏi: “Tạ Vệ đã trở lại chưa?”

Tạ Kinh không ngờ nàng hỏi thẳng vậy, đáp lại: “Tại hạ đang muốn đi tìm Văn Thanh.”

Khanh Trần cười nói: “Ta biết.” Nhìn trong phòng tựa hồ cũng không có người khác, lại hỏi: “Tạ Vệ chẳng lẽ còn chưa trở về?”

Tạ Kinh trong mắt hiện lên cảnh giác: “Hắn đi ra ngoài sao? Ta lại không biết.”

“Người sáng mắt không nói tiếng lóng.” Khanh Trần lười cùng hân giả bộ ngớ ngẩn để, hạ giọng:“Hắn đêm nay ám sát Dạ Thiên Lăng bị thương, người đâu?”

Tạ Kinh vạn lần không dự đoán được nàng nói ra lời ấy, trong lòng kinh nghi, nhưng cuối cùng rốt cục nói:“Còn chưa có trở về.”

Tạ Vệ so với Khanh Trần rời đi trước, lúc này sớm nên trở về Tứ Phương lâu, Khanh Trần nhú mày:“Còn chưa trở về?”

Tạ Kinh ánh mắt một khắc cũng chưa từng rời khỏi nàng, hỏi:“Người đến tốt cùng là người phương nào?”

Khanh Trần vươn bàn tay mềm mại từ trong tay áo ra, ngọc trầm đặt ở lòng bàn tay:“Ta lại muốn trước hết nghe, Tạ huynh là người phương nào?”

Hai người ánh mắt không chút nào nhường nhịn ở không trung đối kháng, tựa hồ đều đang đợi đối phương thỏa hiệp trước. Lúc này ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng động, Tạ Kinh lập tức quát khê:“Ai?”

Ngoài cửa một mảnh yên tĩnh, không ai trả lời. Tạ Kinh tạm thời bỏ qua giằng co cùng Khanh Trần giằng, mạnh mẽ mở cửa phòng.

Đúng là Tạ Vệ đang tựa vào ngoài cửa, người đã lâm vào trạng thái bán hôn mê, bên cạnh một bãi máu tươi, đang chảy xuống không ngừng. Nương ánh trăng có thể nhìn thấy trên hành lang có nhiều vết máu, hẳn là Tạ Vệ một đường lưu lại.

Hai người chấn động, Khanh Trần vội vàng tiến lên hỗ trợ đem Tạ Vệ chuyển vào phòng trong, xem xét thương thế.

Trừ bỏ nguyên bản thương tích trên vai phải bị Dạ Thiên Lăng gây ra, Tạ Vệ trên người vài vết thương khá sâu, nghiêm trọng nhất là một kiếm trên đùi, hiển nhiên đã trúng động mạch.

Máu đỏ tươi không ngừng từ miệng vết thương dũng mãnh phun ra, nhiễm đỏ quần áo. Tạ Vệ sắc mặt trắng bệch cả người lạnh lẽo, là do mất máu quá nhiều gây sốc, không ngờ hẳn còn có thể chống đỡ trở về.

Khanh Trần bất chấp mọi thứ, trước đưa tay ngăn chặn cổ động mạch miễn cưỡng cầm máu, nói với Tạ Kinh: “Trong phòng ta có thuốc trị thương, ở mấy ngăn kéo đầu giường, nhanh đi lấy.”

Tạ Kinh nhìn Tạ Vệ đã hôn mê liếc mắt một cái có chút do dự, nhưng biết Khanh Trần y thuật cao minh, liền bước nhanh ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã trở về, trong tay cầm vài cái bình sứ: “Là cái nào?”

Khanh Trần chỉ chỉ một lọ trong đó: “Màu lam, đổ vào miệng vết thương.”

Tạ Kinh mở bình sứ, lại nhìn về phía Khanh Trần.

Khanh Trần biết hẳn không tín nhiệm mình lắm, vội la lên: “Đây là theo Minh Kinh Luận phối chế ‘Diễm Trà tán’, người nếu không tin ta, đó là muốn mạng của hẳn. Nếu không cầm máu, Đại La Kim Tiên cũng cứu không được hẳn.”

“Minh Kinh Luận!” Tạ Kinh giật mình, đem thuốc trên tay đổ vào miệng vết thương của Tạ Vệ, một bên hỏi: “Trong tay ngươi có Minh Kinh Luận?”

“Đã đánh mất.” Khanh Trần cũng không ngần đầu lên trả lời, buông lỏng tay, miệng vết thương Tạ Vệ lập tức một lần nữa lại trào ra đại lượng máu tươi, Diễm Trà tán lại bị trôi theo.

Ở trong trí nhớ Khanh Trần, sách kia tên là [Minh Kinh Luận] tự tay ghi chép cùng Vân Văn kiểm đều là từ một người trong lúc lâm chung tặng cho, tuy rằng sách kia trong lúc hỗn loạn đã bị mất, nhưng trong đó rất nhiều phương thuốc, cách giải độc lại đều ghi tạc trong lòng. Trong phủ

Thất hoàng tử nhàn đến vô sự, nàng cũng từng y phương thử phối chế không ít đan dược, “Diễm trà tán” này có một mặt cầm máu rất hiệu quả.

Tạ Vệ lúc này thoáng thanh tỉnh một chút, dứt quãng nói: “Đại ca..... Cần thận.....Người của Tịnh Huyết các.”

Tạ Kinh trong mắt hiện lên hàn quang không thể che giấu, Khanh Trần trong lòng buông lỏng, nàng theo bản lo lắng Tạ Vệ cùng Dạ Thiên Lăng lại xung đột, hiện tại xem ra, là gặp cừu gia khác.

Máu không cầm được, Khanh Trần nhú mày nói với Tạ Kinh: “Xé mảnh vải cho ta.”

Tạ Kinh đứng dậy xé rách tấm trải giường trắng tinh, đưa cho Khanh Trần. Nhìn Khanh Trần thủ pháp thuần thục ở trên miệng vết thương Tạ Vệ theo hướng máu chảy về tim quần hai ba vòng đánh một cái bán kết, lại ngẩng đầu tìm cái gì đó, cần lấy cây quạt ngà voi trên bàn, đặt ở bán kết đánh cái toàn kết, lại đem cây quạt nhẹ nhàng xoay, máu trên miệng vết thương Tạ Vệ nhất thời dừng lại, chậm rãi ngừng chảy.

Một lần nữa đem Diễm Trà tán đổ lên, Khanh Trần mới bắt đầu bắt tay vào xử lý miệng vết thương khác, cùng vết thương trên đùi so sánh, đều coi là vết thương nhẹ. Khanh Trần một bên nhanh chóng thay Tạ Vệ băng bó, một bên nghĩ, người này rõ ràng muốn đẩy Tạ Vệ vào chỗ chết, thật ngoan độc.

Xử lý vết thương để ý không sai biệt lắm, Khanh Trần nhẹ nhàng thở ra, Tạ Kinh thấy Tạ Vệ đã không còn nguy hiểm, tay chấp lại, đối Khanh Trần nói: “Đa tạ.”

Khanh Trần lắc đầu mỉm cười: “Nhắc tay chi lao.”

Tạ Kinh thần sắc lại ngưng trọng, ôm quyền với Khanh Trần nói: “Tại hạ mạo muội, xin hỏi lão lâu chủ hiện tại đang ở nơi nào?”

Hàng Mã lâu muốn ám sát Dạ Thiên Lăng, Khanh Trần cúi đầu rửa sạch vết máu trên tay, chậm rãi suy tư, rồi sau đó trả lời: “Lão nhân gia nàng đi về cõi tiên đã lâu.”

Tạ Kinh trong mắt đau xót, lời nói càng trầm: “Trong tay có Vân Văn kiếm, lại biết Minh Kinh Luận, nói vậy người.....”

Bỗng nhiên kiếm quang chợt lóe, Khanh Trần chỉ cảm thấy hàn khí đập vào mặt, một thanh nhuyễn kiếm áp trên cổ nàng.

Tạ Kinh tay cầm kiếm, trầm giọng nói: “Lão lâu chủ nhiều năm trước liền từng phát thệ, cuộc đời này tuyệt không thu nam đệ tử, việc này Hàng Mã trên dưới đều biết. Người không có thể là truyền nhân của nàng, nhất định cùng việc nàng tạ thế có liên quan.

Kiểm phong áp gáy, mang đầy sát khí, cảm giác mát dọc theo da thịt khuếch tán rộng rãi, cùng với trong phòng đầy mùi huyết tinh, hơi thở tử vong càng ngày càng đậm.

Khanh Trần không có phản kháng, vì phản kháng sẽ không có chút tác dụng. Đáy lòng sinh hàn ý, nhưng đôi mi thanh tú khẽ nhếch, mắt phượng phát lạnh, mâu quang sáng rọi lạnh thấu xương, nhìn thẳng Tạ Kinh.

Đối diện một lát, ngón tay tiêm mỡ của Khanh Trần đặt lên trường kiếm Tạ Kinh, nhẹ nhàng dùng một chút lực, đem đẩy ra vài phần, máu tươi trên tay ở trên thân kiếm mang một chút nhan sắc yêu mị, hồng chói mắt.

Khanh Trần nâng tay xả tóc trên đầu xuống, một đầu tóc đen duyên dáng xõa xuống như thác, dưới ánh nến hiện lên một chút tự nhiên choáng váng.

Tạ Kinh trợn mắt há mồm, từ công tử bỗng biến hóa thành giai nhân ngoài dự đoán mọi người, khiến người ta nhất thời không thể nói gì.

Khanh Trần mang theo vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu nhàn nhìn Tạ Kinh cùng lưỡi kiếm cách nàng không quá một thước, thân kiếm dưới ánh đèn như nước hồ thu phản chiếu ảnh ngược của khuôn mặt nàng.

“Nếu ta là nữ tử?” Nàng thản nhiên hỏi.

Không hổ là người đầy kinh nghiệm giang hồ, kinh ngạc trên mặt Tạ Kinh rất nhanh rút đi, khôi phục lại như cũ, chưa bao giờ gặp qua người bị đả thương kiếm trên cổ còn bình tĩnh như thế, mấy tháng này hãn vốn đối với Khanh Trần xử sự kinh doanh có chút thưởng thức, lúc này ngoài mắt lại có thêm vài phần, nói:“Người mới vừa rồi cứu xá đệ, ta cũng không muốn cùng người động tay.”

Khanh Trần âm thầm mắng, cuộc đời ta chưa từng giờ kiếm, người muốn động tay, ta làm sao là đối thủ?

Tạ Kinh rốt cục thu hồi nhuyển kiếm, Khanh Trần có thể phát hiện cảm xúc của hãn hơi dao động, nghe được hãn hỏi:“Người quả nhiên là truyền nhân của lão lâu chủ?”

Khanh Trần không có trả lời, chỉ hỏi:“Người cho là Vân Văn kiếm cùng Minh Kinh Luận như thế nào lại ở trong tay ta?”

Tạ Kinh trong giọng nói không khỏi mang theo chút kích động khó có thể ức chế: “Hai mươi năm, suốt hai mươi năm, rốt cục cũng để cho ta tìm được rồi.” Dứt lời lui về phía sau từng bước, tay áo dài đan lại quỳ gối:“Hàng Mã lâu Huyền bộ hộ pháp Minh Huyền gặp qua chủ nhân.”

Khanh Trần không nghĩ tới hãn đột nhiên làm đại lễ, đưa tay dìu hãn:“Làm cái gì vậy?”

Tạ Kinh nói:“Đối với Hàng Mã lâu mà nói, gặp Vân Văn kiếm như gặp lâu chủ, lão lâu chủ đã đem Vân Văn kiếm truyền cho chủ nhân, chủ nhân xin nhận ta cúi đầu.”

Lúc này Tạ Vệ từ trên giường tỉnh lại, mơ mơ hồ hồ nhìn Khanh Trần nửa ngày, nhận ra nàng là ai, cố hết sức nói:“Đại ca, nàng..... Nàng đêm nay từng hưởng Dạ Thiên Lăng cảnh báo.....”

Tạ Kinh cùng Khanh Trần thấy hần tỉnh lại, đều thả tâm. Khanh Trần thấy hần đã không còn trở ngại, chỉ là mất máu quá nhiều cần điều dưỡng, cười nói:“Mặc dù ta không đề tỉnh Dạ Thiên Lăng, người cũng khó đắc thủ, kiếm của hần so với người nhanh hơn.”

Trong mắt Tạ Vệ hiện lên một thần sắc giận dữ, lập tức âm đạm, kiếm của Dạ Thiên Lăng quả thật so với hần nhanh hơn.

Tạ Kinh không khỏi nói:“Chủ nhân đã biết ám sát Dạ Thiên Lăng là Hàng Mã lâu, lại vì sao phải cảnh báo hần?”

Khanh Trần nói:“Nếu không phải các người muốn ám sát Dạ Thiên Lăng, ta cũng sẽ không nhúng tay vào Hàng Mã lâu. Hàng Mã lâu vì sao phải thay Tây Đột Quyết làm việc?”

Tạ Kinh giải thích nói:“Ám sát Dạ Thiên Lăng chính là Yểm bộ Hàng Mã lâu tiếp nhận nhiệm vụ, không lâu trước Tây Đột Quyết A Sử Vương từng phái người mang năm vạn lượng hoàng kim ủy thác Hàng Mã lâu, cần tính mạng Dạ Thiên Lăng.”

“Hoàng kim năm vạn lượng,” Khanh Trần líu lười nói:“Thật nhiều tiền vốn.”

Tạ Kinh nói:“Đừng nói năm vạn lượng, cho dù là mười vạn lượng hoàng kim có thể mua đầu Dạ Thiên Lăng A Sử Vương hoặc là đều chấp nhận. Dạ Thiên Lăng từ mười lăm tuổi lãnh binh tới nay, trước sau bốn lần Đột Quyết đại bại, trăm binh vô số, trong đó bao gồm Tây Đột Quyết thân đệ A Sử Vương Qua Lợi Vương gia, người Đột Quyết đối với hần có thể nói sợ như quỷ my, căm thù đến tận xương tủy.”

Khanh Trần khinh thường nói:“Trách không được Dạ Thiên Lăng nói bọn họ không nên thân, có bản lĩnh giải quyết ân oán trên chiến trận, cư nhiên sau lưng ngầm mưu hại.”

Tạ Vệ thấy Khanh Trần bảo vệ Dạ Thiên Lăng, hỏi:“Chủ nhân cùng Tứ hoàng tử có sâu xa?”

Khanh Trần cười nói:“Phải, hắn đã cứu ta, cho nên ta há có thể khoanh tay đứng nhìn? Còn nữa, ta đã cứu hắn, người ta cứu sống, sao có thể nhìn hắn chết trên tay người khác?”

“Vậy liền khó giải quyết .” Tạ Vệ trầm tư trong chốc lát nói:“Yểm bộ tiếp nhận nhiệm vụ, không có khả năng dừng tay. Trừ phi người có thể chân chính trở thành Hàng Mã lâu lâu chủ, lấy thân phận này mệnh lệnh Minh Yểm buông tha nhiệm vụ.” Dứt lời nhìn Khanh Trần.

Không sao cả, Khanh Trần miễn cưỡng nghĩ, dù sao sự tình đến từng bước như vậy, tiến thoái đã không có bao nhiêu ý nghĩa. Nhân sự đã muốn quản, mạng người đã muốn tranh, chẳng lẽ bây giờ còn có thể vỗ vỗ tay cho là sạch sẽ? Sợ là người mơ tưởng, người khác cũng không để cho người sạch sẽ.

“Như vậy..... Phải thế nào mới có thể trở thành lâu chủ?” Khanh Trần hỏi Tạ Vệ.

Tạ Vệ vẻ mặt vui sướng, nói:“Hàng Mã lâu lịch đại lâu chủ phải được ‘Tuyệt Chiến’ tán thành.”

“Cái gì là ‘Tuyệt Chiến’?” Khanh Trần kỳ quái hỏi lại.

“Tuyệt chiến là thần thú Hàng Mã lâu, chỉ có nhân tài được nó tán thành mới có tư cách chấp chương Hàng Mã lâu, mà nó cũng chỉ nghe lệnh một mình lâu chủ.” Tạ Vệ giải thích.

Còn có sự tình này, Khanh Trần nghĩ, vậy đến tột cùng ai là lâu chủ? Nghe qua lại giống như thuận phục thần thú, nghĩ đến đây nhin không được nở nụ cười. “Như vậy, liền mang ta đi gặp Tuyết Chiến đi, triệu tập Cửu bộ, để cho bọn họ tiếp đón.” Khanh Trần tiêu sái cười nói, sau đó tươi cười chột tắt quay đầu nhìn Tạ Vệ: “Tịnh Huyết các lại là cái gì vậy, làm việc ngoan độc như vậy?”

Tạ Vệ chống đỡ thân mình ngồi dậy: “Tịnh Huyết các cùng Hàng Mã lâu bất hòa đã lâu, cừu hận đêm nay, ta nhất định hoàn trả đủ số.” Lại liếc mắt nhìn Khanh Trần một cái: “Người cũng là lâu chủ, có thể có cái phương pháp khắc địch gì?”

Khanh Trần biết hẳn đối với mình còn hoài nghi muốn thử, không chỉ có hẳn, bao gồm Tạ Kinh cũng nhất định còn tâm tư. Đáng tiếc bản thân hiện tại ngay cả Tịnh Huyết các chả biết, chỉ nghiêm mặt nói: “Ta là người bao che khuyết điểm, nếu người thực coi ta là lâu chủ, ta cũng tuyệt không bỏ qua Tịnh Huyết các.”

Tạ Vệ sửng sốt, rõ ràng không biết nói cái gì cho phải, Khanh Trần cười, trong ánh mắt có chứa ý tứ nghiên phán hàm xúc nói với Tạ Kinh: “Nơi này khả năng đã không còn an toàn.”

Tạ Kinh suy tư: “Ta đã thông tri Minh Thiên triệu tập Cửu bộ hộ pháp ở tổng đàn hội hợp, việc này không nên chậm trễ, chúng ta cũng nên tức khắc đến đó.”

“Vậy liền đi thôi.” Khanh Trần thản nhiên nói.

Sắp bước vào nơi mình không biết, kích thích mà lại tràn ngập lực hấp dẫn. Mặc kệ trên thực tế người muốn như thế nào, vận mệnh đã không còn theo quỹ tích trước đó.

Kỳ thật, người thật sự biết mình muốn thế nào sao?

Khanh Trần thường thường không thể trả lời vấn đề này, cho nên có đôi khi lại cảm thấy mình quá mê mang. Bất quá cũng không có việc gì, trước kia thanh tĩnh như vậy, không phải là vẫn hồ đồ đến đây nơi này? Như vậy chỉ cần mỗi khi làm bất cứ việc gì cũng không hối hận, liền không sai.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Chỉ Nói Giang Hồ Là Giang Hồ

Tạ Vệ thân thể khôi phục không sai biệt lắm, làm hôm sau Khanh Trần nhìn đến hần cũng kinh ngạc, cảm khái một chút. Trừ bỏ sắc mặt có chút tái nhợt ở ngoài, hần thoát nhìn cũng cùng người bình thường không có gì bất đồng, Khanh Trần không khỏi đối với y thuật của mình lại nhiều thêm vài phần tự tin.

Một đường đi tới Tạ Kinh hướng Khanh Trần kể lại chức trách của Cửu bộ Hàng Mã lâu, bên trong Cửu bộ, lấy Thiên bộ cao nhất, tổng chương tám bộ khác. Từ khi lâu chủ mất tích mấy năm nay, vẫn là Thiên bộ hộ pháp Minh Thiên kiểm tiền cho các bộ khác, phụ trách việc của lâu chủ. Dưới đó là Tạ Kinh thống lĩnh Huyền bộ, phụ trách hết thủy đối ngoại sự vụ của Hàng Mã lâu, giống như Tứ Phương lâu do là bọn họ quản lý làm cứ điểm thứ nhất. Rồi sau đó là Tạ Vệ thống lĩnh Hạo bộ, chức trách là hộ vệ lâu chủ, cùng loại với cấm vệ quân. Mấy năm nay lâu chủ mất tích, Hạo bộ vì tránh cho nhân viên để đó không dùng, cùng thống lĩnh hiệp trợ Yểm bộ làm nhiệm vụ ám sát, vậy mới có thể xuất hiện sự kiện Tạ Vệ ám sát Dạ Thiên Lăng.

Dưới Thiên huyền Hạo tam bộ, Khâm bộ huấn luyện, bồi dưỡng cùng khảo hạch thành viên; Hi bộ quản lý tài chính, kinh doanh sản nghiệp; Tín bộ điều phối sở hữu nội vụ hậu viên; Yểm bộ là tổ chức ám sát trong giang hồ ; Pháp bộ chấp chương hình phạt Hàng Mã lâu; Chấp bộ phụ trách xây dựng các phân đàn, tình báo liên lạc. Hộ kiểm sử tên đều cùng chính phân bộ của mình, Khanh Trần thế mới biết, cái gọi là Tạ Kinh Tạ Vệ ở Hàng Mã lâu phân biệt là hộ kiểm sử Minh Huyền cùng Minh Hạo, đây hẳn mới là chân chính xưng hô của bọn họ.

Hàng Mã lâu ừ bộ các tư mang chức mà thành hệ thống độc lập, lại có chế ước cùng kỷ luật cực kỳ nghiêm khắc, cùng chống đỡ toàn bộ tổ chức vận hành. Khanh Trần càng nghe càng lú lười, cảm giác quả thực giống một tiểu quốc gia, sau lưng Hàng Mã lâu đến tột cùng có bao nhiêu đại thế lực, trực giác Khanh Trần cho rằng kỳ thật ngay cả Tạ Kinh cũng không thập phần rõ ràng.

Khanh Trần một bên tiêu hóa mấy thứ này, một bên nhìn yên lặng cân nhắc kiểm pháp của Tạ Vệ. Do thương thế, Tạ Vệ tinh thần bình thường, không giống thường ngày lui tới chuyện trò vui vẻ, bất quá nhờ Khanh Trần chăm sóc nên khôi phục cũng rất nhanh. Khanh Trần có khi tò mò, thuận miệng hướng hấn loạn hỏi một ít về vấn đề kiểm pháp, kỳ thật nói đến để xem xét cảm xúc của hấn. Tạ Vệ cũng biết Khanh Trần dụng tâm, thường thường lấy cười mà đáp, nhất nhất thuyết minh.

Đãi tới kinh giao Bảo Lộc sơn, sơn mạch xa xưa phong cảnh kì thú, từ kinh thành vẫn hướng tây uốn lượn mà đi, thanh sơn thúy lâm liên miên, cả trăm dặm mà không dứt.

Tạ Kinh Tạ Vệ mang Khanh Trần theo một cái tiểu cốc hẻo lánh vào núi, xâm nhập nơi không người. Đi xuống, trước mặt dốc núi cao rộng mở trong sáng, lại có một cái tiểu cốc lớn.

Trong cốc dào dạt cây cối thanh u, một thác nước tự nhiên diện từ cao nhai phi lưu thẳng xuống, bắn tung tóe trong một cái đầm Bích sắc thâm huyền. Bốn phía xây dựng lầu các dựa vào, cấu tứ tinh diệu, xảo đoạt thiên công. Nhìn thấy Tạ Kinh Tạ Vệ, thỉnh thoảng có cấp dưới tiến lên hành lễ. Hai người bọn họ mang theo Khanh Trần đi vào một tòa lâu được xây dựng thành hình bán nguyệt trong cốc.

Khanh Trần ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, Đề hai chữ “Đế vũ”, nghĩ rằng Hàng Mã lâu khẩu khí không nhỏ, tổng đàn lại cùng hoàng đế cùng tên.

Đi vào bên trong, lại phát hiện kỳ thật bố trí thật đơn giản, chính diện có bảy Hắc y nhân đang ngồi.

Ba người vừa xuất hiện, bảy người mười bốn ánh mắt nhất tề rơi xuống trên mặt Khanh Trần. Khanh Trần không chút hoang mang, mặt mang ý cười, đứng yên nhìn chung quanh một lần, đó là bảy tên hộ kiếm sử còn lại, bốn nam ba nữ, chỉ nhìn ánh mắt liền biết là những người không tầm thường. Ở giữa là một lão giả lấy cái khăn đen che mặt, nhìn không thấy dung nhan, cả người bình thản như hòa tan, thâm tàng bất lộ, khiến người ta khó có thể nắm lấy.

Trong khi Khanh Trần nhất nhất đánh giá mọi người, bảy người kia cũng nhìn chăm chú vào phát gian Vân Văn kiếm trên đầu nàng. Tạ Kinh Tạ Vệ rời Khanh Trần, đứng ở bên người lão giả che mặt, hai người sớm thu hồi hỉ giận nói cười thường ngày, vẻ mặt nghiêm túc.

Lão giả che mặt đứng lên, Nói với Khanh Trần:“Hàng Mã lâu Thiên, Huyền, Hạo, Khâm, Hi, Tín, Yểm, Pháp, Chấp cửu bộ hộ kiếm sử, cung nghênh Phượng cô nương.”

Khanh Trần liền cười:“Khanh Trần gặp qua các vị hộ kiếm sử.”

Lão giả che mặt nói:“Tại hạ Thiên bộ hộ kiếm sử Minh Thiên,” Chỉ phía trái một người tuổi chừng bốn mươi tuổi:“Pháp bộ Minh Pháp.” Theo thứ tự đi xuống vì Khanh Trần giới thiệu.

Nữ tử bên cạnh Minh Pháp vóc người vừa phải khuôn mặt皎 hoạt, tà vân ngự kế, trên tay một cái ngân tiên tinh tế quần quít lấy, chính là khâm bộ hộ kiếm sử Minh Khâm; Bên cạnh nàng là Minh Mi, hai ria mép như kim bàn tính, thật giống một chường quỳ; Sau Minh Tín cũng là nữ tử, thoát nhìn khôn khéo hào phóng, nên chường quản nội vụ rất chắc chắn; Minh Chấp thân hình khang kiện diện mạo bình thường, nếu trong lời nói không lưu tâm chút cũng nhìn không ra trong mắt hẩn chợt lóe tinh quang;

Để cho Khanh Trần ngoài ý muốn là Yểm bộ Minh Yểm, dáng người cao gầy, khuôn mặt lạnh lùng ít ,huyết sắc, tóc dài búi cao sau đầu, vừa thấy còn tưởng rằng là nam tử, lại trên thực tế là nữ sát thủ nguy hiểm nhất Hàng Mã lâu.

Vì Khanh Trần nhất nhất giới thiệu xong, Minh Thiên nói:“Minh Huyền đã đem sự tình từ đầu đến cuối kể lại cho ta, Minh Thiên cử bộ hộ kiểm sử thính Phượng cô nương ban thưởng Vân Văn kiếm để nhận diện.”

Khanh Trần lúc trước đã nghe Tạ Kinh nói qua, biết bọn họ muốn nhận Vân Văn kiếm thật giả, rút ngọc trâm, đưa tới trong tay Minh Thiên.

Minh Thiên tiếp nhận ngọc trâm, bên cạnh sớm chuẩn bị tốt một cái bạch ngọc bồn nho nhỏ, trong bồn chứa nước trong vắt, cung kính đem ngọc trâm để vào trong nước, mấy người khác vẻ mặt chú ý, nhìn bạch ngọc bồn.

Ngọc trâm Vân Văn ở trong nước lặn lặn vài cái, chậm rãi dừng lại, rồi sau đó, một tầng màu tím nhạt mờ mờ lung lung như ẩn như hiện lưu luyến từ đầu trâm, dần dần hướng trâm vĩ khuếch tán qua, càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng biến mất không thấy.

Khanh Trần cảm thấy bọn họ tựa hồ muốn đem cây trâm này nhìn như sinh mệnh bình thường, không ai nói chuyện.

Hồi lâu, nghe Minh Thiên cảm khái nói:“Quả thật là Vân Văn kiếm, Phượng cô nương, mời theo ta đi.”

Mấy người khác đều đối Khanh Trần hơi hơi thi lễ, trong thần sắc tăng thêm vài phần khách khí. Khanh Trần tiếp nhận ngọc trâm Minh Thiên trả lại, một lần nữa cài lên búi tóc, đi theo Minh Thiên dẫn, đám người Tạ Kinh Tạ Vệ theo sau mà đến.

Tiền đường mặc dù đã đủ lớn, nhưng hậu đường so với tiền đường còn muốn lớn hơn rất nhiều, phía trên bức tường, có mấy bức họa vẽ nữ tử.

Khanh Trần nhìn lại, từng nữ tử đều có khí chất thần mạo bất đồng, hoặc cao thượng, hoặc yên tĩnh, hoặc quyến rũ, hoặc linh động, khiến người ta không thể không hướng về. Một vị nữ tử cuối cùng một thân hoàng sắc vũ sam, mục như nước hồ thu, mi như Viễn Sơn, lại rất có thần thái hiên ngang, tay phải nắm một thanh trường kiếm, chỉ xéo phía dưới, anh khí nghiêm nghị.

Minh Thiên đối với tám bức họa nói:“Đây là Hàng Mã lâu lịch đại lâu chủ, một vị cuối cùng là đại lâu chủ thứ tám hai mươi năm trước mất tích.”

Khanh Trần gật gật đầu, nguyên lai Hàng Mã lâu lâu chủ đều là nữ tử, Minh Thiên cùng chín người vẽ mặt nghiêm kính, ở trước bức họa nghiêm nghị mà đứng, không hề nói gì.

Khanh Trần nhắc vạt áo, đến trước một cái bồ đoàn màu vàng quỳ gối, đối với mấy bức họa thi ba lượt lễ, lấy kì tôn kính. Ngoài ý muốn là, khi nàng làm lễ lần thứ ba, đột nhiên nghe được một tia động tĩnh, tám bức họa trước mặt giống bức tường chậm rãi từ hai bên phân di, mặt sau bức tường, lộ ra một cái hang tuyết, một cổ hàn khí đập vào mặt, tuyết quang thứ nhân trong lúc nhất thời không mở được ánh mắt.

Khanh Trần trong lòng kinh ngạc may có phu trấn định nhiều năm dưỡng thành ngày càng tăng trưởng che giấu cẩn thận, khóe môi đỏ bừng thậm chí còn mang theo tia cười tự nhiên yếu ớt, nhìn về phía Minh Thiên. Minh Thiên già thành tinh, trong mắt toát ra thần sắc khó hiểu, giống như gặp phải thời khắc mang ý nghĩa trọng đại, cõi lòng đầy hy vọng khẩn trương:“Tuyết Chiến hầu chủ nhiều năm, Phượng cô nương, thỉnh.”

Khanh Trần mỉm cười vuốt cằm, theo bồ đoàn đứng lên.

“Tuyết Chiến tính liệt, hết thầy cẩn thận.” Vẫn không nói được một lời Tạ Vệ đột nhiên nói một câu.

Tạ Kinh cũng nói:“Một khi tuyết động đóng cửa, không có tuyết chiến thì không thể mở ra, người đã hiểu?”

Khanh Trần nhướn mày cười nói:“Yên tâm, mặc dù là tính liệt, nó cũng sẽ không đối chủ nhân như thế.” Dứt lời bước vào hang, phía sau cơ quan lập tức vận chuyển, cửa động đóng lại.

Cửu bộ hộ kiểm sử đối mặt cửa hang đã đóng một mảnh yên lặng, một lát sau, Minh Khâm mở miệng nói:“Các người cho rằng..... Nàng về được sao?” Thanh âm khi cúi đầu của nàng có một loại từ tính, khiến người nghe xong thực thoải mái, lúc này cũng không miễn dẫn theo vài phần ưu nghi.

Tạ Vệ nhìn cửa đá, mày kiếm hơi nhíu, mọi người không nói.

Chỉ có Minh Thiêncười nói:“Ta chờ tin lành đi.”

Qua gần hai canh giờ, trong tuyết động không hề có động tĩnh, chín người cũng nhẫn nại được, không vội không nóng nảy.

“Chấp bộ chủ sự Chấp Lương thỉnh gặp Bản bộ hộ kiểm sử.” Đột nhiên có người ở phía ngoài giương giọng cầu kiến.

Minh Chấp đứng dậy:“Ta đi nhìn xem.” Thân hình vừa động, đã đến tiền đường, như ảnh như mị, bằng một thân khinh công này đã thuộc hàng nhất lưu trong giang hồ.

Chấp Lương dáng người khôi ngô, vẻ mặt nghiêm túc, thấy Minh Chấp bẩm báo nói:“Có thuộc hạ ở sườn Nam Sơn nói phát hiện thi thể Yểm bộ chủ sự Yểm Thiết , còn thỉnh hộ kiểm sử ra lệnh.”

Minh Chấp trên mặt vững như bàn thạch hơi động, quay đầu kêu lên:“Minh Yểm!”

Vừa xuất khẩu, bên người bóng người chột lóe, Minh Yểm đã đến một bên, mâu trung âm trầm lệ khí tung bay, lạnh lùng hỏi Chấp Lương:“Việc từ khi nào?”

Chấp Lương cung kính đáp:“Xác chết vừa mới phát hiện, đã đưa tới Yểm bộ phân đường. Tín bộ chủ sự nghiệm minh, người là chết vào nửa canh giờ trước.”

Minh Chấp cùng Minh Yểm liếc nhau, phân phó nói:“Người đi đem tình hình cụ thể vào bẩm Thiên bộ hộ kiểm sử, chúng ta đi nhìn xem.” Dứt lời cùng Minh Yểm song song lướt đi, biến mất ở trong rừng.

Chấp Lương nhập đường đem sự tình từ đầu đến cuối nhất nhất bẩm báo, dưới khăn che mặt mặc dù nhìn không tới thần sắc Minh Thiên, nhưng từ trong ánh mắt hẳn cảm giác được một tia hơi thở ngưng trọng. Trừ bỏ Yểm bộ ngoại lệ, các bộ Hàng Mã lâu nghiêm ngặt rắn dạy, ở giang hồ cực ít khi lộ diện, cấp dưới ở lãnh địa tổng đàn bị hại lại chưa bao giờ phát sinh qua, sự tình lần này đã cực kỳ nghiêm trọng.

Minh Thiên nghe xong bẩm báo, lập tức bố trí :“Minh Huyền Minh Hạo thủ hộ tuyệt động không được rời đi, bốn vị hộ kiểm sử khác triệu tập cấp dưới tức khắc tra rõ tổng đàn, việc này không phải là nhỏ, đều tự cẩn thận làm việc.” Đám người Minh Pháp lĩnh mệnh, theo các hướng đông tây nam bắc tứ phương mà đi.

Tạ Kinh Tạ Vệ huynh đệ lui về phía sau từng bước, giống như để tiện quan sát, phòng ngừa vạn nhất.

Minh Thiên mi gian xẹt qua một tia sầu lo, làm như đã nhận ra hơi thở bất an của hắn. Hàng Mã lâu giấu tài mười mấy năm, hôm nay vẫn có địch nhân tìm tới cửa, mà lại đúng ngày tân lâu chủ phế lập, khiến người không khỏi tâm ưu.

Qua nửa ly trà nhỏ, phía nam đột nhiên vang lên một tiếng xé gió bén nhọn, Minh Thiên cả người chấn động, Minh Hi nguy hiểm cầu viện!

Trên bầu trời một đám tên xuất hiện làm người ta tim đập nhanh. Hai mặt lập tức có lưỡng đạo lam quang dâng lên, Khâm bộ Pháp bộ đã đi tiếp viện. Minh Tín lại dẫn Tín bộ tức thời chạy về, lộ ra một đạo phòng tuyến, toàn bộ sơn cốc ở tiền nhập vào trạng thái toàn diện phòng ngự.

Rừng phía nam, Minh Hi giúp đỡ cơ hồ đã lâm vào hôn mê Minh Chấp lao đảo không vững, Minh Khâm Minh Pháp nửa đường gặp gỡ, chỉ thấy hắc cánh tay máu tươi đầm đìa, Minh Yểm cũng không thấy bóng dáng.

Minh Chấp trên mặt xanh đen, môi lại tái nhợt như chết, cắn chặt hàm răng, hiển nhiên ở ẩn nhẫn thống khổ thật lớn, xem tình hình là trúng kịch độc. Minh Khâm tiến lên đỡ lấy Minh Chấp, lắc đầu nói: “Đây là độc gì? bá đạo như vậy.”

Minh Pháp đưa tay đặt lên mạch đập Minh Chấp, trên mặt co rúm lại một chút: “Không biết, đối phương là loại người nào? Minh Yểm ở đâu?”

Minh Hi lộ vẻ sầu thảm nói: “Minh Yểm rơi vào trong tay bọn họ, ta cứu không kịp, chỉ đoạt được Minh Chấp. Là người Tịnh Huyết các, mười ba Huyết Sát cư nhiên toàn thể xuất động.”

Minh Pháp trong mắt tinh quang chợt lóe: “Ta lui về tổng đàn, đi nhanh.”

Xem qua thương thế Minh Chấp, đám người Minh Thiên cũng thúc thủ vô sách.

“Hàng Mã lâu quả nhiên biết hưởng thụ, địa phương non xanh nước biếc như vậy, chỉ dùng để đến chăm sóc người thân trước lúc lâm chung.” Để Vũ đường gặp Tịnh Huyết các kiêu ngạo khiêu khích, theo thanh âm này, mười ba hồng y nhân xuất hiện ở tiền đường, cùng bọn hắc là mấy người

một thân trường bào dị tộc, tóc tết dài đến thắt lưng, lưng dắt loan đao, đúng là người Đột Quyết.

Minh Thiên bất động thanh sắc quét qua Tịnh Huyết các một cái:“Tịnh Huyết Các chủ Khuông Tự Sơ Khuông Các chủ đại giá quang lâm, Hàng Mã lâu thật vinh hạnh, chỉ là không biết Tịnh Huyết các khi nào thành tay sai Tây Đột Quyết, chúc mừng!” Trong lời nói tuy là chúc mừng, giọng điệu cũng là trào phúng không thôi.

Khuông Tự Sơ biến sắc, âm trầm thâm nói:“Hàng Mã lâu các người khắp nơi cùng Tịnh Huyết các ta đối nghịch, hôm nay nên tính toán sổ sách đi.”

Minh Thiên chậm rãi nói:“Các hạ phái mười ba Huyết Sát ti bí âm độc, Hàng Mã lâu đơn giản chỉ nói ‘Đạo bất đồng bất tương mưu’ thôi, Các chủ nói quá lời.” Ngụ ý tự nhiên là Tịnh Huyết các người sở tác sở vi làm người khinh thường, Hàng Mã lâu ngay cả cùng người kết thù đều thấy dơ bẩn.

“Chết đến nơi còn lớn miệng.” Khuông Tự Sơ chỉ Minh Yểm:“Không bằng tại hạ trước lấy người này huyết tể Huyết Sát, người nghĩ như thế nào?”

Hồng y nhân chế trụ Minh Yểm khoát tay, ở sau lưng Minh Yểm đánh một chưởng, Minh Yểm cả người run lên, một ngụm máu tươi phun đầy vạt áo, tỉnh lại. Khóe miệng đầy máu chậm rãi chảy xuống, sắc mặt trắng bệch, một đôi đôi mắt đẹp lại lạnh lùng nhìn người nọ, không chút nào khuất phục.

Minh Thiên nhìn mà rung mình, Minh Khâm cùng Minh Yểm xưa nay giao hảo, sớm nhẫn nại không được, đang muốn cứu người, trong đan điền bỗng nhiên đau xót, giống như cương đao loạn giáo, thét lớn một tiếng cơ hồ không đứng dậy nổi.

Khuông tự Sơ xót xa cười nói:“Độc trên người Minh Chấp tư vị không sai đi, Minh Pháp hộ kiếm sử, người ở đâu?”

Minh Pháp không nói được một lời, âm thầm vận công chống cự độc tính phát tác, xoa chuôi kiếm tay hơi hơi rung động lại tiết lộ tình cảnh của hắn.

Địch nhân vừa xuất hiện, đã có bốn người bị thương, một người rơi vào tay địch, có thể thấy được Tịnh Huyết các vì kế hoạch hành động lần này dự mưu đã lâu. Minh Thiên xem xét tình thế, bốn người trọng thương chưa lành, chỉ dư ba người có thể cùng địch chiến một trận. Hàng Mã lâu căn cơ hùng hậu, hộ kiếm sử dưới tay đông đảo, sớm đem người xâm nhập bao vây, nhưng Khuông Tự Sơ không hề kinh hoảng, xem ra cũng sớm có chuẩn bị. Tịnh Huyết Sát mười ba người đều một thân võ công tà môn, một người đã rất khó ứng phó, mà nay mười ba người đồng thời xuất động, hôm nay khó tránh khỏi một hồi ác chiến. Khuông Tự Sơ ra tay âm hiểm, giỏi nhất dụng độc tra tấn địch nhân, đây mới là chỗ khó lòng phòng bị, đám người Minh Chấp cũng không biết có thể chống cự được đến khi nào.

Lúc này người Đột Quyết bên người Khuông Tự Sơ nói:“Hàng Mã lâu giết không được Dạ Thiên Lăng, chớ trách bốn vương gia đổi ý, nay muốn đổi khách hàng. Bốn vương gia nhận được mật báo, nghe nói Hàng Mã lâu cùng hoàng thất Trung Nguyên có sâu xa, các người không bằng đem tình hình thực tế bẩm bốn vương gia, nói không chừng tha cho người một cái tính mạng.” Người này đúng là con trai độc nhất của Tây Đột Quyết A Sử Vương

Minh thiên lạnh cười một tiếng:“Lòng muông dạ thú, dám đến Trung Nguyên giường oai, thật sự là mơ mộng hão huyền.”

Khuông Tự Sơ xua tay nói:“Vậy để cho Tịnh Huyết các trước giúp Vương gia bút trưởng này, lấy làm thành ý như thế nào?”

Đột nhiên, trong Đế Vũ đường truyền ra một thanh âm thanh thúy êm tai:
“Khuông Tự Sơ người ngày hôm trước giậu đồ bìm leo làm bị thương hộ
kiếm sử Minh Hạo, có phải nên tính toán bút trưởng này hay không?”

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Xa Nhau Rồi Tâm Tích Đông Phong

Từ trong Đế vũ đường Khanh Trần đi ra trong lòng ôm một động vật nhỏ giống như mèo, chậm rãi mà đến, phía sau Tạ Kinh Tạ Vệ hai người tả hữu hộ vệ đi theo. Khuông Tự Sơ chỉ thấy nàng bước đến áo trắng phiêu diêu, một đôi song đồng trong suốt phỉếm nắng sáng rọi, giơ tay nhắc chân đều mang khí độ cao hoa, dù là cuộc hăn đời duyệt mỹ vô số, cũng thấy trước mắt sáng ngời.

Hộ Vương gia lại không chuyển mắt nhìn Khanh Trần, nghĩ rằng nơi này lại có sắc đẹp như thế, không uống công tới đây một chuyến, ra vẻ văn nhã làm Trung Nguyên chi lễ nói: “Cô nương quốc sắc thiên hương, bốn vương thực thường thức.”

Mặc dù không biết tình hình trong tuyết động, Minh Thiên nhìn thấy Khanh Trần ôm ấp Tuyết Chiến, liền hiểu được Tuyết Chiến nhận Khanh Trần làm chủ, tiến lên nói: “Thuộc hạ tham kiến Phượng chủ.”

Khanh Trần nâng tay: “Các vị miễn lễ.” Tuyết Chiến từ trong tay nàng nhẹ nhàng nhảy xuống, thân hình nó không lớn, cái đuôi như hồ ly thon dài mềm nhẹ, toàn thân tuyết trắng, chỉ có trên trán mang theo một nhúm lông màu vàng, hai mắt kim mang chớp động, không biết là linh thú gì.

Khanh Trần ra khỏi tuyết động đã nghe Tạ Kinh Tạ Vệ tường thuật địch tình, lúc này thả Tuyết Chiến xuống, Tuyết Chiến tới bên Minh Chấp ngồi vài cái, yết hầu thấp giọng phát ra tiếng “Ô ô” .

Khanh Trần nhìn kỹ sắc mặt Minh Chấp, rồi sau đó liếc mắt nhìn Hộ Vương gia một cái, khóe môi mỉm cười, đáy mắt lại lạnh lùng : “Vương gia

quá khen, chỉ tiếc bốn cô nương đối với Vương gia cũng không thưởng thức, đa tạ đã cất nhắc.”

Khuông Tự Sơ xấu hổ, cười gượng nói:“Hàng Mã lâu lại tìm một nữ tử mềm mại kiêu nhu làm lâu chủ, quả nhiên là vận số đã hết, không bằng để cho Tịnh Huyết các ta quản lý thay đi.”

Khanh Trần cười khanh khách không nhanh không chậm nói với Khuông Tự Sơ: “Khuông Các chủ, người ở trên người Minh Chấp hạ bốn loại độc, một loại là cỏ Ngũ Bước, một loại là Phượng Đỉnh Tiên, còn có một loại là Tô Cẩn Hoàng. Minh Khâm dính của người Phượng Đỉnh Tiên, nội kinh khí trong đan điền hỗn độn va chạm khó có thể vận chuyển; Minh Pháp trúng Tô Cẩn Hoàng, nếu vận công sẽ gặp huyết mạch nghịch lưu đau nhức vô cùng. Về phần Minh Chấp, cỏ Ngũ Bước người pha tạp lam bồ hóng, cho nên cả người hắc huyết đạo bị đóng băng thống khổ giống như nằm trên bàn đinh, bất quá lam bồ hóng không có cỏ Ngũ Bước sẽ không phát tác nhanh như vậy. Khuông Các chủ, ta nói đúng hay không?”

Khuông Tự Sơ biến sắc, cười u ám nói:“Vị cô nương này nói vậy cũng là hành gia dụng độc, bất quá chỉ biết độc tính là vô dụng, giải không được độc sẽ chết người.”

Khanh Trần ngạo nghễ nói:“Ta đã nói được ra, liền có thể giải độc, thiên hạ chi độc không có loại nào Minh Kinh luận không có. Không bằng chúng ta thử xem, người dùng bốn loại độc, ta chỉ dùng một loại, ta nếu giải được độc của người, người liền ngoan ngoãn rút khỏi Hàng Mã lâu cho ta, người nếu giải được độc của ta, lâu chủ ta chấp tay dâng các hạ, như thế nào?”

Khuông Tự Sơ trong mắt nhất thời lộ ra sát khí:“Minh Kinh luận ở trong tay người?”

Khanh Trần nói:“Cùng người có quan hệ gì đâu?”

“Tốt lắm!” Khuông Tự Sơ mắt tam giác như độc xà mị mị: “Hộ Vương gia, Minh Kinh luận về tại hạ, nha đầu kia về người .”

Hộ cười gian nói: “Các chủ yên tâm, bốn vương sẽ hảo hảo yêu thương mỹ nhân này, làm cho nàng ngoan ngoãn hầu hạ bốn vương.....”

Ai ngờ hăn còn chưa dứt lời, phía sau vang lên tiếng gió sắc bén, tiếp theo tai phải đau xót, “Vút” một tiếng, một cây tên mang theo vòng tai tượng trưng thân phận vương tộc của hăn treo trên một gốc cây đại thụ che trời, thân tên cơ hồ toàn bộ nhập vào thân cây, chỉ còn lại có lông vũ ở bên ngoài, ánh sáng mặt trời chiếu trên vòng tai bảo thạch quý báu, hiện lên một đạo thất thải sáng bóng chói mắt.

Chỉ nghe một cái thanh âm lạnh nhạt xa xa nói: “Hộ Vương, ngâm cái miệng thối của người lại.”

Khuông Tự Sơ cả kinh. Hộ Vương kinh hồn chưa kịp chấn định, vội vàng quay đầu, vừa thấy sắc mặt đại biến như gặp quỷ mị, cả kinh nói: “Người..... Dạ..... Dạ Thiên Lăng!”

Xuất kỳ bất ý, Khanh Trần trong lòng mừng rỡ. Cách đó không xa ở vách núi phía trên, Dạ Thiên Lăng một thân võ phục trắng tinh, lưng đeo trường kiếm tay cầm cung, lạnh lùng nhìn phía này. Ánh mắt kia giống như ảnh ngược soi chiếu toàn bộ núi rừng thúy sắc, lại làm cho nhiều loại hoa ở bích lâm dưới ánh mắt lạnh lùng không tiếng động tịch diệt.

Hộ bị Dạ Thiên Lăng dọa sợ sắc mặt xanh trắng, đáy lòng phát lạnh, hăn mấy lần ở trong tay Dạ Thiên Lăng tìm được đường sống trong chỗ chết, càng từng bị Dạ Thiên Lăng một tên xỏ xuyên qua bả vai suýt nữa ngay cả mệnh đều đi không trở lại. Ba chữ Dạ Thiên Lăng, giống như là Tu La ở địa làm cả Đột Quyết kinh truật, một ngày Dạ Thiên Lăng còn sống, Đột Quyết liền vĩnh viễn không có ngày xoay người, vì vậy hăn mới có thể không tiếc số tiền lớn phái người ám sát Dạ Thiên Lăng.

Miễn cưỡng tươi cười, Hộ nói:“Lăng Vương gia..... Biệt lai vô dạng.”

Dạ Thiên Lăng thân nhiên nói:“Người không thành thành thật thật ở Đột Quyết, dám trộm nhập hoàng đô gây sóng gió, A Sử Vương quản giáo con thật tốt.”

Hộ ỷ vào Khuông Tự Sơ hộ tại bên người, lá gan lớn chút, nói:“Lăng Vương gia ngày xưa tặng cho, Hộ cùng phụ hoàng không dám quên đi.”

Dạ Thiên Lăng đáy mắt xẹt qua một tia cười lạnh:“Nghe nói người muốn tính mạng ta, không bằng hiện tại tới lấy, nói không chừng còn có thể tiết kiệm năm vạn lượng hoàng kim.”

Khuông Tự Sơ tiến lên phía trước từng bước:“Ta Tịnh Huyết các đối với năm vạn lượng hoàng kim thực cảm thấy hứng thú, Lăng Vương gia, thỉnh.”

Dạ Thiên Lăng khước mắt cũng không từng liếc Khuông Tự Sơ một chút, lúc này sơn gian nguyên bản im lặng đột nhiên đồng thời xuất hiện vô số binh lính một thân quần áo nhẹ liền giáp, từ trên cao nhìn xuống bao quanh vây quanh sơn cốc, cung thiết nỗ nghiêm trận nhắm mọi người trong cốc. Thập Nhất từ một gốc cây đại thụ tới bên cạnh Dạ Thiên Lăng , cười nói:“Khuông Các chủ, cùng với Tứ ca ta động tay còn sớm chút, đao kiếm không có mắt, trăm ngàn lần không cần lộn xộn.”

Khuông Tự Sơ cùng Hộ đồng thời biến sắc, chừng này binh lính cũng đạt tới mấy ngàn người, bọn họ võ công cao tới đâu, cũng đánh không lại nhiều binh mã như thế.

Càng làm cho Khuông Tự Sơ kinh nghi là, hắn điều động ba trăm cấp dưới ở ngoài cốc lúc này cư nhiên không hề báo động, xem ra đã bị tiêu diệt, cấp dưới Dạ Thiên Lăng mang đến tất nhiên đều không phải dạng vừa.

Khanh Trần nhân cơ hội này, chỉ việc nghĩ cách vì đám người Minh Chấp giải độc, lại thay Minh Hi bằng bó miệng vết thương. Tuy rằng không biết Dạ Thiên Lăng sao lại tới đây, nhưng không thể nghi ngờ hẳn đúng lúc thay Hàng Mã lâu giải quyết đại phiền toái.

Dạ Thiên Lăng lạnh lùng chăm chú nhìn Hộ: “Còn không mau cút đi, chẳng lẽ muốn bốn vương đưa tiễn ngươi?”

Hộ cực không cam lòng nhìn bốn phía, rốt cục ý thức được bên ta hoàn toàn bị vây trong hoàn cảnh xấu, cắn hận nói: “Lăng Vương gia, sau này còn gặp lại, ban thưởng hôm nay, Hộ ghi nhớ trong lòng.”

Dạ Thiên Lăng trong mắt như có ánh sao xẹt qua, thân hình đột nhiên xuất động, áo choàng màu trắng theo gió phất phơ, người giống như một tấm vải màu trắng từ vách núi tà tà rơi xuống. Hộ chỉ cảm thấy kiếm phong áp đỉnh, hàn khí đập vào mặt, hoảng sợ dùng loan đao chém ra, cùng trường kiếm Dạ Thiên Lăng trên đỉnh đầu giao kích, phát ra một tiếng thanh minh chấn động lỗ tai người.

“Đinh đương” Mấy tiếng thanh vang, Dạ Thiên Lăng đã rơi xuống phía sau Hộ, Hộ bị hấn kích khởi cuồng tính, đao chặt về phía sau lưng hẳn. Dạ Thiên Lăng thân cũng không quay lại, vỏ kiếm từ dưới áo choàng nhanh như thiểm điện chém ra, Hộ bị đau hô một tiếng, bị đánh trúng bụng lão đảo rút lui. Tiếp theo trên mặt một trận lạnh lẽo đau đớn, kiếm phong Dạ Thiên Lăng như từ trên trời giáng xuống, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đập lên hai gò má hẳn, mặc dù không thấy miệng vết thương lại đau đến cốt tủy, lập tức nửa bên mặt sưng đỏ lên.

“Đây là cảnh cáo ngươi về sau chớ ở trước mặt Phượng cô nương nói năng lỗ mãng.” Trường kiếm Dạ Thiên Lăng không biết khi nào đã trở lại vỏ, hờ hững nói: “Trở về chuyển cáo A Sử Vương, hẳn nếu không quản giáo con cho tốt, liền thú nhiều vài Vương phi, miễn cho không người nổi nghiệp.”

Khanh Trần nghe vậy suýt nữa cười ra tiếng, ý cười trong mắt nhìn Dạ Thiên Lăng. Ánh mắt Dạ Thiên Lăng dừng ở trên người nàng, đáy mắt ấm áp, nhưng tiếp theo lại khôi phục bộ dáng lạnh lùng, đáy mắt giống như băng sương đóng băng không thấy độ ấm, trừng mắt liếc nhìn Khanh Trần một cái. Khanh Trần kinh ngạc, không biết hẳn tại sao tức giận.

Khuông Tự Sơ đa mưu túc trí, biết hôm nay chiếm không được chỗ tốt. Hẳn quyết định thật nhanh, thấy Hộ chật vật rời đi, giả ý cười nói: “Đã có Lăng Vương gia ở đây, Tịnh Huyết các liền đi trước một bước.” Dứt lời đổi thuộc hạ nhất ý bảo: “Chúng ta đi!”

“Lưu lại Minh Yểm!” Khanh Trần tiến lên từng bước nói: “Tứ ca, không thể để bọn hắn mang Minh Yểm đi.” Nói ra miệng, đột nhiên nghĩ, lần này Minh Yểm là nhân vật chủ yếu ám sát Dạ Thiên Lăng, Dạ Thiên Lăng sao có thể cứu nàng?

Dạ Thiên Lăng quay đầu nhìn nàng một cái, nói với Tịnh Huyết các: “Phượng cô nương nói chuyện các người đã nghe được?”

Hồng y nhân kèm hai bên Minh Yểm đem Minh Yểm một phen tóm tới trước người: “Người bắn tên thử xem, xem ai chết nhanh hơn.”

Dạ Thiên Lăng đảo tước vô tình khước miệng lộ ra một tia ý cười mỉa mai: “Ta nói một lần cuối cùng, thả người.”

Hồng y nhân kéo Minh Yểm chậm rãi lui về phía sau, Dạ Thiên Lăng ánh mắt lạnh xuống, khoanh tay chậm rãi đi về phía hắn như tản bộ trong sân.

Người nọ quát: “Đứng lại! Còn tới ta giết nàng!”

Dạ Thiên Lăng ánh mắt như thanh phong, nhìn như yên lặng lại lãnh liệt nhiếp người: “Đơn giản là các người chôn cùng nhau thôi, có lợi.”

Người nọ bị hấn nhìn đáy lòng phát lạnh, trong nháy mắt khi tâm thần hấn xao động, một đao hàn quang sắc bén vọt qua hai người, nhẹ nhàng như tuyết, kiếm khí dưới dương quang tựa hồ nhiễm sương giá, thiên địa biến sắc.

Một đạo quang hoa mị ảnh chói mắt từ trong tay Dạ Thiên Lăng chém về phía cổ họng người nọ, bên trong quang ảnh, người nọ mạnh mẽ lui về phía sau, thân kiếm tổn hại, hoảng sợ không dám tiến lên. Thân mình Minh Yểm vô lực đã bị Dạ Thiên Lăng đưa tay tiếp nhận, mềm nhẹ tựa vào trên người hấn.

Xuất kiếm, lui địch, đoạt người, hết thảy chỉ trong nháy mắt, thẳng đến khi trường kiếm Dạ Thiên Lăng vào vỏ, Khanh Trần mới phản ứng lại, nhin không được tự đáy lòng kêu một tiếng.

Những người khác của Tịnh Huyết các bị kiếm khí của Dạ Thiên Lăng kích khởi sát tính, mắt lộ ra hung quang. Mấy người dưới chân vừa động, đã thấy một loạt tên dài như kinh phong phóng tới, mặc dù chưa từng đã thương người, lại bức bọn họ không thể triển khai thân hình.

“Ha ha, thật có lỗi, tay ngứa . Bất quá các người tốt nhất không nên cử động, đao kiếm không có mắt không phải nói chơi.” Thập Nhất cầm trường cung trong tay, vẻ mặt vô hại tươi cười, hiên ngang giống kia mặt trời. So với Dạ Thiên Lăng trong trẻo nhưng lạnh lùng vô tình, thật sự càng khiến người hận đến ngứa răng, bất đắc dĩ bên cạnh hấn một hàng người giáp trụ đen nhánh, cung tên sẵn sàng, không ai dám vọng động một phần.

Khuông Tự Sơ kinh nghi vạn phần, nhìn chăm chăm kiếm trong tay Dạ Thiên Lăng:“Vệ cách kiếm! Sư phụ người là ai?”

Dạ Thiên Lăng nhìn Minh Yểm mắt nửa tỉnh nửa mê, đem nàng giao cho Khanh Trần, bỏ lại vài câu:“Người không xứng hỏi.”

Minh Yểm hoảng hốt nhìn lại, đáy mắt đóng băng vạn dặm, lại yên lặng giống như xa xa có chút tĩnh, như có ma lực khiến người cảm thấy yên ổn. Trong lòng buông lỏng, tâm trí rốt cục tán loạn, dần dần mơ màng mất đi tri giác.

Khuông Tự Sơ ẩn nhẫn sát khí trong lòng, ôm quyền nói: “Núi xanh còn đó, ngày khác gặp lại tại hạ nhất định hướng Lăng Vương gia thỉnh giáo.”

Dạ Thiên Lăng thật sự lười cùng hãn tiếp tục đôi co, rõ ràng không thèm để ý tới. Chỉ cúi đầu nhìn nhìn Minh Yểm, phát giác hơi thở nàng mỏng manh, nội thương nghiêm trọng, liền đem lòng bàn tay dán tại phía sau lưng nàng chậm rãi lực trợ nàng chữa thương. Khanh Trần lấy thuốc giúp Minh Yểm ăn, ngẩng đầu nhìn sườn mặt Dạ Thiên Lăng góc cạnh rõ ràng, nhẹ giọng nói với hãn: “Tứ ca, đa tạ huynh.”

Dạ Thiên Lăng từ trên xuống đem nàng đánh giá, ánh mắt dừng ở trên mặt nàng, không khỏi nhớ tới này hai ngày chung quanh tìm không được bóng người nàng, đáy lòng lo âu không hiểu, nhượng mảy. Đã thấy đáy mắt Khanh Trần trong suốt ba quang lưu ly vui sướng, nhất thời lại không đành lòng nói lời trách cứ, chỉ thản nhiên nói: “Không có việc gì thì tốt.”

Thập Nhất thu cung tiễn, mang vài tên người hầu cận lại đây cùng Khanh Trần gặp lại, nghe được Khanh Trần hỏi Dạ Thiên Lăng: “Các huynh làm sao có thể tìm tới nơi này?” Hãn thực đau đầu nói với Khanh Trần: “Tiểu thư, sau này nếu lại mất tích cũng cho chúng ta chuẩn bị tâm lý. Cận vệ Tứ ca ở lại Bình Điệp sơn tìm người còn chưa có trở về, ở nơi này lại suýt nữa đem phạm vi trăm dặm kinh thành lật tung lên. Nếu không phải hôm nay ngẫu nhiên phát hiện Hộ trộm nhập kinh đô liền một đường lần theo, còn không biết khi nào tìm được đi. Mới từ trên chiến trường trở về, người không để ta một ngày thanh nhàn nào.”

Khanh Trần đáy lòng hơi động, cùng Tạ Kinh Tạ Vệ đột nhiên rời đi mấy ngày không về, Dạ Thiên Lăng không rõ tình huống khó tránh khỏi

nghe đến mình gặp nạn, ảo não bản thân suy nghĩ không chu toàn, không có đúng lúc thông tri hai người bọn họ một tiếng. Bất quá trong lòng áy náy, trên mặt cũng không cùng Thập Nhất chịu thua, trừng trừng mắt với hắn, cố tình làm mặt quỷ, nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của Thập Nhất, “Xì” Cười.

Thập Nhất tay chống trên một gốc cây đại thụ, cúi người nhún mào: “Thực sợ người.” Lắc đầu bật cười.

Lúc này Minh Chấp Minh Pháp độc tính đã giải tám chín phần, cùng Minh Thiên tiến lên nói với Dạ Thiên Lăng: “Hàng Mã lâu nhận được Lăng Vương gia viện thủ, vô cùng cảm kích, xin nhận ta cúi đầu.”

Dạ Thiên Lăng mặc cho bọn hắn hành lễ, mặt không chút thay đổi đem ánh mắt đặt trên người Khanh Trần.

Khanh Trần nghĩ rằng không ổn, hai mặt tiếp địch, nhìn Dạ Thiên Lăng thần sắc trầm tuấn, không thể xung đột. Bất quá nếu Hàng Mã lâu đã muốn cùng Đột Quyết vương tộc xé rách mặt, sự tình hắn là cũng giải quyết tốt, từ nay về sau có nàng ở đây, nhất định hóa thù thành bạn.

Ai ngờ Dạ Thiên Lăng chính là tùy ý nhìn đám người Minh Thiên liếc mắt một cái, nói với Khanh Trần: “Nơi đây không còn việc gì, nên trở về kinh.”

Lúc này Tuyết Chiến ở dưới chân cọ cọ, Khanh Trần tiếp đón một tiếng, nó “Sưu” một cái nhảy vào trong lòng Khanh Trần, ngồi xổm trên cánh tay nàng thần sắc bề ngoài nhìn mọi người, một đôi dị đồng kim quang ẩn ẩn, thần khí phi phàm.

Minh Thiên lại nói: “Chúc mừng Phượng chủ thu phục Tuyết Chiến, từ ngày hôm nay trở thành chủ nhân Hàng Mã lâu, chín hộ kiểm sử thê sống chết nguyện trung thành, tuyệt không hai lòng.”

Khanh Trần mỉm cười, nói:“Làm phiền chư vị.” Nhìn Dạ Thiên Lăng: “Ta còn có một số việc chưa xong.”

Dạ Thiên Lăng mặc dù đối với việc Khanh Trần cùng Hàng Mã lâu có quan hệ không hiểu lắm, nhưng là trước mặt đám người Minh Thiên không tiện hỏi nhiều, chỉ đơn giản nói:“Có chuyện gì?”

Khanh Trần ý cười chợt tắt, vẻ mặt ảm đạm, nói với Minh Thiên: “Hàng Mã lâu tổng đàn là nơi phi thường, nhưng lại bị địch nhân dễ dàng đánh bất ngờ, các người nghĩ là nguyên nhân gì?”

Minh Thiên đi trước tạ tội:“Thuộc hạ thất trách, thỉnh lâu chủ trách phạt.”

Khanh Trần lắc đầu:“Ta không cần trách phạt, ta muốn là hoàn toàn giải quyết vấn đề.” Khi nói chuyện ánh mắt từ trên người chín vị hộ kiếm sử nhất nhất xẹt qua, mọi người bị nàng nhìn chăm chú đều sinh ra cảm giác khác thường. Dạ Thiên Lăng mắt lạnh xem xét, đột nhiên một chút ý cười từ bậc lên môi lướt qua, vẻ mặt tràn đầy thú vị.

Minh Thiên ở trong ánh mắt Khanh Trần trầm ngâm một chút, rốt cục tự trong miệng phun ra hai chữ:“Nội gian.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Mặt Trời Phá Mây Nơi Thanh Sơn Xa

Khanh Trần mâu quang vừa động: “Minh Thiên hộ kiểm sử có ý tưởng gì?”

“Tra.” Minh Thiên nói một chữ.

“Tra từ đâu?” Khanh Trần hỏi.

“Còn thỉnh Phượng chủ chỉ bảo.” Minh Thiên đáp.

Biết rõ trên thực tế Minh Thiên khảo hạch năng lực của mình mà khảo hạch này cũng là hợp tình hợp lý, Khanh Trần nghe vậy vẫn hận không thể đá hẵn một cước, nếu hiện tại đem khăn che mặt xốc lên, tin tưởng trên mặt hẵn nhất định là vẻ mặt tươi cười đáng đánh đòn.

Lão hồ li! Khanh Trần căm giận thầm nghĩ, nói với mặt tình thế hoàn toàn không biết gì cả, bản thân tuyệt nói với không thể để cho bọn họ coi thường.

“Ta nghĩ đi nhìn xác chết Yểm Thiết .” Khanh Trần xoay người: “Tứ ca, có thể giúp ta?”

Dạ Thiên Lăng gật đầu, nói với Thập Nhất: “Thập Nhất đệ, chinh đồn tam quân, sau đó hồi kinh.”

Thập Nhất nói: “Được, ta ở ngoài cốc chờ hai người.” Lại cười nói với Minh Thiên : “Bốn phía đều là người Tịnh Huyết các, ta phụ trách giết, các người mai phục, mọi người hợp tác công bằng.”

Minh Thiên nghiêm mặt nói: “Đa tạ Thập Nhất hoàng tử.” Thập Nhất nhún vai, xoay người rời đi.

Dạ Thiên Lăng liền bồi Khanh Trần cùng đi, phía trước sớm có cặp dưới Hàng Mã lâu dẫn đường.

Yểm bộ phân đường, thi thể Yểm Thiết lẳng lẳng nằm trên mặt đất, bao trùm một tầng vải trắng.

Minh Yểm thương thế dù chưa đỡ, nhưng cũng kiên trì đi tới, lúc này tiến lên nhẹ nhàng xốc lên mảnh vải trùm thi thể, nguyên bản trong mắt không có cảm tình trào ra sát ý dày đặc.

Một đao mất mạng, một đường cắt ngang trên cổ đứt động mạch, lúc ấy đại lượng máu tươi phun ra che kín quanh thân Yểm Thiết.

Khanh Trần âm thầm hít khí, tuy rằng giờ dạy học giải phẫu trước kia cũng tự tay động vào thi thể, nhưng thi thể nhiều máu như vậy vẫn là lần đầu nhìn thấy.

Dạ Thiên Lăng chinh chiến sa trường, so với tình hình này càng thê liệt cũng nhìn quen rồi, tự nhiên thờ ơ. Đám người Minh Thiên xuất thân giang hồ, cũng không đem sinh tử làm trọng. Khanh Trần có chút áp lực, trong lòng bất an, bất động thanh sắc cúi người nhìn kỹ miệng vết thương Yểm Thiết.

“Là đao thương.” Minh Yểm cúi đầu nói.

“Ừ.” Khanh Trần đáp: “Người có đao sao?”

Minh Yểm sững sốt, Khanh Trần đưa tay: “Có cho ta mượn dùng một chút.”

Minh Yểm cổ tay nhẹ nhàng vừa động, một thanh bạc đao tinh vi rơi vào tay, thân đao giống như cánh ve, hơi hơi nhiễm huyết sắc yêu diễm, là lợi khí giết người.

Khanh Trần thả Tuyết Chiến xuống, Tuyết Chiến ngửi ngửi thi thể, phát ra tiếng ô ô nhẹ nhẹ. Khanh Trần tiếp nhận đao, nói với mọi người: “Các người ở ngoài chờ ta, không có phân phó không được đi vào, Minh Pháp hộ kiếm sử thỉnh lưu lại.”

Trừ bỏ Tạ Kinh Tạ Vệ, Minh Yểm thần sắc đều lạnh lùng, cũng may Minh Thiên nói: “Tuân lệnh Phượng chủ.” Đầu lĩnh rời khỏi Yểm bộ phân đường, Minh Pháp khuôn mặt cứng ngắt như gỗ, đứng tại chỗ.

Dạ Thiên Lăng tự nhiên không có theo bọn họ rời đi, mà ở lại một bên hứng thú nhìn Khanh Trần.

Khanh Trần nói với hân giơ giơ Minh Yểm đao: “Có bao tay tốt không, ta muốn khám nghiệm tử thi. Huynh sẽ không cảm thấy ghê tởm chứ?”

Bị ánh mắt bất mãn của Dạ Thiên Lăng đảo qua, Khanh Trần vô tội khoi nhú mi: “Làm sao hung dữ với ta, người không muốn hỗ trợ?”

Dạ Thiên Lăng tuy rằng ở ngoài mặt thoát nhìn thâm trầm lạnh lùng, trên thực tế cùng Thập Nhất giống nhau, nói với Khanh Trần cũng thực bất đắc dĩ. Ở bên người nàng ngồi xổm xuống, thấy Khanh Trần nói với với xác chết Yểm Thiết nhếch miệng, đem bạc đao cẩn thận đặt tại miệng vết thương trên gáy, miệng vết thương cùng đao tựa hồ ăn khớp. Khanh Trần một bên nhìn miệng vết thương, một bên nói với Minh Pháp: “Ta tra hung thủ, người theo xem, đến lúc đó cũng người chứng kiến.”

Minh Pháp chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Khanh Trần, gật đầu.

Khanh Trần đem đao tả hữu soi xét, nhú mày, lại tinh tế nghiên cứu tình huống miệng vết thương, phương thu hồi đao, sau đó còn thật sự ở quanh

thân Yểm Thiết tìm kiếm dấu vết để lại, đột nhiên phát hiện tay phải Yểm Thiết nắm chặt. Người mặc dù đã chết một thời gian dài, nhưng thi thể còn chưa hoàn toàn cứng ngắt, Khanh Trần nghĩ nghĩ rồi cục nâng tay di động.

Lúc này ở bên cạnh một bàn tay đem nàng ngăn trở, đúng là Dạ Thiên Lăng ngăn trở nàng. Khanh Trần khó hiểu thu tay, đã thấy Dạ Thiên Lăng thay nàng đem ngón tay Yểm Thiết nắm chặt chặm rãi đẩy ra. Lập tức, có thứ gì đó rơi vào trong mắt hai người bọn họ, Dạ Thiên Lăng nhặt lên đặt ở lòng bàn tay vuốt vuốt, thứ kia theo ngón tay thon dài của hắn hơi hơi chộp lên, nặng nề. Minh Pháp nhìn đến vật ấy, không khí vốn trầm lặng trong nháy mắt đồng tử mạnh mẽ co lại, nhưng là không có nói gì.

“Vàng?” Khanh Trần hỏi.

“Ừ.” Dạ Thiên Lăng thần nhiên nói, tùy tay xé vạt áo đem vật kia bao lại, đưa cho Khanh Trần.

Khanh Trần tiếp nhận đến, trong lòng cảm thấy rất là may mắn bản thân không cần trực tiếp dùng tay tiếp xúc thi thể lại tại hiện trường tìm trong tay người chết vật chứng, cũng không biết Dạ Thiên Lăng là thật có tâm săn sóc, bất quá vẫn là vô tình lâm vào.

Dạ Thiên Lăng nhắc tới tay phải Yểm Thiết , Khanh Trần cùng Minh Pháp nhìn đến chỗ ngón tay vặn vẹo có mấy điểm ứ thanh, nên trước khi chết bị trọng kích lưu lại.

Minh Pháp đưa tay đem ánh mắt tròn to của Yểm Thiết nhẹ nhàng khép lại, Dạ Thiên Lăng đứng lên, tùy tay đem khăn trắng đắp lại:“Không có gì.”

“Ừ.” Khanh Trần có chút dăm chiêu, nói với hai người bọn họ:“Lại đi đến nơi phát hiện thi thể nhìn xem.”

“Được.” Dạ Thiên Lăng không phản nói với.

Khanh Trần xuất môn trước tiên bảo Tuyết Chiến ở thi thể Yểm Thiết ngửi một vòng, cùng Dạ Thiên Lăng và Minh Pháp cùng nhau đi vào hiện trường thứ nhất, cây cối ở sơn cốc phía nam không tính là rậm rạp. Ven đường nhìn thấy Tín bộ Khâm xử lý hậu sự, thô sơ giản lược một chút, chết vốn không ít.

Thật đáng tiếc, hiện trường phát hiện thi thể Yểm Thiết đã muốn bị rửa sạch qua, Khanh Trần nhíu mày:“Chỉ có thể đại khái nhìn xem còn có thu hoạch ngoài ý muốn hay không .”

Ba người ở bốn phía tinh tế quan sát, Tuyết Chiến đi theo bọn họ ngửi tới ngửi lui cỏ cây. Một lát sau, Khanh Trần cùng Dạ Thiên Lăng liếc nhau, lẫn nhau lắc đầu không thu hoạch được gì.

Lúc này lại nghe đến Tuyết Chiến nói với Khanh Trần phát ra một tiếng kêu to, đứng ở bên cạnh Tuyết Chiến, Minh Pháp quay đầu, đột nhiên thờ dài một tiếng, nhìn chăm chăm dưới chân cách đó không xa.

Hai người đi qua vừa thấy, một mảnh lá cây ‘bóng ma’ có màu vàng kì lạ, cùng mới vừa rồi phát hiện ở trong tay Yểm Thiết giống nhau như đúc.

Minh Pháp tiến lên lấy thứ kia:“Không nghĩ hẳn thật sự làm ra sự tình này.” Lời nói lộ vẻ tiếc hận.

Khanh Trần tiếp nhận kia vật, nói với Minh Pháp: “Trở về đi, trong chốc lát còn muốn làm phiền hộ kiểm sử.”

Minh Pháp cúi đầu nói:“Phượng chủ yên tâm.”

Khanh Trần biết mặc dù tìm được hung thủ, nhưng muốn xử trí huynh đệ người ai cũng sẽ không vui mừng, nhân tiện nói:“Nếu là các người không đành lòng động tay, không bằng xem Lăng Vương gia có nguyện ý hỗ trợ không .”

Minh Pháp nhìn Dạ Thiên Lăng liếc mắt một cái:“Rõ ràng phản đồ là chức trách Pháp bộ, Lăng Vương gia hôm nay đã quan tâm nhiều, không dám lại nhờ vả.”

Khanh Trần gật đầu nói:“Vậy liền cẩn thận.”

Trở lại phân đường, Minh Yểm sớm chờ đến nôn nóng, theo thần sắc Khanh Trần nhìn không ra manh mối gì, càng đừng nói trên mặt Dạ Thiên Lăng cùng Minh Pháp bộ đáng bất biến.

Tạ Vệ vừa thấy Khanh Trần, liền hỏi:“Có phát hiện gì?”

Khanh Trần quét mọi người một lần:“Đại khái đã biết hung thủ, bất quá, ta còn muốn nghiệm chứng một chút.” Nàng cười nhẹ, nói với chín vị hộ kiếm sử, chỉ vào cái bàn bên cạnh nói:“Chư vị có thể đem binh khí của mình đặt lên bàn?”

Ngoài Minh Thiên, thần sắc trên mặt mọi người khác nhau. Binh khí rời khỏi người, trong chốn giang hồ đầu đao liếm máu người mà nói là tối kỵ. Mấy người cùng Khanh Trần đối mắt một lát, Tạ Vệ tiến lên từng bước, đem trường kiếm tùy thân đặt lên bàn. Ở bên hông Tạ Kinh bắn ra, một thanh nhuyễn kiếm xuất hiện trong tay, đặt ở bên kiếm Tạ Vệ. Tiếp theo Minh Pháp cũng đem khoan nhận kiếm cùng kiếm hai người bọn họ đặt song song trên bàn.

Còn lại bảy người, trừ bỏ Minh Thiên chưa bao giờ dụng binh khí ở ngoài, Minh Khâm là một cái ngân tiên, Minh Hi là một cái kim bàn tính, Minh Tín là một đôi Nga Mi thứ, Minh Chấp là một đạo tác hồn câu. Minh Yểm bạc đao một ở trên người nàng, một còn tại chỗ Khanh Trần, Khanh Trần từ trong tay áo lấy ra, đặt trên bàn.

Khanh Trần nhìn các dạng binh khí, nói:“Thật có lỗi, ta đem hung thủ tập trung ở vài vị hộ kiếm sử, chỉ vì có thể giúp mấy trăm người Tịnh Huyết các thuận lợi tiến vào tổng đàn Hàng Mã lâu mà không bị người

khác phát hiện, cũng không phải sự tình đơn giản, ta cho rằng chỉ có nhân vật lâu trung cao tăng mới có thể dễ dàng làm được. Cho nên chư vị, đặc tội.” Nàng tạm dừng một chút, nhìn mọi người cũng không dị nghị, tiếp tục phân tích: “Ta vừa mới nghiệm xác chết Yểm Thiết , phát hiện vết thương trí mạng là do đao thương. Miệng vết thương phải nông trái sâu, hung thủ nếu không phải thuận tay trái, nhất định là từ phía sau lưng Yểm Thiết xuống tay, mới có thể tạo thành loại tình hình này. Mà theo miệng vết thương hoa ngân tiêu sái xem xét, ta tiến thêm một bước kết luận người này là từ sau lưng Yểm Thiết tập kích hấn. Mới vừa rồi trên đường các người có nói qua, ở Hàng Mã lâu Yểm Thiết được cho là người có võ công nổi bật, như vậy có thể lặng yên không một tiếng động từ sau lưng đưa hấn vào chỗ chết, nếu không có võ công cao hơn hấn mấy lần đó là người hấn phi thường quen thuộc. Xin hỏi Minh Thiên hộ kiểm sử, bên trong chư vị, ai có thể làm Yểm Thiết không hề cảnh giác?”

Minh Thiên trầm mặc một chút, không lập tức trả lời, nhưng là lại nhìn Minh Yểm liếc mắt một cái, Minh Yểm biến sắc.

Khanh Trần theo ánh mắt Minh Thiên nhìn về phía Minh Yểm, nói tiếp:“Hơn nữa tự vết thương có thể phán đoán, hung khí là một đoản đao bằng bạc cực kỳ sắc bén .”

Nói đến vậy, Minh Khâm nhin không được thở nhẹ một tiếng:“Minh Yểm, người.....”

Minh Yểm trong lòng rồi đột nhiên có một cỗ tức giận, thốt lên: “Phượng chủ có ý tứ gì? Yểm Thiết là bộ hạ của ta, chín người bên trong chỉ có ta dùng đao, chẳng lẽ Phượng chủ có ý tứ là ta giết Yểm Thiết?” Bởi vì kích động, nàng vốn bị thương mà trên mặt có vẻ tái nhợt lại hiện lên một tầng đỏ ửng, mày liễu dựng thẳng, thoạt nhìn đồ có khác một kiểu đẹp khác lạ.

Khanh Trần mỉm cười: “Yểm hộ kiểm sử đợi một chút, đừng sốt ruột, việc đều phải có chứng cứ, ta còn chưa có nói xong.” Nàng ôm Tuyết Chiến đi đến trước bàn, nói: “Mọi người đều biết Tuyết Chiến là linh thú khó có được, ta mới đã để cho nó ở trên thân Yểm Thiết ngửi mùi, không bằng chúng ta nhìn xem nó đối bình khí có phản ứng như thế nào?” Tuyết Chiến từ trong tay Khanh Trần nhảy lên bàn, trước tiên ở song đao Minh Yểm ngửi một chút, lập tức phát ra tiếng kêu. Khanh Trần cầm lấy Minh Yểm đao nói: “Cái chuôi đao này mới vừa rồi ta dùng để động vào miệng vết thương Yểm Thiết.”

Tuyết Chiến tiếp tục đem bình khí trên bàn nhất nhất phân biệt, đến kiểm của Minh Pháp, lại ngẩng đầu ý bảo Khanh Trần. Khanh Trần nói: “Minh Pháp cùng ta cùng nhau kiểm nghiệm thi thể, tự nhiên cũng để lại mùi.”

Tạ Kinh nhuyển kiểm, Minh Khâm ngân tiên, Minh Tín Nga Mi thứ, Minh Chấp tác hồn câu, Tạ Vệ trường kiểm, Tuyết Chiến theo thứ tự đi qua, cuối cùng ở chỗ kim bàn tính của Minh Hi thì dừng lại, lại đối Khanh Trần phát ra gầm nhẹ.

Khanh Trần đi về phía trước, tùy tay cầm kim bàn tính: “Di? Hi hộ kiểm sử, bàn tính này của người cũng không chuẩn a, thiếu hai hạt châu, như thế nào tính số đây? Hai hạt châu chạy đi đâu?”

Hai phiết ria mép trên môi Minh Hi rung động, mặt không đổi sắc: “Hồi Phượng chủ, trước đó vài ngày vô ý đã đánh mất.”

Khanh Trần gật đầu: “Như vậy a.” Quay đầu nói với Dạ Thiên Lăng cười nói: “Lăng Vương gia quý vì hoàng tử, trong phủ nhất định không thiếu vàng bạc, không bằng ta thay hi hộ kiểm sử thảo một cái nhân tình, thỉnh Vương gia ban cho hai hạt kim châu thế nào?”

Dạ Thiên Lăng mày kiếm vừa động, mở tay trái, hai hạt hoàng sắc châu từ ngón tay hăn rơi xuống dưới, thân nhiên nói: “Hàng Mã lâu đại tài khí

thô, một chủ sự chết đi trong tay đều nắm vật ấy, sơn dã bên trong cũng lấy được hoàng kim, cần gì Lăng vương phủ lao lực?”

Chúng hộ kiểm sử nghe vậy biến sắc, Minh Yểm lớn tiếng quát:“Minh Hi!”

Minh Hi cũng không hoảng không vội, vẻ mặt hòa khí bộ dáng phát tài, tất cung tất kính nói với Khanh Trần: “Phượng chủ, thuộc hạ đối với Hàng Mã lâu trung tâm một mảnh, cùng Yểm Thiết tình như huynh đệ, sao lại làm sự tình như thế? Hai hạt kim châu mất đi đã lâu.....” Dứt lời chuyện vừa chuyển:“Huống chi..... Có người nhân lúc Phượng chủ khám nghiệm tử thi, thừa dịp người không chuẩn bị quăng hai hạt châu ở hiện trường cũng không phải việc khó đi.” Trong lời nói chỉ thẳng Minh Pháp.

Minh Pháp sắc mặt biến đen, biểu tình vốn khô khan làm cho người ta sợ hãi, đang muốn phát tác, Khanh Trần khoát tay với hăn:“Nga, nguyên lai tình như huynh đệ. Nghe qua Hi hộ kiểm sử nói cũng không không phải không có đạo lý, nhưng ta còn không hề rõ, ai cũng có công lao. Mới vừa rồi Khuông Tự Sơ ở trên người Minh Chấp hạ vài loại kịch độc, Minh Khâm Minh Pháp mới đụng chạm vào khó có thể may mắn thoát khỏi, Minh Hi hộ kiểm sử cứu Minh Chấp một đường trở về, vì sao không hề trúng độc? Có phải hay không biết Phượng Đỉnh tiên kia cùng Tô Cần Hoàng tư vị cũng không dễ chịu đâu? Hộ kiểm sử nói miệng vết thương trên cánh tay không có gì, từ bên ngoài chịu một đao, chẳng lẽ là chính mình hoa thương? Bên ta mới kiểm tra miệng vết thương Yểm Thiết, lại như thế nào cảm thấy cùng miệng vết thương trên cánh tay hộ kiểm sử như là cùng một loại lợi khí, Hi hộ kiểm sử, ta thật không nghĩ ra, có thể chỉ điểm một hai?”

Minh Hi rất cục biến sắc, Khanh Trần không cho hăn cơ hội thở dốc, mắt phượng trầm xuống, nhìn thẳng vào mắt Minh Hi: “Minh Hi, đao của người đặt ở đâu? Đế giày ? Chân sườn? Bên hông? Vẫn là thắt lưng? Muốn tàng

bạc đao bên người có phải hay không có rất nhiều loại phương pháp không bị người phát hiện?”

Đám người Tạ Vệ sớm đem binh khí của mình thu hồi, che lại đường ra của Minh Hi, Minh Thiên trầm giọng nói:“Minh Hi, uống ta với người tín nhiệm có thêm, người nhưng lại làm việc như thế.”

Minh Hi ánh mắt lóe sáng:“Ngàn tính vạn tính, nhưng lại không có tính đến Hàng Mã lâu có thêm lâu chủ người, gặp phải phiền toái như vậy.” Trên mặt hằn chặm rãi hiện ra thần sắc kinh sợ, đột nhiên hướng đám người Khanh Trần Minh Thiên quỳ rạp xuống đất:“Phượng chủ, thuộc hạ biết sai, thuộc hạ.....” Đang nói, Minh Hi chợt làm khó dễ, hai thanh đao lam quang từ trong tay áo xuất kỳ bất ý, mang theo tiếng huýt gió bén nhọn bắn về phía Khanh Trần.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Về Kinh Thành

Đao đến dù mau, bên người Khanh Trần đã có hai điểm hoàng mang so với đao còn nhanh hơn, “Đinh” một tiếng đánh bay đao Minh Hi đánh lên, đúng là hai kim châu trong tay Dạ Thiên Lăng vẫn thường thức, lúc này bắn nhanh mà dư thế chưa suy, đánh úp về phía mặt Minh Hi.

Minh Hi hoảng sợ tránh né, hướng cửa chạy trốn, ngân tiên của Minh Khâm ngang trời phóng đến, phong kín đường ra của hắn. Tạ Kinh Tạ Vệ song kiếm đều xuất, một tả một hữu nhất thời đẩy hắn vào khổ chiến. Minh Chấn, Minh Pháp, Minh Yểm không có tiến lên giáp công, lại phân biệt đứng chắn nơi cửa sổ.

Khanh Trần cười với Dạ Thiên Lăng: “Thật sự là Vương gia hào phóng, ta còn định mang hai hạt kim châu này đổi không ít ngân lượng đâu.”

Dạ Thiên Lăng mày kiếm nhíu lại, liếc mắt một cái: “Muốn tiền không muốn mạng.”

“Ha ha!” Khanh Trần mừng rỡ: “Tính huynh nói đúng rồi.” Dứt lời nói với Minh Pháp: “Còn lại liền giao cho hộ kiếm sử.”

Minh Pháp khom người đáp: “Thuộc hạ nhất định không làm nhục mệnh.”

Tuyệt Chiến thấy Khanh Trần phải đi, lập tức nhảy lên đầu vai nàng, Khanh Trần bị nó dọa hoảng sợ, tiếp theo cười tủm tỉm vỗ vỗ đầu nó: “Đừng để rơi xuống.” Tuyệt Chiến tựa hồ muốn nói với Khanh Trần, nhìn nó có vẻ bất mãn, ở đầu vai nàng nhẹ xoay người tìm vị trí thoải mái nhất vững vàng ngồi xõm xuống.

Trong tổng đường Minh Hi bị mấy người vây xuống hạ phong, Minh Thiên cảm khái một tiếng nói:“Hàng Mã lâu đối xử hãn không tệ, không biết hãn vì sao hãn lại làm ra sự tình bức này.”

Khanh Trần khẽ cười một tiếng:“Nam nhân, đơn giản vì quyền, sắc, tài tam dạng, trong chốc lát không đề phòng hãn một chút, là vì loại nào.”

Minh Thiên ha ha cười, Khanh Trần lại nói:“Ta đưa Tứ hoàng tử.....” Ai ngờ Minh Thiên lập tức nói tiếp:“Phượng chủ yên tâm theo Tứ hoàng tử hồi kinh, thuộc hạ xử lý tốt việc Minh Hi tức khắc đi kinh thành bẩm báo tình hình cụ thể cho Phượng chủ.” Nói xong vẫy tay một cái, có người thay nàng dắt Vân Sính lại đây.

Khanh Trần nhìn cặp mắt khôn khéo lộ ra ngoài khăn che mặt của Minh Thiên, lại một lần nữa dâng lên ý tưởng bóp chết hãn, ai nói qua nàng muốn cùng Dạ Thiên Lăng hồi kinh?!

Nhưng là trước mặt Dạ Thiên Lăng đương nhiên không thể phát tác, Khanh Trần đành cầm dây dắt Vân Sính, theo Dạ Thiên Lăng đi đến ngoài cốc. Minh Thiên vừa lòng cười, phía sau truyền đến âm thanh Minh Hi hét thảm một tiếng, thoát nhìn đã muốn bị bắt đi.

Ngoài cốc, Thập Nhất cùng bốn ngàn binh sĩ chờ ở đó. Tọa kỵ của Dạ Thiên Lăng là Phong Trì ở một bên nhàn nhàn đi bộ, đột nhiên nhìn thấy Vân Sính chia lìa hồi lâu, vui vẻ hí nhẹ một tiếng tiến lên đón. Khanh Trần buông dây cương, Vân Sính chạy chậm đi, cùng Phong Trì vành tai và tóc mai chạm vào nhau, thân thiết vạn phần. (Ôi! Hai con ngựa =_=)

Khanh Trần không khỏi cười với Dạ Thiên Lăng nói:“Phong Trì thấy Vân Sính mà ngay cả chủ nhân là huynh cũng không để ý.”

Dạ Thiên Lăng đem trường cung quăng một thân vệ bên cạnh, tùy tay ra hiệu với Phong Trì đánh cái ‘tách’, Phong Trì nghe được quay đầu lại đây. Vân Sính liền cũng đi theo phía sau, cọt đến bên người Khanh Trần.

Dạ Thiên Lăng vẫy tay, các lĩnh quân chinh đồn hàng ngũ, khởi hành hồi kinh. Hắc xoay người lên ngựa:“Đi thôi.”

Khanh Trần đưa tay vỗ về chơi đùa hạ Phong Trì, cũng trèo lên Vân Sính, nhưng là lại nói:“Ta không nghĩ về kinh thành, sẽ đưa các huynh đến nơi đây đi.”

Dạ Thiên Lăng ngoài ý muốn quay đầu:“Cái gì?” Thập Nhất lại đây cùng bọn họ hội hợp, nghe vậy cũng sửng sốt:“Khanh Trần, người không muốn cùng chúng ta hồi kinh gặp phụ hoàng?”

Khanh Trần cười cười với hắc:“Hoàng đế? Không muốn suy nghĩ.”

“Vì sao?” Thập Nhất hỏi.

Khanh Trần do dự một chút, nói:“Không riêng gì hoàng đế, tả tướng Phụng Diễn, Thất hoàng tử Dạ Thiên Trạ..... Đều..... Tốt nhất là không gặp.”

Không chút nào ngoài ý muốn, nàng bị Dạ Thiên Lăng cùng Thập Nhất đồng thời nhìn chăm chăm. Khanh Trần bất đắc dĩ ngẩng đầu, nhìn đến ánh mắt Dạ Thiên Lăng dừng ở trên tay nắm dây cương của mình, dưới ống tay lộ ra cổ tay xuyên băng lam tinh Dạ Thiên Trạ đưa cho.

Chỉ một cái chớp mắt, Dạ Thiên Lăng dời ánh mắt nhìn tổng đàn Hàng Mã lâu, thản nhiên nói:“Vậy đừng miễn cưỡng, nàng bảo trọng. Thập Nhất, chúng ta đi.” Quay đầu ngựa lại, rời đi.

“Ai! Tứ ca!” Thập Nhất không nghĩ tới Dạ Thiên Lăng thật vất vả tìm được Khanh Trần hiện tại lại nói đi thì đi. Khanh Trần nhìn Dạ Thiên Lăng quay đầu mà đi, trong lòng đột nhiên có cái gì này nọ cảm giác bị bỏ rơi, là lạ, không khỏi xuất thần nhìn bóng dáng của hắc.

“Khanh Trần!” thanh âm Thập Nhất đem nàng gọi trở về, thực ngoài ý muốn, hiếm thấy Thập Nhất không lộ chiêu bài mỉm cười, sắc mặt nghiêm túc nói: “Ta không biết người cùng tả tướng hoặc là Thất ca bọn họ có vấn đề gì, Tứ ca nói người nếu không muốn nói sẽ không hỏi. Tứ ca lần này tìm người tuy rằng vận dụng là thân vệ của mình, nhưng lại kinh động phụ hoàng. Không nghĩ Tả tướng ở trước mặt phụ hoàng giảng hòa cho chúng ta, nói nữ nhi vừa mới hồi phủ không thấy, hẳn thỉnh Tứ ca hỗ trợ đi tìm. Tứ ca trở về là nhất định phải có kết quả giao cho phụ hoàng, nếu không.....” Thập Nhất cũng không nói gì nữa, nhưng là trong lòng hai người lại đều sáng như tuyết, giống Dạ Thiên Lăng như vậy là một Vương gia mang binh, ở kinh thành điều động binh mã vốn là kiêng kị, một khi hoàng đế trong lòng nổi lên ngờ vực vô căn cứ, sợ liền gặp phải phiền toái.

Khanh Trần cắn cắn môi: “Tả tướng?”

Thập Nhất gật đầu: “Tả tướng nói, vị nhị tiểu thư kia khuê danh Phượng Khanh Trần. Người..... Đến tột cùng là.....”

Tư duy nhất thời hỗn loạn, Khanh Trần thở dài, tả tướng đây là cái ý tứ gì? Kinh động hoàng đế, việc này còn có thể từ bỏ ý đồ sao? Nàng há có thể giả ngu nghĩ chuyện này không liên quan đến mình sao?

“Ai là nữ nhi của hẳn!” Khanh Trần nói với Thập Nhất: “Này..... Ai, nói không rõ ràng. Tốt lắm, ta sai lầm rồi, là ta không đúng, ta và các người trở về, hai người các người quả thực là khắc tinh của ta.”

“Ai?” Thập Nhất nhíu mày, nụ cười tức chết người không đền mạng trở lại trên mặt: “Người là khắc tinh của hai chúng ta mới đúng, ta từ khi nhìn thấy người, sẽ không được ngủ ngon một đêm.”

Khanh Trần tức giận trắng mắt: “Tương khắc lẫn nhau thủy hỏa bất dung thể bất lưỡng lập, bất cộng đái thiên, người vừa lòng đi?”

Thập Nhất giương giọng cười to:“Người như thế nào không cùng Tứ ca nói lời này?” Hẳn biết rõ Khanh Trần không dám trêu chọc Dạ Thiên Lăng đành cùng mình đấu võ mồm, cố ý trêu nàng.

Khanh Trần không chút nào yếu thế, trả lời:“Có bản lĩnh người đi cùng hẳn nói, người dám a?”

Thập Nhất nhất buông tay:“Huynh trưởng như cha, ta không dám.”

Nói thật là thẳng thắn, Khanh Trần cảm giận trừng hẳn, ở trước mắt hẳn dựng thẳng lên một cây ngón tay:“Làm như điều kiện trao đổi, ta muốn ăn vịt nướng Vọng Giang lâu , còn có điểm tâm Bích Thiên các , còn có.....”

“Cường đạo!” Bọn họ lúc này đã vượt qua Dạ Thiên Lăng, Thập Nhất cười nói:“Tứ ca, huynh gặp rủi .”

Dạ Thiên Lăng hiển nhiên đã nghe được bọn họ vừa mới nói chuyện, nhìn Khanh Trần cùng Thập Nhất một tả một hữu đi bên người, hờ hững nói:“Ta sẽ cùng phụ hoàng nói rõ, nàng có thể không quay về.”

Khanh Trần bất đắc dĩ cười nói:“Tứ ca sẽ không luyến tiếc một con vịt nướng đi, vừa mới đã đánh mất hai kim châu của ta, mới một con vịt nướng.....”

Dạ Thiên Lăng nhíu mày, Khanh Trần vội vàng xua tay:“Huynh đừng nhíu, ta thẳng thắn sẽ được khoan hồng.” Vì thế dọc theo đường đi, đem kể mình ở trong thanh sơn gặp nạn, như thế nào đến kinh thành, như thế nào được Dạ Thiên Trạm cứu, như thế nào vào phủ Thất hoàng tử, như thế nào nhìn thấy hoàng đế, như thế nào bị cho là nữ nhi Phượng diễn mất đi nhiều năm, lại như thế nào đánh bật đánh bại gặp gỡ Hàng Mã lâu đều nói với Dạ Thiên Lăng cùng Thập Nhất, chỉ là lược qua Dạ Thiên Trạm nhờ cận phi nói chuyện với nàng.

Dạ Thiên Lăng lắng lắng nghe xong, cũng không nói thêm gì, chính là nói: “Ngày mai là ngày sinh hoàng tử mẫu, phụ hoàng tâm tình không sai, sẽ không tra hỏi.”

“Ừ.” Khanh Trần đáp ứng, kỳ thật nàng cũng không biết nên như thế nào, chỉ là cùng Dạ Thiên Lăng với Thập Nhất một chỗ có vẻ thư thái, tuy rằng hiện tại không biết làm sao lộ mặt vẫn cẩn thận tránh cho người nhận ra, nhưng so với việc vừa mới quyết định rời bọn họ thế nhưng nhiều ra một tia vui mừng. Nữ nhân là loài động vật kỳ quái, điểm này thật sự là không thể nghi ngờ, họ thường không biết chính mình đến tột cùng muốn làm cái gì.

Không bao lâu, Khanh Trần nghe thấy tiếng vó ngựa phía sau vang lên, quay đầu nhìn lại, đúng là khoái mã huynh đệ Tạ Kinh Tạ Vệ chạy đến. Một người nói phụng lệnh Minh Thiên thực hiện chức trách Hạo bộ hộ vệ Phượng chủ, một người nói muốn hỏi Tứ Phương lâu. Thập Nhất cùng Tạ Vệ tuổi xấp xỉ nói chuyện hợp nhau, nói hai ba câu nhưng lại tán gẫu thật là vui vẻ, đoàn người ra roi thúc ngựa hướng về kinh thành.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Mai Hương Tuyết Ảnh Xuân Cách Lạc

Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, Khanh Trần đáng thương không thể về Tứ Phương lâu cũng không có đi Lăng vương phủ, mà về sau mấy người thương lượng, đành cam tâm tình nguyện bị đuổi về Tả tướng phủ.

Bị tả tướng phu nhân đã dần dần khang phục ôm vào trong ngực khóc lớn, Khanh Trần thật sự cảm thấy mình đang diễn trò, một màn cảm tạ lại đến một màn khác, giành giải Oscar cũng không quá đáng. Bất quá Khanh Trần cho rằng nếu hiện tại thật sự muốn tặng giải Oscar, nam nhân vật chính tốt nhất - tả tướng Phượng Diễn hoàn toàn xứng đáng. Tả tướng phủ vừa mới tiến bước thái tử điện hạ Dạ Thiên Hạo, thái tử, thất hoàng tử, cửu hoàng tử,... đợi chút, tả tướng Phượng Diễn xã giao chu đáo nước canh không lọt, nhưng nếu không như thế, Phượng Diễn lại há có thể ở vị trí này an ổn nhiều năm?

Đối với “Nữ nhi” mới trở về nhà, vợ chồng Phượng Diễn rất là chiều cố. Chính là Khanh Trần đối với Phượng Diễn từng nhắc tới “Hảo nhân duyên” Lòng còn sợ hãi, thật cẩn thận tránh đi, Phượng Diễn cũng coi như không có việc gì, không hề đề cập đến. Mọi người an nhạc hoà thuận vui vẻ vô sự, thoạt nhìn thật sự là cảnh đẹp ‘thiên luân chi nhạc’.

Bất quá nói thật, thời điểm tả tướng phu nhân đem Khanh Trần ôm vào lòng rơi lệ đầy mặt, Khanh Trần nhin không được cái mũi ê ẩm, nước mắt không chịu khống chế trượt xuống. Mặc kệ như thế nào, tả tướng phu nhân vẫn là một mẫu thân, làm mẫu thân thời điểm ôm ấp nữ nhi của mình, Khanh Trần tuyệt không hoài nghi yêu thương chân thành của nàng, nàng có thể cảm giác được, điều này làm cho nàng nhớ tới cha mẹ mình không

biết đến bao giờ mới có thể gặp lại. Cho nên nàng cũng không cảm thấy xuất hiện ở tả tướng phủ mà cao hứng, ít nhất, nàng cấp vị này mẫu thân này an ủi cùng khoái hoạt.

Dạ Thiên Lăng sở liệu không sai, hoàng đế gần đây tâm tình tốt lắm, hơn nữa Phượng Diễn dùng đại ngôn cảm tạ tứ Vương gia tìm về ái nữ, cho nên chuyện tình điều động mấy ngàn thân vệ liền cũng cho qua, chỉ răn dạy vài câu cho xong việc.

Đại thọ tám mươi của Đaoan Hiếu Thái Hậu, bởi vì là chính thọ, cho nên phá lệ long trọng, trong ngoài hoàng thành đã sớm bố trí thích đáng, chung quanh vui sướng. Đaoan Hiếu Thái Hậu nhân lão tâm từ, hoàng đế vì mẫu hậu cầu phúc nạp thọ, hạ chỉ đại xá thiên hạ, thoát nhìn quả nhiên là một mảnh tứ hải thái bình an cư lạc nghiệp .

Hoàng đế lấy hiếu trị thiên hạ, đối với Đaoan Hiếu Thái Hậu cực kỳ hiếu thuận, sáng sớm liền đi bồi nàng dùng đồ ăn sáng, hạ thọ thỉnh an. Thái tử cùng chư vị hoàng tử trước sau đi vào Từ An cung, thêm hậu cung phi tần cáo mệnh các phủ, trong lúc nhất thời trong Từ An cung náo nhiệt phi thường, thỉnh thoảng truyền ra tiếng hoan hô cười nói. Đaoan Hiếu Thái Hậu được con cháu, con dâu dưới gối hầu hạ, không khỏi từ tâm vui mừng.

Y tổ chế, đêm đó Đaoan Hiếu Thái Hậu ở trong Từ An cung ban thưởng yến. Trong Từ An cung giăng lên vô số dây kết đăng, quang hoa tráng lệ, cùng ánh ngược trong ao chiếu rọi lẫn nhau, trên trời dưới đất đều là một mảnh tôn vinh khí phái. Ở giữa các cung nữ khéo léo cầm đèn cung đình, cước bộ nhẹ nhàng, váy dài bay lả tả mà bay, không khí tràn ngập mùi thơm rượu ngon ngào ngạt.

Tịch gian có hoàng đế ở, các hoàng tử vương tôn có chút câu thúc. Dạ Thiên Lăng tính tình lạnh nhạt, ít khi tham gia xã giao náo nhiệt, vì Đaoan Hiếu Thái Hậu kính thọ rượu, lại uống thêm mấy chén, ngẫu nhiên cùng thái tử bên người nói chuyện phiếm vài câu.

Trong điện ca nữ mạnh vì gạo bạo vì tiền uyển chuyển nhiều vẻ, ca phiến khinh ước, Nga Mi kỳ tuyệt, một khúc hoa mỹ ca vũ xướng hoàn thành, cùng chúc mừng Đao Hiếu Thái Hậu Phúc Thọ lâu dài, rồi nhẹ nhàng lui xuống.

Dạ Thiên Lăng hướng đối diện nhìn thoáng qua, thấy hai huynh đệ Thập Nhất, Thập Nhị không giống như ngày xưa huyền ảo, trung quy trung củ, đột nhiên nghe được Đao Hiếu Thái Hậu kêu lên:“Lão Tứ.”

“Tôn nhi ở đây.” Dạ Thiên Lăng đứng lên đáp:“Hoàng tổ mẫu có gì phân phó?”

Đao Hiếu Thái Hậu thở dài:“Con dẫn binh đi ra ngoài một lần chính là hơn nửa năm, hoàng tổ mẫu nhớ nhiều. Hôm nay thấy các con đều ở đây, trong lòng thực cao hứng.”

Dạ Thiên Lăng từ nhỏ được Đao Hiếu Thái Hậu nuôi lớn, vị hoàng tổ mẫu này là người hân thân cận tôn kính nhất:“Tôn nhi không thể ở bên cạnh hoàng tổ mẫu tần hiếu, còn thỉnh hoàng tổ mẫu không nên trách tội tôn nhi.”

Đao Hiếu Thái Hậu cười nói:“Có tội gì? Hoàng tổ mẫu hỏi con, trước đây con ở Từ An cung, trúc tía tiêu ta ban tặng còn sao?”

Dạ Thiên Lăng đáp:“Hoàng tổ mẫu ban tặng, tôn nhi tự nhiên hảo hảo cất giữ.”

Đao Hiếu Thái Hậu quay đầu nói với hoàng đế: “Hoàng Thượng, lão Tứ tiêu thối rất tuyệt, ai gia bao nhiêu năm chưa được nghe.”

Hoàng đế cũng cười nói:“Lão Tứ thường xuyên mang binh bên ngoài, con cũng ít khi nghe được, hôm nay không bằng đánh quang mẫu hậu, muốn lão Tứ vì mẫu hậu thối một khúc mừng thọ như thế nào?”

Đoan Hiếu Thái Hậu nói:“Ai gia đang có ý này, lão Tứ, con có thể nể mặt hoàng tổ mẫu cùng phụ hoàng?”

Dạ Thiên Lăng sẽ không trái ý Đoan Hiếu Thái Hậu, thản nhiên nói:“Tôn nhi tuân mệnh. Chỉ là sợ tiêu âm quá mức nhẹ nhàng không đủ náo nhiệt, làm mất hứng hoàng tổ mẫu.”

Thái tử biết Tứ đệ trời sanh tính tình đăm mực, một thanh tiêu thổi tuy là vô cùng tốt, nhưng xác thực như theo như lời hắc nói, quá mức trong trẻo lại lạnh lùng, cùng tiệc chúc thọ sợ là không hợp nhau, vì thế cười nói:“Hoàng tổ mẫu, có tiêu vô cảm không khỏi không được hoàn mỹ, không bằng thỉnh nhạc công lại đây, cùng Tứ đệ hợp tấu, như thế nào?”

Đoan Hiếu Thái Hậu nói với thái tử:“Chủ ý này mặc dù tốt, nhưng tính tình lão Tứ ta còn không biết, từ nhỏ tâm cao khí ngạo, hắc có để ý người nhạc công nào? Chỉ sợ nhạc công kia theo không kịp, còn làm xấu mặt ai gia.”

Phượng Loan Phi hầu hạ ở bên người hoàng đế, đột nhiên nhìn thấy phụ thân Phượng Diễn nháy mắt với nàng, suy tư một chút, dĩ nhiên hiểu ý, cúi người ở bên tai hoàng đế thì thầm vài câu. Hoàng đế nghe vậy nói với Phượng Diễn: “Trẫm thật đúng là đã quên, Phượng gia nhị nữ nhi không phải đàn một tay hảo cầm, ngay cả Lão Thất đều so không bằng sao?”

Phượng Diễn đứng lên cung thanh đáp:“Tiểu nữ Khanh Trần thật ra biết chút ít, không dám so cùng Thất hoàng tử.”

Dạ Thiên Trạm trên mặt tao nhã mỉm cười:“Tả tướng không cần khiêm tốn, cầm của nhị tiểu thư, ta tâm phục khẩu phục, thật là nhất tuyệt.”

Nếu Khanh Trần ở nơi này, chỉ sợ nghe được sớm buồn bực đến hộc máu, trước mặt vương tôn thiên tử văn võ cả triều, thật sự là nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Hoàng đế nói:“Ừ, trẫm muốn nghe thử xem, ý mẫu hậu thế nào?”

Đoan Hiếu Thái Hậu cười nói:“Có phải hay không Loan Phi nha đầu nhắc tới tỷ tỷ kia? Ai gia cũng sớm muốn gặp, mau gọi người đưa đến.”

Phía dưới sớm có người an bài xuống, Dạ Thiên Lăng cũng sai tùy tùng hồi phủ lấy trúc tía tiêu.

Bất quá qua một nén nhang, Khanh Trần đã bị đưa đến cửa cung, nàng vô luận thế nào cũng không nghĩ đến, bánh răng vận mệnh thật lớn theo đêm nay bắt đầu không thể kháng cự quỹ đạo chậm rãi chuyển động, cải biến tương lai của nàng, thậm chí là mọi người. Nhưng nhiều năm về sau, Khanh Trần nghĩ lại, nếu lúc ấy có người cho nàng một cơ hội lựa chọn, nàng biết mình vẫn là lựa chọn như vậy, mặc dù phía trước có thể là sóng biển phong ba, nàng cũng nguyện lựa chọn. Mà nàng cũng biết, có người nguyện ý tại đây lựa chọn đứng bên cạnh nàng, như vậy, còn có gì hối hận .

Khanh Trần theo cung nữ Từ An cung dẫn dắt đi vào trong điện, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Dạ Thiên Lăng ngồi ở bên người thái tử. Cùng yện hội náo nhiệt so sánh, hẳn một thân trường bào màu thiên thanh không khỏi có chút ảm đạm, Từ An cung đèn đuốc hoa lệ ở trong mắt hẳn thật nặng nề, khiến khuôn mặt tuần tú có thêm một chút lo lắng.

Ánh mắt Dạ Thiên Lăng thản nhiên đảo qua khuôn mặt Khanh Trần, từ tay cung nữ cầm lấy trúc tía tiêu.

Không chút nào ngoài ý muốn, Khanh Trần phát hiện bọn người Dạ Thiên Trạm. Khanh Trần cung kính đối với hoàng đế cùng Đoan Hiếu Thái Hậu lễ bái hành lễ.

“Nữ nhi khá lắm.” Đoan Hiếu Thái Hậu mãi mãi tán thưởng với Phượng Diễn nói:“Tả tướng hảo phúc khí, sinh nữ nhi người người đều đẹp như hoa.”

Phượng Diễm đáp:“Thái Hậu hồng phúc tề thiên, thần may mắn được ngài phù hộ mà thôi.”

Đoan Hiếu Thái Hậu cười hỏi Khanh Trần:“Người nguyện cùng hoàng tôn ta hợp tấu nhất khúc, cấp ai gia thọ lễ?”

Khanh Trần sớm biết vì sự tình này mà đến, quỳ gối:“Khanh Trần vinh hạnh.”

Cầm được mang đến, Khanh Trần điều chỉnh thử vài lần, nói với Dạ Thiên Lăng:“Lăng Vương gia, thỉnh.”

Ánh mắt Dạ Thiên Lăng rốt cục rơi xuống chạm vào ánh mắt Khanh Trần, Khanh Trần mỉm cười, chờ khúc của hân.

Trúc tía tiêu ở trong tay Dạ Thiên Lăng xoay chuyển, đặt bên môi, nhất lũ minh triệt không linh tiêu âm từ từ phiêu đăng. Mọi người chỉ cảm thanh âm duy nhất, theo tiêu âm, kim điện lồng lộng giống như hóa thành thiên địa, một mảnh sạch sẽ thuần trắng xa xôi vô ngần. Quỳnh dao ngọc tuyết, tựa hồ như đầy mùi thơm ngát phiêu đăng, như tuyết rơi xuống nhân gian.

Ngoài dự đoán mọi người, Khanh Trần nhắm hai mắt lại, hơi hơi nghiêng tai lắng nghe. Ở thời điểm tiếng tiêu càng lúc càng xa như sắp biến mất, tay nàng nhìn chỉ như tùy ý trên dây đàn phát qua, thanh âm lung linh đột nhiên sáng ngời, tại thế giới trắng noãn không tỳ vết phẳng phát mở ra thế giới trong suốt sáng bóng, một mảnh băng thanh ngọc khiết.

Tiêu âm Dạ Thiên Lăng vào lúc này lại lên cao, Khanh Trần ngón tay khinh động trên cầm huyền, mỗi một cái âm phù đều hoàn mỹ như vậy đuổi theo thanh âm trúc tía tiêu, băng thiên tuyết địa điểm một điểm hàn mai đón gió nở rộ đỏ tươi, khi sương áp tuyết lâm hạ, thiên địa trong lúc đó một mảnh say lòng người .

Bên miệng Khanh Trần lộ ra một tia cười yếu ớt, mở to mắt nhìn đến con người thâm trầm của Dạ Thiên Lăng, đáy mắt kia nhìn không tới biên cương rộng lớn, vô bờ vô tận. Có một chút tinh quang tại nơi sâu nhất u ám lặng yên nở rộ, Khanh Trần từ nơi đó thấy được hàn mai bễ ngễ phong sương lạnh ngạo. Vạn dặm đóng băng, ngàn dặm tuyết phiêu, có ai biết mai phong tư, mai bất khuất, mai cao ngạo cùng mai tịch mịch. Tay hạ theo tiêu âm như núi cao dốc đứng, tiếng đàn như ngọc, trong suốt thấp vận tại ảo cảnh cô tịch đón gió lưu chuyển, lẳng lẳng nhảy múa.

Tiêu âm không dứt, như ca như khóc, tiếng đàn chợt thư, than nhẹ thiên xướng, giống như tiêu mà lại phi tiêu, như cầm như không phải cầm.

Từ An cung kim bích huy hoàng giống như xuất hiện một mảnh thế giới yên tĩnh, tuyết quang ónh ónh, sơ chi chuế ngọc, gió nhẹ bị bám tuyết ảnh mai hương, một là thanh sam quang minh, một cái là áo trắng nhanh nhẹn. Khiến người sợ hãi than, khiến người hướng về, khiến người lòng trần diệt hết, chỉ dư lại vô hạn phong tư quanh quẩn trong lòng thật lâu.

Thanh âm thu hết hoa mai lạc, tiếng tiêu xa tiếng đàn đậm, Dạ Thiên Lăng cùng Khanh Trần mặt hướng Đoan Hiếu Thái Hậu quỳ gối: “Chúc mừng Thái Hậu phúc thọ vạn năm, từ ân lâu dài.”

“Bình thân bình thân.” Đoan Hiếu Thái Hậu tràn đầy ý cười nói với Khanh Trần: “Mau tới đây để cho ai gia hảo hảo nhìn xem.”

Khanh Trần không biết tiến đến gần Đoan Hiếu Thái Hậu có cần quy củ không, nhưng là Thái Hậu gọi nàng đi qua, cũng không thể đứng bất động. Đang do dự là đi qua hay là muốn nói “Không dám”, đột nhiên nhìn đến Dạ Thiên Trạm cách không xa đối với mình hơi hơi ngẩng đầu ra hiệu. Được ám chỉ, Khanh Trần yên tâm tuân ý chỉ Thái Hậu, đi đến bậc thang.

Đoan Hiếu Thái Hậu lôi kéo tay Khanh Trần đến bên cạnh đánh giá: “Ừ, tài mạo song toàn, có tri thức hiểu lễ nghĩa, ai gia cũng không muốn thả

người về nhà .” Cười nói với hoàng đế:“Hoàng Thượng, nữ tử tốt như vậy chạy đi đâu tìm, không bằng bàn cùng tả tướng với nhà chúng ta làm thông gia như thế nào?”

Hoàng đế đối với Khanh Trần cũng có chút yêu thích, nói:“Mẫu hậu nói rất đúng, chính là người muốn ban cho tôn nhi nào?”

Khanh Trần kinh hãi, bỗng nhiên đều nhảy nhiều ánh mắt tề xoát xoát dừng ở trên mặt của nàng. Lại nghe Đao Hiếu Thái Hậu nói:“Lão Tứ thường xuyên mang binh bên ngoài, trong phủ không có ai cũng không phải biện pháp.....”

Lời còn chưa dứt, Dạ Thiên Lăng đã quỳ gối ngắt lời Đao Hiếu Thái Hậu: “Hoàng tử mẫu, tôn nhi.....”

Hắn cũng không nói gì thêm, mà Đao Hiếu Thái Hậu cũng đột nhiên dừng lại không nói tiếp. Dạ Thiên Lăng thần sắc tuy rằng bình tĩnh không hề gợn sóng, nhưng là Khanh Trần theo hắn nâng mắt nhìn được đến một thứ gì đó, khiến người khó hiểu kinh ngạc, quyết tuyệt, hờ hững còn có che giấu một chút đau đớn sâu vô cùng. Cảm xúc đều ở hắn đáy mắt đen láy, cô tịch lướt qua, khiến người ta hoài nghi có phải thật sự tồn tại qua.

Từ An cung đột nhiên lâm vào một loại không khí im lặng khó hiểu, không có bất luận kẻ nào dám nói chuyện.

Nhất định là có cái gì mà tất cả mọi người đều biết mà mình không biết, trực giác của một nữ nhân nói cho Khanh Trần, là chuyện gì khiến cho Dạ Thiên Lăng ở tiệc chúc thọ nghịch ý Đao Hiếu Thái Hậu hắn tôn trọng nhất, trước mặt tam công cửu khanh cự tuyệt chỉ hôn sắp buông xuống?

Trầm mặc ngăn ngui tức thì biến mất, Đao Hiếu Thái Hậu tràn đầy lo lắng nhìn Dạ Thiên Lăng một cái, thở dài:“Cũng thế, quên đi.” Khanh Trần bỗng dưng nhẹ nhàng thở ra.

Một bên, Dạ Thiên Trạm lập tức cười với Đao Hiếu Thái Hậu: “Hoàng tổ mẫu, tả tướng vừa mới tìm về nữ nhi được mấy ngày, ngài liền chỉ hôn ra ngoài, cái này làm là tả tướng cùng phu nhân như thế nào bỏ được?”

Không khí vốn ngưng trệ theo thanh âm Dạ Thiên Trạm khôi hài ôn nhuận nhất thời buông lỏng, xuân phong đầy mặt, tả tướng cũng cười nói: “Thái Hậu thương nàng, đây là tiểu nữ có phúc, lão thần sao lại không tha?”

Loan Phi cùng phụ thân liếc nhau, cũng cười nói với Đao Hiếu Thái Hậu: “Vài vị cung nữ hầu hạ bên người Thái Hậu đã đến tuổi ra cung, phủ nội vụ cũng chưa chọn người đâu. Ngài nếu là thích tỷ tỷ của ta, không bằng lưu nàng đi theo bên người ngài, tỷ muội chúng ta cũng có thể thường thường gặp mặt, chẳng phải đẹp cả đôi đường?”

Khanh Trần không lên tiếng, ánh mắt dừng ở chỗ Phượng Diễn, lại bất động thanh sắc nhìn Loan Phi, không biết bọn họ đánh cái chủ ý gì.

Đao Hiếu Thái Hậu hỏi Khanh Trần: “Người có bằng lòng hay không?”

Khanh Trần trong lòng thở dài, cung kính nói với Đao Hiếu Thái Hậu: “Khanh Trần tuổi trẻ không hiểu chuyện, ngày sau còn thỉnh Thái Hậu dạy bảo nhiều hơn.”

“Tốt, tốt.” Đao Hiếu Thái Hậu an lòng, nói với Dạ Thiên Lăng: “Lão Tứ, trở về ngồi đi, hoàng tổ mẫu phạt con một ly rượu.”

“Dạ.” Dạ Thiên Lăng thản nhiên đáp, lui về chỗ, đem rượu trước mặt uống một hơi cạn sạch, lập tức lại tự rót đầy một ly, suốt một buổi tối, không có lại liếc mắt nhìn Khanh Trần một lần.

Khanh Trần nhìn sườn mặt gầy của Dạ Thiên Lăng, nhớ tới thật lâu trước kia nghe người ta nói qua, nam nhân bạc môi, trong lòng vô tình. Dạ Thiên Lăng kia lạnh như băng, khóe môi mỏng như đao, trong lòng nàng không

tiếng động xẹt qua, mỏng manh lại rõ ràng, đem hắt cùng mọi người ngăn thành hai mặt.

Mới vừa rồi trong nháy mắt kia, nghiêm nghị, sợ hãi, kinh sợ, hết thảy, cũng không như khi nghe được phản ứng của hắt trong lòng nàng toan chết.

Cự tuyệt, Khanh Trần cười khổ, như vậy rõ ràng nói cho mọi người, hắt không muốn.

Chính là trong lòng, vì sao khó có thể bình tĩnh như thế? Khanh Trần nắm chặt tay, không khỏi tự giễu, nữ nhân là hóa thân hư vinh, mặc dù là bị người mình không muốn cự tuyệt, giống như không hề bình tĩnh. Hắt sao lại làm như vậy?

Khanh Trần ngồi ở bên người Đoan Hiếu Thái Hậu, nhìn hết thảy mọi người bên dưới, trừ bỏ Dạ Thiên Lăng vui đầu uống rượu, Dạ Thiên Hạo, Dạ Thiên Trầm, Dạ Thiên Triệt, Dạ Thiên Li mỗi người bọn họ đều có ý vô tình nhìn mình. Hoặc là trấn an, hoặc là mỉm cười, hoặc là ấm áp, hoặc là còn có một chút trêu tức khiến người ta nghiêng răng. Nhưng là có một đạo ánh mắt mang đến bất an, Cửu hoàng tử Dạ Thiên Minh, cái nhìn chăm chú của hắt khiến tim người ta đập mạnh, Khanh Trần vốn không lăm thoải mái trong lòng lại càng thêm nặng nề.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Thành Thâm Huyết Lệ Cố Nhân Tâm

Từ Cẩm thành, chỗ ở của thiên tử hùng vĩ rộng lớn, đèn tiêu phòng sơn thủy lâm viên, tầng tầng lớp lớp. Khanh Trần đảo mắt ở trong này đợi gần một tháng, lại còn thường xuyên tại cung điện này bị lạc đường. May mắn nàng cũng không cần thường xuyên rời Từ An cung, cho nên cũng lười nhận đường.

Đợi cho quen thuộc nơi này, Khanh Trần mới biết, đều là hầu hạ người, nhưng cũng có phân cao thấp quý tiện. Giống Phượng Loan Phi theo hầu hoàng đế cùng mình ở Từ An cung đi theo Đoan Hiếu Thái Hậu, vô luận thế nào cũng sẽ không có ai dám đem các nàng làm nô tài, liền ngay cả thái giám đại tổng quản Tôn Sĩ An thấy cũng khách khách khí khí. Thân phận là nữ nhi tả tướng đã đủ để cho người a đua nịnh bợ, huống chi còn có thánh ân của hoàng đế cùng Thái Hậu. Nghĩ đến Phượng Diễn hiện tại đối với loại tình huống này nhất định vạn phần vừa lòng.

Đến Từ An cung ngày thứ ba, Khanh Trần liền được tấn phong Thanh Bình quận chúa, đơn giản là một loại phong hào cho nữ tử sĩ tộc, cho nên Khanh Trần cũng thân nhiên nhận. Ngày thụ phong, thu được không ít hạ lễ, Khanh Trần nhìn mấy thứ rực rỡ muôn màu, lắc đầu thở dài, trừ bỏ hoàng đế Thái Hậu cùng các cung nương nương ban tặng không thể quăng loạn ở ngoài, còn lại đóng gói đưa về tả tướng phủ, đương nhiên, lễ vật mấy vị hoàng tử cũng giữ lại.

Trở lại Xuân các Đoan Hiếu Thái Hậu cấp cho nàng ở, Khanh Trần đóng cửa tò mò sách xem, mấy người đều là lo lắng tìm đồ quý tặng nàng, nhưng không thấy Dạ Thiên Lăng cùng Thập Nhất .

Mở ra lễ vật Dạ Thiên Trạm là bộ bích sắc ấm ngọc tứ quân tử chén, Khanh Trần biết đó là vật hỷ cực kỳ yêu thích, hiện nay lại trọn bộ đưa cho nàng. Tâm ý của hỷ, vẫn thản nhiên như vậy lại sáng tỏ vạn phần, đem cái chén đặt ở trong tay, không khỏi có điểm khó khăn.

Đúng lúc đang nhìn cái chén xuất thần, có người ở ngoại viện gõ cửa, mở cửa ra, Thập Nhất cười tủm tủm ôm mấy thứ tiến vào: “Chúc mừng quận chúa, thứ ta tới chậm.”

Nghe không được tự nhiên, Khanh Trần liền vờ nhún mình: “Cấp Thập Nhất hoàng tử thỉnh an!”

Thập Nhất cười nhìn nàng đánh giá một chút: “Thỉnh an như vậy, vẫn là miễn đi.”

Khanh Trần ha ha cười: “Có thứ gì tốt, còn tự mình đưa tới cho ta?”

“Ta thật vất vả tìm thấy.” Thập Nhất chỉ vào trong đó giống như nói, lại cầm lấy một cái bọc gấm vóc: “Đây là Tứ ca bảo ta mang đến.”

“Vậy sao.” Khanh Trần cúi đầu nhìn nhìn, đáp ứng nói.

Thập Nhất tiến đến trước mắt, nhìn thần sắc nàng: “Sinh khí với Tứ ca?”

“A?” Khanh Trần ngẩng đầu: “Không có.”

“Vừa nghe là Tứ ca đưa liền mang biểu tình này, còn nói không tức giận.” Thập Nhất đá đá chân: “Trước nhìn xem là cái gì.”

Khanh Trần suy nghĩ một chút, mở mấy quyển sách. Mở ra vừa thấy, “Ai nha” một tiếng mừng rỡ, Dạ Thiên Lăng cấp của nàng, cư nhiên là ở bình điệp sơn mất đi [minh kinh luận] cùng mấy bản chép tay khác. Có chút trang giấy bởi vì dính nước chữ viết trở nên mờ hồ, bị người dùng bút ở một bên hoặc nhiều hoặc ít bổ lên, xem bút tích kia như núi cao dốc đứng

rất giống chữ Dạ Thiên Lăng tự tay viết. Khanh Trần nhớ rõ khi đó đem mấy cuốn sách đặt trên cự thạch phơi nắng, sau đó lại bị bắt cóc đến trong kinh. Không nghĩ lâu như vậy sau còn có thể trở lại trong tay mình, hưng phấn không thôi.

“Rất ngoài ý muốn .” Khanh Trần một bên lật mình kinh luận vừa nói:“Ta không nghĩ sẽ tìm lại được đâu.”

“Ngày đó chúng ta tìm khắp Bình Điệp sơn cũng không thấy người, chỉ thấy mấy quyển sách này trên khối cự thạch,” Thập Nhất nói:“Hơn nửa năm nay Tứ ca vẫn mang theo trên người, không có việc gì liền lấy ra xem, huynh ấy tuy rằng trên mặt lạnh lùng, kỳ thật trong lòng thực lo lắng cho người. Người không biết, đêm đó đột nhiên gặp được người, Tứ ca thực cao hứng, ai ngờ ngày hôm sau người liền cùng Tà gia huynh đệ không thấy bóng người. Huynh ấy lo lắng người bị Hàng Mã lâu cướp đi, lúc này điều cần vệ tìm người, phải biết rằng, mười mấy năm mang binh, Tứ ca cho tới bây giờ không ở kinh thành kinh động quân cần vệ của mình.....”

Khanh Trần càng nghe càng hồ đồ:“Đợi chút..... Người đây là cái ý tứ gì?”

Thập Nhất nhìn nàng:“Ta là muốn nói, trong lòng Tứ ca, kỳ thật thực để ý người.”

Khanh Trần nhin không được ngắt lời hẳn:“Ta thật sự không không hề cao hứng. Nói lại, đêm đó huynh ấy nếu không cự tuyệt mới phiền toái, ta cũng không nguyện vào vương phủ huynh ấy trộn lẫn với đám thê thiếp. Chẳng qua lúc ấy thật mất mặt, dù sao trước mặt người nhiều như vậy.”

“Tứ..... Tẩu..... Mất nhiều năm .” Thập Nhất đột nhiên nói.

“Vậy sao.” Khanh Trần dừng lại:“Như vậy a.....” Như vậy nhất định là phu thê tình thâm không thể quên đi, cho nên nàng không muốn hỏi nữa.

Thập Nhất trầm mặc trong chốc lát, lại nói: “Đêm đó Tứ ca trở về phủ, nghe trong phủ người ta nói cả đêm uống rượu, nói vậy trong lòng cũng không dễ chịu.”

Khanh Trần cười cười nói: “Ta biết huynh ấy nhất định không phải cố ý muốn vậy, huynh ấy cũng không phải cái người vô tâm vô phế, cho nên không có gì.”

“Tứ tẩu mất cũng không phải lỗi của Tứ ca.” Thập Nhất yên lặng một lát, đột nhiên nói: “Cùng Tứ ca không có quan hệ.”

“Sinh tử một người há có thể nói là lỗi của ai?” Khanh Trần nói: “Mệnh không tại nhân.”

“Nhưng là nàng dù sao chết bởi tên của Tứ ca.” Thập Nhất thanh âm có chút ảo não.

“A?” Khanh Trần lắp bắp kinh hãi: “Cái gì?”

“Người không biết?” Thập Nhất hỏi. Khanh Trần lắc đầu.

“Cũng khó trách, Từ An cung không ai dám đề cập đến chuyện này.” Thập Nhất nói: “Bất quá sự việc qua nhiều năm, cũng không có gì hay.”

“Ta có thể nghe một chút?” Khanh Trần hỏi.

Thập Nhất nhìn đình viện điêu linh cuối mùa thu, thở dài: “Lần đó ta không theo Tứ ca xuất chinh, cho nên đến tận cùng là chuyện gì xảy ra, ta cũng chỉ là nghe nói mà thôi.”

“Chẳng lẽ là trên chiến trường?” Khanh Trần nghe khẩu khí hân phỏng đoán.

“Thánh Võ năm thứ mười chín, Tứ ca viễn chinh Tây Đột Quyết, tùy doanh phó tướng là Hữu An Hậu Đường lão tướng quân cùng trưởng nữ

của hắn là Đường Hãn, về sau lại được truy phong làm Tứ Vương phi.” Thập Nhất nhìn trăng non nơi chân trời mờ mờ dăng lên, chậm rãi nhớ lại nói:“Đường Hãn xuất thân tướng môn, từ nhỏ theo phụ thân lớn lên ở trong quân, cưỡi ngựa đánh giặc lãnh binh xuất chinh không thua gì đấng nam nhi. Đường Hãn cùng Tứ ca ở trong quân nhiều năm, đối với Tứ ca sớm có tâm ý, phụ hoàng cũng có ý chỉ hôn cho hai người bọn họ, chính là Tứ ca luôn thản nhiên không đáp ứng, hơn nữa năm đó quân tình hay thay đổi, liên vẫn kéo dài. Lãnh binh Tây Đột Quyết là thân đệ A Sử Vương Qua Lợi Vương gia, người này binh pháp chiến thuật đều không tầm thường. Quân tiên phong Đường Hãn thừa dịp đêm đánh lén lương thảo quân địch, trúng mai phục, bị bắt đến địch doanh. Hôm sau quân ta cường công A Khắc Tô thành, Qua Lợi ngăn cản không được, tự mình đem Đường Hãn áp lên đầu tường muốn áp chế Tứ ca lui binh, ai ngờ lại bị Tứ ca nhất tiễn xuyên tim cả hai người, Đường Hãn cố nhiên hương tiêu ngọc vẫn, Qua Lợi cũng đi đời nhà ma. Tây Đột Quyết không có chủ soái, thành phá binh bại, Hữu An Hậu cũng bỏ mình trong chiến trận. Tứ ca phá thành huyết tẩy A Khắc Tô, một tù binh cũng không lưu, hồi kinh liền thỉnh chỉ truy phong Đường Hãn làm tứ Vương phi. Lúc ấy hoàng tổ mẫu cực lực phản đối, nhưng cuối cùng vẫn phải chấp nhận. Mấy năm nay phụ hoàng cùng hoàng tổ mẫu nhiều lần muốn vì Tứ ca sách phi, nhưng không có được, mặc dù có Tứ ca cũng luôn từ chối. Tất cả mọi người nói tứ Vương gia mặt lãnh tâm nóng tình thâm ý trọng, nói tứ Vương phi chết cũng không hối tiếc.”

Khanh Trần kinh ngạc nghe Thập Nhất nói, nghe được câu cuối cùng, thở dài:“Thật là chết cũng không tiếc, chính là kia một tên kia, huynh ấy như thế nào mà bắn được?”

Nói nhiều như vậy, Thập Nhất tựa hồ cũng mệt mỏi, lắc đầu nói:“Này, khả năng chỉ có Tứ ca tự mình biết, bất quá nghe nói Đường Hãn ở đầu tường từng hô qua một câu, ‘Cùng với chết trên tay địch, không bằng chết ở dưới tên Tứ hoàng tử’, nghĩ đến như vậy nàng sẽ không oán Tứ ca.”

Khanh Trần đáy lòng thốn thức, không nghĩ người gọi là tứ Vương phi lại có chuyện xưa như vậy, trong lòng đối với Đường Hân có chút bội phục, cũng có chút tiếc hận. Nếu là thật sự yêu nàng, Khanh Trần không tin Dạ Thiên Lăng có thể bắn ra mũi tên kia, tuy có tên Vương phi lại chung quy không chiếm được tâm huynh ấy, đối với với một nữ nhân, kỳ thật sống hay chết lại có nhiều sự khác nhau.

Lại nghe Thập Nhất nói:“Có lần cùng Tứ ca uống rượu, ta cũng hỏi việc này, khuyên Tứ ca thuận theo hảo ý phụ hoàng cùng hoàng tổ mẫu. Tứ ca lại nói, xưa nay chinh chiến mấy người trở về, tội gì lại liên lụy người khác. Người cũng biết tính tình huynh ấy, đêm đó xác thực không phải cố ý như thế.”

“Ừ.” Khanh Trần mỉm cười:“Cho nên ta không có tức giận, người nói với huynh ấy, không cần trốn tránh ta, ta còn muốn giáp mặt cảm tạ huynh ấy giúp ta bảo tồn sách đó.”

Thập Nhất cười nói:“Nay người bồi hoàng tổ mẫu ở Từ An cung, muốn cảm tạ huynh ấy, cơ hội còn nhiều mà. Ai, người không nhìn xem ta đưa người cái gì?”

Khanh Trần theo lời mở ra hộp nhỏ của Thập Nhất, không biết hẳn làm sao làm kiếm được hai cái thiết mộc tiểu nhân, bên trong cơ quan tinh xảo, nhấn cái đầu, liền giống như võ sinh trên sân khấu kịch vũ thương đánh bông, rất là hay. Khanh Trần rất có hứng thú cùng Thập Nhất để hai người gõ đánh nhau, nghĩ rằng đây được cho là thủy tổ người máy đi.

Bất quá nàng vẫn không có cơ hội cảm tạ Dạ Thiên Lăng, tuy rằng Dạ Thiên Lăng mỗi ngày đều đã đến Từ An cung thỉnh an Đao Hiếu Thái Hậu, nhưng lại luôn vội vàng rời đi. Đao Hiếu Thái Hậu biết sau đại chiến, có rất nhiều quân vụ cần xử lý, cho nên cũng chỉ là lưu Dạ Thiên Lăng ngồi lại trong chốc lát, hỏi một chút sức khỏe, thúc giục hẳn đi làm việc.

Khanh Trần cùng Dạ Thiên Lăng, hai người đều đối với chuyện tình đã phát sinh không hề đề cập tới, có đôi khi làm người ta hoài nghi có việc đó từng tồn tại. Một người mặt lạnh tâm nóng, một người đậm tính thông tuệ, chính là ngẫu nhiên niệm tưởng nói vài câu rồi cười, hết thảy đều giống như hồ nước cuối mùa thu, trong sáng lại mang theo vô tận sâu thẳm, khiến người vĩnh viễn không thể tìm tòi nghiên cứu.

Tương phản, Khanh Trần thật ra rất nhiều lần gặp được mẫu thân Dạ Thiên Lăng, Liên phi.

Hoàng đế từ khi Mẫn Thành hoàng hậu ốm chết tới nay, nhiều năm chưa từng lập hậu. Hậu cung địa vị, liền theo quý, thực, hiền, đức bốn vị đại phi cùng vài quý nhân quý tần được sủng ái.

Không có hoàng hậu, mẫu thân thất hoàng tử Ân quý phi hiện đứng đầu hậu cung, một nữ nhân đoan trang hoa mỹ, giống như rất nhiều nữ tử sĩ tộc, mang theo cái loại ngạo khí trời sinh cao quý. Khanh Trần biết Ân quý phi không thích mình. Bất quá đều do chính nàng sơ sẩy, không hề phòng bị đeo xuyên băng lam tinh trên tay, trân bảo Ân thị, Ân quý phi làm sao có thể không nhìn ra được? Tuy rằng từ nay về sau Khanh Trần đem băng lam tinh cùng bích sắc âm ngọc chén nghiêm kín cất đi, tuyệt không lộ ra ngoài, nhưng là biết Ân quý phi dĩ nhiên sinh ra hiềm khích khó bù lại. Bất quá Ân quý phi giữ khí độ, trước mặt người khác vẫn đối với Khanh Trần một mảnh hiền lành, đây coi như may mắn.

Cùng Ân quý phi tương phản, mẹ đẻ của Thập Nhất cùng Thập Nhị Tô Thực phi cũng rất thích Khanh Trần. Nữ tử này ôn nhu như nước, thường thường nhợt nhạt mỉm cười, nhẹ giọng nói chuyện, khiêm tốn có lẽ dày rộng sẵn sàng, cho tới bây giờ cũng không luận, không nghị, không tranh, không thưởng. Khanh Trần có thể cảm giác được đáy lòng nàng thiện lương cùng mềm mại, sở hữu cuộc sống hỉ giận của nàng đến từ chính hoàng đế, có lẽ hoàng đế liền thích nàng ở điểm này, vài thập niên đều vinh sủng không ngừng.

Dưới Hiền phi, Cận thị cùng Đức phi Vệ thị , đó là mẫu thân Dạ Thiên Lăng Liên phi.

Khanh Trần cảm thấy mình vĩnh viễn quên không được Liên phi này, hoặc là người từng gặp qua Liên phi, cũng không thể quên.

Mỗi sáng sớm Khanh Trần đều nhìn thấy Liên phi đến Từ An cung thỉnh an Đaoan Hiếu Thái Hậu, có đôi khi ở trong ngự hoa viên không hẹn mà gặp. Đôi mắt trong trẻo như nước hồ thu mang theo hơi nước mê ly không tiêu tan, tay cầm quạt lông phong lưu. Trong không khí đầy sương mang cảm giác mát cùng cao xa tại thiên, Liên phi thường thường nghỉ chân tại Dịch trì, im lặng ngóng nhìn.

Khanh Trần mới biết vì sao khi hình dung một người lại chỉ có thể ví như tiên tử. Không phải vì khuôn mặt thần nhiên lung linh, cũng không phải dáng người trong suốt như ngọc, mà là cả người nàng , Không Linh xuất trần trong suốt triệt, rõ ràng không thuộc thế gian này, hết thảy hi vọng ái ố với nàng đều là độc tố.

Mặc kệ bên cạnh có bao nhiêu người, nàng vĩnh viễn chỉ lẳng lặng, khiến người ta cơ hồ đã quên đi sự tồn tại của nàng, không có ai nhắc tới. Mà làm người ta nan giải, là đáy mắt vô tận ưu thương của nàng, cái loại ưu thương này không thể nói hết, giống như mọi thứ cùng nàng không quan hệ, thậm chí bao gồm chính nàng.

Nhìn Liên phi như vậy, Khanh Trần thường thường không tự chủ được nhớ tới Dạ Thiên Lăng. Kỳ thật Dạ Thiên Lăng trưởng thành rất giống mẫu thân hần, nhất là cặp mắt kia, bên trong nói với thế giới này là lạnh nhạt cùng cùng khó hiểu, chẳng qua đối với với Dạ Thiên Lăng mà nói, có lẽ càng nhiều là cao ngạo kiêu căng, cùng xuyên thấu lòng người.

Một nữ nhân cơ hồ có thể làm cho nữ nhân cũng phải mê luyện, Khanh Trần tưởng tượng một nam nhân như hoàng đế, sủng ái Liên phi như thế

nào. Nhưng mà sự thật là, hoàng đế chưa bao giờ lật thẻ bài Liên phi, chưa bao giờ từng thêm vào ân thưởng, mỗi tháng đi cung Liên phi số lần cũng tuyệt không vượt qua một lần. Không chỉ có hoàng đế, liền ngay cả con thân sinh Dạ Thiên Lăng, cũng từ nhỏ ở Từ An cung lớn lên, rất ít khi nhìn mẫu thân. Đoan Hiếu Thái Hậu ở thời điểm Liên phi đến thỉnh an, luôn sẽ có một loại thái độ có vẻ đặc biệt xuất hiện, ít nhất, Khanh Trần cảm thấy cùng với phi tần khác bất đồng, nhưng là nàng lại không biết bất đồng ra sao.

Mê mang giống như Liên phi, cùng hoàng cung này không hợp nhau, Khanh Trần cứ như vậy mang theo tò mò của nàng, đảo mắt ở trong Từ An cung đã qua một tháng. Đoan Hiếu Thái Hậu đối với nàng thập phần yêu thích, tín nhiệm nhờ cậy. Cung nữ thái giám có khi phạm vào sai lầm đều đến cầu nàng, Khanh Trần mềm lòng, thường thường nghĩ cách giúp bọn huynh ấy qua loa tắc trách hoặc là cầu Đoan Hiếu Thái Hậu ân điển, liền chuyện to hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không có. Tính tình tùy ý tiêu sái, khiến cho nàng cùng mọi người ở chung thập phần hòa hợp, ngày qua cũng thư thái.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Mê Ly Phác Sóc Khởi Nội Bộ

Cuối thu trời bắt đầu lạnh, thiên địa tiêu điều vạn phần, trong Từ An cung sớm thêm vài chậu than. Đoan Hiếu Thái Hậu tuổi cao, khó tránh khỏi có chút tật xấu đau xương sống thắt lưng, chân đau, hàng năm đến thu đông, trời giá rét thêm, Khanh Trần dùng phương pháp châm kim thứ huyết chậm rãi điều trị, lại thêm chườm nóng, năm nay đau đớn giảm bớt không ít. Hoàng đế nghe thấy việc này long tâm đại duyệt, khen ngợi Khanh Trần một phen, nói muốn ban cho chút ân huệ. Khanh Trần nhân cơ hội thỉnh cầu hoàng đế chấp thuận cho mình lật xem điển tịch Thái y viện, cũng cùng ngự y tham thảo y thuật, để có thể từng bước học tập trung y. Việc này mặc dù chưa từng có tiền lệ, nhưng là không tính là khó, hơn nữa Đoan Hiếu Thái Hậu nói tốt cho, hoàng đế ngoại lệ chuẩn cho Khanh Trần.

Ngày ngày Đoan Hiếu Thái Hậu sau buổi trưa đi ngủ, Khanh Trần không có thói quen ngủ trưa, thường lui tới Thái y viện xem sách. Thái y viện điển tàng tập hợp dược thảo phong phú không phải dân gian có thể so sánh, Khanh Trần giống như vào một người gặp may mắn rơi vào, mỗi ngày xem một hai canh giờ mới trở về, có thể học được rất nhiều thứ. Vận khí tốt gặp được lão Thái y Tổng Đức Phương, liền cuốn lấy hắc khiêm tốn thỉnh giáo một hai điều. Tổng Đức Phương thứ nhất biết Khanh Trần gần đây được Thái Hậu sủng ái không thể cự tuyệt; Thứ hai Khanh Trần hiểu được rất nhiều tri thức y học hiện đại, thường xuyên nói những điều đầy ý nghĩa kinh người; Hơn nữa nàng thông minh hiểu học, lớn mật, độc đáo, một già một trẻ đàm luận vô cùng hợp, thường thường quên cả thời gian.

Bất quá hôm nay Tổng Đức Phương cũng không ở đây, Khanh Trần chỉ đành tự mình ôm quyển sách nghiên cứu. Ngay lúc nhìn đến chỗ phần

khích, đột nhiên nghe được phía sau có người thấp giọng kêu lên: “Phượng chủ.”

Khanh Trần đã nghe ra là thanh âm Minh Thiên, gọi mình “Phượng chủ” cũng chỉ có người Hàng Mã lâu, trong đầu hiện lên một cái ý niệm hắc như thế nào vào trong cung, quay đầu lại nhìn.

Vừa thấy, nhất thời đương trường sửng sốt, trừng mắt nhìn người phía sau nói: “Là người.....”

Phía sau, từng là tổng lĩnh Thiên Giam Tư, đã từng làm lão sư cho các vị hoàng tử Mạc Văn Bình, hắc vuốt chòm râu cười tủm tỉm nhìn Khanh Trần kinh ngạc, đương nhiên, kinh ngạc này là trong dự kiến của hắc.

Khanh Trần cầm sách thuốc trong tay khép lại, tùy ý nhìn bốn phía một chút. Giữa trưa, trừ bỏ vài vị ngự y đang trực ở bên ngoài, toàn bộ Thái y viện im ắng không có động tĩnh.

Không hiểu rõ tình huống Khanh Trần tuyệt không dễ dàng nói chuyện, chỉ nhìn Mạc Văn Bình.

Mạc Văn Bình hiển nhiên không tính cùng Khanh Trần mắt to trừng mắt nhỏ đứng ở chỗ này, tay đưa ra một khối ngọc bài: “Thuộc hạ gặp qua Phượng chủ, nơi này không tiện hành lễ, còn thỉnh Phượng chủ an bài.”

Thấy ngọc bài ngày đó, Khanh Trần phương tin tưởng Mạc Văn Bình trước mắt chính là Hàng Mã lâu tổng hộ kiểm sử Minh Thiên. Trách không được lúc trước cảm thấy Minh Thiên rất quen thuộc, quả nhiên là người quen. Lão hồ li này, Khanh Trần lại một lần nữa định nghĩa Mạc Văn Bình, thấp giọng oán hận nói: “Sớm nói cho ta biết là người, sẽ chết a?”

Mạc Văn Bình cười, nét mặt già nua cười như đóa cúc hoa: “Phượng chủ tựa hồ chưa từng muốn xem.”

Khanh Trần không nói gì, lý do thật đúng là đầy đủ, dứt bỏ đề tài này, hỏi hản: “Sao người lại tới đây?”

Mạc Văn Bình đáp: “Thuộc hạ từng nhậm chức Thiên Giam Tư giam chính, hoàng đế đặc biệt cho phép tùy ý ra vào hoàng cung. Còn nữa thuộc hạ cùng Tổng Đức Phương tương giao nhiều năm, đến Thái y viện cũng là hợp tình lý.”

“Người cũng là tổng lý Thiên Giam Tư, làm sao lại có thể cùng Hàng Mã lâu có quan hệ?” Vì sợ bị người nhìn thấy, Khanh Trần cùng Mạc Văn Bình hướng sâu trong Thái y viện mà đi, khó hiểu hỏi.

Mạc Văn Bình dùng thanh âm già nua mang theo vài phần trầm ổn nói: “Hàng Mã lâu mặc dù xuất thân giang hồ, nhưng từ Thái tổ hoàng đế đến nay thủy chung quy phục Thiên triều, từ trước chỉ nghe lệnh thiên tử, khó tránh khỏi cùng trong triều đình có chút quan hệ.”

“Vậy sao?” Này Khanh Trần thật ra lần đầu tiên nghe nói: “Thái tổ hoàng đế? Như vậy nói, chủ tử hiện tại của Hàng Mã lâu là hoàng đế?”

Mạc Văn Bình trong thần sắc mang theo một chút nghiêm nghị: “Không, hiện tại Hàng Mã lâu như trước nguyện trung thành cho tiên đế.”

“Tiên đế?” Khanh Trần nhướng mi, một người chết? Nghe qua rất có bộ dáng chuyện xưa: “Nguyện nghe rõ ràng. Hơn nữa..... Tình huống này, các người muốn lâu chủ có tác dụng gì?”

Mạc Văn Bình biết Khanh Trần đối với Hàng Mã lâu không hiểu nhiều lắm, hơn nữa thoát nhìn giải quyết chuyện tình Dạ Thiên Lăng về sau lại càng không thực tích cực muốn biết tình hình cụ thể, liền giải thích với nàng: “Hàng Mã lâu chủ đều là nữ tử, cũng từng có vài vị là lịch đại hoàng hậu. Chỉ vì Hàng Mã lâu đối với hoàng tộc mà nói, là cam đoan cũng giám sát hoàng quyền, cho nên mặc dù nguyện trung thành cùng Hoàng Thượng. Nếu xuất hiện dị thường, liền điều tra, chiếu ứng.”

Khanh Trần nghe mà hồ đồ, hỏi:“Đơn giản nói đi, Hàng Mã lâu tìm tới ta, muốn làm gì?”

Mạc Văn Bình cười nói:“Phượng chủ quả nhiên là người thống khoái.”

Khanh Trần cũng không biết hắc là khoa trương hay là cười mình không kiên nhẫn, không sao cả nói:“Ta chỉ là không muốn lãng phí thời gian, còn muốn hồi Từ An cung.”

“Không phải chúng ta tìm tới Phượng chủ, là Phượng chủ tìm tới chúng ta.” Mạc Văn Bình tiếp tục nói:“Hoặc là thuộc hạ tin tưởng..... Là tiên đế phó thác Phượng chủ.”

“Khụ.” Khanh Trần đối với Mạc Văn Bình cảm thấy kỳ quái, nhắc nhở hắc:“Tiên đế..... Hắc là đã quy thiên nhiều năm đi.”

“Hai mươi bảy năm.” Mạc Văn Bình đáp:“Đương kim hoàng đế thừa nghiệp huynh, đăng cơ suốt hai mươi bảy năm.”

“Sau đó?” Khanh Trần hỏi.

Mạc Văn Bình từ trong lòng lấy ra một cái bọc nhỏ, mở ra đến đưa đến trước mặt Khanh Trần.

Khanh Trần vừa thấy, cư nhiên là một mảnh xương người:“Đây là.....” Lời còn chưa dứt, lại “A?” một tiếng, ánh mắt lộ ra thần sắc ngưng trọng, tiến đến nhìn kỹ mảnh xương cốt kia. Cùng xương người bình thường có chút bất đồng, xương cốt có màu màu xám, Khanh Trần đưa tay từ trong lòng lấy một bao ngân châm, lấy ra một cây hơi hơi dùng sức đâm vào xương cốt kia, khi rút ra, ngân châm đã thành màu đen.

“Đây là di cốt Hoảng Văn hoàng đế.” Mạc Văn Bình trầm giọng nói.

Thật to gan, Khanh Trần vẽ mặt đen sì, ngẩng đầu:“Các người trộm nhập Tây lăng đế mộ, đem thứ này đào ra?”

“Chuyện này với Hàng Mã lâu mà nói không phải khó khăn.” Mạc Văn Bình trong mắt hiện lên một tia tinh quang:“Tuy là đại bất kính, cũng bất đắc dĩ mà phải làm. Phượng chủ thấy thế nào?”

Khanh Trần tiếp nhận di cốt kia, tinh tế quan sát, trầm ngâm:“Nếu ta không đoán sai, đây là một loại độc mạn tính. Ý của người là Hoảng Văn hoàng đế.....”

Mạc Văn Bình gật đầu:“Không sai, như vậy Phượng chủ cũng biết là người phương nào đã xuống tay?”

Khanh Trần nhìn Mạc Văn Bình sau một lúc lâu, giận dữ nói:“Hỏi ta? Muốn ta đoán, lớn nhất hiềm nghi chỉ có.....” Dứt lời ngẩng đầu, nhìn nhìn phương hướng Đế Vũ cung .

Mạc Văn Bình cũng đem ánh mắt nhìn về Đế Vũ cung:“Hắn nếu là đăng cơ bình thường, sẽ biết làm thế nào nắm trong tay Hàng Mã lâu, mà nhiều năm trôi qua, Hàng Mã lâu trừ bỏ nhiều lần âm thầm tiêu diệt chém giết, chưa bao giờ gặp qua người mang tín vật hoàng tộc tiến đến tiếp chưởng. Cho nên Hàng Mã lâu phải làm, là phụ tá hoàng tộc chính thống đăng cơ, mà cũng không phải nguyện trung thành với người trước mắt.”

“Ừ?” Khanh Trần ngoài ý muốn nói:“Chẳng lẽ Hoảng Văn hoàng đế còn có huyết mạch trên đời? Theo ta được biết Hoảng Văn hoàng đế dưới gối con nối dõi đơn bạc, mặc dù có hai con trai, nhưng Thánh Võ năm thứ mười cùng mười lăm trước sau đều mất. Nếu hoàng đế là thay huynh đăng cơ, theo như lời Mạc tiên sinh chính thống hoàng tộc lại chỉ người nào?”

Mạc Văn Bình không có lập tức trả lời Khanh Trần, ngược lại nói:“Phượng chủ cùng Tứ hoàng tử rất quen biết?”

Dạ Thiên Lăng? Nhìn trong mắt Mạc Văn Bình, không biết hẳn vì sao hỏi cái này:“Muốn nói quen biết cũng có thể, ta cùng hẳn..... Nói như thế nào nhỉ, đã cứu tính mạng của nhau, cho nên khả năng so với những người khác đặc biệt một ít, không hơn. Thật muốn nói quen thuộc, chẳng nói ta cùng thất hoàng tử hơn chút, ta ở trong phủ thất hoàng tử một thời gian, này người cũng biết.”

Mạc Văn Bình gật đầu:“Kia Phượng chủ xem trọng tứ hoàng tử hay là thất hoàng tử?” Đề tài mãi cảm, từ trong miệng Mạc Văn Bình nói ra lại thường thường thản nhiên không chút nào úy kỵ.

Khanh Trần đương nhiên sẽ không cho rằng Mạc Văn Bình là muốn bát quái hỏi thăm vấn đề cảm tình người trẻ tuổi, giương mắt:“A, Mạc tiên sinh lúc ấy không phải đã nói, thất hoàng tử tôn quý không chỉ như thế sao?” Nói xong cười nhìn Mạc Văn Bình.

Mạc Văn Bình không nghĩ Khanh Trần nhắc lại việc này, nhìn Khanh Trần ánh mắt giao hoạt, đột nhiên nhin không được cũng cười nói:“Phượng chủ đừng trêu ghẹo thuộc hạ .”

“Vui đùa mà thôi.” Khanh Trần khoát tay:“Người muốn nghe nói thật? Nói thật là, ta thấy thái tử điện hạ là tốt nhất.”

Mạc Văn Bình ngừng cước bộ, Khanh Trần cũng đứng lại:“Thái tử Dạ Thiên Hạo, người có thể nói hẳn vẫn không bằng thất hoàng tử, võ không bằng tứ hoàng tử, nhưng là văn đủ để trị quốc, võ cũng đủ bình thiên hạ. Tại vị, chiến tích, nhân duyên, tính tình, thực lực cùng trình độ được hoàng đế ân sủng, bây giờ còn không có hoàng tử nào có thể thay thế. Cho nên đây là lời nói thật của ta, ta thấy thái tử là tốt nhất.”

Mạc Văn Bình thở dài:“Đáng tiếc long tử long tôn đều phi phạm, chư vị hoàng tử lại tất chịu cúi mình.”

Khanh Trần buông tay:“Cùng ta có quan hệ gì đâu?”

Mạc Văn Bình nói:“Ngài là Phượng chủ của Hàng Mã lâu, mọi chuyện thuộc hạ đều phải nhất nhất bẩm báo.”

Đáy mắt Khanh Trần trong suốt, giống như ánh mặt trời nhất lữ chiếu vào hơi co lại, nháy mắt bị màu đen u tĩnh hút đi vào, cười nói:“Như vậy ý của người là, để cho ta chấp chương Hàng Mã lâu xuất sư cần vương đoạt vị hoàng đế cùng phế đi thái tử, đem chính thống hoàng tộc đăng cơ quân lâm thiên hạ?” Lời nói đại nghịch bất đạo tru di cửu tộc từ trong miệng Khanh Trần nói ra giống ăn cơm uống nước, ngay cả Mạc Văn Bình bị thẳng thắn của nàng hù dọa. Đương nhiên hẳn không có khả năng hiểu được, đối với với một người hiện đại mà nói, nói vài câu nói như vậy thật sự là so với ăn cơm uống nước còn càng dễ dàng hơn.

Mạc Văn Bình ho khan một tiếng:“Khụ, Phượng chủ.”

“Không phải sao?” Khanh Trần mắt phượng hiện lên quang hoa:“Nếu người không tin nhiệm, ta tự nhiên có thể đem ý nghĩ của mình thủ khẩu như bình. Nhưng là người là người Hàng Mã lâu, vừa mới còn nói qua những lời này, ta không thích quanh co lòng vòng, mọi người nói thẳng thắn chút không phải đỡ mệt sao?”

Mạc Văn Bình theo Khanh Trần ở Thái y viện đi xa xa chợt đứng lại, thừa nhận nói:“Đây là trách nhiệm của Hàng Mã lâu, Phượng chủ là chủ nhân toàn bộ Hàng Mã lâu tán thành.”

Cũng không thể được mọi người tin nhiệm đâu? Khanh Trần thật sự rất muốn hỏi một câu, nhưng là nàng im lặng đứng ở trước mặt Mạc Văn Bình, một cái ý tưởng chậm rãi xẹt qua trong óc của nàng, nàng đã biết bí mật của hắn.

Nàng là lâu chủ nhưng mọi sự vụ không quản thì có thể được ai tin nhiệm? Trong lòng nàng dâng lên một chút tỉnh ngủ, vì thế không nói tốt cũng không nói không tốt, ngược lại dời đi một chút đề tài:“Sự tình Minh

Hi, xử lý ra sao?” Vừa không vội đáp ứng dẫn Hàng Mã lâu đi làm cái gì, cũng không phủ định nàng cùng Hàng Mã lâu có quan hệ, một chiêu Thái Cực quyền.

Mạc Văn Bình đáp:“Thuộc hạ lần này tới gặp Phượng chủ, chuyện này chính là quan trọng nhất.”

“Nói đi.” Khanh Trần nói.

Mạc Văn Bình nói:“Hi bộ chương quản tài chính Hàng Mã lâu, Minh Hi chẳng những phản bội chúng ta, lại vẫn đem sinh ý âm thầm xài hầu hơn phân nửa tài sản hầu như không còn. Chúng ta nhìn đến tiền, đa số là hẩn giả tạo mà thành, còn lại không đủ ba thành. Hẩn hẩn là biết một ngày nào đó khó thoát khỏi việc bại lộ, mới bí quá hoá liều.”

Khanh Trần nhíu mày, thuận miệng nói câu:“Người làm chủ thật giỏi.”

Ai ngờ Mạc Văn Bình đột nhiên quì một gối, trầm giọng nói:“Thuộc hạ thất trách, thỉnh Phượng chủ giáng tội.”

Khanh Trần lắp bắp kinh hãi, vội vàng dìu hắn đứng lên, nhắc nhở nói:“Đây là Thái y viện, nếu bị người nhìn thấy, chẳng phải gặp phiền toái sao?”

Mạc Văn Bình tuy rằng không hề thỉnh tội, nhưng thần sắc lại có chút suy sụp:“Gần hai mươi năm qua, thuộc hạ luôn nghĩ cách tra tìm lâu chủ tiền nhiệm để cập nguyên nhân tiên đế đột nhiên băng hà, đối với Hàng Mã lâu nội mọi việc có nhiều sơ sẩy, khiến cho Minh Hi nhân cơ hội gây đại họa. Thuộc hạ không còn mặt mũi đối với phó thác của tiên đế.”

Khanh Trần tự nhiên không có ý tứ trách phạt hắn, chỉ nói:“Sự tình đã phát sinh, nhiều lời tự trách vô ích. Minh Hi làm vậy, có vết sạch Hàng Mã lâu tài lực không? Còn có thể chống đỡ bao lâu?”

Mạc Văn Bình nói:“Hai ba tháng vẫn là có thể, Minh Huyền Minh Không đã hết lực sửa trị bù lại, nhưng là thật gian nan.”

Khanh Trần tính toán một chút, giống môn quy tổ chứcHàng Mã lâu muốn vận hành cả tổ chức cần phí dụng rất lớn, không biết đi nơi nào kiếm ngân lượng mới tốt. Chỉ nghe Mạc Văn Bình tiếp tục nói:“Cho nên thuộc hạ mới đến xin chỉ thị Phượng chủ, bảo khổ Hàng Mã lâu phụ trách trông coi hoàng tộc lịch đại truyền xuống, hiện tại có nên dùng, xoay chuyển cục diện.”

Cư nhiên còn có hậu bị dự trữ? Khanh Trần đối với đủ loại thủ đoạn hoàng gia có nhận thức mới, nói:“Lúc này không cần, đợi đến khi nào?”

Mạc Văn Bình lại nói nói:“Nhưng chìa khóa mở ra bảo khổ cũng không ở Hàng Mã lâu.”

“Ở nơi nào?” Khanh Trần hỏi.

Mạc Văn Bình nhẹ giọng nói:“Liên phi.”

NgườiThái y viện chậm rãi xuất hiện, có y chính tiến đến phòng thuốc lấy thuốc đi ngang qua nơi này, nhìn thấy Khanh Trần cùng Mạc Văn Bình liền dừng lại thi lễ. Khanh Trần đề cao thanh âm:“Mạc tiên sinh, không bằng chúng ta đi nhìn xem tổng Thái y đã trở lại chưa? Loại thuốc ngài muốn thật đúng là cổ quái.”

Mạc Văn Bình liền cũng cười nói:“Nếu không trở lại, lão phu cũng không đợi, ngày khác lại đến tìm hãn.”

Khanh Trần nhớ lại mình đi ra đã lâu, tuy rằng vô số vấn đề muốn hỏi Mạc Văn Bình, vẫn là do thời gian địa điểm không thích hợp. Chỉ hỏi mấu chốt: “Cái chìa khóa kia bộ đáng gì?”

Mạc Văn Bình thấp giọng đáp: “Tử tinh thạch tạo hình thành một chuỗi hạt. Thuộc hạ tra xét thật lâu, tiên đế không có đem giao cho Kính Huệ hoàng hậu, mà là ban cho quý nhân Liên phi.”

Tử tinh thạch! Khanh Trần đáy mắt nhẹ nhàng lóe sáng, lại một chuỗi thủy tinh bị nàng tìm được rồi, truy vấn một câu: “Làm sao có thể là tiên đế ban cho Liên phi?”

Mạc Văn Bình nói: “Liên phi từng là sủng phi của tiên đế, tiên đế qui thiên, phi tử theo luật cạo đầu đưa tới Thiên Mẫn Tự lễ Phật, nhưng chỉ có Liên phi lưu lại trong cung, tấn phong phi vị cũng trong Thánh Võ năm đầu sinh hạ hoàng tử.”

Khanh Trần trầm mặc vượt qua một đoạn đường, hai bên cấm y thị vệ đứng thẳng, trong chốc lát, bỗng nhiên vươn một bàn tay ở trước mặt Mạc Văn Bình tiền, lấy tay đặt ở lòng bàn tay viết chữ “Tứ”, sau đó lộ ra ánh mắt dò hỏi.

Mạc Văn Bình nhìn nàng, bên môi hiện lên ý cười: “Phượng chủ trí tuệ, nhưng thuộc hạ cũng chỉ là đoán, chưa chứng thật.”

Khanh Trần cười, nhìn trời xanh: “Ta đã biết, người đi về trước, ngày khác ra cung ta sẽ đi Tứ Phương lâu tìm người.”

Nhìn bốn bề vắng lặng, Mạc Văn Bình thật sâu cúi đầu với nàng, xoay người rời đi.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Trầm Quang Thâm Liễm Hắc Diệu Thạch

Dường như không có việc gì xảy ra ở Thái y viện, Khanh Trần cực lực áp chế mọi cảm xúc, chậm rãi đi ngang qua điện Thái Thường, đại chính cung, dọc theo đường nhỏ trải đầy đá vụn hướng Từ An cung mà đi. Trải qua cấm điện dài, nàng dừng cước bộ xuyên thấu qua hàng loạt điện nhìn về phía Liên Trì cung. Nàng đột nhiên nghĩ đến, Liên Trì cung, đây là cung điện duy nhất của một vị phi tần được ban tên trong Tử Cấm thành, nó càng xinh đẹp sâu kín hơn chủ nhân thanh liên của nó, đến tột cùng nàng sắm vai nhân vật gì giữa hai vị đế vương?

Mạc Văn Bình trước khi đi nói lại có vài phần chân thật? Nếu hết thảy đều là sự thật, như vậy nàng phải làm như thế nào mới tốt? Hắc, lại vướng vào cục diện gì?

Đang miên man suy nghĩ, đột nhiên có người ở bên cạnh gọi nàng một tiếng: “Khanh Trần!”

“A!” Khanh Trần bị hoảng sợ, hô nhỏ quay đầu, khuôn mặt tươi cười Dạ Thiên Li đã lâu không gặp xuất hiện ở trước mắt, bởi đứng quá gần, làm hại nàng lui về phía sau mấy bước suýt nữa bị vấp ngã.

Dạ Thiên Li bất quá đứng gần kêu Khanh Trần một tiếng, không nghĩ đến lại dọa đến nàng, một tay kéo nàng lại, khó hiểu nói: “Đây là làm sao vậy?”

Khanh Trần nhìn về phía sau vừa thấy, Dạ Thiên Lăng, Dạ Thiên Trạm đều ở đây. Dạ Thiên Lăng ánh mắt vừa mới từ phương hướng Liên Trì cung

thu hồi, rơi xuống đáy mắt nàng, một chút thần sắc khác thường không tiếng động biến mất.

Dạ Thiên Li tiến lên nhìn nhìn nàng: “Không ngã đi? Nghĩ gì mà xuất thần như vậy, gọi người vài tiếng cũng không nghe thấy?”

Khanh Trần nhiều ngày trôi qua như vậy vẫn là lần đầu tiên lén nhìn thấy bọn họ, cảm thấy vui vẻ lại thân thiết, lắc đầu cười nói: “Khanh Trần..... Thịnh an mấy vị hoàng tử.”

“Ha!” Dạ Thiên Li thản nhiên, quay đầu nói với Dạ Thiên Trạm: “Thất ca, huynh xem nàng vào cung, như thế nào cũng học nhiều cấp bậc lễ nghĩa như vậy.”

Ai ngờ Khanh Trần lập tức trợn trắng mắt liếc hai người bọn họ một cái: “Không biết tốt xấu!”

Dạ Thiên Trạm thản nhiên cười giúp nàng: “Ừ, quả thật không biết tốt xấu. Khanh Trần, chúng ta đi Từ An cung vấn an hoàng tổ mẫu, nàng ở chỗ này làm gì?”

“Vậy sao” Khanh Trần tự nhiên sẽ không nói cho nàng vừa mới gặp được Mạc Văn Bình, hơn nữa nghe được không ít chuyện tình kinh thiên động địa, cho nên đứng ở chỗ này ngăn người, vì thế chỉ chỉ phía sau nói: “Ta từ Thái y viện trở về, đang nhìn Trường Cẩm cung.”

“Trường Cẩm cung có cái gì đẹp mắt ?” Dạ Thiên Li hỏi. Ánh mắt mấy người cùng nhau theo bờ tường Trường Trường Cẩm cung nhìn, duy chỉ Dạ Thiên Lăng lại vẫn như cũ nhìn Khanh Trần, không nói một lời.

Khanh Trần bị hắt nhìn có chút chột dạ, kỳ thật chính nàng cũng không biết vì sao chột dạ, có thể là trong lòng đột nhiên gánh vác bí mật vốn nên thuộc về hắt, đối với ánh mắt thông thấu lòng người của hắt, mọi bí mật dường như không thể cất giấu. Vì thế Khanh Trần rất nhanh tránh đi cái

nhìn chăm chú của hân, chỉ vào Trường Trường Cẩm cung nói:“Nghe nói Trường Cẩm cung bốn mùa hoa nở không ngừng, ta suy nghĩ mấy ngày nay trời trở lạnh, nếu một hồi tuyết rơi, nói không chừng mấy cây hoa mai bên kia liền nở, đến lúc đó nhất định thập phần đẹp mắt.”

Dạ Thiên Li nói:“Bất quá là vài cành bạch mai, tuyết rơi nhìn chả có gì thú vị.”

Dạ Thiên Trạm lại cười nói:“Nàng nếu muốn xem hoa mai, đi Phong Hành điện, mai ở nơi đó đều là loại tinh phẩm, cốt lý hồng, tử đế mai, lục ngạc, ngọc điệp, chiếu thủy, long du..... Hoa nở khác nhau, có thứ tự, so với Trường Cẩm cung là một phong cảnh khác biệt.”

“Thật sao?” Khanh Trần thuận miệng hỏi:“Vậy để ngày nào đó tuyết rơi mai nở, chúng ta đi uống rượu thưởng mai được không?”

Dạ Thiên Trạm gật đầu:“Nàng muốn đi, chúng ta đi cùng nàng, đến lúc đó gọi bọn Thập Nhất đệ, mọi người náo nhiệt một phen. Tứ ca, huynh nghĩ sao?”

“Được.” Dạ Thiên Lăng thản nhiên đáp:“Nàng hỏi Từ An cung?”

“Ừ, đang muốn trở về.” Khanh Trần cùng bọn hân hướng Từ An cung mà đi:“Thập Nhất đâu?”

“Bị phụ hoàng giữ lại.” Dạ Thiên Lăng nói.

Lúc này rất xa, gặp Tử Viện Từ An cung tìm đến, thỉnh an bọn Dạ Thiên Lăng, nói với Khanh Trần:“Quận chúa, phủ nội vụ đưa tới vài tân tuyển cung nữ năm nay, nói là để cho Từ An cung chọn người phù hợp. Đang chờ ngài trở về xem xét.”

Khanh Trần nói:“Sao không đi hỏi bẩm Thái Hậu, việc này là do Thái Hậu tác chủ mà?”

Tử Viện cười nói:“Thái Hậu nói thỉnh quân chúa xem rồi định đoạt, mọi người ở Từ An cung chờ .”

Khanh Trần cười cười:“Chúng ta đi xem.”

Đến Từ An cung, Khanh Trần kêu một cung nữ khác dẫn bọn Dạ Thiên Lăng đi gặp Thái Hậu trước, còn mình theo Tử Viện đi đến sườn điện xem người mới phủ nội vụ chọn.

Nhất thời trong Từ An cung tổ tôn bày trò cười, hoà thuận vui vẻ. Dạ Thiên Lăng mặc dù bình đạm ít nói, nhưng trước mặt Đoan Hiếu Thái Hậu có hỏi tất đáp, lạnh lùng trên mặt lại có chứa vài phần ý cười. Khi cùng Đoan Hiếu Thái Hậu nói giỡn, thấy Khanh Trần vén rèm tiến vào, hốc mắt hồng hồng , tựa hồ đã khóc.

Dạ Thiên Lăng đáy mắt ý cười chợt tắt, nghĩ trong cung này người nào lớn mật dám trêu chọc Khanh Trần, hỏi:“Làm sao vậy?” Dạ Thiên Trầm cũng thu lại tươi cười:“Sao lại khóc?”

Đoan Hiếu Thái Hậu tuổi tuy lớn, ánh mắt cũng không tệ, gọi Khanh Trần:“Nha đầu, ai làm con ủy khuất?”

Khanh Trần vỗ vỗ hai má, cười nói với bọn họ: “Chẳng lẽ rõ ràng như vậy? Ta cũng không phải người mau nước mắt, có Thái Hậu ở đây, ai dám khi dễ ta. Vừa mới gặp cố nhân, nhất thời cao hứng, cho nên.....”

Đoan Hiếu Thái Hậu cười nàg:“Thương tâm cũng khóc, cao hứng cũng khóc, lại khóc nữa liền biến thành Lâm muội muội đấy.” Nguyên lai Khanh Trần mấy ngày trước đây nhàn đến vô sự, đem Hồng Lô Mộng thành chuyện xưa chỉnh sửa chút ít kể cho Đoan Hiếu Thái Hậu nghe, cũng không nghĩ hiện tại bị Đoan Hiếu Thái Hậu lấy đến cười mình.

Dạ Thiên Lăng thấy nàng không sao, yên tâm xuống. Dạ Thiên Li hỏi Khanh Trần:“Trong cung có thể gặp được cố nhân nào, đáng giá khiến

người khóc thành như vậy?”

Khanh Trần nói với hân: “Người cũng nhận thức, là hai tử muội Bích Dao Đan Quỳnh bị tuyển làm cung nữ tiến cung, vừa mới nhìn thấy, ôm ta khóc lớn một hồi, làm hại ta cũng nhin không được khóc theo.” Dứt lời nói với Đoan Hiếu Thái Hậu: “Thái Hậu, có thể lưu tử muội các nàng ở Từ An cung sao?”

Đoan Hiếu Thái Hậu sớm nghe Khanh Trần kể qua chuyện này, không để ý nói: “Ai gia nói qua việc này giao cho con, gọi vào để cho ai gia nhìn xem.”

Khanh Trần tạ ân, mang Đan Quỳnh Bích Dao tử muội tiến vào. Gần một năm không thấy, muội muội Đan Quỳnh đều cao lớn hơn rất nhiều, mặt mày thanh tú nhu thuận khả ái, tử tử Bích Dao lại trở mã đình đình ngọc lập. Hai người tiến vào hành lễ với Đoan Hiếu Thái Hậu, nhìn thấy Dạ Thiên Trạm cùng Dạ Thiên Li lại song song quỳ gối, khấu tạ ân cứu mạng.

Một đôi thủy linh tử muội, Đoan Hiếu Thái Hậu nhìn cũng vui mừng, lúc này muốn giữ lại, muốn các nàng đi theo Khanh Trần. Hai tử muội vô cùng vui mừng đi theo Khanh Trần, Khanh Trần mang các nàng về Xa Xuân các mình ở, phân phối đồ dùng quần áo, lại căn dặn chút quy củ cấm kỵ trong cung, an bài thích đáng đã trễ, liền phân phó truyền bữa tối đi Từ An cung. Dạ Thiên Trạm đã rời đi, ngược lại Dạ Thiên Lăng hôm nay rảnh rỗi bởi Đoan Hiếu Thái Hậu cùng dùng bữa.

Trong cung quy củ tuy nhiều, nhưng đêm nay dùng thiện lại ấm áp thư sướng, Khanh Trần bởi ở một bên, cười khanh khách nhìn tổ tôn bọn hân, trong lúc vô ý lại thoáng nhìn trên tay Dạ Thiên Lăng đeo một chuỗi phật châu màu đen gì đó. Nàng đối với bảo thạch rất tinh tường, liếc mắt một cái nhìn ra đó là một chuỗi hắc diệu thạch cực kỳ thuần khiết, mỗi khóa hạt châu mặt trên đều mở hai mắt cầu vòng, là loại bảo thạch phi thường khó có được.

Từ sau khi có được lam hải bảo thạch, đây là chuỗi thủy tinh thứ tư Khanh Trần biết để mở ra di hồn cấm thuật. Một cái là Bích Tỉ chính nàng mang đến; Một cái Dạ Thiên Trạm đưa cho, bằng lam tình; Một cái là Mạc Văn Bình đề cập qua, ở chỗ Liên phi, Tử Tinh Liên; Còn có một cái hiện tại ở ngay trước mắt. Một năm thời gian, tìm được ba chuỗi, chân chính có được một cái, còn lại cũng không biết ở nơi nào, mà lấy đến tay còn không biết làm cách nào để về. Cứ như vậy, chẳng phải là vài năm đều không về được thời không của mình? Huống chi, dù có Cửu linh lung, làm thế nào phát động cấm thuật?

Khanh Trần nhìn chăm chăm cổ tay hữu lực của Dạ Thiên Lăng, trong lúc nhất thời nản lòng thoái chí, hận không thể tìm một chỗ khóc lớn một hồi. Đang lúc xuất thần, nghe được Dạ Thiên Lăng nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Bị của thanh âm hấn bừng tỉnh, Khanh Trần phát hiện Đoan Hiếu Thái Hậu đang từ trên người mình mỉm cười mãn ý thu hồi ánh mắt, mà Dạ Thiên Lăng đã muốn buông đũa dùng dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu khuôn mặt nàng. Khanh Trần cảm giác hấn hôm nay tâm tình khá tốt, đối lại bình thường bị người nhìn chăm chăm xem, đáy mắt kia chỉ sợ sẽ không tốt như vậy xem. Nhưng là bản thân tâm tình rất tệ, Khanh Trần buồn bã ỉu xìu nhìn Dạ Thiên Lăng, khóe miệng hơi bĩu cười có lỗi, vui đầu ăn canh.

Dạ Thiên Lăng cảm thấy kỳ quái, chưa bao giờ thấy qua bộ dáng Khanh Trần như thế, trước kia mặc dù thân hãm hiểm cảnh thấy vẻ mặt nàng cũng sáng ngời, bên môi mang cười, hôm nay nhìn mình nửa ngày đột nhiên tinh thần bay hết. muốn hỏi, ngại Đoan Hiếu Thái Hậu ở đây, không tiện mở miệng, cũng không biết nên hỏi từ đâu.

Dùng thiện xong, Dạ Thiên Lăng có công vụ, đứng dậy hồi phủ. Đoan Hiếu Thái Hậu nói: “Khanh Trần, thay ai gia đưa tiền Tứ Vương gia.”

Khanh Trần sững sốt, Dạ Thiên Lăng mỗi ngày đều qua lại, so lại muốn nàng đưa tiền. Từ An cung giống như nhà hắc, cũng sẽ không lạc đường. Nhưng Đoan Hiếu Thái Hậu đã phân phó, nàng liền theo lời bồi Dạ Thiên Lăng đi ra ngoài.

Cúi đầu đi một đường cho đến cửa cung, Khanh Trần cùng Dạ Thiên Lăng thấy hai cận vệ sớm chờ ở ngoài, vén áo thi lễ: “Tứ gia đi thông thả.”

Dạ Thiên Lăng cũng không động, Khanh Trần kỳ quái ngẩng đầu, thấy hắc nghiêng đầu nhìn về phía mình, con ngươi đen láy sâu thẳm như đồ nước sơn, ý vị thâm trường: “Thập Nhị đệ nói đúng, nàng thật giống như không phải nàng, quy củ càng trở nên khác biệt.” Hắc nhìn như thuận miệng nói.

Khanh Trần biết hắc đã biết tật xấu của mình, nếu là cảm xúc không cao, sẽ không tự giác dùng cấp bậc lễ nghĩa đến ngăn cách mình cùng người khác. Không phải người thay đổi, chỉ là một loại thói quen mà thôi, không tính là tốt cũng coi như không làm hỏng chuyện, cười nói: “Tả hữu luôn có người đi theo, huynh luôn là Lăng Vương gia của Thiên triều, ta không thể không lớn không nhỏ, chọc phiền toái, Tứ ca.” Hai chữ cuối cùng nhẹ nhàng hô lên, đầy nhu tình.

Dạ Thiên Lăng thấy nàng khôi phục thái độ bình thường, biết nàng nếu không muốn nói, hỏi nhiều cũng dư thừa, cũng không nhiều lời nữa. Đang muốn xoay người, Khanh Trần đột nhiên lại gọi hắc nói: “Đúng rồi!” Nàng chỉ vào cổ tay Dạ Thiên Lăng: “Hắc Diệu thạch tốt nhất là mang bên tay phải, trừ tà tị hại, bảo hộ bình an.”

Dạ Thiên Lăng nâng nâng tay: “Ta lại không biết. Nàng mới vừa rồi là đang nhìn thứ này?”

Khanh Trần gật đầu: “Thực hiếm thấy cũng..... Rất xứng với huynh.”

Dạ Thiên Lăng mày kiếm hơi nhíu:“Đây là phụ hoàng ban tặng, nếu không liền tặng nàng.”

Khanh Trần biết vật hoàng đế ban tặng không thể tùy ý tặng người khác, liền cười nói:“Ta đây chỉ đành nhớ thương .”

Dạ Thiên Lăng vẻ mặt mang theo vài tia trêu tức ý tứ hàm xúc:“Thích cái gì có thể lên nói cho ta biết, về sau đừng ở trước mặt người khác ngây người .”

Khanh Trần biết vừa rồi làm cho Đoan Hiếu Thái Hậu chê cười, mặt cười đỏ lên, lầu bầu nói:“Nếu là có thể khống chế , cũng sẽ không gọi là ngây người .”

Đáy mắt xẹt qua một tia mỉm cười, Dạ Thiên Lăng đứng ở phía trước quay đầu nhìn về phía Từ An cung đèn đuốc minh ám, có chút suy tư, nói:“Nếu ở trong cung không được tự nhiên, liền nói với ta, dù không thể về nhà, nhưng ra cung đi lại một chút vẫn có thể.”

Khanh Trần thấy hẳn biết nàng có khi tùy tiện sơ ý, sợ nàng ở trong cung câu thúc nhiều, đáy lòng ấm áp:“Vô phương, ‘Nhà’ trong lời nói, không trở về cũng thế. Bất quá ra cung chơi đùa thật ra rất mê người, ha ha, huynh tin hay không tin, Thái Hậu còn không bỏ được ta đâu, mấy ngày nay ta theo ở bên người Thái Hậu, kỳ thật cũng học được không ít thứ.” Lời này nhưng là thật tình, Đoan Hiếu Thái Hậu dưỡng dục, phụ tá hai đại đế vương, trong bụng kiến thức không như bình thường. Có tâm vô tâm, Khanh Trần quả thật thu được không ít lợi ích.

Dạ Thiên Lăng khoe miệng khinh dương:“Hoàng tổ mẫu tinh thần tốt lắm, cố tật nhiều năm cũng giảm bớt rất nhiều, còn muốn đa tạ nàng.”

Khanh Trần biết hẳn đối với Đoan Hiếu Thái Hậu cực kỳ hiếu thuận, nói:“Huynh cùng Thái Hậu cảm tình tốt lắm sao, Thái Hậu nhiều hoàng tôn

như vậy, mỗi ngày đều nhớ huynh, cũng chỉ có huynh mỗi ngày đều đến Từ An cung.”

Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói:“Ta thuở nhỏ được hoàng tổ mẫu nuôi lớn, tự nhiên cùng người khác bất đồng.”

Khanh Trần thuận miệng hỏi:“Vì sao không phải cùng Liên phi nương nương?”

Lời vừa nói ra, nhất thời hối hận, bởi vì nàng nhìn thấy Dạ Thiên Lăng nguyên bản trên mặt thanh quắc nhu hòa chợt xẹt qua một tia lo lắng, mắt có chút hàn ý, giống như có thứ gì đó nhẹ vờ vụn, không còn tái hiện nữa.

Gió đêm đầu mùa đông mang theo hơi lạnh thổi bay tay áo, Khanh Trần hơi hơi rùng mình.

Thanh âm Dạ Thiên Lăng trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền vào trong tai nàng:“Đêm dài trời giá rét, trở về đi.” Nói xong quay người rời đi, trong bóng đêm ngày đó áo dài thanh họa hiện ra một đạo nhan sắc khác thường, lại trong giây lát gì cùng hắc ám dày đặc hòa hợp thành một thể, biến mất ở sâu trong cung cấm này.

Khanh Trần kinh ngạc đứng tại chỗ hồi lâu, có một chút khổ sở trong ngực sinh ra, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt chậm rãi khuếch tán khắp người. Không phải bởi vì hắc đột nhiên lạnh nhạt, mà là nhìn bóng dáng hắc rời đi cùng đôi mắt chợt phát lạnh lúc đó, Khanh Trần biết kỳ thật hắc chính là dùng mặt lạnh vô tình để che giấu chút thứ gì đó, một ít đau đớn bất đắc dĩ không thể nói nên lời hoặc là... cô độc. Tựa như có khi chính nàng theo bản năng trở nên lễ phép, không hơn.

Quay người lại cửa cung, bầu trời đêm như mực, Tử Cấm thành to như vậy lại sâu thêm mấy phần, không tiếng động tới gần đây, dần dần bao phủ hết thảy.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Chỉ Oán Sinh Ở Nhà Đế Vương

Mùa đông năm Thánh Võ hai mươi bảy, cỏ cây khó sống, núi đá xa xôi ẩm đạm, thiên địa đến mỗi một mùa đông giống bao năm chậm rãi trở lạnh, Tử Cấm thành càng hơn chút nặng nề yên lặng cùng trang nghiêm.

Gần Tết Nguyên Đán, chiếu theo quy củ trong cung, Nguyên Đán, Giao Thừa đều là ngày hoàng gia thiết yến, Nguyên Đán mặc dù không long trọng bằng Giao Thừa, nhưng đều có một phen náo nhiệt. Phủ Nội vụ đã sớm chuẩn bị xong, các cung các điện đều nhiều thêm chút không khí sung sướng hài hòa, một mảnh bận rộn.

Nhưng mà đúng là lúc này đã xảy ra một đại sự, tại mùa đông vốn im lặng nhắc lên mạch nước ngầm. Từ đó cho đến bao nhiêu năm sau, vô số người sự tham dự chìm nổi trong đó cũng không quên.

Khanh Trần hồi tưởng lại, đó là một đêm im lặng, sự tình phát sinh không có ai dự liệu. Mà trên thực tế, mọi chuyện tình đều có ít nhiều tiên cơ, chẳng qua không ai chú ý tới, hoặc là chú ý tới cũng vô pháp từ giữa đoán được điều gì.

Đêm đó ngủ cũng không sớm, Khanh Trần cùng hai tỷ muội Bích Dao Đan Quỳnh nói chuyện một lát mới trở về phòng, một mình nằm ở trên giường nhìn ánh nến ngẩn người.

Thời gian chậm rãi trôi qua, có đôi khi nhớ tới chuyện tình lúc trước, dường như đã qua mấy đời. Nâng tay nhìn vòng tay Bích Ti, thất thải sáng bóng xinh đẹp, Khanh Trần đột nhiên nghĩ nếu một ngày mình thật sự có thể phát động cấm thuật biến mất, mình có thể rơi lệ hay không?

Ý tưởng này thành hình xảy ra rất kỳ quái, giống như hiện tại nàng mới trở thành chính mình, mà nàng chân chính, lại giống như một giấc mộng. Khanh Trần nhắm mắt lại, đáy mắt vẫn tồn lưu ánh nến chậm rãi lại tiêu thất. Cưu chiếm thước sào, nàng gần từng tiếng âm thầm nói, bị tiếng gõ cửa bên ngoài làm bừng tỉnh.

Bích Dao so với nàng sớm đi mở cửa, đứng ngoài cửa là đại tổng quản trong cung vua - Tôn Sĩ An.

Tôn Sĩ An đứng ở ngoài cửa, trên mặt không lộ điều gì, Khanh Trần ý bảo với Bích Dao một chút, Bích Dao biết được đúng mực, lui về phòng mình đóng cửa.

Đêm khuya gõ cửa, Khanh Trần cũng không cho rằng sẽ là cái chuyện tốt gì, huống chi người đến là Tôn Sĩ An: “Tôn tổng quản, đêm khuya đến tận đây, là có chuyện gì?”

Tôn Sĩ An cúi mắt nói: “Loan Phi tiểu thư xảy ra chuyện, Tả tướng đi sứ bên ngoài, lão nô phụng mệnh Thánh Thượng đến thỉnh quận chúa.”

Khanh Trần ngoài ý muốn hỏi: “Loan Phi? Nàng xảy ra chuyện gì?” Khanh Trần mặc dù đối với Loan Phi - muội muội trên danh này nghĩa không hiểu biết nhiều lắm, nhưng là biết nàng ta đi theo bên cạnh hoàng đế nhiều năm, xưa nay khôn khéo, cẩn thận tiến thoái, mọi chuyện xử lý khéo léo. Người như vậy, sao lại nháo ra chuyện gì?

Tôn Sĩ An thanh âm trầm thấp như cũ: “Thỉnh quận chúa mặc thêm quần áo, theo lão nô đi, chậm sẽ không tốt.”

Khanh Trần tùy tay cầm kiện áo choàng, theo Tôn Sĩ An xuất môn, hỏi: “Đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”

Tôn Sĩ An nhìn như ‘tứ bình bát ổn’ (bốn phía bình định, tám phương an ổn), dưới chân không chút nào trì hoãn, hướng cửa cung mà đi, thấp giọng

nói với Khanh Trần: “Loan Phi tiểu thư cùng thái tử điện hạ lén trốn ra khỏi cung, Thánh Thượng nghe thấy rất tức giận, Thanh Vương gia thống lĩnh kinh đô vệ đã đem hai người truy hỏi, không ngờ hộ vệ điện hạ thường ngày cùng ngự lâm thị vệ đuổi tới, hiện nay hai phương ở trong thành giằng co.”

Khanh Trần trong lòng thất kinh, lén trốn khỏi cung, đây là cái ý tứ gì? Nếu nói nặng, đó là bỏ trốn. Nàng nhìn Tôn Sĩ An: “Hai người bọn họ.....”

Tôn Sĩ An khẽ gật đầu: “Điện hạ để thư lại cho Thánh Thượng, thỉnh hủ bỏ thái tử vị, duy cầu được chỉ hôn.”

Khanh Trần biết quy củ Thiên triều, sĩ tộc nữ tử làm tu nghi trước hai mươi lăm tuổi nghiêm cấm đàm hôn luận gả, sau hai mươi lăm tuổi sẽ được hoàng đế chỉ hôn. Nhưng vì tránh cho hoàng tử quyền lợi quá lớn, chỉ có thể gả cho nhà quyền quý, mà ít có ai gả cho hoàng tộc. Loan Phi cùng thái tử làm ra chuyện này, có thể nói là mạo hiểm, tổ chế tông pháp cũng không để ý. Hai người bọn họ chính là người thân tín nhất bên cạnh hoàng đế, chẳng những một mình trốn khỏi cung còn khiêu khích thị vệ xung đột, hoàng đế hiện tại chỉ sợ đang nổi trận lôi đình đấy.

Đêm dài yên tĩnh bị thanh âm vó ngựa gõ xuống mặt đường phá vỡ, làm người ta tâm sinh bất an. Khanh Trần cùng Tôn Sĩ An một trước một sau, tiến đến Tây thành.

Bất quá ngay lúc đó, Khanh Trần từ rất xa nhìn đến tiền phương đuốc như rừng, kinh đô vệ tư binh một thân áo xanh cùng quân thị vệ cung vua một thân màu đỏ bào giáp giằng co ở trong thành, phỏng chừng có mấy nghìn người.

Ngũ hoàng tử Dạ Thiên Thanh tựa hồ đang cùng thái tử nói điều gì đó, chắc là khuyên bảo hai người, thái tử cùng Loan Phi đối mặt với hắn, khuôn mặt ẩn ở chỗ tối, không rõ thần sắc.

Kinh đô vệ cùng thị vệ cung vua xưa nay bất hòa, ngày thường tiểu đánh tiểu nháo là việc thường. Lúc này vì chủ, đao kiếm như rừng, xem ra hết sức căng thẳng. Cái gọi là bảo hộ điện hạ có lẽ cũng chỉ là một nguyên nhân, trận này giằng co hồi lâu, sớm muộn gì cũng xúc động ra chuyện.

Khanh Trần cùng Tôn Sĩ An phóng ngựa tiến lên, kinh đô vệ tránh ra một con đường để cho hai người bọn họ đi tới phía trước. Khanh Trần thấy Loan Phi không còn cao quý mặt hướng lên trời, tóc đơn giản búi trụ vôn kế, thanh sam bố y một bộ dáng cô gái nhỏ. Thái tử cũng mặc bố sam bình thường, mặt trắng nõn tinh nhã như ngọc, vải thô không che giấu được khí chất cao quý giơ tay nhắc chân của hã, đều có một loại tiêu sai tự nhiên rời xa

Khanh Trần xoay người xuống ngựa, nhìn hai người tay nắm chặt tay, đúng là một đôi giai ngẫu bích nhân, Thiên Quy tổ huấn, sao lại nhẫn tâm chia rẽ hai người. Đáy lòng hy vọng bọn họ có thể bình an vượt qua kiếp nạn này, nhưng nàng biết, có lẽ chỉ có mình tình nguyện hi vọng thôi. Cho dù thả bọn họ đi, thiên hạ to lớn có nơi nào dung thân, có năng lực đi đến chỗ nào? Về, cũng là hoàng thành sâu kín, vĩnh viễn không thấy mặt trời.

Loan Phi thấy nàng cùng Tôn Sĩ An, một đôi mắt hạnh hiện lên thần sắc phức tạp, cười nói với nàng :“Tỷ tỷ, muội muội bất trung cho quân, bất hiếu cho thân, sợ là không thể tần hiếu với cha mẹ, về sau làm phiến tỷ tỷ.”

Khanh Trần thầm than một hơi, khuyên nhủ:“Loan Phi, nghe tỷ tỷ nói, nhanh để thái tử điện hạ đang hồi cung, chúng ta hướng hoàng đế cầu tình, còn chưa quá trễ.”

Tôn Sĩ An cũng nói:“Điện hạ, Thánh Thượng đau giận không chịu nổi, lão nô cả gan, thỉnh điện hạ cân nhắc.”

Thái tử liếc mắt nhìn Loan Phi một cái, nói:“Các người chớ khuyên nữa, ta đã đi đến bước này, liền không tính trở lại hoàng cung. Các thị vệ trong

cung vua, ta đã không phải thái tử Thiên triều, các người nhanh chóng trở về, không cần náo loạn.”

Ngũ hoàng tử hiển nhiên đã khuyên đến miệng khô lưỡi khô, đành bất đắc dĩ. Khanh Trần nhìn thị vệ cung vua trang phục chỉnh tề hộ ở bên người thái tử, đáy lòng phát lạnh, liệu chết hộ chủ tất nhiên là tốt, nhưng nếu đặt ở trong mắt hoàng đế không biết lại là cái tình hình gì, dù sao chủ nhân thiên hạ này, chỉ có một mình hoàng đế.

Ngũ hoàng tử thở dài nói:“Điện hạ, phụ hoàng đã mệnh Tứ ca mang đại quân Tây Giao bao vây cửa thành, cho dù ta thả huynh đi cũng vô ích. Việc đã đến nước này, chỉ có theo ta trở về gặp phụ hoàng mới là tốt nhất.”

Nghe được Dạ Thiên Lăng đã phụng mệnh điều quân phong tỏa đường ra, thái tử cùng Loan Phi nhìn nhau, trong mắt hai người lộ vẻ rầu rĩ. Loan Phi cười thầm nói:“Không nghĩ Loan Phi nhưng lại hại điện hạ.”

Thái tử lại thần sắc bình yên như cũ, thậm chí khi nhìn về phía Loan Phi trong ánh mắt càng thêm vài phần ôn nhu:“Hết thấy là ta tự nguyện, sao lại nói là nàng hại ta?”

Loan Phi nhìn nhìn bốn phía, kinh đô vệ vây khốn sâu nghiêm, biết hôm nay vô luận thế nào cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay hoàng đế:“Điện hạ, chàng theo Ngũ hoàng tử cùng tở tở trở về đi, chỉ cần hướng hoàng đế nhận sai, hoàng đế sẽ tha thứ cho chàng.”

Bên môi Thái tử lộ ra một tia mỉm cười, chăm chú nhìn Loan Phi: “Xuân có phong hoa thu có nguyệt, niên niên tri kỷ.”

Loan Phi hơi hơi chấn động, thì thào nói:“Thượng cùng thanh thiên hạ hoàng tuyền, chốn chốn cùng quân đồng.” Nhắm mắt ngẩng đầu, cũng mỉm cười, đột nhiên nói:“Điện hạ bảo trọng, Loan Phi đi trước.” Dứt lời rất nhanh khoát tay, đem một bình sứ nhỏ đổ vào trong miệng. Thái tử đột nhiên bừng tỉnh, đưa tay đoạt đi: “Loan Phi!”

“Loan Phi dừng tay!” Khanh Trần cũng phát hiện chuyện không tốt, trở mắt nhìn Loan Phi ở trong tiếng kinh hô mọi người ngã xuống, vòng eo mềm mại rơi vào trong tay thái tử, búi tóc nhẹ xõa ra, như mây đen lạc nhất, trong gió phấp phới, giống như nhảy múa khi kề cận tử vong, tuyệt mỹ mà thê lương, bi ai.

Thái tử không nghĩ Loan Phi ở trước mặt mình uống thuốc độc tự sát, trong lòng cuồn cuộn, khuôn mặt vốn im lặng gần như tuyệt vọng: “Loan Phi! Loan Phi!”

Khanh Trần tiến lên vài bước: “Để ta xem nàng!”

Thái tử lại mạnh mẽ chặn: “Đừng tới đây!” Dem Loan Phi bảo hộ trong ngực. Thị vệ cung vua thái tử xông tới, hộ vệ tiến lên, nhất khiên trăm động, kinh đô vệ nhất thời làm ra phản ứng, bốn phía đột nhiên nhắc mạch nước ngầm mãnh liệt.

Khanh Trần ở cách đó không xa, vội la lên: “Điện hạ, để cho ta xem Loan Phi, có lẽ còn có thể cứu.”

Thái tử lộ vẻ sâu thâm ngẩng đầu, giơ lên bình sứ trong tay Loan Phi: “Hạc đỉnh hồng, không thể cứu.” Khanh Trần tập trung nhìn vào, cái bình kia quả nhiên là đến từ trong cung, là hạc đỉnh hồng chuyên môn dùng để ban thưởng cho phi tần dùng. Lòng chột trâm đến đáy cốc, nàng không phải Đại La Kim Tiên, loại độc đó luôn tự cao là không thể giải.

“Thượng cùng thanh thiên hạ hoàng tuyền, chốn chốn cùng quân đồng.” Thái tử nhìn ngọc dung Loan Phi sinh cơ đã đoạn, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to: “Thượng cùng thanh thiên hạ hoàng tuyền, chốn chốn cùng quân đồng!” Mọi người ở đây đều kinh ngạc, nhanh chóng hạc đỉnh hồng còn lại Loan Phi đổ vào trong miệng mình.

Ngũ hoàng tử sắc mặt đại biến, phi thân đi cứu cũng đã không kịp. Kinh đô một mảnh hỗn loạn, đột nhiên một mũi tên nanh sói tinh quang sắc bén

phá không mà đến, chuẩn xác bắn trúng bình sứ trong tay thái tử, “Choang” một tiếng, dưng trong bình bắn tung tóe trên mình thái tử, người lại lông tóc vô thương.

Tên dài sát hai gò má thái tử bay qua, sáp nhập bên trong khe đá cách đó không xa, kinh đô vệ bị nhất tên chấn trụ, im lặng một lát. Ngũ hoàng tử cùng Tôn Sĩ An lập tức tiến lên đi, ổn định thái tử.

Khanh Trần cũng giúp đỡ tiếp nhận thân mình Loan Phi, ngẩng đầu nhìn, Phong Trì đã đến trước mắt, Dạ Thiên Lăng một thân mặc trang phục võ sĩ, tay cầm trường cung ba thước, phi thân xuống ngựa vài bước đi tới trước người thái tử.

Thái tử không có việc gì, Dạ Thiên Lăng trầm giọng nói: “Hoàng huynh tội gì hồ đồ?” Mọi người trong lòng lúc này nghĩ mà sợ, Dạ Thiên Lăng bắn một tên này nếu là hơi chệch một chút, thái tử liền chết dưới tên, tội danh thích sát thái tử, hẳn làm sao có thể giao lại với hoàng đế? So với thái tử muốn uống thuốc độc bỏ mình còn hung hiểm hơn.

Thái tử dờ dẩn bị Ngũ hoàng tử kìm giữ, cũng không nghe thấy tiếng đàm luận quanh mình, chỉ lẳng lặng nhìn Loan Phi. Khanh Trần nhìn tình huống Loan Phi, mi hơi nhíu, im lặng không nói.

Cũng không nghĩ ngăn ngủi tạm một lúc, đột nhiên có một trận quát mắng, kinh đô vệ cùng thị vệ trong cung vua có người động tay, đao thương quyền cước, mắt thấy càng ngày càng nghiêm trọng, cục diện càng thêm hỗn loạn. Dạ Thiên Lăng quay đầu nhìn lại, đáy mắt phát lạnh, thân mình khẽ nhúc nhích người đã lọt vào giữa hai trận, một đạo thanh quang hiện lên, người người lão đảo ngã nhào, trống ra một mảnh chính giữa.

“Tạo phản sao?” Dạ Thiên Lăng quát lạnh nói, tay cầm trường kiếm ánh lên ánh trắng, giống như mặt trăng Tu La.

Hai bên nhân mã đồng thời yên tĩnh, Dạ Thiên Lăng lãnh binh nhiều năm, ở trong quân uy tín cực cao, hơn nữa hãn xưa nay mặt lạnh khắc nghiệt, ít có người dám ở trước mặt hãn làm càn, hai chữ “Tạo phản”, người nào dám đương nổi? Hãn lạnh lùng nhìn nhìn thị vệ cung vua nóng lòng như cũ :“Lí Thành Ngọc, quân hảo quân của ngươi, lại có người vọng động, chớ trách bốn vương vô tình.” Thu kiếm vào vỏ, lại gọi:“Ngũ đệ.” Kinh đô vệ luôn luôn do Ngũ hoàng tử thống lĩnh ước thúc, Dạ Thiên Lăng không muốn vượt quyền, chỉ khoát tay, trở lại nhìn thái tử cùng Loan Phi.

Theo tay hãn, kinh đô vệ cùng thị vệ cung vua đột nhiên phát hiện bên ngoài hàng ngũ lẫn song phương bị huyền y thiết vệ bao vây, cùng uy thế khao quân Thần Võ môn chấn thiên so sánh, thiết vệ xuất hiện lặng yên không một tiếng động, giấu ở trong bóng đêm khiến người ta đáy lòng sợ hãi. Có thể tưởng tượng nếu hai bên lại nháo tiếp, lấy thủ đoạn của Dạ Thiên Lăng, chỉ sợ ai cũng đều chiếm không được chỗ tốt.

Ngũ hoàng tử từ chỗ thái tử thoát thân, quát kinh đô vệ: “Hết thầy về đơn vị!”

Thống lĩnh thị vệ cung vua Lí Thành Ngọc bị Dạ Thiên Lăng hù dọa, cũng ước thúc thủ hạ chớ để sự tình tái khởi.

Dạ Thiên Lăng sắc mặt thản nhiên, nói với thái tử: “Thỉnh hoàng huynh hồi cung, phụ hoàng đêm khuya nan an, huynh ta làm thần tử của người, người sao lại nhẫn tâm?”

Thái tử thờ ơ, chỉ nhìn Loan Phi.

Dạ Thiên Lăng cúi người xuống, hỏi Khanh Trần:“Như thế nào?”

Khanh Trần nhíu mày, tựa hồ gặp chuyện tình rất khó lý giải, nói:“Khó mà nói, có lẽ còn có thể cứu.”

Thái tử nghe vậy đẩy mắt mạnh mẽ xẹt qua một tia sáng: “Người nói cái gì?”

Khanh Trần ngẩng đầu nói: “Nếu may mắn, có lẽ còn có thể cứu tính mạng Loan Phi trở về, điện hạ, cho dù vì Loan Phi về cung trước chớ nên so đo.”

Thái tử lộ ra một tia cười châm chọc: “Người đơn giản nghĩ lừa ta hồi cung thôi, Loan Phi uống hạc đỉnh hồng, còn có ai có thể cứu nàng?”

Khanh Trần lẳng lẳng nói: “Loan Phi trong cơ thể sinh cơ chưa tuyệt, ta là tỷ tỷ của nàng, điện hạ có trở về cung hay không ta đều phải cứu nàng. Điện hạ nếu còn muốn đợi ở chỗ này, ta đây muốn mang Loan Phi đi trước.” Lời này nói ra vừa ấm vừa xoa, chân thật đáng tin. Dạ Thiên Lăng cũng biết rõ lúc này chỉ có Loan Phi mới có thể đả động thái tử, cúi người giúp Khanh Trần ôm lấy Loan Phi: “Ta đưa các nàng hồi cung.”

Thái tử vội la lên: “Thật có thể cứu Loan Phi sao?”

Khanh Trần nghiêm mặt nói: “Khanh Trần không nói dối.”

Thái tử mày kiếm nhăn lại, nhắm mắt thở dài một tiếng, nản lòng thoái chí nói: “Thôi, ta và các người trở về.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Ánh Đèn Minh Âm Trí Xa Điện

Trí Xa điện, tấm cung thâm trầm tầng tầng lộ ra ánh đèn, Tôn Sĩ An đứng ở ngoài trường, hai tay đặt trong ống tay áo, cúi đầu, cúi mắt, giống như một pho tượng.

Phòng trong, hoàng đế tay dặt trên bàn gỗ, trên bàn đặt một ly trà nhạt sớm lạnh thấu, sắc mặt âm trầm nhìn mấy người quỳ bên dưới.

Đứng đầu là một người, một thân bố y tố sam, đúng là đêm nay một mình cùng mỹ nhân trốn ra khỏi cung, suýt nữa khiêu khích kinh đô vệ cùng thị vệ Ngự Lâm Quân phân tranh - thái tử. Dạ Thiên Lăng cùng Ngũ hoàng tử quỳ gối một bên, phía sau là tổng lĩnh thị vệ cung vua Ngự Lâm quân Lí Thành Ngọc, toàn bộ phòng ở yên tĩnh có thể nghe tiếng kim rơi, sự yên tĩnh báo hiệu tương lai tràn ngập bão táp, lòng người đầy áp lực.

“Trẫm dưỡng được đứa con thật tốt.” Hoàng đế thanh âm uy trầm nói.

Thái tử chậm rãi khấu đầu, không nói gì.

Hoàng đế mạnh mẽ cầm ly trà, nhắm thẳng đầu thái tử ném tới, tay chỉ vào hăn cả giận nói: “Người..... Người nói cho trẫm, người rốt cuộc muốn làm gì?!”

Thái tử trốn cũng không trốn, ly trà nhỏ rơi trên đầu hăn, nước trà ướt đầm toàn thân, ly trà thanh hoa vỡ tan, tại trong phòng tĩnh mịch có vẻ chói tai. Dạ Thiên Lăng cùng Ngũ hoàng tử quỳ gối bên người thái tử cũng bị nước trà văng lên thân, may mà nước trà đã lạnh, không bị phỏng.

Hoàng đế thấy thái tử ngậm miệng không đáp, nhất thời chuyển tức giận tới chỗ Lí Thành Ngọc: “Lí Thành Ngọc người thật to gan, Ngự Lâm Quân muốn tạo phản sao? Trẫm giao an toàn cấm cung này cho người, chẳng phải là đem mệnh cho người?”

Mấy câu nói đó nói rất nặng, Lí Thành Ngọc nhất thời kinh hãi, một thân mồ hôi lạnh, mắt đảo vài cái đung đầu liên tục, run giọng nói: “Thần biết tội, thần không quản được cấp dưới, tội khó tha. Ngự Lâm Quân xưa nay chịu sự điều khiển của thái tử điện hạ, thỉnh Hoàng Thượng nghĩ đến tấm lòng hộ chủ mà giơ cao đánh khẽ.....”

Lời nói chưa dứt, Dạ Thiên Lăng nhú mày, quả nhiên hoàng đế tức giận càng tăng lên, quát: “Người nói thật cho trẫm, chủ tử của người là ai?”

Lí Thành Ngọc ngẩn ngơ, biết mình phạm vào sai lầm cực kỳ ngu xuẩn, cứng họng run run nói: “Nô..... Nô tài chủ tử chỉ có một mình Hoàng Thượng..... Nô tài..... Nô tài.....”

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, chuyển hướng thái tử: “Ngu muội, ngoan cố, nô độn, không đủ để nhận chức đại thống lĩnh, tự tước đi thái tử vị, biếm phóng dân gian.....” Hắn lặp lại thư thái tử lưu lại: “Trẫm khổ tâm tài bồi dưỡng dục người gần hai mươi năm, nhưng lại đổi lấy mấy câu này. Giang sơn xã tắc, tổ tông cơ nghiệp, ở trong lòng người nhưng lại không bằng một nữ nhân, Loan Phi đâu, Loan Phi chạy đi đâu?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Hồi phụ hoàng, Loan Phi uống thuốc độc tự sát, Thanh Bình quận chúa đang chạy chữa.”

“Nhất định phải cứu được!” Hoàng đế tức khí: “Có can đảm tự sát còn có can đảm tới gặp trẫm, trẫm muốn hỏi hỏi nàng dùng thủ đoạn gì quyến rũ thái tử, làm ra sự tình vô liêm sỉ này!”

Thái tử nghe vậy dập đầu hai cái: “Hết thảy đều là lỗi của nhi thần, thỉnh phụ hoàng tha thứ cho Loan Phi.....”

Lời này vô tình đổ thêm dầu vào lửa, lời còn chưa dứt, hoàng đế “Phanh” lấy tay đánh xuống bàn nói: “Chết cũng không hối cải, trẫm lưu người làm gì!” Dứt lời rút ra một thanh long văn bảo kiếm, hướng thái tử chém tới.

Ngũ hoàng tử tiến lên đi ôm lấy hoàng đế ngăn đón kiếm của hãn: “Phụ hoàng bớt giận, bảo trọng thân mình!” Thái tử vẻ mặt rầu rĩ, tùy ý Dạ Thiên Lăng che chắn hãn ở phía sau.

Dạ Thiên Lăng trầm giọng nói: “Đại ca, đừng chọc phụ hoàng nữa.” Hạ giọng nhanh chóng ghé vào lỗ tai hãn nói: “Ngược lại sẽ hại Loan Phi.”

Thái tử đáy mắt sáng lên một tia hiểu rõ, được Dạ Thiên Lăng thức tỉnh, hoàng đế tức giận đến mức sắc mặt xanh mét, nhờ Dạ Thiên Lăng cùng Ngũ hoàng tử liều chết ngăn đón, thân mình run nhè nhẹ. Nhớ tới hai mươi năm qua phụ ân sâu nặng, tâm không khỏi sinh ý hối hận, quỳ xuống dưới chân hoàng đế âm thanh đau khổ nói: “Nhi thần đáng chết, thỉnh phụ hoàng bảo trọng, nhi thần đáng chết.....”

Hoàng đế chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cầm bảo kiếm chỉ vào hãn nói: “Trong mắt người còn có phụ hoàng ta sao!”

Đột nhiên, Tôn Sĩ An bên ngoài thỉnh an: “Nô tài tham kiến Thái Hậu.” Doan Hiếu Thái Hậu một tay cầm long đầu quả trượng, một tay được Khanh Trần đỡ, mạnh mẽ vén rèm mà vào: “Ai muốn đả thương thái tử, hỏi ai gia trước.”

Khanh Trần vừa tiến vào liền thấy thái tử, Ngũ hoàng tử cùng Dạ Thiên Lăng đều một thân chặt vật quỳ gối trước mặt hoàng đế, hoàng đế cầm trong tay kiếm phong ba thước chói lọi chỉ vào thái tử, gương mặt xưa nay uy nghiêm lúc này tràn đầy vẻ giận dữ, thoát nhìn đã già nua đi rất nhiều. Phòng trong đổ vỡ, loạn thành một mảnh.

Hoàng đế thấy kinh động Doan Hiếu Thái Hậu, ảo não: “Mẫu hậu, đêm dài trời giá rét, ngài tội gì lại đây?”

Đoan Hiếu Thái Hậu nhìn thái tử, nói: “Ai gia nếu không đến, Hoàng Thượng còn muốn mạng của hần?”

Hoàng đế cả giận nói: “Nghịch chương này, mẫu hậu chớ che chở hần.”

Đoan Hiếu Thái Hậu buông tay Khanh Trần, cầm tay hoàng đế, chậm rãi nói: “Khanh Trần, người theo lão Tứ cùng nhau đem thái tử đưa đến Từ An cung chiếu khán. Lão Ngũ cùng Lí Thành Ngọc đều trở về, quản tốt kinh đô vệ cùng Ngự Lâm Quân, đừng để cho Hoàng Thượng lại phải quan tâm. Ai gia có chuyện muốn nói với Hoàng Thượng.”

Mấy người mặc dù được Đoan Hiếu Thái Hậu phân phó, nhưng dưới cơn thịnh nộ của hoàng đế, ai cũng không dám động. Đoan Hiếu Thái Hậu vẻ mặt tức mưng, nhìn hoàng đế thật sâu, trong ánh mắt già nua lộ ra một tia cơ trí qua thảng năm từng trái, cực kỳ bình tĩnh, lại mạnh mẽ xuyên thấu lòng người.

Hoàng đế luôn luôn kính trọng Đoan Hiếu Thái Hậu, không thể không tuân theo lời mẫu thân, nói: “Đều đi ra ngoài cho trầm! Lão Tứ đem kẻ không nên thân này đi ra, không có sự chấp thuận của trầm, không cho phép gặp bất luận kẻ nào! Việc đêm nay ai dám truyền ra nửa phần, trầm nhất định xử trí thật nặng!”

Lí Thành Ngọc vội vàng rời khỏi. Khanh Trần tiến lên cùng Dạ Thiên Lăng đỡ thái tử, rời khỏi Trí Xa điện, Dạ Thiên Lăng nói với thái tử: “Đại ca, huynh cùng Loan Phi sao lại hồ đồ như thế?”

Thái tử lộ vẻ sầu thảm cười, chỉ hỏi: “Loan Phi ra sao rồi?”

Khanh Trần mặt ưu tư, nói: “Ta chỉ có thể bảo trụ tính mạng của nàng, nhưng người lại mê man.”

Thái tử đáy lòng đau đớn, nói: “Khi nào thì có thể tỉnh lại?”

Khanh Trần trầm mặc một chút: “Không biết, không biết có thể tỉnh lại hay không.”

“Cái gì?” Thái tử thanh âm căng thẳng, nhưng lập tức lại nói: “Bất tỉnh cũng tốt.”

Khanh Trần cùng Dạ Thiên Lăng đều biết hẳn là nghĩ Loan Phi mặc dù tỉnh lại, cũng khó tránh khỏi bị hoàng đế nghiêm trị. Khanh Trần im lặng nghĩ tình hình Loan Phi, đến Từ An cung, đột nhiên hỏi thái tử: “Điện hạ sao lại biết Loan Phi uống là hạc đỉnh hồng?”

Thái tử nói: “Ta cùng nàng ra cung liền biết sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày này, hạc đỉnh hồng đã sớm chuẩn bị hai bình, chính là không dự đoán được lại nhanh như vậy liền dùng tới.” Lời nói ảm đạm thương hồn, vô tận tiêu lạc.

“Trong người điện hạ cũng có một lọ?” Khanh Trần lập tức hỏi.

Thái tử nhẹ nhàng cười cười, gật đầu.

Khanh Trần nói: “Có không đưa cho ta? Nếu biết được tính, có lẽ có thể giúp được Loan Phi.”

Thái tử giữ một lọ hạc đỉnh hồng, nguyên tưởng sớm muộn gì cũng lưu cho mình dùng, lại nghe Khanh Trần nói như thế, từ trong lòng lấy ra, đưa cho Khanh Trần.

Khanh Trần mở nắp bình cẩn thận nhìn nhận một phen, trong bình này thật là kịch độc hạc đỉnh hồng. Nàng không dám trả lại thái tử, tay hơi thả, đều rơi xuống hoa cỏ bên đường: “Kịch độc là điếm xấu, thái tử chớ để lại trên người.”

Thái tử cũng không ngăn cản nàng, yên lặng lắc đầu nhắm mắt mà thôi.

Mẹ đẻ Thái tử Mẫn Thành hoàng hậu qua đời sớm, khi còn bé thường được Đoan Hiếu Thái Hậu dạy dỗ, Dạ Thiên Lăng cùng vị huynh trưởng này khi còn nhỏ cùng ăn cùng ở, thân mật hơn người khác một chút:“Đại ca, huynh cùng Loan Phi chỉ nóng lòng nhất thời, lại làm phụ hoàng tức giận.”

Thái tử không nói, Khanh Trần lại thấp giọng nói:“Loan Phi đã có bầu gần hai tháng.”

Dạ Thiên Lăng đáy mắt hơi động, thái tử nghiêm nghị nhìn về phía Khanh Trần. Khanh Trần mỉm cười:“Yên tâm, ta không có nói cho người khác.”

Thái tử thở dài thật sâu, tiếng thở dài đi rất xa, rất xa giống như đã không thuộc về nơi này:“Loan Phi thích thanh tĩnh đơn giản qua ngày, thái cực đông li, phóng thuyền Ngũ Hồ, không nghĩ đứa nhỏ lại sinh tại hồng tường cấm cung nhà đế vương.”

Khanh Trần hỏi ngược lại: “Loan Phi? Thái tử quả nhiên là vì Loan Phi?”

Thái tử cười:“Ta thuở nhỏ theo bên người phụ hoàng, học tập thánh hiền lễ nghi, học đạo trị quốc, cho tới nay đã hơn ba mươi năm, mọi người thấy ta phong cảnh vô hạn, tiện diễm không thôi, ta lại sớm chán ghét quyền mưu trong cung, ranh giới giết chóc, mặc dù không phải vì Loan Phi mà đi, thái tử này ta cũng sớm không nghĩ sẽ tiếp tục làm.”

Hai người bên cạnh không nghĩ hẳn cả buổi lại nói một câu như vậy, sau một lúc lâu, Dạ Thiên Lăng chậm rãi nói:“Huynh ta sinh ở nhà đế vương, cùng Thiên đấu, cùng người đấu, nơi nào không phải thiên địa lòng người, kỳ thật ai cũng đều hiểu được rõ ràng, chúng ta thay đổi không được. Cùng với ai oán giãy dụa, không bằng thuận theo đường ra mà tiên tới, có lẽ lại là một thế giới khác.”

Thái tử nhìn dung nhan Dạ Thiên Lăng lạnh lùng kiên nghị: “Tứ đệ, đệ và ta tính tình bất đồng, đệ có khai cương khoếch thổ lăng vân chí khí, mười lăm tuổi đã huy quân nam bắc, lĩnh quân có tài mười phần, ta chỉ có ba. Trong bộ binh người nhiều hơn việc, chỉ có đệ dám tuyệt bút san giảm, sửa trị đến binh hùng tướng mạnh; Hộ bộ từ trước hủ bại thiếu hụt, cũng chỉ có đệ dám thỉnh cầu phụ hoàng tra rõ. Tâm của đệ mang lại hoà bình và sự ổn định cho đất nước, bình thiên hạ, tâm của ta, chỉ tại đồng văn vẽ thi kinh. Đệ hoặc có thể không thể sự nghiệp to lớn khiến thiên cổ cúi mình, ta lại chỉ nguyện văn hoa truyền bách thế. Cho nên nhà đế vương này, đệ có thể ra vào tự nhiên, ta lại chỉ có thể đau khổ giãy dụa, đó là nhân mệnh.”

Dạ Thiên Lăng thần sắc trầm đạm, Khanh Trần nhìn không ra đáy mắt kia bình tĩnh đến tột cùng là cái thần sắc gì, chỉ nghe hần thản nhiên nói: “Mệnh cho dù là thiên định, lại cũng là nhân định, chỉ nhìn người cùng ông trời ai mạnh hơn.” Thanh âm tuy nhẹ, lại nặng nề khó tả, không thể kháng cự.

Thái tử thở dài: “Dù là thiên là mệnh đều không sao cả. Ta chỉ muốn đi nhìn Loan Phi.”

Khanh Trần nhìn nhìn Dạ Thiên Lăng, Dạ Thiên Lăng như không có việc gì nói: “Ta đi thăm cung hoàng tử mẫu nhìn xem.” Xoay người rời đi, lưu hai người ở lại.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Vô Tình Không Giống Đa Tình Khổ

Khanh Trần nhìn bóng dáng của hắc mím cười, người mặt lãnh tâm nóng, tấm cung Đoan Hiếu Thái Hậu có cái gì đẹp mắt. Đem thái tử đưa tới Xuân các chỗ Loan Phi ở: “Điện hạ thỉnh dừng ở lại lâu, Khanh Trần trong chốc lát cần trở về.” Thái tử đứng im ở bên người Loan Phi, ngón tay thon dài mơn trớn tế mi như họa của Loan Phi, đáy mắt ôn nhu vô hạn, Khanh Trần thầm than một tiếng, đi ra ngoài.

Dạ Thiên Lăng khoanh tay đứng ở trước cửa sổ tấm cung Đoan Hiếu Thái Hậu, nhìn như ánh trăng như nước bên ngoài, ngân quang sáng tỏ chiếu vào trên mặt hắc, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Khanh Trần lẳng lặng tiêu sái tới bên người hắc, cũng không nói gì, hai người cùng đứng trước cửa sổ, đều tự yên tĩnh.

Qua một lát, Dạ Thiên Lăng hỏi: “Suy nghĩ cái gì?”

“Nghĩ đến bình dược.” Khanh Trần đáp: “Quả thật là hạc đỉnh hồng.”

“Ừ.” Dạ Thiên Lăng thuận miệng đáp.

“Trong tay Thái tử là hạc đỉnh hồng, nhưng là Loan Phi uống, cũng không phải hạc đỉnh hồng.” Khanh Trần tiếp tục nói.

Dạ Thiên Lăng quay đầu nhìn nàng: “Không phải hạc đỉnh hồng, đó là cái gì?”

Khanh Trần lắc đầu: “Ta còn chưa xác định, nhưng nếu đoán đúng, có lẽ là loại độc trên giang hồ gọi là ‘Ly tâm nề hà thảo’ dược này có thể hãm

thành chất lỏng.”

“Ly tâm nề hà thảo?” Dạ Thiên Lăng lập lại một lần.

“Ừ” Khanh Trần nói: “Huynh khả năng không có ấn tượng, trên ‘Minh Kinh luận’ có ghi lại loại độc dược này. Nghiêm khắc mà nói, đây không xem như độc dược, người uống lên sẽ không chết, chỉ biết sẽ xảy ra hiện tượng không khác tử vong là mấy, hô hấp, tim đập, mạch đập, huyết áp, nhiệt độ cơ thể thậm chí sự trao đổi chất giữa các khí quan đều thấp tới một cực hạn, không cẩn thận sẽ bị lầm là tử vong. Ừ..... đây có thể coi là một loại thuốc gây mê sâu đấy.” Khanh Trần nói xong liếc mắt nhìn Dạ Thiên Lăng một cái, thấy hần kỳ quái nhú mày. Đột nhiên ý thức được mình không tự giác dùng chút từ ngữ y học hiện đại, vội hỏi: “Xác thực mà nói, chính là một loại ngất dược, hiểu chưa?”

Dạ Thiên Lăng gật đầu một cái: “Cuối cùng cũng nói một câu hiểu dược.”

Khanh Trần cười nói: “Vậy là dược rồi. Loan Phi cùng thái tử, dược trong tay khác nhau, nếu là xác thực như lời thái tử nói, hai người bọn họ sớm có chuẩn bị chịu chết, như vậy mang hai bình dược uống hết, huynh nói sẽ là cái tình hình gì?”

Dạ Thiên Lăng hắc đồng hơi hơi thu lại, tinh quang khó giấu.

Khanh Trần lại nói: “Ta mặc dù đối với Loan Phi muội muội này hiểu biết không sâu, nhưng có hai điểm ta có thể khẳng định, thứ nhất, nhìn tính tình của nàng, nói nàng có dã tâm lật triều chính ta tin, nói nàng luôn muốn thái cực đông li, chơi thuyền Ngũ hồ.....” Nàng cười khẽ một chút: “Lời ấy sai rồi! Thứ hai.....Cả gia tộc Phượng thị lấy gia tộc làm vinh dự, trong tộc ích lợi cao hơn hết thảy, Loan Phi hội làm ra chuyện này Phượng gia mang tội, ta khó hiểu.”

Dạ Thiên Lăng nhìn nàng ngọc dung đậm cười, lại có một loại cảm giác cân nhắc không ra, nàng vẫn là người đầu tiên khiến hần mang những ý

tưởng kỳ quái, hần thản nhiên hỏi:“Còn gì nữa?”

Khanh Trần cười với hần:“Huynh không thấy Ngự Lâm Quân hộ chủ thật cổ quái sao?”

Dạ Thiên Lăng hừ lạnh một tiếng:“Trung tâm hộ chủ, nói quá sự thật, không biết là hộ chủ hay là hại chủ.”

“Nói đến đây.” Khanh Trần cười:“Thái tử chạy ra khỏi cung, Ngự Lâm Quân không ngăn trở ngược lại mượn cơ hộ chủ cùng kinh đô vệ xung đột, đem sự tình nháo lớn, không khác lửa cháy thêm dầu. Còn nữa, thái tử ra cung nhất định hết sức bí mật cẩn thận, Ngự Lâm Quân tin tức sao lại linh thông như vậy?”

Dạ Thiên Lăng lạnh lùng nói:“Phụ hoàng biết thái tử ra cung, là thị nữ bên người Loan Phi Cầm Cúc đêm khuya đến Trí Xa điện mật báo, mới tiết lộ ra ngoài .”

“Cầm Cúc?” Khanh Trần ngoài ý muốn nói:“A, sự tình tựa hồ trở nên rất thú vị .”

Dạ Thiên Lăng nghiêng đầu không nói, nhìn thẳng nàng bộ dáng cười yếu ớt không hề tâm cơ, Khanh Trần thấy hần nửa ngày không hề có động tĩnh, sóng mắt lưu chuyển:“Làm sao vậy?”

Tứ ca bị ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên thấu chiếu vào trên mặt, rõ ràng âm thầm nhiều điểm mộng ảo, toàn bộ tâm cung yên tĩnh mà an tường. Dạ Thiên Lăng thu hồi ánh mắt một lần nữa nhìn phía ngoài cửa sổ:“Vì sao nói cho ta biết chuyện này?”

“Hả?” Khanh Trần nói:“Cần nguyên nhân?”

Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói:“Mới vừa rồi theo như lời nàng đều đủ để cho Phượng gia nhận lấy tội tru tộc, đừng nói Loan Phi, chính nàng tính

mạng đều khó giữ được. Mặc dù hiểu được rõ ràng chuyện này, chuyện của Loan Phi, nàng không nói ra sẽ không ai biết? Vì sao phải nói với ta chuyện này?”

Ánh trăng ở trên mặt Khanh Trần như có như không phủ lên một tầng lụa mỏng, nàng nhìn đáy mắt trong trẻo của Dạ Thiên Lăng, lông mi thật dài vừa động, môi khẽ mở: “Không có gì, đơn giản vì huynh là Dạ Thiên Lăng, mà ta, là ta.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Nàng không sợ ta bầm báo phụ hoàng, bản thân cũng mang tội?”

Khanh Trần cười: “Huynh sẽ làm sao?”

Dạ Thiên Lăng khoe miệng hơi mỉm: “Có lẽ đấy.”

Khanh Trần gật đầu, tiếp tục cười: “Ta đây đã nói, thu lại không được.” Nàng nhún vai: “Không có biện pháp.”

Dạ Thiên Lăng rốt cục cười ra tiếng, tuy rằng nghe qua vẫn là lạnh lùng thản nhiên như vậy, nhưng Khanh Trần lần đầu tiên nhìn thấy hân cười như vậy, cảm thấy hân cười lộ lên kỳ thật nhìn tốt lắm. Giống như là tuyết sơn cao nhất vô biên vô hạn mờ mịt, phá mây mà ra mang theo một đoàn kim sắc dương quang, khiến trí nhớ khắc sâu.

Nhưng trong nháy mắt, Dạ Thiên Lăng đã thu liễm ý cười, dặn nàng: “Chớ lại nói với bất luận kẻ nào việc này, bên trong cung đình không thể so với bên ngoài.”

Khanh Trần gật đầu: “Ta có chừng mực.”

Dạ Thiên Lăng khoanh tay trở lại: “Đi thỉnh thái tử trở về đi, lâu hơn sẽ kinh động người khác, phụ hoàng biết lại thêm phiền toái.”

“Được.” Khanh Trần đi vài bước, đột nhiên đứng lại quay đầu: “Tứ ca, ta có thể tin nhiệm huynh sao?”

Dạ Thiên Lăng mày kiếm hơi nhướn: “Vấn đề này tựa hồ nàng tự trả lời đi.”

Đứng ở bên cạnh bậc thang cao lớn, gió đêm gợi lên y bào Khanh Trần một đoàn tuyết trắng, ủng lên khuôn mặt thanh tú, nàng cười cười lại hỏi: “Như vậy, huynh tin nhiệm ta sao?”

Dạ Thiên Lăng ngừng lại một chút, chỉ trả lời một chữ: “Có thể.”

Mắt phượng hiện lên một chút thanh lệ sáng rọi, Khanh Trần chậm rãi nói: “Ngày mai ta nghĩ ra cung một chuyến, có lẽ..... Huynh nguyện ý cùng ta đi gặp một người, được không?”

Dạ Thiên Lăng không hỏi đi nơi nào hoặc là gặp ai, chính là như trước nhìn nàng nói: “Được, ngày mai ta đến Từ An cung tiếp nàng.”

Khanh Trần cười cười, xoay người hướng thiên điện mà đi. Tóc dài theo gió nhẹ nhàng tản ra, chiếu vào trong mắt Dạ Thiên Lăng, lộ ra một tia ôn nhu, đảo mắt cùng hắc đồng hòa hợp làm một thể chìm ngấm ở đáy mắt sâu thẳm của hắn, vô thanh vô tức.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tứ Ca Phong Vân Ngân Thương Lãnh

Ngày kế, Khanh Trần khó có lần sớm tỉnh dậy, nhưng vẫn đợi cho đến giữa trưa cũng không thấy Dạ Thiên Lăng đến Từ An cung, chẳng những Dạ Thiên Lăng, Dạ Thiên Trăm, Thập Nhất, Thập Nhị bọn họ cũng không giống như ngày xưa theo thời gian tới đây, toàn bộ Tử Cấm thành hôm nay thanh tĩnh khiến người ta bất an. Mỗi người đều cúi đầu cúi mắt vội vàng quay đi, tựa hồ sợ gây nên chuyện, nói cũng không chịu nhiều thêm một câu. Thậm chí mặc dù có người khe khẽ nói nhỏ cái gì, thấy nàng cũng vội vàng nậm miệng, vẻ mặt trở nên cổ quái.

Thẳng đến qua Ngọ thiện, Thập Nhất đến đây, một thân triều phục chưa thoát, cũng là lúc lâm triều vừa tán.

Thập Nhất không có đi gặp Đoan Hiếu Thái Hậu, mang đến vài cái tin tức cho Khanh Trần: Thái tử cùng Loan Phi phạm tội khó tha, sáng sớm nay không ngờ đã truyền khắp kinh đô, trong cung ngoài cung quan dân hướng đã không ai không biết, hoàng đế cực kỳ tức giận. Lâm triều hạ chỉ, thái tử từ Từ An cung đến Tùng Vũ đài bế môn tư quá; Phụng Loan Phi cách chức tu nghi, khai trừ tộc tịch, tạm áp tại Từ An cung chịu tội. Tả tướng đi sứ bên ngoài, đại công tử Phụng Kinh Thư thay cha thỉnh tội, hoàng đế miễn hàm thái tử Thái Bảo của Phụng Diễn, phạt bổng một năm. Nguyên thống lĩnh Ngự Lâm Quân quân Lí Thành Ngọc quan biếm Thương Châu, Lăng vương tạm lĩnh Ngự Lâm Quân, Lại bộ nhanh chóng chọn lựa tu nghi bảo thánh.

Dạ Thiên Lăng vừa đi Ngự Lâm Quân doanh, sợ Khanh Trần sốt ruột, cho nên muốn Thập Nhất đến thông báo Khanh Trần một tiếng. Thập Nhất cũng là đến gặp Khanh Trần, thấy nàng một mình ngồi ở sau Từ An im lặng

ngăn người, đi qua tùy tiện ngồi ở bên người nàng an ủi nói: “Phượng gia mặc dù xảy ra việc này, người cũng đừng sốt ruột, phụ hoàng sẽ không quá mức giận chó đánh mèo.”

Đã thấy Khanh Trần nâng mắt cười thần thanh mục lãng: “Ta gặp cái gì? Người cùng Tứ ca đều bình an, ta liền an an ổn ổn phụng dưỡng Thái Hậu, cùng người khác có quan hệ gì đâu?”

Thập Nhất nhìn nàng vẻ mặt như thường nửa phần tâm sự cũng không có, ngạc nhiên nói: “Là thân hay không phải thân, tổng lại cũng có ba phần thân, huống chi thấy thế nào người cũng có chữ tám phần là nữ nhi tả tướng, như thế nào lại một chút cũng không quan tâm phụ huynh tử muội, chẳng lẽ thật là nghĩ sai rồi?”

Khanh Trần tự nhiên sẽ không nói cho hẳn “Nữ nhi” này là ma xui quỷ khiến khách ngoại lai, chỉ nói: “Người với người không thân ở cái huyết mạch thân sơ, chỉ tại cái duyên phận. Duyên phận chưa tới, phụ tử có thể phản bội, huynh đệ có thể tương tàn; Duyên phận đến, túng vì người lạ cũng vì tương giao mà cam, hoặc đồng thuyền cộng chằm cũng vậy. Lần này nháo ra chuyện nếu là người cùng Loan Phi, nói không chừng ta còn sâu.”

Thập Nhất cố ý a dua nàng: “Nếu là Tứ ca, người chẳng phải là gặp muốn điên.”

Khanh Trần thấy hẳn cười ái muội, phản bác nói: “Tứ ca sao lại như người, làm việc không dùng đầu óc? Hẳn nếu có thể làm ra chuyện này, sông núi chỉ sợ đều đảo loạn.”

Thập Nhất mặc dù bị nàng phản bác, như trước cười hì hì: “Nói cũng phải, đổi thành Tứ ca, không bao giờ làm việc như thế.”

Khanh Trần đột nhiên lòng hiếu kỳ nổi lên: “Người nói, nếu thật sự Tứ ca gặp phải loại tình huống này, hẳn sẽ làm như thế nào? Thật đúng là tò mò

đi.”

Thập Nhất nghĩ nghĩ, tùy tay cầm một khối đá vụn ném đi thật xa: “Tứ ca có thể chịu đựng, chỉ sợ đau đến cốt tủy cũng sẽ chậm rãi chờ cơ hội thích hợp.”

Khanh Trần nhìn Tử Cấm thành, nơi này là nhà của thái tử, Dạ Thiên Lăng, Thập Nhất, trong nhà này như thế nào là cha, như thế nào con, như thế nào là thê thiếp cùng mẫu thân? Tình mê người hoặc người, trốn không thể, tránh không ra, một khi lâm vào trong đó thủy cũng thành hỏa, hỏa cũng thành băng, thái tử tính tình sơ nhả cũng khó qua một mối tình. Mới vừa rồi đã có thị vệ đến thỉnh thái tử tới Tùng Vũ đài, kỳ thật từ từ rồi thiên hạ này, sớm muộn cũng nằm trong tay hắn, hắn nếu không có gấp gáp nhất thời, cũng không tạo thành cục diện này. Nhớ tới thái tử ngày thường ôn hòa rộng lượng, không khỏi tiếc hận. Càng đáng tiếc là, thái tử gặp được không phải người khác, là Loan Phi.

Nàng quay đầu nói với Thập Nhất nói: “Nhẫn nhất thời nhất thế vì thiên hạ, cũng không phải mỗi người có thể chịu được. Cũng chỉ có nhẫn tại thời điểm mất đi chút ít, ông trời mới cho người thứ khác.”

Thập Nhất đưa tay xoa nhẹ tóc nàng một chút: “Như thế nào đột nhiên đa sầu đa cảm như vậy, ta nói cho ngươi, đổi thành Tứ ca, huynh ấy từ nhỏ biết mình muốn cái gì, nên làm cái gì, vì thế mặc dù vượt mọi chông gai, cũng không có một chút bàng hoàng phiến muộn .”

Khanh Trần hỏi: “Huynh ấy muốn cái gì?”

Thập Nhất cười: “Không bằng ngươi tự mình hỏi huynh ấy, hay là... ngươi đoán xem, xem có thể đoán trúng hay không?”

Khanh Trần lắc đầu cười nói: “Ta lười, huống chi đoán trúng thì thế nào?”

Thập Nhất nói: “Đoán trúng ta giúp người cầu Tứ ca có cơ hội mang người đi ngoạn đại mạc, Thiên Sơn Mạc Bắc, phóng ngựa rong ruổi, tại kinh thành này, người bình thường cả đời cũng không thấy được những nơi đó.”

Khanh Trần đương nhiên biết toàn bộ Đột Quyết đại khái là Thiên Sơn Tân Cương, trước kia thích đi chung quanh du lịch, đã từng đi qua. Bất quá thời cổ đại lại có một diện mạo khác không chừng, có hứng thú: “Không đoán, ta tự đi đòi. Tứ ca lại không giống người, tâm sự của hắn nào có dễ đoán như vậy? Lại nói tiếp, hai người các người tính tình khác nhau, người làm thế nào cùng hắn thân thiết?”

“Tâm sự của ta rất dễ đoán mà?” Thập Nhất trước cười nói: “trong tất cả các huynh đệ Tứ ca võ công tốt nhất, ta từ nhỏ liền sùng bái huynh ấy, luôn bám chặt lấy bắt huynh ấy dạy ta, lớn về theo huynh ấy chinh chiến nam bắc, kết giao bằng hữu giang hồ, liền thân thiết hơn so với những người khác. Bất quá nói là thân sơ, trong cung cũng có những người rất thân thiết như vậy. Giống Thập Nhị mặc dù văn võ không ăn, lại theo bọn Thất ca quen biết văn nhân sĩ tộc, nhưng đối với Tứ ca cũng cực kỳ kính trọng.”

Khanh Trần cười cười, nhưng là bọn họ có phụ thân là hoàng đế, mười ngón tay còn phân dài ngắn, sao lại không có thân sơ? Đang muốn nói gì, cùng Thập Nhất thấy thị vệ rất xa tìm lại đây, nói: “Tìm người, sợ là có việc.”

Thập Nhất nhìn thị vệ kia chạy tới, hỏi: “Vội vàng chuyện gì?”

Thị vệ thỉnh an: “Gia, giáo trường bên kia rất náo nhiệt, ngài không tới xem?”

Thập Nhất biết bọn thị vệ ngoài cung xưa nay không quen nhìn Ngự Lâm Quân bộ dáng cao ngạo, đánh nhau không biết bao nhiêu trận, cười

mắng:“Các người cùng bọn họ đâu không lại, không có việc gì muốn ta hướng Ngự Lâm Quân ra mặt?”

Thị vệ cười nói:“Gia bình thường không phải vẫn nói bọn họ làm việc không đàng hoàng sớm sẽ sớm bị thu thập sao? Tứ gia đi giáo trường, Ngự Lâm Quân nghênh chiến. Mới vừa nghe nói Ngự Lâm Quân nghĩ cấp Tứ gia ra oai phủ đầu, giáo trường tập hợp mười thành chỉ tới không đủ ba thành, đều ở trong doanh cố nghỉ trưa, lại bị thân binh Tứ gia mang nước lạnh hắt thẳng, toàn doanh đều phải đi ra. Hiện nay Tứ gia đang ở giáo trường cùng phó thống lĩnh Phương Trác so tên.”

Ngự Lâm Quân ngày thường trừ bỏ tuần phòng cung thành, hộ vệ hoàng gia, hoàng thân quốc thích bên ngoài, cũng không có chức trách khác. Nhưng thân là Ngự lâm Quân, chẳng những bổng lộc dày, địa vị chức quan cũng cao hơn tướng sĩ khác, nhiều gia tộc đem con cháu nhét đầy Ngự Lâm Quân. Khai quốc trăm năm lâu dài, Ngự Lâm Quân nhiều quý tử, thường thường trà trộn khắp kinh thành chơi bởi lêu lổng, đánh nhau bác sát gây chuyện sinh sự, hoàng đế mặc dù mấy lần chinh đốn hiệu quả lại rất nhỏ. Lần này hoàng đế đem Ngự Lâm Quân giao cho Dạ Thiên Lăng, cũng là biết hân tri quân nghiêm khắc, mặt lạnh vô tư, mượn cơ hội này tu chỉnh đám ăn chơi trác táng, quả thực vừa đến liền làm cho Ngự Lâm Quân ăn đau khổ.

Thập Nhất đứng dậy cười nói:“Vui sướng khi người gặp họa, đi, đi xem một chút.” Lại hỏi Khanh Trần:“Có đi hay không?”

Khanh Trần không có việc gì làm, Đoan Hiếu Thái Hậu đêm qua mệt mỏi, vất vả không ngủ, luôn luôn tại tẩm cung nghỉ ngơi, cũng không gọi nàng tới bồi, liền cũng nói:“Qua xem một chút cũng tốt.”

Giáo trường trong cung không xa, xuyên qua Phụng Thiên môn là đến, Thập Nhất cùng Khanh Trần đến đó, trừ bỏ đám kém cỏi bên ngoài, mấy ngàn Ngự Lâm Quân dĩ nhiên chỉnh tề, tướng tá cơ hồ vây quanh cái vòng.

Phía trước trên đài cao điểm binh, Dạ Thiên Trạm cùng Thập Nhị cư nhiên đều đến, bốn phía xa gần có nhiều nữ tử tiến cung thỉnh an nghỉ chân, cũng có cung nhân tụ tập cùng một chỗ quan khán.

Khanh Trần cùng Thập Nhất vừa thấy tràng hội, giáo trường to như vậy xa xa lấp mười bia ngấm, cách bia ngấm gần hai trăm bước không hơn, hai người cùng cưỡi ngựa, tay cầm cung, tên ảnh bắn cực nhanh, chính là một phen long tranh hổ đấu.

Khanh Trần thấy Phong Trì, liền biết bóng dáng mặc triều phục cổn long màu đen kia là Dạ Thiên Lăng. Mà một người khác lưng hùm vai gấu, hỏi qua Thập Nhất mới biết, chính là trưởng tôn dưới gối Định Quốc lão tướng quân Phương Trác, hiện lĩnh chức phó thống lĩnh Ngự Lâm Quân. Người này mặc dù xuất thân quyền quý, ngày thường không coi ai ra gì kiêu hoành khí thịnh, nhưng tướng môn sinh hồ tử, một thân tài bắn cung cũng là thật, đứng đầu Ngự Lâm Quân.

Khanh Trần thấy Dạ Thiên Lăng cùng Phương Trác phóng ngựa lần lượt thay đổi trên sân, tên bay đầy trời theo gió kích động. Phương Trác hướng hồng tâm xa xa bắn ra một tên, Dạ Thiên Lăng tên xuất kỳ bất ý bỗng nhiên tới, không bắn trúng hồng tâm lại bắn trúng tên Phương Trác. Hai người mỗi người bắn một tên, bốn phía có kinh, có giận, có thán, có cấp, ầm ầm một mảnh ồn ào hô hào, bụi đất vừa bay lên đã thấy rơi xuống hơn mười cây tên dài. Khanh Trần đang buồn bực đây là vì sao, Thập Nhất gọi nàng: “Thất ca gọi chúng ta đến.” Quay đầu thấy Dạ Thiên Trạm hướng nàng ra hiệu, vuốt cằm ý bảo bọn họ đi qua. Một bên Ngũ hoàng tử, Cửu hoàng tử, Thập Nhị đứng chờ cũng đều mặc triều phục, xem ra đều là chưa ra khỏi cung liền đến giáo trường.

Thập Nhất kéo Khanh Trần đi lên đài cao, tầm mắt nhất thời trống trải rất nhiều, hỏi Dạ Thiên Trạm: “Thất ca, bọn họ đang làm gì?”

Dạ Thiên Trạm chỉ vào giữa sân nói:“Tứ ca để cho Phương Trác trong giáo trường trong vòng một nén hương bắn hồng tâm, một trăm tên chỉ cần có một tên bắn trúng, hăn lập tức đi thỉnh phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh quản lý Ngự Lâm Quân.”

Thập Nhị nói tiếp:“Phương Trác hôm nay rơi vào tay Tứ ca, bất quá càng đánh càng hăng, nhưng thật ra chả có tác dụng.”

Khanh Trần đối với bọn Ngũ hoàng tử làm lễ, ngưng thần nhìn về phía giáo trường, thấy Dạ Thiên Lăng vì phong tỏa nhuệ khí Phương Trác, chẳng những làm cho hăn bắn không đến hồng tâm, lại mỗi tên vừa ra lại chắc chắn nắn tên của Phương Trác thành hai đoạn, mặc kệ Phương Trác né tránh thế nào, luôn có thể bắn sau mà đến trước tuyệt không thất bại. Chỉ trong chốc lát hai người lại có thêm hơn mười cây tên phóng ra, Phương Trác sát tính nổi lên, hoàn toàn không để ý trước mặt là người phương nào, mãnh quát một tiếng, rút hai tên hướng thẳng Dạ Thiên Lăng mà bắn. Khanh Trần trong lòng căng thẳng, nhóm cung nữ vây xem đã duyên dáng thay nhau kêu to, oanh thanh yến ngữ tăng thêm hỗn loạn.

Đã thấy Dạ Thiên Lăng mã tốc không giảm mà tăng, không né không tránh nâng tay, tên ra nhanh như thiểm điện, trong nháy mắt, giữa không trung bốn mũi tên giao kích, bật ra ra mấy đạo bạch quang. Hai người đồng thời xoay tay lại sờ tên, lại đều không còn cái nào, nguyên lai đã là hai tên cuối cùng.

Phương Trác mắt hổ giận dữ, giục ngựa quay người, xoay người xuống đem hai mũi tên rơi trên mặt đất nhặt lên định bắn, lại nghe chung quanh ồ lên. Ngẩng đầu vừa thấy, Dạ Thiên Lăng đã xem mười cây tên dài đặt lên cung xếp thành hình quạt, nhắm ngay những nơi yếu hại trên người hăn.

Hăn động tác mặc dù nhanh, Dạ Thiên Lăng so với hăn còn nhanh hơn, hướng chi Hồng mã cũng không bị được với Phong Trì, tự nhiên rơi xuống hạ phong. Cầm giận nói:“Tứ gia đơn giản ý vào ngựa tốt.”

Dạ Thiên Lăng lạnh lùng cười:“Người nếu cười được Phong Trì, bốn vương chấp tay cho người.”

Phong Trì là liệt mã thiên hạ đều biết, Phương Trác sao có thể cười. Hắn kỳ thật sớm biết sẽ thua cuộc, lại quật cường như cũ cùng Dạ Thiên Lăng giằng co.

Dạ Thiên Lăng mặt không chút thay đổi, hỏi:“Phục hay không phục?”

Phương Trác cự lại không lên tiếng, vẻ mặt kiên cường.

Dạ Thiên Lăng hắc đồng hơi hơi co rút lại, chậm rãi kéo cung, theo trường cung chịu lực phát ra âm thanh ma sát, nguyên bản kích động giữa sân an tĩnh lại một chút, sát khí nổi lên khiến người ta hít thở không thông. Dạ Thiên Trảm mày vừa động:“Phương Trác mặc dù dĩ hạ phạm thượng, giết sợ cũng sẽ phiến toái.”

Mọi người ở đây bị sát khí dày đặc tra tấn cơ hồ khó có thể thừa nhận, Khanh Trần nhìn khoe miệng như đao tước của Dạ Thiên Lăng hơi nhếch, mười cây tên bắn ra, một loạt hàn quang hướng hai má Phương Trác gào thét mà qua, trong tiếng kinh động xôn xao của mọi người, đồng thời trúng mục tiêu mười cái hồng tâm. -0.0-

Xa xa, cung nhân, văn sĩ nữ tử nhất thời nũng nịu ủng hộ, một mảnh sùng bái kinh mộ, đủ để hòa tan không khí nhiếp nhân giữa sân. Thập Nhất “Hắc” một tiếng nắm chặt tay:“Mỗi lần ta cuối cùng chỉ có thể bắn trúng chín, Tứ ca cố tình lại mười tên mười trúng, thật không hiểu huynh ấy luyện như thế nào!” Lại nhìn giữa sân, Phương Trác mặc dù lông tóc vô thương cũng đã sững sờ đương trường, Dạ Thiên Lăng nghiêng người đón gió, trường cung quăng đi, vung tay đem ngân thương nắm trong tay, chỉ xéo Ngự Lâm Quân:“Người nào không phục liền phóng ngựa lại đây, ở trong quân đều là nam nhi trượng phu, bản sự ngày thường các người gây chuyện làm ồn đâu?”

Nam nhân cùng nam nhân kết giao, quân nhân cùng quân nhân nói chuyện, thường thường dùng năm đấm là trực tiếp nhất, tuy rằng thô bạo, lại là cách hữu hiệu nhất.

Ngự Lâm Quân có người hô:“Tứ Vương gia thân mình đáng giá ngàn vàng, nếu có chút sơ xuất, ai dám đảm đương?” Nói chuyện đúng là một phó thống lĩnh khác, con trai Công bộ Thị Lang Tần Kính Thiên Tần Triển.

Dạ Thiên Lăng ngạo nghễ nói:“Tần Triển, người có thể làm bốn vương bị thương hãy mạnh miệng.”

Quân sĩ Ngự Lâm Quân sớm bị kích thích sôi máu, Tần Triển cùng Phương Trác liếc nhau, vẫy tay làm bộ, không biết là ai động tay trước, hơn mười quân sĩ Ngự Lâm Quân rút kiếm lao ra, chỉ một thoáng liền tập kết thành một mảnh đao ảnh vòng kiếm, không đầu không đuôi hướng Dạ Thiên Lăng chém đến.

Dạ Thiên Lăng không đợi bọn họ đến gần, giục ngựa tiến lên, phản thủ nhất thương liền đem Phương Trác đánh lùi lại mấy bước, ngân thương trong tay như ‘Nộ Long’ ngang trời xuất thế, trước mắt đã thấy được hai gã Ngự Lâm Quân đã bị đánh bay ra ngoài, nơi nơi thương hoa tất có người chật vật ngã xuống.

Ngự Lâm Quân chiến giáp đỏ rực một vùng, bạch mã kiêu dũng thương ảnh ngang trời, bị ngân quang bắn tan tác, người ngã ngựa đổ, hỗn chiến thành một mảnh.

Khanh Trần nhìn không chuyển mắt, ở trong trăm ngàn người bóng dáng kia cao ngất kiên nghị, chỉ cảm thấy phong vân cuồn tứ, khí phách nghiêm nghị, mãn tràng tràn ngập sát khí vô tình, cơ hồ hô hấp cũng dừng lại.

Bất quá qua thời gian một ly trà nhỏ, Dạ Thiên Lăng trường thương đâm tới, Ngự Lâm Quân gục ngã hàng loạt, giống như Dạ Thiên Lăng lấy ngân thương vẽ một đường tròn hoàn mỹ, ở trong phạm vi hăn vẽ, không ai có

thể lại đứng dậy nói chuyện. Tiếng rên rỉ hô đau tràn ngập, Ngự Lâm Quân phía sau nhìn cảnh này mà khiếp sợ, nhưng lại không có người còn dám tiến lên.

Cũng may Dạ Thiên Lăng không muốn đả thương người, xuống tay có chừng mực, đa số dùng trọng kích là lấy lực đánh lực, mặc dù thấy máu cũng không tính nghiêm trọng. Ngự Lâm Quân ngã trái ngã phải miễn cưỡng đứng lên, mỗi người trong lòng đều chấn kinh e ngại, lúc trước kiêu ngạo không ai bì nổi sớm bị Tứ ca đánh cho dập nát. Lĩnh giáo qua mới biết như thế nào là ở trong thiên quân vạn mã như vào chỗ không người, Dạ Thiên Lăng quét ngang nam bắc, bách chiến bách thắng, cũng không phải thối phòng. Ngự Lâm Quân so cùng sa trường trăm chiến thiết huyết mà quay về, nhất thời trở thành gỏi thêu hoa không chịu nổi một kích.

Tất cả mọi người đứng xa xa nhìn Dạ Thiên Lăng, vẫn là thần sắc lạnh lùng kia, vẫn là tư thế lảo lạc oai hùng kia, kịch liệt giao sát như thế, hãn mặc triều phục cổn long màu đen túc tịnh uy lẫm, mà ngay cả nửa phân huyết sắc cũng không lây dính, mắt sáng đầy ý cảnh cáo, ngạo thị thiên hạ, tao nhã cuồng tứ. Phạm vi quanh thân, giống như hóa thành một Tu La chiến trường, yêu ma quỷ quái ở dưới ánh mắt thanh lãnh của hãn nhìn xuống khóc thét giãy dụa, cũng không thể khiến hãn có chút động dung.

Phương Trác, Tần Triển nhìn người xưa nay ở trong quân đội Thiên triều được xưng là Vương gia mặt lạnh vô tình, buông khí giới quỳ xuống: “Thuộc hạ quy phục, nguyện nghe theo Lăng Vương gia điều khiển!” Bọn họ vừa quỳ, Ngự Lâm Quân không người có thể chống đỡ, mấy nghìn người cúi người hành quân lễ, cùng nói: “Nguyện theo Lăng Vương gia điều khiển!”

Dạ Thiên Lăng lạnh lùng nhìn Ngự Lâm Quân phủ phục, hồi thương, ra lệnh: “Phương Trác Tần Triển chinh đồn quân dung, còn có thể đứng đều đến giáo trường trước đài tập hợp.” Dứt lời, dây cương run lên, Phong Trì quay đầu hướng đài cao mà đi.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Cung Đình Kiều Chi Không Chứa Nỗi Nụ Cười

“Chúng ta đi xuống đi.” Thấy Dạ Thiên Lăng lại đây, Dạ Thiên Trạm biết hẳn muốn dùng đài cao này chinh binh, tự nhiên phải để lại cho hẳn. Dạ Thiên Lăng lại đây đột nhiên nhìn thấy Khanh Trần cùng bọn họ đi cùng một chỗ, ngừng lại, nhìn nàng một cái, nhưng là không nói điều gì, đi lên đài cao. Khanh Trần cười nhẹ với hẳn, theo mấy người Dạ Thiên Trạm chậm rãi đi ra ngoài giáo trường. Đi không xa, đột nhiên nhìn thấy giáo trường bên kia có bóng dáng quen thuộc theo một người khác rời đi, vừa thấy, đúng là tổng quản cung vua Tôn Sĩ An, người đi trước hẳn, tự nhiên là hoàng đế. Không biết vì sao chỉ nhìn từ rất xa, cũng không lại gần, Dạ Thiên Lăng một phen ngoan tay sửa trị Ngự Lâm Quân, ai ngờ lại là ý tưởng của hoàng đế, nghĩ đến liền cảm thấy thiên uy khó dò.

Ngự Lâm Quân phía dưới động tác nhanh chóng, trừ bỏ số ít dẫn theo quân sĩ bị thương đưa đi trị liệu, đều đến tập hợp đông đủ. Dạ Thiên Lăng quét qua quân dung một chút nhíu mày, lạnh nhạt nói: “Ngự Lâm Quân dưới tay bốn vương một ngày, đừng ở bên ngoài làm bốn vương mất mặt. Ngay từ hôm nay, phạm đang trực lại rời cương vị công tác, tập huấn vắng, họp muộn hoặc cãi lại mệnh lệnh thượng cấp, không theo quân lệnh tùy ý hành động, nhàn hạ trong kinh thành, nháo sự, chơi bời lêu lổng, vô luận là ai đều tước đi quân tịch luận xử. Nếu có người nghĩ lấy thân thử nghiệm, liền thử xem.” Lời nói của hẳn vận khí cao giọng truyền xa, ngay cả quân sĩ ở cuối cùng cũng nghe rành mạch, Ngự Lâm Quân có tập tục xấu đã lâu, mỗi người không khỏi đại thán không hay ho, Dạ Thiên Lăng giống như mắt diếc tai ngơ, tiếp tục nói: “Hôm nay các người không nhìn quân kỷ dĩ hạ phạm thượng, Phương Trác Tần Triển, mang toàn thể Ngự Lâm Quân tức khắc chạy năm mươi vòng quanh giáo trường .”

Chúng quân sĩ nhất thời ồ lên, kêu khổ thấu trời, Dạ Thiên Lăng trong mắt lạnh lùng: “Một trăm vòng.” Mọi người kinh hãi mà hô.

“Một trăm năm mươi.” Ngử khí kiên quyết, nói năng có khí phách.

Tràng nội im lặng hơn phân nửa, nhưng dù sao còn có người thầm oán ra tiếng, Phương Trác Tần Triển hai người cũng coi như thông minh, không đợi Dạ Thiên Lăng đem hai chữ “Hai trăm” xuất khẩu, vội vàng cúi người lĩnh mệnh: “Thuộc hạ tuân mệnh, cam nguyện bị phạt.”

Dạ Thiên Lăng nhìn nhìn bọn họ: “Một trăm năm mươi vòng, chạy không được thoát quân phục về nhà, trong quân bốn vương không cần phế vật. Trường Chinh!”

Thống lĩnh thân binh của hãn Trường Chinh lập tức tiến lên từng bước: “Trường Chinh có mặt!”

Dạ Thiên Lăng nói: “Dẫn người quan sát, nếu có một người chạy thiếu một vòng, toàn thể lại chạy thêm năm mươi vòng.”

Trường Chinh nói: “Tuân lệnh Vương gia!”

Dạ Thiên Lăng giao việc xong, liền từ trên đài cao đi ra ngoài tràng. Mấy người Khanh Trần cùng Dạ Thiên Trạm lúc này sớm ra khỏi giáo trường, sau khi cùng Ngũ hoàng tử và Cửu hoàng tử tách ra, Dạ Thiên Trạm nhìn Khanh Trần một thân y phục thường ngày, hỏi: “Nàng muốn xuất cung?”

Khanh Trần bị ánh mắt Cửu hoàng tử trước khi rời đi nhìn đến cả người không được tự nhiên, cảm thấy trong mắt hãn mang theo chút tối tăm không rõ, đáy lòng bất an. Đột nhiên nghe được Dạ Thiên Trạm hỏi chuyện, tự nhiên hỏi lại một câu: “A? Cái gì?”

Dạ Thiên Trạm cười nói: “Tật xấu tùy thời thần du thiên ngoại này của nàng khi nào thì sửa?”

Khanh Trần cười ngượng ngùng, bất đắc dĩ nói: “Không có biện pháp, không đối được .”

Thập Nhất lắc đầu: “Người còn làm cao, không phải cả ngày ở trong này hồ đồ?”

Khanh Trần không phục nói: “Ai nói, thần du thiên ngoại là do ta luôn tự hỏi, đây là chuyện tốt.”

Thập Nhị hỏi tiếp: “Vậy người tự hỏi cái gì? Sao không nói ra để cho chúng ta cùng nghe?”

Khanh Trần đương nhiên không thể nói cho bọn họ suy nghĩ của mình về ánh nhìn kỳ quái của Cửu hoàng tử, đành phải càn quấy nói: “Ta tự hỏi gì, các người là phạm nhân không thể lý giải !”

Ba người Dạ Thiên Trạm đồng thời cười rộ lên, Khanh Trần bĩu môi: “Cười đi, cười đi, đáng ghét!”

Khó được thấy nàng mang một bộ dạng tiểu nữ nhi hờn dỗi, Thập Nhất Thập Nhị vui vẻ không thôi, vẫn là Dạ Thiên Trạm có vẻ có phong độ thân sĩ, dõng dãi đề tài: “Ra cung đi đâu? Ta đưa nàng đi.”

Khanh Trần kỳ thật muốn đi Tứ Phương lâu gặp Mạc Văn Bình, đây là chuyện không thể cùng Dạ Thiên Trạm đi , liền lắc đầu: “Không cần, ta chỉ là..... Về nhà nhìn.....

mẫu thân mà thôi, huynh lại không tiện đường.”

“Không sao.” Dạ Thiên Trạm nói: “Ta cũng mấy nay không đi Tả tướng phủ, liền cùng nàng đang đi thăm Phượng phu nhân cũng tốt.”

Khanh Trần âm thầm buồn bực, lại nghĩ không ra cái biện pháp gì tốt để từ chối, nhìn cầu cứu Thập Nhất. Thập Nhất biết nàng hẹn Dạ Thiên Lăng

xuất cung, tự nhiên cũng biết tốt nhất không nên trực tiếp nói cho Dạ Thiên Trạm, đang muốn giúp nàng tìm cái cớ, Dạ Thiên Trạm lại nói:“Việc của Loan Phi thì chúng ta sẽ tận lực ở trong triều cầu ân điển phụ hoàng, cũng không cần lo lắng.”

Khanh Trần trước mặt Dạ Thiên Trạm cùng Thập Nhị, không thể tùy tính giống như chỉ có Thập Nhất, nhu thuận đáp ứng nói:“Ta biết, việc này đợi..... Phụ thân trở về, sẽ... sẽ giải quyết đi.” Gọi tiếng phụ thân, mẫu thân này chung quy vẫn là không được tự nhiên.

Ngay khi đang nói chuyện, đột nhiên phía sau có thanh âm thanh thúy ôn nhu nói:“Thải Thiển gặp qua Tứ Vương gia.”

Mấy người quay đầu, nguyên lai đứng ở trong này trong chốc lát, Dạ Thiên Lăng cách giáo trường đã đến chỗ bọn họ. Mà một người từng bước nhìn Dạ Thiên Lăng cúi người thỉnh an, cũng là chất nữ Ân quý phi, biểu muội Dạ Thiên Trạm, hòn ngọc quý trên tay hộ bộ Thượng Thư Ân Thải Thiển. Nàng mới vừa rồi cũng đứng ở biên giáo trường nhìn Dạ Thiên Lăng chinh đồn Ngự Lâm Quân, đối với nam nhi khí khái thủ đoạn lôi đình sùng bái vạn phần, lúc này đến gần, nhìn khuôn mặt kiêu kia mi lăng mục thanh quắc, lại anh khí bức người. Từ xưa mỹ nữ yêu anh hùng, mới vừa rồi từ giáo trường đi xuống, đã không biết có bao nhiêu sĩ tộc nữ nhi đem một viên phương tâm đặt trên người Lăng Vương gia hiển hách.

Dạ Thiên Lăng nhìn Ân Thải Thiển, tựa hồ nghĩ nghĩ mới nhớ ra nàng là ai, thản nhiên lên tiếng. Dạ Thiên Trạm cũng nói:“Thỉnh an Tứ ca .”

Khanh Trần thấy Dạ Thiên Lăng, trước mặt mọi người cũng làm đủ cấp bậc lễ nghĩa:“Khanh Trần gặp qua Tứ gia.”

Dạ Thiên Lăng cố ý sớm rời khỏi giáo trường, là sợ Khanh Trần sốt ruột xuất cung, nhưng lúc này thấy nhiều người ở đây, cũng không thể nói gì. Nhiều người Dạ Thiên Trạm tuy biết lần trước Dạ Thiên Lăng tìm được

Khanh Trần hồi kinh, nhưng không có người biết nàng cùng Dạ Thiên Lăng và Thập Nhất sớm có quan hệ sâu xa, chỉ nghĩ bọn họ là từ lần đó mới quen biết .

Ân Thái Thiển bên kia cũng thỉnh an mấy người Dạ Thiên Trạm, lúc này chuyển qua Khanh Trần:“Nguyên lai vị này chính là Thanh Bình quận chúa, nghe thấy đại danh đã lâu.”

Khanh Trần sửng sốt, nghe ra giọng điệu Ân Thái Thiển tựa hồ không tốt, lần đầu gặp mặt, không biết mình làm sao lại trêu chọc nàng:“Thường nghe Thất hoàng tử nhắc tới Ân tiểu thư, Khanh Trần sớm nghĩ muốn kết bạn.”

Ân Thái Thiển đánh giá nàng nói:“Không dám, muội muội Loan Phi một khi thành thái tử phi, ai trèo cao còn chưa biết?”

Hiện tại việc Thái tử cùng Loan Phi mọi người đều kiêng kị, Ân Thái Thiển lời vừa ra khỏi miệng, Dạ Thiên Trạm quát khê nói:“Thái Thiển, người nói bậy bạ gì đó!”

Ân Thái Thiển “Hừ” một tiếng:“Ta nói không đúng sao? Mới vừa đi Đông cung, thái tử phi dung nhan tiều tụy khóc đến hai mắt đều sưng lên, còn không phải vì Phượng Loan Phi quyến rũ thái tử!” Thái tử phi chính là con gái Hữu tướng Hứa Khắc Tông, cùng Ân Thái Thiển thuở nhỏ tình cảm rất tốt, gặp việc này, Ân Thái Thiển tự nhiên tức giận bất bình.

Khanh Trần nhíu mi, nguyên lai trút giận thay thái tử phi, nàng cười cười chỉ thản nhiên nói:“Nữ nhân giữ không được trượng phu, là bản thân sức quyến rũ không đủ, làm gì mà phải khóc lóc giận chó đánh mèo người khác. Thái tử nếu cùng thái tử phi tình thâm ý trọng, cho hẳn một trăm Loan Phi cũng vô dụng.”

Ân Thái Thiển khí thế bức người nói:“Vậy sao? Không biết quận chúa nhìn trúng lại là người thế nào? Nhưng chớ có giống lần trước ở Từ An

cung chọn sai người!” Nàng lời này đương nhiên là chỉ tiệt chúc thọ ngày đó của Đoan Hiếu Thái Hậu, Dạ Thiên Lăng trước mặt mọi người cự hôn.

Khanh Trần có chút bức nàng ta nói năng vô lễ, mắt phượng lạnh lùng: “Trong cung này địa vị cao tuy nhiều, nhưng Phượng Khanh Trần ta lại không cần phải leo lên người khác, tốt nhất là tự mình chọn, cùng hẳn có cuộc sống ấm áp, được chưa? Bất quá đang ở trong cung, Ân tiểu thư tốt nhất vẫn nên nói chuyện cẩn thận chút, người trong Từ An cung là Thái Hậu tuyển, cũng không phải là chỉ có ta, Ân tiểu thư là muốn nói Thái Hậu đã chọn sai người sao?” Lời nói không mềm, không cứng, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, Ân Thái Thiển kinh ngạc, nghĩ muốn mở miệng phản bác, đột nhiên nhìn thấy Dạ Thiên Lăng bên cạnh Khanh Trần lạnh lùng nhìn mình, trong lòng rung mình, lời đến bên miệng lại không dám nói ra.

Khanh Trần xoay người thi lễ với mấy người Dạ Thiên Trạm: “Mấy vị hoàng tử nếu không có gì phân phó, Khanh Trần liền về Từ An cung trước.” Dứt lời lui đi, vừa vịn ra vẻ không hờn giận, mượn cơ hội thoát khỏi ý muốn cùng xuất cung của Dạ Thiên Trạm, trong lòng còn muốn cảm tạ Ân Thái Thiển đến đúng lúc. Đi ngang qua bên người Dạ Thiên Lăng, thấp giọng nói: “Đồng Hoa môn.” Nói xong dọc theo đường nhỏ mà đi.

Ân Thái Thiển trong lúc vô ý nhìn đến Dạ Thiên Lăng cùng Dạ Thiên Trạm, thậm chí bao gồm hai huynh đệ Thập Nhất Thập Nhị ánh mắt đều đi theo bóng dáng Khanh Trần. Dựa vào trực giác đặc hữu của nữ nhân nang cảm giác được, Dạ Thiên Lăng kia nhìn như bình tĩnh vô ba đáy mắt lại cất giấu một tia nhu hòa lo lắng, mà lo lắng này, rõ ràng đến từ bóng hình xinh đẹp đã muốn biến mất ở cuối đường mòn kia .

“Thái Thiển, còn không xuất cung hồi phủ đi, ở trong này hồ nháo cái gì?” Dạ Thiên Trạm luôn luôn tao nhã nhưng trong giọng nói lại cũng mang theo vài phần tức giận, Ân Thái Thiển âm thầm cắn chặt răng, đột nhiên ý thức được mình phạm vào một sai lầm ngu xuẩn, có vài người tuy rằng

không muốn leo lên cao, lại đã có vô số cành lá che chở nàng bốn phía, trêu chọc người như vậy, không thể nghi ngờ là tự mình chuốc lấy cực khổ. Nàng từ nhỏ bị phụ huynh nuông chiều, Dạ Thiên Trạm cũng đối với nàng che chở có thêm, khi nào lại giáp mặt quát lớn nàng. Tính tình tiểu thư dưng lên, cũng không quản trước mặt là ai, dậm chân phẩy tay áo bỏ đi.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Lên Núi Đạp Vụ Bốn Bề Mênh Mang

Đồng Hoa môn là một cái cửa cung có vẻ hẻo lánh trong hoàng cung, Khanh Trần từ nơi đó xuất cung, đã thấy Dạ Thiên Lăng một mình một người cười Phong Trì chờ ở cách đó không xa, bởi vì đợi người nhàn rỗi, một bàn tay vuốt ve bờm Phong Trì, trong mắt lại có thần sắc ôn hòa khó gặp. Mà Phong Trì là ngựa hoang tính liệ như hỏa, đối với Dạ Thiên Lăng thực vô cùng thân thiết thuận theo, ánh mắt nửa khép mặc hấn vuốt ve. Một người một ngựa lẳng lẳng đứng ở nơi đó, một bức an nhàn bình thản, nhưng lại làm cho Khanh Trần trong lúc nhất thời do dự bản thân có nên mang Dạ Thiên Lăng đi gặp Mạc Văn Bình, việc này vừa thấy có thể nhắc lên sóng to gió lớn cũng không chừng, nàng không biết quyết định của mình là đúng hay sai.

Nhưng Dạ Thiên Lăng đã thấy được nàng, cư nhiên nhẹ nhàng cười, trong mắt sơ lẳng nhẹ nhàng cùng mới vừa rồi sát khí cuồng tứ trên giáo trường so sánh, quả thực là hai người khác nhau. Khanh Trần đi qua đi cười nói: “Nếu là để nữ tử trẻ tuổi nhìn thấy Lăng Vương gia hiện tại, sợ lại mê đến thần hồn điên đảo đi.”

Dạ Thiên Lăng đáy mắt xẹt qua mỉm cười, vỗ vỗ Phong Trì thân thiết bên người nói với Khanh Trần: “Lên ngựa đi.”

Khanh Trần nhân cảm thấy rêu rao, vẫn đem Vân Sính để lại Tứ Phương lâu, cũng đem Tuyết Chiến đuổi về tổng đàn Hàng Mã lâu, lúc này chính là đi bộ ra. Dạ Thiên Lăng để nàng ngồi an ổn, xoay người lên ngựa, ngồi sau lưng nàng đem dây cương nắm giữ, hai người cùng ngồi trên một con ngựa. Kể từ đó, Khanh Trần liền giống như nửa tựa vào trong lòng hấn, cúi đầu nhìn thấy ngón tay thon dài của hấn nắm dây cương hơi hơi dùng sức cho

nên xương khớp nổi lên rõ ràng, ổn định mà cất dấu một loại cảm giác mạnh yếu, cánh tay như ôm nàng trong ngực che chở, ngăn cản gió đông lạnh thổi tới. Nhớ mang máng, tựa hồ lúc còn rất nhỏ ở trong vòng ôm của cha từng có cảm giác như vậy, an toàn, ấm áp, bởi vì biết có người bảo hộ cho nên có thể toàn thân thả lỏng nhờ cậy, tuyệt đối sẽ không bị buông ra.

Không biết theo khi nào hiện lên, cảm giác này đã thật lâu không còn, làm cho nàng nghĩ trí nhớ của mình xảy ra vấn đề. Khanh Trần mang theo tâm tình như vậy ngẩng đầu, theo góc độ này nhìn về phía Dạ Thiên Lăng, lại lập tức tiếp xúc ánh mắt của hắn, nhìn gương mặt từ dưới lên, có loại thần thái sung sướng khác lạ, làm cho nàng cảm thấy rất là mới mẻ.

Dạ Thiên Lăng thấy nàng nhìn mình, nói:“Trước theo ta đi đến một nơi.”

Khanh Trần thế này mới phát hiện hắn đi cũng không phải đường đến Tứ Phương lâu, ngược lại trực tiếp từ phía tây ra khỏi kinh thành, khoái mã nhanh chóng hướng ngoài thành chạy đi, hỏi:“Đi đâu?”

Dạ Thiên Lăng nói:“Trong chốc lát nàng sẽ biết.”

Phong Trì cước trình cực nhanh, không bao lâu liền vào sơn đạo hẻo lánh, nhìn phương hướng tựa hồ là sơn mạch vờn quanh kinh đô Bảo Lộc sơn. Dạ Thiên Lăng mang theo Khanh Trần một đường đi lên đỉnh núi, cơ hồ đến chỗ cao nhất của ngọn núi này, đợi cho phía trước đã không còn đường đi, chậm rãi ghìm ngựa. Khanh Trần ngồi ở phía trước lập tức phóng nhãn nhìn, không khỏi sợ hãi than một tiếng, theo vị trí bọn họ nhìn lại, Bảo Lộc sơn sơn mạch liên miên thu hết vào đáy mắt, kinh thành rất xa tọa lạc ở phía trước, thành trì to như vậy trở nên nhỏ bé một bàn tay cũng đủ nắm. Sông Sở Yến từ trong thành xen kẽ mà qua, cùng một nhánh sông khác hợp làm một hóa thành sông lớn cuộn cuộn, chảy về phương xa. Con người trong lúc đó giống như trở thành một phần thiên địa vô biên vô hạn, lòng dạ rộng rãi, ngay thẳng cùng mệnh mang tự nhiên kết hợp làm một thể, cũng bị giang sơn bao la hùng vĩ này rung động tâm linh.

Khanh Trần vô cùng kinh thán nhìn sông núi, đột nhiên nghe được Dạ Thiên Lăng ở bên tai hỏi: “Sợ sao?”

Nàng nghe vậy chợt sửng sốt, mới phát hiện nguyên lai địa phương Phong Trì dừng lại là vách núi đen dốc đứng, chỉ cần đi tới vài bước, người sẽ rơi vào vạn trượng sơn cốc. Bởi vì đã đầu mùa đông, đỉnh núi cũng không có mây mù lượn lờ, quái thạch lởm chởm tầng tầng lớp lớp, đưa mắt mà đi hết thấy đều rõ ràng trong sáng như vậy. Khanh Trần trời sinh tính tình thích mạo hiểm, gặp phải hiểm cảnh nhưng lại cười nói: “Có gì đáng sợ? Đây là địa phương nào?” Hưng phấn quay đầu nhìn Dạ Thiên Lăng, bên trong mắt phượng là kinh, là hi, là cười, sáng ngời chói lọi.

Dạ Thiên Lăng nhìn nàng, khóe miệng cũng mỉm cười, đột nhiên nhắc dây cương, Phong Trì hí dài một tiếng hai vó câu bay lên không trung người lập tức dựng lên, cơ hồ muốn rơi xuống vách núi đen, theo Khanh Trần hưng phấn hét chói tai, xoay người vững vàng dừng ở phía sau vài bước. Khanh Trần cùng Dạ Thiên Lăng đồng thời cất tiếng cười to, tâm tình thư sướng, thống khoái vô cùng.

Dạ Thiên Lăng xoay người xuống ngựa, hướng Khanh Trần vươn tay, Khanh Trần nắm tay hẫc nhảy xuống, hai người đứng trên một tảng đá cao. Dạ Thiên Lăng nói: “Ta thường một mình tới nơi này.”

Khanh Trần ở trên đại thạch tùy tiện ngồi xuống, nhìn về phía xa xa vô tận: “Địa phương tốt như vậy một huynh độc hưởng.”

Dạ Thiên Lăng cười nói: “Không phải Phong Trì Vân Sinh, ngựa khác sao có thể đi lên hoàn cảnh như thế.”

Khanh Trần quay đầu nhìn hẫc: “Huynh đang cười, mỗi lần tới nơi này đều vui vẻ như vậy sao?”

Dạ Thiên Lăng tươi cười thu lại, lắc đầu: “Trước kia đều là trong lòng có việc mới đến đây.”

“Vậy sao?” Khanh Trần hỏi: “Như vậy hiện tại thì sao?”

“Thích, liền nghĩ đến.” Dạ Thiên Lăng đáp. Khoanh tay đi lên phía trước hai bước, thân nhiên nhìn xuống vách núi lồng lộng, vạt áo ở trong gió núi phiêu diêu kích động.

Khanh Trần liền lẳng lặng đứng bên cạnh nhìn theo hắn, dọc theo ánh mắt của hắn, vạn dặm núi sông đều ở bên trong, thiên địa mệnh mang bất quá vẫy tay là chìm nổi. Không khỏi liền nhớ tới thủ khúc thật lâu trước kia nghe qua, bởi vì yêu thích cho nên đến nay còn nhớ, “Đại địa ở dưới chân ta, quốc kế nằm giữ trong tay, người nào dám nói nhiều? San bằng lục quốc là ai, người nào thống nhất xưng bá, ai chiến tích cao hơn cô gia?” Nghĩ nghĩ, liền đem ca từ phía sau nhẹ giọng hát ra: “Cao cao tại thượng, thỉnh quân xem đi, trăm có giang sơn tốt đẹp như họa. Lên núi đập vù, chỉ thiên cười mắng, ai sánh bằng ta?”

Dạ Thiên Lăng đột nhiên quay đầu, nhìn nàng. Khanh Trần cười nói: “Lại nói đại nghịch bất đạo đi? Nhưng là ta thực thích đấy.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Ta chưa từng nghe qua.”

Khanh Trần nói: “Khúc này đến từ đến từ quê hương của ta, nói về một vị đế vương truyền thuyết có công tích vĩ đại thống nhất tứ hải, đoạt vạn thế tiêu sái, mạnh mẽ quất tháo.” Một bên đem chuyện xưa Tần Thủy Hoàng lược lược nói ra, cuối cùng nói: “Cứ việc cổ kim ca ngợi bêu danh không dứt, nhưng là không uống công sống một lần nơi nhân thế.”

Dạ Thiên Lăng lẳng lặng nghe nàng kể chuyện, cuối cùng lại hỏi câu: “Quê hương của nàng?”

Khanh Trần nhìn sông dài phỉa xa đổ về nơi chân trời mờ mịt, nói: “Phải, quê quán của ta, không thuộc về nơi này, huynh có thể tin tưởng sao?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Đó là nơi nào?”

Khanh Trần trả lời:“Ta cũng không biết, huynh nói, nơi này lại là chỗ nào?”

Dạ Thiên Lăng nói:“Nơi này tất nhiên là nơi này.”

Khanh Trần nhân tiện nói:“Nơi đó liền tất nhiên là nơi đó.”

Hai người nói vài câu bí hiểm, đột nhiên đồng thời cười, Dạ Thiên Lăng thân nhiên nói:“Mặc kệ nơi này nơi đó, nàng chính là là nàng cũng không sao.”

Khanh Trần cũng cười nói:“Ai nói không phải đâu? Là ta vẫn là ta, ta tự biết là ta, vốn như thế.” Bỗng có chút ảm đạm:“Mặc dù xưng hùng tứ hải, lại vẫn là có tiếc nuối tịch mịch. Tựa như ta nói vị Tần Thủy Hoàng này, cuối cùng cũng thán ‘Nếu nửa đời bên tầu, cuối cùng lưu không được hồng nhan tri kỷ làm bạn, cho dù đưa ta giang sơn khôn cùng, cũng hối tiếc.’”

Dạ Thiên Lăng không cho là đúng nói:“Người kia lại không phải hồng nhan tri kỷ, giống nàng nói A bàng, liền không phải tri kỷ Tần Thủy Hoàng.”

“Ừ.” Khanh Trần nói:“Không thể sóng vai mà đứng, bị đối phương vứt bỏ ở sau, mặc dù là yêu, cũng chỉ có thể yêu đến bị ai tiếc nuối.”

Dạ Thiên Lăng tựa hồ thở dài:“Nữ nhân.”

Khanh Trần đứng dậy đứng ở bên người hắn cùng hắn cùng tồn tại, tay áo phiêu nhiên, tóc dài lẳng không:“Không được xem thường nữ nhân, sau lưng mỗi người đàn ông thành công, đều có hình bóng một người phụ nữ.”

Dạ Thiên Lăng nói:“Nữ nhân cùng nam nhân, vốn bất đồng.”

Khanh Trần nhớ tới trong Từ An cung cùng Thập Nhất nói chuyện phiếm, thuận miệng hỏi:“Huynh nghĩ muốn điều gì?”

Dạ Thiên Lăng quay đầu cùng nàng đối diện, Khanh Trần nhìn ánh mắt của hã nói:“Có thể lựa chọn không trả lời, bất quá trả lời sẽ lời nói thật.”

Dạ Thiên Lăng từ đỉnh núi đem ánh mắt hướng giang sơn khôn cùng, sau đó, vươn một bàn tay, chậm rãi ở chỗ vô tận trước mắt hai người xoay nửa vòng, ngón tay cuối cùng dừng lại, dừng ở trung tâm kinh thành.

Khanh Trần theo tay hã nhìn xuống, cười:“Như vậy, Tứ ca, theo ta đi gặp một người đi.”

Vẫn như cũ không có hỏi nhiều, Dạ Thiên Lăng giống như trước đáp ứng nàng: “Được.” Chỉ có một câu, chỉ có một chữ, đã đủ.

Khi xuống núi, Dạ Thiên Lăng đột nhiên nói với Khanh Trần:“Ân Thái Thiển còn trẻ, yếu ớt, nàng đừng đem lời của nàng để ở trong lòng.”

Khanh Trần cười nói:“Muốn trách cũng là trách huynh, sao lại trách nàng?”

Dạ Thiên Lăng mày giật giật, không nói lời nào. Khanh Trần cố ý nói:“Còn không phải đều là huynh chọc, Thập Nhất không cùng huynh nói sao? Ta thật mất mặt a. Huynh không hiềm lạ nhưng về sau nhất định phải cùng Thái Hậu giải thích, miễn cho lão nhân gia nàng loạn điểm uyên ương, huynh xem, ta đến bây giờ còn bị người ta cười đầu.”

Đây là lần đầu tiên hai người bọn họ trực tiếp nhắc tới việc này, Dạ Thiên Lăng nghe xong lời nói Khanh Trần lại vẫn như cũ không nói gì. Khanh Trần kỳ quái, quay đầu nhìn hã, Dạ Thiên Lăng ở sau người nhìn xuống khuôn mặt nàng, đồng tử sâu thẳm biến ảo sâu cạn, mang theo thần thái làm người ta mê hoặc .

Khanh Trần bị hã nhìn ngượng ngùng, quay đầu thấp giọng lầu bầu một câu:“Thật sự là không có phong độ thân sĩ, như vậy ta như thế nào còn gả ra ngoài?”

Song chường ôm hai bên người nàng lại hơi hơi căng thẳng, nghe được Dạ Thiên Lăng lên đỉnh đầu thản nhiên nói: “Ai nói ta không hiếm lạ ?”

Khanh Trần kinh ngạc ngẩng đầu, đã thấy hắc sớm đem ánh mắt nhìn về phía trước. Đột nhiên có một loại cảm giác kỳ quái, tựa hồ bốn phía tràn ngập không khí kỳ dị nào đó, hơi thở của Dạ Thiên Lăng trên người nhẹ nhàng, ấm áp, bao dung nhiệt độ cơ thể nàng, cánh tay hữu lực kia trong nháy mắt đều trở nên rõ ràng vô cùng, Khanh Trần cơ hồ có thể cảm giác được trái tim của hắn, kề sát mình hơi hơi nhảy lên, huyết mạch chậm rãi lưu động.

Khanh Trần tuy rằng rất muốn phản bác một câu “Nếu hiếm lạ vậy càng nên đánh”, lại một câu cũng nói không nên lời, hai người cứ như vậy trầm mặc đến Tứ Phương lâu

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Lựa Chọn Một Con Đường

Khanh Trần muốn Dạ Thiên Lăng để nàng ở cửa sau, thỉnh hẩn theo cửa chính mà vào Tiểu Lan đình uống trà, bản thân vụng trộm trở về căn phòng trước kia, thay đổi nam trang mới đi ra, đi trước tìm Mạc Văn Bình.

Mạc Văn Bình lấy thân phận khách nhân ở tại khách phòng, hẩn tựa hồ sớm dự đoán được Khanh Trần sẽ đến, nhìn thấy nàng cũng không có kinh ngạc quá lớn, đem nàng nghênh vào trong phòng: “Thuộc hạ gặp qua Phượng chủ.”

Khanh Trần cúi mình đỡ không cần hẩn hành lễ, nói: “Thái tử đã xảy ra chuyện.”

Mạc Văn Bình nói: “Nay khắp thành đều đang nói nói việc này, thuộc hạ cũng nghe nói.”

Khanh Trần thản nhiên nói: “Tuy rằng sẽ có rất nhiều người bảo vệ thái tử, nhưng sợ là khó bảo toàn được, Tứ Vương gia hiện tại ở Tiểu Lan đình, người không ngại thì đi gặp hẩn đi.”

“Sao?” Mạc Văn Bình nói: “Phượng chủ ý tứ là.....”

Khanh Trần nói: “Nếu hẩn phải, là tốt nhất, nếu không phải, liền cũng là phải.”

Mạc Văn Bình rất nhanh lĩnh hội ý nghĩa trong lời nói Khanh Trần, bên trong đôi mắt lão luyện tinh quang chợt lóe: “Phượng chủ.”

Khanh Trần thần sắc thanh minh: “Hắn nếu không phải, tiên đế kia sớm đã bị chặt đứt huyết mạch, trừ phi Hàng Mã lâu dùng tay lui thân giang hồ, nếu không liên chỉ có thể phụ tá minh chủ của mình.”

Mạc Văn Bình nói: “Phượng chủ là vì Hàng Mã lâu tuyển chủ tử.”

Khanh Trần nói: “Mạc tiên sinh nghĩ như thế nào?”

Mạc Văn Bình ánh mắt nheo lại: “Phượng chủ hảo nhãn lực, phân nửa giang sơn Thiên triều này vốn là do Tứ Vương gia đánh hạ.”

Khanh Trần trong mắt thản nhiên sáng rọi kiên định: “Hắn là huyết mạch tiên đế.”

Mạc Văn Bình cũng nói: “Tự nhiên phải, cũng không khả năng lại có người thứ hai.”

Khanh Trần cười, cùng Mạc Văn Bình nói chuyện thật đúng là bớt lo, may mắn không có gặp phải kẻ đầu gối gian ngoan mất linh, đại giảng đạo lý trung quân. Bất quá sự thật xác thực theo như lời nàng nói, Hàng Mã lâu vẫn luôn tìm kiếm huyết mạch tiên đế, Dạ Thiên Lăng là người duy nhất có khả năng, đối với nguy cơ Hàng Mã lâu gặp phải đều là lựa chọn tốt nhất. Mà đối với chính nàng, lại thuận theo tâm mình.

Nàng chỉ làm chuyện mình muốn làm.

Mạc Văn Bình có chút cảm khái nói: “Thiên Tinh di đổi, hướng cục thay đổi, mỗi người đều có số mệnh, sớm đã được thiên định.”

Khanh Trần đột nhiên nhớ tới sự kiện, hỏi: “Mạc tiên sinh cũng biết có loại di hồn cấm thuật, có thể khu nhân hồn phách, xuyên qua cổ kim?”

Mạc Văn Bình nói: “Di hồn cấm thuật? Ngài nghe nói ở đâu, ta không biết cụ thể.” Thấy Khanh Trần thất vọng “A” một tiếng, lại nói: “Phượng

chủ có gì hỏi chuyện này?”

Khanh Trần lắc đầu: “Tùy tiện hỏi thôi.” Nguyên còn trông cậy vào Mạc Văn Bình biết được một hai, hiện tại xem ra hy vọng không lớn, liền cũng nói: “Đành theo thiên mệnh.”

Mạc Văn Bình lại nói: “Lão phu nhìn qua bao người, lại cố tình nhìn không thấu Phượng chủ. Phượng chủ lúc này có thể cho biết ngày sinh tháng đẻ?”

Khanh Trần cười nói: “Không phải ta không chịu, mà là biết cũng vô dụng. Mạc tiên sinh tướng thuật độc bộ thiên hạ, chớ trách ta khinh thường, kỳ thật là có nguyên nhân.”

Mạc Văn Bình cũng cười nói: “Số tử vi kỳ thật cũng là do thể nhân khuyếch đại thôi, lão phu nếu cái gì cũng đều nhìn ra được, thành tiên đi, tội gì trà trộn ở Hàng Mã lâu.”

Khanh Trần bật cười: “Ta còn thật muốn Mạc tiên sinh nói cho ta biết ai là chân mệnh thiên tử, cũng đỡ phải phiền toái kinh doanh.”

Mạc Văn Bình nhìn sông Sở Yến ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Thiên mệnh thật giả, còn chờ Phượng chủ.”

“Vậy sao?” Khanh Trần hơi có chút ngoài ý muốn.

Mạc Văn Bình nói: “Đế tinh đã động, hết thấy đều tại nhân.”

Khanh Trần tay ấn bệ cửa sổ, xem sắc trời dần tối, trong gió mơ hồ mang theo dấu hiệu sắp mưa, nhân tiện nói: “Tiên sinh đừng để cho Tứ Vương gia đợi lâu.”

Cùng Mạc Văn Bình đi Tiểu Lan Đình, đẩy cửa đi vào, Dạ Thiên Lăng đứng ở trong phòng nhìn nàng trước kia viết hai chữ Lan Đình, nghe tiếng

liền quay đầu, thấy Khanh Trần lại là một thân nam trang, lại vừa thấy Mạc Văn Bình, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn:“Mạc tiên sinh?”

Mạc Văn Bình mỉm cười nói:“Lão thần gặp qua Tứ gia.”

Mạc Lan Họa Lan một bên nhìn thấy Khanh Trần, thật mừng rỡ, vội đến thi lễ:“Công tử, người đã trở lại.”

Khanh Trần cười với hai nàng, phong lưu phóng khoáng thật giống công tử ca, nói với Mạc Văn Bình cùng Dạ Thiên Lăng:“Hai người chậm rãi đàm luận, ta đi gặp huynh đệ Tạ gia.” Dứt lời tả ủng hữu ôm, đem Mạc Lan cùng Họa Lan kéo ra ngoài.

Trừ bỏ những người Tứ Phương lâu vốn có, tỷ muội Mạc Lan Họa Lan này là bé gái mồ côi Khanh Trần thu lưu, đối với nàng cực kỳ thân cận. Khanh Trần nghe các nàng một đường người một câu ta một câu nói đến chuyện tình mấy ngày nay, cười nói:“Các người đi trước làm việc của mình, ta đi gặp hai vị Tạ gia.”

Mạc Lan Họa Lan đáp ứng rồi đi, Khanh Trần liền đi gặp Tạ Kinh Tạ Vệ, huynh đệ hai người thấy Khanh Trần, cũng cúi người thi lễ, Khanh Trần bất đắc dĩ nói:“Cấp bậc lễ nghĩa trống rỗng, về sau giảm đi có phải tốt hơn không? Nói chính sự, tình trạng Hàng Mã lâu trước mắt, tài chính thượng còn bao nhiêu?”

Tạ Kinh tính toán một chút, nói:“Ước chừng chỉ còn ba vạn lượng thôi.”

Khanh Trần cúi đầu suy nghĩ một lát:“Người thông tri lão khách, tân khách, nếu là nguyện đem tiền bạc đầu tư Tứ Phương lâu, tới đây ăn uống chỉ cần không nhiều liền miễn, tám trăm lượng trả một ngàn lượng, một ngàn lượng thành một ngàn hai trăm lượng, chúng ta trước dùng biện pháp mượn tiền để quay vòng. Từ hôm nay trở đi phần hoa hồng của ta toàn bộ dùng cho Hàng Mã lâu vận tác, nhưng là chớ lơ là Mục Nguyên Đường bên này.”

Tạ Kinh nói:“Sao lại làm như vậy?”

Khanh Trần nói:“Không cần nhiều lời, đây chỉ là kế sách tạm ứng trước mắt thôi. Việc cấp bách có chuyện, muốn Chấp bộ Khâm bộ lập tức đi làm.”

Tạ Kinh nói:“Thỉnh Phượng chủ phân phó.”

Khanh Trần nói:“Có loại độc dược gọi là ‘Ly tâm nề hà thảo’, chỉ có Nam Cung gia ở Nhữ Dương có, ta muốn Minh Chấp tự mình đi một chuyến đến Nhữ Dương, ta muốn biết đoạn thời gian này người nào đến Nam Cung gia lấy loại dược này, còn có, những người này có ai cùng Phượng Loan Phi tiếp xúc qua.”

“Phượng Loan Phi?” Tạ Vệ kỳ quái nói:“Phượng gia tam tiểu thư, đây không phải là muội muội Phượng chủ sao?”

“Xem như vậy đi.” Khanh Trần không sao cả nói:“Chuyện thứ hai, ta muốn Minh Khâm chọn lựa một nhóm người, nam nữ đều có thể, người phải tinh linh hơn nữa quan trọng nhất là trung thành, huấn luyện thích đáng sau ta sẽ chậm rãi an bài bọn họ tiến cung vào phủ, về sau cần dùng tới.”

Tạ Kinh cùng Tạ Vệ nhất nhất đáp ứng lui xuống, phân biệt đi chuẩn bị làm việc.

Khanh Trần đến tiền thính vỗ tay một cái, cùng Tổ Nương các nàng gặp mặt một chút, liền đi tìm Vân Sính. Vân Sính đang ở hậu viện cùng Phong Trì nô đùa bất diệc nhạc hồ, nhìn thấy Khanh Trần vui mừng hí vang tiến lại, Phong Trì cũng chậm rãi thông thả đi đến. Khanh Trần ôm Vân Sính thân thiết một phen, dẫn theo chúng nó xuất môn nhân chạy. Đi trong chốc lát, ngẩng đầu thấy bầu trời u ám tầng tầng, quần áo ngăn không được hàn ý, nhẹ nhàng bay lên. Đột nhiên Phong Trì giật thoát khỏi tay nàng, quay đầu chạy đi, Khanh Trần nhìn lại, Dạ Thiên Lăng đứng ở phía sau cách đó

không xa, không chuyển mắt nhìn chăm chú nàng, sắc mặt tuấn tú tuy rằng lạnh nhạt vô ba, nhưng này trong ánh mắt tối tăm trầm thấp, ẩn ẩn ám vân bắt đầu khởi động, so với sắc trời hôm nay càng nhiều thêm vài phần âm trầm, hiển nhiên hẳn cực lực ẩn giấu cái gì.

Khanh Trần biết Mạc Văn Bình đã xem sự tình nói cho hẳn nghe, hẳn lúc này nếu tâm bình khí hòa mặt tươi cười đi ra, đây mới gọi là gặp quý. Đang muốn nói gì, Dạ Thiên Lăng đưa tay cầm dây cương Phong Trì, thả người lên ngựa, thẳng hướng Đông mà đi.

Khanh Trần trong lòng căng thẳng, kêu lên:“Tứ ca!” trèo lên lưng ngựa: “Vân Sính, mau!”

Vân Sính đã lâu không có cơ hội vui sướng chạy trên đường, lúc này gõ móng chạy đi, lập tức đuổi theo Phong Trì, không bao lâu liền cùng Phong Trì chạy song song. Khanh Trần thấy Dạ Thiên Lăng vẻ mặt khó coi, khóe miệng lạnh lùng mân thành một đường thẳng tắp, cũng không nói lời nào, chỉ là yên lặng theo hẳn đánh ngựa chạy như điên bên bờ sông Sở Yến.

Mưa từ phía đông nghênh diện đập vào mặt, đao phong bình thường lạnh như băng, lại khiến người thanh tỉnh dị thường. Trời tối mưa lạnh, người đi trên đường rất thưa thớt, không biết qua bao lâu, Dạ Thiên Lăng rốt cục dừng lại ở bên bờ sông. Khanh Trần cũng chậm rãi giục ngựa đứng ở phía sau hẳn, hai người một trước một sau, nhìn nước sông từ từ chảy về hướng Đông. Sông Sở Yến từ đó phân lưu, một nhánh tiến vào thành, đó là sông Kim Thủy. Sông Kim Thủy vờn quanh Tử Cấm thành, là nơi Dạ Thiên Lăng sinh ra và lớn lên.

Mưa gió đột nhiên to hơn, kích khởi nước sông tầng tầng. Qua hồi lâu, Dạ Thiên Lăng mở miệng nói:“Ta vừa ra sinh, mẫu phi liền không muốn ta, đem ta đưa tới chỗ hoàng tổ mẫu, sau đó chẳng quan tâm. Hai mươi mấy năm nay, người mặc dù ở Từ An cung nhìn thấy ta, cũng lạnh lùng thản nhiên, nói cũng không chịu nhiều thêm một câu. Kỳ thật người đối với phụ

hoàng cũng lạnh nhạt như vậy, cứ việc phụ hoàng cái gì cũng đều theo ý người, thậm chí vì người mà một mình tu kiến Liên Trì cung, người còn chưa từng ở trước mặt người khác cười lên. Ta chỉ cho rằng người không muốn thuận theo phụ hoàng, cũng bỏ mặc ta, càng kỳ quái người vì sao không phản kháng, rốt cuộc, muốn phụng dưỡng hai quân vương, còn muốn sinh ta ra. Ta cũng lạnh nhạt với người, bất hòa với người, chưa bao giờ bước vào Liên Trì cung, ngay cả người bị bệnh cũng không nhìn.....” Nói tới đây, nhắm mắt ngửa mặt làm cho mưa rơi đầy trên mặt, thở dài một tiếng.

Khanh Trần ở bên cạnh hần nhẹ nhàng nói:“Người là một mẫu thân, có mẫu thân nào không thương con mình. Người càng làm bất hòa với huynh, lại càng không có người khác hoài nghi, hoàng đế cũng sẽ bởi vậy phá lệ yêu thương người coi trọng huynh. Trong lòng người, kỳ thật vị tất dễ chịu hơn huynh. Nữ nhân có đôi khi thực ngốc, vì người mình muốn bảo hộ, cho dù cả đời không tươi cười, cũng là cam tâm tình nguyện.”

Dạ Thiên Lăng hít thật sâu vào một hơi:“Người tội gì. Người cũng biết ta tình nguyện hàng năm mang binh bên ngoài chiến trường chém giết, cũng không nguyện ở tại trong cung nhìn người khác hầu hạ dưới gối, người cũng biết ta mọi thứ đều phải so với người khác mạnh mẽ hơn vì làm cho người liếc mắt nhìn một cái, người vì sao không đem hết thảy nói ra, chẳng lẽ ta ngay cả mẫu thân mình đều không bảo hộ được, ngay cả thù giết cha đều thúc thủ vô sách!”

Khanh Trần thản nhiên nói:“Có lẽ, người chính là không nghĩ cho huynh biết chân tướng, không nghĩ cho huynh biết cừu hận, chỉ nguyện huynh ở trước mặt hoàng đế nổi tiếng, làm con trai tốt, Vương gia tốt, bình an cả đời. Ta mặc dù chưa làm qua mẫu thân, nhưng có thể tưởng tượng được mẫu thân đối với đứa nhỏ luôn mang ra sự bảo hộ lớn nhất, người chỉ cần huynh bình an thôi.”

Dạ Thiên Lăng kiên quyết nói:“Ta thà rằng đối với mặt với vết thương vỡ nát, thậm chí ti bỉ xấu xa dơ bẩn không chịu nổi, cũng nguyện ý nghe chân tướng.”

Khanh Trần nói:“Huynh tin tưởng hết thủy?”

Dạ Thiên Lăng khước miệng lộ ra nụ cười lãnh liệt:“Ta sẽ đi chứng thật, thẳng đến khi biết hết sự thật mới thôi.”

Khanh Trần từ từ nói:“Sự thật thường rất tàn khốc, mỗi người khó được hồ đồ.”

Dạ Thiên Lăng nói:“Sống hơn hai mươi năm, cũng không biết mình là ai, chẳng phải là buồn cười?”

Khanh Trần nói:“Huynh tất nhiên là huynh không phải sao, cần gì hỏi nhiều.” Đây đúng là những lời mới vừa rồi Dạ Thiên Lăng nói với nàng.

Dạ Thiên Lăng quay người lại, thấy nàng cả người ướt đầm đi theo bên người mình, tóc dài bị mưa làm ướt thành từng đợt từng đợt dán tại hai má, hai tròng mắt lại cũng bị mưa tấy đến trong treo. Đáy lòng bỗng nhiên căng thẳng:“Về cung đi thôi.”

Khanh Trần thấy hắn giấu đi nỗi lòng, khôi phục bình tĩnh ngày xưa, nhìn hắn nói:“Tứ ca..... Ta..... Thật sự làm đúng rồi sao?”

Dạ Thiên Lăng nhìn ánh mắt của nàng, thản nhiên nói:“Cảm ơn nàng.”

Khanh Trần mỉm cười với hắn, tình nguyện làm người thanh tỉnh mà thống khổ, vĩnh viễn không thể chịu được tốt đẹp hồ đồ, nhất định so với người khác thừa nhận càng nhiều vất vả, đây là chính là nhân sinh hắn tự mình lựa chọn, mọi thứ đều không thể buông tha.

Mặc kệ là đúng hay sai, đi ra từng bước, nàng tin tưởng, nhất định là đúng, nàng biết Dạ Thiên Lăng cũng tin tưởng.

Tử Cấm thành nơi xa trong mưa dầm dề đông như bao phủ một tấm khăn che mặt, bấp bênh chứng kiến bao nhiêu chuyện từ xưa đến nay, bao nhiêu thay đổi biến thiên, nay chờ ở trước mắt, lại chính là một hồi năm tháng giấy dựa.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tạm Chúc Tu Nghi

Sáng sớm, mặt trời vào đông mọc lên có vẻ chậm, Khanh Trần đã sớm tỉnh lại, tựa hồ đã chậm rãi có thói quen ngủ sớm dậy sớm, bản thân càng ngày càng giống người thời đại này đi. Chân trời nơi xa trời lên một màu xanh nhạt, hàn khí xuyên thấu qua cửa sổ tiến vào, trong phòng tựa hồ lạnh thêm. Khanh Trần gắt gao mặc thêm quần áo, đem cửa sổ đẩy ra, sắc trời còn mờ lung, cũng đã là thời gian lâm triều. Trong Đế Vũ cung vang lên tiếng chuông túc mục, sớm hơn so với ánh sáng mặt trời rạng đông.

Mỗi khi nhìn Tử Cấm thành dưới nắng sớm, Khanh Trần trong lòng hiện lên cảm giác khác thường, nàng không biết nơi này đang trình diễn cái dạng lịch sử gì, nhưng nàng lại có thể cảm giác được một vài điều. Tựa như khi Dạ Thiên Lăng ở trên đỉnh núi trước mặt mình chỉ tay giang sơn, nàng biết vì sao.

Rong ruổi vạn dặm, quét ngang nam bắc, lên núi đập vù, chỉ thiên cười mắng. Đây đối với nam nhân mà nói, tuyệt không đơn thuần là khát vọng lợi dục, mà là bọn họ đứng ở vị trí này, tâm vốn tại thiên hạ. Tựa như nữ nhân, có thể đem một lòng dẫn thân vào tình yêu của mình, không oán không hối.

Có lẽ chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể cảm giác mình đang tồn tại.

Chỉ tiếc, trăm ngàn người chỉ có một người có thể đi lên đỉnh cao nhất, chỉ có người có trí tại thiên hạ, thật sự là thiếu mà lại thiếu. Nữ nhân có thể chân chính lý giải nam nhi như vậy, lại thiếu lại càng thiếu. Như A Bàng với Tần Thủy Hoàng, có thể thương hãn như vậy, lại làm cho mình cùng

người yêu trở thành một thể, lưỡng tình tương duyệt dịch, dặt tay nắm giang sơn rất khó.

Nàng vẫn muốn gặp một người như vậy, nay, nàng gặp được.

Nữ nhân không an phận hơn nữa quá mức bình tĩnh quả nhiên là không thú vị. Nàng trở lại nhìn ảnh ngược của mình trong gương đồng, cung trang váy dài, buộc vòng quanh hình dáng cao gầy, mang theo vài tia ngạo nghễ cùng trầm tĩnh. Bất đắc dĩ nhú mi, một chút cũng không đáng yêu đâu, có lẽ nam nhân thích đều là nữ nhân nhu tình như nước nói ít cười duyên thôi.

Trong cung không gặp Dạ Thiên Lăng, Khanh Trần thừa dịp người khác không chú ý bắt Thập Nhất đến, kéo hẳn hỏi:“Tứ ca hôm nay thế nào?”

Thập Nhất kỳ quái nói:“Cái gì thế nào? Hào hào vào triều, sau đó không thấy bóng người, sao?”

Khanh Trần “Ừ” một tiếng, Thập Nhất mặt nghiêm túc:“Xảy ra chuyện gì? Người cùng Tứ ca ngày hôm qua xuất cung làm gì?”

Khanh Trần đột nhiên nghĩ, nếu Dạ Thiên Lăng là con Hoảng Văn hoàng đế, như vậy chẳng phải cùng Thập Nhất trở thành huynh đệ thúc bá lại cùng phụ hoàng hẳn có thù giết cha? Tuy rằng không có chứng cứ gì cho thấy là hoàng đế giết huynh đoạt vị, nhưng trong lòng luôn không yên. Vì thế nói:“Người vẫn là..... Đến hỏi Tứ ca đi.”

Thập Nhất khó hiểu:“Thần thần bí bí ấp a ấp úng, người thật kỳ quái.”

Khanh Trần cười:“Ta vốn đã kỳ quái, chẳng lẽ người là ngày đầu tiên biết ta?”

Thập Nhất cùng nàng vừa đi vừa nói chuyện:“Ta ngày đầu tiên biết người đã bị sửa trị quá mức thảm, hết nhóm lửa lại là bắt cá, lúc ấy còn có dự cảm bất hảo.”

Khanh Trần thấy hần nói vẻ mặt nghiêm trang, bộ dáng cảm khái, đột nhiên vươn ba ngón tay đến trước mắt hần: “Người còn thiếu ta ba yêu cầu, đừng quên!”

Thập Nhất lắc đầu: “Giao hữu vô ý. Đại tiểu thư người mở miệng, yêu cầu gì, ta có thể làm sẽ làm.”

Khanh Trần nhìn hần vẻ mặt anh khí sang sảng, nhưng lại đối với tương lai không sinh ra một tia e ngại. Đối với Thập Nhất, nàng có cũng không có cảm tình như với Dạ Thiên Lăng, giống như là số mệnh kỳ quái, tại thời không cả ngàn năm trước, chỉ có hai người bọn họ có thể cho mình cảm giác yên ổn. Hoặc là lại như Dạ Thiên Trầm, có chút ràng buộc, nàng tuy rằng đem mình cùng hần cố ý chia lìa, nhưng khuôn mặt này, bên môi luôn nở nụ cười yếu ớt, ở đáy lòng nàng ấm áp, nhưng cũng thật khó thể bỏ đi. Bất tri bất giác ở trong lòng nàng, hạ ấn ký thật sâu.

Thập Nhất cùng Dạ Thiên Trầm dù sao đều là con trai hoàng đế, Dạ Thiên Lăng cùng bọn họ, có thể hay không vì ân oán này dây dưa, mà đồng thời mất đi càng nhiều thứ?

Ý nghĩ như vậy một khi sinh ra, Khanh Trần không khỏi giật mình đứng lại, nàng bắt lấy tay Thập Nhất hỏi: “Thật sự ta nói cái gì, người đều đáp ứng?”

Thập Nhất mỉm cười: “Người nói.”

Khanh Trần lắc đầu: “Không phải hiện tại, ta nói là về sau.”

Thập Nhất thấy nàng còn hỏi lại, liền cũng thu hồi thần thái vui vẻ, nói: “Ta đã đáp ứng người rồi, đó là đáp ứng rồi, không đổi ý.”

Khanh Trần nói: “Vô luận chuyện gì?”

Thập Nhất nói: “Vô luận chuyện gì.”

Khanh Trần lại nói:“Người không sợ ta cố tình gây sự?”

Thập Nhất cười nói:“Người sẽ sao?”

Khanh Trần nhìn hần thản thản nhiên quay lại đây, cười, cúi đầu, lắc đầu, lại lắc đầu.

Thập Nhất nói:“Mặc dù không biết trong lòng người lo lắng chuyện gì, nhưng xe đến trước núi ắt có đường, cũng là việc về sau, làm gì vì ngày mai mà sầu. Người sao lại hôm nay lo bữa mai?”

Khanh Trần ha ha cười, ngày mai sầu để ngày mai sầu, Thập Nhất so với nàng thông thấu hơn, cười nói:“Khanh Trần thụ giáo.”

Thập Nhất tiếp tục nói:“Tả tướng hôm nay về kinh, dâng sổ con tự thỉnh biếm quan, nghĩ đến việc khiển trách Loan Phi, phụ hoàng chuẩn .”

“Thế à?” Khanh Trần nói:“Chuẩn? Vậy tả tướng vị chẳng phải là để không ?”

Thập Nhất cười nói:“Chính là đi làm đại Tư Mã không hàm thôi, đã phạt bổng một năm, còn muốn như thế nào? Hữu tướng cũng bị răn dạy, công bằng.”

Khanh Trần nhún nhún vai, Thập Nhất đột nhiên dừng bước:“Tứ ca.”

Khanh Trần ngẩng đầu thấy Dạ Thiên Lăng một mình một người đứng ở phía trước cách đó không xa, lẳng lặng nhìn Liên Trì cung đã gần đến gang tấc.

Tử Cấm thành nguyên bản rộng lớn được một con đường đá rộng lớn dẫn vào vì hai mặt hồng tường cao cao mà có vẻ hẹp đi rất nhiều, ngẩng đầu có thể nhìn đến một thiên không màu xanh, sạch sẽ trong suốt, lại thập phần xa xôi.

Nàng đột nhiên cảm giác được Dạ Thiên Lăng cô độc, trong hoàng cung to lớn như vậy, có ai biết được hân thưởng tâm? Liền ngay cả Thập Nhất theo bên người từ nhỏ, càng nhiều chỉ là sùng bái mà thôi.

Dạ Thiên Lăng thoát nhìn đã muốn đứng ở đó hồi lâu, Thập Nhất biết Liên Trì cung đó là nhất cọc tâm sự của Dạ Thiên Lăng từ nhỏ, nhưng cũng không có biện pháp gì, kéo Khanh Trần lại gần:“Tứ ca.”

Dạ Thiên Lăng thấy hai người, thản nhiên lên tiếng:“Còn chưa hồi cung sao?”

Thập Nhất nói:“Không đâu, gặp Khanh Trần, đi dạo một chút.”

Dạ Thiên Lăng nói:“Phụ hoàng tìm đệ đưa sổ con thiết bắc Đô hộ phủ, nói không chừng mấy ngày này sẽ tuyên đệ làm công việc bên Bắc phiên, trong lòng đệ nên có chuẩn bị.”

Thập Nhất đáp:“Việc này còn muốn cùng Tứ ca thương thảo thêm, Bắc phiên không ai so với Tứ ca rõ ràng hơn?”

Dạ Thiên Lăng khẽ gật đầu, đột nhiên lại nói:“Đệ không phải cả ngày nói cung Tự Nguyên phường tốt sao, gần đây ta sai Trường Chinh đi đặt một cây, hôm qua mang đến, đệ nhàn rồi cầm thử xem có hợp tay không, ta coi như đã làm xong giao phó của đệ.”

Thập Nhất cười nói:“Ta bất quá là thuận miệng nói, Tứ ca lại nhớ rõ .”

Khanh Trần thấy Dạ Thiên Lăng thần sắc như cũ, tĩnh đạm lạnh lùng, ngay cả nàng là người biết nội tình cũng nhìn không ra điều gì, không khỏi bội phục công phu hàm dưỡng của hân. Nghe hân nói với Thập Nhất đầy quan tâm trước sau như một, một chút bất an trong lòng chậm rãi phai nhạt đi. Dạ Thiên Lăng hỏi nàng:“Hoàng tổ mẫu hôm nay thế nào?”

Khanh Trần cười nhẹ: “Trong lòng nhớ thương huynh, liền đi xem, lại không được thời gian bao lâu.” Làm như nói muốn Dạ Thiên Lăng đi gặp Doan Hiếu Thái Hậu, kỳ thật Dạ Thiên Lăng cũng biết nàng ám chỉ Liên Trì cung, đáy mắt nhẹ nhàng vừa động, thản nhiên đáp: “Ừ.”

Khanh Trần biết hẳn trong một chốc khó có thể giải tỏa khúc mắc nhiều năm, cũng không thêm gì nữa. Đột nhiên thấy Bích Dao trên đường đá lớn bước nhanh tới, xa xa liền gọi Khanh Trần nói: “Tỷ tỷ, tìm tỷ thật khó, thánh chỉ hoàng đế đến Từ An cung, mau trở về tiếp chỉ đi.”

“Thánh chỉ?” Khanh Trần Tứ ca nói: “Nói cái gì?”

Thập Nhất một bên nói: “Người thật hồ đồ, thánh chỉ chưa tuyên, nàng làm sao có thể biết?”

Bích Dao lúc này đến phụ cận, cúi người nói: “Thỉnh an Tứ Vương gia, Thập Nhất hoàng tử.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Miễn, ai tới tuyên chỉ?”

Bích Dao đáp: “Là Tôn tổng quản, ở Từ An cung đợi đã lâu.”

Dạ Thiên Lăng nói với Khanh Trần: “Nàng đi trước tiếp chỉ đi, chúng ta không có phận sự gì, có chuyện thì thông báo một tiếng.”

Khanh Trần nghĩ đến thánh chỉ này, đứng ở chỗ này đoán mò không bằng đi tới nghe trực tiếp, dù sao là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, nói: “Được, nói vậy chắc cũng là chuyện Loan Phi, nhiều nhất tỷ tỷ ta đây cũng bị trách cứ một phen thôi.” Liền theo Bích Dao trở về Từ An cung.

Không nghĩ đến Từ An cung, Dạ Thiên Trạch đã ở đó, đang cùng Tôn Sĩ An nói chuyện. Dạ Thiên Trạch nhân hôm qua Ân Thái Thiên đối với Khanh Trần nói năng lỗ mãng, hôm nay rảnh rỗi, liền đến Từ An cung gặp

nàng. Ai ngờ không nhìn thấy Khanh Trần, lại gặp Tôn Sĩ An đến tuyên thánh chỉ, hỏi vài câu, Tôn Sĩ An chỉ cung tất kính trả lời, chung quy lần không ra hoàng đế hạ ý chỉ gì với Khanh Trần. Chính lúc này Khanh Trần trở về, Tôn Sĩ An nói:“Hoàng đế có ý chỉ, thỉnh quận chúa tiếp chỉ.”

Khanh Trần nhìn Dạ Thiên Trạm, thấy hăn khẽ lắc đầu, liền biết hăn cũng không biết gì, quỳ xuống tiếp chỉ.

Tôn Sĩ An mở thánh chỉ, trước niệm một đoạn dài dòng, trọng điểm ở vài câu phía sau:“Nay có Phượng thị chi nữ Khanh Trần, thụ phong Thanh Bình quận chúa, thiên tư thông minh, thông tuệ linh thực, cử chỉ dịu dàng, làm việc có độ, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tài đức vẹn toàn, thâm trầm tâm.....” Theo những câu tán thưởng liên tiếp, Khanh Trần đáy lòng càng ngày càng bất an, rốt cục bị lời nói kế tiếp khiếp sợ:“ Nay ban tạm chức tu nghi, theo hầu ở Đế Vũ cung.....” Câu nói kế tiếp Khanh Trần cơ hồ cái gì cũng không nghe được, thẳng lưng quỳ ở đó, hai tay chậm rãi nắm chặt, cường chế gợn sóng trong lòng. Thẳng đến khi Tôn Sĩ An một tiếng:“Khâm thủ!” Nàng cúi đầu tiếp nhận thánh chỉ, chậm rãi nói:“Phượng Khanh Trần lĩnh chỉ tạ ơn.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Vẫn Mãi Nợ Tình Thiên Trạm

Tôn Sĩ An thu hồi nghiêm túc khi tuyên chỉ, cười nói: “Chúc mừng quận chúa.”

“Đa tạ Tôn tổng quản.” Khanh Trần thản nhiên nói, đem khoe miệng giơ lên cho hăn nhìn, nhưng hai tròng mắt vẫn buông xuống, sợ tiết lộ đáy lòng ba đào mãnh liệt cảm xúc. Mặc kệ nàng thiên tư thông minh như thế nào, thông tuệ linh thực ra sao, cũng không đoán được một đạo thánh chỉ này của hoàng đế, Loan Phi vừa mới phạm tội, vẫn còn hôn mê, thái tử giam trong Tùng Vũ đài chưa xử trí, Phượng gia vài ngày trước bị phế đi một tu nghị, cả triều suy đoán Phượng gia vì vậy mất đi đế tâm, lúc này không ngờ hoàng đế lập một nữ nhi khác của Phượng gia đi theo bên cạnh, sợ là tất cả mọi người không thể dự đoán được.

Tôn Sĩ An thanh âm an ổn tiếp tục nói: “Thánh Thượng có ý tứ, quận chúa hôm nay xin mời dọn qua Đế Vũ cung đi, ngày mai liền tùy giá vào triều, lão nô đã sai người chuẩn bị phong rồi.”

Khanh Trần trầm mặc một chút: “Ta đã biết.”

Tôn Sĩ An nói: “Như thế lão nô đi về trước, quận chúa thu thập một chút, một lát nữa lão nô sẽ qua tiếp đón.”

Khanh Trần nói: “Làm phiền tổng quản.”

Tôn Sĩ An dẫn theo hai gã lễ quan cùng đi tuyên chỉ rồi đi, chính điện Từ An cung to như vậy chỉ còn lại hai người Khanh Trần cùng Dạ Thiên Trạm, Khanh Trần cảm thấy lòng bàn tay mình đầy mồ hôi lạnh đã đem kia đạo thánh chỉ trầm trọng trở nên sũng nước.

Nàng lập tức tựa vào cây cột màu son, ngẩn người. Ở Từ An cung, nàng chỉ là cung nữ làm bạn bên cạnh Đao Hiếu Thái Hậu, tự do tự tại, đi Đế Vũ cung liền thành nữ quan cấp bậc cao nhất trong cung, tựa như bay lên đầu cành làm phượng hoàng. Chẳng lẽ bên trong sĩ tộc không có người để tuyển? Cố tình lại là người Phượng gia.

Dạ Thiên Trạm nhìn ra nàng thần sắc không đúng, ôn nhu nói:“Khanh Trần, phụ hoàng ân điển như vậy, nàng làm sao?”

Ân điển..... Khanh Trần bất đắc dĩ cười, thay đổi như chong chóng, giờ tay làm mưa, đó là ngôi cửu ngũ. Thôi chức phạt bổng làm như khiển trách, tiếp theo ân điển thêm thân lấy kì long sủng như trước, tín nhiệm có thêm, đạo làm vua ở trong tay hoàng đế làm tự nhiên, mặc cho ai có thể nhảy ra khỏi lòng bàn tay này? Từ khi bước vào đại môn Phượng gia, Khanh Trần lúc này mới hiểu được rõ đầu rõ đuôi, mình cùng Phượng gia, sợ là vĩnh viễn cũng chia không ra .

Khanh Trần miễn cưỡng cười cười với Dạ Thiên Trạm :“Quả thật là cho Phượng gia ân điển. Ai..... Loan Phi đang nằm ở đây, ta liền theo con đường của nàng mà đi tiếp, nói không chừng ngày nào đó, so với nàng còn thắm hơn.”

Dạ Thiên Trạm cầm bả vai của nàng:“Nàng không muốn.”

Khanh Trần tiếp tục cười:“Huynh nói, ta sẽ nguyện ý sao? Huynh đã quên ta nói ta muốn là cái gì sao?”

Vân đạm phong khinh, ý cười nhợt nhạt nở rộ trên khuôn mặt tuyệt trần của nàng, Dạ Thiên Trạm nói:“Không nghĩ thời điểm này, nàng có thể cười.”

Khanh Trần không ngờ nở nụ cười:“Chẳng lẽ ta khóc lớn một hồi, là có thể không cần đi Đế Vũ cung?”

Mỉm cười nơi khóe miệng Dạ Thiên Trạm sớm thu lại: “Nàng sợ cái gì?”

Khanh Trần nhìn đáy mắt hẩn lộ vẻ lo lắng, cũng không cố ý mỉm cười: “Không phải sợ, ta chỉ không muốn, không nguyện.” Nhắm mắt dán lưng lên cây cột mát lạnh, rốt cục nói .

Nàng cảm giác ngón tay ôn nhuận của Dạ Thiên Trạm xoa khuôn mặt mình, thanh âm thanh nhã như ngọc của hẩn vang lên bên tai hẩn: “Ta đã biết.” Khanh Trần mở to mắt, nhìn khuôn mặt tuần tú tao nhã lại khôi phục mỉm cười xuân phong: “Chính là tạm chức tu nghi, còn chưa có chính thức có ý chỉ sắc phong, không cần gấp, sẽ có biện pháp.”

Khanh Trần biết hẩn đang an ủi mình, nhẹ nhàng đứng vững không dấu vết tránh được tay Dạ Thiên Trạm, nói: “Chỉ mong vậy.” Xe đến trước núi ắt có đường, trong lòng đã chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Dạ Thiên Trạm nghĩ nghĩ nói: “Về Tứ Phương lâu là khó khăn, bất quá muốn xuất cung cũng không phải không có cách nào.”

Khanh Trần ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hẩn, chuyện mình ở Tứ Phương lâu, trừ bỏ Dạ Thiên Lăng cùng Thập Nhất không có người khác biết: “Huynh như sao lại biết Tứ Phương lâu?”

Dạ Thiên Trạm mỉm cười: “Chẳng lẽ ta lại không nghe ra cảm của nàng?”

Khanh Trần nhớ tới chuyện ngọc trâm gán nợ hiệu cầm đồ, lắc đầu nói: “Huynh sớm biết ta ở Tứ Phương lâu, đúng không?”

Ánh mắt Dạ Thiên Trạm ấm áp nhìn nàng, cười cười.

Chẳng trách Tứ Phương lâu giống trống khua chiêng như vậy cho tới bây giờ cũng không có người nháo sự khiêu khích, Khanh Trần thầm thở dài: “Vì sao ta cuối cùng vẫn phải thiếu huynh?”

Dạ Thiên Trạm bật cười:“Nói gì vậy? Bất quá chính như nàng nói, nàng còn thiếu ta một cái mạng đầu.”

Khanh Trần thấy hắc cười phong tình tuấn lãng, kinh ngạc nhìn thẳng hắc. Đã bao nhiêu lâu, nàng căn bản là không nhớ tới Lí Đường, mà gương mặt trước mắt này, lại làm cho nàng không thể thờ ơ, là trước kia, là bây giờ, thật là ràng buộc không ngớt sao? Vô luận như thế nào, ngày đầu tiên gặp mặt, Dạ Thiên Trạm luôn ở thời điểm nàng cần im lặng vươn tay, bao trùm nàng bằng ấm áp của hắc. Mỉm cười của hắc, tao nhã của hắc, ôn nhu như ngọc, làm cho người tâm như sắt đá cũng thành biến thành nhu tình. Khanh Trần không nói lại, nàng không biết hắc là ai vậy, Lí Đường? Hay là thất hoàng tử Thiên triều? Hay là Dạ Thiên Trạm gần gũi. Nàng nên đem hắc trở thành ai?

Xoay người nhìn phía ngoài điện, thấy Đan Quỳnh đưa Thái y Tổng Đức Phương ra khỏi Từ An cung, Khanh Trần sửa lại cảm xúc, đi qua:“Tổng Thái y.”

Tổng Đức Phương nói:“Lão thần thỉnh an thất hoàng tử, Thanh Bình quận chúa.”

Đoan Hiếu Thái Hậu từ mấy ngày trước liền có chút mệt nhọc, vẫn nghỉ ngơi, ngay cả phi tần các cung thỉnh an đều miễn gặp. Thân mình lão nhân yếu ớt, thời tiết chuyển lạnh, thêm việc của thái tử việc, Khanh Trần tuy rằng mình cẩn thận chăm sóc, cũng muốn Thái y viện mỗi ngày đến bắt mạch bình an.

Dạ Thiên Trạm hỏi:“Hoàng tử mẫu hôm nay thế nào?”

Tổng Đức Phương nói:“Chính là có chút âu sầu, cũng không có gì đáng ngại, lão thần ở thêm vào đơn thuốc chút nhân sâm, dùng thêm sẽ tốt hơn.”

Dạ Thiên Trạm nói với Khanh Trần: “Trong phủ ta có hai cây sâm Cao Ly tốt nhất, nàng sai người theo ta đi lấy thuốc.”

Khanh Trần nói: “Đan Quỳnh, đi thất hoàng tử phủ một chuyến đi.”

Dạ Thiên Trạm gật đầu nói: “Đừng lo lắng, hết thầy có ta.”

Khanh Trần biết lời hăn có hai ý nghĩa, cười với hăn. Sầu vô dụng, chuyện đến đâu hay đến đó, nàng có thể sẽ ai oán, buồn bực, phát điên, thống khổ, nhưng là tuyệt sẽ không lùi bước

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Đế Nghiệp Trong Trí Xa Trong Điện

Vào đông ngày ngắn, ánh mặt trời sớm chìm xuống dãy núi phía tây, cung điện kim bích huy hoàng ở trong bóng đêm đã thu liễm khí phái rộng lớn ban ngày, giống như hùng sư trầm ổn lắng lặng nằm sắp.

Chín cánh hoa sen vàng cắm nền đỏ đốt sáng ngời, Khanh Trần ngồi ở trước gương đồng mặc kệ thị nữ đem tóc dài vấn lên, dưới ánh nến lộ ra khuôn mặt thanh tú, quang hoa thản nhiên.

Phía sau hai thị nữ cẩn thận đem y phục bạch cẩm rộng lớn giúp Khanh Trần thay, cười nói: “Quận chúa mặc một thân quần áo này, khiến người nhìn đui mù.”

Váy dài màu tím, quần áo được cắt may khéo léo, đai lưng quý phái thắt eo thon nhỏ, hoa văn ám kim xoay quanh nàg, lưu sường mờ mịt, đem người băng cơ ngọc nhan càng thêm diễm lệ, cùng nàg ngày thường ở Từ An cung nhàn tản khác hẳn nhau. Khanh Trần không quá quen thuộc giật giật, tóc dài nặng nề về phía sau rơi xuống, khiến người tùy thời tùy khắc đều ngẩng cổ. Nàg xoay người nói: “Không thoải mái.”

Hai thị nữ cười đáp: “Là đẹp khiến người khác ghen tị.”

Khanh Trần nhìn hai người các nàg không chút ưu sầu, thâm thở dài, soi gương vỗ vỗ gương mặt mình. Đột nhiên nhất thời có ý nghĩ, tùy tay cầm lấy bút, chấm chút chu sa ở trên trán vẽ vài nét bút, mi tâm vẽ một đóa hoa lan linh lung tinh vi, thêm vài phần xinh đẹp tuyệt trần, hòa tan một chút đoan trang khiến người bức mình .

Tâm tình có chút dễ chịu, nàng theo sửa sang lại váy áo đứng dậy nói: “Đi thôi.” Xoay người theo tiểu thái giám Lý Tiến sớm chờ ở bên ngoài đến Tây Noãn các mà hoàng đế vẫn xem sổ con mà đi.

Trí Xa điện là nơi hoàng đế nghỉ, thị vệ cung nữ đều so với địa phương khác nghiêm túc hơn, mỗi người cẩn thận có độ, khiến cho điện thính to như vậy thập phần im lặng trầm túc. Tây Noãn các ấm áp hơn do đặt thêm mấy chậu than, Lý Tiến dẫn Khanh Trần tới màn gấm phía trước, thấp giọng kêu lên: “Tôn tổng quản.”

Tôn Sĩ An vén màn đi ra, Lý Tiến thối lui xuống. Tôn Sĩ An thấp giọng nói: “Hoàng Thượng đang ở bên trong xem sổ con, đi vào có lẽ sẽ gặp hỏi chút chuyện, quận chúa trong lòng nên biết làm thế nào mới tốt.”

Khanh Trần mỉm cười nói: “Đa tạ Tôn tổng quản chỉ bảo.”

Tôn Sĩ An nói: “Nói gì vậy, hai ta đều hầu hạ Hoàng Thượng, quận chúa, thỉnh.” Dứt lời xốc màn lên, cung thanh nói: “Hoàng Thượng, Thanh Bình quận chúa đã đến đây.”

Khanh Trần thi lễ: “Khanh Trần thỉnh an Hoàng Thượng, vạn tuế vạn vạn tuế.”

Hoàng đế tựa vào tháp dài một bên lấy bút son viết vài chữ, nghe vậy ngẩng đầu nhìn Khanh Trần, nói: “Sổ con bên kia, trước thay trầm nhìn xem.”

Khanh Trần nhìn một núi nhỏ sổ con, có chút ngạc nhiên. Vốn tưởng hoàng đế trước tiên là nói vài câu trấn an cổ vũ, ai ngờ vừa mới vào cửa liền an bài làm việc. Nàng đáp ứng một tiếng đi đến bàn dài ngồi xuống, Tôn Sĩ An hỗ trợ đem sổ con sắp xếp, lại đem đèn ngọc lưu ly rọi sáng vài phần.

Khanh Trần tùy tay lật xem một chút, trong lòng cảm khái, trách không được hoàng đế hôm nay liền muốn mình qua Trí Xa điện, chùng này sổ con lật cũng đau tay, huống chi muốn nhất nhất xử lý thích đáng. Nói vậy Loan Phi theo ở bên người hoàng đế nhiều năm như vậy, cũng không phải nhận không vinh sủng .

Hoàng đế tuy rằng chưa nói muốn nàng xem sổ con làm gì, nhưng Khanh Trần cân nhắc ít nhất hẳn là phân nặng nhẹ, bước đầu làm một chút. Đáy lòng đột nhiên có cái ý niệm, không bằng ngay từ đầu chuyện gì cũng làm không xong, nhanh chóng bị bãi miễn. Nhưng là nàng cũng biết ý tưởng này hơi ngây thơ, đến lúc đó không hay ho vẫn là mình. Vì thế đành phải thu liễm tâm thần, chuyên chú lật xem sổ con. Chỉ chốc lát sau, trước đem sổ con thuần túy thành an chọn ra, sắp hàng, tùy tay lại viết danh sách đặt lên, để hoàng đế dễ xem. Lại theo lại, hộ, lễ, binh, hình, công lục bộ phân loại, đồng thời cũng phân ra tổng kết, buộc tội, xin chỉ thị phân loại, trong chốc lát xếp thành mấy hàng, Tôn Sĩ An một bên nhìn kỳ quái.

Tiếp đó Khanh Trần lại lấy giấy nhuận bút, một bên lựa sổ con mẫu chốt, một bên liệt ra điểm chính viết lên trên, để ý một chút, đem mấy sổ con đã phân xong đặt bên tay hoàng đế. Hoàng đế không nói gì, Khanh Trần liền tiếp tục bồi ở một bên đem sổ con đã sửa sang tốt theo thứ tự mang tới, không biết qua bao lâu, Tôn Sĩ An nhẹ giọng nói:“Hoàng Thượng, đã đến canh hai, nên nghỉ ngơi.”

Hoàng đế “Ừ” một tiếng đứng lên, mặc thêm áo khoác đi đến một bên bản đồ lãnh thổ treo trên tường, đột nhiên hỏi:“Sổ con Nam vương thành an, vì sao cùng quân tình Bắc cương đặt cùng nhau?”

Khanh Trần biết là đang hỏi mình, đáp:“Bắc cương do bắc vương Lâm Chúc quản hạt, tứ phiên cùng một nhịp thở, việc nhỏ không đáng kể cũng không ảnh hưởng đại cục, thần đem sổ con phân loại rõ ràng, để Hoàng Thượng tìm đọc.”

Hoàng đế lại nói:“Người ở đại dịch Trực Đãi thêm chút chỉ dẫn là ý gì?”

Khanh Trần trả lời:“Sở con cầu cứu tế đại dịch tường thuật phương pháp chọn dùng chẩn trị trước mắt, Khanh Trần cả gan, có chút thi thố sợ là không có hiệu quả gây hại.”

“Vậy sao?” Hoàng đế quay lại:“Vậy người nói xem, bình đãi ôn dịch địa khu, mấy tháng chưa xong, nên làm thế nào cho phải?”

Khanh Trần nghĩ nghĩ nói:“Bẩm Hoàng Thượng, vừa mới xem sổ con cứu tế nói, lần này người nhiễm ôn dịch có triệu chứng ‘Đau đớn toàn thân, tăng hàn tráng nóng, cổ họng sưng đau, sốt cao dẫn đến hôn mê, mười người chết tám chín, mà đáng sợ nhất là bệnh này khuếch tán nhanh chóng, tính lây bệnh rất mạnh. Tình hình bệnh dịch đã phát sinh, cứu tế chỉ trị không đề phòng lây lan thủy chung không chế không được, thỉnh hoàng thượng hạ chỉ trước đem dịch khu phong tỏa, dân chúng đang ở dịch khu cũng nghiêm lệnh cấm quần tụ, để tránh tình hình bệnh dịch tiếp tục lan tràn. Sở con đề ‘Ôn thần tác quái, âm dương thất tự’, đúng là vô căn cứ, dân chúng cầu bái vu y Tát Mãn chẩn trị lung tung, bệnh tình liền dễ trở, nếu trở mới đến đại phu bốc thuốc, càng trì hoãn thêm. Còn có, bệnh nhân đã chết cần xử trí thích đáng, tốt nhất là hỏa táng.”

Nói đến tận đây, hoàng đế mày mạnh mẽ nhíu mày, Khanh Trần ngừng lại. Hoàng đế nhìn nàng:“Tiếp tục nói.”

Khanh Trần biết khái niệm hỏa táng này, có chút lớn gan, nhưng đối với bệnh dịch lại hữu hiệu, lại nói: “Bệnh dịch có nhiều nguyên nhân khác nhau, không biết chi tiết không dám kê phương thuốc, nhưng Khanh Trần khi nhàn nghiên cứu y thuật, có biết mấy vị dược có thể dự phòng một hai. Triều đình bỏ vốn mua thuốc, ở trong dân chúng lúc đó phân phát, chưa chắc đã có người uống, nên sai người sắc thuốc bắt uống. Bình Đãi ở chỗ kinh giao, cách kinh đô không quá trăm dặm, trong kinh cũng cần cẩn thận phòng ngừa.”

Hoàng đế nghe nàng nói xong, suy nghĩ trong chốc lát nói: “Triều đại Diên Khánh năm thứ mười, Cảnh châu từng có một lần đại dịch, trước sau chết gần hai mươi vạn người, thây nằm ngổn ngang trên đường. Sau đó khắp nơi đại loạn, mất mấy năm bình định. Không nghĩ lần này Bình Đãi lại xảy ra đại dịch, trăm thật là lo lắng.”

Khanh Trần nghĩ một chút, nói: “Điển tịch Thái y viện có nhắc tới ôn dịch năm Diên Khánh thứ mười ghi lại, lần đó hẳn là dịch chuột, cùng lần này cũng không giống nhau. Tình hình bệnh dịch lan tràn tất nhiên ảnh hưởng kinh tế dân sinh, sau dịch đại loạn là do không phòng hậu hoạn, nếu khi ngăn chặn dịch bệnh đồng thời thi cứu tế, giảm thuế má, khai kho lương, nấu cháo phân phát, liền giảm bớt khốn khổ ở dịch khu, khiến người tâm an, khôi phục sinh sản, loạn tự nhiên không dậy nổi.”

Hoàng đế cân nhắc sau một lúc lâu, gật đầu nói: “Liên theo ý này, thay trăm nghĩ ý chỉ cứu tế, từ hộ bộ lấy tám mươi vạn lượng bạc ra, bắt đầu phát được, cứu trị. Tình huống như thế nào, mỗi ngày báo cho trăm biết.”

Khanh Trần tuân mệnh nghĩ chỉ, viết đến một nửa, đột nhiên ngẩng đầu nói: “Hoàng Thượng, Khanh Trần thay Phượng gia quyên một vạn ngân lượng, chống đỡ cùng quốc khố.” Trong lòng nàng còn bỏ thêm câu, Phượng Diễn đã nhiều ngày minh tao giáng chức, thực đắc ý, không chích máu của hắn trong lòng còn buồn bực, không bằng mượn danh Phượng gia lấy bạc đến cứu tế dân chúng. Bất quá lời tuy thế, đi đâu quyên bạc cứu tế trước mặt hoàng thượng, đối với Phượng gia thật sự là lợi lớn hơn hại, ngân lượng đối với tả tướng phủ lại tính cái gì?

Tôn Sĩ An là người khôn khéo, lập tức theo kịp nói: “Lão nô cũng nguyện đem một lương tháng quyên ra, thay Hoàng Thượng phân ưu.”

Hoàng đế vừa lòng nói: “Khó có được các người có tâm. Tôn Sĩ An, đến phủ Nội vụ đem bản chi phí cứu tế đưa ra, hậu cung trừ bỏ chỗ Thái Hậu, các cung chi phí giảm phân nửa, lấy chẩn nạn dân.”

Tôn Sĩ An vội hỏi:“Há có thể ủy khuất Hoàng Thượng cùng nương nường các cung.”

Hoàng đế nói:“Dân chúng ưu khổ, hàng ngày trầm sống khó an, người đi làm đi.”

Tôn Sĩ An cũng không thể khuyên nữa, Khanh Trần nghĩ chỉ, nói với hoàng đế:“Hoàng Thượng thân đi trước làm gương, vương công đại thần nhất định có thể lĩnh hội khổ tâm của Hoàng Thượng, đồng tâm hiệp lực tiêu trừ bệnh dịch. Đêm đã khuya, Hoàng Thượng còn thỉnh nghỉ tạm đi, canh năm còn cần người lâm triều.”

Hoàng đế mệt mỏi nhắm mắt:“Khanh Trần ngày mai theo trầm lâm triều, cũng đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Khanh Trần nhú mày, nghĩ rằng đêm nay đảm nhận chức thư ký riêng làm thật sự chịu đủ, bất quá đối với với ngày mai lâm triều nàng thật ra cảm thấy rất hứng thú, bởi vì chưa từng trải qua cho nên tò mò, trong lòng an ổn rất nhiều.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Chỗ Cao Không Thẳng Kim Loan Điện

Năng sớm lên từ phía chân trời, Khanh Trần thay đổi cung trang nguyệt sắc cầm điệu dành cho tu nghi, đầu đội trâm cài tử kim ngọc tượng trưng cho nữ lại cấp bậc cao nhất trong cung, cầm trong tay bạch hốt bằng ngà voi (cái thẻ các quan cầm trong tay khi lên triều ý) theo hoàng đế lần đầu tiên bước vào Đế Vũ cung. Không chút nào ngoài ý muốn, khi nàng cùng Tôn Sĩ An một tả một hữu xuất hiện ở hai bên Thừa Thiên môn, triều thần nhắc lên một cổ xôn xao nho nhỏ. Tả tướng Phượng Diễn mặt mang mỉm cười, vẻ mặt thư sướng; Hữu tướng Hứa Khắc Tông sắc mặt nặng nề, hỉ giận khó phân biệt; Dạ Thiên Trạm thần sắc bình tĩnh, nhưng vẫn không dấu vết nhìn Khanh Trần; Thập Nhất mày kiếm nhướng lên, mắt mang dấu hỏi.

Hoàng đế đối với chúng thần khe khẽ nói nhỏ làm như không thấy, Khanh Trần cũng trầm tĩnh đứng ở phía sau hoàng đế, vẻ mặt thông dong tự nhiên. Chính là khi nàng nâng mắt lơ đãng nhìn thấy trong mắt Dạ Thiên Lăng chợt lóe khiếp sợ rồi biến mất, đáy lòng lại dâng lên một loại cảm giác khổ sở, bất ngờ không kịp phòng, khiến nàng không thể không thẳng thắn quay lưng đi ngăn cản, đem cảm xúc che giấu ở dưới tóc mây ngọc nhan, mới có thể không để lộ dấu vết.

Hết thấy ở trong chớp mắt khôi phục như thường, tựa như một viên đá nhỏ rơi xuống hồ nước sâu, rất nhanh lại bình tĩnh như lúc ban đầu. Nhìn thấy tình hình như vậy, tất cả mọi người đều biết tâm ý hoàng đế, Phượng thị từ khi khai quốc tới nay đã có trăm năm vinh sủng, một nhà thừa tướng vô số, căn cơ thâm hậu, không phải dễ dàng dao động.

Ngự môn nghe báo cáo, nghị quân quốc sự, định kế thiên hạ.

Cảm giác cao cao tại thượng chính là cái dạng này, Khanh Trần yên lặng đứng ở chỗ cao nhất trên Kim Loan điện nghĩ, nhìn xuống chúng sinh, hơn nữa, cô độc. Chẳng trách quân vương tự xưng vương, sự thật chỉ vì như thế, cao xử bất thăng hàn (Chỗ cao thường lạnh).

Chúng sự nghị tất, hoàng đế quả nhiên tuyên Dạ Thiên Lăng cùng Thập Nhất ở lại hỏi chuyện bắc Đô hộ phủ, Khanh Trần đứng ở một bên nghe xong nửa ngày, cũng đại khái biết vài phần. Tứ phiên từ khi khai quốc phân phong tới nay, thế lớn từng ngày, hùng cứ một phương, giống phương bắc U Kế mười sáu châu liền có hơn phân nửa nằm ở trong tay Bắc Yến hầu, vùng duyên hải nam bộ một đường do Nam Tĩnh hầu quản lý, kho lúa Tây Thục lệ thuộc Tây Dân hầu, Đông Phương bán đảo Giao Đông có Đông Bình hầu. Tứ phiên hầu tuy là qui thuận triều đình, quản chế biên giới đại quan, nhưng vẫn thực hiện chế độ thừa kế, trên thực tế ở địa phương có lực ảnh hưởng cực lớn. Nhất là Bắc Yến hầu có vị trí hiểm yếu, bắc tiếp các tộc người đại mạc, theo góc độ chiến lược mà nói bị vây trong vị trí quân sự cực kỳ trọng yếu, sớm là nhất cọc tâm sự của hoàng đế .

Khanh Trần nhìn Dạ Thiên Lăng sắc mặt thản nhiên đứng trước bản đồ lãnh thổ, hỏi đáp đơn giản lưu loát, lại đem tình hình tứ phiên đều nói ra. Hẳn lần này cùng đông Đột Quyết giao chiến, càng thêm xâm nhập hiểu biết tình huống Bắc cương, sớm cùng Thập Nhất cùng nhau đem đại sự triệt phiên phân tích vài lần, lúc này nói đến tự nhiên có kiến giải khác, thấu triệt bất phạm.

Khanh Trần âm thầm đánh giá, kỳ thật theo bên cạnh nhìn Dạ Thiên Lăng cùng hoàng đế cũng có chút tương tự. Nàng từng nghe Đoan Hiếu Thái Hậu nói chuyện phiếm nói, Dạ Thiên Lăng khi sinh ra cùng hoàng đế lúc nhỏ giống nhau như đúc, ngay cả làm việc tính tình cũng giống, trầm lãnh, thiện mưu, phong hành, quyết đoán, khó trách hoàng đế có câu cửa miệng “Lão Tứ thâm tiểu trăm cung (?????)”, đại sự quốc gia buông tay cho hắn, mà Dạ Thiên Lăng cũng chưa bao giờ làm cho hoàng đế thất vọng.

Nếu một bức phụ tử tử hiếu đồ này có ngày đối khác, sẽ là cái tình hình gì? Khanh Trần không muốn nghĩ nữa.

Thằng đến buổi trưa, ngay cả ngọc thiện đều trì hoãn, sự tình đã thương nghị xong, hoàng đế đến bên cấm điểm hoa lệ ngồi xuống, nhu nhu huyết thái dương, Tôn Sĩ An lập tức đặt lên một ly trà sâm. Hoàng đế uống một ngụm, nói:“Trăm già rồi, gần đây cảm thấy tinh lực kém đi, về sau việc này, huynh đệ các người cần thương nghị nhiều mà làm.”

Thập Nhất cười nói:“Phụ hoàng đang lúc thịnh vượng, sao lại nói già?”

Dạ Thiên Lăng cũng thản nhiên nói:“Nhi thần còn có rất nhiều sự tình muốn nghe phụ hoàng dạy bảo.”

Hoàng đế khoát tay:“Già đi chính là già đi, cần gì lảng tránh. Các người lui đi thôi, Khanh Trần, đến thượng thư phòng nhìn xem Hứa Khắc Tông có ở đó hay không, gọi hắn đến cùng trăm dùng bữa.”

Khanh Trần đang lo không có cớ đi ra ngoài, vui vẻ tuân mệnh. Vừa ra Trí Xa điện, Thập Nhất liền hỏi:“Sao lại thế này? Hôm nay lâm triều nhìn thấy người, làm ta sợ nhảy dựng.”

Dạ Thiên Lăng trầm giọng nói:“Là ý chỉ phụ hoàng hôm qua?”

Khanh Trần thở ra khẩu khí:“Phải, tối hôm qua liền bị gọi vào Trí Xa điện, nhìn sổ con một đêm, mới vừa rồi lúc lâm triều còn ngủ gật.” Sự thật là vậy, không giống hôm qua tiếp thánh chỉ ở trước mặt Dạ Thiên Trạm bất đắc dĩ như vậy. Khanh Trần sở trường khác không có, tuy khó xử đã nhưng nhất định làm được, bất quá vẫn là không cam lòng, hỏi:“Ý chỉ nói là tạm chức tu nghị, có khả năng khác tuyển người khác hay không?”

Thập Nhất nhú mày nói:“Phụ hoàng tuyển người, trừ phi đức hạnh sai lầm, nếu không.....”

Dạ Thiên Lăng khoanh tay đi trước, hồi lâu nói:“Ở trước mặt phụ hoàng cần thận trọng từ lời nói đến việc làm, không có thập phần nắm chắc không được tùy tính đề nghị, một khi đề nghị sai lầm, cũng không dễ dàng lật lại. Thay mặt ngài điều người, làm việc, phụ hoàng đối với việc này rất kiên kị. Gần nhất đơn giản vài đại sự, tứ phiên, ôn dịch, sửa biên lịch pháp,... nghe nhiều, nhìn nhiều, nói ít.”

Khanh Trần biết hăn mặc dù không nói, đã nói lý thì cùng Thập Nhất giống nhau, bất quá càng nhiều là dặn dò, gật đầu nói:“Xem ra chức tu nghị này là định rồi.”

Dạ Thiên Lăng đáy mắt hơi hơi dao động:“Không nên khinh suất hay phản kháng, dùng lời lẽ cẩn thận. Ta biết nàng phiền chán quy củ, cho nên nay càng phải cẩn thận. Thân đã ở trong định cục, chuyên tâm làm việc mới là đạo phá cục.”

Liên như mình ngày đó khuyên thái tử, Khanh Trần biết từ ngày vào Phượng gia, nàng đã không có khả năng cùng hoàng cung này thoát khỏi quan hệ, cười nói:“Tuy nói gần vua như gần cọp, kỳ thật trong cung này, ở bên người hoàng thượng cũng là địa phương an toàn nhất. Mọi người cũng không cần quan tâm, ta tự biết lợi hại.”

Thập Nhất cũng dặn nói:“Đi theo bên người phụ hoàng không phải chuyện thoải mái gì, chính người phải hiểu được chế thuốc, để ý thân mình.”

Khanh Trần nghĩ đến mỗi ngày dậy sớm ngủ trễ, nói:“Chỉ một chữ... ‘Khổ’.”

Thập Nhất cười nói:“Còn ngại khổ, giờ Thìn nghe báo cáo đã quá đủ thư thái. Chúng ta năm đó học tập ở thượng thư phòng, mỗi ngày giờ dần đã phải dậy, thẳng đến giờ Dậu mới hoàn thành công khóa, đó mới là khổ.”

Khanh Trần líu lười, giờ dần, không phải sáng sớm ba bốn giờ sao? Quả thực bóp chết trường thành của thanh thiếu niên khỏe mạnh. Lắc đầu, gặp hai cái cung nữ xa xa hướng bên này đi tới: “Ta đi trước, tìm Hứa Thân báo cáo kết quả công tác.”

Dạ Thiên Lăng quay đầu nhìn nàng thật sâu một cái: “Giới cần dùng gấp nhãn.”

Khanh Trần biết hân khổ tâm, cười sáng lạn, hướng thư phòng mà đi.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Từng Bước Một Tuổi Dần Già Đi

Hoàng đế triệu Hứa Khắc Tông dùng ngọc thiện suốt một canh giờ, Khanh Trần cùng Tôn Sĩ An đều không tùy thị bên cạnh, không thể nào biết được hai người đã nói những gì. Nhưng biết ngày kia Hứa Khắc Tông tùy giá đi Tùng Vũ đài, Khanh Trần biết, vô luận theo đạo phụ tử, quân thần, hoàng đế mặc dù cực kỳ tức giận, trong lòng vẫn là không muốn bởi vậy mà phế bỏ thái tử, nhưng từ Tùng Vũ đài trở về, lại làm người nghiên ngẫm không ra hi giận, chỉ là như trước không hề hạ chỉ để thái tử thiên hồi Đông cung.

Nhưng mà, sau giữa trưa, an tĩnh của Trí Xa điện rất nhanh bị tin tức cứu tế phá vỡ: Trong kinh phát hiện bệnh trạng cùng ôn dịch Đồng Bình giống nhau, hơn mười người nhiễm bệnh, đã có bảy người không chữa trị được mà chết.

Đối với tình huống như vậy, hoàng đế cố nhiên là lo lắng, Khanh Trần lại cảm thấy một loại dấu hiệu làm người ta sợ hãi. Mặc dù đã từng ở thời đại y học hưng thịnh phát đạt mấy ngàn năm sau, mọi người cũng thường thường vì tình hình bệnh dịch khó khăn, khốn khổ, hoảng chi là cổ đại trước mắt, tin tức, khoa học kỹ thuật, được vật hết thảy thiếu thốn. Nàng từng xem qua các loại tư liệu lịch sử về quy mô các trận ôn dịch, không chỗ nào không phải là người chết lấy mấy vạn, thậm chí thế kỷ mười bốn lưu hành bệnh sốt xuất huyết cơ hồ diệt sạch toàn bộ châu Âu. Ôn dịch, làm người ta biến sắc mao cốt từng nhiên.

Trong cung nữ quan giúp việc cho hoàng thượng không thiếu, có tu ngôn, tu dung, uyển dung tam phẩm, Khanh Trần phụng mệnh hoàng đế dẫn theo vài nữ quan tuần giới hậu cung, truyền lệnh chủ tử các cung sai

phái thái giám cung nữ phía dưới không thể tùy ý xuất cung, cũng sai người đến Thái Y viện lĩnh thuốc phân phát xuống, lại cho biết các loại biện pháp dự phòng. Trong hoàng cung giới nghiêm, ra vào đều hạn chế nghiêm khắc.

Tử Cấm thành đình đài vô số, nương nương chủ tử các cung người nào cũng không dễ ứng phó, nếu nhất định phải phân biệt chủ tử nô tài, Khanh Trần không hề nghi ngờ xác thực vẫn là làm chủ tử tốt hơn, bất quá đương nhiên, không có chủ tử cùng nô tài phân ra là tốt nhất. Bởi vậy cũng nghĩ, thời hiện đại quả nhiên là vật chất tinh thần đều cực độ phát đạt, chẳng những huỷ bỏ tôn ti chủ nô, hơn nữa nam nữ ngang hàng, khoa học kỹ thuật văn minh bay vọt, không khỏi hoài niệm khởi máy tính, di động, tàu xe, ly khai rồi mới cảm nhận được, đó là sung sướng cỡ nào.

Thăng đến khi muộn thiện, về Trí Xa điện phục mệnh, phụng dưỡng hoàng đế đến giờ tỵ mới về chỗ ở của mình. Kéo nhanh áo khoác đã nhiễm lạnh để ra, Khanh Trần vừa đi vừa nghĩ, hoàng đế cũng không phải dễ làm, trong thiên hạ bao nhiêu việc, đều không thể sơ sẩy, nếu là tuổi trẻ hoặc là tài giỏi tự nhiên, nhưng đối với người ngày càng già cả mà nói, thật là cực kỳ hao tổn tinh thần. Bất quá Khanh Trần đối với hoàng đế vẫn bội phục không thôi, Thiên triều lúc này bị vây trong một thời kì phồn vinh cường thịnh, mặc dù ở phồn vinh, sau lưng ,không thể tránh khỏi tệ nạn cùng nguy cơ, dù thiên hạ thái bình, dù dân chúng an cư.

Làm như một thầy thuốc, Khanh Trần kỳ thật rất muốn đi cứu trị ở dịch khu, nhưng là vừa rồi cùng hoàng đế nói chuyện một chút, cúi đầu đem tình hình bệnh trạng ôn dịch lần qua lộn lại trong lòng mà suy nghĩ, suy tư đến tột cùng là loại virus gì lợi hại như thế. Không khỏi càng nghĩ càng chậm, bỗng nhiên nghe được bên cạnh có cái thanh âm quen thuộc kêu lên: “Phượng chủ.”

Quay đầu vừa thấy, gặp một người trẻ tuổi mặc phục sức Ngự Lâm Quân đối với mình khom mình hành lễ, đang buồn bực, người nọ ngẩng đầu cười

với nàng, mày kiếm lông mục, đúng là Tạ Vệ. Khanh Trần kinh ngạc, thấp giọng nói: “Người sao lại vào đây?”

Tạ Vệ nói: “Tứ gia muốn ta cùng vài huynh đệ vào Ngự Lâm Quân.”

Động tác nhanh như vậy, Khanh Trần suy nghĩ, dễ dàng liền đem người an bài vào Ngự Lâm Quân, Dạ Thiên Lăng không biết dùng cái thủ đoạn gì. Mà người cũng là người của Hàng Mã lâu, thoát nhìn hắn đã muốn quyết định sự tình, nói với Tạ Vệ: “Người tiến vào rất nguy hiểm, trong kinh người nhận ra người không ít.”

Tạ Vệ nói: “Không ngại việc này, trong kinh, đệ tử nhà giàu tiêu tiền quên để vào Ngự lâm Quân là chuyện bình thường, cũng không chói mắt.” Nói xong từ trong lòng lấy ra một bọc nhỏ nói: “Đây là Minh Chấp từ Nhữ Dương thu hồi, muốn ta đưa cho Phượng chủ.”

Khanh Trần tiếp nhận mở ra, hai bình dược cùng danh sách. Nàng nường ngọn đèn đem danh sách nhìn hai lần, tất cả đều là những cái tên xa lạ, không có manh mối gì, cầm hai bình thuốc cất đi, danh sách lại trả lại Tạ Vệ: “Đưa cho Tứ gia nhìn xem.”

Tạ Vệ tiếp nhận nói: “Phượng chủ nếu không có gì phân phó, thuộc hạ cáo lui trước, Tứ gia mặt lạnh vô tình lục thân không nhận, đang trực thiện lại tạm rời cương vị công tác là phạm quân quy, hôm qua vừa mới làm thị vệ, ta cũng không muốn gặp rủi ro.”

Khanh Trần cười nói: “Cách chức của người về Tứ Phương lâu sống yên ổn là tốt nhất, ta còn đỡ phải lo lắng đề phòng.”

Ai ngờ Tạ Vệ nghiêm mặt nói: “Chức trách Hạo bộ đó là hộ vệ Phượng chủ an toàn, tự nhiên muốn đi theo bên người Phượng chủ, nếu không đó là thất trách. Huống chi Tứ gia cũng phân phó, muốn mấy người chúng ta cần phải chiếu cố Phượng chủ chu toàn.”

Khanh Trần nói: “Hai chữ Phượng chủ chớ nhắc lại, ở trong này ta là Thanh Bình quận chúa, một lời sai lầm sẽ chọc phiền toái.”

Tạ Vệ nói: “Thuộc hạ biết.”

Khanh Trần trầm ngâm một chút, nói: “Còn có một chuyện, người cùng đại ca người thương lượng làm. Hiện nay trong kinh ôn dịch lan tràn, các người lấy danh nghĩa ‘Mục Nguyên đường’ mở mấy gian cửa hàng, ở dân gian phân phát được tề cứu trị bệnh, giống như chữa bệnh từ thiện, bán hàng từ thiện, chỉ lấy tiền vốn chén thuốc, gặp người cùng khổ gian nan một văn cũng không được lấy, không cầu lợi nhuận chỉ cầu thanh danh. Bạc không đủ ta sẽ đi tìm Tứ gia thương lượng, nhớ kỹ cửa hàng này không phải Tứ Phương lâu, không phải Mục Nguyên đường, cũng không phải của ta, là của Tứ gia. Bất quá trước mắt trước đừng lộ ra, chỉ làm việc.”

Tạ Vệ nghĩ nghĩ nói: “Quận chúa là muốn thay Tứ gia ở dân gian tạo thế?”

Khanh Trần nói: “Dân có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền, đây là đạo lý thiên cổ. Hơn nữa ôn dịch trước mắt dân chúng thậm khổ, trong tay người ta có một phần lực liền dùng một phần cũng tốt.”

Tạ Vệ đáp: “Quận chúa yên tâm, việc này dễ làm. Đêm đã khuya, còn thỉnh nghỉ tạm đi thôi, thuộc hạ đang trực ở Trí Xa điện, chỉ cần ngài gọi là đến.”

Khanh Trần gật đầu, Tạ Vệ hơi hơi khom người cáo lui, dường như không có việc gì hướng một bên hành lang tuần tra mà đi.

Khanh Trần trở lại chỗ ở, lại ngủ không được, đem hai bình sứ nhỏ ra nhìn. Minh Cháp trừ bỏ mang về giải được, cũng nhiều thêm một lọ chất lỏng ‘ly tâm nề hà thảo’. Loan Phi tự gặp chuyện không may đến nay đã qua bốn ngày, nếu bảy ngày không tỉnh, nàng vẫn là khó thoát khỏi cái chết, theo góc độ nhân thể cơ năng mà nói, cũng không có người có thể

chống đỡ thêm. Hiện nay giải được là có, giải độc xong sẽ lại là loại tình hình nào đây? Hành động của Loan Phi đều khiến người ta thấy đầy khả nghi, Phượng gia phía sau nàng đến tốt cùng muốn làm cái gì? Phượng, Vệ, Cận, Tô tứ đại gia tộc, theo tổ tiên Dạ thị mở mang bờ cõi tắm máu thiên hạ, từ khi khai quốc tới nay đó là giai cấp được hưởng đặc quyền, nhưng là đặc quyền dù sao cũng không phải hoàng quyền. Ngoại có tứ phiên nuôi binh, nội có quyền thần, ngôi vị hoàng đế cao cao tại thượng chỉ là cô độc, Thiên triều nhìn như hưng thịnh cực diện làm sao không phải đầy nguy cơ.

Nhớ tới Phượng gia, trước mặt lập tức hiện lên khuôn mặt mỉm cười, trước mắt cùng Phượng gia quan hệ chặt chẽ nhất hẳn là thất hoàng tử Dạ Thiên Trạ đi. Chẳng lẽ là hắn bắt đầu động tay? Khanh Trần ngửa đầu tựa trên gối, trong đầu ngàn vạn câu hỏi, Mạc Văn Bình từng hỏi nàng, Tứ hoàng tử cùng Thất hoàng tử nàng thấy người nào tốt hơn. Khi đó nàng có thể trộm đổi khái niệm trả lời xem trọng thái tử, nhưng mà hiện tại.....

Nghĩ hoàng đế dạy con có cách, người người cần cù hiếu học chăm lo việc nước, không một ai ăn chơi trác táng. Không nói đến Dạ Thiên Lăng không ai dám tranh phong, Dạ Thiên Trạ phong hoa kinh đô, thái tử văn tài cao thượng, Ngũ hoàng tử thân thiện ôn trọng, Cửu hoàng tử mưu trí có cách, Thập Nhất, Thập Nhị hai huynh đệ văn võ song toàn, chính là từng cùng Khanh Trần có va chạm Tế vương, tính tình cố nhiên có chút nóng, nhưng lại dũng mãnh thiện chiến, là tướng tài cầm quân mới.

‘Là phúc không phải họa, là họa chưa chắc đã không phải phúc’, thế sự đó mới là công bằng. Đối với hoàng đế mà nói, con cháu đều là Long Phượng, vị tất đã là chuyện tốt.

Khanh Trần xoay người lấy ra xuyên băng lam tinh Dạ Thiên Trạ đưa cho mình, trong bóng đêm u tối cũng có thể nhìn thấy một chút thanh lam sáng bóng, xuyên thấu qua từng viên, tựa hồ có thể nhìn đến thế giới của nàng, mà nàng lại tìm không thấy con đường trở về.

Nếu tìm được rồi, trở về lại thế nào?

Ở nơi nào không phải còn sống, nàng đối với bản thân lộ ra một tia mỉm cười, đối với người biết tâm mình mà nói, đều là giống nhau

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Nụ Hoa Đãi Phóng Xuân Quay Lại

Cách hai ngày, Khanh Trần mới có cơ hội mượn lý do thỉnh an Đoàn Hiếu Thái Hậu đi Từ An cung, mặc dù đã dặn Bích Dao các nàng mấy ngày gần đây phải cẩn thận, vạn lần không thể một mình xuất cung, miễn cho bị bệnh dịch liên lụy, lại không biết vì sao, vẫn như cũ cảm thấy không an tâm. Đi đến Thu Thích trai gặp Dạ Thiên Lăng, cũng đi Từ An cung, hai người đang chậm rãi mà đi, Khanh Trần hỏi hăng: “Tạ Vệ có đem thứ đó giao cho huynh?”

Dạ Thiên Lăng gật đầu nói: “Ta đã xem. Không có gì đáng chú ý lắm, chỉ có một người tên là Ngụy Bình, hẳn là con trai nhũ mẫu cửu đệ. Mấy năm trước ở trong phủ cửu đệ đã từng gặp qua, nhưng đã lâu không thấy bóng dáng.”

“Cửu hoàng tử?” Kết quả thật ngoài ý muốn Khanh Trần, hỏi: “Chuyện qua nhiều năm như vậy, huynh xác định?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Ta cho là sẽ không sai, ta đã sai lại tra. Nhưng sự tình đến tột cùng ra sao vẫn là trong lòng Loan Phi rõ nhất.”

Khanh Trần cúi đầu cân nhắc trong chốc lát: “Đã lấy được thuốc giải, có thể nghĩ từ chỗ Loan Phi hỏi ra tình hình thực tế.”

Dạ Thiên Lăng khước miệng hơi hơi nhếch, mắt sắc sâu xa: “Trong cung này người có tâm đầu chỉ một hai, là ai cũng có ý đồ gì, trong lòng ta đại khái đều biết.”

Khanh Trần gật gật đầu, Dạ Thiên Lăng tự nhiên là so với nàng càng rõ ràng hơn, nhớ tới tối hôm qua cùng Tạ Vệ nói chuyện, nghiêng đầu hỏi

hắn: “Tứ ca, người trong tay có tiền bạc nhàn tản?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Muốn bao nhiêu?”

Khanh Trần nói: “Khó mà nói, có thể là một vạn hoặc là mười vạn cũng không chừng, muốn bình đãi tình hình bệnh dịch trong kinh. Ta muốn huynh đệ Tạ gia ở đây mở thiện đường, cứu trợ dân chúng qua tai nạn này.”

Dạ Thiên Lăng vuốt cằm nói: “Làm cho Tạ Kinh đến quý phủ ta, cần dùng bao nhiêu thì thông báo với ta.”

Ánh mắt Khanh Trần vốn trầm tĩnh hướng về phía trước nhú nhú một chút: “Không phải số lượng nhỏ, huynh không đau lòng?”

Dạ Thiên Lăng mày kiếm nhíu lại, nhớ tới mấy ngày gần đây liên tiếp truyền đến tình hình tai nạn: “Nàng có tâm này, ta vốn không có? Nếu mười vạn lượng bạc có thể mua bình an, ta còn muốn tạ ơn nàng.”

Khanh Trần cười nói với hắn: “Làm Vương gia quả nhiên có tiền, ta đây trước thay dân chúng tạ ơn Tứ ca.”

Dạ Thiên Lăng chỉ cười nhẹ, hai người trầm mặc đi trong chốc lát, nghe giọng nói thanh lãnh của hắn vang lên bên tai: “Đã nhiều ngày không ngủ sao?”

“Ừ?” Khanh Trần quay đầu đi chỗ khác, bắt gặp ánh mắt Dạ Thiên Lăng dừng ở trên mặt mình, đáy mắt có một chút mềm mại không dễ phát hiện, vội tránh đi một chút, chờ nàng nói chuyện. Nàng cười cười: “Như thế nào, bộ dáng của ta rất khó xem sao? Đúng là có chút ép buộc, bất quá hoàng đế có thể chống đỡ, ta tự nhiên cũng có thể chống đỡ. Nhưng là mùa đông này thật là lạnh, ta hận nhất thời tiết lạnh, như thế nào cũng không thoải mái.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Mới vừa vào đông, đợi cho tam cửu nước đóng thành băng mới là lạnh.”

Khanh Trần bĩu môi, ngẫm lại mùa đông giá lạnh, vô cùng không tình nguyện, nhất thời quật khởi, nói: “Nếu chỉ có mùa xuân không có mùa đông thì thật tốt đi.”

Dạ Thiên Lăng thấy nàng vẻ mặt đơn thuần, trong lòng có loại cảm xúc không rõ hơi động, khẽ cười nói: “Có vào đông lạnh thấu xương, mới biết xuân nhu ấm, nếu đều là mùa xuân sợ cũng không có ý nghĩa.”

Khanh Trần mỗi lần nhìn hắc cười, trong lòng đều phá lệ mềm mại, giống như là đông đi xuân đến, làm người lưu luyến cùng vui mừng như vậy. Vừa muốn nói gì, đột nhiên thấy lũ ý cười bên môi Dạ Thiên Lăng cứng đờ, biến mất vô tung vô ảnh, dọc theo của ánh mắt hắc nhìn lại, bên cạnh Dịch trì, Liên phi lẳng lẳng đứng ở bên cạnh lan can bạch ngọc, một thân áo trắng lông cừu, tóc dài tể mềm mại phiêu dật, vào đông có vẻ phá lệ đơn bạc.

Khanh Trần nhìn Dạ Thiên Lăng, thấy hắc không bước về phía trước, khoảng cách gần trong gang tấc, mẫu tử hai người lại xa cách như thiên nhai. Nhịn không được nhẹ giọng thúc giục hắc: “Tứ ca.....” Ai ngờ lại kinh động Liên phi, Liên phi ở bên Dịch trì lại đây, nhìn thấy Dạ Thiên Lăng, thân mình yếu nhược rõ ràng chấn động, thị nữ phía sau vội vàng cúi người nói: “Thỉnh an tứ gia, quận chúa.”

Dạ Thiên Lăng thản nhiên ứng thanh: “Miễn.” Cũng hơi hơi khom người: “Mẫu phi.”

Trong thanh âm như là ngăn cách không nói nên lời, lại áp lực mang một tia cảm xúc phức tạp, nghe được mà lòng người bị kiềm hãm.

Như cây đuốc đã dần điều linh, môi môi huyết sắc lạnh nhạt của Liên phi nhẹ nhàng rung rung một chút, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng chung quy cái gì cũng chưa nói, chỉ nâng nâng tay, yên lặng mang theo thị nữ sát bên người Dạ Thiên Lăng mà qua.

Khanh Trần muốn lưu nàng, lại không thể mở miệng, mắt thấy bóng dáng Liên phi biến mất ở bên trong hoa viên. Quay lại nhìn Dạ Thiên Lăng, thấy hắn đứng ở tại chỗ, xuất thần nhìn Dịch trì, cúi đầu tay nắm thành quyền, tựa hồ cực lực ẩn nhẫn cảm xúc trong lòng. Khanh Trần mi nhẹ nâng, kêu lên:“Tứ ca!” Dạ Thiên Lăng hoàn hồn, nhìn về phía nàng. Khanh Trần “Ai nha” Một tiếng, một phen kéo tay hắn, kéo hắn xoay người:“Huynh làm ta vội muốn chết, đi mau đi mau!”

Dạ Thiên Lăng bị nàng túm tay chạy vài bước, đứng lại đem tay nàng giữ chặt, trầm giọng nói:“Đừng ở trong cung chạy loạn.”

Dù là Khanh Trần tự nhận bản thân tính tình không nóng nảy cngx vì hắn mà vội, dùng hết khí lực kéo hắn mà hắn vẫn bất động, dậm chân nói:“Đi Liên Trì cung khó như vậy sao? Huynh thật là đầu gộc mà, huynh không gặp người nhìn vào huynh, có bao nhiêu khổ bao nhiêu khó khăn!”

Dạ Thiên Lăng đáy mắt mạnh mẽ dao động, cầm tay Khanh Trần căng thẳng, Khanh Trần bị hắn nắm đau nhứu mảy. Dạ Thiên Lăng tay nói lỏng, nhưng không buông tay nàng. Khanh Trần mặc ngón tay thon dài của hắn cầm, lòng bàn tay khô ráo truyền đến hơi thở ấm áp, đột nhiên cảm thấy mùa đông cũng mềm mại rất nhiều, lo lắng chậm rãi lắng xuống. Giương mắt nhìn cặp mắt kia dần dần hiện lên thanh linh, đã đem áp lực nặng nề lúc trước thối tan vài phần, bóng dáng ảnh ngược của nàng tại trong ánh mắt thâm trầm sâu thẳm thanh lương như suối, lòng có một chút tình tố khác thường nhẹ nhàng động, khiến nàng nhất thời không nói gì, chỉ có thể nhìn hắn, mỉm cười.

Dạ Thiên Lăng lại nắm tay nàng chặt hơn rồi chậm rãi buông ra. Khanh Trần vì che giấu cảm xúc chưa bình phục của mình, vòng đến phía sau đẩy lưng hắn:“Đi a, chẳng lẽ so với lược trận công thành còn khó hơn? Ngày thường huynh mạnh mẽ vang dội, như thế nào bây giờ lại dài dòng như vậy, đi mau, không đi Liên Trì cung sẽ không chuẩn huynh đi Từ An cung gặp Thái Hậu!”

Dạ Thiên Lăng xưa nay tính tình trầm lãnh, chủ ý quyết đoán, mỗi người ở trước hần đều nghiêm túc quy củ, khi nào bị người buộc làm chuyện gì, nhin không được nhúu mày quay đầu. Khanh Trần cười với hần: “Nhúu mày hần là ta mới đúng đi, thật sự là cấp kinh phong gặp gỡ chậm lang trung, ta luôn luôn tâm bình khí hòa, nay cam bái hạ phong vì huynh.” Thấy Dạ Thiên Lăng đã đi về phía trước, thu tay: “Thế mà thôi, sợ cái gì?”

Dạ Thiên Lăng đồ không còn trầm ức như trước, nhưng vẫn nhúu mi: “Không phải sợ, chỉ là không biết nói gì cho phải.”

Khanh Trần kỳ quái nói: “Điều này còn phải nghĩ, cho dù cái gì cũng không nói, chỉ thỉnh an, bồi nàng ngồi thôi cũng được.”

Dạ Thiên Lăng trầm mặc, Khanh Trần lại nói: “Oán cũng oán hai mươi mấy năm, chẳng lẽ còn chưa đủ? Lúc này huynh cũng không thể tha thứ cho người?”

Dạ Thiên Lăng nhẹ nhàng thở dài: “Cũng không phải oán người, mà là tiếp tục làm bất hòa nữa, sợ là cũng tốt.”

Khanh Trần sững sốt, lập tức lĩnh hội tâm tư của hần, mẫu tử hai người nhưng lại lựa chọn cùng một phương pháp bảo hộ đối phương không để một ngày nào đó sẽ bị cuốn vào tranh đấu. Nói: “Nàng là mẫu phi của huynh, thoát không được quan hệ. Nói cách khác, huynh là nguyện người vì bảo hộ huynh mà làm bất hòa, hay là nguyện người giống như người bình thường đối xử với huynh? Cũng biết người tình nguyện, huynh nên biết đối xử với người như thế nào.”

Đáp án này Dạ Thiên Lăng không nghĩ cũng biết, như thế lại càng hiểu rõ khổ tâm của Liên phi. Trước mắt đã đến Liên Trì cung, Khanh Trần nói: “Không cùng huynh đi vào, ta muốn đến chỗ Loạn Phi.” Nhìn Dạ Thiên Lăng rớt cục rảo bước tiến vào đại môn Liên Trì cung, mới yên tâm rời đi

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Lần Đầu Tiên Bước Vào Liên Trì Cung

Dạ Thiên Lăng đứng ở trong đình nhìn Liên Trì cung này trong trẻo nhưng lạnh lùng, trắng trong thuần khiết, hoa viên có một cái ao nhỏ gieo trồng hoa sen phồn thịnh quý báu, hiện tại sớm tàn lụi, chỉ để lại từng đám héo rũ dưới thiên không màu lam. Bốn phía im lặng thê tịch, giống như một chút sinh cơ đều không có. Nhiều năm qua chưa bao giờ bước vào Liên Trì cung, nhưng mà nơi này hết thảy lại đều quen thuộc dị thường, giống như lơ đãng mà lưu tâm với Liên Trì cung này, hơn hai mươi năm trôi qua, trong lòng sớm lắng đọng bộ dáng cung điện này. Hắn chậm rãi bước vào bên trong, Liên phi không thân với nhiều người, nơi này cũng thật sự quá mức thanh tĩnh, đi một lát mới gặp một cung nữ hầu hạ Liên phi, cung nữ kia nhìn thấy Dạ Thiên Lăng lắp bắp kinh hãi, ngay cả lễ đều đã quên đi: “Tứ..... Tứ Vương gia.....”

Không ai nghĩ đến hắn sẽ đến nơi này, ngay cả Dạ Thiên Lăng cũng chưa nghĩ đến, nhìn cung nữ kia yên lặng trong chốc lát, thản nhiên hỏi: “Chủ tử người đâu?”

Cung nữ kia hồn vía mới trở về, bị ánh mắt Dạ Thiên Lăng nhìn hoảng hốt loạn lên, vội vàng cúi người trả lời: “Chủ tử ở tẩm cung, nô tỳ đi thông báo.”

“Không cần.” Dạ Thiên Lăng ngăn trở nàng: “Người đi xuống đi.”

“Dạ.....” Cung nữ kia thật cẩn thận lui xuống, Dạ Thiên Lăng đứng ở tại chỗ trong chốc lát, rốt cục hướng tẩm cung Liên phi đi đến. Cùng tên cung nữ kia giống nhau, mới vừa bước đến Dịch Trì, cung nữ Phi nhi bên cạnh Liên phi nhìn thấy Dạ Thiên Lăng, kinh ngạc không thể nói gì. Bất quá

nàng phản ứng mau, lập tức nhún mình, nói:“Tỳ nữ Phỉ nhi thỉnh an Tứ Vương gia”

Dạ Thiên Lăng nhẹ nhàng nâng tay ngắt lời nàng, nhìn vào trong tấm cung bóng người mờ ảo, ẩn ẩn truyền ra âm thanh cầm sắt. Cùng tiếng đàn Khanh Trần réo rắt phiêu dật bất đồng, huyền âm đi lên như cúi đầu khóc, sục sùi khôn kể, người đánh đàn tựa hồ vô cùng sầu bi, đều tại thất huyền cầm nói hết.

“..... Mẫu phi..... Người ở bên trong?” Hắc ngưng thần nghe một hồi, hỏi.

Phỉ nhi đáp:“Nương nương đang ở đánh đàn, Tứ Vương gia thỉnh an.” Nàng đi theo Liên phi nhiều năm, biết rõ tâm sự Liên phi, vội vàng đứng dậy vén màn để cho Dạ Thiên Lăng đi vào, bản thân lại đứng ở bên ngoài.

Sâu trong tấm cung, âm lô kim thú bát giác cũng không thể xua đi hàn khí khi đông tới, càng không thể che giấu tịch mịch rồi rã, Liên phi nghe được tiếng bước chân phía sau tay nhẹ nhàng dừng lại, đạm thanh nói:“Phỉ Nhi, ta không phải đã nói đừng đến nhiều ta, để cho ta yên tĩnh trong chốc lát sao?”

Phía sau cũng không có ai đáp lời, một mảnh an tịch, Liên phi nghe được một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng chậm rãi nói:“Nhi thần, thỉnh an mẫu phi .”

Huyền âm đột nhiên loạn, lên cao rồi loạn cùng âm phù an tịch cực không hài hòa, Liên phi kinh ngạc quay đầu, thấy Dạ Thiên Lăng đứng ở phía sau cách đó không xa, cánh tay lay động.

Trầm mặc hương hơi thở triền miên phiêu linh lượn lờ quanh quẩn, hai mẫu tử trong lúc đó giống như cách nhau một tầng sương mù thấy không rõ lắm. Liên phi run run đưa tay, trong lòng một trận khí huyết cuộn cuộn, đột nhiên đem đem khăn che miệng ho khan.

Dạ Thiên Lăng nhượng mào, thấy Liên phi ho vất vả, nghĩ muốn tiến lên nhẹ vỗ lại giống như bị cái gì ràng buộc chung thân không ra tay, chỉ nói: “Vào đông trời giá rét, chứng suyễn của mẫu phi lại tái phát?” Liên phi thân mình nhu nhược, mỗi khi thu đông đến thường phát bệnh, Dạ Thiên Lăng đã sớm biết .

Liên phi dần bình ổn lại, xoay thân mình nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Người không đi làm chính sự, đến chỗ ta làm cái gì?”

Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói: “Chính sự của nhi thần, cũng không phức tạp.”

Liên phi nói: “Hộ bộ tệ nạn nhiều, người tiếp nhận hết, sao có thể không phức tạp?”

Dạ Thiên Lăng khéo môi đột nhiên nhẹ nhàng giương lên, trầm lãnh trên mặt tan rã vài phần: “Mẫu phi không ra khỏi hậu cung, sao biết nhi thần muốn ứng phó hộ bộ có nhiều phiền toái.”

Liên phi hơi cứng người, nàng sao lại không biết? Một hành động của con trai, mẫu phi nàng sao lại không nắm bắt trong lòng, có đôi khi chính là Phi nhi theo các cung nữ khác nghe tới nói cho nàng nghe, cũng đủ để an ủi hồi lâu. Hắn rốt cục giống như nàng hy vọng, bình an lớn lên, vĩ đại, xuất chúng, chính nàng còn hy vọng xa vời cái gì? Tâm địa cứng rắn nói: “Ta mệt mỏi, người trở về đi.”

Dạ Thiên Lăng thần sắc nhợt nhạt, cất bước đến trước mặt Liên phi, ức thanh nói: “Mẫu phi, người còn muốn giấu ta bao lâu?”

Liên phi lo sợ không yên ngẩng đầu, cả kinh nói: “Người..... Người nói cái gì, người có biết cái gì?”

Dạ Thiên Lăng chậm rãi nói: “Nhi thần đã không phải trẻ nhỏ ngây thơ năm đó, mẫu phi đừng vất vả gạt ta? Nên biết, đều đã biết, phụ hoàng,

hoàng đế, nhi thần đều hiểu được .”

Liên phi nhìn Dạ Thiên Lăng ánh mắt lãnh triệt, chân thật đáng tin chắc chắn, trầm liễm cùng cuồng tứ che giấu sâu vô cùng giống như là hồ nước trầm tĩnh mấy ngàn năm chợt vỡ toang, đủ để bao phủ hết thủy, nàng cầm tay Dạ Thiên Lăng: “Ta không cho phép người nói bậy!”

Dạ Thiên Lăng phản lại đem tay Liên phi cầm trụ: “Nhi thần không có nói bậy.” Mẫu tử hai người qua nhiều năm như vậy lần đầu tiên trực diện nói chuyện, tay Liên phi ở trong tay Dạ Thiên Lăng khó có thể ức chế run nhè nhẹ.

Dạ Thiên Lăng nhìn Liên phi khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân lại suốt ngày bị bao phủ ở trong u buồn, qua nhiều năm muôn vàn oán, hận, đau, thương chung quy vẫn là máu mủ tình thâm, ở trước mặt mẫu thân trịnh trọng quỳ xuống: “Nhi thần bất hiếu, để cho mẫu phi chịu khổ .”

Liên phi vài thập niên đến nay, có ngày nào không nghĩ đến con mình, lúc này nâng Dạ Thiên Lăng dậy, rốt cuộc ấn nhẫn không được, nước mắt tràn mi: “Ta..... Hài tử của ta.....”

Dạ Thiên Lăng giúp Liên phi ngồi xuống nói: “Từ hôm nay trở đi, nhi thần sẽ không để mẫu phi thương tâm.”

Liên phi ánh mắt sâu kín, lướt qua đầu vai Dạ Thiên Lăng nhìn sâu trong Liên Trì cung, như là nói với Dạ Thiên Lăng hoặc như là lầm bầm lầu bầu nói: “Đã bao nhiêu năm, còn nhớ rõ Thiên Chính năm thứ chín, tiên hoàng công phạt Nhu Nhiên tộc ta, Nhu Nhiên ngăn cản không được đại bại dâng thành, Đại hãn đầu hàng đem ta hiến cho Thiên triều. Nhu Nhiên vong, ta ở bên người Tiên hoàng bảy năm, tộc nhân đều nói tiên hoàng là vì biết dung mạo của ta dựng binh diệt Nhu Nhiên, mắng ta là hồng nhan họa thủy là điềm xấu. Thẳng đến khi tiên hoàng mất, ta nguyên tưởng ở Thiên Mãn tự ăn chay niệm phật đến cuối đời. Ai ngờ hoàng đế đăng cơ ngày đầu tiên

liền đem ta triệu vào cung thị tẩm, khi đó ta phát giác trong bụng có con. Hoàng đế xây Liên Trì cung, phong ta hoàng phi, mà ta lại nhận hết mọi người phỉ nhổ, vong tộc, thất tiết, liền ngay cả chính con mình cũng không thể hảo hảo dưỡng dục, nếu không phải không yên lòng về con, ta sớm đã không còn lưu luyến nhân thế này.” Thanh âm nàng xa xôi như tận chân trời thản nhiên truyền đến, giống như gió thổi qua liền tan, dừng lại ở chung quanh, thỉnh thoảng còn có thể nghe được thanh âm phiêu linh vỡ vụn.

Trước năm Thiên Chính thứ chín, Hoảng Văn hoàng đế từng có một lần đại quy mô thảo phạt bắc bộ Nhu Nhiên tộc. Nhu Nhiên tộc chiến bại, dâng thành đầu hàng, từ đó về sau không gượng dậy nổi, sau bị Đông Đột Quyết diệt tộc. Liên phi nguyên là nữ nhi Khả Hãn Nhu Nhiên tộc, thuở nhỏ mỹ mạo được ca tụng đến Thiên Sơn nam bắc, thậm chí Trung Nguyên cũng truyền đủ loại cách nói tuyệt thế phong tư của nàng. Tại chiến dịch sau Liên phi bị mang về kinh đô, Hoảng Văn hoàng đế đối với nàng hết sức sủng ái, dân gian truyền thuyết xôn xao, nhiều lời rằng Hoảng Văn hoàng đế tấn công Nhu Nhiên vì Liên phi.

Ngàn quân vừa động vì hồng nhan, lưng đeo bêu danh diệt tộc, cũng vì phụng dưỡng hai đế mà bị triều thần hậu cung khinh thường, Liên phi dù có khuynh quốc khuynh thành mạo lại thế nào?

Đáy mắt Dạ Thiên Lăng xẹt qua mũi nhọn dày đặc lợi hại, lạnh lùng nói: “Mẫu phi không cần sầu, bọn họ dám hỗn láo, nhi thần liền đem thiên hạ này lấy đến đưa cho mẫu phi, cái gì diệt tộc thất tiết, nhi thần muốn bọn họ không có người dám nói mẫu phi một câu không phải.”

Liên phi nhẹ nhàng lắc đầu: “Cái gì đều không cần nói, cái gì đều không cần làm, Lăng nhi, con không biết.....”

Dạ Thiên Lăng quả quyết nói: “Mẫu phi, nhi thần tâm ý đã quyết.” Liên phi nhìn Dạ Thiên Lăng thân hình cao ngất, chính nàng cũng phải ngẩng cao

đầu mới có thể nhìn hẳn, ánh mắt Dạ Thiên Lăng sắc bén, làm cho nàng đột nhiên một câu cũng nói không được. Trước mắt đã không phải đứa trẻ trong tã lót ngày đó, mà là tướng quân rong ruổi vạn dặm quét ngang biên cương, tả hữu hướng cực, dẹp yên vũ nội Vương gia, tranh phong thiên hạ cùng người, bất luận kẻ nào cũng không ngăn cản được cước bộ của hắn.

Liên phi lẳng lặng nhìn Dạ Thiên Lăng trong chốc lát, khóe miệng đột nhiên lộ ra một tia cười yếu ớt, ánh mắt chậm rãi lại tự do, như là muốn ly khai thế giới này. Dạ Thiên Lăng mi tâm nhíu lại, nhìn bộ dáng Liên phi, đáy lòng mơ hồ hiện lên một tia lo lắng, nói: “Nhi thần không thể thời khắc đến thăm mẫu phi, bất quá sẽ để Khanh Trần có thời gian đến trò chuyện cùng người, mẫu phi ở trong cung cũng quá thanh lãnh rồi.”

“Khanh Trần?” Liên phi nhẹ nhàng nói: “Là nữ nhi Phượng gia?”

Dạ Thiên Lăng gật đầu. Liên phi nói: “Con sao lại cùng nàng thân cận như vậy?”

Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói: “Hữu duyên.”

Liên phi lại nhẹ nhàng cười cười: “Nàng đúng là một nữ tử linh lung, đáng tiếc lại là người Phượng gia.”

Dạ Thiên Lăng cũng mỉm cười: “Nàng chỉ là Khanh Trần thôi.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Một Chữ ‘Tình’ Lầm Lỡ Thương Sinh

Khanh Trần lúc này ở Từ An cung tới Xuân các, bên ngoài làm ra vẻ là một chén gạo nếp ngọc bích cùng được thiện, là nàng vừa mới từ phòng bếp Từ An cung làm ra. Loan Phi lẳng lẳng nằm ở trên tháp, qua mấy ngày vẫn vậy. Khanh Trần từ trong lòng xuất ra giải dược ly tâm nễ hà thảo, nếu hôm nay nếu không để Loan Phi ăn vào, như vậy nàng tự nhận là cứu không được.

Như trước không nghĩ ra Loan Phi tính toán cái gì, theo lý thuyết, nàng đã làm phải tự có phương pháp cứu mình mới đúng, giờ lại không hề động tĩnh, chẳng lẽ nàng không biết ly tâm nễ hà thảo chỉ có thể duy trì sinh mệnh bảy ngày sao?

Khanh Trần lắc lắc đầu, nâng Loan Phi dậy đến, đem dược thiện chậm rãi bón vào miệng nàng. Vô luận thế nào, cũng chỉ có cứu trước nói sau.

Qua không bao lâu, lông mi Loan Phi thật dài nhẹ nhàng giật giật, Khanh Trần thấp giọng kêu: “Loan Phi.”

Loan Phi ngực hơi hơi phập phồng, không giống như trước không hề động tĩnh, “Ừ” một tiếng, rốt cục mở mắt. Tựa hồ thích ứng một chút ánh sáng chói mắt trước mắt, ánh mắt nàng ngưng tụ trên mặt Khanh Trần: “Tỷ tử.....”

Khanh Trần mỉm cười: “Tình?”

Loan Phi nhìn nàng không nói lời nào, Khanh Trần mang tới một chút nước ấm: “Uống chút nước, sau đó đem cháo ăn, khôi phục một chút.”

Loan Phi cầm ly trà uống lên uống mấy ngụm nước, đột nhiên hỏi: “Từ An cung?”

Khanh Trần nói: “Ừ, là Từ An cung.”

Loan Phi nhìn về phía nàng: “Ta sao lại ở trong này? Tỷ tỷ sao lại ở trong này?”

Khanh Trần thản nhiên cười nói: “Ta nếu không ở đây, người có thể tỉnh lại sao?”

Loan Phi cúi đầu, trong mắt xuất hiện một chút thần sắc cảnh giác. Khanh Trần tiêm mi nhướng lên, thật là nữ nhi Phượng gia, tùy thời đều mang theo cảnh giác. Ngồi xuống bên cạnh đem cháo đưa cho nàng, đột nhiên linh cơ vừa động, lớn mật nói: “Cửu hoàng tử đưa giải dược thật là có hiệu quả.”

Loan Phi ngẩn ra, thần sắc phức tạp nhìn Khanh Trần, ngay tại thời điểm Khanh Trần nghĩ đến mình áp sai lầm rồi, nàng sâu kín nói: “Không phải trá xưng tự sát bỏ mình, đem ta xuất cung sao?”

Nguyên lai là tính toán như vậy, xuất cung về sau lại phục giải dược, hoặc là liền ở trong phủ cửu hoàng mai danh ẩn tích đến ngày sau. Khanh Trần nói: “Thái tử vì cứu người, cả hai người đều bị kinh đô vệ mang về cung, còn lại ta liền không biết. Ta chỉ biết nếu là hiện tại không phục giải dược, người liền thật là tự sát bỏ mình, mặc cho ai cũng cứu không được.”

Loan Phi mắt nhìn phía trước nói: “Thuốc này dùng liên tục một tháng cũng không chết, nếu không thể xuất cung, vì sao người phải tới đem ta cứu tỉnh?”

Khanh Trần mắt phượng sáng rọi: “Một tháng? Không ăn không uống một tháng, đem người chết đói, ly tâm nề hà thảo chỉ có thể bảo lãnh cho người bảy ngày bình an, hơn nữa người liền thành một khối cây khô.”

“Cái gì?” Loan Phi thân mình chấn động: “Người nói bậy!”

Khanh Trần cũng không cùng nàng tranh cãi: “Người tiện bảo ta nói bậy cũng vô phương.” Kỳ thật đạo lý này cũng không cần phải nói, ai có thể như vậy sống quá một tháng?

Loan Phi lặng im một lát, nói: “Dù vậy, hãn vẫn muốn người tới cứu ta.”

Khanh Trần thấp giọng nói: “Các người rốt cuộc muốn làm gì?”

Loan Phi nâng mắt, ánh mắt cảnh giác lại xuất hiện: “Hãn đưa cho tỷ tỷ giải dược, chẳng lẽ cái gì cũng chưa nói cho tỷ tỷ biết?”

Khanh Trần gật đầu nói: “Đúng vậy, hãn cái gì cũng chưa nói cho ta biết, chỉ vì giải dược này căn bản không phải hãn đưa, mà là ta tìm đến.”

Loan Phi mạnh mẽ ngẩng đầu, Khanh Trần lẳng lẳng nhìn nàng, tỷ muội hai người một ngồi một đứng, đưa mắt đối chọi. Loan Phi thần sắc phức tạp, Khanh Trần sắc mặt yên lặng, ánh mắt thâm u, không chút nào nhường nhịn: “Uống cho thái tử vì người không tiếc cùng hoàng đế xung đột, trong Trí Xa điện suýt nữa bị hoàng đế dưới cơn thịnh nộ chém chết, hiện tại người còn bị nhốt tại Tùng Vũ đài bế môn tư quá, người không phải từ đầu đến cuối liền một lòng muốn đẩy hãn vào chỗ chết?”

Loan Phi đáy mắt hơi động, nhưng lạnh lùng nói: “Người lừa ta.”

Khanh Trần thản nhiên nói: “Đúng vậy, binh bất yếm trá, người có thể lừa người khác, nên nghĩ đến luôn luôn có một ngày người khác cũng sẽ lừa người.”

Loan Phi trầm giọng nói: “Người muốn làm gì?”

Khanh Trần ngược lại hỏi: “Phụ thân biết việc này hay không, Phượng gia tham dự sao?”

Loan Phi nói: “Tham dự thì đã sao, không tham dự lại thế nào, chẳng lẽ người còn muốn hủy Phượng gia?”

Khanh Trần nói: “Hủy Phượng gia đối với ta có cái gì ưu việt? Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, ta chẳng lẽ còn cùng Phượng gia thoát được can hệ? Trong bụng người đã có bầu hai tháng, mặc kệ đứa nhỏ là của thái hay là của cửu hoàng tử, người làm mẫu thân cũng nên vì hãn mà ngẫm lại.”

Ngực Loan Phi chậm rãi phập phồng, hiển nhiên tâm tư mênh mông do dự không quyết, đột nhiên chậm rãi hỏi: “Tỷ tỷ là thay Thất hoàng tử mưu toan?”

Khanh Trần không nghĩ nàng hỏi ra một câu như vậy, đáy mắt thanh lưu thủy, lắc đầu nói: “Ta không vì ai, chỉ vì chính mình.”

“Chỉ vì chính mình?” Loan Phi lạnh lùng cười nói: “Nói rất đúng, ta cũng bất quá vì chính mình thôi, đương nhiên cũng vì Phượng thị.”

Khanh Trần vẫn lẳng lặng như cũ, nhưng là trong ánh mắt nhiều hơn một thương hại: “Cửu hoàng tử bày cờ, cho đến hôm nay, người đã là một viên cờ bỏ, nếu hôm nay ta không lấy được giải được, người ngẫm lại sẽ là thế nào. Thời điểm cần đến, hãn sẽ đem Phượng gia thành đá kê chân. Cho dù xuất cung, người cũng không thể quang minh chính đại gặp hãn, chẳng lẽ, người còn muốn hãn có thể cho người cùng ngồi cùng ăn?”

Loan Phi tự nhỏ mê luyện Cửu hoàng tử Dạ Thiên Minh, là một đoạn tình tố ai cũng không biết. Bất đắc dĩ Cửu hoàng tử cưới tỷ tỷ Tiêm Vũ, phu thê tình thâm nùng tình mật ý, thành tỷ phu của nàng, nàng cũng chỉ có thể xa xa nhìn, tự tư tâm sự. Nhưng mà ngày vui ngắn chẳng tày gang, Tiêm Vũ ốm chết, nàng lại cho rằng thanh thiên ban thưởng cơ hội, khi Cửu hoàng tử đau xót muốn chết, nàng tha thiết khuyên giải an ủi, săn sóc, thường xuyên mượn cơ hội bồi bên người. Tỷ muội các nàng vốn cực kỳ giống nhau, lâu ngày, Cửu hoàng tử cũng chậm chậm đối đãi nàng bất

đồng. Loan Phi từng không chỉ một lần tưởng tượng nàng có thể cùng người trong lòng cầm tay sóng vai, nhưng là biết mình thân là tu nữ, là không có khả năng được tứ hôn cùng hoàng tử, đành tích cực trợ giúp Cửu hoàng tử mưu toan, để một ngày kia hẳn có thể đăng vị, thành tựu tâm nguyện.

Nhưng mà cùng Khanh Trần nói chuyện, tựa như một thanh lợi nhận không chút lưu tình đem nàng một mảnh tình nguyện tấc tấc xé ra. Loan Phi hiểu rõ hoàng gia, đối với bản thân quyền luyến cửu hoàng tử cũng rõ như lòng bàn tay, địa vị cửu ngũ tôn, huynh đệ phụ tử còn có thể xuống tay, huống chi kẻ khác. Dạ Thiên Minh muốn đi lên ngôi vị hoàng đế, làm sao có thể sử để hậu cung xuất hiện một người từng cùng tiền thái tử bỏ trốn, trá tử, mạo danh kỳ diệu trở thành hoàng hậu? Ngón tay ngọc của Loan Phi gắt gao thu hồi, cầm góc chần, hàm răng cắn xuống, lại như trước vẫn chưa hết hy vọng, nói:“Hắn đáp ứng ta, cộng phú quý, đồng thiên hạ, hẳn sẽ không phụ ta.”

Dây dưa một cái chữ “Tình”, khắc sâu thần cốt, lăm tẩn thương sinh, Khanh Trần chỉ cảm thấy không thể nhìn thấu. Dưới con mắt nàng, Loan Phi cùng Cửu hoàng tử dữ dội tương tư, chẳng những đã tâm ấn sâu cũng giỏi về mưu lược, chỉ là Loan Phi là nữ nhân, mà Dạ Thiên Minh là nam nhân. Nữ nhân vì nam nhân, tại đây từng bước thượng, sai một ly, đi một ngàn dặm.

Nàng không thể ở trong này lâu dài, nói đến tận đây, cũng kém không nhiều lắm, không bằng để cho Loan Phi nghĩ lại, đứng dậy nói:“Hoặc là ngày nào đó để cho chính hắn nói cho người nghe đi. Hiện tại tạm thời không có người biết người đã tỉnh lại, chính người phải cẩn thận, ta phải đi, không thể ở lại với người.” Dứt lời đi ra thiên điện, đem cửa điện khẽ đóng, phân phó thị vệ bên ngoài giữ nghiêm, bất luận kẻ nào cũng không thể đi vào.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tắc Tắc Phân Phân Từng Bước Bỏ Cục

Dọc theo con đường đá rộng rãi mà bằng phẳng, Khanh Trần bước nhanh hướng Noãn các mà đi. Qua tiền điện hậu cung là quảng trường liên tiếp, Tử Cấm thành có vẻ cực kỳ trống trải, tựa hồ chỉ có một người là nàng đi qua nơi này, vĩnh viễn cũng đi không đến đâu.

Khanh Trần muốn thừa dịp còn chưa quá mệt mỏi đem việc nên làm làm xong, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, nếu không nàng sợ mình rất nhanh mất đi tìm tòi ý tưởng cùng dũng khí nghiên cứu, phải đi mặc sự việc tự sinh tự diệt phát triển.

Ngày xưa đến nơi thảo luận chính sự, tấu chương của vài vị nội các đại thần đều từ tay khác nữ quan khác đến làm, nhìn thấy Khanh Trần tự mình đến đây, tiểu thái giám hầu hạ bên ngoài có chút ngoài ý muốn. Khanh Trần không có tiến vào nơi thảo luận chính sự, nói với trong đó hai người: “Các người đi đem sổ con của vài vị đại nhân lấy đến, sau đó thỉnh tả tướng đại nhân đi ra đây một chút.”

Hai người đáp ứng rồi đi, trong chốc lát mang ra một hộp gỗ bọc gấm thêu bằng tơ vàng, mặt trên có khóa, giao cho Khanh Trần. Phượng Diễn đi ra nhìn thấy Khanh Trần, Khanh Trần lên tiếng: “Phụ thân.”

Phượng Diễn từ khi Khanh Trần tạm chức tu nghị chỉ lén gặp qua một lần, giao cho vài câu hướng sự gia tộc, thấy Khanh Trần thân nhiên liền cũng không nói gì thêm, lúc này từ cười nói: “Nguyên lai là Khanh Trần.”

Khanh Trần nói: “Phụ thân thỉnh dời bước nói chuyện.”

Phượng Diễn theo nàng rời đi đình viện, hỏi: “Hoàng đế có cái ý chỉ gì?”

“Không phải.” Khanh Trần hỏi: “Mẫu thân gần nhất thân mình ra sao?”

Phượng Diễn gật đầu: “Vẫn phục thuốc con kê, hiệu quả không sai.” Khí độ Thừa tướng tuy là đã sớm dưỡng thành từ lâu, lúc này xem ra, nếu không mang theo kiêu hoành quyền thần lại có thêm vài phần thân thiết.

Khanh Trần nói: “Chuyện của Loan Phi, phụ thân cùng các ca ca vẫn gạt nàng đi?”

Phượng Diễn giận dữ nói: “Nếu nàng biết sợ là thân mình chịu không nổi, chỉ là sợ cũng lừa không được bao lâu.”

“Vâng.” Khanh Trần gật đầu: “Loan Phi đã tỉnh.”

Phượng Diễn cước bộ dừng lại một chút, trên mặt vẫn còn bình tĩnh, thấp giọng hỏi: “Thật sao?”

Khanh Trần nhìn hẩn một cái: “Ta còn chưa có nắm chắc cho hoàng đế biết, phụ thân muốn đi trước cùng cửu hoàng tử nói chuyện một chút hay không, xem hẩn muốn như thế nào?”

Phượng Diễn ánh mắt sâu xa khẽ nâng, chậm rãi nói: “Con đều biết hết?”

Khanh Trần bất động thanh sắc nói: “Loan Phi nói cho ta.” Nghe được Phượng Diễn nói những lời này, xem ra Phượng gia ở mặt ngoài bốn phương khéo đưa đẩy, trên thực tế cùng cửu hoàng tử mới là nhất mật liên minh, âm thầm kinh doanh không biết đã bày ra bao nhiêu sự tình, lúc này mưu hãm thái tử, bất quá chỉ là một cái bắt đầu thôi.

Thiên không chậm rãi nổi lên mây đen, càng nặng nề, trầm thấp, xem ra rất nhanh sẽ có một hồi tuyết buông xuống đại địa. Bốn phía lại không giống như trước rét lạnh, chính là như trước không thể thiếu trầm ám khí, ngưng trệ ở phía trên Tử Cấm thành thật lâu không tiêu tan.

Phượng Diễm nhíu mày:“Loan Phi như thế nào lúc này tỉnh lại, chẳng lẽ là Cửu hoàng tử đưa sai thuốc?”

Khanh Trần hỏi ngược lại:“Thật là khi nào tỉnh, một tháng?”

Phượng Diễm sắc mặt nặng nề, nói:“Có thể kéo dài một tháng, vì phụ sẽ nghĩ cách đem nàng xuất cung, lúc này cũng không dễ vọng động.”

Nếu không phải Khanh Trần phát hiện ‘ly tâm nề hà thảo’, kế hoạch của bọn họ cũng coi như chu đáo, lúc này Loan Phi hẳn là sớm bị mang đi, hóa thành một người khác. Người định không bằng trời định, Khanh Trần khoe môi khinh dương, cả người tựa hồ mang theo một chút trầm tĩnh ý tứ hàm xúc:“Phụ thân khi đó sợ là mang một cỗ thi thể đi ra ngoài đi.”

“Là sao?” Phượng Diễm quay đầu nhìn nàng.

Khanh Trần cười cười:“Nữ nhi mặc dù y thuật không cao minh, nhưng lại biết độc tính ly tâm nề hà thảo này, bảy ngày mà chưa giải, Loan Phi hôm nay còn bất tỉnh, sợ là sẽ không bao giờ tỉnh. Điểm này, Cửu hoàng tử chẳng lẽ không nói cho phụ thân?”

Phượng Diễm đáy mắt mạnh mẽ hiện lên một đạo tinh quang, bị Khanh Trần đặt ở trong mắt. Sau đó, Phượng Diễm lại trầm giọng nói:“Loan Phi tỉnh lại lại có tác dụng gì.”

Mắt Phượng Diễm vẫn nhẹ nhàng mị mị một chút, ý tại ngôn ngoại, Loan Phi đã thật sự chết, tỉnh lại chẳng những đối với sự tình không có trợ giúp, ngược lại khả năng liên lụy Phượng gia. Phượng Diễm ý tứ thật sự là rõ ràng.

“Loan Phi là người của Phượng gia.” Khanh Trần thản nhiên nói:“Há có thể bị người lừa dối lợi dụng? Cửu hoàng tử đây là khi dễ Phượng gia không người sao?”

Phượng Diễm nói: “Cửu hoàng tử cùng Phượng gia có quan hệ sâu xa đã lâu.”

Khanh Trần nói: “Phụ thân nói vậy coi như hiểu biết người này, thỏ khôn tử, chó săn phan, phi điều tần, lương cung tàng, Khanh Trần lại không biết Cửu hoàng tử có phải người như thế hay không?” Vấn đề này coi như không cần trả lời, chuyện tình Loan Phi đã rõ ràng đáp án. Phượng Diễm làm người như thế, sợ là so với nàng càng có thể phỏng đoán cách làm việc của Cửu hoàng tử.

Không biết chân ai giẫm phải cành cây khô, “Răng rắc” một tiếng, trong bầu không khí yên tĩnh rét lạnh phá lệ chói tai. Phượng Diễm đột nhiên cười nói: “Xem ra Khanh Trần là đến làm thuyết khách cho thất hoàng tử đây.”

Không nghĩ lại đều là một cái luận điệu, chính nàng cùng Dạ Thiên Trạm quan hệ thật có điểm tấy cũng tấy không rõ. Loan Phi là con cò Phượng Diễm áp ở trên người cửu hoàng tử, còn nàng là một con cò hăn cân nhắc đặt bên Dạ Thiên Trạm đi, chính là người đánh cò, ai ngờ ai là ai? Khanh Trần cũng không chấp nhận, ngược lại trên mặt đậm cười chân thành không thay đổi càng thêm vài phần phong tư làm người ta hoa mắt: “Theo ta thấy, vẫn là không nên nhúng tay vào chuyện này nhiều. Hiện tại thò tay khuấy nước còn sớm, lúc này thiên hạ, dù sao còn ở trong tay hoàng đế, ai cũng chiếm không được. Nếu thực là vì Phượng gia mà suy nghĩ, không bằng giống phụ thân ở mặt ngoài vậy, hoà hợp êm thấm, lấy tịnh chế động, mới là kế sách tốt nhất.”

Phượng Diễm ý vị thâm trường nhìn Khanh Trần, Khanh Trần nhướng mày, thông dong tinh tuệ, buổi nói chuyện này khiến cho Phượng Diễm đối với nữ nhi này nhìn bằng cặp mắt khác xưa, đối với ý kiến của nàng cũng cảm thấy hứng thú: “Vi phụ lại muốn nghe xem, con cảm thấy Phượng gia hiện tại nên làm thế nào cho phải?”

Khanh Trần liếm mi thần nhiên:“Này sinh mới sinh, mũi nhọn phương lộ, lúc này mang tất cả tiền vốn áp lên một người, một khi tính sai, khác nào tất cả trứng trong giỏ đều bị đập vỡ. Không bằng chậm rãi chờ đợi hắc mã trở hết tài năng, lại nghĩ cách khống chế, chẳng phải nhiều phần thắng hơn sao? So với lúc này tự mình nhập cục, tốt hơn nhiều.”

Phượng Diễn vừa lòng cười nói:“Không hổ là huyết mạch Phượng gia, lão phu không có nhận sai nữ nhi.” Phượng Diễn mặc dù từ chối cho ý kiến, nhưng trong lời nói đã có động tâm, Phượng thị nếu có thể đứng trung lập giữa các thế lực, ít nhất chặt đi của Dạ Thiên Minh một cánh tay, hết thấy vẫn như cũ bị vây trong một loại cân bằng.

Khanh Trần biết rõ đạo lý chỉ vì tham nhiều trước mắt mà hỏng việc, cũng cũng không kỳ vọng Phượng gia hiện tại có thể tương trợ to lớn với Dạ Thiên Lăng, đây gọi là gia tộc, vốn cũng không phải là thứ đáng giá để nàng tin cậy.

Có lẽ nhiều năm chính nữ nhi cầu hãn, liền thành việc hối hận nhất của Phượng Diễn cũng nói không chừng, Khanh Trần ánh mắt quang hoa lóe sáng như ngọc, nhìn chân trời xa xa. Ván cờ biến ảo, thiện ác đúng sai tự tại lòng người, nói cũng không thể nói nhiều.

Những bông tuyết nhốn nháo rồi cục lặng yên rơi xuống, nhiều điểm phi vũ, bao phủ tường cao trong sáng màu son, mang đến nhân gian một phong cảnh khác, không biết xuân sang năm sẽ là dạng gì. Khanh Trần phất tóc gạt tuyết, nói với Phượng Diễn: “Hết thấy còn muốn phụ thân tự hành quyết đoán, Khanh Trần phải về Trí Xa điện, hoàng đế còn chờ .”

Phượng Diễn gật đầu nói:“Nay ngươi ở bên người hoàng đế, cũng tiện rất nhiều, làm việc nhớ chú tâm.”

Khanh Trần cười:“Đây chẳng phải là điều phụ thân muốn sao?” Dứt lời xoay người, áo lông cừu nguyệt sắc ở dưới tuyết xoay người vẽ nên một

đường hình cung, như lan chỉ khinh dật, lại như đào mộc ôn tú, dưới ánh mắt nghi hoặc của Phượng Diễn, trong nháy mắt đã biến mất ở trong tuyết.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Lưu Luyện Si Mê Ân Oán Nhiều

Trận tuyết đầu đông đón gió bay lá tả, như bạc vụn lạn ngọc bay đầy trời đầy đất, rất nhanh liền ở trên tầng tầng cành lá bám vào như ngân trang tố khóa, mái cong lúc này xem ra phá lệ có chút thanh cao, hàn ý một mảnh.

Hoàng đế lúc này đang nghỉ ngơi, Khanh Trần cũng là không vội mà về Trí Xa điện, dọc theo kinh tuyết phi vũ chậm rãi độc hành. Quay đầu nhìn lại, phía sau lưu một hàng dấu chân mờ nhạt, chứng minh nàng từng đi qua.

Khanh Trần không khỏi cười, từng bước một ở trong tuyết vòng vo vài vòng, dưới chân chậm rãi vẽ nên một đóa hoa, nhảy lui lại mấy bước, nàng cười tủm tỉm đứng nghiêng đầu thưởng thức. Nhìn một lát, chợt thấy có chút không được tự nhiên, vừa ngẩng đầu, cách đó không xa trên một tảng đá cạnh lương đình xây trên núi giả, một bóng người mặc áo choàng màu đỏ, đứng trong tuyết lẳng lặng nhìn bên này. Con mắt dài nhỏ thêm vài phần mỉa mai hoặc cười, bạc môi tà mên mang theo một tia mềm mại cùng tà ý, cùng băng tuyết lại không mưu mà hợp.

Tuyết ảnh kia yêu mỹ chói mắt, Khanh Trần có ý tưởng muốn lách mình trốn đi, nhưng mà trốn đã không kịp, người nọ đã dọc theo đường nhỏ trên núi đá cất bước đi xuống, thẳng hướng nàng đi tới.

Khanh Trần trong lòng ôm số con thật chặt, thản nhiên thi lễ: “Cửu hoàng tử.”

Cửu hoàng tử Dạ Thiên Minh đứng ở trong tuyết, nhìn dáng người nàng bọc trong váy áo lông cừu, trong lúc nhất thời bối rối nghĩ đến Phượng

Tiêm Vũ một lần nữa đứng ở trước mặt mình, nhưng mà ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt kia, tuệ mâu đảo mắt, rõ ràng là lại một người khác.

Khanh Trần mỗi lần nhìn thấy Dạ Thiên Minh trong lòng luôn luôn có cảm giác thập phần kỳ quái, cũng may có người khác ở bên, cũng thoát được, độc thân như thế vẫn là lần đầu tiên. Trong lòng nghĩ hắn cùng Phượng gia là một loại, ẩn ẩn bất an, thấy Dạ Thiên Minh không nói một lời, nhìn không được kinh ngạc ngẩng đầu, đón một đôi mắt đầy ắp dột lộ vẻ thất vọng, chính là không chuyển mắt nhìn chăm chăm nàng.

Hắn đến trước mặt cũng không nói gì, Khanh Trần cũng không biết cùng hắn có liên quan gì, chỉ phải đứng đó nhìn hắn. Dạ gia sinh vài nam tử, người người đều là nhân trung long Phượng, nhưng muốn nói đẹp, Dạ Thiên Minh là nhất. Làn da trắng nõn, đôi mắt dài nhỏ, lúc nào cũng hết sức xinh đẹp mê hoặc, thân mình cao gầy, mi dài môi đỏ, đôi mắt u ám nhìn người, tựa hồ luôn có vô số mị quang nhất tề phóng tới, vạn phần mê say. Một nam nhi dung mạo đẹp đến như thế, sợ là ngay cả nữ tử cũng muốn mặc cảm.

Áo choàng màu đỏ một góc theo gió phấp phới một chút, dưới sắc trời âm trầm ánh tuyết trắng càng quý dị, Dạ sóng mắt Thiên Minh lâng lâng có quang âm biến ảo sâu cạn, Khanh Trần ấn tượng sâu vô cùng cái loại dây dưa tràn ngập tối tăm này, nùng ấm lại sinh ra vài phần sát khí, làm người trong lòng không yên. Khanh Trần không muốn cùng hắn đối mắt tiêu hao, lui từng bước, nói:“Cửu hoàng tử không có gì việc gì phân phó, Khanh Trần cáo lui trước.”

Dạ Thiên Minh đẩy mắt hoảng hốt, lập tức đuổi kịp nàng:“Đi chỗ nào?”

Khanh Trần thản nhiên nói:“Tự nhiên là Trí Xa điện.”

Dạ Thiên Minh thấy nàng cố ý cùng chính mình tạo khoảng cách, nói:“Sao phải trốn tránh ta?”

Khanh Trần chấp lễ đáp: “Cửu hoàng tử cũng không phải mãnh thú hồng thủy, Khanh Trần cần gì trốn tránh?”

Dạ Thiên Minh bước đi đến, nghiêng đầu nhìn nàng một cái: “VẬY LIỀN theo giúp ta một chút.”

Khanh Trần chỉ cảm thấy trong ánh mắt kia có mị hoặc nói không ra, không né mới là giả, lấy cớ nói: “Khanh Trần còn muốn về Trí Xa điện phục mệnh, Cửu hoàng tử nếu là không mang người theo, Khanh Trần sai người đi thông truyền một tiếng.”

Dạ Thiên Minh lại nói: “Nàng là muội muội Tiêm Vũ, tính ra ta cũng là tỷ phu của nàng, Loan Phi thấy ta đều lấy gọi tỷ phu, nàng lại cứ một câu Cửu hoàng tử?”

Khanh Trần mi sắc mềm nhẹ, cúi mâu không nhuyển không cứng nói: “Tỷ phu vì sao không thay tỷ tỷ đi gặp Loan Phi đi? Lại ở đây tranh luận.” Tỷ phu hai chữ cố ý nhấn mạnh một chút, khiến người nghe khác thường lại nói không nên không đứng chỗ nào.

Ánh mắt kia hơi hơi mị một chút, áo choàng màu đỏ đẹp hết sức yêu mị, không biết là do đang ở nơi băng thiên tuyết địa hay là điều gì khác, Khanh Trần cảm thấy bốn phía lạnh lẽo, phá lệ yên tĩnh, tĩnh đến cơ hồ ngay cả tiếng tim mình đập cũng nghe thấy, lạc tuyết thật dày phủ xuống, cũng không thể che giấu.

Mưu đồ bí mật, Dạ Thiên Minh trong lòng tất nhiên là rõ ràng, bất quá, kỳ hạn bảy ngày đã đến, sự tình Loan Phi đã thành kết cục đã định, cũng không băn khoăn, khóe miệng tà tà cười: “Ta đang muốn đi gặp, không nghĩ lúc này lại gặp nàng.”

Khanh Trần không biết trong hồ lô hẩn đến tột cùng bán cái gì, lẳng lẳng không nói.

Dạ Thiên Minh đưa tay phất, áo choàng trên người đón gió tản ra: “Không ngại cùng ta đi.” Đạp tuyết hướng Từ An cung mà đi.

Khanh Trần thấy hắc nói đi liền đi, thật ngoài ý muốn, nghĩ nghĩ chung quy không yên lòng, vẫn là theo sau.

Loan Phi nguyên khí chưa hồi phục, từ khi Khanh Trần đi rồi một người yên tĩnh nằm ở trên giường, sự tình mơ màng trong lòng chìm nổi không ngớt, cũng không giống bình thường trí mưu từng sinh, có thể giải được tử cục trước mắt này. Đột nhiên nghe được ngoài cửa có tiếng vang nhỏ, là có người lại vào trong phòng, nàng nhắm mắt nín thở, tựa như cùng lúc trước hôn mê giống nhau, nhìn không ra dấu vết.

Khanh Trần cùng Dạ Thiên Minh vào trong phòng, thấy Loan Phi đang ngủ, lưu tâm thần sắc Dạ Thiên Minh. Dạ Thiên Minh trong mắt tà khí thanh nhiên không biết khi nào bao trùm nồng đậm khiến người hít thở không thông, Khanh Trần nghe được hắc thấp giọng gọi: “Tiêm Vũ.”

Ngoài ý liệu như vậy, Khanh Trần chưa từng gặp qua Tiêm Vũ đã chết, nhưng theo đủ loại ngôn hành Dạ Thiên Minh mà xem xét, thật sự là đối với nàng yêu thương thâm thiết. Lúc này Dạ Thiên Minh cảm thấy rõ ràng chút, ách thanh nói với Khanh Trần: “Nàng cũng biết hôm nay, là ngày giỗ tử tử nàng.”

Trong lòng Khanh Trần như bị câu nói của hắc làm đau kịch liệt mang một trận buồn khổ, chẳng trách Đoan Hiếu Thái Hậu từng nói “Triều đại nhưng lại mang chút tình loại”, theo hoàng đế đối với Liên phi, thái tử đối với Loan Phi mà xem, nam tử Dạ gia thật là người người si tình. Nhưng si tình Dạ Thiên Minh đối với Tiêm Vũ, làm cho Loan Phi lại khó tránh khỏi bạc hạnh, Khanh Trần nhìn hắc, nói: “Nếu như thế, tử phu không ngại hỗ trợ tìm giải được ly tâm nề hà thảo, an ủi tử tử trên trời có linh thiêng.”

Dạ Thiên Minh đẩy lòng rung mình, trên người lộ ra một tia hơi thở nguy hiểm, nhưng rất nhanh liền dấu đi, nói: “Ta như thế nào lại có cái loại giải được đó?”

Khanh Trần thấy hần phủ nhận, nói “Như thế nào lại có giải được đó”, từ từ cảm khái nói: “Xem ra sang năm hôm nay sẽ thành ngày giỗ Phượng gia tử muội hai người, Tiêm Vũ tử tử dưới cửu tuyền mà biết, không biết sẽ có cảm tưởng gì.”

Trong con mắt hẹp dài của Dạ Thiên Minh ẩn ẩn có chút tức giận hiện lên: “Nàng nói cái gì?” Nhưng mà Khanh Trần lại ở lúc hần cảm tức lơ đãng cười, mặt mày lộ ra bóng dáng Tiêm Vũ, tuy ít đi một phân tiêm nhược bất lực lahi hơn nhẹ thanh uẩn linh tuyến, khiến đáy lòng hần hạo nhiên khí bốc lên, làm mắt hần đui mù.

Ngay khi Dạ Thiên Minh không phân rõ ràng, Khanh Trần nhìn Loan Phi an tĩnh nằm, không biết nàng hiện tại là tỉnh hay là ngủ, thản nhiên nói: “Tỷ phu là người thông minh, ta cũng không vòng vèo, ngay từ đầu, tỷ phu không nghĩ sẽ tới đưa cho Loan Phi giải được đi.”

Thoại bản nên đáp “Phải” Hoặc “Không phải”, Dạ Thiên Minh nhìn Loan Phi liếc mắt một cái, lại đem ánh mắt âm nhu quay lại Khanh Trần: “Loan Phi nói qua có thể vì ta làm bất cứ chuyện gì, sinh tử không ngại, còn muốn giải được làm cái gì?”

Khanh Trần thoáng nhìn lông mi Loan Phi hơi hơi rung động, không nghĩ để cho Dạ Thiên Minh phát hiện Loan Phi đã tỉnh, chậm rãi hướng bên cửa sổ đi đến, Dạ Thiên Minh muốn nhìn nàng, liền đưa lưng về phía Loan Phi. Khanh Trần đưa tay đem cửa sổ đẩy ra, liếc mắt một cái có thể nhìn ra ngoài, cũng là phòng ngừa có người rình coi. Trong Thiên điện ít có người đi lại, hành lang dài một mảnh im lặng, chỉ có âm thanh tuyết rơi tất tất tốt tốt lọt vào tai, có vẻ phá lệ thanh tịch.

“Thật không hiểu tỳ phu là đa tình hay là vô tình.” Khanh Trần không phải không có chàm chọc nói: “Có mặc dù chết cũng không oán trách, nhưng lại chết vô lý như vậy, tuy là tỳ muội, xem ra mệnh lại không giống nhau. Đáng thương Loan Phi hi sinh cho người, trong lòng tỳ phu chẳng lẽ vốn không có một tia thương tiếc?”

Dạ Thiên Minh hí mắt mỉa tình, bạc môi lạnh lẽo mân thành đường thẳng tắp: “Ai có thể thay thế được Tiêm Vũ?” Hắn đi bước một hướng bên người Khanh Trần đi tới: “Bất quá nàng thật ra so với Loan Phi càng giống Tiêm Vũ.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Tình Từ Đáy Lòng Tự Biết Khổ

Khanh Trần nhìn bóng dáng yêu dã của hân dần dần đến gần, cảm giác nguy hiểm cũng càng ngày càng trầm trọng. Nàng lui về sau từng bước, phát hiện phía sau đã là tường trắng không thể lui nữa. Dạ Thiên Minh không có bởi vậy mà dừng lại, thẳng đem nàng bức đến dựa vào tường, tay trái chống lên, đem hai người vòng trong một không gian nhỏ hẹp, nhìn chăm chăm Khanh Trần nói: “Nữ nhân giống Tiêm Vũ, ta sẽ không bỏ qua, nàng một ngày nào đó sẽ là của ta.”

Khanh Trần mắt phượng trầm lãnh, nhìn thẳng vào mắt hân, thâm u thanh linh lại hết sức căng thẳng lưng duệ, nhưng lại khiến cho Dạ Thiên Minh sửng sốt, thời điểm tranh đấu tinh thần dữ dội như vậy, nữ nhân này cư nhiên còn giữ được bình tĩnh vững như bàn thạch, thật sự là hiếm thấy. Nghe được thanh âm Khanh Trần trầm thấp nhu nhã không chút cảm tình nói: “Sau khi dùng xong rồi liền một cước đá văng đi? Cừu hoàng tử tính toán thật tốt.”

Dạ Thiên Minh trên mặt hiện lên tà mị cười: “Chờ ngày thành nữ nhân của ta nói sau cũng không muộn.”

Khanh Trần không giận mà cười, ngọc dung cười gian ung dung nghiêm nghị, làm người không dám nhìn gần: “Cừu hoàng tử không ngại liền thử xem, nói không chừng kết quả là ‘biết vậy chẳng làm’.”

Dạ Thiên Minh thân mình áp về phía trước: “Muốn hay không hiện tại liền thử xem?”

Khanh Trần đem hòm gỗ nhỏ giơ lên phía trước nhất chống đỡ, gần từng chữ một: “Cẩn thận sỗ con của hoàng đế, nếu là làm hỏng rồi, Cửu hoàng tử xin ai tha thứ đây?”

Dạ Thiên Minh nhìn xuống nhìn hòm gỗ nhỏ ngăn giữa hai người, rảnh rồi đưa tay áp chế nó: “Ta không được tha thứ, nàng cũng không góc đầu lên được.”

Khanh Trần đuôi lông mày nhẹ nhàng nhướng lên: “Chuyện thái tử, không biết Cửu hoàng tử tự hỏi ở nơi hoàng đế có gánh vác được phần nào?”

Dạ Thiên Minh chậm rãi thẳng đứng lên nói: “Ta gánh vác vài phần, Phượng gia cũng còn có vài phần, quận chúa sẽ không đi tự bộc việc xấu trong nhà đi? Còn nhiều thời gian, bốn hoàng tử không vội.”

Trong Từ An cung Khanh Trần biết hẳn cũng không dám xằng bậy, Khanh Trần lạnh lùng đem hòm trầm xuống: “Việc xấu của Phượng gia điểm ấy trong nhà cùng hoàng gia so sánh với, bất quá ai cũng hiểu rõ thôi, cửu hoàng tử vẫn nên tự trọng thì hơn.”

Dạ Thiên Minh đáy mắt không ngờ sinh ra vài phần nhu tình, nhìn khuôn mặt đẹp tuyệt kia: “Nàng muốn nói ta vô tình, tả tướng cũng không kém đi. Trở về chuyển cáo tả tướng, nói ta sẽ không bạc đãi Phượng gia, tang nữ đau đớn, đều có được lợi ích tương đương, tuyệt không để hấn lỗ vốn. Bất quá cũng nói cho hẳn, nữ nhi hiện nay của hẳn, bốn hoàng tử cũng muốn định rồi.”

Khanh Trần thanh lệ tố nhan so với tuyết ngoài cửa sổ càng muốn lạnh nhạt, chậm rãi nói: “Trên đời này thứ gì người muốn, vị tất liền có thể có được.”

Trong mắt yêu mỵ của Dạ Thiên Minh kia hơi hơi nhảy dựng, nổi lên nhiều điểm huyết sắc mê hoặc lòng người, ôn nhu nói: “Vậy nàng chưa hiểu

nam nhân, nam nhân nếu thật muốn một nữ nhân, vốn không có ai chống đỡ được.” Dứt lời nhìn Loan Phi trên giường liếc mắt một cái, đáng tiếc nữ nhân này biết được sự tình thật sự nhiều lắm, áo choàng trên người run lên, đập trên mình Loan Phi: “Tiêm Vũ thích nhất màu đỏ, lấy thứ này đưa Loan Phi đi đi.” Lập tức cũng không quay đầu lại, bước ra khỏi phòng.

Khanh Trần đưa tay đóng cửa sổ, mới phát hiện trong lòng bàn tay mình kỳ thật đã đầy mồ hôi lạnh li li, Dạ Thiên Minh đối với Tiêm Vũ si tình cơ hồ đã trở thành một loại trạng thái vận vẹo, nữ nhân giống Tiêm Vũ đều không buông tha, nếu ở hiện đại, Khanh Trần thật sự muốn đề nghị hãn đi gặp bác sĩ tâm lý. Giương mắt nhìn lại, Loan Phi nằm lẳng lẳng, một chút tiếng vang cũng không thấy, trong lòng hơi hơi bất an, tiến lên nhìn nàng. Đã thấy Loan Phi nhắm chặt hai mắt, ngửa mặt nằm, áo choàng đỏ thắm Dạ Thiên Minh lúc gần đi lưu lại ở trên người nàng, ngọc dung trắng bệch. Khanh Trần liếc mắt một cái nhìn tay Loan Phi, gắt gao, giống như dùng hết lực lượng toàn thân cầm lấy kiện áo choàng, ngón tay thon gầy đột ngột tái nhợt, cơ hồ là muốn gãy.

Khanh Trần nhìn tình hình này, biết Loan Phi quả thật vẫn tỉnh, từng câu từng chữ Dạ Thiên Minh nói nàng đều nghe vào trong tai, không khỏi bội phục Loan Phi thế nhưng có thể ẩn nhẫn. Nhớ tới Dạ Thiên Minh mới nói, đối với Loan Phi có thể nói là một búa nặng nề đánh vào tâm, nếu đổi lại nữ tử bình thường, sợ rằng đã sớm khóc mắng đứng lên, mà Loan Phi im lẳng như thế, im lẳng giống như đã muốn chết đi, đã muốn quên, không hề cảm giác.

Không biết nói cái gì cho phải, lông mi Loan Phi run nhè nhẹ, một đạo nước mắt trong suốt từ khóe mắt nàng lẳng yên chảy xuống, nháy mắt biến mất ở tóc mai, trên mặt để lại một tia dấu vết dài.

Khanh Trần không đành lòng, nhẹ giọng gọi: “Loan Phi, không đáng vì hãn mà khóc.”

Loan Phi không chịu đáp ứng, ngực phập phồng lợi hại, hiển nhiên cực lực khống chế bản thân, rốt cục một lát sau, chậm rãi mở to mắt, trong mắt đã không phải nước mắt liên liên, mà thay vào là ánh mắt rét lạnh trống rỗng. Nàng cố hết sức ngồi dậy, đem kiện áo choàng kia hung hăng ném: “Ta nhưng lại tin hãn, trong lòng hãn nguyên lai chỉ có Tiêm Vũ, cho tới bây giờ cũng không có ta.”

Khanh Trần đưa tay an ủi nói: “Yêu hận của hãn đã không phải cảm tình thường nhân, chớ lại vì hãn dây dưa, thật là hại chính mình, bây giờ nên nghĩ về mình cùng đứa nhỏ đi.”

Nghe nàng nhắc tới đứa nhỏ, Loan Phi tựa hồ theo cảm xúc chính mình ngẩn ra: “Đứa nhỏ..... Tỷ tỷ, thái tử hãn..... Đến tột cùng ra sao?”

Khanh Trần nói: “Trước mắt bị giam ở Tùng Vũ đài, không biết hoàng đế có ý tứ gì, bất quá thoát nhìn sẽ không phạt quá nặng.”

Loan Phi nhớ tới thái tử ngày xưa đối đãi sủng ái có thêm, cảm thấy chua xót không thôi, đối với Dạ Thiên Minh là hận thật sâu, đối với thái tử là áy náy. Nhưng sai là sai, bây giờ làm gì cũng là mất bò mới lo làm chuồng, nàng giống như hạ quyết tâm, nói với Khanh Trần: “Tỷ tỷ, cầu người giúp ta, ta mặc dù làm chuyện không thể tha thứ, tốt xấu gì cũng muốn thay thái tử lưu lại huyết mạch.”

“Đứa nhỏ là của thái tử?” Khanh Trần hỏi. Loan Phi gật đầu.

Mặc dù là như vậy sợ cũng tránh không được hoàng đế xử phạt, chỉ có đưa nàng xuất cung, Phượng Diễn đã biết Loan Phi tình, nhưng là thái độ ái muội không rõ, Phượng gia sợ không thể trở về. Khanh Trần cúi đầu suy tư, nhất thời cũng nghĩ không ra cái biện pháp chu toàn nào. Loan Phi thấy nàng trầm ngâm không nói, lẳng lặng nói: “Tỷ tỷ kỳ thật nên đem ta giao cho hoàng đế xử trí.”

Khanh Trần thấy nàng mặt không chút thay đổi, hoàn toàn mất đi thần thái rạng rỡ ngày xưa, mặc dù thấy nàng cùng Dạ Thiên Minh mưu hãm thái tử là sai, nhưng là không đành lòng thấy chết mà không cứu được, Dạ Thiên Minh đã sớm có tâm giết người diệt khẩu, đó là vô luận như thế nào cũng sẽ không để nàng còn sống.

Nói: “Nếu biết người đã tỉnh, Cửu hoàng tử sẽ bỏ qua người sao? Tốt nhất đó là nghĩ cách lặng lẽ đưa người xuất cung, nhưng nhất định phải phí chút công phu, người thử ngẫm lại, xem bây giờ làm sao mới chu toàn.”

Loan Phi nhẹ nhàng cúi đầu, Khanh Trần không có nhìn đến cặp mắt nàng, ánh mắt thương tâm, thất vọng, sau lưng tụ tập nồng đậm cừu hận. Đó là do cực độ yêu thương sinh thành hận, yêu sâu đậm, hận có bao sâu, làm một nữ nhân thời điểm yêu cùng hy sinh bị giẫm lên dập nát, nếu còn có thể sinh tồn cũng chỉ còn nghiêng răng cắn hận.

Loan Phi ở trên giường dập đầu với Khanh Trần: “Tỷ tỷ đại ân đại đức, Loan Phi không thể báo đáp.....”

Khanh Trần nâng tay kéo nàng dậy: “Người gọi ta một tiếng tỷ tỷ, ta như thế nào nhìn người mặc kệ, nhưng là có chuyện người phải đáp ứng ta.”

Loan Phi nói: “Tỷ tỷ mời nói.”

Khanh Trần nói: “Ngọn nguồn việc này người phải cùng thái tử nói rõ ràng, trong lòng thái tử, đối với người là một mảnh chân tình, chớ lại lừa bịp hấn, bị người lừa gạt thống khổ bao nhiêu người cũng biết.”

Loan Phi trầm mặc một chút, nói: “Gặp thái tử sợ là không thể, ta sẽ viết một phong thư đưa cho hấn. Hấn nếu đối với ta chết tâm, ở trước mặt hoàng đế thành ý ăn năn, còn có thể bình an làm thái tử Thiên triều, Dạ Thiên Minh còn không có nhanh như vậy có thể đoạt vị.”

Khanh Trần tìm giấy bút đến, Loan Phi có chút suy tư, huy bút mà viết, viết chính nàng kinh ngạc cầm lên, trong mắt lại rơi đầy lệ, không biết lệ này là vì thái tử, hay là vì chính nàng mà khóc. Loan Phi thương tâm một trận, đem thư cất cẩn thận, lại chậm rãi suy tư viết ra danh sách đưa cho Khanh Trần: “Tỷ tỷ, đây là Dạ Thiên Minh trong triều an bài nhiều năm qua, ta chỉ biết như vậy, tỷ tỷ ngày sau có thể sử dụng .”

Khanh Trần tiếp nhận, mặt trên không hề thiếu người quan trọng trong kinh, cũng có mấy vị quan ngoại tỉnh, đem hai phong thư cất trong tay áo: “Thả lỏng tâm tính, có thời cơ thích hợp, ta sẽ tới tìm ngươi.”

Loan Phi gạt đầu, nhìn Khanh Trần ra cửa, quật cường lúc trước rốt cục hỏng mất, chậm rãi ngồi xổm xuống, ôm chân ức thanh khóc rống lên.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Biển Cát Chàng Chặt Trăm Trượng Bằng

Trận tuyết đầu năm nay dần ngừng lại, nhưng cũng giăng co mấy ngày, đêm lạnh yên tĩnh đều nhốn nháo đều biến mất, ánh trăng càng nhiều thêm vài phần thanh bần. Tử Cấm thành tầng tầng tuyết phủ phòng trên những mái ngói như ngọc lưu ly, giống như toàn bộ hóa thành một thế giới trắng thuần. Tuyết trắng che giấu hết thảy, hết thảy lại ở trong tuyết lẳng lẳng nảy sinh, không ai phát hiện, cũng không ai phát hiện.

Đêm đã khuya, Khanh Trần còn chưa ngủ, một tay nắm sách tựa vào đầu giường tinh tế lật, trên người đắp một kiện áo lông dày, da hồ ly tuyết trắng mềm mại cùng bên ngoài tuyết trắng không khác lắm, ánh tuyết phủ hoa oánh oánh. Ngày hôm trước Dạ Thiên Lăng sai người tặng cái áo này tới chỗ nàng, Khanh Trần biết là hàng thượng đẳng, không muốn mặc ở trong cung nhận làm người ta để ý, chỉ ban đêm trở về phòng đắp lên người, ấm áp ấm tan giá lạnh vào đông. Khanh Trần xem sách một lát, có khi tật xấu thất thần lại phạm, đưa tay vuốt ve áo lông, lơ đãng liền nhớ tới ôm ấp kiên cố của Dạ Thiên Lăng, giống như mang theo lo lắng che chở, tầng tầng bao vây bên người, làm đáy lòng người sinh ra kiên định. Nay mỗi ngày đứng ở trên Kim Loan điện, nhìn đến bóng dáng hắc cao ngất trăm định, liền cảm giác hết thảy sự tình đều không còn khó khăn, lúc nào cũng đều có hy vọng, nàng có thể chờ, có thể nhẫn, bất tri bất giác, bóng dáng của hắc đã muốn khắc sâu vào đáy lòng như vậy, theo thời gian càng ngày càng sâu đậm.

Trong phòng, trên bàn đầy sách thuốc, trong vòng mấy ngày nay, bệnh nhân trong kinh bị bệnh lại tăng, tình hình bệnh dịch, giống như là hồng thủy mãnh thú không chút nào lưu tình cắn nuốt sinh mệnh mọi người. Bất hạnh là không có phương tiện thí nghiệm cùng điều kiện y dược, Khanh

Trần biết đến rất nhiều thuốc Tây y nhưng ở đây không thể dùng đến, đành ở trung y tường tận nghiên cứu, để có thể có phát hiện mới.

Đảo mắt đã tới canh ba, Khanh Trần tắt đi đèn ngủ, vừa mơ mơ màng màng, nghe được ngoài cửa sổ giống như có người nhẹ giọng kêu lên:“Quận chúa, quận chúa.....” Thanh âm cấp bách, giống như là Bích Dao.

Khanh Trần khoác thêm áo xuống giường, mở cửa, thấy Bích Dao chỉ mặc một kiện vân cẩm trường bào, lạnh run dưới tuyết, vừa thấy Khanh Trần đi ra, vội quỳ gối:“Quận chúa, người cứu tử muội chúng ta, cầu người..... Cầu người.....”

Khanh Trần vội vàng kéo nàng đứng lên, thấp giọng quát:“Người làm cái gì vậy, đêm khuya dám đến Trí Xa điện?”

Bích Dao quỳ gối dưới tuyết không dậy nổi: “Bích Dao không có cách nào, chỉ có thể đến cầu quận chúa .”

Khanh Trần thấy nàng như thế, biết nhất định là xảy ra chuyện, một bên đỡ nàng, một bên trầm giọng nói: “Đừng quấy nhiễu người khác, đi vào phòng.”

Bích Dao vịn nàng đứng lên, Khanh Trần nhìn nàng lạnh đến co rúm lại, tìm thêm quần áo phủ thêm cho nàng:“Xảy ra chuyện gì? Người chậm rãi nói.”

Bích Dao trong mắt tơ máu đầy đặc, vẻ mặt hoảng loạn, cầm lấy tay Khanh Trần định quỳ:“Thái Hậu..... Thái Hậu đêm nay đau đầu sốt cao, hiện nay đã hôn mê bất tỉnh .”

Khanh Trần trong lòng thất kinh:“Ồ đồ! Người không tuyên Thái y, sao lại đến đây cầu ta?”

Bích Dao nức nở nói:“Nô tỳ không dám..... Đan Quỳnh nàng..... Nàng cũng sốt cao không lùi.....”

Khanh Trần đẩy mắt mạnh mẽ căng thẳng, bất chấp truy cứu hỏi rõ: “Cái gì!” Nàng một phen cầm tay Bích Dao:“Còn có ai nữa?”

Bích Dao sợ tới mức chỉ biết lắc đầu, âm thanh Khanh Trần lạnh lùng nói: “Nói rõ bệnh trạng cho ta.”

Bích Dao khóc nói:“Đau đầu..... Cả người nóng lên..... Ho khan..... Cũng hôn mê.....”

Khanh Trần nghe lời của nàng, trong lòng hàn ý dày đặc, bệnh này và ôn dịch trong kinh bệnh trạng giống nhau như đúc, cầm quần áo nói:“Đi, đi xem.”

Đến Từ An cung, nô tỳ Tử Viện tối nay cùng Bích Dao trực sớm gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, thẳng ở tiền điện tẩm cung đảo quanh, vừa thấy Bích Dao dẫn theo Khanh Trần đến, giống như thấy cứu tinh, khóc cầu nói: “Quận chúa cứu chúng ta.”

Khanh Trần thấy Tử Viện nhưng lại lớn mật cùng Bích Dao cùng nhau lừa gạt, trong lòng kỳ quái, nhưng không muốn truy rõ, nói với với các nàng:“Ở cửa trông .” Một mình vào tẩm cung Đoan Hiếu Thái Hậu.

Bích Dao cùng Tử Viện không thể làm gì, chỉ nằm tay rơi lệ. Không bao lâu sau Khanh Trần đi ra, sắc mặt ẩn trong hôn ám thấy không rõ, Bích Dao vội hỏi:“Quận chúa.....”

Khanh Trần khoát tay với nàng :“Mang ta đi xem Đan Quỳnh, Tử Viện thủ tại chỗ này, bất luận kẻ nào, bao gồm chính người đều đừng tiến vào tẩm cung Thái Hậu.”

Đan Quỳnh cùng Bích Dao cùng ở một phòng, người trên giường phủ chăn gấm trên mình, mê man bất tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn do sốt cao ửng hồng không bình thường. Khanh Trần vào nhà lấy khăn lụa che miệng mũi, lúc này tay đặt lên mạch đập, trong mắt càng ngày càng ngưng trọng. Rất nhanh ra khỏi phòng, không nói được một lời nhắm thẳng tẩm cung Đoan Hiếu Thái Hậu trở về, Bích Dao một đường chạy chậm phía sau, lại không dám gọi nàng, Khanh Trần cúi đầu suy tư, ra hành lang gấp khúc khoanh tay hỏi: “Chuyện xảy ra khi nào?”

Bích Dao trả lời: “Chính là hôm nay.”

Khanh Trần thành linh dừng lại, nhìn thẳng nàng hỏi: “Đan Quỳnh có đã xuất cung?”

Bích Dao quỳ rạp xuống đất, dập đầu khóc nói: “Bích Dao không dám giấu giếm quận chúa, Tử Viện trong nhà chỉ có một mẫu thân, buổi trưa vụng trộm xuất cung mang chút thuốc, Đan Quỳnh còn trẻ ham chơi, thừa dịp ta không biết quẩn quít lấy nàng theo đi, ai ngờ trở về cứ như vậy .” Một bên nước mắt, một bên chính là dập đầu.

Khanh Trần ức thanh nói: “Thật sự là không muốn sống nữa, mấy ngày trước đây ta đều dặn các người ra sao? Xuất cung dẫn theo trong kinh ô dịch vào, ta cho dù thay các người giấu giếm, Đan Quỳnh cũng không nhất định có thể sống được. Huống chi đây là chuyện lớn, ai có thể giấu?”

Bích Dao nghe vậy sắc mặt trắng bệch: “Quận chúa cứu mạng.”

Khanh Trần nhíu mày nói: “Đứng lên, khóc cái gì! Người cùng Tử Viện chưa nhiễm bệnh đã là mệnh lớn. Hai người xuất cung, còn có ai biết?”

Bích Dao lắc đầu: “Không có người biết, sau Giản Duyên cung có một cửa cung bị khóa không có thủ vệ, lâu ngày khóa đã hư, các nàng nghĩ lén xuất cung đều là ở nơi đó lặng lẽ đi .”

Khanh Trần biết bệnh dịch này thế tới hung mãnh, trong lòng lo âu vạn phần, nhưng chính nàng mà loạn các nàng càng không thể sống, tự ổn định nói: “Không được khóc nữa, người hiện tại lập tức đi Thái y viện, nói Thái Hậu không thoải mái, tuyên Thái y lại đây xem. Sau khi Thái y đến xem, nghĩ cách để cho Thái y cùng Tử Viện đi Trí Xa điện báo hoàng đế biết, ta về Trí Xa điện, trong chốc lát nghĩ cách cùng hoàng đế đến đây. Nhớ kỹ, nếu tra ra, căn chết cũng không thể nói các nàng xuất cung, phải nói Đan Quỳnh vẫn đi theo bên người Thái Hậu hầu hạ, Tử Viện cùng người ở cùng một chỗ. Chỉ cần không có người thấy, ai cũng tra không được, nhiều nhất trị tội sẵn sóc không chu toàn, so với các người phạm tội kia đã tốt lắm rồi.”

Bích Dao sợ hãi không nhẹ, nói: “Này..... Này nếu điều tra ra, nhưng là tội khi quân.”

Khanh Trần đáy mắt trầm xuống: “Tội khi quân chi, bị tra ra mới là khi quân, nếu không liên không có gì. Nhớ lấy, cùng Tử Viện hai người theo không thể hơn, sinh tử liên tại đây.” Trong bóng đêm, Từ An cung mình ám lấp loáng có chút ánh sáng, tuyết rơi nhẹ trên thân ảnh nàng, ánh lên nhẹ nhẹ, đèn đuốc nặng nề.

Bích Dao bị giọng điệu bình tĩnh của nàng chống đỡ, tâm thần thanh minh rất nhiều, dập đầu nói: “Quận chúa vì chúng ta mạo hiểm, chúng ta kiếp sau nguyện kết cở ngậm vành, làm trâu làm ngựa cũng không thể báo.”

Khanh Trần thở dài: “Có hay không tránh được một kiếp này cũng chưa biết, nói như vậy còn sớm. Bệnh này ta hiện tại không thể trị, cũng không có phương thuốc tốt, đến tột cùng như thế nào còn xem tạo hóa.” Bích Dao biết sự tình nghiêm trọng, dập đầu, vội vàng rời đi.

Khanh Trần lặng lẽ trở lại Trí Xa điện, lẳng lặng chờ ở trong phòng, không bao lâu, quả nhiên có người Từ An cung đến báo hoàng đế, nói

Đoan Hiếu Thái Hậu bệnh nặng. Không đợi bình minh, đêm khuya quấy nhiễu, tất là chuyện không tốt, hoàng đế nghe thấy tức khắc dẫn theo Tôn Sĩ An cùng Khanh Trần hướng Từ An cung mà đi. Đến Từ An cung lại bị người của Thái y viện ngăn ở bên ngoài tẩm cung, Tôn Sĩ An tiến lên quát:“Lớn mật! Dám ngăn đón Thánh giá! Còn không mau tránh ra!”

Bệnh trạng Đoan Hiếu Thái Hậu, bắt mạch xong làm Thái y đã sớm hoài nghi đến dịch chứng, tuy là bẩm lên, nhưng nói gì cũng không dám để cho hoàng đế lấy thân mạo hiểm, quỳ nói:“Hoàng Thượng lấy long thể làm trọng, thứ thần cả gan, không dám thỉnh Hoàng Thượng đi vào.”

Hoàng đế trầm khí, tức thanh nói:“Kha Nho Nghĩa, người nói rõ cho trẫm vì sao không thể vào đi!”

Kha Thái y dập đầu nói:“Thái Hậu mạch tượng phù phiếm, sốt cao bất tỉnh..... Sự tình trọng đại, thần không dám vọng ngôn, nhưng thỉnh Hoàng Thượng trước nên bận tâm long thể.”

Khanh Trần mỗi ngày gần hoàng đế, thấy người có sắc mặt giận dữ, Kha Nho Nghĩa này là cao đồ của Tống Đức Phương, y thuật mặc dù không bằng, cũng là người trong Thái y viện có tiếng cổ hủ không thông nhân sự, được cái ngoại hiệu “Kha đầu gỗ” , sợ hãi một lời không thông làm hoàng đế tức giận, liền xin chỉ thị nói:“Hoàng Thượng, Khanh Trần có biết y thuật, không bằng trước để cho Khanh Trần vào gặp Thái Hậu, lại đến hồi bẩm Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng định đoạt.”

Tôn Sĩ An lúc này cũng nghe ra chuyện không đơn giản, không dám để hoàng đế mạo hiểm, ở bên đi theo khuyên:“Hoàng Thượng bớt giận, không ngại để cho quận chúa đi trước nhìn cũng tốt.”

Hoàng đế đối với y thuật của Khanh Trần có vài phần tín nhiệm, suy tư một chút, rốt cục chuẩn tấu. Khanh Trần theo Kha Nho Nghĩa tiến vào tẩm

cung, Tôn Sĩ An hầu hạ hoàng đế đến đông điện tới Xuân các phụng trà sưởi ấm.

Khanh Trần đối với bệnh trạng Đaoan Hiếu Thái Hậu đã sớm nhất thanh nhị sở, làm ra việc này bất quá vì tránh cho hoàng đế tiếp cận nguy hiểm, chính là đi vào liền hỏi Kha Nho Nghĩa:“Kha Thái y, sợ là bệnh dịch, người xem nên làm như thế nào?”

Kha Nho Nghĩa lắc đầu nói:“Hạ quan công hi vọng chút may mắn, là bắt mạch sai rồi, hiện nay quận chúa ký cũng nhận định là dịch chứng, sợ là đúng vậy. Chứng bệnh này thật là lợi hại, ta nghĩ vô luận như thế nào cũng muốn khuyên Hoàng Thượng chớ đến gần, nếu là ở trong cung tản ra, đó là không thể ngăn nổi.”

Khanh Trần nói:“Nay sợ là phải phong tỏa nguyên nhân mới tốt, nếu không muốn nó không truyền ra cũng khó.”

Kha Nho Nghĩa nói:“Việc này không nên chậm trễ, hạ quan sẽ đi bẩm tấu Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng định đoạt.”

Khanh Trần nghĩ rằng chỉ có phong tỏa Từ An cung, cách ly người trong cung, nhưng đây đâu phải chuyện dễ? Cần khuyên Kha Nho Nghĩa uyển chuyển mà nói với hoàng đế, Kha Nho Nghĩa sớm đi vào Xuân các. Khanh Trần chỉ phải theo hẩn mà vào, đem chứng bệnh Đaoan Hiếu Thái Hậu tình thế trình hoàng đế nghe, hoàng đế biết rõ y lý, càng nghe sắc mặt càng trầm trọng, hỏi:“Kha Nho Nghĩa, Thái y viện nói như thế nào?”

Kha Nho Nghĩa khom người trả lời:“Hồi Hoàng Thượng, chứng bệnh của Thái Hậu dịch chứng trong kinh tương xứng, thần cả gan thỉnh Hoàng Thượng tạm phong Từ An cung.”

Nói đến đây, hoàng đế quả nhiên không hờn giận nói:“Lớn mật! Từ An cung chính là tẩm cung Thái Hậu, ai cho phép người nói phong liền phong?”

Kha Nho Nghĩa lập tức quỳ xuống dập đầu nói: “Thần chỉ nói sự thật, còn thỉnh Hoàng Thượng châm chước, Từ An cung không phong, trong cung tính mạng mỗi người đều nguy.”

Hoàng đế quát: “Nói bậy! Trong cung phòng bị cẩn thận, sao lại có dịch chứng truyền vào?”

Kha Nho Nghĩa lại dập đầu nói: “Thần không rõ ràng bệnh dịch vào cung như thế nào, nhưng Thái Hậu bệnh chứng lợi hại, Hoàng Thượng vạn vạn không thể qua loa.”

Hoàng đế cả giận nói: “Kha Nho Nghĩa, người y thuật không tốt, Thái Hậu bệnh, nhưng lại qui cho dịch bệnh, trẫm tự mình đi xem! Nếu có chút sai lầm, người có mấy cái đầu?” Dứt lời liền muốn hướng tẩm cung Đoan Hiếu Thái Hậu mà đi, đám người Tôn Sĩ An vội khuyên, nhưng hoàng đế chí tôn chi khu, nhưng cũng không ai dám ngăn đón, ngược lại Khanh Trần từng bước vượt qua, quỳ gối dưới tuyết: “Thỉnh Hoàng Thượng dừng bước!” Tôn Sĩ An cũng quỳ xuống, đau khổ khuyên bảo.

Hoàng đế bị nàng ngăn lại, nói: “Khanh Trần người cũng lớn mật, dám chặn trẫm. Mẫu thân trẫm ốm đau không dậy nổi, trẫm cũng không thăm hỏi, để thiên hạ cười vào mặt!”

Khanh Trần hơi hơi dập đầu nói: “Khanh Trần thà rằng ngỗ nghịch Hoàng Thượng, cũng tuyệt không thể để cho Hoàng Thượng đi vào. Huống chi ngài không chỉ là con của Thái Hậu, vẫn là Hoàng Thượng của thiên hạ, thân mang dân chúng, há có thể vì tâm tình bản thân mà không để ý triều đình?”

Hoàng đế không ngờ Khanh Trần thẳng thắn như thế, nhưng trong lời nàng nói hữu lý, nhất thời cũng khó bác bỏ lại, ở dưới tuyết lý qua lại thông thả hai bước, nỗi lòng lo lắng: “Được, các người một đám biết y biết dược, muốn trẫm làm thế nào!”

Khanh Trần nói:“Kha Thái y lời nói cực kỳ đúng, Khanh Trần thỉnh Hoàng Thượng tức khắc hạ chỉ phong cung, ngăn dịch chứng không thể lan tràn bốn phía. Khanh Trần ngày gần đây y thuật có chút tiến bộ, nguyện tự thỉnh ở lại Từ An cung, thứ nhất hầu hạ Thái Hậu, thứ hai tìm phương thuốc để giải bệnh dịch này.”

Hoàng đế tuy là lo âu cho mẫu hậu vạn phần, nhưng cũng không hồ đồ. Thái y viện cùng Khanh Trần nhất trí kết luận, tình hình bệnh dịch vào cung ra hung hiểm, tỉnh táo lại hỏi Khanh Trần:“Người có thể có nắm chắc?”

Khanh Trần cúi mắt nói:“Khanh Trần không dám nói, chỉ cầu làm hết sức. Huống chi Thái Hậu luôn luôn đối đãi Khanh Trần rất tốt, Khanh Trần đi chiếu cố lão nhân gia cũng là chuyện nên làm .” Một khắc nàng tự giúp Bích Dao các nàng giấu diếm liền sớm quyết tâm như thế, Đoan Hiếu Thái Hậu từ khi nàng tiến cung, khắp nơi yêu thương che chở, Khanh Trần sớm đem lão nhân gia làm tổ mẫu thân sinh. Huống chi, Thái Hậu đối với với Dạ Thiên Lăng là người thân thiết nhất, đáy lòng Khanh Trần làm sao không trách Tử Viện Đan Quỳnh lỗ mãng gặp rắc rối, nhưng là trừ bỏ bồi thường nhiều thêm mấy mạng người lại có tác dụng gì? Nàng có thể làm , sợ cũng chỉ có việc này.

Lúc này Tử Viện hầu hạ ở bên người Đoan Hiếu Thái Hậu vội vàng lại đây, quỳ xuống trả lời:“Hoàng Thượng, buổi chiều cung nữ Đan Quỳnh vẫn hầu hạ Thái Hậu đột nhiên té xỉu, tựa hồ..... Tựa hồ cũng sốt cao.”

Mọi người đồng thời cả kinh, chỉ có Khanh Trần vẫn thản nhiên như cũ tuyết trắng trước mắt, đây đúng là nàng mới vừa rồi mượn cơ hội phân phó Tử Viện báo lại , làm cho hoàng đế hạ quyết tâm phong tỏa Từ An cung, mà một khi tra ra cũng tốt, nói Đan Quỳnh là hầu hạ Thái Hậu nhiễm dịch chứng, không đến mức liên lụy đến xảy ra chuyện nguyên do vì Tử Viện Bích Dao hai người.

Kha Nho Nghĩa vội vàng hỏi Tử Viện: “Là cung nữ vẫn theo bên người Thái Hậu? Có phải cùng bệnh trạng Thái Hậu giống nhau hay không?”

Tử Viện gật đầu: “Phải, Đan Quỳnh cùng ta vẫn hầu hạ ở bên người Thái Hậu. Bệnh trạng..... Bệnh trạng nô tỳ không dám vọng đoán.” Kỳ thật mới vừa rồi Kha Nho Nghĩa nhìn thấy là Bích Dao, trong Từ An cung cung nữ phần đông, ai cũng không thể nhất nhất nhận thức nhớ rõ, huống chi tỷ muội hai người vốn là dễ lẫn lộn, Tử Viện nói Bích Dao là Đan Quỳnh, lúc này lại có ai đi nhận?

Mượn cơ hội này, Khanh Trần lại dập đầu thật sâu hướng hoàng đế: “Thỉnh hoàng thượng hạ chỉ phong cung!”

Kha Nho Nghĩa cũng quỳ xuống tuyết cúi đầu nói: “Thỉnh hoàng thượng hạ chỉ phong cung.”

Những người bên cạnh đều quỳ xuống, hoàng đế mặt hướng Từ An cung đứng lặng sau một lúc lâu, chậm rãi nói: “Truyền khẩu dụ của trẫm, phong cấm Từ An cung.” Dứt lời, liền rời đi, Khanh Trần trong nháy mắt nhìn đến một loại thần sắc thập phần đau đớn kịch liệt, trong đêm tuyết bóng dáng hoàng đế đi xa tuy rằng bị tất cung tất kính vờn quanh, nhưng ở trung tâm mọi người bảo vệ xung quanh có vẻ dị thường già nua cùng cô độc. Nàng quỳ ở dưới tuyết, cả người lạnh lẽo, băng tuyết theo độ ẩm thân thể chậm rãi hóa thành nước đá, làm ẩm ướt y bào, thấm vào da thịt. Nàng không biết bức bách như vậy hoàng đế, giấu diếm chân tình, khi quân phạm thượng rốt cuộc có phải hay không, nàng chỉ biết là nếu không như vậy, Tử Viện, Bích Dao, Đan Quỳnh đều khó thoát khỏi cái chết, mà Đoan Hiếu Thái Hậu cũng sẽ không bởi vậy mà kháng phục như lúc ban đầu. Vô luận lúc nào chỗ nào, chỉ có thực tế mới là thứ nàng muốn đi bảo hộ cùng tranh giành, hiện tại đối với nàng mà nói, chính là sinh mệnh mấy người bên cạnh, về phần về sau sẽ là cái gì, thì đều sẽ có đường ra thôi.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Vô Tư Mà Hữu Tình

Từ An cung phong cấm đối với bên ngoài chính là lấy lý do Thái Hậu bị bệnh cần tu dưỡng, cấm xuất nhập thăm hỏi, chủ nhân các cung cũng nhận ra không khí khẩn trương. Ân quý phi vào lúc này hiện ra chỗ bất đồng với mọi người, ân uy cũng thi, hiệp trợ hoàng đế kinh sợ hậu cung, ra tay độc đáo, khắp nơi xử lý thích đáng, làm cho tam cung lục viện thoát nhìn vẫn là một mảnh bình yên. Chẳng trách hoàng đế mặc dù có Tô thực phi, Liên phi cùng ba ngàn người đẹp, cũng dao động không được địa vị Ân quý phi trên thực tế đứng đầu lục cung, đơn giản là nàng là nữ nhân hoàng đế cần, nàng dùng truyền thừa đặc hữu của mình đến từ quý tộc, kiêu ngạo cùng đoan trang, trí mưu cùng tốt đẹp, bắt được tâm hoàng đế, làm cho hãn không thể rời đi.

Chính sự triều đình như thường đầu vào đẩy tiến hành, chỉ có vài vị nội các đại thần hoàng đế tín nhiệm cùng vài vị hoàng tử biết tình hình thực tế. Hoàng đế muốn dẹp yên tình hình bệnh dịch, trong vòng một ngày ban năm đạo thánh chỉ, tự mình đốc thúc phòng dịch. Thái y viện liên tục gặp phải giáng chức, lại vẫn như cũ không có phương pháp hữu hiệu chống lại tình hình bệnh dịch, thật khiến mỗi người đứng ngồi không yên đầu đầy là sao.

Thái y Tổng Đức Phương, Thái y Kha Nho Nghĩa phụng chỉ theo Thanh Bình quân chúa đêm đó vào Từ An cung, theo cửa cung chậm rãi khép lại, Từ An cung cùng bên ngoài thành một cái thế giới hoàn toàn bất đồng, không ai biết là còn có thể còn sống rời đi không, bao gồm cả Khanh Trần. Khủng hoảng, bất an lặng yên không một tiếng động tràn ngập toàn bộ mỗi một góc, điều này làm mọi người sợ hãi, cuộn cuộn trong lòng người, ở trong lòng mỗi người nảy sinh từng chút một, lan tràn, tựa như hoàn toàn lâm vào một mảnh bóng đêm, rõ ràng biết nơi nào đó có nguy hiểm trí

mạng, lại một chút ánh sáng đều tìm không được, sờ không được, chỉ có thể cùng đợi tử vong tùy thời buông xuống.

Chờ đợi tử vong, chẳng phải là chuyện tình đáng sợ nhất trên đời này?

Khanh Trần biết rõ loại tình huống này nếu còn tiếp tục, sớm muộn gì ôn dịch còn chưa xảy ra, trong Từ An cung lại nháo ra nhiều loạn. Nàng cùng Tổng Thái y thương lượng, trước áp dụng tất cả biện pháp cách ly, lớn mật hạ hai vị mãnh dược, đem tình huống Đaoan Hiếu Thái Hậu cùng Đan Quỳnh ổn định, lại lấy phương pháp vật lý hạ nhiệt độ, làm bệnh tình không đến mức chuyển biến xấu. Lại nhất nhất đến chỗ các cung nữ thái giám ở xem xét, bài trừ lo lắng khuếch tán, cũng phân phát một ít dược vật giúp mọi người phòng bệnh. Ở giữa trưa ngày hôm sau, nàng mệnh mọi người ở lại Từ An cung tập trung ở phía trước điện, đem trạng huống Từ An cung trước mắt kể lại không hề giấu diếm để cho mọi người biết, bao gồm tình hình ôn dịch thực tế, lợi hại, truyền bá phương thức, cùng với phương pháp dự phòng cơ bản. Lúc ấy liền có cung nữ nhát gan sớm sợ tới mức xui lơ, ôm nhau khóc thành tiếng.

Khanh Trần âm thầm thở dài, ai cũng không thể yêu cầu tất cả mọi người giống mình kiên cường, có lẽ mỗi người đều đã nghĩ đến mình không sợ chết, nhưng đến khi bóng ma tử vong bao phủ tới, lại có mấy người có thể mặt không đổi sắc trấn định như lúc ban đầu. Nàng đứng ở chỗ cao nhất trên bạch ngọc đài, dùng thanh âm thông thả mà rõ ràng nói: “Ta biết các người sợ, nhưng là hiện tại, không ai có thể ra khỏi Từ An cung, bao gồm ta. Mặc cho ai một mình bước ra cửa cung nửa bước, bên ngoài chờ chính là một trăm trượng, chết so với ở đây còn khó coi hơn. Cho nên chúng ta chỉ có cùng tiến cùng lui đồng tâm hiệp lực, mới có khả năng tránh được kiếp nạn này. Ta cũng sợ chết, nhưng ta Phượng Khanh Trần tuyệt không chịu thua, nhân định thắng thiên, ông trời mặc dù muốn chúng ta chết, chúng ta không ngại cùng hấn tranh đấu.....”

Nói đến tận đây, mọi người vốn bối rối tựa hồ yên ổn chút. Khanh Trần từ lúc đến Từ An cung liền cùng mọi người trong cung ở chung rất tốt, trong cung từ trên xuống dưới nhiều người tín nhiệm nàng, cũng biết nàng tinh thông y thuật, nàng lúc này, giống như cây cỏ cứu mạng của mọi người, mọi người nhìn nàng nghe nàng, lúc này đều không có chú ý tới, đại môn Từ An cung nguyên bản đóng chặt đột nhiên mở ra, có hai người cất bước tiến vào, Kim Môn màu son lại ở phía sau bọn họ chậm rãi đóng lại.

Khanh Trần nhìn gần ngàn ánh mắt nhìn về phía mình, tựa hồ đem tính mạng bọn họ hoàn toàn giao vào tay nàng, nàng đối với bọn họ lộ ra mỉm cười bình tĩnh cùng tự tin, cũng dùng để yên ổn tâm mình. Đột nhiên, nghe được xa xa có cái thanh âm quen thuộc cao giọng nói: “Nói rất đúng, bốn vương cũng hưởng các người cam đoan, tình hình bệnh dịch Từ An cung một ngày không trừ, bốn vương cũng cùng các người cùng ăn lui.” Khanh Trần ngưng mắt vừa thấy, cả kinh không phải là nhỏ, đúng là Dạ Thiên Lăng một thân áo xanh dài, thân khoác áo lông cừu khoanh tay chậm rãi đạp tuyết hướng mà đến. Tề thị vệ đi theo phía sau, hai tay thật cẩn thận ôm hộp nhỏ, nhìn không ra là cái gì.

Mọi người thấy Dạ Thiên Lăng, đều cúi người thỉnh an, một mảnh đông nghìn nghịt. Dạ Thiên Lăng khoát tay: “Đều đứng lên đi.” Bước đến đài cao chỗ Khanh Trần.

Khanh Trần sớm đón lại đây: “Tứ..... Vương gia, huynh như thế nào lại ở chỗ này, Từ An cung phong cấm, bất luận kẻ nào cũng không thể xuất nhập, nơi này nguy hiểm, còn thỉnh mau mau trở về.” Lại hợp lý oán giận nói tề thị vệ: “Người đây là hầu hạ chủ tử như thế nào, lại để hãn dung nhập hiểm cảnh.”

Tề thỉnh an nói: “Hồi quận chúa, nô tài cũng không nghĩ, chủ tử sau khi lâm triều đi về phía Hoàng Thượng chờ lệnh phụng dưỡng Thái Hậu, tọa trấn Từ An cung, ở Trí Xa điện quý hai ngày, Hoàng Thượng mới chuẩn, nô tài muốn ngăn, thế nào cũng không cản được a?”

Khanh Trần từ tối hôm qua đến bây giờ, trong lòng mới chính thức biết cái gì là sốt ruột, nói với Dạ Thiên Lăng: “Huynh..... Huynh làm cái gì vậy?” Cái gọi là bình tâm tĩnh khí, chính là bởi vì sự tình không có chạm được chỗ mềm thôi.

Dạ Thiên Lăng đi lên một cái bậc thang cuối cùng, xoay người ngừng một chút, ở trong ánh mắt vô cùng lo âu của Khanh Trần thản nhiên nói một câu: “Cũng biết là hiểm cảnh, ta không tha cho nàng đâu.” Lời này nói nhẹ giọng, chỉ để Khanh Trần nghe thấy, dứt lời xoay người cùng nàng sóng vai mà đứng, nhìn mọi người trong Từ An cung: “Hoàng Thượng mặc dù phong Từ An cung, cũng thập phần nhớ thương lo lắng, thánh giá không thể tự mình tiến vào, bốn vương thay mặt phụ hoàng, tần hiếu tâm, trừ bệnh dịch. Lời Thanh Bình quận chúa nói đều nghe rõ rồi chứ, dụng hết cương vị công tác, cẩn thận làm việc, phong cấm không có mấy ngày liền giải, đến lúc đó đều có phong thưởng. Có chuyện gì các chủ sự trực tiếp giải quyết, chính là chớ để cho bốn vương biết có người nhân cơ hội làm loạn, nếu không, tuyệt không tha!”

Mọi người trong Từ An cung thấy Dạ Thiên Lăng đã đến càng bình tĩnh trở lại, Khanh Trần lại bị một câu nói của hắn vừa rồi làm trong lòng hỗn loạn, trước mặt nhiều người như vậy cũng không muốn tranh chấp cùng hắn, tiêm mi dẫn ra, phân phó mọi người: “Nên làm cái gì ta đã phân phó chủ sự các điện, đều đi làm việc đi, có việc đến Xuân các hỏi Tứ gia cùng ta.” Mọi người y mệnh tán đi, có người dùng nước sôi nấu vài bông, chế thành khẩu trang, phân phát cho mọi người. Có người dùng thảo dược hầm chế được thủy, lau dọn các nơi. Có người lựa tẩy trừ dược vật lấy bị sử dụng, cũng đều vào đấy.

Khanh Trần cùng Dạ Thiên Lăng hướng Xuân các mà đi, Tề biết được thú, tạm thời biến mất, không hề đi theo.

Xuân các ngày đó Loan Phi ở, trước khi phong cung, Khanh Trần mượn thời cơ, để Loan Phi uống ly tâm nê hà thảo lần nữa, vài vị ngự y Thái y

viện tự mình xem nghiệm, đều nói mấy ngày đã qua, người đã không thể cứu. Hoàng đế quan tâm lo lắng nhiều việc, đã quên việc Loan Phi, chỉ mệnh đem xác chết lập tức trả về Phượng gia an táng. Mà Khanh Trần lúc này đang nghĩ cách mang theo phong thư đưa cho Phượng Diễn, trá xưng Loan Phi ở Từ An cung lây dính ôn dịch không thể chữa trị mà chết, thỉnh phụ thân nhanh chóng an táng, chớ để kéo dài lại lộ ra. Chuyện Loan Phi vốn là tối kỵ của Phượng gia, ôn dịch lại càng làm người ta kinh hãi, Phượng Diễn tiếp nhận mật hàm Khanh Trần, ngay ngày hôm đó liền đem Loan Phi hạ táng, mà Khanh Trần đã sớm an bài Tạ Kinh tìm thời cơ thích hợp mang giải dược đi cứu, chính là không biết lúc này đã cứu được người ra chưa.

Từ đó về sau, trên đời liền không hề có người tên Phượng Loan Phi, một hồi kinh mộng, không gặp được chu công, không biết hoàng lương, không biết thân thích ở phương nào, khi tỉnh chỉ còn hận, từng đợt từng đợt không dứt.

Lúc này Khanh Trần lại không rảnh cân nhắc sinh tử Loan Phi, vào Xuân các thấy bốn phía không người, vội la lên với Dạ Thiên Lăng: “Huynh như vậy tiến vào, còn ra thì sao? Con đại thần nhiều như vậy, muốn tọa trấn Từ An cung đều có người khác, huynh đây là muốn nổi bật à? Huống chi Từ An cung làm sao không có người tọa trấn, tiến vào nhiều một người liền chết nhiều thêm một người, ta không phải đã bẩm báo hoàng đế ai cũng đừng đến, ai cũng đừng nhúng tay vào sao?”

Dạ Thiên Lăng cho tới bây giờ chưa từng gặp bộ dáng lo lắng của Khanh Trần, có điểm kỳ quái nhìn nàng, Khanh Trần thấy hấn không nói lời nào, lại nói: “Từ An cung hiện tại không biết khi nào thì lại có thêm người nhiễm bệnh, bệnh này hiện tại ai cũng trị không được, huynh ở trong này nếu là không cẩn thận có lây dính làm sao bây giờ.....”

Nàng còn muốn nói, đột nhiên bị Dạ Thiên Lăng kéo vào trong lòng, theo bản năng từ chối một chút, nhưng không có giãy ra khỏi cánh tay hấn.

Hơi thở nam nhi đặc hữu trên người Dạ Thiên Lăng lập tức bao vây quanh thân Khanh Trần, dương quang vào giữa trưa mùa đông chiếu xuống dưới, băng tuyết sáng bóng phản chói mắt, sáng trong suốt, rạng rỡ, nhiều điểm sinh huy. Trong lúc nhất thời bốn phía im lặng cơ hồ có thể nghe được thanh âm ánh mặt trời lưu động, nhẹ nhàng thản nhiên, ngẫu nhiên có tiếng băng tuyết tan rã “Tí tách” một tiếng rơi xuống, càng làm Xuân các bình tịch im lặng.

Khanh Trần cảm giác Dạ Thiên Lăng đem nàng ôm trong ngực, cảm nhẹ nhàng tựa vào đỉnh đầu nàng, nàng nghe được cái thanh âm quen thuộc đến không thể lại quen thuộc hơn dẫn theo chút ý tứ hàm xúc làm người ta khó hiểu phức tạp, chậm rãi nói: “Nàng cũng biết sốt ruột, suy bụng ta ra bụng người, chẳng lẽ ta không vội?”

Khanh Trần hô hấp ngưng trệ, trong đầu nháy mắt trống rỗng, nàng sao cũng không nghĩ tới Dạ Thiên Lăng sẽ nói ra một câu như vậy. Sườn đầu gần sát ở trong ngực Dạ Thiên Lăng, có thể nghe thấy trái tim của hắn từng chút từng chút một nhảy lên hữu lực, đang cảm giác được hắn gặt gao ôm mình, nàng đột nhiên liền hiểu được tâm ý của hắn. Nhưng đem quân tâm đến lượt ta tâm, là cái thời điểm gì, tâm tình bình tĩnh vô ba cũng lâm vào nóng ruột nóng gan, bộ dáng lạnh lùng thản nhiên cũng lâm vào động dung liên tiếp? Là người vừa nói kia khi gặp gỡ bất ngờ, là người ít nói chỉ chăm chú nhìn, vẫn người kia thoáng như đã quen biết mấy đời?

Nhớ lại khi ở trong nui, lơ mơ lạc lối. Là ai nói “Khóc tuy rằng vô dụng, bất quá người muốn khóc vẫn có thể khóc.”

Nàng nhẹ nhàng giật giật, đem mặt chôn ở trước người Dạ Thiên Lăng, bởi vì trong mắt đột nhiên có lệ rơi ra, không biết từ khi nào, không biết vì sao, nước mắt cứ như vậy không hề dự liệu chảy ra. Có lẽ một ngày một đêm này, kỳ thật mỗi thời mỗi khắc đều muốn hắn có thể ở bên mình, chẳng sợ chính là khi có thể nhìn cặp mắt hắn vĩnh viễn bình tĩnh thanh minh, sẽ thấy yên ổn vạn phần.

Dạ Thiên Lăng nhìn thiên không xa xa, một mảnh tuyết trắng, nâng tay vuốt ve mái tóc dài đổ xuống vai của Khanh Trần: “Không sợ, ta đã đến đây.”

Khanh Trần nâng tay ôm chặt thắt lưng của hắn, trong lòng không còn nhớ rõ uy hiếp lúc trước, có chút dỗi nói: “Chàng sao lại muốn tới?” Là biết rõ còn cố hỏi.

Dạ Thiên Lăng đáp: “Mặc kệ thôi.” Cũng là trốn tránh mà không nói.

Khanh Trần hung hăng nắm vạt áo hắn một chút, Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói: “Thập Nhất đệ nói thực đúng, mỗi lần cũng không làm người ta bất lo.”

Khanh Trần nước mắt còn không có lau khô, không phục phản bác một câu: “Đó là hắn, không phải thiếp.”

Khóe miệng mỏng manh của Dạ Thiên Lăng gợi lên một chút mỉm cười, đem mặt Khanh Trần nâng lên, ngón tay ở hai gò má nàng nhẹ nhàng lướt qua, lau đi một chút nước mắt chưa khô. Bóng dáng hai người quấn lấy lẫn nhau, đáy mắt thản nhiên tôn nhau lên, một là thất khiếu linh lung, một cái là lợi hại thanh lãnh, chỉ đem lưu luyện nhu tình này tình mịn tuyên khắc, lưu luyện lững lờ.

Dạ Thiên Lăng trán kề trán với Khanh Trần, thấp giọng hỏi: “Còn muốn xuất cung sao?”

“Vâng.” Khanh Trần cũng cúi đầu đáp.

“Trong Lăng vương phủ vẫn thiếu một Vương phi.” Trong lời nói mang theo ba phần ôn nhu ba phần đậm cười, còn có ba phần bá đạo, chặt chẽ đem nàng bao lấy, không chịu buông tha.

Khanh Trần chỉ cảm thấy đáy mắt ngưỡng sâu thẳm của Dạ Thiên Lăng hóa thành ánh sáng nhẹ nhàng, nhợt nhạt tựa hồ mang theo ma lực nào đó, đối diện với mình, má hơi ửng đỏ, vệt vàng cúi đầu quay đi.

“Ừ?” Dạ Thiên Lăng lại theo sát phía sau nhìn nàng, một khắc cũng không để cho người ta thở dốc: “Thật sự.”

Khanh Trần trong lòng ấm áp dào dạt một mảnh vui sướng, lông mi thật dài nhấc lên giương mắt nhìn hẳn, hé miệng cười: “Lần trước Thái Hậu chỉ hôn, chàng không phải không cần sao?” Nhắc tới Đoan Hiếu Thái Hậu, hai người lại đều thu liễm nụ cười, Từ An cung lúc này, thực tại không khiến người lạ quan, Dạ Thiên Lăng vui vẻ cùng thoải mái biến mất, Khanh Trần trầm mặc trong chốc lát, nói: “Tứ ca, chàng đã đến đây, cũng đi không được. Nếu chàng đi, Từ An cung chỉ sợ lòng người hoảng sợ, từ đó không phải thiếp có thể trấn trụ. Nhưng chàng không thể vào thăm cung Thái Hậu, một bước cũng không thể.”

Dạ Thiên Lăng từ chối cho ý kiến, trầm giọng hỏi: “Nàng nói thật cho ta biết, hoàng tử mẫu đến tột cùng ra sao?”

Khanh Trần không đành lòng nói Đoan Hiếu Thái Hậu cứu tử nhất sinh, nhưng nhìn ánh mắt thanh tịch của Dạ Thiên Lăng lại thế nào cũng nói không nên lời lừa gạt, trong mắt lúc này cái gì cũng không có, chính là đen đến nhiếp người, làm cho nàng rơi vào thật sâu, di động không được, không dám, cũng không nguyện đi lừa gạt. Thà rằng đối mặt là vết thương vỡ nát trước mắt, thậm chí bị xấu xa dơ bẩn không chịu nổi, cũng chỉ nguyện ý nghe chân tướng, hẳn muốn chẳng qua là chân tướng.

Khanh Trần cắn cắn môi, nhẹ nhàng nói: “Chàng cho thiếp chút thời gian, có lẽ Thái Hậu phúc thiên mệnh đại, có thể qua một kiếp này.”

Dạ Thiên Lăng chậm rãi nhắm mắt lại, ấn nhãn đau thương trong lòng, Khanh Trần thấy khóe môi hẳn lạnh lùng mím lại, biết rõ hẳn chỉ có ở thời

điểm cực kỳ đau đớn mà lại không muốn phát tác mới có biểu tình như vậy, vội nói: “Nhất định hội không có việc gì, Lăng, thiếp sẽ nghĩ biện pháp.”

Dạ Thiên Lăng ổn định lại một chút rồi nói: “Nàng cần chuột bạch làm gì? Ta đã cho người tìm đến, Tề đang giữ.”

“Có rồi sao?” Khanh Trần vui vẻ nói: “Thiếp muốn dùng để làm thí nghiệm, tìm ra phương thuốc có thể trị dịch bệnh này.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Trúc Tiêu Tích Liêu Thương Hải Nhất Thanh Tiêu

Tổng quản chủ sự Từ An cung Vương Triệu Thọ mang theo vài cung nữ thái giám đem thảo dược Khanh Trần muốn tới sương phòng phía đông Xuân các, mọi người cách ly ngoài phòng, Dạ Thiên Lăng cũng không ngoại lệ. Khanh Trần cùng Tống Đức Phương, Kha Nho Nghĩa phân việc mà làm, đem Đoan Hiếu Thái Hậu hoàn toàn giao cho hai người bọn họ, chính nàng lại mất hơn phân nửa ngày quét sạch đông sương phòng một mình, chuột bạch là động vật mà xã hội hiện đại thường xuyên dùng để thí nghiệm nhất, tuy rằng lâm thời tìm được chuột bạch cùng trước kia Khanh Trần dùng qua vô cùng giống nhau, lấy đến dùng thí nghiệm thuốc coi như tốt. Dạ Thiên Lăng muốn đến xem, đều bị nàng kiên quyết chặn ở ngoài cửa.

Trong phòng, một bên bày đầy lồng sắt to nhỏ, một bên trưng bày thảo dược, sách cùng các loại dụng cụ. Khanh Trần vui đầu bên trong y dược, thẳng đến đêm dài giá lạnh mới đứng lên nhu nhu cổ, đẩy cửa mà ra, nhìn lên bầu trời âm u, lãnh ý ngoài phòng đập vào mặt đuổi đi buồn ngủ đêm khuya. Nàng nhìn bầu trời đêm xa vô ngần, trong đầu lại vẫn là đủ loại dược phương, tựa hồ mọc rễ xen kẽ không ngắt.

Đột nhiên bên tai mơ hồ truyền đến một trận tiếng tiêu, Khanh Trần dừng lại nghiêng tai lắng nghe, khúc nhạc quen thuộc dị thường, đúng là thủ khúc “Thương Hải nhất thanh tiêu”. Nàng kinh ngạc không biết là ai thể nhưng lại biết bài hát này, không khỏi một đường tìm kiếm dọc theo tiếng tiêu, nhìn thấy Dạ Thiên Lăng một mình một người xa xa ngồi trên bậc thang Sương Xuân điện, áo khoác lông cừu trong bóng đêm có vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng cô tịch như thế, cơ hồ mang cả trời đông đầy tuyết

này dung nhập vào, trong tay nắm một thanh trúc tía tiêu, tiêu âm đến từ chỗ hắt.

Khanh Trần nhẹ nhàng bước tới, tiếng tiêu dây đưa không dứt, trúc tía tiêu rời khỏi môi hắt, âm thanh dừng lại, Dạ Thiên Lăng nhìn bóng dáng nàng đơn bạc thanh tú không nói gì.

Khanh Trần đến bên người hắt ngồi xuống: “Như thế nào một mình ngồi ở chỗ này? Đêm đã khuya cũng không trở về phòng nghỉ tạm.”

Dạ Thiên Lăng nghiêng đầu: “Còn nàng?”

Khanh Trần cười cười: “Thiếp dù sao cũng ngủ không được, nghe có người thổi tiêu, liền đến nhìn xem.” Khi nói chuyện áo lông trên người Dạ Thiên Lăng rơi xuống đầu vai nàng, Khanh Trần ra khỏi cửa đến chỉ mặc một kiện quần áo mùa đông tầm thường, nắm thật chặt áo lông mang theo hắt nhiệt độ cơ thể hắt, ấm áp dụi vào bên trong.

Ngón tay thon dài Dạ Thiên Lăng nhẹ nhàng mân mê trúc tía tiêu, Khanh Trần dường như nghe được hắt thở dài. Nàng biết trúc tía tiêu này là Đaoan Hiếu Thái Hậu tặng cho Dạ Thiên Lăng khi còn bé, nói: “Tình huống Thái Hậu coi như tốt, chàng đừng quá lo lắng.”

Dạ Thiên Lăng về những bậc thang phía dưới, hỏi: “Là nàng bảo bọn Tề cùng Vương Triệu Thọ quỳ gối trước cửa tẩm cung ngăn đón ta?”

“Phải?” Khanh Trần ngăn người, nàng đã dặn qua Tề trăm ngàn lần không thể để cho Dạ Thiên Lăng tiến tẩm cung Thái Hậu, không nghĩ bọn họ lại dùng này biện pháp, nói: “Biện pháp không phải thiếp dạy, bất quá là thiếp phân phó bọn họ ngăn đón chàng.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Nàng nghĩ bọn họ ngăn được?”

Khanh Trần nhìn nhìn hấn:“Ngăn được, chàng không phải người hồ đồ, cũng sẽ không làm việc vô dụng. Tống Thái y vẫn luôn tùy thời bẩm báo bệnh tình Thái Hậu, chiếu cố lão nhân gia cũng không thiếu một người chàng. Huống chi chàng đường đường là Vương gia, làm sao lại để chàng chiếu cố bệnh nhân? Nghĩ tiến vào tẩm cung bất quá là do trong lòng lo lắng thôi, bọn Tề đều là một mảnh trung tâm.”

Dạ Thiên Lăng trầm mặc một lát, thản nhiên nói:“Ta biết.”

Khanh Trần mỉm cười:“Tứ ca, chàng còn nhớ rõ thủ khúc vừa rồi a.”

Dạ Thiên Lăng gật gật đầu:“Ngày ấy nàng ở trúc ốc Bình Biệp sơn từng tấu qua khúc này.”

Khanh Trần nghiêng đầu dựa vào vai hấn, đem ca từ nhẹ giọng xướng lên:

“Thương Hải cười/

Dào dạt sóng vỗ nơi bến bờ/

Sóng chìm sóng nổi tùy sóng trôi/

Nhớ đến sáng nay

Thương thiên cười/

Đều sống một đời/

Ai thắng ai thua/

Chỉ trời biết thôi

Giang sơn cười/

Mưa bụi bay/

Sóng lượn sóng vỗ/

Hồng trần thế tục đẹp làm sao

Gió cũng cười/ Nhưng sao cô quạnh/

Lòng còn hăng hái nhưng trời tối mất rồi

Thương sinh linh cười/ Không hề cô quạnh/

Cứ hăng hái mà si ngốc cười

A~.....”

Dạ Thiên Lăng im lặng nghe, thanh âm thanh mỹ của Khanh Trần ở trong tuyết ảnh ít ỏi phiêu đảng, vài phần nhu nhuận, vài phần phiêu dật, vài phần tiêu sái, vài phần trống vắng, giống như nơi này đã theo tiếng ca của nàng hóa làm mưa bụi phiêu diêu, tịch liêu nhân thế.

Nhất lũ tiêu âm thản nhiên dựng lên, tiêu sái phóng khoáng, cùng Khanh Trần ca, tố tẩn giang hồ mệnh mang. Nhất chiếc thuyền lá nhỏ, hải triều mệnh mông, hồng trần sự, cười nhân si, ngàn tái anh hùng, mấy độ tịch dương, vạn cổ phong lưu có ai biết.

“Thương Hải cười, dào dạt sóng vỗ hai bên bờ, Sóng chìm sóng nổi tùy sóng thôi; Thương thiên cười, đều sống một đời, ai thua ai thắng chỉ trời biết; Giang sơn cười, mưa bụi xa, sóng lượn sóng vỗ hồng trần thế tục đẹp làm sao; Thương sinh cười, không hề cô quạnh, hào hùng còn đang si ngốc cười cười.....”

Khanh Trần khẽ tựa vào bên cạnh Dạ Thiên Lăng, nói:“Đáng tiếc cầm không ở bên người, chàng ngày ấy nói qua, khúc này tiêu cầm tương hợp, sẽ không sai đi.”

Dạ Thiên Lăng đưa tay đem nàng ôm vào lòng: “Việc này không khó.”

Khanh Trần nhẹ giọng nói: “Phóng thuyền ngũ hồ, thanh sơn xa, không chọc phạm trần. Lăng, chàng thích ngày như vậy sao?”

Dạ Thiên Lăng cúi đầu hỏi: “Nàng thích?”

Khanh Trần không nói gì thêm, tựa đầu chôn trong ngực hắn, đúng vậy, nàng thích, như vậy cười, quên đi thân thế tiêu sái, nàng mong đợi. Nhưng với hắn hiện tại, tựa hồ không có lý do gì để nói như vậy. Không phải đồ của người, không nên mơ mộng, từng có người nói với nàng, Khanh Trần cũng chặt chẽ ghi tạc trong lòng mình. Nếu hiện tại nàng mở miệng nói, tiếp cũng nghĩ đến cuộc sống này, không thể nghi ngờ là cho Dạ Thiên Lăng một nan đề, tội gì khó xử.

Dạ Thiên Lăng thấy nàng không nói lời nào, cũng im lặng không nói, bốn phía vắng lặng không người, chỉ có ánh trăng xuyên qua bạc vân chiếu xuống tuyết. Cảnh tượng trước mắt làm cho hắn cảm thấy quen thuộc như thế, tựa hồ chính hắn đã từng cùng Khanh Trần ngồi như vậy đã qua ngàn năm vạn năm, thật lâu không có thay đổi. Trong chốc lát, hắn thản nhiên nói: “Giang hồ đều có ân oán giang hồ, nàng nếu thực thích, ngày sau ta mang nàng đi xem.”

Khanh Trần nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng, nằm ở trong lòng Dạ Thiên Lăng ấm áp thần chí có chút mơ hồ, ép buộc lâu như vậy không có nghỉ ngơi, lúc này có chút không chống đỡ được. Dạ Thiên Lăng cúi người nhìn nàng, Khanh Trần mơ mơ màng màng nói câu: “Tứ ca, nguyên lai chàng cũng sẽ sốt ruột.” Sợ là chính nàng cũng không biết nàng đang nói gì.

Dạ Thiên Lăng sửng sốt, lập tức đáy mắt xẹt qua một tia mềm mại, nhẹ nhàng đứng dậy đem nàng ôm lấy. Khanh Trần nửa tỉnh nửa mê cảm thấy thân mình bị nâng lên, lại lập tức an an ổn ổn ngủ. Dạ Thiên Lăng bế

Khanh Trần về tây sương Xuân các, nhìn nàng đang ngủ vẫn nhúu mày như cũ, nhưng người dù sao cũng là ở trước mặt, đảo mắt có thể thấy được, có thể chạm đến. Nhớ tới sáng nay khi nghe được tin tức Từ An cung, trong lòng như có một đạo lợi nhận cắm vào, cơ hồ lập muốn nhỏ máu. Một đêm đó, đối với hần mà nói là hai nữ nhân quan trọng nhất, đồng thời bị cấm ở trong bóng ma tử vong, hần nếu không đến, thật sự không nổi điên mới lạ.

Là thời điểm nào, người trước mắt trở thành vướng bận trong lòng không tránh đi được, luôn luôn lơ đãng nhớ tới, dù ngưng thần tĩnh khí cũng không thể quên được.

Ngoài cửa sổ có ánh trăng chiếu vào, ở trên mặt Khanh Trần chiếu ra bóng dáng nhẹ nhàng, trong biển người mênh mông, bỗng nhiên quay đầu, nàng tỏa sáng làm lu mờ mọi thứ. Dạ Thiên Lăng đứng yên chăm chú nhìn Khanh Trần, một lúc lâu sau, xoay người đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Mới vừa đi vài bước, đột nhiên khẽ quát một tiếng:“Đi ra!”

Âm thầm có cái bóng dáng đi ra:“Tứ gia.” Đúng là Minh Yểm, mặc dù mặc một thân cung trang hồng sắc, nhưng trên mặt vẫn lãnh diễm như cũ.

Dạ Thiên Lăng quay đầu nhìn:“Ai cho người một mình tiến vào Từ An cung?”

Minh Yểm nói:“Chúng ta biết được Phượng chủ cùng Tứ gia đều vào Từ An cung, thật là lo lắng, cho nên thuộc hạ đến xem. Minh Hạo hôm nay đang trực ở bên người hoàng đế, không thể đi ra.”

Dạ Thiên Lăng nói:“Có việc thì ta sẽ tìm các người, Từ An cung trước mắt là nơi nguy hiểm, chớ để người ngoài tiến vào, người cũng không thể tùy tiện rời khỏi Liên Trì cung.”

“Vâng, thuộc hạ chắc chắn bảo vệ tốt Liên phi nương nương.” Minh Yểm đáp:“Tuyệt Chiến ở tổng đàn thực không an ổn, thuộc hạ đem nó mang đến, thỉnh Phượng chủ nhìn xem.”

Dạ Thiên Lăng vừa thấy, trong lòng Minh Yểm có cái gì đó, nàng buông tay, Tuyết Chiến bị che giấu trong quần áo nhảy ra, “Sưu” một cái đã không thấy tăm hơi. Minh Yểm cả kinh, Dạ Thiên Lăng nói: “Không ngại, nó tự đi tìm chủ nhân .”

Minh Yểm đi tây sương phòng nhìn Khanh Trần, gật gật đầu: “Minh Huyền đã chiếu theo Phượng chủ phân phó đem Loan Phi cô nương cứu ra, người bình an vô sự. Nhưng thư Loan Phi cô nương đưa cho thái tử, Tứ gia thật sự muốn giao cho thái tử sao? Thái tử nếu bị phế, chẳng phải là thời cơ của chúng ta ?”

Dạ Thiên Lăng khoanh tay đứng phía sau, nhìn một vầng trăng khuyết chậm rãi ẩn vào mây: “Việc này ta đều có chừng mực, người chiếu theo ta nói đưa đi Tùng Vũ đài là được. Đem Loan Phi an trí tốt, đợi Từ An cung giải phong cấm , ta muốn gặp nàng ta.”

Minh Yểm cũng không nhiều lời nữa, cúi đầu nói: “Thuộc hạ đã biết. Thịnh Tứ gia cùng Phượng chủ cẩn thận một chút.”

“Đi thôi.” Dạ Thiên Lăng vẫy vẫy tay, Minh Yểm nhẹ nhàng vụt lên biến mất ở trong bóng đêm sâu thẳm. Dạ Thiên Lăng theo phương hướng Tùng Vũ đài nhìn thoáng qua, đáy mắt giao hòa giống như hỉ, giống như bi, chậm rãi lắng đọng đến nơi sâu thẳm, tối tăm vô cùng, không để lại dấu vết.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Nguyên Cuộc Đời Này Phúc Thọ An Khang

Liên tục mấy ngày, Khanh Trần vẫn ở đông sương Xuân các, cơ hồ không muốn ló mặt ra ngoài, dùng chuột bạch để thí nghiệm không ngừng chết, vì sợ lây bệnh khuếch tán, chỉ có thể dùng phương pháp hoá táng để xử lý, hôm nay đã đến con thứ mười. Nàng chỉ cảm thấy mỗi mệt, thất vọng, sầu khổ dậy lên, ngực tựa có tảng đá đè nặng khó chịu, bực mình đem khẩu trang cởi ra, lấy tay đỡ đầu xem sách thuốc thảo dược, nếu ở hiện đại có đồ thí nghiệm cùng chất kháng sinh linh tinh, dịch chứng này cũng không phải khó giải gì. Mà hiện tại tựa như ở trong sa mạc đứng ba ngày ba đêm, biết rõ bên người có nước lại như thế nào cũng lấy không được, quả thực sắp nổi điên.

Tất cả mọi người bị ngăn cách bên ngoài, chỉ có Tuyết Chiến không có người ngăn được, đuổi ra lại chạy về, vẫn ở lại bên người Khanh Trần, Khanh Trần đưa tay ấn đầu nó, hết đường xoay xở. Tuyết Chiến im lặng ghé vào chỗ Khanh Trần nhậm ấn, đột nhiên mắt vàng tròng lên, “Sư” chạy trốn ra ngoài, dọa Khanh Trần nhảy dựng lên. Vội vàng nhìn lại, phát hiện Tuyết Chiến ngậm trong miệng một chú chuột bạch, lại nhảy lên bàn. Nguyên lai là mới vừa rồi cho uống thuốc không đóng cửa lồng, chạy ra một con. Khanh Trần quát: “Tuyết Chiến!”

Tuyết Chiến cực thông nhân tính, nghe chủ nhân mệnh lệnh liền đem chuột trắng nhỏ buông, chuột trắng nhỏ bởi vì giấy dựa mạnh, cổ bị cắn ra vết thương, chảy đầy máu. Mạc Văn Bình từng nói qua Tuyết Chiến là thần thú, thân mang kịch độc, chuột trắng nhỏ kia sợ là không sống nổi, ôm Tuyết Chiến vào lòng, thấy nó liếm liếm đầu lưỡi, đem chút vết máu bên miệng tẩy trừ sạch sẽ. Khanh Trần chưa kịp ngăn cản, ần ần hiện lên lo lắng, chuột bạch này đều cố ý phục đàm dịch bệnh nhân dùng để thí

nghiệm thuốc, sợ Tuyết Chiến cũng bị nhiễm bệnh. Ai ngờ ngày thứ hai, Tuyết Chiến vô sự, chuột bạch bị nó cắn cũng vui vẻ, một chút bệnh trạng đều không có.

Khanh Trần thật là ngạc nhiên, trong đầu linh quang vừa hiện, bắt Tuyết Chiến lại cắn một con chuột nữa, nhưng này thứ chuột bạch này cả người giãy dụa, chống đỡ không đến nửa canh giờ liền chết. Khanh Trần không có chết tâm, ngưng thần suy tư, tra xét ghi lại, lại chộp tới một con chuột mang bệnh, trước bắt nó ăn chút đại hoàng, lại để cho Tuyết Chiến đi cắn. Lần này cùng lần đầu tiên giống nhau, qua một ngày chuột bạch tuy rằng khập khiễng, nhưng tinh thần đã không giống ngày hôm trước uể oải không chịu nổi.

Khanh Trần mừng rỡ, nghĩ tới lấy phương pháp lấy độc trị độc, ôm lấy Tuyết Chiến một bên dỗ dành, an ủi, một bên thật cẩn thận từ chân trước nó chích chút máu. Tuyết Chiến đối với Khanh Trần thật là nhu thuận, tuy rằng “Ô ô” bất mãn, nhưng không giãy dụa. Khanh Trần giúp Tuyết Chiến băng bó miệng vết thương thật tốt, đem máu cùng đại hoàng hầm chế, lại ở trên người chuột bạch thí nghiệm. Một đêm ghé vào trên bàn mơ hồ, vài lần tỉnh lại nhìn này chuột bạch, đến khi hừng đông, chuột bạch vốn đã hấp hối, có hai đã chết, hai không có chuyển biến tốt, còn lại ba con hiển nhiên cơ bản khôi phục bình thường. Tiếp qua hai ngày, còn lại hai con chuột bạch cũng bắt đầu ở trong lồng tìm ăn. Khanh Trần trong lòng mừng như điên, chỉ cảm thấy như có tia sáng xuyên mây mù chiếu xuống, nhiều ngày mệt mỏi cố gắng, bước ra phía ngoài chạy đi, một bên gọi: “Tứ ca!”

Dạ Thiên Lăng đã nhiều ngày trừ bỏ tuần tra các nơi, đều ở tây sương phòng đọc sách luyện kiếm cùng Khanh Trần, sách thuốc bên người Khanh Trần bị hắt lặt xem không ít, lúc này nghe được Khanh Trần đột nhiên hô to, bỏ lại sách đứng dậy xem. Khanh Trần dọc theo hành lang dài chạy chậm vài bước, trong giầy lát ngực đau nhói, như là bị bàn tay vô hình hung hăng nắm chặt, thân mình lao đảo một cái liền ngã xuống, Dạ Thiên

Lăng thân hình cực nhanh, vọt đến trước mặt ôm lấy nàng: “Khanh Trần, nàng làm sao vậy?”

Khanh Trần tựa vào trong lòng Dạ Thiên Lăng, chỉ cảm thấy mỗi lần hô hấp ngực đều đau nhói, khuếch tán ra ngoài ngay cả hô hấp đều khó khăn, khó chịu ôm ngực, đứt quãng nói: “Đề..... Đề thiếp..... Nằm..... xuống.....”

Dạ Thiên Lăng một bên chậm rãi nâng Khanh Trần ngay tại chỗ nằm xuống, một bên khẩn cấp gọi: “Tuyên Thái y! Mau!”

Không đợi Dạ Thiên Lăng nói xong, Khanh Trần hoàn hảo, nói với Dạ Thiên Lăng: “Được..... Thái Hậu.....”

Dạ Thiên Lăng thấy nàng sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nguyên bản thanh âm không gọn sóng sợ hãi cũng mang theo vài phần lo lắng: “Nàng trước đừng nói gì, Thái y lập tức sẽ đến.”

Khanh Trần lắc lắc đầu, chính nàng trong lòng rõ ràng đây là trái tim phát bệnh, nàng đã sớm biết thân thể này có vấn đề, nếu không phải vì vậy, nàng cũng sẽ không sai sót ngẫu nhiên đến nơi này. Nhưng nửa năm qua chính nàng cũng âm thầm xem xét qua, không thấy có gì dị thường, nghĩ đến hôn phách thay đổi, nói không chừng này bệnh cũng đi, cũng không nghĩ đến lúc này nhưng lại phát tác. Không hề dự liệu, chỉ có thể miễn cưỡng điều chỉnh hô hấp, giảm bớt thống khổ.

Tề mang theo Tống Đức Phương cùng hai cung nữ hầu hạ bước nhanh vào, một bên còn thúc giục: “Tống Thái y, ngài mau nhanh lên.”

Trời đông giá rét Tống Đức Phương lại ra một đầu mồ hôi nóng, thấy thế cả kinh, vội vàng quỳ trên mặt đất xem mạch, nói với Dạ Thiên Lăng: “Tứ gia, đây là bệnh tim, không được để quận chúa di động, nằm thẳng yên tĩnh, lão thần sẽ nghĩ phương pháp.”

Cung nữ cầm phương thuốc Tống Đức Phương kê đi hầm thuốc, thần chí Khanh Trần coi như thanh tỉnh, nghĩ rằng nếu thật sự là phát bệnh mạnh mẽ, thuốc này hầm xong người cũng không cứu được. Lúc này đau đớn hơi hoãn chút, nàng suy yếu nói:“Tống Thái y..... Ta tìm được..... Phương thuốc..... Chuột trắng đã hết bệnh..... Có thuốc.....”

Tống Đức Phương mạnh mẽ ngẩng đầu cùng Dạ Thiên Lăng liếc nhau:“Quận chúa tìm được rồi phương thuốc trị liệu dịch chứng Thái Hậu?”

Khanh Trần gật đầu:“Ta còn không..... Xác định..... Phải cẩn thận dùng.....”

Dạ Thiên Lăng phân phó nói:“Nàng nghỉ ngơi trước, cái gì cũng đừng nghĩ, đều có bọn họ xử lý. Tống Thái y, người lập tức mang thuốc đi tìm người thử, mệnh Kha Nho Nghĩa nhanh đến Xuân các.....”

Khanh Trần nghe Dạ Thiên Lăng trấn định đem sự tình giao cho mình, trong lòng lại dâng lên một trận buồn bã, chỉ cảm thấy thanh âm quen thuộc kia càng ngày càng xa, mỗi một khôn cùng bao phủ ý chí của nàng, rất nhanh thiên địa ở trước mắt trở nên trống rỗng, loáng thoáng nghe được Dạ Thiên Lăng gọi tên mình, nhưng dường như có một đầu sóng nặng nề đánh tới, hết thảy lâm vào trong bóng tối.

Mơ hồ có gì đó chưa sót chảy vào môi nàng, trần trọc tỉnh tỉnh ngủ ngủ không biết bao lâu, khi tỉnh lại đã là sáng sớm thời gian. Khanh Trần trong lúc nhất thời không biết mình đang ở nơi nào, chỉ cảm thấy cả người mềm yếu không dậy nổi. Ánh mắt dừng ở trước cửa sổ, nhìn đến một bóng dáng cao ngất vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, nắng sớm như mặt nước từ ngoài cửa sổ lẳng lặng tiến vào, buộc vòng quanh bóng dáng hắt, thân hình như ngọc càng rõ ràng. Đột nhiên liền có cái gì tràn vào ý thức, qua sa trường nhảy múa, hết thảy bắt đầu trở nên quen thuộc. Nàng vừa chống đỡ

thân mình, người nọ liền quay đầu lại, trong mắt xẹt qua một tia vui sướng: “Khanh Trần!” Đúng là Dạ Thiên Lăng.

Dạ Thiên Lăng thấy Khanh Trần tỉnh lại, vội phân phó cung nữ Hà Phong hầu hạ bên ngoài: “Tuyên tống Thái y.” Dem Khanh Trần ôm vào trong ngực, thấp giọng nói: “Đừng nóng vội ngồi dậy.”

Khanh Trần thản nhiên cười cười: “Không có việc gì.”

Dạ Thiên Lăng bình tĩnh nhìn Khanh Trần tươi cười, giống như chưa bao giờ gặp qua, khẽ thở dài đưa tay đặt lên ngực nàng: “Đỡ hơn nhiều không?”

Khanh Trần gật đầu: “Tốt hơn nhiều, chính là có chút mệt mỏi, thiếp không phải đã ngủ thật lâu?”

Dạ Thiên Lăng nhìn kỹ sắc mặt Khanh Trần, huyết khí không đủ, mảy kiếm nhả lại: “Đã qua một ngày một đêm, Tổng Đức Phương nói nàng phát bệnh tim, mấy ngày nay mệt mới có thể phát tác, nàng làm đại phu trị bệnh cứu người, lại ngay cả chính thân mình mình lại chiều cố không tốt.”

Khanh Trần tựa đầu vào trong ngực hắn, khoe miệng có tia tiểu ý: “Tổng Thái y không nói gì à, không thể chọc thiếp kích động? Chàng còn giáo huấn thiếp, thiếp khóc cho chàng xem.”

Dạ Thiên Lăng sững sốt, lấy nàng dùng mọi cách bắt đắc dĩ, nhân tiện nói: “Hoàng tổ mẫu đêm qua dùng thuốc, sáng nay sốt liền lui, tình hình tốt hơn nhiều.”

Khanh Trần vui vẻ: “Thật sự?” Chống thân mình muốn đứng dậy: “Thiếp đi nhìn xem.”

Dạ Thiên Lăng đem nàng áp chế: “Nàng nằm xuống, ta vừa mới nhìn qua, Thái y ở bên cạnh điều trị, tùy thời sẽ đến báo.”

Khanh Trần nói:“Chàng chung quy vẫn vào tầm cung.”

Dạ Thiên Lăng vỗ vỗ đầu vai Khanh Trần, sau đó đưa tay nâng khuôn mặt nàng kề sát mặt hắn:“Ta không phải vẫn tốt sao? Nói sau, đã có thuốc, nàng sợ cái gì?”

Khanh Trần lẳng lặng dựa vào trong lòng hắn, lúc này trong lòng mới giống như chân chính buông xuống, rơi xuống đúng chỗ, lại có loại cảm giác làm người một lần nữa, nàng sững đầu:“Thiếp sợ..... Cái loại cảm giác thúc thủ vô sách này, lòng nóng như lửa đốt.....”

Dạ Thiên Lăng yên tĩnh một lát, thấp giọng nói:“Khanh Trần, cảm ơn nàng.”

Khanh Trần lắc đầu, bình phong bách hoa nháo xuân đem căn phòng ngăn cách thành hai gian, thanh âm Hà Phong bên ngoài nói:“Tứ gia, Tổng Thái y đến đây.”

Dạ Thiên Lăng cầm cái gối đầu đệm thêm vào sau lưng Khanh Trần, đứng lên nói:“Cho hắn tiến vào.”

Khanh Trần cùng Tổng Đức Phương quen biết đã lâu, cũng không bỏ màn ngăn cách, Tổng Đức Phương sắp một cái khăn thô khang thọ đặt ở cổ tay Khanh Trần, tinh tế bắt mạch, qua một lát nói:“Hiện nay không còn đáng ngại, chỉ là quận chúa nên làm tốt điều dưỡng.”

Khanh Trần cười nói:“Ta biết, đã qua nhiều ngày Thái Hậu bên kia phải nhờ Tổng Thái y .”

Tổng Đức Phương nói:“Đây là chức trách của lão thần, còn nhờ quận chúa nhiều, lão thần còn muốn cùng quận chúa thương thảo phương thuốc.”

Khanh Trần tinh tế hỏi tình hình Đoan Hiếu Thái Hậu, biết Đan Quỳnh thử dược trước, hỏi:“Đan Quỳnh ra sao?”

Tống Đức Phương nói: “Đêm qua đã tỉnh lại, tuy là có chút hư nhược, nhưng tính mạng đã được bảo vệ.”

Khanh Trần gật gật đầu: “Thái Hậu tuổi già, cùng Đan Quỳnh bất đồng, cần cẩn thận.” Khi nói chuyện nhìn thấy Dạ Thiên Lăng lộ ra vẻ mặt có chút đăm chiêu, trong lòng hơi hơi bất an. Dạ Thiên Lăng gọi là tọa trấn Từ An cung, nguyên nhân rất lớn là muốn tra dịch bệnh chảy vào trong cung như thế nào, đã nhiều ngày e ngại bệnh tình Đoan Hiếu Thái Hậu không có nghiêm đi truy tra, hiện nay sợ là lập tức sẽ có thủ đoạn lôi đình, chuyện này sao có thể giấu giếm hẳn? Huống chi, nếu thực tra ra, mình chính là người mà hắn vạ vạ lần không muốn nhất.

Dạ Thiên Lăng nói với Tống Đức Phương: “Người đi xuống trước đi, nghỉ rồi mang phương thuốc điều dưỡng lại đây. Ta đã viết sổ con đưa phụ hoàng, người cùng Kha Nho Nghĩa cũng viết điều trần, sau đó cùng nhau trình lên.”

Sau khi Tống Đức Phương lui ra ngoài, Khanh Trần thấy Dạ Thiên Lăng trong mắt ẩn ẩn lộ ra tơ máu, biết hẳn ban đêm không nghỉ ngơi tốt: “Tứ ca, chàng cũng đi nghỉ một lát đi.”

Dạ Thiên Lăng ở bên người nàng ngồi xuống: “Nàng nếu không phiền lụy, ta cùng nàng nói chuyện một lát. Nay nàng đừng đi quan tâm cái khác, đem thân mình dưỡng cho tốt.”

Hà Phong bưng mấy thứ điểm tâm ăn sáng lại đây, cao hoa quế vân cầm, thiên tăng hạnh nhân tô, mút táo cùng thanh lỗ hương duẩn, lại thêm được thiện cháo, Khanh Trần liền tựa vào trên tháp chậm rãi ăn một chút. Dạ Thiên Lăng ở bên cạnh nhìn, ấm ló trong phòng xua tan hàn khí, hoà thuận vui vẻ như xuân. Chỉ cảm thấy trong lòng chưa bao giờ thoải mái như thế, lại thấy nếu cuộc đời này liên cứ như vậy đi qua, cũng tìm không ra cái gì không tốt. Nhưng mà hắn cố tình vẫn đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, cảm thấy tay để một cái niệm tưởng đó là ‘Phúc vũ phiên vân kinh đào hải

lãng’, phiêu lưu chưa từng có bao giờ, một người cũng thế, lại tội gì muốn nàng cũng bị cuốn vào. Tựa như quanh năm ở chiến trường, không muốn có thêm thê nhi trong phủ nhớ thương kỳ vọng, nhất thời nhưng lại cảm thấy chính mình quá lỗ mãng. Nhưng nhưng thật ra đêm đó Khanh Trần nói câu nói kia “Nguyên lai chàng cũng sẽ sốt ruột”, làm hấn trong lòng chấn động, là lần lượt sợ nàng có cái gì sơ xuất, vẫn muốn thủ hộ tại bên người để yên tâm. Mà này nữ tử linh lung thanh thấu, lại làm người ta cân nhắc không ra, năm không chắc, nghĩ đến khóe miệng không khỏi gợi lên một tia mỉm cười, lắc lắc đầu.

Khanh Trần nâng mắt nhìn Dạ Thiên Lăng nhìn mình, cười nói: “Tứ ca, nhìn cái gì vậy?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Nhìn nàng ăn thật thư thái.”

“Đói bụng.” Khanh Trần liền thuận miệng cùng Dạ Thiên Lăng nói chuyện phiếm: “Nói xem chàng thích ăn cái gì?”

Dạ Thiên Lăng nghĩ nghĩ, chỉ vào điệp thanh lỗ hương duẩn nói: “Trước kia tiểu phòng bếp Từ An cung có lão đầu bếp, làm được đồ ăn rất ngon, có câu gà nhung tơ vàng, còn có thịt vãi, ban chỉ ốc khô, hành gừng bạo cua, tổ bát trân đều làm vô cùng tốt. Hiện tại nhớ tới đến, ăn rất ngon.”

Khanh Trần hỏi: “Thiếp như thế nào chưa thấy qua?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Lão nhân trong cung, sớm không còn, sau lại tuy vẫn có đồ ăn này cũng nếm không là tư vị kia.”

Khanh Trần liền cùng hấn nói chút chuyện khi còn bé, không nghĩ Dạ Thiên Lăng là người trầm ổn như thế, khi còn bé lại nghịch ngợm đến cực điểm, Từ An cung này cả ngày bị hấn quậy đến long trời lở đất. Nhưng thời thơ ấu làm cản thực ngăn ngại, Dạ Thiên Lăng chín tuổi liền theo quân lịch lãm chiến trường, khi đó dẫn hấn đi đúng là trưởng tử tiên hoàng, Đức vương Dạ Diễn Chiêu. Đó là năm Thánh Võ thứ mười, lần đó thảo phạt

nam phiên chiến hậu, Đức vương vừa hai mươi tuổi cùng đương kim hoàng đế đối với phong thường thuộc cấp ý kiến khác nhau, vì hoàng đế giận dữ nói chút nặng lời, sau khi hồi phủ lại nhất thời luẩn quẩn trong lòng, tự vẫn mà chết. Năm năm sau, con thứ tiên hoàng nửa đêm chết bệnh, từ nay về sau con nối dòng tiên hoàng liền chặt đứt. Tháng giêng năm đó, hoàng đế phong trưởng tử Dạ Thiên Hạo làm thái tử, cáo tế Thái Miếu, đại xá thiên hạ. Tháng chín cùng năm, Dạ Thiên Lăng mười lăm tuổi lần đầu lãnh binh xuất chiến Đột Quyết, một trận chiến dương oai. Từ đó hơn mười năm sau, Thiên triều đào tạo ra một thái tử hiền đức khoan nhân, cùng một sắc bén túc lãnh Vương gia, mà hai người con của tiên hoàng sợ là đã không còn ai nhớ rõ.

Khi nói chuyện Khanh Trần nhìn Dạ Thiên Lăng ý trên tháp mặt yên tĩnh như bình hồ, giống như đang nói chuyện tình bình thường của người khác, nay hẳn đã biết thân phận mình, hồi tưởng chuyện trước kia, tất nhiên là một tâm tình khác. Cái gọi là thời thơ ấu nháy mắt mà qua, liền mắt lạnh nhìn cha mẹ huynh đệ trải qua ân oán, sinh ở nhà đế vương, hạnh hoặc bất hạnh, chỉ tại lòng người.

Lúc này Tề tiến vào bẩm báo Dạ Thiên Lăng:“Tứ gia, mọi người đều ở sau Sướng Xuân điện.”

Dạ Thiên Lăng gật gật đầu:“Đã biết.” Đứng lên nói với Khanh Trần:“Nàng nghỉ ngơi trước, ta đi nhìn xem.”

Khanh Trần gật đầu, nhìn theo Dạ Thiên Lăng đi ra ngoài, trên người vẫn là mềm nhũn vô lực, khẽ tựa vào tháp ẩm gần người.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Cầu Mà Như Không Cầu

Tuyệt Chiến không biết từ nơi nào chui ra, đến bên người Khanh Trần, tìm vị trí thoải mái nằm úp sấp xuống, Khanh Trần đưa tay vỗ về chơi đùa nó, trong lòng lại nghĩ tới máu của nó có thể làm thuốc trị dịch chứng. Bằng thân hình nho nhỏ này của Tuyệt Chiến, có thể có cứu được bao nhiêu người, dịch chứng này chung quy không thể nói rõ là đã giải được, như trước vẫn làm nàng thấy phức tạp.

Không bao lâu, một tiểu cung nữ từ Sướng Xuân điện lại đây, bên ngoài nói với Hà Phong nói: “Tỷ tỷ đi Sướng Xuân điện đi, tứ gia ai cũng muốn tra hỏi, Vương tổng quản sai ta đến thay tỷ tỷ.”

Hà Phong đi vào thấy Khanh Trần lẳng lặng nhắm mắt nghỉ ngơi, đi ra nhỏ giọng dặn tiểu cung nữ: “Trong chốc lát nếu quận chúa tỉnh, để bụng hầu hạ, thuốc trên bàn còn chưa có uống, sợ lạnh” Lại bỗng nhiên nghe được Khanh Trần ở bên trong kêu lên: “Hà Phong, người tiến vào.”

Hà Phong vội hỏi: “Nô tỳ đánh thức quận chúa.”

Khanh Trần nói: “Ta vốn cũng không ngủ. Người đi Sướng Xuân điện gặp tứ gia, thỉnh hân hồi Xuân các, nói ta có việc tìm hân.”

“Nô tỳ xin đi.” Hà Phong đáp: “Quận chúa còn có gì phân phó?”

Khanh Trần lắc đầu: “Đi thôi, cứ làm như ta bảo là được.”

Hà Phong đáp ứng rồi đi, Khanh Trần đứng dậy ngồi trước gương, cúi đầu chải mái tóc dài đến thắt lưng, chưa từng có nghĩ tới mình sẽ để tóc dài như vậy, từ nhiều nam nay, đều là một đầu tóc ngắn. “Ninh Văn Thanh” ba

chữ, tựa hồ đã theo thói quen biến mất thành một giấc mộng, ở trong trí nhớ càng ngày càng xa xôi, ngẫu nhiên nhớ lại lại cảm thấy xa lạ vụn vặt.

“Phát ngốc cái gì?” Đột nhiên bên tai vang lên thanh âm Dạ Thiên Lăng.

Khanh Trần lắp bắp kinh hãi, ngẩng đầu thấy trên mặt gương chiếu ra bóng dáng của hắn, thanh sam quang minh, mặc dù một bộ dáng nhàn dật, trong mắt lại lộ ra lợi hại chưa lui, quay đầu cười nói: “Lặng yên không một tiếng động, dọa người ta nhảy dựng lên.”

Dạ Thiên Lăng nhìn bát thuốc vẫn để nguyên trên bàn từ lúc mình rời đi, nhíu mày nói: “Như thế nào còn chưa uống thuốc? Lúc này đều đã lạnh rồi.”

Khanh Trần mỉm cười nói: “Đã quên.”

Dạ Thiên Lăng đưa tay luồn vào mái tóc nàng để ý một chút, sợi tóc chảy qua từng ngón tay hắn, ôn lạnh mềm mại, hắn cúi người nhìn Khanh Trần: “Là có chuyện muốn nói với ta?”

Khanh Trần cúi đầu suy nghĩ một lát, nói: “Tứ ca, chàng muốn nghiêm tra dịch bệnh Từ An cung?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Việc này tới rất kỳ quái, há có thể không tra?”

Khanh Trần thở dài nói: “Chàng bảo bọn họ tan đi, thiếp đem ngọn nguồn sự tình nói cho chàng.”

Anh sáng trong mắt Dạ Thiên Lăng chợt lóe, đối diện với ánh mắt thanh tuyến của Khanh Trần, nặng nề lẳng lẳng nhìn đây, âm thanh thấp thoáng điềm đậm tao nhã, làm người trong lòng nhất thời nhìn không thấu: “Nàng là nói, nàng biết ôn dịch này là như thế nào vào cung?”

Khanh Trần gật đầu, Dạ Thiên Lăng phất áo ngồi xuống: “Nàng nói đi.”

Khanh Trần kể từ đêm Bích Dao đi Trí Xa điện cầu mình nói ra, đem tình hình ngày đó nhất nhất nói cho hẳn, một chữ không dối gạt, không sợ hãi. Dạ Thiên Lăng không nói được một lời, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt sâu không lường được, không giận mà uy, càng nghe càng tuần nghiêm, đợi Khanh Trần nói xong, lạnh lùng nói: “Đây là tội tru di cửu tộc đấy.”

Khanh Trần im lặng nói: “Phụ thân Tử Viện chết sớm, một huynh trưởng chết ở chiến trường, còn một ấu đệ năm trước tự hành đầu quân Liêu Châu, trong nhà chỉ có một lão mẫu khóc mù hai mắt, dựa vào hàng xóm chăm sóc. Cha mẹ Đan Quỳnh đều mất, cửu tộc cũng chỉ còn lại Bích Dao là tỷ tỷ, muốn tru cũng đến già trẻ ốm yếu mấy người phụ nhân. Nhưng thật ra Phượng gia sợ là muốn vì thiếp mà lao đao.”

Dạ Thiên Lăng mi phong nhướng lên: “Nàng đây là thay các nàng cầu tình, hay là lấy nàng cùng Phượng gia chặn ta?”

Khanh Trần cười nhẹ: “Không phải cầu tình, sai lầm chính là sai lầm, Tứ ca nếu là muốn phạt cũng là phải làm.”

Dạ Thiên Lăng đứng dậy đứng ở phía trước cửa sổ một lát, hỏi: “Nàng đã sớm biết, vì sao lúc này mới nói?”

Khanh Trần thản nhiên nói: “Nếu là may mắn không tra, hoặc là đến tra là người khác, thiếp liền nghĩ cách thay các nàng giấu giếm. Nhưng nay người tra là chàng, thiếp cần gì để chàng lao sư động chúng tổn thời gian cố sức, kết quả vẫn là giống nhau, giấu giếm không được, không bằng báo cáo tình hình thực tế.”

Dạ Thiên Lăng quay đầu nhìn nàng: “Nàng vừa không nghĩ cầu tình, đó là cùng với các nàng cùng nhau lĩnh tội?”

Khanh Trần lắc đầu: “Thiếp không nghĩ lĩnh tội, tội này lĩnh không tốt. Tội khi quân” Nàng cười cười: “Thiếp lĩnh không nổi.”

“Lĩnh không nổi?” Trong thanh âm Dạ Thiên Lăng có tia tức giận: “Chuyện lớn như vậy còn dám làm, lúc này nói lĩnh không nổi?”

Khanh Trần buông tay, từng đoàn tóc rơi xuống, sắc mặt có chút trong suốt tái nhợt, đáy mắt trong suốt vô ngân. Nàng giúp tựa bàn đứng lên, lắc lắc người hắn: “Tứ ca, chàng trước đừng tức giận, việc này là thiếp lớn mật. Nhưng việc đã đến nước này, Cho dù giết Tử Viện các nàng cũng vẫn như vậy, Tử Viện hầu hạ Thái Hậu nhiều năm chưa bao giờ phạm sai lầm, không có công lao cũng có khổ lao, nàng lần này lén xuất cung, đơn giản là một mảnh hiếu tâm. Tỷ muội Bích Dao Đan Quỳnh cùng ta có loại tình cảm hoạn nạn, huống chi Đan Quỳnh mới là đứa nhỏ mười ba tuổi, ta cũng chỉ có thể hết sức cứu vãn, đơn giản nghĩ cứu nhiều thêm một mạng người thôi.”

Dạ Thiên Lăng thấy trên mặt nàng huyết sắc khôi phục, thân thể yếu đuối được bao trong quần áo trắng tinh, trong lòng lại tăng thêm vài phần đau lòng, không đành lòng phát tác với nàng, chỉ trầm giọng nói: “Còn nói không phải cầu tình?”

Khanh Trần khẽ cười nói: “Vậy liền xem như cầu tình đi, thỉnh Tứ ca để cho các nàng một con đường sống, cũng coi như tích thiện đức, Thái Hậu tâm địa nhân từ, sẽ không trách tội đâu.”

Dạ Thiên Lăng tuy rằng tính tình ác liệt mặt mũi lạnh lùng, nhưng không phải vô tình người, nghĩ đến Tử Viện các nàng gây chuyện, nhưng nếu nói lấy tội tru tộc xử lý, đó là Khanh Trần che trở, Đoan Hiếu Thái Hậu nơi đó cũng thương tâm một phen, trong lòng sớm có so đo. Chỉ là thấy Khanh Trần làm việc thật sự lớn mật, tại trong cung đi sai từng bước, đó là tội chết, muốn hù nàng thu liễm chút: “Cầu ta có tác dụng gì? Sự tình bức này, ai giấu giếm được?”

Khanh Trần đã sớm nhìn ra hắn sẽ không ngoan tay đi trừng phạt mấy người, trong lời nói tuy khắc nghiệt, nhưng Tử Viện các nàng một cái mệnh

đã được bảo vệ. Tự trong lòng lấy ra thứ gì đó: “Thiếp vừa mới nghĩ đến một chuyện, chàng không ngại nghe một chút, cũng không uổng công chàng phiêu lưu một chuyến.” Mở ra là một bản danh sách, đúng là Loan Phi ngày ấy viết cho nàng: “Tứ ca xem qua người này đi, tổng quản nội vụ Chu Phụng là người của cửu hoàng tử, trong cung ngoài cung nhất định là truyền đi không ít tin tức, nếu có thể làm cho cửu hoàng tử mất đi cánh tay này, đúng là ‘Tái ông mất ngựa yên biết phi phúc.’”

Dạ Thiên Lăng mày kiếm nhướng lên, ánh mắt lộ ra hứng thú, ý tứ hàm xúc: “Nàng còn cùng ta cò kè mặc cả đấy, cầu tình cũng không trắng trợn như vậy?”

Khanh Trần nâng mi mang theo tia cười như có như không: “Biết thời biết thế, cứ sao không làm? Thiếp mấy ngày nay xem xét, chuyện Từ An cung, có lẽ là có người truyền thứ gì đó tiến cung, lây dính dịch chứng cũng không chừng, sơ hở của phủ Nội vụ này không nhỏ.”

Dạ Thiên Lăng môi như đao tước gợi lên ý cười: “Không biết Chu Phụng này như thế nào làm được tổng quản.”

Khanh Trần đem danh sách gấp lại, đưa cho Dạ Thiên Lăng: “Chuyện này sợ là muốn làm phiền Tứ ca hảo hảo tra tra xét.”

Ý cười ở trên mặt Dạ Thiên Lăng càng ngày càng đậm, rốt cục hóa làm thanh âm cười trung sung sướng: “Nàng a, ta lúc này càng ngóng trông hoàng tử mẫu sớm ngày bình phục.”

“Vì sao?” Khanh Trần hỏi.

Dạ Thiên Lăng cười, ở trước mặt nàng nói: “Ta muốn cầu hoàng tử mẫu lại chỉ hôn một lần.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Mượn Làm Chủ Phong Vạn Ngọc Chi

Khanh Trần cười nhẹ, tránh đi ánh mắt nhìn chăm chú của hắc trâm định thanh minh lại sức quyến rũ bức người: “Loại chuyện này, bỏ lỡ một lần, sao lại còn có lần thứ hai?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Đúng là bởi vì bỏ lỡ một lần, mới phải bắt được lần thứ hai. Nếu lại bỏ lỡ, làm sao lại tìm được nữ nhân ta muốn?”

Khanh Trần lắc đầu nói: “Thiếp hiện tại ở bên người hoàng đế, việc này làm sao dễ dàng như vậy?”

Dạ Thiên Lăng nghe vậy: “Nàng đã đáp ứng ta rồi.”

Khanh Trần nhú mày: “Thiếp nói qua khi nào?”

Dạ Thiên Lăng chính sắc chăm chú nhìn hai tròng mắt của nàng: “Khanh Trần, nàng còn nhớ lần trước giận ta?”

Khanh Trần nâng mắt, ánh mắt trong như nước hồ thu, nhướn mày cười nói: “Thiếp vốn là người nhỏ mọn, chàng ép được chắc?”

Thanh âm Dạ Thiên Lăng trầm thấp trong đó có vài phần ngạo nghễ vui sướng: “Lúc trước nhiều chuyện xảy ra, ta đã muốn gạt hình bóng nàng sang một bên, nhưng gạt đi không được, thông thấu đậm tĩnh thanh tú như nàng, trâm định thông dong thông minh như nàng, là nữ nhân cùng ta sống vai mà đứng, ta đã đợi thật lâu. Trong lòng ta nghĩ, muốn, làm, thậm chí con người của ta, khó tránh khỏi hiểm cảnh, ta muốn nàng cam tâm tình nguyện theo ta, cũng xứng với ba chữ ‘Lăng Vương phi’ này. Ta chỉ hỏi

nàng, nàng có bằng lòng hay không?” Hãn vươn một bàn tay về phía Khanh Trần, chờ nàng.

Khanh Trần mắt cười yếu ớt, trên khuôn mặt trắng nõn thêm một mảnh đỏ ửng, không chút do dự nâng tay nhẹ đặt ở trong tay hãn: “Tứ ca, tâm ý của thiếp, chẳng lẽ chàng còn không biết?”

Dạ Thiên Lăng lập tức cầm tay nàng, hít sâu một hơi, đem nàng ôm trong lòng: “Ý chỉ là tạm chức tu nghi, ta đã nghĩ qua, lúc này cầu hoàng tổ mẫu muốn đem nàng về bên người cũng không phải việc khó. Cũng chỉ có xóa hai chữ ‘Tạm chức’ phía trước khi có ý chỉ chỉ hôn, mới có thể làm thỏa mãn ý nguyện ra cung của nàng.”

Khanh Trần trong lòng cũng không thể tránh nghĩ đến chút sự tình, luôn luôn có một ngày, thời điểm hết thảy có thể khôi phục bình thường, nàng còn có thể ở tại chỗ này sao? Ngày nàng dù sao cũng không phải nàng. Nghĩ đến đây, trong lòng càng phát ra an trầm, sâu kín hỏi: “Tứ ca, nếu là có một ngày thiếp đi rồi?”

Dạ Thiên Lăng sửng sốt, nói: “Đi nơi nào?”

Khanh Trần lắc lắc đầu: “Thiếp cũng không biết, chính là có lẽ sẽ có một ngày, sinh lão bệnh tử, tụ tán ly biệt, chàng không sợ sao?”

Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói: “Nghĩ chuyện này, không bằng có một ngày liền sống thật tình thêm một ngày.”

Khanh Trần nâng mắt cười, đem mình chôn ở trong lòng hãn, hơi thở khô ráo mà nhẹ nhàng khoan khoái: “Còn có một ngày, thiếp liền bồi ở bên cạnh chàng một ngày, được không?”

Dạ Thiên Lăng đưa tay vuốt ve mặt nàng: “Nàng cũng biết nói những lời này, nàng là nữ nhân của ta, cũng là Vương phi tương lai của Lăng vương phủ.”

Khanh Trần cười nói: “Nghe nói Lăng vương phủ quy củ sâm nghiêm, từ chủ tử đến nô tài cũng không bao giờ cười, Vương phi này chẳng phải là buồn chết người?”

Dạ Thiên Lăng cũng cười nói: “Đã cười nhiều ngày nay còn chưa đủ nhiều? Lăng vương phủ là cái bộ dáng gì, đợi có nữ chủ nhân, xem chính bản sự của nàng.”

Khanh Trần hé miệng không nói, chỉ nhìn Dạ Thiên Lăng càng ngày tươi cười càng nhiều, tâm can ngọt ngào, hoà thuận vui vẻ mật mật, thẳng đến khi tâm tình triền miên thành một mảnh dao động, làm người khó thở. Dạ Thiên Lăng thấy nàng lấy tay ấn ngực, ý cười thu liễm: “Còn đau sao?”

Khanh Trần lắc đầu: “Chính là không nghỉ ngơi tốt, ngực có chút buồn.”

Dạ Thiên Lăng giúp nàng ngồi xuống nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, việc này ta chỉ nói một câu, hai cung nữ tử tội mặc dù miễn, cũng không thể ở lại Từ An cung đợi.”

Khanh Trần nói: “Thiếp biết, chàng đem các nàng giao cho thiếp đi.”

Dạ Thiên Lăng nhú mày nói: “Nói nhiều phí công, điều dưỡng thân mình cho tốt.....”

Khanh Trần cầu nói: “Tứ ca, chỉ lúc này thôi.” Dạ Thiên Lăng nghĩ nghĩ, chung quy cũng đáp ứng.

Khanh Trần đợi qua cách một ngày, sắc trời tối dần, liền cho mấy người bên cạnh lui xuống, gọi Tử Viện cùng Bích Dao vào Xuân các. Hai người vừa vào cửa, vội quỳ rạp xuống đất, dập đầu nói: “Ân đức của Quận chúa, xin nhận một lạy chúng nô tỳ.”

Khanh Trần đưa tay đem các nàng kéo dậy: “Đều miễn đi, về sau làm việc trong lòng có chừng mực mới tốt, việc này liền quên đi, chớ để nhắc

lại.”

Tử Viện vẫn là đầy mặt ưu sắc, nói: “Tứ gia đã nhiều ngày đề ra nghi vấn với mọi người trong cung, mặc dù còn chưa hỏi chúng ta, nhưng y theo thủ đoạn Tứ gia, há có thể giấu giếm qua, sớm muộn gì cũng sẽ truy tra xuống dưới.”

Khanh Trần nói: “Chỗ Tứ gia, đợi khi không người mang Đan Quỳnh đi thỉnh tội, trong lòng hẳn đã sớm biết được, hôm qua đã chịu bỏ qua tội của các người, về sau cũng sẽ không truy cứu nữa.”

Tử Viện cùng Bích Dao nhìn nhau, lộ ra thần sắc không thể tin: “Quận chúa, này..... Đây chính là sự thật? Tứ gia thật sự tha cho chúng ta?”

Khanh Trần cười cười: “Tứ gia cũng không phải người ý chí sắt đá, chính là xảy ra chuyện này, các người là không thể ở Từ An cung nữa.”

Nói như thế đến Bích Dao thì thôi, Tử Viện cũng đã ở bên người Đaoan Hiếu Thái Hậu hầu hạ nhiều năm, đáy lòng đau xót. Nhưng thân mang tội, lúc này Đaoan Hiếu Thái Hậu bình an không có việc gì, chính mình có thể bảo trụ tính mạng đã là vạn hạnh, còn nói cái gì? Khanh Trần muốn các nàng ngồi nói chuyện, nói: “Ta cho các người đi nơi khác, các người nghĩ xem có bằng lòng hay không.”

Bích Dao nói: “Từ khi quen biết tới nay, quận chúa vài lần cứu tử muội ta, tính mạng tử muội chúng ta đã sớm là quận chúa, nếu là quận chúa phân phó, Bích Dao không dám không theo.” Tử Viện cũng nói: “Tử Viện lần này phạm lỗi, trăm tử vô sinh, nhận ân nghĩa quận chúa không thể hồi báo, cam nguyện nghe theo quận chúa an bài.”

Khanh Trần nói với Bích Dao: “Bích Dao, rời đi Từ An, người nguyện đi theo bên người ta?”

Bích Dao mừng rỡ: “Có thể hầu hạ quận chúa là phúc khí của Bích Dao, Bích Dao sao có thể có không muốn?”

Khanh Trần gật gù đầu: “Được. Về phần Đan Quỳnh.....” Nàng nhìn sắc mặt Bích Dao có chút khẩn trương, mỉm cười: “Tùng Vũ đài chỗ thái tử còn thiếu tiểu cung nữ hầu hạ, ta đưa nàng đi chỗ đó, thế nào?”

Bích Dao ngẩn người, nguyên tưởng Đan Quỳnh mặc dù không xuất cung cũng sẽ đưa đi làm tạp dịch, ai ngờ lại có đường ra như thế, Tùng Vũ đài mặc dù yên tĩnh, nhưng dù sao ở bên người thái tử, sao cũng không ủy khuất, vội nói: “Ta thay nàng đa tạ quận chúa.”

Khanh Trần nói: “Một khi đã như vậy, cứ thế đi, người đi xuống trước chiếu khán Đan Quỳnh.”

Bích Dao đáp ứng rời đi, Khanh Trần lặng im nửa ngày, ngưng thần nhìn Tử Viện, nển đỏ trong suốt chiếu vẻ mặt Tử Viện đỏ ửng, cũng tăng thêm vài phần xinh đẹp, nhìn kỹ xuống cũng là một mỹ nhân bại hoại đoan trang diễm lệ. Tử Viện thấy Khanh Trần nhìn mình không nói lời nào, nghĩ đến nàng khó xử, cũng không dám nhiều lời, chỉ sụp mi thuận mắt đứng ở nơi đó.

Lại nói Bích Dao mấy ngày nay cùng Tử Viện cùng chung hoạn nạn, dù sao thân cận rất nhiều, trở về phòng chờ nàng thật lâu sau, không thấy trở về, đã đến ngoài phòng nhìn vài lần. Thẳng qua một canh giờ mới thấy Tử Viện cúi đầu chậm rãi đi tới, vội vàng tiến lên giữ chặt hỏi: “Quận chúa nói như thế nào?”

Tử Viện trên mặt ưu hỉ khó phân biệt, thoát nhìn rất bình tĩnh, nhẹ giọng nói: “Đợi Thái Hậu tốt lên, quận chúa sẽ bẩm lão nhân gia, đem ta đi tặng Cửu hoàng tử làm thị thiếp của hắn.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Bát Vân Khai Vụ Vọng Minh Nguyệt

Mấy ngày sau đại tuyết, trời đông lại khôi phục không khí lạnh lẽo và khô ráo, từng trận Bắc Phong hàn ý mười phần, bên ngoài Noãn các Trí Xa điện một màn phong liêm qua lại, Phượng Diễn cùng Hứa Khắc Tông hai người nhìn hoàng đế khoanh tay trầm tư, ai cũng không dám mở miệng trước. mấy ngày gần đây trong triều mọi việc đều không thuận, các quan viên cao thấp cũng không thiếu người bị răn dạy, vẫn là cẩn thận tốt hơn.

Hoàng đế mắt nhìn một đạo điều trần trước án, nội tâm nói không nên ra tư vị, Tùng Vũ đài liên tiếp báo lại, thái tử gần đây không biết vì sao tính tình đại biến, cảm xúc khi tốt khi xấu, ngày ngày uống rượu làm càn. Ngày hôm qua mang khẩu dụ trách cứ hăn vài câu, hăn hôm nay liền đề cái sổ con, trong đó nhiều chỗ có đề cập việc năm đó con nổi dòng tiên hoàng qua đời, chọc người căm tức.

Nghĩ tới trưởng tử thuở nhỏ chính mình khổ tâm tài bồi, ở trong đám huynh đệ trung cũng là lựa chọn tốt nhất, vẫn mong đợi một ngày giao giang sơn xã tắc cho hăn, khắp nơi vì hăn dẹp đá mở đường, hăn cũng không phụ kỳ vọng mọi chuyện đều xử lý hoàn hảo, một phen phụ tử tử hiếu hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh. Các hoàng tử khác, vài người cũng đều xuất sắc ngút trời kiêu tài cũng đối với huynh trưởng này có chút kính phục, như thế sâu gì thiên hạ không xong? Ai ngờ nhưng lại xảy ra việc tà đạo như thế, huấn đạo giáo dục không thấy hiệu quả, nếu không không thấy hối cải, ngược lại làm trầm trọng thêm, tìm nháo, như thế nào bảo hăn trong lòng không để ý? Mỗi khi nhớ lại thê tử kết tóc đã qua đời Mẫn Thành hoàng hậu, lại thâm thán không thôi, trong lòng không khỏi còn tồn vài phần áy náy.

Cung nữ phụng trà đem trà trên ngự án đổi lại đổi, đi xuống vẫn là một ly lạnh trà tràn đầy, tổng quản cung vua Tôn Sĩ An bước nhanh từ ngoài phòng tiến vào, khom người đem hai cuốn sổ con để lên: “Hoàng Thượng, Tứ Vương gia cùng Thanh Bình quận chúa trình sổ con đến đây.”

“Sao?” Hoàng đế lập tức tiếp nhận đến lật xem, đúng là Đoan Hiếu Thái Hậu đã không việc gì, tấu chương thỉnh chỉ bãi bỏ phong cấm Từ An cung, mặt sau còn có hai bản điều trần của Thái y viện, mặt rồng đại duyệt: “Này mới làm trăm vui mừng, mau! Truyền ý chỉ trăm, tức khắc xoá bỏ lệnh cấm Từ An cung.”

Tôn Sĩ An đáp ứng lui xuống, hoàng đế nói với Phượng Diễn cùng Hứa Khắc Tông: “Hai vị khanh gia theo trăm cùng đi nhìn xem.”

Ngự giá đến Từ An cung, Kim Môn sơn son đã mở lớn, Dạ Thiên Lăng đem người đến ngoài cửa tiếp giá. Hoàng đế xem sổ con, đã biết là Khanh Trần tìm ra phương thuốc, quay đầu nói với Phượng Diễn: “Ái khanh sinh được nữ nhi tốt, tương lai gả đến nhà ai là nhà đó có phúc.”

Phượng Diễn cúi người nói lời khiêm tốn, trong lòng không khỏi đối với lời nói của hoàng đế có nhiều suy đoán, hiểu rõ thánh ý. Hứa Khắc Tông ở bên lại nghe không phải tư vị, chỉ vì nữ nhi của hãn là thái tử phi, mấy ngày gần đây thái tử tự dưỡng khác thường, cũng không thiếu răn dạy. Hãn cùng Phượng Diễn ở trong triều đều có thể lực, chuyện thái tử lần này đúng là tiểu nữ nhi Phượng gia Loan Phi trêu chọc mầm tai vạ, càng hận trong lòng. Chính là vì làm thừa tướng nhiều năm đã sớm thiên chuy bách luyện đi ra, ngược lại được hoàng đế khen ngợi một phen.

Khanh Trần nghe vào trong tai có vài phần tỉnh ngủ, thấy Phượng Diễn hí mắt thoáng nhìn Hứa Khắc Tông, đột nhiên cảm thấy rất là thú vị. Thẳng ngẩng đầu thưởng thức tầng tầng rường cột chạm trổ, tứ phương mái hiên lục đục xếp chồng lên nhau, từ trên xuống dưới đều là một phiên quang cảnh.

Dạ Thiên Lăng quay đầu nhìn thoáng qua Khanh Trần, thấy nàng đứng ở phụ cận lại cách mọi người rất xa, không khỏi nhớ tới ngày ấy nàng hỏi “Nếu là có một ngày thiếp đi rồi?”, trong lòng hiện lên trực giác bất an, đuổi không đi, từ khi quen biết tới nay đủ loại nghi vấn theo nhau mà đến. Nhượng mày, cảm thấy bên cạnh có người nhìn về phía mình, chợt khôi phục bộ dáng lạnh lùng vô ba. Lại làm đáy lòng Phượng Diễn cùng Hứa Khắc Tông đồng thời bốc lên ưu phiền, mặt lạnh Vương gia trước mắt này, làm người ta cân nhắc không ra, nhiều năm qua tuy ít lời nhưng thủ đoạn cực cao. Nay trong triều cục diện trống rỗng làm bọn họ có chút không yên, nhưng cũng chỉ có thể từng bước cẩn thận, không dám vọng động.

Hoàng đế không rảnh để ý tới bên cạnh, đi nhanh vào tẩm cung, lúc này các hoàng tử khác được tín nhiệm cũng trước sau vào cung. Thập Nhất, Thập Nhị thấy Khanh Trần đứng ở bên người hoàng đế, mấy ngày không thấy người lại gầy yếu không ít, vẻ mặt đều mang theo thân thiết, Dạ Thiên Trạm hướng nàng liếc mắt một cái, Khanh Trần cười cười với hắn, lại không biết vừa nhìn cười này lại dừng ở trong mắt Phượng Diễn.

Đoan Hiếu Thái Hậu đã điều dưỡng nhiều ngày, tinh thần đã tốt hơn rất nhiều, hoàng đế thân phụng chén thuốc giúp Thái Hậu uống, Đoan Hiếu Thái Hậu nói: “Mấy ngày nay làm khó lão Tứ cùng Khanh Trần, không có bọn chúng, ai gia đã không thể gặp Hoàng Thượng nữa.”

Dạ Thiên Lăng cúi người nói: “Chỉ cần hoàng tổ mẫu bình an, cái gì cũng đáng.”

Hoàng đế nói: “Lần này lão Tứ cùng Khanh Trần quả nhiên là vì trẫm phân ưu giải nạn, trẫm vừa mới nói tả tướng sinh được nữ nhi tốt, gả đến nhà ai là nhà đó có phúc.”

Đoan Hiếu Thái Hậu cười nói: “Hoàng Thượng tính tình hồ đồ rồi, phúc khí sao lại đem ra bên ngoài .”

Hoàng đế sững sốt, “Ha ha” Cười nói: “Mẫu hậu nói phải.”

Đoan Hiếu Thái Hậu nhìn một vòng con cháu, thấy ngay cả Thụy Dương công chúa ít tuổi nhất cũng được vú em ôm đến đây, duy độc không thấy thái tử, hỏi: “Hoàng Thượng, sao không thấy Hạo nhi?”

Hoàng đế nhíu nhíu mày: “Mẫu thân thân mình vừa khỏi, đừng quan tâm hăn, nên điều dưỡng cho tốt.”

Đoan Hiếu Thái Hậu thở dài: “Hoàng Thượng còn đem hăn cấm ở Tùng Vũ đài? Thân mình ai gia thế này, không biết còn có thể nhìn bọn họ bao lâu, Hạo nhi tuy có sai, cũng đã phạt rồi, liền coi như hết.”

Hoàng đế thở dài: “Mẫu hậu.....”

Dạ Thiên Lăng quỳ một gối xuống, mượn cơ hội thay thái tử cầu tình: “Thỉnh phụ hoàng tha thứ đại hoàng huynh.” Hăn vừa quỳ, chư huynh đệ bên người cũng đều quỳ xuống: “Cầu phụ hoàng khai ân, xá tội đại hoàng huynh hồi cung.” Ký xưng “Hoàng huynh” không xưng “Điện hạ”, tất nhiên là đệ đệ vì ca ca cầu tình, đem quân thần đặt sang một bên.

Hoàng đế nhìn các con quỳ xuống dưới chân, trong lòng đầy tư vị, lặng im một lát: “Đều đứng lên đi.” Nói với Hứa Khắc Tông cũng cúi người ở một bên: “Truyền khẩu dụ của trẫm, tuân ý chỉ Thái Hậu, thái tử hôm nay hồi Đông cung.”

Hứa Khắc Tông dập đầu nói: “Thần lĩnh chỉ.” Xoay người lui đi.

Khanh Trần mắt lạnh nhìn Cữu hoàng tử Dạ Thiên Minh, thấy khoe miệng hăn lại mang theo ý cười yêu dã, đôi mắt dài nhỏ như nước, thần sắc âm nhu, chỉ nhẹ nhàng giật giật, tựa hồ cũng không đem việc này để ở trong lòng.

Nhân sợ nhiều loạn Đao Hiếu Thái Hậu nghỉ ngơi, hoàng đế ngồi một lát liền đi ra. Chư vị hoàng tử cũng theo phụ hoàng cáo lui, Khanh Trần đưa giá đến cửa tam cung, hoàng đế đứng lại quay đầu hỏi nàng: “Người lần này trị tốt bệnh của Thái Hậu, trăm mới vừa rồi luôn nghĩ thưởng người cái gì mới tốt, không bằng chính người nói đi.”

Khanh Trần cúi mặt nói: “Khanh Trần không dám thỉnh thưởng, tìm ra phương thuốc chữa bệnh cũng là may mắn, cũng không thể dùng với số lượng lớn trong kinh còn có vô số dân chúng chịu khổ, thỉnh Hoàng Thượng chuẩn Khanh Trần đi thực địa xem xét, tìm ra căn nguyên loại trừ tật bệnh.”

Nhắc tới dịch bệnh trong kinh, vẻ mặt hoàng đế nghiêm túc lại: “Không nghĩ người lại có tâm này.” Nói với đại thần bên người cùng vài người con nói: “Đều nói đi, có ý tưởng gì?”

Dạ Thiên Lăng lập tức nói: “Đã nhiều ngày ở bên người hoàng tử mẫu, nhi thần cũng đối với dịch bệnh này lưu tâm thật nhiều, thỉnh phụ hoàng cho nhi thần cùng đi dịch khu.”

Hoàng đế gật gù đầu, nhưng làm như gặp việc khó có thể quyết đoán, nhíu mày không nói.

Tể vương ở bên khuyên nhủ: “Tứ đệ, đệ có điều không biết, nay Tri Phủ bên kia đều phong không được địa giới, mỗi ngày báo đi lên số người chết tăng dài, dịch khu không thể so với trong cung, phụ hoàng há có thể để cho đệ đi vào hiểm cảnh?”

Hoàng đế nhìn Dạ Thiên Lăng, Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói: “Đa tạ Tam Hoàng huynh đề điểm, nếu như thế ta càng muốn đi, bệnh dịch Tri Phủ phong không được, ta điều quân phong cấm. Nhi thần mấy ngày gần đây cùng Thanh Bình quận chúa nghiên cứu và thảo luận này dịch bệnh, nếu phòng không lo xong, cho dù có được cũng khó. Thỉnh phụ hoàng chuẩn tấu.”

Thập Nhất nói: “Phụ hoàng, Tứ ca đã nhiều ngày phụng dưỡng hoàng tổ mẫu đã thực vất vả, không bằng để cho nhi thần đi thay.”

Dạ Thiên Li nói tiếp: “Phụ hoàng, Tứ ca cùng Thập Nhất ca đều vừa dẫn quân trở về, vẫn là để cho nhi thần đi.....” Lại bị Thập Nhất âm thầm trừng mắt nhìn liếc một cái, ngăn người, liền không nói tiếp.

Dạ Thiên Trạm muốn mở miệng, bị hoàng đế khoát tay dừng lại: “Trẫm biết các người muốn nói cái gì, Tổng Đức Phương, Thái y viện các người có cái biện pháp gì?”

Thái y Tổng Đức Phương nói: “Việc này còn cần theo tình hình thực tế dịch khu mới biết được, lão thần cũng thỉnh chỉ đi xem xét dịch khu một phen.”

Hoàng đế nói với Khanh Trần: “Đều nói giống người a.”

Khanh Trần cười cười nói: “Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con.”

“Khá lắm! Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con!” Hoàng đế khoanh tay đi vài bước: “Đều tan đi, trẫm còn muốn suy nghĩ, lão Tứ người theo trẫm đi.”

Mấy người cung tiễn hoàng đế đi, Khanh Trần tạm thời còn ở lại Từ An cung phụng dưỡng Đoan Hiếu Thái Hậu, không cần hồi Trí Xa điện làm việc.

Hai huynh đệ Thập Nhất dừng ở sau mọi người, sóng vai mà đi. Dạ Thiên Li nói: “Ca, mới vừa rồi vì sao ngăn ta?”

Thập Nhất nói: “Bình Đãi là cái địa phương gì? Mỗi ngày hơn trăm người chết, người dám thỉnh chỉ. Chẳng phải làm mẫu phi lo lắng?”

Dạ Thiên Li nói: “Đã biết nguy hiểm, huynh còn đi thỉnh chỉ? Huống chi ta nói cũng không sai, huynh cùng Tứ ca này vừa chinh chiến mệt nhọc, mới trở về mấy ngày, cũng nên nghỉ ngơi hồi phục một chút.”

Thập Nhất cười nói: “Người có thể thay ta chặn chuyện gì.”

Dạ Thiên Li rầu rĩ nói: “Từ nhỏ hoàng huynh mọi chuyện đều bảo hộ ta, còn không để ta chặn một lần?”

Lại nghe phía sau có tiếng cười nói: “Huynh đệ hai người nói cái gì vậy?”

Thấy Khanh Trần đi tới, Thập Nhất đánh giá nàng nói: “Mấy ngày trước đây nghe nói người bị bệnh, chúng ta cũng không thể tiến vào xem, nay nhìn tinh thần mặc dù tốt, nhưng gầy đi nhiều.”

Khanh Trần chỉ nói: “Không có gì, bất quá có chút mệt, nghỉ ngơi hai ngày liền tốt.”

Từ An cung phong cấm đã giải, trong cung như là rục rờ hân lên, sợ hãi, kinh sợ, cảm xúc làm người đứng ngồi không yên đều dọc theo cửa cung mở mà bay biến, vô tung vô ảnh. Khanh Trần hít thật sâu vào một hơi, cây cối mùa đông điêu linh đều cơ hồ mang theo sinh cơ xinh đẹp, lúc này thực cảm thấy như lại thấy ánh mặt trời.

Dạ Thiên Li lắc đầu: “Người lại không biết có người gấp đến độ đòi mạng.”

Khanh Trần biết ý hân chỉ ai, cũng chỉ có thể cười khan: “Đa tạ đã nhớ. Nghe các người đang nói chuyện dịch khu?”

“Ừ.” Dạ Thiên Li đáp: “Hoàng huynh hân ngăn ta không cho đi.”

“Ngăn tốt.” Khanh Trần nói.

Thập Nhất cười nói: “Người xem, ta đã nói bất thành đi.”

Khanh Trần nói tiếp: “Người cũng không thể đi.”

Thập Nhất mảy kiếm nhú lại: “Tại sao?”

Khanh Trần nói: “Còn muốn ta nói sao? Chỗ đó cũng không thể so với chiến trường thiên quân vạn mã, mình đao mình thương, dịch bệnh khó lòng phòng bị, không có chút lưu ý liền không tốt.”

Dạ Thiên Li cười nói: “Đều nói hiểm, đều phải đi, nầy tính sao nhỉ?”

Ba người cùng cười, Thập Nhất nói với Khanh Trần: “Người ngăn được chúng ta, còn Tứ ca?”

Khanh Trần bất đắc dĩ: “Trong lòng huynh ấy định chuyện, nếu ai có thể ngăn lại thì tốt, trừ phi là Hoàng Thượng không cho phép tấu. Cho nên ta nói, các người ai cũng đừng nghĩ đi.”

Hai người bọn họ không nói gì, rất xa thấy Tôn Sĩ An mang theo hai tiểu thái giám hướng Từ An cung bên này, khi nói chuyện liền đến phụ cận, thấy bọn Thập Nhất còn ở đây, vội nói: “Nô tài thỉnh an hai vị hoàng tử.”

Dạ Thiên Li hỏi: “Đến đây làm gì?”

Tôn Sĩ An nói: “Hoàng Thượng ban cho quận chúa, mệnh lão nô đưa lại đây.” Dứt lời đem một khay gỗ phủ vải đỏ dâng lên.

Khanh Trần đưa tay tiếp nhận, cười nói: “Làm phiền Tôn tổng quản.” Thấy Khanh Trần đã nhận, Tôn Sĩ An lui đi, Khanh Trần đem vải đỏ xốc lên, bên trong có hộp gỗ tử đàn, mở ra, trong hộp lót lam nhung tơ thượng hạng, một chuỗi vòng thủy tinh màu trắng lấp lạng năm, mông mông lung lung phát ra ánh sáng ôn nhu.

Khanh Trần trong lòng vui vẻ, đúng là một chuỗi thủy tinh Nguyệt thạch. Dạ Thiên Li nhìn nói: “Phụ hoàng lại chuỗi hạt này thưởng cho người, đây

là trân phẩm của hoàng tộc Nguyệt thạch, cùng lịch đại hoàng hậu đeo Tơ Vàng tinh, đều là bảo vật khó có được .”

“Tơ Vàng tinh?” Khanh Trần truy vấn: “Là loại đá trong suốt bên trong có Tơ vàng?”

Dạ Thiên Li gật đầu nói: “Đúng là, người làm sao mà biết?”

Thật là nó, Khanh Trần cười cười: “Từng nghe nói qua.” Dem nắp hộp chậm rãi khép lại, đây là chuỗi thủy tinh thứ sáu nàng biết được.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Liên Thủ Thương Sinh Ngàn Tái Lệ

Tết âm lịch năm Thánh võ hai mươi bảy buông xuống, quan viên Lễ bộ sớm nghĩ nghỉ lễ diễn chương tấu lên hoàng đế, tết âm lịch năm rồi trong cung ngoài cung là tất có một phen đại náo nhiệt. Hoàng đế đem sổ con Lễ bộ lưu loát lật giở, lại ban xuống một đạo chỉ dụ: Cứu tế cục trưởng lại chẩn tai bất lực, đặc cách chức điều tra. Thanh Bình quận chúa tạm lĩnh cứu tế tư, Thái y Tổng Đức Phương, Thái y Kha Nho Nghĩa phụ, bình đãi tai khu, chẩn tai tế dân. Ngay sau đó lại ban thêm một đạo ý chỉ: Tứ hoàng tử Lăng vương nhậm chức giám sát, thống điều binh mã, tuần tra, phong cấm kinh đài, cùng cứu tế tư toàn quyền xử lý công việc tai dịch, quan viên địa phương dịch khu nghe theo điều khiển.

Hai ngày sau, lúc hoàng hôn, lại có đạo ý chỉ thứ ba: Gia phong hoàng thất tử là Trạm vương, lĩnh thị Ngự Sử, hàm điện các học sĩ, cùng Lễ bộ sửa soạn tổ chức lễ nghỉ tân niên.

Lúc này Khanh Trần cùng Dạ Thiên Lăng đã đến dịch khu Đồng Bình, vừa ra khỏi kinh thành, binh tướng của Dạ Thiên Lăng đã đóng quân ở cửa thành, tự kinh giao thủy, ân uy cùng thi thiết phong quan, ngăn dịch khu cùng phi dịch khu thành một đạo phòng tuyến nghiêm khắc. Lăng vương dưới tay trị quân chi nghiêm danh phù kỳ thực, quân sĩ mang đến không giống cứu tế tư lúc trước, không hề e ngại ôn dịch mà đào ngũ, thu nhận hối lộ rồi cho đi, mỗi người tuân thủ nghiêm ngặt nghiêm lệnh, quân kỷ vô tình, như tường đồng vách sắt nhanh chóng đóng giữ các nơi.

Hàng Mã lâu sớm y lệnh Khanh Trần đem Mục Nguyên đường khuếch trương thành mấy phân đường, thi y bố dược cứu tế nạn dân, thực tại đã giúp đỡ không ít dân chúng, rất nhanh trở thành thiện đường nổi danh kinh

thành. Khanh Trần vì dễ tiện xuất hiện, xuất hành liền thay đổi nam trang, dân chúng kinh giao cũng có người từng đi Mục Nguyên đường xem bệnh, nhận ra nàng, bồn tẩu bầm báo, tương truyền đến đây là đại phu diệu thủ hồi xuân của Mục Nguyên đường, bệnh dịch liền có thể cứu trị.

Khanh Trần theo bọn họ mà đi, một đường xuống dưới, thẳng đến dịch khu, thấy trong thành hộ hộ treo khăn trắng, nhà nhà có tang, có thậm chí cả nhà không tha, có thể nói tử lộ không chừa người nào. Quận huyện bốn phía cũng có nhiều nơi bị lan đến, mỗi người đều cảm thấy bất an.

Đã gần đến tân xuân, dịch khu lại một mảnh bi oán tận trời, cực kỳ bi thảm. Chết đã chết, trốn chạy may thoát, còn lại lòng người hoảng sợ không thấy ngày mai. Khanh Trần nói không ra tư vị gì, chỉ cảm thấy trong lòng chấn động long trời lở đất, hận không thể lập tức có thể đem ôn dịch này xua tan sạch sẽ, để cho dân chúng khoảng trời thanh bình.

Sáng sớm mùa đông, trên đường cơ hồ không có một bóng người, lạnh lùng thanh tĩnh như Quỷ Vực. Gió mạnh thổi vàng mã bay đầy trời, ầm ầm còn có tiếng khóc, tăng thêm vài phần thê lương. Hậu đường nha môn Đồng Bình, Tổng Đức Phương chỉ ngủ vài canh giờ liền sớm tỉnh dậy, mấy đêm ra sức, xương cốt lão cơ hồ muốn tháo xuống. Đến tiền đường, đã thấy thân binh thống lĩnh của Dạ Thiên Lăng Vệ Trường Chinh ở đằng kia, hô:“Vệ thống lĩnh dậy sớm a.”

Vệ Trường Chinh cười nói:“Tổng Thái y sớm, chúng ta là theo Tứ gia mấy năm nay chinh chiến thành quen, ngài nên nghỉ nhiều thêm một lát mới phải.”

Tổng Đức Phương nói:“Lão thấy thiếu thiếu người, tứ gia đâu?”

Vệ Trường Chinh nói:“Tứ gia cùng quận chúa đã xuất nha môn rồi, quận chúa muốn ta đem vài cái phương thuốc này giao cho ngài thử xem.”

Tổng Đức Phương tiếp nhận phương thuốc, ngừng thần nhìn nhìn, mấy ngày qua, Thanh Bình quận chúa định ra sách lược dự phòng từng bước đẩy ra, dịch bệnh tựa hồ bị ngăn chặn, nói vậy Lăng vương cùng quận chúa lại còn tự mình đi ra ngoài tuần phóng. Chỉ sâu máu thần thú kia dù sao hữu hạn, mỗi ngày cứu không được mấy người. Chính hãn cũng không dám trì hoãn, lập tức liền đến hiệu thuốc phối dược.

Lúc này Dạ Thiên Lăng cùng Khanh Trần đến một hộ gia đình, phía sau mấy đội thị vệ võ trang hạng nặng, nâng mấy cái cáng phủ khăn trắng. Nhà này đúng là không một ai may mắn thoát khỏi, già trẻ năm người đều chết vì ôn dịch, ngay cả nhật xác đưa ma cũng không còn ai.

Dạ Thiên Lăng thấy Khanh Trần nhìn phía trước xuất thần, lo lắng nàng thân mình ăn không tiêu, thấp giọng hỏi: “Mệt sao?”

Khanh Trần cười: “Không sao, đây là mấy nhà cuối cùng đi.”

Dạ Thiên Lăng gật gật đầu: “Trong thành đã đi hết, ngoại ô bên kia cũng kém không nhiều lắm.”

Đã nhiều ngày hai người bọn họ tự mình tuần phóng toàn thành, Khanh Trần chẩn bệnh hoạn, trấn an dân chúng, thi hành phương pháp phòng bị, cũng khuyên bảo mấy người may mắn còn sống sót đem thân thuộc qua đời hoả táng, đoạn tuyệt nguyên nhân gây bệnh. Dù có không muốn, thông cảm bọn họ đau đớn vì thân nhân, ân cần an ủi khuyên bảo, đa số mọi người vẫn vâng theo. Đông Giao một mảnh hoang tàn cháy lụi, mỗi ngày người chết được hỏa táng vô số, đã thiêu như thế năm ngày.

Khanh Trần ngẩng đầu nhìn Dạ Thiên Lăng, thấy hãn đã nhiều ngày muốn điều khiển an phòng, vừa muốn quan tâm tình hình bệnh dịch, mảy liền chưa giãn ra một lần. Hai người một lòng nhào vào bệnh dịch, ngay cả một ít cơ hội gần gũi đều không có. Nhưng chỉ cần nâng mắt xoay người là có thể nhìn thấy nhau, tự nhiên an tâm, từng bước vừa động thừa phụ cũng

tế, phối hợp thiên y vô phùng, làm việc cũng làm ít công to. Chỉ cảm thấy cuộc đời này chưa bao giờ thư sướng như thế, dịch khu mây đen mù sương lại có vài người trở về.

Dạ Thiên Lăng thấy nàng nhìn qua, đáy mắt thanh tuấn thản nhiên nhất ba, Tề ở một bên hỏi: “Tứ gia, còn đi đám cháy Đông Giao ?”

“Đi.” Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói, ngay cả thiêu đến năm ngày, chỉ mong hôm nay là một lần cuối cùng.

Trong thành trên đường đến Đông Giao, ven đường tiếng khóc tế bái chấn thiên, đi lên đài cao, phía trước hừng hực lửa cháy, căn nuốt vô số linh hồn tiêu vong. Tề đã nhìn mấy ngày, vẫn khó chịu với thảm tượng này, nhịn không được xoay đầu tránh né. Tất cả mọi người cúi đầu nhắm mắt, không đành lòng nhìn xem, nhưng dấu không được bên tai tiếng khóc thét vong nhân thê thảm .

Trên đài cao nhất, Dạ Thiên Lăng mặt không chút thay đổi khoanh tay mà đứng, lạnh lùng nhìn tiền phương một mảnh lửa cháy dữ tợn, sóng nhiệt tận trời vẫn khóa không được đáy mắt băng hàn, thoát nhìn giống như đối với địa ngục hỏa tràng này thật thờ ơ. Khanh Trần lẳng lặng đứng ở bên người hắn, nhiệt khí đem lụa trắng che mặt bức chớp lên không được, chỉ có một đôi con ngươi thanh lệ lộ ở bên ngoài, đôi mắt như thu thủy ánh lên ánh lửa cháy yêu dã, thiên địa vạn vật ở trong lửa cháy vạn vạo bốc lên trên không, thẳng hướng tận trời. Nàng không né không tránh nhìn thẳng tử vong giãy dụa trước mắt, như là muốn khắc dưới đáy lòng, vĩnh viễn nhớ kỹ.

Giờ khắc này, tựa hồ bóc ra “Ninh Văn Thanh”. Trái tim này, cũng quên “Phượng Khanh Trần”. Người này, có loại tâm tình khó có thể nói hết này sinh dưới đáy lòng nhắm mắt theo đuổi bao dung toàn bộ nàng. Mấy ngày liệt hỏa giống như làm nàng thoát thai hoán cốt, ngày xưa nhìn không tới

thế giới ở trước mặt chậm rãi trải ra mở ra, phẳng phất như niết bàn trọng sinh.

Trong thành may mắn còn tồn tại tăng nhân tự hành tự tập, vì người chết niệm tụng hướng sinh, phật âm mang đến một chút bình định, Khanh Trần nghiêng đầu nghe xong một lát, đột nhiên thấp giọng nói: “Đốt ta tàn khu, hừng hực liệt hỏa; Sinh có gì hoan, tử cũng tội gì; giống như thế nhân, gian nan khổ cực thật nhiều..... Tứ ca, chúng ta nên sớm đến đây.”

Dạ Thiên Lăng bạc môi như ddao tước nhếch lên: “Hiện tại cũng không muộn.”

Cũng may thương thiên mở mắt, mười ngày sau, hoàng đế nhận được tấu, Thanh Bình quận chúa từ kịch độc luyện được thuốc, cùng với đại hoàng, thông khí, thanh đại, cây cát cánh cùng chút ít rất bạch ô nha, hợp chế mà thành “Khổ hoàn”, đối với hai ôn dịch trong kinh cực kỳ hữu hiệu, đã cứu vô số người. Hoàng đế lúc này lại xuất tám mươi lăm vạn lượng bạc chẩn tai, từ các nơi triệu tập được liệu chế tạo thuốc, trong lúc nhất thời giá được liệu tăng cao.

Mục Nguyên Đường từ lúc Khanh Trần bày mưu đặt kế trừ hàng đại lượng được liệu, lương thực, bạc triều đình vừa đến, liền qua tay mua vào bán ra, lúc này liền dư hơn hai mươi vạn tiền thu. Một bên giải quyết Hàng Mã lâu khẩn cấp, một bên lại có được, ấn theo phương thuốc phối chế “Khổ hoàn” phát cho dân chúng. Bệnh nhân thu lưu ở Mục Nguyên đường từ từ giảm bớt, kinh giao đã xoá bỏ lệnh cấm thông hành, dịch khu cũng chậm chậm bình tĩnh, chính là kinh tế dân sinh nguyên khí đại thương, không phải nhất thời có thể khôi phục.

Hoàng đế tiếp thu điều trần của Dạ Thiên Lăng cùng Khanh Trần, sau dịch chẩn tai, miễn dịch khu ba năm thuế má, khai thương phóng lương.

Ở Đồng Bình đợi gần một tháng, mắt thấy bốn phía yên ổn dần, đoàn người liền quyết định hai mươi hai tháng chạp hồi kinh báo cáo kết quả công tác, chỉ vì mấy ngày sau đó là tân niên .

Xa giá rời đi huyện nha Đồng Bình, dân chúng đều đi đến, người đưa tiễn quỳ đầy phố, chen chúc nhau, giơ tay vẫy, nhiều có người theo xe đi hơn mười dặm mới về. Khanh Trần xuyên thấu qua rèm xe, nhìn dân chúng đưa tiễn phía sau, cảm khái vạn phần, đột nhiên cảm thấy chính mình đã chân chính sống ở nơi này, loại cảm giác này chưa từng mãnh liệt như thế.

Dịch khu Đông giao mở ra một tòa “Vạn nhân trùng”, trước trùng lập tấm bia đá trắng cao hơn hai trượng, soạn bi văn ghi nhớ đại dịch năm Thánh Võ hai mươi bảy. Cùng năm, dân chúng trong thành tự tu sửa “Băng xuân từ”, nói về vị nữ tử cung phụng áo trắng đạp liên, nhiều thế hệ vì y giả tôn.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Ta Cười Người Khác Nhìn Không Thấu

Tuyết rơi đúng lúc báo hiệu năm tới được mùa, năm nay tuyết tựa hồ so với năm rồi nhiều hơn, thường thường mỗi sáng sớm mở mắt nhìn ra, đó là cảnh tượng “Hốt như một đêm xuân phong đến, ngàn thụ vạn thụ lê hoa khai”, ngân trang tố khóa hỗn loạn vui sướng, làm người người đáy lòng đều thoải mái.

Nhân vào năm mới, số con các tỉnh các bộ đều chọn tốt mà nói, thật sự là khí tượng tử hải thái bình. Thành phiến chúc mừng Khanh Trần không kịp nhìn, chỉ cảm thấy muốn đầy tràn ra, ngược lại hoàng đế tâm tình rất tốt, hoặc là do đã lớn tuổi, cũng thích nghe những lời chúc mừng.

Hợp với lễ mừng tân xuân, là hoàng đế tại vị lần thứ hai tổ chức đại điển sách phong. Quý phi Ân Thị Hệ nổi danh, tài đức gồm nhiều mặt, mấy năm nay giúp việc hậu cung, hoàng đế hàng chỉ tấn phong làm hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ. Ý chỉ là Khanh Trần nghĩ, Lễ bộ tiếp chỉ, tức khắc bắt tay vào làm chuẩn bị kim sách bảo tì của hoàng hậu, Tư Vàng tinh tượng trưng cho thân phận hoàng hậu của hoàng tộc Dạ thị cũng đưa đến trong cung Ân quý phi. Khanh Trần thấy Tư Vàng tinh, gần ngay trước mắt, xa chân trời.

Hoàng đế nhìn Lễ bộ trình lên số con về đại điển sách phong, nói với Khanh Trần: “Truyền ý chỉ trăm, liền chiếu Lễ bộ mà làm, đại điển lần này liền để thái tử chủ trì.” Lại dừng một chút: “Tôn Sĩ An, đi Đông cung nhìn xem thân mình thái tử đã tốt lên chưa, Thiên đàn Đông tế năm nay trăm muốn hân làm đại tế.” Thái tử từ khi về Đông cung liền vẫn cáo ốm, đã có mấy ngày chưa dậy, hoàng đế tuy biết bệnh này cũng không tất là thực bệnh, nhưng một mực không truy xét, chỉ mỗi ngày sai ngự y thỉnh mạch.

Khanh Trần cúi đầu chấm bút hành văn, ẩn ẩn theo lời hoàng đế nói nghe ra chút ý tứ. Mấy ngày gần đây sau khi sách phong vương, hoàng đế đối với mẫu tử Dạ Thiên Trạm có thể nói thánh ân quyền long, việc thái tử nay chưa có xử trí minh xác, khó tránh khỏi liền có người đoán này đoán nọ về điềm báo Trạm vương nhập chủ đông cung. Đại sự quốc gia từ xưa đến nay, hiến tế bốn mùa đều do thiên tử tự thân đi, hoàng đế mệnh thái tử thay để tế thiên, không thể nghi ngờ là chiêu cáo thiên hạ, trừ vị không thể động.

Hai tháng sau đại điển, thái tử tử bào ngọc đới, so với lúc trước gầy hơn vài phần, mặt mày lại vẫn là phong tuấn cao thượng, khí độ hoa nhiên làm người ta không dám nhìn gần. Một ngày gần đây tuân lễ chịu tang, gần như hoàn mỹ chấp chưởng tiến trình đại điển. Hoàng đế trên môi có chút vừa lòng mỉm cười, là vì trưởng tử hứ nháo qua đi rốt cục khôi phục bình thường, cơ hồ xem nhẹ Ân hoàng hậu bên người vừa mới sắc lập.

Khanh Trần đứng ở bên người hoàng đế, tổng cảm thấy thái tử bình tĩnh để che giấu chút bất an gì đó. Cả người đứng ở trong đám quần thần chúng tinh phụng nguyệt, hẳn tựa hồ lại thoát ly Thái Hòa điện, tùy thời đi vào một không gian khác, phiêu nhiên nhi khứ. Loại cảm giác này rõ ràng như thế, rõ ràng cơ hồ có thể đưa tay liền chạm đến đau thương vùi lấp thật sâu của hắn, nhưng mà có thể nhìn đến lại chính là ý cười cao quý trên khuôn mặt hắn trắng nõn anh tuấn, làm Khanh Trần nhất thời hoang mang vô cùng.

Đêm khuya, chính điện Đông cung, thái tử Dạ Thiên Hạo khước môi hàm chứa một tia mỉm cười, nhìn theo nhất mẫu đồng bào của mình, Tam hoàng tử Dạ Thiên Tế cùng Cửu hoàng tử Dạ Thiên Minh biến mất ở cửa cung, tuyết trắng thật dài bao trùm dừng đạo, để lại dấu chân thật sâu nhọt nhọt lại rõ ràng, vẫn uốn lượn đến chỗ sâu hắc ám.

Im lặng thật lâu thật lâu, hắn ngửa đầu, đem một ly quỳnh tương đổ vào trong miệng, tiện đà cất tiếng cười to, tựa hồ phát hiện chuyện thú vị nhất

trên đời, cười đến nước mắt đều phải chảy ra, lão đảo suýt nữa té ngã. Sợ tới mức cận vệ bên người vội vàng tiến lên đỡ lấy: “Điện hạ.....”

“Cút!” Dạ Thiên Hạo đột nhiên cả giận nói: “Hết thầy cút ra ngoài!” Nguyên bản vẫn nhã như ngọc, trên mặt bởi vì cảm giác say hiện ra vài phần thô bạo, một cái Kim Bôi khảm ngọc “Ầm” rơi trên mặt đất, cùng với rất nhiều bạch ngọc vỡ tan, thanh âm chói tai ở trong đại điện trống rỗng vang vọng.

“Nay phụ hoàng che chở Ân hoàng hậu, sợ là sớm đem mẫu hậu quên đi.....”

“Ân hoàng hậu cùng Lão Thất nay thâm chịu vinh sủng, hoàng huynh chẳng lẽ lại không lo lắng.....”

“Ba người chúng ta nhất mẫu sở sinh, sẽ toàn lực trợ giúp hoàng huynh.....”

“Điện hạ chớ do dự, nếu cứ nhìn bọn họ phát triển an toàn, liền không thể thu thập”

“Điện hạ, trì hoãn sẽ biến.....”

“Điện hạ.....”

“Điện hạ.....”

“Điện hạ.....”

“Câm mồm cho ta!” Dạ Thiên Hạo điên cuồng quát lên một tiếng, không thể cười sao? Đây là chính là thân sinh huynh đệ, vừa mới hại chết Loan Phi, đi từng bước một mưu đoạt thái tử vị. Đều điên rồi, từ phụ thân đến đệ đệ, chính những người bên cạnh hắn, đều điên rồi.....

Không biết gió lạnh nơi nào lọt vào cao đường đại điện, thổi vào cung duy dài mạn, toàn bộ thiên địa giống như ở trước mắt bị ai đó vắn vẹo, Long ý trong Đế Vũ cung cao cao tại thượng kim bích huy hoàng kia, làm mọi người hóa ma.

Dạ Thiên Hạo cười to không ngừng, nhìn không được ho khù khụ, lại bị người run run ôm lấy: “Điện hạ..... Điện hạ người tỉnh tỉnh!”

Nững nịu lệ vũ, hần nhìn lại, cũng là thê tử kết tóc của hần, thái tử phi Hứa thị.

Hứa Phi đã bị thái tử dọa sợ tới mức chân tay luống cuống, chính là kêu: “Điện hạ đây là làm sao vậy? Người đâu! Mau tuyên ngự y!”

Dạ Thiên Hạo một tay tóm lấy nàng đến trước mắt, một bên cười một bên nói: “Trở về nói cho Hứa tướng, hần tìm lắm người, ta không hiếm lạ! Gọi hần nhanh chóng đem nữ nhi gả người khác đi!” Còn có mấy nữ nhân mỗi ngày hầu hạ ở bên người mình, người nào không phải tranh đoạt long ý kia? Nhắm mắt theo đuôi vờn quanh bên người hần, liền ngay cả Loan Phi cũng giống nhau.

Hứa Phi bị hần đẩy ngã một bên, khóc nói: “Người..... Người đang nói cái gì?”

Dạ Thiên Hạo đáy mắt như điện, chói lọi ánh nển, trong suốt giống như sơn tuyền linh liệt: “Từ hôm nay Đông cung không còn nữa thái tử nữa, cũng không còn thái tử phi.” Hần ở bốn phía tìm kiếm một lát, cầm lấy giấy bút trên án, như rồng bay Phượng múa viết xuống hưu thư quảng đến trước mặt Hứa Phi: “Người tự do, đi mau, đi mau!” Dứt lời cười dài hướng chỗ sâu trong đại điện mà đi.

Hứa Phi trang dung hỗn độn ngồi lại, kinh ngạc nhìn bóng dáng Dạ Thiên Hạo biến mất trong bóng đêm. Hưu thư giấy trắng mực đen chậm rãi dừng ở trước mắt, bị gió lạnh thổi vài cái, lại bay đi xa xa. Không biết ngồi

bao lâu, nước mắt đã hết, nàng vịn án dài đứng lên, đem tóc vấn lên hoàn hảo, thẳng lưng, từng bước một đi ra đại môn.

Cửa cung mở rộng, tuyết âm sâm trầm trắng bệch một mảnh, một trận gió mạnh đến xương gào thét mà vào, thổi trúng kim duy loạn vũ, ánh nến sáng ngời không chịu nổi gió lạnh thổi, đều tắt, Đông cung phía sau Hứa Phi hoàn toàn lâm vào vực sâu đen tối.

Sau nửa canh giờ, tiểu cung nữ hầu hạ thái tử phi bưng bát súp đưa đến trong phòng, chỉ thấy trên tháp dài, Hứa Phi một thân cung trang trắng thuần treo ở giữa không trung, sớm đã hương tiêu ngọc vẫn.

Tiểu cung nữ hoảng sợ kêu to, đem bát súp đánh rơi đầy đất, xoay người hướng phía ngoài chạy đi: “Cứu mạng! Thái tử..... Thái tử phi.....” Lại hoảng sợ phát hiện, tấm cung thái tử nhiều điểm dấy lên yêu liệt hỏa diễm, toàn bộ Đông cung khói đặc cuồn cuộn mà lên, lửa mượn gió thổi, duyên quỳnh lâu điện ngọc nhanh chóng bùng lên, tham lam cắn nuốt mộng đẹp nhân gian trắng lẹ.

Tấm cung chính giữa, thái tử áo trắng ngọc quan, cầm trong tay giá nến, cười đứng giữa liệt hỏa, ánh mắt trong suốt nhìn hỏa diễm tận trời, nơi đó là tử vong cùng bình tĩnh, thỏa mãn.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Kính Tu Nhất Túy Khinh Vương Hầu

Hình bộ Thượng Thư Ngô Khởi Quân rời khỏi Trí Xa điện, nắng chiếu vào không rõ, đập vào mắt thượng là một mảnh lãnh liệt màu xanh, mang theo giá lạnh thấu xương của mùa đông, nhưng mà hăn cũng đã sửa sang lại quần áo, đứng ở trước điện ổn ổn tâm thần, mới chậm rãi hướng phía ngoài cung bước đi.

Đông cung đêm trước người người đi lấy nước, đại hỏa thiếu chút nữa thiêu toàn bộ Tử Cấm thành, may mắn dập tắt lửa kịp thời, chỉ là Đông cung êm đẹp cũng đã hóa thành một mảnh tiêu khư. Bọn thị vệ liều chết cứu hộ thái tử ra ngoài, thái tử phi không may lại chết thảm trong đám cháy, đề án tư phụng chỉ tra xét, lại có cung nhân nói rằng thái tử phi chết vì tự sát, đại hỏa đông cung này cũng là thái tử tự tay thiêu .

Sự tình không phải nhỏ, ai cũng không dám chậm trễ, ngay sau đó liền tấu lên hoàng đế, nay trong cung thế nào còn có điểm mừng rồi sau quang cảnh tân xuân sách phong, mỗi người cảm như hén, sợ một câu nói sai, gây họa vào thân.

Ngô Khởi Quân chưa ra Trí Xa điện, liền gặp vài Ngự Lâm Quân cùng thái tử đi đến bên này, vội đến: “Thần Ngô Khởi Quân thỉnh an điện hạ.”

Dạ Thiên Hạo thần sắc đạm xa, mông lung nhìn không lắm rõ ràng, chỉ cảm thấy hăn tựa hồ đứng nghiêm khẽ cười: “Ngô đại nhân, điện hạ cái gì, nay ta chỉ là người chịu tội của Hình bộ người thôi.”

Trán Ngô Khởi Quân chảy ra mồ hôi, vội nói: “Điện hạ nói quá lời, thần không dám.”

Dạ Thiên Hạo ha ha cười, lập tức hướng Noãn các mà đi.

Khanh Trần cùng Tôn Sĩ An mặc dù không lên tiếng đứng ở bên cạnh hoàng đế, một ngày một đêm không ngủ, ai cũng mệt mỏi. Từ khi Ngô Khởi Quân rời khỏi đây, sắc mặt hoàng đế tối tăm, một câu cũng không nói nhìn bản điều trần vụ việc Đông cung cháy. Thái tử bộc trực thú nhận tự tay phóng hỏa, đem việc thái tử phi tự sát cũng đổ trên đầu mình. Không phải ngày thứ nhất phụng dưỡng hoàng đế, hai người đều biết, hoàng đế lúc này rất giận dữ, trong lòng cũng thương thấu, an tĩnh xuống.

Kim nghệ hỏa lò hồng vượng, Tây Noãn các ấm áp như xuân lại tràn ngập không khí tĩnh mịch làm người ta hít thở không thông, thẳng đến khi thái tử tiến vào quỳ trên mặt đất, hoàng đế cũng chưa ngẩng đầu, cũng không biết trải qua bao lâu, sớ con cầm trong tay gập lại, gật đầu nói: “Tốt, tốt, tốt.” Nói ngay ba chữ tốt: “Giết người phóng hỏa cũng học xong, trầm dạy con tốt.”

Dạ Thiên Hạo dập đầu thật sâu, đem bạch ngọc quan tượng trưng cho thân phận thái tử cỡi xuống, đặt ở trước mặt: “Thỉnh phụ hoàng thành toàn nhi thần.”

Hoàng đế lạnh lùng nhìn bạch ngọc quan: “Thành toàn người cái gì? Làm chuyện như vậy, tha ra ngọ môn đi chém sao?!”

Dạ Thiên Hạo cười nhẹ: “Đa tạ phụ hoàng.”

“Người!” Hoàng đế mạnh mẽ đứng lên, ngón tay chỉ thái tử, thân mình tức giận đến run run, trên đầu có trện choáng váng đánh úp lại, nhoáng lên một cái suýt nữa ngã sấp xuống. Khanh Trần cùng Tôn Sĩ An chấn động vội vàng tiến lên nâng: “Hoàng Thượng!”

Hai người giúp đỡ hoàng đế ngồi xuống, Khanh Trần biết là lửa giận công tâm, thay hoàng đế ấn vài huyệt vị thuận khí lưu thông máu. Tôn Sĩ

An nói: “Hoàng Thượng, muốn truyền ngự y hay không?” Hoàng đế hoãn hoãn nói: “Không cần.”

Khanh Trần cũng khuyên nhủ: “Thỉnh Hoàng Thượng bớt giận, bảo trọng long thể.”

Dạ Thiên Hạo quỳ gối dưới đó, hai tay nắm chặt thành quyền, trong nháy mắt trong mắt che giấu không được lo lắng. Lại làm như không việc gì, thản nhiên buông lỏng, khôi phục hờ hững lạnh nhạt. Trong giọng nói Hoàng đế lộ vẻ thất vọng: “Trăm nhiều năm qua, ở trên người người đồ bao nhiêu tâm huyết, lại đổi lấy ngày hôm nay.”

Dạ Thiên Hạo về mặt ai thiết: “Là nhi thần có tội, nếu không phải bởi vì nhi thần là thái tử, hai vị hoàng huynh Diễn Chiêu cùng Diễn Huyền có lẽ sẽ không chết, thái tử vị này, vốn là của bọn họ.”

Năm đó huynh trưởng hoàng đế Hoảng Văn Hoàng đế ốm chết, trưởng tử Diễn Chiêu vừa mới mười tuổi, thứ tử Diễn Huyền còn ở bên trong tã lót. Doan Hiếu Thái Hậu nhân ấu chủ làm quốc, dễ sinh chính loạn, cùng Tả tướng Phụng Diễn, Hữu tướng Hứa Khắc Tông cùng nội các đại thần thương định, để đương kim hoàng đế đăng cơ, phong trưởng tử Hoảng Văn Hoàng đế Dạ Diễn Chiêu làm thái tử. Nhưng không quá vài năm, Dạ Diễn Chiêu tự sát, Dạ Diễn Huyền ốm chết, thái tử vị mới dừng ở trên người Dạ Thiên Hạo.

Hoàng đế chậm rãi đứng lên: “Người nói cái gì!”

Dạ Thiên Hạo lại khấn đầu: “Năm Thánh vô thứ mười, Diễn Chiêu hoàng huynh bình định phản loạn Tây phiên Khương tộc hồi kinh, thuộc hạ chư tướng lại liên tục bị giáng chức, chính hãn cũng mất đi hàm Tả kỵ tướng quân, không có một cái danh vị thái tử. Diễn Chiêu hoàng huynh luôn luôn tâm cao khí ngạo, thế nào chịu được làm nhục như thế? Diễn Huyền hoàng huynh cùng nhi thần tuổi tương đương, thân thể luôn luôn khỏe mạnh, năm

Thánh Võ thứ mười lăm trong điện thu yến, êm đẹp trở về liền bạo bệnh bỏ mình. Còn có Tam Hoàng thúc.....”

“Đủ!” Hắc còn muốn nói, hoàng đế đã hung hăng cho hắc một bạt tai, dùng sức mạnh đến ngay cả chính mình đều đảo một bên.

Dạ Thiên Hạo khước miệng tràn máu, Tôn Sĩ An phụng dưỡng hoàng đế vài thập niên, thấy việc này phát sinh, ôm hoàng đế run giọng cầu xin thái tử: “Điện hạ, ngài đừng nói nữa, lão nô cầu ngài.”

Hoàng đế nhìn người con quỳ gối trước mình: “Người nghĩ vậy thật sao, uổng phí trăm một phen khổ tâm.”

Vết máu đỏ tươi của Dạ Thiên Hạo rơi trên bạch ngọc quan, giọt giọt bắn tung tóe trên nền đá, khước miệng đau khổ khinh miệt, cười chói mắt kinh tâm: “Nhi thần tạ phụ hoàng khổ tâm.”

Hoàng đế đã tức giận đến sắc mặt xanh trắng, bị Tôn Sĩ An dìu ngồi trên nhuyễn tháp: “Đi ra ngoài, người đi ra ngoài cho trăm.”

Khanh Trần cùng Tôn Sĩ An liếc nhau, bước lên phía trước đỡ Dạ Thiên Hạo: “Điện hạ đi về trước đi.” Dạ Thiên Hạo chăm chú nhìn phụ hoàng đã già, bái thật sâu tam bái, yên lặng đứng dậy không chút nào lưu luyến rời đi.

Khanh Trần đưa đến bên ngoài, thấp giọng nói: “Điện hạ cùng Hoàng Thượng dù sao cũng là phụ tử, tội gì bức nhau như thế?”

Dạ Thiên Hạo quay đầu nhìn nàng: “Phụ hoàng của ta, người ta yêu, huynh đệ của ta, người nào không có nỗi khổ tâm? Không bằng thành toàn bọn họ, cả nhà vui mừng.” Dứt lời cao ngâm: “Người khác cười ta điên, ta cười người khác nhìn không thấu.....” Phất áo ngựa đầu cười to mà đi.

Khanh Trần nhìn bóng dáng của hắc, trước hành lang gió mạnh thổi tới, tuyết đọng cuồn cuộn nổi lên bay tán loạn. Nghĩ đến hắc mới vừa rồi đúng là cố ý chọc giận hoàng đế những câu muốn chết, xoay người phân phó với vài Ngự Lâm Quân: “Đi theo chiếu khán thái tử điện hạ cho tốt, nhớ kỹ, nếu có nửa phần sai lầm, ta sẽ hỏi tội các người.”

Ngự lâm Quân kia đúng là Tạ Vệ, khẽ gật đầu, dẫn người theo sát Dạ Thiên Hạo.

Khanh Trần trở về Đông Noãn các, sắc mặt hoàng đế đã tốt lên chút ít, tiến lên nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng, Khanh Trần thỉnh mạch cho người, thân mình quan trọng hơn.”

Thanh âm Hoàng đế mỗi một mà đau đớn: “Không cần, người thay trăm nghĩ chỉ.....” Ngừng hồi lâu, rốt cục tiếp tục nói: “Thái tử từ khi nhập phủ Đông cung tới nay, không hợp pháp tổ đức, không tuân trăm huấn, dâm loạn tứ ác, nan ra chư hầu, từ hôm nay khởi phế làm thứ dân, biếm đến Trác châu.....” Gằn từng tiếng, vô cùng đau đớn, nói xong lời cuối cùng, cũng đã lão lệ tung hoành.

Khanh Trần trong lòng rung mình, Trác châu, trời giá rét, núi cao đường xa, vừa đi sợ là không thể trở về: “Hoàng Thượng cân nhắc.....” Tôn Sĩ An đã quỳ trên mặt đất: “Hoàng Thượng, Trác châu lạnh khủng khiếp.....”

Hoàng đế ngắt lời bọn họ nói: “Ý trăm đã quyết, các người không cần nhiều lời. Khanh Trần nghĩ chỉ.”

Khanh Trần đi đến án, bút trong tay như nặng ngàn vạn cân. Viết xong trình đến trước mặt hoàng đế, hoàng đế vẫy tay không xem: “Đi tuyên chỉ.”

Tình phụ tử, nghĩa quân thần, đều tại một đạo ý chỉ này hóa thành hư ảo, hôi phi yên diệt.

Khanh Trần đang cầm thánh chỉ mà bao nhiêu người chờ đợi đã lâu, lẳng lẳng ra khỏi Tây Noãn các, nàng suy nghĩ trong lòng mình, có phải hay không cũng từng tưởng tượng đến có một ngày ý chỉ này buông xuống.

Tiểu thái giám Lí Tiến tiến đến thấp giọng nói:“Quận chúa, Thất gia cùng Lễ bộ Ngu đại nhân tới, cần thông truyền sao?”

Khanh Trần nghĩ nghĩ nói:“Đợi lát nữa đi, hiện nay nếu không phải việc gấp thì chớ quấy rầy Hoàng Thượng.” Dạ Thiên Trạm đã cùng Lễ bộ Ngu Thượng Thư đến Tây Noãn các, nhìn nàng đầy ý hỏi.

Khanh Trần nhẹ nhàng lắc đầu: “Thất gia, Hoàng Thượng thân mình không khoẻ, nếu là chuyện có thể liền chờ thôi.”

Dạ Thiên Trạm gật đầu, thấy Khanh Trần tay nâng thánh chỉ, nhớ đến chuyện ở Đông cung hai ngày trước, liền biết là ý chỉ xử trí. Vừa nhắc mắt, thấy gấu váy Khanh Trần có một góc dính máu, đáy mắt có chút lo lắng hỏi:“Phụ hoàng khỏe chứ?”

Khanh Trần nói:“Hoàng Thượng không có việc gì.”

Dạ Thiên Trạm nói với Ngu Thượng Thư vài câu, Ngu Thượng Thư mang điều trần giao cho Khanh Trần: “Làm phiền quận chúa, hạ quan cáo lui trước.”

Tấu chương chúng thần luôn luôn qua tay Khanh Trần trình lên, gật đầu tiếp nhận:“Nếu là còn có chuyện khác, Ngu đại nhân không trễ chút thời gian lại đến.”

Ngu Thượng Thư nói:“Đa tạ quận chúa đề điểm.” liền lui đi.

Dạ Thiên Trạm cùng Khanh Trần chậm rãi mà đi, hỏi:“Quần áo sao lại dính máu?”

Khanh Trần cúi đầu nhìn xuống, biết là dính vết máu bị dính dưới đất, không nghĩ cũng dừng ở trong mắt hắc, nói:“Không cần thận dính phải.”

Dạ Thiên Trạh thấy nàng không việc gì, gật gật đầu, Khanh Trần chưa nói là chuyện gì xảy ra, hắc cũng không truy vấn. Nắng sớm chiếu xuống Trí Xa điện thanh ninh u lãnh, từng đợt gió truyền đến khắp nơi cảm giác mát, một lát sau, lại nói:“Nàng đã ở bên người phụ hoàng nhiều ngày, cũng biết việc này phụ hoàng xử trí ra sao?”

Khanh Trần nói:“Đã có ý chỉ.”

Dạ Thiên Trạh nói:“Ta không phải là nói ý chỉ.”

Khanh Trần sửng sốt, lập tức tỉnh ngộ, thản nhiên cười cười:“Chỉ làm việc mình an tâm, mọi chuyện đều phải.”

Đuôi lông mày Dạ Thiên Trạh vừa động, ánh mắt theo ngọc dung Khanh Trần tĩnh như nước, ngẩng đầu nhìn về nơi xa. Xa xa phía chân trời, lóe ra vụn đạo sáng mờ, chiếu vào trong mắt hắc, vân đạm phong khinh, phảng phất như mưa móc cam lâm vào đầu kiêu sái, sáng lạn như vậy.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Máu Đào Thanh Thiên Xích Tử Tâm

Qua giữa trưa, bầu trời liền ảm ảm u ám, Bắc phong đột nhiên mạnh lên, cửa sổ mạnh mẽ đập vào nhau, làm người ta run sợ.

Khanh Trần nhìn trộm ra bên ngoài, bút lông sói nằm trong tay, lại không biết nên viết cái gì. Mắt thấy hoàng đế đang tập trung tinh thần xem sổ con, vẫn không nhúc nhích, chưa từng để ý ngoài phòng, không khỏi tăng thêm vài phần ưu tư.

Ngoài Trí Xa điện giọt giọt tuyết tan chảy, một người lẳng lẳng, áo bào trắng túc lĩnh, lưng thẳng, vẻ mặt nhẹ nhàng, khoe miệng nhợt nhạt mân thành một đường thẳng tắp, lộ ra vài phần hờ hững chắc chắn. Rơi vào trong mắt Khanh Trần, trong lòng giống như lửa đốt, đau đớn vạn phần.

Đã hơn phân nửa ngày, từ khi lâm triều ý chỉ tuyên phế truất thái tử biếm Trác châu, Lăng vương ra mặt cầu hoàng đế ân xá đại hoàng tử liền quỳ gối ở đó. Trác châu này không ai rõ ràng hơn so với hãn, là vùng rừng núi Bắc cương khi ho cò gáy, chẳng những địa phương khổ kém, cũng là vùng giao tranh Đột Quyết với Trung Nguyên, đã đi tất vô hồi.

Tầng mây u ám rớt cục phiêu khởi những bông tuyết như những đám lông ngỗng, bay lả tả phô thiên cái địa, chỉ trong chốc lát liền phủ kín đền đài. Ngói lưu ly đều dưới ngân trang tố khóa thu liễm khí phách ung dung, trong thiên địa yên tĩnh hơn. Đại tuyết bay tán loạn, nhất thời không thấy ý ngừng, Dạ Thiên Lăng nhướng mày, tuyết này nếu là lại như mấy ngày trước không ngừng, sợ lại sợ sẽ có càng thêm nhiều kẻ chết đói trên đường, không khác gì tai kiếp.

Đột nhiên một trận tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, trên tuyết phát ra tiếng vang rất nhỏ, có người đạp tuyết mà đến, ở bên cạnh hần đứng lại, trường bào phát lên, cũng quỳ gối dưới tuyết đọng thật dày. Dạ Thiên Lăng thấy kinh ngạc, quay đầu chính nhìn thấy ánh mắt Trạm vương ôn nhuận: “Tứ ca.”

“Đây là vì sao?” Nghe không ra chút phập phồng, Dạ Thiên Lăng thần nhiên nói.

Dạ Thiên Trạm cười: “Hần cũng là đại ca của ta.”

Dạ Thiên Lăng đáy mắt hơi động, ánh băng oánh tuyết mát lạnh vô cùng. Không hề nói gì, một tầng tuyết trắng rất nhanh phủ kín hai người, trời đông giá rét lại đem đám người Tôn Sĩ An bồi rồi phát điên.

Khanh Trần đem tấu chương hôm nay xử lý tốt, tay trái đặt một xấp thật dày nhưng lại đều là buộc tội phế thái tử, liền ngay cả án tử Thiên Vũ trai ngày đó cũng bị người lôi ra, quanh co lòng vòng bịa đặt cùng nhau.

Nay nhân thái tử phi chết thảm, trong triều đảng thái tử nguyên bản lấy hữu tướng Hứa Khắc Tông cầm đầu đều phản chiến, càng không nói đến những người sớm có mưu đồ khác. Duy Tả tướng sống chết mặc bày án binh bất động, tựa hồ cái gì cũng không tính. Dạ Thiên Hạo đối với hết thảy không nghe, không xem, không hỏi, không nói, sau khi tiếp chỉ tức khắc khởi hành đi Trác châu, lúc này sợ đã sớm ra khỏi kinh đô.

Chậu than hồng diêu tiêu kim thượng, sóng nhiệt bức phòng, Cửu Long hoa trưởng giống như cách một màn hơi nước, trong suốt nhẹ lay. Dạ Thiên Hạo ra kinh, Khanh Trần nghĩ cách muốn Tạ Vệ mang đi tin nhắn ý bảo “Hồng nhan chưa đi, kiều nhi buông xuống, tâm nếu còn chút tình, làm lại cuộc đời này” Không muốn Dạ Thiên Hạo chết tâm với cuộc đời này, nếu hần đối với Loan Phi còn tồn tình ý, hoặc là tốt hơn, nếu ân đoạn nghĩa tuyệt, không đi Trác châu cũng vô dụng .

Khanh Trần đứng dậy đem sổ con đặt trước án, lại liếc mắt một cái nhìn ngoài phòng: “Hoàng Thượng.....”

“Sao?” Hoàng đế ngẩng đầu.

“Tuyết rơi.” Khanh Trần nhẹ giọng nói.

“Ừ.” Hoàng đế tùy tay cầm lấy một sổ con, nhìn một lúc, quăng sang một bên, người dựa vào hướng ngẫu nhiên điểm phía trên mỗi một nhắm mắt: “Nói nói, thấy thế nào?” Nhưng lại chỉ hỏi chính sự, đối với thời tiết đột nhiên biến đổi xem nhẹ.

Khanh Trần mỗi ngày để chỉ vào tấu chương buộc tội Dạ Thiên Hạo, cúi mắt, thanh mâu tuyến lệ dề nặng lo lắng, suy tư một chút, nói bốn chữ: “Nói quá sự thật.”

Hoàng đế mày vừa động: “Tiếp tục nói.”

Khanh Trần đem một sổ con lấy ra: “Khác Khanh Trần không dám vọng ngôn, nhưng nửa năm trước, án tử Thiên Vũ Trai là tự mình trải qua. Binh Bộ Thị Lang Quách Mục vô vương pháp, đánh cướp buôn bán dân nữ, đúng là vì tư, lại cùng đại hoàng tử có quan hệ gì đâu? Không nói cái khác, tâm tính đại hoàng tử, Hoàng Thượng cũng biết được, hắn không thể cùng này đám người này thông đồng làm bậy? Nay bất quá là tường đổ mọi người đẩy thôi.”

Hoàng đế nhíu mi: “Lòng người luôn biến, nay hắn như vậy, ngay cả ta cũng không biết.”

Khanh Trần nói: “Đại hoàng tử kỳ thật vẫn chưa biến, con người thật vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Chính là đôi khi muốn che giấu, người khác nhìn không thấy mà thôi.”

Hoàng đế ngẩng đầu, thương lão kia thoát nhìn lại dẫn theo ánh mắt ác liệt phi thường thẳng thấu Khanh Trần, Khanh Trần sáng mắt không không động, tĩnh như thâm hồ, thần nhiên cúi xuống.

Hoàng đế nhìn nàng trong chốc lát nói: “Trẫm lại muốn nghe xem, trong lòng người lại nghĩ thế nào. Ngày ấy người từ dịch khu trở về, là lập công lớn a, cuối cùng lại cùng trẫm không phong tu nghi, thảo cái khẩu dụ tùy thời xuất cung. Nay có người, trẫm cho hãn thiên hạ đều không cần, nói xem, người nghĩ thế nào?”

Khanh Trần cúi đầu khước môi gợi lên: “Khanh Trần thân thể đặc biệt, tuy nói sinh ra ở sĩ tộc, lại đến từ giang hồ, nhận được thánh ân theo hầu bên người, không dám cầu nhiều. Nhưng Đại hoàng tử là bất đồng.”

“Bất đồng ra sao?” Hoàng đế nói.

Khanh Trần trong lòng có chủ ý, đem một xấp giấy đưa đến: “Khanh Trần phụng mệnh sửa sang lại văn chương tồn cuốn mấy năm nay, nhìn đến rất nhiều văn chương đại hoàng tử viết, tấu chương cùng xử lý chính vụ.”

Hoàng đế nhìn đồng sách cao cao chồng chất, ngày xưa phụ tử cầm đuốc soi đêm đàm, bác cổ luận tình hình nay bỗng nhiên tái hiện, trong lòng khó chịu, lắc đầu nói: “Lấy đi, trẫm không nghĩ xem.”

“Dạ.” Khanh Trần đáp ứng, nhưng là vẫn nói: “Hoàng Thượng, Khanh Trần xem này những thứ này, đối với văn chương thái bút tư bội phục vạn phần, phóng nhãn khắp nơi, mấy người có thể có được tài tình bác học như đại hoàng tử, Hoàng Thượng cũng không từng thấy đây là vinh sao? Trị quốc bình thiên hạ, như vậy mới là tốt.”

Hoàng đế sửng sốt, lộ ra vẻ mặt đăm chiêu, lập tức không hờn giận nói: “Chẳng lẽ người nói trẫm đem xã tắc thiên hạ này giao cho hãn, là sai lầm rồi?”

Bên ngoài tuyết lạc vẫn tuôn rơi rung động, nặng nề đặt ở trong lòng Khanh Trần, nàng lắc đầu nói: “Không, Hoàng Thượng đem những điều trân quý nhất, tốt nhất đều cho con, là đại hoàng tử chí không ở nơi này.”

“Nói.” Thanh âm Hoàng đế lạnh lùng.

Khanh Trần không nhanh không chậm nói: “Đại hoàng tử từng nói qua, lòng của hắn ở trong sử sách, hắn sở cầu, là văn hoa truyền bách thế.”

Hoàng đế đưa tay ấn trán: “Văn hoa truyền bách thế, thiên hạ cũng không để vào mắt..... Tốt..... Tốt.....”

Tôn Sĩ An lúc này tiến vào, trên người rơi xuống không ít tuyết lạnh: “Hoàng Thượng, bên ngoài đại tuyết.”

Hoàng đế nhìn ngoài cửa sổ mông mông tuyết trắng một lát, lại vẫn chỉ nói: “Đã biết.”

Tôn Sĩ An do dự một chút, lại nói: “Thất vương gia..... Đã cùng Tứ Vương gia quỳ nửa ngày .”

“Sao?” Hoàng đế đứng lên. Khanh Trần đuôi lông mày vừa động, huynh đệ mấy người này thật giống nhau, ai cũng quật cường, thề không bỏ qua.

Hoàng đế ngón tay đặt ở long án gõ vài cái: “Muốn quỳ liền quỳ.”

Khanh Trần vì hoàng đế dâng một ly trà nóng: “Hoàng Thượng, mắt thấy tuyết càng nàng càng lớn, trời đông giá rét, hai vị Vương gia nếu thực vì lạnh mà ốm, đau lòng không phải là Hoàng Thượng sao.”

Hoàng đế vì chuyện thái tử đang nổi nóng, chỉ nói: “Ý chỉ trẫm đã ban nói thu hồi liền thu hồi!”

Khanh Trần ôn nhu khuyên nhủ: “Hai vị Vương gia cũng bởi vì cốt nhục thân tình, Hoàng Thượng xem một mảnh chân tâm của bạn họ, thỉnh khai

ân. Tứ Vương gia nhiều lần lãnh binh Bắc cương, biết rõ Trác châu hung hiểm, nếu như lời hăn nói, đại hoàng tử lần này mà đi, chẳng phải là sinh ly tử biệt? Một đường màn trời chiếu đất, nay lại đại tuyết, thường nhân cũng khó sống nổi, huống chi đại hoàng tử còn đang bệnh.”

Hoàng đế lạnh lùng nói: “Trẫm đã dạy con thật tốt.”

Khanh Trần lại nói: “Trác châu chính là đất phong của Bắc yển hầu, đại hoàng tử đã phế thái tử vị, nay đi đó là hồ lạc bình dương. Hăn tâm tính cao thượng, sao chịu được bọn họ làm nhục? Huống chi Bắc cương nếu có chút rung chuyển, đại hoàng tử ở nơi nào cũng không phải kể thích đáng.” Nàng thấy Bắc cương chưa tĩnh, Bắc yển hầu vẫn rục rịch là nỗi ưu tư của hoàng đế, bởi vậy mượn này khuyên nhủ.

Quả nhiên hoàng đế giật mình, Tôn Sĩ An nói tiếp: “Hoàng Thượng, hai vị Vương gia đều sắp thành người tuyết, thân mình dù làm bằng sắt cũng không chịu nổi a.”

Khanh Trần lại nói: “Đại hoàng tử mặc dù có không phải, thỉnh Hoàng Thượng cũng nhớ tình phân với Mẫn Thành hoàng hậu.” Nàng cũng biết lấy tính tình Dạ Thiên Lăng, hoàng đế không ân xá Dạ Thiên Hạo hồi kinh, việc này khó khuyên, chỉ đành căn cứ khuyên bảo.

Nhắc tới Mẫn Thành hoàng hậu, hoàng đế thở dài, vén rèm đi ra ngoài, Khanh Trần cùng Tôn Sĩ An vội vàng đuổi kịp.

Đại tuyết chút không có ý ngừng, nghênh diện bám lên thân, điện tiền thị vệ mang ô lại đây. Hoàng đế thấy hai người con quý gối trên tuyết, một người ngạo nghễ tự nhiên, một người tao nhã thông dong, cũng nhớ tới trường tử, như thế nào không đau lòng?

Xa xa trong tuyết tiến lại vài người, lại đúng là cung nữ đỡ Ân hoàng hậu tới. Ân hoàng hậu được cung nhân báo tin, tới nơi liếc mắt một cái thấy con

quỳ gối trên tuyết, tâm đều thất lại, tiến lên vài bước: “Hoàng Thượng, đây là.....”

Hoàng đế chau mày: “Các người thật sẽ không đứng lên!”

Dạ Thiên Lăng vẻ mặt vẫn thản nhiên như cũ, lại kiên định nói: “Nhi thần cầu phụ hoàng ân xá đại hoàng huynh.” Dạ Thiên Trạm cũng cùng nói: “Cầu phụ hoàng khai ân.”

Ân hoàng hậu nhìn thoáng qua con, trong mắt xẹt qua một tia khó hiểu. Hoàng đế ở hành lang tiến đến đi thông thả vài bước, cuối cùng nói: “Khó được các người có tâm, trầm lại không niệm tình cảm phụ tử.” Trước mắt một màn tuyết trắng trải dài, làm người trong lòng cũng yên tĩnh xuống, hoàng đế ánh mắt xuyên thấu xa xa qua thiên quỳnh điện ngọc, giống như thấy được địa phương rất xa, khoát tay: “Tôn Sĩ An, truyền khẩu dụ của trẫm, mệnh đại hoàng tử hồi kinh.”

“Dạ.” Tôn Sĩ An việc dẫn người đuổi theo. Dạ Thiên Lăng cùng Dạ Thiên Trạm cùng nói: “Nhi thần thay đại hoàng huynh tạ long ân phụ hoàng.”

Ân hoàng hậu vội vã gọi người nâng con: “Đều tốt lắm rồi, mau đứng lên.” Dạ Thiên Trạm chấn động quần áo rớt xuống đây tuyết: “Nhi thần làm mẫu hậu lo lắng.”

Dạ Thiên Lăng bám tay nội thị đứng lên, thân mình hơi lão đảo một cái. Khanh Trần nhìn ở một bên mà đau lòng, lại không thể tiến lên, chỉ dùng ánh mắt chớp một cái, một cái chớp mắt, đã đem thiên ngôn vạn ngữ dán tại đáy lòng, hoà thuận vui vẻ, hòa tan đầy trời băng tuyết.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Cười Lý Giang Sơn Phong Mãn Lâu

Canh hai vừa qua, kinh đô ban ngày huyên náo an tĩnh lại, phồn hoa chìm xuống.

Thượng cửu phương trước Lăng vương phủ treo hai ngọn đèn lồng chiếu rõ hai con sư tử bằng đá trước cổng, ánh lên tuyết đọng ven đường một mảnh đỏ rực.

Trên con đường đá dài, bầu trời đêm hiện ra vài phần sáng sủa khó có được, xuất hiện mấy điểm tinh quang, giống như muốn cùng tuyết ảnh tôn nhau lên, thêm chút thanh lãnh.

Một chiếc xe ngựa lặng lẽ dừng ở cửa sau Lăng vương phủ, màn xe vừa động, một người bước xuống, cả người khóa lại trong áo choàng màu xanh, thấy không rõ dung nhan. Tề sớm chờ ở cửa sau, đem người nọ nghênh vào trong phủ, quẹo vào hướng thư phòng Lăng vương.

Rảo bước tiến vào phòng khách, người nọ đem mũ trùm áo choàng kéo xuống, lộ ra tổ dung nhẹ nhàng, người đến đứng là Khanh Trần. Nàng nhẹ nhàng mỉm cười, cúi đầu vén màn vào trong phòng.

Trong thư phòng, có vài giá sách cổ kính, chứa đầy thư cuộn văn sách, một thư sinh đầu trẻ đội khăn trùm đầu đang lật xem mấy cuốn sách, Dạ Thiên Lăng đang cùng mấy người khác ngồi nói chuyện.

Khanh Trần nhìn thoáng qua, trừ bỏ Mạc Văn Bình, còn nhận ra trong đó có một người nay là cung phụng Hàn Lâm viện Chủ Nguyên Kính, tuổi còn trẻ đã có hai năm làm quan bên ngoài, vừa được triệu hồi kinh thăng chức nhập Hàn Lâm viện, là người mới nổi bật trong chốn quan trường, cũng là

re hiền của tướng quân Phùng Tị. Lúc này Mạc Văn Bình cùng Chữ Nguyên Kính thấy nàng, đứng dậy nói: “Gặp qua quận chúa.”

Thư sinh trẻ tuổi nghe vậy đem sách đặt xuống, thấy áo choàng xanh hạ xuống lại lộ ra tổ nhan trong trẻo, diễm lệ, làm lòng người nở hoa, một cặp ánh mắt mình duệ tiềm định nhợt nhạt làm người không dám nhìn gần, giống như ánh mặt trời chiếu xuống, cả người kinh ngạc, ngần ngừ định tiến lên chào: “Vị này là Thanh Bình quận chúa?”

Khanh Trần mỉm cười, vén vạt áo cùng bọn họ hoàn lễ, hào phóng nói: “Mạc tiên sinh cùng Chữ đại nhân đã gặp qua, xin hỏi hai vị này là.....”

Hai tròng mắt thanh tuấn của Dạ Thiên Lăng lưu luyến ở trên mặt Khanh Trần một khắc, ra vẻ không có gì: “Sớm nói qua có vài vị tài tử muốn giới thiệu cho nàng.” Liền chỉ thư sinh trẻ tuổi: “Giang Nam Lục Thiên.”

Khanh Trần ngần ra: “Đây là người năm tuổi đã đi thi nổi danh Giang Nam, thiên hạ nhân nghĩa đệ nhất tài tử Lục Thiên?”

Lục Thiên lạy dài cười nói: “Quận chúa nói giỡn, đều là khi nhỏ ngoạn nháo, đang ngồi có Chữ huynh Đổ huynh, Lục Thiên không dám xưng tài tử?”

Khanh Trần mắt cười sáng ngời, nhìn về phía một người bên cạnh Chữ Nguyên Kính: “Nói như thế, vị này chẳng lẽ là ‘Điên Trọng Nguyên’ Đổ Quân Thuật?”

Đổ Quân Thuật ha ha cười, ý thái không kèm chế được, thật có vài phần điên cuồng: “Đổ Quân Thuật nay chỉ là một phụ tá nho nhỏ trong phủ Tứ gia, làm sao dám xưng Trọng Nguyên?”

Đổ Quân Thuật này vào năm Thánh Võ thứ mười lăm, hoàng đế ngự bút khâm điểm kim khoa Trọng Nguyên, văn tài cao tuyệt, chỉ là làm người tính tình phóng túng, năm đó từng cùng đương triều Ngự Sử tham biện, bác

bỏ lễ pháp, sau đó bị hoàng đế răn dạy, hắt lại phất áo mà đi, thề nói cuộc đời này không thềm làm quan.

Khanh Trần cười nhìn nhìn Dạ Thiên Lăng, không biết hắt làm thế nào đem nhân vật phóng đăng như thế thu vào dưới trướng. Hai người này ở Giang Nam đều là văn sĩ đứng đầu thiên hạ, giống như Chữ Nguyên Kính đều là nhân vật tuần kiệt lệ tân cải cách, hợp ý Dạ Thiên Lăng liền thu, tương lai tất có chỗ dùng.

Khanh Trần nói:“Lâu nay nghe thấy đại danh hai vị, hôm nay rốt cục may mắn được gặp.”

Ai ngờ Đỗ Quân Thuật đứng lên, cúi đầu vái chào Khanh Trần: “Đỗ mỗ dù chưa từng có duyên sớm cùng quận chúa kết bạn, lại nghe Tứ gia thường thường nhắc tới, đối với quận chúa phi thường khâm phục, xin nhận của Đỗ mỗ một cái cúi đầu.”

Khanh Trần lắp bắp kinh hãi, vội nghiêng người nói:“Khanh Trần sao nhận nổi.” Nghe nói Dạ Thiên Lăng thường cùng Đỗ Quân Thuật nhắc tới mình, liền biết người này là mưu sĩ tâm phúc của hắt, không khỏi đối với Đỗ Quân Thuật nhiều hơn vài phần đánh giá. Nhưng thấy hắt mặc dù hành vi vô trượng, bố y áo dài nhìn như điên, lại khó che giấu nhiều thứ khác, cùng Mạc Văn Bình thâm ổn chu lo so sánh, càng nhiều hơn lỗi lạc ngông cuồng. Mà Giang Nam Lục Thiên kia, bụng đầy tài hoa, tuy còn trẻ tuổi, đôi chỗ lộ ra minh quang nhiếp nhân, cũng là người trí mưu, quay đầu mỉm cười với Dạ Thiên Lăng.

Dạ Thiên Lăng cùng ánh mắt nàng tiếp xúc, nhú mày: “Điên Trạng Nguyên không phải không có kỳ danh, lâu ngày nàng sẽ biết, không cần để ý đến hắt.”

Đỗ Quân Thuật bên này cố ý bái nói: “Năm trước xảy ra đại dịch, quận chúa cứu mấy vạn dân chúng, Mục Nguyên đường ngày ngày làm việc

thiện, Đỗ mỗi cúi đầu là thay dân chúng tạ ơn quận chúa.”

Khanh Trần cười nói: “Nếu muốn tạ, tạ Tứ gia mới đúng, Mục Nguyên đường này là của Tứ gia mở ra, người cũng là Tứ gia chiêu tiến, như lão thần y Trương Định Thủy, ta làm sao thỉnh được?”

Đỗ Quân Thuật nói: “Đỗ mỗi đối với Tứ gia sớm trung thành một mực. Hiện nay cũng có Mục tiên sinh cùng quận chúa giúp đỡ, sâu gì thiên hạ không về?”

Mạc Văn Bình vuốt vuốt chòm râu: “Triều đình có hiểm lộ a, quận chúa, hiện nay hoàng đế phế đi thái tử, có tính toán gì?”

Ánh đèn chiếu rọi ngọc nhan tĩnh như nước, Khanh Trần thản nhiên nói: “Hoàng đế dù phế đi thái tử, nhưng trong lòng vẫn chỉ có một thái tử. Thân mình già đi, ở vị trí này khó tránh khỏi có lúc không tỉnh ngủ, lấy thành hiếu, hữu ái huynh đệ, mới là chính đạo.”

Lục Thiên nói: “Như thế là lấy tịnh chế động. Hôm nay Tứ gia vì đại hoàng tử cầu tình, đã từng bước đi đúng đường.”

Khanh Trần liếc mắt nhìn Dạ Thiên Lăng một cái, khuôn mặt ẩn nghịch chúc quang, thản nhiên cúi hạ lãnh ngạo, duy khóe môi như đao phong, rõ ràng có thể thấy được. Hiện nay thân thế của Dạ Thiên Lăng chỉ có nàng cùng Mạc Văn Bình biết được, thành hiếu phụ hoàng, hữu ái huynh đệ, người khác làm dễ dàng như nhấc tay, với hãn là vực sâu, trong đó hơn mười năm cốt nhục cừu hận, từng bước có thể qua. Mấy ngày nay trên triều đình, hãn đem bản thân che giấu sâu như vậy, mỗi tiếng nói, cử động dường như không có việc gì, nhẫn xuống dưới, đến tột cùng có bao nhiêu bi hận ức ở đáy lòng hãn, quỳ gối ngoài Trí Xa điện dưới đại tuyết, hãn lại suy nghĩ cái gì?

Ánh đèn chiếu lên khuôn mặt Dạ Thiên Lăng hơi hơi lay động, đôi mắt thâm thúy giống như đêm khuya nhập làm một, lạnh lùng nói: “Tứ phiến

sớm hay muộn cũng sinh loạn, ta há có thể dung đại hoàng huynh xa phó Trác châu xem sắc mặt Bắc yến hầu, hoang phế một thân văn hoa của hân.”

Chử Nguyên Kính nhú mày nói: “Chính là Trạm vương làm việc luôn khiến người khác khó lường.”

Đỗ Quân Thuật nói: “Trạm vương trong giới văn sĩ gian sớm nổi danh chiêu hiền đãi sĩ, nay lại có Ân hoàng hậu ở bên, thêm đám hỏi Cận gia, thế khó át a.”

Lục Thiên lại đột nhiên cười nói: “Nhưng thật ra leo lên cao, làm việc càng minh, đi càng xa, càng dễ trêu chọc thị phi,” Khanh Trần nghe vậy liếc mắt nhìn hân, một câu nói ra, đúng là nhìn thấu lòng người.

Mạc Văn Bình gật đầu nói: “Trạm vương ở sáng, Cửu Vương gia trái lại thâm sâu, việc thái tử lần này chúng ta âm thầm làm khó dễ, sợ sau cũng có một phen so đo tính toán. Còn có Tế vương, hân cùng với Cửu Vương gia đều là Mẫn Thành hoàng hậu sinh ra, ần dài ầu luận, đứng đầu chư Vương gia.”

Chử Nguyên Kính nói: “Tế vương hữu dũng vô mưu, tính tình vội vàng xao động, Hoàng Thượng từng nói hân khó thành đại sự, theo như phán đoán suy luận này, há có thể giao xã tắc cho hân?”

Đỗ Quân Thuật nói tiếp: “Cửu Vương gia kinh doanh nhiều mặt, nhưng lợi thế lớn nhất trong tay vẫn là Phượng gia.” Dứt lời, nhìn về phía Khanh Trần.

Khanh Trần nguyên bản chỉ nghe bọn họ thương luận, thấy Đỗ Quân Thuật nhìn mình, mỉm cười: “Là mình là ám, bất quá là một tầng ngăn cách, hân muốn ám, không đề phòng đưa hân tới chỗ cao thôi, tự nhiên liền sáng tỏ.”

“Nguyện nghe rõ ràng.” Đỗ Quân Thuật nói.

Khanh Trần mắt Phượng xẹt qua quang hoa: “Thái tử vị sao lại để trống lâu dài, qua chút thời gian, hoàng đế tất nhiên tướng tuân chúng thần một lần nữa lập trữ, đến lúc đó cùng nhau đề cử cử Vương gia, không sợ người nhiều. Cử Vương gia bên kia cũng sẽ không buông tha cơ hội bực này, đến đây không rõ cũng sáng tỏ.”

“Kể từ đó, nếu thật lập hẳn?” Lục Thiên hỏi.

Ngọc dung trầm liễm, môi anh đào Khanh Trần khẽ mở: “Trạm vương dễ dàng buông tha? Cử Vương gia bên này thêm nét bút, cũng không thể chống đỡ các thế lực khác. Huống chi, lập, không lập, lập người nào, chung quy chính là ở trong lòng hoàng đế, mỗi người một suy nghĩ, hoàng đế lại suy nghĩ thế nào?”

Mấy người lặng im, Dạ Thiên Lăng vẫn không nói, nhìn có chút đăm chiêu. Ngẫu nhiên giương mắt, lại thấy Khanh Trần cũng hướng hẳn nhìn lại, đáy mắt tinh tế mật mật dẫn theo làn nước trong vắt, làm đáy lòng hẳn nhẹ nhàng động, lại có loại mềm mại tận xương. Đáy mắt liền cũng mang theo trong sáng, vài phần tự nhiên ôn nhu, mày kiếm khẽ lên, chỉ nhìn hồng nhan ý cười đậm tuấn.

Đỗ Quân Thuật cùng Lục Thiên liếc nhau, nói: “Khá lắm, trai cò tranh chấp, dĩ nhiên, mấu chốt vẫn là ở Phượng gia. Phượng gia từ khai quốc tới nay nhiều thế hệ cùng hoàng tộc làm đám hỏi, đứng đầu tứ đại gia tộc, năm đó hoàng đế đăng cơ, đó là Phượng cũng ra lực, nếu tại đây thêm một nét bút, sợ là hoàng đế cũng khó ức thế. Tả tướng một lời vừa động liên quan đến việc trọng đại, Mẫn Thành hoàng hậu là biểu muội tả tướng, Cử Vương gia là con trai Mẫn Thành hoàng hậu, cũng là con rể Tả tướng. Quận chúa có thể cho Đỗ mỗi một câu trả lời?”

Khanh Trần nâng mắt, trong mắt ánh đèn nhoáng lên một cái, vô luận nói như thế nào, nàng cũng vẫn là người Phượng gia.

Nhưng mà Phượng gia, giống như một cái đầm nước sâu không đáy, nàng cùng Phượng Diễm này “Cha và con gái”, thử suy đoán lẫn nhau, ai cũng đoán không ra ai. Những lời này, bảo nàng trả lời thế nào?

Bất đắc dĩ nhíu mày, chính không biết trả lời Đỗ Quân Thuật như thế nào, nghe Dạ Thiên Lăng nói: “Tả tướng nơi đó ta đều có tính toán, người không cần nghĩ nhiều.” Nhưng thật ra đem nàng đặt ngoài Phượng gia, bết khó xử.

Khanh Trần cười: “Cũng là vô phương, Phượng gia từ xưa đến nay dựa vào là đều là đám hời, Tiêm Vũ đã vong, Loan Phi cũng đi, nếu ta sở liệu không sai, Phượng gia cũng sẽ án binh bất động. Dù sao nhìn Phượng Diễm mà nói, trong tay hắn chỉ còn một quân cờ.”

Đỗ Quân Thuật cùng Lục Thiên đối với việc Khanh Trần hô thẳng tên Tả tướng rất ngoài ý muốn, nhưng mà ý tứ của Khanh Trần cũng đã sáng tỏ.

Lời này làm Dạ Thiên Lăng trong lòng hơi động, hắn lại đột nhiên không thích nghe nàng cùng Phượng gia có đủ loại quan hệ, tổng cảm thấy không được tự nhiên. Dem cảm xúc này thu liễm, nâng tay nói: “Gia tộc quyền quý mặc dù quyền khuynh nhất thời, nhưng là có thịnh cực tất suy, nay việc thái tử không cần nói nhiều, ngược lại nhất định phải cảnh giới tứ phiên ở trong mắt. Đầu mỗi vừa động, tứ phiên tất có cơ hội dò xét mà loạn, lại đúng là cơ hội tốt để triệt phiên. Tước tứ phiên, Trung Nguyên nhất thống không lo, từ đó mới có thể buông tay sửa trị ngoại xâm, giảm đi mấy năm liên tục binh hoạn.”

Buổi nói chuyện này, đúng là đem ánh mắt phóng tới lâu dài, vẽ phác thảo cơ nghiệp bách thế ở trước mắt, lúc này đối với mỗi người ngẫm nhìn trừ vị khinh thường mà luận. Ánh mắt kia có một chút thâm tuyến tự tin, giống như lúc đó tiến thối đều ở trong bàn tay, chỉ điểm giang sơn vạn dặm.

Mạc Văn Bình gật đầu nói: “Tứ gia nói phải, tứ phiên không trừ, hoạn không dứt, trừ vị này sớm muộn gì cũng giống như vô thực.”

Chữ Nguyên Kính âm thầm cân nhắc, một phen này nói cũng là sáng tỏ đường suy đoán quý tộc, triều đại văn thần nhiều ra mấy nhà quý tộc, thậm chí thay nhau thừa kế, võ tướng phần nhiều là đẫm máu chinh chiến đi ra, thân chúc hàn môn. Hơn nữa từ khi Lăng vương chấp chưởng bộ binh, một mực chỉ luận quân công, bất luận gia thế, đề bạt một số lượng lớn hàn môn tướng sĩ. Quân giới mang binh đại tướng đã dần dần hình thành hàn môn nhất phái, cùng đám quý tộc chống đỡ. Quý tộc tá chính đã lâu, sớm muộn cũng không khác tứ phiên, lấy Lăng vương vừa lãnh minh duệ, có thể để bọn họ phát triển an toàn? Điều này cũng khiến cho hãn cùng mấy văn thần tân tiến tình nguyện tùy tùng phía sau, chủ tử trước mắt này cùng hoàng tử khác không giống nhau, bề nghề giang sơn, khí độ mệnh mệnh, cách tân đồ trị khát vọng cao xa, hết thảy đều khiến cho hãn thần phục.

Đồng hồ nước thanh thanh nhỏ giọt, bóng đêm càng thâm trầm, Dạ Thiên Lăng nhìn nhìn ngoài cửa sổ tối đen, nói: “Chuyện đó dựa theo quận chúa nói mà làm đi.”

Mấy người hiểu ý, Mạc Văn Bình nói: “Tứ gia, đã là canh ba, ta cũng nên đi trở về.” Đối với Lục Thiên ba người vừa nháy mắt, cáo từ đi ra.

Đỗ Quân Thuật trước khi đi liếc mắt nhìn Khanh Trần thật sâu một cái, nhớ tới mấy năm trước rượu vào phóng đảng cùng Lăng vương bình luận nữ tử thiên hạ, nhưng lại không có một người có thể vào trong mắt. Ngày đó có từng nghĩ trên đời có một nữ tử như vậy, thật đáng quý, Lăng vương nay tình đã đậm sâu, duyên phận vi diệu, tuyệt không thể tả. Nghĩ đến đây, tâm tình thư sướng, vỗ đầu vai Lục Thiên nói: “Lục lão đệ, nhân sinh thống khoái, tối nay không say không về!”

Lục Thiên đối với hãn tùy tính đã sớm thành thói quen, ha ha cười: “Tiểu đệ phụng bồi.” Theo hãn sóng vai mà đi.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tướng Cộng Dựa Vào Lan Can Xem Nguyệt Thăng

Khanh Trần nhìn đám người Đỗ Quân Thuật ra cửa, chưa kịp xoay người, liền bị một đôi tay kiên cường ôm vào trong ngực. Hơi thở trên người Dạ Thiên Lăng sạch sẽ ấm áp nháy mắt bao vây toàn thân, nàng chỉ cảm thấy tâm nhảy dựng lên, liên tục nổi lên gợn sóng, tâm thần khê động, nguyên bản hô hấp bình thường đều ngừng lại rồi, chỉ dụ ngoạn tựa vào khuỷu tay hắn, động cũng không thể động.

Trong phòng không có một tia tiếng vang, chúc quang cũng giống như say lòng người, ôn nhu nhìn chăm chú vào một đôi bích nhân. Dạ Thiên Lăng lẳng lặng ôm Khanh Trần, nhất lữ mùi thơm ngát như lan từ thân nàng sâu kín nở rộ, làm cả người tâm thần câu túy (như say). Hắn nhẹ nhàng đưa tay cầm bàn tay Khanh Trần, mười ngón lồng vào nhau, nắm chặt.

“Thích nơi này sao?” Dạ Thiên Lăng thấp giọng ở nàng bên tai hỏi.

Khanh Trần giương mắt đánh giá gian thư phòng này, thanh giản lưu loát không có một chút bài trí dư thừa, trước mắt rất nhiều là thư cuốn, chỉnh tề sắp xếp, làm cho người ta nhìn rất thoải mái. Khóe môi cười yếu ớt: “Nếu là có thêm cây cầm thì tốt hơn.”

Dạ Thiên Lăng kéo theo nàng xoay người mặt hướng cửa sổ phía trước: “Thế còn nơi này?”

Khanh Trần cười, ôn nhu đáp: “Được.”

Dạ Thiên Lăng nghĩ nghĩ nói: “‘Sấm mùa xuân’ hay là ‘Nhất trì ba’, thích thế nào?”

Hai thứ đều là đàn cổ trần phẩm truyền lại đời sau, thất truyền từ lâu. Khanh Trần tùy ý nói: “Nhất trì ba, nghe nói thanh vận thuần khiết, nghĩ đến cho là rất tốt.”

“Được.” Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói: “Ngoài cửa sổ có một rừng trúc Tương Phi, sau cơn mưa rất nhẹ nhàng khoan khoái. Trong viện là hoa lan, nguyên bản chỉ có Đại Tuyết Tổ, Tiểu Tuyết Tổ hai loại, về sau hàng năm đều thêm vào, mẫu đơn, hoa sen, giao hạc, đào cơ, ngân biên đại cố, thụy ngọc tinh, Diệu Pháp nhiều giống hoa, năm nay còn có một gốc trần phẩm mai cánh hàn lan, một gốc cây lan hồ điệp, lại không biết nàng có thể chăm sóc hết hay không?”

Thấy đình đầy hương lan, sum sê sinh tử, Khanh Trần nhịn không được đi lên trước cửa sổ vài bước: “Đến lúc đó xuân đến, chỉ có mình chàng nhìn.”

Dạ Thiên Lăng mỉm cười: “Ít ngày nữa hoàng tổ mẫu từ hành cung trở lại, nàng nói, tháng tư được không?”

Khanh Trần ngẩn người, lại đột nhiên tỉnh ngộ ý nghĩa trong lời nói của hắn, tháng tư, đó không phải là hai tháng sau? Trán hơi nghiêng, ngọc quang minh ám, thêm vài phần thẹn thùng: “Nhanh như vậy?”

“Nhanh sao?” Dạ Thiên Lăng khoe miệng lãnh duệ đầy ý cười: “Vốn là muốn tháng sau, chỉ là chờ tiết trời ấm lại, sợ nàng lạnh. Nhưng nếu như lại trễ, sẽ bỏ lỡ lần lan khai hoa này.”

Khanh Trần “Xì” Cười, nâng mắt hờn dỗi dò xét hắn, đáy lòng cũng nhu tình vạn phần. Dạ Thiên Lăng kéo eo nhỏ của nàng: “Đi theo ta.”

Hai người ra khỏi thư phòng, Dạ Thiên Lăng ôm Khanh Trần dạo bước Lăng vương phủ. Tuy là ban đêm, Khanh Trần lại là lần đầu tiên tới đây, trong lòng tràn đầy tò mò, nương ánh trăng tinh tế đánh giá. Toàn bộ vương phủ địa thế cao khởi, trọng viện ẩn sâu bên trong, nhất thời khó thấy đến.

Dạ Thiên Lăng kéo nàng đứng tiền đình rồng rãi, vài cành mai già mạnh mẽ thanh sơ, nhiều điểm hàn hương, tuyết cũng áp không nổi, tảng đá bị nước mài bằng phía trên, khảm một khối ngọc bích cùng vàng, ánh tuyết với vào trong phủ.

“Chúng ta vừa mới ở là Tứ Học các, sách, hoạ trong phủ đều đặt tại bên kia. Bên này là nơi ngày thường ta luyện kiếm. Sau chỗ này là Lạc Xa hiên cùng Sấu Ngọc viện, sân trước ta cũng cũng không hay đi, chỉ ở hai nơi này, một chỗ cao sững, một chỗ thanh tĩnh, không tẻ. Còn có,” Dạ Thiên Lăng nâng tay chỉ đi, trong mắt vi liễm trầm xa như lợi kiếm, phía cuối dãy kiến trúc đứng ở chính giữa tròng các: “Đó là Thiên Cơ phủ.”

“Thiên Cơ phủ?” Khanh Trần nói.

“Không sai.” Dạ Thiên Lăng nói.

Khanh Trần nhìn lâu các kia tựa hồ cũng không thu hút, ai nghĩ đến ở trong này tụ tập thống lĩnh phong tao, lương tài hiền sĩ, ẩn chứa Thiên triều thịnh thế trung hưng, ngự nhân sự mưu. Mím cười: “Đều ở trong đó.”

Ánh mắt như có tinh quang hiện lên, nhiếp lòng người, trong đêm đen ảm ảm hàn quang, thẳng thân hướng mắt đến đoá, Dạ Thiên Lăng nói: “Tựa như Đỗ Quân Thuật cuồng sái, Lục Thiên văn ngạo, dưới lốt khó trị là lòng son nhiệt huyết, một ngày kia, những người này đều là lương đồng muốn vì thiên hạ, Thiên Cơ phủ cũng như cao đường Thái Miếu, để đời sau kính ngưỡng.”

Khanh Trần thản nhiên nói: “Nam nhi hồng hào chí chí, cũng không uống cuộc đời này.”

“Bình thiên hạ là võ công, trị quốc lại không thể thiếu những người này.” Dạ Thiên Lăng khoanh tay đứng phía sau, nhìn chân trời phía xa nặng nề ảm ảm hiện một chút ánh sáng: “Khanh Trần, Mạc tiên sinh có thể đến, tặng thêm cho ta một nhân tài sắc bén.”

Khanh Trần gật đầu nói: “Không nói đến Hàng Mã lâu, là đệ nhất nhân tướng thuật của triều đại, có bao nhiêu người nhìn vào, không riêng gì một người Mạc tiên sinh.”

Dạ Thiên Lăng cười ngạo nghễ: “Không đến mười năm, tất làm Thiên triều nội chính thanh minh, tứ thù an tĩnh, như thế mới là khoái ý.”

Đôi mắt đẹp Khanh Trần nhìn phía xa, trong suốt như hồ sâu liễm diễm, theo ánh mắt của hắn mà đi, đó là đêm muộn cũng sắp là bình minh. Ngẩng đầu thấy hai tròng mắt hắn đầy khí phách, một lòng nàng là bị khí phách trầm liễm thật sâu này bao vây, cách vạn thế ngàn năm ôn nhu liên lụy, lại có vài lần luân hồi tìm kiếm sợ cũng để đến đây với hắn, gãy không ra.

Trong lòng có chút ràng buộc, làm nàng tâm thần loạn lên thành một đoàn. Có lẽ mọi thứ đều sai lầm rồi, là mộng?

Dạ Thiên Lăng thấy nàng xuất thần, hỏi: “Đang nhìn cái gì?”

Khanh Trần sáng mắt như gió mát như núi tuyết, lung linh dưới ánh trăng, môi anh đào khẽ mở: “Nhìn chàng.”

Tuy chỉ hai chữ, lại cúi đầu quanh quẩn bên tai, hóa làm mình ước thâm nùng, Dạ Thiên Lăng thấp giọng nói: “Nhìn xuất thần như vậy?”

Khanh Trần hơi nghiêng đầu, trong giọng nói bất giác mang theo vài phần đậm xa: “Thấy rõ, về sau sẽ nhớ rõ ràng.”

Dạ Thiên Lăng cười nhẹ một tiếng: “Về sau có thời gian thì nhìn.”

Ánh mắt Khanh Trần buồn bã, trong lòng sinh ra vài phần e ngại: “Nếu không thể?”

Dạ Thiên Lăng không nói, nhìn kỹ nàng, con người thâm thúy lộ vẻ nghiền ngẫm.

“Chàng không biết, ta là ai.” Khanh Trần có chút mờ mịt nói.

Dạ Thiên Lăng nâng tay vuốt mi mắt Khanh Trần, mắt Phượng nàng đầy sương mù, nhẹ vuốt dọc sống mũi, nhu nhu làn môi, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng lên cái cằm khéo léo của nàng. Trong bóng đêm, sóng mắt thâm tịch như biển cát: “Nàng không phải ai cả, chỉ là nữ nhân của ta.”

Mềm mại như vậy, lời nói lại dị thường chắc chắn, mỗi một chữ nói ra, đều đi sâu vào lòng người, luân hãm ở đó. Khanh Trần đáy lòng hơi nóng nảy, ánh mắt này, lời nói này, ôm ấp này, luôn ở thời điểm mê mang không yên, làm cho kia linh hồn bàng hoàng rơi vào yên ổn ấm áp, hỗn loạn hồng trần quay lại, thiên địa sông dài, cũng dặt tay nhau sóng vai, cười nói với cuộc đời này.

Thanh quang lưu chuyển, nụ cười ôn nhu khắc ở bên môi, mùi thơm hàn mai di động dưới ánh trăng, lặng lẽ nở rộ ra.

Không thể ở lại lâu dài, Khanh Trần nên trở về cung. Dạ Thiên Lăng muốn tự mình đưa nàng trở về, lại bị nàng ngăn lại: “Có Tạ Vệ ở bên chàng hãy yên tâm, nếu rơi vào mắt người khác, ngược lại không tốt, không cần nhất thời.”

Dạ Thiên Lăng cũng là người trầm ổn, gật đầu, đưa tay đỡ nàng lên xe, nói với Tạ Vệ dặn: “Một đường cần cẩn thận.”

Tạ Vệ nói: “Tứ gia yên tâm.”

Bánh xe vừa chuyển động, đột nhiên màn che bị một bàn tay ngọc nhắc lên, Khanh Trần nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Tứ ca.” Tựa hồ có lời muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn chỉ nở nụ cười nhẹ: “Nghỉ sớm một chút.”

Dạ Thiên Lăng gật đầu một cái: “Ừ.”

Màn rơi xuống, che lại dung nhan trong suốt, tiếng vó ngựa khinh, biến mất ở trong bóng đêm.

Không khí rét lạnh làm người ta thanh tỉnh, Dạ Thiên Lăng một mình đứng ở cửa một lát, xoay người nhập phủ. Trở về thư phòng đem vài việc chính vụ để ý, nhớ tới vừa rồi Khanh Trần ấm áp dặn dò, khước miệng nhếch lên, nâng tay nhẹ phất, ánh đèn liền tắt, hương Lạc Xa hiên mà đi. Gặp Tề ôn ấm lô kim đồng lại đây, mi nhíu lại: “Đã trễ thế này làm sao không ngủ?”

Tề cười nói: “Nô tài không phá quy củ trong phủ.” Đem ấm lô truyền đạt: “Quận chúa khi đến dặn nô tài, gia hôm nay quý trên tuyết hơn nửa ngày sợ đầu gối bị thương, buổi tối muốn cần chút ấm áp, giảm bớt bệnh căn. Còn có, đây là thuốc mỡ quận chúa đưa, gia phải dùng nô tài mới có thể ngủ a, nếu không ngày khác quận chúa hỏi đến, nô tài sao dám đáp lời.”

Dạ Thiên Lăng đuôi lông mày hơi động, yên tĩnh nhìn ấm lô kia, có chút vui vẻ, còn có chút lo lắng trong tim. Thấy Tề mãi nhìn tựa tiểu phi tiểu, nói: “Nói nhiều như vậy.” Khoanh tay đi về phía trước, Tề vội đuổi kịp. Đã thấy chủ tử lạnh nhạt môi đầy ý cười, trong Lăng vương phủ có cái gì đó đang thay đổi.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Trời Sinh Ta Tài Tất Có Dừng

Khí trời se lạnh, xuân ấm đã bắt đầu trở về, tuyết dần tan, thỉnh thoảng vẫn có những trận gió lạnh chiếu thẳng lạnh đến bức xương. Vài gốc tùng bách to lớn ôm hết một vòng tay, nghe nói là từ tiền triều đã có, tính ra sợ đã hơn trăm năm, bỏ đi sắc tuyết, vẫn xanh ngắt ướt át như trước, lồng lộng che Tùng Vũ đài, ngẫu nhiên có con chim đậu xuống, làm rơi ít tuyết đọng, lại không mất đi thanh tịch.

Ánh mặt trời cũng khó có được, Bích Dao đang cầm mấy quyển sách sách theo Khanh Trần đi về bên này, xa xa gặp Đan Quỳnh ở hành lang phía trước đem mấy bức hoạ cuộn tròn phơi nắng. Dưới những tán tùng bàng bạc, đúng là một quang cảnh tốt đẹp, yên tĩnh.

Đan Quỳnh từ chuyện ở Từ An tìm được đường sống trong chỗ chết, đã trầm tĩnh rất nhiều, không còn trẻ con như trước, cả ngày cười đùa tới lui, như là lập tức trưởng thành, làm Bích Dao rất yên tâm. Nay thái tử mặc dù bị phế đi thái tử vị, từ Trác châu nửa đường trở về liền ẩn cư ở Tùng Vũ đài, nói là mất thế, nhưng Thanh Bình quận chúa cách mấy ngày đều đến Tùng Vũ đài, mọi người trông chừng xem xét, phỏng đoán thánh ý, cũng không ai dám để bên này xem sắc mặt. Lại nói tiếp nơi này cũng là không kém các cung bao nhiêu, chỉ thanh tĩnh chút, cũng không phải chuyện xấu.

Đi vào đình, Khanh Trần quay đầu nói với Bích Dao: “Đi tìm Đan Quỳnh nói chuyện đi, ta muốn tự mình đi vào.”

Bích Dao đáp ứng rời đi, Khanh Trần vào bước vào, Dạ Thiên Hạo cúi đầu trên án công chính viện bút viết nhanh, thấy có người tiến vào, ngừng

đầu nhìn lên, nhưng cũng không nói gì, lại viết vài câu, đem bút buông, cười: “Nay người lại thành khách quen Tùng Vũ đài.”

Khanh Trần tiến lên lật xem nhất điệp thư cảo hẩn vừa hoàn thành: “Ta thích đến đây.” Mấy ngày gần đây thường đến Tùng Vũ đài, càng cùng Dạ Thiên Hạo quen dần, mỗi khi tán gẫu đến nửa ngày, có chút đầu cơ.

Dạ Thiên Hạo tự mình động tay mài nghiên mực, mài kiếm kéo xuống, mắt xếch như câu nhập, mang theo vài phần ý cười khó gặp, giống như tình quang lóe lóe: “Không ngại có người bình luận đúng sai.”

Khanh Trần giương mắt nhìn hẩn tươi cười, thái tử điện hạ ngày xưa tao nhã, hiện giờ tay nhắc chân lại nhiều thêm vài phần phóng đảng, chuyện trò vui vẻ không chút nào ràng buộc, lạc giấy ngàn ngôn bình luận cổ kim chính sử, bút pháp thần kỳ sinh huy, thoát thai hoán cốt làm người ta thấy mới mẻ. Nghĩ đến hẩn đối với việc phế lập đúng là thờ ơ đến cực điểm, thâm cung trọng điện, gia nghiệp đế vương, nhưng lại sinh ra đóa kỳ hoa này, không biết là phúc hay là họa. Nhưng đem bản thảo tạm thời đặt xuống, khẽ cười nói: “Bất quá hôm nay không riêng vì thế, có ý chỉ.”

Bàn tay trắng nõn dừng lại, Dạ Thiên Hạo ngẩng đầu, Khanh Trần nói: “Là khẩu dụ.”

Dạ Thiên Hạo trên mặt treo ý cười như có như không, đứng dậy phất áo quỳ xuống, Khanh Trần đứng nghiêm mặt nam lưng bắc, nghiêm mặt tuyên chỉ nói: “Phong hoàng trưởng tử làm Hạo thân vương, khâm thờ.”

Thân mình thon dài rõ ràng cứng đờ, mi phong trói chặt, nhìn qua. Khanh Trần cười khanh khách nói: “Ý chỉ này chỉ có một câu.”

Dạ Thiên Hạo hoàn hồn, mặt giãn ra cười: “Nhi thần tạ ân điển phụ hoàng.” Dập đầu đi xuống.

“Tốt lắm.” Khanh Trần vẻ mặt thoải mái ngồi một bên: “Có thể đọc cáo (bản thảo).”

Dạ Thiên Hạo không nói, vỗ nhẹ vạt áo, ngồi vào trước án tiếp tục mài mực, mặc hương nhện nhạo vài vòng.

“Cáo này liền kết thúc đi?” Khanh Trần lật vài cái, đại khái thuận miệng hỏi, cũng không thấy trả lời. Ngẩng đầu thấy Dạ Thiên Hạo bộ dáng trầm tư, biết trong lòng hẳn tất không thể toàn buông, ho nhẹ một tiếng.

Dạ Thiên Hạo nhìn nàng: “Sao?”

Khanh Trần cầm thư cáo trong tay sửa sang lại một chút: “Nếu cáo này kết thúc, không bằng tự mình đem cho Hoàng Thượng xem, cũng đỡ cho ta phải nhớ kỹ.”

“Cái gì?” Dạ Thiên Hạo sững sốt: “Người nhớ hết cáo này sao?”

Khanh Trần thản nhiên cười nói: “Hoàng Thượng nay đối với bộ [kì chí các nước] này rất dễ tâm, thường xuyên hỏi.” Nàng cách mấy ngày liền đến Tùng Vũ đài, trở về đem thư cáo ghi tạc trong lòng nói cho hoàng đế nghe, hơn tháng trôi qua như thế, mỗi ngày hoàng đế nhưng lại bị thư cáo hấp dẫn, tức giận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép cũng dần bớt, rốt cục có một đạo ý chỉ hôm nay. Nhưng mà chung quy chỉ có khẩu dụ, bảo sách phong vương, kim ấn, nghi thức, phủ đệ lại cũng không phân phó.

Dạ Thiên Hạo không nghĩ nàng có tâm như thế, thở dài: “Làm khó người.”

Khanh Trần nói: “Phụ tử nào có cừ hận, Hoàng Thượng làm phụ thân dĩ nhiên đã lui bước, người chớ cứng rắn nữa.”

Dạ Thiên Hạo trên mặt mặc dù nhìn không có gì, trong lòng thật ra đối với ngày ấy rượu, khí phách phóng hỏa thiêu Đông cung vẫn canh cánh

trong lòng, nói:“Là ta thẹn với thánh ân.”

Khanh Trần đột nhiên nghĩ đến cái gì, đem thứ đặt ở trên bàn sách đẩy ra: “Suýt nữa đã quên, nhìn xem này.”

Dạ Thiên Hạo mở bọc ra, một bức thanh bố:“[Hiệt Phương tập]?” Lật xem nói: “Đây là bản đơn lẻ của Liễu Truyền Thành, rất khó có được.” Ngỡ khí lộ vẻ kinh hi.

Khanh Trần nói:“Quả thật là khó có được, có người mất không ít tâm lực tìm đến cho người.”

Dạ Thiên Hạo vẻ mặt nguyên bản vui mừng dần yên tĩnh, biết hẳn thích bộ thư này, sợ chỉ có một người.

Khanh Trần tiếp theo thản nhiên nói:“Thời điểm trước động thai khí, cần tĩnh dưỡng nhiều thời gian.”

Dạ Thiên Hạo nhin không được ngẩng đầu thoáng nhìn: “Như thế nào?”

Khanh Trần thấy hẳn rốt cục vẫn sốt ruột, cười sáng sủa, giống như dương quang mặc vân đạm sái: “Đã không sao rồi, hiện nay thoát nhìn thân mình đây đã không ít.”

Trong lòng xuất hồ ý liên buông lỏng, lại nhớ lại ngày ấy mạo tuyết ra kinh, trong mắt Dạ Thiên Hạo xuất hiện thần sắc đau đớn và hối hận mâu thuẫn . Trong gió mạnh tàn sát bữa bãi, đại tuyết lạnh thấu xương, có một bóng dáng một đường theo sau, theo hướng bắc kinh thành như xa như gần tiến tới, lao đảo trong màn tuyết dày. Áo choàng đen bên ngoài ẩn ẩn che lại thân hình, che đi khuôn mặt, hẳn lại liếc mắt một cái đã biết là ai.

Địa phương ôn nhu nhất trong lòng bị gắt gao đè nặng, cơ hồ không thở nổi, làm người ta muốn phát cuồng. Mặc dù nhãn tâm cũng không thêm

nhìn tới nàng, cũng sớm khắc sâu lại trong lòng, vừa động liền đau thấu xương tủy.

Ngày ấy Loan Phi nghe được ý chỉ hoàng đế, tình nguyện theo Dạ Thiên Hạo xa phó Trác châu, cũng là bởi vậy vô ý động thai khí, Khanh Trần nghĩ nghĩ, chung quy cũng không nói lại cho Dạ Thiên Hạo. Hắn đối với Loan Phi quan tâm như trước, như thế thật tốt.

Dạ Thiên Hạo trầm mặc trong chốc lát, nói: “Đa tạ người.”

Khanh Trần cười nói: “Ta cũng chịu người nhờ vả, hưởng chi, Loan Phi dù sao cũng là muội muội ta.”

Dạ Thiên Hạo đem cảm xúc đau đớn trong lòng thu liễm, cũng cười nói: “Người cùng Tứ đệ mọi sự cẩn thận, chớ đi con đường của ta cùng Loan Phi thì tốt.”

Khanh Trần sững sốt, trong cung mỗi người đều nghĩ đến nàng là người của Trạm vương, không nghĩ Dạ Thiên Hạo lại nhìn ra được, lại cũng hiểu được, trải qua một lần hắn đã không còn hồ đồ.

Dạ Thiên Hạo thấy nàng giật mình, nói: “Tứ đệ từ nhỏ đã cùng ta cùng ăn cùng ở, không khỏi so với nhiều người có thêm vài phần hiểu biết về hắn. Trong cung này, mỗi người đều không sạch sẽ, lại chỉ có hắn mưu chính mà không dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, có một phần thật tình đối đãi. Chính là tính tình lạnh nhạt, trong lòng có việc cũng là không muốn nói, nếu có ngày có chút khúc mắc, người nên biết tha thứ.”

Thâm đồng liễm diễm, ba quang chung thấu rõ ràng kiên cố, Khanh Trần nói: “Ta nhận định là chàng, liền là chàng.”

Dạ Thiên Hạo kia sang sảng cười: “Tứ đệ so với ta có phúc khí.”

Khanh Trần hào phóng nói: “Gần nhau đều do duyên phận, người cũng đừng bỏ lỡ.”

Dạ Thiên Hạo nói mang theo cảm khái: “Mọi người đều có mệnh, tạo hóa trêu người.”

Khanh Trần nói: “Mệnh cho dù thiên định, cũng là nhân định, chỉ nhìn xem người cùng ông trời ai mạnh hơn.” Đúng là những lời Dạ Thiên Lăng từng nói.

Dạ Thiên Hạo cười nói: “Cũng chính vì tính tình người như thế mới có thể hàng trụ hần!”

Khanh Trần cười mà không nói, đáy mắt ôn nhu vô ngần, thật sâu như thế. Nhu tình, trong trẻo nhưng lạnh lùng kiên định, nàng không biết đường có xa lắm không, có bao nhiêu khó khăn, nhưng nàng biết, nàng cùng hần, không ai có thể lại buông tay.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Thuyền Đi Gặp Chỗ Nước Cạn

“Để bệnh nhẹ, triệu cửu khanh nghị lấy trữ, chúng thần cử Trạm vương, sĩ tộc văn giả ba ngàn liên danh thư, cụ trạm vương hiền. Để giận, không nghị nữa.”

Thúy ngõa kim diêm, đầu xuân sáng sửa ở trọng các tràn đầy sắc thái ngọc lưu ly, ánh mặt trời xuống dần lộ ra chút rõ ràng. Nhìn về nơi xa, lê hoa đang nở rộ, hương hoa lạc trong gió, tuyết áp xuân đình, tường cung màu son ónh ónh như mở ra, hoa mai di động.

Khanh Trần mặc một thân xuân sam lam nhạt, mềm nhẹ phiêu dật, từ xa nhìn lại tựa như này một đạo yên ba ngày xuân mênh mông hồ quang, lam quang chợt quy lại, đứng yên ở dưới tàng cây. Vài đạo xuân phong nhẹ lay động, hoa vũ bay tán loạn, nàng đưa tay tiếp được một mảnh, ngón tay thon dài ónh bạch, đóa hoa hơi run rẩy, then thùng nhu nhược, hoảng hốt như khinh tuyết, quần áo linh động dấu cũng dấu không được xuân ý.

Nàng ngẩng đầu thở phào nhẹ nhõm, nắm rảnh tay, mi nhíu lại, như gặp phải chuyện tình nan giải.

Xuân đến chợt ấm, vẫn là cảm giác mát mười phần, hoàng đế vài ngày trước đó bị phong hàn, Ngự Sử giám sát viện lập tức liền đem việc lập trữ nói ra.

Tình thế bức bách, hoàng đế triệu chúng thần công khanh thôi nghị thái tử, hôm nay đưa lên, trừ hai vị thủ phụ Thừa tướng, tam viện lục bộ cửu tư có một nửa đề cử Trạm vương, cũng có thậm giả, sĩ tộc văn nhân liên danh

giới thiệu, đề “Hiền vương thư” lấy cầu lập Trạm vương làm thái tử. Trạm vương khí thế không thể át, thịnh ở nhất thời.

Đoan Hiếu Thái Hậu từ hành cung Thượng Uyển tỉnh dưỡng vừa hồi cung, Khanh Trần phụng chỉ hoàng đế tiến đến làm bạn, mấy ngày gần đây vẫn chưa về Trí Xa điện, nhưng là biết lâm triều Chử Nguyên Kính giúp Dạ Thiên Lăng một tay đề bạt quan viên, bao gồm bộ binh, cũng không giống như trên đề số con xin lập Trạm vương. Ngay cả Chử Nguyên Kính cũng không biết vì sao, số con thôi lập cửu Vương gia sớm nghĩ tốt, lại bị Lăng vương đem qua cấp sửa lại nội dung, phương diện này lộ ra kỳ quái, hết cách, làm người bất an.

Dạ Thiên Lăng một chiêu tuyệt kì. Nếu như trước nghị, đề Trạm vương cùng Cửu vương thành thế chân vạc, bàng quan, kéo dài chiến tuyến, binh đi ổn thỏa. Nay hắt ra tay dốc hết sức đem Dạ Thiên Trạm đẩy lên cao nhất, phong lãng tuyệt đỉnh hào quang vạn trượng, Khanh Trần lại biết Dạ Thiên Trạm tuyệt đối không thể danh chính ngôn thuận tiếp chương ngôi vị hoàng đế, thậm chí đám mây dưới đỡ hắt, vẫn là vực sâu vạn trượng.

Biện pháp lật mềm buộc chặt này là chính nàng đề ra, cứ nhiên như thế nào cũng không nghĩ rơi xuống trên người Dạ Thiên Trạm. Trong lòng nói không khó chịu, chính là lừa người.

Kiểm đi nét bút nghiêng, nhất chiêu đưa Trạm vương vào tử lộ, lại làm Cửu vương bình yên ẩn ở một nơi bí mật gần đó chờ thời cơ mà động, Khanh Trần lần đầu tiên cảm thấy đoán không ra Dạ Thiên Lăng đến tột cùng suy nghĩ cái gì. Kì hiểm mau ngoan, thâm ổn quý tuyệt, tựa như truyền thuyết hắt hành quân bày trận, người khác vô luận là đang ở trong cục hay là thân ở ngoài cục, đều rơi vào trong đó.

Trong cung không hẹn mà gặp, nàng trầm mặc theo Dạ Thiên Trạm đi nửa ngày, lại mấy lần ẩn nhẫn trong lòng giãy dụa, nói đến bên miệng lại nuốt xuống. Nếu nghĩ cách đánh thức hắt về hiểm cảnh, đó là đem Dạ

Thiên Lăng đẩy vào chỗ nguy hiểm, trên mặt thoát nhìn ung dung, bên trong hoàng thành tường hòa cấm cung, động chú là sinh tử, đao tiêm kiếm phong, nàng đã chọn hắc, liền chết cũng muốn che chở hắc, đi theo hắc giúp đỡ hắc, nàng chỉ có hắc.

Bàn tay nắm chặt, đầu ngón tay đặt trong lòng bàn tay ẩn ẩn đau, ngày xuân trời quang như Dạ Thiên Trạm phong thần tuần lăng cười, khắc ở đáy lòng, lúc này nghĩ đến nhưng lại khắc sâu như vậy.

Ân cứu mạng, loại tình cảm thu lưu, ý trợ giúp, hắc lúc nào cũng đều ở bên người, mà chính nàng chung quy lại buông tay ra.

Hoặc là, chưa bao giờ đưa tay vươn tới.

Chậm rãi xoay người qua, ánh mắt trở nên kiên định.

Khanh Trần đang muốn bước đi, nhưng thấy hành lang quanh co, khúc khuỷu gấp loan giá Ân hoàng hậu. Nhẹ nhàng tránh sang một bên, dẹp bỏ tâm sự, vén váy thi lễ: “Khanh Trần gặp qua hoàng hậu nương nương.”

Ân hoàng hậu tao nhã đứng lại, sáng mặt trời chiếu lên cung trang hoa mỹ chói mắt: “Miễn đi.” Khanh Trần cẩn thận ngẩng đầu, lại ngoài ý muốn thấy trang dung tinh xảo kia đầy ý cười, không khỏi kỳ quái.

Ân hoàng hậu ngưng mắt tinh tế đánh giá Khanh Trần, dưới tàng lê hoa như tuyết vũ, nàng nhẹ nhàng đứng đó, chân thành thản nhiên, đoan trang diễm lệ, khinh la (váy dài) nhanh nhẹn uyển chuyển, cung trang mềm mại, mũ dung lại ám liễm băng tuyết chi tư, thanh quang ngạo khiết, thu thủy nhập thần, làm cho người ta nhìn mà đui mù, cũng khó trách Dạ Thiên Trạm chung tình với nàng. Nói: “Càng lớn càng thanh lệ, đừng nói Hoàng Thượng luyện tiếc, bản cung nhìn cũng thích.”

Khanh Trần nghe nàng lời này, trong lòng đột nhiên nhảy dựng lên, nhưng nay đã dưỡng thành thói quen, mặt như nước, lẳng lẳng trả lời:

“Hoàng Thượng cùng nương nương ân điển, Khanh Trần sợ hãi.” Trước mặt Ân hoàng hậu, nàng vô luận như thế nào cũng không thể lộ nửa phần tâm tính, huy động mười hai phần tinh táo, tuyệt không có một tia sơ hở.

Ân hoàng hậu nhìn cổ tay nàng, nhưng lại cười nói: “Trạm nhi đã đem xuyên băng lam tinh kia cho người, người liền đeo vào, không cần bận tâm bản cung, bằng không cũng cô phụ bảo vật kia.”

Trong lời nói cố ý, Khanh Trần cúi mi, thấp giọng nói: “Khanh Trần không dám.”

Ân hoàng hậu đưa tay đỡ nàng: “Về sau không cần giữ lễ tiết như vậy, bản cung chỉ có một đứa con, đương nhiên sẽ không làm khó dễ người, nay người chỉ cần rất phụng dưỡng Hoàng Thượng cho tốt là được.”

Khanh Trần bị lời này kinh chấn, thẳng đến khi loan giá Ân hoàng hậu đi xa, vẫn đứng lặng ở đường trường, cơ hồ đã quên bản thân nguyên là muốn đi gặp Liên phi. Qua hồi lâu, mới chậm rãi hướng Liên Trì cung đi đến.

Cung trang phiêu dật giống như yên thủy mênh mông, từ bạch ngọc kiều qua, đình đài vừa hiện, thanh xa thoát tục. Dọc theo con đường điêu long họa Phượng, một mạch sâu của sông Kim Thủy, ẩn ẩn chui vào cung thành.

Ngự Lâm Quân thấy Khanh Trần đều cung kính hành lễ. Nay Ngự Lâm Quân sợ đã mất người còn dám khinh thường, mình thương kiếm lãnh, giáp trụ sâm nghiêm, tổng thấy so với lúc trước nghiêm túc hơn rất nhiều.

Khanh Trần chỉ gật gật đầu. Hành tẩu thoáng nhìn, không nhìn kỹ, ngay cả nàng cũng khó phát hiện Ngự Lâm Quân đã chậm rãi thay gương mặt mới, Dạ Thiên Lăng ra một đạo nghiêm lệnh mới qua mấy tháng mà thôi.

Bước vào Liên Trì cung, đầu xuân đã tới, nơi này lại vẫn như cũ chưa thoát khỏi thanh tịch của mùa đông, sơ sơ lang lạnh, tĩnh có thể nghe được tiếng bước chân chính mình. Khanh Trần bỗng nhiên dừng một chút, trên

đường mòn vào vườn, chính điện Liên Trì cung, hoàng đế chậm rãi bước xuống xuống, phía sau đi theo là đại tổng quản cung vua Tôn Sĩ An.

Lánh đi, Khanh Trần không muốn để cho hoàng đế nhìn đến mình tới đây, lại nghe hoàng đế đứng ở trong đình, sau một lúc lâu, đột nhiên nói:“Sĩ An, trăm nhớ rõ này chỗ này có Mãn Đình phương, nay như thế nào lại không thấy ?”

Tôn Sĩ An nói:“Hồi Hoàng Thượng, Liên phi nương nương không vui vì Mãn Đình phương nhốn nháo, năm đó liền phá đi.”

“À.” Hoàng đế nghĩ nghĩ:“Cũng là người nhớ rõ ràng, trăm đã quên.”

Tôn Sĩ An nói:“Hoàng Thượng một ngày vạn chuyện, quan tâm là thiên hạ, việc này để cho lão nô thay Hoàng Thượng nhớ kỹ cũng giống nhau.”

Hoàng đế gật đầu:“Liên Trì cung xây cũng gần ba mươi năm rồi, thoát nhìn cùng lúc trước cũng không có gì biến hóa, con người cũng giống nhau, không muốn gặp trăm, ngay cả con cũng không để bụng.”

Tôn Sĩ An cũng không dám tùy tiện trả lời, chỉ nghiền ngẫm nói:“Liên phi nương nương vẫn luôn là tính tình này, chung quy sẽ có một ngày biết khổ tâm của Hoàng Thượng.”

Hoàng đế cười:“Trăm còn bao nhiêu cái ba mươi năm a.” Ngữ khí lộ vẻ cảm khái, nghe qua lại có chút ý tứ hàm xúc tiêu điều.

Tôn Sĩ An vội hỏi:“Hoàng Thượng phúc thọ khỏe mạnh, lão nô còn muốn lại hầu hạ Hoàng Thượng vài cái ba mươi năm a.”

“Nghĩ một chút, người cũng theo trăm hơn nửa đời người.” Hoàng đế nói: “Không cần kiêng kị lời nói, nhiều ngày nay trăm thường cảm thấy lực bất tòng tâm, là già rồi.”

Tôn Sĩ An nói:“Ngày gần đây chính vụ nhiều, Hoàng Thượng sao không lệnh Thanh Bình quận chúa trở về, phân ưu cũng tốt.”

Thanh âm Hoàng đế tức trầm, lạnh lùng lộ ra cổ yên lạnh trang nghiêm: “Người bên cạnh trầm, bọn họ người nào không có chủ ý, Khanh Trần làm ‘Tu nghi’, là sớm muộn gì cũng muốn đi. Trầm lại muốn nhìn, trừ bỏ Lão Thất, còn có người nào cũng có tâm tư này.”

Tôn Sĩ An nói:“Lão nô ở một bên nhìn, Thanh Bình quận chúa trung tâm vì quân, chính vụ so với tiểu thư Loan Phi lúc trước cũng không kém.”

Hoàng đế nói:“Nếu nói chính vụ, nàng so với Loan Phi thông thấu rõ ràng, gan dạ sáng suốt, kiến giải cũng nhiều, là khối ngọc sáng chưa mài. Nhưng ở bên cạnh trầm, muốn xem nàng có biết hay không nên nắm chắc đúng mực như thế nào, rồi nói sau, xem nàng liền cũng có thể biết ý đồ vài người bọn họ.”

Khanh Trần rung mình, ở bên cạnh hoàng đế lại là nữ tử Phượng gia, nàng làm tu nghi thật là đầu mối then chốt. Hoàng đế đối với đám con đều đặt ở trong mắt, cũng đem nàng đặt ở trong mắt.

Người này người đó, là người đánh cờ, lại là quân cờ, tiến thoái công thủ, phân cũng không rõ.

Tôn Sĩ An theo hoàng đế dần dần đi xa, thanh âm rốt cuộc nghe không rõ ràng lắm, Khanh Trần trong lòng lại như gương sáng, gió lạnh thổi qua, thấy bản thân ra một thân mồ hôi lạnh, chỉ từng bước a, từng bước hơn kém liền không phải cục.

Gió se lạnh, nhưng vẫn là băng hàn thấu cốt, Khanh Trần lẳng lặng ly khai Liên Trì cung, một đường cúi đầu, cân nhắc đối thoại giữa hoàng đế cùng Tôn Sĩ An.

Trong Từ An cung hàng năm quanh quần đàn hương khí như có như không, làm người tâm trì an ninh, dù là tâm sự rất nhiều cũng tĩnh đạm vài phần. Đoan Hiếu Thái Hậu cùng Bích Dao nói chuyện, thấy Khanh Trần trở về, hỏi: “Nha đầu người lại đi đâu, nửa ngày cũng không thấy bóng dáng?”

Khanh Trần mỉm cười nói: “Thái Hậu tìm Khanh Trần có việc?”

Bích Dao đem trà trong tay Đoan Hiếu Thái Hậu đổi mới, cười nói: “Quận chúa cũng thật là, cố tình lúc này không ở đây, Tứ Vương gia đến đây nửa ngày, chân trước mới vừa đi.”

Khanh Trần cười, thản nhiên nói: “Cũng là Tứ gia bởi Thái Hậu nói chuyện, vừa vặn ta phải tranh thủ thời gian thôi.”

“Cảm tình là tìm thanh nhàn đi, lại đây lại đây.” Đoan Hiếu Thái Hậu ngoắc Khanh Trần ngồi vào bên người mình, tinh tế nhìn nàng, từ trong mắt lộ ra vui mừng: “Ai gia gặp qua nhiều cô gái như vậy, chính là người lại để người ta đau, Khanh Trần, người cũng biết Lăng nhi hôm nay vì sao mà đến?”

Khanh Trần nguyên bản tâm tình hỗn loạn chậm rãi chìm xuống, thấp giọng nói: “Khanh Trần không biết.”

“Thẹn thùng đâu?” Đoan Hiếu Thái Hậu thấy nàng con người buông xuống, cười nói: “A di đà Phật, Lăng nhi tính tình lạnh lùng, nay xem như chuyển biến, rốt cục có người đánh bại hắn, mới vừa rồi đúng là đến cầu ai gia chỉ hôn. Khanh Trần, ai gia hỏi người, người có bằng lòng hay không?”

Một chút vui sướng, ở đáy lòng Khanh Trần lao ra bụi bậm “Phác” nở rộ ra, nhưng mà trong nháy mắt rơi vào vực sâu vô tận, giống như yên hoa đêm tối, ngăn ngủi mà sáng lạn.

Là một ngày này, từng tưởng tượng qua hai tròng mắt hắc thanh tuấn, khát khao ở trong lòng hắc ấm áp, từng đêm dài nhân tĩnh lặng lẽ nổi lên

gợn sóng, từng nắng sớm liềm điểm tâm tư bay lên, ngay tại trước mắt, ngay tại đầu ngón tay, ngay tại bên môi.

Khanh Trần chậm rãi đứng lên, cúi đầu, sợi tóc dài che khuất dung nhan, rồi cầm tháp, quỳ gối trước mặt Đoan Hiếu Thái Hậu, gần từng tiếng trả lời: “Thái Hậu, Khanh Trần..... Không muốn.”

Trong phòng như bị kiềm hãm, sắc mặt Đoan Hiếu Thái Hậu cùng Bích Dao đều kinh ngạc nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của nàng. Bích Dao theo nàng lâu như vậy, cũng biết tâm sự nàng, cấp nói: “Quận chúa, người đây là.....”

Khanh Trần khẩu đầu, nói: “Khanh Trần ỷ vào Thái Hậu yêu thương, cả gan thỉnh Thái Hậu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, Khanh Trần..... Khanh Trần.....” Lời còn chưa dứt, trong lòng chua xót khó nhin, nước mắt trong suốt xuyên xuyên nhiều điểm, sớm ước không được rơi đầy thảm, nhưng lại rốt cuộc nói không được.

Nước mắt trong suốt nhe hoa lê dầm mưa, Đoan Hiếu Thái Hậu nhìn một trận đau lòng: “Đây là làm sao vậy? Việc vui êm đẹp, mau đứng lên trước.”

Bích Dao tiến lên đỡ Khanh Trần, Khanh Trần lắc đầu, nói: “Thỉnh Thái Hậu thành toàn, Khanh Trần nguyện vẫn phụng dưỡng Thái Hậu, ai cũng không lấy làm chồng.” Một lần một lần, đáy lòng co rút đau đớn đến tự giễu, tạo hóa trêu người.

Đoan Hiếu Thái Hậu nhíu mày thờ dài: “Ai gia là người từng trải, sinh ở thiên gia, muốn người tri tâm khó như lên trời. Lãng nhi từ nhỏ đi theo ai gia lớn lên, ai gia quan tâm nhất là hân, vốn định cố ý cho hai người đoạn hảo nhân duyên. Nhưng nay lại cưỡng cầu không được, người nào trong lòng cũng không được tự nhiên, cũng sẽ không phải ước nguyện ban đầu. Người đứng lên đi, vừa không nguyện, ai gia sao lại vì hân mà ủy khuất người?”

Lệ đã tích đầy đáy lòng, nàng cũng bình tĩnh lại, Khanh Trần dập đầu nói: “Tạ Thái Hậu ân điển.” Đứng lên, trừ bỏ nước mắt ầm ầm chưa khô, đáy mắt cũng đặt một chút kiên duệ không dễ phát hiện.

Đoan Hiếu Thái Hậu lắc đầu: “Đây là vô duyên a.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Như Kí Không Thúy Miếu Yên Phi

Xuôi dòng đi thuyền, mái chèo nhẹ lay động, gợn lên phá vỡ gợn sóng, có chút choáng váng, đến chỗ tĩnh sông Sở Yển, hai bờ sông một mảnh non sông tươi đẹp, làm như những xô xao nhốn nháo ở bên ngoài sương mù xuân sắc, chỉ còn lại có yên ba mệnh mông, đem thịnh thế Thiên triều xa xa kéo lại, hồng trần xa vạn trượng.

Có nhiều cây liễu rủ xuống, những chồi non mới nhú, lê hoa tươi mát nhất từ trên bờ thân trôi đến, ánh mặt trời chiếu xuống nước, bắn lên nhiều điểm sáng, nhuận trong gió, thảo nhiên đẩy nước sông trở lại. Lão ngư ông tay thô ráp hữu lực nắm mái chèo, chỉ rung động, thuyền liền từ từ đi. Nhìn nữ tử đứng đầu thuyền, quần áo bao lấy bóng dáng tiêm tú, tĩnh tựa hồ dung nhập sơn quang thủy sắc, nhất thời nhưng lại cảm thấy tiểu thuyền đã theo nàng dừng lại, trái lại núi này nước này, từ từ lui đi.

Từ khi lên thuyền, cũng không nói đi chỗ nào, liền như nước chảy bèo trôi. Một đường đi qua, mắt thấy hôm nay sắc trời đã muộn, lão bà tử trong nhà đã lên khói bếp, chờ ăn cơm, tiểu tôn nhi cũng không biết là vì sao khóc nháo lên. Lão ngư ông lắc đầu lắng nghe, hí mắt nhìn lại, xa xa có thuyền nhỏ, nghe tiếng nước, không bao lâu liền đến gần đây.

Thuyền mặc dù không lớn, lại lộ ra khí phái, một người tướng kiêu căng nhưng lại mang cấp bậc lễ nghĩa, ôm quyền nói: “Lão nhân gia, công tử nhà ta nghĩ muốn lên thuyền, còn thỉnh hai bên dựa vào.”

Lão ngư ông hé miệng, cười nói: “Thuyền nhỏ bị vị cô nương này bao trọn, phải hỏi khách gia mới được.”

Khi nói chuyện thuyền kia nhoáng lên một cái, trong khoang thuyền đi ra công tử lam sam, mày kiếm mắt sáng, tao nhã như ngọc, bên môi một chút ý cười nho nhã, ấm áp áp đi gió mát xuân hàn, hướng tới nữ tử gọi: “Khanh Trần.”

Khanh Trần thấy ban Dạ Thiên Trạm, đầu tiên là sửng sốt: “Là huynh?”

Hai thuyền dựa vào, tiểu thuyền bên này hơi hơi trầm xuống, Dạ Thiên Trạm đã lác bước trước người: “Cách thuyền nói chuyện chung quy không tiện, không bằng đến trên thuyền này đi.”

Khanh Trần trầm ngâm một chút, gật gật đầu. Diêu thị vệ sớm thanh toán tiền đồ, lão ngư ông túi bạc nặng nặng, cũng không biết là gặp gỡ công hầu tiểu thư nhà ai, mắt thấy một đôi thần tiên theo thuyền đi, đáy lòng chặc chặc lấy làm kỳ.

Thuyền đi chậm rãi, dưới bóng chiều tà, ở mặt sông tĩnh tế lân lân một đạo ba quang, dần dần thu liễm vào màu xanh trong nước. Khanh Trần cùng Dạ Thiên Trạm sóng vai đứng ở đầu thuyền, gió nhẹ thổi bay tay áo, uyển chuyển giống như xuất thủy lạc thần đón gió phiêu cử, đậm quang sắc kim rơi xuống đầy người, thoát tục như tiên, nhất thời làm Dạ Thiên Trạm nhìn không rời được mắt.

Khanh Trần trong lòng buồn bực, không nghĩ nói chuyện, chỉ lẳng lẳng nhìn xa xa, Dạ Thiên Trạm bồi nàng đứng trong chốc lát, nói: “Nói là nàng không thoải mái, về tướng phủ ở mấy ngày, làm sao vậy?”

Khanh Trần nhớ tới mình lấy cớ xuất cung, cười cười: “Không có gì, chỉ là theo hoàng đế nhiều ngày như vậy, cảm giác tâm lực có chút chống đỡ hết nổi, nghĩ đến nghỉ ngơi một chút. Huynh làm sao có thể tìm được?”

Dạ Thiên Trạm nhìn nàng thật sâu một cái, mặc dù không nói nhiều, mắt cũng đầy quan tâm, nói: “Hiếu An nói ở trên sông Sở Yến thấy nàng lên thuyền, ta liền từ vùng ven sông lại đây, không nghĩ lại gặp được.”

Khanh Trần vén tóc ra sau tai: “Sông dài rộng rãi, so với ở trong cung là một phong cảnh khác.”

Dạ Thiên Trạm đưa mắt nhìn về nơi xa, tứ hợp mộ hạ, sơn thủy lơ mờ mơ hồ ở chân trời, mưa bụi lê hoa lung nhập lại, không hề rõ ràng, hỏi nàng: “Nay còn muốn xuất cung?”

Khanh Trần ngẩng đầu, cũng không biết khi nào, trên sông nhiều điểm nổi lên gợn sóng, khí trời ướt át, dấu hiệu sắp mưa đầy trời.

Mưa lớn tới bất ngờ, theo gió đánh tới. Dạ Thiên Trạm nghiêng người, tự nhiên mà đem nàng chắn ở sau cơn mưa, vạt áo lập tức thêm mấy điểm dày đặc: “Xuân sớm trời lạnh, nàng thân mình không thoải mái, chớ để dính hàn khí, trước vào khoang thuyền đi thôi.”

Khanh Trần vươn tay, tiếp mấy điểm mưa bụi, lạnh lạnh khắc ở trong lòng bàn tay, mỉm cười nói: “Ta không có mảnh mai như vậy, chỉ có xuất cung mới nhàn tình như vậy, đúng vậy, ta chưa từng nghĩ xuất cung như vậy bao giờ.”

Dạ Thiên Trạm nhìn chăm chú vào tiền phương mờ mịt: “Nhịn thêm mấy ngày nữa là tốt, hôm qua ta đã cầu mẫu phi, hướng phụ hoàng thỉnh chỉ tứ hôn.”

Khanh Trần mạnh mẽ quay đầu lại, Dạ Thiên Trạm không chuyển mắt nhìn nàng, trong mắt lác đác mưa bụi trong trẻo. Khanh Trần ức thanh hỏi: “Vì sao?” mọi thứ như ẩn như hiện bày ra, hết thấy đều có lời giải thích. Ân hoàng hậu thay đổi thái độ, đột nhiên thân cận, Dạ Thiên Lăng nửa đường đổi ý, đưa hân nhập cung không đường về, đều vì bước này, hoàng đế mấy ngày nay cũng vậy, cũng không thể lại dung túng hân vinh quang, động trừ chi tâm.

Dạ Thiên Trạm sái nhiên cười, cười lại mang theo vài phần ẩn hiện đắng chát: “Ta biết nàng hoặc là còn không nguyện, nhưng chỉ có biện pháp này

có thể cho nàng xuất cung, đổi lấy tự do. Khanh Trần, ta sớm không nên cho nàng rời khỏi ta, lúc này đây ta sẽ không buông tha cơ hội này.”

“Mặc dù trả giá mọi thứ huynh hiện tại sở hữu, hết thảy cũng nguyện ý?” Khanh Trần nhìn thẳng hắn, có chút tuyệt tình hỏi.

Dạ Thiên Trạm trong mắt xẹt qua một đạo tinh quang, thanh âm lại vẫn ôn nhuận như ngọc như cũ: “Hiện tại sở hữu hết thảy, mười mấy năm theo đuổi kinh doanh, đi đến một bước hôm nay, có thể dễ dàng như vậy lật úp buông tay. Không có chuyện đó, cho dù có thể lưu nàng bên người, cũng vô pháp hộ nàng chu toàn, ta sẽ không trả giá.”

Khanh Trần ngửa đầu để cho mưa bụi đập vào mặt đánh mình, hít một hơi thật sâu, dùng một loại thanh âm u ám đến tận tủy nói: “Ta mặc dù thành Vương phi của huynh lại thế nào, ta đối đãi huynh, ngay cả Cận Phi tử tử một phần cũng không hơn, huynh muốn ta làm cái gì? Huynh đối với ta càng tốt, đó là đối với chính mình càng tàn nhẫn.”

Dạ Thiên Trạm ánh mắt mềm mại ngưng trệ một chút, thanh âm có chút đậm ách, nói: “Ở chung lâu ngày, chẳng lẽ không có một tia cảm giác?”

“Có, chẳng những có hơn nữa rất mãnh liệt, từ khi bắt đầu cho tới bây giờ.” Khanh Trần nhẫn tâm nói: “Nhưng huynh với ta mà nói là một người khác, một người ta từng yêu, cũng là người hiện tại ta hận, ta nghĩ quên mất lại không thể quên được. Mỗi khi nhìn đến huynh liền giống như nhìn đến hắn, bởi vì huynh cùng hắn sinh ra giống nhau như đúc, nếu ta nói yêu huynh, như vậy ta kỳ thật là không có buông ra tình yêu với hắn, ta sẽ lựa chọn bất luận kẻ nào, nhưng không có cách nào lựa chọn huynh, ta không biết nên đối với huynh nên như thế nào, huynh hiểu chưa?”

Mãnh liệt mà nói trắng ra, một khắc kia nàng là Ninh Văn Thanh mà không phải Phượng Khanh Trần, lời nói đập nôi chìm thuyền từ trong miệng không chút do dự mà nói ra, mang theo áp lực cảm xúc. Chặt đứt tâm ý của

hắn, là cho hắn một con đường sống, cũng đồng dạng thả mình sinh lộ. Lí Đường cũng tốt, hắn cũng tốt, nàng hết thấy không cần, hết thấy quên mất, nàng chỉ cần một người kia.

Có lẽ là do sắc trời u ám, Dạ Thiên Trạm sắc mặt hơi hơi tái nhợt, Khanh Trần thấy không rõ trước mắt hắn có vẻ mặt gì, chỉ có thể cảm giác hắn đột nhiên xoay người rời đi. Nhưng mà đúng lúc này, Dạ Thiên Trạm lại dừng cước bộ, trở lại lại đây, nhìn nàng thật lâu.

Khanh Trần yên tĩnh nhìn lại hắn, ánh mắt sâu không thấy đáy. Thẳng đến khi hắn rốt cục thở dài một tiếng: “Cho dù như thế, ta cũng chấp nhận.” Ngọc thụ lâm phong, sái nhiên giang thượng, Đuôi mắt Dạ Thiên Trạm hơi hơi nhấc lên, bình tĩnh nói.

Khanh Trần chỉ cảm thấy tiếng sấm bốn phía làm người hoảng sợ, thân mình không khỏi lùi lại, đỡ lấy mép thuyền: “Ta cả đời này có lẽ nhất định là muốn nợ huynh.” Gần từng tiếng chằng chịt tạc xuống, đập vào lòng người.

Dạ Thiên Trạm tựa hồ cười cười: “Nợ tốt, luôn luôn còn thời gian.”

Đã là tận tâm bất đắc dĩ, cũng không nghĩ nói sau, Khanh Trần nhắm mắt, tránh đi hắn, thản nhiên nói: “Đến Tứ Phương lâu, ta muốn rời thuyền, sắc trời đã muộn, huynh sớm hồi phủ đi thôi.”

Dạ Thiên Trạm nói: “Nàng không trở về tướng phủ?”

Khanh Trần kỳ thật vốn không nghĩ về Tả tướng phủ ở, chỉ nói: “Ta tìm Tổ nương có một số việc, trễ chút sẽ về.”

Dạ Thiên Trạm gật gật đầu: “Ta đưa nàng đi lên.” Xem ra đã khôi phục thái độ bình thường, ôn nhu như trước, thuyền chậm rãi dựa vào bến.

Khanh Trần ngăn hãm lại: “Không cần, mưa càng ngày càng lớn, không cần ép buộc.” Thị vệ thấy mưa càng rơi càng nhanh, mở ô lên, chân trời ầm ầm tiếng sấm, từ xa tới gần trầm đục cuộn cuộn mà đến, thiên địa hôn ám, lập tức sẽ có một hồi mưa to muốn tới.

Khanh Trần đem ô nhất che lên, hướng trên bờ mà đi, ai ngờ dưới chân thân thuyền lắc lư, thành linh bước lệch. Không kịp kinh hãi, có người đã giữ nàng lại, Dạ Thiên Trạm đã đem nàng ôm trong ngực vững vàng. Khanh Trần vội vàng thối lui, tránh thoát cánh tay hãm: “Đa tạ huynh.”

Từng bước đi xa, Dạ Thiên Trạm cầm tay nàng, tuần mâu trong mưa lưu quang trong sáng: “Dù vậy, ta chấp nhận nàng cũng tuyệt không hối hận, luôn luôn có một ngày, nàng sẽ nhìn ya yêu ta.”

Khanh Trần nhẹ nhàng đưa tay giẫy ra, tránh đi ánh mắt của hãm: “Thất gia mời trở về đi.”

Dạ Thiên Trạm trong mắt hàm chứa thiên ngôn vạn ngữ, nhưng chung quy vẫn cười, trở lại lên thuyền rời đi. Khanh Trần kinh ngạc nhìn bờ đê bị mưa bao phủ, xoay người, đột nhiên thấy trước cửa Tứ Phương lâu, một bóng người quen thuộc đứng ở nơi đó.

Không biết khi nào mà đến, trong mắt Dạ Thiên Lăng một mảnh ám trầm lạnh lùng, nhìn chăm chú vào nàng, nhìn chăm chú vào mưa gió phủ đầy sông Sở Yến.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Thành Giận Này Có Ai Biết

Cách nhau một đoạn, hai người lẳng lẳng đứng ở nơi đó, ai đều không nói chuyện.

Phong ý đã sớm mất mềm mại ngày xuân, trúc ô trong tay Khanh Trần chớp lên, sấm rền diếc tai, một đạo kinh điện xé rách mây đen, ở ám không họa xuất chước một dải dài. Dưới thiểm điện, Khanh Trần rõ ràng nhìn đến đáy mắt Dạ Thiên Lăng phong lẳng ám tứ, biến giận tuôn ra, rốt cục hiểu được vì sao trên chiến trường hấn giết người như ma tướng quân, hấn sắc bén nhìn chăm chú nàng làm nàng mồ hôi ướt đầm, liền ngay cả tia chớp tàn sát bừa bãi đều khiếp sợ lui đi, ánh mắt kia nhiếp nhân giống như một thanh lợi kiếm thẳng đâm đến đáy lòng, làm cho nàng cảm giác buồn đau không thở nổi.

Khanh Trần ổn định tâm thần, bước về phía trước, lôi điện quay cuồng trên đỉnh đầu nghe vào trong tai cũng không rõ ràng, hết thảy đều mất đi sắc thái, chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt của hấn, trong thiên địa phảng phất chỉ còn cặp ánh mắt kia, nhìn nàng, rõ ràng như thế. Mưa lớn tà tà rơi đầy người, vấy dài thấm mưa bó sát người, lạnh như băng đến thấu tâm. Hấn đến đây, nàng có bao nhiêu lời muốn cùng hấn nói, hiện tại, hấn đến đây.

Dạ Thiên Lăng vẫn không nhúc nhích nhìn nàng, trầm lệ cuồng ám hỗn loạn thân thiết tê đau ở trong mắt, Khanh Trần kêu lên: “Tứ ca.”

“Khó trách,” thanh âm Dạ Thiên Lăng lạnh lùng không có một tia cảm tình: “Ta ở đây chờ nàng nửa ngày .” Nàng cư nhiên cự tuyệt chỉ hôn, gặp qua Đoan Hiếu Thái Hậu liền nhắm thẳng Tứ Phương lâu mà đến, nàng

cũng không ở đây, nay cùng một người khác dắt tay chơi thuyền du giang trở về.

Khanh Trần thấp giọng hỏi: “Chàng đã gặp Thái Hậu sao?”

Dạ Thiên Lăng trong mắt hiện lên tức giận, một tay bám lấy đầu nàng nâng lên, cúi đầu nhìn xuống, thanh âm mất tiếng: “Khó trách nàng truy vấn Chủ Nguyên Kính vì sao ta muốn làm như vậy, khó trách nàng không muốn hoàng tử mẫu tử hôn, khó trách chung quanh tìm không thấy nàng, nguyên lai là hẩn.”

Ô giấy dầu rơi xuống bị mưa gió quay cuồng bị thổi vào trong bóng đêm, Khanh Trần cảm thấy tay hẩn hung hăng nắm mình, bởi vì dùng sức quá độ mà đau , giấy dựa nói:“Không phải.....”

“Vậy là vì cái gì?” Dạ Thiên Lăng ức thanh nói:“Nàng chính miệng cự hôn, ta cũng tận mắt thấy.”

Trong mắt hẩn thương giận cùng giọng điệu này, giống như đem đao nhọn đâm vào lòng Khanh Trần, một đao một đao, đau khiến nàng hít thở không thông, quật cường ngẩng đầu nói: “Phải..... phải..... chàng buông tay!”

Dạ Thiên Lăng mạnh mẽ buông tay, Khanh Trần lão đảo đỡ lấy một bên lan can, trong lòng đau không bớt, càng phát ra cuồn cuộn nổi lên, thiên ngôn vạn ngữ ở trong ngực lại một chữ cũng nói không nên lời, chỉ nhìn hẩn thở dốc. Dạ Thiên Lăng thấy mặt nàng trắng bệch nghiêm mặt không đáp, một trận tức giận, hỗn loạn cùng đau lòng nảy lên, mày kiếm nhíu chặt, như là cực lực ở áp chế lại cảm xúc, ngửa đầu nhắm mắt để mưa rơi đầy mặt, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

“Tứ ca.....” Khanh Trần muốn gọi hẩn, trước mắt lại bỗng nhiên tối đen, ngực đau nhức. Minh Yểm theo Dạ Thiên Lăng từ trong cung trở về, sớm cùng Tạ Kinh ở lâu thấy được tình hình hai người không đúng, ai cũng

không dám tiến lên, lúc này thấy Dạ Thiên Lăng đột nhiên rời đi, trong mưa Khanh Trần lung lay sắp đổ, song song chạy ra đỡ lấy: “Phượng chủ!”

Khanh Trần hoảng hốt thấy hai người bọn họ, gian nan nói: “Đi theo..... Nhìn xem..... Chớ để Gặp chuyện không may.....”

Tạ Kinh đối với Minh Yểm ra hiệu, Minh Yểm triển khai thân hình, theo vùng ven sông đuổi theo. Tạ Kinh đỡ Khanh Trần, chỉ thấy nàng cả người ướt đẫm, sắc mặt tái nhợt trên đó không biết là nước mắt hay là mưa, sớm lau đi đau đớn, bao phủ hết thảy.

Trước phủ nha môn bộ binh, ngoài cửa là một trăm năm mươi hai gốc đào nở đầy hoa, mặc dù không có ai chăm sóc “Một màu cấm bình ba mươi lý”(câu thơ) phong phú, cũng vô cùng náo nhiệt. Mưa lập xuân đình thưa thớt, phấn hồng trắng noãn phá vỏ phô ra, nay chịu gió mưa, ôn nhu tung bay lên, làm cho cửa nha môn bộ binh xơ xác tiêu điều thêm vài phần quang cảnh kiêu diễm.

Trong nha môn võ quan binh tướng xuất nhập, vốn là đều là người có chút hào phóng không kèm chế được, không có người nào có nhân tình nghi chân thường xuân, ngược lại so với bình thường càng thêm vội vàng, giáp trụ sáng lóa giẫm lên lạc hồng, nhoáng lên một cái, liền nghiêng đi. Từ khi Lăng vương cùng Thập Nhất hoàng tử từ Bắc cương trở về nói ra điều trần Đô hộ phủ, hoàng đế chưa có quyết đoán, Nam tĩnh hầu phủ sáu trăm dặm kịch liệt truyền báo, năm trước Nam tĩnh hầu bệnh nặng, ngày hai tháng tư hoẵng, hưởng thọ bảy mươi một tuổi. Vương hầu đất phong vốn là chế độ thừa kế, vid vậy nên trưởng tử nam tĩnh hầu kế tước chương quản Nam Cương, nhưng trưởng tử lão Hầu gia thất đức vô năng, năm người con khác không hề phục, lại loạn khiêng linh cữu đi trước, càng không thể văn hồi, nháo thẳng đến triều đình thỉnh chỉ.

Này đúng là triệt phiên, hoàng đế triệu chúng thần nghị, Lăng vương mặc dù chủ lực triệt phiên, lại phản đối chỉ vì cái trước mắt, cho rằng chưa đến thời cơ. Hưởng hoàng đế góp lời phân mà phong, thỉnh đem đất phong Nam tĩnh hầu hóa thành lục quận phân phong cho sáu người con nam tĩnh hầu, như thế các bên bị kiềm chế, quyền lợi phiên vương cũng vô hình trung bị suy yếu. Nếu lúc này hạ chiếu triệt phiên, Tứ phiên liên hệ tin tức từ trước, rút dây động rừng, một khi dị tâm nổi lên, triều đình chưa chuẩn bị sung túc, hải phòng, biên thủy, quan lũng đều muốn lâm nguy, đóng vững đánh chắc, mới là thượng sách. Hoàng đế nạp nghị của Lăng vương, nhưng vì phòng nam phiên có biến, trong quân vẫn nên sẵn sàng ra trận, chuẩn bị chiến tranh, Bộ binh tự nhiên là nhanh nổi lên huyên náo, một khắc cũng không thể nghỉ.

Mấy ngày này, Dạ Thiên Lăng cùng Thập Nhất đều ở nha môn Bộ binh, một trận gió mát nhẹ nhàng thổi qua, hoa rơi bay lả tả mang theo hương thơm quất vào mặt, nhiều điểm trắng trong thuần khiết nhẹ nhàng dính lên hắc y, hắc nghiêng đầu lánh đi, mi phong nhú chặt, mắt sâu như biển, một mảnh ám trầm, ngay cả ngày nắng cảnh xuân đều lạnh đi, mấy ngày gần đây đều mang vẻ mặt này làm toàn bộ Bộ binh mỗi người thật cẩn thận, ai cũng không dám ra nửa điểm sơ hở, sợ làm hắc tức giận.

Thập Nhất lo lắng lo lắng nhìn Dạ Thiên Lăng, qua lại từng bước, sắp xếp hợp lý thấp giọng nói: “Rốt cuộc sao lại thế này nhỉ?”

Tề nhẹ giọng nói: “Nô tài cũng không biết, ngày ấy mưa to, gia chúng ta từ bên ngoài trở về cả người ẩm ướt đầm, cái gì cũng không nói liền vào Lạc Xa hiên, nô tài lo lắng đi theo xem, gia nhưng lại đứng ở trong viện mưa tầm tã, vừa đứng là suốt một ngày, may mà không nháo ra bệnh đến. Sau lại ở đây như vậy nhiều ngày ngài cũng thấy, Thập Nhất gia, mau hỗ trợ nghị biện pháp đi.”

Thập Nhất nhú mày, hắc biết rõ có thể đem Dạ Thiên Lăng chọc thành như vậy định không phải việc nhỏ, cân nhắc tiến lên nói: “Tứ ca, phụ hoàng

trước đó vài ngày ban thường xuống một tòa nhà tu chính không sai biệt lắm, Võ Anh viên hợp với Sướng Âm viên, cách trong phủ huynh chỉ một con phố, ta cùng Thập Nhị đem tường đả thông, tả hữu hợp lại, hai bên lui tới cũng tiện.”

Dạ Thiên Lăng ngừng xuống: “Nhưng thật ra không sai, chính mình mở phủ đệ liền không giống ngày xưa, việc nhiều tình ngủ, bao nhiêu người nhìn.”

“Tứ ca nói là.” Thập Nhất nói: “Vài ngày không thể thanh nhàn, khó khăn có lúc không có việc gì, không bằng theo giúp ta đi nhìn xem?”

Dạ Thiên Lăng mặc dù trong lòng buồn bực, lại đối với đệ đệ này có chút để bụng, xuất cung khai phủ là đại sự, nhân tiện nói: “Cũng tốt.”

Võ Anh viên cùng Sướng Âm viên là hai hoa viên vương phủ, đối xứng mà xây dựng, bên trong cảnh trí như đảo lộn bình thường. Hoàng đế ngày trước ban cho Tô Thục phi khi sinh hai người con, hàng năm chỉ xây dựng, tu sửa thêm vì hoàng tử phủ, có thể nói thánh ân quyền long.

Liễu hiện màu xanh biếc, xuân trì băng dung, đường lối chẳng chịt, khắp nơi mùi thơm cuốn người. Gió mát theo một đạo thanh tuyến từ dưới đất dẫn tới trên đá, hoà thuận chảy cùng bích thủy, phân hoa phát liễu khúc chiết theo Sướng Âm viên mà đi.

Dạ Thiên Lăng khoanh tay vào chỗ sâu trong vườn, đối với mẫn nhãn xuân sắc này làm như không thấy, mi tâm thủy chung càng nhúu sâu. Không chút khe hở, không có quân vụ, không có chính sự, cái loại cảm giác này tựa như ảnh tùy hình dung mà đến, vô cùng rõ ràng, hồng đào, khinh liễu, túy hương, lưu tuyến, đều như nàng, cười khanh khách mát lạnh ở trước mặt mình, nhất tiễn thu thủy trong vắt, nhất lung tân nguyệt mềm nhẹ, chưa bao giờ rõ ràng như vậy. Một nhát kiếm thật đau đâm xuống, từ ngực thẳng

tận xương tủy, trong đầu chỉ có một tia rảnh rồi, đều là nàng, đầy lòng là nàng.

Mặt lạnh có thể làm đóng băng mọi thứ, ngũ tạng dục đốt, hăn nhắm mắt lại, khóe môi sắc bén mân thành một đường. Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện: “Theo bên này đi qua đó là Võ Anh viên của Thập Nhất ca, chúng ta đi xem một chút.” Nghe ra, là thanh âm Dạ Thiên Li.

Làm như có người lên tiếng, Dạ Thiên Li lại nói: “Mưa xuân mới qua mấy ngày, nhưng hoa đào đều nở. Khanh Trần, từ năm trước chúng ta liền nói hạ tuyết uống rượu thưởng mai, ai ngờ bị tình hình bệnh dịch Đồng Bình quăn lầy, hôm nay khó có được có rảnh, đổi thành uống rượu đào lâm, đó chẳng phải nhất kiện đẹp nhất?”.

Khanh Trần làm như cười cười, nói: “Làm khó người còn nhớ rõ, nếu có thể tìm ‘Đào yêu’ rượu ngon đến, mới xứng cảnh đẹp này.”

Dạ Thiên Li nói: “Này cũng không khó, để hôm nay đi.” Dạ Thiên Li lại nói: “Như thế nào nói bệnh liền bị bệnh đâu? Thân mình nên đi ra ngoài nhiều chút, buồn trong phòng cũng không được.”

Khanh Trần đạm thanh nói: “Có cái gì ngạc nhiên, bất quá nhiễm chút phong hàn lười đi lại, Hoàng Thượng đều để ta nghỉ ngơi, các người còn kéo ta tới nơi này.”

Thanh âm quen thuộc làm Dạ Thiên Lãng thất thần, Thập Nhất cười nói: “Không nghĩ lại gặp gỡ bọn họ.....” Lắc đầu, thấy sắc mặt Dạ Thiên Lãng càn lạnh lùng, trong mắt ần ần xẹt qua một tia duệ quang, ngẩn người.

Dạ Thiên Lãng trầm giọng nói: “Thập Nhất đệ, trong phủ ta còn có việc, đi trước một bước.” Dứt lời liền xoay người ra khỏi Võ Anh viên

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Rút Dao Đoạn Thủy Thủy Càng Lưu

“Tứ ca!” Thập Nhất kêu một tiếng, đột nhiên dừng lại, trong lòng có một chút giật mình. Phía sau Dạ Thiên Li đã hô: “Hôm nay thật trùng hợp, Thập Nhất ca đã ở đây rồi.” Thập Nhất quay đầu nói: “Mới từ Bộ binh về, liền thuận tiện đến đây xem xét.”

Lưu ý thấy ánh mắt Khanh Trần uốn lượn biến mất ở đường mòn sau núi đá, mi hơi lung lay, trong mắt mênh mông một mảnh lạnh lẽo, quần áo nguyệt sắc, sắc mặt cũng thản nhiên, yên tĩnh lại có chút thâm ám, ý tứ hàm xúc.

Dạ Thiên Li nói: “Nghe nói Bộ binh gần đây người ngã ngựa đổ, trong cung đều không thấy huynh, mẫu phi sáng nay còn nói đấy.”

Thập Nhất nói: “Cũng cố một trận, mọi việc không thể để Tứ ca làm hết, mấy ngày nay còn không được chớp mắt.” Đã thấy Khanh Trần mi hơi nâng, ngược lại lại khôi phục bộ dáng bình thản.

“Tứ ca ngày càng nghiêm khắc.” Dạ Thiên Li cười nói: “Chúng ta mới nói uống rượu ngắm hoa, đang muốn sai người đi tìm mấy huynh. Ta liền sai người đi tìm Tứ ca cùng Thất ca.”

Khanh Trần cúi mắt, ngăn lại dạ Thiên li: “Bọn họ đều vội vàng, nhiều người thêm loạn, mấy người chúng ta cũng thế.”

“Cũng tốt.” Dạ Thiên Li chỉ nghĩ nàng không thích huyên náo, không nghĩ xa, xoay người phân phó gã sai vặt đi lấy rượu, mấy người hướng đào lâm đi qua. Xa xa chỉ thấy trời quang mây tạnh, sáng lạn khôn cùng, quả nhiên là mùi thơm tháng tư, cảnh đẹp nhân gian.

Thập Nhất mượn một cơ hội đem Khanh Trần kéo đến một bên, thấp giọng hỏi: “Người cùng Tứ ca làm sao vậy?”

Khanh Trần phượng mâu buông xuống, thản nhiên nói: “Không có việc gì.”

Thập Nhất chau mày: “Còn nói không có việc gì? Một người liều mạng làm khó chính mình, một người bị bệnh một hồi mặt bây giờ còn trắng bệch, êm đẹp mà như vậy?”

Khanh Trần ngẩng đầu, cười với hắn, còn thật sự nói: “Thật sự không có việc gì, chỉ là một chút hiểu lầm, qua chút thời gian nữa thì tốt rồi.”

Thập Nhất nói: “Đã biết là hiểu lầm, sao không giải thích rõ ràng?”

Một chút màu hồng phấn từ trong mắt Khanh Trần xẹt qua, nàng từ từ nhìn đào lâm kia: “Không giải thích đều có chỗ tốt, cũng không cần giải thích.” Nghĩ nghĩ lại nói: “Giống như hôm nay nhiều người cũng không sao, sau này người cùng Tứ ca chớ một mình tới tìm ta, phàm là làm việc gì, cũng cần cẩn thận thu liễm.”

Thập Nhất mặc dù không biết gì, nhưng tình thế trong triều lại nhất thanh nhị sở, từ trong lời nàng nói cũng biết vài phần không tầm thường, gật đầu nói: “Người có gì muốn nói, ta giúp người truyền lại.”

Gió thổi mùi thơm qua, nhẹ nhàng đậu trên mái tóc, Khanh Trần trầm ngâm nói: “Chỉ giúp ta chuyển cáo một câu, quân làm như bàn thạch, thiếp làm như bồ vi, bồ vi nhận như tơ, bàn thạch vô dãi đi.”

Dạ Thiên Li bên kia hô: “Khanh Trần, hai người mau chút.”

Thập Nhất không tiện nhiều lời, nói: “Khác không thể, những lời này nhất định đưa.”

Khanh Trần khẽ gật đầu: “Đa tạ người.”

Đào nơi này khinh hồng phô nhất, Dạ Thiên Li đã đưa tay đem nhất tiểu đàn “Đào yêu” Chụp khai, mùi hoa thêm rượu hương, thanh thanh liệt liệt tràn đầy, chưa uống người đã say.

Mấy người tìm một tảng đá bằng phẳng, tùy ý mà ngồi, Khanh Trần đem chén hàm châu nhấp một ngụm, khuôn mặt như bạch ngọc thêm chút hồng, xinh đẹp vạn phần. Mân miệng nhỏ, vừa không liệt, cũng không nồng, chính là có một chút cảm giác say mơ hồ oánh triệt, hoa đào rực rỡ tràn đầy phong lưu, lại cứ như có tiếng nói, từng đợt từng đợt thuần hậu hương nghiêm.

Ngửa đầu nuốt xuống, kia một cổ dòng nước ấm tự trong bụng thẳng hướng đi lên, hai gò má bất giác đã nóng, mới vừa rồi nhẹ ngậm, chậm rãi một hồi có chút toan chất, lượn lờ triền miên tứ chi bách hải.

Rượu này, nhấp môi hay uống thả cửa đều rung động đến tâm can.

Thập Nhất sớm đem ly rượu uống một hơi cạn sạch: “Hảo tửu, đào yêu dẫn hạc, túy trúng gió lưu.”

Khanh Trần nâng tay châm rượu, nâng chén nói: “Mượn này hoa đào cùng rượu ngon, chúc mừng hai người khai phủ.” Huynh đệ hai người cùng cười. Hoa đào rụng rực rỡ, mấy tuần (tuần là tuần rượu)qua đi, Thập Nhất chợt thấy Khanh Trần hôm nay đã uống nhiều chén, chần nàng: “Rượu này tác dụng chậm mà liệt, đừng uống nhiều .”

Khanh Trần cười đẩy hẳn: “Mặc người say cùng gió, không cho ta uống đến điên đảo còn khôn?” Dựa vào một gốc cây cây đào, sườn má nhạt dần, tinh mâu vi huân, đáy mắt lại một mảnh thanh lãnh, ý cười mông lung giống như huyền giống như thực, chiếu vào quỳnh tương ngọc dịch.

Nàng nhìn rõ ràng, nhướng mày cười.

Lại rót đầy, cùng Dạ Thiên Li uống một ly, Dạ Thiên Li quật khởi, gõ nhịp ngâm nói: “Rượu tình chỉ tại hoa gian tọa, say rượu còn hoa hạ miên. Nửa tình say chuển choáng ngày lại ngày, hoa nở hoa lác năm lại năm.”

Khanh Trần xua tay: “Người này không tốt, nghe ta.” Lại uống một ly rượu, đem chén bạch ngọc quăng, say chuển choáng đáy lòng cố tình lưỡng tình:

“Quân không thấy,

Nước Hoàng Hà từ trên trời chảy xuống,

Đổ đến hải không về nữa rồi.

Quân không thấy,

Gương sáng treo cao bi đầu bạc,

Sáng còn đen mướt chiều thành tuyết.

Khi đắc y nên tận tình vui sướng,

Đừng để ly rượu cạn soi ánh trăng.

Trời sinh ta tài tất có dùng,

Ngàn vàn tiêu hết kiếm trở lại.

Mỗ dê giết trâu cứ vui đã,

Uống một lần ba trăm chén rồi hãy tính

Này ông bạn họ Sầm

Này ông bạn Đan Khâu

Cùng quân ca một khúc,
Thỉnh quân nghiêng tai lắng nghe ta.
Chuông trống cổ bản không đáng quý trọng
Chỉ xin được say hoài không muốn tỉnh
Xưa nay các bậc thánh hiền đều im lặng
Chỉ có kẻ uống rượu mới để lại tiếng tăm
Trần vương hồi xưa mở yến hội ở Bình Lạc
Mười ngàn đấu rượu tha hồ mà hoan lạc vui cười
Tại sao chủ nhân lại nói ít tiền
Hãy mau mau mua rượu mời quân uống
Này ngựa hoa năm sắc
Này áo cừu giá ngàn vàng
Kêu đứa nhỏ ra đem đôi lấy rượu
Cùng quân tiêu mỗi sầu vạn cổ”

Dài hưng hát vang, một mạch mà thành, phất tay áo đem hoa đào bay đầy trời, chỉ cảm thấy ngực nóng rát, rượu kia không biết sao hóa thành lệ.

“Thơ hay!” Dạ Thiên Li đang khen, đột nhiên thấy Khanh Trần rơi lệ, vội đỡ lấy nàng: “Làm sao vậy?”

Khanh Trần cười nói: “Đến, lại uống!”

Thập Nhất đã lấy chén của nàng: “Khanh Trần!”

Khanh Trần thấy hấn lấy đi, cũng không đi tìm cái chén khác, vẫy tay nói: “Được rồi, đã say rồi, nguyên lai đây là say rượu, ta không uống.” Tựa vào gốc đào, ngẩng đầu lên, màu hồng yêu diễm ở trong mắt nàng mênh mênh trong suốt. Trong đầu ngàn đầu vạn chữ, cũng không biết suy nghĩ cái gì, chính là này rượu giống như xốc lên lục phủ ngũ tạng, đem thứ gì đó vốn lắng đọng lại sâu vô cùng lại bốc lên lên, ức cũng ức không được. Hoảng hốt nhớ về nơi kia, cũng từng cùng bằng hữu mua rượu ngôn hoan, cao đàm khoáng luận, cười xa hoa trụy lạc, đem thì giờ túng ca. Đó là chuyện khi nào? Nàng đưa cột nhìn nhìn hoa đào, hồ đồ, đã quên hiện tại nàng là ai, quả nhiên rượu làm say lòng người. Là say lại thế nào?

Trong phòng luyện công một mảnh kiếm thanh thanh khiếu, cách cửa đều có thể cảm thấy sắc bén bức người, Tề phải thật cẩn thận đẩy cửa ra, hô: “Tứ gia.”

“Đi ra ngoài!” Thanh âm Dạ Thiên Lăng lạnh lùng truyền đến, làm lòng người run run. Tề vội nói: “Thập Nhất gia đến đây.”

Thập Nhất hợp lý vẫy vẫy tay, bảo hấn tạm thời lui ra. Trên tảng đá quảng một kiện áo khoác, Dạ Thiên Lăng chỉ mặc trang phục màu đen, cầm trường kiếm trong tay, thấy hấn tiến vào, nói: “Đến đúng lúc.” Dem kiếm tà hoành, đúng là “Vệ cách mười tám thức” thức mở đầu.

Thập Nhất đuôi lông mày nhướng lên, chiêu chưa động, kiếm kia đã ứ đầy sát khí, cũng không dễ đối phó, nói: “Tứ ca chỉ giáo!” Phản thủ đem một cây ngân thương giương lên, dưới chân xoay chuyển, cả người nhất thời nghiêm nghị, kính như tùng, trước kiếm khí bức người.

Khóe miệng lãnh duệ, ánh sáng trong mắt Dạ Thiên Lăng nhạt nhẽo tình tránh, chợt nổ lên một đoàn hàn quang chói mắt, nhưng vào lúc này Thập Nhất ngân thương vừa động. Kiếm như bạch hồng, thương như ngân long,

tranh nhiên thanh minh “Đình đường” Mấy tiếng, hai đạo bóng người như ẩn vào bên trong kiếm vũ thương ảnh, lộ ra chiêu số lấy mau đánh mau.

Kiểm phong sắc bén, xé tung da thịt, giống như đem ngày xuân nồng đậm bức không chỗ che giấu, tiêu sát trời đông giá rét, Thập Nhất với một cây ngân thương xuất thần nhập hóa cũng cảm thấy ăn không tiêu. Hai người thường cùng một chỗ luyện võ, biết rõ đối thủ, gặp chiêu sách chiêu thẳng chiến hơn bốn trăm hiệp, nhưng nghe một tiếng giao thanh chói tai, ngân thương trong tay Thập Nhất lại bị đánh bay, hắc “Ha ha” cười dài một tiếng, gười đứng cũng đứng không vững ngửa mặt nằm xuống, nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa nói: “Tứ ca, thống khoái!”

Dạ Thiên Lăng thân mình cũng lão đảo, lấy kiếm trụ, quỳ một gối xuống, hồ khẩu có chút máu: “Thương pháp có tiến bộ.” Dứt lời rút cục buông lỏng tay giống hắc nằm thẳng xuống.

Trong lúc nhất thời, trong phòng chỉ có tiếng hai người thở dốc, mồ hôi lạnh dần chậm rãi thấm vào người, nghỉ ngơi một lúc lâu, Thập Nhất nói: “Tứ ca, Khanh Trần có chuyện muốn ta nói với huynh.”

Hắc đồng Dạ Thiên Lăng hơi hơi co rút lại, nghe Thập Nhất nói: “Quân làm như bàn thạch, thiếp làm như bồ vi, bồ vi nhận như tơ, bàn thạch vô dãi đi.” Miệng hắc ẩn ẩn hiện lên một tia cười khố.

Thập Nhất thấy hắc không nói, quay đầu nói: “Ta mặc dù không biết là chuyện gì, nhưng Khanh Trần nói là hiểu lầm.”

“Ta biết.” Dạ Thiên Lăng thần nhiên nói.

“Huynh có biết?” Thập Nhất kinh ngạc, nhin không được ngẩng lên hỏi: “Huynh biết là hiểu lầm?”

Dạ Thiên Lăng lẳng lẳng ngửa mặt nhìn điêu khắc tinh tế cao cao tại thượng, hỏi một câu: “Nàng khỏe không?”

Thập Nhất nói: “Nói không nhiều, nhưng mới vừa rồi hung mãnh uống rượu, ta để cho Li đưa nàng hồi tướng phủ. Nếu đã biết là hiểu lầm, sao còn cương ở đây?”

Trong mắt Dạ Thiên Lăng sâu thẳm: “Nàng hồi tả tướng phủ ngày thứ hai, nơi đó đã có người phụ hoàng ở, trong lòng đều rõ ràng, còn giải thích cái gì, uống phí nổi khổ tâm của nàng.”

Thập Nhất nói: “Mới vừa rồi ở Võ Anh viên gặp mặt cũng tốt.”

Dạ Thiên Lăng thở hắt ra thật sâu: “Ta sợ ta không chế không được, có người ở đó.”

Thập Nhất gật đầu, nhú mày cân nhắc trong chốc lát, nói: “Phụ hoàng vì sao? Khanh Trần mặc dù thật sự làm tu nghị, khắp nơi đều phải cẩn thận, nhưng là không đến nỗi này.”

“Đệ chớ quên, nàng vẫn là nữ nhi Tả tướng. Trừ vị không còn, bao nhiêu người động tâm tư,” Đáy mắt Dạ Thiên Lăng trầm xuống thật sâu: “Có việc Nam tể hầu lục tử tranh vị, phụ hoàng sớm không vui, Lão Thất gần đây thanh thế như mặt trời ban trưa, lại thỉnh Ân hoàng hậu cầu thú Khanh Trần, liền đã động kiêng kị. Khanh Trần thân là quý tộc lại là tu nghị, phụ hoàng nay là mượn nàng đến nhìn chúng ta, nếu không mặc nàng đối với ai thân cận, liền có hiềm nghi trợ chi đoạt đích, phụ hoàng đến lúc đó tất không thể dung nàng. Việc này là ta lỗ mãng, thiếu chu đáo.”

Thập Nhất giật mình nói: “Thất ca cầu thú Khanh Trần?”

Dạ Thiên Lăng lạnh lùng nói: “Ta thật không nghĩ hẳn thực sự có tâm tư này. Ngày ấy Khanh Trần cự tuyệt hoàng tổ mẫu chỉ hôn, lại cùng Lão Thất đi cùng nhau, ta thật hồ đồ.”

“Thì ra là thế. Hai người chung ý nghĩ, cho là thiên ý.” Thập Nhất nói: “Còn nghĩ rằng huynh đã nhiều ngày nay sinh khí Khanh Trần đâu.”

Dạ Thiên Lăng tay nắm chặt thành quyền, im lặng trong chốc lát nói: “Ta chỉ hận chính mình bảo hộ nàng không được chu toàn, để nàng vì ta chịu ủy khuất.”

“Khanh Trần có một câu, Tứ ca nên biết lòng của nàng.” Thập Nhất nói.

Một ván này sao cũng không thể thua, chỉ có thắng. Dạ Thiên Lăng tựa hồ ở cân nhắc cái gì, nói với Thập Nhất nói: “Có người, phải nhanh xuống tay một chút.”

“Ai?” Thập Nhất hỏi.

“Cửu môn đốc hành sử, Lô Thống Sớm.” Dạ Thiên Lăng nói.

Thập Nhất biết ý hẩn, gật đầu nói: “Người này cũng cần phí chút công phu.”

Dạ Thiên Lăng đã nhiều ngày suy tính tình thế, trong lòng , càng gấp thông thấu, nói: “Li cùng Lão Thất luôn luôn thân cận, khó tránh khỏi chịu liên lụy, đệ nên sớm khuyên nhủ hẩn. Còn có, là lúc Võ Anh viên cần thêm người, cần thận xem xét nhiều hơn.”

Thập Nhất nói: “Tả tướng phủ đều có người, Tứ ca, trong phủ huynh hiện tại.....”

“Cũng có.” Dạ Thiên Lăng hơi hơi cười lạnh: “Chỉ là từng bước tới chậm, nay đã biết là ai, ngược lại là chuyện tốt.”

Thập Nhất yên tâm, ngửa mặt thở dài thật sâu. Dạ Thiên Lăng nhắm hai mắt lại, hẩn hận hoàng đế, người nằm bên cạnh hẩn , đúng là này con kẻ thù giết cha, cũng là đệ đệ chí thân từ nhỏ luôn theo hẩn. Nhíu mày, chuyện này cùng Thập Nhất không quan hệ. Từ từ nghĩ đến lời nói Khanh Trần: “Bồ vi nhận như tơ, bàn thạch vô dời đi.” Thấp giọng mặc niệm, đáy lòng một mảnh bình yên.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Túy Cười Bồi Quân Ba Ngàn Tràng

Tuyệt cốc vách đá, trên vách núi đen hoa sơn trà nở đỏ au làm đỉnh núi thêm chút linh khí, lâm uyên giận phóng, phấp phới nhiều vẻ.

Khanh Trần ngồi trên vách đá, nhìn chăm chú vào kia núi cao xa, tay áo đón gió, phía trước truyền đến tiếng dòng nước chảy xiết. Qua khe sâu chạy chồm mà qua, xuyên qua cây cối vạn sơn, Thương Sơn xanh biếc quanh co khúc khuỷu, đưa mắt nhìn lại cơ hồ đã không nhận biết được địa phương ngày đó Dạ Thiên Lăng mang nàng đến .

Vân Sính ở sau người cách đó không xa thản nhiên tản bộ ăn cỏ, khắp nơi trống vắng, giống như lúc này một lòng, bức mình, vắng vẻ.

Đừng nói không mất hồn, tương tự nhiều chỗ đã thành si. Chỉ có ở chỗ này, nàng mới có thể không kiêng nể gì nghĩ đến hắc. Từng ghìm cương ngựa thoải mái sung sướng cười, từng uyên lâm nhạc trì ngạo thị thiên địa, từng chỉ điểm giang sơn khí phách bay lên, rõ ràng như thế, rõ ràng xúc tua bán vúi, giống như hồ sâu mát lạnh, một chút thôi cũng làm người ta choáng váng, không ngớt không nghỉ.

Thất thái Bích Tỉ ở sáng lên sắc ngọc, tinh xảo đặc sắc, ánh lên con người thanh lệ của nàng. Tham không ra hồng trần, vọng không thấy ân oán tình cừ, chúng sinh khổ, khổ vì sinh tình.

Lui tới trái tim dây dưa một lũ chấp niệm, lúc này chỉ ấn ký xa xôi. Nàng tự biết là đã chấp nhận, không có dấu hiệu cũng không chút do dự, là hắc, vì hắc, hắc sẽ không rời đi, nàng cũng biết.

Khóe môi xẹt qua một tia mỉm cười thấu hiểu, Khanh Trần đứng lên đối với sơn cốc hô to: “Lăng!” Trên mặt ẩm ướt, gió thổi đến có chút cảm giác man mát, tẩm lên da thịt, nụ cười hóa ở tại mây mù.

Phong Trì tiếng dừng chân, ngừng giữa núi đá lẫn lộn, Dạ Thiên Lăng ngoài ý muốn nhìn giữa biển hoa sơn trà có bóng dáng màu trắng phiêu dật.

Một tiếng la lên, từ bốn phương tám hướng quanh quẩn lại đây, một cái chớp mắt ngực phình lên, chua sót lại có chút ngọt, hoảng hốt nhưng lại làm người ta có loại liễu lĩnh kích cuồng. Hắn phi thân xuống ngựa, dừng ở phía sau Khanh Trần, há mồm định gọi, liếc mắt một cái thấy nàng nhìn xuống núi đá tuyết bích lung lay sắp đổ cách vách đá nửa bước xa, sợ kinh hách nàng, chỉ nhẹ giọng kêu lên: “Khanh Trần!”

Khanh Trần cả người run lên, không thể tin quay lại, kinh ngạc nhìn Dạ Thiên Lăng đứng ở trước mặt, nước mắt sớm chứa đầy trong mắt lạnh yên xuống, không nói được một lời.

Dạ Thiên Lăng đi lên phía trước từng bước, Khanh Trần đột nhiên lắc đầu: “Đừng tới đây, đừng tới đây.” Nâng tay đem nước mắt lau đi, né tránh ánh nhìn chăm chú của hắn.

Đáy mắt mạnh mẽ dao động, Dạ Thiên Lăng mi tâm đột nhiên nhăn lại, này nửa đời chinh chiến sa trường, tiến thoái trong triều đình, chưa bao giờ có cảm giác sợ hãi như lúc này vậy, xoay người dưới đó là vực sâu, hắn trầm giọng, giọng điệu có chút kinh ách: “Khanh Trần, nàng đừng làm chuyện điên rồ.”

Khanh Trần tim đập mạnh và loạn nhịp, đột nhiên trong nước mắt mang theo một chút cười nhạt: “Chàng sợ thiếp nhảy xuống đi?” Nàng nghiêng đầu hỏi.

“Phải, ta sợ.” Cơ hồ lập tức liền nghe được Dạ Thiên Lăng trả lời.

Khanh Trần nghe vậy thu liễm ý cười, lẳng lặng nhìn Dạ Thiên Lăng: “Tứ ca” Nàng chắc chắc nói, thanh âm tuy nhẹ chữ chữ rõ ràng: “Thiếp muốn cùng chàng cầm tay đến bạc đầu giai lão suốt cuộc đời này, sao lại cho phép mình yếu đuối mà dùng như vậy phương thức trốn tránh? Thiếp chỉ là, nhớ đến chàng.”

Gắn từng tiếng, thật sâu tiến vào trong tim, trong mắt Dạ Thiên Lăng thu liễm minh quang vô ngần, thâm thúy mềm nhẹ, đưa tay nói: “Nơi đó nguy hiểm, nàng lại đây trước.”

Khanh Trần liền đưa tay thân cho hắn, từ trên núi đá nhảy xuống.

Còn chưa có đứng vững, người đã bị Dạ Thiên Lăng ôm vào trong lòng, ôm chặt lấy, lực đạo trên cánh tay lộ ra một loại kích cuồng, làm nàng một cử động cũng không dám, vừa động cũng không động dậy được, mấy lần hít thở không thông. Nàng nằm ở trong ngực Dạ Thiên Lăng im lặng trong chốc lát, đột nhiên buồn bực đánh hắn, lại bị hắn ôm không thể giãy dụa, trong lòng ủy khuất không chỗ phát tiết, quay đầu hướng đầu vai hắn hung hăng cắn xuống.

Dạ Thiên Lăng thét lớn một tiếng, nhưng vẫn ôm nàng. Chút đau kia, ngược lại như một cái chớp mắt mơ hồ, tan dưới đáy lòng như có như không, dặt ra tầng tầng thương tiếc ôn nhu. Qua chút thời gian, hắn mới thấp giọng hỏi: “Hết giận ?”

Khanh Trần sớm nhả ra, đầu để ở đầu vai hắn rơi lệ đầy mặt, buồn không nói.

Ngón tay Dạ Thiên Lăng dọc theo mái tóc nàng ôn lạnh đưa xuống, cảm giác được nước mắt của nàng chậm rãi rót vào vạt áo, lại không biết nên an ủi như thế nào. Tạm dừng một lát, rốt cục nói: “Khanh Trần..... Thực xin lỗi.”

Núi rừng tứ bề tịch mịch, trước mắt xa không vạn dặm, núi rừng xanh biếc, vân ngừng gió lặng, hai tròng mắt mê ly.

Lãnh ngạo như hắc, tự phụ như hắc, nhưng lại nói vậy. Khanh Trần kinh ngạc nghe, mấy chữ ít ỏi, lại đầy ngọt ngào, làm cho người ta suy nghĩ, từng bước dựa vào lòng hắc. Nghĩ nghĩ, một cổ vui mừng ngọt ngào từ đáy lòng dâng lên, cúi mắt nở nụ cười.

Dạ Thiên Lăng đỡ hai vai nàng nhẹ nhàng kéo ra, hơi nhíu mày: “Vừa khóc vừa cười, đây là làm sao vậy?”

Khanh Trần không nói, nhìn hắc. Đã thấy Dạ Thiên Lăng cũng như vậy nhìn nàng, trong mắt ít có cảm xúc lúc này thâm trầm mà chuyên chú, gần như chấp nhất muốn vọng tiến chỗ sâu trong lòng nàng, khuấy động một dòng nước nhu hòa mà mạnh mẽ, đem từng đợt tình ý quẩn quanh ở nơi nào. Hắc tựa hồ chỉ nhìn chăm chăm hai mắt của nàng, nhưng làm nàng cảm thấy toàn thân không có một chỗ không ở trong mắt hắc, bóng dáng thanh tú này lưu động sáng rọi, ánh sáng như chấm nhỏ lóe lên ánh sáng ngọc ven hồ sâu, tác động tình ý, sâu kín không thể thoát.

Thần chí như bị hồ sâu hút mất, Khanh Trần si ngốc nhìn Dạ Thiên Lăng. Đột nhiên nghe được một tiếng than nhẹ, môi mềm đã bị hắc cúi người hôn xuống, một đạo nhiệt độ thiết thực mang theo khí phách, ôn nhu kích khởi mặt hồ ngàn tầng lãng, liệt liệt nồng đậm, bá đạo như vậy, làm cho nàng không có chỗ trốn, mềm nhẹ như vậy, làm cho nàng bị bao dung quyến rũ, công hãm thật sâu vào nơi mềm mại nhất đáy lòng nàng. Thanh minh kín đáo, ý nghĩ nặng nề, đã đều trống rỗng, chỉ còn lại nụ hôn ấm áp của hắc, hoảng hốt mang cặp mắt ôn nhu nhưng lạnh lùng khắc thật sâu vào đáy lòng, giống như cảnh bình yên trong mơ.

Không biết qua bao lâu, Khanh Trần run run mở to mắt, lông mi thật dài hơi hơi rung nhẹ, lại e lệ cúi xuống. Khóe môi Dạ Thiên Lăng gợi lên một tia mỉm cười, giây lát lướt qua, nhẹ nhàng nâng nâng đầu nàng, ngón tay

thon dài đem trên nước mắt mơ hồ lưu lại trên mặt nàng lau đi. Trong nháy mắt, Khanh Trần ngoài ý muốn nhìn thấy trong mắt hắc một loại thần sắc thâm đau bất an, giống như hắc đang e ngại cái gì, có cái gì đó ẩn ở đáy lòng hắc, không muốn nhớ tới lại lái đi không được.

“Tứ ca.” Nàng nhẹ giọng kêu lên: “Chàng suy nghĩ cái gì?”

Dạ Thiên Lăng trầm mặc một chút, ánh mắt hướng về phía núi non Viễn Sơn trùng điệp, đơn giản nói: “Nhớ nàng.”

Khanh Trần hơi hơi sửng sốt: “Thiếp không phải ở đây sao?”

“Biết.” Dạ Thiên Lăng đáp, hoàn hồn chăm chú nhìn thiên hạ trước mắt, đáy mắt đã khôi phục thâm duệ. Hai người dắt tay ngồi xuống trên tảng đá, Khanh Trần nghiêng đầu nhìn Dạ Thiên Lăng: “Chàng có tâm sự.”

Dương quang trong vắt xuyên thấu qua đám sương, chiếu vào sườn mặt Dạ Thiên Lăng góc cạnh rõ ràng, đưa mắt nhìn thâm cốc, Dạ Thiên Lăng ánh mắt lại đổi đen vân phong trên cao, xa xa nhìn ra ngoài. Khanh Trần có chút thất thần, cảm thấy cả người hắc lúc này lộ ra một cỗ hương vị thanh tịch, tựa hồ trong thiên địa chỉ còn một mình hắc, cô đơn mà xa xôi, trong trẻo nhưng lạnh lùng mà tịch mịch.

Cái loại áp lực đau đớn cùng ưu thương, cực mơ hồ, Khanh Trần hơi hơi nhíu mày, lại nghe thấy Dạ Thiên Lăng dùng thanh âm đậm mạc ngày xưa nói: “Thật sự nguyện ý đi theo ta sao?” Thời điểm nói chuyện hắc vẫn nhìn phương xa như cũ, tựa hồ như là đang lầm bầm lâu bầu.

Khanh Trần chưa nói cái gì, chỉ đưa tay nắm tay hắc, đầu ngón tay có chút lạnh, Dạ Thiên Lăng phản thủ đem nàng cầm: “Mạc tiên sinh, có hay không đã cùng nàng nói cái gì?”

Mạc Văn Bình sao? Khanh Trần hỏi: “Thế nào?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Về ta.”

“Về chàng,” Khanh Trần nhớ lại một chút: “Tựa hồ cũng không nhiều, nhiều lúc chàng đều ở đó.”

Đáy mắt Dạ Thiên Lăng tĩnh lặng, nhìn Khanh Trần lại có một chút chua xót chảy qua: “Mạc tiên sinh là đệ nhất nhân kỳ nhân dị thuật, nhiều năm trước còn là lão sư hoàng tử, từng xem cho ta một quẻ.”

Khanh Trần hỏi: “Là quẻ gì?”

Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói: “Cô Tinh tế nhật.”

Khanh Trần hơi hơi ngậy người: “Thiên niên sáu mươi tư quẻ, Cô Tinh tế nhật?”

“Phải.” Dạ Thiên Lăng đáp.

Khanh Trần lại hỏi: “Mạc tiên sinh giải sao?”

Dạ Thiên Lăng ánh mắt híp lại, cực lạnh cười: “Thanh thế cực thịnh, thiên hợp vô song, thân giả đi, gần giả cách, mặc dù nhật nguyệt mà tế chi, cô tuyệt độc lấy chung.”

Khanh Trần trong mắt hơi động, mặt mày đậm xa: “Thiếp không tin quẻ.”

Dạ Thiên Lăng khóe môi khẽ nhếch, mang theo cao ngạo: “Ta cũng không tin. Nhưng ngày ấy hoàng tử mẫu trên kim điện chỉ hôn, quẻ ngũ này đã quên hồi lâu lại trong một cái chớp mắt nhập trong đầu ta, có Đường Hân, nàng là chết dưới tên ta. Nhưng mà nửa đời, ta mạo không ít hiểm, nhưng cố tình không dám mạo hiểm như vậy, bắt nàng cược một quẻ này. Cho nên khi đó ta cơ hồ cái gì cũng không nghĩ, liền từ chối hoàng tử mẫu. Lần thứ hai trước khi cầu hoàng tử mẫu tứ hôn, ta đi tìm Mạc tiên sinh,

Mạc tiên sinh suy tính, lại nói số trời vô thường ‘thôi mà không thể’ (tính mà không ra), muốn làm ta hài lòng. Ta cân nhắc hồi lâu, chiêm chước hồi lâu, cũng là không bỏ xuống được, cho nên nhưng vẫn đi cầu hoàng tổ mẫu, ai ngờ lại suýt nữa hại nàng. Nàng cự hôn, xuất cung, đi gặp Lão Thất, ta cơ hồ liền không chế không được chính mình, chỗ sâu nhất nơi đáy lòng ở trong lại có một tia tư vị khôn kể, cảm thấy đây mới là đúng. Nhiều ngày sau hiểu được nguyên nhân, muốn gặp nàng cũng không phải không thể, nhưng ta lại không đi, chỉ vì ta không biết có nên đi hay không. Khanh Trần, nàng vì sao lại ở chỗ này?”

Dạ Thiên Lăng lẳng lặng nói xong, Khanh Trần chưa từng nghe hẳn nói qua nhiều như vậy, lần đầu tiên, hẳn thẳng thắn như vậy hiện ra ở trước mặt nàng, trong suốt giống như nước suối, lại cố tình mang theo một tia thâm nhẫn phiền muộn, làm ngực nàng cũng đau đớn.

“Kỳ thuật Mạc tiên sinh độc bộ thiên hạ, lại nhìn không thấu mạng của thiếp. Tứ ca, thiếp ở nơi này mà cũng không ở nơi này.” Khanh Trần tựa tiểu phi tiểu thử dài: “Đây cũng chính là mạng của thiếp, ở nơi này thiếp so với bất luận kẻ nào đều cô độc hơn, thiếp chỉ có chàng, thiếp cũng không nghĩ quản người khác. Chàng nếu chấp nhận thiếp, Cô Tinh nên tan.”

Đời đời kiếp kiếp, luân hồi đều là duyên phận. Đã đến đây, đó là nên đến đây.

Dạ Thiên Lăng đột nhiên nhướng mày cười dài một tiếng, hào dật thanh dương : “Tư vị e ngại này, ta cũng ở trong đó. Khanh Trần, trên đời có nàng, ta thật hạnh phúc.”

Khanh Trần nói bình tĩnh nói: “Khanh Trần không hối hận.”

Dạ Thiên Lăng trong mắt có một chút cực lượng sáng rọi, đem nàng ôm chặt, trong ánh mắt rạng rỡ loé ra mũi nhọn dừng ở Tử Cấm thành nhìn như

vô tận xa xôi, đem kim quang thấp thoáng quỳnh lâu đèn ngọc nhìn thấu, lãnh liệt nói: “Vậy nhìn xem ta cùng ông trời ai hơn cứng rắn hơn.”

Núi non xa, vương đồ bá nghiệp, dám cùng trời so cao thấp. Khanh Trần theo hắc cười, cười thương thiên khí phách, hồng trần trăm ngàn độ, thủy chung dứt khoát.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Con Mắt Sáng Tuệ Tâm Khuy Tiên Cơ

Gió mát huân túy, trong ngự hoa viên nhiễm xuân phi, bách hoa tranh nhau nở rộ vô cùng náo nhiệt, phong điệp lưu vũ, nồng đậm mùi hoa phô điệp minh diễm, nhất từng nhất đám, hoa mỹ mãn viện. Liễu xanh lẳng lẳng rủ, lẳng lẳng ở trên mặt nước Ngọc dao trì chiếu ra ảnh ngược tinh tế, theo gió nhoáng lên một cái, tạo nên vài gợn sóng, hoa khai choáng váng, bình tĩnh như ngọc, rất xa trôi đi.

Trên án gỗ lim tơ vàng, phô một đạo tấu chương dài, trên tấu chương là nhất bút xinh đẹp nhu hòa hành thư, thanh mà có cốt, phóng mà có hứng thú, tú khi lại thâm ẩn duệ ý, chỗ tuần ngạo mà trầm mặc giấu giếm, dọc theo minh hoàng sổ con một đường mây bay nước chảy lưu loát sinh động, cán bút tử ngọc trong tay Khanh Trần nhẹ nhàng chớp lên, ở cuối cùng hơi nhất câu, góc cạnh phong duệ, mang ra một tia hồ phách (khí phách như hồ).

Nàng thẳng thân mình, nhẹ nhàng đem bút tựa vào phía trên nghiên mực Đoan Khê, đưa mắt xem qua, ngày ngày lịch luyện, chữ viết sớm thuận buồm xuôi gió, cùng chữ của hân giống nhau, lại không hân vậy. Nàng cười cười, đem sổ con thu hồi, nay trường án bên cạnh hoàng đế cơ hồ thành chuyên dụng của nàng. “Bệnh” hơn nửa tháng, kéo dài cũng không thể, chung quy trở về Trí Xa điện làm việc. Chỗ Hoàng đế không có chút động tĩnh, chỉ đem càng nhiều chính vụ giao cho hân cùng nàng, thậm chí có chút sổ con cũng chỉ là nhìn xem rồi nói, mọi thứ đều để nàng phê. Các đời tu nghi cũng ít có như vậy, ngôn luận chúng thần không phải chê, hoàng đế một mực án binh bất động, mỗi người đều hiểu được, Phượng gia ân sủng quyền thế là đạt cường thịnh.

Khanh Trần đầy lòng hiểu rõ, đối với việc thịnh long sung không kiêu ngạo, không nóng nảy, tại chính vụ thêm dụng tâm, thường là đem muện đã qua người còn ở dưới đèn. Từng ngày tới nay, làm việc cũng như cá gặp nước. Nàng làm việc càng thận trọng, trừ bỏ nghĩ chỉ phê tấu như vậy, viết thay việc ngoại, đối với mọi việc không nghị gì, nhất là gặp gỡ các hoàng tử qua tay chính vụ, lại càng không dấu vết tránh đi, đem tâm tư đặt ở nông công thủy lợi, lịch pháp y học.

Xuân các lúa bắt đầu chín, nàng tự mình nghiên cứu hạt thóc nông canh; Lũ xuân bông xuống, trên sổ con thỉnh sửa phòng lũ, duy trì thủy lợi; Cùng đương nhiệm chính khanh tế ti Khâm Thiên Giám xem thiên tượng, chế dụng cụ, phụ sửa lịch pháp; Cũng ở chế dực, theo châm cứu nghiên cứu xuống. Mấy ngàn năm sau ngẫu nhiên nghe được nhìn đến tri thức, có nhiều kiến giải, nay giống như mở ra thế giới, có giáo có học, tận tâm hết mình. Tựa như Dạ Thiên Lăng nghỉ ngơi dưỡng sức bắt tay vào triết phiên, định biên cương, thanh dung lại, tra thiếu hụt, động trung cực tĩnh, mặc cho triều đình biến đổi liên tục, đối chọi gay gắt xem qua mà không loạn, giống như không có việc này. Không hện mà cùng phóng nhãn cho căn cơ Thiên triều, vì cơ nghiệp, chinh đồn, tu bổ, vẽ phác thảo, mở rộng, thịnh thế phía dưới không nguy cơ, khi thu đến, hai người nhất nhất vô thanh vô tức xoay chuyển.

Khanh Trần đem sổ con sửa sang lại, nay trên triều đình Trạm vương cùng Tế vương thành hai phái, Cửu hoàng tử cũng thận trọng lung lạc lòng người. Đối với Dạ Thiên Minh, tại trong cung thường thường không thể tránh được hăn, hăn mê hoặc tà mị cười đẹp kinh người, nhưng cũng u ám đến cực điểm. Tựa hồ đã không có kiên nhẫn đợi nữa, hoặc là cũng càng nắm chặt Phượng gia, đại khái mấy ngày nay hoàng đế cũng nhìn ra tâm tư của hăn, chính là ở mặt ngoài bỏ mặc mà thôi.

Trong lúc đó Phượng gia vẫn đang khéo léo ở giữa các thế lực, đối với Tế vương, Thanh vương, Trạm vương cùng Cửu vương cũng không ý xã

giao, thậm chí ngay cả đi thái tử đã phong Nhân vương Dạ Thiên Hạo cũng không xa cách, chính là cùng Lăng vương thủy chung ôn hoà. Nói đến Hứa tướng mất đi thái tử bảo hộ, giống như cùng Cửu vương thân cận, Tế vương nơi đó cũng nửa đóng nửa mở kêu gọi người. Từ trong hỗn loạn thấy ánh sáng, Khanh Trần biết hoàng đế trong lòng nhìn rõ nhất thanh nhị sở. Nhíu nhíu tế mi, Loan Phi thân thể ngày một nặng nề hơn, qua mấy ngày muốn tranh thủ thời gian đi gặp nàng, nàng ở Tứ Phương lâu im lặng có chút kỳ quái, nhớ tới luôn luôn có chút không yên lòng.

Hoàng đế mặc dù đang nhìn bản đồ lãnh thổ trên tường, ánh mắt lại hướng Khanh Trần bên này có chút dăm chiêu, thuận miệng hỏi: “Khanh Trần đã qua kế Bắc?”

Khanh Trần sững sốt một chút, đổi thành phương vị hiện đại, nơi đó đã đi qua, nhưng cũng chỉ có thể nói: “Phương bắc xa xôi, Khanh Trần chưa từng đi qua.”

Hoàng đế gật gật đầu: “Chỗ đó tình phong mạo người nhưng thật ra hiểu biết không ít.”

Khanh Trần lẳng lặng đáp: “Trong sách có ghi lại, Khanh Trần thường đọc, liền ghi tạc trong lòng.”

Hoàng đế tựa hồ cũng không có truy tra, lại nhàn thoai nói: “Trẫm lại không nhớ rõ, người năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Hồi Hoàng Thượng, qua mấy tháng nữa liền tròn hai mươi.” Trong lòng Khanh Trần đột nhiên có chút bất an.

“Hai mươi ?” Hoàng đế nói: “Ừ..... sắp hai mươi, nữ tử tầm thường đã sớm lấy chồng, làm vợ làm mẹ.”

Trong lòng mạnh mẽ nhảy dựng, Khanh Trần không dám nói tiếp, lại không thể không nói, mặt mày đăm liêm, bình tĩnh, nói: “Khanh Trần nửa

năm nay học không ít thư, nguyện theo bên người hoàng thượng lịch lãm vài năm.”

Hoàng đế cười, uy nghiêm trong mắt hơi hoãn: “Trẫm đăng cơ tới nay dùng ba tu nghi, ngươi là người trẫm thưởng thức nhất. Nhưng nữ tử sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, thanh xuân chỉ có vài năm, trong giây lát sẽ không còn.”

Khanh Trần nói: “Ấn chế Khanh Trần sẽ theo Hoàng Hoàng đến hai mươi lăm.”

Hoàng đế nói: “Chế độ định là tu nghi, trẫm đáp ứng rồi, ngươi không phong tu nghi.”

Khanh Trần giật mình, thông minh ngày đó nhưng lại thành mua dây buộc mình. Đối với Trạng vương, hoàng đế tuy không có không chỗ nào cố kỵ, nhưng dù sao cũng là con thân sinh, cũng là con trai trưởng hoàng hậu, lại tài đức sáng suốt, có khả năng cao, nếu hoàng đế chằm chước, có tâm lập hản vì trử, như vậy nàng trốn không thoát. Nàng cực hoàng đế sẽ không, nhưng hoàng đế tâm tư ngàn vạn sao dễ đoán, ai lại dám nói thấu hiểu được. Một chút thâm ám, ám đến trong lòng, thấp giọng nói: “Hoàng Thượng.....”

Hoàng đế nhìn ngoài cửa sổ hoa mộc phồn thịnh, chậm rãi nói: “Trẫm tất sẽ không ủy khuất ngươi, liền chỉ cho ngươi một cửa hôn sự thế nào?”

Khanh Trần chỉ đứng ở chỗ kia, hoàng đế ánh mắt tức trẫm, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập, vỗ lại vỗ, cực trẫm, cực tĩnh, tựa hồ đã dùng toàn bộ khí lực ở nhảy lên.

Thiên tử hỏi, không thể không đáp, không thể không nói, ngay tại lúc này trong nháy mắt an tịch không thể duy trì nữa, Tôn Sĩ An đột nhiên tiến vào hồi bẩm: “Hoàng Thượng, chính khanh tế ti Khâm Thiên Giám Ô Tù Chiêu có việc gấp cầu kiến.”

Hoàng đế vừa ngẩng đầu, buông tha Khanh Trần: “Tuyệt!”

Người này chừng quản sự vụ Khâm Thiên Giám, trong triều hơi có chút ý tứ hàm xúc siêu nhiên. Ô Tù Chiêu không mặc triều phục, một thân áo dài có vẻ cực tiêu sái, tiên phong đạo cốt, khi nói chuyện ồm mà thanh: “Thần tham kiến Hoàng Thượng.”

Hoàng đế nâng tay: “Khanh có gì việc gấp gáp bẩm?”

Ô Tù Chiêu đôi với Khanh Trần thi lễ: “Vừa vận quận chúa đã ở đây. Thần thời điểm trước cùng quận chúa nghiên cứu chế tạo ‘Bát phương tựa nghi’, hôm nay chợt có dị động. Thần cũng bốc ‘Đại trảng’ quẻ, thanh long lâm khôn cung, nội kiên kim đến tháng khai hoa nở nhụy kiến vương, mà động khắc chấn mộc, chấn mộc chịu khắc mà động, động mà tất chấn.”

“A?” Khanh Trần hơi kinh ngạc, bát phương tựa nghi là nàng kết hợp một ít tri thức hiện đại cùng Ô Tù Chiêu làm vì trắc chấn mà chế, nếu là có động tĩnh khác thường, có thể không lâu sau có địa chấn phát sinh. Lập tức nói với hoàng đế: “Hoàng Thượng, thỉnh cho phép Khanh Trần tới Kì Thiên thai xem xét.”

Sắc mặt Hoàng đế hơi trầm xuống, từ xưa các đời đều coi tai họa địa chấn coi là thiên tượng cảnh báo. Đứng dậy nói: “Trẫm cũng đi xem.”

Tôn Sĩ An an bài bãi giá, Khanh Trần theo giá đến Kì Thiên thai, thấy vắn nước bát phương tựa nghi dao động, suy đoán phương vị nói với Ô Tù Chiêu: “Dưới đây nhìn như là kinh giao tây bắc phụ cận thành Hoài Loan.”

Ô Tù Chiêu nói: “Không sai, ly thiên thậm gần, chỉ có hơn trăm dặm.”

Hoàng đế nhìn kỹ bát phương tựa nghi, hỏi: “Thứ này có thể trắc địa chấn? Có vài phần nắm chắc?”

“Đúng vậy.” Ô Tùy Chiêu gật đầu nói: “Thần mới nghiên cứu chế tạo mà thành, chưa thử qua.”

Khanh Trần đưa mắt về phía chân trời, chỉ thấy không trung xa xa xuất hiện vùng mây đen như hắc xà vắt ngang không tiêu tan. Đôi mi thanh tú trói chặt, trầm tư trong chốc lát, nói với hoàng đế: “Hoàng Thượng, nếu y vật ấy chi trắc, không quá ba ngày liền có một hồi địa chấn, Khanh Trần muốn đi Hoài Loan thành nhìn xem, phàm là trước địa chấn, tất có điềm báo trước. Giúp dân tránh họa.”

Hoàng đế vẻ mặt không vui, Đồng Bình đại dịch vừa an, lại có địa chấn là điềm cực xấu. Trầm giọng nói: “Vọng ngôn thiên tai, là tội lớn.”

Khanh Trần mặt mày trầm xuống, cúi người nói: “Khanh Trần không dám vọng ngôn, phải đi Hoài Loan mới biết thật giả.”

Hoàng đế khoanh tay ở Kì Thiên thai qua lại vài bước, rốt cục nói: “Trẫm chuẩn người đi, nhưng nếu là nói chuyện giật gân, tội tất không nhẹ.”

“Vâng.” Khanh Trần thản nhiên đáp ứng.

Phóng ngựa cấp tốc, trên quan đạo chim bay đầy trời, đoàn người chạy tới Hoài Loan đã là hoàng hôn. Trên đường đi qua sông Huỳnh, thấy nước sông không gió mà tự hung chạy chồm, lốc xoáy thâm vòng, sóng mạnh đánh vào đê, sóng cao cuộn khởi bắn tung tóe dững mãnh, thanh thế kinh người.

Trong thành Hoài Loan không có gì dị thường, tịch dương cuối ngày, bờ ruộng dọc ngang lần lượt thay đổi, có thương giả tức thị, nông giả quy điền, một bức tranh vẽ cảnh tượng an cư lạc nghiệp thản nhiên tự đắc hoà thuận vui vẻ. Hoài Loan gần chỗ giao nhau của sông Thu, sông Huỳnh, hồ rất nhiều, cách đoạn liền xuất hiện hồ lớn nhỏ, phủ khắp nơi, Khanh Trần phát hiện có chút oi bức, tình hình áp khí cực thấp .

Hôm nay xuất cung, xem như tạm thời né qua ý chỉ sinh động của hoàng đế, nhưng không biết có thể tránh đến khi nào. Vân Sính bất an hí dài một tiếng, Khanh Trần thu lại tinh thần ghìm cương xuống ngựa, bước nhanh đến một hồ nước, cúi người nhìn lại. Chỉ thấy mặt nước rung động, có bọt phun lên, thỉnh thoảng có cá nhảy lên, có vẻ cực kỳ xao động bất an. Ngay cả trên đường cũng có dấu hiệu, bên trong bùn ẩm ướt thấy đại lượng giun đất chui ra, con kiến chờ vật lại tùy ý có thể thấy được.

Tìm đến vài dân chúng hỏi, biết nơi đây mấy ngày trước mưa tầm tã, tiếp theo liền càng ngày càng nóng, năm vừa rồi lúc này còn mang theo áo khoác, nay chỉ một kiện áo đơn là đủ.

Tạ Vệ cùng ba gã thị vệ khác đi theo phía sau Khanh Trần, hơi có chút không hiểu, chỉ thấy Khanh Trần lại mấy chỗ, thẳng đến Hoài Loan thành phủ, cầu kiến quận sử Nhạc Thanh Vân.

Nhạc Thanh Vân chính là nhất viên võ tướng, cũng từng mang binh xuất chinh phòng thủ biên cương, lại vì đắc tội quyền quý bộ binh tự dừng mắc cái sai lầm, biếm tới Hoài Loan thành làm thất phẩm Huyện lệnh, nhưng làm người ngay thẳng, chính thanh làm minh, cũng vì Hoài Loan làm không ít việc lợi dân.

Nghe thấy bẩm người tới là Thanh Bình quận chúa, Nhạc Thanh Vân mang sư gia, phó tướng tự mình ra đón. Khanh Trần đi thẳng vào vấn đề, miễn nghi thức xã giao, nói với Nhạc Thanh Vân: “Nhạc quận sử, Khanh Trần phụng thánh mệnh tới đây xem xét, Hoài Loan ít ngày nữa sẽ có địa chấn, mong Nhạc quận sử tốc điều khiển an bài, giúp dân chúng dự phòng tị nạn, phòng bất trắc.”

Nhạc Thanh Vân hiển nhiên sửng sốt một chút, trong lúc nhất thời tựa hồ không hiểu rõ ràng lời nói Khanh Trần, hỏi: “Là ý chỉ Thánh Thượng?”

Khanh Trần lắc đầu: “Hoàng Thượng đối với chuyện này còn bán tín bán nghi, không có ý chỉ.”

Nhạc Thanh Vân cũng là người trên quan trường, lợi hại trong đó tự nhiên rõ ràng, động đến mấy ngàn cư dân vốn là không phải chuyện dễ, lại là không chỉ làm việc, làm không tốt đặc tội mất đầu đều có. Hắn đưa tay ngăn: “Quận chúa thỉnh vào bên trong nói chuyện, việc này cần thương thảo.”

Khanh Trần tiểu mi nhú lại, xem dấu hiệu, trận địa chấn chắc đến bảy thành, làm sao thuyết phục được Nhạc Thanh Vân. Bước đến ngồi xuống, gã sai vặt phủ quận sử dâng trà, Nhạc Thanh Vân nói: “Quận chúa từ xa mà đến, thỉnh nghỉ tạm trước một lát.”

Suy tư một chút, Khanh Trần nói: “Khanh Trần cả gan muốn Nhạc quận sử mạo hiểm, nhưng việc này không phải là nhỏ, sự tình quan hệ mấy ngàn tính mạng dân chúng Hoài Loan, còn thỉnh Nhạc quận sử tốc tốc định đoạt.”

Nhạc Thanh Vân mang trà đưa lên: “Quận chúa thỉnh. Bản huyện có địa chấn, có gì làm chứng?”

Khanh Trần một đường vất vả, trước uống ngum trà, chưa trả lời, đột nhiên nhú mày, nhìn kỹ nước trà. Nhạc Thanh Vân thấy vẻ mặt nàng khác thường, nhất phẩm nước trà, vào miệng vừa khổ lại chát, hương vị quái dị, cả giận nói: “Ai pha trà?!”

Gã sai vặt không biết xảy ra chuyện gì, sợ tới mức sắc mặt đều thay đổi, “Bùm” Quỳ xuống nói: “Là..... Là tiểu nhân.”

“Đây là cái trà gì?” Nhạc Thanh Vân quát hỏi.

Gã sai vặt run run nói: “Là trà lão gia xưa nay dùng đãi khách..... Đãi khách dùng là Mao Phong.”

Thủ Sơn Mao Phong là trà ngon, Khanh Trần trong lòng linh quang vừa động, thấy Nhạc Thanh Vân giận dữ, ngăn lại nói: “Nhạc quận sử chớ trách hăn, là do nước không đúng?”

Gã sai vật trả lời: “Nước trong phủ chúng ta đều dùng từ một giếng, lão gia nắm rõ!” Dứt lời dập đầu.

Khanh Trần hỏi: “Người lấy nước, nước giếng vẫn đục không chịu nổi, trong đó nhiều có bùn?”

Gã sai vật nói: “Phải..... Phải, mấy nhà trong thành hôm nay đều như vậy, tiểu nhân pha trà lo lắng hồi lâu mới dùng.”

“Nhạc quận sử.” Khanh Trần nói với Nhạc Thanh Vân: “Nước giếng không sạch sẽ, này đó là một cái điềm báo địa chấn. Thiên triều đã có bát phương tựa nghi biểu hiện sắp có địa chấn, nay Huỳnh giang sóng triều không gió mà hung mãnh, Hoài Loan khí hậu dị thường, trong thành hồ nước bất an, con kiến đào đất lung tung, mặc dù không dám nói mười thành năm chắc, đã có cái bảy tám phần. Khanh Trần muốn lập tức hồi kinh phục mệnh, nhưng thiên tai vô thường, không biết khi nào sẽ phát động, sợ chờ thỉnh chỉ không kịp, tính mạng mấy nghìn người Hoài Loan nay liền nằm ở trong tay quận sử.”

Nhạc Thanh Vân nửa tin nửa ngờ, đã nhiều ngày nay thời tiết xác thực nặng nề dị thường, trên phố cũng nghe vài cái lão nhân nói “Sau cơn mưa trời cực nóng, nghi địa chấn”, chỉ cho là dân gian loạn truyền, chưa để ở trong lòng. Lúc này Khanh Trần nói ra, không khỏi cân nhắc thêm.

Khanh Trần thấy hăn trầm ngâm không nói, biết hăn băn khoăn, kích tướng nói: “Nhạc quận sử là sợ triều đình trách tội? Nếu có chút lầm, Khanh Trần nguyện một mình gánh chịu, tuyệt không liên lụy quận sử nửa phần.”

Nhạc Thanh Vân ngẩng đầu, thấy ánh mắt Khanh Trần thần quang phong duệ, chính khí làm người nhất thời không dám nhìn gần. Ở dưới ánh mắt kiên định thanh minh của nàng lòng khẽ động, một cỗ hào khí nam nhi thiết huyết vừa nghiêm nghị sinh ra, giữa không trung cùng Khanh Trần đối diện một lát, mây rậm giương lên: “Được! Ta Nhạc Thanh Vân liền bồi quận chúa cược một ván.”

Khanh Trần mặt mày sáng rọi, khoe môi cười yếu ớt, bá hạ thật sâu: “Khanh Trần thay dân chúng Hoài Loan tạ đại ân Nhạc quận sử.”

Nhạc Thanh Vân giật mình xuất thần, bị thuyết phục bởi phần thông dong cao ngạo của nàng, thâm thúy như thế, bình tĩnh như thế cũng áp không được réo rắt cao ngạo. Sớm nghe nói Thanh Bình quận chúa là nữ trung anh kiệt, hôm nay vừa thấy, tao nhã sở thâm, thâm than danh bất hư truyền.

Đơn giản thương nghị việc dự phòng, cũng báo cho Nhạc Thanh Vân biết lưu tâm chờ dấu hiệu, Khanh Trần bá biệt ra khỏi Hoài Loan phủ nha. Người vừa lên ngựa, đã thấy phương bắc ám trầm, thiên không một mảnh kì vân nhô cao, làm như muôn hồng nghìn tía lại quý dị vạn phần, chân trời một mảnh sáng ngời, ánh sáng lạnh màu lam trắng chiếu lên khuôn mặt trắng bệch, ngay cả người phát run đều rõ ràng có thể thấy được. Trong lòng nàng trầm xuống, tứ tượng dị thường, Hoài Loan sợ là khó thoát khỏi trận tai nạn này.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Đất Rung Núi Chuyển Thiên Châu Lạc

Thừa Thiên môn nghe báo cáo, chính khanh tế ti Khâm Thiên Giám Ô Tù Chiêu dâng tấu biểu, nói thiên tượng đêm qua năm sao sai đi, quẻ có chấn mộ, tất địa chấn, lấy Hoài Loan làm rung tâm.

Thiên tai dị động khác hẳn bình thường, chúng thần ồ lên nghị luận. Dạ Thiên Lăng thấy Khanh Trần không theo hoàng đế lâm triều, trong lòng thấy kinh ngạc, đang cân nhắc, nghi trượng thái giám đứng ngoài bấm lên, Thanh Bình quận chúa về kinh phục chỉ, ở ngoài điện cầu kiến.

“A?” Hoàng đế vội hỏi: “Tuyên!”

Nắng sớm chiếu lên Khanh Trần bước bước vào Đế Vũ cung, áo trắng bay lượn sau người phiêu dật, toàn thân mang theo cổ phong trần mệ mỗi lại hiên ngang, thanh lợi nghiêm nghị.

Sau khi đi một vòng xem xét sông Thu, suốt đêm từ Hoài Loan chạy về kinh, tiến điện diện thánh, Khanh Trần một đường sầu lo đều dấu trong mắt phượng, bên trong hơi hơi run sợ, thông dong dập đầu bẩm: “Khải tấu Hoàng Thượng, Khanh Trần phụng chỉ đi Hoài Loan xem xét, Thu, Huỳnh hai sông tự dừng dậy sóng, địa giới Hoài Loan khí hậu dị thường, hồ nước cuồn cuộn sôi trào, con kiến, giun đất xao động bất an, phía chân trời xuất hiện chấn quang rõ ràng, này đều là dấu hiệu báo địa chấn, mong Hoàng Thượng tốc tốc ban chỉ, giúp dân chúng Hoài Loan tị tai.”

Lập tức liền có đại thần đi ra hùnh hồ nói: “Khải tấu Hoàng Thượng, thiên tai dị họa chính là điềm xấu, thiên tượng cảnh báo hiện ra, nay tứ hải mộ thiên thánh trách, thái bình yên vui, sao lại có tai ương? Quận chúa nói

vậy, thần không thể gạt bừa.” Lời vừa nói ra, đa số đại thần đồng ý, từ xưa truyền miệng biết địa chấn chính là “Long vương tức giận, ngao quy xoay mình”, dự ngôn chỉ do tin đồn vô căn cứ, chỉ có Ô Tùy Chiêu cùng Thanh Bình quận chúa đồng ý.

Dạ Thiên Lăng nhú mày, mộc thiên thánh trạch, thái bình yên vui, nay bọn quan viên cũng chỉ nói lời nịnh hót diêm lành.

Khanh Trần yên lặng nghe đại thần cãi, tiếp tục tấu nói: “Địa chấn tai ương do các khối đất đè ép, va chạm, nham thạch chịu lực biến hình vỡ tan, đây là lẽ thường tự nhiên, với đức chính dân sinh không quan hệ. Vật lý có thường có biến, mọi thứ đều có lý do, dù không né tránh, cũng có thể đoán trước phòng bị. Nếu biết mà không tránh, không dám nói không cứu, mới là thất đức thất chính, không thể mang lại phúc cho dân chúng.”

Hoàng đế trầm ngâm, không ít lão thần ngoan cố kiên trì theo ý mình. Khanh Trần không muốn cùng bọn hãn dâ dứa, không có thánh chỉ, mặc dù Hoài Loan Nhạc Thanh Vân có thể ố gắng chỉ đạo miễn cưỡng phòng tránh, sau cứu tra cũng sẽ liên lụy Nhạc Thanh Vân, hướng chi Thu, Huỳnh hai sông đều đổ vào Hoài Loan thành, nếu thật có đại chấn, hậu quả khó lường. Nghĩ đến đây, thầm hận chính mình hiểu biết hữu hạn, đoán được da lông mà không thể chính xác, chỉ kiên quyết nói: “Khanh Trần nguyện lấy thân gia tính mạng lập giấy sinh tử, cầu chỉ tị tai!”

Dạ Thiên Lăng mặt mày bất động, ánh mắt lại hướng đám người Chử Nguyên Kính đảo qua, Chử Nguyên Kính lập tức hiểu ý, bước ra khỏi hàng tấu: “Khải tấu Hoàng Thượng, thần nghĩ đến lời nói Thanh Bình quận chúa có phần đúng, thiên địa khác thường, quận chúa từng trợ giúp dân chúng Đồng Bình thoát được ôn dịch khó khăn, đã dự đoán được tai nạn để tránh, nhân lực cũng có thể thắng thiên. Tai ương động đất phá hủy rất mạnh, thà rằng tin rằng có, không thể tin không có.”

Chữ Nguyên Kính tấu xong, Thượng Thư bộ binh Văn Ngưng Chi, Hình bộ Thị Lang Trương Tề, Đại tướng quân Phùng Tị cùng vài đại thần rất có phân lượng trong triều tán thành. Nhân vương Dạ Thiên Hạo cũng tấu nói: “Nhi thần xem tra các đời sử ký, có liên quan tai ương lúc đầu thường có dị tượng xuất hiện, cùng lời nói Thanh Bình quận chúa có chút ăn khớp, trước tai thời cơ quý giá, thỉnh phụ hoàng nhanh chóng quyết đoán.”

Hoàng đế nhìn Khanh Trần, thấy nàng vẻ mặt cực vì kiên định, trong ánh mắt lạnh nhạt ẩn lộ tự tin, làm người cảm thấy chân thật đáng tin. Nói với thủ phụ đại thần: “Hai vị Thừa tướng có suy nghĩ gì?”

Hứa tướng nói: “Thần nghĩ đến việc này hư huyền, cần bàn bạc thêm.” Ánh sáng trong mắt Phượng Diễn nhạt chột lóe lên, nói: “Thần nghĩ đến, tin cũng vô hại, nếu thực sự có địa chấn, cần né qua.” Hai người đối chọi gay gắt, từ lâu vẫn thế.

Năm trước dẹp ôn dịch, Khanh Trần có nhiều kiến giải độc đáo ngăn cơn sóng dữ, hoàng đế đối với năng lực của nàng có chút tín nhiệm, suy tư một lát, trầm giọng nói với quan điện tiền ngự thị phân phó: “Liên ấn theo Thanh Bình quận chúa sở tấu hàng chỉ tị tai.”

Khanh Trần vui mừng, lấy ra một cuộn giấy trắng: “Nơi này có chút phương pháp tị tai, thỉnh Thánh Thượng theo chỉ truyền phát.” Hoàng đế gật gật đầu, lại nói: “Các khanh theo trẫm bãi giá Kì Thiên thai, nếu quả thực có địa chấn, trẫm nhất định luận công mà thưởng, nếu không.....” Liếc Khanh Trần một cái, khởi giá.

Khanh Trần vài bước đuổi kịp phía sau, thấy Dạ Thiên Lăng làm như vô tâm cúi đầu thật sâu nhìn chăm chú, trong mắt tinh quang sáng lên, mềm mại đến đáy lòng. Biết hẩn lo lắng cho mình, cùng hẩn nhìn nhau một cái chớp mắt, khẽ cười thấu hiểu, nhìn thoáng qua, theo giá Kì Thiên thai mà đi.

Qua giữa trưa, Ô Tùy Chiêu nhìn bát phương tựa nghi đối ứng với hướng tây bắc, vẫn nước không ngừng run run, kim đồng xuyên thấu qua nước trong chiếu ra điểm dương nhô lên cao, lóe ra thất thái quang mang. Phía trên một kim long trông rất sống động trong miệng hàm chứa khóa đồng châu, không chút sứt mẻ không có một chút tiếng động. Thiên châu rơi xuống nước, đất rung núi chuyển, nay thánh chỉ xua dân tị tai hẳn là mới đến Hoài Loan, không biết địa chấn đến tột cùng là có hay là không có.

Thiên tai địa chấn, chưa bao giờ làm lớn lên như vậy tới triều đình, Khâm Thiên Giám vì đế vương ra quẻ tượng tiên đoán, làm tinh đồ trắc lý, nếu nói về ứng tai xu tị, lộ ra vài phần huyền hoặc, ai cũng không dám xem thường vọng động.

Kì Thiên thai đứng đầy văn võ bá quan, hoàng đế ngồi ở hoa chướng dưới ô hoang long, híp mắt nhìn bát phương tựa nghi.

Khí thế cực trầm, lúc trước phía trên có người thấp giọng nghị luận, nay tĩnh bức người. Hoàng đế tựa hồ là cố ý như thế, Khâm Thiên Giám ở trong triều địa vị rất cao, sợ không còn sớm chú ý kiêng kị, nếu chuyện này không thành, sau này liền khó khăn. Mà Thanh Bình quận chúa, trên triều đình dám lập giấy sinh tử, nữ tử bất thường a!

Nghĩ đến đây, Ô Tùy Chiêu nhin không được liếc mắt nhìn Khanh Trần một cái, đã thấy nàng đứng yên nhìn về nơi xa, quần áo phiêu dật, bạch sam theo gió phất động, bộ dáng thật là thanh ngạo, nhưng mà , toàn thân đều lộ ra một cỗ bình tĩnh, tựa hồ khí độ tiềm tĩnh thông dong đã sâu đến xương, Thái Sơn dù sụp đổ trước mắt mà không mảy may. Cặp phượng mâu kia thâm thúy sáng nay đậm lung một tia ưu sắc, phóng nhãn thiên không, bắn khoản này hướng về Hoài Loan thành. Ô Tùy Chiêu âm thầm gật đầu, bát phương tựa nghi thủy quang chợt lóe, che tầng tầng đáy mắt vẻ mặt.

Thời gian qua lâu, chúng thần đều có chút không kiên nhẫn. Dạ Thiên Lăng đứng ở bên người Tế vương, một tầng ánh mặt trời chói mắt rơi

xuống triều phục cổn long màu đen, làm cho bóng dáng kia càng hiển lộ vài phần thanh bạch. Khoanh tay mà đứng, khí định thần nhàn nhìn chỗ cao trên Kì Thiên thai dùng để xem tinh chế lịch Cửu thiên Càn Khôn nghi, chúng tinh phiên phức khảm ở trên, làm như đang xem vô cùng thâm thúy ảo diệu, làm người tâm thần bay bổng, xa xa dung nhập vô tận tinh không.

Ánh mắt Hoàng đế thâm trầm như biển cát, giọt giọt giấu giếm, vì liềm sắc bén nhìn vài người con. Vài năm đi qua đều có thể một mình đảm đương một phía, người người không phụ sở vọng đều có chiến tích, nghĩ đều là đứa nhỏ của mình. Nhẹ nhàng nhất dựa vào phía sau điều long kim ý phía sau lưng sinh đau, vị trí này ngồi không tốt a, thật là đã già đi.

Ngày muộn dần, đại địa bình yên. Tứ phương yên tĩnh chậm rãi lại giấy lên chút gợn sóng, bách quan bất mãn, không ngừng nghị luận.

Ô Tù Chiêu đích truyền thủ đồ, Khâm Thiên Giám thiếu khanh Phó Thiên Phi nhìn Khanh Trần, đột nhiên ôn hoà nói: “Một ngày đã hết, xem ra địa chấn vừa nói chỉ là giả dối hư ảo. Quận chúa nên nghĩ cách giao phó?” Thanh âm tuy nhỏ, nhưng mấy người bên cạnh cũng nghe rõ ràng, khóe miệng Dạ Thiên Lăng lạnh lùng, chỗ sâu trong đáy mắt không dễ phát hiện xẹt qua sát khí dày đặc.

Phó Thiên Phi chính là Thiên triều vu tộc nhất tông đệ tử, chỉ kính trọng vu thuật bói toán, đối với Khanh Trần nghiên cứu gì đó đã sớm bất mãn. Khanh Trần biết nàng ta tâm tồn địch ý, hiện nay là bỏ đá xuống giếng, ánh mắt nhìn xa xa vẫn chưa bởi vậy mà thu hồi, phượng mâu hơi hạ, thản nhiên nói: “Nếu là giả dối hư ảo mà không có chuyện sâu, đơn giản để Khanh Trần một người bị phạt mà thôi, địa giới Hoài Loan liền bớt một hồi tai họa, không biết có bao nhiêu còn được sống.” Thanh âm dịu dàng hơi chút trầm lắng, trong lòng Phó Thiên Phi bị kiềm hãm, lại có loại cảm giác không thể nói gì. Mấy viên đại thần bốn phía nghe vào trong tai không khỏi khẽ gật đầu, nếu nói phân khí độ này, là học cũng học không được.

Phó Thiên Phỉ hừ lạnh một tiếng, lại giống như là đáp lại nàng làm người ta thấy chán ghét, bát phương tựa nghi cùng kim long hàm châu đột nhiên “Tách” lọt vào phía dưới nước, làm bọt nước sóng sánh, bắn tung tóe ra bốn phía.

Liền cùng lúc đó, tất cả mọi người cảm thấy dưới chân mạnh mẽ chấn động, tựa hồ toàn bộ Kì Thiên thai đều di động vài phần, nháy mắt lại khôi phục bình thường, làm người ta cơ hồ nghĩ đến đây là ảo giác.

Thị vệ bên cạnh cuống quýt hộ giá, hoàng đế trấn tĩnh, khoát tay quát: “Hoảng cái gì!” Chỉ nhìn bát phương tựa nghi.

Ánh mắt chúng thần cũng vậy, Dạ Thiên Lăng lại nhìn Khanh Trần thật sâu, trong lòng rơi xuống, nổi lên chút đau lòng.

Ánh mắt Khanh Trần u triệt chiếu lên ảnh ngược bát phương tựa nghi vài cái vắn nước mãnh liệt lung lay, mặt hướng hoàng đế, lẳng lặng cúi người: “Hoài Loan địa chấn, thỉnh Hoàng Thượng thương hại nạn dân, tốc thi cứu tế.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Càn Khôn Thủy Biết Cừu Tiêu Thanh

[Thiên triều sử] • Hoài Loan quận chí...

Mùa xuân năm Thánh võ hai mươi tám, Hoài Loan địa chấn. Huỳnh thủy cao lãng (sóng lớn), thấy dị quang, nghe thấy có âm thanh như sấm. Sơn băng địa liệt, hắc thủy cuộn cuộn, phá hư tường thành, thành hương phòng ốc tháp miếu sạch sành sanh không còn, nhìn xa mờ mịt, không thể tránh. Quận sử Nhạc Thanh Vân dẫn dắt dân chúng chạy trốn khỏi thành, áp tể nhiều người.

Suốt đêm từ Hoài Loan đuổi về tẩu, Hoài Loan hôm qua địa chấn, núi Tháp Lịch sụp một góc, trong thành vỡ một đoạn dài, Huỳnh giang nước lớn, không thể dong thuyền. Phòng ốc dân chúng tổn hại rất nặng, ít gặp nơi còn nguyên trạng, nhưng nhân quận sử Nhạc Thanh Vân một ngày trước đã phát động dân chúng dự phòng thiên tị, chỉ bị thương chín người. Nay tới gần Tu thành, Thanh Trì, Ngưng Châu, Hành thành, Nguyên Kí, Hồng Cổ Vọng quận đều có chấn cảm, nhưng ảnh hưởng mà nói rất nhỏ, duy Thanh Trì quận hào miếu sập chết hai người, còn lại là bị thương. Kinh giao cũng có chút động, không người bị thương.

Trong triều đình, hoàng đế ngồi trên cao nhìn tẩu điều trần, chau mày, thở dài: “May mà cuối cùng trầm cũng hạ chỉ tị tai, nhưng có phần hơi muộn.”

Này là tự quân vương trách, tả tướng Phượng Diễn liền cười tẩu: “Thánh tâm nhân hậu, nhìn xa trong rộng, cái gì cũng cần nắm rõ, thuận Thiên ý, biết dân cấp, đúng lúc hàng chỉ ứng tai, đã giúp dân chúng né qua đại nạn,

này thật là phúc.” Nói như xuân phong, nói tình để ý, vốn là tai sự, nay coi như là chuyện may mắn.

Thần chúng nhận thánh đức long trạch, dụ dân phía trước, thiên nhân cảm ứng, tai lui khiếp từ. Hoàng đế vẫy tay dừng lại, lệnh lấy ba mươi vạn lượng cứu tế, miễn thuế quyền thuế, phong thưởng Hoài Loan quận sử Nhạc Thanh Vân.

Khanh Trần vốn định nương chân tai tránh ở Hoài Loan, ít nhất có thể nghỉ ngơi hai ba tháng, rời xa kinh thành chút. Hoàng đế chưa chuẩn, lại đem này chuyện này giao phó Trạng vương.

Chư vị hoàng tử thế lực đều là tại đây cộc cộc chính vụ lịch lãm ra, ai cũng không dám trốn tránh, Trạng vương lĩnh chỉ, ngay hôm đó liền khởi hành đi Hoài Loan. Khanh Trần bất đắc dĩ, đưa cho Dạ Thiên Trạng một ít phương pháp hiệu quả, nàng chỉ có thể ở lại kinh thành.

Khâm Thiên Giám được ban thưởng một phen. Chính khanh Ô Tùy Chiêu thêm điện tiền chương cơ hành tấu, quan tiền một cấp, tiền thưởng chế năm mươi đỉnh vàng, cấm bạch một trăm thất. Thiếu khanh Quan Nhạc, Phó Thiên Phỉ thưởng bạc năm mươi đỉnh, cấm bạch một trăm thất.

Ô Tùy Chiêu chính là người huyện Thần Châu, thánh võ năm thứ bảy nhậm chức Khâm Thiên Giám chính khanh tế ti, hai mươi mấy cũng vẫn xa rời triều đình, năm đó đến Khâm Thiên Giám đơn giản là vì Mạc tiên sinh vừa là thầy vừa là bạn dốc hết sức đề cử, nay cũng có tâm tư từ quan dạo chơi. Đáng tiếc bên người hai cái đồ nhi một thiên phú không đủ, một dã tâm bừng bừng, đều khó có thể dạy dỗ, nghĩ đến không chịu nổi trách nhiệm, cũng là nhất cộc chuyện ăn năn.

Mấy hôm nay Ô Tùy Chiêu đang ở trong cửu thiên Càn Khôn điện, thiếu khanh tế ti Quan Nhạc dẫn đại tổng quản cung vua Tôn Sĩ An tới gặp. Ô

Tùy Chiêu hơi có chút kỳ quái, hàn huyền nói:“Tôn tổng quản mấy hôm không có tới Khâm Thiên Giám, thỉnh vào bên trong ngồi.”

Tôn Sĩ An cười nói:“Không thể ngồi lâu, lần này là có việc làm phiền Ô đại nhân.” Từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy: “Mặt trên là ngày sinh tháng đẻ hai người, còn thỉnh Ô đại nhân ra quẻ suy tính.”

Ô Tùy Chiêu tiếp nhận, thuận miệng nói:“Người nào còn muốn tổng quản tự mình đến một chuyến?”

Tôn Sĩ An chấp tay hướng nam cười, Ô Tùy Chiêu cầm tờ giấy, biết là từ ngự thư phòng xuất ra, sớm hiểu ý, chỉ hỏi: “Trắc chuyện gì?”

Tôn Sĩ An nói: “Hôn phối, nhân duyên.”

“Được.” Ô Tùy Chiêu gật đầu:“Tổng quản thỉnh nghỉ tạm uống trà, sau đó sẽ có.”

Mệnh Quan Nhạc cùng Tôn Sĩ An đi, chính hẵn đi vào vào phòng quẻ.

Trên giấy viết hai ngày sinh tháng đẻ: Nhâm tử năm ngày mười chín tháng mười một, giờ dần một khắc. Canh thân năm ngày bốn tháng bảy, giờ mùi canh ba.

Bút lực mạnh mẽ, thoát nhìn đúng là hoàng đế tự tay viết, Ô Tùy Chiêu chỉ cảm thấy ngày sinh tháng đẻ này có chút quen mắt, chưa từng suy nghĩ sâu xa, tĩnh tâm gieo quẻ.

Quẻ ra, Ô Tùy Chiêu ngưng thần nhìn lại, lại chấn động: Kiền biết đại thủy, khôn tác thành vật, quẻ đúng là tiềm long rời bến, Phượng tường cửu thiên triệu, nhân duyên thiên hợp, càng ẩn ý quân lâm thiên hạ. Nhú mi suy tư, ngưng thần một lát, đứng dậy mang tới Khâm Thiên Giám chưởng quản gia phả Dạ thị, một phen lật xem, vỗ án nói:“Đúng rồi!” Nhâm tử năm

ngày mười chín tháng mười một, giờ dần một khắc, đúng là sinh nhật Lăng vương!

Lăng vương, Ô Tùy Chiêu hít một hơi thật sâu, trong ấn tượng lập tức nhớ lại một đôi mắt thanh lãnh, hai mươi mấy năm lạnh lẽo nhìn thế thái, đó là một chủ tử làm người khác nhìn không thấu. quẻ này nếu thượng trình phía trên nghe, Lăng vương tất nguy! Lại không biết tên còn lại là ai.

Bao năm qua Lăng vương cần chiến, cần chính, làm cho dân cư an nhạc, Ô Tùy Chiêu lẳng lặng ngồi ở trước quẻ, ngón tay không ngừng gõ mặt bàn. Hơi dừng lại, làm như hạ quyết tâm, đề bút nhuận mực, trên giấy viết: Hào tượng trung thượng, vợ chồng bình thân, tương kính như tân, gia an vô vọng. Cuối cùng nhất bút chậm rãi một chút, mực khô dần, chiếu ra ánh sáng sáng bóng bẩy, cực thanh, cực ám, một mạch chìm vào đáy lòng.

“Kiền trì đại thủy, khôn tác thành vật sao?”(Trong thiên nhiên, cái gì cũng đi từ lúc manh nha đến lúc hiện hình) Thân ảnh đậm bụi khoanh tay đứng ở trước đình, bốn phía xuân ý nùng chuyển, nhất phương thiên địa rút đi phong diệp ồn ào náo động ban ngày, trong bóng đêm lộ ra vài phần yên tĩnh. Mạc Văn Bình thân nhiên nhìn phía trước, cười có chút ý vị thâm trường.

“Lão sư.....” Ô Tùy Chiêu nâng nhẹ tay phẩy đi vài bông hoa rơi, mở miệng nói.

“Tùy Chiêu.”

“Tiên sinh.” Ô Tùy Chiêu bất đắc dĩ lắc đầu:“Tùy Chiêu trong lòng thủy chung đối đãi tiên sinh như sư phụ.”

Mạc Văn Bình khước miệng nhất câu, một đạo nếp nhăn rõ ràng có thể thấy được trên mặt khi cười: “Vội vã tìm ta, có quẻ?”

Ô Tùy Chiêu đứng lên đi thong thả đến bên người hăn: “Đệ tử chưa bao giờ gặp qua Càn Khôn quẻ như thế, muốn thỉnh giáo tiên sinh.”

Mạc Văn Bình cười nói: “Cho quẻ tượng, tùy chiêu người so với ta tinh thâm hơn.”

“Đệ tử không dám.” Ô Tùy Chiêu nói: “Đệ tử biết da lông đơn giản, còn thỉnh tiên sinh vui lòng giải thích nghi hoặc.”

Mạc Văn Bình xem tinh không xa xôi: “Trò giỏi hơn thầy mà, từ xưa nay ta không để ý, người cũng không cần quá khiêm tốn. Năm gần đây cho số tử vi, có thể có đoạt được?”

Ô Tùy Chiêu ngưỡng Quan Thiên tượng, bầu trời đêm đầy sao như thế, biển vô ngần. Tinh hải rộng lớn, sâu thẳm không thể lường trắc, tựa hồ bao hàm vũ trụ vô cùng vô tận ảo diệu, “Thiên Tinh dự tai, thời điểm trước đệ tử đã nghiệm chứng một hồi.” Hăn nói.

Mạc Văn Bình gật gật đầu, ánh mắt tập trung một viên Thiên Tinh xa xôi mà trạm lượng: “Tùy Chiêu biết để tinh?”

Ô Tùy Chiêu ngưng thần xa mục, kia khóa khóa Thiên Tinh linh quang bắn ra bốn phía tựa hồ hóa làm một mảnh hạo hải, bao dung thế gian vạn vật, làm người ta trầm mê thật sâu trong đó say mà quên phản. Con người hoảng hốt đột nhiên hiện một đạo tinh quang nhiếp nhân, cả người Ô Tùy Chiêu chấn động, từ trong kỳ diệu xem xét bừng tỉnh lại: “Để tinh minh động, nhập tử vi thiên cung!”

“Còn có đâu?” Mạc Văn Bình nhìn như tùy ý mà hỏi.

“Thỉnh tiên sinh chỉ giáo.” Ô Tùy Chiêu khom người nói, biết là như thế, lại khó dự đoán a!

Dưới tinh không, Mạc Văn Bình nhìn hôn ám trong mắt xẹt qua một tia tinh quang không dễ phát hiện, trong nháy mắt cả người nhưng lại dẫn theo chút khí độ lãng nhân, bốn phía sâu thẳm hoa cành lá ảnh cũng vì chi vi nhiếp, chậm rãi nói: “Cô Tinh chủ thiên hạ, phúc tử cung Thất đấu, phạm quang tị chi mũi nhọn, gần vũ làm sáng tỏ. Cùng dị tinh làm bạn, tung hoành thành đôi tinh trấn cung chi thế, nay này thế đã thành, không người có thể át!”

“Song tinh trấn cung?” Quẻ tượng Thiên cổ tượng truyền làm Ô Tù Chiêu có chút kinh ngạc: “Sau đó như thế nào?”

Mạc Văn Bình cảm khái: “Song tinh trấn cung, lão phu cả đời đắm mình trong thuật số tử vi, nhưng cũng là chỉ có nghe thấy mà chưa bao giờ gặp qua. Nay vì số trời thần kì, mê người xâm nhập. Ha ha, Tù Chiêu, quẻ số của người nhưng thật ra càng tinh diệu.”

Ô Tù Chiêu làm như đắm chìm ở trong suy nghĩ sâu xa, đột nhiên nhớ tới cái gì, nói: “Đúng rồi, đệ tử này ra quẻ, là Tôn Sĩ An phụng ý chỉ Thánh Thượng đến bốc.”

“A?” Mạc Văn Bình giương mắt nhìn hẳn: “Người đem quẻ tượng giải?”

Ô Tù Chiêu dừng một chút, nói: “Đệ tử..... Giải . Nhưng chỉ thư trình vợ chồng bình thân, tương kính như tân, vẫn không dám nói thật.”

Gió lớn thổi trên mặt, mùi thơm ngào ngạt, mùi hoa tràn đầy trong bóng đêm nồng đậm , yên tĩnh say lòng người, Mạc Văn Bình nhíu mi, đột nhiên vui sướng cười rộ lên: “Thiên ý, thiên ý! Người sao dám làm việc khi quân trình lên?”

Ô Tù Chiêu nhíu mày nói: “Này quẻ sinh nhật ứng Lăng vương, Lăng vương làm người lãnh túc, lại mưu sự chính, quân tử, thanh mà không âm nhu, ngạo mà không hẹp hòi. Đệ tử tuy khó biết rõ nhiều chuyện, chỉ xem biểu này cũng không nguyện lấy một quẻ này mà lầm đường.”

Mạc Văn Bình cười nói: “Huống chi trên có đám người Giang Nam Lục Thiên, diên Trạng Nguyên Đỗ Quân Thuật, Nam Thục Tả Nguyên Tôn tận tâm phụ tá, phàm là có chút kiên cường ác liệt, bất cậ nhân tình, cũng kém không nhiều lắm bù lại.”

Ô Tùy Chiêu giật mình hiểu được cái gì, tiên sinh ra kinh mười năm có thừa, lúc này đều không phải là vô cớ mà quay về kinh thành a! Lập tức quả quyết nói: “Tùy Chiêu nguyện theo tiên sinh làm.”

“Lão phu bất quá thuận thiên chấp nhận người.” Mạc Văn Bình thản nhiên nói.

“Đệ tử biết.” Ô Tùy Chiêu nói.

Mạc Văn Bình nhìn bóng đêm thật sâu, trong ánh mắt lộ ra chút xa xôi, tình thế càng sáng tỏ, nhiều chỗ ẩn nhẫn nay có hiệu quả nhất thời, đương kim chắc là ra lấy bố cục Lăng vương ức thế Trạm vương. Vài hoàng tử còn trẻ chút cũng xuất cung khai phủ, liên tiếp ủy lấy trọng trách, thế lực liên chậm rãi mở rộng.

Khâm Thiên Giám mặc dù không can thiệp triều chính, lúc mấu chốt có tác dụng rất lớn. Mạc Văn Bình thở dài, ơn tri ngộ tiên đế ghi nhớ trong lòng, hơn hai mươi năm không dám quên, chỉ có dốc hết sức phụ tá đích hoàng tử đăng lâm đại thống, báo đáp!

Hai ngày sau, trong Đế Vũ cung ban chỉ: Văn Lan điện đại học sĩ, thông chính thủ phụ đại thần, đại Tư Mã đốc phủ, tả thừa tướng Phượng Diễn chi nữ, Thanh Bình quận chúa Phượng Khanh Trần, xứng Lăng vương phi, sắc phong Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, chọn ngày lành tháng tốt năm sơ cửu phụng chỉ thành hôn.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Mười Dặm Hồng Trần Nghênh Khanh Đến

Tháng năm xuân ấm hồng trần, hoa lan trong Lăng vương phủ sớm kiêu tư hiển lộ, lẳng lặng nở rộ Xuân đình, băng cơ ngọc cốt, linh lung cao thượng, nhàn nhã lại lộ ra vài phần thanh ngạo, nhưng cũng lẳng yên mang theo không khí vui mừng.

Mấy ngày trước, tất cả hoa lan Thiên triều đều cung không đủ cầu. Nhất là trân phẩm Thụy Ngọc thủy tinh, diệu pháp liên hoa cùng lan hồ điệp, Lăng vương phủ sai người thu mua gấp, ngày tốt vừa đến, trời mới tờ mờ sáng liền đưa vào vương phủ.

Vương phủ cao thấp kết hoa, đèn lồng rực rỡ, sớm bố trí thập phần ung dung vui mừng. Nội thị cung nga bồn tấu bận rộn, náo nhiệt phi thường. Chủ sự Lăng vương phủ Bạch phu nhân, cũng từ Từ An cung đi ra, là nữ mẫu Lăng vương, sáng sớm nay rửa mặt chải đầu chỉnh tề, tô điểm trong phủ cẩn thận thu thập “Lượng kiệt” trăm cây nến đỏ, đem kì la ô phiến đón dâu nhất nhất kiểm tra.

Tuy nói không đáng phô trương, nhưng bao nhiêu năm nay đợi một ngày này, đó là không phô trương cũng khó. Nghe nói Vương phi nhập môn mặc dù từ nhỏ không sinh trưởng ở tướng phủ, lại rất là dịu dàng thông tuệ, cực kỳ xinh đẹp, đúng là bái thiên niệm phật. Trễ chút thời điểm liền thấy, Bạch phu nhân khước mắt nhìn hiền hoà mỉm cười.

Y theo hoàng gia lễ chế, Lễ bộ chấp diễn lễ nạp thái, lễ vấn danh, lễ nạp cát, Lăng vương phủ ở ngày nạp chính đã đưa sính lễ vào tả tướng phủ: nhận đầu bạc một đôi, uyên ương tơ vàng một đôi, văn vân như ý một đôi, tế thụ hợp hoan điền một đôi; Ôn nhung lệ da hai pho, cuốn bách hai chu,

Loan Phượng kết hai song, ngũ sắc ti hai thúc; Kim vĩ ngư hai mươi con, vân gà hai mươi chỉ, rượu nữ nhi hồng hai mươi vò, rượu cống Thanh Điền hai mươi vò; Cẩm giáng hồng minh điều thúc cấm mười trượng, hương sắc hồng thù du vân cấm mười trượng, tứ sắc hiển văn tán hoa bối cấm mười trượng; Tranh sắc ẩn hoa thủy gợn văn, khổng tước văn cấm mười trượng, ẩn hoa kì hủ bát giác tinh trọng cấm mười trượng, quỳ long du báo tán điểm màu nhung vòng cấm mười trượng. Dê béo ngàn đầu, gạo trăm thạch, gạo tẻ trăm thạch, tắc thước trăm thạch; Dư giả bồ vi, hương thảo, tiền tài, lục cốc cao, cửu tử mặc, trường mệnh lữ, duyên thọ giao,... đa dạng phiên phức, làm người ta không kịp nhìn. (thực sự ta không edit nổi đoạn này, mọi người thông cảm, chỉ cần biết là toàn đồ xịn là được)

Trong cung ban cho cũng nhiều, chỉ Từ An cung liền thưởng đồ thêu trăm năm hảo hợp một tấm, một chuỗi hồng thạch lựu, Ngọc Linh Lung trâm cài một đôi, ngọc lục bảo khảm kim hoàn một đôi, vòng tay mặc hoa trăm điệp kim một đôi, vòng ngọc phúc lộc thọ ôn điện một đôi, chén tiếu sắc thú thủ mã não một đôi, tam li văn ngọc cô một đôi, bình phong tổ nguyệt lê hoa ngọc lưu ly một tấm, đều do lễ quan đưa đến, ban thưởng nổi liền không dứt tới Lăng vương phủ.

Ngày tốt đến, kinh thành từ đầu phố ra bên ngoài, Huyền Vũ đường cùng Chu Tước đường hai con đường đón dâu qua đều có hồng trù trải dài, liếc mắt nhìn lại một cái xa hoa đến cực điểm, trời quang chói mắt chiếu xuống kim quang, hoa mỹ mà phiêu dật. Dân chúng từ kinh thành đến Đồng Bình, Hoài Loan nghe thấy, biết Thanh Bình quận chúa lấy chồng, mấy ngày liền tụ tập đầy đủ thương thảo đến xem.

Hai bên trừ bỏ hộ vệ thân binh, hoàng gia nghi thức quan ngoại, dân chúng các nơi đến chật ních, cao thấp trong kinh thành chín chín tám mươi một phường cửa hàng thu nghiệp, muôn người đều đổ xô ra đường, chỉ vì xem tướng phủ gả nữ nhi, Lăng vương nạp phi.

Giờ lành đã tới, trước cửa lớn tả tướng phủ, vàng ngọc sinh huy, so với Lăng vương phủ phô trương gấp mấy lần. Riêng của hồi môn có khảm kim đàn mộc đại tượng thượng hệ màu bạch (???), hai người vừa nhắc mới nâng được lên, theo nghi thức hoàng gia mệnh môn cuộn cuộn đến trước kiệu hoa mà đi. Thẳng qua nửa đường Huyền Vũ, mọi người mới nhìn thấy kiệu hoa vào ngã tư.

Là kiệu hoa, danh phù kỳ thực là kiệu hoa, lại treo đầy ngọc thủy tinh, lại phủ đầy các loại hoa lan, diệp pháp liên hoa, lan hồ điệp mấy sắc, thượng mang theo chiến chiến oánh lộ chuế ở bát nâng đại kiệu phía trên, sắc mặt vui mừng hơn hở.

Hai bên kiệu hoa là hai hàng hoa đồng tóc trái đào, mỗi người trong tay cầm giỏ trúc đựng đầy hoa, đem hoa mới ngắt trong giỏ tung đầy trời.

Văn tâm, cánh hoa sen, hướng ngọc, giao hạc, đào cơ, ngân biên, tuyết tổ, tử mai hoa, hồng loan kiều, lan hồ điệp, Vân Long cơ, ngọc tuyến xuân, thiên phủ quý phi, kim dương ngọc bích, Phượng màu son, tổ hồng, kiều phấn, nghiên hoàng, mị tử, đạm bích, minh đào, cùng hoa bách hợp cánh hoa xanh ngọc, rực rỡ khác nhau, mùi hoa minh động, lại dẫn tới vô số bướm bướm nhiều màu theo kiệu mà đi, phố dài hình thành một cảnh đẹp thần kỳ.

Dân chúng tứ phương vốn chất phác, vốn là đem Thanh Bình quận chúa cứu mạng sống bao người tôn kính như thần tiên, thấy được cảnh này, không khỏi liền có thành tâm hô to “Chúc mừng Vương phi” “Vương phi vạn phúc” như sấm vang đưa kiệu hoa đi trước.

Lăng vương mặc hỉ phục giục ngựa ở phía trước, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, tất cả mọi người nhìn không thấu đáy mắt hẳn lại rõ ràng lộ ra minh quang vui mừng, bóng dáng trên bạch mã cao ngạo, kiêu dương hạ nghịch, phong thần tuấn lãng, lại trở thành người trong mộng của biết bao cô gái trong kinh thành.

Mặc dù trên kiệu hoa, Khanh Trần lại như trước có loại cảm giác không thiết thực. Một ngày này thế nhưng ngay tại trước mắt, bất ngờ không kịp phòng bị, cứ nghĩ là mộng, sợ vừa động liền tỉnh. Nàng đoán trúng tâm tư hoàng đế, lại không đoán trúng kì lộ, hoàng đế liệu hết này ván cờ, lại cố tình sai mất một cái chữ “Tình”.

“Tình” chỉ một chữ, ngàn hồi trăm chuyển, lại có ai có thể liệu đến, tham thấu!

Trong kiệu ầm ầm quanh quẩn mùi thơm ngát của hoa lan, bên cổ tay, đá thủy tinh ôn nhuận mà hơi lạnh cảm giác rõ ràng như vậy. Liên phi nương nương tha thiết nhắc nhở như còn tại bên tai: Lãng nhi đối đãi con là vạ phần thật tình, xin con cùng nó, giúp đỡ nó, chiếu cố nó, từ nay về sau ta liền đưa nó phó thác cho con.

Khanh Trần cúi đầu từ khe hở hi khăn trông thấy được chuỗi hạt Tử Tinh sáng sủa, đẹp đẽ, quý giá, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve, lúc trước Hàng Mã lâu gặp khủng hoảng tài chính, nhân ôn dịch khi bán thuốc độn lương quay vòng mà thoát, bọn họ không còn muốn vận dụng bảo khố hoàng tộc, nay cái chìa khóa mở ra bảo khố này lại rơi vào tay nàng.

Đương nhiên kim sơn ngân khố (núi vàng hầm bạc) cũng không bằng mẫu thân đối với đứa nhỏ tha thiết chúc phúc, tử tinh thạch, là tượng trưng cho tình yêu kiên trinh mà vĩnh hằng a!

Khanh Trần khéo miệng thanh thiện mỉm cười, bên tai truyền đến âm thanh dân chúng cầu phúc, chiêm trống lễ nhạc trung có vẻ chất phác cùng chân thành như vậy, hốc mắt đã hơi hơi ươn ướt.

Đây có thể gọi là một loại cảm động đi, liền ngay cả tả tướng phủ nàng luôn luôn kính nhi viễn chi, vợ chồng Phượng Diễn quan tâm lại giống như chân tình biểu lộ, còn có đưa thân trưởng tử Phượng tộc Phượng Kinh Thư, thứ tử Phượng Trình Thư, chiếu ứng thu xếp việc mất mấy ngày. Trong

cuộc sống này, nàng đã tình nguyện quên mọi thứ, hoặc là cũng sẽ có một khắc, bọn họ có thể là thân nhân của nàng.

Núi cao sông dài không thấy đường, hi vọng đến lại mất, lúc trước buồn vui thay nhau nổi lên, nay lại thành trợ giúp.

Khanh Trần do xuất thần, tự suy nghĩ vạn dặm, ngày ấy tâm tình vui sướng lại do dự, cũng lo lắng cho hần mà muốn cự tuyệt. Hần lại quả quyết, quả quyết mà kiên quyết nói, tuyệt không để lặp lại lần nữa. Ngữ khí khi nói chuyện kia, vẻ mặt kia, bá đạo bức người, gần từng tiếng đem cả đời của nàng bắt làm tù binh.

Thân kiêu hơi động một chút, đem Khanh Trần thần du thiên ngoại kéo lại, đã đến trước Lăng vương phủ.

Nâng kiêu hoa vừng vàng lướt qua chậu than, nhập viện hạ xuống, Dạ Thiên Lăng tay cầm cung vàng, hướng kiêu hoa bắn ba hồng tên, ra tay phá sát trừ tà ý.

Nghe bên âm thanh thế ngất trời ủng hộ ngoài khí, trong lòng Khanh Trần tự dừng nhảy lên mấy cái, tiếng hỉ pháo chấn tâm thần, hai gò má nổi lên chút hồng hào, tăng thêm vài phần thanh lệ quyến rũ.

Thân kiêu hơi run lên, là lễ đá kiêu, Khanh Trần cúi đầu xem xét dây kết khăn quàng trên vai, đã thấy dưới hỉ khăn đưa đến một bàn tay thon dài mà ổn định.

Là hần ư! Khanh Trần hít một hơi thật sâu, bàn tay trắng nõn như bạch ngọc nhẹ nhàng đặt vào tay hần, lập tức liền bị cầm, ôn nhu, ấm áp, lực đạo nhẹ nhàng đỡ nàng vững vàng thả ra khỏi kiêu, vãi đậu cốc, hạ kiêu hoa.

Dạ Thiên Lăng đã đứng ở bên người, nàng tựa hồ nghe đến hần ở bên tai thấp giọng cười, hơi thở quen thuộc thổi trúng hỉ khăn khinh động, có cỗ nhiệt độ ôn nhuận cơ hồ lập tức xuyên thấu qua hỉ khăn lưu luyến ở bên tai,

chọc lên hai gò má nàng, vui mừng xấu hổ nhưng lại mang đến thập phần yên ổn.

Mặc hăn nắm tay, mặc dù nhìn không thấy phía trước, lại yên tâm đi tới, giày thêu thượng run rẩy chỉ giẫm lên yên ngựa, toàn thân liền đem yên ngựa ấn xuống, liệt nữ không lấy nhị phu, hảo mã không xứng song an, cứ tốt đẹp như vậy, ưng thuận cả nhà bình an.

Lại nghe thấy Thập Nhất, Thập Nhị đều ở bên cạnh, lòng lại tràn đầy chỉ có một người bên người, mười ngón đan vào nhau nắm chặt, trong phủ ồn ào náo động giống như cũng rút đi xa xa, chỉ có hăn làm bạn suốt cuộc đời.

Bái thiên địa, nguyên lai không phải như trước kia tưởng tượng đơn giản như vậy, chân chính nhắc tay tề mi, lễ bái hành lễ. Mang theo thập phần thành kính cùng cố chấp, mỗi một bái, đều minh ước hứa lấy đầu bạc làm bạn, sau tứ bái, sinh mệnh khắc vào lẫn nhau, cả đời nhất thế, kiếp sau kiếp sau.

Như sinh tử khế, cùng tử cùng sinh, chấp tử tay, cùng tử giai lão. Đời đời kiếp kiếp dặt tay sóng vai, nàng đã là thê tử của hăn.

Trảm phong: Thực sự edit chương này làm não ta căng tràn với ngôn ngữ thâm sâu của Khuyết. Oái không thể tả.....

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Hoa Rơi Nước Chảy Hai Trái Tim

Đội Lễ bộ nghi quan xướng đến: Nhập động phòng! Khanh Trần theo Dạ Thiên Lăng đi sang một bên, bên tai đột nhiên nghe được một tiếng thông báo: Thất gia đến!

Liền dừng lại, một cái thanh âm ôn nhã từ xa đến gần truyền đến, lập tức liền đến đường: “Ngày mừng của Tứ ca, cũng không mời chúng ta nhìn xem tân nương tử xinh đẹp?”

Thanh âm đậm lắng, vui vẻ cười khẽ, làm hôn diễn tăng thêm một trận náo nhiệt.

Khanh Trần trong lòng gấp gáp, Hoài Loan chắn tai hợp với lũ xuân Thu, Huỳnh lương giang sơ trị, Dạ Thiên Trạm phụng mệnh giám sát, hoàng đế cũng không có ý chỉ triệu hân hồi kinh.

Trừ bỏ Thập Nhất hai huynh đệ cảm kích, còn ít có người nghe nói việc lúc trước Trạm vương thỉnh chỉ tứ hôn, chỉ nói Dạ Thiên Trạm là riêng tư từ Hoài Loan gấp trở về chúc mừng, nên tới chậm.

Ở đường đều là hoàng tộc hoàng thân quốc thích, ngày thường lui tới thậm mật, lập tức liền nhất hô bá ứng, nháo thỉnh xem tân nương.

Con người Dạ Thiên Lăng trong trẻo nhưng lạnh lùng hướng trên người mọi người, không thấy gợn sóng.

Khanh Trần cảm thấy hân trở lại lại đây, tay vịn ở bên hông nàng tạm dừng xuống, nàng liễm mi, nhu môi câu ra nụ cười nhẹ nhàng, một cây gậy

nạm vàng đem hỉ khăn nhẹ nhàng đẩy ra, nụ cười kia tựa như cùng quỳnh vũ dừng ở đáy mắt mọi người.

Hỉ đường ồn ào đột nhiên yên tĩnh, Khanh Trần hào phóng nâng mắt, đôi mắt như thu thủy, ánh sáng nhu hòa liễm diễm giật giật, ánh lên mũi Phượng khăn quàng vai quyến rũ tươi đẹp, thông dong lại mang theo dịu dàng, rụt rè lý lộ ra thanh tú, như một đóa thanh lan thướt tha, cơ hồ muốn nhiếp tâm hồn người đi.

Mà lúc này thanh mâu như nước lại chỉ hướng về một người, Dạ Thiên Lăng bạc môi có ý cười như có như không, cũng nhìn nàng.

Triều mền ngăm nhìn, hoàn toàn không biết trước mặt còn có một người đã si đến tận xương tủy.

Nghịch chỉ hồi kinh chỉ vì liếc mắt một cái, Dạ Thiên Trạm bình tĩnh nhìn mặt vui hồng hào của Khanh Trần, váy áo dài đỏ rực cùng đồ án phượng vũ thêu bằng tơ vàng, giống như lợi kiếm, bất ngờ đâm vào tâm hần.

Trên mặt tao nhã như ngọc cười che đi tâm trạng đau đớn, Dạ Thiên Trạm đưa tay châm rượu, nâng chén miễn cưỡng cười nói: “Ta đến vội vàng không chuẩn bị hạ lễ, liền kính..... Liền kính..... Tứ tấu một ly rượu, cung chúc hỉ nhạc phúc ninh, an khang vĩnh bạn.” (Ta muốn khóc quá)

Một tiếng tứ tấu này, một ly rượu mừng, chém không đứt tình còn thêm loạn.

Khanh Trần nhìn Dạ Thiên Trạm đưa rượu, con người khẽ nâng, chiếu lên dung nhan trong suốt quen thuộc mà xa lạ.

Luôn luôn một ngày, người phải buông tay thôi.

Chẳng bao lâu sau, đã quên mất Lí Đường. Trải qua yêu hận, phồn hoa nhất mộng, đêm nay rượu tỉnh. Nhưng mà cặp mắt kia đau lòng như vậy, cũng khắc ở trong lòng, từ nay về sau không thể quên.

Trước mặt mọi người trong sảnh đường Khanh Trần không nghĩ, cũng không thể cự tuyệt ly rượu này, yên tĩnh kéo váy dài khẽ nhúc nhích, liền muốn nâng tay.

Đột nhiên bên người có một bàn tay đem ly rượu ở trước mặt nàng tiếp nhận: “Đa tạ Thất đệ, chén này để ta uống.” Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói xong, đem ly rượu kia ngẩng đầu uống cạn, chiếu chén sáng ngời.

Dạ Thiên Trạ thật sâu nhìn lại, tươi cười phức tạp, ẩn nhẫn, không cam lòng, đau đớn, đủ loại vẻ mặt đan vào nhau, ngửa đầu uống rượu nâng tay áo che đi, đều mặc kệ liệ rượu nồng hầu nhập phúc ức trở về đáy lòng.

Rượu nhập khổ tâm, thâm bên trong nóng ruột đau.

Bên trong hoàng thân quốc thích, Cửu hoàng tử dù có hứng thú nhìn tiền đường, trên mặt đột nhiên dật ra một chút cười lạnh yêu my, tế mâu hơi nhướng, cũng nâng chén nói: “Ngày mừng, không bằng chúng ta cũng kính tứ tẩu một ly như thế nào?” Huynh đệ nháo hi đường, ở thời điểm hành lễ cũng không phải việc hiếm lạ, đệ tử hoàng tộc trẻ tuổi liền có người đi theo ồn ào nháo rượu, đều hướng bên này vây đến.

Ánh mắt Dạ Thiên Lăng thâm trầm, xẹt qua một tia lạnh lùng, Thập Nhất sớm thấy không khí vi diệu, đang muốn nghĩ cách ngăn cản. Đã thấy Dạ Thiên Trạ mày kiếm hơi nhíu, cười trở lại, nâng tay nắm ở vai Cửu hoàng tử chống đỡ, tươi cười tuần lãng mang theo vài phần bạc túy: “Vẫn là huynh đệ chúng ta trước uống mấy chén đi, chớ để lỡ giờ lành, sau đó lại kính Tứ ca không muộn! Cửu đệ, đệ nói phải không?”

Tinh mâu có chút hiểu rõ, vẫn là chỉ có Trạ vương nho nhã, ngọc thụ lâm phong.

Khanh Trần lẳng lẳng nhìn Dạ Thiên Trạm. Mị quang trong mắt Cửu hoàng tử vừa động, ý vị thâm trường cười nói: “Thất ca nói cũng có lý.” Cũng là không nên dây dưa tiếp.

Lễ bộ nghi quan sợ nhóm hoàng tử này nháo hỉ đường đến không tốt, tùy thời hô lớn: “Nhập động phòng!”

Hỉ khăn lại lần nữa bao trùm tú nhan Khanh Trần, Dạ Thiên Lăng lại đem hồng lẳng thu lại, cầm tay nàng đi đến tân phòng. Khanh Trần biết hẳn là sợ nàng không vui, nhu tình nhẹ nhẹ lẳng yên vòng quanh, ấm vào đáy lòng.

Nến Long Phượng chiếu sáng, nhất thất lưu quang tràn đầy (một phòng tràn đầy ánh sáng bảy màu).

Khanh Trần theo Dạ Thiên Lăng vào tân phòng, vài thị nữ nâng kim bàn tiến lên, mấy mệnh phụ chúc may mắn đem ngũ sắc hoa quả nhập hỉ màn nội ốc các nơi, táo đỏ, hạt dẻ, long nhãn, hạt sen, củ lạc lăn lộn trong không khí vui mừng, tàng vào các góc.

Đợi cho an giường qua đi, người săn sóc dâu liền thỉnh Vương gia Vương phi ở trên hỉ giường ngồi xuống, đem góc áo hai người chặt chẽ đánh cái kết, đưa gậy tử ngọc như ý dâng lên, Dạ Thiên Lăng đưa tay tiếp nhận, ổn định đem hỉ khăn đẩy ra, lại thả trên bàn.

Bạch phu nhân nhìn tân vương phi mà kinh thán, trang sức màu đỏ, trang điểm rực rỡ, quanh thân tiềm định phong độ của người trí thức, lạnh nhạt mà u tĩnh, thanh tuyền mà cao thượng, làm người ta hình dung không ra nổi vẻ đẹp của nàng. Lại nhìn Vương gia nhà mình, lẳng mục hàm tình, một thân tuần lãnh tiêu sái người người ngưỡng mộ, dưới nến đỏ tăng thêm vài phần nhu tình khó gặp, thế này mới thật sự là một đôi bích nhân trời đất tạo nên.

Như đã gặp qua ngàn hồi vạn lần, Dạ Thiên Lăng vẫn say trong một cái chớp mắt.

Nến đỏ khẽ lay động, mang lưu quang bắn ra bốn phía, trong phòng mùi thơm u lan như có như không bao phủ quanh thân Khanh Trần, như thi như họa, như mộng như ảo.

Châu sai mũ phượng hoa diễm cũng không so được cặp mắt kia, như thu thủy, như đạm ba, như thanh nguyệt, ba quang lân lân mang theo nhiều diễm ôn nhu cùng ngượng ngùng, mi dài khẽ run nhìn về phía hắc. Cực tĩnh, cực nhẹ, làm như một chút xúc động liền mênh mêng biến mất, lại giấu sau thủy sắc thanh quang sau linh động giao hoạt, cố tình gợi lên gợn sóng thật sâu trong lòng, làm lòng người chấn động.

Lòng Bích Dao tràn đầy vui mừng mang rượu hợp cần, Dạ Thiên Lăng đưa tay lấy ra một đôi băng văn bạch ngọc chén, đưa cho Khanh Trần một cái.

Một đạo hồng ti oản vĩnh kết đồng tâm, cuốn lấy chân chén trong suốt.

Tinh tế như thế, lại chặt chẽ dây dưa nhẹ nhẹ mềm dẻo, vượt qua vạn thế ngàn sinh núi cao sông dài, vòng vào sinh mệnh, khảm vào tâm hồn.

Khanh Trần lẳng lặng nhìn Dạ Thiên Lăng, con người hắc thâm thúy như bầu trời đêm lại giống như mang vô tận mê hoặc, chỉ hơi hơi động, chỗ sâu thẳm hóa làm triền miên tế võng, lơ đãng lại bá đạo, níu chặt lòng nàng.

Một chút ý cười đẹp mắt của hắc ngưng chú xuống, ảnh ngược của nàng rơi vào trong mắt, môi mềm khẽ nhấp, quỳnh tương ôn nhuận mà mát lạnh vào miệng, chỉ uống một ngụm, lại cùng hắc giao bôi mà đối, lại đem kia ly rượu kia hạnh phúc uống tiếp.

Rượu chưa thấm môi đã vi huân, Dạ Thiên Lăng chỉ cảm thấy một đạo cam liệt thanh lương mang theo mùi thơm của son trắng nhuận phế phủ,

ngàn hồi trăm chuyển câu túy tâm thần, nhịn không được nhẹ nhàng nâng tay đem một lũ tóc đen dừng ở thái dương Khanh Trần vén lên.

Người săn sóc dâu tiến lên quỳ xuống thỉnh hai lọn tóc, lấy bạch ti nhiều kết thành như ý đồng tâm, cười nói: “Chúc mừng Vương gia Vương phi, hỉ kết liên ý, trăm năm hảo hợp!”

Bạch phu nhân mang theo vài cái thị nữ cũng Bích Dao chờ lâu cũng nói: “Chúc mừng Vương gia Vương phi!” Khi nói chuyện thấy Tề ở ngoài tân phòng thò đầu vào, cười nói: “Ai nha, cái này chờ không kịp đến thỉnh!”

Dạ Thiên Lăng thở dài, đứng lên, ánh mắt lại thủy chung không rời Khanh Trần, chỉ cảm thấy nàng là như đang níu kéo mình, thấp giọng nói: “Ta sẽ nhanh trở về.”

Khanh Trần biết có nhiều người chờ hăn, mềm nhẹ cười, cũng tha thiết dặn dò: “Chớ để bọn họ chuốc rượu.”

Tuy nói không nhiều, lại kích khởi đáy lòng vạn trượng nhu tình, giống như ánh sáng mặt trời mặt trời bàn dâng tỏa sáng, làm người tâm tình dao động, Dạ Thiên Lăng thoải mái sung sướng cười, quay đầu lại nhìn nàng thật sâu một cái, mới rời đi tiền thính.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Vật Đổi Sao Đời Tính Toán Quân Binh

Đợi cho trong phòng chỉ còn mình cùng Bích Dao, Khanh Trần nhẹ nhàng thở ra, nhờ Bích Dao giúp đỡ đem mũ Phượng hạ xuống, bỏ đi châu sai bảo kể cung một cây tử ngọc trình phượng vấn tóc lên.

Bích Dao nhìn nhìn, không thuận theo nói: “Quận chúa, thật vất vả vấn vân kế, Vương gia còn chưa thấy liền bỏ.”

Khanh Trần đảo mắt, thả tóc xuống, quay đầu cười nói: “Cổ ta không đủ cứng, liền tha ta đi.”

Bích Dao lấy thay nàng làm tóc, hé miệng nói: “Đây chính là quy củ, hôm nay không thể mặc mạt, huống chi quận chúa thành Vương phi, phải vấn tóc mới được, sao có thể thả xuống.”

Vừa nói, trong tay nhẹ thay Khanh Trần chải tóc, chọn một cây trâm cài đẹp cánh mạt hoa, lại lại thêm vài mấn trang điểm nhẹ ghim lên, kiên quyết nói: “Không thể đơn giản hơn!”

Trong gương đồng chiếu ra bóng dáng trang dung thanh mỹ uyển chuyển minh đạm, trâm cài trong suốt vấn tóc, vài tua dài từ phát gian đồ xuống có loại ý nhị quyến rũ động lòng người khác, Khanh Trần chỉ Bích dao cười nói: “Quy củ hôn điển người so với ta đều rõ ràng, nói mau, có phải đã sớm nghĩ lấy chồng thành thân hay không?”

Bích Dao mặt cười đỏ lên, dậm chân nói: “Nô tì vì hôm nay không biết đã hỏi bao nhiêu lần cô cô, sợ sai chỗ nào, quận chúa còn giấu cợt nô tì!”

Khanh Trần thấy nàng thẹn thùng, liền buông tha nàng, đứng dậy đánh giá tân phòng, đã thấy bên cửa sổ trồng một gốc cây thủy ngọc thủy tinh, một gốc lan hồ điệp, nhàn nhã thanh trí, đều là thượng phẩm hoa lan. Thuận miệng nói: “Hoa nở thật đẹp, làm khó hẩn nhớ rõ, tuyển đặt ở tân phòng.”

Bích Dao “Ai nha” Một tiếng nói: “Quận chúa không chính mắt thấy kiệu hoa kia, tất cả đều lấy hoa lan giả bao trùm, đây đường rực rỡ dẫn điệp vũ phiên phi, thật đẹp không sao tả xiết.”

Khanh Trần hỏi: “Lại nói, mới vừa rồi bên ngoài có bộ dáng gì? Ta ở trong kiệu hoa, lại có hỉ khăn che mắt, cái gì cũng không được nhìn.”

Bích Dao giúp nàng đem hỉ phục nặng nề đổi làm một thân đồ tươi sắc khinh la lưu vân văn, không ngừng đem cảnh vật trên đường nói cho nàng nghe. Khanh Trần nghe được dân chúng kinh thành, Đồng Bình, Hoài Loan cũng đến chúc mừng, hơi hơi sững sốt. Ngày đó trị dịch cứu tế, cũng không nghĩ hồi báo, cũng không ngờ dân chúng lại đều ghi tạc trong lòng.

Bích Dao nói đến lúc hạ kiệu hoa, tiến hỉ đường “Sau đó quận chúa đều biết, liền không cần ta nói đi.”

Nói tới hỉ đường, Khanh Trần không thể tránh cho nhớ tới ly rượu mới vừa rồi Dạ Thiên Trạm mời, đứng yên nhìn ngoài cửa sổ một lát, nói: “Bích Dao, người đi tiền thính, tìm Thập Nhị gia nói cho hẩn, bảo hẩn vô luận như thế nào đêm nay cũng phải đem Thất gia đuổi về Hoài Loan.” Chuyện đã vậy, hoàng đế nếu thật muốn truy cứu ra, cũng đủ để giáng tội.

Bích Dao đang đem hỉ phục thu lại, hơi có chút bất mãn nói: “Thất gia mới vừa rồi.....”

Khanh Trần khẽ lắc đầu, Bích Dao bĩu môi, sau đó nhẹ giọng thở dài: “Kỳ thật Thất gia hẩn đối với quận chúa cũng là một lòng say mê, mọi người đều nói quận chúa là muốn gả cho Thất gia .”

“Lời này về sau chớ nhắc lại.” Khanh Trần nói, một đời này nàng nợ Dạ Thiên Trạm, là nợ chắc rồi, nàng không thể không tuân theo tâm mình, tựa như hân cũng áp không được tâm giống nhau.

Bích Dao đi tiên thính, nàng vừa mới đi, ngoài cửa có tiếng cười nhẹ nhàng, đúng là Minh Nguyệt cùng Minh Yểm đến tân phòng.

Minh nguyệt chúc mừng Khanh Trần sau đó nói:“Thiên Cơ Phủ thiết tiểu hỉ yến, chờ kính rượu mừng Phượng chủ cùng Vương gia, Vương gia đang ở tiên thính đi không đến được, mọi người liền muốn hai người ta đến thỉnh Phượng chủ. Không biết Phượng chủ có chịu hay không?”

Khanh Trần cười nói:“Các người có tâm, ta há có thể làm mất hứng?” Khi nói chuyện thấy Minh Yểm trước sau như một hồ hững đứng đó, nhìn về tân phòng này vẻ mặt có chút phức tạp thần thờ, khi ánh mắt dừng ở trên người nàng, lập tức liền lánh đi, như là đang trốn trang sức màu đỏ chói mắt kia.

Khanh Trần lẳng lẳng nhìn Minh Yểm bước về Thiên Cơ phủ, cùng là nữ nhân, nàng sao lại nhìn không ra Minh Yểm đối với Dạ Thiên Lăng kia có tình cảm? Chỉ là cái gì cũng có thể cho, lại chỉ có hân, chỉ có thể thuộc về nàng, cuộc đời này như một.

Trong Thiên Cơ phủ trừ bỏ Mạc Văn Bình cửu cung hộ kiểm sử, Lục Thiên, Đỗ Quân Thuật đều ở đó, còn có vài vị lần trước không thấy, Nam Cung Cảnh, Hạ Bộ Phong, Đường Sơ, Sử Trọng Hầu, đều là đại tướng, thủ hạ đắc lực của Dạ Thiên Lăng. Có người thiện trị thủy lợi Tư Duy Vân, thông thuộc điển tịch thông kim bác cổ Chu Tuyên, xử án như thần thấy rõ mọi việc Diệp Thần Lương, còn có một vị trung niên nho sĩ Tả Nguyên Tôn. Khanh Trần nghe tên Tả Nguyên Tôn này có chút quen tai, lại nhất thời nhớ không nổi ở nơi nào gặp qua.

Tư Duy Vân đang cùng Lục Thiên ở tranh luận cái gì, Tả Nguyên Tôn cũng ở bên nhìn, vừa thấy tân vương phi, mọi người bỏ lại đề tài đều đến chấp lễ chúc mừng.

Khanh Trần nhẹ nhàng nâng tay đỡ lấy: “Đa tạ các vị!” Nàng biết có thể ở nơi này đều là tâm phúc của Dạ Thiên Lăng, cũng không câu thúc, cười hỏi: “Xem Lục Thiên sâu mi khổ kiếm, đang nói về cái gì?”

Lục Thiên lắc đầu cười nói: “Tư huynh mới vừa rồi đàm thủy lợi, nói xong cấp ra vài đề toán, còn chưa giải được.” Nói với Tư Duy Vân: “Hôm nay là đại hi, ngày khác lại cùng người phán đoán suy luận.”

Khanh Trần vô tình liếc mắt nhìn mấy đề của bọn họ, thấy một số đề ý hình như “Trị hà đồ”, một là “Song trần thập trứ tính (hệ phương trình hai ẩn, chắc thế!)”, một là Đại Diễn cầu nhất thuật, thuận miệng nói: “Lục Thiên, hẳn đây là làm khó người, hai đề này sao dễ giải, nhưng đề tính toán thứ nhất trị thủy tính lượng nước sông, nếu muốn giải sợ cần hơn tháng, ai có thể ngay lập tức giải ra?”

“Vương phi cũng biết?” Tư Duy Vân là người si mê tính toán, lập tức liền dậy lên hứng thú.

Khanh Trần lắc đầu: “Có biết một hai, trị hà đồ này trước đây từng gặp qua trong sách.”

“Thỉnh giáo Vương phi giải thích thế nào về song trần mười trứ tính?” Lục Thiên văn vẻ tuyệt thiên hạ, tính toán cũng rất tinh diệu, đề này sau một lúc lâu không thể giải, không cam lòng.

Cái gọi là song trần mười trứ tính toán học cấp trung học ở đời sau a, Khanh Trần đã sớm học, liền chấp bút liệt vài biểu thức số học, đem đề giải ra. Tư Duy Vân sớm biết lời giải, lại chưa bao giờ gặp qua tinh luyện đơn giản phép tính như vậy, nhìn một lúc lâu thở dài: “Diệu giải! Diệu giải! Vậy trị hà đồ lại giải như thế nào?”

Khanh Trần suy nghĩ một lát: “Này nhu dùng cần phối hợp nhiều đoạn tính toán, mặc dù không phải không thể giải, nhưng cũng tốn thời gian, hiện nay chưa giải được.”

Đề này Tư Duy Vân đã tính toán nhiều ngày, cũng biết là phiền phức, lập tức thở dài nói: “Ngày khác nhất định hướng Vương phi thỉnh giáo.”

Khanh Trần cười nói: “Ta cũng chỉ là biết được con đường, chưa nói tới thỉnh giáo.” Thấy Tư Duy Vân nghiến ngậm, liền nói: “vậy liền nói về mấy đề thú vị, Tư tiên sinh nếu có hứng thú, không bằng nghiên cứu một chút.” Dứt lời trên giấy liệt ra một đề toán thiên nguyên, đề này vừa ra, Tả Nguyên Tôn bên cạnh nhin không được nói: “Hai mươi tám tinh tú chu thiên?”

Khanh Trần âm thầm kỳ quái, đề này là nàng ở đại nội Văn Lan các cất chứa một quyển [cửu chu tính kinh] tìm được, Tả Nguyên Tôn sao lại biết? Trong đầu đột nhiên chợt lóe: “Đúng rồi! Phía sau [Cửu chu tính kinh] có một chương phụ lục, đem giải đề hai mươi tám chu thiên tinh tú diễn xuất trận pháp, nhưng là bút tích Tả tiên sinh?”

Nàng lại không biết, [cửu chu tính kinh] này vốn là của tàng thư của bào đệ đương kim Thánh Thượng Cảnh vương phủ, năm Thánh Võ mười chín, Cảnh vương mắc tội bị lưu đày Khách châu chết ở trên đường, phủ đệ bị kê biên tài sản, đa số tàng thư chảy vào đại nội. Tả Nguyên Tôn năm đó là dưới tay Cảnh vương, nhân việc Cảnh vương từng bị bắt giam ba năm, triều đình nhiều mặt chiêu nạp mà không thể, sau lại không biết tung tích .

Tả Nguyên Tôn cúi mắt nhìn đề hai mươi tám chu thiên tinh tú, sắc mặt khê nhúc nhích: “Nhiều năm trước nhất thời làm, không nghĩ Vương phi lại biết.”

Khanh Trần sai người đem thức ăn dời đi, lấy vài miếng gà voi, quân cờ vàng, bạc , một con đại biểu một ngàn tinh binh, đem trận pháp liệt ra trên

bàn: “Khanh Trần đối với trận pháp kia rất là bội phục, nhưng có chút không rõ, còn thỉnh tiên sinh vui lòng chỉ giáo.”

Bọn người Nam Cung Cảnh là võ tướng mang binh, trận pháp cũng có nghiên cứu, vậy lại xem.

Tả Nguyên Tôn kinh ngạc ngẩn ngui qua đi, như trước khí định thần nhàn, quần áo áo dài phue thân, thái dương có chút bạc, quanh thân đầy tự tin, làm như tích lũy nhiều năm nhìn thấu tình đời nhàn đạm, đứng ở bên cạnh bàn thảo nhiên nói: “Vương phi mời.” Nâng tay đem mấy quân cờ bạc vào vị trí.

Khanh Trần thấy hẩn di trận, ngưng thần nhìn lại, hơi thở dài: “Tả tiên sinh ra ba quân cờ, muốn ta bù lại.”

“Sao?” Tả Nguyên Tôn không khỏi nhìn nàng một cái: “Vương phi lúc trước là muốn hỏi mấy chỗ phá giải trận pháp?”

“Đúng vậy.” Khanh Trần nói: “Lúc trước trận pháp mặc dù tinh diệu, nhưng có mấy điểm tử không thể phá, mà nay muốn phá trận sợ cần chút trắc trở mới được.”

Khi nói chuyện đem mấy miếng ngà voi trong tay, nhìn như tùy ý buông xuống.

Tả Nguyên Tôn không nói, ngón tay kích thích quân cờ ban đầu, trận pháp lại biến. Đuôi lông mày Khanh Trần khinh động, lập tức lui hai con.

Tả Nguyên Tôn nói nhanh: “Hay!” Tay lại hạ xuống, quân cờ làm thành viên trận bỗng nhiên rạn nứt, như hình hạc cánh. Khanh Trần cũng không nghĩ đến, kế dụ địch, nếu ẩn theo trận cánh hạc mà phân tích liền toàn quân bị diệt.

Binh mã quân cờ vàng nhanh hợp, thành bát quái trận, lại giấu giếm sắc bén. Tả Nguyên Tôn khẽ gật đầu, trận về hình tròn, lập tức đem Khanh Trần vây ở trong đó.

Khanh Trần suy nghĩ một lát, lấy bát biến ứng vạn biến vững vàng chu toàn, mấy lần xoay chuyển, đã có hai lộ binh mã đi phía trái trong trận Tả Nguyên Tôn tổng môn sát đi. Nơi này đúng là trong trận Tả Nguyên Tôn bày ra ẩn ý, miệng hắc giác cười, hợp trận mà thành thế phong duệ, mọi người nhìn hoa cả mắt ‘tâm trì thần diêu’, tựa hồ này bàn gỗ nhỏ nhỏ hóa thành tung hoành sa trường, hỏa lực tập trung, liệt mã, đao quang kiếm ảnh, kinh tâm động phách.

Không biết qua bao lâu, Khanh Trần đột nhiên lấy cờ gỗ bàn, cười nói: “Ha ha, không được, lấy binh lực này chỉ có thể tự bảo vệ mình, muốn phá trận rất khó, Khanh Trần nhận thua !”

Tả Nguyên Tôn ngẩng đầu, giọng điệu lộ ra chút cảm khái: “Vương phi đem tại hạ bức thậm khổ!”

Khanh Trần lắc đầu: “Còn muốn đa tạ Tả tiên sinh, bên trong chiến trường địch nhân sao lại đối đãi như vậy, cân nhắc bày trận, sớm binh bại không cứu.”

Tả Nguyên Tôn nhìn đầy bàn cờ: “Trận pháp này tại hạ nghiên cứu mấy năm không rồi, Vương phi thân chưa mang binh có thể khắp nơi khắc địch, lông tóc không thương, tại hạ bội phục.”

Khanh Trần lộ ra cái mỉm cười điềm tĩnh: “Tiên sinh, trận thế này theo hai mươi tám chu thiên tinh tú, nên thỉnh Mạc tiên sinh vài vấn đề số tử vi, thỉnh giáo tiên sinh cao minh.”

Tả Nguyên Tôn ha ha cười, cười khí cũng mang theo vài phần sang sảng, mơ hồ lộ ra nhưng mã rong ruổi hào hùng năm đó. Lúc này từ trong trận

bình tĩnh, thở dài: “Không nghĩ một đạo số học cũng có thể hóa thành trận thế như thế, hôm nay thật biết kiến thức thần kỳ!”

“Số trời bên trong tự cùng vật hợp, Hạ tướng quân cũng biết đề toán Đại Diễn cầu nhất thuật cũng cất giấu học vấn điểm binh?” Khanh Trần cười hỏi.

“Nguyện nghe tường tận!”

“Đại Diễn cầu nhất thuật: Nay có vật không biết số, tam tam số chi thừa nhị, ngũ ngũ số chi thừa tam, thất thất số chi thừa nhị, hỏi vật bao nhiêu?” Khanh Trần đem đề toán lặp lại, lập tức phô giấy chấm mực, thoăn thoắt, vừa viết vừa nói: “Ba tuổi con bảy mươi hai, ngũ lưu nhập một chuyện vưu kì, thất độ thượng nguyên trọng gặp gỡ, hàn thực thanh minh liền cũng biết. Y này giải tính mà làm, lúc điểm binh, nếu quân tốt lấy trận thế tam tam, ngũ ngũ, thất thất sắp hàng, âm thầm quan sát trận thế liền có thể tính tổng số, nháy mắt là biết.” (rất xin lỗi các bạn đọc những phần này quá cao thâm, ta ko dịch được, nếu bạn nào có bản dịch hay có thể đóng góp nhé!)

Đỗ Quân Thuật không hiểu binh pháp, chỉ nhìn chữ thán một tiếng: “Không nghĩ Vương là một tay hảo hành thư. Nếu phong tuần chút nữa, cùng Tứ gia không có sai biệt.”

Khanh Trần cười hạ bút: “Chữ lúc trước đó là theo hẩn học được.” Một bên đem điểm này binh chi đạo tinh tế nói cho đám người Hạ Bộ Phong nghe.

Đạo lý nghe qua đơn giản, nhưng sử dụng đến lại khó thêm khó, tất yếu cần có khả năng tính nhẩm xuất thần nhập hóa mới được, mấy người bên trong dù không mang binh lại tinh thông số học, Tư Duy Vân giải thích thêm liền thuận buồm xuôi gió.

Qua một lát, Nam Cung cạnh cũng nhập vào con đường này, hưng phấn nói: “Quả nhiên kỳ diệu, binh quý thần tốc, biện pháp điểm binh ấy thật là

hữu hiệu, làm tốt để nghiên cứu mới phải!”

“Nam Cung người hô to gọi nhỏ chuyện gì?” Tiếng nói vừa dứt, ngoài cửa truyền đến thanh âm trầm ổn của Dạ Thiên Lăng. Mọi người từ một chỗ ngẩng đầu lên, mới biết nhìn chuyên chú, mà ngay cả Dạ Thiên Lăng đến đây cũng không biết.

Nhưng thật ra Minh Yễm nguyên bản vốn nhìn bên ngoài đến xuất thần, là người thứ nhất thấy Dạ Thiên Lăng tiến vào, gọi một tiếng “Tứ gia”. Dạ Thiên Lăng gật đầu, đáy mắt giống Thiên Tinh, hơi nhấc lên, tinh quang đều dừng trên người Khanh Trần, khóe miệng ý cười nhẹ nhàng

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Phù Dung Trưởng Ấm Độ Đêm Xuân

“Tứ gia không phải ở tiền thính sao?” Sử Trọng Hầu mới từ điểm binh kì pháp hoàn hồn, thuận miệng hỏi.

“Đã là giờ nào.” Dạ Thiên Lăng giọng điệu như trách, nghe tới thanh âm tức trầm lại dấu không được tia tiểu ý.

Mọi người thấy đã tới giờ hội, trăng đã lên cao, cười nói: “Tứ gia nhất định là trở về tân phòng phát hiện không thấy Vương phi, xem đi, chúng ta chỉ lo nháo, nhưng lại đã quên giờ, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc đấy!”

Nam Cung Cạnh vỗ đùi: “Ai nha! Bị trận pháp này mê hoặc, đúng là có lỗi, còn thỉnh Tứ gia thứ tội!”

“Quả nhiên là càng nói càng dong dài, ai cho các người lúc này đi nghiên cứu linh tinh,” Đỗ Quân Thuật bật cười: “Có rượu mừng cũng không thể nào loạn, xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, còn không tan đi, thỉnh Vương gia Vương phi về phòng?”

Khanh Trần cúi đầu, môi đỏ mọng nhẹ mân, Dạ Thiên Lăng cười mắng: “Một đám không quy củ!”

Mạc Văn Bình dẫn theo cừu cung hộ kiếm sử Hàng Mã lâu nói: “Như thế liền không trì hoãn Phượng chủ cùng Tứ gia, thuộc hạ đi trước cáo lui.” Lục Thiên, Đỗ Quân Thuật nói lời chúc mừng, cũng đều cười lui đi, trong lúc nhất thời liền đi sạch sẽ.

Dạ Thiên Lăng thấy bọn họ vẻ mặt ái muội, bất đắc dĩ lắc đầu, trở lại đã thấy Khanh Trần đứng ở bên cạnh bàn, cười khanh khách nhìn mình. Hỉ phục đối làm khinh la lưu vân vân, cũng một màu đỏ, làm say lòng người, trên thêu thêu nói với con bướm nhẹ nhàng, cùng trâm cài trên phát gian kia khẽ run tôn nhau lên sinh huy, rõ ràng điểm điểm. Tiến lên cầm tay nàng nói: “Nào có Vương phi nào như vậy, đêm tân hôn còn tìm không thấy người.”

Khanh Trần nghiêng đầu nhìn hắn: “Bọn họ trước đó không thông báo chàng sao?”

“Nói.” Dạ Thiên Lăng nhú mày: “Phía trước huyên náo, nhất thời không nhớ đến.”

“Kia không trách người ta.” Khanh Trần ôn nhu nói.

Dạ Thiên Lăng mỉm cười, không cùng nàng tranh luận, chỉ nói: “Đừng nhúc nhích.”

“Sao?” Khanh Trần vừa sửng sốt, lại bị hắn một phen kéo lại bế lên, khóe mắt nhìn đến thị nữ hầu hạ bên ngoài đều cười cúi đầu đi xuống, vội vàng nhẹ giọng nói: “Còn có người đấy!”

Dạ Thiên Lăng quay về phía sau thoáng nhìn, Tề sớm biết thú vậy tay bảo mọi người lui đi, chính hắn cũng nhanh như chớp nhanh chóng biến mất ở cuối hành lang dài, tức khắc liền lẳng lặng chỉ còn hai người bọn họ. “Hiện nay tốt lắm?” Dạ Thiên Lăng thấp giọng cười hỏi.

Hai gò má Khanh Trần ửng hồng, nhẹ giọng nói: “Chàng ôm thiếp đi chỗ nào? Thiếp tự đi!”

“Về tân phòng!” Dạ Thiên Lăng bị nàng then thùng chọc cười to, lòng mang vài phần bạc túy sướng nhiên, tại đêm xuân thêm nhu tĩnh.

Khanh Trần bị hấn cười mà sâu não, lại vô kế khả thi, chỉ có thể mặc hấn ôm nàng theo hành lang gấp khúc đi đến Sáu Ngọc viện. Dọc theo đường đi Dạ Thiên Lăng cúi đầu nhìn nàng, cũng không nói gì, giống như nhìn cũng nhìn không đủ, Khanh Trần liền im lặng ôm cổ hấn, rúc vào trong lòng hấn ấm áp mà kiên cố, thời khắc đó ôn tồn, nồng đậm, thật sâu tâm niệm, đem ngày hôm nay đầy say mê.

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, liền thẳng lại nhân gian vô số người.

Tinh không chói mắt, một đạo ánh sáng từ ngân hà rõ ràng xẹt qua, phi tinh toái ngọc, huyền lệ như chức. Chỗ tinh quang lạc, mỗi chiếc lá ngô đồng khẽ lay, gió khẽ nhúc nhích, nhiều điểm rơi đầy đất, tạo những tiếng vang khe khẽ.

Dạ Thiên Lăng từ phía sau ôm Khanh Trần đứng trước cửa sổ, sườn mặt khẽ cọ, đụng phải làn da thanh thấu ngọc trụ.

“Ngọc mài khóa hề, sung nhĩ dụ oánh, ngọc chế đương hề, sung nhĩ dụ hĩ.....” Hấn thấp giọng ngâm, hơi thở ấm áp quanh quẩn ở bên tai Khanh Trần, nhẹ nhàng , kích khởi từng trận cảm giác thần diệu.

Bạc môi kia lạnh lẽo như ngọc thạch xẹt qua, dọc theo cổ nàng thon dài một đường lưu luyến xuống, mang đến hương rượu nguyên chất mềm yếu cùng nóng cháy. Khanh Trần nhẹ nhàng ngửa đầu tựa vào trong lòng hấn, cả người mềm mại như không xương, ở trong ôn nhu của hấn công hãm chậm rãi trầm luân, sóng mắt nơi nơi, làm say lòng người, tâm thần mưa bụi sương mù.

Khóe miệng Dạ Thiên Lăng gợi lên một chút ý cười mê người, giống như dương quang chói mắt xuyên thấu băng, tuyết phong vụ tán, hơi hơi dùng sức liền đem nàng nhập làm một.

Phù dung trướng ẩm, long phượng hoa chúc (nến long phượng) lưu quang tràn đầy màu sắc, lụa mỏng lay động rời khỏi thân người, mông lung mà quyến rũ. Khanh Trần lẳng lặng nhìn hân, ánh mắt như say: “Tứ ca.....”

Ảnh ngược Dạ Thiên Lăng tuần lẳng in trong đôi mắt như nước hồ sâu của nàng, tay hân nắm chặt eo nhỏ của nàng, trầm thấp mà bá đạo ở bên tai nàng nói: “Gọi tên ta.”

Thanh âm mệnh lệnh như dụ hoặc giống như một đạo phong duệ, nhẹ nhàng chạm đến đáy lòng nàng, đem cương thiết hóa mềm, công thành chiếm đất, lẳng yên liền đem người bắt đi. “Lăng.....” Khanh Trần thấp giọng nỉ non, ôm cổ của hân. Ngón tay thon dài, móng tay sơn hồng mang đến hơi lạnh đung chạm, lại châm đầy ngập yêu thương say đắm, Dạ Thiên Lăng khoát tay, đem mảnh lụa cuối cùng cùng trâm cài đầu của nàng kéo xuống.

Tóc đen uyển chuyển rơi xuống, đổ xuống ở vai nàng, mơ hồ thấp thoáng một chút màu hồng phấn thanh lệ.

Dạ Thiên Lăng lẳng lặng nhìn Khanh Trần, trong mắt sâu thẳm tràn đầy kinh diễm, ngón tay thon dài mang theo vô tận yêu thương cùng trù mẫn xẹt qua làn da trắng tuyết, xoa lên vết sạm ngân điệp bằng thanh ngọc khiết.

Đan sa trướng ảnh đêm xuân túy, ngân điệp kia sáng lạn, phá kén mà ra, hóa làm quý giá đẹp đẽ tử Phượng điệp (phượng điệp màu tím), khinh vũ phấp phới, nhẹ nhàng lưu luyến ở hoa gian trướng để, vân trì quỳnh vũ.

Cuộc đời này cùng quân cộng, vạn thế ngàn sinh, bỉ dực song phi, không tư về.

(Trầm Phong: Cuối cùng tên cũng trúng đích rồi >!

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Nguyên Cả Đời Bỉ Dực Song Phi

Từ sau ngày đại hôn, cáo tế Thái Miếu, vào cung tạ ơn, lại mặt tướng phủ, không hề thiếu lễ số phải làm. Dạ Thiên Lăng cùng Khanh Trần đứng mực không kém, khắp nơi cẩn thận, hai người trước mặt mọi người tỏ vẻ xa cách, đúng là tương kính như tân.

Dạ Thiên Lăng thanh lãnh, Khanh Trần trầm tĩnh, rơi vào mắt người khác khó tránh khỏi lại có chút xa lạ như có như không. Trong lúc nhất thời, kinh thành minh truyền âm khởi, lúc trước Lăng vương cự hôn, nay Trạm vương thương tình, nói có bài bản hân hoan, trở thành đoạn hoàng gia phong lưu bí sự, sinh động như thật chọc người suy nghĩ sâu xa.

Khanh Trần ngẫu nhiên có nghe nói cũng chỉ cười nhạt, mấy ngày nay tóc mây vấy dài cung trang rứt rề, cùng Dạ Thiên Lăng cùng tiến cùng ra, phong tư cao hoa lại mang theo trong suốt cùng mơ hồ tiềm tĩnh. Gặp gỡ vài sĩ tộc trong cung đình nhằm chán đấu võ mồm, cũng bị Dạ Thiên Lăng nhiếp cho đông lạnh, hoặc là Khanh Trần bình tĩnh cười yếu ớt, thường thường lời nói tiêu khiển đến bên miệng nhưng lại nuốt vào trong bụng, trở thành lời nói vui đùa trong Lạc Xa hiên.

Đã có một ngày, Ngũ hoàng tử thiết yến trong Thanh vương phủ, vương hầu công khanh đều đến. Thanh vương sủng phi Trịnh Pha được sủng ái theo bên người.

Rượu quá ba tuần, mang theo vài phần bạc tủy, Trịnh phi cùng Khanh Trần nói vài câu việc nhà, thỉnh thoảng liếc Dạ Thiên Lăng một cái, nửa cười nói: “Nghe nói Thất gia tự Hoài Loan trở về ở trong phủ bề môn tư quá, mấy ngày gần đây bị nhiễm phong hàn. Đều biết Tứ tẩu tinh thông y

đạo, có thể đi xem một chút, nói không chừng liền thuốc đến bệnh trừ đấy?”

Ấn theo tổ huấn Thiên triều từ trước, hoàng tử lĩnh mệnh bên ngoài không có ngự chiếu nghiêm cấm một mình hồi kinh. Trạng vương mặc dù làm xuất sắc chuyện tình Hoài Loan, lại nhân ngày Khanh Trần đại hôn ấy tư hồi kinh thành bị hoàng đế trách cứ, chẳng những không có gia thưởng lại phạt hãm ở trong phủ bề môn tư quá, một tháng không cho phép ra ngoài. Vì thế Ấn hoàng hậu rất là để ý, Khanh Trần có chút bất đắc dĩ, nhưng trong lòng đối với Dạ Thiên Trạng thêm một phần áy náy, cũng chỉ có thể khắp nơi thoái nhượng.

Nàng ần ần cảm thấy Dạ Thiên Lăng cùng Dạ Thiên Trạng trong lúc đó dựng lên một bức tường, bọn họ ai cũng không thể vượt qua, ai cũng không muốn muốn vượt, ai cũng sẽ không vượt, hoặc chỉ có thể đem sinh tồn mà so đo.

Trịnh phi nói chưa dứt, Dạ Thiên Lăng đem ánh mắt hướng chỗ Thanh vương chiều qua. Nếu như trùng hợp, Khanh Trần đại mi tĩnh trầm, nhưng cũng nâng mắt giống như vô định nhìn Thanh vương.

Toàn sảnh yên tĩnh, quay lại không người trả lời, Trịnh phi giật mình tại chỗ, cười cũng không được không cười cũng không phải, thấy nói lỡ, Thanh vương sắc mặt trầm xuống, quát: “Đi xuống!”

Đuôi lông mày Khanh Trần hơi nhíu, một chút đạm cười liền lặng yên ở bên môi lóe lên, cúi mắt thu liễm ánh mắt giao hoạt. Mặc dù không đoán được Trịnh phi nói năng vô lễ, nhưng cũng là sau khi uống rượu, làm người không cần quá mức mới tốt, cười khoát tay nàng nói: “Mới vừa rồi biện pháp thâm thù, ta còn không hiểu được đâu, còn muốn thỉnh muội muội nói cho ta nghe.”

Dạ Thiên Lăng nghe vậy, khước miệng hơi vênh lên một đường cong, liền hướng chỗ Thanh vương nâng chén. Tịch gian Trường Định hầu cười giáng hòa, Thanh Vương phi cũng đi theo nói với Khanh Trần: “Trịnh muội muội một tay hảo thủ thừa, Tứ tẩu nếu có chút thích liền gọi người lấy đến, ta bảo nàng thêu cho tẩu.”

Trịnh phi tự biết nói sai, xấu hổ nói: “Tứ tẩu..... Tứ tẩu cứ việc vẽ hình đáng cho ta, ta thêu tốt lắm tặng Tứ tẩu mang về.” Lời nói lộ vẻ bồi tội.

Khanh Trần cũng không khí thế bức nhân, nhân tiện nói: “Ta thật không thông thạo mấy thứ này, ngày khác lại đến trong phủ, người rồi rảnh dạy ta được không?”

Nói hai ba câu cười liền thôi, Thanh Vương phi ở bên pha trò cẩn thận dò xét Khanh Trần, trong phủ thấy được trăm hoa đua nở, lại chưa bao giờ gặp qua chuyện như vậy. Mới vừa rồi nếu nói giận, nhưng lại thản nhiên đem ánh mắt hướng chỗ Vương gia nhà mình vẫn tội, một câu cũng không cùng Trịnh phi nói luận, lại nhìn lại cổ tình như không để ý, nước gợn cũng thanh tĩnh

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Chỉ Cùng Trời Thử So Cao Thấp

Xa giá Lăng vương phủ dừng ở ngoài cung, Tề tựa vào xe, xa xa thấy Khanh Trần đi ra vội vén màn xe lên: “Vương phi thỉnh!”

Bên trong xe Dạ Thiên Lăng vươn tay ổn định, Khanh Trần nắm tay hắt lên xe, hỏi: “Nhiều ngày không vào triều, lại không có việc gì quần thân?”

Dạ Thiên Lăng tiêu sái tựa vào phía sau: “Ngóng trông ta làm việc sao? Ta đã qua Từ An cung một chuyến.”

Khanh Trần mỉm cười: “Cũng không phải, chỉ là tò mò, Bộ binh Hộ bộ cùng Tây Giao quân doanh, thời điểm trước việc thành núi, hôm nay như thế nào liền không có việc gì đây?”

Dạ Thiên Lăng đan đan ống tay áo, thản nhiên nói: “Ta đem hồ phù trình lên.”

Khanh Trần sửng sốt: “Cái gì?”

“Hôm nay lên triều, ta đem binh quyền đại doanh Tây Giao giao trình lên phụ hoàng.” Dạ Thiên Lăng lặp lại một lần.

Khanh Trần lẳng lẳng nhìn hắt sau một lúc lâu, binh quyền, đó là trọng yếu cần có trong hoàng tộc, bao nhiêu người mơ ước mà không thể, bao nhiêu người đối với binh quyền trong tay Dạ Thiên Lăng kiêng kị sâu sắc.

Nàng cũng rõ ràng, trận nhân duyên này của hai người là hoàng đế một tay thôi khởi, lúc này, hắt cũng nhất định muốn rút lui nhanh. Không đành lòng âm thầm cúi mắt: “Là vì hôn sự của chúng ta?”

Dạ Thiên Lăng không để ý lắm nói: “Có lẽ.”

Khanh Trần rầu rĩ nói: “Thê tử ta này, lại làm cho chàng mất đi thứ trọng yếu.”

Dạ Thiên Lăng thấy nàng nghĩ vậy , ý cười trong mắt hơi hơi thu liễm: “Để ý như vậy?”

Khanh Trần bị thanh âm trầm định dặt ra một tia chua xót, mi đạm khóa: “Đây là lợi thế lớn nhất, đã không có binh quyền, tương đương mất đi nửa bầu trời.”

Dạ Thiên Lăng cười ngạo nghễ, mắt điểm này tinh quang vào trán nàng, khinh đạm, lại nhiếp lòng người: “Dẫn binh nhiều năm như vậy, chẳng lẽ điều binh khiến tướng còn cần một đạo hồ phù kia? Chớ xem thường phu quân của nàng.”

Chăm chú nhìn phóng đảng trong mắt hắc hồi lâu, Khanh Trần nháy mắt thông suốt, nghĩ nghĩ nói: “Như thế, Đông Giao doanh bên Cửu hoàng tử kia sợ cũng phải giao đi?” Đông Giao quân mặc dù không bì kịp Tây Giao quân trong tay Dạ Thiên Lăng, nhưng thực lực cũng không thể khinh thường.

Dạ Thiên Lăng nhướng mi, rồi sau đó nói: “Vậy phải xem lão Cửu có phải người thông minh hay không.”

“Thông minh, chỉ tiếc có đôi khi thông minh quá.” Khanh Trần vẫn không thích Cửu hoàng tử: “Thiếp cá là hắc không giao.”

“Hắc giao hay không giao, đều không trở ngại.” Dạ Thiên Lăng giọng điệu có chút phong tuấn: “Chính là hắc ngàn không nên vạn không nên động đại ca, lại càng không nên đối với với nàng có tâm tư, ta liền muốn hắc trả giá đại giới.” Lời tuy nói tuấn túc, lại đưa tay đem Khanh Trần ôm chầm vào trong lòng.

Khanh Trần gật đầu, Cửu hoàng tử nếu giao binh quyền, chắc chắn trong tay mất quân cờ trọng yếu cuối cùng, ở trong quân, hắc, không có lực ảnh hưởng như Dạ Thiên Lăng; Nếu không giao binh quyền, như vậy trừ phi khởi binh đoạt vị, nếu không hoàng đế cũng dung hắc không được bao lâu.

Hoàng đế nếu đã muốn thu binh quyền hai quân, bước tiếp theo sợ sẽ là kinh đô vệ trong tay Ngũ hoàng tử đi. Khanh Trần nghĩ rất xa, lại sững sốt, Cửu hoàng tử này hành động không an phận với nàng, nàng cũng không nói với Dạ Thiên Lăng, nhìn lại: “Chàng sao biết hắc đối với thiếp.....ừ.....ừ?”

“Sao?” Dạ Thiên Lăng mày kiếm nhếch lên, tiện đà hừ lạnh một tiếng: “Hắc mỗi lần nhìn nàng, tựa như năm đó nhìn Tiêm Vũ tỷ tỷ của nàng, ta sao lại không biết?”

Khanh Trần đột nhiên cười nói: “Chàng sao biết được hắc đang nhìn thiếp, không phải là chàng cũng đang nhìn ta?” Đan môi mân lại, mắt đầy linh động, hơi có chút ý tứ hàm xúc nghịch ngợm.

Nhìn lúm đồng tiền như hoa của Khanh Trần, Dạ Thiên Lăng cúi người đem nàng khóa ở đáy mắt thâm u như bầu trời đêm, tựa tiêu phi tiêu có chút hàm nghĩa ái muội không rõ, trầm thấp, chậm rãi ở nàng bên tai nói: “Ừ, ta vẫn luôn nhìn nàng.”

Khanh Trần vốn trêu trọc hắc vẻ mặt lại không hề có sức chống cự chuyển thành ngượng ngùng, hướng khuỷu tay hắc trốn đi, âm thầm thề nữ nhân luôn chịu thiệt, kiếp sau nhất định phải làm nam nhân!

Dạ Thiên Lăng ôm nàng, có hứng thú cúi đầu, khóe môi nhếch lên tia mỉm cười sủng nịch. Khanh Trần tựa vào trong lòng hắc một lúc lâu sau, lẳng lặng nói: “Tứ ca, qua chút thời gian nữa thiếp đưa chàng thứ này, cũng có thể bù lại một hai, chỉ là muốn phí chút thời gian.”

Dạ Thiên Lăng cúi đầu hỏi: “Cái gì vậy?”

Khanh Trần mỉm cười nói: “Trước không nói cho chàng biết!”

Dạ Thiên Lăng cũng không có truy vấn, nhìn ánh mắt trong suốt của nàng, đột nhiên nói: “Chỉ cần nàng ở đây, chớ nói thứ gì, cho dù khuynh tần thiên hạ lại thế nào?”

Một câu nói thản nhiên, lại đánh thẳng vào nội tâm, lật úp thần hồn, Khanh Trần khóe miệng gợi lên ý cười, trong lòng dâng lên cảm giác trước nay chưa có, ngạo nghễ như hãn bình thường nói: “Thiếp có thể cho chàng hồng tỵ thêm hương liền có thể cùng chàng vượt mọi chông gai, thiếp muốn chàng cười thiếp, cũng không phụ thiên hạ.”

Dạ Thiên Lăng trong mắt lóe lên, ngược lại cười nói: “Nữ nhân cường hãn như vậy, cũng chỉ có ta dám thú, người khác ai muốn?”

Khanh Trần không phục ngẩng đầu: “Chàng không cần, luôn luôn có người muốn!”

Dạ Thiên Lăng tay hơi căng thẳng, chậm rãi nói: “Hãn dám.”

Khanh Trần thấy hãn kia á đạo, lại vui vẻ không thôi, gương giọng thanh cười, Dạ Thiên Lăng cũng ức chế không được, nở nụ cười.

Tiếng cười nhẹ nhàng, xuyên qua cửa sổ, ngay cả Tề bên ngoài cũng thấy cuốn hút vài phần, không khỏi nhếch môi, chỉ cảm thấy cuối xuân huân nhiên, nhân sinh như vậy, đúng là vô cùng tốt đẹp.

Thiên Cơ phủ là nơi mỗi ngày Dạ Thiên Lăng tất đến, hồi phủ, liền cùng Khanh Trần đến đó. Vừa vận Minh Chấp từ bên ngoài trở về, mang theo mấy thứ Dạ Thiên Lăng mấy ngày trước cần, hỏi: “Tứ gia nhìn xem này đã đầy đủ hết?”

Dạ Thiên Lăng tiếp nhận laath lật, ném lại trên bàn, trên mặt nhưng lại giận tái đi: “Vô liêm sỉ, không nghĩ lại vô pháp vô thiên như thế!”

Khanh Trần đưa tay cầm lên, thấy đều là tội chứng mấy quan viên khi dân bá thể ăn hối lộ trái pháp luật, cũng khó trách Dạ Thiên Lăng tức giận.

Lục Thiên đã xem qua, nói: “Tứ gia, Hộ bộ không chinh đất nước lâm nguy! Ta biết có quan tất có tham, ai cũng không nghĩ đến đã ra dạng này.”

Dạ Thiên Lăng ánh mắt vi lăng: “Ta lần này đem quyền binh tướng tạm phóng, đó là muốn bắt khối u ác tính này khai đao.”

“A?” Đỗ Quân Thuật hỏi: “Tứ gia đem quyền binh tướng giao?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Giao, giao để còn hảo hảo sửa trị đám không nên thân này.”

“Tứ gia tính động tay từ chỗ nào?” Tả Nguyên Tôn hỏi.

“Động chỗ nhỏ, hướng chỗ lớn mà đâm, đâm đến ai tính người đó.” Dạ Thiên Lăng lạnh lùng nói.

“Vì không chọc người soi mói, Tứ gia vẫn là không ra mặt thì tốt hơn,” Đỗ Quân Thuật nói: “Chớ để Hộ bộ tra ra, nếu không là ngàn vạn khó khăn.”

“Tra từ quân lương.” Khanh Trần buông tay, thản nhiên nói: “Tra quân lương, tra một cái chuẩn một cái, ở bộ binh đã thả tay, liền vừa vặn từ bộ binh tra đến. Từ chỗ binh lính mà làm, nhất binh nhất hướng có thể động quân tâm, Hoàng Thượng cũng sẽ không mặc kệ. Trực tiếp mượn tay Hình bộ, chinh đồn bộ binh từ đó hướng Hộ bộ ra tay.”

Đỗ Quân Thuật nói: “Quân lương cũng không phải chưa tra, nhưng tra không đến, đừng nói quan lại phía dưới bao che cho nhau, chính là chỗ Hoàng Thượng kia, làm như cũng không có quyết tâm lớn đi động. Tứ gia lúc trước cũng chinh qua vài lần, đều chỉ có thể điểm đến rồi thôi.”

“Lần này có thể đi xa chút.” phượng mâu Khanh Trần nhắc lên: “Sự tình nhất định phải từ Đông Giao quân doanh mà làm, nháo lớn đến chỗ Hoàng Thượng, đúng là đem đến cho Hoàng Thượng một cơ hội thu binh quyền, Hoàng Thượng chẳng phải mừng rờ?” Nàng điểm điểm mấy trang giấy trên bàn: “Mấy thứ này, đến lúc đó một cái cũng chạy không được, mà việc này mấu chốt ở chỗ có thể động hấn.”

“Hấn? Vương phi là chi.....” Lục Thiên nhìn qua hỏi.

“Ừ.” Khanh Trần gật đầu: “Mỗi người ốc còn không mang nổi mình ốc, là thời cơ tốt nhất.”

“Nếu giao ra binh quyền?” Lục Thiên nói.

Khanh Trần cười lắc đầu, nhìn về phía Dạ Thiên Lăng: “Vẫn là câu nói kia, thiếp cá là hấn không giao. Hấn nếu thực giao ra, lại tốt, chúng ta đơn giản từ từ sẽ đến thôi.”

Tức giận trên mặt Dạ Thiên Lăng đã biến mất, lạnh lùng thanh thanh, nhưng nhìn Khanh Trần khi xẹt qua tia nhu hòa: “Quân lương không thể nghiêm chỉnh, trận đánh ác liệt về sau càng khó đánh, vừa vặn mượn lúc này làm cho chỉnh.”

Khi nói chuyện Nam Cung Cảnh, Hạ Bộ Phong cùng mấy viên đại tướng dưới tay Dạ Thiên Lăng cầu kiến. Hạ Bộ Phong vừa vào cửa cơ hồ ngay cả cấp bậc lễ nghĩa đều đã quên, chỉ hỏi: “Tứ gia, ngài vì sao thả quân quyền cùng việc bộ binh?”

Dạ Thiên Lăng liếc mắt nhìn hấn: “Nhượng cái gì mà nhượng? Dẫn binh nhiều năm như vậy, vẫn là một bộ tính tình hời hợt!”

Hạ Bộ Phong đánh giấc là mãnh tướng khó có được, nhưng trời sinh gấp gáp ngay thẳng, vì thế cũng không thiếu gặp phải trách cứ Dạ Thiên Lăng, lập tức không dám lên tiếng nữa.

Dạ Thiên Lăng nói: “Ngày thường muốn người cùng Tả tiên sinh học chút binh pháp, người lại không có việc gì liền đi Ủng Tinh lâu. Nam Cung, bao nhiêu lần bảo người nhìn hăn, lời nói của ta cũng không quên đi?”

Hạ Bộ Phong nha nha nói: “Vẫn là để Tứ gia biết.”

Nam Cung cạnh cười nói: “Tứ gia, ta có nhìn hăn mà, ai ngờ nhìn chút mới biết Ủng Tinh lâu kia có Nghê Nhi cô nương đối với lão Hạ thật sự là một lòng say mê, lão Hạ hăn cũng thích nàng ta. Hai tình tương nguyện, ta cuối cùng cũng không thể bỗng đánh uyên ương.”

Hạ Bộ Phong mặt đen nhưng lại đột nhiên hồng lên, chỉ vò đầu. Dạ Thiên Lăng nhìn hăn, nói: “Này tính là cái gì? Nếu thực thích liền cưới về phủ đi.”

Hạ Bộ Phong có chút ngoài ý muốn, trừng mắt nói: “Tứ gia nhưng lại chuẩn? Còn không phải phải vì xuất thân của nàng, ta sợ Tứ gia quở trách.....”

Dạ Thiên Lăng nhú mày nói: “Ta chỉ muốn các người ít đi mấy chỗ thanh sắc đó, nàng ta mặc dù ở phong trần, nhưng người nếu thực thích nàng, còn bất kể nàng là xuất thân gì? Hồ đồ!”

Khanh Trần hé miệng cười, Hạ Bộ Phong vì Dạ Thiên Lăng sớm có nghiêm lệnh tướng quân không thể giao tế nơi thanh lâu, vẫn không dám đem Nghê Nhi cô nương mang về phủ đệ, lúc này đột nhiên được thỏa mãn tâm nguyện, đại khái lại không suy nghĩ cẩn thận lời này, chỉ buồn bực.

Nam Cung Cạnh bỏ lại đề tài này, chính sắc nói với Dạ Thiên Lăng: “Tứ gia, ngài thả quân quyền cùng bộ binh, mấy chục vạn người Tây Giao quân doanh nghe ai?”

Dạ Thiên Lăng thần nhiên nói: “Nghe các người.”

Nam Cung Cảnh sừng sốt, lập tức giật mình, trịnh trọng nói: “Ta nhất định không phụ Tứ gia nhờ vả.”

Hạ Bộ Phong hỏi: “Tứ gia, chuyện triệt phiên phải chờ tới khi nào?”

Dạ Thiên Lăng khoanh tay đứng ở trước cửa sổ, nói: “Nam Tĩnh hầu cùng tam phiên cũng không thấy động tĩnh, còn chưa truyền vị, nếu ta sở liệu không sai, qua không lâu nữa, tam phiên vương sẽ có tự hành sổ con thỉnh triệt đến. Đến lúc đó nếu ổn không được, tứ phiên tất phản, nay Nghiệp châu, Định châu, Yến châu, Cảnh châu, Túc đều do Bắc yến hầu khống chế, lúc này hưng binh sợ là làm nhiều công ít.”

Tả Nguyên Tôn gật đầu nói: “Chiến hỏa khó bình, nền tảng lập quốc chưa củng cố, năm nay thiên tai lại nổi lên bốn phía, cũng không phải là thời cơ thích hợp. Đại Chính giang xuân năm nay lại có hồng tai, Duy Vân ở Hồ châu trị thủy, cũng không dễ.”

Lục Thiên nói: “Lúc này nếu triệt phiên, xác thực thắng bại khó liệu, làm không tốt kiếm củi ba năm thiêu một giờ.”

Tả Nguyên Tôn châm chước nói: “Nếu có thể kéo dài tới sang năm, Nghiệp châu liền không còn trở ngại, chính là Yến châu..... Tứ gia, Kha Nam Tự kia thứ ta vô năng vô lực.”

Dạ Thiên Lăng nhìn hẩn nói: “Kha Nam Tự người này cùng người cũng xưng ‘Nam lăng song tuyệt’, nay có thể vừa thấy cao thấp.”

Tả Nguyên Tôn nhắm mắt cười, Khanh Trần trong nháy mắt thấy trong mắt hẩn thống hận, xuất hiện trên một người nhàn sai thông đạm như vậy làm người ta tim đập nhanh, một khắc băng hàn kia, đúng là sát khí.

Nhưng mà Tả Nguyên Tôn giọng điệu vẫn bình tĩnh như cũ: “Tứ gia có thể có nghĩ tới, nếu là triều đình lúc này cứng rắn muốn triệt phiên, phải

làm như thế nào? Tứ phiên, nhất là Bắc Yến hầu, sợ là cũng sớm không chịu nổi.”

Muốn nắm trong tay, ngực có thương sách mà không biết có thể thực hiện hay không, cảnh xuân ngoài cửa sổ đầy nắng ở trên mặt Dạ Thiên Lăng hạ rõ ràng thiên ảnh, có một đạo hàn quang sắc bén từ trong mắt hắc lộ ra: “Hắc không chịu nổi? Ta cũng nhìn nhiều năm như vậy. Mấy lần cùng Đột Quyết chi chiến đều vì hắc từ giữa làm khó dễ mà không thể phóng tay, hắc biết một khi không có hoạn dị tộc, phiên hầu liền yếu, triệt phiên ở thế phải làm. Lần này liền đảo, trước tĩnh nội sau nhượng ngoại.” Hắc chậm rãi đứng ở trước án, mở bản đồ ra, ngón tay thon dài chỉ thẳng phía Bắc: “Triệt phiên tất đánh, sớm đến liền sớm có đầu pháp. An nội phiên trực tiếp chỉ binh Mạc Bắc, một lần là xong, ta muốn làm cho Đột Quyết một lần an tịch, không ngày xoay người.”

Mấy người không nói gì, đều ngưng thần tại trên bản đồ đánh giá, Nam Cung Cảnh nhìn một lúc lâu sau, nói: “Yến châu, dễ thủ khó công, sợ là một chỗ khó nhất, bất quá tại đây còn cần suy xét.”

Dạ Thiên Lăng nói với Tả Nguyên Tôn: “Phải làm phiên Tả tiên sinh.”

Tả Nguyên Tôn mỉm cười liếc mắt nhìn Khanh Trần một cái, nói: “Tứ gia còn có.....”

Khanh Trần lặng lẽ lắc đầu, Tả Nguyên Tôn vừa chuyển: “Còn có thời gian, Tứ gia liền yên tâm.”

Lục Thiên ngẩng đầu lên: “Nếu toàn thắng, sau nghỉ ngơi lấy lại sức cũng phí năm tháng.”

Đỗ Quân Thuật cũng nói: “Tuy nói không phải không thể đánh, nhưng chỉ khổ quân sĩ cùng dân chúng, quả thật hạ sách.”

Mi phong Dạ Thiên Lăng nhú lại, mọi người không nói, lại đều biết, nắm quyền, cũng là thế phải làm. Đều tự trong lòng tinh tế châm chọc, trước sau đều cần tính toán, cũng cần thập phần ổn thỏa mới được.

Nghỉ ngơi dưỡng sức, chí đồ cao xa, đợi hồi lâu một khắc, nay tên đã lên đây.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Nhất Trì Ba Tỉnh Tiểu Bình Sơn

Cuối xuân, nhoáng một cái đã là đầu hạ, cỏ cây theo gió mát nhuận vũ, xanh um tươi tốt thúy thúy mở ra, che kiêu dương (mặt trời kiêu ngạo) nhô lên cao, quang ảnh lấm tấm, yên tĩnh lộ ra vụn nắng nhỏ.

Cầu đá trước Thiên Cơ phủ an trầm vững vàng khiên, vừa chuyển, là vườn hoa rộng rãi, ánh mặt trời phản xạ lân lân học văn dưới Liên Trì, như kim như ngân, làm người không mở được mắt. Thủy tiên mềm mại, mấy điểm phấn bạch màu hồng, nụ hoa nở rộ rúc vào bích diệp diềm diềm, cá trong chậu cầm lệ, dày đặc, như âm thầm nói lời nhỏ nhẹ, lặng yên đáng yêu.

Tả Nguyên Tôn đứng ở trước cửa, sâu trong đám liễu, một chút khinh la yên sắc thân nhiên càng lúc càng xa, nụ cười Khanh Trần trước khi đi tựa hồ còn tồn tại, làm người ta tâm tình cũng thư sướng.

Tả Nguyên Tôn quay trở lại không phải không có cảm khái nhìn mắt trước án, quyền trục cơ mật, là vận mệnh núi sông, mở ra, đem trước căn phòng ở chiếm non nửa. Từ đông đến tây, từ nam hướng bắc, gọi là Thiên triều tứ cảnh quân xa đồ, sơn quan hải phòng, trọng trấn biên thành rõ ràng trước mắt. Nay đã đến một mảnh tây bắc, một góc đó cũng là khó nhất, còn muốn phí chút thời gian.

Các nơi đều đề chữ thanh tuyển cực nhỏ, duệ ý vi lãng, nông nhênh phóng dật, cứng cỏi nhiều điểm như tinh hỏa liệu nguyên, đem vạn dặm cương nguyên đẹp như tranh. Rất khó tưởng tượng chữ kia là xuất từ tay Vương phi nhìn như nhu nhược kia, nàng tùy tay chỉ điểm tinh tế mà nói, lại bảo hãn không thể không tin, không biết từ chỗ nào đưa đến thư từ tư

liệu, đồi núi liên tiếp một mảnh, phía trên cuốn cuốn đều lưu trữ dấu vết lật xem liên tiếp.

Mấy ngày nay khổ tâm nghiên cứu, đem không chỗ đầy đủ trên bản đồ hiệu chỉnh bù lại, làm hẩn cũng si mê đi vào, phảng giống như tâm tư năm đó vẫy tay tung hoành lại đã trở lại, thịnh thế đại thống, nguyên lai đáy lòng chính hẩn còn ẩn giấu liên sôi trào.

Tả Nguyên Tôn cười cười, ánh mắt dừng ở này biên giới quân xa đồ viết mấy chữ nhỏ, “Nga” “Nhật” “Hàn” “Ni Bạc Nhĩ (Mianma)” “Ấn Độ” “Miến Điện” “Lào”, chữ viết lộ vẻ kỳ quái, mơ hồ vòng xa, lại xa còn có “Thái Bình Dương” Nói là hải vực. Hỏi nàng, lại chỉ cười nói có, còn có càng nhiều chỗ chưa viết, còn nói chưa khảo chứng, làm người khó hiểu.

Lòng của phụ nữ khó dò, hết thấy đều gạt Tứ gia, trong Thiên Cơ phủ không cho phép một người nào để lộ việc này. Ngày ấy bị Lục Thiên phát hiện, dám buộc hẩn thề mật, Tả Nguyên Tôn lắc đầu, còn thật sự hưởng chỗ Bắc Đaoan U Kế mười sáu châu nhìn lại, nhất thời lại lâm vào trầm tư.

Khanh Trần tại quân xa đồ đã mất hơn nửa năm thời gian, ý niệm này trong đầu vẫn là ở Trạm vương phủ, cũng chính là năm đó ở trong phủ Thất hoàng tử lật sách thì làm. Mới đầu chính là tùy ý ngẫm lại, nếu có bản đồ như vậy chẳng phải tiện sao, đợi cho sau lại càng xem xét kỹ càng, càng biết bản đồ này trọng yếu. Nay có đám người Tả Nguyên Tôn tương trợ, thật là làm ít công to, mặc dù đã nhớ không rõ chỉnh lý sửa chữa mất bao nhiêu tâm huyết, lại chỉ cảm thấy rất có cảm giác thành tựu, đến lúc đó tất yếu làm Dạ Thiên Lăng chấn động mới được.

Nghĩ nghĩ hé miệng cười yếu ớt, không biết hẩn hôm nay bận việc gì, lại thấy Bạch phu nhân cùng hai nữ tử tự dạo hoa viên lại đây.

Khanh Trần nhìn đến kia hai người kia, đột nhiên sửng sốt, không khỏi liền nhanh cước bộ, không muốn suy nghĩ chuyện tình đột nhiên xông ra,

đáy lòng hơi hơi có chút không thoải mái.

Đó là thị thiếp của Dạ Thiên Lăng, thị thiếp danh chính ngôn thuận, ngày ấy thời điểm Bạch phu nhân cùng quản gia nhất tịnh mang theo cả nhà bá kiến tân vương phi, nàng liền thấy.

Hai nữ tử tư sắc không sai, nàng nhớ mang máng là tên là Thiên Như, còn có Viết Vận. Tân hôn đến nay, chưa từng nghĩ tới trong phủ còn có hai nữ nhân có thể cùng nàng chia xẻ trượng phu, cũng chưa bao giờ có người ở trước mặt nàng nhắc tới, nếu không phải hôm nay gặp gỡ, có lẽ nàng căn bản cũng không nghĩ tới.

Chỉ như vậy trong chốc lát Bạch phu nhân các nàng đã đến phụ cận, nhìn thấy Khanh Trần, mấy người cúi người hành lễ, Thiên Như cùng Viết Vận giọng nói có chút kiều my, mang theo điểm nhỏ mềm yếu êm tai, hơn nữa ti váy bộ dáng mềm mại, sờ sờ động lòng người, trêu chọc thương tiếc.

Bạch phu nhân ngẩng đầu, thấy Khanh Trần ngưng mắt nhìn hai người Thiên Như cùng Viết Vận, chỉ cảm thấy có chút lo lắng, kêu lên: “Vương phi.”

“Ừ,” Khanh Trần gật gật đầu: “Đứng lên đi. Bạch cô cô, phiền người theo ta đi dạo một chút.”

Bạch phu nhân quay đầu nhìn nhìn, bước nhanh theo ở phía sau Khanh Trần. Đợi cho Sấu Ngọc viện, Khanh Trần lại chỉ ngồi không nói lời nào, thẳng đến khi Bích Dao dâng hai chén Thúy Hương Thái Hồ vân phong, mới ngẩng đầu lên, thấy Bạch phu nhân còn đứng ở bên cạnh, sững sốt nói: “Bạch cô cô, ngồi a, ở trước mắt ta không cần quy củ.”

Bạch phu nhân cười nói: “Đa tạ Vương phi trân trọng, trong phủ nghiêm cấm quán triệt, nay Vương phi buông lỏng xuống, thật đúng là không thích ứng được.”

Khanh Trần nói: “Về sau ở trước ta có thể miễn liên miễn, người hỏi Bích Dao một chút, nàng ở trước mặt ta khi nào thì có nghi thức xã giao này.”

Bích Dao cười bĩu môi: “Vì cái quy củ này, ta còn bị Vương phi mắng đâu, nói ta dư thừa.”

Khanh Trần cười, nói với Bạch phu nhân: “Bạch cô cô, hai người các nàng đến trong phủ đã bao lâu?”

Bạch phu nhân biết là hỏi Thiên Như cùng Viết Vận, nghĩ nghĩ nói: “Thiên Như đến sớm hơn, có bốn năm năm, còn Viết Vận, cũng hầu hạ Vương gia mau cũng hai năm .”

“Lâu như vậy.” Khanh Trần thật không nghĩ tới, nhất thời không nói gì, ngực có chút nặng nề.

Xuyên cửa sổ nhìn lại một đạo thanh lưu trong suốt uốn lượn, cực im lặng vòng quanh rừng trúc kia. Trong Sấu Ngọc viện nhiều nơi có nước, nhọt nhọt xa xa gần gần, châu ngọc tranh tông, tiếng nước hòa vào tu trúc mậu lâm, làm trong viện mang theo ba phần thanh u tĩnh lặng.

Bạch phu nhân nói nói: “Cũng không tính sớm, giống như trong phủ Tế Vương gia, Thanh Vương gia, ngay cả con nối dòng đều có. Cận phi trong phủ Trạ Vương gia , không phải cũng có bầu?”

“Con nối dòng.” Khanh Trần quay đầu: “Vì sao các nàng mấy năm nay lại không có?” Chỗ Cận phi nàng lại rất muốn đi nhìn xem, nhưng lại do dự.

Bạch phu nhân thở dài: “Cũng không biết Vương gia là nghĩ thế nào, mỗi lần đều ban thuốc, nhiều năm trôi qua như vậy, có biện pháp nào đâu?”

Thuốc? Khanh Trần nhú mi, chỉ hỏi: “Vương gia thường đi chỗ các nàng?”

Bạch phu nhân nói: “Trước kia cũng còn có thời điểm đi, chỉ lần này mang binh trở về, một lần cũng không có, nửa đêm thường ở thư phòng, nói là bận quá đi.”

Đôi mi thanh tú Khanh Trần khinh dương, chính nàng cũng không nguyện nói sau đó, cúi đầu suy ngẫm.

Bạch phu nhân ở bên cạnh nhìn, hơi nước của trà ở nàng trên mặt mông lung, cả người làm như dính mây khói khinh sầu, hắc đồng uyển chuyển làm như lưu luyến liền hóa u đàm thật sâu, tiện đà bị thông dong bình tĩnh quanh thân thay thế được. Lại không giống là dung không được, lại hết cách không chấp nhận được nháo lên đau lòng, khẽ thở dài một cái.

Đợi Bạch phu nhân đi rồi, Khanh Trần liền ghé vào cửa sổ an tĩnh nhìn phiến thanh trúc sâu kín. Sau mấy trận mưa xuân lúc trước, nhất tề toát ra bao nhiêu chồi, thanh thúy nhẹ nhàng khoan khoái phá đất đen, nay hữu lực đuổi thân. Dạ Thiên Lăng thích cây trúc vì thanh ngạo, nàng thích cây trúc kia vì u tĩnh, cho nên hai người thường đứng ở chỗ này nhìn. Hắn thường đứng sau ôm nàng, nàng tựa vào trong lòng hắn, có đôi khi ngẫu nhiên nói một hai câu.

Khanh Trần hơi hơi thở hắt ra, đem vài sợi tóc bên má thối đi, giờ khắc này không biết vì sao đặc biệt nhớ hắn, tựa hồ lại rõ ràng biết nàng cũng không thuộc về nơi này, liền như lúc trước giống nhau, mê mang mà bất lực, sợ hãi.

Hy vọng hắn ôm ấp yên ổn, giọng điệu hắn thản nhiên thanh tuấn lại quen thuộc, thậm chí ánh mắt hắn bình tĩnh đến tịch lãnh, nơi đó luôn luôn có một chút tinh quang sâu thẳm, thời điểm đang nhìn về nàng đem nàng khóa trụ, nói cho nàng, nàng thuộc về hắn.

Mà hắn, cũng sẽ vẫn như vậy thuộc về nàng sao? Như vậy ôm ấp, giọng điệu cùng ánh mắt, có phải hay không cũng từng vì nữ nhân khác mà có?

Bích Dao thấy Khanh Trần ở bên cửa sổ đã lâu, nhin không được tiến lên nói: “Quận chúa, trong vườn chúng ta nhiều nơi có nước, tuy nhập hạ cũng vẫn lạnh, đừng để dính hàn khí, nếu không ta sao có thể giao cho Tứ gia a?”

Khanh Trần quay lại: “Người giao cho cái gì?”

Bích Dao cười nói: “Tứ gia nói, quận chúa tâm huyết không đủ trên người sợ lạnh, ta phải nhớ kỹ, sáng có gì không thoải mái là phải báo cáo.” Dứt lời thêm ly trà ấm lại đây: “Đúng rồi, mới vừa rồi Ngô quản gia sai người đem được liệu quận chúa muốn đưa đến, ngài muốn nhìn hay không?”

Khanh Trần đem trà nhấp xuống, nói: “Trước cứ để đấy, ngày khác ta sẽ xem.”

Bích Dao cùng nàng lâu ngày, cũng có thể đoán được tâm sự của nàng, nói: “Quận chúa, nếu không thích hai người các nàng, chỉ cần một câu đuổi ra ngoài cũng được, Vương gia cũng sẽ không nói gì.”

Khanh Trần nhíu mày: “Đuổi ra ngoài? Không nói đến có hay không có nơi đi, dù có về nhà, một cái thị thiếp Vương gia, vào trong vương phủ vài năm lại bị tổng xuất, về sau làm sao sống? Thế đạo này, sợ là ngay cả người nhà cũng không dung các nàng.”

Bích Dao trầm mặc một lát, nói: “Quận chúa, ngài cùng thời điểm trước thật không giống.”

“Như thế nào?” Khanh Trần kỳ quái nói: “Chẳng lẽ bộ dáng ta còn thay đổi?”

Bích Dao đem cửa sổ đóng lại, nói: “Mới gặp ở trên thuyền, quận chúa mặc dù cùng chúng ta giống nhau không có chỗ dựa, lại trí mưu bình tĩnh, có thể từ trong tay ác nhân một đường bảo vệ chúng ta không chịu ủy

khuất, khi đó ta liền biết ngài cùng chúng ta cũng không phải người giống nhau. Ở trước mặt Thất gia, quận chúa một thân ngạo khí không kiêu ngạo không siểm nịnh, tiếng đàn kia ta đến bây giờ nhớ tới còn cảm thấy bất khả tư nghị. Từ An cung gặp chuyện không may, lá gan quận chúa so với chúng ta đều lớn hơn, tâm địa so với chúng ta đều cứng rắn hơn. Nói có chút bất kính, ta có khi đều muốn nói, một nữ nhân sao có thể làm ra chuyện này? Liền đối với Vương gia chúng ta, lạnh như vậy ngạo như vậy, bao nhiêu người sợ hãi, thân là quận chúa trong triều, trong phủ đều có thể cùng hân cùng ngồi cùng ăn, chưa bao giờ tránh lui. Quận chúa làm người quyết đoán, như thế nào hôm nay gặp việc này, tâm liền nhuyễn như vậy?”

Khanh Trần làm như cười cười: “Nếu muốn nhẫn tâm ta cũng có thể, không phải là đuổi hai người thôi sao? Ra phủ này, mắt không thấy tâm tất tịnh. Chính là làm việc cũng cần lương tâm, đến Lăng vương phủ này cũng không phải lỗi của các nàng. Đều là nữ nhân, suy bụng ta ra bụng người, làm sao khó xử nhau?”

Này cũng là đạo lý, Bích Dao lại không thể nói gì, chỉ giận dữ nói: “Vậy người cũng đừng khổ chính mình a.”

Khanh Trần lại cười mà không nói, đứng lên đi đến án thư, tùy tay rút quyển sách, lại vừa lật, lấy ra tờ giấy, mặt trên là một danh sách.

Khanh Trần nhìn lướt qua, ánh mắt dừng lại, lang trung Cố Huyền, là người có thể sử dụng tốt, chỉ tiếc là môn sinh Hứa tướng, lại đầu nhập dưới trướng Cửu hoàng tử, giỏi dùng độc, lần này tất nhiên là khó tránh khỏi liên lụy.

Qua hai tháng, bộ binh nguyên là người của Cửu hoàng tử mười phần đã triệt tám chín phần. Nguyên do sự việc theo vài binh lính Đông Giao quân doanh khởi xướng, ban đêm tuần phòng, không biết là ai nhắc tới chuyện quân lương, đem tấm màn đen trong đó nói cẩn thận. Một truyền mười truyền trăm, không đến mấy ngày mọi người ở trong quân đều biết,

binh sĩ lòng đầy căm phẫn náo loạn lên, Đông Giao doanh gần vạn người trực tiếp ở ngoài cửa Chu Tước tụ quân kháng nghị. Mọi người khiếp sợ, hoảng để trực tiếp đem sự tình phát đến hình bộ, ra lệnh cường chế nghiêm tra.

Tra ra, tự nhiên Hộ bộ chạy không được, một đường dây dài, Dạ Thiên Lăng dùng thủ đoạn lôi đình từng bước ép sát, nhưng lại khiêu ra mấy trăm vạn thiếu hụt. Trong lúc nhất thời quan viên các bộ mỗi người đều cảm thấy bất an, sợ là không ít người nhiều ngày nay ngủ không an ổn.

Sự tình đến nay đã đủ, Khanh Trần nhìn này chữ nhỏ hoa mai xinh đẹp trên giấy viết thư, nghĩ đến đứa nhỏ của Loan Phi đã nhiều ngày nay cũng sắp muốn sinh. Lại không biết Dạ Thiên Hạo nếu biết đứa nhỏ xuất thế, sẽ là cái tâm tình gì, có thể hay không nhìn lại một lần.

Buông xuống tâm sự này đó, quay đầu nói với Bích Dao nói: “Sắp đến mười lăm đi?”

“Vâng, đi độ chùa, mọi thứ đã chuẩn bị.” Bích Dao nói: “Để Tử Viện an ổn, ta may cũng tốt lắm, đỡ phải phiền toái nàng làm.”

Khanh Trần nhìn nói: “Săn sóc như vậy, không biết tương lai ai có phúc khí cưới người đi.”

Bích Dao nhưng lại không cãi lại, chỉ cúi đầu cười, nụ cười lộ ra ngọt ngào, Khanh Trần trong lòng mơ hồ đã biết: “Nếu có người trong lòng, sớm cùng ta nói, bỏ qua lại hối hận.”

“Ai có người trong lòng ?” Bích Dao nói, lại nhỏ giọng ngay cả chính nàng đều nghe không rõ ràng lắm.

Khanh Trần nhìn nàng cười, chuyện trong lòng vừa quên mất lại nổi lên, nụ cười liền ảm đạm đi, chỉ cảm thấy này ngày mùa hè càng ngày càng

chán, trong phòng cũng bức mình: “Ta đi dạo trong vườn một lát, người không cần đi theo ta.”

Bước ra cửa phòng, lại không biết muốn đi đâu, chỉ tại trước nhất trì bích đàm ngừng cước bộ.

Trong Sấu Ngọc viện lưu thủy trăm chuyển, cuối cùng đều tụ ở Vọng Thu hồ, hồ nước trong sáng như gương, xa xa ảnh ngược thiên cao âm đạm, u nhã bình thản làm như có thể tẩy sạch mọi lời nói sắc bén, lòng tràn đầy phàm trần liền rơi xuống vỡ tan.

Khanh Trần cúi người xuống dưới, tại thâm tĩnh hồ nước trông được bóng dáng chính mình, thiết thực như vậy, lại cách ngàn sơn vạn trọng.

Nàng đem ống tay áo vén lên đưa tay xuống nước, ánh mặt trời thấu nước gợn, có chút thánh khiết sáng bóng, bích tử trên cổ tay chiết xạ ánh sáng, phát ra thất sắc linh động. Không có động tĩnh gì, không ai nhảy ra cùng nàng nói chuyện cũng không có cảm giác kỳ quái, Khanh Trần có chút uể oải thu hồi tay, chung quy cần cứu linh lung tề tụ mới được, nàng ngồi ở bên hồ nghĩ.

Làm ướt giày thêu, liền đơn giản đem hài cởi ra quăng đến một bên, ánh mặt trời đem hồ nước phơi nắng ra ấm áp, hai chân thả vào trong nước ôn nhuận mà thoải mái. Không bao lâu liền có con cá nghịch ngợm lại đây đụng chạm một chút, lại lập tức lại nhát gan đào tẩu, chọc Khanh Trần cười.

Nhìn ảnh ngược tự mình lằm bằm lâu bầu, lại đột nhiên bóng dáng cô đơn có thêm một người, chiều cao ngọc lập, thanh sam quang minh, cặp con người trong suốt cùng hồ nước hòa hợp một thể, nước gợn khẽ nhúc nhích, mang theo tia ái ngại lãnh liệt nhàn đạm.

Dạ Thiên Lăng cúi người hỏi: “Sao lại ở đây một mình?”

Khanh Trần đáp: “Nơi này thanh tĩnh.”

Dạ Thiên Lăng nắm chặt tay nàng, cảm thấy lạnh băng, lại nhìn nàng đem chân để trong nước, mi nhíu lại: “Cảm lạnh đấy.” Không thèm phân trần đem nàng bế lên.

Khanh Trần kéo hẳn: “Tứ ca, chàng giúp thiếp ngồi trong chốc lát được không, trong chốc lát thôi.”

Nghe giọng nói của nàng có ý tứ năn nỉ hàm xúc chưa bao giờ xuất hiện, Dạ Thiên Lăng giật mình, nhìn nàng, rồi sau đó gật đầu nói: “Được.” Tìm khối bình thạch, để nàng ngồi trong lòng mình.

Khanh Trần phản thủ ôm Dạ Thiên Lăng, gắt gao ôm hẳn, nhắm mắt lại. Dạ Thiên Lăng trực giác thấy nàng hôm nay có chút không thích hợp, hỏi: “Làm sao vậy?”

Khanh Trần chỉ dựa vào người hẳn, qua một lát buồn buồn ở đầu vai hẳn nói: “Chàng là của ta.”

“Ừ?” Dạ Thiên Lăng đem đầu nàng nâng lên đến: “Cái gì?”

Khanh Trần nhướn mày, phượng mâu nhìn lại: “Chàng là của ta!”

Bạc môi Dạ Thiên Lăng giơ lên độ cong tuyệt đẹp, ánh mắt mang theo chút sùng nịch: “Ai nói không phải?”

Khanh Trần ở theo dõi ánh mắt hẳn, còn thật sự nói: “Ai cũng không được nói không phải, thân của chàng, tâm của chàng, hết thảy của chàng, bao gồm linh hồn của chàng, hết thảy đều là của ta!” Thanh âm thanh nhã, thấp nhu, lại mang theo hương vị kiên quyết chân thật đáng tin.

Dạ Thiên Lăng cho tới bây giờ chưa từng thấy nữ nhân nào cùng hẳn nói chuyện bằng ngữ điệu này, hơi hơi mị mắt, đánh giá người trước mắt: “Như

thế nào, nghĩ chiếm lấy ta?”

Khanh Trần gật đầu tỏ vẻ chính xác: “Cạnh chằm thắp khởi dung người khác ngủ yên, lường tình tương duyệt khởi dung ba người ở giữa. Chàng thú ta, ta gả cho chàng, chàng nếu đi chạm vào người khác, ta liền chạm vào người khác, chàng nếu yêu người khác, ta liền yêu người khác, chàng nếu lại thú người khác, ta cũng gả người khác!”

Ba quang trong mắt Dạ Thiên Lăng sáng ngời, giống như kiếm quang nhiếp nhân: “A? Ta đây lại muốn nhìn, có ai dám đụng vào nữ nhân của ta?”

Khanh Trần từ trong lòng hắc giầy dựa xuống đứng vững, ngoái đầu nhìn lại đối diện hắc: “Chàng bá đạo.”

Dạ Thiên Lăng như trước ngồi ở trên đá, hai tay vòng lên đầu, Khanh Trần lúc này đứng ở trước mặt hắc, chân lộ ra, váy sam ẩm ướt, mái tóc như trước không kiên nhẫn đi vấn búi tóc phiền phức, lả tả vài sợi trước người, làm hắc nhớ lại bộ dáng lần đầu tiên gặp nàng. Đại mi thanh xa, tiền đồng như nước, cúi mắt khi nhu tình nhàn định, nhàn định lại cố tình mang theo một tia quang mang nguyệt hoa, hào quang kia bình tĩnh, có loại thanh ngạo mà thông dong gì đó làm cho hắc cảm thấy khác thường, khác thường không mưu mà hợp.

Từ đó đến nay, nữ nhân này đầy mâu thuẫn, lai lịch không rõ ở, trong lòng hắc hạ cố, chằm rãi, một tia tầm ăn lên tâm của hắc, thẳng đến đáy mắt, trong lòng hắc chỉ dung hạ nàng. Càng chỉ có nàng, đầu lại cảm thấy hết thảy của nàng đều là mê, phảng phất khúc kính thông u, mỗi một chuyển đều sợ hãi than, cả đời này đều có thể làm cho người ta lòng say thần mê.

Đáy mắt Dạ Thiên Lăng dù có hứng thú mang theo mặt cười: “Ta thật đúng là không biết, nguyên lai Vương phi của ta so với ta còn bá đạo hơn.

Có một người như vậy đã đủ, chẳng lẽ còn tự tìm phiền toái, lại đi trêu chọc người khác? Còn nói nữa,” ánh mắt hắc kìa hiểu rõ hết thấy hơi nhắc: “Ta nếu làm được, nàng không phải cũng làm được.”

Đạm ngữ xem thường, Khanh Trần nhin không được cười cười, dùng một chân chạm hồ nước, Dạ Thiên Lăng nâng tay đem nàng đỡ lấy.

Khanh Trần tự nhiên mà vậy nắm tay hắc, bảo trì cân bằng, tính trẻ con nổi lên, đột nhiên dùng mũi chân đem hồ nước hất lên, hướng trên người Dạ Thiên Lăng bắn tung tóe đi.

Bọt nước dưới ánh mặt trời trong suốt tạo thành nửa hình cung, Dạ Thiên Lăng sao lại làm cho nàng thực hiện được tiểu kỹ xảo này, chỉ chột lóe liền làm cho giọt nước mưa đều rơi xuống cái không, hắc ngưỡng mặt nằm xuống đại thạch thuận tay kéo lại, đem Khanh Trần kéo lại đây.

Khanh Trần kêu sợ hãi một tiếng bị Dạ Thiên Lăng vững vàng tiếp vào trong ngực. Ngày hè tảng đá cũng nóng, có dòng nước ấm ở trên lưng thấm qua, Dạ Thiên Lăng thân nhiên nói: “Như thế nào, không tin ta?”

“Không phải.” Khanh Trần chỉ trả lời một chút liền động thân mình: “Chàng sẽ không có thể cho thiếp điểm cảm giác thành tựu a, trốn nhanh như vậy, về sau không cho phép trốn!”

Dạ Thiên Lăng thật sự nhin không được, cười ha hả: “Thú vị, còn không có người nào dám như vậy cùng ta nói chuyện!”

Khanh Trần lườm hắc một cái: “Tự đại cuồng!”

Dạ Thiên Lăng cười nói: “Là nàng quá chậm, lại trách ta quá nhanh, thật đúng là không phân rõ phải trái.”

Khanh Trần bĩu môi nói: “Làm sao có thể trốn nhanh như vậy!”

Dạ Thiên Lăng nói: “Thân thể kinh mạch lần lượt thay đổi liên tiếp, rút giây động rừng, đây là đạo lý đơn giản nhất.”

Khanh Trần tò mò ở trên tảng đá nằm úp sấp, hưởng thụ ấm áp: “Chàng dạy thiếp a.”

Dạ Thiên Lăng nhẹ nhàng đưa tay vỗ về mái tóc như thác nước ánh lên ánh mặt trời của nàng, giống như vuốt ve một con mèo nhỏ dịu ngoan: “Nàng muốn học cái gì?”

Khanh Trần nói: “Tựa như chàng vừa rồi nói a, còn có tài bắn cung này, kiếm pháp này, rất nhiều .”

Dạ Thiên Lăng không khỏi cười nói: “Nàng? Kéo nổi cung, nhắc nổi kiếm sao?”

“Coi thường thiếp.” Khanh Trần nói.

“Thực vất vả.” Dạ Thiên Lăng nói, đưa tay chạm vào những ngón tay dài nhỏ: “Tay này vẫn là đánh đàn tốt hơn. Đi, theo ta đi xem.”

“Xem cái gì?” Khanh Trần một đường theo hắt đi Tứ Học các, vào thư phòng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy trong phòng lẳng lặng đặt một cây đàn cổ, ngay tại lần đầu tiên nàng đi vào Lăng vương phủ Dạ Thiên Lăng nói ở trước cửa sổ.

Khanh Trần có chút ngoài ý muốn, đi đến gần thận xem.

Cầm kia phong cách cổ xưa, thanh lịch công chính, dương đồng viên diện, âm tử thanh thoát, trong thiên địa, âm dương triệu cùng. Cầm trước rộng sau hẹp, rộng sáu tấc, đuôi lục hợp, dài ba thước sáu tấc, tương ứng chu thiên độ, long trì vi bát phong, Phượng trì tứ khí, thân khắc bốn mùa, ngũ huyền như tơ, băng oánh khiết trường, nghiêm nghị lại lộ ra một cổ tiềm tĩnh. Nàng sợ hãi than: “Hảo cầm!”

“Thích không?” Dạ Thiên Lăng nói: “Vốn nói cho người tìm đàn cổ ‘Nhất trì ba’, tìm non nửa năm, mới biết cầm kia do Tịch gia Giang Nam cất chứa, nhân gia yêu như tính mạng thế nào cũng không chịu nhượng lại, cũng không muốn đoạt đồ yêu thích của người khác. Không biết nàng có vừa lòng đàn cổ này không.”

Ngón tay Khanh Trần nhẹ nhàng xẹt qua cầm huyền, như rồng ngâm thấp vòng, giống như Phượng minh uyển chuyển, mang ra một đạo huyền âm réo rắt mượt mà, nàng quả thực yêu thích không buông tay, chỉ cảm thấy cầm này nhất điệu nhất mài đều như khế nhập trong lòng, quả thực chính là vì nàng mà làm. Thở dài: “Thích, rất thích!”

Dạ Thiên Lăng cười nói: “Ta đây không uống phí tâm cân nhắc, chế này cây cầm nho nhỏ không nghĩ so với mang binh đánh giặc còn khó hơn.”

“Chàng làm?” Khanh Trần lại kinh ngạc.

“Sao, không giống?” Khóe miệng Dạ Thiên Lăng đầy ý cười: “Sơ tứ là sinh nhật nàng, cũng là ngày chúng ta gặp mặt lần đầu tiên.”

Nụ cười mang thanh âm như núi cao thanh tuyền, trong suốt động lòng người, hơi hơi lãnh liệt nhàn đạm lộ một tia ánh sáng loá mắt, toàn bộ đem Khanh Trần nhiếp vào, tựa như lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng của hắn, hoàn toàn trầm luân. Khanh Trần nhìn ánh mắt hắn thâm nịch ôn nhu: “Chàng nhưng lại nhớ rõ rõ ràng như vậy?”

Dạ Thiên Lăng cười cười, nói: “Tự nhiên. A, cầm này còn chưa có tên đâu.”

Khanh Trần kéo hắn đi đến án thư, đề bút hơi trầm ngâm, viết nhanh xuống “Chính ngâm” Hai chữ, sau đó nói: Kì sơn chi đồng, chúc này hình hê, băng tuyết chi ti, tuyền này thanh hê. Dạ Thiên Lăng một tay ôm eo nhỏ nàng, một tay đem tay nàng chấp bút cầm lấy, rồi nói tiếp: Lòng lộng chi hồn, đồng tính tình hê, quảng hàn chi thu, vạn cổ thanh hê.

Nhất nhu nhất tuần, nhất bút nhất phong, mặc hương thảo nhiên sa sút ở trên giấy viết thư hoạt như băng trúc mùa xuân, thần lý tùy trung, không mưu mà hợp thanh ngạo tuần xa, phong duệ ám ẩn. Khanh Trần mỉm cười: “Bọn họ đều nói chữ của thiếp giống của chàng.”

Dạ Thiên Lăng nhìn nhìn: “Ừ, so với thời điểm mới gặp tốt hơn nhiều.”

Khanh Trần bị nói đến chuyện trước kia dọa người, không thuận theo nói: “Chàng giễu cợt thiếp, không để ý tới chàng!”

Dạ Thiên Lăng đem nàng gắt gao cầm lấy, nói: “Tốt, vậy nàng đi thôi, ta xem nàng chạy đi đâu.”

Khanh Trần vừa tức giận vừa buồn cười: “Chàng cho là thiếp thật sự đi không được?”

Dạ Thiên Lăng làm như ở bên tai nàng cười khẽ, thảo nhiên lại vạn phần chắc chắn nói: “Nàng đi đến chân trời góc biển, ta cũng đem nàng bắt trở về, cả đời này nhất thế nàng đều đừng nghĩ.”

Khanh Trần ở trong lòng hân an tĩnh lại, sâu kín thở dài: “Lăng, chỉ cần chàng một ngày còn thuộc về thiếp, thiếp sẽ không đi.”

Dạ Thiên Lăng không nói, có chút dăm chiêu chăm chú nhìn nàng thật lâu.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Thiện Ác Đơn Giản Trong Lòng Biết

Độ chùa tiếng chuông rơi xuống thuyền, thuyền liền nghe được rõ ràng, sơn môn phía trước, tuyên khắc hai thạch liên “Trống chiều chuông sớm bình tỉnh thế gian danh lợi khách, kinh thanh phật hiệu gọi hồi khổ hải mộng mê người”. Chủ kiến trúc trong chùa lấy đại phật điện làm trung tâm, theo thứ tự sắp hàng ở đối diện cửa chùa, môn quy hùng vĩ, đều nhịp.

Bình đài quảng trường đại phật điện rộng đến trăm trượng, lấy bạch thạch xây thành, tả hữu các lập một trang gác chuông cao hai trượng, đặt ngàn cân cổ chung, này mỗi ngày tiếng chuông âm truyền tứ phương là từ đó mà đến. Quảng trường tứ phía trừ bỏ bốn đạo thềm đá dẫn ra ngoài, phân bố lấy năm trăm La Hán kim đồng chú chế, trợn mắt dữ tợn, cúi mục nội thủ, các thần thái dị thường khác nhau, trông rất sống động. Quảng trường trung tâm để đặt một đại lư hương, nhiều năm đàn hương không ngừng, tràn ngập khắp cả bên trong chùa, gọi người đến đây liền có cảm giác xuất trần cách thế, đáy lòng tự nhiên yên tĩnh. Các điện khác phủ lấy đại phật điện lấy quảng trường làm trung tâm, ngay ngắn có tứ hướng bát phương phân bố, nói đến khoảng cách, đều có một loại nghiêm cẩn túc mục khí tượng thần thánh.

Tây phương lấy tảng đá lớn xây thành Phật tháp bát giác chín tầng, cao ngất xông ra khỏi núi rừng phía trên, như muốn đâm phá thanh thiên.

Tầng tháp thứ năm, thiết kế hành lang theo thân tháp xoay quanh tới đỉnh tầng, cất chứa một ngàn tám trăm cuốn Kinh Thư mười ba đại trụ trì kính giới đại sư Độ chùa du lịch dị quốc mang về. Bốn tầng dưới để thiết đãi khách, bốn vách tường điêu “Tuyên luân tường”, cũng là luận pháp tinh nghĩa mấy trăm năm qua của Phật giáo các phái, phật hiệu khôn cùng, dẫn

tối bao nhiêu người suy nghĩ, bao nhiêu người giật mình ngộ đạo, bao nhiêu người thâm mê nan phản.

Phía sau tháp, có tầng xá thấp thoáng ở trong núi rừng, đường đá uốn lượn, dần dần thu lại, hai bên vách đá dựa vào thế mà điêu tạc thành chư Phật tượng ngồi, quý phủ thiên thành, làm như từ trước đến nay sinh ra trên vách đá dốc đứng.

Càng đi càng cao, đường chia làm hai, một mặt đi thông cấm viện hoàng gia “Thiên Mẫn tự”, làm đẹp lưng chừng núi một mảnh thanh ngõa điện viện cũng là chỗ đàn dục tử nữ phi tần xuất gia sau khi lịch đại quân chủ vong, cũng địa phương tông nhân giam giữ hoàng tộc chịu tội. Một mặt bên đường mà lên, có viện nhỏ xây dựng giữa thiên nhai, Phật đạo đi hết, trước mắt lại rộng mở trong sáng.

Thượng từng thúy bách, tầng nham thạch làm đẹp, thiền viện trang nghiêm, bồ đề âm lục.

Trong sơn xá hoàng trúc trung, một đạo nguyệt sắc ám vân tố y đem bồ đoàn nhẹ nhàng che khuất, áo khoác tố ngân thiên sa, mấy điểm tế văn đồ xuống tay áo, trường khâm môn lung mà ổn tú cụp xuống, thông dong mà đậm tĩnh.

Bàn tay trắng nõn Khanh Trần chấp chén, nhấp vào miệng nhỏ Độ chùa độc hữu “Tâm” trà, tiêm mi nhện không được nhú lại, như gắn bó với nhau, nhất lữ đưa vào cổ họng hóa làm đau khổ thật lâu không tiêu tan, dư vị lưu lại mang theo chút toan chất, lại một hồi, lại vẫn là quanh thân bất giác có mùi hương thoang thoảng.

Trăm vị dây dưa, tẩm nhập phế phủ, nửa ngày lại nhấp. Thật không hiểu là cái gì chế trà này, nhưng lại đem thất tình lục dục đều chiếm đi.

Kính Giới phương trượng đã gần cửu tuần (90), thọ mi dài cúi, tĩnh tọa ở đối diện Khanh Trần, nếu không phải khi nhìn về phía nàng trong mắt lộ ra

một tia ý cười thâm duệ, cơ hồ sẽ làm người ta cho là một pho tượng đá. “Vương phi mỗi lần uống này trà đều nhúu mảy rất chặt, lại vì sao mỗi lần đều phải uống?” Kính Giới phương trượng mở miệng hỏi.

Khanh Trần đem ly trà thô mộc buồng, trong chén có nước thanh khiết như thế, nếu không có nhất kì nhất thương vài miếng khô diệp di động, chỉ cảm thấy không ở trước mắt. Nàng cười cười: “Phương trượng đã biết trà này khổ thần kỳ, lại vì sao phải chế?”

Kính Giới phương trượng nói: “Lão nạp xem vẻ mặt Vương phi, trà này đâu chỉ là khổ.”

Khanh Trần khước môi khẽ nhếch: “Ngũ vị câu toàn, trà này không thể phẩm.”

Kính Giới phương trượng mặt giãn ra nói: “Trà này vì người nếm thử mà tồn, mọi người thường thường dính môi liền thấy khổ không nói nổi, cho dù uống hết cũng là miễn cưỡng.”

Khanh Trần nói: “Nếu chúng sinh uống được thứ này, còn cần Phật tổ làm chi?”

Kính Giới phương trượng nói: “Chúng sinh giai phật, phật cũng vì phật.”

Khanh Trần cười ngẩng đầu, vãn vài sợi tóc sau cổ vững vàng trầm xuống, sợi tóc ô ti mềm mại như mực, theo cửa nụ cười nàng giật giật: “Ta cùng phương trượng luận phật, đó là tự mình chuốc lấy cực khổ, vốn không phải người tin phật, nói tiếp liền muốn bán bỏ Phật tổ.”

Kính Giới phương trượng nhìn hộp gấm trước mặt, nói: “Vương phi không tin phật lại đi phật chi thiện, nửa năm qua giúp đỡ tứ phương thiện đường Độ chùa, người sống vô số, tín hay không tín, lại có gì quan trọng?”

Lúc này Bích Dao từ bên ngoài tiến vào, ở bên tai Khanh Trần nhẹ giọng nói: “Quận chúa, Tử Viện tỷ tỷ đã trở về, chỉ nói thỉnh quận chúa yên tâm.”

Khanh Trần gật gật đầu, trong mắt có một chút ánh sáng nhạt lạnh nhạt lẳng lẳng, nói với Kính Giới phương trưởng: “Ta cũng không là người lương thiện, có thể cứu người cũng có thể hại người. Còn nữa, cái gọi là thiện đường chính là trị phần ngọn mà thôi, một ngày kia thế gian không cần thiện đường, mới là đại trị.”

Mi dài Kính Giới phương trưởng khẽ nhúc nhích: “Vương phi lòng mang thiên hạ, vẫn tồn từ bi, lão nạp bội phục.”

Khanh Trần lại cười, tiểu nhiên hỏi: “Ngày đó ta thỉnh phương trưởng phân phát cho dân chúng, thiện đường cứu tế chớ để dưỡng người lười biếng không làm việc đàng hoàng, phương trưởng sợ không cho là đúng đi.”

“A di đà Phật!” Kính giới phương trưởng thấp tuyên giọng phật hiệu: “Phật độ chúng sinh, cái gọi là tồn giả đi giả, thiện ác công đạo sao có thể bình luận.”

Khanh Trần mỉm cười: “Thiện ác công đạo tự tại lòng người.” Dứt lời đứng lên: “Quấy rầy phương trưởng thanh tu, Khanh Trần nên cáo từ. Phương trưởng ‘Tâm trà’ lần sau lại đến còn muốn quấy rầy một chén.”

Kính Giới phương trưởng mỉm cười, tiễn khách.

Khanh Trần một đường đi chậm chậm, đi ra khỏi sơn môn, quay đầu nhìn thiện khách lên núi cầu phúc cầu kinh, đại phật điện thích ca mâu ni thật lớn từ xa có thể thấy được, lưu kim màu đậm trang nghiêm túc mục, thâm diêm phi các hạ lượn lơ ở sau khói nhẹ.

Phật độ chúng sinh, lại cố tình độ không được nàng, hoặc là, nàng sớm vượt qua phạm vi thần linh quản hạt tam giới thế gian này đi. Khanh Trần

cười khê, phiêu nhiên hưởng sơn hạ mà đi, cầu phật không bằng cầu mình, nề hà thế đau khổ cố chấp, bỏ gần cầu xa, khó trách phật luôn cúi mắt cười yếu ớt, tỉnh mà không nói.

Kinh thành hùng cứ thượng du Đại Chính giang, bắc bình Kì Sơn, tây ứng Hàm Cốc, lần lượt thay đổi mà thành Bảo Lộc sơn mạch ôm lấy toàn bình nguyên, đông du Lộc giang, nam hệ Dịch Thủy, hai con sông từ kinh giao mà hồi thành Sở Yến giang lưu quán ở giữa, một đường đổ ra có chi lưu thủy từ Độ chùa mà qua hồi chuyển hướng tây, như thế vùng ven sông chảy ngược lại mà lên liền đủ để thuyền nhập kinh thành.

Sở Yến giang rộng rãi, mặt sông càng đi càng lặng, dần dần con thuyền như đứng yên, trên phố hai bờ sông thịnh thiết duy trướng, diêm vũ như một, có phồn hoa lâu các, thương nhân như mây.

Thuận gió mà lên, thuyền đi vững vàng, Khanh Trần ở khoang thuyền ngồi một lát, liền đứng dậy đi ra đầu thuyền. Gió trên sông mạnh mẽ, thổi quần áo nàng phiêu diêu, bạch giang như luyện, xa xa có thể nhìn đến chân trời mênh mang, giống như một đường.

Mặc dù không tính là xa, nhưng cũng gần nửa ngày thủy trình, Thục thủy hồi nhập Sở Yến giang, qua ba mươi sáu phường mà trực tiếp tiến vào thượng cửu phường, thuyền đến nơi này, liền dần dần cùng với các nơi khác hiện ra bất đồng. Trong kiến trúc thiếu tiểu kiều lưu thủy phong tư kiều diễm, lại hơn vài phần đoan chính thanh nhã trang văn. Ngã tư đường rộng lớn hai bên đều là lầu các cao vĩ, vương công phủ đệ, thỉnh thoảng nhìn thấy sĩ tộc đệ tử phóng ngựa trì nhạc, nam tử cùng nữ tử cười duyên lần lượt thay đổi, tuyệt trần mà đi.

Khanh Trần tựa vào đầu thuyền, dọc theo bờ sông xa ngắm phong cảnh, đột nhiên cảm thấy có người nhìn chăm chăm nàng, vừa quay đầu lại, trên cây cầu trước mặt, đang có người ghìm ngựa đứng lặng, nhìn lên thuyền. Phần đông thị vệ ủng phí sau, một người mặc giáp bạc, thân người thon dài,

tà dương phản xạ đến có chút chói mắt, cơ hồ thấy không rõ là người phương nào.

Nhưng Khanh Trần rất rõ ràng cảm giác được ánh mắt kia, yêu mỹ mà tà khí mười phần, không hề chớp mắt nhìn nàng, cái loại này ánh mắt đầy tính xâm lược mười phần như bóng với hình, cơ hồ muốn đem nàng cắn nuốt.

Dạ Thiên Minh, đạm mi nàng khẽ nhếch, cũng ngưng mắt nhìn lại, trong ánh mắt ẩn ba phần thương hại.

Không biết vì sao, mị mâu kia luôn cất dấu thứ lắm, nùng ấm giống như có thể thần nhiên mọi việc. Trầm trọng nóng cháy cùng thâm chúc làm nàng không muốn nhìn, chán ghét sau cũng dâng lên sâu đậm.

Người trên cầu thấy Dạ Thiên Minh dừng ngựa giữa đường, chỉ có thể xu tị tránh sang một bên. Thị vệ bên cạnh Dạ Thiên Minh cũng có người xa xa nhìn thấy phong tư Khanh Trần nhất thời xuất thần, lại nghe Dạ Thiên Minh lớn tiếng quát lớn: “Ghìm ngựa cúi đầu, lại có người rình coi Vương phi lập trăm không tha!” Hài vội vàng thu nhiếp tinh thần, không dám lên tiếng.

Thuyền chậm rãi xuyên qua vòm cầu vùng ven sông đi trước, đem “Cầu Hạ Mã” Ba chữ to để phía sau.

Cầu Hạ Mã, Khanh Trần hơi hơi thở dài, Đông Giao binh doanh tự kết phản nháo làm cho Dạ Thiên Minh ở trong mắt hoàng đế tín nhiệm mất hết, thân tín trong triều lần lượt bị tra rõ bãi miễn, không biết hãn giờ này khắc này lại là dạng tâm tình gì?

Thuyền đi xa dần, Dạ Thiên Minh cùng Khanh Trần ánh mắt cũng đồng thời biến mất, nhưng Khanh Trần biết hãn vẫn như cũ đang nhìn mình, nàng đem ánh mắt chuyển về chân trời, ánh tà dương đưa tình, đã gần đến hoàng hôn.

Hoặc là nhân nhìn thấy Dạ Thiên Minh, tự nhiên lại nghĩ tới Loan Phi, hai ngày trước Loan Phi thuận lợi sinh hạ một bé trai, mẫu tử bình an. Làm mẫu thân nàng xem ra vẻ mặt nàng so với trước kia hơn vài phần ôn nhu, nhưng Khanh Trần ẩn ẩn cảm giác lòng của nàng để có cái gì như trước thâm triền ở nơi nào, ánh mắt kia tích tụ thường thường xuyên thấu ngoài cửa sổ nhìn về phía như bóc ra thế giới, càng mang theo một tia quyết tuyệt.

Thuyền ở bến tàu nhẹ dựa vào, Khanh Trần cầm tay Bích Dao bước lên, lại nghe có người kêu một tiếng: “Khanh Trần!”

Khanh Trần quay đầu nhìn lại, trưởng tử Phượng tộc Phượng Kinh Thư tiếp đón nàng. Liền đứng lại cười cười, nói: “Đại ca.”

Phượng Kinh Thư xoay người xuống ngựa, cúi người được hành tôn ti chi lễ. Khanh Trần hỏi: “Mẫu thân thân thể thế nào?”

Phượng Kinh Thư nói: “Rất tốt, nếu nhớ mong, sao lâu như vậy cũng không về nhà nhìn xem?”

Khanh Trần nghe xong hai chữ “Về nhà”, đáy lòng đột nhiên xẹt qua một trận lo lắng, giống như ảo giác, ổn ổn tâm thần nói: “Ngày khác ta sẽ trở về.”

Phượng Kinh Thư nhìn nàng nói: “Ta biết ngươi từ nhỏ chưa ở nhà, khó tránh khỏi mới lạ, cho nên mới cần thường đi lại mới phải. Tứ gia trong triều nhiều việc, lại không thể cả ngày cùng ngươi, nếu vô sự liền đến cùng mẫu thân trò chuyện.”

Khanh Trần đáp ứng gật đầu, nghĩ nghĩ nói: “Đại ca.....” Dứt lời lược giương mắt nhìn người hầu bên người Phượng Kinh Thư.

Phượng Kinh Thư hiểu ý, quay đầu nói: “Các người lui đi.” Cùng Khanh Trần chậm rãi đi dạo.

Đi vài bước, Khanh Trần hỏi: “Phụ thân gần nhất còn cùng Cửu vương phủ có lui tới?”

Phượng Kinh Thư hơi lặng, không nghĩ nàng hỏi chuyện này, chần chờ: “Phụ thân tác chủ, ta cũng cũng không rõ ràng.”

Khanh Trần dung nhan nhạt nhẽo, ánh mắt trong suốt, hướng nước sông mênh mông cuộn cuộn nhìn lại, khinh đào chụp ngạn, mộ dương xuống vài phần êm đềm vững vàng, “Không chỉ là chuyện của phụ thân, ta nói Phượng gia chúng ta.”

“Chúng ta” Hai chữ hơi hơi tăng thêm âm lượng, làm Phượng Kinh Thư ngẩng đầu nhìn nàng.

Ánh mắt lạc là chỗ là nước gợn ngọc dung, bên ngoài lộ ra tiềm tĩnh, Khanh Trần ngoái đầu nhìn lại cười cười: “Đại ca không muốn nói, ta cũng không hỏi. Chỉ thỉnh chuyển cho cho phụ thân một câu, làm đoạn không tốt tất chịu loạn này, thỉnh phụ thân tốc quyết.”

Phượng Kinh Thư nghe vậy cảm thấy có chút kinh nghi, hỏi: “Muội muội sao nói lời ấy?”

Khanh Trần dừng bước, ánh mắt khinh dương, nay có quan hệ này, nàng cũng muốn che chở Phượng gia mới được: “Trong triều tình thế nói vậy phụ thân cùng đại ca đều so với ta rõ ràng hơn, không cần ta nhiều lời. Thỉnh thay ta ân cần thăm hỏi mẫu thân, có thời gian ta cùng Tứ gia nhất tịnh hồi phủ.”

Phượng Kinh Thư còn muốn hỏi lại, Khanh Trần cũng đã trở lại, ngọc dung thanh lệ thoát tục im lặng mờ mịt, làm Phượng Kinh Thư sững sờ đương trường, thẳng đến khi tấm lưng Khanh Trần biến mất ở trong tầm mắt, hắn mới đột nhiên tỉnh ngộ, trở lại lên ngựa đi tướng phủ.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Chỉ Duyên Khi Trước Xem Như Ngăn

Giữa hè dương quang chiếu vào phía trên triều phục thâm hắc, cuồn cuộn tăng nhiệt độ, khảm ti ngân tuyến lóe khinh quang, nhoáng lên một cái cùng bạch ngọc long giai chói mắt lẫn qua, Dạ Thiên Lăng bước ra cửa cung, lại nghe phía sau có người kêu lên: “Tứ gia.”

Nhìn lại, là hình bộ Thượng Thư Ngô Khởi Quân, gật gật đầu nói: “Về nha môn?”

Ngô Khởi Quân hít một hơi thật sâu, ngay thẳng trên mặt hơi động: “Đã nhiều ngày bên trong Hình bộ thực loạn.” Là loạn a, có quan viên vào đại lao Hình bộ, mang theo bao nhiêu hỏi thăm cầu tình, thậm chí áp chế, trợn mắt nhắm mắt lộ vẻ một tầng tầng quan hệ nhân hòa, đều ở trên mặt kia cũ kỹ cùng khắc nghiệt ẩn sâu.

Dạ Thiên Lăng mày kiếm nhẹ nâng, ánh mắt xa xa nhìn ra ngoài: “Sợ cũng không rồi loạn mấy ngày nữa.”

Ngô Khởi Quân nghe vậy hơi giật mình: “Tứ gia không tính tra xét?” Bộ binh bộ Hộ hai nơi liên lụy tham quan ô lại, mất bao nhiêu gian khổ chẳng lẽ nhưng lại muốn dừng tay vào lúc này?

Khóe miệng nhẹ cười, trong mắt Dạ Thiên Lăng thanh lãnh: “Tra, ai nói không tra?”

Phàm là có từng bước liền tra từng bước, có một liền làm một. Chỉ sợ.....” Mi tâm hơi nhú, ánh mắt lại cũng lộ ra vài phần không cam lòng đến: “Đến yếu điểm Hoàng Thượng mới thôi.”

Ngô Khởi Quân đã nhiều ngày tra án, trên triều đình nhưng lại thực lộ ra tình thế như vậy. Thiên ti vạn lữ quan hệ, nếu thật tra rõ, từ hoàng thân quốc thích cho tới văn võ cả triều đó là tràng đại biến động, hoàng đế lớn tuổi cầu ổn, sợ là sẽ không rầm rộ vấn tội.

Hắn ngẩng đầu đón nhận kiêu dương chói mắt kia, thanh lại trị, chuyện tình mưu tính nhiều năm một khắc cuối cùng lại không thể thành, vị Vương gia trước mắt này góc cạnh rõ ràng, sườn mặt lộ ra phân lãnh duệ, làm như kiên định cương nghị không thể dao động. Hắn trình trọng vái chào, thanh âm trầm thấp lại chắc chắn: “Khởi Quân tùy tùng Tứ gia, luôn luôn có một ngày làm cả triều giai thanh, tham lại không chỗ dung thân.”

Dạ Thiên Lăng trên mặt trầm định như trước, chỉ nói thanh: “Tốt.” Lại nhìn hắn một cái nói: “Cho hình phạt cần châm chước, lấy việc làm được đúng mực, trong miệng nhóm ác quan Ngự Sử này cũng không phải cái thanh danh tốt gì.” Ngự khí mang chút bạc trách, nhưng lại cảnh tỉnh.

Ngô Khởi Quân nghiêm mặt nói: “Vi thần đã biết.”

Dạ Thiên Lăng gật đầu, tiếp nhận cương ngựa từ tay Tề, lên ngựa rời đi. Lại gặp phải Trạm vương cũng từ Đồng Văn môn đi ra, gặp được Dạ Thiên Lăng hơi hơi ghìm ngựa, đáy mắt cười ôn nhã: “Tứ ca mấy ngày gần đây vất vả!”

Dạ Thiên Lăng ánh mắt vừa nâng, không nước gợn ần cổ ngạo ngễ tự nhiên: “Như nhau.”

Kiêu dương như ở trong mắt Dạ Thiên Trạm tràn ra sáng bóng, càng làm khuôn mặt thêm tuần tú: “Ta đi trước một bước, ngày khác cùng Tứ ca đi Thượng Lâm uyển đi săn.”

“Được.” Dạ Thiên Lăng thân nhiên nói, đề cương xoay người về Lăng vương phủ. Dạ Thiên Trạm cũng cương, lại cùng Dạ Thiên Lăng phi theo hướng ngược lại.

Dương quang chói mắt, sáng quắc sái diệu kim bích quỳnh vũ, che lấp hết thảy.

Trước cửa Lăng vương phủ, một người hầu vội vàng chạy ra, nhanh cấp. Dạ Thiên Lăng vừa nhắc dừng, Tề quát: “Hoảng chạy cái gì, chạy đi đâu?”

Người hầu kia thấy Dạ Thiên Lăng, vội quỳ xuống đáp lời: “Tứ gia thứ tội, Bạch phu nhân sai tiểu nhân nhanh đi thỉnh Trương y thị, chạy nóng nảy nhưng lại không thấy Tứ gia.”

Dạ Thiên Lăng dấy mắt vừa động, xoay người xuống ngựa: “Ai làm sao?”

“Trong phủ chưa nói.”

Trương y thị là xưa nay cho nữ quyến vương phủ chẩn bệnh, Dạ Thiên Lăng trong lòng hơi hơi bất an, nhớ thương Khanh Trần, nhập phủ liền hướng Sấu Ngọc viện đi.

Sấu Ngọc viện thủy sắc yên tĩnh, mấy người đang vẩy nước quét nhà ngoài viện, Khanh Trần cũng không ở đây, cũng không có người biết đi nơi nào.

Dạ Thiên Lăng quay đầu xếp hợp lý nói: “Đi tìm Ngô tổng quản hoặc Bạch phu nhân lại đây.”

Tề đáp ứng đi ra ngoài, bất quá một lát sau, tổng quản nội thị Lăng vương phủ Ngô Chi liền xuất hiện ở trước mặt Dạ Thiên Lăng, Dạ Thiên Lăng hỏi: “Vương phi đâu?”

Ngô Chi khoanh tay đáp: “Hồi Tứ gia, Vương phi ở tư viên chỗ hai vị phu nhân.”

Dạ Thiên Lăng ngoài ý muốn, nói: “Vương phi không việc gì?”

“Không việc gì.”

“Co chuyện gì thỉnh Trương y thị?”

“Thiên Như phu nhân..... Treo cổ tự tử.”

“Cái gì?” Dạ Thiên Lăng nghe vậy sửng sốt, Ngô Chi thấp giọng nói: “Tứ gia hôm qua phân phó đem hai vị phu nhân đưa đi biệt viện, hôm nay khi sai người đi thỉnh Thiên Như phu nhân liền thấy phu nhân làm chuyện nông cạn. May mắn phát hiện kịp, Vương phi ở đó lấy kim khâu thi cứu.”

“Vương phi nói như thế nào?”

“Cái gì cũng chưa nói.”

“Người đi xuống đi, Trương y thị đến đây hảo hảo chẩn trị.” Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói.

Ngô Chi dò xét sắc mặt Dạ Thiên Lăng, cực lạnh, như cao phong trùng điệp, thờ ơ. Hắn cung kính khom người, rời khỏi Sáu Ngọc viện, suy tư một chút vẫn là hướng tư viên đi, đã thấy Bạch phu nhân dấu môn đi ra lắc lắc đầu.

“Như thế nào, cứu không được?” Ngô Chi tâm lý trầm xuống, hỏi.

“Người là đã cứu được.” Bạch phu nhân nhìn thoáng qua trong phòng. Ngô Chi mơ hồ nghe được có người khóc nói: “Vương phi, Thiên Như không dám cầu xa, chỉ cầu có thể ở lại trong phủ, cầu Vương phi đừng trục ta xuất phủ.”

Trong lúc nhất thời trong phòng tựa hồ chỉ có thanh âm Thiên Như nức nở, Ngô Chi nhẹ giọng nói: “Lại nói tiếp, Vương phi cũng không giống người so đo.”

Bạch phu nhân vén tóc mai, chỉ khó hiểu nói: “Vương phi mới vừa rồi cùng hai vị phu nhân nói, trước kia các người là thân bất do kỷ, hiện tại đường đi có thể tự chọn, phải đi hay lưu lại cũng tự nói ra. Ai! Nữ nhân trong vương phủ ai còn tùy vào ý mình?”

Ngô Chi cũng kinh ngạc, lắc đầu nói: “Ta nghĩ không hẳn .”

“Cũng hiểu được .” Bạch phu nhân thở phào nhẹ nhõm: “Tứ gia đối với Vương phi chúng ta là tâm can bảo bối.” Nói xong khóe mắt lại mang theo tia cười, ai có thể nghĩ đến sẽ có người như vậy đâu?

Hai người ngẫm hiểu, đồng thời nhìn vào trong phòng. Qua hồi lâu, một cái thanh âm thấp uyển thản nhiên nói: “Chính người nguyện ý ở lại Lăng vương phủ, ai cũng sẽ không đuổi người đi. Nhưng tính mạng trân quý, sau này không cần dùng loại biện pháp này hèn hạ chính mình. Thứ nhất, người nếu chết, chỉ có người để ý người mới có thể thương tâm, nếu không chính là không công chịu chết. Thứ hai, người nếu thật sự thích Tứ gia, sẽ không vì hân ngẫm lại? Việc trong triều đã đủ hân phí công, này không phải thêm loạn? Thứ ba, người không làm thất vọng công sinh dưỡng của cha mẹ người sao? Nếu nghĩ ở lại bên người Tứ gia, phải làm cho chính mình xứng đáng với hân.”

Thiên Như kia mềm mại, mang theo thanh âm buồn bã nói: “Thiên Như cái gì cũng không nghĩ, Thiên Như có thể vĩnh viễn không để Vương gia thấy mình, chỉ cầu Vương phi đừng đuổi ta đi.”

Sâu đậm một tia thở dài, thanh âm thanh nhã kia lại nói: “Nghỉ cho khỏe đi. Viết Vận, người theo ta đi.”

Cửa vang một tiếng nhỏ, Khanh Trần mang theo Bích Dao cùng Viết Vận đi ra. Thấy Bạch phu nhân cùng Ngô tổng quản đều ở đây, đứng lại nói: “Bạch cô cô, sai người chiếu khán bên này, đừng bỏ rơi.”

Bạch phu nhân đáp ứng , Khanh Trần quay đầu hỏi Viết Vận: “Người tính khi nào thì đi?”

Viết Vận liễm mi đáp:“Đều Vương phi tác chủ.”

Khanh Trần không nói, nhú mi nhìn nàng. Viết Vận sững sốt, nhất thời tỉnh ngộ, muốn gì tự nói a, nàng có chút kích động, nói nói:“Viết Vận nghĩ chờ..... Chờ Thiên Như tử tử thân mình tốt lên lại đi.”

Khanh Trần mỉm cười, gật đầu nói: “Tốt, cần cái gì liền tìm Bạch phu nhân, Mục Nguyên đường nơi đó ta sẽ đưa thư qua.” Nghĩ nghĩ, lại cầm châm mạ vàng trong tay đưa cho nàng: “Này tặng cho người, người nhận được huyệt vị thực chuẩn, hảo hảo học.”

Viết Vận nâng hai tay tiếp nhận kim khâu, nhưng lại như là ở trong mộng. Y quán lớn nhất Thiên triều, có danh y tốt nhất, Mục Nguyên đường khai y khoa chiêu đệ tử, là nam nữ đều có thể nhập học a, chẳng lẽ nàng thật sự cũng có thể đi học y thuật sao? Viết Vận ngẩng đầu, chính thấy phượng mâu trong suốt kia, thu thủy liễm diễm, tiềm tĩnh lý mang theo tia cổ vũ, làm như nhìn thấu lòng của nàng,“Có thể vào y khoa hay không còn muốn xem bản lĩnh của người, Mục Nguyên đường cũng không thu người vô dụng. Quay đầu ta gọi Bích Dao cho người đưa mấy bản sách thuốc lại đây: “Nếu có cái gì không hiểu có thể tùy thời tới hỏi ta.”

Viết Vận cúi người bái đi xuống, giọng điệu ghen ngào:“Đa tạ Vương phi!”

Khanh Trần đem nàng nâng dậy: “Nếu tuyển trúng, về sau còn chịu khổ nhiều, đến lúc đó đừng vì hôm nay mà hối hận.”

“Viết Vận tuyệt không sẽ hối hận.” Một tiếng kiên quyết trả lời, làm như tràn ngập hi vọng, làm Bạch phu nhân ở một bên nhìn mà nghi hoặc, trước mắt này thanh mâu diệu ngoan thủy hạnh đúng là sáng ngời chưa bao giờ

từng có, nàng không thể không thừa nhận Viết Vận lúc này, là nàng gặp qua một khắc xinh đẹp nhất.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Loạn Sinh Xuân Sắc Bản Vô Tình

Dạ Thiên Lăng khoanh tay đứng trước cửa sổ, nhìn nhà thủy tạ xa xa hạnh hoàng sa mạn bị gió nhẹ thổi bay lên, kim tuyến thêu thành tế văn chạy nhẹ như mây, hồ quang liễm diễm.

Tâm tư vẫn không từ trên triều đình thượng thu hồi, giây lát lại muốn đi qua. Ân gia, ở Hộ bộ rễ cắm thâm hậu, ngàn tầng vạn tầng kín không kẽ hở. Thiếu huyệt thoát nhìn tra thuận buồn xuôi gió, hộ bộ Thượng Thư Ân Giam Chính, cũng là huynh trưởng ruột thịt của Ân hoàng hậu, mọi chuyện đều làm chu toàn, lại không có một việc dư thừa. Vây cánh Cửu hoàng tử nhất nhất xuống ngựa, bất quá Trạm vương cũng vui vẻ nhìn thấy tình hình này, biết thời biết thế thuận theo.

Lúc đầu mãnh liệt ba đào nay hóa làm tế thủy hoãn lưu, mặc dù là vài quan viên bị tập kích bất ngờ không kịp phòng bị bị đánh nhốt vào đại lao cũng có đủ loại tình huống kéo dài không giải quyết được gì, huống chi hoàng đế lúc này không còn tâm muốn làm. Trạm vương phía sau theo Ân gia đến Cận gia, quý tộc quyền khuynh trăm năm, hoàng đế muốn động bọn họ cũng phải châm chước vạn phần, một chút không tốt, đó là cục diện tiến thoái lưỡng nan.

Dạ Thiên Lăng đáy mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo, khí hạ kia xơ xác tiêu điều là vì ai đó quyết đoán mà hiển hiện ra thâm trầm cùng lợi hại, làm như có thể giết người trong vô hình. Thần sắc lạnh như băng khi nâng mắt lại chột tắt, có chút ngọt ngào nhìn Khanh Trần dọc theo nhà thủy tạ lẳng lẳng đi tới, đám trúc sau hành lang đổ bóng sau nàng thanh xa khúc chiết, gấp khúc trong hồ, giống như một bức họa cuộn tròn.

Ở thời điểm Dạ Thiên Lăng nhìn về phía nàng, Khanh Trần làm như vô tình nâng mắt, tiềm tĩnh một tia tinh quang vi duệ, như nước, sâu kín nhoáng lên một cái, xẹt qua vài tia mềm mại trong suốt như hồ thu.

“Không tới xem?” Khanh Trần vuốt lựa mỏng bay bay đi đến bên người Dạ Thiên Lăng, hỏi.

“Không cần .” Dạ Thiên Lăng cũng không thèm để ý nói.

“Thiếp đây liền làm chủ. Viết Vận thích y thuật, chính nàng cũng có chút biết hiểu, nàng muốn đi Mục Nguyên Đường học y, qua vài ngày liền đưa nàng đi. Thiên Như vẫn ở lại trong phủ, liền như trước ở Tư viên đi.” Khanh Trần xoay người ngồi xuống trước gương đồng, ho nhẹ một tiếng nói.

Dạ Thiên Lăng cúi mắt nhìn nàng, tình tứ quan tâm dừng ở đáy mắt, nhẹ nhàng đưa tay xoa lưng nàng: “Vì sao?”

Hắn trong lòng bàn tay ấm áp yêu thương thuận phủ làm cho suy nghĩ trệ buồn trong lòng hoãn rất nhiều, gương đồng mờ lung đạm quang ánh lên sườn nhan thanh lệ của Khanh Trần, nàng chậm rãi nói: “Thiên Như nói với thiếp, nàng đến Lăng vương phủ bốn năm mười một tháng hai mươi lăm ngày, chàng chừng nào thì đi qua nơi đó, mặc quần áo gì, nói cái gì, nàng mỗi lần đều nhớ rõ ràng. Nàng nói nàng biết chàng không thuộc về nàng, nhưng nàng có thể nhớ cả đời, trong lòng nàng có chàng, không thể quên được, chỉ có chàng. Đối với một nữ nhân lấy chết uy hiếp, thiếp phiền chán, một nữ nhân khóc cầu ở trước mặt thiếp như vậy, thiếp cũng không thích, nhưng thiếp cũng vô pháp cự tuyệt thỉnh cầu: Nàng có thể không cho chàng nhìn thấy nàng, chỉ cầu ở lại trong phủ này.” Khanh Trần hơi nhíu đôi mi thanh tú đem Dạ Thiên Lăng đánh giá thật sâu: “Thiếp còn không biết phu quân của thiếp có sức quyến rũ như vậy. Nàng ta nguyện ý ở lại trong phủ, cũng sẽ không muốn đến biệt viện.”

Dạ Thiên Lăng lẳng lặng nhìn lại nàng, khóe môi nhẹ cười: “Nàng đã nói lưỡng tình tương duyệt khởi dung ba người.”

Khanh Trần thật sâu cười: “Cho nên, chàng liền đem các nàng tiễn bước? Nhưng dù vậy cũng vô pháp đem sự tình lúc trước lau sạch, nhị tình di kiên, dù có ngàn giả trăm giả cũng không di nổi, thiếp cần gì phải để ý chàng từng có thiên kiều bá mị muôn hồng nghìn tía, chỉ cần từ đó về sau chàng chỉ thuộc về một mình thiếp.”

“Ở trong mắt ta, nàng đã là thiên kiều bá mị muôn hồng nghìn tía.” Dạ Thiên Lăng nhẹ nhàng dọc theo tai nàng mơn trớn, nói cực nhẹ, thậm chí mang theo một không chút để ý, giống như một đạo thanh tuyến lãnh liệt hơi đối, xẹt qua nội tâm.

Khanh Trần quay đầu quẩn rũ cười, dung nhan thản nhiên choáng váng, ở trong trung tâm hắc đồng Dạ Thiên Lăng chiếu ra một chút màu hồng phấn nhè nhẹ .

Dạ Thiên Lăng đem tóc mai nàng bắt được, ngón tay ở cổ tay nàng xoa xoa xuyên băng lam tinh trong sáng: “Vì sao đeo theo thứ này?”

Bàn tay Khanh Trần trắng nõn cụp xuống, đem xuyên băng lam tinh từ trên cổ tay cởi xuống, bắt tại đầu ngón tay Dạ Thiên Lăng quơ quơ: “Lam Hải bảo thạch, hàm chứa băng, phong, thủy, hỏa, tứ đại nguyên tố, có lực lượng cường đại trị liệu tinh lọc cùng linh thông, là thủy tinh có hiệu quả trị liệu tốt nhất, hơn nữa nói với ứng nhân thể hầu luân. Sáng sớm yết hầu không thoải mái, liền tùy tay đeo vào.”

Dạ Thiên Lăng giật mình, làm như xuất hồ ý liệu, trầm giọng nói: “Đây cũng là trân bảo Ân thị, tín vật Trạm Vương phi.”

Khanh Trần không nghĩ hắn cũng biết vật ấy tồn tại, hơi hơi cúi đầu, lại đột nhiên lại dương mắt nhìn hắn, sáng sủa cười nói: “Chàng đang ghen?”

Đầu ngón tay Dạ Thiên Lăng khẽ buông lỏng, băng lam tinh hạ xuống trên bàn gỗ hoa lê, hần thuận thế đem cái cầm khéo léo của Khanh Trần nhẹ nhàng nắm, vẫn như cũ dùng thanh âm trầm thấp không chút để ý nói: “Phải thì thế nào?”

Trên mặt Khanh Trần lộ ra tia giảo hoạt tiểu hồ ly, làm như cực kỳ đặc ý, nhẹ cười, nàng đem xuyên Hắc Diệu thạch trên cổ tay Dạ Thiên Lăng câu lại: “Chàng đem thứ này cho thiếp, thiếp về sau thấy cũng sẽ không mang băng lam tinh này.”

Dạ Thiên Lăng phản thủ cầm tay nàng: “Nàng đối với chuỗi hạt này cảm thấy hứng thú?”

Thanh lãnh như bình thường, đôi mắt sâu không thấy đáy lại xẹt qua lòng người chút u quang, thâm duệ tìm tòi nghiên cứu như vậy, làm Khanh Trần không khỏi cúi mắt lánh đi. “Thiếp có sao?” Nàng thề thốt phủ nhận.

“Nàng đã không phải lần đầu tiên nhìn thứ này ngẩn người.”

“Thiếp thích.” Khanh Trần nói, lại không có nghe đến Dạ Thiên Lăng nói chuyện, vừa nhấc đầu, thấy hần chỉ lẳng lặng nhìn mình, không nói được một lời.

Khanh Trần quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, ánh mắt kia như lòng hồ sâu thẳm, lung linh một tầng khinh sầu.

Nhẹ nhàng nhú mi, cơ hồ tạo nên một tia dấu vết ở mi tâm, lại làm Dạ Thiên Lăng nhìn rõ ràng như thế, chỗ sâu nơi đáy lòng cứng lại, phong duệ trong mắt không khỏi liên đới thành thân nhiên nhu mẫn.

“Không muốn nói có thể không nói.” Cách một lúc lâu, thanh âm Dạ Thiên Lăng trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên ở bên tai: “Bất quá nghĩ thích cái gì liền trực tiếp nói cho ta biết.” Hần đem xuyên hắc diệu thạch kia đưa cho Khanh Trần: “Đặt ở chỗ nàng cũng giống nhau.”

Ai ngờ Khanh Trần lại lắc đầu: “Thiếp không nghĩ muốn.” Dạ Thiên Lăng hơi hơi kinh ngạc, Khanh Trần lại nói: “Ít nhất bây giờ còn không nghĩ muốn, đặt ở chỗ chàng cũng giống nhau.”

Dạ Thiên Lăng khẽ thở dài, Khanh Trần lại khẽ mỉm cười, ở trước gương ngời thẳng, đưa tay tháo Vân Văn kiếm, sợi tóc như bọc, rơi trên bạch y, hắc bạch phân minh.

Dạ Thiên Lăng phù ở đầu vai nàng, tay thuận thế tiếp nhận lược gỗ đàn mộc trầm hương, thay nàng chải vuốt sợi tóc dài, sợi tóc mang theo mùi thơm ngát như có như không lả tả chảy xuống trên ngón tay hắc, loại ôn lạnh này cảm giác dị thường quen thuộc, mơ hồ ở nơi sâu nhất trong linh hồn nhiều năm trước liền có cảnh tượng như thế, một tia xẹt qua, xa chừng cửu viễn mà số mệnh dây dưa.

“Khanh Trần.” Dạ Thiên Lăng nhìn đậm ảnh thành đôi trong gương: “Chúng ta có phải hay không, qua như vậy thật lâu ?”

Gương đồng ánh lên tia sáng nhạt, ánh lên lưu luyến nhu tình như nước, Khanh Trần gương miệng cười: “Vâng, thật lâu.” Nàng thật sự nói.

Nghe lời trả lời này pha chút ngốc nghếch, bạc môi tuyệt đẹp Dạ Thiên Lăng giãn ra giờ lên, cả người làm như lâm vào một tầng ôn nhu, lại nghe đến tiếng đập cửa lại khôi phục bộ dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng khi trước.

Bích Dao bưng chén canh La Hán quế chi tiến vào, nhìn thấy Dạ Thiên Lăng đã ở đây, hơi hơi bĩu môi: “Tứ gia.”

Dạ Thiên Lăng quay đầu liếc mắt nhìn Khanh Trần một cái, nói: “Hào hảo nghỉ tạm.”

Khanh Trần gật đầu, đợi hắc xuất môn mới chậm rãi uống canh La Hán quế chi, Bích Dao thấy nàng không nói lời nào, rốt cục nhịn không được

hỏi: “Quận chúa, Tứ gia nói thế nào?”

Khanh Trần nhìn nàng một cái: “Hiện tại nhưng lại lại cho Tứ gia sắc mặt nhìn?”

Bích Dao dò xét ngoài cửa: “Ta nào dám a.”

“Còn nói không dám?” Thanh đạm, lại hơi trầm xuống.

Bích Dao cắn môi, mặc dù trong lòng đối với Dạ Thiên Lăng có chút oán thù, lại nghiêm nghị nói: “Bích Dao biết sai rồi.”

Khanh Trần mỉm cười, lấy tay ôm chén canh ấm áp: “Trong phủ dù sao cũng có quy củ, trăm ngàn đừng giống Thiên Như như vậy, nhất thời hồ đồ.”

“Ta đã biết.” Bích Dao gật đầu đáp: “Nhưng là, Tứ gia đối với chuyện của Thiên Như phu nhân, sẽ không gì sao?”

“Không có gì.” Khanh Trần thản nhiên nói.

“Làm sao có thể không có gì đâu? Đó là thị thiếp của hần a. Từ trước cho tới bây giờ đều không có nhắc qua, đã quên còn có hai người như vậy, hiện tại lại nháo ra việc này, còn cần quận chúa đi cứu người.” Bích Dao không khỏi bênh vực kẻ yếu oán giận.

Chén canh vững vàng tràn đầy một tia hơi thở yên ổn, “Đúng vậy, đều đã quên còn có hai người như vậy. Nếu sớm nói ra, chẳng phải chính là nhớ rõ ràng ràng mạch?”

Bích Dao ngẩn người, thấp giọng nói: “Thị thiếp của mình nửa điểm đều không để trong lòng, trách không được mọi người đều nói Tứ gia tâm lãnh, cũng rất vô tình.”

“Như vậy người là muốn Tứ gia nhớ kỹ, nhớ kỹ, sủng các nàng?”

“Như vậy sao được?” Bích Dao quỳnh lên: “Tuy rằng nói một hai thị thiếp là không có gì ngạc nhiên, Tứ gia cùng quận chúa cảm tình tốt như vậy, làm sao có người khác được.”

Khanh Trần không khỏi bật cười: “Như thế Tứ gia chẳng phải là hữu tình cũng sai, vô tình cũng sai, một thân kiểu gì cũng không phải. Cho nên, không bằng không nói.”

Bích Dao bị trấn trụ, mày nhăn lại: “Ta không phải ý tứ này, chẳng qua..... Ai nha, luôn không được tự nhiên thôi. Thiên Như phu nhân kia sau này không phải muốn vẫn ở lại bên người Tứ gia!”

Khanh Trần hơi hơi thở dài, bên cửa sổ gió nhẹ, xa xa là không khí ẩm ướt nàng thích, nàng nhếch khóe môi: “Ta cũng là nữ nhân, hơn nữa, ta không phải nữ nhân tam tòng tứ đức, giống như nữ nhân khác không chấp nhận được phu quân mình cùng nữ tử khác có cái gì dây dưa. Nhưng Thiên Như, nàng mặc dù so với ta sớm nhận biết Tứ gia, lại vĩnh viễn không nhập được trong mắt Tứ gia. Bởi vì nàng chỉ có ở thời điểm Tứ gia cúi đầu mới có thể được nhìn đến, Tứ gia lòng của hắn đang lăng vân cửu tiêu, hắn chỉ có thể nhìn đến người có thể đuổi kịp bộ pháp của hắn. Hắn là Tứ gia, người nếu dùng ánh mắt tầm thường kia đi nghiên ngẫm hắn, sai lầm rồi.”

Bích Dao cái hiểu cái không, chỉ nói: “Quận chúa thật sự có thể dung nàng ở trong phủ? Tứ gia nay cũng nên đối với quận chúa có lời mới phải.” Hai người này, làm sao khiến người ta nhìn không rõ ràng đâu.

Khanh Trần che miệng ho nhẹ vài tiếng: “Có cái gì không thể dung, trong lòng hắn nhận định là người, bên người có ai cũng giống nhau. Trên triều đình nhiều việc như vậy, làm gì cần hắn phải quan tâm mấy việc nhỏ nhặt này, trong phủ cao thấp, chẳng lẽ ta còn quản không được?”

Bích Dao rốt cục buông ra đề tài này, giúp nàng thay quần áo, không phải không có lo lắng nói: “Còn chưa có lập thu, quận chúa trên người sao

lạnh vậy, ho khan nghe cũng không nhẹ, cũng nên truyền y thị lại đây nhìn xem.”

Khanh Trần long long quần áo: “Ta chính là đại phu, còn cần người khác xem.”

Bích Dao thấp giọng lầu bầu nói: “Là đại phu khả cũng không tự trị được bệnh, sáng nay thuốc còn chưa uống.”

Bích Dao hiện tại là càng ngày càng giống Bạch phu nhân, luôn đi theo dặn dò không để yên, Khanh Trần cười lắc lắc đầu, trước mắt lại đột nhiên hiện lên vẻ mặt Dạ Thiên Lăng mới vừa rồi nhắc tới Ân gia một chút, cực phức tạp, không chỉ có vì xuyên băng lam tinh kia mà bất mãn. Là thủ đoạn Dạ Thiên Trạm ở Hộ bộ bắt đầu hiện ra đi, nàng dọc theo nhà thủy tạ vọng ra ngoài rất xa, lướt qua đậm lung như yên thủy sắc, nếu là toàn bộ là hoa sen, thật có vài phần giống hồ sen trong Trạm vương phủ, nói vậy ngọc bạch lộ châu Ngưng Thúy, hồ sen kia năm nay cũng nở vô cùng tốt.

Khanh Trần đem ánh mắt nhìn một mảnh chân trời xa xa, linh sĩ tộc phong tao, tự thiên hạ hiền đức, Dạ Thiên Trạm sao lại dung người dao động căn cơ quý tộc, sớm muộn gì liền có thời điểm cứng đối cứng. Phía trước coi như nắm tay kháng thế Cửu hoàng tử, nay đường quang, chỉ sợ không còn nguyên nhân để đồng tâm tề lực.

Nhìn như ôn nhuận, nhìn như thanh lãnh, hai người kia, ai cũng sẽ không dễ dàng dừng tay.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Bình Thường Biến Lại Cố Nhân Tâm

Nhập thu qua mấy ngày, không khí như trước vẫn cực nóng, trong gió làm như ngẫu nhiên dẫn theo vài phần lạnh, lại bị nắng không kịp chuyển liền mất đi bóng dáng. Nhưng thật ra trong không khí di động hơi thở cỏ cây khô ráo, thỉnh thoảng đưa tới thân mình, làm người ta cảm thấy thật đúng là trễ hạ gần thu.

Trong vườn Hứa phủ, trước mặt Nam Lộc quân Bạch Thạch Thế là núi giả cao chót vót đem vườn Tây Bắc chiếm hơn phân nửa, kỳ hoa dị thảo từ trên cao rủ xuống một thành một bức thủy bặc châu ngọc bắn tung tóe, Phi Các Kiến, có cao đình thành lâm uyên, quan sát sơn thủy phía dưới cũng thành cảnh đẹp, có thể nói là nhọc lòng. Gió thu mang theo thủy ý xanh trong dâng nhập thư phòng tướng phủ, Thiên triều thủ phụ đại thần, hữu tướng Hứa Khắc Tông lại không để ý.

“Ta nói với người bao nhiêu thứ, bảo người lá gan đừng lớn như vậy, người khen ngược, nay bộ binh đến hộ bộ tra xuống, người còn cùng ta thương lượng cái gì, sớm đi hình bộ đầu thú cho thống khoái, đỡ phải quăng đi mặt mũi Hứa gia!” Thanh âm đầy tức giận, hợp với không khí khô nóng nhất tịnh hương Hứa phủ đại công tử Hứa Khiên Bộ.

Hứa Khiên Bộ quay đầu tránh đi lão gia tử giận dữ, trong tay cầm khối ngọc bội điêu tạc phật thường thức, lại dùng mắt dò xét mẫu thân. Hứa phu nhân trừng hăn một cái, nắm chặt khăn tay, nói: “Lão gia, nói cũng không thể nói như vậy, Khiên nhi nhưng là con chúng ta, nào có ai mặc kệ không để ý?”

“Quản?” Hứa Khắc Tông lại tức giận: “Người quản con tốt lắm, lần trước hăn làm ra chuyện tình Thiên Vũ Trai, Trạm vương cùng Phượng gia song song nhìn chăm chăm không để yên, nếu không phải ta sai người cắn chết không nhả thể tội, người hôm nay còn có thể có đứa con này? Hăn làm càn, nếu không biết thu liễm, ngược lại càng trầm trọng thêm, làm ra nhiều thiếu hụt như vậy, người bảo ta quản thế nào!”

Hứa phu nhân nói: “Không phải là mấy chục vạn thôi, chúng ta cũng không phải không có, bù vào không phải được sao.”

“Ý kiến đàn bà!” Hứa Khắc Tông quát lên: “Đây cũng không phải tùy người bù vào, người có biết lần này là ai tra? Người có biết Hộ bộ phía sau Ân gia là ai? Sao bù?”

Hứa phu nhân vội la lên: “Cũng không phải chỉ có chúng ta tham ô, từ trên xuống dưới có bao nhiêu người làm như vậy. Sao cố tình cứ nhằm Khiên nhi chỗ này tra!”

Hứa Khiên Bộ đưa tay vuốt tọa phật một cái, không kiên nhẫn phẩy áo dài vân cẩm: “Hộ bộ cũng không phải chưa từng chinh đốn, con cũng không tin lần này còn có thể chinh ra.”

Hứa Khắc Tông hừ lạnh một tiếng: “Chuyện này đừng ở trong tay Lăng vương, khi nào thì gặp qua tiền lệ qua loa, người không chết đã là tốt. Hộ bộ duy nhất có thể cùng hăn kháng trụ là Ân gia, chúng ta cùng Trạm vương từ trước đó là hai phe, ai sẽ che chở người!”

Hứa Khiên thuận miệng nói: “Ai bảo phụ thân luôn cùng Cửu hoàng tử thân cận đâu.”

Hứa Khắc Tông nói: “Người nghĩ rằng ta và người nguyện ý, nếu không phải thái tử..... Ai!”

Nhắc tới thái tử, Hứa phu nhân liền nhớ tới nữ nhi chết thảm, khóc nói: “Ta mặc kệ, lão gia, ta đã mất một nữ nhi, nói cái gì người cũng phải nghĩ biện pháp.”

Khóc đến điên đầu, lại không thể trách cứ, Hứa Khắc Tông càng nhúu mày suy nghĩ, thiếu hụt này ở hộ bộ tra xác thực thật kỳ quái, rõ ràng từ chỗ hoàng đế đều thu tay lại, chỉ có Hứa gia bị nhìn chăm chăm không tha, không thể theo Trạng vương tìm đường ra, Lăng vương đã muốn đều dừng nghĩ. Lại nghe gã sai vặt bên ngoài bẩm: “Tướng gia, hộ bộ Ân Thượng Thư đến đây, có gặp hay không?”

“Sao?” Hứa Khắc Tông đổ sừng sốt: “Chuyện gì?”

“Ân đại nhân chưa nói.”

“Thỉnh đi phòng khách phụng trà, chờ ta một chút sẽ đến.”

“Lão gia, Ân Thượng Thư lúc này đến là chuyện gì?” Hứa phu nhân ngừng khóc nước mắt hỏi.

“Ta sao biết.” Hứa Khắc Tông gõ bàn: “Đến thực khéo a.”

“Mặc kệ là chuyện gì, lão gia liền từ trên người hắt nghĩ biện pháp, nói không chừng liền có chuyển cơ?” Hứa phu nhân vội vàng dặn dò: “Đúng rồi, Ân gia, Thái Thiên tiểu thư đã đến tuổi lấy chồng, mấy ngày trước đây có bà mối nhắc qua, lão gia nếu cảm thấy Ân gia nhả ra, không ngại từ việc này mượn sức bọn họ, thành thân gia, bọn họ chẳng lẽ còn thấy chết mà không cứu?”

Hứa Khắc Tông gật gật đầu: “Nói sau.”

Trong phòng khách Ân Giam Chính nhấp nhấp trà Ô Long tốt nhất, chén bạch ngọc băng văn hơi hơi nhuận mặt trà hương. Trong sáng chanh minh, xem sắc đã biết là nhất phẩm, hương vào cửa lâu mà thuần hồi, thanh lại

mang theo ba phần miên hậu, là Nam vương xuân cống năm nay mới đưa tới, trong cung không có nhiều, trong Hứa tướng phủ còn có thể lấy đến đãi khách.

Hắn híp mắt nhìn lên bàn đá vừa thấy, san hô thụ thành đôi cao hơn một thước, hình thù kỳ lạ sáng lên ánh hồng cực thích mắt, bên cạnh vài món chạm ngọc cũng sáng rọi. Nhưng nếu đến gần xem liền biết đó là chinh khối phi thúy mài thành, nhưng xem qua hài đồng mặt mày sinh động trông rất sống động, bút tích nhất định là xuất từ “Nhất đao trai” khắc công. Vài món xuất ra đã là giá trị xa xỉ, chủ nhân này thật đúng là xa hoa không biết thu liễm đâu.

Ngẫm lại Hứa Khắc Tông năm đó nếu không phải ra lực giúp hoàng đế đăng cơ, thủ phụ đại thần làm sao để hắn làm, nhưng cũng chính một bút này, thăng được nửa đời phú quý. Ân Giam Chính nhin không được vượt chòm râu, trước mắt làm quan trong triều là cần phải chọn đúng chủ tử mới tốt. Vừa nhắc mắt, thấy Hứa Khắc Tông rảo bước đến cửa, đứng dậy chấp tay nghênh đón, “Hứa tướng.”

“Ha ha, để Ân đại nhân đợi lâu.”

“Là hạ quan mạo muội.”

Bưng trà nhuận hầu, Hứa Khắc Tông đem ly trà đặt xuống, mở miệng nói: “Ân đại nhân đến.....” Lại chính thoáng nhìn Ân Giam Chính lại nhìn nhìn tiểu nha hoàn vừa phụng trà lên, Hứa Khắc Tông hiểu ý: “Đều đi ra ngoài đi.”

Nhìn cửa phòng khách đóng lại, Ân Giam Chính cười, thanh âm đè ép xuống: “Hứa tướng, trong cung đã xảy ra chuyện.”

“Sao?” Hứa Khắc Tông thủ phụ đại thần khí độ đồ trầm ổn, chỉ nâng mắt, chuyện gì mà Thừa tướng hắn cũng không biết.

“Hôm nay Đại Lý tự Hoàng Tông Tư bao vây Cửu hoàng phủ, Cửu Vương gia bị giam lỏng ở trong phủ.” Ân Giam Chính trầm giọng nói.

“Cái gì?” Hứa Khắc Tông cả kinh: “Chuyện gì xảy ra?”

“Mưu nghịch.” Nặng nề hai chữ, như búa tạ xao nhập trong lòng Hứa Khắc Tông, cơ hồ làm hắn run lên, đây là trọng tội a. Nghe Ân Giam Chính tiếp tục nói: “Nói là một người thị thiếp Cửu gia tên là Từ Viện ở trong phủ phát hiện vu cổ yểm trấn Nhân vương, thị thiếp kia nguyên là Từ An cung cung ban ra, liền vào cung bẩm Thái Hậu. Hoàng Thượng tức khắc liền hạ lệnh bao vây Cửu gia, Hoàng Tông Tư tiếp đó ở trong phủ Cửu hoàng tử mưu ra tử kim Cửu Long hướng quan cùng Long bào, không phải mưu nghịch là cái gì?”

Hứa Khắc Tông chỉ cảm thấy tay đã lạnh thấu, việc này chính mình thân là thủ phụ đại thần lại không biết, lập tức nhớ tới gần nhất cùng Cửu hoàng tử đi thậm gần, chẳng lẽ là mất đi Hoàng Thượng tín nhiệm? Nghĩ đến đây, cả người một trận mồ hôi lạnh. Thấy Ân Giam Chính nhìn mình, nói: “Người tới nói cho ta biết việc này, vì sao?”

Ân Giam Chính không chút hoang mang nói: “Thất gia thường nói Hứa tướng chính là trọng thần quốc gia, làm việc ổn trọng, chuyện này cùng Hứa tướng thương lượng nhiều a.”

“Thất gia?”

“Thất gia.”

Đối với người này không tính là hòa thuận, lại cũng không thể không lưu tâm. Từ trước đó vài ngày được mọi người tiến cử sau đó rõ ràng bị áp chế, ai ngờ vô thanh vô tức liền vật ngã Cửu hoàng tử, cũng là bất kể chuyện trước đây. Nói vậy gần nhất chuyện ở Hộ bộ cũng là nằm ở trong tay hắn đi, chẳng trách nhắm trên người Hứa Khiên Bộ tra nghiêm ngặt, toàn bộ ẩm áp phong nhã, khắp nơi lộ ra sắc bén cũng thật làm người không thở nổi a!

Hứa Khắc Tông nhấp một ngụm trà, ức trụ dao động trong lòng, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, hẳn đã có tính toán, liền thở dài: “Gần nhất trên triều đình mọi việc hỗn độn, lòng người hoảng sợ a.”

Ân Giam Chính lại giống như biết được tâm tư hẳn: “Nghe nói Hứa tướng có chuyện?”

Hứa Khắc Tông nói: “Còn không phải nghịch tử kia gây ra, thực làm người phiền lòng.”

“Hộ bộ thì thế nào, tất cả chỉ cần một câu của Thất gia.” Ân Giam Chính cười nói: “Bất quá là việc nhỏ, Hứa tướng cứ yên tâm đi.”

“Không hổ là Thất gia.” Hứa Khắc Tông rốt cục hạ quyết tâm: “Liên thỉnh ngài chuyển lời Thất gia, ngày khác ta tất tự mình đáp tạ.”

Ân Giam Chính lĩnh hội: “Như thế rất tốt.”

Hứa Khắc Tông lại nhớ tới phu nhân vừa mới nói, vừa vặn hỏi thăm một chút, nhân tiện nói: “Nghe nói thiên kim quý phủ đang lúc thanh xuân, không biết khả cho phép nhân gia?”

Ân Giam Chính lại lắc đầu thở dài: “Miễn bàn tiểu nữ đi, đều bị ta sủng vô pháp vô thiên, chuyện hôn nhân cũng muốn tự mình làm chủ, đã nhiều ngày nháo lên!”

“Đây là vì sao?”

“Kinh thành nào thiếu thiếu niên anh tuấn, con bé cố tình coi trọng người không thể trêu chọc, sầu chết ta!” Ân Giam Chính lại không giống diễn trò, xem ra là thật không có biện pháp.

Hứa Khắc Tông cười nói: “Tiểu nữ nhi gia khó tránh khỏi nháo chút, không ngại để cho nàng cùng Khiên nhi đi du ngoạn vài lần, nói không

chừng ngược lại có thể thành nhất cộc việc vui?”

“Ha ha!” Ân Giam Chính sững sốt cười nói: “Nói phải, nói phải. Nói đến việc vui, gần nhất đồ có đấy, hoàng hậu nương nương làm chủ vì Thất gia nạp Vệ gia tiểu thư làm chính phi, ít ngày nữa sẽ cử hành hôn lễ, đến lúc đó kinh thành lại có một phen náo nhiệt.”

“Đúng vậy.” Hứa Khắc Tông thấy hẳn nói vậy, như không chú ý đã bỏ qua hôn sự nữ nhân nhà mình qua một bên. Vệ gia mặc dù cấp không hơn Phượng gia Ân gia, nhưng là ổn lập, trong triều không thể khinh thường, Trạm vương thế đã thành a!

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Tình Hải Khôn Cùng Thiên Nhai Ngạn

Đêm thu thanh thiên, ánh trăng ẩn ẩn nấp sau mây, một mảnh ám tịch.

Trong phủ Cửu hoàng sớm hạ đèn đuốc, trừ bỏ Cửu hoàng tử bị cấm áp ở trong viện, gia quyến trong phủ đều bị tập trung ở Thiên các trông coi, trọng viện lặng yên không một tiếng động, trong bóng tối che giấu nặng nề bất an. Chỉ có thủ vệ Hoàng Tông Tư ngoài phủ thực hiện chức trách, ngẫu nhiên có thể nghe được tiếng động đi lại.

Đêm đã khuya, một cửa hông trong phủ có chút động tĩnh, một người lặng yên đẩy cửa mà vào, quanh thân trùm một kiện áo choàng màu đen, hợp với mũ trùm đầu che đi dung nhan chính trương, không thấy rõ ràng.

Cơ hồ là quen thuộc đi vào nội viện, người nọ hơi hơi ngẩng đầu, hành lang phía trước phong đăng kinh hoảng như ẩn như hiện, ở trên khuôn mặt tái nhợt của nàng xẹt qua sợi bóng ảnh, trong mắt là phiến thâm tịch hắc ám.

Trong viện hương quế rơi đầy đất, gió thổi qua, nhẹ nhẹ cuốn vào bụi bặm.

Ngày ngày phục ngày ngày, hàng năm phục hàng năm, thịnh khi hoa khai phiêu hương thế, thừa thốt lại thành bùn.

Người nọ dừng lại, tựa hồ nhìn nhìn hoa mộc dần dần héo tàn trong đình viện, đưa tay đem cửa phòng đẩy ra.

Gió thu như sắt, theo nàng cuốn vào trong phòng, mang theo phiến khô diệp, thổi trúng ánh nến vốn đã hôn ám nhoáng lên một cái.

Dạ Thiên Minh lại còn chưa ngủ, thần sắc tiều tụy, trong mắt một chút mị dã lại nhưng lại ở dưới ánh nến có vẻ hết sức mỹ dị, ngẩng đầu nhìn lên: “Là nàng?”

Người nọ cầm trong tay một hộp gỗ nhỏ, đặt lên bàn, lạnh lùng nhìn hẳn: “Không, là ta.” Nàng đem mũ trùm đầu áo choàng bỏ về phía sau, lộ ra dung nhan gầy yếu, chiếu vào mị quang, đáy mắt Dạ Thiên Minh khẽ nhúc nhích.

Dạ Thiên Minh nhíu mày, đem nàng đánh giá, đột nhiên vẻ mặt đại biến: “Là người!”

“Phải, là ta.” Người nọ hơi hơi cười lạnh nói: “Không nghĩ tới đi?”

Ánh mắt Dạ Thiên Minh tràn đầy kinh hãi: “Không có khả năng, người..... Không có khả năng!”

“Người xem nhẹ Phượng gia.” Người nọ cực lạnh cười, từ trong hộp lấy ra một bầu rượu: “Không nghĩ tới hôm nay là ta đến cùng người uống rượu đi.”

Dạ Thiên Minh lúc này dĩ nhiên trấn định xuống, đi đến bên cạnh bàn lại đem nàng đánh giá, rốt cục nói ra hai chữ: “Loan Phi.”

Loan Phi đề hồ châm rượu: “Cửu gia.”

“Trách không được bọn họ bày ra sự tình chu đáo như thế, nguyên lai là người.” Dạ Thiên Minh trong mắt hung ác nham hiểm chợt lóe.

“Ngày ấy người hẳn là nhìn ta chết mới đúng.” Loan Phi ánh mắt lạnh lẽo.

“Người tới làm gì?” Dạ Thiên Minh trong lòng thâm giận, hừ lạnh một tiếng nói.

“Đến cùng Cửu gia uống rượu.” Trên mặt Loan Phi lại dẫn theo ôn nhu, đem áo choàng cởi ra bỏ tại một bên.

Dưới là quần áo váy lưu vân khinh màu loan màu đỏ, màu đỏ chói mắt, như máu đào nồng đậm uyển chuyển xuống, gấu váy doanh doanh, khinh la ôm ngực, trường khâu xòe rộng, làm cho cả người mang theo hồi gió nổi lên vũ phong tình, lòng người thất thần.

Loan Phi nâng ly rượu, từng bước nhẹ nhàng, “Thường đến đêm say rượu, dưới ánh trăng nghệ thường vũ, son ngọc cơ tuyết, gấn bó quỳnh dịch hương, sinh ca mãn xuân viện, mắt long lanh mị minh hà, khinh phi mẫu đơn váy, lâm thủy xem quân đến.”

Đồng tử Dạ Thiên Minh mạnh mẽ co rút lại, nghe nàng nói: “Cửu gia, thơ này là người viết, tháng ba năm ấy, tại đây trong phủ yến.” Cúi đầu mà nói, thanh âm u mê mà oán hận.

Dạ Thiên Minh lại tựa hồ đã bị yểm trụ, si ngốc nhìn nàng xoay người, khởi vũ.

Loan Phi nâng mắt cười, cười lại lộ ra hàn ý khắc cốt triền miên: “Giống sao? Mặc vào một thân quần áo này rất giống phải không? Ta từ lúc bảy tuổi năm ấy liền nhìn hai người các người, ta học nhất cử nhất động của nàng, nàng đi đường, nàng khiêu vũ, nàng nhún mào, nàng cười vui, chỉ vì người liếc mắt nhìn ta thêm một cái, người xem, có phải hay không rất giống?” Chén rượu tràn đã đến trước mặt Dạ Thiên Minh: “Cửu gia!”

“Cửu gia!” Thu ba ôn nhu, là Tiêm Vũ nỉ non đánh trong đầu.

Dạ Thiên Minh một tay cầm lấy kia ly rượu kia, dính môi nhập hầu, nóng rực thiêu liệt.

Tay áo hạ xuống nắm lấy cổ tay bạch ngọc, trong mắt Dạ Thiên Minh như có lửa khói, đem nàng kéo lại, hung hăng hôn xuống.

Môi đỏ mọng mềm mại “Tiêm Vũ!” Hắc thấp giọng gọi, trên môi đau nhức, trên răng đã dính đầy máu tươi.

Dạ Thiên Minh mạnh mẽ thối lui, trước mặt cặp mắt kia mãnh liệt oán hận như thế, như hóa làm đao nhọn, xé hắc thành ngàn mảnh.

“Rất giống? Có phải hay không?” Loan Phi hỏi lại.

Một đạo máu tươi chảy xuống khóe miệng Dạ Thiên Minh, ánh mắt hung ác nham hiểm mang theo vài phần cuồng loạn, hắc đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả, “Ha ha, ha ha..... Giống, quá giống, đáng tiếc không phải Tiêm Vũ, vĩnh viễn cũng không phải, người là Phượng Loan Phi! Tiêm Vũ đã chết, người cũng nên chết! Người vì sao còn sống!”

“Bởi vì người nói qua cùng ta đồng sinh tử, cộng phú quý.” Loan Phi đưa tay đem chút máu dính ở trên môi, nâng tay nhìn nhìn: “Ta nếu đã chết, người nào có thể còn sống? Người nếu còn sống, ta nào có thể đi tìm chết?”

Huyết tinh trên môi làm hai tròng mắt Dạ Thiên Minh thêm yêu dị: “Tốt, không hổ là Phượng Loan Phi, cho nên người vĩnh viễn không phải Tiêm Vũ.”

“Bị người hãm hại tư vị thế nào?” Loan Phi lạnh lùng hỏi: “Bị chính người bên cạnh mình bán đứng, sắp hai bàn tay trắng.”

Đáy lòng Dạ Thiên Minh sinh giận, trước mặt lại đột nhiên choáng váng, “Người.....” Hắc lão đảo dựa vào bàn: “Người cho ta uống cái gì?”

Loan Phi cười, “Cửu gia hắc là rất quen thuộc, ly tâm nê hà thảo.”

Dạ Thiên Minh ngăn người, tựa hồ nghe đến chuyện cười hay nhất thế gian: “Người hắc là dùng hạc đỉnh hồng! Ta đã sớm sống đủ, Tiêm Vũ đã chết, ta sống lại thế nào?”

Thân ảnh trước người càng ngày càng mơ hồ, lại quen thuộc như vậy.

Hồng y nhẹ nhàng, khinh ca trường vũ, ngọc lâu yển ảnh, khi thượng dương ba tháng tân xuân, hoa chính điểm, mi chính kỳ tuyệt.

“Tiêm Vũ.....”

Loan Phi lẳng lẳng nhìn Dạ Thiên Minh ngã xuống, khóe mắt chảy đầy nước mắt, “Ta yêu chàng cả đời, theo chàng cả đời, đợi chàng cả đời, cuối cùng, chàng nghĩ, nhớ, yêu, vẫn là Tiêm Vũ.”

Nàng quỳ xuống đến, đưa tay vuốt ve mặt Dạ Thiên Minh: “Bất quá hiện tại, chàng chỉ có thể cùng ta một chỗ, chúng ta còn thiếu nợ nhau, chờ gặp được Tiêm Vũ, ta cũng đem chàng trả lại cho nàng.”

Nàng cầm lấy cây nến, chậm rãi xẹt qua sa trường, đưa đến rèm cửa sổ, vũ y đỏ tươi chợt sáng ngời trong hỏa điểm mang theo một đạo phong tư tuyệt mỹ.

Hỏa khởi thế thành, nàng dùng ly rượu Dạ Thiên Minh dùng qua rót đầy, tiện tay uống cạn, nhẹ nhàng thì thầm: “Suy thảo khô dương do ca vũ, hồng tiêu trường để năm uyên ương, Minh Nguyệt chỉ như lão nhân mộng, cùng quân nâng cốc nửa đêm khi.”

Gió thu nổi lên, lửa cháy mạnh mẽ, rớt cục ánh đỏ thiên không Thượng Cửu phương.

Mùa thu năm Thánh võ hai mươi tám, cửu vương mưu nghịch, chuyện tình bại lộ, sợ tội phóng hỏa, đốt Cửu hoàng phủ tự tuyệt. Để chiếu, Cửu vương ra hoàng tông, trừ tước vị, này thân thuộc bảy mươi sáu người nhập Thiên Mãn tự, không truy cứu thêm.

Một đêm phủ Cửu hoàng đại hỏa, giống như năm đó Đông cung đốt hủy, phong lưu rơi đi, chỉ còn lại có kết thúc tàn viên.

Nhân mấy ngày trước đây không hề thích hợp, Khanh Trần vẫn chưa tiến cung, đột nhiên lại có loại cảm giác dường như đã có mây đòi.

Làm như một đêm gió thu, đã thay đổi thế nhan.

Cung đình sinh biến, triều chính lung tung, Bắc Yến hầu ngu tặc lại đứng vào lúc này thịnh triệt biểu chương cáo ốm, giống như Dạ Thiên Lăng dự đoán, tứ phiên thừa dịp khích loạn, đã là lửa sém lông mày.

Khanh Trần từ Đế Vũ cung đi ra, có chút xuất thần đứng ở nơi đó, mấy ngày không thấy, hoàng đế tựa hồ già đi rất nhiều.

Làm người cha, làm quân vương, như là một mối đến cực điểm, trong ánh mắt lộ ra nỗi đau kịch liệt mà bi ai xa xưa, càng phát ra hiện ra năm tháng quá ngắn.

Ngự uyển không biết khi nào nở đầy thu cúc, điêu bạch tiêm nhược, tố sắc như tuyết.

Khanh Trần đưa tay nhẹ nhàng chạm vào, ánh lên thu dương trong suốt óng bạch, mơ hồ có thể nhìn đến huyết mạch nổi lên.

Có lẽ thân thể của nàng chân chính chảy xuôi dòng máu quyền thần quý tộc, thương hại hay ôn nhu cũng khinh miếu như thế, lật tay là phiên vân phúc vũ.

Cho dù trừng phạt đúng tội, đến tội cùng ai có quyền lợi đi khiển trách, khiển trách lại là đúng là sai?

Thụy dương công chúa dưới gối Hoàng đế ít tuổi nhất, đang y y nha nha, theo vài ma ma ở trong uyển chơi đùa.

Xa xa nhìn bóng dáng khéo léo kia tập tễnh học bước, đáy lòng có một tia chua xót dâng lên.

Cung đình tường son lầu các, ở đứa nhỏ trong mắt làm như hoa hoè khen ngợi thế giới ngọc lưu ly, không biết chờ nàng lớn lên, nhiều lần trải qua hồng trần vạn tượng, có từng nhớ quỳnh vũ tiên cảnh từng vui chơi.

Bao nhiêu người khổn trong đó, vì quyền si, vì tình cuồng. Loan Phi mê muội, tình nguyện cùng Dạ Thiên Minh đồng quy vu tận, để lại đứa nhỏ chưa đủ tháng.

Di thư uỷ thác, ân tình lấy thân báo đáp, lấy mệnh gán nợ, lại hạ nghiệt duyên luân hồi.

Nàng chưa bao giờ muốn hỏi Dạ Thiên Hạo có tha thứ cho nàng, cũng chưa bao giờ nhìn thấy lưu luyện si mê tan nát cõi lòng, chỉ vì trong mắt tình yêu chỉ có thể dung một người, cho dù sớm biết là sai.

Đứa nhỏ kia làm như cảm thấy mẫu thân rời đi, suốt ngày khóc nháo không ngớt. Khanh Trần bất đắc dĩ, chỉ phải cùng Dạ Thiên Lăng thương lượng đi thỉnh Dạ Thiên Hạo.

Hắn là huyết mạch tương liên, đứa nhỏ nhìn thấy Dạ Thiên Hạo thế nhưng không khóc, mở mắt không hề chớp mắt nhìn hắn. Con người đen thùi trong suốt, ánh lên khuôn mặt tái nhợt như ngọc.

Nhấn tâm tự sát, nàng đúng là vẫn còn yêu Cửu đệ. Dạ Thiên Hạo giọng điệu bi thương, lúc này lại vào cung thỉnh cầu hoàng đế sự chấp thuận thu dưỡng trẻ con, hoàng đế chưa từng truy cứu chỉ nói vài câu, im lặng đáp ứng.

Loan xe rời khỏi cung, trên đường hồi phủ. Khanh Trần nhẹ nhàng xốc lên cấm liêm, thu dương chiếu xuống ngã tư đường, người đi đường an diêm, có phụ tử, mẹ con, vợ chồng, hoặc hành tẩu, hoặc nói chuyện với nhau, hoặc rao hàng, hoặc nhàn hạ.

Thịnh Hoa phong lưu phưởng bốn phía, mây trên cao ảm đạm, nghênh diện gió thu ào ào.

Cuộc sống vụn vặt mà lại bình thản như thế, cấm cung tường son, cũng là một mảnh đao quang kiếm ảnh

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Vạn Dặm Giang Sơn Cẩm Tú Hạ, Cũng Khói Lửa Tương Khởi

Trở lại trong phủ, Khanh Trần hơi có chút thất thần đi đến Thiên Cơ phủ. Cửa sổ khắc hoa đã đóng lại, thanh âm mấy người truyền vào trong tai.

“Lúc này nếu dám hỏi Ân gia, thật ra từng bước vô cùng tốt. Khó có được dịp Ân gia gả nữ, chỉ là không biết Tứ gia nghĩ thế nào.”

“Ân Giam Chính có thỉnh Phùng lão tướng quân nhắc tới làm thân, nói vậy Tứ gia ít nhất cũng sẽ nhận thức tình cảm này, hỏi một chút liền biết.”

Tâm trầm xuống, ngực sinh lạnh thấu cốt, nhưng mà tay đã đẩy cửa thu không trở về.

Trong phòng đám người Đỗ Quân Thuật, Lục Thiên nhìn thấy Khanh Trần đều sững sốt, nhất thời đành chỉ nói chuyện.

Không khí cương lại, bạch tiêu vấy uồn lượn qua cửa, hoa tử vi rơi xuống phía sau, phiêu linh trước hành lang.

“Vương phi!”

Đáy lòng ức chế bốc lên, Khanh Trần thản nhiên liếc mắt nhìn bọn họ một cái: “Ân gia là thân thích Trạm vương, gả một nữ nhi liền có thể thay đổi? Để cho Phùng lão tướng quân trở về nói cho Ân Thái Thiển, chớ có nhất thời hồ đồ, miễn cho sau này phu gia tiến thoái lưỡng nan.” Ngực khí đầy hàn ý, dứt lời phẩy tay áo bỏ đi, lưu lại mọi người kinh ngạc đương trường.

Một đường đến Sấu Ngọc viện, dưới chân đạp lên vài phiến lá khô, Khanh Trần dần dần trì hoãn bước chân, mới vừa rồi nhất thời tức giận nói vậy, nhưng trong lòng không có nửa phần thống khoái.

Không nhìn một Thiên Như, tiến bước một Viết Vận, sau này còn có bao nhiêu Ân Thái Thiên đang chờ? Hoàng tộc quý tộc, đám hời, nạp thiếp, thú phi, còn muốn ứng phó bao nhiêu thứ đả kích ngầm ngầm hay công khai?

Hai tình di kiên, dù có ngàn giả trăm giả mà không di. Từng nói qua, lại không biết vì sao cảm thấy tái nhợt như thế.

Cường chống hồi lâu, thông dong cùng quật cường, trong nháy mắt hóa thành hư ảo, còn lại là thật sâu mệt mỏi cùng toan chết.

Bích Dao thấy nàng sắc mặt không đúng, tiến lên đón lại, “Quận chúa?”

Khanh Trần mặc nàng hầu hạ thoát đi áo khoác vân sa, chỉ khoát tay áo: “Ta nghỉ ngủ một lúc.”

Bích Dao bất đắc dĩ lui ra ngoài, Khanh Trần một mình tựa vào trên tháp, kinh ngạc nhìn sa trường xanh nhạt.

Mặc dù hai tình tương kiên, ân ái không suy, nàng có thể cả đời nhất thế lưu lại tâm Dạ Thiên Lăng, hẳn lại vẫn như cũ đầu tiên là hoàng tử Thiên triều, đầu tiên là Tứ gia của bọn họ.

Giang sơn xã tắc so với thề non hẹn biển này có vẻ đạm như thế, mặc dù đứng ở đỉnh tử kim, phía về phía sau, đó là tam cung lục viện.

Môi có chút chết, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, suy nghĩ lung tung phức tạp, bất giác nhưng lại mơ màng ngủ.

Trong mộng giống như ngủ giống như tỉnh, lại nhìn thấy thật nhiều người quen thuộc, nhưng mà quanh thân đều mơ hồ, một đám biến mất rồi

đi. Đưa tay muốn lưu lại, vô luận như thế nào la lên đều phát không ra chút tiếng động, chỉ có thể trơ mắt nhìn cảnh còn người mất. Chung quanh lâm vào sóng ngầm xa lạ, hỗn loạn cô độc, tuyệt vọng, sợ hãi tầng tầng nảy lên như bóng với hình quẩn quanh nàng, nàng liều mạng chạy về phía trước, trước mắt lại đột nhiên sinh ra quái thạch lởm chởm lạnh lạnh, một cước đạp không ở vách núi đen.

Làm như nghe được chính mình sợ hãi kêu một tiếng, đột nhiên từ trong ác mộng tỉnh lại.

Duy trưởng thoáng động, Dạ Thiên Lăng đã tìm đến tháp đem nàng ôm trong lòng: “Làm sao vậy?”

Quanh thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Khanh Trần chỉ cảm thấy trái tim như càng nhảy càng nhanh, cơ hồ muốn phá lồng ngực mà ra, chỉ có thể ôm ngực thở dốc.

Lại giây dựa đau đớn, sợ hãi đặt trên ngực, thật lâu không chịu tán đi.

Dạ Thiên Lăng thấy sắc mặt nàng trắng bệch, vội vàng phân phó: “Truyền y thị!”

“Không cần!” Khanh Trần nhanh tay nắm lấy tay hắn, dùng sức lắc đầu: “Thiếp không cần y thị!”

“Được, không cần.” Dạ Thiên Lăng ý đuổi Bích Dao ra ngoài, xoay người ôn nhu an ủi: “Không có việc gì, chỉ là mộng yểm, tỉnh lại là tốt rồi.”

Mọi thứ tràn đầy trong đầu, Khanh Trần thấy hắn lại giật mình như mộng. Nước mắt đã chảy rơi, ẩm ướt hai gò má, ẩm ướt vạt áo.

Dạ Thiên Lăng lặng lẽ ôm nàng, trong ánh mắt mơ hồ mang theo áy náy cùng đau thương, nhẹ nhàng thay nàng vỗ về ngực, thật lâu sau nói: “Khanh Trần, ta cũng không cần một thể tử mềm mại ẩn nhẫn, nàng có thể

giống ngày đó bá đạo như vậy, giống như hôm nay đem khó chịu trong lòng nói ra, như vậy mới là nàng. Ở trước mặt ta, nàng cũng nghĩ che giấu sao? Trong lòng nàng đến tận cùng có bao nhiêu tâm sự, chẳng lẽ ngay cả ta cũng không thể nói?”

Khanh Trần phủ phục ở trong lòng hắc, mơ hồ không rõ khóc nói: “Thiếp muốn về nhà, nhưng lại không thể quay về, thiếp không biết ở địa phương nào, tìm không thấy nhà.....” Mơ màng màng màng, đứt quãng, không biết chính mình nói cái gì, Dạ Thiên Lăng lại thật sự nghe, trong mắt chậm rãi từ kinh ngạc biến thành mềm mại trù mến, chính là đem nàng càng ôm chặt.

Sa màn thanh thiên, mộng lung chỉ thấy gần bó.

Bích Dao nhẹ xoay người đi ra ngoài, đem y thị thỉnh tới rồi đi Thiên các tạm hầu, lặng lẽ đóng lại cửa phòng.

Qua hồi lâu, giống như mọi thứ đều ở trong lòng hắc ấm áp hóa làm một mảnh khinh hồng, nhẹ nhàng phiêu xa.

Bụi bậm tiệm lạc, quy về bình an cùng thanh tịch quen thuộc.

Bên tai Khanh Trần truyền đến âm thanh Dạ Thiên Lăng thấp giọng thở dài: “Thanh Nhi, trời cao chiếu cố, vạn thế ngàn sinh đem nàng đưa tới bên cạnh ta!”

Thanh Nhi, đã có bao lâu không ai gọi nàng như vậy, bỗng nhiên ngừng đầu, rơi vào ánh mắt sâu thẳm nhu tình như nước của hắc, Dạ Thiên Lăng cười nhẹ: “Đúng không? Thanh Nhi?”

Khanh Trần chỉ kinh ngạc nhìn Dạ Thiên Lăng, nhất thời lại nói không ra lời.

Dạ Thiên Lăng mơn trớn hai gò má nàng ẩm ướt, lời nói ý nghĩa ôn nhu: “Trách không được nàng luôn để ý mấy chuỗi hạt này, là ta không tốt, theo sau này ta có đồ giúp nàng trở về nhà, mặc dù không thể quay về thì như thế nào?”

Trong mắt hắt thanh quang u minh mà thâm lường, chiếu sáng hắc ám, vực dậy tinh thần.

Một chuỗi hắc diệu thạch lồng vào cổ tay mảnh khảnh của Khanh Trần, mang theo nhiệt độ cơ thể hắt.

“Chàng..... Không sợ thiếp đi?”

Mày kiếm Dạ Thiên Lăng nhướng lên, làm như nhẹ nhàng băng quơ nói: “Gia ở nơi này, nàng muốn đi đâu hả? Huống chi, nàng đi rồi ta làm sao bây giờ?” Trêu chọc khác hẳn với thường ngày, hiển nhiên cố ý chọc tức nàng.

Khanh Trần cúi mắt nhìn tay: “Đám hỏi, chàng còn có thiên hạ.”

Một trận yên tĩnh ngắt ngủi, Khanh Trần nghe được Dạ Thiên Lăng chậm rãi nói: “Ta Dạ Thiên Lăng cuộc đời này chỉ có một thê tử, cho dù là giang sơn thiên hạ, cũng không muốn ủy khuất nàng.” Thanh âm nhẹ nhàng không thay đổi, lại mang theo tia ngưng trọng chân thật đáng tin, giống như một đạo minh ước tuyên thệ: “Ta vừa mới cùng Phùng lão tướng quân nói, về sau lại có người cầu hôn nhân, cứ như vậy nói cho bọn họ.”

Hắc diệu thạch trầm quang liễm diễm, chiếu vào mắt hắt thâm thúy, Khanh Trần ở dưới cái nhìn chăm chú của hắt nhắm lại hai mắt, cười, nước mắt lại như hai hàng châu rơi xuống.

Tình thiết đến tận đây, lại cầu gì? Mặc dù tiền đồ còn cần vượt nhiều chông gai lại như thế nào, cả đời này, đã nhất định theo hắt

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Lui Tới Nhân Duyên Ai Là Phi

Lá vàng nhẹ rơi, vân vụ che núi, vân ảnh thiên cao, sắc thu càng đậm.

Nhạn bắc bay về phương nam, trước Ngọc Môn quan là bụi đường trường vạn dặm, người người khinh sâu.

Ảnh ngược hồ quang sơn sắc, như đậm bút họa ra thanh xa thủy mặc, một tia dây nhợ nhẹ nhàng rơi vào mặt nước, tạo nên vài vòng tròn nhỏ, giây lát lại khôi phục bình tĩnh.

Bạch sam như ngọc, không dính bụi trần, cần câu trúc tía nằm ở trong tay Dạ Thiên Lăng cực ổn, không chút hoang mang thích nghi.

Thập Nhất bên cạnh lại hơi có chút thiếu kiên nhẫn, mở miệng nói: “Tứ ca, bất quá bị phụ hoàng răn dạy vài câu, huynh lại né đến nơi này nhân tình câu cá?”

Dạ Thiên Lăng không nói, chỉ hướng hắt nâng nâng tay, Thập Nhất bắt đắc dĩ quay lại nhìn Khanh Trần.

Khanh Trần đứng ở trong đình phía sau bọn họ, đang viết gì đó. Lúc này nhấc bút, thả tay áo, cười nói với Thập Nhất: “Đến xem, chữ của ta hiện tại so với Tứ ca thế nào? Sở con này nếu trình lên, Hoàng Thượng cũng không biết không phải hần biết.”

Thập Nhất đứng dậy, cúi đầu vừa thấy, mày liền nhăn lại: “Lúc này tấu thỉnh đi Đông Thục thăm dò sông nước, Tứ ca, công bộ lại không có chức ở trong tay huynh.”

“Vậy càng nên đi nhìn xem, biết nhiều hơn có cái gì không tốt?” Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói.

Thập Nhất đem sổ con buông xuống: “Phụ hoàng hạ chỉ triệt thất châu Bắc phiên, Bắc Yến hầu hưng binh, huynh lại cáo ốm ngay không để ý.”

Ổng tay áo Khanh Trần phát một cái, không dấu vết bảo Thập Nhất ngừng, nhẹ nhàng lắc đầu: “Tứ ca thân mình quả thật không khoẻ, lúc trước trên triều bất quá cứng rắn chống thôi, để cho chàng nghỉ một lát đi.” Đêm qua từ Thiên Cơ phủ về lại không ngủ a, khó được hôm nay thả lỏng.

Thập Nhất sững sốt, Khanh Trần cầm sổ con trong tay hẳn thu lại: “Vài câu khiển trách tuy không phải Hoàng Thượng chính mồm nói, nhưng là phân lượng gì, chẳng lẽ đệ không biết?”

Hàng năm mang binh, kể công kiêu ngạo, lộng quyền nhiều. Thập Nhất hừ lạnh một tiếng: “Nếu không phải Tứ ca hàng năm mang binh, bọn họ còn có thể ở đây an an ổn ổn huyên náo! Lộng quyền chẳng lẽ ngay cả Bắc cương bộ đáng ra sao cũng không có ai biết đi?”

Khanh Trần cúi mắt, đuôi lông mày bất đắc dĩ nhẹ nhú. Vô luận như thế nào, lần này bọn họ là tuyệt không mang quân công lại chấp tay tặng cho Dạ Thiên Lăng, lại không biết quân tình hung hiểm, cũng chỉ người như hắn, thấy rõ ràng.

Ôn nhu nhìn bóng dáng thanh tuyến Dạ Thiên Lăng, nhớ tới hẳn hôm qua hồi phủ trong mắt đầy mệt mỏi, đáy lòng vẫn nổi lên đau tích nhẹ.

Người hiểu ta vì sao ưu, không biết ta cầu gì?

Trợ giúp, đúng là vẫn còn chuyện tồi tệ hơn, trên đời này lại có mấy người có thể ở ẩn nhẫn đợi thời cơ tốt nhất? Biên thủy gió lửa khó bình, chinh chiến mấy năm liên tục, lại có bao nhiêu anh linh tướng sĩ mai cốt tha hương.

Mặt nước vang một tiếng nhỏ, một con cá chép hơn một cân theo cổ tay Dạ Thiên Lăng khẽ nhấc treo lên giữa không trung, Dạ Thiên Lăng đưa tay đem nó thoát khỏi lưỡi câu, lại tùy ý quăng về trong hồ. Chống tay đứng lên, liếc mắt nhìn số con: “Triệt cũng phản, không triệt cũng phản, bọn họ nói không phải không có đạo lý. Thập Nhất, đệ không ngại thì hảo hảo suy nghĩ số con này.”

Khanh Trần đem áo choàng khoác lên đầu vai Dạ Thiên Lăng, ánh mắt Dạ Thiên Lăng mềm nhẹ, nhìn nàng cười.

Cũng mang binh nhiều năm, Thập Nhất đột nhiên nói: “Sông Yến chỗ Đông Thục, nhìn xuống Thanh châu, Tây tiếp Phong châu, Thanh châu, Phong châu, đó là chỗ trú binh trọng quân Tây Dân hầu.”

“Phải,” Dạ Thiên Lăng khoanh tay Bắc vọng: “Một khi được Yến thành, tất có thể đếm được ngày thắng lợi, hai châu Thanh, Phong lúc đó đã nằm trong tay.”

“Tứ ca đề phòng Đông Thục quân?” Ánh mắt Thập Nhất trầm xuống.

Hai trông mắt Dạ Thiên Lăng thâm thúy tinh quang ẩn hiện, mang theo thâm tư trầm định.

Tây Dân hầu mấy năm gần đây tụ tinh binh kiến thiết Đông Thục quân, theo sông Yến phụ cận chư châu đóng quân, tâm tư đã rất rõ ràng.

Bắc cương một khi khởi chiến, tây phiên đã lui lại nhập Xuyên Thục trú đóng mà tự lập, cùng Bắc phiên liên thủ, từ Uyên giang theo sông Yến nam hạ thẳng tiến kinh thành, hai mặt giáp công, thật là họa lớn.

Hồ châu lũ xuân vừa qua, Dạ Thiên Lăng liền sai Tư Duy Vân nhập Thục, tạm dừng tu sửa công trình trên sông Yến, ngày đêm đốc tạo nạo vét lòng sông. Tả Nguyên Tôn từ lâu cầm tiền Bắc thượng, lúc này đã nhập Nghiệp châu.

Liên tục hơn một tháng, Dạ Thiên Lăng kháng lại áp lực khắp nơi dốc hết sức kéo dài tranh thủ thời gian, Tế vương, Thanh vương, Trạm vương lại liên thủ duy trì tức khắc triệt phiên, Ân gia, Cận gia, Vệ gia quan viên các nơi cũng tăng tăng danh biểu, thậm chí công nhiên buộc tội.

Hoàng đế hôm nay chung quy chuẩn tấu chương Bắc Yến hầu, hàng chỉ triệt Bắc phiên, nam tĩnh hầu y lệ sở quyền, phân phong Đô hộ phủ thất châu.

Thánh chỉ triệt phiên ít ngày nữa sẽ đến bắc phiên, lục quân kinh giao đợi mệnh, binh mã ám tập.

Thiên Lang tỉnh động, quân tiên phong đầy sát khí.

Dạ Thiên Lăng cực lạnh cười, hơi hơi quay đầu, tiếng vó ngựa theo ven hồ mà đến.

Dạ Thiên Li xoay người xuống ngựa, đi tới: “Ca! Huynh quả nhiên ở chỗ Tứ ca.”

Thập Nhất còn đang nghĩ quân sự Tây Bắc, đáp ứng một tiếng: “Có chuyện gì tìm ta?”

Dạ Thiên Li nhú mày nói: “Mẫu phi sai đệ tìm huynh tiến cung.”

“Sao?” Thập Nhất vẫn chưa để ý trong giọng nói hẩn do dự, thuận miệng hỏi: “Có nói là chuyện gì?”

“Tựa hồ là.....” Dạ Thiên Li dừng một chút: “Tứ hôn trưởng nữ Ân tộc Ân Thái Thiển cùng huynh.”

“Cái gì?!” Thập Nhất mạnh mẽ ngẩng đầu, Dạ Thiên Lăng cùng Khanh Trần ngạc nhiên. Phong quận vương sau đó khai phủ rồi tứ hôn tuy là việc

hoàng tử bình thường phải làm, ai cũng không nghĩ tới Vương phi Thập Nhất sẽ là Ân Thái Thiển.

“Sao lại là nàng?” Khanh Trần không khỏi có chút tức giận. Chuyện cách đây không lâu, Ân Thái Thiển này chẳng lẽ là vợ và lấy chồng, ai cũng muốn gả?

Việc Ân gia từng định đám hỏi với Lăng vương phủ ít có người biết, nhưng Thập Nhất lại rõ ràng, nhất thời dờ khóc dờ cười: “Ồ nháo cái gì! Ta đi tìm mẫu phi nói!”

“Ca!” Dạ Thiên Li ngăn lại hẳn: “Đây là ý chỉ hoàng hậu nương nương.”

Thập Nhất ngẩn ra, dừng lại cước bộ. Ngoài Liên phi, bên trong hậu cung Tô Thục phi được hoàng đế sủng ái nhất, bởi vậy sớm liền chọc hoàng hậu bất mãn, thường vì một ít việc liền đưa tới trách cứ. Tô thục phi vốn mềm mại khắp nơi nhường nhịn, hoàng hậu cũng là không thể khi dễ nàng, nhưng nếu lúc này lại cãi lời, chỉ sợ sau này liền phải chịu nhiều ủy khuất.

Khóe miệng Dạ Thiên Lăng hiện lên một chút mỉa mai cười lạnh, Ân Thái Thiển phải gả sợ là Tô gia phía sau Thập Nhất đi. Phượng, Vệ, Cận, Tô tứ đại gia tộc, Tô thị bộ tộc từ trước vốn thanh cao, môn đình nghiêm cẩn, luôn luôn cùng Ân thị xa cách, tự nhiên là đối tượng Ân thị nóng lòng lung lạc.

Hoàng tộc, vô luận nam nữ đều khó trốn khỏi đám hỏi vận mệnh. Từ hoàng đế hậu phi ba ngàn đến chư vương đầy thê thiếp, hoặc thú hoặc gả, hẳn không nhớ rõ có người nào không phải vì môn đình quyền vị.

Nghĩ lại, nhện không được liếc mắt nhìn Khanh Trần một cái, ánh mắt nơi nơi luôn luôn nhu tình như nước, đối với nàng, nữ tử sai sót ngẫu nhiên này xuất hiện ở trong sinh mệnh hẳn, hẳn vô cùng quý trọng.

Khanh Trần lại không hờn giận: “Là chủ ý Ân gia? Cho dù là hoàng hậu, cũng không thể cường thú cường giả đi?”

Dạ Thiên Li nói: “Ân gia mọi việc đều là hoàng hậu làm chủ, nghe nói Ân Thái Thiển không biết vì sao bị hoàng hậu chiêu tiến cung hung hăng răn dạy một phen, sau đó hoàng hậu liền cùng mẫu phi nói ra việc này.”

Chuyện ra sao mấy người trong lòng biết rõ ràng, Thập Nhất cười khổ nói với Dạ Thiên Lăng: “Tứ ca, thật sự là âm hồn không tiêu tan.”

Dạ Thiên Lăng từ thuở nhỏ cùng Thập Nhất lớn lên, biết rõ loại điều ngoa kiêu nữ Ân Thái Thiển là phiền chán hẩn nhất, vỗ vỗ bả vai hẩn nói: “An tâm một chút là được, tiến cung xem tình hình, ta đi tìm hoàng tổ mẫu tìm biện pháp.”

Thập Nhất mặc dù tùy tiện cũng không lỗ mǎng, gật đầu nói: “Cũng tốt, nhưng nói cái gì đệ cũng không thú người này.”

Dạ Thiên Li bồi Thập Nhất tiến cung, Thập Nhất tâm tình ác liệt, trên đường nhú mày không nói. Đến cửa cung, Dạ Thiên Li đột nhiên đứng lại: “Ca!”

Thập Nhất ở quay đầu, Dạ Thiên Li tiêu sái cười với hẩn, hướng tầng tầng cửa cung nhìn lại: “Huynh nếu không muốn thú Ân Thái Thiển, không bằng để đệ thú nàng, cầu chỉ phụ hoàng tứ hôn cũng được. Huynh ta đón dâu đều là không phải do tâm ý chính mình, dù sao cũng là đám hỏi Ân gia, huynh đệ chúng ta ai đều giống nhau.” Ngữ khí mặc dù tự nhiên sáng sủa, lại vẫn có một phần buồn bã trong đó.

Mày kiếm Thập Nhất nhú ại, thu dương thân nhiên ở trên mặt hẩn phủ lên thiển ảnh tuần lǎng: “Đệ thú nàng? Chẳng lẽ đệ thích nàng?”

Dạ Thiên Li phớt nǎng nói: “Người tuy đẹp, lại bị sủng tính tình kiêu man, vô pháp vô thiên. Trước kia ở trong phủ Thất ca, ta nghĩ không biết ai

có thể tiêu thụ, kính nhi viễn chi.”

“VẬY ĐỆ CẦU CHỈ LÀM CÁI GÌ? TỰ MÌNH CHUỐC LẤY CỰC KHỔ.” THẬP NHẤT TRỪNG HẮN MỘT CÁI.

Dạ Thiên Li cùng Thập Nhất chỉ kém một tuổi, Thập Nhất thân là ca ca thập phần bảo hộ thân đệ đệ này, huynh hữu đệ cung, cảm tình hai người vô cùng tốt. Dạ Thiên Li mới vừa đi Trạm vương phủ, đã biết việc này khó có đường sống, nói: “Dù sao đệ cùng nàng so với huynh quen thuộc chút, đại khái có thể ứng phó đi.”

“VỨT CÁI CHỦ Ý NÀY ĐI.” THẬP NHẤT LẠNH LÙNG HƯỚNG XA XA NHÌN, GIÓ THU QUUA, LÁ RỤNG BỊ CUỐN ĐI: “TA ĐÃ NGHĨ TỐT LẮM, BẮC CƯƠNG KHAI CHIẾN TA LIỀN CHỜ LỆNH MANG BÍNH XUẤT CHINH, ĐẾN LÚC ĐÓ LÀM SAO CÒN CÓ THỜI GIAN ĐẠI HÔN, NÀNG MUỐN GẢ, CỨ CHỜ ĐI.”

Nhất thời có biện pháp kéo dài thời gian, Dạ Thiên Li hỏi: “Nếu Bắc Yến hầu án binh bất động đâu?”

“BẮC CƯƠNG MỘT TRẬN ĐÃ QUYẾT ĐỊNH.” THẬP NHẤT ĐI NHANH VỀ PHÍA TRƯỚC: “BẮC YẾN HẦU MẤY NGÀY NAY LIỀN KHỞI BÍNH TẠO PHẢN, TA CÒN MUỐN ĐA TẠ HẮN!”

Dạ Thiên Li ngẩng đầu, chỉ cảm thấy trong lồng ngực rất là buồn, gió nhẹ lạnh rung lá vàng rơi xuống, thu đến.

Hai mươi sáu tháng mười, Bắc Yến hầu Ngu Túc chém giết trấn phủ sử Bắc cương của triều đình, từ Kế châu khởi binh.

Tướng thủ thành Kế châu quy phục Ngu Túc, phó soái Thường Lập chống lại, bị trăm đầu thị chúng, máu tươi viên môn.

Ngu Túc một thân biến hoá kỳ lạ hay thay đổi, hành quân nhanh chóng ngoan mãnh, luận mưu lược thủ đoạn, trong quân không địch thue, có thể

nói là một thế hệ kiêu hùng. Lần này bố trí sung túc, hai lộ phản quân thừa dịp đêm khuya bồn tập, chiếm được Hợp châu, Nguyên châu, Liêu châu. Trung quân tới Yến châu cùng với mưu sĩ Kha Nam Tự dẫn binh mã hội hợp, một đường nam hạ thẳng tới Túc châu.

Tướng thủ thành Túc châu Uy Xa tướng quân gì dẫn quân bố phòng kháng địch, dấy lên gió lửa, tám trăm dặm phi ngựa, hướng kinh thành báo nguy.

Hoàng đế chiếu cáo thiên hạ, xuất binh bình định, Trường Định tướng quân Nam Cung Cảnh dẫn mười hai vạn quân tiên phong gấp rút tiếp viện Túc châu.

Thập Nhất hoàng tử Dạ Thiên Triệt lĩnh mười vạn binh mã tức khắc nhập phòng U châu, đón đánh Tây lộ phản quân.

Bốn mươi vạn đại quân khác tập kết tại Bình châu, chuẩn bị đợi mệnh.

Lục quân chờ phân phó, chỉ có chủ soái vẫn chưa quyết.

Mưa thu triền miên, tích tí đã mấy ngày, lại thủy chung không ngừng ý.

Lá vàng bay lộn nay thành bùn, trong thiên địa mưa bụi mênh mông một mảnh, thu sâu, đã đầy hàn ý.

Tả tướng phủ thâm uyển kim đường ngọc mã, hai con sư tử bằng đá bị mưa cọ rửa sạch sẽ, an tĩnh nằm trước cửa son. Khanh Trần theo bậc thang dài đi xuống, loan xe Lãng vương phủ đã ở trước cửa. Bích Dao thu hồi ô trúc tía, vén màn xe, giúp nàng lên xe liền đưa kim ấm lô lại.

Khanh Trần nhắm mắt dựa vào cằm điểm một lát, xe đi xa dần, chu môn (cổng đỏ ta giữ nguyên văn) tướng phủ đã biến mất ở trong màn mưa liên miên.

Miệng nàng bất giác gợi lên một chút mỉm cười đậm tĩnh, Tả tướng Phụng Diễm, thật sự là kẻ khó lường. Danh môn cực đỉnh, bao nhiêu mưa gió phập phồng, Phụng gia ổn liệt đứng đầu đám quý tộc quả nhiên có đạo lý của nó.

Một phen mặt đàm làm như cha và con gái tự thoại, kì thực đều là đả kích ngầm ngầm hay công khai lẫn nhau, cuối cùng làm một hồi tiền đặt cược.

Ván bài là trận này chiến tranh tình thế không rõ, đổ là Phụng gia đi theo.

Khanh Trần mở to mắt, ánh mắt trong vắt xẹt qua tia buồn cười.

Đám hỏi, hoàng tộc danh môn lấy quan hệ thông gia kết giao, củng cố thế lực, nắm trong tay triều chính cung đình. Mà Dạ Thiên Lăng này Vương gia cưới nàng là đích nữ Phụng gia, lại vẫn cùng Phụng gia như người lạ.

Nếu đã thành quan hệ thông gia, sao phải lãng phí? Nàng cười cười, Phụng gia dù sao cũng là thân tộc của nàng trên danh nghĩa, tộc nhân môn sinh trải rộng triều đình, cảm rễ sâu rộng, rất nhiều chuyện có thể làm ít công to.

Vô luận như thế nào, há có thể để Phụng gia tương trợ người khác?

Trước mắt hiện lên bộ dáng Dạ Thiên Lăng khi nghe nàng nói đến Phụng gia, ngạo nghễ cười, vẻ mặt bề ngễ, làm như cái gì cũng không đặt ở trong mắt hần.

Trò chơi tranh giành này, hần căn bản là muốn đem trăm năm phong lưu quý tộc vấy tay quét sạch, càng là khó, hần lại càng thích thú.

Phượng Diễm rõ ràng là xem nhẹ Dạ Thiên Lăng, không chỉ có Phượng Diễm, tất cả mọi người chỉ có thể nhìn thấy mũi nhọn hắc rong ruổi chiến trường mà không có gì khác. Dạ Thiên Lăng lạnh lùng như một đạo lợi nhận, không người có thể đến gần.

Mà trận cá cược này, tiền đặt cược duy nhất của Khanh Trần chính là cho họ chút hiểu biết.

Bởi vì hiểu biết, cho nên không chút do dự tín nhiệm, có thể đánh bạc cùng nàng.

Mới vừa rồi khi nhắc tới Mạc Văn Bình, dù là Phượng Diễm vững như Thái Sơn cũng nhin không được kinh ngạc vạn phần. Đâu chỉ Mạc Văn Bình, Tả Nguyên Tôn, Đỗ Quân Thuật, Lục Thiên..... Mỗi một cái tên đều đủ để làm người ta ghé mắt nhìn, dưới trướng Dạ Thiên Lăng đâu chỉ có tinh binh mãnh tướng mà thôi.

Nữ vì duyệt giả dung, sĩ vì tri kỷ giả tử.

Chỉ là nàng thủy chung không rõ, lấy Phượng Diễm mưu tính sâu xa, lúc trước vì sao lại tương trợ Dạ Thiên Minh đoạt vị. Trong dòng họ, Dạ Thiên Hạo mới là trưởng tử Mẫn Thành hoàng hậu, trên thực lực, Dạ Thiên Trạm vì mục đích chung của quý tộc, mỗi một cái lựa chọn đều so với Dạ Thiên Minh tốt hơn.

Mưa phùn nhẹ nhàng đánh vào bên ngoài loan xe, trong xe có vẻ phá lệ yên tĩnh. Khanh Trần tùy tay xốc màn che hướng ra phía ngoài nhìn lại, trên đường người đi đường tự nhiên, lúc này Thượng Cửu phường lung lạc ở trong màn mưa, phong lưu trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Ngày ấy Thập Nhất xuất binh cũng là thời tiết như thế, đại quân vừa đi, toàn bộ kinh thành một mảnh nghiêm nghị.

Trước điện thỉnh chiến, kham kham tránh đi tứ hôn vớ vẩn kia, lấy quốc sự làm trọng, quân tình khẩn cấp, ngay cả hoàng hậu cũng không có biện pháp.

Khanh Trần theo Dạ Thiên Lăng ở trên cửa thành xa xa đưa tiễn, mưa bụi như sương mù, bất giác cách người đoạn trường. Lại nhìn đến Thập Nhất quay lại bên này cười, giống như thiên không lại khôi phục hiện ngang cuối thu, lại nhìn ngân giáp tuần mã đã dẫn đại quân nhập vào trong mưa.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Tâm Si Đến Tận Đây Ý Nan Bình

Đang muốn buông màn xe, có tiếng thanh khóc cầu tự truyền đến. Khanh Trần kỳ quái thò người ra, vừa thấy, nguyên lai là đi ngang qua Trạm vương phủ, có hai người đem một nữ tử tha vào trong phủ, khuôn mặt quen thuộc, cũng là thị nữ Tố Nhi bên người Cận phi.

“Dừng xe.” Nàng phân phó: “Chuyện gì?”

Tố Nhi đang ở trong tay hai chưởng sự ma ma giãy dụa, vừa thấy xa giá Lãng vương phi, hô: “Vương phi cứu mạng!”

Khanh Trần bước xuống loan xe, tiêm mi nhất túc thấp giọng quát: “Buông tay, này còn thể thống gì?”

Hai ma ma thấy là Lãng vương phi, vội cúi người thi lễ. Tố Nhi quỳ tới trước mặt đầy mặt lo lắng: “Vương phi, xem như ân tình ngày xưa, ngài cứu cứu tiểu thư nhà chúng ta!”

“Xảy ra chuyện gì?” Khanh Trần đưa tay đỡ nàng.

“Trong phủ có một chút việc nhỏ, không dám kinh động Vương phi.” Một ma ma đuổi trước Tố Nhi phía nói.

Khanh Trần liếc kia ma ma một cái: “Ta hỏi là Tố Nhi, khi nào cần người đáp lời?”

Thanh âm nhẹ nhàng, trong ánh mắt lại hàm chứa ý tứ lạnh lùng hàm xúc, ma ma kia hơi chần động, không dám nói tiếp.

“Vương phi, tiểu thư chúng ta muốn lâm bồn, cầu ngài cứu cứu mẫu tử các nàng!” Tổ Nhi buông tay vội đập đầu, nước mắt nhịn không được chảy xuống.

“Trong phủ các người chẳng lẽ không cho mời y thị?” Khanh Trần hỏi.

“Trong phủ Vương phi..... Vương phi không cho phép.....” Tổ Nhi nói đến một nửa, bị ma ma bên cạnh nâng tay tát lên mặt, “Nói bậy, còn không câm miệng!”

Mấy người này là chưởng sự ma ma trong cung ra thuở nhỏ bị răn dạy thụ giáo, đều có chút thủ đoạn tàn nhẫn, hai má Tổ Nhi nhất thời sưng lên, ngã sang một bên.

“Làm càn!” Khanh Trần quát lên: “Ở trước mặt ta cũng dám như thế!” Trong lòng sáng lên, chính phi Dạ Thiên Trạm nhập phủ không chấp nhận được Cận phi, thừa dịp nàng lâm bồn ra thuê đoạn, Tổ Nhi tình thế cấp bách hộ chủ nghĩ trộm ra vương phủ cầu cứu, lại bị chưởng sự ma ma mắt lại.

Cả người lạnh lên, đáy lòng tức giận: “Thất gia đâu?”

“Thất gia nhiều việc quần thân, mấy ngày nay chưa hồi phủ.” Tổ Nhi ghen ngào khóc nói.

“Nhanh đi tuyên y thị cùng ma ma đỡ đỡ, đem việc Cận phi lâm bồn tấu bẩm Thái Hậu cùng hoàng hậu nương nương biết.” Khanh Trần phân phó người hầu: “Còn có, đem Thất gia thỉnh về!”

Hai ma ma biến sắc, sự tình tấu bẩm đến chỗ Thái Hậu cùng hoàng hậu, ai cũng không dám động thủ, một khi có việc, đều phải gánh vác can hệ.

Người hầu lập tức đi làm, Khanh Trần hung hăng trừng mắt nhìn hai ma ma một cái, tay áo dài phất một cái, bất chấp Bích Dao bung dù bước nhanh

vào trong Trạm vương phủ.

Sấm sét rền vang, mưa xao cửa sổ, tầng mây hiện vẻ lo lắng, chung quanh âm u gọi người phiền lòng.

Ân Thái Thiển ở trong phòng thông thả đi vài bước, hướng chỗ Cận phi lặng lẽ nhìn thoáng qua, rốt cục vẫn là mở miệng hỏi: “Tẩu tử..... Thật sự không cho người đi qua sao?”

Vệ phi nhìn nhìn thêu địa tinh trong tay, cũng không ngẩng đầu lên: “Không cho nàng chút nhan sắc, trong phủ này còn coi nàng là trạm Vương phi.”

Ân Thái Thiển thường đến Trạm vương phủ, Cận phi luôn luôn đối đãi nàng thân hậu, rất không đành lòng: “Vạn nhất gặp chuyện không may làm sao bây giờ?”

Vệ phi dương môi cười lạnh: “Thì tính sao? Làm việc nương tay đó là tự mình lưu hậu hoạn, ôn nhu của người chính là vì phu quân người, mà không phải nữ nhân bên người hãnh. Nếu gả đến Thập Nhất vương phủ, muội cũng phải nhớ kỹ.”

Một tia gió lạnh thấu đánh úp lại cửa sổ, ung dung phong lưu lại tàn nhẫn làm trong lòng Ân Thái Thiển hơi hơi phát lạnh, lại nhớ tới hôm nay là vì chuyện gì mà đến, vội vàng nói: “Tẩu tử, tẩu giúp muội cầu Thất ca, muội không lấy Thập Nhất hoàng tử!”

Trên mặt Vệ phi cười đoan trang: “Tốt lắm, muội cũng đừng náo loạn, ý chỉ hoàng hậu nương nương ai có thể nói không? Huống chi gả cho Thập Nhất hoàng tử làm chính phi là chuyện tốt, muội còn không được tự nhiên cái gì?”

Tay áo mình điểm phát ở trên bàn, Mi liễu điệp Ân Thái Thiển giương lên: “Cái gì chuyện tốt? Muội làm sao phải gả cho người mình không

thích?”

“Thập Nhất hoàng tử xuất thân cao quý, tuần lãng tiêu sái, về điểm này ai không thích?” Vệ phi hỏi.

“Hắn tốt, đều có người thích hắn, dù sao muội không thích.” Ân Thái Thiển sáng giọng.

Vệ phi ngẩng đầu nhìn nhìn nàng: “Đều qua lễ cập kê, còn giống đứa nhỏ. Nhiều công tử tới cửa cầu hôn như vậy, người nhìn không hơn cũng liền thôi, lại cứ nhớ kỹ Lăng Vương gia, làm hại cậu cũng bị mẫu hậu răn dạy. Hai ta đều là trưởng nữ con vợ cả, kết hôn can hệ vinh nhục gia tộc, sao quan tâm đến yêu thích?”

Ân Thái Thiển mặt cười ửng đỏ, trước mắt không khỏi liền hiện lên bóng dáng kiết ngạo không kềm chế được, một đôi con ngươi tao nhã, trong trẻo nhưng lạnh lùng ngạo nghễ thâm thúy, ngày ấy nhìn hắn phóng ngựa trì nhập thần võ môn liền không thể quên được, như là khắc lại trong lòng. Nàng bất mãn xoay người: “Cô cô vì sao cũng không nên bắt muội gả cho Thập Nhất hoàng tử, tấu tử, tấu gả cho Thất ca, chẳng lẽ không thích hắn?”

Vệ phi trách cứ nói: “Nói bậy bạ gì đó, người khác có thể nào cùng Thất gia so sánh, bên trong kinh thành nữ tử nào không muốn làm thê tử của hắn?”

Nói như thế, trong mắt lại lộ ra một tia buồn bã. Chính là trong lòng hắn, nhớ mãi không quên là ai vậy? bề ngoài ôn nhuận bên trong xa cách, phong lưu che giấu cô đơn, là ai có thể được nụ cười thật tình của hắn? Đêm đẹp tân hôn say mèm vì ai? Túc lập trung tiêu một mình ngắm trăng rằm vì ai?

Rõ ràng gần hắn như vậy, lại cảm thấy xa xôi như thế, nhân duyên hoàn mỹ không tỳ vết cố tình làm người không thể nào coi chừng.

Tâm niệm bên trong thâm hận đều chuyển tới trên người Cận phi, nàng hung hăng cầm đồ thêu trong tay tinh, uyên ương đồ vận vẹo.

Rèm cửa phát động, chướng sự ma ma tiến vào, thần sắc có chút kích động: “Khởi bẩm Vương phi, Lăng vương phi đem việc Cận phi sinh sản bẩm Thái Hậu cùng hoàng hậu, còn gọi người đi thỉnh Thất gia hồi phủ.”

“Cái gì?” Vệ phi cả giận nói: “Lăng vương phi?”

“Nàng đã đến chỗ Cận phi bên kia.” Ma ma cúi người nói.

“Đi xem một chút!” Vệ phi phất tay áo đứng dậy.

Mưa gió lớn thêm, ở trên mặt nước bắn tung tóe khởi trong trẻo nhưng lạnh lùng gợn sóng.

Khanh Trần đi đến chỗ ở Cận phi, thấy Vệ phi cùng Ân Thái Thiển mang theo vài cái thị nữ tới rồi.

“Không biết tứ tẩu đến đây, không có tiếp đón từ xa!” Vệ phi tiến lên cản đường, trong phòng truyền ra từng trận rên rỉ của Cận phi.

Khanh Trần nhìn nàng: “Không dám động đại giá, tránh ra.”

Trên mặt mặc dù thản nhiên cười, nhưng trong mắt không có chút độ ấm, sâu thẳm nhất tinh vi duệ bức thẳng đáy mắt Vệ phi.

Vệ phi biến sắc, gương mặt nhìn Khanh Trần đứng ở trước mặt. Mưa gió rền vang, dung nhan như nước mang theo ngạo khí cao hoa, như trong thiên địa u ám một chút thanh sắc, phiêu dật xuất trần.

Đây là nữ nhân mà hãn nóng ruột nóng gan, ngay cả đêm tân hôn say mềm đều hô tên của nàng! Đáy lòng ghen ghét bốc lên, lời nói ra không khỏi chua ngoa: “Tứ tẩu lại không gả đến Trầm vương phủ, làm gì quản đến nhàn sự nơi này?”

“Ta nếu là gả vào Trạng vương phủ, nói không chừng nằm ở bên trong thống khổ là người.” Khanh Trần mắt sáng, sắc mặt giận dữ, nàng ngoan độc, không chút lưu tình: “Một thi hai mệnh, cho dù cùng Thất gia chuyên sủng, buổi tối ở cạnh hẳn người ngủ được sao?”

“Chuyện của ta cùng với Thất gia người một ngoại nhân chớ có phỏng đoán!” Vệ phi giận tới cực điểm.

Ngọc dung Khanh Trần trong trẻo nhưng lạnh lùng, thanh âm ẩn hàn: “Cận tỷ tỷ nếu là có bất trắc gì, cho dù thất gia không truy cứu, ta cũng tuyệt không tha cho người! Tránh ra! Người là muốn ta tiến cung thỉnh Thái Hậu, hay là hoàng hậu nương nương?”

“Người.....” Vệ phi chán nản, lại bị Ân Thái Thiên giữ chặt: “Tẩu tử, ma ma đỡ đẻ không phải đã vào thôi, chúng ta vào bên trong ngồi chờ đi.” Nói xong sử cái ánh mắt cho Khanh Trần, làm như cho nàng mau chút đi vào.

Khanh Trần sững sốt, không ngờ nàng đến hoà giải, cũng không kịp nghĩ nhiều, bước nhanh bước vào trong phòng Cận phi.

Ân Thái Thiên mặc dù thấy may mắn Khanh Trần tới cứu Cận phi, trong lòng cũng nhiều cảm xúc phiền tạp. Bên trong kinh thành nữ tử nào không nghĩ gả cho Thất ca, cố tình Phượng Khanh Trần nàng không nghĩ, cố tình nàng phải gả cho người kia, cố tình người kia trong lòng trong mắt chỉ có nàng. Nàng thật vất vả đợi đến cập kê, tưởng có biện pháp uy hiếp phụ thân đi Lăng vương phủ cầu hôn, lại chỉ đổi lấy ít ỏi vài câu khéo léo từ chối. rằng ngọc khê căn nhìn bóng dáng Khanh Trần, rốt cuộc bình tĩnh.

Cận phi sớm bị đau cơ hồ thần chí hôn mê, trán ẩm ướt, ngọc dung ngày thường xinh đẹp tuyệt trần dịu dàng tái nhợt như tờ giấy, hoàn toàn mất đi huyết sắc.

Đệm chăn một mảnh đỏ tươi, tựa hồ là sinh mệnh dần dần xói mòn đi mất.

Khanh Trần trầm khí, xem mạch cho nàng, trầm giọng kêu: “Cận tỷ tỷ, là ta, đừng ngủ nhé!”

Kim khâu khẽ nhúc nhích tìm vài huyết vị đâm vào, Cận phi thanh tỉnh chút, trong mắt mênh mông thanh lệ nhìn đến đúng là Khanh Trần, giãy dụa nói: “Khanh Trần..... Thất gia..... Thất gia.....”

Làm như lời vô nghĩa, thanh thanh kêu gọi, môi Cận phi một mảnh huyết sắc, ấn nhãn đau triệt tâm phủ.

Khanh Trần giật mình chế trụ, trong lòng mạnh mẽ đau xót, thấp giọng an ủi nói: “Thất gia ở đây, hẩn ở bên ngoài chờ, chờ đứa nhỏ sinh ra là có thể nhìn thấy hẩn.”

Lời nói dối thiện ý che giấu chân tướng lãnh khốc, cũng không phải tất cả mọi người có thể đối mặt chân thật tàn nhẫn.

Nước mắt hỗn độn, Cận phi dùng hết toàn thân khí lực cầm tay Khanh Trần: “..... Vì sao..... Gả đến trong phủ..... Không phải muội..... A.....”

Lời nói đứt quãng bị đau đớn bao phủ, vì sao? Khanh Trần thấp giọng hỏi chính mình, nàng cũng có bao nhiêu vì sao muốn hỏi, lại chỉ có thể ôn nhu nói: “Đây là đứa nhỏ thứ nhất của Thất gia, tỷ phải kiên trì, rất nhanh là tốt rồi.”

Nếu tình không sâu, ai muốn chịu ủy khuất cùng thống khổ như vậy?

Kim khâu nhập huyết thoáng giảm bớt đau đớn tê tâm liệt phế, thanh âm Khanh Trần không ngừng vang lên ở bên tai, Cận phi nắm tay nàng không chịu buông ra.

Ma ma đỡ đẻ cũng chạy vào, bọn thị nữ mang bồn nước đến, tiến tiến xuất xuất, vội vàng làm việc.

Đây là đứa nhỏ Thất gia, Thất gia đang chờ, chờ đứa nhỏ sinh ra.

Khanh Trần cười đáp ứng, ôn ngôn an ủi, nhưng lại cũng nhin không được nước mắt liên miên.

Đa tình lại bị vô tình đả thương, lúc này Dạ Thiên Trạm đến tột cùng ở nơi nào?

Hắn ôn nhã phong lưu như xuân phong, bắt lấy được bao nhiêu tâm nữ tử. Các nàng vì hắn si vì hắn cuồng, hắn mặc các nàng si, mặc các nàng cuồng.

Người khác ở nơi nào? Lòng đang nơi nào?

Gió thu đột nhiên nhanh, mộ ải nặng nề thiên ám.

Dạ Thiên Trạm xoay người xuống ngựa đem dây cương quăng cho thị vệ, nhanh chóng vào trong phủ, áo choàng khinh dương, khinh giáp bội kiếm một đường lay động, đi lại vội vàng.

Tới trước cửa, trong thất mơ hồ truyền đến một trận tiếng khóc trẻ con, hắn mạnh mẽ ngăn đầu, trong mắt ưu hỉ khó phân biệt.

“Thất gia, người đã trở lại” Vệ phi ý cười nhàn nhu tiến lên nghênh đón hắn, tự tay tiếp nhận áo choàng, nhìn đến hắn một thân trang phục đột nhiên sửng sốt: “Đây là.....”

“Cận phi thế nào?” Dạ Thiên Trạm mở miệng hỏi, dường như đối với sắc màu rực rỡ trong phủ tranh thủ tình cảm tính kế không chút nào cảm kích.

Nữ nhân đấu tranh trong lúc đó, dấu ở chỗ sâu trong muôn hồng nghìn tía, không thấy huyết quang, lại giết người vô hình.

“Từ sáng sớm đến bây giờ, chúng ta lo lắng, lại không dám đi thúc giục người hồi phủ.” Vệ phi xoay người tiếp nhận trà nóng thị nữ dâng lên:

“Mau uống trước ấm áp thân mình.”

“Nàng vất vả.....” Dạ Thiên Trạm vươn tay đột nhiên dừng lại, ánh mắt lướt qua đầu vai của nàng ngưng trệ ở nơi nào.

Vệ phi quay đầu, nhìn thấy Khanh Trần bước ra, trong ánh mắt Dạ Thiên Trạm nổi lên khinh chất ôn nhu, toàn bộ dừng ở thiển ảnh áo trắng kia. Nàng bưng trà tay hơi hơi run lên, trên mặt lại cường giữ lại cho mình ý cười.

Khanh Trần một tay đỡ bình phong, cúi đầu phân phó với y thị: “Sinh sản trước sau vạn vạn không thể dùng nhân sâm, nếu không rất dễ rong huyết, về sau nhớ kỹ chút.”

Y thị kia kính cẩn ghi nhớ, Khanh Trần thở phào một hơi nâng mắt nhìn lại, chạm phải ánh mắt quen thuộc của Dạ Thiên Trạm. Nàng bỗng nhiên khẽ run lên, Dạ Thiên Trạm trước mắt trường kiếm trên người, nhưng trang thúc giáp, hắc sắc chiến bào cho hăn tao nhã tao nhã tăng thêm một chút túc duệ hiểm thấy, cả người giống như kiếm ở trong vỏ, thâm liễm hàn ý.

Bình châu bốn mươi vạn đại quân chờ đợi chủ soái, nay rốt cục định đoạt.

Quân tình khẩn cấp, mấy ngày nay liên miên không ngớt bố trí sẵn sàng, tức khắc liền muốn huy quân Bắc thượng.

Hoàng đế dạy con cũng không bất công, hoàng tử dưới gối từ thái tử trở ra không có ai chưa từng thân phi chiến giáp lịch lãm chiến trường. Mặc dù không phải mỗi người đều như Lăng vương uy chấn tứ hợp, lại đều là có thể trọng dụng.

Cũng từng mang binh bình Di Khẩu, thủ biên phòng, quân công Dạ Thiên Trạm dấu dưới thanh danh văn nhã hiền đức, cơ hồ bị người quên đi.

Dòng họ hiền hách phía sau cũng không cần hấn đem chính mình chinh chiến lưu lạc biên cương, hấn vốn đã có được nhiều lắm.

Nhưng lại thật là hấn, đối với mặt tình cảnh này, Khanh Trần cái gì cũng không thể nói, cái gì cũng không nguyện nói.

Nàng cùng Phượng Diễn đồ, đồ hoàng quyền Thiên triều thay đổi, đồ Phượng gia vinh nhục hưng suy, đồ trận chiến tranh này chỉ có Dạ Thiên Lăng có thể thắng.

Chiến trường thanh trung mai bạch cốt, xưa nay chinh chiến mấy người trở về. Máu đỏ nhuộm trời cao vô tình, khắp nơi là giết chóc cùng tử vong.

Nếu nàng thắng, tặng của hồi môn là sẽ là mọi thứ của Dạ Thiên Trạm, thậm chí tính mạng?

Nhưng nàng vô luận như thế nào cũng không thể thua.

Ánh mắt Khanh Trần thâm khóa, nguyên bản tích lòng tràn đầy trách cứ dừng ở bên miệng. Người trước mặt chặt chẽ coi chừng nàng, đôi mắt kia luôn luôn như trời quang trầm tĩnh, ẩn ẩn lộ hồng ti, làm như trắng đêm chưa ngủ, mệt mỏi vạn phần.

“Chúc mừng Thất gia, là một tiểu vương gia, mẫu tử bình an.” Khanh Trần liễm khâm, rốt cục nhẹ giọng nói.

Dạ Thiên Trạm mới hồi thần: “A, làm phiền..... Tứ tẩu.”

Khanh Trần cười cười, trước mắt nhìn Vệ phi. Vệ phi cúi đầu dấu đi vẻ mặt cuộn sóng, quỳ gối, thanh âm mềm mại nhưng là thê tử tối dụ ngoạn: “Chúc mừng thất gia! Thiếp thân đã gọi người chuẩn bị thập toàn canh, Cận phi sinh sản vất vả, cần hảo hảo bổ dưỡng mới phải.”

Dạ Thiên Trạm nhìn nàng một cái, gật đầu nhu hòa cười: “Cũng là nàng có tâm.”

Mưa đã ngừng, gió rền vang.

“Kia thiếp thân cáo lui trước.” Vệ phi nhẹ thi lễ, đèn cung trang nhẹ che giấu khuôn mặt, chỉ có thể nhìn đến nhất điểm môi hồng kiêu diễm ướt át.

Cả ngày mỗi một chợt đánh úp lại, ngực nổi lên một nỗi khổ riêng làm cho Khanh Trần vô lực quan tâm phi, nàng ổn ổn tâm thần, theo Vệ phi phía trước bước ra phía ngoài: “Sắc trời đã tối muộn, Thất gia vào xem đi, ta cáo từ.”

Mây đen chưa tán, thiên khung vẫn u ám áp lực. Cũng là gió thu vắng vẻ mang đến một trận cảm giác mát, thư hoãn trệ buồn trong lòng.

Khanh Trần tình trạng kiệt sức đỡ lan can đứng trong chốc lát, trong tay nắm kim khâu xuyên thấu qua lụa hơi hơi đau đớn lòng bàn tay.

Giương mắt nhìn lên, phiến Bích Diệp trong trí nhớ mấy ngày trên hồ sen dần biến mất, tàn lá héo úa, thừa thốt trong nước.

Phía sau có tiếng bước chân, một trận yên tĩnh sau đó truyền đến thanh âm ôn nhuận: “Khanh Trần.”

Khanh Trần quay đầu, nhìn thấy Dạ Thiên Trạm đứng ở phía sau, nhưng trang phục trở nên thêm tuần lãng phong thần, vô cùng quen thuộc lại xa lạ.

Không nói gì, từ khi gả nhập Lăng vương phủ, lại chưa một mình gặp qua. Trong nháy mắt, Khanh Trần tựa hồ lại nhớ tới thật lâu trước kia, bên cạnh hồ sen, nhìn Dạ Thiên Trạm lam sam lỗi lạc, cười vân đạm phong thanh.

Nụ cười cực kỳ giống Lí Đường, gọi lên trăm vị thất tình, lại càng bị đau xót xua tan, gió mát quất vào mặt, ngày mùa hè nùng ấm, tầng tầng nảy lên trong lòng.

Trầm mặc, ánh mắt Dạ Thiên Trạm dừng ở kim khâu trong tay Khanh Trần, rốt cục vẫn mở miệng trước, nói: “Y thuật của nàng càng ngày càng tốt.”

Khanh Trần cười nhẹ, nếu lại trễ chút nữa, Cận phi sợ là nguy hiểm, nàng may mắn học được một thân y thuật, còn có thể cứu mạng người, “Cận tỷ tỷ nguyên khí đại thương, cần hảo hảo điều dưỡng, y thị trong cung cũng chỉ là giữa dòng, nên đi thỉnh lão thần y Trương Định Thủy Mục Nguyên đường đến xem, y thuật của hân mới là diệu thủ hồi xuân, thuật châm cứu của ta là được ông ấy truyền thụ.”

“Ừ, ta đã biết.” Dạ Thiên Trạm đáp ứng.

Nói hai câu này, Khanh Trần tựa hồ đột nhiên lại không còn lời nào để nói, nhìn thân hình hân thúc giáp bội kiếm dưới hoàng hôn, cổ họng chát chát đúng là chua xót.

“Ta ngày mai liền mang binh xuất chinh.” Dạ Thiên Trạm đứng cách nàng, mục sắc như ngọc, lộ ra mâu thuẫn im lặng.

“Thời gian không có nhiều lắm, đi vào bồi Cận tỷ tỷ đi.” Khanh Trần thấp giọng nói.

“Nàng tựa hồ chỉ nhớ Cận Tuệ, vội vã đem ta đẩy đến bên người nàng ấy thôi.” Dạ Thiên Trạm trầm mặc một chút nói.

“Huynh nên so với ta thương nàng hơn.” Dấu thân nhiên ở giữa trời chiều, Khanh Trần mi gian đáy mắt toát ra một loại thương cảm như có như không: “Huynh cưới nàng, vì sao để cho nàng chịu ủy khuất như vậy?”

Huynh là phu quân của nàng, nàng nhờ cậy huynh như vậy, huynh hẳn là nên hảo hảo bảo hộ nàng.”

Dạ Thiên Trạm tựa hồ ngăn người:“Cái gì?” Mày không tự chủ được nhú lại.

Khanh Trần nhìn ánh mắt của hắn: “Ít nhất, ở thời điểm nàng cần huynh nhất, huynh hẳn là ở bên người nàng. Mà không phải..... Để cho người khác cơ hồ đưa nàng vào chỗ chết.”

Trong mắt Dạ Thiên Trạm hiện lên một tia duệ quang, xem định Khanh Trần, lại chợt lại quy về mọi một bình tĩnh,“Là ta sơ sót.” Ngừ khí có chút tự giễu, tựa hồ sau một cái chớp mắt khiếp sợ, hết thấy đều bé nhỏ không đáng kể.

“Cận tử tỷ tử nếu có cái gì không hay xảy ra, ta nói không chừng sẽ hận huynh.” Khanh Trần xoay người hành lễ, đi hai bước, chung quy quay đầu, thật sâu nhìn hắn: “Sa trường hung hiểm, cần..... Cẩn thận.”

Dạ Thiên Trạm hơi hơi nhắm mắt, trên mặt chậm rãi hiện lên trong trẻo tươi cười: “Trước khi đi có thể nhìn thấy nàng, ta thật cao hứng.”

Đơn giản một câu, lại làm nước mắt ẩm áp suýt không kìm được, Khanh Trần mạnh mẽ tránh hắn:“Bảo trọng.” Váy dài phất chuyển, bước nhanh rời đi.

Đại môn Trạm vương phủ đột nhiên trở nên xa xôi như vậy, suy nghĩ trong lòng không khoẻ dần dần đánh úp lại, thiên địa hôn ám, xoay tròn.

“Khanh Trần!” Thanh âm Dạ Thiên Trạm lo lắng truyền đến, Khanh Trần lão đảo một cái, đứng thẳng không xong, thân mình rơi vào bảo vệ của hắn: “Nàng làm sao vậy?”

Cầm lấy tay hắn đợi trận choáng váng kia đi qua, Khanh Trần lắc đầu: “Không có việc gì, có chút mệt mỏi, ta muốn về nhà.”

Cô độc, không nhà để về, thật lâu trước kia Khanh Trần ở trong Trạm vương phủ nói qua đột nhiên rõ ràng như vậy hồi tưởng đứng lên, có cái gì đó từ đáy lòng bị hút ra, thông thả mà đau đớn. Dạ Thiên Trạm hít thật sâu vào một hơi, hắn chung quy không thể lưu lại nàng, coi đây là nhà.

Nhưng hai tay vẫn kiên định đỡ Khanh Trần: “Ta đưa nàng trở về.”

Ngược lại Khanh Trần nhẹ nhàng buông tay hắn: “Có người so với ta càng cần huynh hơn, đã cưới các nàng, nên yêu thương các nàng.”

Người đáng thương tất có chỗ đáng giận, thật giận người giãy dụa yêu oán tình cừu, làm sao thường không phải đáng thương?

Dạ Thiên Trạm hơi hơi cứng đờ, nhìn Khanh Trần xoay người, biến mất ở trong màn đêm dần buông xuống.

= = = = =

Lời tác giả: Mỗ giống như đã lâu không đi ra chút chút méo mó, hợp thành chữ thập..... Đại nhân tha thứ lỗi biếng của ta đi, kỳ thật mỗi ngày nhìn đến các người nhắn lại, cảm thấy 徕徕 vui vẻ ~

Gần nhất có một chút xíu thả chậm tốc độ, là vì cảm thấy viết quá nhanh vị tất là chuyện tốt.

Khi sửa chữa quyển thượng phát hiện rất nhiều địa phương căn bản là không có đầu óc viết ra, vốn là người không chuyên tâm, toàn bộ quyển thượng nhân lúc tâm huyết dâng trào mà sinh ra, như trò chơi có lệ, then với mọi người duy trì..... Sám hối a..... Cũng cố gắng ở đem nhiều chỗ xóa, nhìn trời..... Chính là vài hoàng tử, viết đến này người nào cũng không tốt, liền đem tiểu Thập Thất xóa đi ~

Này..... Mặt sau khả năng sẽ có một chút thành phần ngược đãi, duy nhất cảm tình Tứ ca cùng Khanh Trần không ngược.

Bất quá cá nhỏ [ngẫu không đoán sai là người mã giáp đi ~],“Triệt Triệt gặp nạn, Tứ ca chạy tới trợ giúp, Trần Trần đưa bản đồ cộng thêm lưu sản linh tinh” Tình tiết ||||| tha ta đi ~ đã hơn tám giờ ~ còn không có cảm ớn bình luận của các người, ha ha, đôi khi, ngẫu nhiên sẽ ở bình luận của người nhìn đến nhiều thứ chính mình đều không có nghĩ đến gì đó, gia tăng linh cảm đâu ~ không nghĩ đến hồi báo, chỉ cần đổi mới.

Theo quyển thượng một đường xem ra nhóm thân đại khái sẽ cảm thấy quyển hạ cùng quyển thượng hơi có chút bất đồng, có thể là bởi vì người nào đó ngẫu nhiên chuyển biến thái độ đi, ai biết được. Hoan nghênh mọi người tap chuyên lại đây, không có chuyên, ngẫu nhiên sẽ không có thể đáp bậc thang xem xa hơn.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Ba Ngàn Tóc Đen Vì Quân Lưu

Không biết như thế nào lên loan xe, không biết đến tột cùng có ai nói cái gì với nàng, hồng la cầm điểm đã bị mưa thu lạnh sũng nước, Khanh Trần tựa vào trên tháp, mỗi một từ tứ chi bách hải nhẹ nhẹ chảy ra, chậm rãi đem thể xác và tinh thần bao phủ.

Trước mắt tầng tầng lộ ra bộ dáng Dạ Thiên Trạm một thân nhung trang, chỉ nháy mắt thoáng nhìn, vì sao làm cho nàng sợ hãi vô cùng.

Không phải chưa bao giờ biết, chính là trong tiềm thức vẫn lảng tránh khả năng này, tựa hồ không nghĩ thì sẽ không phát sinh.

Ngay từ đầu, nàng đã lựa chọn, chưa từng có vì lựa chọn này hối hận qua, nhưng cũng không đại biểu tâm sẽ không đau.

Nàng rất hiểu Dạ Thiên Lăng, tại một khắc này, lại bởi vì hiểu biết mà lâm vào e ngại không hiểu.

Bất luận Nam Cung Cảnh dẫn mười hai vạn tiên phong quân cùng Tây lộ quân của Thập Nhất, lần này xuất chinh bốn mươi vạn tinh binh bên trong quá nửa đến từ Tây Giao đại doanh, liền ngay cả chủ soái tả hữu tiên phong cũng chia vào tay Hạ Bộ Phong cùng Sử Trọng Hầu.

Dạ Thiên Lăng sớm dự đoán được hết thảy, nắm mọi thứ trong tay, đã bố trí tốt lắm thế cục này.

Hư tọa lấy hầu, thả đãi quân đến.

Chiến sự ở trong tay hãn trong lúc đó hóa thành lợi nhận đáng sợ nhất, một khi binh động Bắc cương, hàn kiếm ra khỏi vỏ, vó ngựa đạp núi sông, ai có thể tránh mũi nhọn này. Mặc dù trên triều đình từng bước thoái nhượng nhìn như gian nan, lại có vài phần là thật, vài phần là giả.

Tiến có thể công, lui có thể thủ, hết thủy tiến thối đều ở trong tay hãn, tài giỏi tự nhiên.

Nhắm mắt, chỗ sâu ở trong đáy lòng là cặp con người thanh tịch, u lãnh hàn đàm, thâm lãnh khó dò.

Thần chí chống đỡ một ngày mệt mỏi đến cực điểm, lại ở trong xe mơ màng ngủ. Thẳng đến khi loan xe dừng lại, Bích Dao vén màn xe nhẹ giọng gọi: “Quận chúa, đã đến nơi.”

Khanh Trần nửa tỉnh nửa mê tỉnh lại, chống cái trán lại ngồi dậy, Bích Dao đỡ tay nàng, lắng lắng vào trong phủ.

Trước cửa Tề đã chờ hồi lâu tiến đến, cúi người nói: “Vương gia trở về đã lâu, vẫn luôn chờ Vương phi.”

Khanh Trần ở hành lang dài dừng lại, phân phó: “Các người đều đi xuống đi, không cần hầu hạ.” Một mình một người vào phòng ngủ.

Bạch sam túc đạm, Dạ Thiên Lăng đang ở trước án nhìn vài biểu chương, nghe thấy nàng tiến vào, đầu cũng không nâng, chỉ thản nhiên hỏi: “Đi đâu?”

Khanh Trần chân trần bước trên cẩm thảm, buông tay khê thả, ngoại bào ẩm ướt rơi trên mặt đất, búi tóc trên đầu tùy tay mặt hạ, vắt sang một bên một bên, người liền dựa vào nhuyễn tháp nằm xuống, nhắm mắt không nói.

Dạ Thiên Lăng trong tay viết nhanh chưa ngừng, mi tâm lại hơi hơi nhíu. Viết xong, mới nâng đầu nhìn lại, đột nhiên ngẩn ra, đặt bút lên án đứng

dậy tiến lên, đưa tay xoa cái trán Khanh Trần: “Làm sao vậy, biến thành như vậy?”

Trong mắt ánh lên ảnh ngược Khanh Trần mỗi một đạm quyện bóng dáng, sâu thẳm trong đó đều bị đau tích mạt sát.

Sườn mặt có vài sợi tóc phân tán vẫn mang theo điểm mưa ẩm ướt, Khanh Trần biết chính mình hiện tại nhất định là một thân bộ dáng chặt vật, mở to mắt im lặng nhìn hắn, thu thủy trong sáng, giống như nếu điểm nước sơn, sắc mặt càng tuyết trắng.

Dạ Thiên Lăng nhú mày thật sâu, xoay người nói với ngoại nhân phân phó: “Chuẩn bị nước tắm rửa!”

Tổng không quen nhìn trên nét mặt hắn tức lãnh, Khanh Trần không tự chủ được theo hắn nhú mi, nhin không được nâng tay hướng mi gian hắn nhu nhu, đã thấy ánh mắt Dạ Thiên Lăng mạnh mẽ xẹt qua một tia thâm giận, cầm tay nàng, trầm giọng nói: “Đây là có chuyện gì?”

Trên tay trắng nõn ẩn ẩn vài đạo ứ thanh, là mới vừa rồi bị Cận phi nắm nhanh, lúc này mới thấy đau, Khanh Trần né một chút, miễn cưỡng cười cười nói: “Cận tỷ tỷ hôm nay sinh một nam hài, có người không nghĩ để đứa nhỏ sinh ra, thiếp hơi kém chút liền cứu không được mẫu tử bọn họ.”

Sắc mặt Dạ Thiên Lăng âm trầm, cả giận nói: “Nàng liền chỉ biết cứu người, thân mình cũng không quản?”

“Tứ ca.” Khanh Trần nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Khóe môi Dạ Thiên Lăng phong mân, trong mắt mặc dù giận dữ chưa lui, lại đưa tay lấy nhất kiện y bào bọc trên người Khanh Trần, cẩn thận đem nàng ôm lấy, đi nhanh vào chỗ sâu phòng ngủ.

Tiếng nước róc rách lọt vào tai, Dạ Thiên Lăng ôm Khanh Trần chuyển qua một đạo bình phong gấm, nghênh diện hơi nước ngập trời, đi vào đục phòng do nhũ bạch ngọc thạch xây thành.

Dạ Thiên Lăng cho người hầu lui, trực tiếp liền ôm Khanh Trần đi vào trong ao. Nước ấm nóng làm Khanh Trần khẽ run lên, cảm giác lạnh như băng trong khung đều bị xua tan.

Nước ao không sâu, ngồi xuống vừa vặn đến hông, Dạ Thiên Lăng ôm Khanh Trần làm cho nàng tựa vào trong lòng mình, vì nàng bỏ quần áo, động tác mềm nhẹ, tựa hồ sợ làm đau nàng. Khanh Trần nhắm mắt lại mặc hắc đũa nghịch, đột nhiên đưa tay đặt trong ngực hắc, tóc dài rơi vào trong nước phiêu khởi như tơ vông, con mắt sáng nhọn nhạo đón ánh mắt của hắc.

“Có đau hay không?” Dạ Thiên Lăng bắt được tay nàng thấp giọng hỏi.

Khanh Trần lắc đầu, nguyên bản tái nhợt trên mặt nhũ hơi nước mà hiện lên một tầng đỏ bừng khác, như cũ không hề chớp mắt nhìn ánh mắt hắc. Ánh mắt Dạ Thiên Lăng trong trẻo nhưng lạnh lùng hơi hơi sáng ngời, làm như đem hỏa diễm từ chỗ sâu thăm đáy lên, Khanh Trần đưa tay ôm cổ hắc, khuỷu tay Dạ Thiên Lăng căng thẳng, cúi người liền đem nàng hôn trụ.

Cơ hồ là cuồng nhiệt, tìm kiếm lẫn nhau mềm mại triền miên, hô hấp ấm áp dây dưa cùng một chỗ, thật sâu tham nhập tâm phủ.

Thật lâu sau, Dạ Thiên Lăng đem Khanh Trần ôm vào đầu vai, thở dài một tiếng cúi đầu nói: “Đã nha đầu, chạy ra ngoài một ngày biến thành chột vật như vậy, trở về còn không an phận.”

Khanh Trần ở trong lòng hắc vừa chuyển, ngón tay tinh tế trong nước mơn trớn cổ áo của hắc để ở trước ngực, mị nhãn như tơ, lông mi thật dài liếc nhìn hắc: “Vương gia tính tình thật lớn, chỉ biết răn dạy người ta.”

Ánh mắt Dạ Thiên Lăng hơi hơi nhú lại, lộ ra tia nguy hiểm, bạc môi như tước giơ lên tựa tiểu phi tiểu, “Đó là do nàng trêu chọc, bốn vương hôm nay không chỉ muốn huấn, còn muốn phạt nàng!” Dứt lời cánh tay mạnh mẽ phát lực, liền đem Khanh Trần từ trong nước bế lên, đi nhanh đến nhuyễn tháp.

Nước rơi đầy đất, Khanh Trần miễn cưỡng đánh ở nơi nào. Trường bào ướt đầm dán lên thân hình thon dài của Dạ Thiên Lăng, càng có vẻ anh tuấn tú, giơ tay nhắc chân mơ hồ chất chứa độ mạnh yếu cảm giác, trong mắt tinh quang u xán, anh khí nhiếp nhân.

Dạ Thiên Lăng tay vung lên, lược bỏ quần áo, nâng tay hạ xuống màn lụa yên la mỏng như sương mù, giống như hơi nước dần dần dày.

Thân mình tuyết bạch trên tổ cấm, ba ngàn tóc đen ngưng tán chấm bạn, nước trong suốt nhiều điểm giọt giọt, dọc theo băng cơ ngọc cốt lưu luyến rơi xuống. Dạ Thiên Lăng cúi người đem Khanh Trần ôm lấy, hôn một viên bọt nước chỗ xương quai xanh nàng, một đường hôn xuống đỉnh núi tuyết trắng điểm hồng yêu diễm.

Khanh Trần nhắm mắt, bên tai như có hơi thở của hắn. Tim đập không khỏi liền theo tiếng hít thở dồn dập rất nhỏ của hắn mà càng nhảy càng nhanh, giống như bị hạ cổ, khống chế không được, không bao giờ thuộc về chính mình.

Ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng, Dạ Thiên Lăng lại đột nhiên im lặng xuống, Khanh Trần kỳ quái mở mắt, thấy hắn nhìn nàng, đáy mắt lộ vẻ đau yêu. “Có mệt hay không?” Thấy nàng nhìn mình, Dạ Thiên Lăng thấp giọng mở miệng: “Nếu thân mình không thoải mái thì nói cho ta.”

Thản nhiên, giống như thanh lưu lững lờ, Khanh Trần dương môi cười yếu ớt quyến rũ, đưa tay mơn trớn trong ngực của hắn ôm lấy cổ hắn: “Lăng, ta muốn chàng!”

Cánh tay Dạ Thiên Lăng mạnh mẽ căng thẳng, trong tiếng thở dài cúi đầu hôn môi đỏ mọng say lòng người của nàng. Ấm vụ sương mù đầy thất, thiên địa nhẹ chuyển, nước sữa giao hòa, hết thảy lâm vào u trầm mê cách trong mộng.

Không có thử, không có đoán, không có đau đớn, không có tật nghi, không có hấn, cũng không có nàng. Tình đến sâu thẳm, tâm thần vô tận đuổi thân tham nhập lĩnh vực tối bí ẩn lẫn nhau, quyến luyến dây dưa hợp làm một. Thân thể, thậm chí linh hồn, ở nơi sâu nhất đậm nhất yêu say đắm mà thiêu đốt, đục hỏa mất hồn trở thành một bộ phận của nhau, vĩnh viễn không thể tách ra.

Nhuyễn trưởng khối nhẹ, xuân sắc kiều diễm.

Triền miên qua đi, Dạ Thiên Lăng nhắm mắt tựa vào trên tháp, đưa tay vỗ về phía sau lưng Khanh Trần. Khanh Trần dựa vào đầu vai hấn, vẫn không nhúc nhích giống như con mèo nhỏ mệt mỏi, người hơi hơi cảm thấy lạnh, liền hướng bên cạnh hấn cọ cọ, khước miệng Dạ Thiên Lăng thản nhiên giương lên, kéo bạc thảm bên cạnh đắp lên mình nàng, Khanh Trần xoay người tìm cái tư thế thoải mái nhất, tham lam dựa sát vào hấn ôm ấp ấm áp, bất giác lại mơ màng ngủ.

Dạ Thiên Lăng cũng nhắm mắt dưỡng thần, không biết bao lâu, bên ngoài có người hầu thấp giọng thỉnh: “Vương gia!”

“Chuyện gì?” Dạ Thiên Lăng thản nhiên hỏi.

“Hạ tướng quân cùng Sử tướng quân đều đã đến đây.”

“Ừ.” Dạ Thiên Lăng mở to mắt: “Bảo bọn hấn đến thư phòng.”

“Vâng.”

Khanh Trần ngủ không trằn, mông lung nghe đến tiếng nói chuyện, cảm thấy Dạ Thiên Lăng nhẹ nhàng đưa tay nâng đầu nàng rút lui, lại kê gối xuống. Nàng cuốn lấy cánh tay của hắn: “Tứ ca.”

Dạ Thiên Lăng nâng tay vỗ vỗ hai gò má của nàng: “Tiếp tục ngủ ở đây, hay là ta ôm nàng trở về phòng?”

Khanh Trần lắc đầu: “Thiếp không muốn chàng đi.”

Dạ Thiên Lăng nhíu mày cười: “Quần người như vậy, nghe lời, ta rất nhanh sẽ trở về.”

“Nếu thiếp không cho chàng đi đâu?”

“A?” Dạ Thiên Lăng gọi lên cái cảm khéo léo của nàng, ánh mắt nghiên phán: “Thanh Nhi của ta tuy rằng nghịch ngợm, nhưng không phải không hiểu chuyện như vậy.”

Khanh Trần bất đắc dĩ buông tay ra, Dạ Thiên Lăng tùy tay cầm lấy một kiện y bào sạch sẽ phủ thêm. Khanh Trần xuất thần nhìn lưng hắn rộng lớn, mắt dần dần ảm đạm đi, “Tứ ca.” Nàng thấp giọng gọi hắn.

“Ừ?” Dạ Thiên Lăng đáp.

Khanh Trần trằn mặt một chút, rốt cục hỏi: “Hắn, có thể sống trở về sao?”

Tay Dạ Thiên Lăng ở chỗ cổ áo hơi dừng một chút, đưa lưng về phía nàng, không nói.

“Chỉ cần..... Chỉ cần còn sống.” Đáy lòng Khanh Trần theo động tác của hắn hơi trằn xuống, hít sâu một hơi nói.

Mãn thất vắng lặng, chỉ có ao bên cạnh tiếng nước leng keng tranh tông, phá lệ lọt vào tai.

Dạ Thiên Lăng lặng im trong nháy mắt, Khanh Trần hơi hơi cắn môi nhìn hẩn, bờ lưng thẳng tắp, rộng rãi mặc thêm trường bào màu xanh, lạnh lùng như núi.

Không nói gì chờ đợi, rõ ràng chính là một cái chớp mắt quang âm, lại như quá dài dòng trăm ngàn năm.

“Được.” Đơn giản mà nhẹ nói một chữ, tựa như hẩn trước kia thường đáp ứng bồi nàng đi chỗ nào, đáp ứng theo nàng phẩm rượu mới, đáp ứng nghe nàng đàn một tân khúc, bé nhỏ như vậy không đáng kể. Dạ Thiên Lăng đem quần áo sửa lại, tay áo nhất lược, quay lại thật sâu nhìn về phía Khanh Trần, ánh mắt thẳng tiến đáy lòng nàng.

Quen thuộc trả lời, không hỏi nguyên nhân, chỉ cần là thỉnh cầu của nàng. Hẩn đều đáp ứng, cho tới bây giờ đều không có làm không được.

Trăm mối cảm xúc ngổn ngang đặt trong bụng, nhưng mà gánh nặng thoải mái thoải mái lại bị một cổ chua xót hung hăng nhu qua, bể ra chua sót ở yết hầu.

Giống như nhẹ nhàng băng quơ, nàng lại biết Dạ Thiên Lăng làm thế nào ra một cái quyết định. Hẩn cấp nàng một chữ nhận lời sau lưng, vì nàng mà có thêm bao nhiêu gian nan.

Khanh Trần đón nhận ánh mắt Dạ Thiên Lăng, tận lực bình tĩnh nói: “Thiếp nợ hẩn một cái mệnh.”

Dạ Thiên Lăng ánh mắt dừng ở trên mặt nàng lưu luyến một lát, đáy mắt lãnh duệ biến mất, vẻ mặt chậm rãi nổi lên nhu hòa, nghe vậy cười: “Thê nói phu làm, thiên kinh địa nghĩa.” Ngực khí mát lạnh, mang theo tia kiêu căng, càng nhiều nhu tình.

Tâm như cát, trời mềm mại, lệ như mưa, cũng không thấy, Khanh Trần nhẹ giọng gọi: “Tứ ca.....”

Thầm than một tiếng, Dạ Thiên Lăng ngồi xuống đem nàng ôm trong người giữ chặt: “Chỉ một câu nói, làm gì như thế. Nàng là thê tử của ta, cả đời này nhất thể đều phải cùng ta làm bạn, ta sở cầu nếu thành thống khổ của nàng, cong ra cái gì?”

Hơi nước uyển chuyển, sa trường khinh dương, lượn lờ ở cột đá ngọc thạch, thoáng như tiên cảnh bình yên mờ mịt. Khanh Trần nằm ở trong ngực của hắn, nhìn mộng ảo trước mắt, nhẹ nhàng nói: “Tứ ca, cảm ơn chàng.”

Dạ Thiên Lăng ôm nàng trầm mặc, sau đó để cái trán lên trán của nàng, thấp giọng nói: “Nếu thật sự muốn nói tạ, có lẽ là ta nên tạ nàng. Thẳng đến khi gặp nàng, ta mới biết nguyên lai cười cũng không khó, con người thật là có thất tình lục dục. Nàng giống như là..... một bộ phận ta đã mất, từ nơi rất xa trở về, nếu trên đời này chỉ có một lựa chọn, ta thà rằng muốn nụ cười của nàng. Thanh Nhi, nếu nàng khổ sở, cho dù là thiên hạ, ta cần gì?”

Thanh thiên nói nhỏ, chữ chữ tình thâm, mi gian đầy mắt, là vô tận mềm nhẹ, vạn phần thương tiếc.

Khanh Trần đem mười ngón lồng cùng hắn, gắt gao cầm, ở dưới cái nhìn chăm chú của hắn ngẩng đầu, giống như ánh mặt trời sáng sớm phá vỡ mây mù u lâm sái chiếu đại địa, hướng hắn lộ ra mỉm cười xinh đẹp nhất.

Đôi mắt hắn tinh quang thanh nhu, thâm lượng u xán, nhiều điểm chiếu sáng nhân sinh, nàng báo lấy mỉm cười, ấm áp, hỉ, nộ, ái, ố của hắn, dặt tay đi, đó là thiên hạ.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Cẩm Khâm Vi Hàn, Hoa Đèn Tiệm Gầy, Trăng Đã Treo Cao

Trong Sấu Ngọc viện ầm ầm còn có ngọn đèn, Dạ Thiên Lăng từ ngoài phủ trở về, cho người hầu đi theo lui xuống, chậm rãi đi đến phòng ngủ.

Trung đình lâm thủy, nguyệt hoa như luyện chiếu vào trong hồ, mang theo thanh tuyến nhu hòa. Gió lạnh lũng, hắc khoanh tay nhìn phía bầu trời đêm sâu xa, bóng dáng cô tịch, bốn phía u ám không một tiếng động.

Trong Trí Xa điện một phen dài đàm thoại, lời nói sắc bén mưu lược giống như bóng đêm này, lặng yên sâu xa.

Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng lúc này phá lệ đạm mạc, ánh trăng ở đáy mắt thâm trầm của hắc mang dấu vết thanh quắc, ngửa đầu suy nghĩ xa xa rộng mở, ánh trăng thanh bần quen thuộc như vậy, tựa hồ ban đêm ở quan ngoại Mạc Bắc thường nhìn thấy.

Gió tây trường sa, vạn dặm nhung cơ, làm bạn mà đến thường thường là binh mã khinh tê, đối mặt thiên quân vạn mã thiết y giáp kiếm kích, mỗi một lần ngẩng đầu đều lạnh lùng thanh thanh, hai mươi mấy năm lẻ loi một mình, vô luận làm chuyện gì cái loại cảm giác này trong lòng đều giống nhau.

Rõ ràng cực điểm, một chút mơ hồ cô độc, lơ đãng tập nhập trái tim.

Miệng hắc giác gợi lên lạnh lùng tự giễu, đường cong ngũ quan tăng thêm tức tưởi, nhưng mà thấu cửa sổ ánh đèn mờ lung chúc quang lại xuất kỳ bất ý đọng trên khuôn mặt hắc, đem phân hờ hững kia nhẹ nhàng che lấp, khiến cho ánh mắt của hắc đột nhiên trở nên nhu hòa.

Bên trong khinh la trưởng, khắp nơi là hương vị phượng trì, Khanh Trần chỉ mặc trung y, trong tay nắm sách tựa vào trên gối chợp mắt, Tuyết Chiến nằm ở bên cạnh nàng cuộn thành một tiểu cầu, ngủ đến hương vị ngọt ngào thoả mái.

Dạ Thiên Lăng đi vào thất nhìn tình hình như vậy, không tự chủ được khước môi giương, cúi người lặng lẽ cầm lấy sách trong tay Khanh Trần, ánh mắt vừa động rơi xuống trên mặt của nàng, trong lúc nhất thời lưu luyến quên về.

Hồng la khối nhẹ, tóc đen kia hơi hơi tán loạn, mi dài nhẹ khép, lông mi im lặng nhẹ nhẹ rung rung như lê hoa tuyết phủ, mũi cao môi mềm, da trắng tuyết, người như ngọc. Hắn nhìn nàng, lại có chút cảm giác như đêm khuya nằm mộng, trái tim ngày càng yên tĩnh, mềm mại, đậm đi hết thảy kinh đào hải lãng.

Hoa nến “Đùng” Một tiếng, Dạ Thiên Lăng mặt mày bất động nhìn ánh đèn, đứng dậy cười ngoại bào.

Nhưng mà lúc trở lại, đã thấy Khanh Trần tỉnh dậy, khước miệng mỉm cười, ôn nhu nhìn hắn.

“Luôn ngủ như vậy, cẩn thận cảm lạnh.” Dạ Thiên Lăng bất đắc dĩ cười nói, đem chăn phủ lên người nàng, vẽ mặt bình thường.

“Ai bảo Vương gia ngài trắng đêm không về?” Khanh Trần động thân mình cố ý sáng giọng, trong thanh âm lại rõ ràng là đau lòng.

Đuôi lông mày Dạ Thiên Lăng khinh chơn, trong ánh mắt hơi hơi mang theo áy náy, đậm cười nói: “Như thế nào, Vương phi độc thủ khuê phòng, tâm sinh tịch mịch?”

Môi đỏ mọng Khanh Trần vì mân lườm hắn một cái, thấy ánh mắt hắn mang theo vài phần nhàn đạm không kèm chế được, thậm chí càng nhiều

thỏa mãn bình yên, không giống mấy ngày trước đây ngưng trọng, liền hỏi: “Hoàng Thượng nói thế nào?”

“Chuẩn.” Dạ Thiên Lăng nằm đến bên cạnh nàng, thản nhiên nói: “Ngày hôm đó liền khởi hành.”

Phụng chỉ nhập Thục, minh vì thủy lợi, thật định Tây phiên, là diệu chiêu từng bước triệt phiên.

Dạ Thiên Lăng mấy ngày nay nhàn rỗi trong phủ câu cá phẩm rượu, Chuyện trong triều đình đơn giản không thèm đếm xỉa đến, thiên ti vạn lữ lại đều bất động thanh sắc hồi nhập Lăng vương phủ, khắp nơi nhiều điểm kinh vĩ tung hoành, cẩn thận.

Nhiều năm chinh chiến, Dạ Thiên Lăng đã là linh hồn trong quân, phàm là động binh hoàng đế tất có nể trọng, cơ hồ đã là một loại thói quen, từ lâu không tranh là chuyện thật. Triệt phiên, chính là chính nguyện suốt đời của hoàng đế, lúc này không phải đã có cơ hội hay sao. Đối mặt với việc Dạ Thiên Lăng lui xuống, hoàng đế mặc dù không nói nhiều, sao không phải không nề hà.

Bắt đầu từ mấy ngày trước, hoàng đế mỗi ngày chiêu Dạ Thiên Lăng vào cung chơi cờ, Dạ Thiên Lăng liền phụng chỉ bồi hoàng đế chơi cờ mấy ngày.

Nay cờ hạ xong rồi.

Nếu muốn động binh, tất nhiên phải đem ấn trả lại hãn, mọi chuyện nhân thế mà thành, khắp nơi tận dụng vì mình dùng, đó là chỗ đáng sợ của Dạ Thiên Lăng.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, nghiêng đầu thấy cánh tay Dạ Thiên Lăng tỳ trên gối lẳng lặng nhìn đỉnh màn, ôn nhu vừa rồi rút đi, trên mặt ngay cả

trong treo nhưng lạnh lùng ngày thường mỗi người quen thuộc cũng không gặp, cực kỳ hờ hững, không có chút cảm tình.

Chỉ có ánh mắt kia, thâm lãnh một mảnh, u ám vô ba, quyết đoán mà ẩn hàm phong duệ, đúng là sát khí nhiếp nhân.

Giới cần dùng gấp nhẫn, hẳn đến tột cùng có thể đem đem chuyện này làm thành bộ dáng gì?

Cừu giết cha đoạt vị, nhìn như thờ ơ, Dạ Thiên Lăng đối với hoàng đế thủy chung duy trì phụ tử quân thần ở chung, chỉ vì hơn hai mươi năm, bọn họ là phụ tử từ tử hiếu.

Hết thầy đều không có chút biến hóa, chưa bao giờ nói hận, hẳn mất đi, bởi vì không muốn nhắc tới.

Yêu cũng đến cực hạn, hận cũng đến cực hạn, Khanh Trần nhìn hẳn nhắm mắt nhú mày, mi gian kia nhú một đường khắc vào lòng nàng. Nàng giống như bình thường lui tới vô số lần đưa tay, nhẹ nhàng xoa mi tâm của hẳn.

Dạ Thiên Lăng hơi kinh hãi, mạnh mẽ mở to mắt, lại đang nhìn đến cặp con người tiềm tĩnh kia của Khanh Trần khi giật mình ngồi dậy, giống như bị nàng từ nơi thâm ám nào đó trong mộng bừng tỉnh, trong lòng lại dâng lên cảm giác như trút được gánh nặng.

Khanh Trần đạm ý cười, nhẹ giọng nói: “Về nhà, sẽ không suy nghĩ, cứ cau mày trong lòng sẽ mệt.”

Dạ Thiên Lăng cầm tay nàng phủ lên trán, trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên nói: “Thanh Nhi, mỗi người đều nói ta vô tình, ta nếu làm cho hẳn hai bàn tay trắng, có phải hay không thật vô tình vô nghĩa?”

Bàn tay che khuất ánh mắt, rốt cuộc thấy không rõ sắc bén, thanh âm tịch lãnh thản nhiên từ trong miệng hắn nói ra, giống như bi giống như hận, một tia áp lực đau đớn ở cốt tủy cực mớ hồ, lại càng làm trong lòng đau xót.

Khanh Trần biết hắn trong lòng áp chế nhiều thứ lắm, không thể nào khuyên, chỉ ôn nhu nói: “Mặc kệ chàng muốn làm gì, thiếp đều bồi ở bên cạnh chàng.”

Dạ Thiên Lăng quay đầu nhìn nàng, ánh mắt thanh tuyền, trong mắt lại mang theo tia áy náy: “Lần này nhập Thục không biết khi nào hồi kinh, đem nàng một người ở lại kinh thành, nghĩ đến lại cảm thấy không yên lòng.”

Khóe môi Khanh Trần cong lên, im lặng nói: “Mặc kệ chàng đi đâu, thiếp cũng đều muốn bồi ở bên cạnh chàng.”

Dạ Thiên Lăng mày lại nhăn lại: “Chinh chiến khó tránh khỏi, sa trường hung hiểm, nàng không thể đi.”

Khanh Trần hỏi: “Nếu thiếp có lý do, chàng sẽ mang thiếp đi cùng sao?”

Dạ Thiên Lăng nhượng mày suy ngẫm, từ chối cho ý kiến. Khanh Trần đứng dậy phủ thêm ngoại bào, thấp đèn nói: “Tứ ca, chàng đi theo thiếp.”

“Đi chỗ nào?” Dạ Thiên Lăng khó hiểu hỏi.

“Thiên Cơ phủ.”

Trong phủ một mảnh im ắng, Khanh Trần cầm trong tay đèn cung đình, mông lung xa xôi dọc theo hành lang gấp khúc nhẹ bước, nàng ở thiên điện Thiên Cơ phủ dừng lại, quay đầu cười với Dạ Thiên Lăng, đẩy cửa mà vào.

Theo trong điện ánh lửa khá lớn, Dạ Thiên Lăng nhìn đến Khanh Trần đứng ở vách tường phía trước giơ lên kia đèn lưu ly, đèn đuốc lay động ánh

lên áo bào trắng của nàng uốn lượn ngọc dung thanh thiện, phía sau mơ hồ giắt một bức quân xa đồ.

Hắn tiến lên từng bước ngừng thần nhìn lại, trong lòng chấn động. Khanh Trần trở lại đem ánh nến bên cạnh châm, nghe được Dạ Thiên Lăng cũng không quay đầu lại đưa tay nói: “Đem đèn cho ta.”

Đem đèn cung đình đưa tới trong tay Dạ Thiên Lăng, Khanh Trần hàm chứa ý cười đi lại nhẹ nhàng, nhất nhất dấy lên minh chúc trong điện. Chúc quang đại lượng, bức họa quân xa đồ ngừng tụ vô số tâm huyết cuộn tròn mở ra, rành mạch hiện ra ở trước mặt Dạ Thiên Lăng.

Dạ Thiên Lăng đứng ở trong điện, nhìn không chuyển mắt quân xa đồ trước mặt. Vận mệnh vạn dặm cương nguyên núi sông, đều ở trong này, vô số phồn hoa tỉnh quận, biên phòng trọng trấn theo kia chữ viết quen thuộc kín đáo trải ra, rõ ràng, cẩn thận chỗ nhiều điểm chút, tạp mà không loạn, đem tứ cảnh thu hết trong đó.

Dưới ngòi bút tinh xảo, nặng nhẹ thích đáng, xem xét lục hợp chỉ điểm bát phương. Chỉ liếc mắt một cái, hắn liền biết đây là vật báu vô giá đối với với hành quân đánh giặc, xem xét một lần nữa, không thể tin trở lại: “Đây là nàng làm?” Làm được thứ này, trong phủ sẽ không lại có người thứ hai.

Khanh Trần bình tĩnh cười, đem đèn cung đình nâng lên, nhìn trước mặt.

Đèn đuốc trong treo, ở trên mặt nàng tiêm tinh chiếu ra ỗn tú thông dong, nàng ngạo nghễ nói: “Tứ ca, thiếp từng nói qua, muốn cho chàng cưới thiếp, cũng không phụ thiên hạ.”

Dạ Thiên Lăng nghiêng người cúi đầu chăm chú nhìn cặp con người thanh minh trước mắt, như là nhìn về phía trân bảo tha thiết ước mơ, giống như nhìn kỹ nàng, đáy mắt thật sâu ánh lên bóng hình nàng áo trắng xinh đẹp.

Trong ánh mắt kia là mừng như điên, sợ hãi than, dưới đèn đuốc yên tĩnh gần như cố chấp chuyên chú dừng trên nàng, không có chỗ không hướng về chỗ sâu trong linh hồn nàng, làm nàng chỉ có thể si ngốc nhìn lại, đã quên chính mình là ai.

Dạ Thiên Lăng nâng tay, ngón tay ấm áp mơn trớn mi của nàng, mắt của nàng, môi của nàng, thâm thán một tiếng đem Khanh Trần gắt gao ôm trong ngực, thấp giọng nói: “Ta Dạ Thiên Lăng cuộc đời này, có thể như thế, phu phục cầu gì!”

Khanh Trần dựa vào hắn, chỗ bàn tay truyền đến tiếng tim hắn đập vững vàng, độ ấm kia thiết thực mang theo cảm động truyền vào lòng của nàng, làm cho nàng cảm thấy vĩnh viễn cũng không nguyện rời đi, “Mang thiệp đi, Tứ ca, cho thiệp cùng chàng, được không?” Nàng ôn nhu nói.

Dạ Thiên Lăng đem cườu bào trên người nàng ấp lại, vuốt ve mái tóc nàng tán trên đầu vai, ánh mắt mềm mại: “Ta làm sao không nghĩ lúc nào cũng có nàng bên người, chính là Bắc cương lạnh khủng khiếp, hành quân chinh chiến khó tránh khỏi xóc nảy, nàng thân mình không tốt, ta sợ nàng chịu không nổi.”

Đây cũng không liên quan đến thân mình a! Nàng bởi vì trái tim này mà đến nơi đây, cũng sẽ không bởi vậy mà chia lìa? Khanh Trần trong lòng nổi lên một lũ thê chất, lạnh lẽo nằm ở trong lòng hắn nói: “Cho nên thiệp mới càng phải cùng với chàng một chỗ, nhân sinh ngắn ngủi, thiệp không nghĩ lãng phí một ngày.”

Dạ Thiên Lăng thấy nàng giọng điệu đau thương đột nhiên nhú mày, sắc mặt nháy mắt sắc bén, thấp giọng nói: “Không cho phép nói bậy!”

Dưới đèn thiển ảnh minh ám, bị hắn hung hăng ôm chặt, Khanh Trần lại lộ ra thông dong đậm cười, cho dù phía trước là nhân sinh không biết, nàng cũng không hối hận bỏ mặc kiếp trước thương luyện, nghĩa vô phản cố.

“Thân mình thiếp, thiếp rõ ràng nhất, tốt xấu gì thiếp cũng là đại phu, nào có dễ dàng chết như vậy.....”

Lời còn chưa dứt, cánh tay Dạ Thiên Lăng căng thẳng cúi người phong trụ môi nàng, chặt đứt lời của nàng, cực kỳ bá đạo, cực nóng cùng thâm nhu thương tiếc theo hô hấp của hắn giảo tiến tâm hồ, toái khởi ngàn tầng lăng, tán nhập tâm thần túy nùng.

Thẳng đến khi Khanh Trần cảm thấy chính mình cơ hồ muốn dung ở giữa hơi thở của hắn, hóa thành bọt nước, hóa thành một bộ phận của hắn, Dạ Thiên Lăng mới nhẹ nhàng buông nàng ra, đôi mắt thâm thúy làm như có cái gì đó vỡ vụn, lắng đọng lại thật sâu lo lắng.

Hắn đặt trán lên trán nàng, nhẹ giọng nói nhỏ: “Nàng nếu muốn cùng ta, liền cùng ta cả đời nhất thế.”

Khanh Trần cười chui vào trong ngực của hắn, mạnh mẽ lôi kéo hắn ở trong điện xoay tròn, cười cười nói: “Thiếp sẽ, Lăng, thiếp muốn cùng chàng, nhìn chàng quân lâm thiên hạ, nhìn vó ngựa chàng đạp núi sông, nhìn chàng tĩnh an tứ hải, nhìn chàng sáng lập thịnh thế, thiếp muốn chàng mỗi ngày đều cười cùng thiếp, cùng một chỗ!”

Nàng cười thanh thúy như vậy, vui vẻ như vậy, giống như toàn sung sướng bộ thế giới đều nằm ở trong tay nàng. Áo bào trắng điêu cừ ở sau người thật dài nở rộ, quanh co khúc khuỷu xinh đẹp tuyệt trần, trong đại điện quanh quần dư âm theo lụa mỏng tung bay, dưới ánh nến, vũ chói mắt huyền lệ.

Dạ Thiên Lăng như bị tiếng cười của nàng cuốn hút, thanh tịch, lạnh như băng, ưu đau, thương hận đều hóa làm vô hình, đều tan vỡ. Giờ khắc này hắn tình nguyện cùng nàng làm một đôi nam nữ si tình, rơi vào hồng trần vạn tượng, mộng túy thần mê, vĩnh viễn cũng không cần tỉnh lại.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Thiên Cổ Giang Lưu Trăm Hồi Lan

Đại giang chảy về hướng đông, gợn sóng thiên cổ.

Bình nguyên đất Thục là nơi giàu tài nguyên thiên nhiên, điền trù vạn khoảnh, ốc dã ngàn dặm, trung có lớn nhỏ giang hà một ngàn năm trăm hai mươi sáu dòng, đông Thục nước hồi tam giang một đường trống trải, tiếp qua Thương Lan giang mà quán thông nam bắc, chính là trọng yếu thủy lộ nhập Xuyên.

Thiên tình vạn dặm, vân đạm, phong lãnh.

Cuối mùa thu hàn ý sâu, ngênh diện gió sông phất đến thổi trúng cừu bào phần phật, cảm giác mát lạnh. Khanh Trần theo Dạ Thiên Lăng bước trên một bên đại đê ngăn nước, trên bờ sông hơn mười vạn chinh phu tới lui khuân vác, lấy trúc cùng gạch đá chặn nước đắp bờ, mấy tháng qua nước sông tiệm hoãn.

Tư Duy Vân từ đầu đê trở lại, tiến ra đón chào: “Vương gia, Vương phi!”

Dạ Thiên Lăng khẽ gật đầu, phóng nhãn nhìn lại vùng ven sông, khen ngợi nói: “Bất quá mới mấy tháng, như thế công trình hoàn công ở tể, Duy Vân, ta không có nhìn lầm người.”

Tư Duy Vân thật sâu vái chào, cười nói: “Duy Vân may mắn không làm nhục mệnh, càng muốn tạ Vương phi kì tư diệu tượng, nếu không cũng không có mười hai phần xoay mình, đến lúc đó muốn hủy đê xả nước, tổn thất cũng không nhỏ.”

Khanh Trần đón gió sông hướng xa xa đôi mắt có thể gặp chỗ nhìn lại, Thanh châu quận thành trữ nước, mơ hồ có thể thấy được, nàng cười nhẹ, nói: “Đắp bờ không dễ, có thể tình tự nhiên muốn tình. Kế sách này nghĩ băng quơ nói vậy, ai ngờ người lại thật sự tạo thành, nếu không phải tận mắt đến, thật đúng là không thể tin được.”

Tư Duy Vân theo ánh mắt Khanh Trần nhìn lại, đột nhiên nhướng mày: “Vương gia, Duy Vân có một chuyện.....”

“Nói.” Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói.

Tư Duy Vân chần chờ một chút, nói: “Trữ nước ngăn một lượng nước rất lớn, thủy lượng không thể khinh thường, cửa vừa mở ra đỉnh lũ tiết hạ, đem mực nước sông tăng nhanh, chỉ sợ..... các quận ven bờ Thanh châu, Phong châu đem có một nửa thành uông trạch, Duy Vân cả gan, thỉnh Vương gia cân nhắc.” Vừa nói, một bên nhìn Khanh Trần.

Khanh Trần từ trước đó vài ngày nhận được thư của Tư Duy Vân gửi đã sớm biết hẳn có bản khoản này, có nguyên nhân khác đó là trăm vạn công tượng đắp bờ đa số là đến từ quận chúc Thanh, Phong hai châu, nếu tự tay chặn nước sông về gia viên, chỉ sợ sự phẫn nộ của dân chúng khó bình. Nàng từng thử cùng Dạ Thiên Lăng đề cập qua việc này, nhưng không kết quả.

Dạ Thiên Lăng khoanh tay đứng yên ở phía trước, mi phong nhíu lại, trong mắt một mảnh thâm trầm, nhìn về Thục trung bình nguyên nơi xa giang non sông đã, toàn thân tản ra một cỗ khí độ thâm lãnh, gọi người không dám nhìn gần, thật lâu không nói.

Khanh Trần biết trong lòng hẳn có cân nhắc, thế lực Tây Dân hầu cùng Bắc Yến hầu tương xứng, Thục trung là nơi hiểm yếu, dễ thủ khó công, không tiêu diệt Đông Thục quân, vô cùng có khả năng là đem bình nguyên hôm nay chấp tay cho Tây Dân hầu tự lập xưng vương. Mặc dù là chiến mà

không thể hủy chủ lực này, toàn bộ Thục trung sớm muộn gì cũng trở thành tròng chiến, nếu dung hãn cùng với thế lực phản quân Bắc Yên hầu hợp làm một, so với nước ngập hai châu có lẽ muốn trả giá đại giới lớn hơn nữa.

Nàng nhìn Tư Duy Vân, Tư Duy Vân trong mắt có chút không yên, nhưng lại lộ ra kiên định. Cùng ánh mắt của nàng chống lại, Khanh Trần nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo hãn tạm thời không cần nói gì.

Sự tình quan hành quân đại sự, Tư Duy Vân rõ ràng Dạ Thiên Lăng làm quyết đoán này phía trước đã trải qua suy tính sâu xa, cũng không thể lại tự mở miệng, chỉ phải tĩnh lui về bên cạnh.

Dạ Thiên Lăng xoay người nhìn hãn một cái, chỉ nói nói: “Về dịch quán đi.”

Đi vài bước, thấy Khanh Trần đứng ở tại chỗ nhìn nước sông dừng lại hai bờ sông núi cao bất động, kêu lên: “Khanh Trần!”

“A!” Khanh Trần phục hồi lại tinh thần, bước đi đuổi kịp, nói với Tư Duy Vân: “An tâm một chút không sao, chúng ta sẽ có biện pháp.”

Đi vào biệt quán, thân vệ thống lĩnh Dạ Thiên Lăng Vệ Trường Chinh đi vào đưa lên quân báo tiền phương.

Cơ hồ mỗi ngày bọn người Thập Nhất cùng Nam Cung cạnh có khoái mã đưa tới mật tín, Dạ Thiên Lăng mặc dù thân ở Thục, lại đối với tình hình chiến đấu Bắc cương rõ như lòng bàn tay.

Mấy ngày liền binh mã giao phong, đại quân Thập Nhất đón đánh con trai Bắc Yên hầu Ngu Trình dẫn phản quân Tây lộ, cự địch tại U châu, kỵ binh hoành thương phong tỏa tây tuyến.

Quân tiên phong Nam Cung Cảnh tiếp viện Túc châu, cùng phản quân chủ lực gặp ở Hoàng Lĩnh cốc. Đánh giáp lá cà, Quân tiên phong Nam Cung Cảnh tinh nhuệ, lấy ít địch nhiều diệu kế chu toàn, đột phá phòng thủ quân địch đến Túc châu.

Tướng thủ thành Túc châu Vân Hương dẫn quân ra khỏi thành tiếp ứng, trong ngoài giáp công bức bách Ngu Túc lui khỏi thành ba mươi dặm. Song phương mấy ngày liên huyết chiến nhiều lần, binh sĩ Túc châu tử thu thành trì, rốt cục đợi được đại quân Trạng vương giết tới.

Bắc Yến hầu Ngu Túc lâu công Túc châu không hạ, chuyển đi Cảnh châu, thủ Định châu. Trạng vương nhân cơ hội huy quân Bắc thượng, thu phục Hợp châu. Lập tức chinh đốn đại quân, binh chia làm hai đường vây thành, cho phản quân Mặc Lạc Nguyên đại bại.

Bình định đại quân sĩ khí tăng vọt, thế như chẻ tre một đường Bắc thượng. Nay Bắc Yến hầu vừa đánh vừa lui, hồi quân Lâm An quan trú đóng không ra, đã cùng Trạng vương kìm giữ lẫn nhau nhiều ngày.

Dạ Thiên Lăng tiếp nhận quân báo tùy tay xem sách, khóe môi hơi hơi giương, Khanh Trần ngẩng đầu: “Làm sao vậy?”

Dạ Thiên Lăng đưa quân báo đưa cho nàng, Khanh Trần nhìn nhìn cười nói: “Hạ Bộ Phong lại chém một gã tướng quân quân địch, thật đúng là viên mãnh tướng, chẳng trách chàng coi trọng hẳn như thế.”

Khoanh tay nhàn bước về phía trước cửa sổ, mi phong Dạ Thiên Lăng giương lên, vẻ mặt kiêu căng: “Mãnh tướng như thế dưới trướng ta đâu chỉ có một người Hạ Bộ Phong, Ngu Túc lần này tổn binh hao tướng, sẽ biết thu liễm chút.”

“Kìm giữ lẫn nhau cũng tốt, bên này có thể kéo dài thời gian.” Khanh Trần nhìn quân xa đồ trước án nói: “Tứ ca, Duy Vân nói không phải không

có đạo lý, Thanh châu Phong châu hai nơi trữ nước khúc sông hẹp hòi, nhất định sẽ thành thủy họa.”

Né tránh ánh mặt trời, ở trong mắt Dạ Thiên Lăng ánh lên sắc bén, hần nhìn ngoài cửa sổ gió cuốn lá rụng thản nhiên nói: “Hai hại tướng góc thủ này khinh.”

Khanh Trần biết hần nói có lý, than nhẹ một tiếng đứng lên: “Không bằng thiếp đi đến chỗ Duy Vân nhìn xem.”

Dạ Thiên Lăng trở lại nhìn nàng: “Duy Vân đối với nàng bội phục, nàng cùng hần tâm sự cũng tốt, nếu không hần luôn khó có thể tiêu tan.”

Khanh Trần gật đầu nói: “Thiếp biết, này chuyện khó tránh khỏi, không thể trách hần.”

Thế sự nan toàn, trong lòng Khanh Trần đối với Tư Duy Vân cực kỳ thương thức, hần tuy nhiều có bản khoản lại sâu minh đại cục, ngày đêm trông coi xây dựng đại đô không chút than phiền. Dạ Thiên Lăng nhìn người dùng người nếu không dụng hết kì tài, cũng có thể khiến cho bọn hần trung tâm như một làm theo.

Thu dương từ trên cao chiếu xuống, Khanh Trần hơi hơi xoay người nhìn bóng dáng thanh bạch của Dạ Thiên Lăng đắm chìm trong ánh mặt trời, kim quang rơi ở phía trên mặc sắc áo dài, hình dáng nghịch quang âm thâm thúy môi như đao tước, trầm tuấn phong duệ, kiên nghị như núi.

Trước mắt khiến người trong thiên hạ cúi đầu xưng thần nhân là phu quân nàng, Khanh Trần nhẹ cười, không có gì có thể đạo động tâm chí hần, một nam nhân làm cho nàng thần phục, có lẽ là nguyên nhân nàng tình nguyện cả đời theo hần đi.

Độc tọa trong hiên, vui đầu vào núi sách, Tư Duy Vân nhàn mặt nhíu mày, nhin không được tâm sinh phiền chán, vỗ án đứng lên.

Phong châu, đó là cổ hương hân.

Không bao lâu trước làm bạn cùng sông nước, không nghĩ nay nơi này lại muốn hủy trong tay mình, sự tình thế nào cũng phải làm, lại không sao mà chịu nổi!

Thật lâu sau, búi ngùi ngẩng đầu, mạnh mẽ nhìn thấy Khanh Trần áo trắng khinh cừ, mặt mang mỉm cười đứng ở trước người, nhìn trên án hôn độn bản vẽ. Tư Duy Vân vội vàng chỉnh quần áo, cúi đầu cung thanh nói: “Vương phi, Duy Vân thất lễ.”

Khanh Trần vẫn quen thiếu niên Lục Thiên tiêu sái, Đỗ Quân Thuật diên không kèm chế được, cảm thấy Tư Duy Vân tinh tế nghiêm cẩn, trông rộng rãi ra rất nhiều cấp bậc lễ nghĩa, còn có chút không quen. Lần này nhập Thục, Dạ Thiên Lăng đem Lục Thiên, Đỗ Quân Thuật chờ ở lại kinh thành, ủy lấy trọng trách, xem ra thập phần yên tâm tín nhiệm.

“Suy nghĩ việc trữ nước lũ?” Nàng cười với Tư Duy Vân, bước đến trước án cúi đầu nhìn lại.

Chữ như người, chữ Tư Duy Vân gãy mà dài, có lực, cẩn thận tỉ mỉ, chính như người của hân, gãy nhưng có phong phạm văn nhân, lại khắp nơi lộ ra khí khái nghiêm chỉnh. Nếu không phải người như vậy, sao có thể đem công trình thủy lợi lớn như thế một tay bày ra, tâm trí tinh xảo, đương thời sợ là không tìm được người thứ hai.

Tư Duy Vân vô tình thoáng nhìn, thu dương xuyên cửa sổ trước mắt, đậm chiếu vào trên người Khanh Trần tú ố áo trắng, minh quang trường gió lùa hoa thông dong, quanh thân lộ ra khí độ tiềm tĩnh như thanh hồ thâm triệt, làm hân nhất thời đui mù, cổ buồn bực trong ngực ở nụ cười trong vạt của nàng yên tán vân đậm, đáy lòng liền an tĩnh lại.

Thấy hân lâu không nói, Khanh Trần kỳ quái nâng mắt, Tư Duy Vân cúi mắt, không dám cùng nàng đối diện, nói: “Vương phi, Duy Vân biết việc

này là bất đắc dĩ phải làm, lại vẫn không cam lòng.”

Khanh Trần khẽ gật đầu, ngón tay dài nhỏ ở thuỷ lợi đồ tinh xảo của Tư Duy Vân xẹt qua, suy nghĩ một lát, hỏi: “Ta nhớ rõ ngày trước Tín Trung từng cùng người thương thảo qua, khai sơn tạc đá, chia dòng nước, mặc kệ hai châu phản đối, người có nghĩ tới hay không?”

Mấy tháng nay thư tín thường xuyên, Tư Duy Vân từ ngày ấy trong Thiên Cơ phủ cùng Khanh Trần nói chuyện cho tới bây giờ cộng thương xây dựng thuỷ lợi, sớm thật đã bị thuyết phục, cơ hồ có việc tất cùng nàng thương thảo. Cúi người rút ra bản vẽ khác, chỉ cho Khanh Trần xem: “Biện pháp này xác thực có thể làm cho dòng nước tránh đi Thanh, Phong hai châu, nguyên bản vì cân bằng thủy lượng xu tị đỉnh lũ, cũng sẽ ở chỗ này kiến thiết đập nước tương liên nam bắc điều tiết nước sông, mùa khô không kiệt, mùa lũ không tràn đầy. Nhưng núi bắc mặc dù sớm khởi công tiến trình lại thông thả, chỉ vì Định Kiệu lĩnh nham thạch cứng rắn, toàn bộ đường sông mới mở non nửa, cho dù ngày đêm làm cũng đuổi không kịp.”

Khanh Trần chú mục xem xét, rồi sau đó cười cười: “Vương gia kỳ thật cũng hy vọng người có thể nghĩ cách xây xong, mới vừa rồi ở trên đê nhìn đến Định Kiệu lĩnh bên kia vẫn không đình công, không phải cũng một lời không nói sao?”

Tư Duy Vân mơn trớn bản vẽ gật đầu nói: “Duy Vân tùy tùng Vương gia nhiều năm như vậy, mỗi người đều nói Vương gia túc lãnh vô tình, lại không biết cùng Vương gia làm việc là thoải mái nhất, chỉ cần không động căn bản, Vương gia sẽ mặc kệ chúng ta gặp thời lộng quyền. Tín nhiệm như thế, Duy Vân há có thể cô phụ? Chặn nước sông tuyệt không trì hoãn đại kế Vương gia, chỉ tiếc chuyện tới nay khó có thể đẹp cả đôi đường thôi.”

Khanh Trần xoay người hỏi: “Người đối với Thục trung rất là quen thuộc.”

Tư Duy Vân vẻ mặt xa xưa, giống như mang theo chút hoài niệm, lại ẩn thật sâu thương tiếc: “Ta chính là từ Phong châu quyên thành người, nơi này dân phong thuần phác phong cảnh di nhân, là địa phương cực mỹ, thêm vật sản dồi dào, nếu tư tưởng trước mắt hoàn thành, tất liền cống hiến cho dân, lại càng không uổng tiếng khen nơi này giàu tài nguyên thiên nhiên.”

“Cho nên Vương gia mới tất thủ Thục trung.” Khanh Trần giương mắt nhìn về nơi xa, biệt quán Lâm Giang không xa, bên tai truyền đến nước sông lãnh thanh: “Thục trung là kho lúa thiên hạ, là nơi quan trọng, tuyệt không thể mất.”

“Duy Vân biết.” Tư Duy Vân ngưng trọng đáp, “Duy Vân có thể thâm nghĩ một Phong châu, Vương gia lại muốn chiêu cố tứ vực, Duy Vân cũng không câu oán hận.”

Khanh Trần từ trên mặt hẩn nhìn đến một tia thanh xa chắc chắn, tráng sĩ đoạn cổ tay hào hùng, nàng cảm thấy bội phục khen ngợi: “Thủy lợi là gốc rễ nông canh, nông canh là đường sống của dân, dân sinh là thiên hạ. Trong tay người là căn bản, đợi Thục êm đềm, trên có lưu vực Đại Chính giang lũ lụt cần chinh, Vương gia đối với người rất là nể trọng. Về phần Thanh, Phong hai châu, Vương gia cũng đã có an bài, điều trăm vạn vật tư trùng kiến hai quận, cùng bổ cứu đi.”

Tư Duy Vân nghi hoặc nhìn lại, trăm vạn vật tư, mặc dù là quốc khố điều động cũng muốn đại phí trắc trở, Khanh Trần lại chính là đạm cười, không cần phải nhiều lời nữa. Lúc trước nàng đã đem tử tinh chuỗi hạt Liên phi tặng cho giao cho Mạc Văn Bình, mở bảo khố hoàng kim, chẳng những chuẩn bị quân lương thảo để ngừa chiến tranh bất trắc, càng muốn dùng trong việc này.

“Sao không tin tưởng Vương gia?” Nàng nhướn mày bước đi: “Đi, theo giúp ta đến bờ sông nhìn xem, cấu trúc thiên cổ thủy lợi chỉ nghe người

cùng Tín Trung nhắc tới, nếu đến đây, ta thật muốn cẩn thận kiến thức một phen.”

Tư Duy Vân từ kinh ngạc phục hồi lại tinh thần, tức khắc cho người hầu chuẩn bị ngựa.

Một đường chỉ điểm đàm luận, Khanh Trần cùng Tư Duy Vân đến bờ sông phía trước.

Định Kiệu lĩnh núi cao hiểm trở, bình phong thẳng sát mây, chắn đại giang. Gió núi nước sông se lạnh mà đến, đập vào mặt băng hàn, cơ hồ thổi trúng người không mở ra được mắt.

Khanh Trần kéo mũ trùm đầu giục ngựa chạy chậm chậm, Bắc Cừ trước lĩnh cũng không lớn, sâu ngập đầu người, rộng hơn mười bước, góc quanh co qua tiểu đồng bằng phù sa cùng Nam Cừ mà nói, chỉ có thể dung ba phần nước sông. Nhưng chính ba phần nước sông này, có thể đem ruộng tốt hóa làm biển sâu, phòng ốc hủy thành phế tích.

Lên núi xem nước, không hề thiếu chinh phu đang tạc núi, gánh vác gian khổ, Khanh Trần nhú mày thật sâu.

Từ xưa đến nay, dân ít biết tình hình, sinh tử biến thiên đều bị là người cầm quyền nắm trong trong tay. Con sông này làm bạn gần trăm vạn dân chúng, có mấy người biết gia viên bị hủy, thậm chí tính mạng kham nguy, bọn họ bất quá là dựa vào lao động nuôi gia đình sống tạm, mong muốn năm được mùa thịnh thế, có thể an độ cuộc sống.

Cao cao tại vị giả đùa bỡn quyền mưu phiên vân phúc vũ, chính nàng tuy có quyền lực lại bị vây thi hành biện pháp chính trị, đáy lòng há có thể không sinh bi ai? Nếu tâm chí không cứng rắn như núi, cái gọi là thiên hạ, chính là khổ một tra tấn thôi, không khổ chính mình tất hủy thương sinh.

Tư Duy Vân đi theo Khanh Trần, thấy nàng vẫn hướng ở chỗ sâu đi đến, ngăn cản nói: “Vương phi, phía trước khai sơn tạc lĩnh rất là nguy hiểm, chớ đi thêm.”

Khanh Trần ghì cương ngựa, đưa mắt xa xem, bên tai đã có thể nghe được tiếng động rìu đục “Đinh đương” không dứt, nàng xem một lát, đột nhiên hỏi: “Khai sơn tạc lĩnh dùng biện pháp gì?”

Tư Duy Vân nói: “Dùng Thục trung cổ pháp, trên núi đá đốt cháy cực nóng, rồi sau đó đổ nước lạnh hoặc dấm chua lên trên, tất nham thạch sẽ vỡ tan, lại lấy búa đập tiếp. Như vậy liên tục, vòng đi vòng lại, quán thông sơn lĩnh.”

“Làm vậy chẳng phải là rất chậm?” Khanh Trần kinh ngạc ngẩng đầu.

“Nhưng trừ đó ra không còn phương pháp.” Tư Duy Vân nói: “Đây đã là biện pháp ít dùng sức nhất.”

“Vì sao không lấy thuốc nổ khai sơn?” Khanh Trần hỏi lại.

Tư Duy Vân sửng sốt: “Cái gì?”

Khanh Trần giật mình, hỏa được mặc dù ở hiện đại cực kỳ bình thường, lúc này vô phương ứng dụng. Trong lòng ý niệm bay lộn, giục ngựa nói: “Đi, trở về!” Giơ roi quay lại dịch quán.

Tư Duy Vân trên đường muốn nói, đều bị Khanh Trần nâng tay ngăn cản, chỉ nói với hắn: “Người đi tìm chút luyện đan thư đến cho ta, còn có, đem Minh Chấp gọi tới.”

Bất quá trong chốc lát, Minh Chấp cùng Tư Duy Vân đến chỗ ở Khanh Trần, thấy nàng đang ở trước án lật sách tra tìm, Dạ Thiên Lăng cũng không ở đây.

“Vương phi!”

Khanh Trần ngẩng đầu, cười hỏi với bọn họ: “Minh Chấp, trên giang hồ có thể có hỏa lôi đan linh tinh gì đó?”

Minh Chấp nói: “Có, Vương phi có gì hỏi thứ này?”

“Người biết chế?”

”

“Mặc dù không tinh thông, có biết một hai.”

Khanh Trần trên giấy vẽ vài thứ gì, nàng nhớ rõ hỏa dược chính là thời cổ đạo sĩ luyện đan cầu tiên vô tình phát hiện, quả nhiên tại mấy cuốn sách tra được dấu vết để lại, đưa cho Tư Duy Vân: “Trong sách đều có muôn vàn kể, Duy Vân, xem ta nghĩ cho người một cách bảo toàn Phong châu.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Kinh Sấm Dời Non Lấp Biển

Biệt quán thanh u, hậu viện bỗng nhiên phát một tiếng nổ ầm ầm, ai cũng có thể nghe thấy, chấn tê điều kinh phi, ốc thất rung động.

Một tòa núi giả bị tạc một góc, Khanh Trần không nghĩ thứ này mãnh liệt như thế, mặc dù tự giác đứng đủ xa, lại vẫn bị phi thạch đánh không mở ra được mắt. Vội vàng nâng tay áo che, trước mặt đột nhiên có bóng người tối sầm lại, cũng là Tư Duy Vân bước nhanh chặn trước người nàng.

Minh Chấp đẩy người chật vật từ cách đó không xa bay vút lại đây, chấn động tro bụi bụi đất rớt xuống: “Không thêm than thì tốt hơn.”

Khanh Trần tránh thoát cát đá, đối với Tư Duy Vân đầy kích cườì. Tim Tư Duy Vân đập hơi hơi mạnh và loạn nhịp, lại cúi đầu phủ chụp quần áo, tránh khỏi ánh mắt của nàng, chính là nói: “Nơi này quá mức nguy hiểm, Vương phi vẫn là tránh đi một chút.”

Không nghi ngờ hẵn, Khanh Trần chỉ cân nhắc nói: “Bỏ than củi, lần này thêm là dầu hạt cải, từng sáp làm nước sơn, chúng ta không đề phòng lại thêm cây trấu thử xem. Bất quá ngòi nổ này không được, thường nhân không có thân pháp như vậy, ai có thể sử dụng?” Vừa nói vừa chỉ vào Minh Chấp một thân đầy bụi cườì nói: “Nhìn người đều thành cái dạng gì?

Vừa mới dứt lời, Vệ Trường Chinh dẫn theo vài cận vệ vội vàng lại đây, thân hình Dạ Thiên Lăng xuất hiện ở cổng vòm, nhìn đến tình hình trong viện, mày kiếm long túc, ánh mắt hướng trên người Khanh Trần, thâm đồng mãnh liễm, sinh ra tia kinh sợ.

Khanh Trần le lưỡi tâm kêu không ổn, vừa lộ ra tươi cười với hân, đã rơi vào vòng tay. Dạ Thiên Lăng cao thấp đánh giá nàng không việc gì, sắc mặt giận dữ thêm vài phần, nhìn về phía đông hỗn loạn thạch: “Đây là làm cái gì!”

Đưa tay lau tro bụi, Khanh Trần cười nói: “Không có gì, làm thí nghiệm mà thôi.”

Trên áo bạch cừu đầy bụi, sửa sang thế nào cũng đủ chật vật. Dạ Thiên Lăng giọng điệu tuần lãnh, trầm giọng trách mắng: “Toàn bộ biệt quán đều bị các người hủy đi, há có thể hồ nháo như thế?”

Lúc trước nhiều lần thất bại, vẫn chưa dự đoán được lần này thật có thể dẫn phát nổ mạnh, Khanh Trần tự biết đuối lý, sớm biết như thế, nên đi ra ngoài tìm địa phương trống trải mới đúng. Nháy mắt với Tư Duy Vân cùng Minh Chấp cho bọn họ đi trước, miễn gặp rắc rối, cười làm nũng nói: “Thiếp thân biết sai, Vương gia đại nhân đại lượng, thỉnh bớt giận.”

Bên người mọi người lui xuống, Dạ Thiên Lăng giận trừng nàng một cái: “Không một ngày an phận, nào có bộ dáng Vương phi!”

Khanh Trần bĩu môi: “Thiếp nếu không an phận có thể bảo toàn Thanh Phong hai châu thì sao?”

Trên mặt khôi phục không dao động, ánh mắt Dạ Thiên Lăng lại hiện lên kinh ngạc: “Lời này thật sao?”

Khanh Trần bị tro bụi nồng nhúu mày ho khan vài tiếng: “Dù chưa thành cũng không xa!”

Giúp nàng lau bớt bụi đất, Dạ Thiên Lăng nhìn nàng mặt cười như mèo hoa nhỏ, đột nhiên bật cười: “Nàng nếu thật có thể bảo toàn hai châu, bốn vương sẽ thưởng lớn!”

Khanh Trần nhún nhún cái mũi: “Ai hiếm lạ!”

Dạ Thiên Lăng không nghĩ nhiều, đưa tay vì nàng lau hai má, giọng điệu nhưng lại dấu không được vài phần sủng nịch: “Còn không rửa cái mặt đi, nhìn chỗ đen chỗ trắng, không biết còn tưởng nàng lên đài hát hí khúc đấy.”

Khanh Trần hé miệng cười, đột nhiên nhớ tới khi trước cùng Thập Nhất ở trúc ốc nhóm bếp, rõ ràng hiện lên trước mắt.

Khi đó bình thủy tương phùng, Dạ Thiên Lăng có thương tích trong người, bề ngoài thanh lãnh, ngôn ngữ đăm đạc, lại trong nháy mắt nhìn thấy hắn, nàng đã rơi vào bách thế ngàn sinh số mệnh luân hồi, tự dừng luân hãm trong ánh mắt kia, hết thấy liền ở trong lơ đãng đã định.

Ngực trúng tên, lại thành ngàn năm nhân duyên, lúc này nhớ tới lại vẫn có chút đau lòng. Khanh Trần nâng mắt, nhìn về phía ánh mắt mênh mông của hắn thưởng thức, không chỉ có hơn vài phần mềm mại.

Dạ Thiên Lăng chạm được ánh mắt của nàng, trong lòng hơi hơi rung động, tĩnh dương cuối mùa thu trong gió ấm lại, ở trong ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của hắn thêm chút ôn nhu bình tĩnh, di động chìm nổi, “Nhìn cái gì?” Hắn cười hỏi.

Khanh Trần nâng tay xoa ngực của hắn, ôn nhu nói: “Tứ ca, mặc kệ bên người nhiều việc, cũng đừng mệt mỏi chính mình, vẫn là thân mình quan trọng nhất.”

Dạ Thiên Lăng tựa hồ biết nàng suy nghĩ cái gì, đem tay nàng nắm ở bàn tay: “Đã sớm không có gì, ta đều có đúng mực.”

Thu dương trong sáng, Khanh Trần bị hắn nhìn mà e lệ, xoay thân cười tránh đi, tay lại bị Dạ Thiên Lăng nắm giẫy không ra, đáy lòng cũng không vui vẻ nhớ đến Thập Nhất, hỏi: “Thập Nhất hôm nay có tin tới sao? U châu sao rồi?”

“Chỉ cần Ngu Trình không vọng động, Thập Nhất trấn thủ U châu có núi có nước, so với ở kinh thành còn tiêu dao hơn.” Dạ Thiên Lăng cười nói.

Khanh Trần “Xì” Cười, Thập Nhất “đào hôn” đến U châu cũng thật không uổng công.

Nàng dương đầu hướng về thu dương thở hắt ra: “Ha! Nhiều ngày không thấy, thật là có chút nhớ hân?”

“Sao?” Dạ Thiên Lăng sóng mắt giật giật, ẩn chứa ý cười: “Dám ở trước mặt phu quân mình tưởng nhớ người khác?”

Tiêm mi cao gầy, Khanh Trần đảo mắt quyến rũ, khiêu khích nói: “Chính là nhớ thì thế nào?”

Thâm mâu híp lại, một chút tinh quang mang theo tia nguy hiểm ý tứ hàm xúc sâu kín nhẹ tránh, khéo môi Dạ Thiên Lăng giơ lên độ cong như có như không: “Thị sủng mà kiêu, xem ra không lập gia pháp không được!”

Trong mắt Khanh Trần đầy giao hoạt, mị hoặc nhìn chăm chăm Dạ Thiên Lăng ý cười dạt dào, thừa dịp hân không chú ý đột nhiên hạ thủ, thoát khỏi khống chế của hân, “Tuân Vương gia đi rửa mặt trang điểm, thay quần áo a, không cho phép tiến vào!”

Dạ Thiên Lăng cũng không truy, chỉ khoanh tay nhàn nhàn đi đến, trêu tức nói: “Còn sợ ta xem?” Thừa dịp Khanh Trần mặt đỏ, thân mình vừa động liền đem nàng ôm vào trong lòng, tùy tay đóng cửa phòng.

Trong phòng tiếng cười khinh dương, lá thu theo gió, ánh vàng rực rỡ ánh mặt trời nhẹ nhàng phủ xuống, vũ tẫn triền miên.

Một đêm gió thu nhanh, nước sông lạnh lẽo, có chút lui xuống, lộ ra ngạn thạch cao chót vót.

Từ sau ngày ấy, Dạ Thiên Lăng hạ nghiêm lệnh, không cho phép Khanh Trần đến gần hỏa dược. Quân lính như núi, từ Tư Duy Vân đến Minh Chấn mỗi người đều giữ nghiêm, tự đến núi đi cải tiến thí nghiệm.

Khanh Trần vài lần nghĩ trộm đi nhìn, Dạ Thiên Lăng lại tựa hồ biết lòng của nàng, vô luận chuyện gì đều muốn mang nàng theo trên người, làm hại Khanh Trần cũng chỉ có thể đi theo hẩn, nghe hẩn cùng Đường Sơ, Vệ Trường Chinh thương lượng việc như thế nào bố binh, như thế nào hành quân.

Dạ Thiên Lăng lần này chỉ dẫn theo một vạn tinh kỵ thiết vệ, thần quỹ không biết từng nhóm nhỏ nhập Thục, hơn nữa quân bản thành coi giữ, có hơn ba vạn binh mã. Dạ Thiên Lăng lại muốn dùng ba vạn binh mã này, phá mười lăm vạn Đông Thục quân Tây Dân hầu, kì mưu hiểm binh bày mưu nghĩ kế, làm Khanh Trần nhìn xem lú lười.

Thu đông đất Thục cũng không quá lạnh, Dạ Thiên Lăng xử lý công việc trong phòng lại vì Khanh Trần sợ lạnh cũng thêm chậu than. Khanh Trần ở trước cửa sổ ngồi một lát, không kiên nhẫn cầm sách trong tay bỏ lại, kêu chậu than thêm đồ bưng, lại kêu lên:“Tứ ca!”

“Ừ?” Dạ Thiên Lăng nhìn văn quyển trước án thản nhiên đáp.

“Thiếp đi xem bọn hẩn làm việc nhé.” Khanh Trần đem ánh mắt từ chậu than trên không mông lung lưu động nhiệt khí hướng về Dạ Thiên Lăng.

“Không được.”

“Vậy chàng cùng thiếp đi là được rồi.” Khanh Trần vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Không phải đã đi qua sao?”

“Đã qua vài ngày rồi.” Khanh Trần tội nghiệp nâng má, nhìn hẩn.

Dạ Thiên Lăng thần sắc bất động nâng mắt thoáng nhìn, trong mắt xẹt qua tia tiếu ý, “Thấp thỏm sao, từ khi đến Thục sao lại không giống ở kinh thành im lặng như vậy.”

“Chàng trông cậy vào thiếp đợi ở biệt quán khuê phòng hoạ mi, trước cửa sổ thêu mèo, đại môn không ra nhị môn bất nhập à?” Khanh Trần cố ý nói.

“Nàng?” Dạ Thiên Lăng bật cười: “Nàng ngày hôm qua vừa cùng Đường Sơ khí thế ngất trời đem ta hành quân lần này phương lược bốn phía nghiên cứu một phen, làm sao có thời giờ hoạ mi thêu mèo?”

“Cuối cùng còn không phải đều bị chàng bác bỏ, hại thiếp quan tâm, không thềm quán!” Khanh Trần phớt nhả nói: “Thời tiết hôm nay lạnh, phải đi ra ngoài hoạt động một chút mới không lạnh a.”

“Lạnh không?” Trên người Dạ Thiên Lăng chỉ mặc một kiện trường bào vân thanh, nhìn nhìn chậu than.

Khanh Trần bỏ lại que cời, vòng đến phía sau hắt ôm cổ hắt, không thềm phân trần liền đưa tay nhét vào: “Chàng thử xem xem!”

Đầu ngón tay lạnh lẽo, Dạ Thiên Lăng lại chỉ hơi hơi né một chút, liền mặc nàng ấm: “Sao lạnh như vậy?”

Khanh Trần ngược lại rút tay ra: “Lạnh sao chàng không né?”

Dạ Thiên Lăng cười, đưa tay nắm tay nàng, đáp lại: “Nơi này cách chỗ Đông Thục quân trú quá gần, không thể hoành hành. Huống chi hôm nay bên ngoài gió lớn, nàng ở trong này theo giúp ta không tốt sao?”

Khanh Trần bị giọng điệu của hắt như có như không ôn nhu vòng trụ, chỉ có thể dán bên tai hắt cười nói: “Được được được, thiếp bất quá là xem bọn Tư Duy Vân còn chưa có tiến triển nên sốt ruột thôi.”

Dạ Thiên Lăng hơi hơi nghiêng đầu, nói: “Chờ nơi đây đại sự lạc định, ta sẽ mang nàng hảo hảo du ngoạn.”

Khanh Trần gật đầu, lướt qua đầu vai hảnh hưởng trên án nhìn lại: “Tứ ca, một trận này chàng có vài phần nắm chắc?”

Mặt mày Dạ Thiên Lăng bất động, thản nhiên nói: “Mười thành.”

“Sao?” Khanh Trần chống thân mình đánh giá hảnh: “Chiến sự bách biến, há có thể khoa trương như vậy? Tây Dân hầu trong tay có đại quân mười lăm vạn đấy.” (trong quân anh có sạn (nội gian) to bằng cục đá đấy!!!)

Trong mắt Dạ Thiên Lăng xẹt qua một tia lạnh lùng sáng bóng: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Tây Dân hầu thiện dũng vô mưu, nhất cử nhất động đều ở trong mắt ta, mười lăm vạn đại quân lại có gì e ngại? Đợi hảnh binh táng trên sông, mới biết hối hận không kịp.”

Trầm liềm đi phân kiệt ngạo như quân tiên phong nhiếp nhân, nếu đại quân Tây Dân hầu vừa động liền thảm bại xong việc, chỉ sợ này bốn phía sẽ không còn ai theo Ngu Túc mưu toan thiên đình, đối với phản quân Bắc phiên là trầm trọng đả kích.

Công tâm vì thượng (đánh vào lòng người là trên hết), Dạ Thiên Lăng chẳng những hiểu được như thế nào phá hủy một chi quân đội, càng hiểu được như thế nào đập nát sĩ khí địch nhân, làm chúng vạn kiếp bất phục.

Kiểm đi nét bút nghiêng, xuất kỳ bất ý mà thu lại kì hiệu. Chưa bao giờ có ai có thể mò được dụng binh thuật của Dạ Thiên Lăng, hảnh sở dĩ uy chấn biên cương quét ngang tứ hợp, đến bây giờ khó từng có bại tích.

Trên bàn tán đầy khoái mã truyền thư Nam Cung Cạnh hôm nay đưa tới, đại quân binh công Lâm An quan mấy lần không hạ, song phương đều có tổn thất. Khanh Trần trong lòng nổi lên tia mâu thuẫn chua xót, hy vọng Dạ Thiên Trạ có thể phá quan mà vào thanh bình phản quân, lại không muốn

hắn có quân công khai hoàn về kinh. Đơn giản bỏ qua không nghĩ, nhưng tình thế như thế, sao nàng có thể phủi tay sạch sẽ?

Dạ Thiên Lăng thấy ánh mắt nàng dừng ở trên quân báo kia đột nhiên yên lặng không nói, chỉ cười nói: “Yên tâm, hắn sẽ ổn thỏa phá được Lâm An quan.”

Khanh Trần hơi hơi chấn động: “Vì sao?”

“Đại quân ưu thế ở binh, phá quan chỉ cần thời gian mà thôi. Huống chi, Ngu Túc cũng sẽ để hắn phá.” Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói.

“Lâm An quan là cổ huyệt Kế châu, một khi quan phá, đại quân tiến quân thần tốc, Bắc phiên chẳng phải là binh bại như núi đổ?” Khanh Trần khó hiểu hỏi: “Ngu Túc sao lại để hắn phá quan?”

“Ngoài Lâm An quan là Bắc cương, trời đông giá rét, đến lúc đó thắng bại khó liệu.” Dạ Thiên Lăng hơi hơi nhắm mắt dựa về phía sau: “Còn nữa, Ngu Túc người này cáo già, sao lại cùng Tây Dân hầu tốt như vậy sống chung?”

“Nhưng lâu công không hạ, lương thảo tiếp tế tiếp viện đều càng gian nan.” Khanh Trần nói: “Lâm An quan, không phá cũng phải phá.”

“Phải.” Dạ Thiên Lăng chỉ đơn giản nói một chữ, liền không hề nói tiếp.

Khanh Trần cũng trầm mặc, lại nghe đến bên ngoài Vệ Trường Chinh bẩm: “Vương gia, Tư đại nhân cầu kiến.”

“Để cho hắn tiến vào.” Dạ Thiên Lăng mở to mắt, con người thâm thúy hướng trên người Khanh Trần rơi xuống: “Tư Duy Vân đến, nàng liền không cần đi Định Kiệu lĩnh đi?”

Khanh Trần nhướn mi, mới vừa rồi kia hồ nháo đột nhiên đã thất tung, khôi phục thanh nhã thông dong ngày xưa.

Dạ Thiên Lăng nhìn nàng áo trắng nhẹ phẩy, văn văn lẳng lẳng đứng bên cạnh, nhưng lại có chút lưu luyến bộ dáng nàng làm nũng xấu lắm, suy nghĩ rung động, lại bị thanh âm Tư Duy Vân vấn an kéo lại.

“Vương gia, Vương phi!” Tư Duy Vân từ bên ngoài tiến vào, đi lại vội vàng, thần sắc giống như kinh giống như hãi, trên người phong trần mệt mỏi, hiển nhiên mới từ Định Kiệu lĩnh gấp trở về.

“Ngồi xuống nói.” Dạ Thiên Lăng nói: “Định Kiệu lĩnh bên kia thế nào?”

“Tạ Vương gia!” Tư Duy Vân tại hạ tay ngồi xuống, nói: “Vương phi kì mưu diệu kế, hỏa dược uy lực phi thường mạnh, so với thiêu đá mở núi nhanh hơn không biết mấy lần, kể từ đó, Nam Cừ xong trong nay mai!”

“Thật dùng tốt?” Khanh Trần mỉm cười tùy tay châm chén nước trà cho hắn, nói: “Uống ly trà nóng ấm áp thân mình, đến tột cùng là như thế nào?”

Tư Duy Vân vội vàng đứng dậy đưa hai tay tiếp nhận: “Không dám nhọc Vương phi!”

Khanh Trần cười xua tay: “Người nên cùng Đỗ Quân Thuật học chút tính tình, một kẻ điên làm người đau đầu, một người cẩn thận làm người buồn bực.”

Tư Duy Vân dưới con mắt sáng cười yếu ớt của nàng sửng sốt, văn tuyến thanh linh khí hình như có lại như không, giống như phía chân trời nhẹ lóe sáng, ở đáy lòng hắn mạnh mẽ xẹt qua lung lay toàn thân, nhưng lại làm hắn nhất thời không biết đáp lại ra sao. Dạ Thiên Lăng ở một bên nói: “Này mới là Duy Vân bởi vì duy vân, Quân Thuật bởi vì quân thuật, gọi là si!”

Khanh Trần không cho là đúng lạng lẽ trường hãn, thúc giục Tư Duy Vân: “Nói mau, hỏa dược thế nào?”

“Dạ,” Tư Duy Vân đột nhiên hoàn hồn, nói: “Bảy phần tiêu, ba phần lưu, không cần than củi mà thêm dầu hạt cải, cây trầu, nùng du, sáp ong, từng sáp làm nước sơn. Lúc đầu cũng chỉ có thể giống ở biệt quán ngày ấy làm nổ tung chút núi đá rời rạc, sau đó ta tìm lão công tượng một nhà thiện làm pháo hoa tại Thục đến, hãn nghiên cứu qua sửa lại công nghệ, một khi châm thật là long trời lở đất, khai sơn tích nham như không bị trở ngại. Chính là ngòi nổ kia cùng ngòi nổ pháo hoa bất đồng, lão công tượng còn đang cải tiến, mấy ngày gần đây thực vất vả Minh Chấp.”

“Vậy mở Nam Cừ cần bao nhiêu thời gian?” Khanh Trần hỏi.

Tư Duy Vân hơi trầm ngâm, nói: “Sợ là, còn phải hơn hai tháng, Vương gia!” Lời tuy là thế, nhưng nếu quân tình không thể trì hoãn, cũng phải nề hà.

Khanh Trần cùng Tư Duy Vân đồng thời nhìn Dạ Thiên Lăng. Dạ Thiên Lăng từ trên án đứng lên, khoanh tay đứng yên đem quân xa đồ trên tường nhìn một lúc lâu, ngưng thần cân nhắc, nói: “Ta cho người năm mươi ngày thời gian, đã là cực hạn.”

“Đa tạ Vương gia!” Tư Duy Vân Trường đứng lên, bái hạ thật sâu, vẻ mặt kích động.

Thời gian mặc dù cực kỳ gấp gáp, nhưng Thanh Phong hai châu rốt cục có hi vọng có thể bảo toàn, nhân định thắng thiên, này phá sơn mở đường, là mấy vạn tính mạng trăm năm gia viên dân chúng hai châu, cũng là công trình thủy lợi danh chấn thiên hạ nơi đất Thục, nghĩ đến liền làm người ta nhiệt huyết sôi trào.

“Duy Vân, nếu người có thể tính toán, từ hai bên đồng thời mở núi, làm ít công to.”

Khanh Trần đưa tay tìm ra thuỷ lợi đồ dự bị trước án Dạ Thiên Lăng, mở ra xem nói: “Xuyên qua Định Kiệu lĩnh đoạn Nam Cừ cũng đồng thời khởi công, chân chính thực địa trắc lượng mấy thứ này ta không hiểu, liền xem người có vài phần bản sự có thể xong trước khi Tây Dân hầu động binh.”

“Duy Vân biết!” Tư Duy Vân nói lời kiên định: “Định Kiệu lĩnh nhanh một phần, Vương gia nơi này liền nhiều một phần phần thắng. A! Xem ra hiện tại chỉ có thể vất vả Minh Chấp tạm thời mạo hiểm, cao thấp bôn ba!”

“Trường Chinh!” Dạ Thiên Lăng có chút suy tư, xoay người đem Vệ Trường Chinh gọi vào, phân phó nói: “Người đã nhiều ngày theo Tư đại nhân đi Định Kiệu lĩnh, cùng Minh Chấp nhất song song làm việc, nhớ lấy cẩn thận, đừng để bị thương.”

“Trường Chinh tuân mệnh!”

Tư Duy Vân vội hỏi: “Vương gia, Vệ thống lĩnh thân phụ trách an nguy biệt quán, sao dễ dàng rời đi.....”

Dạ Thiên Lăng hơi hơi nâng tay: “Không cần nhiều lời, năm mươi ngày, chỉ thiếu không nhiều lắm, lại không thể chậm trễ đại đề hoàn công, người đi đi.”

Tư Duy Vân không thể nhiều lời, cúi đầu, cùng Vệ Trường Chinh cùng nhau nhích người chạy tới Định Kiệu lĩnh.

Quân xa đồ dày đặc vài đạo màu đỏ, chính là mấy ngày thương định tốt lộ tuyến hành quân. Vài đạo mũi tên phong duệ, túc trực trên khúc sông Cổ Lăng, ngược lại cùng hai lộ binh lực tương hợp, một hướng U châu, cùng tây lộ quân Thập Nhất hội hợp, qua Thần châu, thủ Hoành lĩnh, nhập Bắc cương, quân tiên phong thẳng chỉ Lâm An quan.

Khanh Trần đứng ở bên người Dạ Thiên Lăng, nhìn trên quân xa đồ mở mang ranh giới, ánh mắt dừng ở Thục trung Cổ Lăng hà, “Tứ ca, vô luận

như thế nào cũng muốn dẫn Tây Dân hầu xuất động, ở chỗ này độ giang.”

Lúc trước có thí tốt giữ xe cầu thiết, chỉ cần binh mã Tây Dân hầu ở khúc sông ngăn nước, chẳng sợ cho Thanh Phong hai châu gặp họa, lúc này nhiều chỗ đều phải một lần nữa cân nhắc bố trí.

“Không sai, nếu muốn bảo toàn hai châu không việc gì, chỉ có khúc sông này có thể xuống tay. Xuống chút nữa đến chỗ phân chia hai đường hồi nhập, liền vô dụng.” Ánh mắt Dạ Thiên Lăng thâm thúy phong duệ, môi gian cực lãnh lược ra một đạo cười: “Đội bốn vương tự mình dẫn quân bồi lão nhân Tây Dân hầu kia luyện binh, cho nàng xem trò hay.”

= = = = =
=

Lời tác giả: Trước cảm ơn Bách Hợp chọn bên trong quyển thượng không ít chữ sai, thường xuyên chính mình nhìn đến hoa mắt, liền bỏ mặc ~ đưa lên chương mới, lấy kì cảm tạ ing~

Cá nhỏ ~ kỳ thật thời điểm viết Dạ Thiên Trạm ta cuối cùng cảm thấy không đành lòng, khả năng đôi khi có vài người nhất định bị thương tổn, bởi vì một người chỉ có thể yêu một người, liền như Khanh Trần cùng Dạ Thiên Lăng, cũng như Dạ Thiên Trạm yêu Khanh Trần.

Cho nên Khanh Trần đối với Dạ Thiên Trạm là tàn nhẫn, Dạ Thiên Trạm đối với Cận phi cùng Vệ phi cũng là tàn nhẫn, liền ngay cả Cửu hoàng tử với Loạn Phi, Loạn Phi cùng thái tử, cũng là tàn nhẫn, nhưng cũng ở trong tình lý. Tại đây, ta cái gì cũng muốn sửa đổi, duy độc cảm tình này không có ý tưởng cải biến. Ta chỉ là muốn làm cho bọn họ mỗi người đều cố thủ tình yêu ban đầu, vẫn không thay đổi.

Hân..... Nguyên lai người ở đây còn không thiếu |||||

Hai chương này cùng thuỷ lợi tương quan gì đó, là tổng hợp lại hai cái công trình thuỷ lợi thời cổ, Linh Cừ cùng Giang Yển. Đều là công trình thời Tần, ta vẫn rất bội phục, cho nên liền dùng một chút ~ bên trong có chút phương pháp chưa chắc có thể làm, mọi người nếu nhìn thấy cái gì không chuyên nghiệp gì đó thỉnh giờ cao đánh khẽ, đều là công sức.....

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Tam Nguyên Giống Như Lương Thượng Yến

Hàng năm mang binh, Dạ Thiên Lăng luôn luôn dậy sớm, Khanh Trần theo hầu ở bên người hoàng đế ngày ngày lâm triều, bị buộc bắt buộc dĩ không thể lười ngủ, sau khi gả nhập Lăng vương phủ lại không có quy củ, sớm muộn gì tùy nàng. Lại đã quên tự khi nào bắt đầu, lại dưỡng thành thói quen sáng sớm mỗi ngày đều phải tự tay vì Dạ Thiên Lăng chỉnh thức y dung, chỉ cần Dạ Thiên Lăng đứng dậy, nàng liền lại khó an giấc, đã lâu không có lúc tham ngủ.

Nhưng hôm nay lại không biết vì sao, Dạ Thiên Lăng sau khi đứng dậy thấy Khanh Trần miễn cưỡng oa ở nơi nào bất động, nửa ngủ nửa tỉnh mông mông lung lung nhìn hắn, hắn đưa tay phủ phủ sợi tóc tán ở trên trán Khanh Trần, cúi người hỏi: “Làm sao vậy, hôm nay không theo ta đi giáo trường?”

Khanh Trần nhẹ giọng nói: “Không đi.”

Dạ Thiên Lăng mỉm cười: “Ta xem nàng đã nhiều ngày nhàn hạ, thời điểm trước còn nháo muốn xuất môn, nay lại bỗng dưng an phận.”

Khanh Trần tựa tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn hắn: “Thiếp an phận, chàng chẳng phải là bớt lo?”

Dạ Thiên Lăng thay nàng đem góc chăn đem lại: “Như thế liền tha cho nàng ngủ tiếp một lát đi.”

Khanh Trần “Vâng” một tiếng: “Tứ ca, hôm nay nếu không có chuyện gì quan trọng, liền sớm trở về.”

“Được.” Dạ Thiên Lăng đáp ứng một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài. Năng nhẹ nhàng, xa xa lộ ra thần hi, vài tên cận vệ khinh kị binh sớm chờ ở ngoài cửa, xoay người lên ngựa, liền hướng giáo trường mà đi.

Dạ Thiên Lăng lần này mang “Huyền Giáp quân” đến Thục chính là tình nhuệ trong quân tinh nhuệ, sắc trời chưa sáng liền sớm trang phục chỉnh tề đối trận thao luyện, hơn mười dư như một ngày, chưa từng ngừng lại.

Biệt quán chỗ Thủy Giang quận trong thành đóng hai vạn ba ngàn quân, từ khi Dạ Thiên Lăng đến đây, liền ngày ngày theo Huyền Giáp quân đồng thời thụ huấn. Bắt đầu có chút ăn không tiêu, nhưng mọi người trụ cột cũng không tệ lắm, đến bây giờ từng ngày thành thói quen, làm như hạp quân đối nhan, tiến rất xa.

Dạ Thiên Lăng vừa đến giáo trường, đại tướng Đường Sơ cùng Thủy Giang quận đốc xuống tướng đài đón tiếp: “Vương gia!”

Thủy Giang quận đốc sử đúng là người năm đó từng mạo hiểm tin tưởng Khanh Trần, giúp dân chúng né qua chốn tai ương, Hoài Loan huyện quận sử Nhạc Thanh Vân. Hắn vốn là xuất thân võ tướng, lần đó sau địa chấn Dạ Thiên Lăng xem trọng tài mang binh của hắn, mượn cớ phong thưởng đưa hắn điều phóng ngoại quan đến Thục.

Mọi chuyện liệu trước, hoàn hoàn không sai, từng bước cũng sớm an bài thỏa đáng, Nhạc Thanh Vân sau khi đến nhận chức chính đồn dân sinh cần luyện binh mã, thực chưa cô phụ một phen thưởng thức Dạ Thiên Lăng.

Dạ Thiên Lăng đi lên điểm tướng đài, Đường Sơ nâng tay ra hiệu.

Huyền Giáp quân thấy lệnh mà động, nháy mắt tập trung dưới đài, hành động nhanh chóng cho dù Nhạc Thanh Vân đã không phải lần đầu tiên lĩnh giáo, như cũ âm thầm than thở.

Giáo trường khinh bụi bay lên, yên lặng không tiếng động, ánh lên nhiều điểm phô sái mở ra nắng sớm, hắc giáp nhiếp nhân, binh qua chói mắt, quân uy như núi.

Đường Sơ giương mắt đảo qua, giương giọng hỏi: “Cớ gì? Thiếu một người?”

Lãnh binh phó tướng bước ra khỏi hàng đáp: “Bẩm tướng quân, thần cơ doanh Trương Tranh ngày hôm qua vô ý thương chân cốt, hôm trước ở doanh nghỉ lại, hôm nay chưa từng theo luyện tập quân sự luyện.”

Đường Sơ gật đầu, trở lại nói: “Vương gia.”

Dạ Thiên Lăng mày kiếm khẽ nhúc nhích, tự trong trận thu hồi ánh mắt, hỏi phó tướng kia: “Thương thế rất nặng?”

Phó tướng đáp: “Hồi Vương gia, vết thương bình thường không có quá nhiều ngại, nhưng vì không trì hoãn xuất binh mấy ngày, chưa được tỉnh dưỡng.”

“Đã biết.” Dạ Thiên Lăng vẫy tay để hân về hàng: “Vây bốn vương đi xem.”

Phó tướng kia cúi người nói: “Đa tạ Vương gia!” Lui về phía sau từng bước, tự hành vào trận.

Nhạc Thanh Vân mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc, không nghĩ một sĩ binh chịu chút tiểu thương, Dạ Thiên Lăng lấy thân Vương gia lại cũng muốn tự mình thăm hỏi. Ngày xưa theo quân không ở dưới trướng Dạ Thiên Lăng, chỉ nghe thấy người này trị quân cực nghiêm, mấy ngày nay đi theo bên cạnh, cũng lĩnh giáo thật sâu, nay thấy vậy ân uy cùng thi, sao lại không giáo nổi tướng sĩ mỗi người đầy hy vọng tận trung.

Hắn lại không biết, Huyền Giáp tướng quân sĩ trước mắt này đều là Dạ Thiên Lăng từ khi mang binh tới nay liền tự tay chọn lựa huấn luyện tinh nhuệ, nhiều năm qua theo hắn tung hoành biên cương mã đạp núi sông, cơ hồ chưa bao giờ tách ra, công thành chiếm đất lập hạ công lao hãn mã.

Thiết huyết nam nhi chót vót, cùng Dạ Thiên Lăng đồng sinh cộng tử hoạn nạn, gọi là cấp dưới, thật hơn huynh đệ, chư tướng sĩ cũng cảm giác sâu sắc hãn ơn tri ngộ, tùy tùng làm bạn, vượt lửa qua sông không chối từ.

Huyền Giáp quân chính là trường kiếm trong tay Dạ Thiên Lăng. Chinh chiến nam bắc, từng như như lợi nhận tiến nhanh, kì binh nổi lên, trong vòng một ngày công hãm nam phiên trọng trấn Bách Sắc thành, không thương người nào, ngược lại đem viện quân di tộc đánh giết tới bờ, chặt vật không lực hoàn thủ. Càng từng chỉ dựa vào bảy ngàn binh lực đóng quân Đồng Dương quan, kinh sợ tám vạn đại quân Tây Đột Quyết không dám hành động thiếu suy nghĩ, suốt đêm lui binh. Vô luận Bắc cương Tây thù uy danh truyền xa, như một mũi nhọn, nghe thấy mà biến sắc.

Một vạn binh mã lần này nhập Thục, thần không biết quỷ không hay, ngay cả đốc sử Nhạc Thanh Vân này đều chưa từng phát hiện. Sau được biết, nếu đây là quân địch công chiếm Thủy Giang quận, thật khó lòng phòng bị, kinh ra một thân mồ hôi lạnh. Chớ nói Dạ Thiên Lăng có long phù điều quân trong người, đó là không có, ai có năng lực làm việc này.

Mà trong vòng mười ngày nhập Thục, thần cơ doanh trong Huyền Giáp quân đã xem tình huống đóng quân hai châu Thanh Phong mò nhất thanh nhị sở, vùng thành quận sơn linh ven sông, địa hình các nơi cũng đều nắm giữ.

Minh Chấp y theo lệnh Dạ Thiên Lăng về thống thần cơ doanh, một thân khinh công đi lại vô tung, có ngày nhưng lại đem vòng xích ngọc Tây Dân hầu đưa cho yêu thiếp lấy đến đeo trên cổ Tuyết Chiến, bất quá tự nhiên

gặp Dạ Thiên Lăng rắn dạy, còn bị Tuyết Chiến cực kỳ bất mãn rống lên, liền đem Khanh Trần cười không ngừng được.

Thần cơ doanh tập trung nhiều thiện công sự trong quân, cơ quan, nhân vật gián điệp đứng đầu, lại có Minh Chấp dạy dỗ chỉ điểm, như cá gặp nước. Tựa như mấy ngày trước đây, chiếu theo cách làm hỏa dược Tư Duy Vân dùng để mở núi, làm ra cái tên là “Huyền Giáp hỏa lôi” gì đó, một quả khinh đạn tùy tay quăng ra, nổ mạnh liên tục, nháy mắt khói đặc nổi lên bốn phía liệt hỏa đốt cháy, cực kỳ uy lực. Càng hợp mưu hợp sức rốt cục giải quyết được ngôi nổ hỏa dược, miễn cho Minh Chấp cùng Vệ Trường Chinh cả ngày mạo hiểm.

Khanh Trần cùng quân sĩ thần cơ doanh mấy năm nay ở chung cực kỳ quen thuộc, thỉnh thoảng vụng trộm ra chút ý đồ xấu để cho bọn họ đi nghiên cứu, luôn luôn có thu hoạch ngoài ý muốn. May mà mấy tiểu tử giúp đỡ biết rõ nặng nhẹ, quân kỷ nghiêm túc, quyết không hỏng việc, nếu không thật đúng là làm Dạ Thiên Lăng đau đầu.

Thủy Giang quận có hai vạn ba ngàn binh lính tuân mệnh Dạ Thiên Lăng, mỗi ngày ở vùng ven sông phụ trọng chạy nhanh tăng cường thể lực, lúc này đang thao luyện, Dạ Thiên Lăng liền nói với Nhạc Thanh Vân: “Đi, chúng ta ra bờ sông xem một chút.”

Đường Sơ lại nói: “Vương gia xin dừng bước, các huynh đệ hôm nay có nói với Vương gia.”

Dạ Thiên Lăng thấy kỳ quái, quay đầu nói: “Chuyện gì?”

Đường Sơ tuần mặt mang cười, xoay người bước đến trước mặt Dạ Thiên Lăng, dương tay huy hạ. Giáo trường Huyền Giáp quân nhất chỉnh quân dung, đột nhiên cùng hân cùng tất cả hành quân lễ, cùng kêu lên: “Huyền Giáp quân mười doanh tướng sĩ chúc mừng ngày sinh Tứ gia!”

Phía chân trời nắng sớm vạn dặm, ánh sáng mặt trời phá mây mà ra chiếu ra vạn đạo kim mang. Dưới thanh tự trong miệng vạn danh tướng sĩ cùng kêu lên, giống như xuất từ miệng một người, khí thể nhiếp nhân, rung chuyển trời đất, chấn nhập phế phủ.

Dù là Dạ Thiên Lăng ngày thường hi giận không hiện, cũng nhìn giáo trường trung một mảnh huyền sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng chỉ sửng sốt một cái chớp mắt, liền quét mắt nhìn Đường Sơ: “Khi nào thì học được mấy thứ này?”

Đường Sơ cúi người: “Hôm nay là ngày mười chín tháng mười một, các huynh đệ đều nhớ rõ ngày sinh Vương gia. Ha ha, bất quá cũng phải có cao nhân chỉ điểm.”

Trong lòng Dạ Thiên Lăng hơi động, nhìn tới được tướng sĩ giữa sân này đó theo hắc đao thương kiếm vũ, thâm vì cảm khái. Nhiều năm sóng vai chinh chiến, làm như đã huyết mạch tương liên, ngày thường không nghĩ thật đúng là chưa từng phát hiện. Ánh mắt hướng phía chân trời xa xôi mà đi, cũng có một cổ thiết huyết hào hùng lãng vãng mà sinh, thẳng phá cửu tiêu.

Nhưng ngày thường trong quân nhân tiền túc lãnh quán, mặt vẫn như bình hồ không dao động, khoanh tay thản nhiên nói: “Đứng lên đi, gần đây mọi người đều vất vả. Đường Sơ, buổi tối chuẩn bị rượu ngon khao các huynh đệ, chèn chén không thể không phòng, không thể say rượu, nghe rõ rồi chứ?”

“Tạ Tứ gia!” Đường Sơ cùng chúng tướng sĩ âm âm tuân mệnh.

Nhạc Thanh Vân chấp tay nói: “Không biết hôm nay là ngày sinh Vương gia, chưa từng phó hạ lễ, không bằng đêm nay rượu để cho hạ quan hiến dâng thế nào?”

Bạc môi Dạ Thiên Lăng mân lại, làm như nghĩ đến chuyện gì mà dẫn theo ý cười không dễ phát hiện, nói: “Khó được người có tâm, các người thương lượng làm đi.”

Rời giáo trường, Dạ Thiên Lăng tuần xem Thủy Giang quận đóng quân thao luyện, sau cùng đám người Vệ Trường Chinh đi Định Kiệu lĩnh.

Năm mươi ngày thời gian đã qua hơn phân nửa, Định Kiệu lĩnh bên này ngày đêm không ngừng khai phá. Tư Duy Vân trắc lượng tinh diệu tính kế chuẩn xác, từ hai bên đồng thời khai sơn thông núi, cũng ở sơn lĩnh tới sông thiết một đạo xích sắt ngang trời, nổ tung đá vụn ngay tại chỗ rơi vào giỏ trúc, theo xích sắt vụn tới bờ sông, tức khắc lên thuyền đưa lên đê đập.

Nay đê đập đã thành, Bắc Cừ cũng tiến vào kết thúc, chỉ Nam Cừ còn thừa một đoạn ngắn, chiếu theo tình hình này, ít ngày nữa cũng hoàn công.

Bận rộn mãi, bất giác đảo mắt qua hơn nửa ngày. Dạ Thiên Lăng ở sơn lĩnh đột nhiên nhớ lại Khanh Trần dặn hẩn sớm trở về. Một khi nhớ đến, trong lòng cũng không biết vì sao phá lệ nhớ nàng, lúc trước luyện binh, vô luận nhiều chuyện tình, quanh mình bận rộn liền mang cảm xúc đẩy đi rất xa. Mấy ngày nay vô luận chuyện gì cũng như hình với bóng, đột nhiên một ngày không thấy, khinh ngữ cười yếu ớt của nàng quẩn quanh trái tim, xuất kỳ bất ý nhưng lại như trúng độc, trăm chuyển nan giải.

Dạ Thiên Lăng đón gió lạnh không khỏi cười, thanh tịch trong mắt hơi tự giễu lại thâm sâu nhuẩn u lượng, thập phần bất đắc dĩ không địch lại tình nồng. Chém không đứt, để ý còn loạn, tư vị này không tự mình thưởng thức vĩnh viễn cũng không thể tưởng tượng, thất tình lục dục đúng là mê hoặc người như thế. Huống chi một ngày hôm nay chỉ muốn cùng nàng cùng nhau a!

Vậy là lập tức hồi trình, đến biệt quán cũng đã gần đến hoàng hôn. Dạ Thiên Lăng xuống ngựa bước vào trong phòng, đi đến trước cửa đột nhiên

dừng lại, tay đẩy cửa giữa không trung dừng một chút, trong mắt đầy ý cười, đẩy cửa phòng ra.

Lập tức có hai bàn tay mềm mại như không xương bịt kín ánh mắt của hắn, bên người mùi hương quen thuộc thoang thoảng như có như không, quần áo tất tươm, không phải Khanh Trần thì là ai?

“Tứ ca! Đoán xem trước mặt là cái gì?” Dạ Thiên Lăng thân hình cao thẳng, Khanh Trần miễn cưỡng kiễng chân mới có thể từ phía sau ôm ánh mắt của hắn, thanh thanh cười nói.

Khóe miệng Dạ Thiên Lăng giơ lên độ cong sung sướng, hơi hơi nghiêng đầu: “Rất thơm! Có rượu.....”

“Còn có gì?”

“Hương vị cực kỳ quen thuộc.”

“Là cái gì?”

“Hành gừng bạo cua.”

“Còn có.”

“Gà nhung tơ vàng duẩn?”

“Còn có?”

“Đoán không được!” Dạ Thiên Lăng bật cười.

Khanh Trần cười đẩy hắn đi trước bàn, lập tức buông tay ra, Dạ Thiên Lăng mở mắt, đột nhiên có ánh sáng lọt vào trong tầm mắt, trước mắt bằng tràn ngọc hồ (chén bằng và hồ rượu bằng ngọc) cùng vài món thức ăn tinh xảo, cảnh đẹp ý vui, hương khí đầy mũi.

Khanh Trần cười trong suốt ôm thắt lưng của hấn, mái tóc dài rủ xuống, từ phí sau thò đầu ra: “Xem có phải hay đều là thứ chàng thích ăn?”

Dạ Thiên Lăng mỉm cười, đưa tay ôm nàng lại, nhìn kỹ trước bàn: Gà nhung tơ vàng duẩn, hành gừng bạo cua, vãi thịt, tổ bát trân, ban chỉ ốc khô, du buồn tiên ma, sáu loại thức ăn thịnh ở một màu văn nước băng sắc thấu hoa thiên điệp, thêm mấy thứ mộc mạc khai vị cũng là nhất phẩm thiện canh, sắc hương vị câu toàn: “Xem chừng không sai, lại không biết hương vị như thế nào. Ta lại không biết đầu bếp biệt quán này lại cũng biết làm đồ trong cung.” Hấn cười nói.

Khanh Trần dương mắt nhìn hấn, lại cúi đầu nói: “Khụ, hương vị đại khái bình thường, đây là thiếp làm, tiểu phòng bếp kia đã muốn bị thiếp ép buộc người ngã ngựa đổ đó.”

“Nàng làm?” Dạ Thiên Lăng kinh ngạc, lập tức giật mình nói: “Trách không được hôm nay lại ôm giường không theo ta ra ngoài, nguyên lai là nghĩ vụng trộm làm mấy thứ này.”

Khanh Trần cười yếu ớt: “Hôm nay đặc biệt thôi.”

“Hôm nay đặc biệt?” Dạ Thiên Lăng cố ý suy nghĩ: “Đặc biệt đến ngay cả đại tướng Huyền Giáp thiết kỵ nàng đều dám lén sai khiến?”

Khanh Trần thè lưỡi: “Thiếp bắt quá ra cái chủ ý, dù sao bọn họ sớm muộn cũng cấp cho chàng hạ thọ, là Đường Sơ tới tìm thiếp thảo biện pháp thôi.”

Ngón tay thon dài Dạ Thiên Lăng vừa động, ở thái dương nàng cứng chiều nhấn một cái: “Còn như vậy nữa, ai còn quản được nàng?”

Khanh Trần không để ý tới, đưa tay kéo hấn ngồi xuống: “Quản không được là chuyện của chàng, mau tới, thiếp lần đầu tiên nấu cơm a, nếm thử xem!”

Dạ Thiên Lăng ánh mắt lợi hại, liếc mắt một cái thấy mu bàn tay bạch ngọc có mấy điểm sưng đỏ, kéo đến trước mắt hỏi: “Bỏ?”

Khanh Trần rút tay, dường như không có việc gì cười thờ dài: “Thiếp hiện tại mới biết được chính mình không có thiên phú nấu cơm, luống cuống tay chân bắn tung tóe mọi thứ, không ra sao cả.”

Dạ Thiên Lăng đau lòng nói: “Việc này đều có hạ nhân hầu hạ, làm gì phải tự mình xuống bếp, bôi thuốc chưa?”

Khanh Trần nâng mắt nhìn hắn, ánh mắt trong trẻo, ôn nhu nói: “Người khác làm không giống được, thiếp rất sớm trước kia liền nghĩ, nếu là mỗi ngày trong lúc hoàng hôn đều tự tay làm đồ ăn, đợi trưởng phu về nhà nhìn đến, trong lòng hắn là thực vui mừng đi. Cái loại cảm giác này, đặc biệt ấm áp, đó mới là hương vị gia đình. Tuy rằng hiện tại là ở biệt quán Thực, nhưng là chàng thiếp đều ở, đó là nhà. Huống chi, hôm nay là sinh nhật chàng, thiếp chính là nghĩ tự tay làm cho chàng.”

Uyển chuyển tình cảm, ôn nhu nói nhỏ, say lòng người. Trong cung, trong phủ sơn trân hải vị vô số, cũng không như đơn giản vài đạo thức ăn trước mắt, Dạ Thiên Lăng nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải, đưa tay lấy đĩa gà voi: “Để cho bốn vương tử xem xem tay nghề Vương phi.”

Khanh Trần không chuyển mắt nhìn biểu tình trên mặt hắn, thấy hắn ăn một khối mẩu, cố ý không nói, thúc giục nói: “Được không?”

Dạ Thiên Lăng lộ ra một chút vẻ mặt xa xưa, nói: “Làm cho ta nghĩ khi còn nhỏ ở Từ An cung.”

Khanh Trần lòng nhảy nhót nói: “Đó là không khó ăn?”

Dạ Thiên Lăng cười nói: “Thanh Nhi của ta là nữ tử thông minh nhất, làm được đồ ăn sao lại khó ăn?”

Khanh Trần biết lâm thời học được tay nghề cũng chính là miễn cưỡng mà thôi, bất quá vẫn vui vẻ như cũ, chấp hồ đem rượu thay hân rót đầy, nói: “Rượu này hôm nay chàng hảo hảo uống, đây chính là Thập Nhất sai người từ U châu cười khoái mã đưa tới hạ thọ cho chàng ‘Liệt tuyến’ rượu. Thập Nhất còn mang thư đến, nói từ nhỏ đến nay chưa thực hiện được tâm nguyện đó là nhìn thấy Tứ ca hân say, chỉ vì chiến sự bất đắc dĩ không thể đến, muốn ta đem hảo tửu chuốc chàng quá chén nhìn xem.”

Trong chén là quỳnh tương như ngọc, mang chút băng lam nhan sắc, hương rượu mát lạnh, làm như thu lại sơn gian linh khí trong nước tinh hồn, phiêu dật xa xưa, thấu triệt thanh minh, chưa uống đã nhập phế phủ. Dạ Thiên Lăng chấp chén cười nói: “Không biết ai sẽ chuốc quá chén đâu.”

Khanh Trần cười yếu ớt quyến rũ, thản nhiên nói: “Dù sao tửu lượng thiếp đánh không lại chàng, đành phải nói ra, nhìn chàng có tự giác hay không. Chàng không phải nói mình tửu lượng không lớn sao, sao lại chưa từng say?”

Dạ Thiên Lăng nhú mày: “Uống rượu nhiều, thương thân loạn tính, hoa mắt ù tai, người khó thanh tỉnh.”

“Nhân sinh đắc ý, uống say cũng không đủ.” Khanh Trần phản bác nói: “Luôn tỉnh mà không say, chẳng phải không thú vị?”

Dạ Thiên Lăng đem ly rượu lên mũi ngửi, nhướng mày sượng cười uống một hơi cạn sạch: “Ai nói ta chưa từng say?”

“Sao?” Khanh Trần nhất thời có lòng hiếu kỳ: “Hơn hai mươi năm Thập Nhất cũng chưa thấy qua, nói mau khi nào thì say? Thiếp sẽ nói cho hân.” Nàng lại châm rượu hỏi tiếp.

Dạ Thiên Lăng thưởng thức bạch ngọc chén trong tay, ánh mắt vừa động, cực chuyên chú nhìn nàng như muốn xuyên thấu. Thâm thúy mà thanh quang u xán, giống như bầu trời đêm rộng lớn vô ngần, lẳng lặng lại phô

thiên cái địa đem Khanh Trần lung ở trong đó: “Ta từ ngày ấy cưới Thanh Nhi liền sớm say, không biết khi nào thì có thể tỉnh lại.” Hắn thản nhiên cười, không phải không có cảm khái nói, lại ầm một ly.

Chưa thấm rượu hương, lại hồng hai gò má, Khanh Trần bị hắn nhìn mà e lệ, cúi đầu nhỏ giọng nói thầm nói: “Loại chuyện này sao có thể cùng Thập Nhất nói?”

Thanh âm tuy nhỏ, lại rõ ràng truyền vào trong tai Dạ Thiên Lăng, hắn hiệp xúc cười nói: “Nàng liền cùng hắn nói, bốn vương nếu say cũng chỉ vì một người, làm cho hắn cuộc đời này nhớ lấy!”

Khanh Trần hờn dỗi, nâng tay đánh hắn, lại bị hắn cầm, thấp giọng nói: “Theo giúp ta uống một chén.”

Mâu quang mỉm cười, Khanh Trần lấy tay cầm chén ngọc, “Liệt tuyền” nhập hầu, giống như một đạo dòng nước ấm cực nóng thẳng nhuận phế phủ, rượu này quả nhiên như lời Thập Nhất nói, trong suốt trung tính liệt vô cùng.

Rượu thuần liệt làm nàng hơi hơi nhắm mắt lại một lát, ngược lại chân thành đứng dậy, Dạ Thiên Lăng tự tay vì nàng làm đem “Chính ngâm” cầm đặt ở trước cửa sổ. Nàng bước đến trước cầm, phất áo mà ngồi xuống ấn huyền để ý vận, tiếp thanh thấu thanh âm thản nhiên bay lên: “Ngày xuân yến, lục rượu một ly ca một lần, lại bái trần tam nguyện: Nhất nguyện lang quân thiên tuế, nhị nguyện thiếp chiều cao kiện, tam nguyện giống như lương thượng yến, tuổi tuổi như một ngày.”

Ánh trăng mới lên, một tia khinh vân như lữ, thanh quang đổ xuống mãn viện, theo cửa sổ mà vào. Thất huyền cầm, hồng tô thủ, dư âm lượn lờ, vòng lương không dứt.

Khanh Trần tùy tính đàn cầm, than nhẹ thiên xướng. Tiếng đàn, hình như có giống như không, như tiên như huyền, giống như không triệt mệnh

mông lại từ bốn phương tám hướng quanh quần bay tới, khắp nơi lại không ở, nhẹ nhẹ tóm lấy thần hồn, nắm tiếng lòng.

Dạ Thiên Lăng biết thân thể Khanh Trần yếu đuối, không dám để cho nàng uống nhiều, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, nâng cốc độc ẩm. Không biết là này rượu tính liệt, vẫn là người trước mắt thật đẹp, cầm thật là khéo, ánh trăng mông lung một mảnh, trái tim đã không có gì sự tình có thể suy nghĩ, chỉ nguyện tình cảnh này cả đời dài lâu.

Trong Huyền Giáp quân thiết yến, Vệ Trường Chinh vâng mệnh đến thỉnh Dạ Thiên Lăng. Đi vào trong viện liền nghe thể tiếng đàn thanh tuyệt du nhả thấp ca, thâm tình triền miên, nhu tràng trăm chuyển. Hắn dừng lại không tiến, cúi đầu cân nhắc trong chốc lát, cười cười, xoay người liền lui đi.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Chỉ Mong Say Mãi Không Muốn Tỉnh

Rượu nhập hầu, người cũng say, Dạ Thiên Lăng uống thêm mấy chén, liền biết này rượu thật là rượu mạnh, cũng là rượu ngon. Lục phủ ngũ tạng cũng nóng rực, hương khí quanh quần, bảo người say cũng đáng.

Quả thật cũng không say rượu, nhưng không phải hăn từu lượng tôta, không say là vì không thể uống say, không muốn say, cũng không ai làm cho hăn say.

Khanh Trần đánh đàn mà ca sau đến gần hăn, nâng tay gấp thức ăn cho hăn, nhẹ giọng cười cùng Dạ Thiên Lăng đàm tiếu. Bất giác mấy bình “Liệt tuyền” đã rỗng tuếch, nàng thấy Dạ Thiên Lăng chống cái trán im lặng nghe nàng nói, cặp mắt kia lạnh nhạt thanh ngạo đen như đêm khuya, mũi nhọn tịch mịch khó dò nhiếp nhân giấu trời đêm khôn cùng đó, không tung tích. Sắc mặt như thường, khéo miệng lãnh duệ tựa như ngày thường lơ đãng nhớ đến chuyện gì, nhưng mà kia cũng là một tia ý cười thản nhiên.

Cũng từng gặp qua vô số người say rượu, liền suốt như Dạ Thiên Trạm tao nhã, rượu tới miệng cũng sẽ có ba phần phóng đãng không kèm chế được. Mà Dạ Thiên Lăng cố tình bình yên như thế, lẳng lẳng không nói được một lời.

Người nếu nói hăn say, hăn thật muốn đáp người rõ ràng như thế, người nói hăn không có say, hăn đã không phải hăn bình thường.

Dưới ánh trăng, mờ lung nhập thất, Khanh Trần không thẳng nổi rượu, đôi mắt sớm đầy sương mù, mang theo bình rượu nâng lên một cái, cười

nói: “Không được, Tứ ca, chàng không thể uống nữa, lại uống liền thật sự say!”

Dạ Thiên Lăng cười nhẹ, cúi đầu nhìn về phía nàng: “Nàng không phải muốn gặp ta say rượu sao?”

“Vậy chàng say sao?” Khanh Trần hỏi.

Dạ Thiên Lăng nhìn ánh trăng phía ngoài cửa sổ, ngừng một lát, bắt tay thành quyền, lại ở trước mặt mở ra, ngón tay thon dài khô ráo mà ổn định, nếu nắm lấy kiếm, làm người chút không nghi ngờ có thể một kiếm phong hầu.

Hắn lẳng lặng nhìn sau một lúc lâu, nói: “Rượu, xác thực đã uống nhiều lắm, nhưng không giống, phải không?”

“Không có ai say rượu như vậy.” Khanh Trần nhẹ giọng nói.

“Ừ, có lẽ không có.” Trong mắt Dạ Thiên Lăng đen mà thanh thấu, thản nhiên nói: “Nhưng ta từ lần đầu tiên uống rượu liền nói cho chính mình, mặc kệ uống bao nhiêu, người không thể uống say. Uống rượu với ta mà nói, cho tới bây giờ chính là một loại luyện tập định lực mà thôi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì say, liền không biết chính mình đến tột cùng muốn làm cái gì.” Dạ Thiên Lăng nói.

“Vẫn thanh tỉnh sẽ không mệt sao?”

“Say rồi tỉnh lại, kì thực càng mệt.” Dạ Thiên Lăng chậm rãi nhắm mắt, khinh trào nói: “Tội gì tự tìm phiền não.”

Khanh Trần chuyên chú nhìn hắn, thân mình như đao, khéo môi kia cương nghị lợi hại lại nhợt nhạt ý cười mềm mại, làm nàng xem si mê.

Nàng đưa tay chạm đến môi của hắn: “Ở trước mặt thiếp, chàng cũng muốn không chế được chính mình như vậy sao?”

Dạ Thiên Lăng mở to mắt, đáy mắt hiện lên thần sắc ôn nhu: “Có nàng, ta không say rượu, lại say người. Say như vậy làm cho ta biết lòng mình đang nơi nào, say vẫn nhìn thấy phương hướng?”

Khanh Trần cười đứng lên, thân mình lại mềm nhoáng lên một cái, nàng đưa tay đi chống lên bàn, không ngờ đột nhiên rơi vào ôm ấp của Dạ Thiên Lăng.

Dạ Thiên Lăng cúi người nhìn nàng trêu tức: “Chuốc rượu ta mà nàng lại say trước, chờ ta nói cho Thập Nhất đi.”

Khanh Trần nằm ở trong lòng hắn, sẵn giọng: “Chàng dám!”

Dạ Thiên Lăng nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng, còn thật sự nửa vui đùa nói: “Thiên hạ này, còn không có chuyện tình ta không dám.”

Mắt say lơ đãng, Khanh Trần cũng bị khí phách cuồng ngạo của hắn đoạt lòng người bắt làm tù binh, có một người khi say rượu là cuồng tứ, phân ngạo ngê này của hắn cũng là sinh ở trong khung, say hay không say, lại như thế nào?

Khanh Trần đưa tay kéo cổ hắn, nhướn mày cười nói: “Cho dù chàng muốn diệt thiên, thiếp cũng định chàng rồi.”

Đôi mắt Dạ Thiên Lăng nổi lên tinh quang kinh hãi, ở chỗ sâu trong con người như có ma lực, biến ảo sâu cạn mê hoặc lòng người, làm người choáng váng huyền lạc ở bên trong. Hắn dùng một chút lực, liền đem Khanh Trần hoành ôm lấy đến bước về giường, chân tơ lụa phủ gấm mềm mại chạm đến người cảm giác da thịt say mà nóng bỏng, lại chạm đến ôn lạnh.

Ánh trăng giống như lụa mỏng, thân nhiên phô tả cửa sổ, trong treo mà u tĩnh.

Bên người Khanh Trần lộ ra hơi thở quen thuộc của Dạ Thiên Lăng, nhiệt độ cơ thể của hắn giống như hải dương thâm trầm, không chỗ không bao dung nàng, làm nàng cơ hồ chìm đắm trong ôn tồn này.

Dạ Thiên Lăng tới gần nàng, ở cái trán nàng nhẹ nhàng ấn một nụ hôn, cực nhẹ, lại lạc ở tại trong lòng hắn. Hắn ôm lấy nàng tựa vào thành giường, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Khanh Trần cũng không nói gì, một khắc an tịch kia nàng có thể nghe được trái tim của hắn nhảy lên, thanh âm kia rất nhỏ ở lòng của nàng rõ ràng như thế, không có gì ngăn cách, hắn thuộc về hắn, liền giống như nàng cũng thuộc về hắn, hoàn toàn không hề giữ lại có được lẫn nhau.

Trong thất yên tĩnh, không hề có một tiếng động.

Không biết qua bao lâu, Dạ Thiên Lăng từ dung nhan mỉm cười của Khanh Trần dời ánh mắt, nhắm mắt thở dài nói: “Thanh Nhi, hy vọng cuộc đời này một kiếp này ta đều có thể bảo hộ nàng, cho nàng vĩnh viễn cười như vậy, rời xa nhân gian bi hận sâu khổ.”

“Nếu bi hận sâu khổ có chàng, cũng không sao.” Khanh Trần nhẹ giọng nói.

Dạ Thiên Lăng chậm rãi lắc đầu, bên môi hình như có như không mỉm cười: “Có ta, ta chỉ cho nàng hỉ nhạc vui mừng.”

“Vậy chàng chỉ được sung ái thiếp đau thiếp yêu thiếp, liền càng không được quản thiếp.” Khanh Trần tiểu nhiên nói.

Dạ Thiên Lăng nâng tay véo cái mũi nhỏ nàng một chút: “Nàng nếu vui vẻ, ta quản nàng làm cái gì?”

Khanh Trần nâng mắt: “Chàng không sợ thiếp gặp rắc rối?”

Dạ Thiên Lăng nhướn mày, lại nói: “Không sợ.”

Khanh Trần cố ý thở dài: “Vương gia quả nhiên là thiện dụng binh mưu, lạt mềm buộc chặt, cứ như vậy thiếp lại ngượng ngùng gặp rắc rối.”

Bốn mắt nhìn nhau đồng thời bật cười, đột nhiên ánh mắt Dạ Thiên Lăng vừa động, hướng ngoài cửa sổ.

Khanh Trần nghe được một trận tiếng xé gió rất xa, theo hần nhìn lại, trong trời đêm tràn ra một tiếng vang nhỏ, ngân quang rơi xuống, đúng là pháo hoa chói mắt.

“Ai nha!” Khanh Trần đứng dậy kêu lên: “Suýt nữa đã quên, Tứ ca, chúng ta đi xem pháo hoa!”

Dạ Thiên Lăng thấy nàng đi lại còn lảo đảo, muốn chạy ra ngoài, một phen giữ chặt: “Vừa uống lên rượu liền ra ngoài sẽ trúng gió, pháo hoa cái gì?”

Khanh Trần nói: “Là Tư Duy Vân thỉnh lão công tượng làm đưa tới, nói là cực kỳ tinh xảo, chỉ có ở Thục mới có thể nhìn thấy. Thiếp bảo thần cơ doanh đặt trên đại đô, đêm nay là cho chàng hạ thọ, cũng là vì đô đập hoàn công!”

“Nàng a, bao nhiêu chuyện thật là không dứt!” Dạ Thiên Lăng bất đắc dĩ cười nói, cùng nàng ra bên ngoài.

Trên đô, vài tướng sĩ tuổi trẻ thần cơ doanh đã xem Tư Duy Vân đưa tới pháo hoa sắp đặt ở đại đô, ngẫu nhiên tùy tay điểm chút lửa, tiếng huýt gió thanh duệ phá vỡ bầu trời đêm, mang ra một đạo khói lửa như có như không.

Tối gần đê, trên không trung mấy đóa pháo hoa đầu tiên sáng lên, tầng tầng mở ra, chiếu rọi nước sông sơn lĩnh.

Nhạc Thanh Vân đứng ở trên đê ngựa đầu nhìn lại, xoay người nói với Vệ Trường Chinh: “Còn chưa gặp Vương gia cùng Vương phi lại đây, muốn chờ một lát hay không?”

Vệ Trường Chinh cười, quay đầu ra hiệu. Nhạc Thanh Vân theo ánh mắt hẳn nhìn lại, trên núi đá cách đó không xa trên một khối đá cao hơn hẳn, không biết khi nào hai người lẳng lặng đứng, áo trắng khinh cừ, dặt tay gấn bó, đúng là Lăng vương cùng Vương phi.

Một đóa yên hoa thật lớn bay lên rồi bạo phát tầng tầng, hai sắc vàng bạc đan vào nhau, ánh lên bóng đêm tứ phương giống như ban ngày.

Lạn ngân toái kim, khoe ra trường không, chiếu vào trên mặt Lăng vương phi.

Gió trên sông ào ào, phất bạch cừ khê nhúc nhích, hai tay nàng hợp thành chữ thập làm như yên lặng cầu chúc, khuôn mặt tuyết mài chạm ngọc mang theo thánh khiết cùng thành kính, pháo thanh náo nhiệt trong gió đêm có vẻ đạm tĩnh như thế, tựa hồ hết thảy trần thế ồn ào náo động đều tịch diệt ở ôn nhu của nàng, khắc sâu ôn nhu như thế.

Đó là vẻ mặt của một thê tử khi nhớ tới trượng phu, mềm mại tận xương.

Nhạc Thanh Vân giật mình thất thần, khi mới gặp quyết đoán phong duệ, từng ở trên Kim Loan điện thượng quan sát triều thần thông dong cao hoa, từng ở cao lĩnh chỉ điểm núi sông kì mưu trí tuệ, từng ở trước quân xa đồ đàm binh bày mưu nghĩ kế, tựa hồ căn bản đều là một loại ảo giác, làm cho hẳn cơ hồ nghĩ đến trí nhớ có chút sai lầm.

Thanh Bình quận chúa, Phượng gia đích nữ, tu nghi của hoàng đế, hết thảy cũng chưa từng tồn tại.

Nàng chỉ là một nữ nhân, một nữ nhân im lặng đứng ở bên người trượng phu, cùng hăn sóng vai mà đứng, bất ly bất khí.

Hoặc là, ở trong đầu vai ổn trọng ấm áp kia, làm cho vẻ mặt của nàng trầm tĩnh như thế, làm cho mỉm cười của nàng đẹp mắt như thế.

Ánh mắt mọi người đều nhìn khói lửa huyễn lệ đầy trời, chỉ có Lăng vương, lặng lẽ nhìn Vương phi bên người mình, trong mắt không có chút cảm xúc đối với ánh lửa kia, lại nhu tình khôn cùng.

Trúng mục tiêu nhất định, chỉ có nữ tử khác người như vậy, mới có thể làm cho Lăng vương vô tình vạn kiếp bất phục, cũng chỉ có Lăng vương nam nhân như vậy, mới có thể làm cho nữ tử như thế ái mộ sóng vai. Lại chỉ có hai người kia, mới đáng giá hăn, đáng giá Tư Duy Vân, đáng giá Đường Sơ, đáng giá Vệ Trường Chinh tùy tùng tả hữu, thề sống chết đi theo.

Nhạc Thanh Vân thật sâu thở phào nhẹ nhõm, nhìn phía Định Kiệu lĩnh xa xa, âm thầm xa chúc. Trong cuộc sống luôn luôn chút sự tình không theo ý người, không thể, lại cố tình cả đời dứt khoát!

“Ước cái gì?” Thấy Khanh Trần như vậy hợp thành chữ thập hứa nguyện, Dạ Thiên Lăng ở một bên nhìn, rốt cục nhin không được hỏi.

“Không nói cho chàng.” Không biết là bị một đoá yên hoa ánh hồng, hay là đột nhiên then thùng, trên mặt Khanh Trần có chút hồng, kiều my động lòng người.

Dạ Thiên Lăng cười cười cũng không truy vấn, chỉ không nhanh không chậm nói: “Ta vừa mới cũng có tâm nguyện.”

Khanh Trần nâng mắt hỏi, Dạ Thiên Lăng nói: “Muốn trao đổi nghe một chút hay không?”

Nữ nhân trời sinh vốn bát quái, Khanh Trần sao qua được dụ hoặc, căn môi đỏ mọng nghĩ nghĩ, rốt cục đi cà nhắc ở bên tai Dạ Thiên Lăng lặng lẽ nói một câu.

Dạ Thiên Lăng mắt đầy ý cười ẩn hiện, tay thu lại, thấp giọng nói: “Chuyện này không khó, chúng ta đêm nay liền cố gắng là được.” Thanh âm trầm thấp, hô hấp ái muội đậu trên cổ Khanh Trần ngứa ngáy, trốn lại trốn không thoát, giãy dụa nói: “Đến phiên chàng, nói mau!”

Nâng tay thay nàng đem nhất lũ tóc đen nhét vào mũ trùm đầu, trong mắt Dạ Thiên Lăng thâm lường vô ngần, hơi hơi nhường mảy, đậm xem đầy trời khói lửa, chậm rãi nói: “Chỉ mong say mãi không muốn tỉnh.”

Lòng có linh tê, Khanh Trần hiểu được ý trong lời nói hằn, dịu ngoan dựa vào bên cạnh hằn, cười mà không nói.

Dạ Thiên Lăng thỏa mãn đem nàng ôm chặt, pháo hoa chói mắt liên tiếp, làm như tràn ra vô số vui sướng, từng từng đám đám, thiên thượng nhân gian.

Gió đêm kích động phiêu diêu, nước sông mang theo vô số lưu tình bàn quang mang trôi đi, thao thao chụp ngạn, lãng thanh cao xa.

Thời gian đi qua như dòng nước chảy!

Khanh Trần hơi hơi ngửa đầu, nhìn đầy trời ánh sáng huyền lệ nhiều vẻ, tuyệt diễm kinh người.

Loá mắt sáng ngời, lại ngẩn ngui như thế. Tinh huy lưu hỏa, đem đêm tối sáng lạn huy hoàng trong một khắc tận tình nở rộ, giây lát lướt qua, ngã xuống phàm trần.

Xinh đẹp lạ bi ai, làm người si mê, nàng nhìn không chuyển mắt, trái tim vui sướng chợt rơi vào một chút đau thương. Gió có chút lạnh, hai mắt nhúu

lại, bất giác lại có hai hàng thanh lệ lặng yên chảy xuống.

Dạ Thiên Lăng như là lập tức cảm giác được nỗi lòng nàng phập phồng, cúi người hỏi: “Làm sao vậy?”

Khanh Trần lại đảo mắt mang theo lệ nở nụ cười: “Không biết có phải hay không rất cao hứng, cảm thấy không đúng thật.”

“Đưa ngọc.” Dạ Thiên Lăng nâng tay nâng lên khuôn mặt của nàng: “Làm sao không đúng thật?”

Khanh Trần lôi kéo tay hắn: “Tứ ca, chàng theo giúp ta tự tay đi phóng pháo hoa được không?” Vừa nói vừa hướng đại đệ bên kia chạy tới.

“Chậm một chút!” Dạ Thiên Lăng theo nàng: “Cẩn thận núi đá, lại không ai tranh với nàng!”

Bọn Nhạc Thanh Vân thấy hai người đột nhiên lại đây, đều cúi người chào. Dạ Thiên Lăng nâng tay, còn không kịp nói chuyện, liền thấy Khanh Trần từ trong tay một thị vệ lấy ra hương khói, cười chuẩn bị đi điểm ngòi nổ.

“Ta đến!” Hắn một tay bắt lấy tay Khanh Trần: “Không cho phép hồ nháo!”

“Chúng ta cùng nhau!” Khanh Trần làm nũng, cùng Dạ Thiên Lăng cầm hương khói, tiến lên châm ngòi nổ. Vài cận vệ vội vàng tiến lên bảo hộ, sợ Vương gia cùng Vương phi có cái gì sơ xuất, lại bị Vệ Trường Chinh vấy tay ngăn cản, chỉ đứng ở khoảng cách không xa không gần, cam đoan an toàn cũng không quấy rầy đến hai người bọn họ.

Nhẹ tránh hỏa hoa, Dạ Thiên Lăng mang theo Khanh Trần rất nhanh lui về phía sau vài bước, pháo hoa bay tận trời rồi nổ, sao nhiều điểm lạc ra chung quanh lộ ra hào quang phồn thịnh, tỏa sáng rực rỡ.

Tầng tầng tinh quang làm như đem chung quanh hóa làm hỏa hoa thế giới thần kỳ, ánh sáng ngọc minh huyền, Khanh Trần vỗ tay cười nói: “Thật đẹp!”

Quang ảnh liên tiếp, ở trên mặt Dạ Thiên Lăng như ẩn như hiện ý cười, Vệ Trường Chinh ở bên nhìn, nhìn không được cùng Đường Sơ nhìn nhau cười, trong mắt hai người đều có chút biểu tình không thể tin.

Tư Duy Vân đưa tới pháo hoa quả nhiên là tinh xảo khó gặp, đa dạng, Khanh Trần chọn lựa lấy, một đám tự mình châm ngòi, trong lúc nhất thời cười đùa vui vẻ, bất diệt nhạc hồ.

Dạ Thiên Lăng thủy chung bồi ở bên cạnh nàng, nhìn nàng, che chở nàng, giống súng ái tiểu hài tử, khuôn mặt ngày thường lãnh khốc lúc này rất có điểm bất đắc dĩ, lại càng không để nàng có chút sơ xuất.

Thân kiêm chức vệ, Vệ Trường Chinh mang theo chút cảnh giác nhìn pháo hoa, trên mặt lại cũng lộ ý cười, dấu cũng dấu không được. Đột nhiên binh sĩ thân cơ doanh trung tìm đến, nói nói mấy câu sau đó đem vài thứ giao cho hắn.

“Vương gia!” Vệ Trường Chinh tiến lên từng bước, thấp giọng thỉnh nói.

Dạ Thiên Lăng trở lại, nghe hắn nhẹ giọng bẩm báo sự tình, lại tiếp nhận trong tay giấy viết thư hắn đưa dưới khói lửa sáng ngời xem qua, có chút suy tư, phân phó vài câu, lại nhớ tới Khanh Trần bên người: “Còn có thứ nào chưa thử qua?”

Đường Sơ cùng Nhạc Thanh Vân đều lập tức ly khai đại đề, Khanh Trần biết nhất định là trong quân có việc, tuy là chơi chưa đã, lại miễn cưỡng nói: “Thiếp mệt mỏi, không muốn chơi nữa, chúng ta về đi.”

Dạ Thiên Lăng cúi người cười: “Đang cao hứng, sao lại mệt mỏi? Cùng nàng chơi đùa một lát nữa.”

Khanh Trần lắc đầu: “Thật sự có chút mệt mỏi, lưu vài cái về sau lại nghịch.”

Dạ Thiên Lăng biết lòng của nàng, nói: “Cũng không phải đại sự, chẳng qua là thần cơ doanh chặn đứng một mật sử Ngu Túc sai đến Thục, đều có Minh Chấp Đường Sơ thẩm, ngày mai đi cũng không muộn.”

Khanh Trần ôn nhu nói: “Sự tình quan quân, sao có thể trì hoãn? Vẫn nên đi xem đi.”

Dạ Thiên Lăng lại tiếp nhận hương khói trong tay nàng, nói: “Cái pháo hoa kia nhất định đẹp mắt, chúng ta thử xem. Đêm nay chỗ nào cũng không đi, chỉ ở cùng nàng.” Trong mắt thanh quang thản nhiên, một mảnh sạch sẽ thâm hắc, làm như thật sự không chút quan tâm quân vụ này.

Khanh Trần thấy hẳn thật không tính đi qua, có chút kinh ngạc, Dạ Thiên Lăng mày kiếm nhướng lên: “Như thế nào, cả ngày đều ở đó, ngay cả một đêm cũng không để ta nghỉ ngơi một chút?”

Nói tùy tâm, Khanh Trần lại bỗng nhiên đau lòng. Quanh năm suốt tháng người trước mắt trong lòng luôn bận quân vụ, không nói gian nan hiểm trở, dù rằng mọi chuyện thành thạo thông dong tự nhiên, cũng thập phần làm người mệt mỏi. Một khắc đặc biệt xa xỉ phóng túng, lại thế nào?

Đêm hôm đó, Khanh Trần cùng Dạ Thiên Lăng đốt hết pháo hoa, trong bóng đêm khôn cùng, làm như vĩnh viễn huyền mỹ như vậy, ở lại chỗ sâu trong trí nhớ, kéo dài không thôi.

Sau lại thật sự mệt mỏi, Khanh Trần nhớ mang máng nàng bị Dạ Thiên Lăng ôm về biệt quán, buồn ngủ mông lung, người kia ấm áp ôm ấp che chở nàng, nàng liền yên tâm nặng nề ngủ.

Dạ Thiên Lăng đợi nàng ngủ say sau đó vẫn đi quân doanh, trở về đã gần đến sáng sớm. Khi Khanh Trần tỉnh lại, chỉ biết là nàng như trước ngủ ở

trong vòng tay Dạ Thiên Lăng, trăm năm tu cộng chầm miên, hân cùng
nàng, đã là tu vạn thế, ngàn sinh.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Kỳ Mưu Hiểm Binh Định Xuyên Thục

Mùa đông Thánh võ năm hai mươi tám, gió mạnh, trời lạnh.

Thanh châu, phủ Tây Dân hầu, hai gã thị vệ mặc thường phục cùng Tây Dân thương mật, che chở mật xử Bắc Yến hầu bí mật ra khỏi thành, đi tới bờ sông mượn thuyền bè, xuôi dòng về phía đông.

Nước chảy từ từ, quá tẩn ngàn phàm.

Nước nhẹ vỗ vào mạn thuyền, không nhanh không chậm, lái thuyền kia tuổi bất quá hai mươi, vóc người rất gầy, hình dung giản dị, tiếp đón khách quan vào trong khoang thuyền tránh gió, đứng tại đầu thuyền lèo lái.

Khách thuyền ở bên trong, từ xa nhìn lại phía trên đại giang làm như rơi xuống phiêu diệp, đi được một thời gian, lặng yên không một tiếng động không thấy bóng dáng.

Đường sông hẹp dần, dần dần đi vào rừng rậm sơn hồ.

Một thị vệ từ trong khoang thuyền đi ra, “Di” một tiếng, trở lại quát với lái thuyền: “Đây là nơi nào? Sao không đi sông chính?”

“Đây vẫn đúng đường mà, đại gia chưa đi qua?” Lái thuyền làm như không chút để ý hướng hăn liếc mắt một cái, tùy ý nói: “Đi tới tận cùng, đó là phong đều quý thành.”

Khúc sông âm u, không thấy bóng chim thú, rất yên tĩnh làm đáy lòng bất an.

Trong lời nói có ý khác, thị vệ kia mơ hồ cảm thấy không ổn, nhìn đến ánh mắt lái thuyền lộ ra tinh quang cùng với thân phận cực kỳ không hợp, đang muốn phát tác, dưới chân thân thuyền mạnh mẽ chộp lên, thân thể lão đảo một cái, mắt hoa lên, một cây trúc nghênh diện đánh úp lại.

Thị vệ hoảng sợ rút đao, thanh trúc kia như quỷ mị, kinh phong lợi hại, ngàn trọng hư ảnh cùng một chút đạm quang bay nhanh phá vỡ đao thế mà hấn vội vàng ngăn cản, xuyên qua yết hầu mà vào, một chùm huyết hoa bắn ra.

Đao trong tay như bị chặt đứt sinh cơ, ngưng không cứng đờ. Hai mắt hấn trừng trừng, không thể tin cúi đầu nhìn trước người, hầu gian “Khanh khách” hai tiếng ách tê, ngã lăn xuống.

Một thị vệ khác phát hiện khác thường, vội vàng rút đao ra bên ngoài khoang thuyền.

Thân hình chưa ổn, sau lưng sát khí đánh úp lại, bất ngờ không kịp phòng bị cần cổ có chút lạnh lẽo, quay đầu lại, thấy trong tay mật sử Bắc Yến hầu hiện lên hàn quang, luyện không chói mắt, phía trên mũi nhọn dính máu tươi, biến thành cảnh tượng cuối cùng hấn nhìn được.

Nhấc tay trong lúc đó, hết thảy lặng yên không một tiếng động. Thuyền nhỏ như trước xuôi theo dòng nước chảy, vững vàng tự nhiên.

Mật sử Bắc Yến hầu thuận thế vung tay, thị vệ trước người ngã vào trong khoang thuyền, phản thủ cũng đem một cổ thi thể khác túm nhập. Nâng tay lau trên mặt, lộ ra tướng mạo sẵn có, trường bào trên người chấn động rớt xuống, dưới là kiện vải thô quần áo, kiếm giết người sớm không biết ẩn nơi nào.

Hấn từ trên người một thị vệ sờ ra cái gì đó, khom người ra khoang thuyền, người cầm sào trúc cười nói: “Vệ thống lĩnh hảo thương pháp.”

Vệ Trường Chinh cũng cười nói: “Minh Chấp huynh kiếm mau, làm Trường Chinh nhìn mà tay ngứa.” Vừa nói vừa đưa tay ở phía trên mũi thuyền đùa nghịch vài cái, ô bùng khách thuyền hóa làm thuyền đánh cá, lại nhìn không ra dấu vết lúc trước.

Minh Chấp nói: “Nếu không phải Vương gia có lệnh trong quân không cho phép tư đấu, thật muốn lãnh giáo mấy chiêu.”

Vệ Trường Chinh bất đắc dĩ nhún vai, hai người nhìn nhau ha ha cười, gió mạnh xuôi dòng, qua vài khúc ngoặt, cứ nhiên hướng sông trong quận thành đi.

Ba ngày sau, Ngu Túc nhận được mật sử nhập Thục dùng bồ câu đưa tin, nói đã cùng Tây Dân hầu nghị thành, hết thủy theo kế hoạch mà làm. Giấy trắng mực đen cùng chu kim tín ấn, vô cùng xác thực không thể nghi ngờ.

Đồng thời, Thục trung chặn nước khoét núi đại công cáo thành, mệnh danh “An Cư”.

Hai mươi chín ngày sau, Tây Dân hầu giơ thương lấy “Chính quân vị” Từ Thanh châu khởi binh khởi, cùng hai tướng Ngu Túc hô ứng, binh phân thủy bộ theo Ủng giang mà lên, nam công kinh thành.

Ngày đó, phản quân Ngu Túc ra Lâm An quan đón đánh đại quân Tràm vương, chỉ phản không lui, hành động tàn nhẫn, tình hình chiến đấu Bắc cương lập tức căng thẳng.

Ngu Trình dẫn tây lộ phản quân mãnh công U châu, U châu địa thế bình nguyên bằng phẳng, không dễ tử thủ. Thập Nhất Vương gia Dạ Thiên Triệt chuyển thủ thành công, cùng phản quân nhiều lần kịch chiến, hai bên chống đỡ, đem phản quân Ngu Trình đẩy ra ngoài thành hai mươi dặm. Song phương ngày ngày giao chiến, chiến sự liên tiếp thay đổi.

Tin tức các nơi truyền tới kinh thành, cử hướng kinh ưu.

Hai lộ đại quân bình định bị thế công Bắc Yến hầu cuốn lấy, không rảnh chiếu cố Tây phiên, Thanh châu, Phong châu, Nhạc châu, Hành châu, trọng trấn đã hoàn toàn rơi vào trong tay Tây Dân hầu.

Triều thần co cụm lại, trên Kim Loan điện hướng nghị, lại có đại thần thượng thư hoàng đế nghị hòa.

Hoàng đế tức giận, lập tức biếm Trung Thư Lang Phụng Hằng, án sát thành luân, Đô Chỉ Huy Đồng Tri Đường Khuông mấy phẩm quan to, tức khắc hàng chỉ cắt thừa kế tước vị Tây Dân hầu, triệt Tây phiên, phát hịch văn thảo nghịch, lại chưa động người nào.

Hai con sông chỗ cổ huyệt quận thành, quận đốc Nhạc Thanh Vân cự không thuận nghịch, dẫn hai vạn tướng sĩ đón đánh phản quân vì phong lĩnh, khó địch lại chúng, vừa đánh vừa lui.

Tây lộ phản quân thanh thế đoạt nhân, quân tiên phong đại thịnh.

Khói lửa nổi lên bốn phía, Tây Bắc hỗn loạn, hơn mười năm thịnh thế sụp đổ.

Quân báo tình hình chiến tranh liên tiếp phi tấu vào thành, trời ngày càng lạnh, Thủy Giang quận lại càng lạnh, trong thành quân cấm, cửa hàng ngã tư đường không có một bóng người, hiện ra vài phần mùa đông tiêu điều.

Khanh Trần cùng Tư Duy Vân đứng trên đài cao, gió lạnh đến xương, dài lẳng vỗ bờ.

Tư Duy Vân tuy là thân mặc dày, lại vẫn không nhịn được ho khan, Khanh Trần cực kỳ lo lắng nhìn hắt một cái: “Duy Vân, người bệnh này là do suy nghĩ âu sầu quá mức, lại thêm ngoại cảm phong tà, thực không nên để trúng gió.”

Tư Duy Vân nguyên bản trên mặt gầy có chút tái nhợt, cổ nén hạ không khoẻ trong lồng ngực, nói: “Không cần nhất thời, sự tình trọng đại, há có thể để cho Vương phi một người lúc này gánh vác.”

Khanh Trần thở dài, thường nhân nói dốc hết tâm huyết, này đáp đập, khoét núi công trình to lớn thời gian ngăn ngủ, xác thực làm Tư Duy Vân khuynh tận tâm thần, sao có thể không thương thân. An Cư nhất thành cũng là một hồi bệnh nặng, hôm nay là lúc phi thường, hấn lại giãy dựa đứng dậy, không muốn Khanh Trần nắm trong tay trường đề xoay mình hỗ trợ Dạ Thiên Lăng điều binh, nói là không ngại, trong lòng cũng là vài phần thực sự không yên.

Thiên cổ sông nước, ở trí tuệ vô cùng cao minh của nhân loại ngăn nước thành hồ, nước chảy qua hai đường xuyên núi. Trước mắt chiến sự thành bại ở Tể, từ đó còn nhờ vào con sông này, Tư Duy Vân làm việc, không dám nói người sau không thể bằng, nhưng quả thật chưa từng có ai.

Khanh Trần biết Tư Duy Vân tính tình bình thản nghiêm cẩn, khi thì cũng là cái người bướng bỉnh, khuyên mà không thể, đành phải nói: “Nơi đây việc đã lạc định, mặc kệ còn có chỗ nào chưa từng kết thúc, người phải nghỉ tạm chút thời gian, hôm qua ta nói phương thuốc mà dùng, hảo hảo điều dưỡng.”

Trong lòng nổi lên một cỗ lo lắng cũng tạp chua xót, Tư Duy Vân cúi đầu hơi hơi ho khan, sau khi nói chuyện, thanh âm đã bình tịch: “Duy Vân tuân mệnh.”

Khanh Trần bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Tư Duy Vân cấp bậc lễ nghĩa không buông, lâu như vậy vẫn làm cho nàng cảm thấy không được tự nhiên. Không biết khi nào thì Tư Duy Vân cũng có thể như Đỗ Quân Thuật hoặc là Lục Thiên bình thường ở trước mặt nàng đàm tiếu tự nhiên. Bất quá cũng xác thực giống lời Dạ Thiên Lăng nói, Tư Duy Vân là Tư Duy Vân.

Mỗi người đều dùng bất đồng phương thức sinh ra trên thế gian, đây cũng là chỗ khó ai có được.

Dọc theo núi sông xa xa nhìn lại, Tư Duy Vân trong lòng tựa hồ thông suốt rất nhiều.

Đập lớn trên sông mà đứng, mười hai khúc quanh lần lượt thay đổi phân bố ách khắp các nơi, phân hồ nước ngăn sông, An Cư theo núi mà phân, uốn lượn chảy mãi.

Đường sông xuyên núi con người chưa thể hiểu hết, nhưng cũng có thể khắp nơi cho người sử dụng, tạo phúc dân thế. Nhân sinh tự nhiên, khéo tự nhiên, dùng cho tự nhiên, lúc này xem ra hết thấy đều hài hòa bình tĩnh như thế, lại giấu giếm sinh cơ.

Phù sinh ngắn ngủi, bao nhiêu người hoang đường hư độ, phí thời gian. Mà chính hắn lại có thể đem tâm nguyện suốt đời trở thành sự thật, trong thiên địa này nghĩ đến mà ngạo. Hắn đón gió cười, không khỏi nói: “Kiếp này không uống công kiếp sau một chuyến, Tư Duy Vân mặc dù chết không uống!”

Khanh Trần nhìn hắn thật sâu một cái: “Nói gì vậy, nhân thế chẳng lẽ lại không lưu luyến? Huống chi còn có bao nhiêu đại sự chờ người đi làm đấy.”

Tư Duy Vân nghe vậy tim đập mạnh và loạn nhịp, cùng ánh mắt Khanh Trần thanh tuyến đối diện, im lặng không hề nói gì.

Nhân tính vốn lục đục thất tình, sao lại thật sự như mây bay vô khiên bất quả?

Một lát sau, hắn đột nhiên nói: “Từ nay về sau Vương phi thấy Duy Vân có chỗ hữu dụng, thỉnh cứ việc phân phó, Duy Vân không chối từ.”

Ánh mắt Khanh Trần thông thấu, ở trên mặt hắn nhìn một chút, chỉ thản nhiên cười nói: “Sợ là khó, lúc này muốn người nằm trên giường tĩnh dưỡng đều không được.”

Tư Duy Vân ghen lời, có chút xấu hổ, Khanh Trần lại buông tha hắn, lẳng lặng xoay người nhìn phía trước, khóe môi vi mân, quan sát dãy núi, đáy mắt là một mảnh thanh túc sâu thẳm. Tư Duy Vân trong lòng nhẹ nhàng chấn động, vẻ mặt này dường như cực kỳ giống Lăng vương, làm người ít dám nhìn gần, phong thần trầm liễm, thâm ổn thông dong. Một thân hòa tan bình thản nhưng lại giống như từ trên cao nhìn xuống, hết thấy lại cũng không trong lòng.

Lo sợ nghi hoặc lại thể hồ ngộ đạo, mi tâm hắn giãn ra, cùng Khanh Trần yên tĩnh nhìn phía xa xa, thân mình gầy như từng bách đón gió đứng thẳng, khí khái nghiêm nghị. Trên đời này còn có bao nhiêu việc chờ hắn đi làm, có thể cùng xử sự, giúp thiên hạ êm đềm, cũng là hạnh phúc!

Đau khổ chấp nhất, thực tại chỉ phải làm việc chính mình nên làm.

Tiền phương đột nhiên vang lên tiếng xé gió, một đường pháo hoa thẳng lên giữa không trung, bạo khai huyết sắc tiên minh, chói mắt người.

“Đến đây!” Hai người đồng thời chấn động. Pháo hoa làm tín hiệu, tỏ vẻ bên ta binh tướng đã rút khỏi bờ sông.

Ngay lúc này, Khanh Trần cùng Tư Duy Vân liếc nhau, tiêm mi khẽ nhếch, trong mắt xẹt qua thanh quang minh duệ, trở lại quát: “Truyền lệnh mở áp!”

Lập tức, tiếng vang ù ù cơ hồ đồng thời truyền vào trong tai.

Giang thượng mười hai khúc quanh cửa đập nước chậm rãi dâng lên, phân hồ súc nước ứng thế mà ra, đỉnh lũ chạy chồm, mang theo khí thế thiên quân vạn mã phô thiên cái địa hướng trong sông.

Phi lưu kích bắn tung tóe, bạch lãng ngập trời, giống như mười hai con giao long rống giận, lay động dòng sông.

Trên mặt sông kích khởi mãnh liệt hơi nước, dưới chân đại địa cũng hơi hơi chấn động, thanh thế kinh người.

Bình tĩnh hồi lâu con sông nháy mắt cuộn cuộn nổi lên hồng lãng rít gào rống giận, không như ngày xưa ôn nhu phong mạo, tựa hồ muốn hủy diệt hết thảy, dữ tợn vạn phần.

Khanh Trần lưng sinh lạnh, lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi, bàn tay mềm mại chỉ theo bản năng gắt gao nắm chặt.

Nhiều ngày kín đáo thương nghị, cẩn thận, mà nay rốt cục thực thi trước mắt.

Mưu xuất phát từ trí, thành do mật, bại do lộ.

Cáo ồm không ra, âm thầm nhập Thục, đắp bờ trữ nước, luyện quân điều binh, hết thảy đều được cực kỳ bí ẩn. Dạ Thiên Lăng đem nhất cử nhất động Tây Dân hầu xem ở trong mắt, ngay cả cận thần trong triều cũng không có mấy người biết được hẳn đã đến Tây Thục, bao nhiêu người còn đoán Lăng vương thất thế, thậm chí cũng có đồn đãi Lăng vương đã bị hoàng đế giam cầm.

Nơi này, cơ hội Tây Dân hầu khởi binh, trong triều còn không sớm không muộn truyền ra Lăng vương phụng chỉ trị thủy. Nhạc Thanh Vân cũng hợp thời rải tin tức, làm Tây Dân hầu biết được Lăng vương lại đến trong quân Thủy Giang quận. Rồi sau đó dẫn binh kế tiếp bại lui, giả bộ không địch lại, Tây Dân hầu quả nhiên hạ lệnh thủy quân, kỵ binh hai lộ giáp công theo đuổi không bỏ, cần phải bắt sống Lăng vương.

Lấy uy tín Lăng vương ở trong quân, trong tay thần thoại lãnh binh bất bại tượng trưng cho tinh binh Thiên triều thường thắng không suy, lần này

nếu bắt được chính là cấp quân tâm Thiên triều một kích trí mệnh, đây đúng là hiệu quả phản quân khẩn cấp muốn được.

Sai một li, đi một ngàn dặm.

Nói đúng sai, thành hay bại, sống hay chết, thường thường liền tại đây từng bước này.

Chờ đợi mười lăm vạn Đông Thục quân, Lăng vương không phải vội vàng nghênh chiến, mà là đại thủy yên lặng lâu ngày.

Năm vạn kỵ binh tham công liều lĩnh, từ khúc sông Cổ Lăng theo truy kích hướng quân đội Thủy Giang quận, cũng gặp tai ương ngập đầu.

Hồng thủy vô tình, đưa Giang châu hóa làm mãnh thú vực sâu, đồng thời đem mười vạn thủy quân, ngàn chiến thuyền trong sông nháy mắt nuốt hết, cơ hồ không có lưu lại gì dấu vết.

Nhạc Thanh Vân đợi hồng thủy hơi lui, huy quân phản công, đuổi sát giặc cùng đường.

Tây Dân hầu được thân vệ liều chết cứu hộ may mắn thoát khỏi, dẫn tàn binh theo phương hướng Thanh châu thối lui.

Cây cối hoang dã, tiêu linh lạnh rung trời đông giá rét.

Đông Thục quân từng uy chấn Tây thù, tàn quân còn dư ba vạn nhân mã, đêm khuya hốt hoảng hồi quân, đi tới đồng lĩnh Phi Tiên, cách Thanh châu không đủ trăm dặm. Nhân mã mệt mỏi, một số gần như cực hạn, lĩnh quân truyền lệnh cắm trại tạm nghỉ.

Tàn binh chập vạt nghỉ trong rừng, vì sợ đưa tới truy binh, không thể đốt lửa, nhưng trong đêm đen trật tự tĩnh nhiên, không hổ từ trước đến nay có huấn luyện.

Cao thạch đá lởm chởm, khô thụ tàn diệp, đen tối một mảnh, người thêm tỉnh mịch.

Thỉnh thoảng cách đó không xa chim đêm bay lên, làm thâm lâm một trận lay động.

Liêu Thương cả đời kiếp sống nhưng mã, lúc này túng tinh lực mỗi một lại cảnh giác không buông, tay cầm chuôi kiếm, trầm giọng quát: “Truyền lệnh cảnh giới, phòng ngừa có biến!”

Như là hô ứng những lời này của hắn, bốn phía núi rừng vốn yên lặng hắc ám đột nhiên sáng lên ánh lửa, cơ hồ là ở trong nháy mắt chiếu sáng khắp nơi, đem vị trí Đông Thục quân ánh rõ ràng vô cùng.

Mau lẹ chinh tề rừng đuốc, xem nhân số không dưới vạn người. Mà đáng sợ nhất là hai bên vách núi đồng thời sáng lên, hăm bọn họ từ trên cao nhìn xuống vây quanh bên trong, lặng yên không một tiếng động lại không sai chút nào hành lệnh, trong thiên hạ chỉ có một chi quân đội có thể làm được.

Phía trên ánh lửa tối thịnh ở vách núi phía trước hơi hơi loáng, chiếu ra trăm Huyền Giáp chiến sĩ, nghiêm nghị mà đứng. Đứng trước là một người ngạo nghễ đứng, ánh lửa minh ám, một thân lưu loát quần áo võ sĩ nhẹ ở trong đêm đen phô ra hình dáng thanh bạt, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn xuống đây, đúng là phản quân sợ nhất - Lăng vương.

“Hầu gia, lâu ngày không gặp.” Dạ Thiên Lăng mặt không chút thay đổi nói.

Liêu Thương lúc này muốn phản, sớm phế đi thần chúc chi lễ, Lăng vương diệt hắn hơn mười vạn Đông Thục quân, cừu nhân gặp nhau đỏ mắt, hận không thể róc thịt, quát: “Dạ Thiên Lăng! Người dám chặn nước yên thành, cùng lão phu so trá!”

Dạ Thiên Lăng khước miệng nhếch lên, làm như mang ra một tia ý cười khinh miệt: “Bình bất yếm trá, đây là thắng bại chi đạo.”

Liêu Thương dừng mãnh thiện chiến, cuộc đời này trải qua vô số chiến dịch lớn nhỏ, mặc dù kinh hãi thảm bại vẫn không đem Dạ Thiên Lăng đặt ở trong mắt: “Lấy mưu may mắn đắc thắng, có gì đáng khen? Nay không thể buông tha, vừa vặn ganh đua cao thấp, để cho lão phu nhìn xem người đến tốt cùng có chỗ nào hơn người!”

“Cái dừng của thất phu.” Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói: “Chính người thúc tay chịu hàng, bốn vương lưu người một mạng.”

Liêu Thương ngửa mặt lên trời cười dài: “Tiểu tử cuồng vọng, lấy binh lực trước mắt người ta, thắng bại còn khó liệu, người khẩu xuất cuồng ngôn hơi sớm.”

Lãnh mâu Dạ Thiên Lăng đảo qua Đông Thục quân, đêm tối thâm trầm, ánh mắt hằn lợi hại lại nghiêm nghị xuyên thấu lòng người, tàn quân trước mắt lui mà bất loạn, có chút làm người thưởng thức, đối thủ như vậy mới có thú.

“Hầu gia xem ra là muốn giết về Thanh châu Đông Sơn tái khởi đi.” Đối mặt binh mã gấp ba lần mình, Dạ Thiên Lăng giống như đang nói phong luận nguyệt, hiển nhiên chưa đem để ở trong lòng.

Liêu Thương hừ lạnh nói: “Lão phu lui binh về Thanh châu, trước tất lấy thủ cấp của người tể cờ!”

“Vậy sao?” Dạ Thiên Lăng nhẹ nhàng băng quơ ứng thanh, tùy ý nâng tay. Phía sau một người phóng ngựa tới, Liêu Thương vừa thấy trong lòng đại chấn, người này đúng là Thanh châu đốc sử La Thịnh.

“Gặp qua Hầu gia.” La Thịnh chấp tay lam g lễ.

Bất quá mới mấy ngày phía trước, La Thịnh đem Thanh châu thành chấp tay nhường cho Liêu Thương khởi binh lập sự, cung cấp binh giới, lương thảo, quân nhu, bày mưu tính kế đi theo, không ngờ lúc này nhưng lại xuất hiện ở trong Lăng vương quân.

Liêu Thương lúc này nhìn thấy La Thịnh chỉ nói hăn binh bại về tay Lăng vương, giận dữ rút kiếm dài chỉ La Thịnh nói: “Đồ tiểu nhân, chẳng trách Thanh châu người quân không ra người nào, nguyên lai lên phản bội ta.”

La Thịnh vẻ mặt tức mưng, giương giọng nói: “Hầu gia lời ấy sai rồi! Ta La Thịnh ăn bổng lộc đốc sử thực quân Thiên triều, sao lại túng nghịch phản loạn? Ta bất quá là tuân mật hàm Vương gia làm việc thôi.”

Thanh châu cũng là như thế, Phong châu cũng không xa. Lúc này Đông Thục quân từ tiến khả công lui khả thủ nhất thời biến thành tiến thối lưỡng nan, Liêu Thương vốn muốn từ nơi hiểm yếu đất Thục một lần nữa ra sách lược giờ không thể.

Dạ Thiên Lăng hờ hững nói: “Bốn vương sai công tượng quân dân sửa gập sông núi Thanh châu Phong châu, cũng không tính tay không tặng người.”

Ứng giang đại thủy, vùng trọng trấn ven sông tuyệt không may mắn thoát khỏi, chúng tướng sĩ Đông Thục quân không ít dân bản xứ, lúc này nghe được Thanh Phong hai châu cư nhiên không có việc gì, đa số âm thầm nhẹ nhàng thở ra, thảm bại là việc chắc chắn.

La Thịnh nhân cơ hội nói: “Hầu gia thông cảm với tướng sĩ của người, chớ khăng khăng một mực. Nay bao nhiêu phụ huynh thê nhi đợi về, sao lại đi cùng nghịch tặc chịu chết.”

Đông thục quân trận đột nhiên nhắc lên xôn xao bất an, Liêu Thương quát: “Chuyện gì mà kinh hoảng?”

Có binh lính chạy vội báo lại: “Phía bắc truy binh tới gần, ước chừng có hai vạn người, thỉnh Hầu gia ra lệnh!”

Đó là Nhạc Thanh Vân dẫn quân truy tới, trước sau giáp kích, tàn quân Đông Thục quân đã bị vây kín. Một phía Sơ Phùng đại bại, người ngã ngựa đổ; Thừa thắng xông lên, sĩ khí nhẩy vọt, ưu thế đã thành.

Chân trời nguyệt xuất Đông Sơn, gợn sóng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Dạ Thiên Lăng sớm dự đoán được, lúc này, đôi mắt thâm tịch không hiện hỉ giận, chỉ thản nhiên hỏi: “Hầu gia cũng biết bốn vương vì sao phải đến Phi Tiên ngăn đón người?” Theo lời của hắn nói, phía sau ánh lửa cao lớn, phía trên vách núi nguyên lai điêu tạc vài chữ lớn.

Thục trung êm đềm.

Ngân câu tranh sắt, mỗi chữ hơn một trượng, khắc phía trên nham thạch trên cao ngất, có vẻ già nua, mưa gió do kiên.

Đây là khai quốc định Thục, dân phu công tượng Thục trung tự phát tạc mà thành. Cũng là chiêu hiển Thiên triều thịnh thế, cũng hy vọng từ đó đất Thục an tĩnh bình định, vĩnh viễn không loạn.

Trong Đông Thục quân một mảnh yên tĩnh. Gió núi mạnh mẽ thổi ánh lửa phấp phới ánh lên nham vách, ám ảnh vào đáy lòng mỗi người.

“Bốn chữ này Hầu gia hẳn quen thuộc.” Dạ Thiên Lăng giọng điệu thông dong: “Từ xưa chiến giả, thắng bại dân chúng chịu khổ. Người trấn thủ thiên phủ Xuyên Thục, vì sao không thể tuất Thục trung quân dân, càng muốn mất công hưng binh, đi ngược lại?”

Liêu Thương cười lạnh: “Lời nói đường hoàng, đất Thục hưng vong đều ở trong tay lão phu, người mơ tưởng nói hai ba câu loạn quân tâm ta.”

Dạ Thiên Lăng lạnh lùng: “Lấy tư chất bản thân ngươi, hãm dân chúng bất an, hãm tướng sĩ bất trung, ngươi nếu không hàng, liền chớ trách bốn vương vô tình.”

“Chớ có nói bậy!” Liêu Thương có tuổi, tính tình thô bạo: “Lão phu cuộc đời không nhìn được chữ hàng!”

“Được!” Tinh quang trong mắt Dạ Thiên Lăng đột nhiên thịnh: “Bốn vương bội phục, liền bằng lời ấy lưu ngươi toàn thi.” Nâng tay lên, trường kiếm cách sao chỉ xéo thiên phong: “Chúng tướng sĩ Đông Thục quân, Liêu Thương phản nghịch, đục loạn Tây Thục, bốn vương niệm tình các người phụng mệnh nghe lệnh, không muốn truy đuổi. Lúc này buông khí giới đầu hàng, hết thảy chuyện cũ sẽ bỏ qua, nếu dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, giết không tha!”

Vừa nói xong, vạn kiếm ra khỏi vỏ.

Sát khí, Huyền Giáp quân trên chiến trường đầm máu sát khí cuồn tứ tràn ngập trong đêm tối, vô thanh vô tức nhiếp lòng người.

Đông Thục quân khí thế hoàn toàn bị áp chế, trong đó đột nhiên có người giương giọng nói: “Ta vốn tác loạn, lúc này có hàng cũng là phản quân!”

Dạ Thiên Lăng kiếm phong hiện hàn quang: “Ngươi có thể giữ được tính mạng đến bây giờ, đủ thấy đều là tình nhuệ trong Đông Thục quân, bốn vương xưa nay ái tài, nguyện quy thuận ta, bốn vương lấy ba chữ Dạ Thiên Lăng bảo hộ ngươi không việc gì.”

Ba chữ Dạ Thiên Lăng, là tín ngưỡng trong quân, binh trung chi nghĩa, Lăng vương nói ra xưa nay không hối hận.

Liêu Thương hoàn toàn tỉnh ngộ, lại kéo dài xuống, thủ hạ chi binh, quân tâm tất loạn, bất giác bên trong lại trúng kế Dạ Thiên Lăng, huy kiếm quát: “Tam quân nghe lệnh, cùng ta giết ra vòng vây!”

Đang nói, vài tên thuộc cấp bên cạnh người liếc nhau, dương kiếm mà ra, nhưng lại nhất tề làm khó dễ đem Liêu Thương kèm hai bên, thân binh bên cạnh bất ngờ phản kháng, quả bất địch chúng (kiểu như song quyền nan địch tứ thủ), nhanh chóng liền bị bắt.

Đường Sơ truyền xuống quân lệnh, Huyền Giáp thiết kỵ cường nỏ đề phòng. Đông thực quân trước trận sinh biến, hồng.

Bằng dày ba thước, Liêu Thương tính tình dữ dằn bảo thủ, chúng tướng sớm có bất mãn, La Thịnh y theo Lăng vương bày mưu đặt kế âm thầm lung lạc, khiến Tây phiên khởi binh tranh luận lấy đồng lòng hợp lực. Một trận chiến Ủng giang Liêu Thương khư khư cố chấp mà táng tửn quân tinh nhuệ Đông Thực, sao có thể làm chúng tướng bán mạng?

Dạ Thiên Lăng từ trên cao nhìn xuống, nhìn trước mắt xôn xao, mặt như bình hồ, hờ hững lãnh túc.

Thành thạo, không chiến mà khuất binh.

“Ta nguyện quy thuận Lăng Vương gia!” Vài tên Đông Thực tướng quân dẫn cấp dưới cúi người xin hàng.

Phía sau, trong quân vang lên tiếng hô “Tây Dân hầu đã bị bắt, đều hàng đi!” Dạ Thiên Lăng khước miệng hơi hơi khơi mào không dễ phát hiện, La Thịnh xếp tiến vào Đông Thực quân cũng hiểu rõ hẩn nảm chắc thời cơ đến thế nào.

Tàn quân Đông Thực quân kinh qua đại kiếp nạn không muốn lại vì phản loạn mà chiến, lúc này chủ soái dĩ nhiên bị bắt, một khi có người hô hào, đều phụ họa, bỏ kiếm giải giáp ngay tại chỗ quỳ hàng.

Dạ Thiên Lăng trì cương phóng ngựa, dẫn Huyền Giáp thiết kỵ chậm rãi đi tới trước trận.

Liêu Thương mắng mọi người vô nghĩa, râu tóc đều dựng lên, cả giận cực kỳ, mắng vài tên tướng quân thần sắc xấu hổ.

Dạ Thiên Lăng mặt mày lạnh lùng, trong mắt hàn quang nhiếp nhân: “Liêu Thương, bọn họ nguyện quy hàng đã là cấp dưới của bốn vương, tướng sĩ dưới trướng bốn vương sao lại để người nhục mạ, nếu không im miệng, chớ trách bốn vương vô tình.”

Liêu Thương bị binh tướng áp trì lại, vẫn như trước táo bạo như sấm, lông mi trắng dựng thẳng dương mắng: “Lúc lão phu binh định Tây thù, người còn không biết đang ở nơi nào, nay dám cùng lão phu nói chuyện như thế! Đây bụng âm mưu quỷ kế, có bản lĩnh thương thật kiếm thật so cao thấp!”

“Bắc vương âm (âm hiểm), tây vương liệt (cứng rắn), danh bất hư truyền. Chuyện tới nay vẫn còn già mồm, không bại ở trong tay ta sớm muộn gì cũng đầu không lại Ngu Túc.” Dạ Thiên Lăng nhìn xuống hắc nói: “Người phản Thiên triều ta sao có thể oán người khác phản người?”

Liêu Thương hai mắt trừng trừng, đột nhiên cười ha ha: “Thiên triều Dạ thị lại là cái thứ gì tốt, người phản ta, ta phản người, các người một đám Vương gia hoàng tử người nào không phải ẩn chứa dã tâm!”

Dạ Thiên Lăng không giận mà cười, mắt như kinh điện hướng trong mắt Liêu Thương nhiếp hắc âm miệng. Hắc ở trên ngựa cúi người bên tai Liêu Thương, thản nhiên nói: “Vậy người lại càng không phòng vệ tính mạng, nhìn xem mưu sự thành cái gì.”

Ngữ khí cô tuyệt, khí độ cuồng tứ, Liêu Thương ngẩn người, Dạ Thiên Lăng vẫy tay nói: “Áp đi xuống.” Đáy mắt lạnh lùng thoáng nhìn: “Bốn vương kiên nhẫn có hạn, người nếu còn dám vọng ngôn, ngũ mã phanh thây!”

Lăng vương nói là làm tuyệt không vui đùa, ở đây mọi người đều biết. Nếu ở trong tay người chịu nhục còn không bằng chết trận, Liêu Thương nghĩ đến lại muốn mắng chửi, lập tức bị người áp đi.

Dạ Thiên Lăng nhìn Đông Thục quân, đậm nói: “Đông Thục quân vẫn là trọng binh đất Thục, từ giờ nhập dưới trướng bốn vương, bốn vương đối xử bình đẳng. La Thịnh, hiệp trợ chúng tướng tức khắc kiểm kê nhân số, cứu trị người bị thương, phân phát tiếp tế tiếp viện, chỉnh đốn nghỉ ngơi, bình minh về chỗ bốn vương phục mệnh.” Tiếng nói thản nhiên lại lộ ra khí phách âm trầm, nghiêm nghị, truyền khắp tam quân.

Tướng quân sĩ Đông Thục sớm bị thuyết phục bởi thủ đoạn của Lăng vương, lúc này, mấy vạn nhân quý một gối xuống hành quân lễ, cùng nói: “Đông Thục quân nguyện theo Vương gia, lấy công chuộc tội!”

Dạ Thiên Lăng ngạo nghễ hồi mã, nhìn phía chân trời xa xa, gió thổi áo khoác, nơi tận cùng núi non, bạc vân bay lên, trời muốn sáng.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Đêm Qua Gió Tây Điều Bích Thụ

Bảy ngày tấn công định Xuyên Thục, lấy ba vạn khinh kỵ binh phá địch mười hai vạn sáu ngàn người, hàng hai vạn tám ngàn, tổn hại binh gần một trăm ba mươi hai người.

Tám trăm dặm chiến báo bay tới, trong lúc nhất thời kinh thành cao thấp khiếp sợ Lãng vương tinh binh kì mưu, tranh nhau truyền nói, coi như thiên thần.

Triều thần lúc trước kiên trì nghị hòa vô cùng xấu hổ, chẳng trách hoàng đế đối với quân tình có chút bất vi sở động, nguyên lai sớm có an bài. Bao nhiêu người càng cảm thấy, Lãng vương, giống như so với quân vương cao cao tại thượng trước mắt càng khó dò, nhìn không thấu, sờ không được, không thể.

Lãng vương dâng tấu chương tường thuật đại sự công trình thủy lợi, tình hình chiến đấu lại viết cực kỳ giản lược, đơn giản hai châu trá hàng, dẫn đầu phá địch, thừa thắng xông lên, Thục quân phản chiến có lời, liệt kê công lao chúng tướng, cũng vì Đông Thục hàng quân thỉnh xá chỉ.

Trong triều một mảnh kinh nghi tán phục, hoàng đế hàng chỉ thêm Lãng vương làm Tam Công Chiêu Võ thượng tướng quân, lĩnh hàm đại tư mã, ban thưởng trước điện Cửu Khúc văn kiếm.

Quan viên tướng sĩ luận công ban thưởng, vì định lòng người đất Thục, việc Đông Thục quân phản loạn không đáng truy cứu, Thủy Giang quận đốc Nhạc Thanh Vân bình định có công, thêm hàm Định Thục tướng quân, lĩnh Đông Thục quân.

Cùng lúc đó, Thập Nhất hoàng tử Dạ Thiên Triệt lấy kì binh dụ phản quân Ngu Trình nhập U châu thành, Bắc phong chỉ cốc, đại bại đội quân này, tấn phong Triệt vương, thêm hàm Trấn Quân đại tướng quân.

Đại quân Trạng vương không vội không nóng nảy, mặt ngoài đóng vững, đánh chắc cùng phản quân chủ lực Ngu Túc, từng bước giao phong, lại âm thầm binh chia làm hai đường đánh lên Lâm An quan.

Ngu Túc vội vàng hồi quân phòng thủ, bị hai lộ kỵ binh thừa dịp mãnh công, phá quan mà vào, đại quân bình định đến dưới thành Yến châu, xâm nhập Bắc cương.

Tiếp báo truyền đến, hoàng đế sai Thập Nhị hoàng tử Dạ Thiên Li lấy Phủ Quân sử chỉ nghĩa thay thiên tử đi khao thưởng tam quân, Trạng vương từ Chinh Bắc tướng quân thêm hàm Vệ tướng quân, tăng một vạn thực ấp hộ.

Mấy ngày liền suy sút kết quả hoàn toàn nghịch chuyển, vào đông sắc trời u ám bỗng vùn lụi vụ tán, lộ ra trời nắng hồi lâu không thấy.

Khói nhẹ, đậm mạn, Liên Trì cung như trước lạnh lùng thanh thanh.

Nơi này như địa phương sâu nhất xa nhất trong trời đông giá rét, phủ đầy bụi tịch mịch, đem năm tháng tránh lui, quang âm thấm thoát, cũng chưa từng nghỉ chân.

Tà dương đã lặn, xuyên thấu cung đình cửa sổ tán chiếu vào trên mặt bạch ngọc, phù điêu thanh mã, hoa sen trăm thái lạc thượng tầng tầng đậm kim, bày biện ra hoa diêu phong tư trang nghiêm.

Liên phi như những lúc chạng vạng bình thường, một mình ở tiền điện tĩnh đường, tụng Cổ Nguyên kinh, chưa từng gián đoạn.

Trầm mặc hương hơi thở an tịch nhẹ nhàng lượn lờ, cùng thiên tụng ngân thanh xoay quanh, phi thăng, biến mất ở nơi tận cùng đại điện cao thâm, không chút dấu vết.

Tiếng bước chân rất nhỏ từ phía sau truyền đến, bên cạnh Liên phi xuất hiện một đôi giày tơ vàng thêu phi long. Âm thanh tụng kinh vẫn không có chút đình trệ, Liên phi cũng không từng ghé mắt nửa phần.

Chủ nhân đôi giày kia liền đứng ở nơi đó, bất động, hơi hơi nhắm mắt, thanh âm trầm thấp bên tai truyền vào trái tim, một mảnh yên tĩnh tường hòa.

Một người đứng, một người quỳ.

Phía chân trời từng đám mây màu vàng, hoàng hôn dần tối, cuối cùng một tia sắc màu ấm áp chậm rãi thu lại, rời khỏi rường cột chạm trổ, lưu lại vô biên vô hạn thanh tịch.

Ngọc thạch châu hắc sắc bóng loáng trên ngón tay Liên phi trắng ngần thon dài, lăn xuống một viên, kinh thanh dư vị cúi đầu.

Liên phi mở to mắt, ngọc thạch như mực ánh lên dung nhan tuyệt sắc, cùng một bóng dáng khác, “Nô tì tham kiến Hoàng Thượng.” Nàng lặng lẽ đứng dậy, lặng lẽ cúi người làm lễ.

Thân mình tiêm nhược vì quỳ lâu mà hơi choáng váng, một cánh tay trì ổn hữu lực đã đưa ra đỡ tay nàng.

“Ái phi bình thân.”

“Công chúa xin đứng lên.”

Độ mạnh yếu cánh tay kia làm nàng giật mình ảo giác, mỗi một lần, thời gian đều giống như lặp lại ngày nào đó của hơn ba mươi năm trước, cũng là

cánh tay này, ở trước thiên quân vạn mã đem nàng áo trắng chân trần ra khỏi thành hiến hàng, nàng vững vàng bước đi, nàng ngẩng đầu, thấy được một ánh mắt sáng ngời kinh mộ.

Cặp mắt kia, nhập vào Côn Luân sơn băng hồ, hòa tan hàn băng tuyết đọng.

Vừa nhìn, như vọng qua muôn sông nghìn núi, xa xa năm tháng.

Nàng ngẩng đầu, thấy được cặp mắt thương duệ thâm trầm.

Khỏe mắt có vài tia nếp nhăn trước mắt, tuổi tác như thoi đưa, chỉ có ánh mắt không thay đổi như cũ xuyên thấu qua đáy mắt nhập trái tim.

Như một cái chớp mắt, giống như xuyên qua ngàn vạn ngày đêm, đem quang âm hồng trần dừng lại ở hình ảnh tại bão cát đại mạc, dừng ở hình ảnh ngày dài vân tế nhật hạ thành, dừng hình ở ảnh kỵ binh bình qua cùng huyết lệ, đáy mắt kia là bóng dáng áo trắng, cho tới bây giờ đều không có biến hóa, cực đậm, lại sâu đậm.

Nàng vì nam nhân trước người bái phục, giơ lên thư xin hàng của tộc nhân. Nàng theo đại quân hãn ngàn sơn vạn lĩnh rời đi cố thổ, vừa đi đó là cả đời.

“Tĩnh đường Thái Thanh lạnh, nàng thân mình vừa khỏe, vẫn không nên ở lâu.” Thanh âm Hoàng đế đem nàng từ hoảng hốt trở về, vốn nên là mềm mại săn sóc, lại vẫn mang theo uy nghiêm quân vương, bất giác sớm khắc vào cốt tủy.

Nàng lui thân, cúi mắt: “Tạ Hoàng Thượng quan tâm.”

Mi tâm Hoàng đế nheo lại, nguyên bản hưng trí ngẩng cao đầu, không biết vì sao liền phai nhạt xuống, nhìn nàng, nói: “Lăng nhi lần này mang binh xuất chinh lại lấy được toàn thắng, trẫm rất cao hứng.”

Liên phi trong lòng chấn động thật sâu, chuỗi hạt mặc ngọc ở trong tay buộc chặt, mang binh xuất chinh, không phải chỉ cần đôn đốc thủy lợi. May mà lại thắng, lại không biết người thế nào, có bị thương hay không, có mệt mỏi hay không, khi nào thì trở về. Trong đầu ngạn vụn chữ lại không nói không hỏi, như cũ cúi mắt: “Chúc mừng Hoàng Thượng.”

Hoàng đế đứng ở trước mặt đợi trong chốc lát, thấy nàng chỉ nói bốn chữ này liền khôi phục trầm mặc, hỏi: “Nàng sẽ không hỏi một chút con như thế nào sao, không quan tâm chút nào?”

Liên phi lẳng lặng nói: “Hoàng Thượng dạy con có cách, sẽ không kém ai.”

“Từ lãnh binh đánh giặc đến đại hôn lập phi, nhiều đại sự như vậy nàng đều ngoảnh mặt làm ngơ,” Ngữ khí Hoàng đế hơi hơi trầm xuống: “Trẫm có khi thực hoài nghi, hẳn đến tột cùng có phải con của nàng hay không!”

“Hẳn là con của Hoàng Thượng.” Thanh âm Liên phi trầm thấp mà ảm đạm, giống như trúc tiết hương đỉnh, không đợi dừng lại liền thệ ở tại chỗ sâu trong đại điện.

Hoàng đế cúi đầu nhìn xuống nàng, trên mặt khó có thể che giấu hiện ra một tia khó đoán: “Nâng mắt nhìn trẫm.”

Mệnh lệnh vừa ra, Liên phi duyên dáng chậm rãi ngẩng đầu, lông mi nâng lên ánh mắt thản nhiên chống lại tầm mắt hoàng đế.

Cặp mắt kia, giống như sương mù tuyết phong xuống trăm ngàn thâm niên an tĩnh băng hồ, vài phần thanh bản, vài phần sáng, mang theo u lãnh cách xa mờ mịt. Rõ ràng nhìn người, lại xa xôi làm cho người ta bị lạc trong đó, nghĩ đến hết thấy chính là đi vào giấc mộng.

Ánh mắt Hoàng đế hắc trầm đem nàng chế trụ, nghiền ngẫm thật lâu, rốt cục mở miệng nói: “Nàng có biết trẫm vì sao phải đem cô gái Phượng gia

kia chỉ hôn cho Lăng nhi?”

“Hoàng Thượng đều có đạo lý của Hoàng Thượng.” Liên phi nói.

Hoàng đế đưa tay nâng lên, đem ánh mắt nàng chậm rãi rời đi: “Bởi vì cặp mắt kia của nàng ta cực kỳ giống của nàng, nữ nhân như vậy, chỉ có nàng ta cùng nàng giống nhau, dám nhìn trộm như vậy! Nàng xứng đôi với Lăng nhi.”

Trong mắt Liên phi bình tĩnh: “Hoàng Thượng nhận thức, sẽ không sai.”

Tay Hoàng đế hạ xuống hơi hơi căng thẳng, lập tức suy sụp buông ra, vẻ mặt không hồn giận chậm rãi hóa thành vẻ đau thương, mơ hồ mà vô lực “Nàng nhất định phải dùng loại giọng điệu này cùng trẫm nói chuyện?”

Liên phi nhẹ nhàng lui về phía sau từng bước, cúi người thỉnh tội: “Hoàng Thượng nếu không thích, nô tì có thể sửa.”

“Liên nhi.” Hoàng đế trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên gọi nữ danh của nàng.

Sáng quắc như tiên tư, sáng trong cho thanh ba.

Tên như vậy, nghịch bách quan can gián sắc phong Liên phi, hưng thiên hạ tinh công sửa chữa và xây dựng tấm điện, trong Liên Trì cung mỹ hoá tuyệt luân điêu thanh liên, sau tiền đình đầy hồ hoa sen.

Khắc ngân thâm tịch, năm xưa làm bạn những đêm tịch mịch, mọi thứ đã tàn lụi.

Hai chữ này, ở trong lòng nàng nhẹ nhàng xẹt qua, mơ hồ mang ra tia đau đớn.

“Nàng hận trẫm nhiều như vậy năm, ngay cả Lăng nhi cũng một mực làm bất hòa nhiều năm như vậy, còn chưa đủ sao? Cả đời này, có bao nhiêu

lần ba mươi năm!” Hoàng đế thở dài một tiếng, nói.

“Nô tì cũng không hận Hoàng Thượng.” Liên phi thản nhiên nói.

“Phải không?” Ngữ khí Hoàng đế pha vài phần tự giễu, giọng điệu mỉa mai.

“Phải.” Liên phi im lặng đứng dậy: “Nếu có hận, đã triệt tiêu từ lâu, nô tì chỉ là không thể quên.”

Mặt mày Hoàng đế đột nhiên lạnh lùng, không hờn giận nói: “Nàng quên không được ai?”

Nàng nhìn hoàng đế, nhưng lại nở nụ cười với hắn.

Nụ cười phủ đầy bụi bao nhiêu năm, có nhiều lắm phức tạp dây dưa, cũng không cười, một mạch u ám, “Ta quên không được chàng.”

Không phải nô tì, mà là ta, không phải Hoàng Thượng, mà là chàng.

Ta quên không được chàng.

Giáp trụ tiên minh lăng nhiên đại tướng quân, nâng tay che trời, soái kỳ tung bay, tể đi bụi đất đầy trời.

Thiếu niên lang oai hùng anh phát, nâng tay lau đi lệ, khúc ly biệt đứt từng đoạn ruột gan, tuấn nhiên lãng mục, vượt lên vẻ u sầu ngàn vạn.

Dưới hoa dâm bụi, người đa tình, nâng tay đặt lên quần áo ấm áp, thần sắc mềm nhẹ, ấm áp cười.

Chính là nụ cười này, bắt ai làm tù binh, mê hoặc ai, say mê ai, có lẽ cả đời cũng không thể quên.

Hoàng đế cả người chấn động, đưa tay cầm tay Liên phi, “Nàng đều nhớ rõ sao? Đã bao nhiêu năm, ta nghĩ đến nàng đều đã quên.”

Không phải trầm, là ta, không phải ái phi, là nàng.

Liên phi lại nhẹ nhàng rút tay về, dừng ở hai mắt hoàng đế, nói: “Chàng bảo ta sao có thể quên? Tộc nhân của ta ở dưới thiết kỵ tinh binh của chàng gia phá nhân vong, huynh đệ của ta không chết tức thương, phụ thân ta, sau khi quý hàng lại uống rượu độc chàng đưa tới, Nhu Nhiên tộc đã là kéo dài hơi tàn, gặp Đột Quyết quy mô vây công, chàng sống chết mặc bây ẩn binh không cứu.”

Miếu miếu nhu tình, tâm lại thiết huyết.

Đâu là nguyên nhân, lúc này là quả.

Vẻ mặt Hoàng đế khi nàng gần từng tiếng, sinh bi thương: “Nguyên lai nàng còn nhớ rõ mọi thứ.”

“Chỉ có này đó sao?” Liên phi thần sắc thê lương, trong mắt là một tầng hơi nước thâm nùng, “Chàng cho ta hy vọng, lại tự tay đem ta đưa đến trong lòng nam nhân khác, ta chấp nhận, mà chàng ngay cả hân cũng không buông tha.....”

“Câm mồm!” Hoàng đế đột nhiên gầm lên: “Nàng cũng biết nàng đang nói cái gì!”

“Ta đương nhiên biết.” Liên phi mặt không chút thay đổi nói: “Chàng cho là có thể giấu diếm được mọi người, lại không thể gạt được ta, đan dược ta đều nhận biết được.”

Dung nhan Hoàng đế rét lạnh, rồi sau đó chậm rãi nói: “Nàng sao lại không nhận biết, kia vốn là là nàng từ Nhu Nhiên mang đến Trung Nguyên, tự tay hiến cho tiên hoàng.”

Một đạo thanh lệ từ hai gò má Liên phi đã chảy xuống, nàng cực thê thảm ngửa mặt, nhìn điện phủ đã lâm vào thâm hắc, nói: “Ta là tội nhân, ta ngay từ đầu đã muốn mạng của hắc. Nhưng hắc đối với ta tốt như vậy, ta xuống tay không được, mà chàng lại làm hắc trầm mê tiên luyện thuật, liên tiếp dùng đan dược, hắc còn có thể sống sao?”

“Đây chẳng phải là kết quả nàng muốn?” Ngử khí Hoàng đế càng phát ra băng hàn.

Liên phi nhìn hắc, ánh mắt xuyên thấu hắc, càng đến địa phương xa xôi: “Cho nên chúng ta đều xứng đáng bị trừng phạt.”

Gió mạnh khê nổi, làm bóng ảnh trong cung lay động, xuyên qua tóc dài Liên phi, gợi lên áo trắng tịch liêu.

Lư hương điểm hồng lên mấy lượt, cuối cùng, giãy dựa vài cái, hôi phi yên diệt.

Sắc mặt Hoàng đế tựa như vào đông, sâu đậm, lạnh vô cùng, càng lộ ra trầm tích hóa bi thương.

Trầm mặc, đại điện yên tĩnh đến cực điểm.

Hôn ám bao phủ khuôn mặt hai người, giống như đã muốn đứng bao nhiêu ngày, hai mắt không sinh cơ.

Chỉ có nơi này là chỗ tâm linh an ninh, nhưng cũng chỉ có nơi này, cất giấu kinh đào hải lăng. Vô lực ai lạnh sinh từ đáy lòng, tồn lưu thật lâu.

Thật lâu về sau, hoàng đế rốt cục mở miệng nói: “Nàng không phải ta, vĩnh viễn không thể thể hiểu được cảm giác khuất phục dưới kẻ khác, ngay cả nữ nhân ta âu yếm, cũng muốn chấp tay đưa tới trong lòng người khác. Ta làm chuyện này, cũng không hối hận.”

“Cho dù hối hận, lại có tác dụng gì?” Liên phi thân nhiên nói: “Cuộc đời này, ta mỗi ngày tụng niệm kinh văn, là có thể cho chàng và ta được thứ tội.”

“Nàng làm gì muốn chuốc khổ cả hai người, cũng càng khổ Lãng nhi.” Hoàng đế nói.

Liên phi cúi người xuống: “Nô tì cung tiền Hoàng Thượng.”

Hoàng đế nhìn bóng dáng thân nhiên trước mặt, bóng đêm u ám dần dần mất đi rõ ràng, ở điện tiền hương khói dày đặc, thở dài một tiếng, xoay người mà đi. Đi vài bước, bỗng nhiên lại quay đầu nói: “Ta hôm nay là muốn đến nói cho nàng, Lãng nhi là đứa con tốt, làm cho trẫm cực kỳ yên tâm. Trẫm cho tới nay luôn cảm thấy áy náy cho hắn, không biết hiện tại có thể bù lại một hai, một thể hệ oán đau chớ để lại ở trên người bọn chúng tái diễn.”

Dáng người Liên phi nhu nhược cũng chưa hề đựng tới, lệ lại sớm ẩm ướt vạt áo.

Điện tiền, màn trời như mực, nguyệt như câu.

Tháng mười hai năm Nhâm Thân, hoang thượng hạ chỉ, tấn Liên Trì cung Liên phi làm quý phi, bên trong lục cung, chỉ dưới hoàng hậu.

Lãng vương quân công hiển hách, chiến tích lỗi lạc, mẫu vì tử quý, trong triều, gián nghị đại phu, tả hữu quan viên dâng tấu biểu can gián, cực kỳ kịch liệt.

Quân doanh Bắc cương, đại địa đóng băng, tuyết bay đầy trời, vạn dặm lãnh thổ mệnh mang.

Dạ Thiên Lãng đem ý chỉ tám trăm dặm khoái mã đưa tới cùng đám người Đỗ Quân Thuật mật hàm thương nghị, đứng ở trước trưởng phóng

nhân nhìn về phía giang sơn gió mạnh đưa tuyết, bạc cười trong trẻo nhưng lạnh lùng.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Lại Nói Tâm Sự Bình Nhung Sách

U châu ở bên cạnh Bắc cương Thiên triều, đông có sông, tây tiếp núi, nam bắc hai mặt phần nhiều là bình nguyên, ở giữa có núi thấp phập phồng, đồng rộng trường không, liên miên không dứt.

Bắc phong mênh mang mang, khô nguyên vô tận, xa phía chân trời.

Hơn vạn người Huyền Giáp tinh kỵ xuyên qua sơn lĩnh xuất hiện ở vùng bình xuyên trống trải, ngựa không dừng vó cấp tốc hành quân, xa xa nhìn lại như là một đạo lợi nhận tiến quân thần tốc lên kiếm phong, ở bán hoàng sơn đã phá ra một đạo huyền sắc lợi hại, đem đại địa thật dài khai phá.

Đi trước hai người cưỡi ngựa cũng là bạch mã áo bào trắng, dẫn đầu phía trước, hơn mười danh cận vệ dừng ở phía sau, phân làm hai đội giống như cánh ưng triển hộ tả hữu, kích khởi bụi đất bay lên.

Dạ Thiên Lăng từ khi còn là thiếu niên cực kỳ yêu thích cảm giác phóng ngựa bay nhanh, mọi thứ đều bay nhanh quanh mình, trong thiên địa giống như trống không một vật, như đăng lâm tuyết đỉnh, cô độc mà khoáng ý mười phần.

Phong Trì nhanh như điện xiết, gió mạnh tập mặt xốc lên cừu bào, khoe môi hân lạnh lùng không khỏi câu lại, giống như hàn băng.

Mắt nhìn sang bên cạnh, có người cùng hân chạy song song với không chút nào lạc hậu.

Trái tim hân bỗng nhiên sinh ra tia tân kỳ, một cái chớp mắt kia, nguyên bản gột rửa tịch ngạo làm như có thứ gì đó đột nhiên nghênh diện va chạm,

đột nhiên bay ra. Cảm giác chưa bao giờ từng có, lại không hiểu sao thấy thư sướng.

Hắn ghìim ngựa cương, chậm rãi dừng lại nghỉ ngơi.

Khanh Trần ở phía trước dừng lại, chuyển mã trở lại, thấy lãng mục hẳn tinh lượng có ý tứ hàm xúc nhìn mình, ngẩng đầu cười hỏi: “Như thế nào, có hứng thú nhìn?”

Trước mắt Vân Sính dài tấn áp sương, nàng mặc một thân kỵ trang nam nhi, cừu bào trắng tuyết, khí phách thông dong, một đôi thu thủy thanh đồng thâm u điểm nước sơn, nhìn quanh lại có một loại phong lưu tuấn tú tiêu sái mỹ lệ khác.

Dạ Thiên Lăng đang đánh giá nàng, đột nhiên nghe một câu như thế, đẩy mắt xẹt qua thần sắc thú vị: “Nàng cũng biết đã có bao nhiêu năm Thiên triều cao thấp không người dám cùng bốn vương tử thí cưỡi ngựa, càng đừng nói là nữ nhân.”

Khanh Trần ở bên cạnh hắn lập tức đẩy tay, phượng mâu thanh dương: “Cho nên các nàng cũng không phải là Phượng Khanh Trần, lại càng không phải là Lăng vương phi.”

Dạ Thiên Lăng đậm tuấn trong mắt thanh quang né tránh: “Nói rất đúng!”

“Phía trước có một hồ nước.” Ngân tiên trong tay Khanh Trần chỉ về phía trước, nhìn hắn một cái: “Ai tới trước thì thắng.”

Thấy Dạ Thiên Lăng gật đầu, Khanh Trần đã giơ roi đánh ngựa, hai người song kỵ hóa làm bóng trắng ngân điện phi tủng, mạnh như truy phong, nhanh như tia chớp.

Vệ Trường Chinh cùng mấy cận vệ không hện mà cùng cười khố, lập tức đuổi theo sau.

Nguyên tưởng rằng có Vương phi ở bên khuyên nhủ, ai ngờ đúng là thêm dầu vào lửa, đành phóng ngựa theo. May mà thuật cưỡi ngựa bọn họ sớm bị Lăng vương rèn luyện lô hỏa thuần thanh, nếu không cũng không thể tùy tùng tả hữu nhiều năm như vậy.

Phong Trì Vân Sính sướng nhiên chạy như bay, cơ hồ đồng thời ở trước hồ dừng bước, nước đá bắn tung tóe lạnh lùng toái dương, gió khô hạ thấp thổi bay áo choàng, lộ ra bình cảnh ảnh ngược trên mặt hồ dài thiên.

Không sai chút nào ghìm ngựa, Khanh Trần lại sướng ý chưa hết chạy một vòng nhỏ mới hồi mã, Dạ Thiên Lăng đưa tay cầm tay nàng kéo đến bên người, “Đừng điên rồi, cẩn thận chốc lát ngực lại đau.”

Khanh Trần gương lông mi cười liếc hắt, mới vừa rồi Vân Sính theo sát Phong Trì không buông, Vân Sính chậm Phong Trì liền hoãn cương thu lại, trước sau lại chỉ kém chút khoảng cách, chỉ bằng kỹ xảo không mã này, hẳn đã cao minh hơn mấy lần.

Nàng lại cố ý nói: “Còn không có phân thắng thua đâu.”

Dạ Thiên Lăng thần sắc trong sáng, nhàn nhàn nói: “Vương phi lợi hại.”

Khanh Trần phẩy tay, hơi hơi bĩu môi, trừng mắt sắc giọng: “Ai muốn chàng nhân nhượng!” Dứt lời lại nhin không được “Xì” Cười.

Dạ Thiên Lăng không nghĩ đến, ánh mắt ở dừng trên nụ cười của nàng, trên mặt là thần nhiên thoải mái, nói: “Chiều tốc độ này, không bao lâu liền đến U châu.”

Khanh Trần gật đầu, phóng tầm mắt xem xét khắp nơi: “Địa thế U châu này, thật khó cho Thập Nhất có thể chống đỡ phản quân Ngu Trình đến lúc

này.”

“Phải nhanh một chút thu phục Hợp châu, Hợp châu là nơi hiểm yếu, là bình chướng thiên nhiên các vùng phía nam U châu.” Dạ Thiên Lăng nhìn bình xuyên xa xa, trong mắt ẩn chứa một tia dấu vết suy nghĩ sâu xa.

Khanh Trần nhin không được thở dài: “Chỉ tiếc tướng thủ thành đi theo địch, Hợp châu liền dễ dàng rơi vào trong tay phản quân, chỉ sợ sai một ly, khó khăn.”

“Không sao.” Dạ Thiên Lăng thần sắc trầm định: “Trên đời này không có thành công không được.” Khi nói chuyện ánh mắt từ xa xa thu hồi, xoay người hỏi: “Có mệt hay không?”

Khanh Trần lắc đầu: “Không sao, hành trình tiếp theo xem ai tới U châu thành trước, thế nào?” Nàng khẽ cười.

Dạ Thiên Lăng nhíu mày, từ chối cho ý kiến.

Phía trước có chút gió bụi bay lên, chợt có quân tiên phong phi ngựa báo lại: “Vương gia, phía trước tham báo, khinh kị binh phản quân Ngưu Trình đánh lên U châu, bị quân coi giữ ngăn chặn, hiện nay song phương đánh giáp lá cà, đang giao chiến!”

“Chỗ nào?”

“Thành tây cách Hoàng Hà hai mươi dặm.”

“Bản đồ.”

Phía sau có thị vệ lập tức đem tứ cảnh quân xa đồ ngay tại chỗ mở ra, Dạ Thiên Lăng xoay người xuống ngựa xem xét, hỏi: “Bên ta người nào lãnh binh?”

“Triệt Vương gia tự mình mang binh ngăn chặn.”

“Bình lực thế nào?”

“Khoảng năm đến bảy ngàn.”

“Truyền lệnh.” Dạ Thiên Lăng phát chiến bào: “Toàn quân tốc hành, đến tây Hoàng Hà giáp công phản quân, nếu gặp Ngu Trình phải bắt sống! Trường Chinh, dẫn bốn doanh binh sĩ hộ tống Vương phi nhập U châu thành trước, không thể sơ xuất.”

“Tuân lệnh!” Các tướng sĩ lĩnh mệnh, Khanh Trần nhìn hẩn thật sâu: “Hết thủy căn thận.”

Dạ Thiên Lăng khẽ gật đầu: “Vào thành chờ ta.”

“Ừ.” Khóe môi Khanh Trần nở nụ cười, nhìn hẩn xoay người lên ngựa, dẫn quân mà đi.

Bốn ngàn binh lính đợi mệnh ở bên, nàng đột nhiên nâng mắt, chợt lại cười khẽ ra tiếng. Dạ Thiên Lăng luyện binh lấy tự sĩ khí, nhưng cũng là lời đình nhất kích, hôm nay Ngu Trình sợ là muốn gặp tai ương, nàng xoay người nhìn về phía Vệ Trường Chinh: “Một trận không thể đi, thiếu cơ hội cho các người lập công.”

Khuôn mặt Vệ Trường Chinh dần lảng lộ ra nụ cười: “Các tư sở chức cũng không khác nhau, phạm là Vương gia phân phó xuống dưới liền có đạo lý, vô luận chuyện gì Trường Chinh đều tận tâm đi làm.”

Có thể do đi theo bên người Dạ Thiên Lăng đã lâu, Vệ Trường Chinh mặc dù tuổi trẻ lại làm việc cực kỳ trầm ổn.

Khanh Trần âm thầm quan sát chư tướng bên người Dạ Thiên Lăng, Hạ Bộ Phong dũng mãnh, Nam Cung Cảnh đa tài, Sử Trọng Hầu tên duệ, Đường Sơ thiện mưu, mà Vệ Trường Chinh lại thẳng ở chữ ổn, hẩn trên

danh nghĩa bất quá là thống lĩnh cận vệ, trên thực tế cũng là tướng tâm phúc của Dạ Thiên Lăng, cực kỳ tín nhiệm.

“Đi thôi.” Nàng thu liễm suy nghĩ lên ngựa, cười nói: “Nếu là bọn họ đánh xong trận, chúng ta còn chưa tới U châu, liền dọa người.” Vùng mã, dẫn đầu phi ra, bốn ngàn tướng sĩ theo nàng hướng về U châu chạy đi.

Đại quân Triệt vương đóng quân ở thành bắc U châu, đám người Khanh Trần qua U châu thành cũng không ngừng, thẳng đến quân doanh.

Tướng sĩ trong doanh cùng thuộc cấp Lăng vương luôn luôn quen biết, phó tướng Lưu Thủ nghe thấy báo ra nghênh đón, đã thấy trong Huyền Giáp quân nhiều hơn một người mi thanh mục tú.

Áo trắng khinh cừ toát ra kinh hồng, vẻ mặt điềm tĩnh, tĩnh mà có minh quang toả sáng, khí khái cao ngạo, ngạo mà trầm định thông dong. Không giáp trụ, không đao kiếm, phóng ngựa dẫn đầu Huyền Giáp quân, lạnh nhạt thanh tuyền, thậm chí hơi mang chút lãnh liệt, chỉ là phân lãnh liệt này có cái gì đó làm người ta cực kỳ quen thuộc, trấn định trước quân bất động thanh sắc xuyên thấu lòng người, trước toàn bộ Huyền Giáp quân cùng Lăng vương khi ở đây không khác.

Lăng vương phi theo quân, người biết đến cũng không nhiều, dẫn đầu bên phải, phó tướng Sài Hạng đánh cái ánh mắt hỏi với Vệ Trường Chinh, Vệ Trường Chinh cúi người nói vài câu, vẻ mặt Sài Hạng chấn động nhìn về phía Khanh Trần, Khanh Trần vuốt cằm mỉm cười.

Sài Hạng biết được đúng mực, cũng không đa lễ, tức khắc an bài đóng quân hạ trại. An trí sẵn sàng, liền có thị vệ báo lại Lăng vương, Triệt vương đã lãnh binh hồi quân.

Khanh Trần xa xa thấy Dạ Thiên Lăng cùng Thập Nhất cười ngựa trở về, tướng sĩ phía sau ngay ngắn có trật tự, khí huyết hơi có chút dâng trào hưng trí thốt nhiên, hiển nhiên là đắc thắng mà về.

Thập Nhất một thân nhung trang khinh giáp, ngoại phi màu đỏ tía chiến bào, thân hình cao ngất lồi lạc tuần lẫm, đến phụ cận, đánh giá nàng cười nói: “Làm sao có tiểu công tử ở đây, ta chả nhận ra?”

Mấy tháng không thấy trong lòng thực vui vẻ, Khanh Trần cũng cười nhìn hắn, nghe vậy phượng mâu nhếch lên, lập tức tiêu sái thở dài: “Tại hạ gặp qua Triệt Vương gia.”

Thập Nhất nhướng mày cười dài: “Đại chiến trở về có mỹ nhân đón chào, nhân sinh gặp nạn a!”

Khanh Trần muốn phản bác, đột nhiên ánh mắt dừng ở cánh tay trái hắn. Gió mạnh tung bay chiến bào, phía dưới giáp trụ lại có vết máu, độ cong đuôi lông mày chưa giờ lên liền nhú lại: “Bị thương?”

“Không ngại gì.” Thập Nhất nhẹ nhàng băng quơ nói: “Chỉ là nhất thời sơ sẩy, Ngu Trình kia có chút thông minh, lại để cho hắn chạy mất!”

Dạ Thiên Lăng nói với Thập Nhất: “Đi cho Khanh Trần thay đệ xem xem, nơi này đã có ta.”

Thập Nhất gật đầu: “Tứ ca đến đây, ta liền thoải mái.” Cười xuống ngựa vào doanh trướng, sự vụ trong quân đều quăng cho Dạ Thiên Lăng xử trí.

Sai người đem chậu than trong trướng thêm vượng, Khanh Trần cẩn thận giúp Thập Nhất cởi bỏ chiến bào, vừa thấy dưới liền nhú mày: “sâu vài phần liền đến xương, chảy nhiều máu như vậy, đã bị thương còn cật mạnh.”

Thập Nhất đặt tay chưa bị thương lên quân án, nhắm mắt dưỡng thần, mở to mắt như trước trong sáng đầy ý cười: “Thân là chủ soái, cánh tay này phế đi cũng không thể rút rề.”

Khanh Trần thay hăn rửa sạch miệng vết thương một lần nữa, nhẹ giọng thầm oán: “Người là hoàng tử Vương gia, làm gì liều mạng như vậy?”

Thập Nhất nói: “Trong quân vốn đối xử bình đẳng, chỉ có tướng sĩ huynh đệ, không có hoàng tử Vương gia.”

“Thật không hổ từ nhỏ đi theo Tứ ca, nói chuyện khẩu khí đều giống nhau.” Khanh Trần bất đắc dĩ.

Thản nhiên thanh lương đem miệng vết thương đau bỏng rát khu lui vài phần, dược thủy mùi thơm ngát doanh, Thập Nhất cười nói: “Cũng là thuốc trị thương của người linh.”

“Trước khi đi không phải cho người mang theo sao?”

“Thưởng cho tướng sĩ bị thương.” Thập Nhất tùy ý nói.

Khanh Trần biết tính tình hăn như vậy, cũng không có biện pháp, mang băng vải tới rịt thuốc băng bó, đột nhiên nhìn thấy đầu vai hăn có một đạo vết thương, thuận miệng nói: “Đây là vết thương cũ trước kia.”

Thập Nhất nghiêng đầu nhìn lại: “Cũng là dược người tốt, chẳng qua khi đó cũng không nhẹ như hiện tại vậy.”

Khanh Trần không có hảo ý đem băng chặt lại, Thập Nhất “Ai nha” một tiếng, vẻ mặt cười khố: “Nữ tử..... Tiểu nhân!”

Khanh Trần nhướng mi nói: “Không sợ bị thương cũng đừng kêu đau, Triệt Vương gia hiện tại còn nhớ nhà bếp?”

Thập Nhất vỗ về miệng vết thương, con người tuần lãh hưởng trên người nàng nhìn, đột nhiên lộ ra vẻ mặt có hứng thú, hăn nâng cánh tay lên hoạt động một chút, tìm cái tư thế thoải mái tựa vào trước án: “Ta sẽ không vào nhà bếp, lại so với có người có bếp mà không biết nhóm lửa nấu cơm,

còn không biết trong nhà có cái gì, không có gì, vào nhà bị xà rượu tự chế làm sợ, ra khỏi cửa tìm không thấy đường về, thậm chí chính mình ở cái núi gì, ở châu quận nào cũng không rõ ràng, tốt hơn nhiều.”

Hắn thật dài nói thông suốt, Khanh Trần giật mình, mắt khinh ba, rũ xuống mi mắt, bạc lộ ý cười.

Nguyên lai có nhiều sơ hở như vậy, xem Thập Nhất ngày thường tùy ý, kỳ thật mọi chuyện đều trốn không thoát ánh mắt của hắn, rõ ràng hiểu được. Sâu sắc của hắn thấy rõ luôn đậm không tiêu sái, chỉ có ít người cực thân cận mới nhìn thấy được.

Thập Nhất ánh mắt đảo tới trước người nàng, con người đen bóng mà mang theo điểm hài hước: “Tứ tẩu, người trúc ốc kia rốt cuộc ở qua ngày ra sao?”

Khanh Trần nâng tay đem thuốc bình quăng đi, hắn nghiêng người tránh đi, một tay tiếp được, cất tiếng cười to.

Khanh Trần nâng mi, đón ánh nhìn chăm chú của hắn, lưu quang vừa chuyển, đôi mắt lập tức loàn loàn ý cười: “Người thế nào lại không có nghĩ tới ta sẽ là người nào đó an bài?”

“Nghĩ tới,” Thập Nhất thản nhiên đáp lại: “Nhưng người không phải.”

Khanh Trần mặt mày an tĩnh, tinh thần hơi do dự, làm như nghĩ tới nơi nào đó cực xa, nàng đột nhiên cảm thấy mỹ mãn thở dài, thản nhiên nói: “Tính người thành công, ta chẳng phải ai cả, chính là ta trước mặt người.”

Nhìn lẫn nhau, hai người đồng thời cười.

Thập Nhất cũng không truy vấn nữa, tiếp nhận thuốc trị thương nàng đưa, cười ở trong tay tung tung.

Khanh Trần mang nước cho hần, vừa mới đứng dậy lại cúi thân hình một chút, nâng tay xoa ngực.

Thập Nhất thấy sắc mặt nàng đột nhiên tái nhợt, đưa tay đỡ nàng: “Làm sao vậy?”

Nàng chậm rãi lắc đầu, ngực đột nhiên có trận buồn đau đánh úp lại, trong lúc nhất thời nói không nên lời nói. Nàng dựa vào Thập Nhất chậm rãi ngồi xuống, tự trong lòng lấy ra bình ngọc màu trắng, đem thuốc bên trong ăn vào, sau một hồi lâu mới hoãn lại.

Hơi hơi ngẩng đầu, thấy Thập Nhất mày kiếm trói chặt, tràn đầy lo lắng nhìn nàng, hỏi: “Vẫn là chứng bệnh kia?”

Nàng lạnh nhạt cười: “Đã thành thói quen.”

Thập Nhất nói: “Nhất định là mấy ngày nay tùy quân bốn ba mệt mỏi.”

“Không phải.” Nàng lập tức phủ nhận.

“Không cần giấu giếm ta,” Thập Nhất nói: “Huyền Giáp quân của Tứ ca ta rõ ràng nhất, không có bao nhiêu người chịu nổi, huống chi thân mình người. Kỳ thật ta sớm đã muốn nói, người theo trong quân rất vất vả.”

Nàng trầm mặc trong chốc lát: “Đừng nói cho Tứ ca, dọc theo đường đi chàng đã cố gắng chiều cố ta, ta không nghĩ liên lụy chàng, nhưng ta nhất định phải tới, lúc này ta muốn cùng chàng một chỗ, có một ngày liền ở bên chàng một ngày.”

Thập Nhất mày không khỏi nhíu mày: “Lời này nói làm trong lòng ta không được tự nhiên, như là.....” Hần dừng lại không nói.

Đuôi lông mày Khanh Trần hơi nhếch, giống như cười, tái nhợt lại lộ ra ánh sáng, nói ra lời hần từng nói: “Có hôm nay không nghĩ ngày mai, cho

nên có một ngày liền nhìn một ngày.”

Thập Nhất nâng tay ngừng nàng: “Đừng nói như vậy, danh y thiên hạ thuốc hay đều có thể tìm đến, trong cung còn có ngự y, trở về kinh thành điều dưỡng, sao còn không trị hết?”

Khanh Trần dương môi nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn đỉnh trướng, sau một lúc lâu, mâu quang thanh tĩnh dừng ở trong mắt Thập Nhất: “Người cùng Tứ ca giống nhau, lại không đem ta trở thành đại phu, kỳ thật y thuật ta không thể so cùng thiên hạ, nhưng ta biết, bệnh này, ở nơi này trị không hết. Lời này ta chỉ nói cho người, người nên tin ta.”

Thập Nhất chỉ cảm thấy đối mặt với bình tĩnh của nàng, trong lòng không hiểu sao nặng nề, hẳn rõ ràng từ khi quen biết, nàng nói ra chưa bao giờ từng lừa gạt, hồi lâu mới hỏi: “Tứ ca không biết?”

“Hắn chỉ biết là bệnh này nan y, nhưng những chuyện này ta không nói với hắn.” Khanh Trần đáp.

Thập Nhất đột nhiên từ lời nàng nói mới rồi nhớ tới cái gì: “Người nói ở nơi này trị không hết, đó là có nơi có thể trị?”

Mâu sắc Khanh Trần sâu đậm cực xa, thủy chung bình yên cười: “Có, nhưng ta sẽ không đi.”

“Vì sao?”

“Nếu muốn mạo hiểm không bao giờ có thể gặp lại, cùng không trừng trị cũng không khác nhau.” Khanh Trần thản nhiên nói.

“Khanh Trần.” Thập Nhất thập phần khó hiểu nói: “Người cùng ta đánh cái bí hiểm gì?”

“Thập Nhất.” Khanh Trần gọi hắn, cũng không có trả lời vấn đề của hắn: “Người đáp ứng ta ba sự kiện, người đã nói vô luận chuyện gì đều có thể.”

Anh khí trên mặt Thập Nhất lộ ra trịnh trọng, đem đến nụ cười lỗi lạc hòa tan: “Ta nói rồi là chỉ cần là người có chuyện nhờ, ta nhất định hết sức làm được.”

Khanh Trần bình tĩnh nhìn hắn, nói: “Nếu, ta là nói nếu có một ngày như vậy, ta liền đem tứ ca phó thác cho người. Mặc kệ hắn muốn làm cái gì, cũng không quản là đúng hay sai, người phải ở thời điểm hắn khó khăn nhất giúp đỡ hắn, ở thời điểm hắn gặp nguy hiểm che chở hắn.” (cho nên Triệt ca mới chết... huhu...)

Trong mắt Thập Nhất có tia thâm hắc minh duệ bị cười khổ lược qua: “Nếu thực sự người nói ‘Nếu’ kia, huynh ấy còn có thể sống sao?”

Khanh Trần đè nặng vạt tay áo hơi hơi căng thẳng: “Có thể, chàng so với bất luận kẻ nào đều kiên cường hơn.”

Thập Nhất thở dài: “Tứ ca cùng ta là huynh trưởng như cha, cũng vừa là thầy, vừa là bạn, chuyện này người không nói ta cũng sẽ làm, đổi thành Tứ ca đôi với ta, cũng sẽ như thế.”

“Ta liền yên tâm.” Khanh Trần nói, bên môi gợi lên tươi cười.

“Nhưng ta lo lắng.” Thập Nhất nói.

“Ừ?”

“Người tốt nhất là cam đoan cho ta không có cái nếu kia, nếu không ta cũng không biết sẽ phát sinh sự tình gì.” Thập Nhất còn thật sự nói: “Tứ ca vô tình, là vì huynh ấy không dễ dàng động tình, người so với ta rõ ràng hơn. Cái loại thống khổ này, người bảo ta giúp hắn như thế nào?”

“Ta sẽ.” Khanh Trần hơi hơi ngẩng đầu, trong mắt lộ ra tiềm tĩnh cứng cỏi: “Ta cũng đáp ứng người.”

Thập Nhất hướng nàng vươn một bàn tay, hai người ở giữa không trung vỗ tay tuyên thệ.

Qua một lát, Khanh Trần cười nói: “Bệnh này mặc dù không thể khỏi hẳn, nhưng sẽ không dễ dàng trí mạng, điều trị tốt có thể trường mệnh trăm tuổi, người cũng yên tâm, ta dù sao cũng là đại phu.”

Thập Nhất tựa vào trên án nhắm mắt, vẻ mặt có chút mệt mỏi, lại mở to mắt, nói với Khanh Trần: “Trong lòng người sợ hãi.”

Khanh Trần nghe vậy tươi cười cứng lại, ánh mắt Thập Nhất tản lượng nhìn thẳng đến đáy lòng nàng, đem nàng nhìn thấu triệt. Nàng hít sâu một hơi, lẳng lặng nói: “Người hiểu ta, Thập Nhất.”

Tình đến chỗ sâu trong sẽ sinh ưu phiền, nàng quả thật là sợ, sợ mệnh tiêu vong.

Loại sợ này, không chỗ có thể nói, không thể nói gì nữa, không tiếng động vang lên chiếm cứ ở một chỗ, hình như có, giống như không, nàng chôn sâu đáy lòng, không thèm nghĩ nữa, không thèm nghĩ sẽ coi như không có, lại bị Thập Nhất liếc mắt một cái nhìn ra.

“Khanh Trần, thật lâu trước kia, trong lòng người không chỉ tồn một phần lo lắng, người có nhớ rõ ta và người nói qua, đừng vì chuyện ngày mai mà sầu.” Thập Nhất nói: “Người chỉ cần tin tưởng người người nhìn nhận, cũng tin tưởng chính người, như vậy đủ rồi.”

Nhìn Thập Nhất trước mắt cùng ngày xưa không giống nhau, Khanh Trần trong trẻo mỉm cười.

Có thể ở trước mặt một người không cần băn khoăn cùng che lấp, bao gồm hết thảy cảm xúc phập phồng, là chuyện tình làm người ta sung sướng nhất.

Nàng hy vọng có thể vẫn như vậy mãi, thanh sơn nước biếc chảy dài, hàng năm tuổi tuổi, tuổi tuổi hàng năm, mỗi một lần xuân hạ thu đông trắng lên rồi xuống cũng không thay đổi, có Dạ Thiên Lăng, có Thập Nhất, nàng thấy đủ.

“Các người đều tốt, ta liền không lo cũng không sầu.” Nàng thấp giọng nói.

Trên mặt Thập Nhất hiện lên tuần lãng tươi cười như xưa: “Đúng rồi, có thứ này cho người.”

“Cái gì vậy?” Khanh Trần hỏi.

Thập Nhất từ trước án lấy ra cái túi tiểu cấm, giao cho Khanh Trần, Khanh Trần mở ra vừa thấy, kinh ngạc ngẩng đầu: “Người từ chỗ nào có được?”

Ở trong lòng bàn tay nàng là một chuỗi hạt U Linh Lục khéo léo, thủy tinh thanh thấu sinh trường hoa văn màu xanh thâm thần bí, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, u nhã xinh đẹp.

Chuỗi thủy tinh linh lung thứ bảy, ngón tay Khanh Trần trắng nõn nhẹ nhàng nắm lại, đầu ngón tay chạm vào thủy tinh lạnh lẽo.

“Nghe Tứ ca nói người thích mấy chuỗi hạt, góp nhặt không ít, ngẫu nhiên có được cho người lưu trữ.” Thập Nhất nói.

Nguyệt mi Khanh Trần nhắc lên, thấp giọng cười nói: “Nếu để cho Tứ ca biết người cho ta thứ này, sợ là muốn trách người.”

“Sao?” Thập Nhất kỳ quái.

“Chuyện gì nói ta đấy?” Theo thanh âm nhẹ nhẹ, doanh trưởng bị đẩy ra, Dạ Thiên Lăng tiến vào nghe được lời nói Khanh Trần.

Khanh Trần đem chuỗi hạt kia nắm chặt, hướng phía sau giấu đi, xảo tiểu nhân: “Giữ bí mật!”

Ánh mắt Dạ Thiên Lăng xẹt qua nàng, nhẹ nhàng dừng lại, nàng không nói hăng hăng không hỏi, chỉ nâng tay rót ly trà, không chút hoang mang ngồi xuống.

Rốt cục thì Khanh Trần nhìn không được: “Chàng sao không hỏi Thập Nhất cho thiếp cái gì?”

Ngón giữa Dạ Thiên Lăng vuốt vuốt ly trà, nhân nhiên nói: “Một lát đem hai người tách ra thẩm tra, mới biết được có nhất trí không.”

Khanh Trần chống đỡ không được nở nụ cười, Thập Nhất cũng cười nói: “Ta xem vẫn là nói thật đi, chút nữa bị đưa đến thần cơ doanh thẩm tra ăn không tiêu.”

Khanh Trần liền đem chuỗi hạt kia lấy ra, đồng tử Dạ Thiên Lăng tối tăm như mực chột tắt, bạc môi nhẹ mấp, ý vị thâm trường liếc Khanh Trần một cái, lại chỉ nói: “Rất được.”

Thập Nhất đối với thần sắc tâm tình Dạ Thiên Lăng rất quen thuộc, lập tức biết chuỗi hạt này có quan hệ cái gì, hơn nữa là Tứ ca có chút chuyện tình để ý, một loại ẩn mà không phát cố ý làm phai nhạt đi, không đề cập tới, không nói lại đặt ở đáy lòng mà để ý.

Khanh Trần không đợi hăng hỏi, liền nói: “Thứ này ta xin vui lòng nhận cho, sự tình có thời gian để Tứ ca chậm rãi nói cho người nghe, đến lúc đó những chuyện người hỏi ta cũng tự hiểu được.”

Dạ Thiên Lăng nhìn Thập Nhất: “Ngày khác nói việc này sau, chỉ cần đến lúc đó đệ không kinh ngạc. Ngu Trình hôm nay cho dù may mắn đào thoát, nhưng hao tổn binh tướng cũng đủ hấn gặm nhấm.”

Thập Nhất nghe nói tới quân vụ, liền thu hồi vẻ mặt không cần: “Trận này tuy là thắng trận, nhưng sáu ngàn tinh nhuệ kỵ binh Ngu Trình suýt nữa toàn quân bị diệt, về sau muốn dẫn hấn xuất chiến tranh luận. Đệ lần này mất không ít công phu đem hấn dụ đến, bọn họ làm như muốn dùng biện pháp kéo dài. Huống chi Ngu Trình người này nguyên bản vốn cẩn thận đa nghi, hiện tại đã biết Huyền Giáp quân cũng đến U châu, sợ là lại càng không dễ dàng xuất chiến.”

Đem Tây lộ đại quân đặt ở chỗ này, trung quân qua Lâm An quan liền mất hô ứng.

Việc hưng binh kéo dài càng lâu, quân chính kinh tế càng khó khăn, người trong thiên hạ tâm liền càng loạn, lòng người khó lường, tất sinh loạn mới, từng bước đi xuống càng gian nan.

Nhưng cho dù là phản quân, cũng hận không thể tứ cảnh giai binh tai hoạ thay nhau nổi lên, dao động vương triều Dạ thị trăm năm thống trị.

Ngón tay Dạ Thiên Lăng thon dài có nhẹ gõ, lâm vào trầm tư, sau đó nói: “Ngu Túc sinh hai con, trưởng tử Ngu Trình dẫn tây lộ phản quân, thứ tử Ngu Hạng theo hấn ở Yến châu?”

“Phải.” Thập Nhất nói: “Nghe nói hai con hấn xưa nay bất hòa, Ngu Túc sẽ không đưa bọn họ đặt cùng một chỗ.”

“Bất hòa thì tốt.” Vẻ mặt Dạ Thiên Lăng tức đậm: “Không đề phòng phái người phát ra tin tức, liền nói Ngu Trình dẫn quân lâu, không công tích, Ngu Túc mang theo thứ tử Ngu Hạng thay thế quyền chỉ huy Tây lộ.”

“Bức bách Ngụ Trình nóng lòng kiến công, dẫn hãn xuất binh.” Thập Nhất nói tiếp: “Đây là tin tức tốt nhất theo Yến châu bên kia lại.”

“Liên để cho Tả tiên sinh nghĩ cách làm việc này.” Dạ Thiên Lăng đột nhiên nhớ tới chuyện gì, cười nhẹ: “Người đã nhiều ngày đem Sài Hạng buồn bực.”

Bình Nghiệp tướng quân Sài Hạng chính là một viên kiêu tướng trong quân Thập Nhất, gần đây không thể dẫn binh xuất chiến, thực tại buồn bực không thể hơn, cơ hồ mỗi ngày đều đến thỉnh chiến, lại đều bị Thập Nhất nhẹ nhàng băng quơ phái trở về.

Thập Nhất ha ha cười: “Trong lồng ngực cổ khí kia nghẹn lớn, đến lúc đó nhất định như mãnh hổ xuống núi, thế không thể đỡ, đệ đều có chỗ trọng dụng hãn.”

Khanh Trần bên này đem bút giấy viết lại truyền đạt, một bên trêu chọc Thập Nhất: “Đáng thương Sài Hạng không biết có công lớn ở phía trước chờ, còn phải buồn khổ mấy ngày.”

Dạ Thiên Lăng liếc mắt một cái đảo qua, nói: “Đó là ý tứ này.”

Là nghĩ thư đưa Tả Nguyên Tôn, Khanh Trần đều không gặp dị nghị, nhắc lại bút viết vài chữ, lấy ra một tiểu ấn chấm mực màu son đóng dấu rõ ràng đặt ở phía dưới.

Thập Nhất xem ngón tay nàng mảnh khảnh thu bút chấp ấn, cảm thấy không khí toàn bộ quân doanh xơ xác tiêu điều thiết huyết đều ở nàng giờ tay nhắc chân chậm rãi trầm hoãn, ổn mà không lệ, tĩnh mà không nóng nảy, vốn nhân chiến sự mà di động tâm tình liền trầm định như vậy, khôi phục thanh ninh. Hãn an tĩnh một lát, không khỏi cảm thán nói: “Ngày khác ta cũng thú một Vương phi như vậy, mới không thua Tứ ca a.”

Khanh Trần mỉm cười, trên mặt bạch ngọc như ẩn như hiện im lặng ôn nhu, Dạ Thiên Lăng giương mắt nhìn Thập Nhất: “Kính thành còn có người chờ người đại hôn đấy.”

Thập Nhất ngạc nhiên thất sắc, Khanh Trần không chỉ có mỉm cười, cực lực hiệp xúc cười, Thập Nhất hung hăng liếc mắt trừng nàng một cái, buồn bực.

Trảm Phong: Mọi người đừng nghi ngờ giữa Khanh Trần và Thập Nhất có JQ nhé... Hai người này thuần túy là tình cảm bạn bè á... Về sau cô gái có JQ vs Thập Nhất là Ân Thái Thiên á!

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Gió Mạnh Đưa Tuyết Phiêu

Ra khỏi doanh trường Thập Nhất, có tướng quân tiến đến bẩm báo sự vụ, Dạ Thiên Lăng liền đứng ở trước doanh giao phó.

Khanh Trần lẳng lặng đứng ở bên cạnh hắn, nắm chuỗi hạt U Linh Lục đưa mắt nhìn phía chân trời bụi trần.

Mặt trời dần xuống, ở quân doanh U châu phập phồng ám nhập Tây Sơn, thiên không chạng vạng hạ xuống đại địa hình dáng mơ hồ, một loại mờ nhạt trống trải tràn ngập xung quanh, hiện ra xa xôi thê lương.

Bắc Phong tiêu điều, ánh mắt của nàng đuổi theo mặt trời sắp lặn hơi hơi có chút hoảng hốt, thu hồi lại dừng trên chuỗi hạt trong tay, nàng lần một viên châu lạnh lẽo, có chút đăm chiêu. Đột nhiên tay bỗng căng thẳng, lực đạo Dạ Thiên Lăng nắm tay nàng không nhẹ không nặng thêm lớn, làm nàng cảm thấy hơi hơi có chút đau, kéo lại tâm thần tự do.

Giương mắt nhìn lại, Dạ Thiên Lăng vẫn như cũ cùng phó tướng nói chuyện, không chớp mắt, khóe môi hơi mân thành một đường cong, dưới hoàng hôn thoát nhìn lại dị thường tiên minh. Hắn tựa hồ cố ý dùng phương thức này cắt đứt nàng một mình nhớ về không gian kia, nhắc nhở nàng, hoặc là cũng có chút ý tứ bắt buộc hàm xúc, muốn nàng đem tâm tư thu nạp tới chỗ hắn.

Một tia cười yếu ớt chợt hiện lên trên dung nhan nàng, Khanh Trần đem ánh mắt lưu luyến ở sườn mặt của hắn, hắn tựa hồ cảm giác được cái nhìn chăm chú của nàng, đáy mắt có chút động, sự tình giao phó cũng không sai biệt, phó tướng hành lễ lui xuống.

Dạ Thiên Lăng xoay người, nắm tay Khanh Trần buông ra, lại kéo hông nàng ôm vào, ánh mắt nhìn kỹ mặt mày của nàng chậm rãi rơi xuống chuỗi hạt trong tay nàng, dừng lại.

Doanh trưởng bốn phía đã dấy lên lửa trại, thủy tinh thông thấu dưới ánh lửa yêu đã hiện lên sáng bóng, chiếu vào trong mắt Dạ Thiên Lăng thâm tịch, hắn tựa hồ nhìn chuỗi hạt kia thật lâu, mới dùng đưa tay vuốt ve mặt nàng, thản nhiên hỏi: “Nàng vẫn muốn linh lung chuỗi hạt?”

Gió lạnh thổi bay sợi tóc, nụ cười Khanh Trần dưới ánh lửa có chút mỉa mai: “Rất được, không phải sao, chàng cũng nói như vậy.”

Dạ Thiên Lăng ngẩng đầu nhìn bầu trời đã bị đêm đen phủ xuống, không nói chuyện nữa, chỉ ôm nàng hướng về doanh trưởng bọn họ nghỉ ngơi đi đến.

Vào doanh trưởng hắn không còn nhắc tới chuyện này, thẳng đến khi Khanh Trần nhin không được hỏi hắn: “Tứ ca, chàng không thích?”

Dạ Thiên Lăng lẳng lặng nhìn nàng trong chốc lát: “Nàng nghĩ trở về sao?”

Đuôi lông mày Khanh Trần nhướng lên, một đôi mắt phượng liền nhấp nháy: “Nếu..... Chàng khi dễ ta, ta liền trở về.”

Dạ Thiên Lăng mặt mày bất động trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại đem ánh mắt của nàng thấu nhập nàng trái tim, chậm rãi nói: “Như vậy mấy thứ này nàng vĩnh viễn cũng sẽ không dùng đến.”

“Ai biết được?” Khanh Trần vẻ mặt đầy ý cười: “Nghe nói lời nói của nam nhân đều không đáng tin, lời thề càng không thể dựa vào.”

Mày kiếm Dạ Thiên Lăng rớt cục nhú lại, trầm giọng nói: “Ta sẽ không cho nàng cơ hội.”

Lời nói ần hằm ôn nhu bị hấn dùng giọng điệu bá đạo nói ra, mặt mày Khanh Trần chảy ra nụ cười quyến rũ, nàng nhẹ nhàng dựa vào khuỷu tay của hấn, độ cong khoe miệng càng dương càng cao, cười đến đầu vai run rẩy. Nhưng là thật sự cũng mệt chết đi, lời muốn nói đều theo ý thức dần dần mơ hồ trở nên nhạt nhòa, Dạ Thiên Lăng cúi đầu nhìn nàng thật sâu, ngón tay mềm nhẹ xẹt qua sợi tóc nàng ôn lạnh, nàng ở trong lòng hấn nặng nề ngủ.

Một đêm Bắc Phong nhẹ, tuyết nhiều điểm nhẹ nhàng phủ xuống, giá lạnh tiêu điều thêm vài phần nhan sắc khác trong suốt.

Hôm sau thiên không tầng tầng mây trầm áp, gió qua đi dương dương tự đắc nhiều cuộn cuộn nổi lên bạc tuyết ban đêm rơi xuống, ngẫu nhiên đánh vào trên y bào, làm như có thể nghe được thanh âm thoát phá rất nhỏ.

Thập Nhất đứng ở doanh trường hữu quân cách đó không xa, ung dung nhìn phía trước.

Do trên cánh tay có thương tích vẫn chưa mặc chiến giáp, hấn chỉ mặc một kiện huyền sắc võ sĩ phục bó sát người, bên hông đeo trường kiếm khảm băng tuyết lạnh im lặng đặt một bên, từ xa nhìn lại, người khác thấy giống một thanh kiếm minh duệ, anh tuấn mà sắc bén.

Lương thảo đồ quân tam quân đều do vận sử Hứa Phong áp giải, giờ mẹo đã đến, cuộn cuộn không dứt đưa vào đại doanh, xa mã dài đi nghiêm nghị có trật tự.

Hành quân đánh giặc, lương thảo là trọng yếu nhất, thân là chủ soái tự nhiên không thể bỏ qua, tất yếu tự mình trình diện tuần tra. Nhưng mà giống như chuyện xưa, rất ít gặp trên mặt hấn cái thứ gọi là chủ soái ngưng trọng, điều binh khiển tướng quân mã mưu lược đều mang ý cười thoải mái, lơ đãng lại chăm chú, trong sáng mà tiến quân thần tốc.

Lúc này hần cũng chỉ nhàn đứng ở một bên, ánh mắt xuyên qua doanh trưởng quân kỳ phần phật phấp phới, dừng ở tầng mây cực xa, nghĩ đến hần cần nhắc cái gì, không bằng nói hần đang thưởng thức phong cảnh bình dã mang tuyết. Phương bắc từ khi bắt đầu mùa đông ngày càng rét lạnh, hần ngẫu nhiên thở ra, trước mắt ngưng ra một mảnh vụ sắc.

Không khí lạnh như băng khiến ý nghĩ người càng thêm thanh tỉnh, hần dương môi cười, chiến sự lần này thuận lợi ở trước mắt mở rộng, thuận buồm xuôi gió. Hần không chút nghi ngờ kết quả cuối cùng, cũng hưởng thụ quá trình đó, bày mưu nghĩ kế quyết thắng ngàn dặm, ánh mắt của hần làm như nhìn thấu đến quân doanh địch quân cách đây mấy chục dặm, thiếu niên hào hùng làm cho hần lúc nào cũng tuần lãng mang theo vẻ mặt hăng hái.

Bất quá giây lát, phía sau truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, hần mới đầu vẫn chưa để ý, nhưng người tới vẫn đi tới bên cạnh hần chưa ngừng, đáy lòng hần khẽ động, đột nhiên quay lại nhìn, đem người nọ hoảng sợ.

Trên cánh tay Khanh Trần cầm kiện áo cừu đứng ở phía sau, hơi hơi hít vào không chút khách khí oán giận: “Dọa chết người!”

Thập Nhất nhất thời dờ khóc dờ cười, nhưng nhìn vẻ mặt nàng hiển nhiên không muốn giảng đạo lý, đành phải nói: “Nói như vậy là ta nên xin lỗi?”

“Đúng vậy.” Khanh Trần nói, đem áo cừu đưa cho hần: “Nơi nơi tìm người cũng không gặp, người không ở doanh trưởng nghỉ tạm sao lại đứng ở chỗ này, còn không cho Hứa cận vệ đi theo?”

Thập Nhất thuận tay tiếp nhận áo cừu nàng đưa, nhưng không có phủ thêm cũng không đáp lời của nàng, ánh mắt rơi xuống, đưa tay đuổi ra: “Đưa ta.”

“Cái gì?” Khanh Trần khó hiểu hỏi, nhưng nàng tâm tư linh tế, lập tức liền lĩnh ngộ ý tứ của hắn, đưa cổ tay lộ ra chuỗi hạt ở trước mắt hắn nhoáng lên một cái, lập giấu đi: “Tặng người gì đó nào có đạo lý đòi về?”

Mày kiếm Thập Nhất nhú lại: “Sớm biết thế, nói cái gì cũng không cho người.”

Khanh Trần trêu chọc nói: “Đường đường là Vương gia, khi nào thì nhỏ mọn như vậy?”

Thập Nhất mắt thấy nữ tử thanh kỳ, áo trắng nhanh nhẹn trước người, đứng trong tuyết có vẻ mỏng manh, gió qua tuyết động, con người lại có loại cảm giác xa xôi, nhớ tới chuyện tình ly kỳ theo như lời Dạ Thiên Lăng, mâu sắc thâm vài phần: “Không duyên có làm Tứ ca thêm ngọt ngào, mau chút đưa ta.”

“Phải không.” Khanh Trần nhìn hắn, tay ở sau người thưởng thức chuỗi hạt.

“Người nói sao?” Thập Nhất lẳng mục thâm lường tròng nàng một cái, lại đang nhìn đến đáy mắt nàng nguyên bản u ninh có tia ý cười, rốt cục không chịu nổi nở nụ cười.

Tiếng cười thanh dương như phá vỡ trời đông giá rét, tuyết đầu mùa nhẹ nhàng vây quanh hai người trong lúc đó, Khanh Trần cảm thấy đại khái chỉ có thời điểm ở trước mặt Thập Nhất nàng mới có thể cười như vậy, trong lúc nhất thời cực kỳ vui vẻ. Lại đột nhiên thấy đáy mắt hắn nguyên bản đầy ý cười ngưng lại, nhìn qua đầu vai của nàng nhìn về phía sau, khóe môi giương lên chợt dừng lại, có chút kinh ngạc hiện lên, mi tâm cũng nhú lại.

Nàng theo ánh mắt Thập Nhất quay đầu nhìn lại, Thập Nhất quát: “Trịnh Triệu! Mang binh sĩ bên người người lại đây!” Thanh âm cực kỳ nghiêm túc, thậm chí mang theo một tia bất mãn. Khanh Trần hoang mang, rất ít khi nghe được Thập Nhất quát lớn như vậy với chư tướng dưới trướng.

Cách đó không xa hai người vừa đi qua nghe vậy dừng lại, trong đó một quân sĩ ngẩng đầu nhìn bên này, hiển nhiên trên mặt lộ ra do dự, nhưng vẫn không thể kháng mệnh lập tức lại gần.

“Mặt tướng tham kiến Triệt Vương gia!” Hai gã tướng sĩ một trước một sau hành lễ.

Thập Nhất vẫn chưa mệnh Trịnh Triệu đứng dậy, liếc mắt quét hắt một cái ánh mắt dừng ở trên người tên kia binh lính đứng sau, thanh âm lạnh lùng như bạc tuyết: “Người ngẩng đầu lên.”

Quanh thân binh lính run lên không dễ phát hiện, ngược lại theo bản năng cúi đầu càng thấp.

Trái tim Khanh Trần nhất thời nổi lên nghi hoặc, ngưng thần đánh giá binh lính kia.

Người cúi đầu thật sâu, mặc áo giáp quân phục đem bộ dáng hắt che đi hơn phân nửa, nhìn không xác thực, nhưng khi ánh mắt Khanh Trần xẹt qua hai tay của hắn dừng lại, mi dài nâng lên, mắt nổi sóng.

Đó là một đôi tay khéo léo, móng tay thon dài mà sáng bóng, da thịt non mịn mềm nhẵn, ở trên quân giáp màu đen có vẻ dị thường trắng nõn, như là trưng bày một kiện tác phẩm nghệ thuật xinh đẹp, lúc này ngón tay theo bản năng nắm chặt quân phục thuộc da, vì dục sức ẩn ẩn lộ ra hoa hồng huyết sắc.

“Bốn vương bảo người ngẩng đầu lên!” Thập Nhất tăng thêm giọng điệu, bình thường hắt đậm nhiên tiêu sái mà thời điểm này, cái loại quý khí uy nghiêm thuộc về hoàng tộc trời sinh liền hiển lộ ra đến, không thể kháng cự.

Binh lính kia chần chờ một lát, rốt cục chậm rãi ngẩng đầu lên.

Khanh Trần đạm tĩnh nhìn về khuôn mặt thanh tú kia, đáy lòng cả kinh, người này không hề xa lạ, cũng coi như quen thuộc, đúng là Ân tộc trưởng nữ, cháu gái hoàng hậu, biểu muội Trạng nguyên Ân Thái Thiển.

Sắc mặt Thập Nhất trầm xuống, mày kiếm bay lên, quát hỏi Trịnh Triệu: “Đây là có chuyện gì?!”

Trịnh Triệu cuống quýt cúi người tạ tội: “Mặt tướng..... Này..... Này.....”

Không biết nên giải thích ra sao lại bị Ân Thái Thiển cắt đứt: “Là ta buộc hãn giúp ta giấu diếm, cùng hãn không quan hệ.”

Nói không rõ là kinh là giận, Thập Nhất mạnh mẽ quét qua nàng: “Quân doanh trọng địa là địa phương người tùy tiện có thể đến?”

Ân Thái Thiển cũng đem mày liễu nhướng lên: “Vốn cũng không nghĩ đến tây lộ quân doanh của người, ta muốn đi tìm Thất ca!”

“Thất ca trung quân chẳng lẽ không phải quân doanh?” Âm thanh Thập Nhất lạnh lùng nói: “Trịnh Triệu, người dám nhận nữ tử đóng giả binh lính một mình lưu lại trong quân, phải bị tội gì!”

Trịnh Triệu cũng là hậu duệ quý tộc kinh thành, thường cùng Ân Thái Thiển sĩ tộc nữ tử du sơn, từ trước đến nay quen biết sâu. Ân Thái Thiển xinh đẹp minh diễm hoạt bát, sớm là đối tượng vương tôn công tử bọn họ theo đuổi, lần này cải trang giả dạng vụng trộm xen lẫn trong quân vận chuyển lương thảo bị phát hiện, nguyên bản cũng nghĩ tức khắc đưa nàng về kinh thành, nhưng qua một hồi nàng vừa dấm vừa xoa thỉnh cầu, lại giúp nàng một đường lừa dối đến tận đây.

Ân gia nóng lòng lung lạc Tô thị, một lòng thúc dục đám hỏi trưởng nữ. Ân Thái Thiển đối với việc này kiên quyết không theo, mấy ngày nay cùng phụ thân nháo loạn, biết chung quy có một ngày không thể không tuân theo, bất quá, đơn giản trốn đi. Chuồn ra kinh thành vốn định đi theo quân

Trạm vương, nghĩ cao xa sẽ không bị phụ thân phát hiện, ai ngờ sai sót ngẫu nhiên lẫn vào đại quân lương thảo tây lộ quân.

Trịnh Triệu biết việc này giấu diếm không được: “Mặt tướng biết tội, thỉnh Vương gia trách phạt.”

“Trượng trách năm mươi quân côn, chấp hành ngay tại chỗ!” Phía sau Thập Nhất đột nhiên truyền đến một thanh âm cực lãnh, giống như đem phong tuyết giá lạnh càng đông lạnh, không có chút độ ấm.

Dạ Thiên Lăng mang theo vài tướng sĩ, không biết khi nào đã đến, Trịnh Triệu âm thầm kêu khổ, việc này ở trong tay Triệt vương còn có thể thương lượng đường sống, cứ nhiên lấy thủ đoạn Lăng vương trị quân, hôm nay xem như đánh lên băng sơn kiếm phong.

Khanh Trần liếc mắt nhìn Dạ Thiên Lăng một cái, vẫn chưa lên tiếng, Thập Nhất sắc mặt không chuyển, thần sắc tức giận.

Thị vệ Huyền Giáp quân một tiếng tuân mệnh, ngay tại chỗ hành hình.

Ân Thái Thiển nhìn thấy Dạ Thiên Lăng, vốn trong lòng tràn ra một trận kinh hãi, lúc này lại quá sợ hãi, vui sướng chưa thành hình ở lời nói lạnh lùng phá thành mảnh nhỏ, Bắc phong se lạnh.

Dạ Thiên Lăng chỉ hờ hững nhìn Trịnh Triệu, không đưa một tia dư quang về phía nàng, thân hình cao ngất dưới huyền sắc áo giáp phá lệ sắc bén, cơ hồ làm người không dám nhìn gần. Bạc môi như đao, hàn ý mười phần trên mặt thanh tuấn, hình thành một đạo bình chướng không thể vượt qua, lạnh lùng mà vô tình.

Thanh âm chiến giáp ma sát cùng quân côn trầm đục đem nàng từ trong đóng băng nháy mắt bừng tỉnh, hình tượng đã động.

“Dừng tay!” Nàng đi ra phía trước cản lại, che bên cạnh Trịnh Triệu: “Việc này không thể trách hần!”

Hình tượng cách thân mình nàng nửa tắc vội thu thế, thị vệ Huyền Giáp nhìn Dạ Thiên Lăng, chờ đợi chỉ thị của hần.

Dạ Thiên Lăng mặt không chút thay đổi, bóng dáng xinh đẹp kia cũng không để vào mắt, mâu quang không chút chút dao động, giống như căn bản không thấy tồn tại của nàng.

Môi khẽ nhúc nhích, một tiếng mệnh lệnh của Dạ Thiên Lăng sắp xuất khẩu, tam quân tả vận sử Hứa Phong nghe thấy vội vàng chạy tới, trước hạ quân lễ: “Mặt tướng tham kiến hai vị Vương gia!”

Thập Nhất lúc này đã khôi phục vẻ mặt như thường, trong mắt ẩn nhẫn không dự, việc này từ để Dạ Thiên Lăng xử lý tự nhiên càng thích hợp.

Khanh Trần đối với việc hần chọn nhú mào, bán cho vẻ mặt an ủi trêu tức, mào kiếm Thập Nhất vừa động, đành bất đắc dĩ lại mang theo ba phần ý tứ trêu chọc hàm xúc trở về, hai người cư nhiên ở đối diện gian đưa ra tia ý cười hiểu lòng.

Dạ Thiên Lăng thân nhiên nhìn Hứa Phong: “Người cũng biết phát sinh chuyện gì?”

Hứa Phong thoáng nhìn Ân Thái Thiển, chau mày: “Mặt tướng vừa mới biết được.”

“Phải làm thế nào?”

“Mặt tướng nên bị phạt.”

“Vì sao lĩnh phạt?”

“Ngự hạ không nghiêm, để cấp dưới xúc phạm quân pháp, lĩnh trách nhiệm.”

“Được, bốn vương để người lĩnh năm mươi quân côn, có câu oán hận?”

“Không câu oán hận.”

Khi nói chuyện Hứa Phong cúi xuống dập đầu, tự mình đem áo giáp cởi xuống, lộ ra lưng chuẩn bị chịu hình.

Ánh mắt Dạ Thiên Lăng lúc này mới đưa đến chỗ Ân Thái Thiển, nhưng chỉ hờ hững nói: “Tiếp tục.”

“Chậm đã!” Ân Thái Thiển lấy tay chống đỡ quân côn, quát cường nói: “Muốn đánh ngay cả ta cũng đánh đi!”

Thiên không u ám, u ám thật dày áp chế đại địa, gió lạnh thấu xương nổi lên như lửa cháy lan ra đồng cỏ, rất nhỏ bằng lạp thối trúng người không mở ra ánh mắt được, có lẽ rất nhanh sẽ có một hồi đại tuyết.

Nàng nghe được thanh âm Dạ Thiên Lăng càng lạnh lùng hơn băng tuyết: “Người nghĩ bốn vương sẽ không?”

Áo choàng huyền sắc đón gió bay cao, ở trước mặt nàng chột lóe mà qua, Ân Thái Thiển đột nhiên nhớ lại ngày ấy trên giáo trường cấm cung, Dạ Thiên Lăng đứng ngạo nghễ nhìn xuống thủ hạ bại tướng Ngự Lâm Quân chật vật không chịu nổi.

Cách Lưu Ly Cung, quỳnh vũ phi các, nàng lấy khinh quyền la khăn che môi đỏ mọng, ở rất xa dưới ánh mặt trời nhìn chăm chú bóng dáng kia kiệt ngạo bất tuân, tán thưởng mà kinh hãi. Chỉ cảm thấy hân là giấc mộng của từng cô gái, là nhân vật thiên thần, loại tình cảm sùng bái cùng yêu mến làm nàng xem nhẹ sắc bén trong mắt hân.

Mỗi một nữ tử bên người đều thần thái bay lên đàm luận ngày ấy Lăng vương phong thần, một đêm kia nàng nhào vào cấm tú nhuyển khâm âm thầm cân nhắc, ngày sau phu quân chính mình nhờ vả, sẽ anh hùng như thế, phi phàm như thế, làm mọi người thuyết phục.

Lúc này nàng mang theo vài phần mê hoặc ngẩng đầu, người kia ở trước mắt.

Nàng từng ở trong mộng vô số lần tinh tế miêu tả bóng dáng ở dưới huyền bào lộ ra trầm lãnh uy nghiêm, càng phát ra lạnh lùng khiến cho cả người hân liệt như đỉnh băng, mà trong trí nhớ thứ này như bóng với hình, làm người có chút đau lòng cô tịch, lúc này không giận mà uy, tuần tú khó thay thế được, cùng tưởng tượng hoàn toàn bất đồng.

Gần trong gang tấc, xa như thiên nhai.

Nhưng nàng vẫn kiên trì hộ ở trước người Trịnh Triệu: “Dựa vào cái gì trách phạt hân nặng như vậy!”

“Trong quân tư lưu nữ tử, y luật trách năm mươi quân côn, trừ ba tháng bổng.” Dạ Thiên Lăng nói cho nàng hiểu.

“Hân đó là vì ta mà bị phạt, ta không thể ngồi xem mặc kệ!” Ân Thái Thiển nói: “Muốn thế nào người mới miễn trừng phạt hân?”

“Quân pháp như núi.” Dạ Thiên Lăng ném ra bốn chữ ngắn gọn, vẫy tay.

Ân Thái Thiển còn muốn tranh cãi nữa, một đạo ánh mắt kinh điện từ Dạ Thiên Lăng đưa đến, nàng đột nhiên bị ánh mắt sắc bén kinh sợ, âm vận áp thành mũi nhọn, bất động thanh sắc lại làm người ta căn bản không dám đối diện, không dám nói nữa.

Khanh Trần than nhẹ, nàng biết Dạ Thiên Lăng rất cục tức giận, mặc dù sắc mặt giận dữ chỉ thoáng trong mắt hân, nàng không thích nhìn.

Trước mặt tình thế như vậy, chỉ sợ hạ lệnh đem tha sao có thể quán triệt quân pháp. Sóng mắt nàng nhìn Dạ Thiên Lăng chỗ hơi nâng, đã thấy hắc nhìn nàng, nàng cười, cứng rắn muốn đem binh lính thu lưu Ân gia đại tiểu thư phạt, rơi vào trong tai Ân hoàng hậu sợ không ổn.

Hiếu ý, đuôi lông mày nhíu lại, nàng tiến lên rút kéo Ân Thái Thiên: “Đừng nữa hồ nháo, đây là ở trong quân.”

Ân Thái Thiên quay người chất vấn: “Người cũng là nữ tử, vì sao có thể ở trong quân?”

Thanh âm Khanh Trần thản nhiên nói: “Ta là phụng chỉ theo quân.”

Phía sau quân côn hạ xuống, thanh âm rõ ràng, không chút nào khoan dung.

Ân Thái Thiên khẩn trương, vô tâm cùng Khanh Trần tranh chấp xoay người ngăn đón, nhưng tay bị gắt gao cầm chặt, lực đạo không lớn không nhỏ, làm cho nàng giãy không ra.

Trước mặt ánh mắt tiềm tĩnh thanh duệ thấu nhập trái tim, nàng nghe được Khanh Trần thấp giọng nói: “Người chưa nghe nói qua Tứ gia trị quân vô tình? Nếu lại nháo xuống, năm mươi quân côn này sợ phải đổi làm một trăm, đến lúc đó sinh tử khó nói.”

Nàng nghe vậy đành chỉ giãy dụa, chần chờ nhìn lại chỗ Dạ Thiên Lăng, khuôn mặt lạnh như nghiêm đông không hiện hỉ giận, không có khả năng thương hại hoặc là buông tha.

Đối mặt phần lãnh khốc này, trừ bỏ thuận theo, rõ ràng không có nhiều đường sống lựa chọn. Nàng không phải chưa nghe qua Lăng vương trị quân.

Ánh mắt không hề có độ ấm lạc đi, trên lưng hai người Trịnh Triệu cùng Hứa Phong từ trắng biến hồng từ xanh thành tím, da tróc thịt bong vẩy ra máu tươi, giọt giọt rơi trên tuyết.

Nàng khi nào đã gặp qua cảnh tượng huyết nhục bay tứ tung như thế, kinh sợ hơn e ngại, càng vô lực lại không cam lòng, nhất thời trong mắt nước mắt xoay vòng, vội quay đầu tránh đi, từng chuỗi hạt châu rơi xuống lại ngoan cố môi không chịu ra tiếng.

Mà Khanh Trần đối mặt với hình phạt trong quân, lại giống như không chút nào động dung.

Năm mươi quân côn rất nhanh đánh xong, Hứa Phong cùng Trịnh Triệu căn răng cúi người: “Tạ Vương gia trách giáo.”

“Dìu hai người hẳn hồi trưởng bồi thuốc trị thương.” Dạ Thiên Lăng mệnh lệnh: “Trường Chinh, sai nhân thủ, ngày mai đưa nàng ta hồi kinh.” Dứt lời phất ao quay người mà đi, căn bản không cho người nửa phần cơ hội phản bác.

Thập Nhất lạnh lùng nhìn Ân Thái Thiển dậm chân rơi lệ, Khanh Trần lẳng lặng cười với hắn, lẳng lẽ vẫy tay, trên mặt hắn không hiện hỉ giận, nói: “Giao cho người ” cũng xoay người rời đi.

Bên nhà ta " Trảm Phong Các" đến

Sau khi hoàn bộ này (dự là trước Tết Dương lịch), ta sẽ làm bộ Phù Dung trưởng, dự là tháng 4 năm sau hoàn! lúc đó ta sẽ tháo Pass dần dần và tiếp tục up sang bên này!

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Phong Nguyệt Dưới Đèn Một Chén Rượu

Đại tuyết tích suốt một ngày rồi cuộc bay lả tả hạ xuống, sơn xuyên nguyên hoang đã vạn dặm tuyết phiêu, thiên địa mênh mang, nháy mắt liền đem toàn bộ quân doanh ngân trang tổ khóa dấu dưới tuyết sắc tinh thuần, liếc mắt một cái nhìn lại, phong cảnh thật tức mịch.

Rét lạnh bị tuyết ngăn cản tựa hồ thu liễm đôi chút, Khanh Trần dựa vào tháp bọc da chồn tía, có chút chút cười nhìn Ân Thái Thiển đối diện chậu than còn sinh hờn đỏ.

Hoa lửa đem hơi ấm phong tuyết mang đến bức thành hơi nước nổi lên giữa không trung, sương mù như [hoa trong gương, trăng trong nước], bình phong tổ sắc như tẩy một lượt, theo không khí có một chút lay động.

Ngón tay Khanh Trần thon dài hơn trên chậu than ấm ấm, da thịt ngọc bạch nhờ hơi nóng càng thêm đỏ tươi.

Ân Thái Thiển ôm gối ngồi ở đối diện, chỉ nhìn chăm chăm phía trước sững sờ, có lẽ là mệt mỏi, một lời không nói.

Nguyên bản khuôn mặt nở nang tròn đầy của nàng nay gầy gầy, lộ ra hai mắt tươi đẹp, cách giáp phục cùng thân hình kiêu nhỏ của nàng có chút tương phản kỳ quái, tất nhiên là quá mức trầm trọng, nhưng giáp trụ đen như mực nhập làn mi dài tiều mà mang anh khí, hơn nữa vẻ mặt nàng kiêu ngạo quật cường, thoát nhìn cả người tiên minh, so với nam nhi trong quân cũng không thua kém.

Một đường này tuy có Trịnh Triệu bảo vệ cũng bị không ít khổ sở, thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ bé trong lúc đó xen lẫn trong đám tướng

sĩ, màn trời chiếu đất hành quân ngàn dặm, hiện tại dễ dàng bị đuổi về kinh thành, nàng lấy trăm mặc không tiếng động mà kháng nghị.

Dạ Thiên Lăng đã ra quân lệnh, làm là phải làm, Khanh Trần suy tư nên khuyên nàng ra sao.

“Vương phi!” Ngoài trưởng có người cầu kiến.

Nàng đem ánh mắt từ trên người Ân Thái Thiển dời đi, đứng dậy đi ra khỏi nội trưởng, đạm thanh nói: “Tiến vào.”

Thái y viện y chính Hoàng Văn Thượng đi vào, cúi người hành lễ bẩm: “Vương phi, y quan trong quân có ba người, y sĩ mười người đã chờ mệnh, thỉnh Vương phi chỉ bảo.”

Mười vạn đại quân y giả chỉ có mười ba người, ai cũng không cho là đúng.

Trong quân Thiên triều, y quan luôn luôn từ Thái y viện chọn ra, phái đi điều nhiệm, chia đều vạn người có một y quan và một y sĩ, tùy cơ làm việc, cơ chế cũng không thập phần minh xác.

Mà thủ hạ Dạ Thiên Lăng xưa nay quân pháp khắc nghiệt, từ trước đến nay có chiến không thể dừng lại coi chừng người bị thương, sĩ tốt bị thương không thể rên rỉ kêu cứu, đợi sau trận chiến lại thu thập điều trị.

Gần nhất, Khanh Trần đối với trong quân đưa ra dị nghị, nói thẳng chuyện này sẽ làm mất đi thời cơ cứu giúp tốt nhất, cần có đội chuyên môn cứu hộ tùy quân tác chiến, cam đoan người bị thương có thể đúng lúc được cứu trị, giảm bớt thương vong.

Nàng cùng Dạ Thiên Lăng một đường xem xét tình hình thực tế, định ra chế độ quân y làm thử, Hoàng Văn Thượng lần này là y chính tùy quân, liền vẫn đi theo cùng nhau giải quyết.

“Người ta muốn người chọn lựa đâu?” Nàng gật đầu, hỏi.

Hoàng Văn Thượng khom người đáp: “Tay phê trăm người, đã chọn xong, nhưng Triệt Vương gia nói thủ lệnh để thuyên chuyển.”

“Sao.” Khanh Trần lúc này nhớ lại, mới vừa rồi là cần thủ lệnh mới đi tìm Thập Nhất, nhân tiện nói: “Người đi đến chỗ Triệt Vương gia, nói là ta muốn thủ lệnh, hẳn liền biết là chuyện gì, để cho nhóm y sĩ vào đi.”

Ân Thái Thiến ngồi sau bình phong rầu rĩ trong chốc lát cảm thấy nhàm chán, nghiêng người ngẩng đầu nhìn Khanh Trần cùng làm y sĩ đàm y luận được.

Thấy Khanh Trần không chút để ý úy kị thân phận Vương phi, mọi người trong lúc đó nhàn nhàn ngồi đối diện khi hỏi, khi đáp, áo bào trắng bao thân, vẻ mặt mộc mạc, sợi tóc nhẹ vấn sau tai, dài đến thắt lưng, tao nhã mà lịch sự.

Quanh thân nàng như lung linh thanh tuyến phong độ của người trí thức, bình thản mà nhu tĩnh, một nụ cười, một cái nhăn mày đều lộ dung mạo thanh quý tận xương. Mi dài phủ lên hai tròng mắt sáng sâu thẳm, cười thông dong như nước, bình yên hiện ra ở trước mặt mỗi người, lại bình tĩnh làm cho người cảm thấy không thể nắm lấy, làm như đám mây cao xa nơi nào.

Nàng có chút hoang mang nhìn Khanh Trần, bỗng dừng nhớ tới Dạ Thiên Trạm.

Nàng nhớ lại biểu hiện của Thất ca, mỗi lần nói tới nữ nhân này luôn hội dùng một loại ngữ điệu xa xưa, vẻ mặt phiêu cách, ý vị thâm trường mà cười, cười mà không giống hân ngày xưa, nhưng lại nói không nên lời có cái gì bất đồng.

Nàng từng nghe Thất ca ngồi ở hồ sen trong vương phủ lặp lại thối nhất thủ khúc, sáo ngọc tà hoành, lâm thủy vô ba. Địch âm dừng ở phía trên bích diệp phong hà phảng phất giống như ánh trăng, hoảng hốt nhu lượng, uyển chuyển đa tình.

Nàng tò mò truy vấn Thất ca, hắc cười mà không nói, ánh mắt nhìn lên bầu trời cao xa.

Nhưng mà sau ngày Thất ca đại hôn, nàng cũng không có nghe được thủ khúc kia, xác thực mà nói, là không thấy sáo ngọc của Thất ca.

Nàng thực hoài niệm tiếng sáo kia, sau này Cận phi nói cho nàng, đó là nhất cổ thủ khúc [so với người].

Khanh Trần cùng nhóm y sĩ tham tường các loại cứu trị ngoại thương, ngữ điệu kia không nhanh không chậm, thanh tao lịch sự văn tĩnh. Nàng khi thì lại đưa tay vì y sĩ vạch một ít huyết vị mạch lạc, đầu ngón tay xanh ngọc như lan, tiêm bạch trong suốt, làm như so với ngôn ngữ thần thái càng có thể biểu hiện thông dong cùng bình yên của nàng.

Cách bình phong, Ân Thái Thiển nhìn thật lâu, nàng tựa hồ có cảm nhận thấy nàng ta khác với những nữ tử nàng thường gặp qua, nàng đối với nàng ta càng thêm tò mò.

Đội y sĩ nhóm tán đi, Khanh Trần cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, liền bảo Hoàng Văn Thượng để lại danh sách y binh xuống dưới, một lần nữa trở lại trước chậu than dựa vào lẳng lặng lật xem, thấy Ân Thái Thiển muốn nói lại thôi, nàng nâng mắt hỏi.

Ân Thái Thiển chống lại ánh mắt của nàng, có chút do dự: “Ta nghe nói y thuật của ngươi tốt lắm.”

Khanh Trần gật đầu: “Cũng được.” Khi nói chuyện ánh mắt bình triệt, mang theo đạm tĩnh tự tin.

Ân Thái Thiến lông mi khẽ nâng, nói: “VẬY người có nhiều thuốc trị thương hay không?”

Ánh mắt Khanh Trần trong vắt làm như có thể nhìn thấu lòng của nàng ta, cười hỏi: “Người nghĩ đấ cho bọn Trịnh Triệu trị thương?”

Ân Thái Thiến gật đầu, hơi có chút ảo não: “Ta cũng không biết trong quân sẽ có trách phạt nặng như thế, là ta phiến hà bọn họ.”

Khanh Trần nói: “Ta đã sai người đem dược đưa đi, người không cần lo lắng.”

Hai người tựa hồ không có lời nói dư thừa có thể nói, đều trầm mặc trôi qua. Khanh Trần chiêm chước một lát, uyển chuyển hỏi: “Người lần này là một mình chuồn ra kinh thành?”

Nhắc tới đề tài này, Ân Thái Thiến nhất thời mang theo vài phần đề phòng, không hờn giận nói: “Ta không trở về kinh thành.”

“Chẳng lẽ cả cuộc đời còn có thể không trở về kinh thành?” Khanh Trần đem ánh mắt trở xuống danh sách, cười nói: “Ân Thượng Thư sao lại không lo lắng?”

Ân Thái Thiến lạnh lùng: “Bọn họ bức ta lập gia đình, ta liền không quay về!”

Không biết này có tính là đào hôn không, Khanh Trần hơi hơi nâng mắt, thấy trên mặt nàng mình nghiêng tràn ngập thần sắc không phục, không chút để ý lại nói: “Phụ thân của người cũng không có cái gì sai, hẳn chỉ vì gia tộc mình lo lắng thôi, người là đích nữ trong tộc, cần biết tha thứ.”

Ân Thái Thiến liếc mắt một cái hoành đến chỗ nàng, Khanh Trần không nhanh không chậm lại nói: “Đương nhiên, ta cũng không nhớ người gả cho Triệt Vương gia, cùng bao gồm Thập Nhị Vương gia.”

Trong mắt Ân Thái Thiển đem ra chút trào phúng: “Đích nữ trong tộc, người cùng chị dâu Vệ phi nói giống nhau, người chính là vì vậy mới không lấy Thất ca? Thất ca đối với người một mảnh thâm tình!”

Khanh Trần nghe vậy, ánh mắt giữa không cùng nàng gặp nhau, tình nhiên vô ba.

Tên Dạ Thiên Trạm trong lòng nàng mang đến vài phần chua chát, nàng nói không rõ, luôn luôn không thể tiêu tan áy náy. Rũ mắt, miệng nàng như cũ đầy ý cười, nói: “Ta giả, là giả cho người ta muốn.”

“Ta cũng chỉ giả cho người ta nghĩ.” Ân Thái Thiển suy tư, nói.

“Vậy người muốn giả cho ai?” Khanh Trần đậm thanh hỏi, ánh mắt sâu thẳm, hiện một tia cười thanh duệ, nhìn vào mắt nàng.

Vẻ mặt Ân Thái Thiển cứng lại, hạnh mâu nâng lên, dưới ánh mắt thông dong tiềm tĩnh lập tức tránh đi một bên, Khanh Trần cười mà không nói, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Qua một hồi lâu, Ân Thái Thiển lại sâu kín hỏi: “Người không sợ hấn sao?”

Khanh Trần tu mi đậm thư, hiểu rõ mà trong sáng: “Người sợ hấn.” Mới vừa rồi khi Dạ Thiên Lăng trượng trách tướng quân, tức giận kinh cụ cảm xúc của nàng xuyên thấu qua ánh mắt lọt vào đáy lòng, tiết lộ ở trên tay gặt gao nắm chặt lại run rẩy.

Ân Thái Thiển cũng không có giống nàng đoán trước thề thốt phủ nhận, ngược lại nhìn vào mắt nàng, nàng nói thẳng: “Ta thích hấn.”

“Vậy sao.” Khanh Trần bất động thanh sắc đậm cười, cũng không kinh sợ nửa phần: “Ta không ngại người ở trong quân ở lâu thêm, chỉ cần người có thể không tuân theo mệnh lệnh của hấn.”

Ân Thái Thiển hô hấp thật sâu, áp chế tim đập nhanh hơn, nàng nhìn Khanh Trần ung dung đem danh sách lật thêm một trang, dung nhan đậm tuyến quán thâu trong đôi mắt thủy sắc, như cách một thế giới ngọc lưu ly.

Nàng thất bại vì thờ ơ của nàng, thậm chí sinh ảo não, nàng không thể nắm lấy giống như đáy thâm hồ, mang theo lãnh liệt băng văn, lẳng lẳng trưng bày trước mặt, phong thanh nguyệt tế.

Nhưng mà ngay tại khi nàng chán nản, Khanh Trần nâng mắt, nở nụ cười, thanh lưu diễm tĩnh đầy ra quá bích dã núi rừng, gió nhẹ như say, trời xanh không mây.

Mây trắng quá cảnh, ống tay áo của nàng nhẹ nhàng phát một cái, khép lại danh sách trong tay, mỉm cười nói: “Người không cần suy nghĩ nữa, nói hẩn hi giận vô thường. Trong quân đều là nam tử, đêm nay người ở trong trướng này nghỉ tạm đi.”

Màn trời vào đêm, trăng lạnh trên Đông Sơn.

Dạ Thiên Lăng nghị tất mọi việc trở lại trướng, cúi đầu đem khinh tuyết ở trên vai phát đi, nhìn thấy Khanh Trần lấy tay di di quân xa đồ trên án.

Trước án đốt Vân hương quen thuộc, như tụ như tán, ở trong đại trướng trống trải xoay quanh, quyến nhiên trầm tán.

Ngoài trướng hàn quang thanh chiếu, kỵ binh bằng kiếm, quan ải vạn dặm, tấm thương xa mà dừng cảm thâm lạnh.

Bóng đem qua bao năm tháng, chảy xuôi cho xuân thu quay lại, hẩn đã nhớ không rõ từng có có bao nhiêu đêm độc túc quân trướng, lúc này trong trướng bình yên cùng lo lắng như cũ làm cho hẩn có chút không thích ứng, trong quân doanh làm sao có thể có cảm giác gia đình?

Cảm giác về gia đình, ý tưởng này làm cho hẩn bỗng nhiên kinh ngạc.

Khanh Trần ngẩng đầu cười nhẹ với hãn, hãn đi tới bên án ngồi xuống, thấy trong mắt nàng có chút ử rũ, thấp giọng nói: “Đang nhìn cái gì, không phải bảo nàng ngủ trước sao?”

Trên người hãn vẫn mang theo tuyết ý chưa tan, tấm ở cừu bào có hơi thở lạnh như băng, Khanh Trần mỉm cười nói: “Ngu Trình nóng lòng cầu thắng, đã không chịu nổi đi, thiếp nghĩ hãn sẽ từ nơi nào công thành.”

Gần đây Yến châu tình thế vi diệu, liên tiếp truyền ra chút chuyện xấu bất lợi cho Ngu Trình.

Trạm vương cùng U châu có liên hệ tin tức, điều binh khiến tướng hư hoảng nhất thương, hợp thời làm cho thứ tử Ngu Túc Ngu Hạng tiểu thắng hai tràng binh.

Ngu Trình bên này thường xuyên điều động binh mã, không phục phía trước một mặt kéo dài.

Đại doanh U châu ngoại tòng nội nhanh, trận địa sẵn sàng đón quân địch, an tĩnh chờ quân đến.

Quân xa đồ sớm nhớ kỹ, Dạ Thiên Lăng cũng không nhìn, nói: “Vừa mới đang cùng Thập Nhất cá cược, một cược đoạn vách núi Bắc, một cược Hoàng Hà, nàng thấy thế nào?”

“Cược Tà phong.”

“A? Vì sao?”

“Bởi vì hai người cũng không nghĩ đến nơi này,” Khanh Trần cười nói: “Nếu thiếp là Ngu Trình, liền đi chỗ thường nhân khó liệu, Tà phong độ mặc dù nguy hiểm, dòng chảy xiết, rất khó hành quân, nhưng địa hình dễ ẩn nấp, dễ dàng đánh lén.”

Dạ Thiên Lăng khẽ gật đầu, lời của nàng cũng có đạo lý, lại cười: “Mặc kệ hăn từ nơi nào đến, hậu quả đều giống nhau”

Khanh Trần ngón tay để trên môi, ý bảo hăn nói nhỏ chút.

Dạ Thiên Lăng dọc theo ánh mắt của nàng nhìn lại: “Đây là sao?” Sau bình phong có người, hăn thản nhiên quay đầu, ngữ khí không hề do dự.

Khanh Trần nâng mắt cười, ôn nhu nhìn hăn, ánh đèn nhẹ nhẹ, như nước yên lam thanh nhu trên ánh mắt hăn, màu sắc lãnh quang “Đã biết nàng ở trong quân, lại không thể để nàng cùng tướng sĩ xen lẫn một chỗ, nhưng lại không có trưởng nào đang hoàng, liền chấp nhận một đêm, ủy khuất Vương gia đi chỗ Thập Nhất.”

Hăn lẳng lặng chăm chú nhìn nàng trong chốc lát, vẫn chưa tỏ vẻ không ổn.

“Ngày mai thật sự đưa nàng ta về kinh thành?” Khanh Trần nhẹ giọng hỏi.

“Ừ.”

“Chỉ sợ nàng không chịu.”

“Trong quân không phải hoa viên Thượng Thư phủ, không phụ thuộc vào nàng?” Hăn thản nhiên nói.

Khanh Trần hé miệng mỉm cười, mắt hăn đậm sắc lại lóe một tia tinh quang, mang vẻ mặt có chút hàm xúc.

Môi hăn đột nhiên gợi lên một nụ cười khẽ bán hình cung hòa tan tuyết sắc đỉnh băng, không tiếng động dưới ánh đèn, nâng tay nhẹ phủ đầu vai Khanh Trần gây yếu, ôn nhu nói: “Nghỉ sớm một chút.”

Khanh Trần im lặng gật đầu đáp ứng, hăn liền cầm ngoại bào đứng dậy.

Hai soái trưởng cách nhau không xa, Thập Nhất thấy Dạ Thiên Lăng lại đây, hai người nói chuyện quân vụ, nhất thời đều vô cùng buồn ngủ, bất giác đêm đã khuya.

Ngoài doanh thỉnh thoảng truyền đến thanh âm tướng sĩ đi lại, rất nhỏ xâm nhập trong tuyết.

Toàn bộ đại quân giống như ả vào hắc ám, như mãnh thú nằm bên U châu thành, như mơ như tỉnh, tùy thời cho người xâm phạm một kích trí mạng.

Trận chiến sự tử mị bày ra, một khi chấm dứt, Tây lộ đại quân đem thế hoàn toàn thay đổi, cùng trung quân cùng tiến, đánh chiếm phản quân Trung Phúc, Hợp châu, Nghiệp châu, Yến châu, Kế châu, đều muốn gần ngay trước mắt.

Nay bên trong kinh thành, mỗi người đều đem ánh mắt đặt ở tình hình chiến đấu bình định Bắc cương. Lần trước sau khi chinh đồn thiếu hụt, trong triều lặng yên không một tiếng động trọng tổ ván cờ.

Trận chiến Bắc cương, đó là bố cục quan trọng trong ván cờ.

Trong mắt Dạ Thiên Lăng đầy hứng thú cười, lần này chinh chiến, so với một lần trong dĩ vãng gì đều có nhiều hứng thú hơn.

Trên tuyết truyền đến một trận tiếng bước chân, hần cùng Thập Nhất đồng thời ngẩng đầu, cửa trưởng thật dày khê nhục nhích, mang theo một mảnh ánh trắng ánh tuyết băng hàn, đúng là Khanh Trần vào trưởng.

Dạ Thiên Lăng thấy nàng nhú mi lại, đứng dậy hỏi: “Làm sao vậy?”

Khanh Trần cực bất đắc dĩ thở dài: “Thiếp mới đi nhìn một thương binh tình huống đột nhiên chuyển biến xấu, trở về Ân Thái Thiện liền không thấy.”

Bên trong đại trường, ba người nhìn nhau, lắc đầu.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Chặn Ngựa Tà Phong Mà Nhận Thức

Ngựa mã trì hoãn, Ân Thái Thiển kéo lại dây cương, cố gắng nhìn thấu đêm đen, nàng xuyên qua núi rừng lá rụng thừa thốt đánh giá cao nhai ngay trước mắt.

Lúc trước đã quan sát kỹ bản đồ trong trường Dạ Thiên Lăng, không xa nơi này là Tà Phong độ thượng du Hoàng Hà, qua sông, qua sơn lĩnh này, qua Thần châu, Hoàng lĩnh vẫn đi về phía đông, mấy ngày nữa sẽ tới Lâm An quan, cách đại quân Trạm vương không xa.

Dưới ánh trăng trắng như tuyết thỉnh thoảng có băng ảnh tinh lượng lóe sáng, yên ắng mà đẹp thần kỳ, ngẫu nhiên có gió nhẹ đảo qua, lay động những bông tuyết đầy phong tư.

Tiếng vó ngựa trong đêm tuyết có vẻ đột ngột, nàng dừng lại tại chỗ trong chốc lát, môi đỏ mọng hơi hơi hạ, như là nhớ lại một ngày đầy phiền lòng.

Dạ Thiên Lăng lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi, vẻ mặt Thập Nhất không kiên nhẫn cùng Khanh Trần nắm rõ mọi thứ lại vẫn thanh phong cười, buồn bực trong ngực không tiêu tan, đây là một ngày đen tối nhất của nàng từ khi ra đời tới nay.

Nàng theo bản năng nhắc mi, tức giận ngân cung khảm sừng lấy ra, huy tên hướng Hoàng Hà mà bắn.

Một lát sau, nàng đột nhiên lại ngừng lại, bởi vì đêm rất im lặng, mọi tiếng động đều trở nên rõ ràng. Trong nháy mắt trừ bỏ tiếng vó ngựa của nàng, nàng nghe được tiếng ngựa hí rất nhỏ, tiếng chân lần lượt thay đổi,

thậm chí là thanh âm chiến giáp đao kiếm ma sát, tiếng bước chân, cùng xen lẫn trong trong đó một hai âm thanh nói chuyện.

Dưới Tà Phong độ nước chảy xiết, tuyết, nước cùng băng hỗn loạn va chạm vào đá dưới sông, từng trận che giấu những thanh âm kỳ quái đó.

U châu đại doanh đen kịt đã không thể nhận ra, phía trước lại mơ hồ có ánh lửa thừa thốt.

Nàng lập tức kéo ngựa ẩn đến một chỗ bên núi đá, lặng lẽ nhìn lại.

Nơi này chỉ có một đường núi, chim thú ít tới, phía dưới là dòng chảy xiết cùng loạn thạch, cực kì hiểm yếu. Nương theo ánh trăng sáng ngời, chỉ thấy trong đá núi hắc ám có bóng người chớp lên, đã có mấy đội nhân mã lặng yên đi về hướng này.

Đêm khuya, thương kích phát lạnh, lặng yên không một tiếng động tản ra sát khí trước đại chiến.

Ân Thái Thiển khiếp sợ vạn phần, đây rõ ràng là phản quân Ngu Trình thừa dịp đêm đen đánh lén, trong núi tinh hỏa lan tràn, không biết đến tột cùng có bao nhiêu binh lực.

Trong lòng chưa tính toán được gì nhưng nàng cũng lập tức quay ngựa trở lại, đi xa vài bước cấp tốc phóng ngựa hướng đại doanh U châu chạy đi.

Nhưng mà phía sau rất nhanh truyền đến âm thanh cảnh báo “Có thám báo!”

Vó ngựa dồn dập đạp tuyết, nàng vì địch binh truy kích đánh ngựa chạy như điên, trong lòng chỉ có một ý niệm, nhất định trước khi bị bọn họ đuổi kịp phải chạy về quân doanh.

Thập Nhất mang theo mấy đội thân binh cùng Khanh Trần tìm đến, Tuyết Chiến thả người chạy trên nham thạch, ở bốn phía dạo quanh một vòng, theo phương hướng Hoàng Hà chạy tới.

“Bên kia.” Khanh Trần nhìn Tuyết Chiến nói.

Thập Nhất thoáng nhìn, mã tiên chỉ phía trước: “Trên có đề ấn, là gì vậy?.”

“Là Tà Phong độ.” Khanh Trần dọc theo đề ấn uốn lượn nhìn lại: “Chọn đường ra hẻo lánh như vậy.”

Sắc mặt Thập Nhất âm trầm: “Đêm nay tìm được người, ngày mai lập tức đuổi về kinh thành.”

Khanh Trần mỉm cười: “Trước tìm được người rồi nói sau, người cùng Tứ ca cứ phụng phịu, nàng là đại tiểu thư làm sao chịu được, cho dù lưu nàng nàng cũng không muốn, bất quá có thể hồi kinh hay không thì khó nói.” Nhẹ kéo cương ngựa, Vân Sính chạy nhanh về phía trước.

Thập Nhất ngự mã theo sau, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa cấp tốc, hần cảnh giác nhìn lại, nguyên bản vừa nhìn thấy phía trước một người cưỡi ngựa chạy như điên, phía sau người theo đuổi không bỏ.

Ánh mắt hần lợi hại, lập tức nhận ra người nọ đúng là Ân Thái Thiển, mày kiếm nhấc lên, giục ngựa phóng tới.

Ân Thái Thiển thấy Thập Nhất, vui mừng quá đổi, cao giọng hô: “Triệt Vương gia, mau! Ngu Trình từ Tà Phong độ muốn đánh lén quân ta!”

Lúc này truy binh phía sau tới gần, đều lấy cung bắn tên, nàng cúi người né tránh, cũng không để ý tên bắn trúng thân ngựa.

Ngựa bị đau mạnh mẽ dừng lại, một cỗ đại lực liền đem nàng ném về phía trước.

Nàng thất thanh kêu sợ hãi, bên hông chợt căng thẳng, Thập Nhất thúc ngựa tới gần nâng cánh tay, giữa không trung chặn ngang đem nàng giữ lại. Tiếp theo phản thủ huy tay, trường thương rơi vào trong tay, như tia chớp quét ngang, một gã truy binh đến gần gặp thương bị hất văng.

Đánh giáp lá cà, thị vệ đi theo đã cùng phản quân sát làm một đoàn.

Ngân thương trong tay Thập Nhất lại lóe lên, bức lui hai người, quay lại quát: “Khanh Trần! Hồi doanh báo Tứ ca nghênh địch!”

Khanh Trần phóng nhãn thấy quân địch thế mạnh, tình thế cấp bách, phượng mâu phát lạnh quyết định thật nhanh, giật mạnh dây cương, Vân Sính hí dài một tiếng, móng trước bay lên không, tại chỗ quay đầu hóa thành một tia chớp, phi nước đại về quân doanh cầu viện.

Thập Nhất biết lấy Vân Sính thần tuấn không người có thể chế trụ Khanh Trần, lập tức yên tâm, trầm giọng thét ra lệnh: “Liều chết ngăn chặn, không thể buông tha một người!”

May mà phản quân đều chưa qua sông truy kích, mười mấy tên thị vệ đâm máu dũng mãnh, lấy một địch trăm, lấy huyết nhục lập trận bố phòng, chặn lại thế công.

Ngân thương trong tay Thập Nhất chưa từng trì hoãn, như bạch giao bay lên không, thương ảnh ánh tuyết đầy khí phách, quân địch gặp phải đều kêu thảm thiết mà ngã xuống, máu tươi bắn tung tóe dưới ánh trăng tràn ngập sát khí cuồng tứ, tứ phía tan tác.

Ân Thái Thiển trước người hẩn thờ dốc giường mắt nhìn, chỉ thấy bốn phía đầy quân địch, tướng sĩ bên ta tử thủ một đường, sắp lâm vào vòng vây.

Trước mắt ngân quang giống như múa, phiên thiên loá mắt, một cây ngân thương của Thập Nhất trong lúc đó như thần tích tung hoành địch chúng, duệ phong sắc bén. Tuấn tú phong lãng, anh khí nhiếp nhân, mặc dù vào lúc này, bên môi hăn vẫn mang một chút cười lạnh lười nhác.

Máu tươi địch nhân bắn dài ba thước, hăn như không thấy, thông dong cảm thụ.

Tuyệt bắn tung tóe, huyết bùn vẩy ra.

Ân Thái Thiến kinh hồn cũng bắt đầu trấn định, phản thủ túm phi yển cung khảm sừng trên lưng xuống, tên của nàng đều ở trên ngựa, đụng đến bao đựng tên bên sườn ngựa Thập Nhất, nói: “Mượn tên dùng một chút!” Lúc này khai cung cài tên, tên phá gió mà đi, bắn trúng một tên địch.

Ngân thương Thập Nhất quét qua một tên địch, thế như bạch hồng quán ngực giết địch, cười nói: “Tên pháp không sai!”

Ân Thái Thiến một lần nữa bắn tên: “Nữ tử kinh thành xuân thu đều đi săn bắn, không người là đối thủ của ta!”

“Có từng nghe thấy.” Thập Nhất nói giỡn lại trảm một tên địch, kéo ngựa vọt mạnh, hàng ngũ quân địch hỗn loạn xôn xao, Ân Thái Thiến tên như lưu tinh, trúng địch nhân mục tiêu.

Phản quân không ngừng tăng thêm, bên ta tướng sĩ tổn thương quá nửa, Thập Nhất xem xét thời thế, bất đắc dĩ đem người vừa đánh vừa lui.

Ân Thái Thiến dù sao cũng chưa bao giờ trải qua chiến trường, huyết tinh thảm thiết trong đêm đen như ác mộng kinh người, tay chân như nhũn ra, mỗi tên bắn ra cũng chỉ có thể giết một tên địch, lúc này lấy tay sờ, kinh hãi thấy tên đã hết, quay đầu muốn nói, thấy một đạo bạch quang bắn tới, là tên bắn lên của địch quân thẳng đến Thập Nhất.

Hoảng sợ kinh hãi, nàng nghĩ cũng không nghĩ vờn người vô đến, chặn trước Thập Nhất, kia tên thấu xương đâm thẳng, làm nàng suýt ngã khỏi ngựa.

Thập Nhất tâm thần rung động, kinh sợ, thương thế tăng vọt phách qua mấy người, một tay đỡ nàng, quát: “Ân Thái Thiên!”

Tên bắn lén liên tiếp phóng tới, bốn phía vang lên tiếng huýt gió bén nhọn, bỗng vài cây tên nanh sói bạch vũ tinh quang vụt qua, mũi nhọn lạnh lẽo phá không chặn đứng tên địch, dư thế sắc bén trúng bụng mấy tên địch, sát thương mấy người.

Tiếng hò hét vang lên, Đông phương một mảnh huyền sắc thiết kỵ như thủy triều hướng đến quân địch.

Nộ mã như rồng từ trên trời giáng xuống, kiếm quang bên người Thập Nhất sáng lên, trong bóng đêm kinh điện loá mắt, huyết nhục tứ tung.

Nguyệt Hoa thương lóe hàn quang lạnh thấu xương, chiến bào Dạ Thiên Lăng bay tán loạn, mắt lạnh như băng, ánh lên tuyết sắc đoạt hồn.

“Tứ ca!”

“Đưa nàng đi trước!” Dạ Thiên Lăng trầm giọng quát, Huyền Giáp chiến sĩ hộ vệ Thập Nhất, giết một đường máu.

Đi tới chỗ an toàn, Thập Nhất đem Ân Thái Thiên ôm xuống lưng ngựa, chỉ thấy một đoàn tên bắn trúng vai phải nàng: “Cảm thấy thế nào?”

Thần chí Ân Thái Thiên có chút mê man, thấp giọng nói: “Không đau.....”

Mày kiếm Thập Nhất nhanh nhú lại, nương theo mấy cây đuốc binh tướng dấy lên nhìn kỹ, trong lòng trầm xuống, máu trên miệng vết thương

có màu đen, là độc tiễn.

“Người tội gì chịu tên này!” Hãn có chút uất giận.

“Chiến trận..... Chủ soái..... Không thể có thất.....” Ngực Ân Thái Thiển cấp tốc phập phồng, thỉnh thoảng nói, không biết có phải vì trời lạnh hay không, cả người nàng lạnh lẽo.

Sắc mặt Thập Nhất ám trầm, không nói lời nào, nâng tay đem bào giáp nàng cởi bỏ. Ân Thái Thiển chỉ cảm thấy chỗ vết thương có chút ngứa, giống như có vô số sương mù dày đặc xâm nhập trước mắt, thấy buồn ngủ, bỗng nhiên đầu vai chợt lạnh, nàng giãy dụa nói: “Người..... Làm gì!”

“Kiên nhẫn một chút, sẽ đau.” Thập Nhất đem cánh tay nàng chế trụ, không chờ nàng định thần, đưa tay rút tên ra.

Ân Thái Thiển hô đau một tiếng, thần chí thanh tỉnh, trợn mắt trừng hãn.

Tên cũng không quá sâu, nhưng miệng vết thương đầy máu đen, Thập Nhất không nhìn ánh mắt nàng buồn bực, mặt không chút thay đổi, cúi người hút độc trên miệng vết thương của nàng, quay đầu nhổ xuống tuyết.

Ân Thái Thiển kinh hãi giận dữ, giãy không ra, xấu hổ vô cùng, trước mắt một trận tối đen, lập tức rơi hôn mê.

Đêm tháng mười hai, nguyệt lãnh sương hà.

Huyền Giáp thiết kỵ như một đạo lợi nhận dài phá tuyết, nhanh chóng cự địch thẳng sáp Tà Phong độ.

Phản quân Ngu Trình hoảng hốt ngăn chặn, bị chém chính giữa làm hai đám tàn binh, quân tốt qua sông bất ngờ không kịp phòng bị, dưới thế công tấn mãnh của Huyền Giáp, quân lính tan rã, cao nhai nguy hiểm phơi thây một vùng.

Triệt vương sai Bình Nghiệp tướng quân Sài Hạng dẫn ba ngàn tinh binh làm tiên phong, cùng trấn thủ Hoàng Hà, phòng quân đoạn nhai đảo khách thành chủ, nhanh chóng phóng ra, đảo lộn chủ doanh phản quân.

Đại doanh Ngu Trình thành hư không, tức giận điểm binh nghênh chiến, chém giết thảm thiết.

Phản quân Tà Phong độ vội vàng quay về phòng thủ, Huyền Giáp quân dựa thế theo sát, một đường thế như chẻ tre, huyết tẩy sông dài.

Chủ doanh phản quân hãm sâu trong vòng vây, liều chết ngoan cố chống lại.

Trời tảng sáng, phản quân tổn thất thảm trọng, Ngu Trình thấy đại thế đã mất, lui về phía Bắc, tẩu thoát về Hợp châu.

Sài Hạng thừa thắng xông lên, chặn giết giặc cùng đường, rốt cục tại vùng hoang vu Kỳ Môn quan ngoại vừa mới gặp địch, bắt được Ngu Trình.

Đến lúc này Tây lộ phản quân toàn quân bị diệt, không ai còn sống.

Ngu Túc đau thương trường tử, giận tím mặt, Trạng vương phối hợp với Tây lộ quân đang thắng thế toàn lực mãnh công, ba ngày sau đoạt lại Liêu châu.

Nguyên đốc sử Liêu châu Cao Thông gian ngoan cự lại, sau khi phá thành cự lại không theo. Trạng vương giận dữ đem hãn lãng trì xử tử, treo đầu trước cổng thành thị chúng, thê mẫu tử nữ thân gia ba mươi tám người đưa ra ngoài thành xử trảm.

Ngày hôm đó ra quân lệnh bình định với Bắc cương: Tướng thủ thành các châu theo phản quân, giết không tha.

Thảo nghịch đại quân ra chiến tuyến, như gió thổi lửa cháy lan ra đồng cỏ, bức bách Bắc cương.

Lăng vương bình định Tây lộ, không nghỉ ngơi hồi phục, tức khắc huy quân binh đến Kỳ Môn quan.

Tướng thủ thành Hợp châu Lí Bộ từ khi phản loạn bắt đầu liền đầu nhập dưới trướng Ngu Túc, lúc này đã giăng trận địa sẵn sàng đón quân địch, bằng vào hiểm yếu Kỳ Môn ngoan cố chống lại.

Khói báo động thay nhau nổi lên, tên đã lên dây, đại chiến hết sức căng thẳng.

Ngại vì thương thế, việc hồi kinh thành tạm thời không người nhắc lại, nhờ Khanh Trần tự mình đốc lòng chăm sóc, vết thương trên vai Ân Thái Thiển dần hồi phục, dư độc cũng đã được loại bỏ, chỉ vì mất máu nhiều mà tương đối suy yếu.

Thương thế vừa khởi sắc nàng liền không muốn nằm, ngồi dựa vào trên tháp nhìn Khanh Trần ra ra vào vào, bận việc nọ việc kia.

Như cách một tầng mây mù, tựa như Lăng vương tuần tú mà thâm lãnh, nàng đột nhiên cảm thấy có một số việc cho tới bây giờ cũng không hiểu được.

Một đường đường dài chứng kiến lại nghe thấy, kỵ binh phá quân doanh, máu nhiễm kiếm phong chinh chiến, thế giới phồn hoa phong lưu của Thiên triều như đảo lộn, giống như trời cao biển rộng, nhưng cũng như sương mù dày đặc.

Vết thương còn có chút đau đớn, đau đớn cùng hỗn loạn, cảm giác thật khác thường, như là thời khắc nhắc nhở chuyện tình làm cho nàng ảo não.

Ngân thương quang mang ánh lên nụ cười tiêu sái lười nhác, hơi thở nam tử xa lạ còn có đôi môi ôn lạnh chạm tới, nghĩ tới đó, một trận phần nộ mà e lệ lại nổi lên, không có chỗ phát tiết.

Trong giấc mộng khuê phòng nho nhỏ của các cô gái, vốn nên là dưới ánh trăng thưởng hoa, nhu tình như nước, lại ở dưới mưa tên thương ảnh suy diễn ra tình hình như vậy.

Nàng thật buồn bực, nâng tay dấm xuống một bên, tác động miệng đến vết thương, “Ai nha” một tiếng.

Khanh Trần từ bên ngoài xem xét người bị thương, gặp chỗ khó quay về xem sách, đang giở sách thuốc, nghe tiếng ngẩng đầu: “Làm sao vậy?”

Ân Thái Thiển quay đầu, buồn bực nói: “Không có gì.”

Khanh Trần gấp sách trong tay lại, ánh mắt chiếu đến quan sát, mang vài phần lo lắng.

Ân Thái Thiển nghĩ gì đều để trên mặt, Thập Nhất làm như vậy, nay nghĩ lại cực kỳ xấu hổ.

Người định không bằng trời định, trống rỗng tự nhiên bị đâm ngang, rắc rối khó gỡ lại dây dưa, bọn họ mỗi một người đều là từ nhỏ liền nhất định phải học cách đối mặt, ai cũng không trốn tránh được.

Thỉnh thoảng có y sĩ đi vào cầu kiến, đến hỏi Khanh Trần các loại vấn đề, nàng thuận miệng chỉ điểm, phương pháp xử lý, phân lượng dùng thuốc, một tia không lầm.

Mấy ngày nay đại tuyết phủ Bắc cương, trước Kỳ Môn quan lúc này tình hình chiến đấu rất ác liệt.

Đại quân đến quan ngoại, liên tiếp mấy ngày, đã cùng thủ binh Kỳ Môn quan nhiều lần cứng rắn giao phong.

Kỳ Môn trước mắt là nơi hiểm yếu của Thiên triều, là một đạo bình chướng thiên nhiên ngăn nam bắc, kỳ phong trùng điệp, tuyệt bích thâm câu, bảy mươi dặm nam bắc, bốn mươi dặm ngang, bên trái ven sông, bên phải giáp núi sơn, quan ải đặt tại chỗ hiểm mà đứng, cao nhai đường nhỏ, ngựa xe không vào.

Trước quan năm mươi dặm một mảnh ám lục, nhìn có khả năng đi tới chỉ có một đường trên trời xanh, thành Hợp châu cao ngất, thuận theo thể núi mà xây dựng, lưng dựa Kỳ sơn, Vân sơn, nhìn khắp nơi là núi, sơn mạch hình thành phòng thủ kiên cố, dễ thủ khó công.

Lúc trước này quan vừa vỡ, cửa ngõ Trung Nguyên Thiên triều mở rộng, lỗ lờ cho quân địch mơ ước, phản loạn Ngưu Túc sợ dĩ có thể bắt đầu khởi binh tiến quân thần tốc, đó là vì Kỳ Môn quan rơi vào tay.

Tương thủ thành Hợp châu Lý Bộ, người Giang Bắc Vĩnh châu, xuất thân hàn môn, từng nhậm chức Trung Lang Thiên triều, quân Tư Mã, vì công huân lớn lao thụ phong Phiêu Kị tướng quân. Năm Thánh võ mười năm theo thái tử Dạ Diễm Chiêu thảo phạt nam phiên, khắc địch binh, chiến công hiển hách, được Dạ Diễm Chiêu trọng dụng.

Từ Nam Định trở về, Thượng Thư bộ binh lại lấy “Quân lệnh nhỏ bé, tự tiện điều binh, kể công làm bậy” trình lên, khiến trách thuộc cấp Nam chinh, đám người Lý Bộ đứng mũi chịu sào.

Sau đó, Dạ Diễm Chiêu gặp chuyện, không lâu sau Lý Bộ bị giáng chức làm Tịnh châu đốc sử, năm Thánh Võ hai mươi tư bị điều đi thủ thành Hợp châu.

Vì trước sau đủ loại nguyên nhân, trong lòng Lý Bộ ẩn tồn oán hận chất chứa nhiều năm, Ngưu Túc biết rõ mọi chuyện, mưu hoa phản loạn, nhiều

mặt mượn sức, cũng cố ý lấy yên “Chính Quân Vị”, lung lạc hẳn, không uổng công thu được Hợp châu.

Tuyết lạnh gió mạnh, trời đông giá rét, trăm dặm Kì Môn quan ngoại thành băng, sống sót đã khó, chiến dịch trở nên thông thả mà gian nan.

Hoàng Văn Thương dâng sớ nói gì đó, Khanh Trần đề bút viết phương thuốc giao cho hẳn, trở lại nội trưởng.

Nàng đem một quyển sách thuốc buông xuống, tập trung tinh thần suy nghĩ một lát, chợt dương môi mỉm cười, ánh mắt rạng rỡ sáng rọi, thông dong thanh ngạo, trấn định tự tin.

Không biết vì sao, thân ảnh nàng mặc áo trắng nhỏ nhắn mềm mại cư nhiên làm người ta nhớ tới thân cây cao to độc lập, không dựa vào cái gì, lại để thứ khác dựa vào, yên tĩnh lại tao nhã hiên ngang, ngàn tư kiều my, đó là một phong cảnh khác biệt, làm người ta muốn nghỉ chân, lưu luyến, sợ hãi than.

Ân Thái Thiển nhìn nàng một lúc lâu, đột nhiên nói: “Người biết không? Kỳ thật ta trước kia rất chán ghét người.”

“Ừ?” Khanh Trần lại hơi hơi nhú mày, rồi sau đó cười nhẹ: “Biết.”

“Mới đầu, vì người là người Phượng gia, ta cùng thái tử phi là tỷ muội tốt, nếu không phải bởi vì Phượng gia, nàng sẽ không phải chết, cho nên ta không thích người.” Ân Thái Thiển rầu rĩ nói, nhắc tới thái tử phi lúc trước, ngữ khí có chút buồn bã hoài niệm: “Sau lại bởi vì Thất ca, ta cho tới bây giờ chưa từng gặp qua bộ dáng Thất ca thương tâm như vậy. Ngày huynh ấy đại hôn, ta vụng trộm chạy tới nháo động phòng, huynh ấy cư nhiên không ở tân phòng, ta tìm được bên hồ sen vương phủ, huynh ấy một người ở Ngưng Thúy đình, bên người một đồng bình rượu vút lẫn lóc. Hỉ phục bị huynh ấy ói ra đầy rượu, chính tai ta nghe được huynh ấy gọi tên của người, mới biết được huynh ấy nguyên lai thích người. Sau đó, ta nhìn thấy

Thất ca đem sáo ngọc bẻ gãy, ném vào hồ sen, từ ngày đó ta không thấy, cũng không còn nghe đến cây sáo của Thất ca.”

Hai tròng mắt Khanh Trần sâu thẳm, lẳng lặng nhìn về hư không phía trước, nàng không thể đem thân ảnh Dạ Thiên Trạm trong trí nhớ ở điển lễ đại hôn tuần dệt bộ dáng say rượu gấn bó lại. Ngày ấy hẳn thậm chí không có liếc nhìn nàng một cái, trong lúc đó ứng phó tân khách tiêu sái nói cười, rất tự nhiên, lúc này nghĩ đến, hẳn có lẽ thật sự uống không ít rượu.

Khi đó nàng nhìn hẳn lôi kéo tân nương, thời gian phá thành mảnh nhỏ nhớ đến ký ức loang lổ, Lí Đường ôm lấy Từ Phi Phi.

Nàng xuyên thấu qua màu đỏ thắm, lấy một loại tâm tình phiền phức tình tế nghiền ngẫm bộ dáng của hẳn, thấy hẳn ý cười xuân phong lại không tiếng động thở dài.

Thở dài kia, là khôn kể chua xót, một chút hơi nước trong phòng tối hóa thành một mảnh tư vị chua sót, tràn đầy đầy mỗi một góc.

Cả đời này, không thể giã ra ràng buộc, hai người bọn họ, mỗi người đều rõ ràng, lại lấy phương thức bất đồng làm bộ như hồ đồ.

Có một số việc, vốn là khó có thể hồ đồ.

Trong lòng ngũ vị tạp trần, nàng không muốn làm cho cảm tình này tiết ra, trên mặt như không cười hỏi: “Liền bởi vì chuyện này?” Nàng đem đề tài dẫn đi.

Ân Thái Thiện không biết nàng vì sao có thể thản nhiên như thế đàm luận việc này, này thái độ sáng khoái làm người bất giác xấu hổ, bị nàng đã kích, nói thẳng: “Đương nhiên, còn bởi vì ngươi là Lăng vương phi.”

Khanh Trần lại cười: “Thực khéo, ta trước kia cũng không thích ngươi, lý do giống nhau.”

“Vậy hiện tại đâu?” Ân Thái Thiến hỏi.

“Bình thường, còn người?” Khanh Trần ý cười không giảm.

“Cũng thế, chúng ta huề nhau.” Ân Thái Thiến cũng cười, nàng có chút do dự: “Ta có thể thay Thất ca hỏi người một vấn đề sao?”

Khanh Trần tỉnh tỉnh, nói: “Người hỏi đi.”

“Nếu, mọi thứ như lúc đầu,” Ân Thái Thiến nói: “Hiện tại cho người lựa chọn, người có thể thay đổi chủ ý hay không, gả cho Thất ca?”

Khanh Trần nhẹ nhàng cười, không có chút do dự, lắc đầu.

Ân Thái Thiến nhíu mày: “Vì sao?”

Ánh mắt Khanh Trần hiện lên ôn nhu nhẹ nhàng, trầm tĩnh cười yếu ớt, tựa như nước hồ thu, bình tĩnh lại đẹp mắt, nàng nói: “Bởi vì ta là Lăng vương phi.”

“Nếu không có Lăng vương?” Ân Thái Thiến lập tức hỏi.

“Vậy trên đời này sẽ không có chỗ ta lưu luyến.” Khanh Trần lập tức trả lời.

Ân Thái Thiến tựa hồ bị đáp án không chút do dự này chấn kinh rồi, chớp mắt một cái, một lát sau, nàng mới rốt cục nói: “Người thích hẳn như vậy.”

Khanh Trần nhìn vào hai mắt nàng, lẳng lặng nói: “Thật có lỗi, ta cùng chàng, lại không thể dung bất luận kẻ nào.”

Ân Thái Thiến thấy trong mắt Khanh Trần một mảnh đen láy trong suốt, hiện tại trên đời nếu đột nhiên không có Dạ Thiên Lăng, nàng có lẽ có chút khổ sở, nhưng là khổ sở mà thôi.

Nàng ngẩng đầu, hỏi: “Nói như vậy, Thất ca nhất định không có cơ hội.”

Khanh Trần lấy trầm mặc làm trả lời.

Ngoài trường bỗng nhiên truyền đến thanh âm thị vệ: “Gặp qua Triệt Vương gia.”

“Miễn.” Kiếm giáp vang nhỏ, âm thanh giày gỗ xuống lọt vào tai, là Thập Nhất.

Mày liễu Ân Thái Thiển nhường lên, vội la lên: “Không cho phép tiến vào!”

Lời này đường đột mà thất lễ, Khanh Trần hơi kinh ngạc, đã thấy nàng mặt ửng hồng, tràn đầy xấu hổ, căn môi cách bình phong cảm tức với bên ngoài, thấp giọng nói: “..... Hửn..... Vô sỉ!”

Bất đắc dĩ, Khanh Trần cười khổ lắc đầu, đứng dậy ra ngoài trường, gặp Thập Nhất cũng đang giặt mình ngạc.

Tiền phương, chiến sự đến hồi máu chốt, mấy ngày Thập Nhất cùng Dạ Thiên Lăng vẫn không rời quân, lúc này hai quân một sau trận chiến, đều tự nghỉ ngơi hồi phục, hửn mới tranh thủ thời gian tiến đến hậu doanh.

Chiến giáp chưa cởi, thân kiếm hửn vẫn có sát khí phong duệ bức nhân, cổ tay áo cũng mang theo chút dấu vết đỏ sẫm. Khanh Trần nhìn kỹ sắc mặt hửn có chút ám trầm, hoãn thanh hỏi: “Làm sao vậy?”

Thập Nhất chỉ khẽ lắc đầu, loan môi tự giễu giương lên, ngân cung Phi Yến khảm sừng cầm trong tay đưa qua: “Phi Yến cung này là ngày trước nhật ở trên chiến trường, ta đã sai người tu chỉnh.” Hửn hiển nhiên không muốn ở lâu, nói xong phất áo xoay người, đi thẳng.

Khanh Trần bước lên, gọi: “Thập Nhất.”

Thập Nhất dừng bước quay lại, mặt không chút thay đổi, phóng nhãn khawos vùng tuyết trắng, ánh mặt trời đậm quang ở trên tuyết chiếu ra ánh sáng lạnh lạnh.

Khanh Trần mang theo ý cười vòng quanh người hắc: “Hôm nay kiến thức, nguyên lai Triệt Vương gia của chúng ta tính tình cũng làm người ta sợ hãi.”

Dưới tuyết quang, Thập Nhất làm như bị nộ cười của nàng chiếu rõ, khoe miệng miễn cưỡng nhếch lên, không nói, hoặc là nhờ lệ khí chinh chiến, vẻ mặt hắc cùng ngày xưa cách biệt một trời một vực.

Khanh Trần vẫn cười, đưa tay túm hắc đạp tuyết mà đi: “Đang nghĩ tới lúc này cũng không có người cùng nhau đạp tuyết ngắm cảnh, theo ta đi một chút.” Lời này nàng nói tự tại nhàn tản, làm như thật muốn kéo Thập Nhất đi thưởng tuyết.

Tuyết ở Bắc cương không giống kinh thành, thiếu phần phiêu diêu nhẹ nhàng, hơn chút kiên thâm lạnh duệ, giẫm lên có tư vị khác. Dưới chân phát ra tiếng vang rất nhỏ, phía sau di ra dấu chân rõ ràng, gương mặt lại một mảnh đại địa trắng xóa như cũ, trắng trong thuần khiết.

Trong lòng Thập Nhất hơi vội, theo nàng đi vài bước, Khanh Trần hỏi: “Tiền phương tình hình chiến đấu thế nào?”

Thập Nhất giương mắt hướng ngọn núi một màu xám xa xa nhìn lại, thần sắc ngưng trọng: “Ta đúng là tới tìm ngươi, ngày mai chắc chắn đại chiến, đến lúc đó binh tướng bị thương tất nhiên nhiều thêm, ngươi bên này cần sớm có chuẩn bị, chớ để không kịp trở tay.”

Mi tâm Khanh Trần khóa lại: “Định cường công?”

Tay Thập Nhất đặt trên thân kiếm đem chiến bào bay lên: “Không sai. Địch quân hư thật, địa hình chung quanh đều có tính toán, Kỳ Môn quan

không chỗ sơ hở, chỉ có thể cường công. Đòi cứu hộ của người quả thật không tênh, chỉ là địch ta đều cứu không khỏi quá mức phiền toái.”

Khanh Trần nói: “Y giả không thể thấy chết mà không cứu được, bọn họ trước kia đều là tướng sĩ Thiên triều, cứu trở về đến vẫn là để chúng ta dùng binh.”

Thập Nhất cũng không có phản đối, nói: “Việc này người làm chủ.” Ngón tay hắc khê nhúc nhích, bội kiếm bắn ra mấy tấc, lộ ra một chút hàn quang: “Kiếm này mấy năm gần đây nhiệm không ít sát nghiệt, dù sao cũng phải có người cứu người phải không?”

“Các người giết một người, ta liền cứu một người, đều hòa.” Ánh mắt Khanh Trần phóng khắp cánh đồng tuyết, lại lâm vào trầm tư.

Hai người chậm rãi đi một lát, bước chân Thập Nhất có chút nhanh hơn, tiền phương vẫn có chiến sự chưa xong.

Lí Bộ từng là bộ hạ cũ của Dạ Diễm Chiêu, Dạ Thiên Lăng không phải không nghĩ qua, Khanh Trần muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn không mở miệng, trong mắt bất giác ẩn một tia gợn sóng sâu đậm.

Nếu nàng, hoặc là Dạ Thiên Lăng cùng Thập Nhất còn có cái gì không thể nói, đó là chuyện có liên quan đến Hoảng Văn hoàng đế. Có khi nàng cảm thấy Dạ Thiên Lăng đứng ở bên cạnh một đồng hỗn độn, hoành xem thành lĩnh, hẳn muốn dùng tâm tình như thế nào tiến thoái.

Sương mù sau thanh phong giấu lợi nhận, như ảnh ngược trong hồ, ẩn vực sâu vạn trượng, như hắc, cũng như vị trí trung tâm của hắc, không phải cắn nuốt người khác, đó là bị cắn nuốt.

“Tả tiên sinh đến Hợp châu chưa?” Nàng thấy soái trưởng, liền dừng cước bộ lại: “Hắn có thấy Lí Bộ.”

Thập Nhất trăm ngâm: “Gặp cũng khó, huống chi chỗ Thất ca đã có quân lệnh không tha phản quân, không thể nào khuyển.”

Khanh Trần lẳng lẳng gật đầu, cho dù Tả Nguyên Tôn cùng Lí Bộ có giao tình, cũng là gặp mặt dễ dàng, khuyển khó khăn.

Lúc này Thập Nhất quay đầu nhìn lại trưởng, thở dài, đột nhiên nói: “Việc này ta tất có giao phó, đợi hồi kinh tức khắc hướng phụ hoàng thỉnh chỉ tứ hôn.”

Thanh âm hần rất lớn, nói vậy là nói cho người trong trưởng nghe, Khanh Trần sững sốt nhướng mày trừng hần, thấp giọng nói: “Cần bàn bạc kỹ hơn.” Trước mắt với tình hình này nếu chỉ hôn, hậu viện Trại vương phủ sợ là muốn náo nhiệt.

Thập Nhất lại đưa tay ngăn, đây đã là trách nhiệm hần không thể trốn tránh, lời này cũng đã suy nghĩ rất lâu.

Tuy nói sự ra tình thế nào cũng phải làm, nhưng tình hình như vậy, hần nếu còn cự hôn, đối với Ân Thái Thiển, thậm chí toàn bộ Ân thị gia tộc đều là một loại vũ nhục rất lớn, chỗ hoàng đế cũng vô pháp công đạo.

Tiến thối đều là phiền toái, lúc trước Ân Giam Chính mượn đám hỏi thăm dò Lăng vương, Dạ Thiên Lăng không nóng không lạnh cũng hiểu được cự trở về, bỏ qua các đường. Triệt vương cùng Lăng vương thân cận, mọi người đều biết chuyện, mà mấy năm gần đây Triệt vương đem quân tham chính được trọng dụng, mỗi người đều nhìn thấy. Ân gia chặn ngang một nước cờ này, không phải không có đạo lý.

Người ta đã đưa ra thịnh ý, người sao có thể không ứng?

Thập Nhất thầm hận đêm đó một tên không bằng trúng hần, đỡ phải lúc này lúng ta lúng túng uất ức. Nhưng mà việc đã đến nước này, nam nhi trượng phu hần cũng dám làm.

Lại đột nhiên thấy đại trưởng phát động, Ân Thái Thiển chậm rãi đi ra. Trên mặt nàng vì huyết sắc chưa phục mang theo chút tái nhợt, chỉ có ánh mắt rất sáng, vẫn là thần sắc tiêu diễm, trong đó lại ẩn ẩn mang theo chút cảm xúc xa xưa.

Nàng đứng yên, bỗng nhiên chậm rãi chỉnh đốn trang phục bái hạ Thập Nhất thật sâu.

Thập Nhất nhíu mày khó hiểu: “Người làm cái gì vậy?”

Khanh Trần tiến lên nâng tay đỡ nàng: “Cẩn thận miệng vết thương.”

Ân Thái Thiển vẫn là thi lễ: “Thái Thiển còn trẻ không hiểu chuyện, mới vừa rồi nói lời động chạm Triệt Vương gia, còn thỉnh Vương gia thứ lỗi.” Một câu đem tôn ti ra phân cách, nàng ngẩng đầu, nhìn về phía Thập Nhất: “Vương gia thiên kim chi khu, tôn quý phi thường, Thái Thiển trời sinh tính tình không tốt, thô lậu ngu dốt, thật sự không xứng kết hôn, còn thỉnh Vương gia thu hồi lời nói, Thái Thiển cảm kích. Việc ngày ấy Chuyện ngoài ý muốn..... Vương gia không cần để ý.” Hàm răng nàng khê cắn, đôi môi không chút máu, ngược lại hiện lên một chút hồng.

Trong mắt Khanh Trần sáng ngời, Thập Nhất sửng sốt một lát, nói: “Người sao nói lời ấy?”

Trong mắt Ân Thái Thiển cũng là mê mang cũng có kiên quyết, nàng ngẩng đầu lên, nói:“..... Ta cũng không biết như vậy đúng hay không, nhưng Vương gia nếu vì trách nhiệm mà thú, Thái Thiển nếu vì danh tiết mà gả, bị dục liên cành không phải còn liên lụy cả đời? Vương gia cũng là người hiểu chuyện, Thái Thiển cả gan, thỉnh Vương gia cân nhắc. Nếu không..... Nếu không, ta không phải là không công rời khỏi kinh thành? Ta không cam lòng!”

Tuyệt tĩnh, thiên địa không tiếng động, ba người trước trưởng cũng không tiếng động.

Khóe môi Khanh Trần mang ra ý cười như có như không, không cam lòng? Nói một hồi nghe qua giống như đạo lý, cuối cùng đúng là ba chữ như vậy.

Thập Nhất đánh giá Ân Thái Thiện một lúc lâu, đột nhiên cao giọng cười to: “Chân tình thật, hôm nay ta nhận thức Ân Thái Thiện. Ta Dạ Thiên Triệt thiếu người một cái nhân tình!”

Ân Thái Thiện quay đầu nói: “Thanh toán xong, Vương gia đã cứu ta trước, huống chi ta đi chặn một tên cũng là không kịp suy nghĩ.”

“Hiện tại suy nghĩ chẳng những tâm sinh hối ý, sợ là còn muốn bắn ta một tên đấy?” Thập Nhất hỏi.

“Thái Thiện không dám.” Ân Thái Thiện nhượng mày.

“Ừ, không phải không nghĩ, là không dám.” Thập Nhất nói, phía trước có tiếng trống trận vang lên, hắc quay đầu thoáng nhìn: “Ta phải về trong quân, Khanh Trần, nơi này nhờ người.”

Khanh Trần mỉm cười gật đầu, Thập Nhất ánh mắt đảo qua chỗ Ân Thái Thiện, nhanh chóng rời đi.

Ân Thái Thiện mờ mịt nhìn trước mắt tuyết trắng lại tuyết trắng, trong lòng là vui hay buồn đã hờn nhiên không rõ, nước mắt không tiếng động tuôn rơi, lặng yên dung nhập trong tuyết.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Mây Khói Cuốn Mây Trọng Sơn

Hợp châu, tuyết trắng phủ đầy đại địa cũng dấu không được sát khí, phía trên tường thành cao cao đầy đuốc chiếu, ở một bên thành tranh tối tranh sáng, đại chiến dần khẩn trương dưới ánh lửa sâu cạn như ẩn như hiện.

Trước phủ Tướng quân tuyết đọng hỗn độn lầy lội một mảnh, có thuộc cấp mới giục ngựa rời đi, đêm đông thâm lãnh lúc này có vẻ yên tĩnh không tiếng động.

Đại quân Lăng vương nguy cấp, Lý Bộ đã có mấy ngày chưa từng chớp mắt, một ngọn đèn chưa tắt, một mình yên lặng trước án nhú mây trầm tư, hốt nhiên ngẩng đầu thở dài, hàm chứa ưu tư vô tận.

Thị vệ rong phủ đi vào đệ lên danh thiếp, Lý Bộ kinh ngạc, đêm khuya như thế, là người phương nào tới chơi?

Đem danh thiếp mở ra, vừa thấy, hăn đột nhiên từ trên án đứng lên: “Mau mời!” Lại đi nhanh ra ngoài đón tiếp.

Thị vệ dẫn một gã trung niên áo xám đi vào tướng quân phủ, Lý Bộ đã tới trung đình, xa xa liền ôm quyền nói: “Không nghĩ đúng là Tả tiên sinh! Lý Bộ chậm trễ nghênh đón từ xa!” Nam Lăng Tả Nguyên Tôn, trong quân là người nhiều mưu trí, mưu sĩ thiên hạ nổi tiếng, nếu có hăn tương trợ, đó là như hổ thêm cánh.

Tả Nguyên Tôn cũng cười hoàn lễ: “Lý tướng quân, tại hạ đến đường đột!”

Hai người vào nhà, người hầu dâng trà thơm, lui ra rời khỏi, Lý Bộ nói: “Nhiều năm không thấy, Tả tiên sinh phong thái vẫn như trước, làm người bội phục.”

Tả Nguyên Tôn lắc đầu cười nói: “Con người là vậy, lần sau gặp lại, người đã già đi. Lý tướng quân lại dũng mãnh không giảm, Hợp châu tinh binh mãnh tướng hơn hẳn năm đó, Tả mỗi một đường xem xét, thật cảm khái a!”

Lý Bộ thở dài một tiếng: “Tiên sinh nói đùa, tình thế Hợp châu lúc này tiên sinh cũng biết, không biết tiên sinh thấy thế nào?”

Tả Nguyên Tôn chạm chén nhấp trà, nói: “Lăng vương một thân tâm chí kiên lãnh, dụng binh như thần, Huyền Giáp quân công vô bất khắc, lần này định Xuyên Thục, trăm Ngưu Trình, cùng U châu thắng thế, binh lâm Kì Môn quan, thuận thiên thời, Hợp châu đã ở tình thế bắt buộc. Nhưng tướng quân tay nắm Kì Môn hiểm yếu, thâm câu tuyệt hác, thành kiên lương nhiều, chiếm hết địa lợi, hai bên so sánh, chỉ có một người có thể thắng.” Hắn giương mắt nhìn nhìn Lý Bộ: “Quân Hợp châu, năm đó từng có không ít người theo Lăng vương chinh chiến với Đột Quyết, tướng quân cũng rõ ràng.”

Mi tâm Lý Bộ nhíu chặt, lại nghe Tả Nguyên Tôn nói: “Trên đường tới đây, ta nghe nói từ khi bắc thượng U châu một đường qua thành quận, dân chúng đại quân gặp Lăng vương, đường hẻm đều nghênh đưa, không biết là thật sự có chuyện này?”

“Theo ý kiến tiên sinh, Hợp châu lần này bại nhiều thắng ít.” Về mặt Lý Bộ không chút thay đổi: “Nhưng có thể cùng Lăng vương chiến một trận, vô luận thành bại, cũng không uổng cuộc đời này làm tướng!”

Tả Nguyên Tôn thản nhiên cười: “Lời tuy thế, nhưng tại hạ có một chỗ không rõ, tướng quân lại vì sao phải cùng Lăng vương đối chiến? Năm

Thánh Võ hai mươi, tướng quân từng phối hợp cùng Lăng vương đánh Đột Quyết, lấy được toàn thắng. Năm Thánh võ hai mươi tư, Lăng vương dâng biểu giới thiệu, từ Lộc châu xa xôi lạnh khùng khiếp điều tướng quân trấn thủ Kỳ Môn quan, ủy thác trọng trách. Tướng quân theo phản nghịch Ngu Trình, chẳng lẽ là vì cùng Lăng vương chiến một trận?”

Tinh quang trong mắt Lý Bộ vừa hiện, quét qua Tả Nguyên Tôn, Tả Nguyên Tôn không chút hoang mang, bình tĩnh đối diện.

“Tả tiên sinh là vì làm thuyết khách cho Lăng vương mà đến đây?” Thanh âm Lý Bộ đầy hàn ý, cũng thấy kinh hãi, Tả Nguyên Tôn khi nào lại đầu nhập dưới trướng Lăng vương.

Về mặt Tả Nguyên Tôn bình tĩnh, thích ý nhấm nháp hương trà, nói: “Tại hạ đúng là chịu ủy thác của Tứ gia, đến cùng tướng quân bàn bạc.”

Lý Bộ đứng dậy đi thông thả trước đình, nhìn về trời đêm trăng lạnh, đột nhiên trở lại, lời nói phẫn uất: “Tả tiên sinh chẳng lẽ đã quên hận cũ của Cảnh vương điện hạ? Đương kim thiên tử đăng cơ, tấn phong thái tử Đức vương, cùng với Duệ vương, Cảnh vương trước sau không minh bạch qua đời, Lý Bộ ta thâm chịu đại ân thái tử, sao nuốt xuống khẩu khí này!” (Chú ý: Thái tử ở đây là Dạ Diễm Chiêu, con trai Hoảng Văn đế)

Tả Nguyên Tôn nâng tay, chậm rãi vái chào Lý Bộ: “Lý tướng quân nói rất đúng, Tả Nguyên Tôn ta là thế, tuyệt không cho phản loạn Ngu Trình thực hiện được. Kha Nam Tự năm đó hãm hại Cảnh vương điện hạ nay nguyện trung thành Ngu Trình, không lấy thủ cấp hừn, Tả Nguyên Tôn không có mặt mũi mà gặp cũ chủ. Không thể bình phản loạn trận này, cũng xin lỗi ơn Tứ gia tri ngộ thưởng thức.” Ngữ khí hân lạnh lòng, khí định thần nhàn lại lộ ra sắc bén vô hình.

“Như thế hai người chúng ta là đạo bất đồng bất tương mưu,” Về mặt Lý Bộ phức tạp, lúc này chỉ cần ra lệnh một tiếng trước đem Tả Nguyên Tôn

nắm giữ, liền chặt đứt một cánh tay của Lăng vương.

Tả Nguyên Tôn đối với sát khí hăn lộ ra làm như không thấy, đứng dậy nói: “Nói vậy cũng không hăn, có người muốn gặp tướng quân, không biết tướng quân có nguyện ý hay không?”

Lý Bộ nghi hoặc nhìn hăn thanh thần mỉm cười, trong lòng bỗng nhiên có chút động, Tả Nguyên Tôn làm cái thủ thế thình, không nhanh không chậm, đi trước.

Vân sơn Bắc Lộc, sơn thế cao cao, cự thạch bằng phẳng, thanh tùng áp tuyết.

Nguyệt xuất Đông Sơn, ánh bạc chiếu lên thâm tuyết u ám, một người khoanh tay đứng ở trên núi, gió núi mạnh mẽ, thổi trúng khâm bào hăn phiêu diêu, cũng không có thể lay động thân ảnh tuấn bạt như núi, trong đêm đen có loại khí thế uyên lâm nhạc trì. Mà hăn lại ngẩng đầu, phóng nhãn sơn gian nguyệt hoa tuyết sắc, vẻ mặt nhàn lãng.

Lý Bộ bước lên cự thạch, khi nhìn người nọ, thân mình đột nhiên chấn động, người nọ nghe được tiếng bước chân quay đầu lại, Tả Nguyên Tôn ôm quyền thi lễ, lui tránh đi.

Một đạo ánh mắt như thực chất quét về phía đáy mắt Lý Bộ, người nọ thần nhiên nói: “Sao, không nhận ra bốn vương?”

Lý Bộ cùng hứn đối diện, ánh mắt cúi xuống, ổn nhiếp tâm thần, tay cũng không tự chủ xoa chuôi kiếm, chần chờ lại rốt cục cúi người bái hạ: “Lý Bộ..... Gặp qua Tứ gia.”

Nhất cử nhất động chiếu vào trong mắt Dạ Thiên Lăng, miệng hăn giác câu lên ý cười: “Bốn vương lần trước qua Hợp châu là năm hai mươi tư từ Mạc Bắc hồi kinh, nay xem ra Hợp châu thành biến hóa không nhỏ, người

làm đốc sử không tênh.” Ngôn khí lạnh nhạt, nhưng lại phảng phất giống như quá cảnh tuần tra, thuận miệng nói thường.

Lý Bộ lúc này đã khôi phục bình tĩnh, tinh quang trong mắt chợt lóe: “Tứ gia thật can đảm, chẳng lẽ không sợ mặt tướng điều binh đuổi giết sao?”

Khuôn mặt Dạ Thiên Lăng yên lặng như bình hồ, bên trong thâm mâu trầm lãnh vô ba: “Người mới vừa rồi không phải đang có ý này, vì sao lại thay đổi chủ ý?”

Đờ đẫn một lát, một cỗ sát khí tăng cường trên người Lý Bộ chậm rãi tán đi, lời lỏng hoàn toàn, thở dài: “Tứ gia nhiều năm qua âm thầm đề bạt che chở đối với mặt tướng, mặt tướng sao lại không biết, lần này cùng quân tiên phong Tứ gia đối kháng đã là bất đắc dĩ, há có thể lại làm việc bất nghĩa?”

Dạ Thiên Lăng tán thưởng lắc đầu: “Lấy khí thế của người hiện tại, trong lòng không có chiến ý, tướng sĩ trong thành ý chí rời rạc, ngày mai sao có thể cùng đại quân ta chiến một trận?”

Lý Bộ khiếp sợ, Dạ Thiên Lăng nói lời ấy chẳng phải là đem kế hoạch hành quân nói ra? Trong lòng hấn tín nghi tạp trần, nghi hoặc nhìn Dạ Thiên Lăng.

Dạ Thiên Lăng làm như có thể nhìn thấu tâm niệm hấn, thăm nhuần hết thấy, lại bất động thanh sắc lãnh đạm: “Bốn vương ngày mai sẽ từ lỗ châu mai Kỳ Sơn công thành, người cẩn thận đi, đừng làm cho bốn vương thất vọng.”

Không công mà công, muốn đánh mà không công, giống như có thành không, giống như không thành có.

Đạo dùng binh, hướng tới là hư có thật, thật có hư, nhưng Dạ Thiên Lăng lúc này đều nói lời thật, làm cho Lý Bộ biết rõ binh pháp không biết theo ai, nhất thời lâm vào mê đàm.

Binh giả, quý đạo dã.

Mi gian Lý Bộ thâm chặt, nói: “Tứ gia mạo hiểm vào thành, chẳng lẽ là đến báo cho ta biết chuyện này?”

Dạ Thiên Lăng khoanh tay đi vài bước, đi tới trước người hăn: “Bốn vương không phải kẻ nhàn tình, tối nay tới đây, là có vài sự tình muốn hỏi người, đại chiến ngày mai, sợ người không cơ hội trả lời.”

Ngạo khí trong lòng Lý Bộ bị hăn kích khởi, hừ lạnh ngẩng đầu: “Thắng bại khó liệu, lời này của Tứ gia không khỏi có chút sớm.”

“Tốt.” Mày kiếm Dạ Thiên Lăng nâng lên: “Lời này không thua năm đó cùng bốn vương chém Đột Quyết.”

Lý Bộ kinh ngạc lại thấy lời hăn lạnh lùng, nói: “Bốn vương hỏi người, năm Thánh Võ thứ mười, Diễn Chiêu hoàng huynh có phải tự sát bỏ mình hay không? Người lúc trước thân là người trong Đông Cung, có rõ ràng ngọn nguồn?”

“Tứ gia có gì hỏi việc này?” Thanh âm Lý Bộ có chút run run, trong đó ẩn chứa phần hận rất lớn.

“Còn có, Diễn Huyền hoàng huynh bạo bệnh bỏ mình, bốn vương không tin người không có phái người tra qua, năm đó cung nữ nội thị trong điện thị yển, ngự y từng vì Diễn Huyền hoàng huynh bắt mạch nay hoàn toàn biến mất, việc này người biết bao nhiêu?”

“Tứ gia!” Lý Bộ thất thanh kêu lên.

“Nói chi tiết.” Khí khí Dạ Thiên Lăng lạnh lùng.

Lý Bộ ngẩng đầu đón nhận là một đôi con ngươi thâm vô tình tự, nhưng trong đó lại đè xuống uy nghiêm từ trên cao nhìn xuống, ở sâu trong đó

giống như một đạo lợi nhận không tiếng động phóng ra.

“Lúc trước thái tử thật là tự sát bỏ mình.” Lý Bộ căn rằng, bài trừ áp lực trong lời nói.

“Nguyên nhân.”

“Tứ gia chẳng lẽ không biết? Thái tử vì chúng ta chịu khổ bất bình, lại bị đương kim hoàng đế trách cứ, nhất thời luẩn quẩn trong lòng, việc này trong cung ngoài cung mọi người đều biết, hoàng đế hối hận còn không kịp, đau đớn tưởng niệm không thôi.” Lý Bộ cười lạnh.

“Đến tột cùng trách cứ cái gì?” Dạ Thiên Lăng thanh bằng như trước hỏi.

“Trẫm không bằng đem ngôi vị hoàng đế này tặng cho người làm.” Lý Bộ gần từng chữ một.

Hàn quang trong mắt Dạ Thiên Lăng lóe lên: “Diễn Huyền hoàng huynh thế nào?”

Lý Bộ yên lặng nhớ lại, nói: “Bệnh kia đến cực kỳ quái, kéo dài mấy ngày liền không trị nổi, ta mặc dù không tra ra cụ thể, nhưng có thể là..... độc. Vài người hầu, ngự y không phải mất tích, mà là dùng các biện pháp lặng yên xử tử.”

Ngón tay Dạ Thiên Lăng ở sau lưng tái nhợt nắm chặt thành quyền, hằn ngửa đầu tĩnh xem núi cao lãnh nguyệt, từ kẽ răng bật ra ra một chữ: “Hảo.”

Lời ra như một đạo lợi nhận bằng bằng, quay người lại, hần nói với Lý Bộ: “Ngày mai bốn vương tuyệt không hạ thủ lưu tình, người phải toàn lực ứng chiến, nếu chết trận Kì Môn quan, nợ máu của Diễn Chiêu hoàng huynh cũng sẽ trầm mặc mà thất bại, bốn vương có công đạo.”

Tâm thần Lý Bộ rung mạnh, tiến lên từng bước: “Tứ gia đến tột cùng là vì sao, còn thỉnh cho Lý Bộ hiểu rõ.”

Ánh mắt Dạ Thiên Lăng giống như cùng thâm sơn dung nhập thành một mảnh, trầm như vực sâu, hắc hơi hơi vung tay, ở bên cạnh Lý Bộ dùng một loại thanh âm hồ hững lạnh như băng nói: “Chỉ vì trên người bốn vương chảy huyết mạch Hoàng Văn hoàng đế.”

Lý Bộ như bị sét đánh, ngốc giữa trời tuyết, như có thiên quân vạn mã từ đáy lòng chạy như điên qua, mạch máu như muốn vỡ tung, hắc nói giọng khàn khàn: “Tứ gia lời này..... Thật sao?”

Ánh mắt Dạ Thiên Lăng vi duệ, tảo nhập đáy mắt hắc, hắc bỗng dừng bình tĩnh, Lăng vương lời ra như núi, sao cho người hoài nghi?

Đã thấy tay áo bào Dạ Thiên Lăng phất một cái, không hề lưu lại, bước xuống hạ sơn.

Hắc nhìn bóng dáng Dạ Thiên Lăng kiên lãnh, đột nhiên đi lên phía trước đạp từng bước, quỳ trên tuyết kêu lên: “Tứ gia!”

Dưới chân Dạ Thiên Lăng hơi hoãn, dừng lại cước bộ, môi gian sắc bén chậm rãi dật ra một tia giống như ý cười.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Nửa Phần Núi Sông Nhan Sắc Lạnh

Rời khỏi Hợp châu, Dạ Thiên Lăng trở lại đại doanh, vừa vào trướng, kinh ngạc dừng lại. Trong trướng không ít người, Thập Nhất, Đường Sơ, Vệ Trường Chinh, Minh Chấn tất cả đều ở đây, nhìn thấy hắn trở về tựa hồ đồng thời nhẹ nhàng thở ra. Trước án, một người đưa lưng về phía mọi người, mặt hướng quân xa đồ, nghe được tiếng bước chân của hắn quay đầu lại, mi nhỏ bay lên, phượng mâu nhún lại, trong đó một tia mũi nhọn cùng ánh mắt hắn chạm nhau ngưng chú giữa không trung.

Dạ Thiên Lăng đem nhập Hợp châu là gạt Khanh Trần mà đi, lúc này ở trong quân trướng nhìn thấy nàng thì lắp bắp kinh hãi, nâng mắt quét tới Thập Nhất bên kia: “Xảy ra chuyện gì?”

Thập Nhất ho nhẹ một tiếng, nói: “Tứ ca bình an trở về thì tốt, chúng ta trước hết hồi doanh trướng đi.” Dứt lời khoát tay, mọi người cáo lui, hắn đi đến bên người Dạ Thiên Lăng, quay đầu nhìn nhìn, quăng cho Dạ Thiên Lăng một ánh mắt.

Đuôi lông mày Dạ Thiên Lăng khẽ nhúc nhích, đã thấy Khanh Trần đậm mắt nhìn hắn, đột nhiên cũng thẳng bước đi ra ngoài trướng.

“Thanh Nhi!” Dạ Thiên Lăng đứng lúc đem nàng kéo lại: “Sao vậy?”

Khanh Trần hơi hơi tránh nhưng không giãy ra, nghe hắn vừa hỏi, quay đầu cả giận: “Tứ ca, chàng thế nhưng một hộ vệ cũng không mang, độc thân đem nhập thành Hợp châu! Sắp tới hai quân đại chiến, Hợp châu mấy vạn phản quân mỗi người một tay cũng đủ lấy tính mạng chàng, chàng sao có thể dễ dàng mạo hiểm như vậy?”

Dạ Thiên Lăng đoán được Khanh Trần nhất định bất mãn với việc này, nhưng thấy nàng nếu đã dục, đành phải hỏi: “Ta phân phó nghiêm khắc thủ mật việc này, ai lớn胆 như vậy nói cho nàng?”

Bạch cừu nhu lượng sáng bóng lúc này chiếu vào trên mặt Khanh Trần một tầng quang hoa bức người: “Sao, tra ra là ai làm, muốn dùng quân pháp xử trí sao?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Không cần tra, định là Thập Nhất.”

Khanh Trần nhướn mi: “Bọn họ cũng không biết chàng lúc này vì sao nhất định phải một mình vào Hợp châu, trừ bỏ tuân mệnh không còn phương pháp khác, một long trách nhiệm, sao dám giấu giếm ta?”

Dạ Thiên Lăng mặc kệ nàng đẩy mặt giận tái đi, trong lòng nổi lên nhu tình, cứng rắn đem nàng kéo gần người, ôm vào lòng, nói: “Vậy nàng cũng biết ta vì sao phải đi?”

“Chàng đi tìm Lý Bộ không riêng gì vì Hợp châu hiện tại, còn có chút chuyện xưa đi.” Khanh Trần nâng mắt hỏi.

Dạ Thiên Lăng nói: “Nếu đã rõ, nàng đêm khuya đem các tướng quân ta điều đến trước làm cái gì?”

Đại mi Khanh Trần nâng lên, lãnh nhan thản nhiên: “Trước hừng đông, nếu chàng không trở lại, huy quân san bằng thành Hợp châu.”

Dạ Thiên Lăng không khỏi bật cười, nắm chặt vòng eo nàng, nhẹ nhàng nói: “Mỹ nhân mềm mại như vậy, sao lại so với nam nhi còn cường hãn hơn. May mắn ta trở về kịp thời, nếu không Hợp châu hôm nay nguy rồi!”

Khanh Trần nâng mắt nhìn ánh mắt Dạ Thiên Lăng đầy ý cười, nguyên bản tức hấn gạt nàng độc thân phạm hiểm, lúc này thấy trên người lông tóc không tổn hao gì, tức giận qua, nhưng nhớ lại suốt nửa đêm lo lắng sợ hãi

lại đột nhiên nảy lên trong lòng, đáy mắt toan chát, quay đầu nói: “Chàng cho là bọn Thập Nhất không nghĩ như vậy?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Lý Bộ người này ta biết rõ, dù cho hãn cơ hội, hãn cũng không dám động tay với ta. Huống chi hai ngày này, dưới đại quân mãnh công, quân tâm tướng sĩ Hợp châu sớm dao động, ngay cả Lý Bộ đều không yên, trong thành nhìn như là hiểm, kỳ thật cũng không đáng sợ, trong lòng ta đều biết.”

Khanh Trần nhẹ giọng thở dài: “Chàng mạo hiểm luôn luôn có lý do của chàng, nhưng thiếp là thê tử của chàng, chàng là kinh là hiểm, sống hay chết thiếp đều có quyền được biết, mặc dù lo lắng hãi hùng lại thế nào, chẳng lẽ thiếp còn chịu không nổi? Chàng đã sớm không phải một người, mạng của chàng đã có thiếp, bắt chàng đem nạng mạo hiểm cùng lấy mạng của thiếp mạo hiểm có gì khác nhau? Chàng không nên gạt thiếp.”

Khóe môi Dạ Thiên Lăng mang cười, kéo cánh tay của nàng nhẹ nhàng nắm chặt, lại đem đề tài dời đi: “Cảnh châu cùng Định châu nàng thích chỗ nào?”

Khanh Trần nghiêng đầu nhìn hãn, có chút khó hiểu, thuận miệng đáp: “Định châu đi.”

Dạ Thiên Lăng không chút để ý nói: “Được, vậy chúng ta đêm nay trước hết tập kích Định châu, ngày mai đem Định châu tặng cho nàng làm bồi thường, thế nào?”

Khanh Trần kinh ngạc: “Định châu Cảnh châu đều ở trong vòng hiểm yếu Kỳ Môn quan, Hợp châu chưa hạ,” Nàng hoảng hốt một chút: “Chẳng lẽ Lý Bộ thật sự.....”

Dạ Thiên Lăng thông dong nói: “Ta chưa bao giờ không công mạo hiểm, Lý Bộ hàng, hợp châu lưu ba vạn quân coi giữ, còn thừa năm vạn theo quân bình định, chúng ta tập kích Định châu, Cảnh châu giao cho hãn.”

“Khẳng định Lý Bộ hồi tâm chuyển ý? Kì Môn quan một khi mở, hạ Định châu, chúng ta ngay hôm đó liền có thể cùng trung quân hội hợp.”

“Không sai.” Dạ Thiên Lăng xoay người giương giọng nói: “Người tới, truyền lệnh chủ doanh thăng trưởng, tam quân tập hợp đợi lệnh!”

Binh lính ngoài trưởng lĩnh mệnh, Khanh Trần lại nhẹ giọng cười: “Tứ ca, tam quân doanh trưởng sớm đã âm thầm truyền xuống quân lệnh, tướng sĩ tối nay chuẩn bị kiểm giáp, lúc này tức khắc có thể xuất chiến.”

Dạ Thiên Lăng cười nói: “Như thế tiết kiệm cho ta không ít thời gian.”

Khanh Trần trầm tư trong chốc lát, lại hỏi: “Lý Bộ tuy nói rất cục bộ gian tà theo chính nghĩa, nhưng dù sao từng là phản nghịch, trong quân nghiêm lệnh không xá phản tướng, chàng tính làm sao bây giờ?”

Dạ Thiên Lăng đổi một thân chiến giáp, nói: “Cho nên ta mới đòi hãn trợ chúng ta lấy Cảnh châu, Định châu, rồi sau đó theo quân tự mình thảo phạt Ngụ Trình, lấy công chuộc tội.”

Khanh Trần gật gật đầu, tiến lên thay hãn chinh trang khâm bào, nhưng cảm thấy việc này chung quy là phiền toái.

Giờ dần vừa qua, sắc trời vẫn là một mảnh thâm tịch tối đen. Định châu thành đã gần kề một đường biên quan thiên Bắc, Kì sơn bắc mạch cùng Nhạn Vọng sơn lúc này giao thành một chi hoành lĩnh, địa thế hiểm yếu, là quan ải trọng yếu ở Bắc cương chống lại Đột Quyết. Trong đêm đen, ngoài thành quan ải nguyên mẫn, trời đông giá rét, khắp nơi trong thành đều im lặng như thường. Bắc cương mặc dù ở bên trong chiến hỏa, nhưng mỗi người đều biết chỉ cần Kì Môn quan không phá, Định châu liền vô tư, cho nên cũng không nhiều binh tướng khẩn trương.

Cửa nam, bên ngoài thổi tới gió lạnh đến xương, binh lính thủ thành đang ở thời gian mệt mỏi nhất, tâm tư buông lỏng, thỉnh thoảng nhắm mắt

chà xát tay, thấp giọng oán giận.

Rốt cục chờ đến đổi ca, binh tuần tra thay ca đi lên đầu tường, “Huynh đệ vất vả!”

“Trời lạnh quá!” Một binh lính nhả khí nói.

Tùy tiện nói cười vài câu, binh lính ở Bắc Phong cũng sợ run cả người, ẩn theo lệ thường thò đầu qua tường tuần phòng một vòng, chung quanh không việc gì, thiết giáp phát ra ma sát rất nhỏ cùng tiếng giày thác thác, đi xuống dưới càng lúc càng xa. Binh lính đi cuối cùng, khéo mắt mạnh mẽ lóe lên, trong bóng đêm một mũi nhọn lạnh lùng bắn tới, chưa tới kịp ra tiếng, cổ “Xích” vang nhỏ suy sụp ngã xuống đất, tức thời mất mạng. Vài binh lính phía trước phát hiện khác thường, quay lại hoảng sợ thấy đầu tường vừa qua xuất hiện địch nhân, nường theo đêm khuya che giấu, quý mị, nhanh chóng đánh tới.

Binh lính vừa đổi ca chưa đi xa, liền nghe được đồng bạn phía sau kêu thảm thiết hỗn loạn vội cảnh báo “Có địch nhân!”, nguyên bản đêm tối tĩnh nhiên không tiếng động bị sát khí thành linh xảy ra xé rách, cây đuốc đầu tường giống như chịu không được gió đều tắt, bốn phía lâm vào trong hỗn loạn.

Dạ Thiên Lăng cùng Khanh Trần trú ngựa ở cách đó không xa, mới đầu Định châu thành chỉ ở phía trước có thể thấy được, tựa hồ cũng không có gì không ổn. Bất quá qua thời gian nửa chén trà nhỏ, một chỗ trong thành đột nhiên sáng lên ánh lửa kinh người, ngay sau đó hỏa thể thay nhau nổi lên, thiêu hồng trời không. Định châu thành giống như nghênh đón bình minh quý dị, trong lúc đó ngay lập tức lại bị liệt hỏa khói đặc bao phủ.

Theo ánh lửa xuất hiện, trong bóng tối khôn cùng ngoài thành, tiếng kêu như thủy triều dâng lên, Huyền Giáp chiến sĩ lặng yên tới, không hề như tiên phong doanh dựa vào phi tác lên vào, trước mặt tam doanh bắc thang,

mạnh mẽ qua thành. Quân coi giữ Định châu chưa thăm dò được là người phương nào công thành, cố gắng chống cự, trận cước đại loạn, đầu tường đao ánh lạnh lèo, người người vật lộn, chém giết thảm thiết, từ xa nhìn lại không ngừng có người ngã xuống dưới, không phải sớm chết cũng bị loạn thạch gót sắt dưới thành giẫm lên mà bỏ mình.

Quân thủ thành vội vàng triển khai phòng ngự, tên như mưa bắn xuống, đem hết toàn lực ngăn cản thế công Huyền Giáp quân.

Tuần sử Định châu Lưu Quang Dư trong lúc ngủ mơ nghe thấy báo, hoảng sợ kinh hãi, căn bản không thể tin là Huyền Giáp quân đã giết tới. Kì Môn quan phòng thủ kiên cố, ban ngày còn có quân báo Tây lộ đại quân vẫn bị ngăn trở ngoài quan ngoại, sao nửa đêm có thể công Định châu! Mà lúc này quân doanh Định châu đã có một nửa lâm vào biển lửa, hỏa lôi của thần cơ doanh bắn tới liên tiếp, chung quanh hỗn loạn, làm người ta cảm thấy Định châu thế đã thành.

Lưu Quang Dư kinh hãi không kịp mặc giáp trụ, lập tức điểm tướng tập binh, tiếp viện cửa nam. Doanh binh chưa đuổi ra hành dinh, liền nghe phía Đông ầm ầm một tiếng nổ, chấn tường thành hoảng loạn, tiếng vang sau đó chưa từng gián đoạn, liên tục rung động. Quân coi giữ Đông môn phi nhanh đến, rút xuống ngựa: “Đại nhân! Đại quân Triệt vương cường công Đông môn, cửa thành đã không thể ngăn cản!”

Lời còn chưa dứt, cửa Nam báo lại, “Đại nhân! Cửa nam thất thủ! Huyền Giáp quân công vào!”

Lưu Quang Dư tâm thần rung mạnh, lớn tiếng quát tháo: “Triệt vào nội thành! Điều cung thủ tử thủ! Mau! Binh lính các doanh không thể bối rối, theo ta cự địch!”

Trong thành Định châu từng đạo huyết quang hỏa ảnh đan vào thành sát phạt che thiên tế nhật, máu tươi ba thước rơi trên tuyết tăng thêm màu đỏ

tươi nhìn thấy ghê người, nháy mắt liền ở trong gió lạnh thành băng, lại bị gót sắt vô tình giẫm qua dập nát. Cường giả lạnh lùng cùng kẻ yếu tiêu vong, lãnh thiết, nhiệt huyết, gió mạnh, liệt hỏa, ở trong thiên địa vô cùng nhuần nhuyễn khai hoa dày đặc một nét bút, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Bình minh dần tới, quân coi giữ Định châu căn bản không thể ngăn cản bao lâu nữa, tứ môn luân hãm, nội thành lập tức sẽ thất thủ, toàn quân chiến bại.

Huyền Giáp quân một khi vào thành, nhanh chóng dập tắt hỏa hoạn các nơi, nắm trong tay yếu đạo, trấn an bình dân, hợp nhất bại quân, ngay ngắn có trật tự, bất quá qua một ngày, định châu đổi chủ, trọng nhập thống trị Thiên triều.

Mặt trời lên cao cũng không nhân vì nguyên nhân nào mà thay đổi, chân trời từ từ rộng lớn, lộ ra nhan sắc như bong bóng cá, một tia sáng nhạt mờ hồ có thể thấy được, thông thả đồ nhẩm, đêm tối dần tránh đi.

Dạ Thiên Lăng cũng Khanh Trần cười ngựa vào thành, sắc mặt lãnh đạm, Đường Sơ chỉ huy binh lính dọn dẹp chiến trường, tiến lên xin chỉ thị: “Tứ gia, tuần sử Định châu Lưu Quang Dư bị thương bị bắt, xử trí hãn thế nào?”

Dạ Thiên Lăng xuống ngựa nhìn kỹ tình hình trong thành, nói: “Mang hãn đến gặp ta.”

Hắn cùng với Khanh Trần bước lên đầu thành, càng lên chỗ cao, càng kéo dài vết máu đọng trên tuyết, kiếm gây tên lạnh, dư hỏa khói thuốc súng đều lưu ở sau người, đưa mắt chứng kiến tầng tầng trống trải. Dưới chân là đại địa vô tận, trải dài ngàn dặm, sông dài một đường, xa xa mênh mang, trên thành cao, khắp nơi đều có thể thấy được, phong mạch Kì sơn cùng Nhạn Vọng sơn hùng vĩ uốn lượn bao la phập phồng, qua đó là dân tộc Mạc

Bắc tung hoành ngang dọc thảo nguyên đại mạc, thiên khung cao quảng, xa mà không thấy giới hạn.

Phía chân trời xa xôi, thái dương chói mắt phá mây mà ra, kim quang vạn trượng chiếu tứ phương, đem toàn bộ đại địa bao phủ trong quang minh thần hi. Biển mây cuồn cuộn, gió lạnh mãnh liệt, Dạ Thiên Lăng ngạo nghễ đứng ở đầu tường đón nắng, dưới chân của hắn là Định châu thành vừa hạ, trước người có thể thấy được đại mạc vạn dặm mờ mịt bát ngát, phía sau nâng tay là thành trì hiểm quan chẳng chịt, giang sơn liên miên như họa.

Lưu Quang Dư bị thị vệ Huyền Giáp quân áp giải lên đầu tường, nhìn bóng dáng Dạ Thiên Lăng kiên lãnh trước mắt đắm chìm trong nắng sớm, thể xác và tinh thần chấn động, Huyền Giáp quân, người người nghe thấy đã sợ mất mật, lực lượng đó là đến từ người này, dễ dàng đánh chiếm Định châu, mấy vạn quân coi giữ thành nháy mắt bình bại vì người này.

Dạ Thiên Lăng nghe được tiếng bước chân quay đầu, bên trong ánh mắt u nhiên thâm thúy, “Mở trói cho hắn.” Hắn phân phó một câu.

Thị vệ tuân mệnh làm theo, Lưu Quang Dư hoạt động cánh tay đau đớn một chút, đứng thẳng bất động, không biết Dạ Thiên Lăng đưa hắn đến nơi này có dụng ý gì. Phía trên y bào hắn mặc dù loang lổ vết máu, nhưng vẻ mặt rất bình tĩnh.

Dạ Thiên Lăng chậm rãi tới trước người hắn, “Định châu tuần sử Lưu Quang Dư, ta trước kia hình như vẫn chưa gặp qua người.”

Lưu Quang Dư tự giấu cười khổ nói: “Kính phong thần Vương gia đã lâu, nhưng vẫn vô duyên gặp được, hôm nay nhìn thấy, chưa từng nghĩ là tình huống như vậy.”

Dạ Thiên Lăng nhìn hắn một cái: “Người có tính toán gì không?”

Lưu Quang Dư nói: “Thỉnh Vương gia cho ta cái chết thống khoái, ta vô cùng cảm kích.”

“Ý của ngươi là muốn chết?” Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói.

Lưu Quang Dư nói: “Đại quân bình định không tha phản tướng, mọi người đều biết, ta sớm có chuẩn bị, chỉ cầu Vương gia tử tế với các tướng sĩ khác.”

“Ừ.” Dạ Thiên Lăng hỉ giận không hiện, làm Lưu Quang Dư sờ không rõ hắn đến tột cùng muốn thế nào, hắn lập tức nghe được một thanh âm thanh nhu nói: “Lưu đại nhân, người hắn là xem như quan viên ‘Bắc tuyển’ đi.”

Lưu Quang Dư quay đầu, thấy Khanh Trần cười yếu ớt hỏi hắn. Hắn mới vừa rồi thấy bên người Dạ Thiên Lăng đứng một người, đầu tường gió mạnh bay lên cùng Dạ Thiên Lăng sóng vai lồi lạc mà đứng, vẻ mặt sáng ngời, khí độ phiêu diêu, xoay người khi u tĩnh, thông dong, có một cỗ thanh dật khí chất làm người giật mình thất thần. Nếu nói Dạ Thiên Lăng là nghiêm nghị mà lạnh lùng, như vậy người bên cạnh hắn này cả người tản mát ra một loại khí chất cực nhu, giống như nắng chiếu xuống nước êm đềm.

Cái gọi là quan viên “Bắc tuyển”, là vì đặc quyền Bắc Yến hầu tự tiến cử quan lại, gặp được quan viên khuyết chức, điều động, lên chức chờ việc, thường thường từ Bắc Yến hầu phủ chọn lựa người thích hợp nghĩ danh quyết định. Lâu ngày tới nay, quan viên các cấp, tướng lãnh ở Bắc cương cơ hồ đều từ một tay Ngu Trình sai khiến, ngay cả bộ Binh, Lại bộ cũng khó nhúng tay. Thậm chí ảnh hưởng Ngu Trình xâm nhập kinh thành, xếp vào triều thần, có vây cánh, những quan viên này thường thường được xưng là “Bắc tuyển”.

Lưu Quang Dư quả thật là người được Ngu Trình lựa chọn và điều động, mặc dù không biết Khanh Trần là ai, nhưng đối với câu hỏi của nàng vẫn là

gật đầu thừa nhận.

Khanh Trần cười nhẹ, nói: “Nếu ta nhớ không lầm, trước đây người là quan văn, năm Thánh Võ thứ chín tham gia thi đình, phía trên kim bảng là khâm điểm nhị giáp Truyền Lư, ngự ban thường tiến sĩ, năm đó liền đề lên giám sát Ngự Sử. Không đến nửa năm, người vốn vì một đạo số buộc tội do Thượng Thư Phó Xạ mà bị biếm chức làm Trường Nhạc quận sử, bốn năm sau mãn nhậm, mặc dù chiến tích lớn lao, nhưng chưa được lên chức, thăng đến năm Thánh Võ mười bảy mới được điều đến Phụng châu. Bất quá người ở Phụng châu lại có công mà thanh danh đại chấn, sau đó được Ngu Trình lựa chọn và điều động đến Định châu, năm Thánh Võ hai mươi ba làm Định châu tuần sử đến nay. Nói như vậy người lại không thể hoàn toàn xem như quan viên Bắc tuyến, người ở bên trong Bắc tuyến là đệ tử, hơn nữa vừa là quan văn, vừa là quan võ, ở biên tướng tựa hồ cũng là đệ nhất nhân.”

Lưu Quang Dư kinh ngạc nhìn Khanh Trần rõ ràng lý lịch của hắn, lời nói mảy may không sai, nhưng cũng không làm cho hắn cảm thấy sung sướng, chỉ nói: “Thì tính sao?”

Khanh Trần ánh mắt lạc tới mắt hắn: “Ta nhớ rõ của người nói mấy câu, ‘Hưng binh dễ, bình loạn nan, tĩnh nan dễ, an dân nan, an dân chi đạo ở chính là ở đây, ở chỗ đối xử bình đẳng, như thế tất phi (thổ phi) tuyệt, tất phiên triệt’, người bây giờ còn cho là như vậy sao?”

Lưu Quang Dư càng giật mình, hỏi: “Người sao biết lời này?”

Khanh Trần nói: “Ta ở tấu chương người báo cáo công tác xem qua, đại khái là khi người rời chức ở Phụng châu thì viết.”

Nữ tử có thể tùy ý xem tấu chương quan viên, Thiên triều chỉ có tu nghị chức, Lưu Quang Dư giật mình nói: “Nguyên lai người là Thanh Bình quận chúa.”

Khanh Trần mỉm cười nói: “Lăng vương phi.”

“A!” Lưu Quang Dư nhìn Dạ Thiên Lăng một cái, ánh mắt Dạ Thiên Lăng từ trong thành Định châu thu hồi: “Người mang binh cũng không tệ lắm, nhưng muốn dùng thứ này chống lại quân xâm phạm biên giới, còn kém xa lắm.”

Lưu Quang Dư nói: “Chặn phiên ở biên giới cũng không nhất định phải dựa vào vũ lực, Định châu mặc dù không phải binh lực mạnh nhất biên phòng, nhưng rất ít chịu Mạc Bắc Đột Quyết quấy nhiễu, cư dân hai nơi lui tới trao đổi tập tục, từ lâu dài tới nay an tường vô sự.”

Khóe môi Dạ Thiên Lăng có chút phong lãnh: “Dân chúng quyết định không được trận chiến song phương, mặc dù bọn họ có thể cùng nhau ở chung, Khả Hãn Đột Quyết cũng không có khả năng buông tha cho dã tâm xâm nhập Trung Nguyên. Người kỳ vọng lấy nhân nghĩa định biên cương, nhưng cái gọi là nhân nghĩa điều kiện tiên quyết là dựa vào vũ lực mới có thể có thể thực thi. Nếu muốn biên cương ổn định và hoà bình lâu dài, nhất định phải làm cho vương tộc Đột Quyết cúi đầu xưng thần, người mới có cơ hội đi thi hành chính sách này, hoặc là nói ‘đối xử bình đẳng’.”

Lưu Quang Dư trợn trừng mắt như hiểu ra, Dạ Thiên Lăng nhìn là thiên hạ quốc gia, Khanh Trần đậm cười hỏi: “Không nói đến hoạ ngoại xâm biên cương, trước mắt là nội loạn, Lưu đại nhân thấy thế nào? Ngu Trình hưng binh, Tứ gia bình loạn, đều dễ dàng, nhưng khó nhất vẫn là an dân, dân chúng Định châu sợ là còn cần có người đến trấn an, Lưu đại nhân chẳng lẽ có thể bỏ mặc?”

Trong lòng Lưu Quang Dư đầy nghi ngờ: “Việc bình định này, trong quân nhân tài đông đúc, chẳng lẽ còn để ý một gã phản tướng như ta? Vương gia quân lệnh như núi, nào có đạo lý xá phản tướng?”

Dạ Thiên Lăng như giấu giếm thanh sắc cười cười, lúc này Vệ Trường Chinh mang theo một binh lính đi lên đầu tường, đem một phong thư đệ lên: “Tứ gia, có tin tức Lý tướng quân từ Cảnh châu.”

Dạ Thiên Lăng tiếp nhận, Khanh Trần ở bên cạnh thấy thư Lý Bộ viết nói, “Tứ gia, tối hôm qua hai vạn binh lính trá nhập Cảnh châu, các nơi đều thuận lợi. Chính là tuần tiêu Tiền Thống lâm trận ngoan cố chống lại không phục, kêu gào sinh sự, bị ta ở phủ nha một đao chém chết, còn có hai gã phó tướng là thân tín Ngu Trình, không thể chiêu hàng, cũng xử tử, nay Cảnh châu đã về tay.....” Nàng mỉm cười cười, Lý Bộ là võ tướng, cùng Lưu Quang Dư trước mắt hoàn toàn bất đồng.

Dạ Thiên Lăng xem xong thư, nhưng giao cho Lưu Quang Dư: “Người cũng nhìn xem.”

Lưu Quang Dư kinh ngạc tiếp nhận, một đường xem xuống ra một thân mồ hôi lạnh, Kì Môn quan là cửa vào Hợp châu, Định châu, Cảnh châu tam đại trọng trấn, trong một đêm đều rơi vào trong tay Dạ Thiên Lăng, khoảng cách long trời lở đất. Hắn bị chuyện thật trước mắt khiếp sợ, cảm giác như là rơi vào một cái vực sâu không đáy, căn bản không biết tiếp theo còn có thể phát sinh chuyện gì.

Dạ Thiên Lăng đem thần sắc biến ảo trên mặt hắn thu hết vào mắt, nói: “Lý Bộ dụng binh đánh giặc là người Thiên triều ít có, nhưng hành chính an dân so với Lưu Quang Dư người còn kém chút, nếu giết người như Tiền Thống tựa hồ có chút đáng tiếc.”

Lưu Quang Dư ngẩng đầu nói: “Vương gia là cho ta thấy rõ ràng kết cục Tiền Thống kháng mệnh không theo sao?”

Dạ Thiên Lăng nhú nhú mày, Khanh Trần nói: “Ý Tứ gia là, hẳn ngay cả Lý Bộ đều có thể trọng dụng như thế, huống chi là Lưu Quang Dư người? Tiền Thống làm quan tham nịnh tàn bạo, có ác danh, cho dù lúc này

không giết, sau cũng không chấp nhận được hẳn, người cùng với hẳn sao có thể so?”

Lưu Quang Dư nhất thời không nói gì, lại quay đầu nhìn trong thành Định châu, một hồi hỗn chiến đêm qua, các nơi hiện tại vẫn lộ ra chút không khí khẩn trương, mấy chỗ đại hỏa mặc dù là quân doanh, nhưng vẫn lan đến dân cư phụ cận như cũ, tướng sĩ trong Huyền Giáp quân trừ bỏ quét sạch các nơi, đã bắt đầu bắt tay vào giúp dân chúng vất vả tu chỉnh phòng ốc, hoặc tạm thời an bài bọn họ đến nơi khác tị nạn. Dưới ánh mặt trời, có binh lính trẻ tuổi ôm lấy một đứa nhỏ đang bất lực khóc lớn, không biết nói gì đó nhưng lại làm đứa nhỏ kia nín khóc mỉm cười.

Khanh Trần đang cùng Lưu Quang Dư mỉm cười giống nhau nhìn một màn này, mà ánh mắt Dạ Thiên Lăng lại kiên cường nhìn vào phía trong thành, lại vừa chuyển, cùng ánh nắng thịnh vượng hòa hợp một thể, không biết nhìn hướng nào. Cảm giác được Lưu Quang Dư nhìn chăm chú, Khanh Trần xoay người nói: “Định châu dù sao cũng gần Mạc Bắc, lúc này cũng phải đề phòng Đột Quyết mới phải.”

Lưu Quang Dư nói: “Mạc Bắc băng tuyết phong đất, người Đột Quyết chủ yếu dựa vào kỵ binh, ở trên băng tuyết hành quân gian nan, cho nên rất ít khi vào mùa đông quật khởi chiến sự, hẳn là sẽ không nhân cơ hội quấy nhiễu.”

Khanh Trần khẽ gật đầu: “Lúc phi thương cũng nên cẩn thận. Đêm qua Định châu chết trận hai gã phó tướng, trong quân Tứ gia tự có an bài, quan viên bên trong phủ nha người nào có thể lưu, người nào không thể lưu, người nên cẩn thận xử trí.”

Trong lòng Lưu Quang Dư điện niệm trăm chuyển, nói như vậy là bảo hẳn tiếp tục trấn thủ Định châu, hơn nữa ban cho tín nhiệm thật lớn, ánh mắt hẳn ở Định châu thành cùng hai người trước mắt trong lúc đó chần chờ, ngực phập phồng không chừng. Khanh Trần thủy chung cười yếu ớt,

đạm tĩnh tự nhiên nhìn hắn, Lưu Quang Dư đột nhiên thở dài, lui về phía sau từng bước quỳ gối: “Tứ gia, Vương phi, ta Lưu Quang Dư bại tâm phục khẩu phục, nguyện ý cống hiến vì người!”

Dạ Thiên Lăng cũng không thấy quyết định của hắn là ngoài ý muốn, thản nhiên nói: “Người đi đi, trước đi tiếp quản binh lính tối hôm qua đầu hàng, an trí thỏa đáng, công việc khác chúng ta chờ một chút lại nghị sự.”

Lưu Quang Dư lại xá một cái, xoay người lui ra, trực giác thấy Bắc cương hiện tại gió lửa nổi lên bốn phía sớm muộn gì sẽ vì Dạ Thiên Lăng dụng binh chi đạo xuất quỷ nhập thần cùng thuật dùng người thâm uy khó dò mà nằm trong tay, hắn thậm chí sinh ra một cái ý niệm càng thêm kinh người trong đầu, hoặc là toàn bộ Thiên triều đều như vậy.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Sơn Âm Đêm Tuyết Mãn Cô Phong

Dạ Thiên Lăng thấy Lưu Quang Dư lui ra nhẹ nhàng nắm tay Khanh Trần, đem nàng hướng hoành lĩnh nhìn lại, nói: “Có biết bên trong hoành lĩnh kia có một Lục cốc hay không?”

Khanh Trần lắc đầu nói: “Chưa bao giờ nghe nói.”

Dạ Thiên Lăng lộ ý cười: “Cách nơi này không tính là xa, ngày mai ta mang nàng đi.”

“Đi vào trong đó làm gì?”

Dạ Thiên Lăng nhướng mi: “Nàng không nghĩ nhìn xem địa phương ta chân chính học kiếm sao? Ta muốn mang nàng đi gặp một người.”

“Sao?” Khanh Trần kinh ngạc: “Là ai, đáng giá lúc này đi gặp riêng?”

“Người này mặc dù cùng ta không phải thầy trò, đã thật là thầy trò, trong lòng ta hẳn mới sư phụ chân chính của ta.” Dạ Thiên Lăng chưa kịp nói xong, thấy Thập Nhất đi nhanh đến đây, mày kiếm nhanh nhú, đi lại vội vàng, “Tứ ca!” Hẳn đến phụ cận nói: “Trung quân đã xảy ra chuyện.”

Khanh Trần thấy lòng mạnh mẽ trầm xuống, mới vừa rồi cùng Dạ Thiên Lăng đàm tiếu hưng trí nháy mắt hư vô.

“Hữu điều vận sử Vệ Khiên áp giải lương thảo đại quân ở Cổ Nguyên sơn gặp nạn, một vạn tám ngàn người đi theo hộ tống toàn quân bị diệt, không ai sống sót, lương đạo nhập Bắc cương đã bị chặt đứt từ giữa. Ngu Trình cướp lương thảo, ngay tại chỗ toàn bộ đốt hủy, ra hết binh lực đem

trung quân vây khốn ở Yến châu. Cảnh nội Yến châu mấy ngày gần đây bạo tuyết, trung quân trong tuyết trung hạp phần chịu thiệt, mấy lần đánh bất ngờ cũng không thể thành công, ngược lại bị phân thành hai nơi.”

Thần sắc Dạ Thiên Lăng chậm rãi ngưng trọng, lúc trước, hắn sợ dĩ không thập phần tán thành tại thời điểm này hưng binh Bắc cương, đó là vì mùa đông Bắc cương khí hậu ác liệt. Phản quân Ngu Trình hàng năm vào lúc này vẫn trú binh thao luyện, đối với với phong tuyết giá lạnh sớm thành thói quen, mà binh lính bình định Thiên triều lại đến từ các nơi, trừ bỏ Huyền Giáp quân, bọn họ đối với thời tiết như vậy rất khó thích ứng. Ngu Trình thừa dịp lúc này khởi binh, đó là muốn chiếm lấy thiên thời địa lợi, một khi gặp phải khí hậu đột nhiên biến đổi, tình thế liền phát sinh biến hóa thật lớn.

Lúc trước thắng cùng bại, đều muốn vì thời điểm này, Ngu Trình biết rõ điểm này, mới muốn cướp lương, ngăn chặn hai lộ đại quân hội hợp, đem trung quân gây uy hiếp nhiều ngày mau chóng giải quyết, để có thể toàn lực nói với phó Tây lộ quân của Dạ Thiên Lăng. Mà xem ra lão thiên gia lúc này cũng có ý tứ tương trợ, lấy bạo tuyết đem Bắc cương hóa thành tuyết địa, khiến cho trung quân lâm vào khốn cảnh trước nay chưa từng có.

Dạ Thiên Lăng nghe Thập Nhất nói, cảm thấy tay Khanh Trần ở trong lòng bàn tay hắn run nhè nhẹ, ngón tay hắn thu lại, cầm thật chặt tay nàng tràn đầy mồ hôi lạnh, Khanh Trần nhẹ giọng nói:“Tứ ca.....”

“Mệnh chư tướng tới Định châu phủ nghị sự.” Dạ Thiên Lăng nói với Thập Nhất, quay đầu nhìn Khanh Trần thật sâu một cái, khóe môi kéo ra một đường hình cung ung dung, nói: “Nàng đi nghỉ ngơi trước, nghị xong việc này ta sẽ qua.”

Cách Định châu phủ không xa, trong dịch quán, Khanh Trần im lặng đứng ở trước hành lang.

Ngày không gió, mùa đông khó có được thời tiết tốt như vậy, ánh mặt trời không hề bị ngăn cản xuyên qua chạc cây lá rụng hầu như không còn, đem tuyết đọng bao trùm đầu cành chậm rãi hòa tan, trong lúc nhất thời tí tách giọt giọt thụp thụp rơi trước đình bóng loáng, lọt vào tai thanh tịnh.

Lúc này rất khó làm cho người ta tưởng tượng cảnh nội Yến châu cuồng phong bạo vũ là một phen tình huống thế nào, Dạ Thiên Trạm dẫn dắt trung quân bị nhốt tại hoang cốc ngàn sơn tuyết bích, không bóng chim thú, một khi lương thảo quân nhu bị chặt đứt, đại quân càng càng dễ dàng suy sụp, thống ngự thất sách, thậm chí khả năng xuất hiện hậu quả thảm trọng binh bại như núi đổ.

Khanh Trần không tiếng động thở dài, thanh thoi nghe giọt nước thanh thanh khi có khi không, im lặng kéo dài, đảo mắt đã qua hai ngày, Dạ Thiên Lăng vẫn không trở về, nàng vài lần nghĩ xoay người đến phủ, lại cố gắng nhìn xuống.

Nàng biết nàng cùng Dạ Thiên Trạm trong lúc đó là có liên quan, Dạ Thiên Lăng từ đầu đến cuối trong lòng đều rõ ràng, nhưng hãn khoan dung cảm xúc của nàng, nàng cũng không nguyện trong tình thế vi diệu này so đo nửa phần.

Minh Chấp xuyên qua trung đình bước nhanh đến bên này, đến phía sau Khanh Trần hành lễ nói: “Phượng chủ.”

“Sao rồi?” Khanh Trần không quay đầu, hỏi.

“Đại quân phân ba đường, một đường theo Đường tướng quân thủ Lâm Thương, một đường theo Thập Nhất gia đánh Xà Ngang, còn lại Tứ gia tự mình lĩnh quân, đánh thẳng Yến châu.” Thanh âm Minh Chấp thường thường vô ba, giống như biểu tình trên mặt Khanh Trần hiện tại, nàng hơi hơi vung tay, hỏi: “Còn trung quân?”

Minh Chấp nói: “Tứ gia không có an bài.”

“Khi nào thì xuất phát?”

“Ngày kia.”

Mi tâm Khanh Trần không tự chủ được nhú lại, thân nhiên xoay người: “Ta đã biết, người đi đi.” Đã thấy Ân Thái Thiển không biết khi nào đứng ở trước cửa, trừng lớn ánh mắt nhìn nàng.

“Tứ gia hẳn cứ nhiên thấy chết mà không cứu!” Ân Thái Thiển ẩn hàm kinh sợ: “Ta đi tìm hẩn hỏi rõ ràng!”

“Trở về!” Khanh Trần từ từ nói một tiếng, thanh âm không lớn, nhưng dị thường rõ ràng, dưới chân Ân Thái Thiển không tự chủ được kiềm hãm, dừng lại.

“Người có thể đả động Tứ gia sao?” Khanh Trần quay đầu nhìn nàng một cái, chậm rãi đi vào trong thất.

Trong mắt Ân Thái Thiển mang theo vài phần lo lắng, nàng nhìn hướng Định châu phủ, trở lại nói: “Ta không thể! Nhưng là người có thể đả động quyết định của Tứ gia, hiện tại chỉ có người có thể giúp Trạm ca ca!”

Khanh Trần hơi hơi cười: “Người sai lầm rồi, quyết định của Tứ gia sẽ không chịu đả động của bất luận kẻ nào, ta cũng không thay đổi được.”

Vẻ mặt Ân Thái Thiển biến đổi: “Người..... Người quyết tâm như vậy!”

Khanh Trần cất bước, bạch cừu phập phồng, giống như đem đem tuyết di động theo, nàng đi qua bên người Ân Thái Thiển, Ân Thái Thiển bước mấy bước lại vượt qua: “Người thực cùng Tứ gia giống nhau, ý chí sắt đá, cũng không từng ngẫm lại Trạm ca ca? Lúc trước hoàng hậu nương nương không đồng ý Trạm ca ca thỉnh chỉ tứ hôn, huynh ấy không tiếc ngỗ nghịch mẫu thân cũng kiên trì muốn kết hôn với người. Thời điểm người đại hôn, huynh ấy cãi lại thánh chỉ cũng muốn hồi kinh thành, tối hôm đó người căn

bản là không có tâm tư gập hăn đi, nhưng là ta cùng Thập Nhị gia theo huynh ấy rời Lăng vương phủ, huynh ấy có bao nhiêu thương tâm, người biết không? Thời điểm huynh ấy thú Vương phi, đêm tân hôn gọi tên người, ta ở Trạm vương phủ chính tai nghe thấy! Ta từ nhỏ đến giờ, lần đầu tiên thấy Trạm ca ca cố ý đem mình quá chén, đều là bởi vì người! Người mặc dù đối với hăn vô tình vô nghĩa, chẳng lẽ ngay cả này tâm viện thủ đều không có? Nhìn Tứ gia mượn đao giết người sao?”

Hai tròng mắt Khanh Trần sâu thẳm, lẳng lặng nghe Ân Thái Thiển chất vấn, nàng không thể đem Dạ Thiên Trạm trong trí nhớ ở đại hôn điển lễ thân ảnh tuần dật cùng bộ dáng say rượu gấn bó lại, ngày ấy hăn thậm chí không có liếc nhìn nàng một cái, trong lúc đó ứng phó tân khách tiêu sái nói cười, thong dong tự nhiên, lúc này nghĩ đến, hăn có lẽ thật sự uống không ít rượu.

Khi đó nàng nhìn hăn lôi kéo tân nương, thời gian phá thành mảnh nhỏ nhớ đến ký ức loang lổ, Lí Đường ôm lấy Từ Phi Phi.

Nàng xuyên thấu qua màu đỏ thắm, lấy một loại tâm tình phiền phức tình tế nghiền ngẫm bộ dáng của hăn, thấy hăn ý cười xuân phong lại không tiếng động thở dài.

Thở dài kia, là khôn kể chua xót, một chút hơi nước trong phòng tối hóa thành một mảnh tư vị chua xót, tràn đầy đầy mỗi một góc.

Cả đời này, không thể giã ra ràng buộc, hai người bọn họ, mỗi người đều rõ ràng, lại lấy phương thức bất đồng làm bộ như hồ đồ.

Có một số việc, vốn là khó có thể hồ đồ.

Nàng không nghĩ làm cho cảm xúc trong lòng ở trước mặt bất luận kẻ nào phía tiết lộ nửa phần, không nói được lời nào, nhìn Ân Thái Thiển, thẳng đến khi Ân Thái Thiển cảm thấy cả người phát lạnh, tựa hồ bị ánh

mắt của nàng lung ở trong đó, chịu đựng áp chế, muốn nói cũng nói không nên lời.

Khanh Trần nhìn nàng vì tức giận mà ánh mắt càng sáng ngời, thản nhiên nói: “Người nếu thật sự vì Thất gia suy nghĩ, mỗi một câu vừa rồi nói qua tốt nhất đều quên sạch sẽ, nếu không đó là chân chính hại hãn.”

“Người rốt cuộc không quản mặc kệ?” Ân Thái Thiển nhìn con người nàng u tĩnh đến lãnh đạm, oán hận hỏi.

“Thất gia không có việc gì.”

“A!” Ân Thái Thiển cười lạnh châm chọc nói: “Trung quân gặp nạn, Tứ gia điều binh khiến tướng không thấy ý tứ cứu viện, ai biết đều nói chiến dịch Bắc cương này không phải là nhỏ, Trạm ca ca nếu có cái gì ngoài ý muốn, các người trong quân, trong triều đều vừa lòng đẹp ý đi? Thập Nhất gia cũng khoanh tay đứng nhìn, biện pháp này thật sự là cao minh!”

Khóe môi Khanh Trần nhất câu, không hổ là con gái nhà quý tộc, Ân Thái Thiển dù điêu ngoa tùy hứng, có một số việc lại trời sinh nhìn xem hiểu được, nhưng là có một số việc cũng không hiểu được, “Ta vẫn là câu nói kia, người nên hơn lý giải ý tứ Tứ gia.” Nàng chỉ lên trên án: “Người mở ra nhìn xem.”

Ân Thái Thiển khó hiểu đem quyển trục Khanh Trần chỉ mở ra, đúng là tứ cảnh quân xa đồ, Khanh Trần cũng không xem, đứng trước cửa sổ tùy tay vuốt ve bạch ngọc bình cầm mấy cành hàn mai: “Lâm Thương chính là kho lương trọng yếu của phản quân Ngu Trình, Yến châu cũng là thành trì hết sức quan trọng ở Bắc cương, Tứ gia chia binh làm hai đường đánh hai nơi này, là kế vây Ngụy cứu Triệu, phản quân nhất định sẽ không ngồi yên không để ý. Nhưng dụng binh hai nơi này là hư chiêu, dụng ý chân chính của Tứ gia là Xà Ngang, người xem đến Xà Ngang sao? Xà Ngang ở chỗ nam hoành lĩnh, cũng là chỗ giao giới Cổ Nguyên sơn, là đường trung quân

thoát khốn, cũng chỉ có thể khống chế quan ải nơi này, lương đạo bị đoạn mới có thể có thể khôi phục. Ba đường an bài hoàn toàn có ý, một khi Thập Nhất gia cùng trung quân hội hợp ở Xà Ngang, hai lộ hư binh thật công, đến lúc đó phản quân Yến châu sẽ bị vây trong thế hai mặt thụ địch, đây mới là mục đích của Tứ gia. Mượn đao giết người mặc dù hay, nhưng hãn vị cần dùng, lại càng không vội dùng vào lúc này.” Nàng không nhanh không chậm, êm tai nói.

Ân Thái Thiển cũng không quen thuộc quân xa đồ giống Khanh Trần, ngưng thần nhìn một lúc lâu, bán tín bán nghi: “Mặc dù như theo như lời người nói, vì sao phải ngày kia mới phát binh? Kéo dài một ngày trung quân liền hiểm một phần.”

Một cánh hoa mai nhẹ nhàng hạ xuống lòng bàn tay, Khanh Trần không tiếng động thở dài: “Thất gia chắc chắn bình an, người chỉ cần biết rằng điểm này là chắc chắn.”

“Người sao dám như thế khẳng định?” Ân Thái Thiển hỏi.

“Bởi vì ta tin tưởng Tứ gia.” Khanh Trần lẳng lặng nói, quay đầu nhìn Ân Thái Thiển: “Thái Thiển, người lúc này có thể có một chút cảm nhận được, gia tộc thân nhân người cùng Lăng vương phủ là quan hệ gì sao? Ta có thể lý giải cảm giác của người đối với hãn, hãn làm cho ta cam tình nguyện yêu. Nhưng người nếu không thể hiểu hãn, tin tưởng hãn, loại cảm tình này sớm hay muộn sẽ bị người hủy, cũng không thể mang đến cho hãn chút vui mừng, thật có lỗi, ta sẽ không làm cho loại chuyện này phát sinh, trong vương phủ Tứ ca chỉ có thể có một Vương phi. Về phần Thất gia, tâm của ta cho một người, liền dung không được người khác. Hôm nay ta đem mọi chuyện nói cho người hiểu, người về sau cũng có thể thoải mái một ít.”

Mi tâm Ân Thái Thiển càng thu càng chặt, trong mắt đột nhiên hiện lên kinh ngạc, Khanh Trần quay đầu, nhưng lại thấy Dạ Thiên Lăng đứng ở trước cửa.

Ân Thái Thiển giật mình nhưng không phải bởi vì Dạ Thiên Lăng xuất hiện, mà là ngoài ý muốn nhìn thấy trên mặt hắc mang theo một tia ý cười như có như không. Ở trong ấn tượng của nàng chưa từng gặp qua vẻ mặt Dạ Thiên Lăng như vậy, không phải trong treo lạnh lùng, không phải cao ngạo, cũng không phải sắc bén cùng uy nghiêm, mà là khéo môi tước bạc có một chút ý cười thản nhiên, thời điểm hắc đang nhìn Khanh Trần như là thay đổi hoàn toàn, tuy rằng chỉ trong khoảnh khắc.

Khanh Trần miết bội kiếm bên hông Dạ Thiên Lăng, là Vệ Cách kiếm, Dạ Thiên Lăng ra hiệu với nàng, bọn họ rời dịch quán, Phong Trì cùng Vân Sính sớm chờ bên ngoài. Hai người ra khỏi Định châu thành, một đường đi về phía Bắc, Dạ Thiên Lăng nói: “Lấy cước trình Phong Trì cùng Vân Sính, trước khi mặt trời lặn ngày mai chúng ta có thể trở về.”

Khanh Trần hỏi: “Đi Lục cốc sao?”

Dạ Thiên Lăng gật đầu, Khanh Trần thoáng chần chờ nói: “Hiện tại nhất định phải đi?”

Ánh mắt Dạ Thiên Lăng đảo qua trên mặt nàng, cũng không để nàng thấy ưu tư, lại nhíu mày cười: “Ở cùng với ta, đừng quan tâm người khác.”

Khanh Trần nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng, mâu quang vừa nhấc cùng hắc chạm nhau, hắc mỉm cười sau sâu thẳm giống như cổ tỉnh, nhìn không ra dấu vết phong vân, như nước như mực, thanh thanh liệt liệt, duy nhất có thể thấy đó là áo trắng tố nhan, nhộn nhạo ở nơi sâu thẳm, lại rõ ràng vô cùng.

Khanh Trần nói ra, không cố ý che giấu, kỳ thật cũng không cầu gì, có một số việc Dạ Thiên Lăng đáp ứng nàng, nhưng cũng có điểm mấu chốt, điểm ấy nàng rõ ràng.

Trung quân nhất định hữu kinh vô hiểm, nhưng bút bại tích này cũng khó tránh khỏi, trận chiến bình định này chỉ có một người có thể thắng, đây cũng là tiền đặt cược của nàng cùng Phượng gia.

Dạ Thiên Lăng thấy Khanh Trần trầm mặc không nói, nói: “Nàng đừng xem thường Thất đệ, năm đó hắn dẫn quân bình định người Bách Việt nổi loạn, ở nơi bùn trạch độc chiêu trải rộng đều có thể đối phó thông dong chu toàn, chỉ là đại tuyết phong đất so với trùng độc trùng cùng chướng khí nơi thâm sơn rừng rậm cũng không coi là cái gì. Hắn lại có một thân võ công không thua ta, thủ hạ phụ tá bên cạnh cũng có nhiều người tài ba, không chết được.”

Khanh Trần thế mới nhớ lại từng có vài lần nhìn thấy Dạ Thiên Trạm đưa tay, hắn không cần kiếm, chỉ một thanh sáo ngọc, khắc địch cười vân đạm phong khinh, ngay cả sắc bén cũng khó gặp, cái loại tao nhã này làm người ta xem nhẹ, nàng hiểu biết Dạ Thiên Trạm còn không nhiều bằng Dạ Thiên Lăng. Sợi tóc bị gió thổi tung bay, nàng mỉm cười nói: “Cảnh nội Kỳ Môn quan, tam châu đều vừa thu phục, cũng cần nửa ngày một ngày an bài mới được, cũng không thể tức khắc điều quân đi ngay, nhưng thật ra chàng kéo dài tranh thủ thời gian tựa hồ không hợp với lẽ thường.”

Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói: “Lý Bộ cùng Lưu Quang Dư đều có thể dùng, cũng có Thập Nhất đệ ở đây, sao ta phải lo?”

Thảo nguyên Bắc cương mạc mạc bát ngát, trời xanh thăm bát ngát, dưới ánh mặt trời nhô lên cao, xuyên thấu mây trắng phiến phiến chiếu ra nhan sắc thâm ngân, từng trận gió thổi mây động nhanh chóng xẹt qua, ánh mặt trời như theo gió phiêu động ở trên thảo nguyên, hình thành cảnh quan kỳ dị. Phong Trì cùng Vân Sính cũng như mây phiêu dật, một đường bay qua bình nguyên, rất nhanh đã vào hoành lĩnh sơn mạch.

Tuyết Chiến ở trên người Khanh Trần hồi lâu phát ngấy, nhảy xuống một mình chạy loạn, Khanh Trần cũng không để ý, không bao lâu nó sẽ tự theo kịp. Hoành lĩnh sơn mạch ngân nga, theo hướng bắc mà đi là một mảnh băng thiên tuyết địa, khắp nơi là núi tuyết, ánh mặt trời chiếu xuống phản xạ ra ánh sáng trong suốt. Dạ Thiên Lăng cùng Khanh Trần cười cùng một ngựa, lấy áo cừu đem nàng ôm trong ngực, Khanh Trần dựa vào thân mình

ấm áp của hân, mắt nhìn khắp nơi yên tĩnh, không một cánh chim, không một bóng người, phong linh liên miên dưới tuyết có vẻ khoáng đạt, nàng nâng mắt nói với Dạ Thiên Lăng: “Lăng, nơi này thật im lặng, chàng nói nếu chúng ta vẫn đi như vậy, sẽ đi đến nơi nào?”

Dạ Thiên Lăng nhìn Viễn sơn đóng băng xa xa, cười cười: “Muốn biết? Chúng ta đi một chút, thấy thế nào?”

Khanh Trần mím môi không nói, qua một lát lại nói: “Chỉ có hai người chúng ta.”

Dạ Thiên Lăng gật đầu: “Tốt, trời đất bao la, nàng muốn đi chỗ nào đều được.”

“Nếu mệt thì sao?” Khanh Trần hỏi.

Dạ Thiên Lăng suy tư một chút, nói: “Như vậy tùy tiện tìm một chỗ, thành trì trên phố hoặc là hương dã thôn xóm, sơn thủy trú chân, nàng chọn xong chúng ta liền ở lại.”

Khanh Trần cười nhẹ, ôn nhu làm băng tuyết thêm nhan sắc, đẹp không sao tả xiết: “Đến lúc đó thiếp mỗi ngày đều có thể nấu cơm cho chàng ăn.”

Dạ Thiên Lăng nghiêng đầu nhìn nàng thấp giọng cười nói: “Đừng làm nữa, bỏng đấy.”

Khanh Trần giương mi: “Vậy chàng làm.”

Ngón tay nàng nhỏ nhắn mềm mại bị Dạ Thiên Lăng cầm trong lòng bàn tay, bao trùm chân thật ấm áp, Dạ Thiên Lăng bất cần nói: “Chỉ cần nàng dám ăn.”

Trên người hân có loại hơi thở nam tử sạch sẽ, trắng như tuyết, lạnh như băng, lại giống như gió mát lạnh, nhưng mà hô hấp ấm áp lại ở bên tai

Khanh Trần nhẹ ngửa, nàng muốn trốn, tiếng cười thanh thúy vang lên trong tuyết mờ mịt. Giờ khắc này không có triều đình phong vân biến hoá kỳ lạ, không có chiến trường chém giết mưu lược, trong thiên địa trắng trong thuần khiết tựa hồ thật sự chỉ còn hai người bọn họ, gấn bó dựa vào nhau, hai tay đan lại, là phong tuyết ào ào, là bách hoa tề ngiên, là nắng nóng như lửa, là hoàng diệp phiêu phiêu đều cười nói, qua xuân thu, sinh hay tử, vô luận chọn con đường nào, vô luận đi đến nơi nào, nàng có hân, hân có nàng.

Không bao lâu sau, mã tiên trong tay Dạ Thiên Lăng chỉ phía trước: “Sắp đến nơi rồi.”

Khanh Trần đánh giá ven đường, phát hiện càng đi về phía trước, núi đá chung quanh từ màu xám dần dần chuyển thành một loại thâm lục trong suốt, xa xem tuyết lại như phô ngọc điệp thúy, nhất mạch bích sắc quanh co khúc khuỷu dọc theo sơn cốc thâm thúy đi vào. Thấp thoáng dưới tuyết trắng, ánh sáng núi đá đậm nhạt không đồng nhất, có chỗ như liễu non, có chỗ như thâm thúy như lông khổng tước, dưới tuyết sắc oánh bạch thập phần xinh đẹp, nàng không khỏi cảm khái nói: “Trách không được nơi này gọi là Lục cốc, thế nhưng có kỳ cảnh như vậy.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Càng đi sâu trong cốc đi thúy sắc càng nhiều, đến Bình Diệp sơn lần đầu chúng ta gặp nhau mới dần dần phai nhạt.”

Khanh Trần thuận miệng nói: “Bình Diệp sơn cách nơi này gần sao? Thiếp lại rất muốn trở về nhìn xem, cảm thấy chỗ này thực đặc biệt, chờ rảnh rồi chúng ta trở về một lần được không? Đến lúc đó thiếp mang theo chuỗi hạt thủy tinh, nhìn xem có thể lại có chuyện tình thần kỳ phát sinh hay không.”

“Không đi.” Dạ Thiên Lăng nói.

“Ờ?” Khanh Trần kỳ quái nói: “Vì sao?”

“Đều đốt hết có cái gì đẹp mắt?” Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói.

Khanh Trần ở trên ngựa xoay người ngẩng đầu, khó hiểu nhìn hắn, đôi mắt Dạ Thiên Lăng xoáy sâu vào mắt nàng, đưa tay xoa xoa đầu nàng, làm cho nàng quay đầu đi. Khanh Trần đột nhiên cảm thấy cánh tay hắn nắm thật chặt, tựa hồ là theo bản năng, lại chặt chẽ ôm nàng. Tiếp theo Dạ Thiên Lăng tùy ý thả cương ngựa, hai tay đem nàng hoàn toàn ôm vào trong ngực, đó là một loại tư thế tuyên cáo giữ lấy cùng bảo hộ, lại có điểm chần chờ không xác định.

Khanh Trần nâng mắt cười, lông mi thật dài chiếu ra quang ảnh linh lệ: “Tứ ca, chàng sợ thiếp trở về đi?” Nàng cười hỏi.

“Hừ!” Dạ Thiên Lăng hừ lạnh không nói.

“Có phải hay không a?” Khanh Trần cười có điểm không hảo ý nghịch ngợm.

Dạ Thiên Lăng như là quyết tâm không trả lời, lại không chịu nổi Khanh Trần xấu lắm truy vấn, rốt cục bất đắc dĩ nói: “Nàng ngẫu nhiên có thể giả trang hồ đồ, cũng không là cái chuyện xấu gì.”

Khanh Trần nghe vậy cười to, lại nghe Dạ Thiên Lăng kinh ngạc “Ừ?” một tiếng: “Người giống như không ở đây.”

Hai người xuống ngựa, Khanh Trần đã nhìn thấy phía trước là gian nhà đá, mượn hang núi đá mà thành, trước nhà đá đầy tuyết trắng, không tiếng động, san bằng bao trùm đại địa, không chút dấu vết xuất nhập, bốn phía không biết vì sao có vẻ yên tĩnh dị thường, tịch dương vào đông hiện ra một loại u ninh thâm lương.

“Ở chỗ này chờ ta, ta đi trước nhìn xem.” Dạ Thiên Lăng nói với Khanh Trần, bước nhanh đến nhà đá, đưa tay đẩy cửa bám đầy tuyết trắng, tạp bụi lạc đầy người.

Nhà đá này mấy đem trước Dạ Thiên Lăng đã miêu tả qua bộ dáng, ở dưới trọng tuyết che giấu khó tìm tung tích, chỉ có một cách là thử kiếm trên bích thạch mơ hồ có thể thấy được, Khanh Trần hơi chút chậm rãi đi về phía trước, hốt nhiên thấy thân hình Dạ Thiên Lăng chấn động, nàng phát hiện khác thường, tiến lên vài bước hỏi: “Tứ ca?”

Dạ Thiên Lăng tựa hồ cũng không nghe được thanh âm của nàng, đứng thẳng bất động ở phía trước, Khanh Trần lướt qua đầu vai hắn, nhìn đến vách tường, chỉ có một bộ thạch quan đặt đó.

Khanh Trần nhẹ nhàng cầm tay Dạ Thiên Lăng, quét lớp bụi trên nắp quan tài, tựa hồ có khắc chữ, Dạ Thiên Lăng phẩy sạch tro bụi, lộ ra một ít văn tự kỳ quái. Khanh Trần cũng không hiểu, đã thấy Dạ Thiên Lăng không ngừng xem xuống, nắm tay nàng hơi chặt, thật lâu sau sau hắn mới nói: “Trách không được hắn nói không cần gọi hắn là sư phụ, ta thật không ngờ, hắn đúng là Nhu Nhiên tộc trưởng, cũng là thúc thúc của mẫu phi.”

Khanh Trần thấy Dạ Thiên Lăng có thể xem hiểu văn tự Nhu Nhiên tộc cũng không kinh ngạc, hàng năm chinh chiến, Dạ Thiên Lăng đối với chữ tộc Mạc Bắc có nhiều nghiên cứu, huống chi là bộ tộc mẫu thân. Nàng nhẹ giọng nói: “Tại sao có thể như vậy?”

Dạ Thiên Lăng nhắm mắt lại tựa hồ bình phục cảm xúc một chút, trở lại trong trẻo nhưng lạnh lùng bình thản như trước: “Vạn vật có sinh tất có tử, cả đời sống đến tám mươi bốn tuổi cũng không tính là ngắn.” Ánh mắt hắn lại lạc tới phía trên thạch quan: “Mặc Sĩ Sốc Phong, không biết người này là ai.”

“Là hắn làm thạch quan này?” Khanh Trần hỏi.

Dạ Thiên Lăng gật đầu, ngón tay ở trên văn tự phức tạp thượng môn trốn tặc tặc: “Nhu Nhiên bộ tộc tôn sùng trưởng giả có tập tục ngừng quan hậu

táng, xem ngày trên quan tài, qua hôm nay liền tròn một năm, đã đến ngày nhập táng, ta ít nhất có thể vì hân lão nhân gia làm một chuyện này.”

Khanh Trần từ trong lòng lấy ra khăn lụa, đem bị thạch quan cẩn thận lau sạch, cùng Dạ Thiên Lăng động tay táng quan xuống mồ.

Vẻ mặt Dạ Thiên Lăng có chút hồ hững, cũ quan cải mã, vẫn làm người ta tâm sinh u ám, đợi hết thủy hoàn thành, màn đêm đã bao phủ đại địa. Trăng lạnh sao sáng, thâm cốc không gió, hai người lấy kiếm củi khô đốt lên lửa trại, Khanh Trần ngồi cạnh đại thạch, ánh lửa nhấp nháy, hỗn độn trong đêm, nàng lặng lẽ nhìn Dạ Thiên Lăng đem một khối bích thạch tự tay tạc khắc, ánh lửa chiếu vào sườn mặt của hắn, chỉ thấy thâm trầm.

Dạ Thiên Lăng đã có hơn phân nửa ngày chưa từng nói qua một câu, một chữ cuối cùng điêu tạc tốt lắm, hắn nhẹ nhàng giơ kiếm trong tay lên, ánh lửa sáng ngời, áp không được hàn khí trên thân kiếm, chiếu vào đáy mắt hắn thâm sâu, một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Người có Vệ Cách kiếm được thiên hạ, Nhu Nhiên tộc có Vệ Cách kiếm, lại đối tới kết cục diệt tộc. Năm đó Hoảng Văn hoàng đế Thiên triều công phạt Nhu Nhiên, tuy là đẹp mặt mà về, nhưng mục đích chân chính sợ là cái hiệu lệnh chí tôn kiếm này, mặc dù thân đã nắm quyền lực cao nhất, lại vẫn như cũ muốn huy quân ngàn dặm, đòi lấy một vật tượng trưng thống ngự muôn phương.

Nhu Nhiên tộc vẫn bảo toàn chuỗi kiếm này, nó khiến Liên phi gả về Thiên triều, cũng làm cho Dạ Thiên Lăng sinh ra ở Trung Nguyên trong Đại Minh cung, mặc kệ phụ thân của hắn là ai, trên người hắn có một nửa tộc huyết Nhu Nhiên, Nhu Nhiên tộc bảo tồn Vệ Cách kiếm này, cuối cùng giao vào tay hắn.

Dạ Thiên Lăng chậm rãi đứng dậy, cầm tấm bia đá trong tay lập cho mộ phần, kiếm phong sáng lên, ánh trắng hư huyền, phong lăng khởi, tuyết

tung bay.

Trước mắt, trên nền tuyết trắng trải, dưới nguyệt hoa, Khanh Trần nhìn bốn phía quanh thân ảnh tuần tú của Dạ Thiên Lăng kiếm khí tung hoành, hàn quang lạnh thấu xương, luyện không như bay. Gió đêm, tuyết động theo kiếm trong tay Dạ Thiên Lăng khiêu vòng ngâm, càng chuyển càng nhanh, một bộ “Vệ Cách mười tám thức” Đem Vệ Cách kiếm bề nghệ thiên hạ phát huy đến cực điểm, kiếm khí cuồng ngạo, ngang trời xuất thế, đại khai đại hợp, sắc bén ít người có thể mục thị.

Theo một tiếng thanh khiêu của Dạ Thiên Lăng, gợn sóng trong lồng ngực kích động sơn dã, Vệ Cách kiếm quang như mũi nhọn khinh thế, hàn ý thu liễm, phong tuyết bốn phía bay lá tả, nháy mắt cùng đại địa ngân bạch hòa hợp làm một thể.

Tuyết nơi tận cùng, ánh trăng cô lãnh, Dạ Thiên Lăng độc lập cầm kiếm, ở trong bóng đêm vô tận ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm xa xăm sâu thẳm, nhẹ giọng nói: “Sư phụ, ta mang theo thê tử đến gặp người, cầm Vệ Cách kiếm, ta tuyệt sẽ không làm người thất vọng.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Hoành Lĩnh Vân Trường Cộng Bắc Chinh

Hoành lĩnh, tuyết kéo ngàn dặm, nhìn lại, toàn bộ đại địa Bắc cương trên cánh đồng tuyết mang khí thế mênh mang, băng tuyết thâm lãnh như huyết mạch tự nhiên, bất động thanh sắc kéo dài như lục hợp bát hoang.

Leo lên một gò cao, Dạ Thiên Lăng ghìim ngựa xoay người nhìn lại hoành lĩnh ở ngoài Mạc Bắc mở mang thổ địa: “Hơn mười năm trước, phía Bắc hoành lĩnh đều từng là lãnh thổ Nhu Nhiên tộc.”

Khanh Trần chậm rãi thúc cương: “Theo [Tứ vực chí] ghi lại, từ khi Thiên triều lập quốc tới trước khi Nhân Tông hoàng đế đánh bại Nhu Nhiên, nam lấy hoành lĩnh Bắc Lộc làm giới, bắc tới Diệp Già Luân hồ, đông tới Đại Đàn sơn mạch, tây bắc tới đại sa mạc Tát Mã Thập, tây nam tới Tạt Túc hà, phiến thổ địa tây bắc này đều vẫn là của Nhu Nhiên hãn quốc.”

“Nàng lặp lại lần nữa.”

Khanh Trần nhìn về phía Dạ Thiên Lăng, đôi mắt hẩn thâm thúy cất dấu một loại trầm ổn kiêu căng, giống như thiên không xa xôi trước mặt, trống không một vật, lại đem vạn vật bao dung. Nàng lặp lại lời nói mới rồi: “Nam tiếp hoành lĩnh Bắc Lộc, bắc tới Diệp Già Luân hồ, đông tới Đại Đàn sơn mạch, tây bắc tới đại sa mạc Tát Mã Tây, tây nam tới Đạt Túc hà, đều từng là thổ địa Nhu Nhiên.”

Dạ Thiên Lăng đưa tay đem mã tiên chỉ xa xa phía trước, giống như lướt qua hoành lĩnh họa xuất một đạo hình cung vô hình: “Luôn luôn có một

ngày, phiên lãnh thổ này đều phải hoa nhập lãnh thổ Thiên triều, Mạc Nam, Mạc Bắc, Tây Vực, Thổ Phiên, thậm chí lại xa hơn.”

Khanh Trần theo phương hướng hắt chỉ nhìn lại, thản nhiên nói: “Nơi xa còn có xa hơn, Tứ ca, thiếp từng nghe có người hỏi qua một vấn đề như vậy, người sau khi chết, đâu cần phiên lãnh thổ rộng lớn như vậy để mai táng, vì gì mà muốn công chiếm nhiều thổ địa như vậy?”

Bạc môi Dạ Thiên Lăng nhếch lên, vẫn nhìn thiên cao quảng đại như cũ: “Đặt câu hỏi, người hỏi là chết, khai cương khoách thổ, người đã trải qua là sinh. Đúng là vì mỗi người sau trăm tuổi đều xuống với đất đen, mấy căn bạch cốt, không có bất đồng bất đồng. Nếu bởi vì giống nhau đều chết mà buông tha cho hết thấy làm, như vậy liền chân chính mất đi ý nghĩa còn sống. Sống cuộc đời này, sao lại cô phụ?”

Trong mắt Khanh Trần mang theo bóng đánh xa xưa, cười yếu ớt: “Cho nên nói người đặt câu hỏi, vĩnh viễn cũng không thể hội được sinh. Cái gọi là khai cương khoách thổ, bất quá là theo đuổi cùng khát vọng sinh tồn, thời điểm chinh phục một độ cao mới, sinh mệnh cũng sẽ bởi vậy trở nên phấn khích huy hoàng, đây không chỉ có là chinh phục thổ địa, lại là chinh phục chính mình, dấu chân khác nhau, nhìn như tử vong giống nhau đều vẫn khác nhau.”

Dạ Thiên Lăng mang theo Phong Trì chậm rãi cùng nàng cùng kỵ đi trước, ánh mặt trời chiếu trên tuyết lĩnh, ngàn vạn từng phong hóa thành dao thạch ngọc nhận, thỉnh thoảng phản xạ ra băng quang trong sáng, “Ta mặc kệ sau này thế nào, hiện tại trong lòng ta muốn vạn dặm giang sơn, đó là ta muốn làm, nếu có một ngày trong mắt của ta chỉ nguyện xem một thuyền lá nhỏ, một gian trúc ốc, ranh giới này lại bị cho là cái gì? Nhân sinh trên đời như khách qua đường, toàn bộ thế gian này ở trong nhân sinh sao không phải khách qua đường? Sinh cùng tử, tử cùng sinh, ai có thể hiểu thấu?” Dạ Thiên Lăng không chút để ý nói.

Khanh Trần nói: “Sinh tử vốn là một loại tồn tại, thậm chí theo ý nghĩa nào đó mà nói, sinh mệnh thủy chung kéo dài, tử vong cũng không phải giống nhau, từ tử vong trông được sinh, sao không theo sinh trông được tử?”

Dạ Thiên Lăng mỉm cười, nghiêng đầu nói: “Sinh mệnh sư phụ cũng được ta kế thừa, nàng là ý tứ này sao?”

Khanh Trần ôn nhu nói: “Hoặc là trên đời này cũng không có hoàn toàn tử vong, lão nhân gia hẳn đem tâm huyết cùng hy vọng ký thác ở trên người chàng, sinh mệnh của chàng cũng có một bộ phận của hắn.”

Dạ Thiên Lăng thở ra khẩu khí: “Ta biết, cũng là ta lựa chọn.”

Bên môi Khanh Trần dật ra một tia thở dài khinh đạm: “Kỳ thật những lời này nói thì dễ dàng, thực đến trên người mình, vị tất có thể thản nhiên đối mặt với sinh tử, thiếp cũng chỉ có thể là nói mà thôi.”

Dạ Thiên Lăng lại có ý tứ hàm xúc cười nói: “Khuyên người khác thế nào, cuối cùng chính mình lại than thở?”

Khanh Trần nâng mắt, hơi hơi nhú mày: “Chúng ta cần phải trở về.”

“Đi thôi.” Dạ Thiên Lăng nói xong, dẫn đầu phóng ngựa lao xuống.

Đội ra khỏi hoành lĩnh sơn mạch, Khanh Trần theo bản năng nghiêng người tìm kiếm, Tuyết Chiến vẫn đi theo phía sau không biết chạy tới đâu, hồi lâu không thấy bóng dáng. Nàng quay đầu gọi, chợt thấy trên tuyết cách đó không xa, thân ảnh Tuyết Chiến cơ hồ cùng đại địa hòa nhập cấp tốc chạy tới, phía sau nó là một kim điêu thần hình hung mãnh, thế hướng thẳng xuống, đem trảo giáo sát. Giữa không trung còn có một phi điêu khác xoay quanh, theo sát sau.

Tuyệt Chiến cũng không phải loài thú có lực công kích, xoay thân một cái trốn đi, làm kim điêu kia đương thế lao xuống cũng thất bại, một trào xoẹt qua đuôi nó. Không đợi Khanh Trần kêu lên, một cây tên nah sói dài trong tay Dạ Thiên Lăng đã vụt đi, thẳng đến thân hình kim điêu.

Kim điêu kia cũng ở rất cao, lướt tà cánh mạo hiểm né tránh một tên trí mạng của Dạ Thiên Lăng, đột nhiên xông lên thiên không. Dạ Thiên Lăng bắn ra liên châu song tên theo đuôi tới, phá không đuổi theo, tiếng huýt gió sắc bén.

Kim điêu giống như biết cung tiễn lợi hại, ra sức né tránh, tên Dạ Thiên Lăng không phải tầm thường, sao cho nó may mắn, chỉ thấy ánh sáng lạnh lóe lên, kim điêu kêu thảm rơi xuống tuyết.

Một kim điêu khác thấy thế rên rỉ, nhưng lại không trốn đi, vỗ cánh lao xuống liền hướng đỉnh đầu địch nhân đánh tới. Khuôn mặt Dạ Thiên Lăng lạnh lùng, kim cung lại căng lên, mắt thấy này kim điêu này cũng muốn chết dưới tên, đột nhiên tiền phương vang lên một trận tiếng huýt gió sắc nhọn, một cây tên dài như tia chớp phóng tới, đánh lên tên của Dạ Thiên Lăng, chịu ngăn cản, Dạ Thiên Lăng tên liền để kim điêu vỗ cánh bay về không trung.

Kim điêu tìm được đường sống trong chỗ chết, chịu kinh hách cao cao xoay quanh ở không trung, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Trên tuyết có một cây tên dài đen nhánh, sát khí tập nhân nhắm ngay Dạ Thiên Lăng. Dạ Thiên Lăng dẫn cung cài tên, cũng lạnh lùng cùng giăng co.

Khanh Trần thấy người nọ thân hình khô ngô cao thẳng, một thân cừu bào đen như mực, thắt lưng đeo bội đao, thời tiết rét lạnh như thế, trên thân hằn một nửa trần trụi bên ngoài, lộ ra cơ ngực cường kiện, phía trên y bào ẩn ẩn có vết máu, tựa hồ vừa mới trải qua một hồi đánh nhau kịch liệt, lệ khí quanh thân chưa tán, gió lạnh tung bay áo choàng về phía sau, mắt sâu mũi cao, tướng mạo độc đáo, hiển nhiên không phải người Trung Nguyên,

cặp mắt kia sáng quắc như chim ưng, lúc này làm người ta nhìn thấy mà sợ hãi, cùng Dạ Thiên Lăng đối diện.

Giương cung bạt kiếm, cả người người này tản ra một loại khí chất kiên cường mà cuồng dã, giơ tay nhắc chân lộ ra khí phách, tựa hồ không đem sự tình đặt ở trong mắt, so với Dạ Thiên Lăng tuần lãnh cũng không thua kém.

Nhìn lại, phía sau hãn lộ mấy đầu sói, phía trên tàn gáy máu tươi chưa ngừng, bộ mặt dữ tợn. Trên người người nọ, quần áo tê ngân cùng da thịt có vài đạo vết máu, đám ác sói hãn là ở dưới công kích của hãn trở thành con mồi.

Tuyết Chiến lúc này sớm tới bên Khanh Trần, một trận gió thổi qua, thổi trúng y bào mấy người phần phật, người nọ hô lên một tiếng, kim điêu từ không trung lao xuống dừng ở đầu vai hãn, “Các người vì sao phải thương tổn kim điêu của ta?”

Hãn lại nói một câu Hán ngữ rõ ràng, Dạ Thiên Lăng cùng Khanh Trần lúc trước không nghĩ tới kim điêu này có người nuôi dưỡng, đều có chút ngoài ý muốn, Khanh Trần nói: “Chúng ta cũng không biết điều này là có chủ nhân, nhất thời ra tay, còn thỉnh thứ lỗi.”

Lúc trước, kim điêu kia rơi trên mặt đất, tên dài thấu ngực mà vào, đã hấp hối, Dạ Thiên Lăng chậm rãi thu tên: “Thật có lỗi.”

Người nọ lại hừ lạnh một tiếng: “Một câu thật có lỗi là xong sao?”

Lấy tâm khí cao ngạo của Dạ Thiên Lăng, nhân nhượng kiềm chế đã không dễ, mũi nhọn trong mắt lạnh lẽo hiện ra, quét về phía người nọ: “Người muốn thế nào?”

Người nọ dĩ nhiên không sợ ánh mắt của hãn, phản thủ rút đao, lại hướng một bên vách núi đen chỉ: “Ta nuôi kim điêu này không dễ, chỉ có bắt giữ

ấu điều thuần dưỡng mới nghe lệnh, người nếu có thể ở trước đao của ta đem ấu điều trên tổ mang tới, việc này liền từ bỏ!”

Hắn chỉ chỗ đỉnh băng trên cao, tuyết bích mơ hồ có thể thấy được có một ổ chim điều, Dạ Thiên Lăng giương mắt thoáng nhìn, lạnh lùng cười: “Tại hạ phụng bồi.”

Khanh Trần thấy vách núi đen kia vốn hiểm trở, lại thêm ngưng băng phúc tuyết, trơn trượt dị thường, rất khó trèo lên, mà người này nếu biết vị trí điều sào chuẩn xác như thế, nói vậy vốn là vì thế mà đến, võ công của hắn tựa hồ không dưới Dạ Thiên Lăng, tranh đấu trên phần nhai thập phần hung hiểm, nàng lại thản nhiên mà cười nói với Dạ Thiên Lăng: “Thiếp ở chỗ này chờ chàng.”

Người nọ đem đao khoát lên đầu vai, đập tuyết nhanh tiến lên: “Hai vị nếu muốn nói thì mau chút, qua một lát sẽ không còn cơ hội.”

Phượng mâu Khanh Trần nhếch lên, cười yếu ớt nói: “Không cần, nhưng thật ra người không ngại nên lưu lại tính danh, nếu có vạn nhất, kim điều còn lại này ta cũng sẽ nghĩ biện pháp giúp người chiếu cố.”

Nguyên bản khẩu khí người nọ cực kỳ tự phụ, lại bị Khanh Trần nhu nhược trả lời biến thành sững sốt, không khỏi cao thấp đánh giá nàng. Khóe môi Dạ Thiên Lăng mân lại, ánh mắt như gió mát xẹt qua trước người người nọ, ánh mắt hai người gặp nhau, tinh quang chột lóe, thân hình đã động, đồng thời liền hướng vách núi đen lao đi.

Khanh Trần ôm ấp Tuyết Chiến chậm rãi đi trước hai bước, ngửa đầu nhìn hai đạo bóng người ở đỉnh băng như giẫm trên đất bằng càng ngày càng cao, trên đường, chỗ đao kiếm giao phong, băng tuyết tuôn rơi xuống, không đợi rơi xuống chân núi đã dập nát. Nàng nhìn không chuyển mắt theo bóng dáng Dạ Thiên Lăng, thân ảnh quen thuộc chiếu vào đáy mắt, kiếm quang chặt chẽ cũng là một mảnh lạnh nhạt, nàng im lặng đứng ở trên

tuyết, sinh tử thắng thua đều ở ngoài suy xét, chỉ cảm thấy vẫn thích xem Dạ Thiên Lăng sử dụng kiếm như vậy, thành thạo tiêu sái xem rất tuyệt.

Ở giữa vách núi, hàn mũi nhọn quang ảnh hiệp phong, tuyết tung hoành như luyện, thân hình hai người như hạc bạt khởi, chẳng phân biệt được trước sau dừng ở cách tảng đá đặt đều sào bất quá nửa bước.

Dạ Thiên Lăng vừa đứng ổn, Vệ Cách kiếm đã rút ra mà đi, đón nhận đao thế đối phương, hai người đều bị binh khí của nhau truyền đến một cỗ nhu kinh bức lui về phía sau nửa bước, trong lòng đồng thời lấy làm kỳ. Nham thạch bên dưới qua năm rộng thảng dài hóa cát bụi, ở dưới kinh lực của bọn họ áp bách đều trụ hạ thất linh bát lạc, Dạ Thiên Lăng nhảy đến vách núi, kiếm thế rồi đột nhiên biến đổi, chí nhu mà cương, bốn phía như băng phong bạo thịnh, thiên la địa võng nghênh diện phóng tới đối thủ.

Người nọ lảng không, không dám cùng hãn đánh bừa, nhất thời rơi xuống hạ phong, nhưng đao thế sắc bén chống đỡ, không chút quần thái.

Bất quá mấy bước đạp trên nham thạch, giao kích như lũ không ngừng, băng tuyết nguyên bản cứng rắn giống như không thể thừa nhận kinh khí như vậy, bay xéo lên, bắn tung tóe, kích mắt người. Sau lưng đao uy vũ sinh, gió thổi như giao long, Vệ Cách kiếm mây bay nước chảy lưu loát sinh động, quang ảnh ngang trời, người nọ mấy lần muốn cướp chiếm một bên vách núi, lại đều bị Dạ Thiên Lăng thông dong bức về, mắt thấy Dạ Thiên Lăng thế thủ thắng, bỗng nhiên đao thế hãn quét ngang, thẳng hướng điều sào.

Dạ Thiên Lăng sao lại để hãn đắc thủ, Vệ Cách kiếm như cầu vòng, hóa thành một đạo lợi nhận phát sau mà đến trước đánh úp về phía mục tiêu. Ở dưới hai cỗ lực đạo chấn động, điều sào đột nhiên thoát ly vách núi, thẳng tắp rơi xuống phía dưới.

Đao kiếm hai người giao nhau, hướng tới điều sào phía dưới nhất tề tiếp được, không hề mưu lợi đánh bừa một chiêu.

Chợt hợp tức phân, Dạ Thiên Lăng ra một chưởng đem nội kinh đánh về phía đối phương, cánh tay lại ần ần run lên, thân hình người nọ chấn động, sải bước lui về phía sau, một chưởng này của Dạ Thiên Lăng cũng làm hấn khí huyết cuộn cuộn. Nham thạch dưới chân hấn qua nhiều năm sương gió, không biết đã trải qua bao nhiêu gió thổi rừng mưa, dĩ nhiên phong hoá, lúc này khó có thể thừa nhận lực đạo mạnh mẽ thành linh xảy ra, răng rắc một tiếng ầm ầm sụp đổ.

Thân mình người nọ rơi xuống, lại gặp nguy không loạn, mũi chân ở phía trên đá vụn đập một chút, dựa thế bật khởi, như một con diều hâu xoay người lẳng không hướng Dạ Thiên Lăng đánh xuống.

Dạ Thiên Lăng hét lớn một tiếng: “Tốt!” Vai phải trầm xuống, tay trái đánh ra một chưởng.

Người nọ mặc dù đánh trúng đầu vai hấn, lại bị một chưởng lực này của hấn chấn ra nham thạch, không đường thoát, nhắm thẳng dưới núi rơi xuống.

Dạ Thiên Lăng hơi kinh hãi, hấn vung tay tóm tới, không nghĩ nhìn đối phương chết, đưa tay cứu giúp.

Ai ngờ này thế rơi thực không nhẹ, lại thêm phía trên nham thạch tuyết đọng thành băng không dễ cân bằng, Dạ Thiên Lăng mặc dù giữ chặt cánh tay người nọ, ngay cả chính mình cũng ngã xuống vách đá.

Nhưng thế lôi kéo dù sao cũng đem thế rơi hãm lại, hai người từ giữa không trung không hén mà cùng xoay thân quay lại, Vệ Cách kiếm cùng Hậu Mị đao cắm nhập phía trên vách núi đen, người liền treo trên sườn núi. Lúc này kia điều sào kia từ không trung rơi xuống, trong lúc điện quang hỏa thạch này, hai người lại lấy một tay so chiêu, đồng thời hướng điều sào

tranh cướp. Người nọ túm được điều sào, Dạ Thiên Lăng lại nâng tay đem một ấu điều bất hạnh nhảy ra nằm lòng bàn tay, người nọ đầu tiên là sững sốt, tiện đà cười to: “Hảo thủ đoạn!”

Dạ Thiên Lăng đem ấu điều kia quăng cho hắn, thản nhiên nói: “Thứ không phụng bồi.” Vệ Cách bật kiếm khinh phiêu đi xuống, ở sớm xem chuẩn một tảng đá rơi xuống, người nọ cũng như hắn, chậm rãi hưởng nhai trượt đi.

Phía trên núi đá khắp nơi băng hoạt, hai người thả băng đập tuyết như thế qua gần nửa canh giờ mới xuống dưới. Khanh Trần tiến đến, Dạ Thiên Lăng tùy tay phui quần áo, Vệ Cách kiểm tra vào vỏ, cười nhẹ với nàng, liền tự nhiên cầm tay nàng.

Khanh Trần cũng mỉm cười nhìn hắn, trong mắt đầy yên lam đậm miếu, sâu trong đó lại lưu động một chút tư vị nóng ruột nóng gan. Vừa rồi tuy bình tĩnh nhưng vào lúc này có chút nghĩ lại mà sợ, vách núi đen cao như vậy, một chút vô ý đó là tan xương nát thịt.

Người nọ ôm quyền đối với hai người bọn họ: “Các hạ ra tay bất phàm, ta thập phần bội phục, lúc trước đã đắc tội, cũng làm tôn phu nhân sợ hãi!”

Dạ Thiên Lăng gật gật đầu với hắn, ánh mắt dừng ở Hậu Mị đao của hắn, có chút ý tứ đâm chiêu hàm xúc, Khanh Trần đem một lọ thuốc trị thương lấy ra: “Thuốc này có chút linh hiệu, không biết có thể cứu sống kim điều của người hay không, khó được có thể nhìn thấy đao pháp như thế, ta hôm nay là đúng là được mở mang tầm mắt.”

Người nọ không có chối từ, tiếp nhận thuốc trị thương: “Phu nhân gan dạ sáng suốt cũng là người ta bình sinh chưa từng thấy.”

Lúc này Dạ Thiên Lăng đột nhiên nói: “Xin hỏi đao pháp của người học từ ai?”

Người nọ nhìn thoáng qua Vệ Cách kiếm của hắn, nghe vậy ha ha cười nói: “Bộ đao pháp này của ta là tổ tiên truyền lại, hôm nay ngộ nhân vật như hiền phu thế các ngươi, chuyển đi này không tệ, huynh đệ còn có việc trong người, không thể ở lâu, ngày khác có cơ hội tái kiến, nhất định cùng hai vị uống rượu một hồi.”

Kim điêu ở giữa không trung cao minh một tiếng, theo sát ngựa của người nọ rời đi. Dạ Thiên Lăng lên ngựa sau quay đầu nhìn thoáng qua, Khanh Trần hỏi: “Tứ ca, làm sao vậy?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Đao pháp của người này cùng Vệ Cách kiếm tương sinh tương khắc, thập phần kỳ quái, nếu không phải lúc này có quân tình, ta nhất định phải cùng hắn luận bàn thêm.”

Khanh Trần nói: “Hôm nay bình thủy tương phù, nói không chừng ngày nào đó lại gặp.”

Dạ Thiên Lăng gật đầu, hai người không hề trì hoãn, xa xa hướng Định châu chạy đi.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Khinh Địch Chiết Liễu Biệt Vì Sao

Sơn khẩu quán đầy gió lạnh, mảnh vụn băng tuyết hỗn loạn cùng gió gào thét, Dạ Thiên Trạm tiến vào trường ti, cổ tay run lên, trường liêm bị hấn tùy ý “Ba” đóng sầm lại, gió lạnh cũng tiêu tán.

Quân trưởng đầy nhiệt khí đập vào mặt, trên mặt hấn có chút ý tứ tối tăm hàm xúc, một người phía sau nhưng không thấy rõ sắc mặt của hấn mà lên tiếng: “Thất gia, đây là biện pháp duy nhất, người sớm quyết đoán, lại trì thêm sẽ phiền toái.”

Dạ Thiên Trạm liếc mắt nhìn một người hầu trong trường, không nhẹ không nặng nói: “Đi ra ngoài.”

Hai người hầu biết đây là hấn cùng Cung Tư Trình có chuyện quan trọng cần trao đổi, không dám trì hoãn, nín thở yên lặng lui xuống. Dạ Thiên Trạm đem mã tiên buông ra, đến đứng trước hồ án, nhất thời không nói. Một lát sau, hấn mới động tay đem áo choàng cởi bỏ, quăng sang một bên, lộ ra một thân suất phục. Huyền giáp thiết y mặc trên dáng người cao to của lại thêm tao nhã, chỗ chỗ đều lộ ra thanh thần quý khí, chỉ là ánh mắt mặc sắc ôn lãng thâm vài phần. Tay hấn đặt trên án trầm ngâm một lát, quay đầu lại tuần tú thân nhiên như ngọc, một tia lo lắng vừa rồi đã không thấy bóng dáng.

“Cung tiên sinh,” Ngử điệu hấn ôn nhã: “Người muốn ta tức khắc rút quân, phía trước, Nam Cung cạnh đem mười vạn binh mã chặn lương tuyệt viện quân, nhất định là toàn bộ đắm chìm trong kết cục này, hậu quả, người hấn là so với ta sớm nghĩ đến.”

Cung Tư Trình không mặc giáp trụ, áo choàng cùng một thân thân trường bào sạch sẽ cho thấy hãn mang thân phận phụ tá, mà trên áo choàng có một vòng nhung hoạt điều mao rất hiếm có làm hãn thoát nhìn cùng phụ tá khác có chỗ bất đồng, hãn gật đầu: “Quả thật như thế, chính là không có cánh tay này, trung quân nguy hiểm, nay chỉ có thể thí tốt giữa xe. Lúc này trung quân tiến thoái là tự nhiên, nhưng một khi Kha Nam Tự đem ngũ hành âm dương trận ‘Dương độn tam cục’ kia bố trí hoàn thành, chúng ta thực sẽ hãm sâu trong đó. Tây lộ trước mắt hãn là còn ở ngoài Kì Môn quan, Lý Bộ dụng binh rất có ý tứ, Tứ gia dù lợi hại cũng không khả năng ba năm ngày có thể phá Kì Môn quan.”

Nghe được tên Lý Bộ, một đôi mắt trợn trong suốt của Dạ Thiên Trạm híp lại, nói: “Khí minh đầu ám*, tội này khó tha. Dương độn tam cục kia của Kha Nam Tự chẳng lẽ Cung tiên sinh không có biện pháp?”

Cung Tư Trình thở dài: “Kha Nam Tự người này mặc dù không ra gì, nhưng một thân tài học đầy mình, phóng nhân thiên hạ sợ chỉ có Nam Lăng Tả Nguyên Tôn có thể cùng hãn ganh đua cao thấp, ta cũng không thập phần nắm chắc. Hơn nữa quan trọng nhất là lương thảo, lần này lương thảo bị chặn thật là chuyện không ngờ.”

Mi tâm Dạ Thiên Trạm bất động thanh sắc nhẹ nhú: “Bộ binh phái ai không tốt, lại phái Vệ Khiên đến, ta đã phân phó qua, người này không thể dùng, là ai để hãn nhậm tam quân hữu Điều Vận sử?”

Cung Tư Trình nói: “Bộ binh không giống hộ bộ, chúng ta không an bài tốt, hiện tại là Thanh Vương gia nhận chức trách đốc vận, nhân viên đều là ngài ấy thống điều.”

Dạ Thiên Trạm nắm chặt chén trà nhỏ, nói: “Đây là cấp Vệ gia chuyện tốt à.”

Cung Tư Trình cười cười: “Không bằng nói là cấp Thất gia xem, vị kia làm ra trò này, ai nấy đều rõ ràng. Lần này xuất chinh, lúc trước Thanh Vương gia trên triều đứng ở bên chúng ta, kinh đô vệ trong tay hắn rất có phân lượng a.”

Dạ Thiên Trạm chậm rãi ngửi hương trà, vân vụ mỏng manh chuyển động quanh ngón tay hắn, hắn làm như phẩm xong trà hương, mới nói: “Ngũ Ca trong lòng hắn là cũng rõ ràng, hắn luôn luôn làm việc ổn trọng cẩn thận, lần này trên triều ta cũng có chút ngoài ý muốn.”

Cung Tư Trình nói: “Thanh vương thân phận có hạn, không cần biết hắn có cái ý tưởng gì, Thất gia, theo ta thấy, chúng ta chân chính nên phòng là Lăng vương a! Hơn nữa chỗ Hoàng Thượng, tựa hồ lộ ra chút dấu hiệu làm người lo lắng. Hoàng Thượng lúc trước đang êm đẹp để cho Lăng vương thân kiêm trọng trách bộ binh nhúng tay hộ bộ, này thực ý vị sâu xa, lại nói Lăng vương nhiều năm nay trừ quân vụ ra, đối với chính vụ vốn không hề hứng thú, vừa tiếp nhận liền nắm rõ tỉ mỉ, nếu chúng ta không phòng nghiêm, Hoàng Thượng cũng biết quý tộc không thể khinh động, hộ bộ chỉ sợ sớm đã đại loạn, chuyện này không mất nhiều năm công phu tuyệt làm không được, chỉ có thể nói hắn vốn đã nhìn chăm chăm vào hộ bộ. Nếu đây là Hoàng Thượng ngầm đồng ý, đó là đại phiền toái. Mà chuyện Cửu Vương gia, chúng ta là biết thời biết thế giải đúng chỗ ngứa, cân nhắc sâu xa, có lẽ cùng Lăng vương phủ thoát không được can hệ. Nhìn xa hơn là Thanh Bình quận chúa lấy thân phận tạm chức tu nghi gả vào Lăng vương phủ, Hoàng Thượng rõ ràng là đem Phượng gia đưa tới bên Lăng vương, tiếp theo lại che chở Liên quý phi.....”

Dạ Thiên Trạm lúc đầu còn ngưng thần nghe, bỗng nhiên trong mắt nổi sóng, chén trà bị nắm chặt, hắn không biết vì sao đột nhiên nhớ tới Duyên Hi cung.

Thời gian cuối xuân đầu hạ năm trước, Khanh Trần vẫn là ngự nữ Duyên Hi cung, có một ngày hắn ở Duyên Hi cung nhìn thấy Khanh Trần đứng

bạc thang cao cao, một mình ngẩng đầu nhìn xa xa.

Lúc hoàng hôn, kim ô về tổ, trăng non mới nhú, bầu trời phía sau Duyên Hi cung như hỏa thiêu, giống như chanh, giống như cánh đồng mây tía, trong đó lưu kim xích tử lần lượt thay đổi, chậm rãi chảy tràn, dần dần bao trùm bầu trời, xuyên thấu qua bích diêm kim ngõa, quỳnh lâu phi các, vẫn nhiễm đến lan can bạch ngọc, cũng ở trên vạt áo người đắm chìm dây dưa.

Khanh Trần đứng ở trước cung điện cao lớn, gió mát xuyên qua cành liễu lộ ra bóng dáng nàng mặc cung trang nguyệt sắc, váy nhẹ bay lên có chút phiêu dật khó thấy, đèn đài phía sau hoa lệ dày đặc đều áp không được bộ dáng nhẹ nhàng của nàng, làm người cảm thấy nếu không lưu ý nàng sẽ biến mất.

Nàng tựa hồ không chú ý tới có người vào Duyên Hi cung, chỉ ngẩng đầu nhìn cảnh tượng kỳ dị cuối ngày, phía sau mặt trời như lửa, trước mắt trăng non mới lên. Vân quang sáng lạn rơi vào dãy núi phí tây, thiên không một mảnh ánh sáng màu sạch sẽ, một vùng thanh lam, thuần túy mà thâm thúy, nửa mảnh trăng treo trên màn trời thanh lãnh, coi như một mảnh thúy ngọc cực bạc, hơi có chút tái nhợt.

Khanh Trần nhìn trăng xuất thần, vẻ mặt an tĩnh mà sâu thẳm, Dạ Thiên Trạm đứng ở dưới bầu trời xanh, cách đó không xa không gần nhìn nàng. Hắn giống nhau từng đang tìm thứ gì, thời điểm vừa ngẩng đầu, tại một khắc này đã biết là cái gì, lại cách gần như thế. Nguyên lai trong lòng luôn luôn có chút trống rỗng bỗng nhiên được lấp đầy không còn khe hở, tựa như hiện tại hắn đưa mắt có khả năng nhìn đến tiệm không mộ vân kia đều dừng ở trong lòng, khoảnh khắc đó ấm áp cùng u ninh.

Hắn không đi kinh động nàng, ung dung chậm rãi thông thả bước, thẳng đến khi Khanh Trần lơ đãng ngoái đầu nhìn lại, nhìn thấy hắn có chút kinh ngạc, rồi sau đó thản nhiên mỉm cười.

Dạ Thiên Trạm dừng cước bộ, hẳn cảm giác được rõ ràng giật mình trong mắt nàng, nụ cười kia tựa hồ ở nơi xa xôi nào đó đã gặp qua, cho dù hiện tại gần ngay trước mắt, vẫn là cách màn đêm yên lam như cũ.

Hắn cầm sáo ngọc trong tay điểm điểm nàng: “Duyên Hi cung to như vậy giống như chỉ thừa một người nàng.”

Khanh Trần cười ngẩng đầu: “Không phải còn có Thất gia sao?”

Dạ Thiên Trạm bước tới gần, Duyên Hi cung dần lên đèn, vòng quanh cung điện, tầng tầng trải ra. Gió đêm lôi kéo sợi tóc nàng nhẹ phẩy, cũng thổi áo dài thủy sắc của hắn bay bay, hắn nhàn thoai không có xem nhẹ trong mắt Khanh Trần chất chứa phiền muộn như có như không, mặc kệ ở nơi nào gặp nhau, đáy mắt nàng vĩnh viễn xẹt qua một loại cảm xúc như thế này, ở trong cặp mắt thu thủy nổi lên rồi biến mất, lại một tia khắc trong lòng hắn sâu cạn nhu tình chìm nổi.

Hắn không muốn hỏi đến, chỉ cảm thấy còn có thời gian xoay chuyển, thẳng đến ngày nào đó kiêu phẫn khinh hồng khắp phố, ngay cả Hoài Loan quận đều cảm nhận được không khí vui mừng, hắn bước vào Lăng vương phủ giăng đèn kết hoa nhìn gả y đỏ thắm trên người nàng. Nhớ đến ánh trăng ngân sắc nhẹ nhàng biến thành chói mắt như vậy, tựa như tà dương sau dãy núi phía tây nhan sắc đỏ như máu, mà nụ cười của nàng cũng không còn như ánh trăng u lạnh giữa không trung kia, giống như nắng chiếu thủy ảnh nở rộ trong thương khung, phô thiên cái địa đem hắn bao phủ.

Sai một bước, bỏ lỡ cả đời.

“Thất gia, Thất gia?” Thanh âm Cung Tư Trình thêm lớn.

Dạ Thiên Trạm mạnh mẽ ngẩng đầu, chén trà trong tay nhoáng lên một cái, trà màu hổ phách đã lạnh, bị hắt bắn ra vài giọt tung tóe: “Vừa rồi nói cái gì?”

Cung Tư Trình âm thầm thở dài, trong mắt lộ ra một tia hiểu rõ: “Nam Cung Cảnh là người Lăng vương phủ, nay đúng là cơ hội, chặt cánh tay này, thân tất ngưng trệ, hẳn là một cánh tay đặc lực của Lăng vương, không thể lưu.”

Dạ Thiên Trạm hít một hơi thật sâu, buông ra chén trà lạnh, hẳn một lần nữa lấy chén khác, vẫn là tự châm tự ẩm, cử chỉ không một tia loạn, nhẹ nhàng, chậm chạp, thanh tao, lịch sự, sắc mặt trông được không ra cảm xúc. Hẳn không có theo lời nói Cung Tư Trình, ngữ khí ngược lại có chút tăng thêm: “Đó không phải vấn đề, ta càng lo lắng đám quý tộc loạn từ bên trong. Không nói đến chuyện ca múa phường lần trước, người xem hộ bộ bây giờ, liên lụy những gì? Ta sớm nhắc nhở cậu, bảo hẳn dùng người phải có ước thúc. Còn Vệ gia nữa, sớm đã có một thái tử phi trời sanh tính tình yếu đuối, hiện tại thêm một Vệ Khiên được việc không đủ bại sự có thừa, còn có Vệ Yên kia tự cho là thông minh.”

Cung Tư Trình nói: “Đám hỏi Vệ gia, ta cũng không thập phần tán thành, nhưng thất gia nếu không phải lần trước chống đối nường nường như vậy, lần này cũng không thể không dám dị nghị.”

Dạ Thiên Trạm nhất thời biết chỉ vì chuyện cầu thú Khanh Trần, hẳn cùng Ân hoàng hậu rất là tranh chấp vài lần, sau lại vẫn kinh động Cung Tư Trình xoay vần khuyên giải, Ân hoàng hậu rốt cục mới đồng ý, nhưng mà chuyện này cuối cùng lại không có kết quả. Hẳn sửa sang lại cổ tay áo: “Tiên sinh cùng Ân gia quan hệ sâu xa vài thập niên, lại nói tiếp, mẫu hậu cùng cậu đều nên xưng người một tiếng lão sư mới đúng, mẫu hậu vẫn nghe lời người, lần này ta cũng biết không thể lại bác bỏ, cho nên cũng không có phản đối.” Hẳn nói nhẹ nhàng băng quơ, đem mọi thứ đẩy đi.

Cung Tư Trình hiển nhiên cùng Dạ Thiên Trạm cũng không cần thập phần khách sáo, cũng không nói lời khiếm tốn, chỉ nói: “Lời nói bất kính, nường nường tính tình mạnh mẽ, Thất gia sau này nếu có chuyện, vẫn nên uyển chuyển thì tốt hơn.”

Dạ Thiên Trạm cười cười: “Tiên sinh nói phải, ta cũng như mẫu hậu sẽ cẩn thận nghiền ngẫm, lại nói tiếp, nhiều năm như vậy, ta cũng đem tiên sinh coi như lão sư, ta đến nay đối với những gì tiên sinh dạy dỗ còn nhớ rõ —— nhân nghĩa thiên hạ, không biết tiên sinh còn nhớ hay không?”

Cung Tư Trình không biết hẩn vì sao bỗng nhiên nhắc tới việc này, nói: “Lần đầu tiên giảng Thất gia [chính ngữ] đã nhắc tới.”

Dạ Thiên Trạm gật gật đầu, chuyện hơi đổi: “Mới vừa nói việc rút quân, Nam Cung Cảnh người này mặc dù khó có được, nhưng tuyệt đối không thể đem tài cán vì ta sử dụng, ta cũng không nghĩ lưu hẩn, nhưng hẩn dẫn mười vạn tướng sĩ đều ở Địa Hoang cốc. Mười vạn tướng sĩ, trên có cha mẹ, dưới có thê nhi, một khi thân táng ở Bắc cương, Thiên triều ta có mười vạn nhà có tang, mẫu tang con, thê khóc phu, con không cha, đâu chỉ là mười vạn người gia phá nhân vong, ai hủy thiên luân. Nếu lúc này ta rút củi dưới đáy nồi, sao dám làm người? Còn nữa, Nam Cung cảnh lúc này sở dĩ binh khốn Địa Hoang cốc, là vì bảo vệ trung quân, nếu không có hẩn quyết định tự hủy đường lui thật nhanh, toàn bộ đại quân khó tránh khỏi muốn trúng kế dụ địch của Kha Nam Tự. Ta nếu vì mình mà không để ý, là bất nghĩa.” Hẩn nói không nhanh không chậm, vẫn là ngữ khí trong sáng: “Cùng tiên sinh, việc này không thể, chính là không thể.”

Cung Tư Trình nguyên tưởng rằng lời nói lúc trước chứng tỏ Dạ Thiên Trạm cũng có để tâm, ai ngờ hẩn lúc này nói ra dĩ nhiên có suy tính sâu xa, Thất gia, người vẫn là không.....” Nói một nửa, hẩn đành thở dài: “Thất gia hôm nay nói lời này, ta cũng không biết nên mừng hay lo!”

Ánh mắt Dạ Thiên Trạm ôn nhã cũng mang theo thâm thúy: “Ta không muốn làm như vậy còn có một bản khoản, đó là Hạ Bộ Phong cùng Sử Trọng Hân. Bọn họ đều là đại tướng Thần Ngự quân, đều cùng Nam Cung cảnh giống nhau, theo Tứ ca xuất sinh nhập tử, tất sẽ không nhắm mắt không thấy Nam Cung cảnh bó tay tử cục. Lúc này quân tâm không thể

loạn, nhưng nếu khí thế quân tiên phong mà triệt, khó bảo toàn quân tâm rung chuyển.”

Cung Tư Trình nói: “Thất gia biết rõ bọn họ đều là người của Tứ gia, lúc trước dùng bọn họ đến tột cùng có dụng ý gì?”

Dạ Thiên Trạm thản nhiên cười nói: “Quân cầu lương tướng, bọn họ ít nhất không làm đại cục như dùng loại người như Vệ Khiên. Truyền quân lệnh ta, mệnh Sử Trọng Hầu dẫn khinh giáp chiến sĩ qua núi tìm đường, chúng ta tranh thủ nay mai cùng Nam Cung cạnh hội hợp, lại thương thảo biện pháp đối phó Kha Nam Tự.”

Cung Tư Trình chấp tay rời đi, tuyết đã ngừng, gió lại chưa ngừng, thổi trúng người râu tóc phiêu diêu. Một trận băng phong xa xa gần gần gào thét mà qua, thâm sơn dưới tuyết phủ lộ ra cảnh sắc đơn điệu, xem lâu lại sinh ra cảm giác phiền chán, hẳn không thể tránh được chậm rãi thở dài, mới vừa rồi một câu không dám nói lại nổi lên trong lòng, Thất gia, vẫn là không đủ ngoan a!

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Uyển Cánh Thanh Hề Nan Nhìn Nhau

Một chi khinh kị binh Huyền Giáp quân nương theo sắc trời tầng tầng âm đạm lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở lưng chừng núi vách núi đen, Xà Ngang độ sắp tối, Bắc Phong gào thét mấy ngày nay dưới ánh chiều tà có phần đình chỉ, tịch dương kéo dài lạc ảnh nhạt nhẽo dần dần biến mất ở cuối cánh đồng tuyết, chậm rãi, nhẹ nhàng nữ tử nhảy múa, lặng yên lui về chân trời mênh mông.

Thập Nhất từ trên cao nhìn xuống thấy đã gần đến chỗ phản quân, chiến xa cuồn cuộn, giáp trụ quang hàn, tình thế như sở liệu, phản quân còn đang không ngừng hợp thành binh mã hướng về nơi này, mục đích duy nhất đó là phong kín đường ra Địa Hoang cốc, hoàn toàn cô khốn trung quân của Dạ Thiên Trạm.

Phân bố địch binh thu hết vào đáy mắt, hẩn quay đầu ngựa lại, cười nói với Khanh Trần: “Thật nghĩ không thông, Tứ ca sao có thể yên tâm cho người đi theo ta.”

Khóe môi Khanh Trần hơi nhếch, khi nàng hỏi Dạ Thiên Lăng vấn đề này, Dạ Thiên Lăng chuyên chú xem xét quân xa đồ, chỉ lời ít mà ý nhiều nói: “Ừ, ta yên tâm về nàng.” (Nên về sau mới ghen lồng lộn lên _(-_-)_)

Hiện nay Dạ Thiên Lăng không ở trước mặt, Thập Nhất cũng vui đùa, thấp giọng trêu chọc nàng: “Mặc kệ nói thế nào, Thất ca ở chỗ này, huynh ấy chẳng lẽ hồ đồ?”

Khanh Trần nghĩ đến Dạ Thiên Lăng thấy nàng hỏi thăm mới ngẩng đầu lên, ngữ điệu du dương không chút hoang mang, bộ dáng thông dong thật là

đáng giận, “Gả làm Lăng vương phi, nàng đã từng trải qua cảm giác khó chịu?” Nàng xem như trả lời cái gì, nàng bất đắc dĩ nói: “Hắn hiện tại quả thực là có tiếng mà không có miếng.”

Thập Nhất cười ha ha: “Ai bảo người ngày đó ở Hợp châu làm huynh ấy khẩn trương, không bằng ta dạy cho người một biện pháp, người đem cửu linh lung lôi ra làm phép, huynh ấy không vội mới là lạ.”

Khanh Trần hé miệng đậm mắt cười nhìn hắn: “Tứ ca còn không phải cùng Lý Bộ dẫn quân đi Lâm Thương, Tả tiên sinh phải trấn thủ Hợp châu, mới để cho nửa đệ tử như ta đến trợ giúp người ứng phó Kha Nam Tự, người lại trả thù chàng thế, chờ ta quay lại nói cho chàng biện pháp này là người dạy á.”

Thập Nhất lấy mã tiên chỉ vào nàng không nói gì, không biết nên khóc hay cười, sau một lúc lâu mới nói một câu: “Này thật sự là..... Trọng sắc khinh bạn!”

Khanh Trần sớm không chịu nổi buồn cười sắp nằm ở trên lưng ngựa, vừa cười vừa xa xem phản quân, lại đứng đắn hỏi Thập Nhất: “Thường nghe Tả tiên sinh nhắc tới Kha Nam Tự, nói rằng hắn là kỳ tài ngút trời về hành quân bày trận, sao hôm nay xem điều binh khiển tướng cũng thường thường?”

Thập Nhất cũng nói: “Ta cũng thấy kỳ quái, nói vậy nhưng kỳ tài nổi danh khó ứng phó, chúng ta vẫn nên lo lắng nhiều hơn.”

Hai người đang nói chuyện, lại nghe thấy sơn dã trống trải xa xa truyền đến một trận tiếng đàn, âm thanh du dương khi có khi không, mơ hồ không thể nghe thấy, khinh vòng bay bổng trên thung lũng, lại rõ ràng như ở bên tai. Tiếng đàn nghe qua tùy ý, nhẹ nhàng băng quơ nhưng lại mang khí khái thiên quân vạn mã hành dinh sa trường. Khanh Trần cùng Thập Nhất không hẹn mà cùng quay đầu, thấy trên Xà Ngang độ phía trước, địch binh chậm

rãi bố trí sắp xếp, Khanh Trần nhìn kỹ, trên mặt bỗng nhiên biến sắc: “Dương độn tam cục!”

Mày kiếm Thập Nhất trói chặt: “Truyền lệnh xuống, tam quân chuẩn bị chiến đấu!”

Khanh Trần không chuyển mắt nhìn chăm chăm Xà Ngang độ: “Hai chúng ta đúng là không biết trời cao đất rộng nói giỡn, Kha Nam Tự lấy cầm ngự trận, sinh môn trận này đã bế, Địa Hoang cốc tức khắc mà thành nơi xa xôi, cho dù Tả tiên sinh đích thân đến cũng không làm được gì.”

Thập Nhất lại thập phần bình tĩnh: “Người có vài phần nắm chắc?”

Khanh Trần nói: “Ta chỉ có thể hết sức thử kéo dài thời gian một lần, xem trận thể hiện tại, cách vị, là cửa vào Địa Hoang cốc, người làm thủ cần vị, quá chấn cung, nhưng trăm ngàn lần đừng nhập trung cung, nếu xúc động, trận thể sẽ càng khó thu thập, chỉ không biết trung quân có thể tùy thời phá vây gya không.”

Không cốc u ám, ánh trăng như một tầng gió mát phơ phất trên bạc tuyết tàn băng, u tĩnh lại quý dị mờ mịt, nhất lữ sương mù như có như không lượn lờ quanh núi, nhẹ như đạm sa, mơ hồ không rõ, dần dần dày lên, cơ hồ đem toàn bộ sơn cốc bao phủ trong sương mù.

Tiếng đàn của Kha Nam Tự trên tuyết vụn thấp thoáng minh vang không u, giống như tung hoành sơn thủy, tiến thoái tự nhiên. Trong quân Yến châu, ánh lửa bập bùng trên đài cao, một thân khép hờ hai mắt, tùy tay đánh đàn, đại quân trận đi cửu cung chậm rãi di động, thận trọng, xếp ra cái lưới phơ phất thiên cái địa.

Trăng lạnh sau mây lộ ra chút ánh sáng, không có dấu hiệu, một đạo tiếng đàn tranh nhiên xuất kỳ bất ý chuyển vận quanh núi, minh mông, tự nhiên, uốn lượn trong thiên địa, liêu sa đăng vục, khoảnh khắc thanh hoa.

Gió núi kích động, ánh lửa trước trận lay động, đều hướng hai bên bức lui, mi mắt Kha Nam Tự vừa động, tay lại chưa ngừng, tiếng đàn cuộn cuộn phủ ra như trước, thanh âm phiêu dật trong mây, quay lại như trường kiếm lẳng không kích thủy, một tia khúc âm tiết phù không đương, dài rộng trở nước bắn ngàn vạn dòng, trong quân trận lại bởi vậy sinh khác thường.

Hai mắt Kha Nam Tự bật mở, trên cầm huyền phát khởi một đạo trường âm, rồi đột nhiên sinh biến.

Lợi kiếm ra khỏi vỏ thẳng đánh trường thiên, song kiếm tương giao mũi nhọn bắn ra bốn phía, tản mát mây trời, đối phương như là không địch lại giao phong như vậy, tà tà tránh đi giao phong thành nhu hòa, làm thanh phong mặc liêm phân thủy, chu toàn đại trận.

Mà Kha Nam Tự không cho phép, tiếng đàn càng liệt, kinh đào hải lãng, đánh thạch chụp ngạn, mây mưa chớp giạt; Khi làm mặc hải cuồng sa, quét ngang gió tây, che thiên tế nhật. Thanh âm kia khí thế bức nhân, thế tới giống như hóa thành u vụ trong cốc, không chút nào gắng sức mơ hồ yếu ớt, giống như tùy thời sẽ tan thành mây khói, lại cố tình yếu ớt mà bất bại, nhỏ mà không suy, nhảy múa phiêu đảng, truy sa trực phong, sự mềm dẻo trong lúc đó thấu nhập trào dâng không rơi không tiêu tan, bám riết không tha, thấp đến đáy cốc, xoay quanh quanh quẩn, lọt vào đỉnh, mờ mịt liên miên, trước quân, kỳ trận bị khắp nơi ràng buộc, nhất thời khó có thể bố thành.

Củng Tư Trình vội vàng từ hiên trưởng mà ra, đã thấy Dạ Thiên Trạm sớm đi vào trường, hẳn nghe cầm biện âm nói: “Thất gia, có người cản trở Kha Nam Tự bày trận!”

Dạ Thiên Trạm lại giống như đối với lời nói của hắn nói như không nghe thấy, tuần mắt ánh tuyết một mảnh sát nhân. Bảy đạo băng huyền vạn lữ nhu âm mỗi một tia đều lọt vào trái tim hắn, đến rồi lại đi, nhẹ nhẹ từng đợt, từng đợt tinh tế mật mật, rút xương lột da đau đớn. Hắn tuyệt không

quên tiếng đàn quen thuộc này, nghe qua như ở chân trời, lại luôn ở bên tai, trong lòng, “Là Khanh Trần, nàng sao có thể ở chỗ này?” Hân không thể tin thấp giọng nói.

Trong lòng Cung Tư Trình thất kinh, suy nghĩ trước sau, về mặt Dạ Thiên Trạm mặc dù làm hân thêm lo lắng, vô luận thế nào cũng muốn dùng đại cục làm trọng, “Cầm thể Lăng vương phi yếu ớt, đã kiên trì không được lâu, Thất gia lúc này lấy sáo ngọc trợ nàng.”

Ánh trăng bên lưng chừng núi, phía sau Khanh Trần là một ngày tuyết, dao lâm quỳnh chi đậu trên bàn tay nàng trắng nõn tiêm tiêm như ngọc điệp phiến phiến, bay tán loạn trên cầm huyền, khúc nhạc của Kha Nam Tự uy thế lại tăng, giống như hắc long khiêu ngâm, một vòng quanh núi mà lên, càng lên càng cao, lên đỉnh lại tới đỉnh cao hơn, cuộn cuộn như tiếng sấm du tam sơn ngũ nhạc, lật giang hà.

Cổ họng Khanh Trần ức không được từng trận tinh huyết nảy lên, phượng mâu tĩnh lại, tâm như thanh uyên, huyền thanh như lưu thủy, tầng tầng phô tả, chỗ cực nhu không từ nan, chỗ cực tĩnh chí kiên cường, yếu ớt chống lại.

Ngay vào lúc này, hai mặt tiếng đàn liên tiếp hốt người phiêu khởi một đạo tiếng sáo du dương.

Như thanh như luyện, quang hoa sáng quắc, âm tình thiết thiết, thâm tâm từ từ.

Tiếng sáo nhàn như chậm rãi, khí thế cầm âm của Kha Nam Tự giống như chợt sai mất mục tiêu, trong khoảnh khắc thất bại, tay áo Khanh Trần tung bay lại như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, khúc thiết, thanh đi không linh, nâng tay tràn đầy tứ hợp, cùng sáo ngọc kia thiên y vô phùng hòa hợp một thể.

Từ từ [So với ánh mắt] vang lên, triền miên nhìn nhau, uyển dục thanh hề, thiên xuân đắm.....

Nhàn ngọc trên hồ trắng sinh tư, nơi thanh phong đi vân tụ.

Có phượng cầu hoàng, âm cao âm thấp, cùng ta nhảy múa, trên cây ngô đồng.....

Trước Ngưng Thúy đình lấp lánh ánh sáng, bích sa ánh lý tuyết làm y.

Một khúc sáo ngọc này, từng ở thời điểm nàng mất mát bàng hoàng làm bạn bên cạnh, từng hai mắt đắm lệ nhìn h lẫn một thân ngọc lập kim chế, trước kia như mộng, từng mắt say lơ dờ nhìn h lẫn tuần mâu mỉm cười, hoa xán như tinh.

Một cầm, một sáo, dặt ra trí nhớ như lưu quang phi vũ nở rộ trên mặt hồ, giống như ảo ảnh nở rộ đóa đóa hoa sen sáng ngời. Một mảnh rõ ràng, Một chiếc lá tản mạn, sáng rọi như lưu ly, minh ngọc sinh huy.

Phong cốc mây mù lượn lơ di động như tiên cảnh, tại đây nhìn nhau, hiểu nhau như khuynh, như tổ, cầm địch hợp tấu, Kha Nam Tự lại như ngây ngốc, sắc mặt tái nhợt hoàn toàn mất đi nhan sắc, tay phủ trên cầm không thể ức chế run run, huyền âm hỗn độn, một khúc thất bại. Trước trận, ánh lửa như đọng lại tàn ngân, mà cầm thanh cùng địch thanh đau khổ dục hỏa trùng sinh từng bước nhanh nhẹn, sáng ngời thông thấu, bày ra kéo dài trong thiên địa.

Về mặt Kha Nam Tự phức tạp, lại khó có thể nghe tiếp, h lẫn đột nhiên đứng lên nâng tay dùng sức, cầm theo tay rơi xuống đài cao, huyền băng cầm liệt, tan xương nát thịt.

Cùng lúc đó, Địa Hoang cốc cùng Xà Ngang độ vọt lên sơn băng địa liệt kêu sát, Cung Tư Trình cơ hồ cùng Thập Nhất đồng thời huy quân làm khó

dễ, Kha Nam Tự lại độc lập trên đài cao không phản ứng, gió lửa quang hạ đầy mặt.

Trên Chính Ngâm cầm, nhiều điểm lạc hồng, điệp vũ tàn huyết, như ngừng tụ tinh hồn suốt đời, từng vệt nhẹ nhàng như hoa nở rộ, là vẻ đẹp trước khi rời nhân thế. Khóe môi Khanh Trần rỉ chút máu, thanh âm cuối cùng từ trong tay phát ra rồi ngừng lại, nháy mắt liền bị âm thanh gót sắt đấu tranh anh dừng cuộn cuộn bao phủ. Mà dưới trăng lạnh, trong bóng cô phong, tiếng sáo vẫn réo rắt. Nhất âm tịch liêu, thế gian mất mát, u lạnh.

Trên sa mạc, điểm tuyết nhiều ánh lửa, nắng sớm đã đem vài phần hơi thở mát lạnh tiến vào, giống như lưu thủy lững lờ, chậm rãi thấm thấu.

Khanh Trần mờ lung mở to mắt, cách trông thấy có người một thân giáp trụ phủ ở trên tháp, áo choàng tà tà hạ xuống một bên, trên huyền bào dính vài điểm huyết đã khô, khí thế thiết huyết đặc quánh bị chúc quang nhiễm lên vài phần im lặng nhu hòa. Ngực không chỉ một tầng nổi khối riêng, nàng hỗn loạn nói: “Tứ ca, chàng tỉnh tỉnh, cần thận cảm lạnh.”

Người nọ cơ hồ lập tức liền ngẩng đầu lên, tiến lên vén trướng, cúi đầu: “Khanh Trần!”

Ánh mắt vô cùng lo lắng mà sáng ngời dừng ở trên mặt Khanh Trần, làm cho nàng thanh tỉnh vài phần, là Dạ Thiên Trạm đứng ở trước mặt, một chút kinh ngạc, sau đó như là trút được gánh nặng mỉm cười: “Huynh tỉnh.”

Hắn so với mấy tháng trước thoát nhìn thoáng gầy hơn một chút, không thể che giấu một tia mệt mỏi vẻ mặt vẫn là cao quý mà tiêu sái như trước, lãng nguyệt như ngọc, minh ngọc như nước, lại có lẽ là vì huyền giáp trên thân, ánh mắt trong trẻo nhiều thêm vài phần lợi hại cùng quả quyết, làm những người quen thuộc cảm thấy cùng bình thường có chỗ bất đồng. Khanh Trần nhìn thấy hắn, theo đáy lòng sinh ra thoải mái: “Huynh bình an vô sự.”

Trong nháy mắt đối diện, trên mặt nàng chậm rãi nở nụ cười, thần hi (ánh sáng đầu tiên của một ngày) ngàn lỗ lọt qua mây, hiểu thiên tham phá, xuân phong đưa đến. Khuôn mặt đó rõ ràng như thế, Dạ Thiên Trạm nhìn nàng, ánh mắt trầm tĩnh, mềm mại như vậy lại mang theo một tia trầm tĩnh bất loạn, hần thấp giọng nói: “Khanh Trần, thật là nàng, thấy nàng bất tỉnh, ta còn nghĩ đến lại là trong mộng.”

Khanh Trần lẳng lẳng cúi mắt, nỗ lực động thân mình, hần đã đưa tay đỡ lấy, Khanh Trần hỏi: “Ta đã ngủ thật lâu? Đại quân Kha Nam Tự bị đánh bại sao?”

Dạ Thiên Trạm lắc lắc đầu: “Cũng mới non nửa đêm, ta vừa trở về không đến nửa canh giờ. Kha Nam Tự quả thật lợi hại, tối hôm qua gặp phải tình huống này, hần có thể ở ta cùng Thập Nhất đệ hai mặt giáp công thông dong trở ra.”

Khanh Trần xuất thần suy nghĩ một lát: “Một khúc cầm kia, chỗ cao kịch liệt trên mây, khi thấp đều có đa tình, tâm chí cao tuyệt, rơi tự nhiên, cũng là kỳ nhân! Thất gia,” Nàng quay đầu mỉm cười: “Huynh lại cứu ta một lần, nếu không phải sáo ngọc của huynh, ta đâu không lại hần.”

Dạ Thiên Trạm nhẹ nhàng cười: “Lần này hình như là nàng tới thay ta giải vây, sao lại thành ta cứu nàng?”

Khanh Trần cười nói: “Chuyện này tính không rõ ràng lắm.”

Dạ Thiên Trạm nói: “Tính không rõ thì tốt.”

Khanh Trần sửng sốt, thấy thần sắc hần chuyên chú nhìn nàng, ý cười trong mắt nàng thành trầm mặc, cố ý tránh đi hần, tựa hồ nghe thấy Dạ Thiên Trạm thở dài, lúc này đã có người vào trướng.

Ân Thái Thiển bưng khay cùng Thập Nhất tiến vào, ánh mắt dò xét thần sắc Dạ Thiên Trạm, mới nhìn Khanh Trần nói: “Người tỉnh? Vừa vận thừa

dịp thuốc còn nóng, mau uống thuốc, vừa rồi xem Hoàng Văn Thượng làm việc này nửa ngày ta mới biết được, nguyên lai chế một chén thuốc lao lực như vậy.” Nàng một mình chạy tới trong quân, đã bị Dạ Thiên Trạm trách qua, ngữ khí Dạ Thiên Trạm không nóng không lạnh lại khắp nơi lộ ra nghiêm khắc, nàng tự biết đuối lý, ngay cả mở miệng nửa câu cũng không dám, may mà Dạ Thiên Trạm quân vụ quán thân lại nhớ thương Khanh Trần, mới không có thời gian truy cứu nàng.

Thập Nhất thấy Dạ Thiên Trạm tự mình canh giữ bên cạnh Khanh Trần, nói: “Thất ca, huynh từ tối hôm qua đến giờ cũng một đêm không ngủ, đi nghỉ tạm một lát đi.”

Dạ Thiên Trạm gật gật đầu, nhưng chưa đứng dậy, đưa tay tiếp nhận thuốc Ân Thái Thiển đưa tới, hẩn dán trên tay thử thử độ ấm, đưa cho Khanh Trần: “Có chút nóng, nàng uống chậm chút.”

Khanh Trần ngửi được mùi thuốc cay đắng, theo bản năng cau mày, Dạ Thiên Trạm nhẹ giọng cười nói: “Đừng tưởng nhúu mày có thể không uống, đạo lý thuốc đắng dã tật trước kia không phải nàng thường nói?”

Ân Thái Thiển ở bên nghe vậy quay đầu cùng Thập Nhất liếc mắt nhìn nhau, chợt ở bên cười nói: “Thuốc này đã cho nhiều cam thảo hơn, hẳn là không quá khổ, Tứ gia tự mình dặn qua nói người uống thuốc sợ khổ, bảo Hoàng Văn Thượng nhớ kỹ cho vào thuốc của người nhiều hơn vị thuốc này. Đúng rồi, ngực người còn đau không? Thuốc viên này là người bình thường vẫn dùng, cũng là Tứ gia sai người làm nhiều thêm một lọ, sợ trong lúc nhất thời cần dùng gấp, ngày hôm qua thật đúng là phải dùng tới. Người bệnh lần này, Thập Nhất gia phải chịu khổ rồi, không chiếu cố người tốt, Tứ gia trở về không tìm hẩn gây phiền toái mới là lạ.” Nàng thúy thanh tiểu ngữ liên miên như châu lạc ngọc bàn thông suốt không ngừng, không khí thoải mái hơn, nhưng nhìn ý cười trong mắt Dạ Thiên Trạm một phần trầm xuống.

Khanh Trần kinh ngạc, lấy tính tình Dạ Thiên Lăng nào có tâm tư phân phó việc nhỏ vụn vặt này, kỳ quái liếc mắt nhìn Ân Thái Thiên một cái, Thập Nhất lại tiếp câu chuyện: “Cũng không phải, vừa rồi Vệ Trường Chinh phụng mệnh đến chỗ Tứ ca báo tin tức, hăn xin chỉ thị của ta, Tứ ca nếu hỏi người thì đáp lời ra sao, ta gặp nan đề đó, Tứ ca nếu biết người như vậy, ta sao có thể giao phó?”

Vệ Trường Chinh thân kiêm thống lĩnh thị vệ của Dạ Thiên Lăng, bao nhiêu năm nay, một tắc cũng không rời khỏi hăn, là chuyện mọi người đều biết, nay lại có nhiều thời gian đi theo bên người Khanh Trần, sự thật như thế. Dạ Thiên Trạ nghe đến đó, hoảng hốt mạnh mẽ đứng lên: “Trong quân còn có việc, ta đi trước.”

Hăn cứ như vậy xoay người ra khỏi doanh trướng, Thập Nhất vội bước theo: “Thất ca!”

Ngoài trướng, không khí rét lạnh làm người ta thanh tỉnh, Dạ Thiên Trạ đi vài bước, sắc mặt nguyên bản khó coi mới dần dần bị bộ dáng vân đạm phong khinh thay thế được: “Tứ ca hiện tại ở đâu?” Hăn hỏi.

“Chúng ta binh phân ba đường, lúc này Tứ ca dẫn Huyền Giáp quân hăn là đã gần đến Yến châu thành.” Thập Nhất nói.

“Tứ ca đã đến Yến châu?” Áo choàng Dạ Thiên Trạ bay lên: “Tận dụng thời cơ, chúng ta cần tức khắc truy kích Kha Nam Tự.”

Thập Nhất gật đầu tỏ vẻ đồng ý, càng âm thầm bội phục, cảm xúc như thế mà hăn còn nói được một câu phân phó tỉ mỉ, Dạ Thiên Trạ đã muốn cùng Dạ Thiên Lăng bố trí lúc trước không mưu mà hợp quyết đoán, có thể thấy được tình thế chiến cuộc đều hiểu rõ ở trong lòng. Trước có Huyền Giáp quân đón đầu ngăn trở, mặt sau bọn họ huy quân truy kích, lần này đầy khả năng làm cho Kha Nam Tự không thể về Yến châu. Hăn lập tức

nghĩ đến một vấn đề: “Nhưng xem thân mình Khanh Trần, sợ là cần nghỉ ngơi vài ngày mới được, nếu cấp tốc hành quân, nàng sao chịu được?”

Dạ Thiên Trạm nguyên bản ngưng thần đang suy nghĩ chuyện tình gì, lúc này giương mắt cười nhẹ, lại cười giống như sắp tối tán tuyết, phức tạp ẩn ẩn bất đắc dĩ: “Việc này phải làm phiền Thập Nhất đệ, ta dẫn quân cùng Tứ ca thủ Yến châu, mười vạn binh mã của Nam Cung Cảnh lưu cho đệ, hơn nữa đệ nguyên bản mang đến hai vạn tướng sĩ đã đủ để bảo hộ Khanh Trần an toàn, mọi người theo sau đi chậm, trễ vài ngày chúng ta hội hợp là được.”

Dạ Thiên Trạm vừa đi, Ân Thái Thiển vui vẻ cười liền dừng lại, vô thanh vô tức, làm như chưa từng tông tại qua, nàng chỉ có chút dăm chiêu nhìn chăm chăm liêm trưởng bị hạ mệnh xuống.

Khanh Trần mắt thấy Dạ Thiên Trạm rời đi, gió lạnh từ ngoài trướng thổi vào mang theo vài bông tuyết, nàng cúi đầu chậm rãi đem bát thuốc kia uống cạn, tư vị chua sót gần bó đầu lưỡi một đường chảy xuống tràn đầy trong lòng, dọc theo máu lan ra toàn thân, quay đầu thấy nức có chút đau. Nàng vô lực dựa vào trên tháp, thở dài rất nhỏ: “Thái Thiển, đa tạ người.”

Ân Thái Thiển quay đầu lại đây: “Cám tạ ta làm gì, vô dụng. Ta vừa rồi bị điên mới nơi như vậy, cũng không biết là đang giúp Trạm ca ca hay là cho huynh ấy thêm phiền, người xem sắc mặt huynh ấy kìa, người gặp qua Trạm ca ca thất thố như vậy sao? Ta vừa rồi nhớ tới Cung tiên sinh từng cùng phụ thân nói qua, Trạm ca ca nhìn như tao nhã, khắp nơi như một cơn xuân phong, mà kiên cường của huynh đều ẩn ở trong khung, huynh ấy ở mặt ngoài cái gì cũng đều ôn hòa, nhưng đáy lòng nghĩ sao, ai cũng không thay đổi được, chẳng sợ chết rồi sau đó mới sinh.” Nàng đưa tay tiếp nhận chén thuốc Khanh Trần nắm chặt, lại không để xuống, tinh tế đoan trang: “Huynh ấy đối với nữ tử luôn ôn nhu, đó là bởi vì huynh ấy làm hoàng tử trời sinh cao quý tao nhã, nhưng vừa rồi thời điểm cho người uống thuốc,

huynh ấy không phải vì thân phận mà toát ra cái loại ôn nhu này, huynh ấy là trong lòng thật sự đối tốt với người.....”

“Thải Thiển!” Khanh Trần quát khẽ một tiếng, ngón tay nhỏ nhắn mềm mại nắm chặt. Nàng ngăn trở Ân Thải Thiển tiếp tục nói tiếp, bởi vì cảm giác này nàng so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng hơn, ôn nhu kia là nàng từng khắc cốt铭心 tâm quyến luyến, nàng bởi vậy nóng ruột nóng gan, nhưng cũng bởi vậy quyết tuyệt tình cảm này, đây là cái kết trong lòng nàng không giải được.

Ân Thải Thiển sâu kín nói câu: “Tứ gia cũng không ở chỗ này, không sợ hấn nghe được.”

Khanh Trần bình phục cảm xúc trong lòng một chút, vô thanh vô tức cười: “Mặc kệ thế nào, đa tạ người vừa rồi giúp ta nghĩ ra cách này nói giúp ta.”

Ân Thải Thiển kỳ quái nhìn nàng: “Đâu phải ta nghĩ ra? Ta chẳng qua là ăn ngay nói thật, đều là vừa rồi nghe Hoàng Văn Thượng nói. Tuy chỉ là Tứ gia thuận miệng phân phó, hấn dám không nhớ kỹ?”

Khanh Trần sững sốt sững sốt: “Tứ gia sao có thể?”

Ân Thải Thiển đột nhiên nở nụ cười: “Kỳ thật ta cũng rất không tin, thật cẩn thận ngẫm lại, Tứ gia kia tính tình thật là lạnh lùng, buồn bực, cũng chỉ có người chịu được, đối thành ta nhất định tuyển Trạm ca ca.”

Khanh Trần cân nhắc bộ dáng nàng giống như hỉ giống như cười, nâng mắt ý vị thâm trường: “Hai người bọn họ, ta nghĩ cũng không nhất định đi.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Một Núi Hai Hồ Giao Tranh

Dạ Thiên Trạm thừa cơ truy kích phản quân, Khanh Trần cũng không muốn trì hoãn, thúc giục Thập Nhất khởi hành theo sau. Tới chỗ đóng quân Yến châu cũng mất một ngày lộ trình, Thập Nhất lại hạ lệnh đi chậm, ven đường nghỉ tạm nhiều lần, thẳng đến ngày buổi chiều ngày thứ hai mới tới gần Yến châu.

Trước mặt là ẩm lộ, theo thân xe chóp lên nhẹ nhàng đưa ra mùi hương đàn mộc thoang thoảng, không có khói lửa, than đỏ nung hương thành những điểm bạc tinh xảo, tắc tắc lạt thành bụi.

Trên người Khanh Trần đắp một kiện áo choàng lông chồn tía, nửa tựa vào trong xe nhắm mắt dưỡng thần, bên tai truyền đến âm thanh nói chuyện, miệng nàng giác hơi hơi gợi lên tia tiểu ý.

Thập Nhất cùng Ân Thái Thiển cười ngựa đồng hành, đang ở ngoài xe đấu võ mồm câu được câu không, Thập Nhất mặc dù không giống Dạ Thiên Li cà lơ phất phơ, không đứng đắn, nhưng không phải người dễ chọc, hôm nay Ân Thái Thiển không biết vì sao rơi xuống hạ phong, thở phì phì hét lên: “Có đệ tất có huynh! Người quả nhiên cùng Thập Nhị gia là huynh đệ nhất mẫu đồng bào!”

Thập Nhất thông thả ra lý thuyết nói: “Sai rồi, Thập Nhị đệ về điểm bản sự này đều là từ nhỏ ta dạy dỗ ra, bất quá bình thường lười giống hần hồ nháo, người nếu thành tâm lãnh giáo, quay đầu ta nói cho người cách đối phó hần.”

Ân Thái Thiển đang muốn phản bác, phía trước một khoái mã chạy tới, Thập Nhất thấy người tới, cười nói: “Trường Chinh, người đây là có việc gì gấp?”

Vệ Trường Chinh chạy tới gần, hành lễ trên lưng ngựa: “Thập Nhất gia, Vương phi ở trên xe?”

“Phái người tới thúc giục, Tứ ca quan tâm đấy.” Thập Nhất vừa cười nói, lại phát giác vệ Trường Chinh mặt mang ưu sắc, hỏi: “Có việc?”

Vệ Trường Chinh cúi người thấp giọng hồi bẩm, Thập Nhất nhíu mày: “Sao lại nháo thành như vậy?”

Cửa xe vừa động, bàn tay trắng nõn như ngọc vén màn, truyền đến thanh âm Khanh Trần: “Trường Chinh, xảy ra chuyện gì?”

Vệ Trường Chinh thấy Khanh Trần mặt mày tái nhợt, khí sắc không thể so ngày hôm trước, mặc bạch cừ càng thêm tái, trong lòng hẩn do dự, cuối cùng vẫn tiến lên nói: “Vương phi, Tứ gia cùng Thất gia bởi vì chuyện Lý tướng quân mà động khí, hiện nay hai bên giằng co, chúng ta đều nói không được, không biết Vương phi khi nào có thể đến đại doanh.”

Lời còn chưa dứt, Khanh Trần đã phân phó nói: “Dừng xe!” Đi theo liền đứng dậy ra xe ngoại. Vân Sính vẫn đi theo bên cạnh, lúc này thấy chủ nhân thẩu tiến lên đây, Khanh Trần xoay người lên ngựa: “Thập Nhất, ta cùng Trường Chinh đi trước một bước, các người cũng mau chút.”

“Người hồ nháo!” Thập Nhất nâng tay liền nắm dây cương của nàng, Vệ Trường Chinh vội la lên: “Vương phi, chuyện mặc dù phiền toái, cũng không gấp nhất thời nửa khắc!”

“Bất quá chỉ một chút lộ trình, các người lo lắng cái gì?” Quả thật trong lòng Khanh Trần có chút lo lắng: “Phía sau bọn họ nếu nháo ra, sau này càng không thể thu thập.” Thừa dịp Thập Nhất dao động, nàng giơ roi giục

ngựa, Thập Nhất không thể ngăn lại, lệnh Minh Chấp điểm một đội thị vệ theo sau hộ vệ, truyền lệnh trong quân gia tốc đi lên.

Trên đường, Vệ Trường Chinh đem tiền căn hậu quả nói tỉ mỉ cho Khanh Trần, hôm qua trải qua đại chiến, Huyền Giáp quân cùng trung quân hai mặt như cũ không có bắt được Kha Nam Tự, bị hấn lui binh hồi thủ Yến châu.

Nhưng mà cũng đang bởi cuộc chiến này, Kha Nam Tự không rảnh bận tâm Lâm Thương. Đường Sơ thi kế dụ địch, gióng trống khua chiêng ngay mặt đánh nghi binh, đã có Lý Bộ đem năm vạn kì binh từ Hợp châu nổi lên, vừa mới tiêu Lâm Thương thành, lương thảo phản quân trữ trong thành tổn thất quá nửa.

Nhân đại thắng, tình thế phản quân chuyển tiếp đột ngột, Đường Sơ, Lý Bộ dẫn quân trở về, cùng bộ hạ Dạ Thiên Lăng – Huyền Giáp quân, Dạ Thiên Trại thống soái hai mươi vạn trung quân ở nam Lương Dục hội hợp, nghỉ ngơi hồi phục nhân mã bổ sung quân nhu, chuẩn bị tức khắc huy quân Yến châu.

Yến châu nếu bại, Ngu Trình cô thủ Kế châu muôn vàn khó khăn, trận này phản loạn thẳng bại đã gần như rõ ràng.

Nhưng sau khi tam quân hội hợp, quan giám quân lại lấy danh phản tướng Lý Bộ giam giữ, báo tới soái doanh trung quân.

Dạ Thiên Trại đối với Lý Bộ không có hảo cảm, Lý Bộ lần này tuy rằng lập công lớn, trước đây lại theo Ngu Trình phản quốc, sau lại ở trước trận Ngu Trình phản chiến, càng làm cho hấn phản cảm đến cực điểm, thấy thỉnh tấu liền phân phó y lệ xử trí.

Quân pháp tam quân sớm có tiền lệ, phạm là phản tướng tội không thể xá, trăm thủ thị chúng, đã thông báo đến các châu.

Trung quân làm ngay, quân lệnh như núi. Trước đây từ tuần sử Liêu châu Cao Thông, sau sớm có thêm vài tên phản tướng bị trảm, bởi vậy kinh sợ U Kế mười sáu châu khác, tướng thủ thành các châu đang lung lay lại không dám dộng. Bắc cương nguyên bản lòng người lung tung, cục diện ở trong thời gian ngắn nghiêm nghị nhất thanh.

Nhưng lúc này muốn trảm Lý Bộ, năm vạn tinh binh từ Hợp châu sao lại khoanh tay chịu chết, nhất thời phần nộ lại binh vây quân doanh giám quân, cường bắt bọn hãn thả người.

Nháo đến không thể vãn hồi, rối cục kinh động Dạ Thiên Lăng cùng Dạ Thiên Trạm. Hợp châu quân dám can đảm làm càn như thế, Dạ Thiên Trạm trong lòng đã tức giận, chỉ bằng việc dung túng bộ hạ phản nháo quân doanh một tội, Lý Bộ liền không thể ân xá.

Dạ Thiên Lăng lại cho rằng trước mắt trước muốn bình phần nộ quân Hợp châu, Lý Bộ không thể xử tử qua loa, huống chi Hợp châu, Cảnh châu cùng với Lâm Thương chi chiến, Lý Bộ lập công lớn, theo phản là một chuyện cũng nên suy nghĩ xử trí. Mặc dù không phải nguyên nhân này, chỉ bằng Lý Bộ từng là thuộc cấp Đêm Diễn Chiêu, Dạ Thiên Lăng cũng phải bảo hộ, lý do này mặc dù không người biết, nhưng hãn kiên trì lại làm cho Dạ Thiên Trạm phát hiện khác thường.

Lý Bộ nhân chuyện xưa mà phỉ oán Thiên đế, theo Ngu Trình khởi binh từng tuyên bố không phụ Ngu Trình, không theo hoàng đế, thái độ kiên quyết này thiên hạ đều biết. Lúc này hãn lại hiến Kì Môn quan quy hàng Dạ Thiên Lăng, không chỉ có hãn, còn có một quan viên Bắc tuyến, ở U Kế mười sáu châu cực được dân tâm Lưu Quang Dư. Dạ Thiên Lăng lấy ít thắng nhiều định Xuyên Thục, lại mấy ngày sau phá kì môn quan, hạ Bắc cương tam châu không tổn hại người nào, kgoong khỏi làm người ta cân nhắc mê hoặc trong đó.

Dạ Thiên Trạm bởi vậy cố ý vẫn tội Lý Bộ, hẳn có thể bảo toàn Nam Cung Cảnh, nhưng tuyệt không có lý do buông tha Lý Bộ.

Tình thế như vậy, nói mấy câu liên đối chọi gay gắt, giằng co không ngừng, cơ hồ liên muốn diễn biến thành giằng co của Huyền Giáp quân cùng trung quân. Từ Cung Tư Trình đến Đường Sơ, Sử Trọng Hầu, quân mưu sĩ, đại tướng dưới trướng hai vị Vương gia, dưới cơn thịnh nộ không có người dám nói gì, ngay cả quân Hợp châu khơi mào sự tình cũng ý thức được tình thế nghiêm trọng, nín thở tĩnh khí, không dám vọng động.

Đối đầu với kẻ địch mạnh, trong quân lại sinh biến, Đường Sơ khổ không có đối sách, thương nghị bên dưới, chỉ phải lệnh Vệ Trường Chinh ra roi thúc ngựa quay về thành Lăng vương phi.

Vào đông, trời tối sớm, Khanh Trần cùng Vệ Trường Chinh đuổi tới đại doanh Lạc Nhật, liếc mắt một cái nhìn lại, lửa trại mới lên, chung quanh quân trưởng đầy những cây đuốc, chiếu đao kiếm quang hàn nhiếp nhân.

Vó ngựa bắn tuyết tung tóe hương viên môn, tướng thủ thành thấy người tới tiến quân thần tốc ngừng cũng không ngừng, quát hỏi: “Người nào!”

Vệ Trường Chinh trầm giọng quát: “Làm càn!” Huy tiên muốn đem tướng thủ thành tiến lên ngăn trở rồi ra. Tướng thủ thành cả kinh, cúi người nói: “Mặt tướng không thấy rõ là Vệ thống lĩnh, còn thỉnh Vệ thống lĩnh thứ tội!”

Một cái chớp mắt, Khanh Trần mang theo Minh Chấp cùng mười mấy tên hộ vệ đã phóng ngựa vào đại doanh.

Khanh Trần ở trước quân doanh giám quân lặng yên xuống ngựa, chỉ thấy ở giữa, Lý Bộ bị binh lính giám quân áp dưới đao, hai mắt hẳn khép hờ, trên mặt cũng là bi phần cùng lộ vẻ sầu thảm, tướng sĩ bốn phía lâm lập phân làm tam chi, quân Hợp châu cùng trung quân đối kháng, Huyền Giáp quân chặn giữa.

Nơi lớn như vậy, tụ tập mấy nghìn người cũng không nghe thấy một lời nói, chỉ có thể nghe thấy cây đuốc thiêu đốt ở trong gió cách cách rung động, ngẫu nhiên có một vài tiếng ngựa hí, bầu trời tối đen mang theo bất an.

Ánh mắt mọi người đều tụ tập ở trên người hai vị Vương gia, một màu Huyền Giáp y bào, mặt mày giống nhau, nhìn kỹ lại ôn lãnh sau lưng kiên cường, bên ngoài tuấn tú, bên trong thâm trầm, hai ánh mắt như hai thanh cách tinh kiếm, dưới quang hoa ánh trăng thanh bần, đêm khuya lạnh lẽo gió không tiếng động.

Là giảng co, một người sắc mặt như ngọc, một người vẻ mặt thanh tuấn, ngay cả một cái chớp mắt cũng bật ra ánh sáng lạnh làm người hoài nghi chân thật, chỉ có một cổ kiếm khí lăm lăm, không thể ức chế phát ra.

Tướng sĩ thân kinh bách chiến đều quen thuộc hơi thở như vậy, đó là mạch nước ngầm trước khi hai quân quyết chiến, chỉ chờ đợi một chút nhỏ bé hỏa hoa đó là gió lửa tận trời, trăm ngàn người nín thở nhìn, hoài đoán.

Trong quân lạng lẽ rẽ ra một đường, Đường Sơ cùng Sử Trọng Hầu thấy Khanh Trần, thấp giọng nói: “Vương phi!”

Khanh Trần khẽ gật đầu, nói với Cung Tư Trình: “Cung tiên sinh.” Nàng cùng Cung Tư Trình ở Trạm vương phủ từng gặp qua nhiều lần, chỉ là coi như không hài lòng, Cung Tư Trình cùng nàng thủy chung có chút xa cách. Nhưng nàng biết Cung Tư Trình là phụ tá hết sức quan trọng của Dạ Thiên Trạm, Cung Tư Trình cũng rõ ràng nàng đối với Dạ Thiên Trạm có ý nghĩa cái gì, huống chi Lăng vương bên kia chỉ có nàng có thể khuyên.

“Vương phi,” Cung Tư Trình nâng tay vái chào: “Trước mắt đại chiến sắp tới, loại tình hình này làm người kham ưu, còn thỉnh Vương phi lo lắng.”

Khanh Trần đạm thanh nói: “Mẫu chốt ở Lý Bộ.”

Cung Tư Trình nói: “Lý Bộ cũng không phải không giết không thể, quân tình phía trước, giết cũng không thể ngay tại đây.”

Vô luận như thế nào, Dạ Thiên Trạm chỉ cần “Quân lệnh” Hai chữ cũng đủ ngăn cản Dạ Thiên Lăng chống đối, quyền chủ động ở trong tay hẳn, thấy Cung Tư Trình ôm ý tưởng này, Khanh Trần yên tâm cười: “Có Cung tiên sinh nói những lời này thì tốt.” Nàng vừa nhắc đầu, đột nhiên trong mắt hiện lên kinh ngạc rất nhỏ.

Cung Tư Trình theo ánh mắt của nàng nhìn lại, cũng không ước mà cùng nhận thấy được một tia khác thường.

Khuôn mặt Dạ Thiên Lăng lúc này thấp thoáng ở dưới ánh lửa minh ám không rõ, vẻ mặt mơ hồ không dao động, chỉ có thể nhìn thấy Dạ Thiên Trạm khéo môi mỉm cười thản nhiên, thậm chí so với bình thường còn thâm hơn vài phần, nhưng nụ cười kia đầy hàn sương, ánh mắt đông lạnh không chút cảm tình, thanh âm hần nhu hòa đột nhiên từ kẽ răng gian ném hai chữ: “Thả người!”

Đôi câu vài lời như gió lạnh hóa thành đao phong lợi nhận, nguyên bản dòng nước xiết gợn sóng gián đoạn, trong tay Dạ Thiên Lăng có thứ gì đó thu trở về, hơi nghiêng một bên thân, cây đuốc chiếu ra góc cạnh khuôn mặt hẳn rõ ràng thâm thúy, bên trong thâm mâu tĩnh hải vô ba.

Tình thế nghịch chuyển như thế, tất cả mọi người có chút ngoài ý muốn, không ai thấy rõ Dạ Thiên Lăng trong tay lấy ra cái gì, đáy lòng Khanh Trần lại dâng lên muôn vàn bất đắc dĩ.

Đó là nhất phương Hắc Ngọc Long phù, như hồ phù trong tay Dạ Thiên Trạm, như báo phù trong tay đại tướng Lý Bộ canh giữ biên cương, đều là tín vật Thiên triều tiết chế quân đội. Bất đồng là, phía trên Hắc Ngọc Long phù chữ triện thếp vàng hai hàng “Binh giáp chi phù, như trảm địch thân

tối”, tám chữ vàng nho nhỏ, tượng trưng cho quyền điều quân cao nhất Thiên triều, hiệu lệnh ngàn quân, không dám không theo.

Lịch đại hoàng đế, Long phù là vật tùy thân Hoàng Thượng rất ít giao phó đại tướng mang binh sử dụng, nhưng mà chiến lược của hoàng đế cùng Dạ Thiên Lăng ở Bắc cương không mưu mà hợp, trước khi đi âm thầm để Dạ Thiên Lăng nắm giữ long phù, sau khi bình định phản loạn Ngu Trình, Dạ Thiên Lăng liền triệu tập tứ hợp binh mã tiến công Đột Quyết, hoàn toàn đập nát địch nhân Mạc Bắc như hổ rình mồi, tiếp theo, binh lâm Tây Vực, thu phục ba mươi sáu quận, ngăn chặn Thổ Phiên thế lực từ từ cường đại.

Công không thể bỏ, vĩnh tĩnh tây bắc. Tín nhiệm cùng nặng trọng trong đó, trời biết đất biết, phụ tử trong lòng biết, trừ lần đó ra cũng chỉ có Khanh Trần biết, chỉ là nàng thật không ngờ Dạ Thiên Lăng lúc này vì bảo toàn Lý Bộ dùng tới Long phù này, kể từ đó, loại cân bằng vi diệu giữa hãn cùng với Dạ Thiên Trạm không tránh được rốt cục xuất hiện cái khe thứ nhất, dọc theo khe hở này, đều không thể quay đầu.

Trên Mạc Nguyên phía tiếng gió lẹ lẹ, sơn ảnh bốn phía đá lởm chởm phập phồng dung nhập trong bóng đêm, đem toàn bộ quân doanh vây quanh trong đó, tầng cây cối trên núi nhìn mãi không thấy điểm đen cuối cùng, chỉ có cây đuốc nhảy lên trước mắt là rõ ràng.

Khanh Trần đứng bên ánh lửa không thể bằng chỗ tối nhìn hai nam nhân thân ở trung tâm vạn chúng chú mục, một hồi nhân sinh mạc danh kỳ diệu, nàng không có nhiều thứ quý trọng, duy chỉ có những người này, dùng tâm bọn họ lưu lại linh hồn phiêu miểu, bọn họ dung nhập vào cốt nhục nàng, từng giọt từng giọt tạo nên nàng nàng, làm cho nàng quên đi hoang vắng từng trải.

Quay đầu nhìn bóng đêm lan dần, bích ảnh chìm nổi, đưa mắt mây trời, phong tình vạn dặm.

Một đời này, nhiệm tào nhĩ của hã, tâm cốt của hã, nhưng dục hỏa trùng sinh là đau, đau này không biết ở nơi nào, một phần một tắc khắc lên.

Đao quang kiếm ảnh trước mặt là thế giới của nam nhân, tình thế đã không còn bức bách, nàng không nghĩ lại đi lên phía trước.

Giờ khắc này nàng phát hiện đáy lòng mình nguyên lai hết sức yếu đuối, nàng bất quá là nghĩ vô phản cố đi đối mặt chuyện thật sớm biết trước, lại vẫn muốn cố chấp kiên cường.

Chúng tướng thấy sự tình chuyển biến có chút nghi hoặc, Khanh Trần xoay người sang chỗ khác, nhẹ giọng nói: “Sử tướng quân, người cùng Đường tướng quân đưa Lý Bộ hồi doanh, thứ nhất trấn an nhân tâm, cũng nhắc nhở hã quản Hợp châu quân cho tốt, nếu chậm trễ, Tứ gia sẽ không tha cho hã. Thập Nhất gia cùng Nam Cung tướng quân theo sau đã đến, an bài hạ trại, ước thúc các cấp dưới nghỉ ngơi dưỡng sức, ít ngày nữa còn có chiến sự, vạn lần chớ lơ là.”

Sử Trọng Hầu lúc này dù chịu điều khiển trung quân, nhưng vẫn mang thói quen dưới trướng Lãng vương, lúc này liền cùng Đường Sơ lĩnh mệnh mà đi. Khanh Trần nói xong mấy câu, không để người khác phát hiện, nàng liền lẳng lặng thối lui, không ngờ Cung Tư Trình đi theo: “Vương phi xin dừng bước.”

Cước bộ Khanh Trần dừng lại: “Cung tiên sinh còn có chuyện?”

Cung Tư Trình ánh mắt như điện nhìn thẳng Khanh Trần, u ám mang vài phần ảm ưu: “Vương phi, một núi không thể có hai hổ, quân có hai soái, chiếu tình hình đêm nay, trong quân làm theo ý mình hỗn loạn đến bây giờ, một trận chiến Yến châu sao có phần thắng?”

Khanh Trần nhìn ánh lửa, trong mắt một mảnh u tĩnh, Cung Tư Trình tựa hồ xuyên thấu qua con người của nàng nhìn đến nhất uyên thanh hồ mênh môg, nơi đó ánh lên gợn sóng tinh quang, cũng như bầu trời đêm rộng lớn

mệnh mang. Khanh Trần thanh thản cười nói với hắn, dáng vẻ hờn hờ tự nhiên bình tĩnh, điều này làm cho Cung Tư Trình nhớ lại những ngày trước từng ở Trạm vương phủ tiếp xúc mấy lần.

Khi đó Khanh Trần thường bồi Dạ Thiên Trạm ở Thích trai, nàng như đoá hoa giải ngữ (ý là thấu hiểu lòng người), như ngọc sinh hương, đàm luận cổ phong, lúc ấy cười, là bạc canh vôi, vui cười giận mắng bất đồng, trong khung nàng lại mang theo một loại cùng bình tĩnh như vậy, tựa hồ phiêu dưới cảnh xuân, liên vô thanh vô tức thấu nhập lòng người.

Một nữ nhân bình tĩnh, làm cho trực giác Cung Tư Trình biết là không tầm thường, nhất là sau khi Khanh Trần cự tuyệt trở thành Trạm Vương phi, Cung Tư Trình liền trực tiếp nhắc nhở Dạ Thiên Trạm, đối với nàng cần thận trọng. Nhưng mà có một số việc cũng không vì biết trước mà tình ngả thay đổi lộ trình, tỷ như cảm tình.

Lúc này Cung Tư Trình đối mắt với Khanh Trần, trong mắt kia một tia mỗi một cùng thương cảm, bất động không thay đổi bình tĩnh như cũ, Cung Tư Trình quen thuộc.

Khanh Trần thản nhiên nói: “Cung tiên sinh, ngài không ngại ghi nhớ một câu, bốn mươi vạn đại quân bình định chỉ có một chủ soái, đó là Thất gia.”

Đáy mắt Cung Tư Trình thương lão tinh quang chợt lóe, tiếp theo ép hỏi: “Vương phi nói vậy, lại không biết Tứ gia nghĩ gì?”

Khanh Trần im lặng như cũ nhìn hắn: “Ta nói cũng như Tứ gia nói, Cung tiên sinh yên tâm chưa?”

Ánh mắt Cung Tư Trình tạm dừng ở trên mặt nàng trong một cái chớp mắt, làm như tính toán phân lượng lời này.

Khanh Trần lúc này thấy Cung Tư Trình hơi hơi mơ hồ, ánh lửa trước mắt tựa hồ dần dần cùng bóng đêm gần bó một mảnh, trở nên lơ mơ, nhợt

nhật. Một lúc sau, Cung Tư Trình chậm rãi lui về phía sau từng bước, nâng tay lạy dài nói: “Quấy rầy Vương phi, Cung mạo xin tạ tội.”

Thanh âm Cung Tư Trình nói chuyện xen lẫn cùng nhân mã bốn phía lên xuống không ngớt, nghe qua có chút mơ hồ, xa xa thực âm ỹ, trước mắt lại im lặng trống rỗng. Khanh Trần duy trì một tia mỉm cười xa cách, miễn cưỡng gật gật đầu, nàng xoay người bước đi, Minh Chấp cùng Vệ Trường Chinh hộ ở một bên, thấy nàng đi lại có chút không xong, lại không dám tùy tiện tiến lên đỡ lấy, lúc này phía sau một trận tiếng giày leng keng, có người đi tới sau lưng Khanh Trần, ôm lấy nàng, cánh tay kia mạnh mẽ có lực, lập tức cho nàng ổn định lại.

“Tứ gia!”

Dạ Thiên Lăng vung tay lên, kéo Khanh Trần cúi đầu hỏi: “Trường Chinh nói Thập Nhất đệ cùng nàng đến sau, nàng làm sao có thể ở chỗ này?”

“Thiếp đến trước.” Khanh Trần dựa vào hắn, tay hắn ôn trọng kiềm giữ nàng, tựa hồ đem vô tận lực lượng dọc theo lòng bàn tay truyền đến cốt tủy huyết mạch, hết thấy suy yếu cùng đau đớn đều thoái lui, kiên cường như núi, ấm áp như biển, bất động thanh sắc che chở nàng rời đi đám người ồn ào nhìn lại.

Vừa đi khuất khỏi tầm mắt mọi người, Dạ Thiên Lăng nâng tay liền đem Khanh Trần bế lên, đi nhanh về doanh trướng. Bốn phía còn có không ít tướng sĩ tuần doanh, Vệ Trường Chinh theo ở phía sau sừng sốt, trước trướng, vài Huyền Giáp thị vệ cũng không hện mà cùng ngăn ngại, vội vàng cúi đầu xông về phía trước nhắc lên trướng liêm.

“Sắc mặt kém như vậy, xảy ra chuyện gì?” Dạ Thiên Lăng cúi người nhìn kỹ Khanh Trần, làm như qua xung đột vừa rồi, cơn giận còn sót lại chưa tiêu, sắc mặt tuần lãnh có chút làm cho người ta sợ hãi.

Vệ Trường Chinh sau khi trở về, Khanh Trần phân phó hãn trừ tình hình chiến đấu ra. mọi việc không được nói rõ, chỉ cho báo bốn chữ: Hết thầy bình an. Dạ Thiên Lăng quay đầu quét qua Vệ Trường Chinh một cái, Vệ Trường Chinh tiến lên quỳ xuống: “Tứ gia, Trường Chinh biết sai!”

Dạ Thiên Lăng lãnh đạm nói: “Người thật là lớn mật.”

Khanh Trần vội vàng cầm tay Dạ Thiên Lăng: “Làm gì mà việc nhỏ cũng lấy Trường Chinh trút giận, là thiếp bảo hãn nói vậy, thiếp cũng đã trở lại, chàng cứ việc tìm thiếp là được, bất quá hiện tại thiếp mệt mỏi.” Nói ra lại vừa ấm vừa xoa, thuận tiện còn nâng mắt ý bảo Vệ Trường Chinh lui ra, miễn gặp vạ lây.

Dạ Thiên Lăng quay đầu giận trừng nàng, đáy mắt thâm ám kia lại hơi hơi mềm nhũn, đưa tay khẽ vuốt ve hai gò má của nàng. Khanh Trần tham luyến độ ấm lòng bàn tay của hãn: “Tứ ca, thiếp đánh không lại Kha Nam Tự, muốn phá Yến châu còn phải thỉnh Tả tiên sinh đến. Chàng để cho Lý Bộ đi Hợp châu đi, miễn cho thị phi lại tái sinh.”

Thanh âm Dạ Thiên Lăng lạnh như băng: “Kha Nam Tự làm nàng bị thương?”

Khanh Trần cười cười: “Thiếp không chiếm được thượng phong, nhưng hãn cũng coi như không thắng.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Ngày hôm qua hãn có thể phá tan Huyền Giáp quân ta chặn lại, là đối thủ tốt, đáng tiếc người này lưu cho Tả tiên sinh, ta đã phái người đi Hợp châu. Nàng ở trong trướng hảo hảo nghỉ ngơi, nếu lại để cho ta nhìn thấy sắc mặt như vậy, ta liền lập tức đưa nàng hồi kinh thành.” Ngữ khí hãn như trăm đình tiệt thiết, làm người không dám hoài nghi, Khanh Trần ngoan ngoãn nhắm mắt lại, nghĩ đến chuyện gì lại mở mắt: “Thiếp vừa rồi cùng Cùng tiên sinh.....”

Lời nàng còn chưa dứt, bàn tay Dạ Thiên Lăng đã đặt trên ánh mắt nàng, nàng bị chặn tầm mắt cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng cảm giác được Dạ Thiên Lăng làm như nhẹ nhàng cười: “Ta nghe được, ‘Ta nói cũng như Tứ gia nói’, bốn vương sao dám ném đi mặt mũi Vương phi? Yên tâm ngủ đi.”

Vô chấn hắc ám trước mắt Khanh Trần hơi hơi sáng ngời, Dạ Thiên Lăng đã đứng dậy rời đi, xoay người vẫy tay tắt nến, Khanh Trần chỉ kịp nhìn thấy thân ảnh cao to của hắn chợt lóe ra khỏi đại trường.

Nàng lặng lẽ xem xét đạm quang phía trước, trên mặt còn lưu lại độ ấm bàn tay hắn, bên cạnh còn đều là hơi thở của hắn, nghiêng tai lắng nghe hàn quang song sóc, băng kiếm thiết giáp, nhưng mã lưỡi mác quân doanh trong đêm, tại một khắc này, nàng cảm giác được hạnh phúc rất nhỏ mà rõ ràng. Môi không tự chủ được nhưng lại lộ ra nụ cười yếu ớt, xuyên thấu qua quang ảnh yên tĩnh tinh tế miêu tả, giống như có lưu thủy trạm trạm, mùi thơm thán ba tuyệt đẹp chiếu sáng lên mặt mày nàng thanh nhu, như đóa hoa lan, mịn nhả như nước.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Một Lời Khó Giải Lòng Người

Buổi chiều ngày thứ ba Tả Nguyên Tôn đến Yến châu, Cung Tư Trình cùng hẳn có chuyện cũ, không ngờ lúc này gặp lại, vui vẻ kinh ngạc. Vui mừng vì Tả Nguyên Tôn vừa đến, kỳ trận Kha Nam Tự bố trí ngoài thành Yến châu sắp phá, kinh ngạc là đến tột cùng Lăng vương dùng cái biện pháp gì, có thể thỉnh Tả Nguyên Tôn đến cống hiến vì quân.

Tả Nguyên Tôn một thân trường bào nhàn dật, tóc mai có điểm trắng, vẫn là một phen khí độ bức người, lời nói sắc bén trầm ổn, gặp mặt cùng lão hữu ôn chuyện tình, chỉ nói lần này là vì Kha Nam Tự mà đến, giống như đối với sự tình khác không chút hứng thú, cũng không phải không nói chuyện.

Khanh Trần đã nhiều ngày bị Dạ Thiên Lăng cấm ở trong trường nghỉ ngơi, nhàm chán liền mỗi ngày suy tính kia kỳ môn độn giáp thập bát cực. Bát quái giáp, thần cơ quỷ tàng, thuận nghịch tam kì lục nghi, tung hoành cửu cung âm dương, nàng có chút hiểu biết, nhưng có vài chỗ tổng cảm thấy lòng có dư mà lực không đủ, Tả Nguyên Tôn vừa mới gặp qua đám người Dạ Thiên Lăng, liền bị nàng mời đến trường cần thận thỉnh giáo.

Tả Nguyên Tôn không vội mà khuyên giải nghi vấn của nàng: “Nghe nói Vương phi cùng Kha Nam Tự đánh một trận, Kha Nam Tự trận phá cầm hũ, suýt nữa đại bại mà về?”

Khanh Trần nhớ tới đêm đó ở Xà Ngang độ vẫn cảm thấy may mắn, lắc đầu nói: “Chỉ có thể nói ta phá là cầm của Kha Nam Tự, lúc ấy cũng còn có Thất gia tương trợ. Trận thế ở ngoài thành Yến châu vẫn là dương độn tam

cục kia, Kha Nam Tự không hề lấy cầm ngự trận, trận thế đã thành, từng bước sắc bén, thành bại chiến sự, ta không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

“Kha Nam Tự kiêu ngạo, cho tới bây giờ tự xưng là cầm kỹ độc bộ thiên hạ, hẳn lấy cầm ngự trận là vì tự cao không người có thể làm đối thủ thất huyền cầm, Vương phi làm hãn thua ở nơi này, so với phá kỳ trận của hãn càng có thể loạn tâm chí.” Tả Nguyên Tôn tùy tay rút một thanh trường kiếm, trên mặt đất họa ra một đạo cửu cung đồ, thoáng cái đã bố trí ra dương độn tam cục Kha Nam Tự dùng để phòng thủ Yến châu.

Khanh Trần chuyên tâm nhìn, thuận miệng hỏi: “Nghe qua Tả tiên sinh đối với Kha Nam Tự thập phần quen thuộc.”

Tả Nguyên Tôn cúi mắt, trường kiếm trong tay “Bá” họa xuất một đạo thâm ngân, đúng là chỗ nguyên soái trong trận, giáp mậu chấn tam cung: “Người này là là Tả Nguyên Tôn ta nhiều năm trước dẫn dắt coi như tri kỷ, cũng là kẻ thù duy nhất ta hận thấu xương.”

Khanh Trần thật có lỗi nói: “Tả tiên sinh tựa hồ không muốn nhắc tới người này, là ta mạo muội hỏi nhiều.”

Tả Nguyên Tôn chậm rãi cười, nâng mắt nhìn xuân thu quá cảnh, ánh mắt kia nguyện bản lệ ý cùng mất mát ảm đạm dần, như nhiều lần trải qua ngàn phàm giang lưu, gió êm sóng lặng: “Vương phi sao nói lời ấy, ân oán của ta cùng với Kha Nam Tự liên lụy Cảnh vương điện hạ, bình thường không muốn nhắc tới là sợ có người nào sự sinh sự, không phải là không thể nói với Vương phi. Năm đó ta thân là phụ tá trong Cảnh vương phủ, Kha Nam Tự là thiếu niên tài cao, danh mã Giang Tả, khi đó người biết có Tả Nguyên Tôn ta tất biết Kha Nam Tự, hẳn đến bái phỏng cho ta, chúng ta cầm đuốc soi tâm tình nói chuyện thiên hạ, ý tưởng bên trong rất hợp nhau, thật là hận gặp trễ. Ta vì thưởng thức kì tài đem hãn dẫn đến tiến cử Cảnh vương điện hạ, điện hạ thập phần trọng dụng hãn, hãn cũng tận tâm phụ tá điện hạ, khách và chủ cùng vui mừng. Ai ngờ sau đó không lâu, hãn liền

bắt đầu nhiều mặt giựt giây điện hạ cùng đương kim hoàng đế chống lại, điện hạ cũng vì một sự tình đối với hoàng đế tâm tồn oán hận, liền làm đại sự mưu hoa, ta mọi cách khuyên bảo không có hiệu quả, ngược lại bởi vậy cùng điện hạ trở nên xa lạ. Lúc trước hần thay điện hạ sở bày tính thiên y vô phù, sự tình không thể không thành, không nghĩ tới mọi chuyện đã chuẩn bị sẵn sàng, hần lại trước đêm khởi sự mật cáo hoàng đế Cảnh vương mưu phản, hoàng đế giành trước xuống tay, binh vây Cảnh vương phủ, gia quyến trong phủ hơn bốn trăm người không chết cũng bị vắn tội bỏ tù. Sau hoàng đế nhớ tình tay chân, lại thêm Thái Hậu cầu tình, đem Cảnh vương điện hạ lưu đầy Khách châu, Kha Nam Tự lại âm thầm mua được quan viên áp giải giữa đường đưa điện hạ vào chỗ chết. Sau đó hần liền chạy theo Ngu Trình, nay lại trợ Ngu Trình phản loạn, Vương phi đã biết. Tả Nguyên Tôn ta cả đời sai lầm đó là kết giao một bằng hữu như vậy, việc này không thành, ta chết không nhắm mắt.”

Một đoạn ân oán, Tả Nguyên Tôn nói ra bình thản vô kì, nghe tới cũng bất quá hai ba từ thốn thức, chủ cũ gặp nạn, bạn thân phản bội, thân hãm lao tù, chí khí chảy về đông, tư vị ra sao, ấm lạnh tự biết.

Mi tâm Khanh Trần nhẹ khóa:“Nghe tiên sinh nói, người này là kẻ thay đổi thất thường, tiểu nhân bất trung bất nghĩa, nhưng ta nghe cảm của hần lại có một phen tâm tình thanh cao khác, khí thế phi phạm, làm người ta trăm tư không thể giải.”

Tả Nguyên Tôn nói:“Ta lúc trước cũng cho là như vậy, cảm tâm như thế, lòng người tự nhiên, ai ngờ chung quy tri nhân tri diện bất tri tâm. Có thể thấy được trên đời này việc tự cho là hiểu rõ nhất, lại thường là sai lầm nghiêm trọng nhất, nhất là lòng người.”

Khanh Trần nói:“Nếu có thể bắt giữ Kha Nam Tự, đến lúc đó tự nhiên hỏi hần có gì? Bán chủ bỏ bạn, Tả tiên sinh, đương độn tam cục huyền diệu ta đã suy nghĩ nhiều ngày.”

Tả Nguyên Tôn gật đầu mỉm cười, nói đến đi binh bày trận, trong mắt hẩn ẩn chứa thành thạo tự tin: “Sở học Kha Nam Tự chính là kỳ môn độn giáp kỳ môn trung thư, bày trận sở dĩ kì, vì hẩn áp vào cửu cung bát quái, trong sáu mươi giáp tìm lối tắt, độc lập một ý, thường thường làm người ta vừa thấy liền tâm sinh khốn đốn, không dám vọng động, càng đối với biến hóa trong trận của hẩn có nhiều nghiên ngẫm, lại càng hãm sâu trong đó. Trên thực tế vô luận hẩn bố trí như thế nào, thiên biến vạn hóa căn bản vĩnh viễn không rời cửu cung bát quái, sáu mươi giáp.” Hẩn cầm trường kiếm trong tay chỉ cửu cung đồ trước mặt, theo thứ tự viết: “Sau phong sang kỳ môn một ngàn tám mươi cục, có mười tám dương sống, cũng chính là dương độn cửu cục, âm độn cửu cục. Dương độn cửu cục thuận bố lục nghi nghịch bố tam kì, âm độn cửu cục nghịch bố lục nghi thuận bố tam kì, Kha Nam Tự hẩn lại tài trí tuyệt cao như thế nào, cũng cần hợp số này. Vương phi có thể nhìn ra trận này, giáp mậu vị cư chấn tam cung, do đó biết được phân bố bát cung khác, đây là suy đoán Kha Nam Tự bày bố dương độn tam cục, cũng biết hẩn vì sao phải dùng cục này?”

Khanh Trần nâng mắt hỏi: “Thỉnh tiên sinh chỉ giáo.”

Tả Nguyên Tôn nói: “Kỳ môn kết cục đã định là ẩn theo hai mươi tư thiên thời tiết tuần hoàn, nhất tiết tam nguyên, xứng đôi bát quái, lạc thư mà thành. Y lạc thư số, đông chí cư khảm thế nhất số, theo đông chí thượng nguyên liền có thể khởi động một ván dương độn, đông chí tiểu hàn cập đại hàn, thiên địa nhân nguyên một hai ba, lúc này đúng là đại hàn thượng nguyên.”

“Cho nên Kha Nam Tự dùng là dương độn tam cục, như vậy kế tiếp thượng nguyên hết, trung nguyên thế nào?”

“Thượng nguyên là nhất định, cục số đẩy mạnh trúng tuyến nguyên, dương độn thuận thôi, âm độn nghịch lui, đại hàn, xuân phân tam cửu lục.”

“Chỉ vậy thôi sao, đại hàn trung nguyên liền thành dương độn cửu cực, tiên sinh ý là Kha Nam Tự bày trận thế tiếp theo chính là dương độn cửu cực?”

Tả Nguyên Tôn khẽ gật đầu: “Vương phi lĩnh ngộ cực nhanh, như hoa nở hoa lạc bốn mùa luân phiên, vô luận như loạn hồng rực rỡ thế nào, hoa đào không có khả năng nở vào mùa đông, hàn mai cũng không khả năng nở vào mùa hạ, Kha Nam Tự không thể ở đại hàn trung nguyên duy trì dương độn tam cực.”

Mâu quang Khanh Trần sáng ngời: “Trung nguyên lớn như vậy, giáp mậu đem từ chấn tam cung di hướng cách cửu cung, khoảng cách di cung đổi vị dù chính là lướt qua giây lát, lại đúng là cơ hội phá trận.”

Tả Nguyên Tôn nói: “Đúng là như thế, nhưng Kha Nam Tự sẽ không dễ dàng đem chỗ yếu bày ra, người khác nhau suy nghĩ cũng khác nhau, hẳn sẽ lợi dụng điểm này thiết hạ nhiều phòng bị mê hoặc đối thủ, nếu ta sở liệu không sai, hẳn tất qua trung cung mà chọn nhị cung, mê hoặc địch nhân.”

Khanh Trần y theo lời nói Tả Nguyên Tôn, đem kỳ môn độn giáp thập bát cực nhất nhất suy tính, cảm thấy quanh co rộng mở trong sáng, giống như đi vào một vùng thiên địa kỳ diệu, nghe vậy ngẩng đầu nói: “Tả tiên sinh đối với Kha Nam Tự thật là hiểu biết sâu.”

Tả Nguyên Tôn cười thật sâu, lạnh nhạt nói: “Bằng hữu quen biết càng sâu, thành địch nhân lại càng đáng sợ, Kha Nam Tự đối với ta cũng rõ như lòng bàn tay.”

Nhất tiết tam nguyên, mỗi nguyên năm ngày, ngày mai là đại hàn trung nguyên. Trong quân âm thầm bố trí binh mã, Tả Nguyên Tôn cùng Cung Tự Trình tham tường thương nghị chỉ huy, tĩnh hậu giai cơ. Khó có được cơ hội Khanh Trần tự nhiên không nghĩ bỏ qua, thừa dịp Dạ Thiên Lăng không ở bên cạnh liền chuẩn ra quân trưởng.

Minh Chấp mang chức trách thủ vệ, vừa thấy nàng đi ra, nhất thời vẻ mặt như khổ qua: “Phượng chủ, để cho Tứ gia biết, thuộc hạ nhất định chịu trách phạt.”

Khanh Trần khoanh tay nhìn hắn, mặt mày loan loan cười, thủ thế làm nhỏ giọng: “Chàng nhất thời cũng chưa về, cho dù trở về, ta vẫn bình thường, chàng còn có thể dùng quân pháp xử trí người?”

Minh Chấp cười khổ nói: “Thần cơ doanh cùng Hàng Mã lâu bất đồng, Tứ gia thực một câu quân pháp ném xuống, thuộc hạ liền đi đời.”

Khanh Trần cười nói: “Người lần này làm như không phát hiện, Tứ gia hỏi đến đã có ta.” Xoay người lại đưa thứ gì đó cho hắn: “Trận cục này ta là vừa cùng Tả tiên sinh học, người dụng tâm cẩn thận cân nhắc thấu triệt, về sau Tứ gia hành quân đánh giặc còn muốn trọng dụng người, làm sao còn có thể phạt người?”

Minh Chấp tiếp tục mang vẻ mặt cười khổ, Khanh Trần thi nhiên dọc theo quân doanh một bên đi đến chỗ cao, đi không xa thấy Thập Nhất ở phía trước ngưng thần nhìn tuyết, một thanh trường kiếm tà tà chỉ vào hư không, hãy còn xuất thần.

Khanh Trần lặng lẽ tiến lên nhing, vừa thấy, cũng là vẽ một cái bát quái đồ, nàng cười hỏi: “Nghĩ cái gì vậy, người khi nào cũng đối với ngũ hành bát quái này cảm thấy hứng thú?”

Thập Nhất nghe cước bộ liền biết là nàng, cũng không quay đầu, chỉ nói: “Ta suy nghĩ bên trong bát quái này, thứ nhất chí âm, thứ nhất chí dương, hỗ trợ tướng dung hồn nhiên thiên thành, mọi việc đều thuận lợi. Nếu một khi vọng động, cô dương không lâu, độc âm khó thịnh, chung quy sẽ có sơ hở, người nói có phải đạo lý này hay không?”

Khanh Trần nghe tiếng biết ý, chần chờ nói: “Bọn họ mấy ngày gần đây có phải làm việc kỳ quái không, người ở bên trong khó xử đi?”

Thập Nhất lúc này quay đầu cười: “Không có, Tứ ca vẫn là Tứ ca, mặc dù núi lở chẳng nữa, sắc mặt không thay đổi, Thất ca cũng vẫn là Thất ca, tao nhả thẳng xuân phong, chính là càng thấy như thế, trong lòng càng bất an.”

“Người chưa bao giờ nói như vậy, hôm nay làm sao vậy?” Khanh Trần chậm rãi đi đến bên người hắn.

“Mệt mỏi.” Thập Nhất vẫn cười, thanh ảnh chợt lóe, trường kiếm vào vỏ, cầm lấy kim cung, xa xa nhắm trăm bước bên ngoài bắn tên.

“Mỗi người đều nói ta cùng Tứ ca tốt, kỳ thật ta đối với Thất ca cũng thập phần kính trọng, chính là hiện tại người đi hỏi Thất ca, trong lòng hắn đối với Tứ ca cũng không phải không phải bội phục. Chính là huynh đệ cho dù vẫn là huynh đệ, cùng trước cũng không giống nhau.”

Thập Nhất hơi hơi híp mắt ngẩng đầu nhìn trời lạnh nháy nhót vài phiến ánh sáng kim sắc, sắc trời vô cùng tốt, vạn dặm không mây, trạm lam mờ mịt ngàn sơn tuyết, đáy mắt ánh lên đáy lòng lộ vẻ sạch sẽ sáng sủa. Cũng mới mấy ngày thời gian, phong tuyết giá lạnh tựa hồ đều không có sức mạnh lúc trước, từ Tây Thục đến Bắc cương, nhoáng lên một đã cuối đông, ngẫu nhiên từ trong không khí có thể cảm giác được một tia tiết trời ấm áp lại có gió nhẹ, trên núi bị tuyết sắc bao phủ lại mang một hơi thở khác.

Tam Xuyên hà đổ xuống xuyên qua Nam Lương, xa xa dừng mảnh hướng Yển châu thành mà đi, lúc này băng đào tuyết lãng phong kín mặt sông rộng lớn, hai bờ sông lộ ra rừng băng rậm rạp tầng tầng, giống như một bức họa dương chi bạch ngọc yên lặng, cảm giác được tuyết động tan rã, băng tầng rơi xuống nước phá vỡ yên lặng, lạnh yên phá băng toái tuyết thao thao bất tuyệt, ánh mặt trời giống như có thể xuyên thấu qua băng sắc ánh lên sắc nước, có khi nghe được tiếng vang tranh tông nho nhỏ.

Khanh Trần đứng ở bên bờ sông, trời vẫn rất lạnh, thổi ra một đoàn sương trắng nhất thời lung ở trước mắt, nàng quay đầu cười cười: “Thập Nhất, ta hỏi ngươi một câu, đều là con của Hoàng Thượng, chuyện tình bọn họ nghĩ, chẳng lẽ ngươi sẽ không nghĩ tới?”

Thập Nhất làm như sững sốt, chợt lộ ra nụ cười anh khí bức người, hẩn nhịu mảy với Khanh Trần: “Loại này vấn đề cũng chỉ có người mới hỏi, cũng chỉ có người hỏi ta mới có thể đáp. Phàm là là nam nhân liền có hùng tâm tráng chí, huống chi sinh ra là hoàng tử, từ nhỏ nghe xem đều không phải tầm thường, trong lòng làm sao có thể không mang chí lớn? Công danh phú quý sao bằng thiên hạ, ở trong Đại Minh cung, đối mặt với vị trí vạn người chú mục, có những lúc người không có khả năng không nghĩ sự tình này. Chính là chuyện này, có việc nên làm có việc không nên làm, chúng ta đều là hoàng tử, đều là đầu mối liên hệ của quý tộc cùng thiên gia, Tô gia cùng Phượng gia, Vệ gia cũng không giống nhau, từ trước đến nay lập cho triều đình căn bản là không tranh. Mẫu phi tính tình nhu nhược, chưa bao giờ từng nghĩ quan sủng hậu cung, lại hơn hai mươi năm được phụ hoàng sủng ái, Thập Nhị đệ làm việc ngang ngược, cũng không biết chộc bao nhiêu sự tình, phụ hoàng lại lần nữa dung túng, đây đều là bởi vì môn đình Tô gia thanh cao vô đẳng vô tư. Cho nên ở trong mắt phụ hoàng, trên triều đình, mỗi một câu của Tô gia đều có phân lượng, không ai không coi trọng Tô gia.”

“Vậy còn ngươi?” Khanh Trần hỏi: “Ngươi lại cả ngày cùng Tứ ca cùng một chỗ, Hoàng Thượng cũng giống như không trọng dụng ngươi?”

Thập Nhất nghĩ nghĩ, cười nói: “Ngươi đã hỏi như vậy, ta không ngại nói cho ngươi một bí mật, ta từ nhỏ quần quít lấy Tứ ca mang ta đi chơi, kỳ thật là phụ hoàng lệnh ta đi.”

Một trận gió đến đập vào mặt, giống như ngày xuân se lạnh trong Đại Minh cung, dưới long trụ mái cong, khi còn nhỏ hẳn đứng trước mặt phụ

hoàng, phụ hoàng nhìn bóng dáng Tứ ca xa xa, vẻ mặt phức tạp: “Triệt nhi, sau này không ngại cùng Tứ ca con thân cận nhiều một chút.”

Tuy là đáp ứng, trong lòng lại có vài phần không tình nguyện, Tứ ca kia tính tình rất không có ý nghĩa, nói cũng không nhiều lời. Nhưng mà từ nay về sau vẫn hay đến Duyên Hi cung tìm Tứ ca, rất ít khi đi Liên Trì cung tìm mẫu phi.

Chân chính kính phục Tứ ca là một năm xuân sắp kia, Tứ ca không mang theo thị vệ, một mình bắn chết một đầu bạch hổ.

Khi săn hổ, hắc vụng trộm đi theo, thành linh mãnh thú đánh tới, hắc bị dọa ngây người không biết trốn, Tứ ca thả người đưa hắc về sau bảo vệ, cánh tay lại bị thương máu tươi đầm đìa.

Tứ ca đối với vết thương khinh thường, phản thủ xuất liên tục ba tên, mãnh hổ sống hay chết không biết, hắc bị tài bắn cung của Tứ ca chấn động.

Sau là bị Tứ ca ôm hồi doanh, Tứ ca bị thương cánh tay, máu nhuộm áo choàng một thân chật vật, lại bị phụ hoàng trách phạt, nhưng khi phụ hoàng răn dạy bọn họ, trong mắt rõ ràng là tán thưởng cùng kiêu ngạo.

Mãnh hổ kia bị bọn thị vệ nâng lên, quái vật lớn đặt ở giữa nhiều chim trĩ chương lộc bắt mắt như thế, mà Tứ ca vẻ mặt đạm mạc lỗi lạc kiêu ngạo, sùng bái thiếu niên từ đó bắt đầu sinh, mà ở trước mãnh thú thêm thân là lúc ca ca xả thân cứu hộ, trong nháy mắt, cảm giác đó tồn ở lại nơi sâu nhất đáy lòng, ấm lạnh của Tứ ca tại lúc này.

Nhưng mà Tứ ca vẫn bắt cầu ngôn tiểu, cách vài ngày đi Duyên Hi cung, Tứ ca đứng ở sau điện khoác kiện áo bào trắng thon dài, tay trái nắm kiếm, tay phải còn thả tại bên người không thể động, quay đầu thấy hắc liền thản nhiên nói: “Luyện không tốt tài bắn cung về sau đừng đi theo ta, miễn gặp phiền toái.”

Thập Nhất lười biếng giãn ra gân cốt một chút, nâng tay năm cung, nhất tên bắn ra, liên tục bắn mấy phát, không sai phát nào. Trong mắt hăn hiện lên một tia thích ý cười, nhiều năm như vậy, mỗi khi giương cung bắn tên, vẫn còn cảm giác Tứ ca ở bên nhìn, thiện xạ, liên châu Xạ Nhật, đây đều là Tứ ca bắt tay dạy dỗ.

Khanh Trần nghe lời nói của Thập Nhất thập phần kinh ngạc, hoàng đế này rõ ràng là đem toàn bộ Tô gia âm thầm biến thành một tòa núi dựa, cho Liên quý phi, cũng cho Dạ Thiên Lăng. Nhưng trong lòng nàng lại có một tia bất an, nhin không được hỏi: “Người cùng Tứ ca tốt, chẳng lẽ chính là bởi vì Hoàng Thượng phân phó?”

Thập Nhất nâng tay điểm điểm nàng: “Người gả cho Tứ ca thật sự là trong lòng, trong mắt chỉ còn hăn, chuyện gì đều thay hăn nghĩ trước.”

Khanh Trần nhùng mắt, “Xì” Cười, đáy mắt viết là đương nhiên.

Thập Nhất nói: “Mới đầu xem như vậy đi, nhưng sau đó là đánh đáy lòng ta thân cận Tứ ca. Người đối với Tứ ca có một phần tốt, hăn ở mặt ngoài không nói, lại đều ghi tạc trong lòng, hăn sẽ trả lại người mười phần, trăm phần, thậm chí càng nhiều. Tứ ca không biết dạy ta bao nhiêu thứ, nếu nói từ nhỏ có ai có thể làm cho ta kính phục, cũng chỉ có hăn.” Hăn nói tới đây, nhìn vẻ mặt Khanh Trần cười khanh khách, bộ dáng vui vẻ, không khỏi bật cười: “Người không truy cứu!”

Khanh Trần thản nhiên: “Đúng vậy, không cần! Chẳng lẽ chỉ cho một người người sùng bái Tứ ca?”

Thập Nhất lại bắn một tên: “Người nói phụ hoàng trọng dụng ta, đó là bởi vì ta làm việc không lầm quốc sự. Huống chi, có một số việc trong lòng ta người đều rõ ràng, nhưng ở chỗ phụ hoàng hết thấy đều là ám.”

Khanh Trần vẫy tay bảo hăn đem cung tiễn lấy đến, nàng thử kéo cung cài tên, kim cung này kiên cường, tay nàng không khỏe, kéo có chút cố hết

sức, “Ta cũng nói cho người một bí mật, trong lòng Tứ ca nghĩ cái gì, chuyện tình chàng phải làm, kỳ thật Hoàng Thượng đều rõ ràng, trước khi đi đã bồi Hoàng Thượng chơi cờ mấy ngày, chàng đem mọi thứ đều thăng thần thành khẩn nói cùng Thánh Thượng.”

Lần này cũng là Thập Nhất kinh hãi: “Làm sao có thể? Đây không phải thói quen làm việc của Tứ ca.”

Phi long trên kim cung dưới ánh mặt trời chợt lóe, Khanh Trần giương mắt cười đậm tĩnh mà thông thấu: “Là ta giật giây Tứ ca làm như vậy. Người cho là mọi chuyện Hoàng Thượng nhìn không rõ? Hoàng Thượng là người từng trải, mặc hắc y đi đêm dưới mặt trời sáng tỏ, đều không phải là sáng suốt. Quý tộc cũng tốt, bách quan ủng hộ, binh quyền biên quan cũng tốt, cũng chưa dùng, Thiên triều chỉ có một người có thể quyết định kết quả sự tình, đó là Hoàng Thượng. Nhân vương có trường tử con vợ cả bị phế, Cửu gia tay cầm trọng binh lại trong một đêm thân bại danh liệt, đó là bởi vì Hoàng Thượng đối với bọn họ thất vọng. Mà Thất gia, trong cung có hoàng hậu nương nương, phía sau có tam tộc, bên ngoài có quan dân xưng hiền, làm việc hoàn mỹ không sót mẻ, nhưng thế lực hãn quá lớn, Thiên Vũ túy phường, cùng chuyện tiến cử thái tử làm cho Hoàng Thượng đối với hãn bản khoản quá sâu. Hoàng Thượng già đi, hãn sủng ái đứa con nào cũng khó, đều phải đối với tất cả đề cao cảnh giác, Tứ ca lúc này nghĩ chinh đồn lại trị, nghĩ ách chế ngoại thích, nghĩ phong phú quốc khố, nghĩ bình định biên quan, nghĩ khai cường khoách thổ, đều nói cho Hoàng Thượng nghe, phụ tử trong lúc đó mọi chuyện đều thấu triệt. Hiện tại trong mắt Hoàng Thượng nhìn đến Tứ ca, tựa như nhìn bản thân khi còn trẻ, huống chi chàng ngay cả mẫu phi đều nếu như không có, càng làm cho Hoàng Thượng yên tâm.”

Thập Nhất nghe Khanh Trần nói, nhất thời xuất thần nhìn nàng, thở dài: “Tứ ca ít nhất có người, có người ở đây, thứ khác không có cũng không tiếc nuôi.”

Khanh Trần lắc đầu, tinh thần xa xôi: “Chân chính lại nói tiếp, ta cũng là Hoàng Thượng cho hă, tựa như mới trước đây phân phó người giống nhau, bởi vì hă cái gì cũng không có, bởi vì Hoàng Thượng yêu thương đứa con này. Bất quá có một số việc chàng có thể cùng ta nói, nhưng chàng là một nam nhân, rất nhiều lúc cần huynh đệ bên người, ta mặc dù cùng chàng tâm tâm tôn nhau lên, cũng thay thế được không được một đệ đệ người.”

Thập Nhất nói: “Nói cũng phải, tựa như hôm nay nói những lời này, ta có thể cùng người nói, nhưng sẽ không cùng Tứ ca nói.” Hă thấy Khanh Trần còn đang thử kéo kim cung, cười nàng nói: “Người nên tỉnh lại, đỡ phí sức lực.”

Khanh Trần không phục nói: “Thải Thiển đều có thể giương cung bắn tên, vì sao ta không thể?”

“Thải Thiển dùng là cung gì, ta đây là cung gì?” Thập Nhất tiếp tục cười.

Khanh Trần liếc mắt nhìn hă một cái: “Thải Thiển? Người thành thật nói cho ta, người hiện tại đem Ân Thải Thiển làm người nào?”

Thập Nhất nhàn nhã tựa vào một bên, tươi cười sáng sủa: “Nàng a, nàng là một đứa nhỏ, ta cũng khó gặp được đứa nhỏ tùy hứng như vậy, chỉ là một ngày nào đó nàng cũng sẽ biến đổi, thiên gia quý tộc, không có nơi để đứa nhỏ dung thân.”

“Cho nên người hiện tại cảm thấy nàng thực mới mẻ đi?” Khanh Trần rút cây tên, Thập Nhất nói: “Đúng vậy. Ai, người làm như vậy không được, hai cánh tay đồng thời hướng trái ngược kéo cung, đồng thời chấm dứt, cần lợi dụng quán lực cùng lực lượng cánh tay, tên dựa vào dây cần ổn định.” Hă giúp Khanh Trần sửa đúng, nhìn thấy Dạ Thiên Lăng đi tới bên này.

Dạ Thiên Lăng vừa đi vừa ra hiệu với Thập Nhất chớ có lên tiếng, lặng yên đi đến phía sau Khanh Trần, vòng hai cánh tay nắm lấy tay nàng.

Khanh Trần hoảng sợ, Dạ Thiên Lăng cúi đầu cười với nàng, liền thoải mái giúp nàng đem kim cung kia kéo căng, nâng tên, nâng mắt.

Khanh Trần dọc theo tầm mắt của hắn, nhờ lực cánh tay hắn kéo tên, xạ trúng mục tiêu, cười nói: “Vẫn là Tứ ca lợi hại!” Ai ngờ Dạ Thiên Lăng nhíu mày nhìn nàng, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu, nàng mạnh mẽ tỉnh ngộ, vội vàng nói: “Đi đi lại lại chung quanh hoặc là luyện tập bắn tên một chút có thể tuần hoàn máu, trợ giúp khỏe mạnh, thiếp đi ra Minh Chấp không biết!”

Dạ Thiên Lăng mặt không chút thay đổi nói: “Không biết thì càng nên phạt, nàng không cần thay hắn giải vây, ta đã lệnh hắn không cần lại ở đây nhận lệnh.”

Con mắt Khanh Trần sáng trưng trưng: “Không có đạo lý này!”

Dạ Thiên Lăng thấy bộ dáng này của nàng, nhẫn nhịn không nhịn xuống, bật cười: “Sao, chẳng lẽ ta không thể phái hắn đi hộ vệ Tả tiên sinh một chút?”

Khanh Trần nhất thời không nói gì, Dạ Thiên Lăng nhìn nàng ánh mắt đầy ý cười: “Đã không cho phép nàng ra quân trưởng, ta đã bảo Minh Chấp nhìn nàng? Nàng cảm thấy thân mình khỏe mạnh, đi lại một chút cũng không sao, ta không thời gian cùng nàng, người cũng nên mang vài thị vệ. Bất quá ta nghe nói nàng áp chế Minh Chấp, nếu hắn dám cho ta biết nàng mỗi ngày đều chuẩn ra, liền đem chuyện hắn cùng Trường Chinh lên tể thí kiểm pháp nói cho ta biết, thật sự có chuyện này?”

Khanh Trần lầu bầu một câu: “Thực không có tiền đồ, một chút chuyện cũng bào cho chàng.”

Thập Nhất ở bên sớm cười không thể ức chế, Khanh Trần nhướn mi giương lên trừng hắn: “Cười! Người mau giúp ta nói a!”

Thập Nhất xua tay: “Giúp người chèn ép Tứ ca, chút nữa người ngấm lại đau lòng lại đến tìm ta gây phiền toái, ta mới không tự mình chuốc lấy cực khổ đâu.”

Khanh Trần tức giận quay đầu, cố ý không quan tâm hai người bọn họ, lại xa thấy địch binh ngoài thành Yến châu chậm rãi di động, trận đi trung cung, trong mắt nàng mỉm cười rùng mình: “Kha Nam Tự biến trận!” Quả nhiên lời nói chưa dứt, trung quân Dạ Thiên Trạm đã truyền xuống quân lệnh, ứng biến mà động.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Đa Tình Từ Xưa Vốn Không Hận

Từ Nam Lương đến lưng chừng cốc, có thể đem tình thế thu hết đáy mắt, Dạ Thiên Lăng làm như ngày ấy Khanh Trần nói với Cung Tư Trình, bốn mươi vạn đại quân bình định chỉ có một chủ soái, mọi quân vụ đều do Dạ Thiên Trạm quyết đoán, thậm chí bao gồm quyền điều khiển Huyền Giáp quân.

Tả Nguyên Tôn đem đại quân đều điều đến trước trận, Dạ Thiên Trạm tự mình tọa trấn trung quân, trong doanh chỉ có Huyền Giáp quân lưu thủ. Dạ Thiên Lăng làm như thập phần tin tưởng đối với Tả Nguyên Tôn, lúc này một thân trường bào lưng đeo bội kiếm, cùng Khanh Trần từ trên cao nhìn xuống quan khán hai quân giao phong.

Khanh Trần thấy Tả Nguyên Tôn bố trí mà bùi ngùi khiếp sợ, lấy quyết đoán của Dạ Thiên Lăng chỉ sợ cũng không dễ dàng đem chủ doanh bắt lại, mà Tả Nguyên Tôn tài cao gan lớn định liệu trước, dùng thế lôi đình hạ Yến châu, ngàn quân vạn mã đều ở một trận chiến.

Dạ Thiên Trạm đối với chuyện này không dị nghị, cũng thả tay huy quyền giao phó cho Tả Nguyên Tôn, cũng biểu hiện ra tác phong thức nhân độ thế quyết đoán phong hành của hãn, lại hãn nói công lao của Tả Nguyên Tôn, Dạ Thiên Lăng nắm chắc.

Quân giáp Yến châu khoác lụa hồng bào, kiếm kích lâm lập, ở trong tuyết sắc mênh mang khôn cùng nhìn lại như một mảnh liệt hỏa lan ra đồng cỏ, mang theo khí thế nhìn thấy ghê người, tinh binh hùng thịnh, không thể khinh thường.

Lúc này tứ phương lệnh kỳ biến ảo, trung cung trong trận giống như một cửa thành lớn chậm rãi mở rộng, Thương môn phía đông, Kinh môn phía tây dần dần lướt ngang, Kha Nam Tự mang binh có ý, vị trí vạn người tiến thối có trật tự, huyền cơ đã thành, không có sơ hở.

Thiên triều, đại quân giai Huyền Giáp thiết kỵ, trung quân Dạ Thiên Trạm ở ngoài, từ Nam Cung cạnh, Đường Sơ, Sử Trọng Hầu, Hạ Bộ Phong, Sài Hạng, Chung Định Phương, Phùng thường quân, phân binh tám đường, như huyền tiên dài đằng thẳng chỉ bát phương, nhất thời một cỗ khí thế xơ xác tiêu điều, bài sơn đảo hải, tuyết trắng cuộn cuộn nổi lên, che thiên tế nhật.

Kinh sấm dậy núi, cắt qua biên cương.

Dạ Thiên Lăng cùng Khanh Trần đứng ở chỗ cao, mắt thấy hai quân tựa như liệt hỏa hừng hực gặp gỡ biển sâu huyền triều, trên băng tuyết đại địa thối quết thiên nhật bắt đầu giao phong, trong lúc nhất thời phong vân giao nhau, lại chia rẽ, thật làm người ta kinh tâm động phách.

Bảy lộ binh mã Thiên triều hư hoảng nhất thương, chỉ có binh mã Nam Cung cạnh suất lĩnh công hướng khôn nhị cung tiến quân thần tốc, thẳng đảo chỗ soái vị quân Yến châu.

Kiểm chỉ mi tâm, khí quán cầu vòng, dương độn cửu cực chưa hình thành, trận môn bị chế, chịu ngăn cản sinh loạn tượng.

Lúc này ngày quá giữa trưa ngả về tây, đoái thất cung trong trận quân Yến châu đột nhiên dâng lên vô số tấm chắn màu bạc, rậm rạp như tụ thành một mặt gương sáng rộng lớn, ánh nắng chiếu lên, nháy mắt phản xạ cường quang gấp trăm lần, tràn ngập sơn dã.

Khoảnh khắc này, toàn bộ quân Yến châu giống như thốt nhiên ấn vào bên trong tuyết sắc, phía trên đại địa lửa cháy không ngừng, tám chi thiết

ky Thiên triều nhất thời mất đi mục tiêu, dài lằng ngập trời, tả nhập không cốc.

Những thời gian qua nhanh một cái chớp mắt, thân hình Yến châu quân tái hiện, đã hóa thành một âm dương bát quái thật lớn, vô phong vô lãng, vô biên vô hạn, soái vị thâm tàng bất lộ, càng đem người ngựa Nam Cung Cạnh mang đến khốn trong đó.

Khanh Trần trong lòng ám quát một tiếng mau, nhưng không lo lắng. Trận này của Kha Nam Tự trên ứng Thiên Tinh, đúng là hai mươi tám tinh tú chu thiên giải, Tả Nguyên Tôn năm đó thân chế trận này, phá trận tất nhiên là dễ như trở bàn tay.

Quả nhiên chỉ thấy trong quân Thiên triều lệnh kỳ giương lên, trường tiên trong tay Nam Cung cạnh mạnh quất, tướng sĩ bên người nhanh chóng lấy đại tướng làm trung tâm chia thành lục phương, từ xa nhìn lại tựa như một bông tuyết bay xuống trong trận.

Lục phương tề động, nhanh như gió xoáy, sáu đội binh mã bỗng nhiên xoay tròn, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai hướng về phía tây nam mạnh mẽ phá vây. Đến chỗ giao phong liên tiếp, quân Yến châu nhất thời thất linh bát lạc, người ngã ngựa đổ.

Đường Sơ ngay lúc này cũng đi theo biến trận, bảy chi thiết kỵ hóa thành năm đội, phân biệt từ đông, tây, đông bắc, tây bắc, đông nam đột nhập quân địch.

Liệt mã như gió, tuyết bắn tung tóe, sáu quân trận chuyển động thành hình hoa tuyết, long hành hổ bộ, quay lại vô tung, ở trong địch quân đông đúc mơ hồ không rõ, tụ tán vô phương, trong khoảnh khắc giải khai cách trở quân địch, tiếp xúc bao trùm, nhất thời kết làm một cái lục hoa kỳ trận vô cùng lớn, giống như ở trong màu đỏ rực của quân Yến châu nở rộ một đóa hoa tuyết như mặc ngọc, nháy mắt đem quân Yến châu bao trùm.

Tiểu trận bao đại trận, nội phương ẩn ngoại viên, lục hoa trận thành, thế như gió xoáy, sắc bén tuyệt luân, không người có thể kháng.

Lúc trước Khanh Trần ở Lăng vương phủ cùng Tả Nguyên Tôn lấy kim trử giao trận, sau Tả Nguyên Tôn cũng từng vì nàng giải thích trận ý. Lục hoa trận này thoát thai từ bát trận binh pháp, biến hóa linh hoạt, áo nghĩa tinh diệu, đúng là khắc tinh của hai mươi tám tinh tú chu thiên giải. Khanh Trần lúc này xem Tả Nguyên Tôn tự mình dùng trận, tất nhiên là khác với lý luận suông, thật sự mở rộng tầm mắt.

Quân Yến châu không địch lại trận này, mắt thấy quân lính tan rã, đột nhiên trong quân vang lên một tiếng kèn dài cao lượng, lệnh kỳ biến ảo.

Yến châu quân đã thành loạn tượng nghe tiếng rung lên, trận thế nguyên bản tán loạn lập tức ổn định, hình dáng thay đổi, biến thành trận thế phong thủ tuyệt hảo, trước quân đội Thiên triều từ ba mặt tiến công, chậm rãi như ánh sáng mặt trời xuyên qua.

Tả Nguyên Tôn vung tay lên, hạ lệnh truy kích.

Ánh mặt trời xuyên qua sơn cốc địa thế hiểm yếu, Minh Chấp ở bên nhắc nhở nói: “Tả tiên sinh, quân địch có nhiều sơ hở, có thể là kế dụ địch hay không?”

Tả Nguyên Tôn bình tĩnh trấn định, trong đôi mắt sâu đậm lộ ra lợi hại: “Lợi dụng lòng nghi ngờ lẫn lộn hư thật, Kha Nam Tự quen dùng kỹ xảo này, hẳn đúng là muốn chúng ta tâm sinh băn khoăn không dám liều lĩnh, toàn lực truy kích, tuyệt không sai.”

Truy gần đôi quân, Nam Cung cạnh cùng Sử Trọng Hầu dẫn quân ở trước lại hạ lệnh ghìm ngựa dừng bước.

Giữa sơn cốc rộng lớn, có một người hai tay bắt chéo sau lưng, hàng ngũ quân Yến châu phía sau nghiêm túc, trật tự, trời cao xa không che nổi thông

dong tự nhiên của người này đôi mắt thiết kỵ Thiên triều, xa xa hỏi: “Xin hỏi có phải Tả Nguyên Tôn Tả huynh ở trong quân? Tiểu đệ Kha Nam Tự cầu kiến!”

Ngay lập tức sau, đại quân Thiên triều hướng hai bên chinh tề tách ra, Tả Nguyên Tôn từ trên chiến xa chậm rãi xuống đi tới trước quân, nhẹ nhàng khoát tay, đại quân chinh liệt lui về phía sau, trước cốc khẩu kết thành cửu cung trận hình.

Hai quân giăng co, vạn kiếm ra khỏi vỏ, tri giao năm xưa, hôm nay cừu địch.

Thần tình trong mắt Tả Nguyên Tôn như phóng nhãn vô tận hồng y quân Yến châu, sát khí dày đặc như nhận; Kha Nam Tự chăm chú nhìn Tả Nguyên Tôn, ánh mắt lại như nhìn Huyền Giáp quân Thiên triều, sắc bén mà thâm trầm.

Trên Nam Lương đã không nhìn thấy tình hình trong cốc, thành linh xảy ra im lặng làm trong lòng người không khỏi đoán, Khanh Trần nói với Dạ Thiên Lăng: “Tứ ca, thiếp nghĩ đi xem.”

Dạ Thiên Lăng có chút suy tư, nói: “Cũng tốt.”

Dòng nước xiết Tam Xuyên hà dưới triều dương nhập thâm cốc, thác nước hơn mười trượng thư thái trong trời đông giá rét đã kết băng ngưng tuyết, phi lưu cấp tốc đóng băng ở một bên vách núi, tầng tầng hình thành băng bệ kỳ cảnh trùng trùng điệp điệp chằng chịt dậy hứng thú. Từ đỉnh núi đi xuống, một mảnh băng thanh ngọc khiết đồ sộ hiện ra ở sơn cốc phía trước, giống như một đạo ngưỡng thiên trường khiếu, lẳng lẳng đọng lại thành mỹ cảnh đặc hữu ở Bắc cương vào đông.

Ánh nắng không chút nào keo kiệt chiếu xạ ở phía trên băng bệ, băng trong suốt dần dần tan thành dòng nước nhỏ, tích tí tách lịch như tiếng mưa. Quân đội song phương quân kỵ nghiêm minh làm người ta lú lười, trăm

ngàn nhân mã trong liệt trận như không nghe thấy một tiếng loạn hưởng, chỉ có một cổ sát khí thuộc về đao thương cùng sa trường, tiên minh mà tức mục, vô thanh vô tức tràn ngập ở sơn dã.

Nhìn không thấy giới hạn vũ khí, tham không thấy cuối cùng, một giọt nước đá chợt rơi vào không cốc, phát ra tiếng vang “Đông” xa xôi mà thông thấu, xa xa truyền đến rất rõ ràng.

Kha Nam Tự đầu chít khăn thanh bào, khuôn mặt vàng võ, một thân ngạo khí phong phạm năm đó danh chấn Giang Tả văn sĩ đã phai nhạt, cùng Tả Nguyên Tôn bình thản đối lập.

Hắn so với Tả Nguyên Tôn trẻ hơn mấy tuổi, nhưng sau lưng phong thần nhiếp nhân lại có một loại khí chất nhiều lần trải qua năm tháng thể lương khác, lại làm cho hắn thoát nhìn cùng Tả Nguyên Tôn tuổi không sai biệt lắm. Lúc này chấp tay thật sâu vái chào: “Quả nhiên là Tả huynh, từ biệt nhiều năm không nghĩ lúc này gặp lại, thỉnh trước chịu cúi đầu của tiểu đệ.”

Tả Nguyên Tôn mặt không chút thay đổi, nghiêng người né tránh: “Ta Tả Nguyên Tôn nào dám chịu đại lễ của người, lại càng không dám đảm đương người lấy huynh tương xứng, ân oán người ta nhiều năm hôm nay cũng nên kết thúc.”

Trong mắt Kha Nam Tự hiện lên phức tạp khó có thể nói rõ: “Tiểu đệ cả đời tự cao bất phàm, duy nhất bội phục đó là Tả huynh, năm đó giang Tâm nghe cầm, Tây Sơn luận kì, tiểu đệ đã đem Tả huynh làm bình sinh tri kỷ, Tả huynh cùng ta chỉ có ân, tuyệt không oán.”

Tả Nguyên Tôn lạnh lùng cười: “Không sai, Kha Nam Tự người quả thật bất phàm, thiếu học đông viên, tráng du tam tần, tung tích đập hết miền nam, cầm thư cùng đi thiên nhai, đông du đại giang, Đồng Quan lấy tây, vô luận đường lớn thành lớn hay là vân linh tào suối, thiên hạ ai chẳng biết

Kha Nam Tự người? Phong nghi ngạo nghễ, mới biết cao tuyệt, tinh thi từ, quán tiêu cầm, thông số lẻ, bác cổ nay, dài cao ngâm giọng hát, huy rượu luận văn, nói chuyện cùng nhau, tứ tòa sinh phong, đề bút ngàn chữ, chỉ trích người khác khí định thần nhàn, thiên hạ ai lại ở trong mắt Kha Nam Tự người? Ta Tả Nguyên Tôn bất quá chính là nam Lăng thôn dã chi sĩ, kiến thức thô lậu, có mắt không trông, nào dám cùng người xưng huynh luận giao?” Nói đến chỗ này, hắc ánh mắt nhất thời lợi hại, lời nói bỗng nhiên tê duệ: “Huống chi, người tâm cơ nham hiểm thâm độc xảo trá, âm mưu họa tày, lưng tư nghĩa, bán bằng hữu, khi chủ công, phản quân vương, bất nhân bất nghĩa bất trung bất hiếu, vô tình vô tín táng tận thiên lương, Tả Nguyên Tôn ta sai lầm cùng người tương giao, quả thật bình sinh to lớn sỉ nhục!”

Theo Tả Nguyên Tôn căm thù đến tận xương tủy chi quả trách, huyết sắc trên mặt Kha Nam Tự mất hết, dần dần xanh trắng, hắc đột nhiên nâng tay phủ ngực mãnh liệt ho khan, thân mình lung lay sắp đổ, làm như dùng khí lực toàn thân mới có thể đứng vững, thật lâu sau lộ vẻ sầm cười: “Tả huynh mắng hay, cuộc đời ta xác thực làm hết chuyện ác, bất trung cho quân chủ, bất nhân cho thương sinh, trên then với thiên địa, dưới then gặp tổ tông, nhưng ta cũng không lời hối hận! Duy cô phụ bằng hữu, làm ta nhiều năm qua canh cánh trong lòng. Lúc trước ta cố ý tiếp cận Tả huynh, lợi dụng Tả huynh dẫn tiến hãm hại Cảnh vương, sau càng liên lụy Tả huynh bị tai ương ba năm lao ngục, người trong thiên hạ không thể mắng Kha Nam Tự ta, Tả huynh mắng! Người trong thiên hạ không thể giết ta Kha Nam Tự, Tả huynh giết được!”

Tả Nguyên Tôn chút không biết làm sao, tay vung lên, trường kiếm ra khỏi vỏ, một đạo hàn quang hạ xuống, khâm bào bay lượn giữa không trung, kiếm quang chói mắt, mũi nhọn thoáng hiện, đem vạt áo cắt xuống, hai mảnh tàn phiến bay xuống tuyết: “Ta Tả Nguyên Tôn từ hôm nay trở đi, cùng bằng hữu người tuyệt giao! Như y này!”

Kha Nam Tự nhìn thượng hai phiến tàn y, hốt người ngửa mặt lên trời cười dài, cười xong lại là một trận liệt khan ho kịch, vẻ mặt giống như bị giống như đau: “Tả huynh cắt bào đoạn nghĩa, là khinh thường cùng ta tương giao, ta cũng tự nhận không xứng cùng Tả huynh làm bằng hữu.” Hắn nâng tay mãnh lực xả xuống, xé rách tay áo bào: “Ta thành toàn Tả huynh! Nhưng Tả huynh muốn lấy tính mạng ta an ủi cũ chủ, sao lại không hỏi ta lúc trước cố gì muốn mưu hại Cảnh vương?”

Hàn ý trong mắt Tả Nguyên Tôn chưa từng biến mất, tăng thêm một phần châm chọc: “Lấy tài trí của người, phạm là phải làm một chuyện sao lại không có ngàn vạn lý do?”

Trên mặt Kha Nam Tự hiện lên một chút sảm tạ đau thương nhu hòa: “Không biết Tả huynh còn nhớ rõ Cảnh trong vương phủ từng có một thị thiếp tên là Ngọc Nghênh?”

Tả Nguyên Tôn nao nao, nói: “Đương nhiên nhớ rõ.”

Phần đông thị thiếp Cảnh vương phủ, đa số nữ tử Tả Nguyên Tôn cũng không ấn tượng, sở dĩ nhớ rõ Ngọc Nghênh này là vì nàng lúc trước ở Cảnh vương phủ cũng dấy lên một lần phong ba không nhỏ.

Ngọc Nghênh là bị Cảnh vương mạnh mẽ cưới vào phủ. Nếu nói đẹp, nàng tựa hồ cũng không phải rất đẹp, chỗ chân chính xuất sắc là một tay tỳ bà kinh diễm, ở trong thê thiếp Cảnh vương Tả Nguyên Tôn đối với nàng có vài phần thưởng thức.

Cảnh vương thích nữ tử không lâu dài, nạp Ngọc Nghênh hồi phủ bất quá hai ba tháng liền bị vắng vẻ. Có một ngày mở tiệc chiêu đãi thế tử Bắc Yến hầu Ngu Trình tới kinh thành diện thánh, ngẫu nhiên nhớ tới đến mệnh nàng tiến lên đàn một khúc trợ hứng, Ngu Trình không biết vì sao nhìn trúng Ngọc Nghênh, Cảnh vương tự nhiên không cần một thị thiếp này, liền đem Ngọc Nghênh hào phóng đưa tiễn.

Không ngờ Ngọc Nghênh ngày thường nhìn như nhu nhược, lúc này lại cự không theo Ngu Trình, kiên quyết không theo nhị phu, bị bức bách muốn chết. Người hầu bên cạnh cứu kịp, vẫn chưa nháo ra tai nạn chết người, Ngu Trình lại mất hứng trí.

Cảnh vương mất mặt, tự nhiên giận chó đánh mèo Ngọc Nghênh, nhân Ngọc Nghênh lấy chết cầu tiết, lại hạ lệnh gia nô trước mặt mọi người thay nhau lăng nhục Ngọc Nghênh, cũng lấy quất roi thêm thân, đem nàng đánh mình đầy thương tích.

Tả Nguyên Tôn ngày đó không ở trong phủ, từ ngoài trở về gặp gỡ một màn này, rất không cho là đúng, dưới khuyên nhủ của hãn Cảnh vương mới buông tha việc này.

Nhưng mà ngày thứ hai, Ngọc Nghênh liền treo cổ tự sát, Cảnh vương nghe thấy báo mặc dù cũng hiểu được sự tình làm có chút quá đáng, nhưng cũng coi nhẹ, chỉ phân phó an táng rồi thôi. Nhưng Tả Nguyên Tôn gặp được, lén sai người hậu táng, cũng đem hơn mười thủ khúc Ngọc Nghênh từng sáng tác bảo tồn. Chuyện này lâu ngày cũng dần dần phai nhạt, thẳng đến hôm nay Kha Nam Tự đột nhiên nhắc tới.

Kha Nam Tự nhìn lên trời cao, nhu hòa trong mắt qua đi là dày đặc hận ý, nói với Tả Nguyên Tôn: “Tả huynh cũng không biết, Ngọc Nghênh kia chính là nữ tử thanh mai trúc mã cùng ta thuở nhỏ, hai người hai tâm tương hứa trước đây cũng sớm có hôn ước. Ta đến tuổi nhược quán rời nhà du học, vốn định một năm kia hồi kinh thành cưới Ngọc Nghênh, ai ngờ chỉ thấy được một nấm mộ, thử hỏi Tả huynh nếu vào lúc ấy, trong lòng sẽ là cảm tưởng thế nào? Ta sớm ý định, du thiên hạ mà học trị quốc, không, tự làm nhân duyên, Ngọc Nghênh gả nhập vương phủ, là ta cùng nàng hữu duyên vô phận, ta cũng không có thể oán trách hãn. Mà Cảnh vương đã đổi đãi nàng không tốt, lại đem nàng tra tấn đến tử, không giết Cảnh vương, khó tiêu mối hận trong lòng của ta, vô tình bạc hạnh đến tận đây, Tả huynh nghĩ đến Cảnh vương là kẻ thế nào?”

Cảnh vương chiêu hiền đãi sĩ thiện dùng mới có thể là thật, đối với thị nữ tử như không có gì, bạo ngược lãnh khốc cũng là tình hình thực tế. Tả Nguyên Tôn có chút suy nghĩ, nghiêm mặt nói: “Chủ có thất đức, thần phải tận tâm khuyên nhủ, sao lại bởi vậy mà phản chủ? Ta thâm chịu ơn tri ngộ điện hạ, lấy cả đời báo đáp, không nghĩ lại dẫn sói vào nhà, thật sự thẹn với điện hạ!”

Trên nét mặt Kha Nam Tự mang chút lạnh lùng: “Tả huynh vì chủ cao nghĩa, đem bằng hữu đặt trong ngực, ta sánh không kịp. Nhưng ta chưa bao giờ coi Cảnh vương là chủ, không thẹn! Ta giết Cảnh vương, giải quyết xong một đoạn việc đáng tiếc, lại mất bằng hữu mà thêm thêm tiếc, nay Cảnh vương, Ngu Trình đã dền tội, ta phụ tình cảm Tả huynh, hôm nay liền hoàn lại. Không nói ân oán, Tả huynh đều là Kha Nam Tự ta may mắn kết giao, người duy nhất ta kính nể, đem mệnh này tạ tội tri kỷ! Tả huynh ra tay với Yến châu, ta tuyệt sẽ không thiết trận ngăn trở, trong thành đang có tình huống bố phòng Kế châu, cũng đều đưa huynh sử dụng. Trước đó, tiểu đệ chỉ có một chuyện muốn nhờ, còn thỉnh thành toàn.”

Tả Nguyên Tôn trầm mặc: “Người nói.”

Kha Nam Tự nói: “Ta nghĩ xin hỏi ngày ấy ở Xà Ngang độ là người phương nào cùng sáo ngọc Thất gia hợp tấu phá quân trận ta, có thể may mắn gặp mặt?”

Tả Nguyên Tôn thấy Khanh Trần cùng Dạ Thiên Lăng không biết khi nào đã tới trước quân, Khanh Trần cười với hân ý bảo, hân nói: “Vương phi tới đây, người có chuyện gì?”

Khanh Trần hướng Kha Nam Tự hơi hơi vuốt cằm, Kha Nam Tự cười thâm mang cảm khái: “Chẳng trách hồ cầm địch như cá nước, lòng có linh tê, nguyên lai đúng là Vương phi. Một khúc [So với ánh mắt], địch của Thất gia tình thâm ý nùng, tao nhã thanh nhã, cầm của Vương phi ngọc cốt băng tủy, nhu tình bằng phẳng, đúng ông trời tác hợp! Khúc dài ước nguyện

ngày đó, cầm kinh hãi tỉnh người trong mộng, ngày ấy nghe thấy một khúc này, cuộc đời này hồn nhiên khốn đốn chi tâm rộng mở, Kha Nam Tự lúc này đa tạ, nguyện Thất gia cùng Vương phi thâm tình vĩnh viễn, dặt tay suốt cuộc đời này!”

Hiếu lâm đột nhiên tới, Khanh Trần theo bản năng liền quay đầu nhìn lại. Dạ Thiên Lăng ở một bên môi đã mấp mí, sắc lạnh, Dạ Thiên Trạm tao nhã như cũ, tuấn mặt không dao động, hai người nhưng lại đều không nói được một lời nhìn phía trước, làm như căn bản không có nghe được lời nói.

Cơ hội giải thích bị sửng sốt lúng túng lướt qua, Kha Nam Tự đã sái nhiên cười nói với Tả Nguyên Tôn: “Năm đó Tả huynh mang theo cổ khúc [Cao sơn], tiểu đệ hôm nay cũng lấy một khúc kính huynh!”

Tả Nguyên Tôn hoàn toàn khôi phục bình tĩnh ngày thường, ở một khắc Kha Nam Tự xoay người bỗng nhiên nói: “Người nếu hôm nay buông tay cùng ta một trận chiến, sống hay chết, người ta không uống công một hồi tri giao.”

Thân hình Kha Nam Tự hơi hơi chấn động, vẫn chưa quay đầu, khâm bào phiêu nhiên, nhập vào trong quân Yến châu.

Phong dương tuyết động, bay lá tả không cốc, trước thất huyền cầm, thanh âm cao rộng.

Lồng lộng núi cao, mệnh mông lưu thủy!

Thanh sơn bao la hùng vĩ, tuyết phong trong mây, trường lưu hạo canh, thao thao đông đi!

Huyền âm tới, quân Yến châu đồng thời phát ra một tiếng hét kinh thiên động địa, binh mã thúc dục, khởi xướng tiến công cuối cùng.

Tiếng đàn Kha Nam Tự giống như cũng bị gót sắt uy mãnh che giấu, mây bay nước chảy lưu loát sinh động rồi đột nhiên cao lên, quanh quần núi non, vang vọng trong mây.

Đối mặt địch binh chấn động sơn cốc, bốn phía chiến mã xao động bất an cất vó hí dài, ngàn quân đợi mệnh, vận sức chờ phát động. Khóe môi Tả Nguyên Tôn hơi hơi co rúm, sau một lát, tinh quang trong mắt cự hiện, nâng tay huy hạ.

Phía sau Kêu một tiếng “Sát” mãnh liệt, hai quân trong lúc đó đem phiến tuyết nhanh chóng thu nhỏ lại, cho đến khi hoàn toàn bao phủ trong hồng giáp huyền bào, máu tươi trên lãnh thiết đổ xuống, thiên địa ngay lập tức không tiếng động.

Sơn thủy thanh cầm, quanh quần bên tai, thật lâu không dứt.

Sau thiên quân vạn mã, Tả Nguyên Tôn ngửa đầu nhìn trời cao, tàn phong, đầu tuyết bay, lệ đầy mặt, tấn như sương.

Trong hành dinh Yến châu, Dạ Thiên Lăng chậm rãi thu hồi bố phòng đồ Kế châu sau khi phá thành, nâng mắt nhìn Khanh Trần liếc mắt.

Khanh Trần vung tay nói với Tả Nguyên Tôn: “Tả tiên sinh cố ý phải đi, chúng ta cũng không thể ngăn trở ý nguyện tiên sinh nhân du sơn dã, chính là lần này từ biệt đến giang hồ, tiên sinh làm cho chúng ta sao có thể bỏ được?”

Yến châu thành phá, Kha Nam Tự ho ra máu à chết, chết bên trong loạn quân. Tả Nguyên Tôn tựa hồ không thấy chút sắc mặt vui mừng, ánh mắt ngược lại mang theo vài phần cô đơn cùng thất ý, lúc này cười nhẹ, nói: “Tứ gia nay vẫn có Lục Thiên, Đỗ Quân Thuật là thiếu niên tài俊, võ có Nam Cung Cạnh, Đường Sơ đẳng trí dũng kiêu tướng, ngoài có Mạc Văn Bình tương trợ, bên trong cũng có Vương phi phụ tá, ta lúc này cho dù ở lại bên người Tứ gia, cũng là dẹt hoa trên gấm mà thôi. Huống chi Yến châu đã

phá, Ngu Túc cô lập Kế châu sơn cùng thủy tận, đã là vật trong tay Tứ gia, ta cũng quả thật không còn tài cán vì tứ gia làm.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Năm đó tiên sinh qua ngày ở Thiên Cơ phủ ta đã nói qua, ngài ta cũng không là chủ thần, chỉ là bằng hữu tương giao, quay lại đều do tiên sinh. Chỉ là tiên sinh phải đi cũng không cấp tại nhất thời, không ngại lưu lại mấy ngày, chờ đánh hạ Kế châu, ta còn muốn cùng tiên sinh đối ẩm mấy chén, thỉnh giáo chút chuyện.”

Tả Nguyên Tôn nói: “Tứ gia nhưng là muốn hỏi chuyện có liên quan Cung Tư Trình? Cũng tốt, ta cũng không có việc gấp, liền lưu lại chút thời gian cũng không sao.”

Khanh Trần nói: “Vậy mấy ngày nay ta cần phải phiên nhiều tiên sinh dạy ta kỳ môn độn giáp thuật, không bằng hôm nay tiên sinh đơn giản thu ta làm đồ đệ đi!”

Tả Nguyên Tôn cười nói: “Vương phi nếu có chút vấn đề chúng ta nhất định tham tường là được, thầy trò không khỏi nghiêm trọng.”

Ai ngờ Khanh Trần đứng dậy ở trước người hăn bái hạ: “ Trong lòng tiên sinh mang sở học thiên hạ, ta là thành ý bái tiên sinh làm sư, tiên sinh nếu không phải chê ta ngu ngốc mà không thể dạy, liền thỉnh thành toàn!”

Tả Nguyên Tôn đứng dậy nói: “Vương phi.....”

Dạ Thiên Lăng thân nhiên nâng tay ngăn cản: “Tả tiên sinh mời ngồi, liền chịu nàng cúi đầu thì thế nào!”

Tả Nguyên Tôn từ trong ngăn ngủi kinh ngạc khôi phục lại thái độ bình thường, tiện đà bất đắc dĩ cười, bình yên ngồi xuống: “Vương gia cùng Vương phi thật là lợi hại a!” Hăn không hề chối từ, Khanh Trần liền trịnh trọng được bái sư. Nhưng Tả Nguyên Tôn như trước quyết định rời đi

trước, Cung Tử Trình cùng hẳn biết rõ lẫn nhau, lúc này đã khó tránh khỏi có tâm đề phòng, hẳn cũng không nghĩ ở trong quân lâu dài.

Tả Nguyên Tôn cáo từ đi ra ngoài, Khanh Trần tự mình đưa tới ngoài cửa, quay lại thấy Dạ Thiên Lăng ý trên tháp nhìn về phía trước trầm tư.

Khanh Trần có chút bất đắc dĩ, người này thật sự là chuyện gì đều chỉ buồn dưới đáy lòng, Tả Nguyên Tôn đột nhiên chia tay, rõ ràng lạc lõng, trên mặt hẳn lại dường như không có việc gì, thậm chí ngay cả giữ lại cũng chỉ nói trì hoãn vài ngày, nghĩ đến đây nàng nhin không được mím cười khẽ, lại vừa ngẩng đầu, thấy ngay hắc đồng sâu thẳm của Dạ Thiên Lăng.

“Cao hứng cái gì?” Dạ Thiên Lăng hỏi: “Muốn cho Tả tiên sinh lưu lại điểm nhỏ tâm tư này có thực hiện được?”

Khanh Trần ngồi vào bên cạnh hẳn: “Thiếp bất quá nghĩ bái một sư phụ, miễn cho ngày sau bị người ta khi dễ không có núi dựa vào. Tả tiên sinh phải đi, chúng ta chẳng lẽ cản được?”

Dạ Thiên Lăng khẽ cười nói: “Kỳ quái, ai dám khi dễ nàng?”

Khanh Trần nói: “Khó nói chàng sẽ không á?”

Hứng thú trong mắt Dạ Thiên Lăng chợt lóe, tựa hồ có ánh đèn nhảy nhót, nhìn chăm chăm nàng thật sâu: “Khi dễ không nói, có việc muốn hỏi nàng một chút.”

“Chuyện gì?” Khanh Trần hỏi.

Dạ Thiên Lăng quay đầu cúi người trầm giọng nói: “Sao không có người nói cho ta biết, nàng cùng Thất đệ hợp tấu thủ khúc gọi là gì [so với ánh mắt]? Như cá gặp nước, lòng có linh tê, ông trời tác hợp, tình thâm ý nùng?”

Khanh Trần tà tà nhíu mày nhìn hăn, dưới đèn ngọc lưu ly tinh quang tan vỡ thành nhiều mảnh, môi mang ý cười như ẩn như hiện, cũng chỉ như vậy không nói một lời lẳng lặng nhìn hăn.

Con người thâm thúy của Dạ Thiên Lăng hơi hơi thu lại, thuần túy mặc sắc mang theo mê hoặc, làm người nhìn mà muốn rơi vào đi, “Sao?” Hăn tham tiến con người thanh ba u tĩnh, thông thả quấy khởi một chút lốc xoáy rất nhỏ, càng ngày càng sâu, càng ngày càng nhanh, thẳng muốn ngấm chiếm lấy toàn bộ người nàng.

Khanh Trần lại đột nhiên dựa vào hăn, mâu quang lưu chuyển quyền rũ chớp động giảo hoạt, ánh đèn ở trên sườn mặt nàng chiếu một tầng thanh nhu mê người, nàng tựa vào trước án lấy tay di di, nhàn nhàn đi chọc một bậc đèn, chậm rãi nói: “Đều từng trải qua, cái gì cá nước, còn không thấy bóng dáng?”

Dạ Thiên Lăng có chút sửng sốt, thấy Khanh Trần hiệp xúc cười nhìn qua, nháy mắt bỗng nhiên đưa tay đem nàng kéo tới trong lòng, nhìn nàng vui vẻ vô tâm vô phế, miệng cười như hoa tươi nở rộ ở trước mắt, “Hiện tại mặc kệ không dạy dỗ, về sau sẽ không có biện pháp thu thập, nàng lại đặc ý!”

Khanh Trần không kịp trốn tránh, nhẹ nhàng giãy dụa: “Bên ngoài có người đấy!”

Dạ Thiên Lăng đứng thẳng dậy, tựa tiểu phi tiểu ra cửa cùng nàng nhìn nhìn, không có ai, hơi dùng lực một chút đã đem nàng bế lên, đi nhanh về nội thất.

Khanh Trần vội la lên: “Làm gì?”

“Mặc kệ cái gì.” Dạ Thiên Lăng không vội bế nàng ngồi ở trên tháp, thanh âm trầm thấp: “Sáng mai ta cùng Thập Nhất đệ dẫn Huyền Giáp quân trước công Mạc thành, sợ là sẽ mấy ngày không gặp được nàng.”

Mạc thành cùng Nhạn Lạnh là hai quận duy nhất hiện tại còn cùng liên kết với Kế châu, Huyền Giáp thiết kỵ am hiểu đánh bất ngờ, đem chiến thuật đánh nhanh thắng nhanh cô lập Kế châu, đại quân theo sau vây thành, tiếp tục quyết chiến.

Khanh Trần lấy tay chọc chọc hăn: “Chàng muốn thiếp theo trung quân đi?”

Cách trường bào màu xanh nhạt, tiếng tim đập Dạ Thiên Lăng thông thả mà hữu lực ngay tại lòng bàn tay nàng, hăn đem nàng ôm trong ngực càng chặt: “Đừng nghĩ thể hiện, nhân mã Huyền Giáp quân có thể ba ngày ba đêm công thành chiếm đất không nghỉ, nhưng không thích hợp với nữ nhân. Nàng cùng trung quân theo sau sẽ thoải mái hơn rất nhiều, bất quá.....” Âm cuối dài ra, hơi thở của hăn mang theo tia bá đạo bất mãn thổi bên tai Khanh Trần phẩy qua hai má: “Ta không nghĩ lại nghe được cái gì [so với ánh mắt]!”

Khanh Trần nhẹ nhàng cười ra tiếng đến, lại thành linh bị hăn quay người đặt ở dưới thân, la trưởng bên cạnh nhoáng lên một cái bay xuống, làm cho ánh sáng bạch ngọc đăng trên tháp bay tán loạn, giống như chia rẽ một luồng ánh sáng, nhu hòa kiều diễm như nước.

Khanh Trần lẳng lặng nhìn Dạ Thiên Lăng, thâm mâu mặc sắc say lòng người, chủ động hôn lên môi của hăn, đem mọi lời muốn nói đều hòa tan trong ôn nhu triền miên.

[So với ánh mắt] gì đó chết đi, nguyện làm uyên ương không làm tiên.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Mây Đen Áp Thành Thành Dục Tồi

Sáng sớm, thời điểm Dạ Thiên Lăng rời đi, Khanh Trần vẫn ngủ thực trầm, lại không nghe thấy một chút tiếng động. Tỉnh lại cảm thấy một trận vắng vẻ, tay lại chạm phải một vật ôn lạnh, vừa thấy, là Hắc Ngọc Long phù.

Nghĩ không phải hẳn đã quên mang, là cố ý lưu cho nàng bảo quản. Long phù là vật trọng yếu, lúc này Dạ Thiên Lăng lại đem đặt ở chỗ nàng giống như là trượng phu trước khi xuất môn dặn một câu “Trong nhà giao cho nàng chiếu khán”, Khanh Trần cầm Long phù, nhìn phù văn tung bay mỉm cười.

Đại quân đơn giản nghỉ ngơi hồi phục lại tiếp tục xuất phát, lại hạ trại sau khi nhập biên giới Kế châu. Lúc trước có báo Huyền Giáp quân thuận lợi đánh hạ Mạc Dương, tính thời gian chậm nhất hai ngày liền có thể cùng phối hợp đại quân thành thế vây kín.

Đợi chấm dứt trận chiến Kế châu, Bắc cương cũng vào lúc đông đi xuân tới, trong kinh thành lúc này hẳn là đã nhận hồi phong ấm xuân, lại không biết hoa đào ở Võ Anh viên đã nở chưa, năm nay sợ là không kịp nhìn.

Bởi vì vẫn ở trong quân, ngày thường Khanh Trần vẫn là áo dài thúc phát. Ân Thái Thiên dùng mọi cách năn nỉ Dạ Thiên Trạm rốt cục có thể lưu lại, lại cả ngày ngay cả áo giáp cũng không thoát, cưỡi ngựa bắn tên không thua gì nam tử, nhưng nếu không có việc gì sẽ ở cùng Khanh Trần, cùng Khanh Trần ngày càng quen thân.

Đang lúc hoàng hôn, trong trường đã lên đèn, Ân Thái Thiển ở chỗ Khanh Trần đợi một lát đột nhiên nhớ tới chuyện gì, bỏ lại một câu “Ta đi đến chỗ Trạm ca ca” Liền không thấy bóng người.

Khanh Trần lắc đầu cười cười, tả hữu vô sự, liền cầm một cành trúc trên mặt đất tùy tay diễn biến trận pháp Tả Nguyên Tôn giáo tập. Ngoài trường thỉnh thoảng có gió thổi liềm trường chớp lên, bỗng nhiên một trận gió xoáy cuốn cái gì đó đánh lên đại trường, đèn đuốc trước án mạnh mẽ rung động, trong tay Khanh Trần vô tình dùng sức, cành trúc “Ba” một tiếng vang nhỏ, lại ngoài ý muốn bẻ gãy ở trước mắt.

Trong lòng nàng đột nhiên nảy lên, tâm thần chút không yên, nhú mi tâm xem xét trận cục tung hoành một lát lại đứng dậy đi ra doanh trường.

Chân trời như trường giang lạc nhật, tà dương như máu, gió mạnh đập vào mặt. Đại quân đóng quân bên bờ sông, mấy vạn quân trường liên miên phấp phồng, cờ đuốc phần phật, ở dưới hoàng hôn như ẩn như hiện.

Nàng nghỉ chân trước trường, phóng nhãn nhìn ra xa, bên tai bay tới một trận tiếng sáo xa xôi.

Tiếng sáo bay lên ở đại địa Bắc cương mênh mông, nhưng không có tướng quân trăm chiến, say nằm sa trường, nhìn ngọc môn xa, bi thương mai cốt tha hương, rõ ràng là uyển chiết khinh hời, thiên không trong nháy mắt ngàn quan, cười phá lên mạnh mẽ, càng mang theo hiệu lệnh tam quân, phi kiếm trường ca dũng cảm. Gió mạnh sa trường thổi lên cao, chỉ nhẹ nhàng uyển chuyển như vậy, lại thấy chậm rãi phiêu dật, khúc nhạc ưu thương phong nhã. Khanh Trần ngưng thần lắng nghe, nhất thời đã quên trời giá rét gió lạnh, nguyệt sắc ngọc đài theo gió tung bay, thỉnh thoảng phát lên, một tia ánh sáng cuối cùng của chiều tà cũng chậm rãi lui vào trong đại địa.

Tiếng sáo càng lúc càng xa, chậm rãi an tịch xuống, Khanh Trần nhìn về phía soái doanh đại quân, một chút mỉm cười xuyên thấu qua hoàng hôn khinh.

Trước doanh trường có người ở nói chuyện, Khanh Trần quay đầu nhìn lại, thấy Vệ Trường Chinh cùng một người đi tới.

Vệ Trường Chinh đến phụ cận, hơi hơi hạ thấp người: “Vương phi, trung quân bên kia phái hai đội thị vệ lại đây tăng mạnh phòng vệ.”

Khanh Trần đã nhìn thấy trước doanh nhiều hơn hai đội thị vệ mặc giáp bội kiếm bên hông, người trước mắt tay nắm chuôi kiếm, khom người nói: “Mặt tướng Ngô Triệu bá kiến Vương phi!”

Khanh Trần nhận ra hẳn là phó thống lĩnh thị vệ của Dạ Thiên Trạm, xem phục sức thị vệ này, cũng đều là cận vệ trung thành của Dạ Thiên Trạm, mỉm cười nói: “Nguyên lai là Ngô thống lĩnh, chỗ ta kỳ thật cũng không cần nhiều người như vậy.”

Ngô Triệu cung kính nói: “Nơi này cách Kế châu quá gần, chỉ sợ vạn nhất đột phát chiến sự, thị vệ Tứ gia trước mắt chỉ có một nửa, cho nên mặt tướng phụng mệnh đến bảo hộ Vương phi. Bên ngoài gió lớn, Vương phi vẫn nên tiến vào trong trướng nghỉ tạm đi.”

Khanh Trần cũng không nói thêm, đành nói “Làm phiền” Trở lại trong trướng.

Bóng đêm đã đậm, trong lúc nhất thời chung quanh im lặng, trước trướng không có tạp vụ tùy ý đi lại, cơ hồ có thể nghe thấy lửa trại liếm củi gỗ bên ngoài “Đùng” rung động. Khanh Trần tĩnh tâm, tùy tay lật quyển sách xem xét, một bên vuốt ve Tuyết Chiến ghé vào trên người.

Tuyết Chiến nhu thuận nằm ở trên đùi Khanh Trần, được mân lõ tai thập phần thích ý, đột nhiên lại động thân mình, dựng thẳng tai lắng nghe.

Khanh Trần ngẩng đầu lên, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, nàng nghe được có người khiển trách một câu: “Ngô Triệu người thật to gan! Ngay cả ta cũng dám ngăn cản!”

Thanh âm cách doanh trường không xa, nghe như là Ân Thái Thiển, cận vệ Dạ Thiên Trạm đều nhận ra vị này là đại tiểu thư Ân gia, tự nhiên biết nàng tính tình điêu ngoa, sao dám ngăn đón nàng? Quả nhiên ngay sau đó liêm trưởng vung lên, Ân Thái Thiển vào trường.

Một trận gió lạnh theo nàng ta vào, Khanh Trần cười nói: “Lúc này người lại đây, không phải lại muốn ngủ ở chỗ ta đi?”

Ân Thái Thiển đem mũ áo choàng cởi xuống, lộ ra khuôn mặt nhiễm vài phần hàn khí mang chút hồng nhuận, dưới đèn có vẻ mình diễm nhiếp nhân, khuôn mặt nàng lại toát ra thần sắc vội vàng mà kinh hoảng, vài bước đã đi đến trước án: “Người còn có tâm tư cùng ta nói cười, Tứ gia bên kia đã xảy ra chuyện!”

Trong lòng Khanh Trần cả kinh, tươi cười ngưng lại: “Chàng làm sao?”

Ân Thái Thiển thấp giọng vội vàng nói: “Bọn họ gặp đại quân Đột Quyết! Ngu Túc biết đại thế đã mất, cứ nhiên cầu kết cùng người Đột Quyết, hăn âm thầm thả cho ba mươi vạn đại quân Đột Quyết nhập quan phản công Mạc Dương, Tứ gia bọn họ chỉ có một vạn Huyền Giáp quân.....”

Lời Ân Thái Thiển còn chưa dứt, Khanh Trần đã mạnh mẽ đứng lên, Tuyết Chiến bị dọa cũng chật vật nhảy lên, ánh đèn lay động, lòng của nàng giống như bị hung hăng giày xéo, sinh ra hoảng loạn, ba mươi vạn đại quân Đột Quyết!

Cảm giác bối rối kia chỉ thoáng trong một cái chớp mắt, suy nghĩ nói: “Chuyện khi nào? Ai tới báo?” Khanh Trần lập tức hỏi.

Thanh quang trong mắt nàng lợi hại dọa Ân Thái Thiển nháy dựng lên, nói: “Hắn là vào đêm trước đã nhận được cấp báo, ta từ chỗ Thất ca đi về vô tình nghe được bọn họ nói chuyện, bọn họ đem người kìm chặt, muốn giấu giếm việc này, mượn tay Đột Quyết đưa Tứ gia vào chỗ chết!” Thanh âm của nàng hơi hơi có chút run run, không biết là kinh hay là sợ.

Tin tức này so với tin trước càng làm người ta kinh hãi, Khanh Trần gắt gao nắm chặt bàn tay, chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng, “Chẳng lẽ đã qua nửa đêm, thất gia vẫn án binh bất động?” Nàng đem thư cuộn ném lên án bước nhanh ra phía ngoài, lại bị Ân Thái Thiển ngăn lại.

“Người đi đâu vậy? Như vậy không ra được! Ngô Triệu bọn họ phụng mệnh lấy nguy trang an toàn đem người cùng Tả tiên sinh vây ở trong doanh, nếu không phải bọn họ không dám làm càn, ta cũng vào không được. Người trước mặc thêm quần áo đi ra ngoài nói sau, người đừng giận Trạ ca ca, không phải huynh ấy phái người làm vậy.”

Khó trách đột nhiên muốn tăng cường phong thủ, tìm lý do đường hoàng như vậy, cũng làm người ta không nghi ngờ hẳn. Khanh Trần một tay tiếp nhận áo choàng Ân Thái Thiển đưa tới, cũng không mặc vào, trong lòng hơi loạn: “Thất gia đến tột cùng có biết việc này hay không, là ai hạ mệnh lệnh?” Nàng trầm giọng hỏi một câu, trong giọng nói đã trấn tĩnh đến gần như lạnh như băng.

Ân Thái Thiển lắc đầu: “Ta không biết Trạ ca ca có nhận được cấp báo hay không, hình như cũng không có, bọn họ là.....” Nàng do dự một chút, tựa hồ cũng không muốn nói ra người nọ, thanh âm Khanh Trần lạnh lùng nói: “Cùng Tư Trình!”

Ân Thái Thiển im lặng thừa nhận của nàng phán đoán, Cùng Tư Trình dù sao cũng là người Ân gia, nàng cũng không thể không kiêng kị, Khanh Trần ngay sau đó hỏi: “Người vì sao muốn tới nói cho ta biết?”

Ánh mắt nàng bình tĩnh mà sâu thẳm ở trong mắt Ân Thái Thiển giống như trùng hợp cùng một người, ánh mắt dữ dội tương tự, ánh sáng lạnh ẩn sâu, xuyên tạc phế phủ, nàng tựa hồ cảm giác được một loại áp lực không tiếng động, làm cho người ta không thể kháng cự, đáp lại: “Ta không muốn Tứ gia, còn có..... Còn có Thập Nhất gia gặp chuyện không may, mau nghĩ biện pháp đi, ba mươi vạn binh lực Đột Quyết, lại trễ sẽ không kịp.”

Khanh Trần chớp mắt nhìn nàng một cái, cầm áo choàng trong tay một lần nữa đưa cho nàng: “Người hiện tại đi gặp Thất gia, nghĩ cách làm cho Thất gia biết việc này.”

Ân Thái Thiển lại do dự không đi, nói một câu nàng nguyên bản cực kỳ không nghĩ sẽ nói: “Nếu là Trảm ca ca căn bản đã biết?”

Khanh Trần hơi hơi nhắm mắt, thở một ngụm không khí lạnh như băng, mở to mắt: “Nếu mọi mệnh lệnh đều là hăn hạ, người liền dùng hết sức đem sự tình nháo lớn, ít nhất nháo đến kinh động Sử Trọng Hầu cùng Hạ Bộ Phong!”

Ân Thái Thiển cúi đầu nghĩ nghĩ, hơi hơi cắn môi: “Được! Ta nghe lời người, vậy người làm sao bây giờ?”

“Chúng ta phân công nhau làm việc, người bên ngoài ngăn không được ta.” Khanh Trần dứt lời nhìn Ân Thái Thiển thật sâu: “Đa tạ người!”

Ân Thái Thiển giương mắt vội vàng cười, nói: “Không cần cảm tạ, ta chỉ là cảm thấy làm như vậy là đúng!”

Khanh Trần thấy Ân Thái Thiển rời đi lại nhanh chóng nhớ lại quân xa đồ đã nhìn trăm ngàn lần, tình thế phụ cận Kế châu chưa bao giờ rõ ràng sáng tỏ giống như giờ phút này, địa hình thành trì rõ ràng ở trong mắt.

Sau một lát nàng đứng dậy gọi: “Trường Chinh!” Vệ Trường Chinh không ngờ nàng lúc này nhưng lại muốn đi ra ngoài, kinh ngạc nói:

“Vương phi có việc phân phó?”

Doanh trưởng bên cạnh như trước là thị vệ Lăng vương phủ Huyền Giáp quân, người Ngô Triệu mang đến ở ngoại vi, cũng bởi vậy, bọn họ có thể từ xa xa doanh trưởng ngăn người lại gần, làm đám người Vệ Trường Chinh nhất thời cũng khó phát hiện khác thường.

Khanh Trần nhìn sâu vào bóng đêm: “Mang theo người theo ta đi!”

Vệ Trường Chinh chỉ nghe khẩu khí đã biết xảy ra chuyện, không hỏi nhiều, tức khắc dẫn người đuổi kịp.

Trong lòng Khanh Trần như có lửa đốt, vạn phần lo âu, thắng bại chiến trường thường thường chỉ trong nháy mắt, có lẽ hiện tại căn bản đã muộn.

Ai cũng thật không ngờ Ngu Túc cùng đồ mật lộ lại đi nước cờ hiểm này, Đột Quyết ngàn năm một thuở mơ ước cơ hội giết Dạ Thiên Lăng, sau đó binh phạm Trung Nguyên, đối với Dạ Thiên Trạm, Khanh Trần không dám cược, cũng không có thời gian đi đoán hắn đến tột cùng có phải đã hạ quyết tâm hay không.

Nàng thua không nổi, hắn ngày trước bên hồ là kẻ đa tình, cũng là Trạm Vương gia tâm chí cao ngất tâm cơ như biển.

Nàng đã mất đi cân nhắc bất luận kẻ nào cùng mục đích, toàn bộ trái tim chỉ còn bóng dáng một người, hắn sống, nàng sống, hắn chết, nàng chết.

Muôn vàn kế sách quay cuồng trong lòng, nàng gặt gao cầm khối Hắc Ngọc Long phù trong tay, vô luận thái độ Dạ Thiên Trạm ra sao, nàng đã quyết định ở thời gian ngắn nhất không tiếc hết thân đại giới điều quân gấp rút tiếp viện, chỉ hy vọng Dạ Thiên Lăng cùng Thập Nhất có thể mượn Huyền Giáp quân dừng mãnh chống đỡ đến một khắc kia.

Quả nhiên chưa đi xa, Ngô Triệu liền dẫn người tiến đến: “Đã trễ thế này, Vương phi muốn đi đâu?”

Ngữ điệu hần như trước là cái loại cung kính này, cúi mình, lại đem đường cản lại, trong lời nói đúng là vẫn còn lộ ra một chút khác thường.

Khanh Trần lạnh lùng cười, sắc mặt ở dưới lửa trại mình ám không rõ: “Ta đi đâu có phải hay không còn cần Ngô thống lĩnh chấp thuận?”

Đối mặt với chất vấn thành linh xảy ra, Ngô Triệu âm thầm kinh hãi, nhưng vẫn cản ở phía trước: “Mặt tướng cảm thấy bên ngoài quá mức nguy hiểm, Vương phi vẫn là mời trở về đi.”

“Người là mời ta, hay là ra lệnh cho ta?” Dưới chân Khanh Trần không ngừng đi lên: “Tránh ra!”

Ngô Triệu bước lên chặn đường: “Vương phi vạn nhất có cái gì sai lầm, mặt tướng không thể giao phó!”

“Không cần phải người giao phó, người nếu là tới bảo hộ của ta, lo lắng có thể đi theo!” Khanh Trần lập tức đi trước, Ngô Triệu đứng ở trước người nàng, khôi giáp che lấp thần sắc kinh nghi bất định. Bỗng nhiên tầm nhìn hần thấy một đôi giày nguyệt sắc, mùi thơm ngát như lan quất vào mặt, hần vội vàng ngẩng đầu, lửa trại chột lóe, phượng mâu Khanh Trần ở dưới ánh lửa thịnh lượng như một đạo lợi nhận, lạnh lùng đâm vào mắt hần, lạnh như thu thủy, sắc bén như gió đông.

Ngô Triệu cơ hồ là chật vật lui lại mấy bước, mới tránh đi ánh mắt Khanh Trần đánh tới. Khanh Trần khoanh tay thấy phía sau hần như không có ai, nàng đi lên trước từng bước, Ngô Triệu liền lui về phía sau từng bước, bốn thị vệ khác bị ánh mắt của nàng đảo qua không một người dám ngẩng đầu đối diện, không nói đến mạo phạm ngăn cản, đều thối lui sang một bên.

Hàn ý trong mắt Khanh Trần liễm liễm bức Ngô Triệu: “Trường Chinh, có người dám làm càn không cần khách khí!”

Vệ Trường Chinh vẫn dẫn Huyền Giáp thị vệ tay nắm chuôi kiếm theo sau, lãnh kiếm hàn khí chậm rãi rút ra, Ngô Triệu bất đắc dĩ rút cục nghiêng người tránh ra.

Khanh Trần ngạo nghễ nghênh ngang mà đi, bạch y bay lên loá mắt biến mất trong đêm tối, giống như một đạo lợi tiên hung hăng quất lên Ngô Triệu, gió sau lưng thổi qua một trận lạnh, không ngờ là cả người là mồ hôi lạnh.

Mắt thấy nàng dẫn người thẳng đến doanh trưởng Nam Cung Cảnh, Ngô Triệu tức giận vỗ chuôi kiếm, quát: “Đi báo Cung tiên sinh biết!”

Doanh trưởng có vài người, Phùng Thường Quân, Thiệu Hưu Bình là vài tên đại tướng thân cận Ân gia, lúc này đều ngồi ở trước án, ngược lại với Cung Tư Trình luôn luôn trấn định hai tay bắt chéo sau lưng thông thả bước, làm như đầy bụng tâm sự.

Từ ngày ấy vì Lý Bộ dẫn phát tranh chấp, trong lòng Cung Tư Trình vẫn tồn lo lắng, hoàng đế ngay cả Long phù đều có thể giao phó cho Lăng vương, từ nay về sau khó nói có phải sẽ xảy ra càng nhiều chuyện khó lường hay không. Hắn cùng với Tả Nguyên Tôn quen biết nhiều năm, biết rõ Tả Nguyên Tôn người này tâm tính cao ngạo nhưnh rất nặng tình cũ, từ khi Cảnh vương gặp chuyện, tâm bụi ý lạnh thoái ẩn xuất sĩ, lại cực ít cùng người kết giao. Lần này Tả Nguyên Tôn tuy nói là vì Kha Nam Tự mà đến, hiển nhiên cùng Lăng vương quan hệ không tầm thường, hai chuyện làm hắn mơ hồ nhận thấy được có một số việc thập phần không tầm thường, một trận chiến Bắc cương đoạt là quân quyền, hiện tại nhớ đến nhưng lại không có chút nắm chắc.

“Cung tiên sinh!” Phùng Thường Quân hỏi: “Ngài đang lo lắng cái gì?”

Đám đại tướng bọn họ cùng đám người Nam Cung Cảnh bất đồng, tước vị đều là thừa kế, thân phận này cùng hoàng thân quốc thích Vũ lâm quân thật ra có vài phần tương tự. Lúc này Chung Định Phương đang thưởng thức bội sức trên thân kiếm tinh xảo, ngẩng đầu nói: “Chuyện đêm nay dù sao cũng gạt Thất gia, tiên sinh lo lắng cũng là tình lý.” Lời tuy nói như vậy, nhưng khẩu khí hằn hừng không có chút cảm thấy dấu vết không ổn, ngược lại mang ra vài phần bất cần.

Cung Tư Trình dừng lại cước bộ: “Ta không phải là lo lắng Thất gia biết, việc này cho dù là báo tới soái doanh, Thất gia cũng tự nhiên rõ ràng lợi hại trong đó, ta làm vậy ngược lại làm cho Thất gia miễn khó xử.”

“Vậy tiên sinh đến tột cùng bắn khoãn cái gì?”

Cung Tư Trình lặng im thở dài ra một hơi: “Lăng vương thủ đoạn không giống thường nhân, lần này nếu không thể thành công, ngày sau chỉ sợ cũng không còn cơ hội như vậy.”

“Hừ!” Thiệu Hưu Bình vẫn không lên tiếng hừ lạnh nói: “Bất quá là nữ nhân dụ dỗ kia làm ra chút phiền toái, tiên hoàng bị nàng ta tai họa sớm rồi nhân thế, cũng không biết Hoàng Thượng sao cũng mê luyện nữ nhân này, Lăng vương cho dù lợi hại cũng mang một nửa huyết thống dị tộc, hãn có cái tư cách gì cùng Thất gia tranh?”

“Thiệu tướng quân ăn nói cẩn thận!” Phùng Thường Quân trong mấy người vẫn tương đối ổn trọng, mặc kệ lời nói Thiệu Hưu Bình cùng ý tưởng trong lòng hãn giống nhau, nhưng họa từ miệng mà ra, chuyện phạm huý kiêng kỵ vẫn là không nói thì tốt hơn.

Cung Tư Trình cũng ném cho Thiệu Hưu Bình một cái ánh mắt cẩn thận, lại thở dài —— lời tuy là thế, chỉ là Hoàng Thượng vị tất lại nghĩ như vậy a!

Hắn chính nhíu mi trầm tư, bỗng nhiên Ngô Triệu xốc liêm trưởng vội vàng tiến vào, hiển nhiên là có việc gấp, ngay cả vài vị tướng quân đang ngồi cũng không quan tâm: “Cùng tiên sinh, bên kia ra chuyện!”

Cùng Tư Trình cả kinh: “Làm sao vậy?”

“Lăng vương phi đã biết tiền phương cấp báo, dẫn người rời khỏi doanh trướng!”

“Cái gì?” Thanh âm Cùng Tư Trình nhin không được thoáng cao: “Đi đâu?”

“Xem phương hướng là đại trưởng Nam Cung Cảnh.”

Cùng Tư Trình cực kỳ ảo não: “Ta đã sớm nói qua, Nam Cung Cảnh người này lúc trước không nên lưu!”

Chung Định Phương đứng lên: “Nhanh đi ngăn cản bọn họ, đừng đem sự tình nháo lên!”

Thiệu Hưu Bình nguyên bản nắm bội ngọc trong tay ném xuống: “Ta dẫn người chặn đường ra, không tin bọn họ còn có thể xông vào!”

Cùng Tư Trình nâng tay ngăn cản: “Không đáng ra tay mạnh như vậy, một chữ—— tha! Đã qua nửa đêm, Huyền Giáp quân dù có khả năng thông thiên, có năng lực ở trước ba mươi vạn quân Đột Quyết ngăn cản bao lâu?”

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Tâm Sáng Như Ban Ngày

Khanh Trần cùng Vệ Trường Chinh bất ngờ tới làm cho Nam Cung Cảnh có chút ngoài ý muốn, mà Khanh Trần đến trước hắt lại nhìn thấy Sử Trọng Hầu cùng Hạ Bộ Phong một trận kinh hãi.

Nàng cũng không nói tỉ mỉ, chỉ đem sự tình mơ hồ nói rõ, Hạ Bộ Phong tính tình vội vàng xao động, cơ hồ là từ trước án nhảy dựng lên quát: “Này dường cầu thành hoạn.....”

“Bộ Phong!” Nam Cung cảnh đứng lúc quát bảo hắt ngậm miệng: “Vương phi, mặt tướng tức khắc điểm binh điều quân, nhưng mười vạn quân tiên phong ban đầu đã thuộc về trung quân chỉ huy, chỉ sợ binh lực không đủ.”

Hạ Bộ Phong nói: “Chỉ cần ra lệnh một tiếng cho Thần Ngự quân, các huynh đệ người nào không vì Tứ gia cống hiến, có gì mà sợ binh lực không đủ!”

Khanh Trần nói: “Tứ gia đem Long phù ở lại chỗ ta, chúng ta có thể điều khiển Thần Ngự quân.”

Sử Trọng Hầu vẫn chưa từng tỏ thái độ, lúc này lại nói nói: “Không còn kịp rồi, cho dù có Long phù, điều khiển đại quân cũng cần thời gian, huống chi có thể qua một cửa Thất gia kia hay không còn chưa biết. Trước mắt binh lực trong tay ba người chúng ta có thể sử dụng đại khái cũng có ba vạn, sự tình gấp gáp, chỉ có đi trước tiếp viện!”

“Trước hết điều ba vạn này!” Khanh Trần có chút suy tư: “Lập tức điều người!”

Đám người Nam Cung cạnh từ trước đến nay dưới yêu cầu Dạ Thiên Lăng mang binh nghiêm khắc, bất quá nửa khắc công phu, ba vạn binh mã tụ tập đầy đủ, không chút nào dừng lại thẳng đến viên môn. Không ngờ viên môn đã sớm đã có trọng binh canh gác, hai cây đuốc chiếu rõ Thiệu Hưu Bình cùng Chung Định Phương cười ngựa ngăn lại đường đi.

Cung Tư Trình ở phía trước hai người, chấp tay hành lễ nói với Khanh Trần: “Đêm đã khuya, xin hỏi Vương phi muốn đi đâu?”

Khanh Trần trước kia cũng từng có hận qua oán qua người, nhưng cuộc đời này đến nay lại chưa bao giờ cảm thấy có kẻ muốn chém ngàn đao như Cung Tư Trình, vì đại thể tạm không rảnh cùng hăn dài dòng, chỉ lạnh lùng nói: “Cung tiên sinh mau mở đường, ta muốn đi nơi nào, trong lòng người biết rõ ràng.”

Cung Tư Trình nói: “Hành động Vương phi ta cũng không thể can thiệp, nhưng Vương phi mang binh ra doanh tựa hồ không ổn, đêm nay vẫn chưa nghe nói trung quân có quân lệnh như thế.”

Khanh Trần nghe hăn nói nói không vội không chậm, lại tìm chuyện dây dưa, lập tức hiểu được ý đồ của hăn, thời gian trôi qua một phần, hy vọng liền chìm đi một phần, lúc này lấy ra Long phù, giương giọng nói: “Long phù ở đây, như Thánh Thượng đích thân tới, điều binh khiển tướng, tam quân nghe lệnh, còn không tránh ra!”

Cung Tư Trình không dự đoán được trong tay Khanh Trần lại có Long phù, tất nhiên là có một khắc khiếp sợ, nhưng tâm niệm vừa chuyển đã có đối sách: “Ta biết Long phù điều quân do Thánh Thượng giao cho chủ soái đem tiết chế binh mã, chưa bao giờ nghe nói gì một Vương phi dùng thứ này điều khiển đại quân. Long phù trong tay Vương phi là thật là giả ta không thể nhận, để cho Từ Giám quân doanh kiểm tra phù này, lấy bảo đảm vạn nhất, nếu Long phù thật giả không lầm, tự nhiên không người dám ngăn trở Vương phi.”

Duệ quang trong mắt Khanh Trần đột nhiên hiện lên, mặt đầy hàn sương, đã thực giân, kéo dài như thế, đến lúc đó cho nàng bốn mươi vạn đại quân lại có gì dùng! Nàng nhúng mi, lạnh giọng quát lên: “Làm càn! Cùng Tư Trình, người bất quá là một gã phụ tá Thượng Thư phủ, dựa vào cái thân phận gì yêu cầu kiểm tra Long phù? Đại quân là của Thiên triều ta, là của hoàng tộc, hay là của Ân gia người? Cho dù không có tiền lệ Vương phi lấy phù điều binh, chẳng lẽ Nam Cung tướng quân bọn họ người cũng có quyền lực hỏi đến? Nếu không tránh ra, chớ trách ta không khách khí!”

Cùng Tư Trình không nghĩ nữ tử ngày thường trầm tĩnh nhu hòa một khi phát tác, nhưng lại khắp nơi sắc bén, liên tiếp chất vấn phong duệ, làm hấn nhất thời cũng vô pháp phản bác, đã thấy Thiệu Hưu Bình đi lên: “Cùng tiên sinh mặc dù không quân hàm, cũng như là đại tướng trong quân, chẳng lẽ không có tư cách hỏi đến việc này?”

Nam Cung Cảnh nhìn hấn một cái: “Thiệu tướng quân, người ta đều là ngự phong tam phẩm lĩnh quân tướng quân, ta cầm Long phù điều binh như thế nào còn muốn hướng người giao phó?”

Thiệu Hưu Bình nói: “Nam Cung tướng quân đã quên, chủ soái đại quân lúc này là Thất gia, ta phụng mệnh tuần doanh bảo đảm an toàn, trách nhiệm trọng đại, trước mắt điều động nhiều binh mã như vậy lại không có đạo lý rõ ràng? Coi như có long phù liền lấy đến nghiệm minh thật giả, nếu không không có quân lệnh trung quân, ai cũng không thể ra khỏi đại doanh!”

Nam Cung Cảnh dựa vào quân công đề bạt lên làm tướng lãnh cùng Thiệu Hưu Bình là hậu duệ quý tộc có thành kiến, hiềm khích thâm hậu, lúc này vì chủ, lời nói đều mang theo mười phần mùi thuốc súng.

Khanh Trần cùng Nam Cung cạnh liếc nhau, trong lòng loạn lên, bọn họ mặc dù kiểm tra xong Long phù cũng không khó tìm ra lý do khác ngăn cản, thời gian trì hoãn thêm, chỉ có thể xông ra!

Hạ Bộ Phong cũng không có tính nhẫn nại như vậy, rút kiếm quát: “Ai còn dám dài dòng chặn đường, ta lấy tính mệnh của hãn trước!”

“Xoát xoát” Mấy tiếng động tĩnh, chư binh tướng trước viên môn trước sau rút kiếm ra khỏi vỏ, đám người Thiệu Hưu Bình cũng quyết tâm bất kể hậu quả, trong lúc nhất thời giương cung bạt kiếm, tinh quang trong mắt Nam Cung Cảnh hiện lên, nâng tay định hạ lệnh, chỉ nghe có người quát: “Dừng tay!”

Thác thác tiếng giày thanh chắn, thị vệ võ trang hạng nặng nhanh chóng sắp nhập song phương, có hai đội thị vệ khác ngăn hai bên, sau đó binh lính cuồn cuộn không ngừng, một lát liền đem mọi người vây quanh một chỗ, kiếm giáp rõ ràng, nghiêm nghị mà đứng.

Huyền sắc áo choàng chợt lóe, Dạ Thiên Trạm đã đến gần, ánh lửa chiếu vào hai tròng mắt hãn trầm tĩnh như nước mang theo một chút ba quang nhu hòa, lại làm người tham không thấy cảm xúc, hãn ánh mắt nhất lược đảo qua bên cạnh, Cùng Tư Trình đều xuống ngựa: “Thất gia!”

Ánh mắt Dạ Thiên Trạm dừng lại trên mặt họ một lát, trực tiếp dừng ở trên người Khanh Trần.

Không biết vì sao, Khanh Trần nhìn thấy hãn trong nháy mắt lại có một cỗ nước mắt đắng chát thẳng hướng đáy mắt, Dạ Thiên Trạm thấy nàng vẫn không nhúc nhích nhìn mình, lại giống như xuyên thấu hãn nhìn phía địa phương xa xăm. Sâu trong ánh mắt sáng kia, giống như hỉ, giống như bi, giống như ưu giống như gấp, thậm chí mang theo một tia cầu xin ý tứ hàm xúc khó có thể phát hiện, đó là một loại ánh mắt hãn chưa bao giờ gặp qua, trong lòng bỗng nhiên nhắc lên một trận lốc xoáy, cơ hồ hô hấp đều cứng lại.

Tay hãn giấu trong áo choàng vô ý thức nắm chặt, dừng ở trong mắt mọi người lại vẫn là vẻ mặt tiêu sái, gọi: “Vương Chương.”

Theo thanh âm hần nhuộn nhả bình thản, Trưởng Sử trung quân Vương Chương phác thân quỳ rạp xuống trước mặt, thanh âm hơi hơi có chút run run: “Hạ quan..... Hạ quan có mặt.”

“Đêm nay có thu được quân báo tiền phương?” Dạ Thiên Trạm thản nhiên hỏi.

Thân mình Vương Chương mạnh mẽ cúi xuống, do dự ngẩng đầu, Dạ Thiên Trạm vẫn an tĩnh nhìn phía trước, căn bản là chưa từng nhìn về phía hần, hần lại ngược lại nhìn nhìn Cung Tư Trình, lại nghe kia trong thanh âm ôn hòa kia dẫn theo một tia hờ hững: “Nói chi tiết.”

“Bẩm thất gia, có..... Có.....” Vương Chương cúi người trả lời.

“Vì sao không báo bốn vương?” Dạ Thiên Trạm lúc này mới nhìn hần một cái.

“Lúc ấy..... Thu được quân báo..... Đã..... Đã báo nhập soái doanh trung quân.”

“Báo cho ai?”

“Báo cho..... Báo cho.....” Vương Chương lúc này không biết là vì khẩn trương kinh hãi, hay là không muốn nói thẳng, nhưng lại lắp bắp nhất thời nói không nên lời.

“Báo cho người nào?” Dạ Thiên Trạm chậm rãi hỏi lại một lần, phía sau hần, Ngô Triệu cùng một vị phó thống lĩnh khác tiến lên từng bước phủ kiểm quỳ xuống: “Bẩm Thất gia, lúc ấy là hai người ta đang trực.”

Ánh mắt Dạ Thiên Trạm vừa động, di tới trên người Ngô Triệu. Vương Chương chỉ cảm thấy cảm giác áp bách cả người buông lỏng, cơ hồ sẽ xụi lơ trên mặt đất, lại nhìn sắc mặt Dạ Thiên Trạm tao nhả nhuộn lãng thanh thiển như cũ, giống như bất quá là chuyện phiếm phong nhả.

Dạ Thiên Trạm thấy Ngô Triệu đáp lời như thế, đạm cười gật gật đầu: “Các người báo cho bốn vương biết sao?”

Ngô Triệu khẩu đầu, nói: “Mặt tướng nhất thời sơ sẩy, thỉnh Vương gia trách phạt.”

Dạ Thiên Trạm hoãn thanh nói: “Các người đi theo ta nhiều năm, nên rõ ràng quy củ.”

Thị vệ cùng chư tướng bốn phía đáy lòng cả kinh, lập tức quỳ xuống, lại không người dám mở miệng cầu tình, chỉ có Cung Tư Trình kiên trì nói: “Thất gia.....”

“Sao?” Đêm Thiên Trạm đạm một tiếng, Cung Tư Trình lời đến bên miệng lại không nói được.

“Quân pháp xử trí.” Dạ Thiên Trạm thản nhiên nói câu, lập tức có chấp hành quan tiến lên, đem hai người Ngô Triệu áp tới, nâng đao chém xuống, bất quá nửa phút công phu, hai cái đầu người đem trở lại phục mệnh. Vương Chương bị tha xuống, đem miệng bịt lại, lấy trượng trách, tám mươi quân côn đánh xong, chỉ sợ tính mạng cũng khó bảo toàn.

Tướng sĩ bốn phía một mảnh tĩnh mịch, thiết huyết quân doanh, không phải chưa thấy qua trăm thủ trượng trách, nhưng thấy Trạm vương mỉm cười vân đạm phong khinh, ôn nhã như nguyệt, tao nhã thanh quý nhắc tay xử trăm hai gã thị vệ thống lĩnh tùy thân nhiều năm, so với lời đình tức giận càng làm người tim đập nhanh.

Trong ánh mắt trăm ngàn người, Dạ Thiên Trạm nhìn thoáng qua đầu người trình tới trước mặt: “Hậu đãi người nhà.” Dứt lời nhìn phía Khanh Trần: “Nàng làm cái gì vậy?”

Khanh Trần mặc dù thấy Dạ Thiên Trạm liên tục xử trí mấy người, nhưng vẫn không dám xác định hẳn có tức khắc phát binh cứu viện, dù sao

hắn muốn kéo dài điều quân quả thực dễ như trở bàn tay, mới vừa rồi một phen thủ đoạn, cũng không có người dám lại hoài nghi hắn từ giữa làm khó dễ, hết thảy sẽ không lưu lại chút dấu vết.

Cứ một phút thời gian trôi qua, giống như là đem sinh mệnh của nàng bóp chặt, Khanh Trần nói: “Cấp báo đã qua nửa đêm, không thể lại trì hoãn, để cho chúng ta đi trước tiếp viện.”

Dạ Thiên Trạm vẻ mặt lạnh nhạt: “Dẫn chút binh lực như vậy đi đối kháng ba mươi vạn đại quân Đột Quyết, chẳng phải là hồ nháo? Nàng về doanh trường đi, ta đều có an bài.”

Khanh Trần nghe không ra tâm ý của hắn, đổi làm một chuyện khác, nàng đều có đảm lượng buông tay thử một lần, nhưng lúc này nàng vô luận như thế nào cũng không dám lấy tính mạng Dạ Thiên Lăng cùng Thập Nhất làm tiền đặt cược, nàng ở dưới cái nhìn chăm chú của Dạ Thiên Trạm kiên trì nói: “Ta muốn đi trước tiếp viện!”

Ánh mắt Dạ Thiên Trạm thâm ám phức tạp, Khanh Trần ngữ khí không tín nhiệm hắn như thế nào, hắn nghe sao không hiểu, hắn chậm rãi hỏi: “Nếu ta tuyệt không chuẩn cho nàng đi?”

Một câu này, có thể phiên vân thành vũ, đổi ngày vì trăng.

Khanh Trần yên lặng nhìn hắn, ngay lập tức, bỗng nhiên rút ra một thanh đoản kiếm, kiếm quang chột lóe, nhắm ngay ngực mình, Dạ Thiên Trạm hoảng sợ hét lên: “Khanh Trần!”

Vệ Trường Chinh, Nam Cung Cạnh cũng quá sợ hãi: “Vương phi không thể!”

Khanh Trần bình tĩnh nhìn Dạ Thiên Trạm, gần từng chữ: “Đi hay không đi, ta sinh tử đều theo hắn.”

Một thanh lợi kiếm kia nằm ở trong tay Khanh Trần tái nhợt, nhắm ngay trái tim nàng, lại treo ở trong lòng Dạ Thiên Trạm. Hàn khí dọc theo mũi kiếm tắc tắc tẩm nhập, khiến cho trái tim hần dần dần trở nên cứng rắn mà lạnh như băng, dưới vô số va chạm chọt vỡ thành bột phấn, mỗi một khóa bột phấn đều như băng bén nhọn không lưu tình chút nào tán nhập trong máu, nhưng lại mang đến cảm nhận sâu sắc đến xương tủy.

Dạ Thiên Trạm đứng tại chỗ nhìn quyết tuyệt trong mắt Khanh Trần, sắc mặt một phần một phần trở nên xanh mét, rốt cục nói: “Để cho bọn họ đi!”

Khanh Trần nghe vậy cả người buông lỏng, nàng thắng rồi! Nhưng mà trong lòng không có chút cao hứng, lợi thế nhất thời của nàng đều là Dạ Thiên Trạm cho, nàng đánh bạc tình cảm của hần với nàng, cũng dùng chính tính mạng mình thắng hần.

“Thất gia!” Cung Tư Trình muốn vẫn hồi cục diện, muốn nói gì đều bị Dạ Thiên Trạm thản nhiên một tiếng “Cho đi” Đè ép trở về.

Đám người Nam Cung cạnh lập tức dẫn quân phi ra khỏi viên môn, trần tuyết cuộn cuộn bóng đêm hạ xuống đoàn đao trong tay Khanh Trần chớp động rất nhỏ, nàng kinh ngạc nhìn Dạ Thiên Trạm, Dạ Thiên Trạm cũng đứng ở cách đó không xa, đáy mắt sâu xa trong lúc đó tất cả đều là bóng dáng nàng cầm kiếm lúc trước.

Ba vạn binh mã đã muốn nhập vào đêm khuya, Khanh Trần run giọng nói với Dạ Thiên Trạm: “Thất gia, đa tạ.” Nói xong phản thủ quất xuống, Vân Sính nhanh như kinh quang, theo phương hướng viện quân bay nhanh đuổi theo, đem thân mình hòa vào đêm tối mờ mịt.

Yên trần tản lạc, mồn nhần đầy lòng, thời điểm một người một ngựa sắp biến mất, Dạ Thiên Trạm chậm rãi nhắm lại hai mắt, thân ảnh màu trắng lại càng rõ ràng, thật sâu ẩn vào trong bóng đêm trước mắt hần.

Dạ Thiên Trạm bình phục cảm xúc một chút, mở to mắt nhìn quét một lần, vài câu cũng không nói, xoay người rời đi. Đám người Cung Tư Trình cùng Thiệu Hưu Bình chần chờ một lát, bước nhanh đuổi kịp.

Đợi vào soái trưởng, Dạ Thiên Trạm dừng bước, hẩn đưa lưng về phía mọi người hờ hững, áo choàng thật dài rủ xuống phía sau không chút sút mẻ, lạnh lùng đạm nhiên, hết sức xa cách.

Mấy người phía sau liếc nhau, trong lòng không yên, bọn họ biết rõ tính tình Dạ Thiên Trạm, ngày thường nói nhiều, nhiều bất quá giáp mặt dùng lời huấn trách, nếu chân chính giận dữ cũng không thấy động tĩnh. Hẩn lâu như vậy không nói lời nào, cứ như qua bao nhiêu năm, trong lúc nhất thời không người dám nói một lời, đều cúi đầu đứng.

Cũng không biết qua bao lâu, Dạ Thiên Trạm lấy một loại ngữ điệu bình tĩnh đến lạnh lùng nói: “Có chuyện các người nghe cho rõ, ta chỉ nói một lần. Hẩn có thể chết ở trong tay bất luận kẻ nào, bao gồm chết ở dưới kiếm của ta, nhưng tuyệt không thể chết ở trong tay người Đột Quyết.” Hẩn chậm rãi xoay người, ánh mắt trong trẻo, lãnh ba liễm liễm: “Các người đây là làm quốc!”

Một câu đơn giản như thế, nghe vào trong tai mọi người đã là trách cứ rất nặng, từ Cung Tư Trình trở xuống, trong lòng kinh khởi một trận sợ hãi. Dạ Thiên Trạm thấy bọn họ đứng thẳng bất động, thản nhiên “Hừ” một tiếng: “Sao, đều đứng ở đây làm cái gì? Chẳng lẽ hiện tại nên làm như thế nào còn muốn ta dạy cho các người?”

Chung Định Phương nhanh tình ngộ, lập tức âm thầm kéo Thiệu Hưu Bình, quỳ xuống lĩnh mệnh: “Mạt tướng chờ an bài!”

Ba người chưa rời khỏi soái trưởng, lại nghe Dạ Thiên Trạm đột nhiên nói: “Chậm đã, còn có một chuyện các người cũng nhớ cho rõ, các người chỉ có một chủ tử, đó là Dạ thị hoàng tộc.”

Lời vừa nói ra, đồng tử Cung Tử Trình thu nhỏ, nói nửa câu sau Dạ Thiên Trạm cũng không nói gì đi ra, nhưng cảnh cáo trong đó đã quá rõ ràng — chủ tử của các người là Dạ thị hoàng tộc, không phải Ân gia.

Dạ Thiên Trạm đạm thanh nói với hắn: “Cung tiên sinh, Huyền Giáp quân phái người trở về, người cũng biết nên xử trí như thế nào, nhanh đi làm đi, miễn lưu lại hậu hoạn.”

Lúc này Cung Tử Trình thực tại có chút đoán không ra trong lòng Dạ Thiên Trạm đến tột cùng tính toán như thế nào, mọi việc cũng không nhiều lời, chỉ phải cung kính khom người, cũng rời khỏi soái trường.

Mọi người đi rồi, Dạ Thiên Trạm cưỡng chế tức giận lại khó ức chế, khóe môi kia tươi cười nhẹ nhàng chậm chạp nháy mắt kéo xuống, lãnh nhan nhìn tiền phương, trong tay theo bản năng cầm lấy cái gì đó trước án, chỉ nghe “Bình” một tiếng, một cái chén trà tuyết sắc ở hắn tay vỡ tan tành, máu tươi lập tức theo tàn phiến nhỏ xuống, hắn lại hồn nhiên không cảm nhận.

“Trạm ca ca!”

Thình lình có tiếng gọi làm cho Dạ Thiên Trạm cả kinh, mới nhớ lại Ân Thái Thiển luôn luôn trong nội trường chờ hắn trở về.

Ân Thái Thiển vội vàng tiến lên nhìn tay hắn, muốn nói cái gì lại do dự, sau một lúc lâu nhỏ giọng hỏi: “Trạm ca ca, huynh sẽ giết Cung tiên sinh sao?”

Dạ Thiên Trạm giật mình nói: “Ta vì sao phải giết Cung tiên sinh?”

Ân Thái Thiển lấy khăn thay hắn bọc tay: “Huynh mới vừa rời vào trường, ánh mắt nhìn Cung tiên sinh thật đáng sợ, Cung tiên sinh đêm nay làm là không đúng, nhưng là vì tốt cho huynh.”

“Làm sợ muội?” Dạ Thiên Trạm mỉm cười: “Cũng tiên sinh không có làm sai, ta sao lại muốn tính mạng hăn?”

Ân Thái Thiến lại kinh ngạc: “Cũng tiên sinh không làm sai? Kia..... Chẳng lẽ là muội sai lầm rồi?”

Dạ Thiên Trạm hòa nhã nói: “Muội cũng đúng, ta còn muốn cảm ơn muội, nếu không, nàng không biết sẽ nháo xảy ra chuyện gì.” Hăn thở dài, lòng bàn tay có chút đau đớn, lúc này nhẹ nhẹ truyền vào trái tim, dần dần làm cho tâm thần mỗi một.

Ân Thái Thiến nhú mi, vẻ mặt có chút mê hoặc: “Trạm ca ca, huynh đang nói cái gì? Cũng tiên sinh đúng, muội cũng đúng, huynh nói muội càng ngày càng nghe không hiểu. Huynh sẽ phải bình tiếp viện sao?”

Đối mặt cùng hoài nghi giống như Khanh Trần, mâu thuẫn Dạ Thiên Trạm hơi rủ xuống, thân nhiên nói: “Việc này muội không cần xen vào nữa, sự tình vốn là không đơn thuần chỉ có đúng sai, có chuyện không thể làm sai, lại có chuyện sai có khi lại phải làm, muội về sau sẽ hiểu được.”

Ân Thái Thiến nghĩ nghĩ, hỏi: “Cái này kỳ quái, vậy huynh nói cho muội biết chuyện gì không thể làm sai, sai lại phải làm?”

Dạ Thiên Trạm khẽ lắc đầu: “Ta không có cách nào nói cho muội, nếu muội không phải nữ nhi của cậu, không biết cũng tốt.”

Ân Thái Thiến nhìn hăn, thấp giọng nói: “Trạm ca ca, huynh như thế nào cùng trước kia không giống với, muội..... Có chút sợ huynh.”

Dạ Thiên Trạm trầm mặc trong chốc lát, khóe môi hiện ra nụ cười ôn nhuận ngày xưa, khó có được Ân Thái Thiến còn có thể nói thẳng là sợ hăn, hăn cứng chiều vỗ vỗ đầu vai Ân Thái Thiến: “Muội từ kinh thành đến nơi này, cũng không phải chậm rãi trở nên cùng trước kia bất đồng sao? Nếu vẫn nghịch ngợm quấy rối như vậy, ta còn muốn sợ muội đấy.”

Ân Thái Thiến nghe trong giọng nói hần thoáng thoải mái lên, khi nói chuyện yêu thương giống như khi còn bé giống hệt nhau, nàng không khỏi ngẩng đầu cười với hần. Dạ Thiên Trạm nhìn nàng mình nghiến tươi cười, đáy lòng không cách nào tránh cho lo lắng xẹt qua.

Mới vừa rồi hần quả quyết xử tử hai gã thống lĩnh thị vệ, cũng không phải vì tội chậm trễ quân tình, Ân gia ngay cả người đi theo hần nhiều năm cũng có thể sai sử, sau này còn có chuyện gì không thể làm? Ngoại thích, quý tộc, hần muốn dùng, cũng muốn phòng a!

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Bách Trượng Nguyên Trước Bách Trượng Bằng

Vân Sính tốc độ cực nhanh, qua một lát, Khanh Trần đã vượt lên phía trước đội quân, Nam Cung Cạnh nói: “Vương phi, nếu toàn tốc hành quân, đại khái hừng đông có thể tìm được Tứ gia bọn họ.”

Khanh Trần lại hạ lệnh đình chỉ đi tới, có chút suy tư, nói: “Nam Cung tướng quân, chúng ta phân công nhau làm việc, người mang một nửa nhân mã đi Nhạn Lạnh.”

“Đi Nhạn Lạnh?” Nam Cung cạnh hơi kinh ngạc.

“Đúng, cho người một vạn năm ngàn người, hai canh giờ, không tiếc hết thủy đại giới đánh hạ Nhạn Lạnh thành cho ta.”

Nam Cung cạnh kinh ngạc một lát, sau đó tỉnh ngộ, mặc dù là Huyền Giáp quân, mấy vạn người bọn họ đối phó với đại quân Đột Quyết không khác gì lấy trứng chọi đá, Nhạn Lạnh tuy là thành nhỏ Bắc cương, nhưng cũng có thể mượn để phòng thủ. Chỉ cần Huyền Giáp quân toàn quân chưa bị diệt, hai mặt hội hợp lui về phía sau, lấy Nhạn Lạnh thành làm bình chướng, vô luận thế nào cũng có thể ngăn cản thêm một trận. Hắn vừa ngẩng đầu, dưới ánh nhìn chăm chú của Khanh Trần, xoay người xuống ngựa, phủ kiếm quỳ xuống: “Mặt tướng tuân mệnh! Nhất định trước hừng đông đánh hạ Nhạn Lạnh!”

Trong lòng Khanh Trần hơi hơi chấn động, Nam Cung Cạnh làm quân lễ với nàng, coi như lập hạ quân lệnh trạng.

Hai đạo nhân mã mỗi người đi một ngả, Khanh Trần một đường phi nhanh về phía Bắc, ánh trăng nhạt nhẽo, thiên không chậm rãi bày biện ra

một loại sắc ám xanh, tỏ rõ bình minh đã sắp đến. Ven đường đi ngang qua một tòa biên cương thành quận, nơi trước mắt đi qua hoang vu, hoang tàn đổ nát, hiển nhiên là từng xảy ra chiến hỏa, cơ hồ đã muốn phế, nói vậy, nguyên bản dân chúng ở tại này không phải chết trong loạn chiến đó là xa xứ.

Tàn phong rền vang, cỏ khô bại tuyết, mỗi một lần quyền lực va chạm, vô luận thắng bại, đều là dân chúng chịu khổ.

Xuyên qua thành này, Khanh Trần chợt sửng sốt, trước mắt có thể thấy được một ngã ba đường, phân biệt đi thông nhiều phương hướng, Hạ Bộ Phong vội vàng trấn giữ xao động mặng một tiếng, hỏi: “Vương phi, đi bên nào?”

Khanh Trần nhíu chặt mày, lần này thuộc hạ Hàng Mã lâu đi theo đều quen thuộc địa hình Bắc cương, nhưng lúc trước nàng đã lệnh bọn Minh Chấp đều đi theo Dạ Thiên Lăng, lúc này một người cũng không tại bên người, mà người Huyền Giáp quân phái trở về đã sớm sinh tử không rõ, bọn họ làm sao mới có thể tìm đến chỗ Huyền Giáp quân? Nàng lúc trước từng suy đoán, Dạ Thiên Lăng bọn họ tất là ở rồi đi Mạc Dương trên đường chuyển công Nhạn Lạnh gặp phải đại quân Đột Quyết, khả năng lớn nhất đó là hai quận Bách Trượng nguyên, nhưng mà trước mắt con đường nào đi thông chỗ kia? Nàng nhíu môi lộ ra lo âu, nhìn ba con đường, trong lòng trần trọc mặc hỏi: Tứ ca, chàng đến tột cùng ở nơi nào?

Nàng quay đầu nhìn Vệ Trường Chinh cùng Sử Trọng Hầu, nói: “Tứ gia cùng Huyền Giáp quân nhất định ở Bách Trượng nguyên, có ai biết đường đi?”

Mấy người đều có chút do dự, Sử Trọng Hầu nghĩ nghĩ, mã tiên chỉ phía trước, nói: “Nếu là Bách Trượng nguyên, có lẽ nên đi bên này.”

Khanh Trần nhìn con đường phía trước, không biết vì sao đã có chút chần chờ: “Có vài phần nắm chắc?”

Sử Trọng Hầu nói: “Thần cũng chỉ là ẩn theo phương hướng đoán.”

Hạ Bộ Phong nói: “Lại không thể không đi!”

Khanh Trần cắn răng một cái: “Được, đi bên này!” Đề cương xoay ngựa muốn đi, Vân Sính bỗng nhiên hí dài một tiếng cất vó đứng lên, thỉnh thoảng có người nhào vào phía trước.

Khanh Trần lấp bắp kinh hãi, Vệ Trường Chinh quát: “Người nào!” Nường chút ánh sáng, Khanh Trần nhìn thấy một khất cái quần áo tả tơi ngăn trước ngựa nàng, người này vừa mới tựa vào nửa nửa bờ tường đổ bên cạnh, mọi người vội vã chạy đi nhưng lại cũng chưa nhìn đến hắn.

Khất cái kia như là muốn ngăn đường đi của Khanh Trần, đưa tay túm cương ngựa nàng, trong miệng “Ô ô” Loạn kêu, hình như là người câm điếc, căn bản nói không nên lời nói. Khanh Trần khi hắn ngẩng đầu nhìn kỹ, cảm thấy hoảng sợ, bộ mặt người này cực kỳ xấu xí, toàn bộ diện mạo cơ hồ tất cả đều là sẹo, như là từng bị nhiều lưỡi đao cắt xén qua, không có một chỗ hoàn hảo, một con mắt dĩ nhiên mù, một khác chỉ nửa mở thẳng tắp nhìn nàng, không ngừng lắc đầu xua tay.

Vệ Trường Chinh hộ ở bên cạnh Khanh Trần, quát lên: “Lớn mật! Dám quấy nhiễu Vương phi!” Liền giơ roi định đánh.

Khanh Trần thấy khất cái kia luôn xua tay chỉ về con đường, trong lòng vừa động, nói: “Trường Chinh, đừng làm hắn bị thương!” Nàng hỏi khất cái kia: “Người có chuyện muốn nói cùng ta?”

Khất cái gật đầu, lại chỉ vào con đường lúc trước bọn họ định đi, tiện đà lại chỉ một con đường khác.

Khanh Trần hỏi: “Người là dân chúng trong thành này sao? Có phải nhận được đường đi Bách Trượng nguyên hay không?”

Khất cái vội vàng gật đầu, trong miệng “Ô nha” Không rõ, vẫn chỉ con đường khác.

Khanh Trần hỏi lại: “Chẳng lẽ bên kia mới đi thông Bách Trượng nguyên?”

Khất cái liều mạng gật đầu, Hạ Bộ Phong không kiên nhẫn nói: “Từ nơi này nhảy ra một khất cái? Vương phi chờ cùng hãn dài dòng, cứu viện quan trọng hơn!”

Sử Trọng Hầu cũng nói: “Người này cử chỉ quái dị, không thể tin, Vương phi thận trọng.”

Trong lòng Khanh Trần rất khó hạ quyết đoán, chỉ cảm thấy khất cái này xuất hiện ly kỳ. Lúc này khất cái đột nhiên đi phía trước vài bước, đối mặt với Vệ Trường Chinh làm cái thủ thế, Vệ Trường Chinh chưa có phản ứng, thân mình Khanh Trần lại hơi hơi chấn động.

Thủ thế này nàng từng thấy Dạ Thiên Lăng làm, đó là khi Dạ Thiên Lăng mới lãnh binh khi niên thiếu, vì cảm thấy thú vị mà ở trong quân dùng qua một cái ám ký, sớm không dùng nhiều năm, chỉ có Vệ Trường Chinh đi theo hãn từ đầu mới biết, ngay cả Hạ Bộ Phong, Sử Trọng Hầu cũng chưa từng gặp qua, Khanh Trần khi nhìn vẫn thích nhiều Dạ Thiên Lăng kể chút chuyện hãn ở trong quân, đã nghe hãn nói qua.

Lúc này nàng không thể xác định đường phía trước có chính xác hay không, cũng vô pháp nhận định khất cái này có thể tin hay không, chỉ có một loại trực giác quay quanh dưới đáy lòng — thời điểm này, lý trí cùng thực tế không thể trợ giúp, chỉ có trực giác, cái loại trực giác trời sinh chỉ có ở nữ nhân.

Khất cái kia dùng một con mắt nhìn Khanh Trần giống như để lộ ra thân phận, Khanh Trần tĩnh tâm, trầm giọng hỏi: “Người khăng định có thể mang chúng ta tìm đường đi Bách Trượng nguyên?”

Khất cái một mặt gật đầu, quì một gối trước Khanh Trần, Khanh Trần lúc này chú ý tới, mặc dù một chân hành động không tiện, hăn cũng là làm được một cái quân lễ đủ tiêu chuẩn.

Vệ Trường Chinh thấy cái thủ thế kia, trong lòng kinh nghi bất định, nghiêm túc đánh giá khất cái kia, lại nhìn không ra chút manh mối, Hạ Bộ Phong là người thẳng tính, nhất thời nghĩ không được nhiều như vậy, hai người đều chờ Khanh Trần ra lệnh, chỉ có Sử Trọng Hầu nhíu mày nói: “Vương phi, lúc này sao có thể tin tưởng khất cái lai lịch không rõ này? Vạn nhất lỡ đại sự phải làm sao?”

“Ta tin tưởng là được.” Khanh Trần ngẩng đầu nói, dưới nắng phương bắc mờ lung có một viên tinh cực lóe lên phía chân trời, ở dưới đáy mắt nàng bình tĩnh chiếu ra ánh sáng loá mắt trong suốt, giống nhau cắt qua đêm đen thâm tịch, hiện ra minh quang, “Cho hăn một con ngựa.” Nàng phân phó xuống, phía sau lập tức có binh lính dắt ngựa đi ra, khất cái kia làm như cực kỳ kích động, nhưng lại đụng đầu thật sâu với Khanh Trần, cố hết sức trèo lên ngựa lưng.

Khanh Trần mắt lạnh nhìn lại, tư thế hăn ở trên ngựa mang theo dấu vết từng được huấn luyện nghiêm khắc, những dấu vết để lại cũng không thoát khỏi ánh mắt nàng. Nàng không nhìn về mặt hoài nghi của mọi người đi theo, hạ lệnh đi nhanh.

Khất cái kia dẫn bọn họ theo con đường bên trái hướng nam, vào trong núi, lại đi theo một sơn đạo bình thường không dễ phát hiện, ước chừng qua non nửa canh giờ tiến vào một sơn cốc, vừa mới xuyên qua sơn cốc, mọi người liền mơ hồ nghe được tiếng nhân mã chém giết, thanh âm đao thương giao kích, tựa hồ đã khoảng cách không xa, không khỏi đều vui vẻ.

Khất cái trở lại ý bảo bọn họ đi mau, dẫn đầu xuống một con đường thấp, núi non phập phồng, Bách Trượng nguyên tức khắc xuất hiện ở trước mặt.

Sắc trời còn chưa sáng hẳn, Bách Trượng nguyên tràn ngập kỵ binh Đột Quyết, đại quân đông đúc người trước ngã xuống, người sau tiến lên, không ngừng hướng tây bắc mới là xông tới một đám Huyền Giáp chiến sĩ khởi xướng tiến công.

Khanh Trần liếc thấy Huyền Giáp quân, nhất thời không thể thấy rõ, vội hỏi Vệ Trường Chinh: “Nhìn thấy Tứ gia sao?” Không chờ được đến trả lời, nàng vừa sợ vừa vui: “Chàng ở trong trận!”

Đại quân Đột Quyết vây quanh, Huyền Giáp quân mặc dù rơi vào hoàn cảnh xấu, trận hình củng cố, phân chiếm lục phương, đúng là lục hoa trận lúc trước Tả Nguyên Tôn sử dụng tại Triều Dương đánh bại Kha Nam Tự.

Mấy ngàn Huyền Giáp chiến sĩ ở bên trong đại quân Đột Quyết mơ hồ không chừng, thế như bão tuyết, như một cái lốc xoáy phong duệ đem đội quân Đột Quyết tới gần rồi quét dập nát, khi thì trước đột sau đánh, phá ra vòng vây, khi thì tản ra khai hợp, không sơ hở, giết binh lính Đột Quyết bốn phía thất linh bát lạc, người ngã ngựa đổ, người Đột Quyết dù đông, nhất thời cũng không làm gì được bọn họ.

Huyền Giáp quân có thể đem trận này vận dụng xuất thần nhập hóa như thế, trong trời đất này ngoài Tứ ca thì kgoong còn ai khác, Khanh Trần vui mừng quá đỗi, nhanh chóng thấy rõ tình thế trên Bách Trượng nguyên, trở lại mệnh nói: “Hạ tướng quân, người mang sáu ngàn người từ hướng chính đông cùng Đột Quyết giao phong, một khi làm loạn quân địch đầu trận tuyến tức khắc theo hướng Bắc lui lại, nhớ lấy không được ham chiến, không thể đánh bừa.” Nàng sợ Hạ Bộ Phong thích làm ngược lại tự hãm vòng vây, gặt dò kỹ càng.

Hạ Bộ Phong lĩnh mệnh nói: “Vương phi yên tâm, thần hiệu được lợi hại.” Nói xong dẫn binh mà đi.

Khanh Trần lại nói với Vệ Trường Chinh: “Còn nhớ rõ ta đã dạy người lục hoa trận?”

Vệ Trường Chinh mấy ngày gần đây theo bên người Khanh Trần, Tả Nguyên Tôn truyền lại trận thế Khanh Trần đều cùng hẩn diễn luyện, lúc này nói: “Mặt tướng nhớ rõ!”

Khanh Trần nói: “Tốt, người cũng dẫn sáu ngàn người, binh theo hướng tây bắc, lấy trận này trận thế này xông vào quân địch, cùng Tứ gia hội hợp sau đó lui về Nhạn Lạnh!”

“Mặt tướng tuân mệnh!” Vệ Trường Chinh mang ngựa xoay người, bỗng nhiên lại do dự: “Vương phi ở đây.....”

Khanh Trần nhướn mi: “Còn không mau đi! Nam Cung Cảnh nếu đánh hạ Nhạn Lạnh tất tới tiếp ứng, nói cho Tứ gia chúng ta ở Nhạn Lạnh đợi!”

Vệ Trường Chinh không dám kháng mệnh, trường tiên rung lên, sáu ngàn nhân mã cấp tốc theo hướng Bách Trượng nguyên.

Khanh Trần nói với Sử Trọng Hầu: “Sử tướng quân, mệnh những người còn lại ngay tại chỗ chặt cây nhánh cây buộc ở đuôi ngựa, chúng ta theo gò cao đi hướng Tây.”

Trong mắt Sử Trọng Hầu sáng ngời: “Vương phi là muốn dùng kế hoặc địch?”

Khanh Trần khẽ cười nói: “Phải, người Đột Quyết nếu nghĩ lầm đại đội viện quân đã giết tới, tất tâm tồn cố kỵ, chúng ta sẽ có nhiều cơ hội.”

Sử Trọng Hầu tự mình dẫn người đi bố trí, Khanh Trần thấy khất cái kia từ khi đến nơi này liền ngơ ngác nhìn đại quân trên Bách Trượng nguyên, lúc này một bên đầu, vết sẹo dữ tợn trên mặt lại hiển lộ ra không thể ức chế kích động. Nàng ôn nhu hỏi: “Người đến tột cùng là loại người nào, trước kia có quen biết Tứ gia? Ta là thê tử của chàng, người hôm nay đã giúp Huyền Giáp quân một đại ân, ta trước thay Tứ gia cảm ơn người.”

Khất cái kia vội lặn xuống lưng ngựa cúi người, chính là khổ không thể nói, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Khanh Trần, bên trong tàn mục đã ẩn ẩn có lệ.

Dạ Thiên Lăng dẫn Huyền Giáp quân cùng Đột Quyết đại quân chống lại đến lúc này, mặc dù một đường mượn dùng địa thế khắp nơi xảo diệu chu toàn, chưa thấy hiện tượng thất bại, nhưng đối mặt với thế công quân Đột Quyết đầy khắp núi đồi, nhân mã đều đã mỏi mệt, chỉ dựa vào trận thế tinh diệu đau khổ chống đỡ, một đẳng liều chết huyết chiến, một đẳng nghĩ cách rời khỏi bình nguyên trống trải Bách Trượng nguyên, đi hướng tây bắc phá vây.

Đột Quyết đại quân có chút chình đốn, một vòng thế công lại đến.

Dạ Thiên Lăng nhìn tướng sĩ chinh chiến nhiều năm đang dần dần tại bên người rồi ngã xuống, đao kiếm lạnh băng, máu nhiễm chiến bào, trong lòng hẳn lúc này chỉ có một ý niệm trong đầu, nhất định phải các huynh đệ còn sống mang ra Bách Trượng nguyên.

Kiểm khí tập nhân, thế như kinh điện, trường kiếm trong tay hân vung lên tầng tầng quang ảnh, ngang trời xuất thế, toái kim liệt thạch, bên trong loạn quân như có hàn quang mưa bão tung hoành trái phải, binh lính Đột Quyết không một người có thể làm khó, khắp nơi tan tác.

Một đạo ánh sáng lạnh loá mắt, cổ họng binh lính Đột Quyết trước người bắn tung tóe máu, suy sụp ngã xuống đất. Kiểm như lưu tinh, như nét bút

ngiên, một nhát đi qua bùng huyết vũ phi lạc, giết địch vô số.

Thập Nhất ở phía sau Dạ Thiên Lăng, một cây ngân thương xuất thần nhập hóa, như rồng bay trong mây đen, như giao long rời bến, đến chỗ nào chỗ nấy quân địch ngã xuống, giống như từ trong hư không họa xuất một đường hình cung hoàn mỹ, kẻ đến gần nhanh chóng mất mạng. Hắn đánh bay một tên địch, bỗng nhiên cảm thấy áp lực trước người buông lỏng, trận cước địch nhân phía đông tựa hồ đại loạn, ngay sau đó hướng tây có tiếng gô giết nổi lên, phía sau quân địch có đội quân phá trận mà vào, quân tiên phong dũng mãnh, hăng hái đánh tới bên này.

Trường thương mạnh mẽ xuyên qua hai người, Thập Nhất cười dài, nói: “Tứ ca, chín trăm bảy mươi ba!”

Viện quân giết tới! Huyền Giáp quân tinh thần đại chấn! “Giết ra trận địa địch lại tính cũng không muộn!” Dạ Thiên Lăng trả lại hắn một câu, phản thủ thay hắn đánh bay một địch nhân, kiếm qua găm thét, Huyền Giáp quân binh đi như rồng, nháy mắt biến làm trận hình đột kích, vừa chiến vừa đi, không bao lâu liền cùng viện quân phía tây hội hợp một chỗ.

Song trận hợp nhất, uy lực tăng lên nhiều, đại quân Đột Quyết mặc dù hung mãnh cũng nhất thời khó địch lại.

Huyền Giáp quân như hổ thêm cánh, xung phong liều chết trận giết địch, bất quá một tức công phu, dễ dàng từ trong thiên la địa võng quân Đột Quyết mở một đường máu, như tiềm long rời bến, lăng vân tận trời, nhất thời thoát ra vòng vây.

Đại quân Đột Quyết muốn chặn đường, triền núi rừng rậm phía tây cuộn cuộn bụi bậm, tiếng chân chấn động, hình như có thiên quân vạn mã từ xa chạy tới, thanh thế kinh người.

Người Đột Quyết không rõ tình thế viện quân, không dám liều lĩnh, qua trong chốc lát lại không thấy binh mã Thiên triều, mới biết khác thường,

lập tức triệu tập binh lực, toàn lực truy kích.

Lúc này Hạ Bộ Phong lại dẫn người ngựa cũng đã giết tới, Dạ Thiên Lăng là loại nhân vật nào, một khi thoát khốn sao lại lại để quân địch giăng lưới. Chiến trường thiên biến, chỉ trong một cái chớp mắt, Huyền Giáp quân như hổ về rừng, như rồng về biển, thêm ngàn quân cũng khó ngăn cản.

Bách Trượng nguyên cách Nhạn Lạnh chỉ có hơn hai mươi dặm lộ trình, nửa đường Nam Cung cạnh tiếp viện một vạn binh mã đã đến, bọn họ nửa canh giờ trước đánh hạ Nhạn Lạnh. Nguyên bản hoàn cảnh xấu đã nghịch chuyển, tam phương hội hợp tiến vào Nhạn Lạnh thành, cửa thành chậm rãi khép kín, Đột Quyết đại quân theo sau đuổi tới, bị ngăn trở ở ngoài thành.

Phá cục mà ra, thoát khốn vòng vây, khoái ý lòng người!

Huyền Giáp quân chiến sĩ áo lạnh đầm máu, phi ngựa dưới ánh mặt trời, cùng huy kiếm hô to, trong Nhạn Lạnh thành một mảnh hào khí can vân!

Nam Cung cạnh, Vệ Trường Chinh, Hạ Bộ Phong xoay người xuống ngựa, quỳ trước người Dạ Thiên Lăng, Nam Cung cạnh kêu một tiếng: “Tứ gia!” Trong thanh âm ẩn hàm một tia kích động: “Mặt tướng đến chậm, làm cho Tứ gia cùng Thập Nhất gia sợ hãi!”

Dạ Thiên Lăng thấy trong Nhạn Lạnh thành sớm bố phòng thích đáng, các nơi nghiêm cẩn bố trí, gật đầu khen: “Làm tốt lắm, không hổ là người dưới trướng bốn vương!”

Thập Nhất đứng ở bên người hấn, ngân thương tùy ý vác lên đầu vai, một thân chiến bào loang lỗ vết máu, cũng không biết là máu của hấn hay là máu của địch nhân, trên mặt lại cười đến vô cùng tiêu sái, anh khí bức người, hấn cao giọng nói với Dạ Thiên Lăng: “Tứ ca, ta so với huynh giết xong trước một ngàn người Đột Quyết, lần này huynh thua ta một trận!”

Dạ Thiên Lăng khước môi nhếch lên, mày kiếm hơi nhướn: “Cho đệ thắng một lần thì làm sao?” Hắn mặc dù cùng Thập Nhất nói giỡn, trong lòng lại không biết vì sao luôn luôn chút cảm giác khác thường, tựa hồ có chỗ nào không ổn, lại không nói rõ được.

Hắn quay đầu nhìn kỹ từng từng tướng sĩ của hắn, lần này tuy là Huyền Giáp quân từ khi thành lập tới nay chưa bao giờ gặp một lần bị thương nặng như vậy, tổn thương gần như quá nửa, nhưng các chiến sĩ lập tức hoành kiếm, hào hùng bay lên, lúc này đội ngũ chỉnh tề như trước, cũng không thấy buông lỏng suy sút. Hắn lập tức phân phó Đường Sơ kiếm kê thương vong nhân số, nhanh chóng nghỉ ngơi hồi phục ngay tại chỗ.

Lúc này lại nghe Hạ Bộ Phong ở bên nói với Nam Cung Cảnh nói: “Các người đều giết thống khoái, Vương phi lại lệnh ta không được phép đánh bừa, quả nhiên là chưa hết giận!”

Dạ Thiên Lăng trong lòng vừa động, mạnh mẽ xoay người: “Vương phi cũng đến đây sao, nàng ở nơi nào?”

Hạ Bộ Phong kinh ngạc, nhìn về phía Vệ Trường Chinh, Vệ Trường Chinh giật mình, lại nhìn Nam Cung Cảnh, Nam Cung Cảnh thấy thế nói: “Vương phi không phải ở cùng một chỗ với các người cùng sao?”

Vệ Trường Chinh ngạc nhiên: “Vương phi cùng Sử tướng quân một đường, nói là trước lại đến Nhận Lạnh hội hợp cùng người, người chẳng lẽ không gặp được bọn họ?”

Đáy lòng Dạ Thiên Lăng trầm xuống, hắn nhíu mày hỏi: “Bọn họ bao nhiêu người?”

Vệ Trường Chinh nói: “Chỉ có..... Không đủ ba ngàn.”

Dạ Thiên Lăng căn bản còn tưởng rằng Khanh Trần là cùng đại quân Thiên triều cùng một chỗ, nghe vậy, sắc mặt đột nhiên biến đổi: “Không đủ

ba ngàn?”

Thập Nhất cũng lắp bắp kinh hãi: “Bọn họ hiện tại nơi nào?”

Lời này lại không người đáp lại.

Tất cả mọi người từ trong thoải mái bình tĩnh, Minh Cháp lại bắt lấy Vệ Trường Chinh chất vấn: “Ta mang các huynh đệ đi theo Tứ gia, không phải nói người bảo vệ tốt Vương phi sao? Sao hiện tại không thấy người?!”

Lúc ấy tình huống khẩn cấp, Vệ Trường Chinh phụng mệnh cấp tốc rời đi bên người Khanh Trần cũng là bất đắc dĩ, trong lòng hối hận đến cực điểm: “Tứ gia..... Ta.....”

Trong mắt Dạ Thiên Lăng lộ vẻ kinh sợ, không kịp nhiều lời, xoay người liền lao lên ngựa, Thập Nhất đúng lúc ngăn cản hăn: “Tứ ca! Huynh đi đâu vậy?”

Dạ Thiên Lăng bị hăn cản lại, trong lòng bỗng nhiên tỉnh táo lại, ngồi trên Phong Trì một lát, hung hăng đem cương ngựa ném xuống, nhất thời trầm mặc.

Đại quân chưa đến, trọng binh Đột Quyết áp thành, binh lực song phương cách xa, lúc này Nhận Lạnh thành phòng thủ đã cố hết sức, không nói đến nơi khác.

Thập Nhất nói: “Tứ ca, trước đừng có gấp, Sử Trọng Hầu thân kinh bách chiến, không phải người lỗ mãng, hăn tất sẽ không mang ba ngàn người cùng địch nhân xung đột, Khanh Trần cùng hăn một chỗ, vị tất đã xảy ra chuyện gì.”

Dạ Thiên Lăng nhất thời quan tâm bị loạn, cố gắng áp chế nôn nóng khó hiểu trong lòng, trầm giọng phân phó: “Trường Chinh, ngươi cùng Minh

Chấp đem huynh đệ nghĩ cách âm thầm ra khỏi thành, ta cho các người hai canh giờ, cần phải tìm được Vương phi!”

Đại quân Đột Quyết vẫn chưa thăm dò được tình huống trong Nhạn Lạnh thành, chỉ dám đóng quân vây thành, tạm thời chưa từng khởi xướng tiến công.

Dạ Thiên Lăng cùng Thập Nhất đi lên đầu tường, trường thiên vạn dặm mây đen muốn rơi xuống, u ám áp lực che giấu ánh nắng, lực bất tòng tâm, phóng nhãn nhìn lại, khắp nơi dày đặc hàng ngũ thiết kỵ Đột Quyết, tinh kỳ đông nghìn nghịt khắp nơi. Ngu Túc cùng Đông Đột Quyết Thủy La Khả Hãn, Tây Đột Quyết Thủy Hộ Khả Hãn đích thân tới trước trận, xa xa chỉ điểm Nhạn Lạnh, thương thảo nên làm việc như thế nào.

Lúc này Nhạn Lạnh thành thoát nhìn phòng tay lơ lửng, tựa hồ dễ như trở bàn tay, nhưng Đột Quyết cùng Ngu Túc lại đều đối với Dạ Thiên Lăng băn khoăn quá sâu, trong lúc nhất thời không dám tham công liều lĩnh.

Dạ Thiên Lăng mắt lạnh nhìn đại quân Đột Quyết, vẻ mặt kiêu căng, gió mạnh thổi bay huyền sắc áo choàng lộ rõ thân hình thanh bạch như kiếm của hãn, bất động thanh sắc mà lạnh lùng, mơ hồ tản mát ra một loại sát khí nhiếp nhân.

Hãn cùng với mấy người trước mắt đều không phải là lần đầu tiên giao phong giằng co, biết rõ bản tính này, lúc này cố ý yếu thế, lấy hư làm thật, đoán chắc đối thủ sẽ không dễ dàng khởi xướng tiến công, thông dong bố trí. Nhưng Ngu Túc có thể đem Đông, Tây Đột Quyết phân liệt nhiều năm lung lạc một chỗ, mượn đại quân, không biết dùng cái thủ đoạn gì, hay là cho Đột Quyết điều kiện gì, nghĩ đến chỗ này, trong đôi mắt thâm thúy của Dạ Thiên Lăng xẹt qua một đạo lợi nhận không tiếng động.

Thập Nhất mặt mày tuần lãng cũng lộ ra vài phần ngưng trọng, lại trấn an nói: “Tứ ca thả lỏng giải sầu trước, Khanh Trần là người thông minh,

biết được phải tự bảo vệ mình.” Lời tuy nói vậy, trong lòng vẫn lo sợ bất an, nếu xảy ra vạn nhất, hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi.

“Nàng thật là hồ đồ!” Thanh âm Dạ Thiên Lăng nhất thời mang theo tia tức giận: “Dám mạo hiểm như thế, nàng nếu có chút ngoài ý muốn, ta.....”

Một câu đoạn nói ra, nàng nếu có chút ngoài ý muốn, chỉ cần nghĩ đến, từ trước đến nay phần bình tĩnh trầm như vực sâu biển lớn liền không còn sót lại chút gì, nói cái gì nữa cũng vô ích.

Khóe môi Dạ Thiên Lăng mân lại đông lạnh, trong mắt thanh tịch, ba mươi vạn kinh địch coi như không có gì, nhưng đáy lòng lại ba đào mãnh liệt.

Một ngày dài trôi qua, vài tùy tùng theo Vệ Trường Chinh ra khỏi thành đã trở về, mấy người vội vàng đã tìm đến Dạ Thiên Lăng, lại nhìn nhìn nhau, do dự không nói.

Dạ Thiên Lăng quay đầu nhìn lại, Thập Nhất hỏi: “Sao rồi? Có tìm được bọn họ?”

Trong đó một người run giọng nói: “Bẩm Vương gia, thuộc hạ đặc tra xét rõ ràng, Vương phi..... Bị bắt đến trong quân Đột Quyết!”

Một câu giống như tình thiên phích lịch nứt vỡ trường không, cả người Dạ Thiên Lăng chấn động, đột nhiên lớn tiếng quát hỏi: “Người nói cái gì?!”

Thị vệ kinh hãi quỳ xuống, “Vương phi cùng Sử tướng quân ở Bách Trượng nguyên gặp phải Đông Đột Quyết Thống Đạt Vương gia, bị bắt đến trong quân Đột Quyết.”

Lời tác giả: Thật đáng buồn..... Bệnh đau dạ dày trong truyền thuyết nguyên lai thật khó chịu |||||

Hai chương sau có tình tiết đại ngược, không vui thính đi đường vòng!

Ngày đó cùng cá nhỏ nói chuyện phiếm, lại nói tiếp hẳn là đem xưng hô Khanh Trần với Dạ Thiên Lăng đều sửa lại một chút, nói ví dụ “Tứ gia” Linh tinh Có vẻ là chủ ý tốt, phiêu đi ینگ.....

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Núi Sông Trước Mắt Niệm Không Xa

Hơn hai mươi năm, tức giận cũng từng có, Thập Nhất lại chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng Tứ ca thanh sắc câu lệ như thế.

Toàn bộ Nhận Lạnh thành tựa hồ trong nháy mắt lâm vào tĩnh mịch làm người ta run rẩy, xao động trung tâm chiến trường tràn ngập tuyệt đối im lặng. Tay Dạ Thiên Lăng nắm chặt thành quyền nhưng lại run nhè nhẹ, có máu đỏ tươi tẩm ra ngoài áo giáp, dọc theo mu bàn tay hằn nhỏ xuống, lực quá mạnh làm vỡ toang một đạo miệng vết thương trên cánh tay, hằn lại hồn nhiên không biết.

Tâm huyết đầm đìa, càng sâu hơn thế.

“Tứ ca.....” Thập Nhất thử thăm dò gọi một tiếng.

Dạ Thiên Lăng nghe thấy như không nghe thấy, qua thật lâu sau, hắn đem ánh mắt chuyển hướng về hàng ngũ quân địch phía ngoài thành, chậm rãi hỏi: “Trừ lần đó ra, còn có tin tức gì nữa?” Thanh âm hằn trầm lãnh giống như mang theo một loại lực áp bách, dần dần rải ra, ánh mắt sâu thẳm, như phê nhân trong đêm tối.

Thị vệ đáp: “Thần vừa được đến tin tức, liền phụng lệnh Vệ thống lĩnh hộ tống vài huynh đệ may mắn còn sống sót trở về thành bẩm báo, cũng không biết tình hình hiện tại ra sao.”

“Bọn họ đâu?”

“Vệ thống lĩnh nghĩ cách tiềm nhập Đột Quyết trong quân.”

Dạ Thiên Lăng nếu không nói chuyện, đang muốn vẫy tay bảo thị vệ lui, có hai Huyền Giáp chiến sĩ nâng một người giầy dựa ngã nhào ở trước người hắn, kêu rên một tiếng liền rớt cuộc không thể động đậy, nửa người máu tươi đầm đìa, chỉ là trong họng còn phát ra thanh âm khàn khàn, gian nan thở dốc.

“Ai vậy?” Dạ Thiên Lăng cúi người nhìn, dù là định lực của hắn, nhìn thấy mặt người nọ đầy máu khô cùng những vết sẹo dữ tợn cũng lấp bấp kinh hãi.

Một gã chiến sĩ đáp: “Khất cái này từng mang nhóm chúng thần đi tắt đến Bách Trượng nguyên, giúp đại ân. Nhưng bản thân hắn bị trọng thương, Vương phi lúc trước phân phó chúng ta thừa dịp chủ lực quân địch bị hấp dẫn nghĩ cách rời đi, vô luận thế nào cũng phải đưa hắn tới Nhận Lạnh thành.”

Khất cái nằm ở bên chân Dạ Thiên Lăng, một con mắt sống chết mở to, làm người cảm giác có vô số lời nói muốn nói lại khổ không thể nói được. Hắn giống như ngưng tụ lực lượng toàn thân, ngón trỏ gấp khúc cố hết sức điểm, chậm rãi ra hiệu, giống như dập đầu hành lễ với Dạ Thiên Lăng, Dạ Thiên Lăng phất áo choàng ngồi xổm xuống bên cạnh hắn: “Người là ai?”

Khất cái gắt gao nhìn chăm chăm Dạ Thiên Lăng, một cái thủ thế cứng ngắc của hắn dừng ở trong mắt Dạ Thiên Lăng, Dạ Thiên Lăng bỗng dừng sừng sốt, ánh mắt đảo qua hắn, sau một lát trầm tư, hốt nhiên hỏi: “Người là..... Trì Thú?”

Nghe nói như thế, khất cái kia nguyên bản không hề tức giận, trong mắt chợt sáng lên một tầng ánh sáng nhạt, hô hấp ồ ồ mà dồn dập, hắn cơ cố gắng gật đầu.

Điều này làm tất cả mọi người rất là ngoài ý muốn, một Huyền Giáp chiến sĩ bên người dìu hắn giật mình nói: “Phản đầu Đột Quyết Trì Thú?”

“Không thể nói bậy!” Dạ Thiên Lăng lạnh giọng quát bảo ngừng lại: “Vô luận người nào phản ta, Trì Thú tuyệt không phản, hễ không có khả năng đầu nhập vào Đột Quyết!”

Đang nói, lại có một viên nước mắt đục ngầu từ trong mắt tàn phế của Trì Thú chảy xuống, giải khai bùn huyết dơ bẩn, tẩy ra một đạo dấu vết trong sạch.

Dạ Thiên Lăng cơ hồ không thể tin người hấp hối trước mắt này là đại tướng tùy tùng thuở nhỏ cùng hễ xuất sinh nhập tử, đau lòng hỏi: “Đến tột cùng phát sinh chuyện gì? Là ai hạ thủ ngoan độc, đem người tra tấn thành bộ dáng này?”

Trì Thú hô hấp càng ngày càng nhanh, lại càng ngày càng yếu, trước ngực hễ có một đạo thương đã trí mạng, lúc này dù là Đại La Kim Tiên cũng không cứu được. Hễ nói không nên lời nói, chỉ nhìn Dạ Thiên Lăng, tay để liều mạng dùng lực lượng còn sót lại, viết lên mặt đất mấy chữ vắn vẹo: Tiểu..... Tâm.....

Viết đến chữ thứ ba, chỉ viết một đường bẻ cong “Nhất”, cả người hễ bỗng nhiên run lên, ngón tay vô lực buông lỏng xuống, dừng ở chỗ này, ánh mắt mở to, không bao giờ động nữa.

(Câu đầy đủ là Tiểu Tâm Nhất Kiếm, ý tứ cũng tương tự như tâm sáng như gương)

Một cái tàn mục, bao hàm phần hận cùng không cam lòng, hình ảnh dừng ở trước mặt Dạ Thiên Lăng, Dạ Thiên Lăng chậm rãi đưa tay vuốt ánh mắt hễ, đứng dậy nói: “Đưa hễ hậu táng.”

U ám áp đỉnh, thỉnh thoảng có gió lạnh nhẹ nhẹ thổi qua, mắt thấy thời tiết càng ngày càng ác liệt.

Ngoài thành tên bay như mưa, chiến xa ù ù, đại quân Đột Quyết rốt cục hướng Nhạn Lạnh thành khởi xướng tiến công.

Trong gió tràn ngập hơi thở giết chóc, phía trên chiến trường chưa bao giờ thấy chần chờ hoặc thương xót, máu cực nóng cùng sắt lạnh như băng, sinh tử thay đổi trong nháy mắt, nhuộm đậm đại địa. Kẻ yếu vong, cường giả tồn, giờ khắc này chém giết vô cùng rõ ràng.

Huyền Giáp chiến sĩ thay nhau tử thủ, lấy một địch trăm, giống như một mảnh tường đồng vách sắt trải qua, trọng tảo quân địch, đối phương tổn binh hao tướng, nhưng không bởi vậy buông tha cho công thành, trong lúc nhất thời tình hình chiến đấu cực kỳ thảm thiết.

Vệ Trường Chinh cùng Minh Chấp liều chết lèn vào trong quân Đột Quyết, rốt cục biết được Khanh Trần cùng Sử Trọng Hầu đều bị nhốt ở đại doanh Đông Đột Quyết Thống Đạt Vương gia, vì có trọng binh canh gác không thể tới gần, bọn họ đành phải nghĩ cách trở lại Nhạn Lạnh, thương nghị đối sách.

Dạ Thiên Lăng hỏi rõ tình hình cụ thể, tức khắc phân phó: “Truyền quân lệnh của ta, mọi người của thần cơ doanh lập tức triệt hạ phòng thủ các nơi, nghỉ ngơi hồi phục đợi lệnh.”

Thập Nhất tiến lên nói: “Tứ ca, để cho ta đi đi.”

Dạ Thiên Lăng liếc hắt một cái, cũng không đồng ý: “Không được.”

Thập Nhất nói: “Một khi không thấy huynh, Đột Quyết sẽ biết chúng ta nghĩ cách cứu người, bọn họ hiện tại nhiều mặt cổ kị đều bị huynh nhiếp, huynh vừa đi, Nhạn Lạnh ai có thể trấn thủ? Khanh Trần muốn cứu, Nhạn Lạnh cũng muốn thủ, tốt nhất là huynh có thể nghĩ cách hấp dẫn lực chú ý của đại quân, ta mang thần cơ doanh nghĩ cách cứu người.”

Dạ Thiên Lăng cúi mắt trầm tư, mi tâm nhíu lại, sau đó nói: “Mặc kệ ai đi, cũng đợi đến đêm mới có thể làm việc.”

Khanh Trần ở trong tay địch nhân nhiều một khắc, liền nhiều một phần nguy hiểm, Thập Nhất trong lòng cũng ưu tư, nhưng lúc này chỉ có kiên nhẫn chờ đợi thời cơ có lợi nhất. Dưới thành, quân đội Đột Quyết lại bị nhục, chinh binh tạm thời lui về phía sau, Thập Nhất nói: “Chỉ sợ bọn họ công thành không được, lấy tính mạng Khanh Trần áp chế, đến lúc đó khó làm.”

Dạ Thiên Lăng sao lại chưa từng nghĩ đến đây, mâu sắc càng đậm, gió lạnh hỗn độn đập lên khôi giáp, thấu thân lạnh lẽo.

Lần này quân địch lui về phía sau, cũng không giống như lúc trước lấy hơi chinh đồn thay nhau công thành, thế nhưng hồi lâu không động tĩnh. Qua chút thời gian, trống trận trong quân Đột Quyết lại vang lên, xa xa, trăm ngàn quân trận, mấy vạn thiết kỵ, vây ngoài thành dày đặc.

Thủy La Khả Hãn đi vào trước trận, vài tên binh lính đem một nữ tử áp lên chiến xa, lấy dây thừng trói lên trụ, sắc mặt Thập Nhất rung mình: “Tứ ca, là Khanh Trần!”

Nàng kia tóc đen như mực, bị gió thổi bay tán loạn phiêu linh, che đi dung nhan mơ hồ, thân ảnh tiêm nhuộm dưới quần áo trắng càng thêm đơn bạc, tựa hồ lung lay sắp đổ. Thiên khung u ám rơi xuống nhan sắc tái nhợt như một đạo roi thép, hung hăng đánh mạnh trong lòng Dạ Thiên Lăng. Khóe môi lạnh lẽo ẩn chứa vạn phần đau lòng, Dạ Thiên Lăng mắt lạnh nhìn Thống Đạt phóng ngựa xuất trận, hướng Nhận Lạnh thành gọi, ý không cần nói cũng biết, tất nhiên là muốn buộc hãn mở cửa thành đầu hàng.

Thống Đạt lần này có con tin trong tay, thập phần kiêu ngạo, giục ngựa ở trước trận dào dạt đắc ý, lại bỗng nhiên thấy trên đầu tường, trong tay Dạ

Thiên Lăng nắm kim cung, cài tên, cung như trăng tròn, ánh tên chột lóe, bắn về nơi này.

Thống Đạt mặc dù tự cao Dạ Thiên Lăng có điều cố kỵ không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng cung tiễn phong duệ, nghiêm nghị mang theo một cỗ sát khí tung bay mưa bụi thẳng đến, làm hãn không tự chủ được ghì ngựa lui về phía sau vài bước, hãn đối với tài bắn cung của Dạ Thiên Lăng sợ hãi quá sâu, cuống quýt thét ra lệnh hộ vệ tả hữu. Thuần bài tiến lên mật mật xếp một loạt, Dạ Thiên Lăng nhưng chưa bắn thêm tên. Thống Đạt nấp sau thuần, lửa giận ầm ầm sinh ra, đơn giản rút kiếm chỉ về nữ tử trên chiến xa: “Dạ Thiên Lăng, người nếu lại ngoan cố chống lại, liền chờ nhật xác Vương phi của người đi!”

Nàng kia bị mũi kiếm Thống Đạt chỉ trên cổ, thê thanh hô: “Tứ gia! Cứu ta.....”

Tiếng kêu cứu rầu rĩ, tựa hồ còn chưa rơi trên đầu tường liền bị cuồng phong bốn phía thổi biến mất, đáy mắt Dạ Thiên Lăng lãnh mang đột nhiên thịnh, tên dài phút chốc nhắm ngay ngực nữ tử trên chiến xa.

Thập Nhất quá sợ hãi, tiến lên một phen ngăn lại: “Tứ ca! Huynh muốn làm gì!”

Cung tiễn trong tay Dạ Thiên Lăng ổn định mà hữu lực, không có chút dao động tập vào nàng kia, lạnh giọng nói: “Nàng ta không phải Khanh Trần.”

Thập Nhất quay đầu nhìn thoáng qua, vội la lên: “Huynh sao dám khẳng định như thế?”

Dạ Thiên Lăng chậm rãi nói: “Tuyệt đối không phải.”

Vừa phủ định, kim cung chấn động tránh đi Thập Nhất ngăn trở, một đạo lợi quang mang theo tiếng huýt gió sắc bén, giống như đem mưa bụi bốn

phía trong thiên địa đều hút vào, mang mây đen cuộn cuộn, thẳng xuống mà đi, tiếng kêu cứu của nàng kia chưa kịp lại truyền đến liền dừng trong ở máu tươi phun dài ba thước.

Dạ Thiên Lăng phát liên châu tên, tên tên không rời Thống Đạt, Thống Đạt ý vào thiết thuẫn bảo hộ bốn phía, cơ hồ là ngã lui về trung quân, nhất thời chật vật không chịu nổi. Đột Quyết sao cũng không dự đoán được tình hình như thế, tiền quân ồ lên đại loạn, mà trong Nhận Lạnh thành, các tướng sĩ lại lâm vào một mảnh trầm mặc không thể tin.

Cuồng phong cuồng tứ, chỉ có chiến kỳ đầu tường bay phất phới. Dạ Thiên Lăng chăm chú nhìn phía trước, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng như sương.

Sau một lúc lâu sau, Minh Chấp mang theo khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, hẳn là người của Hàng Mã lâu, chung quy cùng với tướng sĩ bất đồng, lúc này chỉ biết Khanh Trần đã chết ở dưới tên Dạ Thiên Lăng, tức giận xông lên chất vấn: “Mặc dù cùng bọn hắc lấy cứng chọi cứng cũng không hẳn không cứu được Phượng chủ! Ngài vì sao phải làm như vậy!”

Dạ Thiên Lăng một tay vung lên liền đem Minh Chấp đánh văng ra mấy bước, “Ta nói rồi, nàng ta không phải Khanh Trần.” Vệ Trường Chinh thấy thế kéo Minh Chấp lại, Minh Chấp bị Vệ Trường Chinh ngăn cản, rống lên một câu: “Nếu phải thì sao!!”

Dạ Thiên Lăng hơi hơi ngửa đầu, dưới thương khung âm u phong vũ rền vang, tẩy ra hình dáng hắc kiên lãnh, thâm mâu đen bóng, hắc thân nhiên nói: “Nếu phải, nàng sống ta sống, nàng chết ta chết.”

Trong nháy mắt Dạ Thiên Lăng bắn ra tên dài, một chút mỉm cười nhẹ nhàng gọi lên ở bên môi Khanh Trần.

Vi vũ đập vào mặt, gió mạnh thổi quần áo phiêu diêu, mũi tên kia bắn ra rõ ràng như vậy, vạn mã ngàn quân bốn phía như không tiếng động lui

bước, nụ cười của nàng yên tĩnh như ngọc.

“Không nghĩ Dạ Thiên Lăng kia ngay cả thê tử của mình đều hạ thủ được, đều nói tính tình hăn trời sanh lạnh bạc, mặt lạnh vô tình, quả nhiên đồn đãi không hư. Ta vẫn cho rằng người cùng người khác bất đồng, mà nay xem ra nhưng cũng không khác nhau.” Phía sau người nói chuyện làm như pha hàm cảm khái, trên một bình nguyên không cao trên vách núi, hơn mười danh sĩ binh đứng ở cách đó không xa, Khanh Trần đứng ở trên vách núi, trở lại liếc mắt nhìn người nói chuyện một cái, thân nhiên nói: “Người coi thường phu thê chúng ta.”

Người phía sau nàng thắt lưng đeo bội đao, một thân phục sức tướng quân Đột Quyết, tóc đen buộc sau đầu lộ ra cái trán rộng lớn cùng một đôi mắt hơi dã tính, giả dạng mặc dù hoàn toàn bất đồng, lại đúng là dị tộc nhân ngày ấy từng ở hoành lĩnh cùng Dạ Thiên Lăng giao thủ, lúc này nghe xong lời nói Khanh Trần, hỏi: “Sao? Chỉ giáo cho?”

Khanh Trần đưa mắt nhìn xa Nhạn Lạnh thành, thân ảnh quen thuộc kia dưới mưa gió mênh mông vẫn có thể thấy được, giống rất như núi. Nhìn trong khoảng cách này lại như cách Thiên Sơn trọng lĩnh, lòng của nàng giống bị một cây tế ti gắt gao nắm chặt, một mặt muốn hợp với hăn.

Nàng từ phía trước thu hồi ánh mắt, thanh âm thanh hoãn: “Các người nghĩ đến để cho người khác thay quần áo của ta, giả làm bộ dáng của ta liền thành Lăng vương phi sao? Lăng vương phi chân chính cho dù lợi kiếm đâm trên thân, cũng tuyệt sẽ không ngay lúc hai quân đối chọi trước trận cầu hăn buông tha cho an nguy mấy vạn danh tướng sĩ đến đối lấy tính mạng, ta nếu làm thế, liền không xứng là thê tử của hăn, hăn nếu khuất phục các người, cũng không xứng làm trượng phu của ta.”

Về mặt người nọ kinh ngạc, lập tức lại nói: “Nếu thực bị áp lên trước trận, vậy người lại làm thế nào?”

Khóe môi Khanh Trần lóe lên nụ cười: “Người sẽ không làm như vậy.”

Người nọ nói: “Người dám khẳng định?”

Khanh Trần lẳng lặng chăm chú nhìn hẳn: “Ta hiện tại thân hãm địch doanh, cùng với nói là ở Bách Trượng nguyên tao ngộ đội quân Thống Đạt, không bằng nói là vì người dụng binh thần kỳ, cắt đứt đường lui duy nhất về Nhạn Lạnh của ta. Thống Đạt ở doanh đối với ta lòng tồn gây rối, người liền nghĩ cách làm hẳn đánh mất trong đầu ý niệm, bọn họ nghĩ đem muốn uy hiếp Tứ gia, người liền tìm lý do để bọn họ lấy người khác thay thế, người tất nhiên là muốn từ trên người ta lấy được lợi ích lớn hơn, ngay lúc này, sao lại muốn ta dễ dàng toi mạng? Người nghĩ muốn cái gì, hiện tại không ngại có thể nói ra.”

Người nọ nói: “Hai quân đối địch, ta còn có thể muốn cái gì?”

“Không,” Khanh Trần lắc đầu nói: “Người cũng không nghĩ phá Nhạn Lạnh, cũng không phải muốn tính mạng Lăng vương.”

Đáy mắt người nọ tinh quang nhất thịnh: “Nguyện nghe rõ ràng.”

Khanh Trần cúi mắt cân nhắc, nàng âm thầm cân nhắc người này hồi lâu, trong lòng sớm tồn nghi vấn: “Người ở Đột Quyết, mặc dù thân ở địa vị cao, được Thống Đạt trọng dụng, chỉ khi nào không ở trước mặt Thống Đạt diễn trò, trong ánh mắt người căn bản đó mới là một người. Ở doanh trung, theo như đối sách người bày, bao gồm đem người thay thế ta đi trước trận, nhìn người giống như khắp nơi giúp đỡ Đột Quyết, trên thực tế là ba phải cái nào cũng được, lại đối với Nhạn Lạnh có lợi, người chẳng qua là lợi dụng Thống Đạt.” Nàng nhìn đám binh lính cách đó không xa, “Hơn nữa, người hạ thủ với binh lính Đột Quyết cực kỳ tàn nhẫn, có chút không đem tính mạng bọn họ đặt ở trong mắt, chỉ có vài người có thể được người vài phần kính trọng, người đến tột cùng là loại người nào, ý muốn như thế nào? Hiện tại có thể không cần che lấp.”

Người nọ ha ha cười nói: “Vương phi quả nhiên tâm tư tinh mẫn, không sai, mệnh của người nay ở trong tay ta, nếu có thể đoán ra thân phận của ta, liền tính có tư cách cùng ta đàm phán điều kiện.”

Khanh Trần trầm mặc không nói, người nọ đợi trong chốc lát, thấy nàng thủy chung chần chờ, nói: “Xem ra người vâng theo mệnh lệnh của ta làm việc.”

Hắn vừa mới cất bước chuẩn bị rời đi, trên môi Khanh Trần nhẹ nhàng phun ra một cái tên: “Mặc Sĩ Sốc Phong.”

Người nọ phút chốc xoay người lại, trong mắt như có mũi nhọn bật ra: “Người sao biết cái tên này?”

Khanh Trần không hề chớp mắt theo dõi ánh mắt hắn, đem vẻ mặt chấn động của hắn nhìn rõ ràng, môi nàng duyên dáng kéo ra một đạo hình cung bán nguyệt: “Hiện tại có tư cách sao?”

Mặc Sĩ Sốc Phong quay đầu nhìn kỹ nàng, ngón tay búng lên chuôi đao nhẹ nhàng rung động, bỗng nhiên cười vang nói: “Không nghĩ Dạ Thiên Lăng lại có như vậy một Vương phi thông minh như vậy, người sao lại nghĩ đến?”

Khanh Trần mỉm cười: “Chúng ta từng ở hoành lĩnh sơn mạch gặp nhau, nếu ta không đoán sai, người là thấy chúng ta tiến đến lục cốc mai táng thạch quan. Kiếm pháp Tứ gia truyền từ Nhu Nhiên bộ tộc, cùng với đao pháp của người tương sinh tương khắc, hiển nhiên là đồng tông. Sau ngày ấy ta liền từng đoán qua thân phận của người, người lúc này khắp nơi che giấu thiên y vô phù, đáng tiếc mới vừa rồi khi nhìn đại quân Đột Quyết lại khó có thể che giấu hận ý trong lòng. Mặc Sĩ là vương họ Nhu Nhiên, người hắn là di mạch Nhu Nhiên vương tộc, cách nói của ta có thể có đạo lý?”

Ánh mắt Mặc Sĩ Sốc Phong lợi hại híp lại, gật đầu nói: “Người có thể nghĩ như vậy, làm ta đỡ không ít võ mồm, vậy người tự nhiên cũng nên nghĩ đến ta cần người làm cái gì.”

Mâu quang Khanh Trần hạ xuống đáy mắt của hắn, như nước trong nhẹ nhàng di động: “Ta khuyên người không cần lấy ta làm tiền đặt cược, hắn không phải người thích chịu áp bức.”

Mặc Sĩ Sốc Phong nói: “Có thích hay không vị tất tùy lựa chọn của hắn.”

Khanh Trần nói: “Người có thể thử xem xem, nhưng chắc chắn sẽ phải hối hận vì đã bỏ qua cơ hội duy nhất cùng hắn hợp tác.”

Mặc Sĩ Sốc Phong nói: “Ta cùng với hắn thượng đàm không đến hợp tác.”

Khanh Trần nói: “Người nghĩ báo thù Đột Quyết, phục hưng Nhu Nhiên, tất nhiên đã muốn nghĩ tới hiện tại ai có khả năng nhất trợ người làm được việc này.”

Mặc Sĩ Sốc Phong thần tình vừa động, Khanh Trần nhìn hắn: “Hiện tại người không có lực lượng này, mà hắn có. Người có thể lựa chọn cùng hắn là địch, hoặc là bạn.”

Mặc Sĩ Sốc Phong lạnh giọng cười nói: “Hắn là hoàng tử Thiên triều, ngay cả mẫu phi hắn đều cừu hận, dựa vào cái gì cam tâm tình nguyện trợ Nhu Nhiên ta phục tộc?”

Khanh Trần như là khẽ thở dài: “Không có đứa con nào chân chính hận mẫu thân, trên người hắn dù sao chảy một nửa huyết mạch Nhu Nhiên, Nhu Nhiên vĩnh viễn là mẫu tộc của hắn.”

Mặc Sĩ Sốc Phong nói: “Nhưng bằng cảm tình điểm huyết mạch ấy liền tương trợ Nhu Nhiên, lời này không ai tin, người khuyên ta cùng với hắn

liên thủ, tính toán cái gì?”

Khanh Trần nâng mắt: “Ít nhất hiện tại, ta sẽ không bỏ qua cơ hội tự cứu mình. Mà tương lai, đại địa Mạc Bắc thuộc sở hữu Thiên triều, tất yếu có người quản lý, Nhu Nhiên đối với chúng ta là lựa chọn tốt nhất.” Nàng nhẹ nhàng cười: “Người muốn dùng ta đến hiệp bức hấn, không phải là muốn mượn lực lượng của hấn hiệp trợ sao?”

Mặc Sĩ Sóc Phong nói: “Mạc Bắc thuộc sở hữu Thiên triều, lời này nói ra không khỏi còn quá sớm.”

Khanh Trần chỉ cười một tiếng, cũng không cùng hấn biện bạch: “Lấy lực lượng còn lại của Nhu Nhiên tộc, căn bản vô lực đối kháng với Đột Quyết, người có thể che giấu tung tích, hỗn loạn lấy được địa vị cao Đột Quyết hữu tướng quân này, xem thủ đoạn ta thập phần bội phục. Người mạo kị hiểm ngu đồng trong quân Đột Quyết, xem ra là muốn đánh chủ ý vào Thống Đạt. Thống Đạt người này chết vì tự phụ, mười phần là bao cớ, người tả hữu vì hấn thì dễ dàng, nhưng nếu nghĩ đưa hấn đi lên đại vị Đột Quyết thống nhất Mạc Bắc thì rất khó, cho dù người làm được, cách ngày Nhu Nhiên phục quốc cũng xa xa, nếu trong đó không có gì ngoài ý muốn, ít nhất cũng cần ba đại nhân vật kinh doanh. Nhưng nếu Tứ gia trợ người, bộ tộc Nhu Nhiên trọng lĩnh Mạc Bắc, bất quá sắp tới, người không cần lo lắng nhiều.”

Mặc Sĩ Sóc Phong mày rậm nhăn lại, giống như đang cân nhắc lời nói Khanh Trần, sau đó nói: “Người tuy là Vương phi của Dạ Thiên Lăng, nhưng trong lời người nói, cũng không đại biểu suy nghĩ của hấn.”

Khanh Trần nói: “Đại sự như vậy, ta hay hấn cũng đều không dễ dàng hứa hẹn, người cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng. Ta có thể nói chỉ có vậy, hấn cuối cùng quyết định ra sao cũng phụ thuộc vào người.”

Mặc Sĩ Sóc Phong nói: “Ta cũng muốn thử phiêu lưu.”

Khanh Trần nói: “Hiểm trung cầu thắng.”

Một trận cuồng phong đảo qua vách núi đen, thổi lên mái tóc quất vào mặt, một đôi phượng mâu của Khanh Trần đảo qua vầng thái dương, lại chưa từng buông tha biểu tình rất nhỏ trên mặt Mặc Sĩ Sốc Phong. Mặc Sĩ Sốc Phong tâm cơ thâm trầm, tự nhiên sẽ không tức khắc làm ra cái quyết định gì, lập tức từ chối cho ý kiến, sai người đem Khanh Trần áp xuống sườn núi.

Tiếp cận sơn đạo Đột Quyết đóng quân, một đội binh lính Đột Quyết nghênh diện mà đến, nhìn thấy Mặc Sĩ Sốc Phong vội tiến lên nói: “Hữu tướng quân, tiểu vương gia đang phái người tìm ngài!”

Mặc Sĩ Sốc Phong mặt không chút thay đổi, gật đầu nói: “Dẫn đường.”

Đi càng, Mặc Sĩ Sốc Phong lại càng đi càng chậm, Khanh Trần bỗng nhiên thấy hắc nháy mắt ra dấu với thân vệ cạnh người, mấy người kia cơ hồ đồng thời từng bước tiến lên, binh lính Đột Quyết phía trước chưa có phản ứng, liền bị một người một đao kết liễu tính mạng. Có người chưa lập tức khí tuyệt, ôm chặt vết thương trùng lớn ánh mắt, thanh âm khàn khàn chỉ vào Mặc Sĩ Sốc Phong: “Người..... Người.....”

Ánh đao sáng lên, người nói chuyện đã hoàn toàn biến thành một khối thi thể, một người Nhu Nhiên tuổi đã lớn khom người nói với Mặc Sĩ Sốc Phong: “Chủ thượng!”

Mặc Sĩ Sốc Phong mắt thấy mấy người bị mất mạng, máu nhiễm đất lạnh, lập tức rải ra một cỗ mùi tanh dày đặc, hắc vẫn bất vi sở động, lại cười nói với Khanh Trần: “Ta Mặc Sĩ Sốc Phong vốn thích mạo hiểm, đêm nay, ta lại rất muốn bồi Vương phi nhập Nhạn Lạnh thành một chuyến.”

Khanh Trần hơi hơi nâng tay, tránh đi huyết tinh khí làm người ta buồn nôn, ánh mắt của nàng cùng Mặc Sĩ Sốc Phong rõ ràng đối kháng, trong

ánh mắt sáng quắc bức nhân, nàng cười nhẹ: “Quyết đoán rõ ràng như thế, nói vậy chúng ta sau khi hội hợp rồi khoái trá.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Một Lần Quay Lại Đã Cách Tam Thu

Gió lạnh như tinh thiết, một đường dây thừng vào lúc sắp tối vào đêm che lấp nhẹ nhàng bay lên một cái, lặng yên không một tiếng động đáp trên đầu tường Nhạn Lạnh.

Trên tay Mặc Sĩ Sốc Phong hơi dùng chút sức, thử dây thừng bền chắc hay không. Nhiều điểm mưa phùn nhẹ tấy mặt mày hấn lóe sáng, trên người mặc hắc y, buộc vòng quanh thân hình hoàn mỹ mà tràn ngập độ mạnh yếu, dưới ánh sáng không rõ thoát nhìn như một đầu Báo tử vận sức chờ phát động, toát ra một loại khí độ phóng đảng làm người ta ghé mắt nhìn.

Khanh Trần đánh giá bốn phía, nơi này đúng là một cái góc chết của Nhạn Lạnh thành song phương địch ta đều khó có thể coi chừng, đại quân công thành tuy khó, nhưng đối với Mặc Sĩ Sốc Phong cao thủ mà nói, mang một người vào thành không tính là cái gì.

“Có thể rồi.” Mặc Sĩ Sốc Phong thấp giọng nói, quay đầu thấy Khanh Trần ngưng thần nhìn đầu tường, lộ ra cái vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu: “Cứ như vậy đưa cho hấn?”

Khanh Trần thu hồi ánh mắt, nhẹ giọng nói: “Chàng đang đợi ta trở về.”

Mặc Sĩ Sốc Phong đang muốn nói nói gì, trên mặt bỗng nhiên mang ra một tia ngưng trọng, ánh mắt bén nhọn hướng Nhạn Lạnh, hiện lên tia khó hiểu thập phần rõ ràng.

Khanh Trần bắt giữ đến biến vẻ mặt hóa hấn, hỏi: “Làm sao vậy?”

Mặc Sĩ Sốc Phong nhíu mi nói: “Dạ Thiên Lăng sao lại làm thế này, ngay lúc này lại chủ động dụ dỗ đại quân Đột Quyết công thành?”

Nguyệt mi thon dài của Khanh Trần thản nhiên rùng mình, lúc này cách một màn mưa phùn như ẩn như hiện đã có thể nghe rõ thanh âm đại chiến chém giết, trong lòng không hiểu sao dâng lên một loại cảm giác không rõ. Nàng cùng Mặc Sĩ Sốc Phong đột nhiên đồng thời ngẩng đầu nhìn hướng đối phương, đều từ trong ánh mắt cho thấy bọn họ nghĩ tới cùng một chuyện.

“Dạ Thiên Lăng nhưng lại vì người bí quá hoá liều, có chút vô ý, hẳn thật không có ưu thế đáng nói.” Mặc Sĩ Sốc Phong một tay nắm dây thừng nhẹ nhàng run lên, không chút hoang mang nói.

Đáy lòng Khanh Trần nóng nảy lo âu, dung nhan như nước lại bình tĩnh vô ba: “Người đối ý, bây giờ còn kịp.”

Mặc Sĩ Sốc Phong cười ha ha: “Người không cần dùng phép khích tướng, ta nói rồi ta thích mạo hiểm, chuyện ta quyết định, liền không đổi ý.”

“Ta cũng không có ý kích tướng người,” Khanh Trần không giống như cùng hân vui đùa: “Tâm chí không kiên định, tất sẽ liên lụy Tứ gia, người nếu đối với việc này có chút dao động, hiện tại liền quay đầu, nếu không song phương đều không có gì ưu việt.”

Mây kiếm Mặc Sĩ Sốc Phong dựng thẳng, lại một lần nữa đem nàng nhìn kỹ: “Người luân phiên thay hẳn tính toán chu đáo, ta nếu quay đầu, mang người cùng nhau về Đột Quyết à?”

Khanh Trần thản nhiên nói: “Tự nhiên muốn làm gì cũng được.” Lời nói chưa dứt âm, cánh tay Mặc Sĩ Sốc Phong hữu lực vòng bên hông nàng, hân cuồng tứ tưởi cười gần trong gang tấc: “Ta đem một Vương phi khó có được đưa về, Dạ Thiên Lăng như thế nào cũng nên tâm tồn cảm kích đi.”

Dứt lời Khanh Trần chỉ cảm thấy thân mình nhẹ bỗng, Mặc Sĩ Sốc Phong mượn lực dây thừng nhảy lên vài cái liền đi lên đầu tường Nhạn Lạnh.

“Người nào!” Nơi này mặc dù yên lặng, nhưng cũng có tướng sĩ tuần tra, Mặc Sĩ Sốc Phong vẫn chưa cố ý che giấu bộ dạng, lập tức liền bị phát hiện.

Hai đạo trường thương phá không đánh úp lại, Mặc Sĩ Sốc Phong chân đạp mấy bước, thân hình vừa động, “Thương!” một tiếng ma sát chói tai, khoái đao chưa từng ra khỏi vỏ, nhìn như bình thản lọt vào khe hở giữa hai thương, tá lực đả lực đem giáp công sắc bén hóa giải trong vô hình. Hai gã binh lính chỉ cảm thấy có loại lực chân quái dị theo thương mà lên, trường thương cơ hồ mạnh mẽ không xong, lui lại mấy bước mới đứng vững, Khanh Trần mạnh mẽ quát: “Dừng tay! Là ta!”

Binh tướng lãnh qua màn mưa nhẹ thấy rõ đúng là Lăng vương phi, vui mừng quá đổi, tiến nhanh tới quỳ gối: “Vương phi!”

Đao thương giao phong cùng thanh âm chiến mã hí dài lúc này càng rõ ràng, Khanh Trần vội vàng hỏi: “Tứ gia đâu?”

“Tứ gia ở phía trước thành.”

Khanh Trần biết được Dạ Thiên Lăng còn ở trong thành, trọng thạch trong lòng như rơi xuống đất, “Nhanh mang ta đi!”

Giữa không trung liên tiếp có tên bắn lén, mưa dầm gián đoạn mộ không, không ngừng súc chiến hỏa cùng huyết tinh, đêm khuya dày đặc khí thế sát phạt, liếm lên tường thành loang lỗ vết rách.

Đầu tường binh lính chết trận liên tiếp không ngừng rơi xuống, những tảng đá thật lớn bị tầng tầng máu tươi nhuộm thẫm, lại bị mưa rơi rửa sạch.

Đoạn kiếm tàn tên, phơi thây khắp nơi, người Đột Quyết dùng mãnh hung tàn, thủ thành tướng sĩ dĩ nhiên giết đỏ cả mắt rồi, có người chết mà không ngã.

Bên trong màn mưa âm trầm kéo dài, biểu tình Dạ Thiên Lăng nửa ẩn nửa hiện, giống như một pho tượng đá tạo hình tổ tượng, chỉ có thể nhìn thấy khóe môi nhất như đao tước lạnh lẽo, khắc ra trầm định khó có thể dao động. Mặc dù một ngày nay chém giết ngàn quân, đối chiến kịch liệt, chiến giáp trên người hắt lại giống như chưa từng lay dấn nửa phần huyết tinh, lạnh lùng mang theo một loại quý khí trời sinh, đúng như đôi mắt hắt bình tĩnh không dậy nổi phong ba.

Mỗi một lần chấn động dưới chân tường thành đều đại biểu cho an tĩnh cùng cứng rắn giao phong, người là chủ động phóng ra, dụ địch mà địch đều giống như đều dừng ở trong năm giữa của hắc, mây may bất loạn ẩn theo dấu vết quỷ dị nào đó tiến hành. Huyền Giáp quân ngày thường huấn luyện khắc nghiệt lúc này phát huy ra khả năng khó đoán, địch nhược ta thủ, địch cường ta cường, đại quân Đột Quyết công thủ trong lúc đó khắp nơi bị cản trở, tựa hồ cực kỳ bị động.

Vào đêm trước, Thập Nhất mang năm trăm chiến sĩ thân cơ doanh cùng huynh đệ Hàng Mã lâu lần này theo quân mà đến sớm từng nhóm ra khỏi thành, Dạ Thiên Lăng đem tình hình chiến đấu càng làm càng loạn, cơ hồ đem hơn phân nửa quân địch đều cuốn vào trong hỗn loạn, chỉ cần hậu doanh Đột Quyết lơ lửng, bọn Thập Nhất liền có cơ hội.

Đứng trên chỗ cao tối đen thu hết nguyên dã vào đáy mắt, ánh mắt Dạ Thiên Lăng thủy chung nhìn chăm chú vào sau đại quân. Bất quá đã lâu, xuyên thấu qua lãnh vũ bay tán loạn, có thể nhìn đến chiến trường xa xa đột nhiên bốc lên một cỗ khói đen dày đặc. Khóe môi hắt hơi nâng, trừ bỏ hỏa lô của thân cơ doanh, còn có cái gì có thể ở trong mưa dầm nhóm lửa tác loạn?

Vệ Cách kiểm bên hông nhẹ nhàng động một chút, Dạ Thiên Lăng trong lúc vô ý nghiêng người, khoe mắt xuất kỳ bất ý bắt giữ được một cái thân ảnh màu trắng, trong lòng hẫng giống bị một cây roi quất xuống, xoay người nhìn lại.

Dưới bóng đêm cách nhau không xa, đúng là Khanh Trần hướng đến chỗ hẫng chạy tới, quần áo như mây bay phiêu diêu, trong thiên địa âm u như khoảnh khắc thanh hoa, mưa bụi như tiêu tán, Dạ Thiên Lăng nghi hoặc mình hoa mắt, bước nhanh về phía trước.

“Tứ ca!” Khanh Trần xa xa gọi hẫng, đợi cho đến trước người, thấy rõ bộ dáng của hẫng, nhất thời ngốc lại, dưới chân dừng bước không tiến.

Gần trong gang tấc, nháy mắt ngưng lại, con người Dạ Thiên Lăng chợt co rút lại, mạnh mẽ đem Khanh Trần ôm vào trong lòng.

Bàn tay đụng đến ôn nhuận thiết thực như vậy, mùi thơm ngát nhẹ nhàng như nước, quen thuộc như thế, người trong lòng ở trước người hẫng, cách chiến giáp hơi lạnh, hẫng có thể cảm giác được hô hấp rất nhỏ của nàng, dồn dập phập phồng.

Hẫng hơi hơi cúi mắt nhìn lại, Khanh Trần ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của hẫng, một cái nhìn như đã qua sinh tử mấy đời, cách biệt âm dương.

Trong mắt Dạ Thiên Lăng giống như kinh giống như hỉ, chỗ thâm thúy nguyên bản dâng lên một chút ý giận ở trong ánh mắt trong suốt của Khanh Trần tràn ra vui sướng cư nhiên không còn sót lại chút gì.

Thanh hồ yên tĩnh, phong ảnh nhẹ lướt, mặc sắc kia như băng như nước mang theo yêu thương da diết, làm mọi người ngốc đứng trong lúc đó.

Khanh Trần run giọng nói: “Tứ ca, thiếp đã trở về.”

Cánh tay Dạ Thiên Lăng càng ôm chặt, hắn giống như ở bên tai Khanh Trần khe khẽ thở dài, tiếp tục ngẩng đầu xúc động cười dài: “Thật tốt quá, không nghĩ Thập Nhất đệ có thể nhanh như vậy cứu nàng ra!”

Khanh Trần nghe vậy kinh ngạc, tâm niệm vừa chuyển, cả người lạnh thấu: “Thiếp vẫn chưa nhìn thấy Thập Nhất, hắn đi đâu?”

Mi tâm Dạ Thiên Lăng khóa lại: “Thập Nhất đệ nghĩ cách cứu nàng, nàng sao không thấy hắn?”

Con mắt nguyên bản trong trẻo của Khanh Trần đầy kinh hãi: “Thiếp căn bản là không có ở trong doanh Đột Quyết!”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Dạ Thiên Lăng khẽ biến, hắn quay đầu nhìn trung tâm chiến trường tràn ngập khói lửa, đã biết không ổn: “Không tốt! Thập Nhất gặp nguy hiểm!” Hắn lập tức truyền lệnh điều binh, trở lại nắm đầu vai Khanh Trần: “Ta phụ trách tiếp viện.”

Khanh Trần rõ ràng nói: “Nhạn Lạnh có thiếp.”

Dạ Thiên Lăng nhìn nàng thật sâu, đáy mắt u triệt xẹt qua nụ cười nhẹ, xoay người bước đi.

Lúc này Mặc Sĩ Sóc Phong đột nhiên ở bên nói: “Bố trí đại doanh Đột Quyết ta nhất quen thuộc, xin bồi Tứ gia đi một chuyến.”

Dạ Thiên Lăng lúc trước đã nhìn thấy hắn cùng với Khanh Trần một đường, chính là chưa tới kịp để ý tới, nghe được lời này, ánh mắt nhìn quét qua, mang theo ý hỏi dừng ở trong mắt Khanh Trần.

Khanh Trần biết lúc này không có thời gian, Dạ Thiên Lăng không muốn truy cứu người này là ai, nàng nhẹ nhàng gật đầu, Dạ Thiên Lăng tức khắc hiểu ý. Khanh Trần nói: “Hắn trợ thiếp thoát khỏi Đột Quyết.”

Mặc Sĩ Sốc Phong ôm quyền nói: “Tại hạ Mặc Sĩ Sốc Phong, phụ thân chính là Hãn vương Nhu Nhiên quốc Lục vương tử, cũng là đệ đệ đồng bào của Mạt Liên công chúa. Tứ gia, may mắn gặp lại.”

Dạ Thiên Lăng đột nhiên nghe được phong hào của mẫu phi khi còn ở Nhu Nhiên tộc, thân phận Mặc Sĩ Sốc Phong làm trong lòng hãn hơi hơi chấn động, nhưng mà tình thế cấp bách, vô luận Mặc Sĩ Sốc Phong là ai, Khanh Trần đã khẳng định hãn có thể tin, đã đủ. Hãn cũng nâng tay thi lễ: “Như thế xin làm phiền.”

TRành trong đêm khuya, mưa lạnh bắn tung tóe như bay.

Đao quang kiếm ảnh trước mắt, người hét ngựa hí, rơi vào tai dĩ nhiên chính là chút thanh âm giao tạp lung tung cùng quang ảnh, đang ở trong quân, xuất nhập sinh tử, Thái Sơn có đổ trước mặt mà coi như không thấy, máu tươi ba thước mà tâm chỉ thủy, mấy ngày liền sát khí tể nhật, cũng không phải bình thường.

Khanh Trần nâng tay vịn trên tường thành, chạm đến tảng đá cứng rắn lạnh băng, băng đến xương. Nàng nhìn chăm chú vào hai quân công thủ, lẳng lặng đứng, sát phạt kịch liệt tựa hồ lui bước bình định trở lại, áo bào nguyệt sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, như trung tâm tràn ngập trấn tĩnh.

Nam Cung Cảnh vội vàng bước lên đầu tường, nói với Khanh Trần: “Vương phi, tên trong thành đã chuẩn bị tốt.”

Khanh Trần chậm rãi gật đầu: “Một khi Tứ gia dẫn quân trở về thành, tức khắc dùng toàn lực lấy tên áp chế quân địch, vạn vô nhất thất.”

Nam Cung Cảnh khom người nói: “Mạt tướng tuân mệnh, Vương phi.....”

Khanh Trần thấy hãn muốn nói lại thôi, hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Nam Cung Cạnh mặt mang ản ưu: “Các tướng sĩ phần nhiều đã mỏi mệt không chịu nổi, một khi tên trong thành dùng hết, chúng ta chỉ sợ sẽ chống đỡ không được bao lâu. Mạt tướng cả gan, thỉnh Vương phi khuyên Tứ gia cùng Thập Nhất gia cùng nhau rời đi trước.”

Mâu sắc Khanh Trần thanh thấu: “Người theo Tứ gia nhiều năm như vậy, sao có thể nói ra lời nói như vậy, ta cùng Tứ gia sao lại tính toán như thế?” Thanh âm Nàng mang bức mình, nghe được Nam Cung Cạnh thật lâu không trả lời, nàng quay đầu cười nhẹ, “Chỉ cần chống đỡ qua đêm nay, viện quân sẽ đến.”

Nam Cung Cạnh chần chờ nói: “Viện quân có thể đến hay không cũng còn chưa biết, Thất gia nơi đó sao dám nói là không án binh bất động?”

Khanh Trần nhìn đêm tối vô ngần trước mặt, đại mi nhíu lại, hồi lâu nói: “Nam Cung tướng quân, Tứ gia nếu ở Bắc cương có làm sao, Thiên triều ta sẽ là tình huống gì, người có thể tưởng tượng được?”

Nam Cung Cạnh sờ không rõ nàng vì sao hỏi như vậy, chỉ chi tiết đáp: “Thần từ năm Thánh Võ mười lăm năm đó, trọng trách tứ cảnh biên cương cơ hồ đều ở trên vai Tứ gia, nay nội loạn ở trước mặt, kẻ thù bên ngoài tiếp cận, Tứ gia nếu có chút vụn vặt, người nào có thể đảm đương an nguy đất nước? Việc này cao thấp Thiên triều sợ là mỗi người đều nhìn tới được, mạt tướng đối với điểm ấy cũng cũng không hoài nghi.” Khanh Trần như trước nhìn phía chân trời đen như mực xa xôi: “Vậy người cho rằng, Thất gia so với Tứ gia thế nào?”

Nam Cung Cạnh sửng sốt: “Mạt tướng không dám vọng ngôn bình luận hai vị Vương gia.”

Khóe môi Khanh Trần không tiếng động nâng lên: “Cứ nói đừng ngại.”

Nam Cung Cạnh giương mắt nhìn nàng, có chút trầm tư, đáp: “Bình tĩnh mà xem xét, Thất gia tài trí thủ đoạn cũng không thua Tứ gia, thậm chí

danh vọng ở trong triều chỉ có hơn chứ không kém.”

“Đó là chuyện tất cả mọi người đều nhìn thấy, Thất gia hẳn sao lại không biết?” Khanh Trần thở dài cực nhẹ: “Thất gia dù có ngàn tính, cũng không phải cái người hồ đồ lắm quốc, kỳ thật điểm này ta cũng sớm nên nghĩ đến.” Nàng giật mình nhớ lại khi nàng dùng đoản kiếm nhắm ngay chính ngực mình, trong mắt Dạ Thiên Trạm đầy đau đớn, sơn băng địa liệt thổi quét nụ cười như gió xuân của hắn. Nơi đó trừ bỏ kinh hãi gấp gáp, còn có vì nàng hoài nghi mà kích động tức giận. Chính là một khắc kia, vô luận có bao nhiêu hiểu biết về Dạ Thiên Trạm, dù mang tất cả dũng khí ra nàng cũng không dám được ăn cả ngã về không, nàng cũng không phải không chỗ nào sợ hãi, nàng chỉ là một nữ nhân.

Nam Cung Cảnh chuyện đến bên miệng, lại đột nhiên dừng, chỉ vì nghĩ đến tình thế dù sao cũng khó đoán, hiện tại Lăng vương phi ở đây, Trạm vương nơi đó sao có thể ngồi yên. Nhưng lời này là không thể nói, nuốt lại trở xuống bụng.

“Thất gia sẽ phát binh, Đột Quyết tất không dễ dàng để cho hắn tiếp viện, nhưng hắn sẽ đến.” Khanh Trần từ xa xa thu hồi ánh mắt, mưa bụi nhiễm đen mái tóc như lũ, một mảnh trong suốt.

Liền vào lúc này, trong quân Đột Quyết trước mắt chợt có một đội nhân mã giết ra, thẳng đến Nhạn Lạnh, sau đó kỵ binh Đột Quyết đông nghìn nghịt mau chóng đuổi theo.

Lập tức có hai người quay đầu bắn tên, trong quân Đột Quyết nhất thời có mấy người trúng tên, đều ngã xuống ngựa.

Nam Cung Cảnh thấy thế quát: “Là Tứ gia cùng Thập Nhất gia! Còn có Sử tướng quân!”

Khanh Trần tiến lên mấy bước: “Cung tiễn chuẩn bị!”

Theo đám người Dạ Thiên Lăng cùng Thập Nhất càng ngày càng gần Nhạn Lạnh thành, đợi cho trong vòng tầm bắn nhất định, Nam Cung Cảnh ra lệnh một tiếng, đầu tường vạn tên cùng phát, tên như mưa rơi, truy binh Đột Quyết dù nhiều, cũng bị tên thế dày đặc kiềm hãm.

Giờ phút này sớm có có vài sợi dây thừng cấp tốc thả xuống ngoài thành, Dạ Thiên Lăng thừa dịp khe hở thả ngựa leo thành.

Mà mười mấy chiến sĩ Huyền Giáp quân theo sau cũng không hện mà cùng quay người sát nhập trận địa địch, lấy huyết nhục liều chết cản trở truy binh.

Nhưng cơ hội như vậy Đột Quyết nào có dễ dàng buông tha cho, một mặt đuổi theo không bỏ, một mặt triệu tập cung tiễn thủ, trong lúc nhất thời lưu tên bay tán loạn, tập kích tường thành, Thẳng trúng chỗ yếu hại nhiều người.

Thân mình Dạ Thiên Lăng như phiêu vũ, giữa không trung mượn lực, Vệ Cách kiếm trong tay hóa thành một cái quang thuẫn kín không kẽ hở, tên bắn lén của quân địch bị kiếm khí đều đánh bay, khó gần thân.

Thập Nhất cùng đám người Mặc Sĩ Sóc Phong, Sử Trọng Hầu, Minh Chấp theo sát hai bên, thi triển thân pháp chặn mưa tên, vài cái lên xuống đã tiếp cận đầu tường thành.

Mũi tên nhọn bốn phía tạt giống như phi tinh, chọt nghe dị vang mãnh liệt, một tên bay tới, tên hăng hái phi phạm, khác xa tên thường.

Trong tay Dạ Thiên Lăng bạo khởi một đoàn quang vũ, kiếm phong lược qua, chặn được tên này, cánh tay nhưng lại thấy một trận tê dại.

Một tên qua đi, liên tiếp mà đến, tên tên không rời quanh thân Dạ Thiên Lăng cùng Thập Nhất, người bắn tên làm như nhận thức chuẩn hai người bọn họ, tất yếu lấy tính mạng này.

Mặc Sĩ Sốc Phong nghe được tiếng gió liên biết không ổn, nhận ra là đệ nhất dũng sĩ dưới trướng Thủy La Khả Hãn Mộc Hải Sa, người này võ nghệ cùng tài bắn cung thập phần lợi hại, bình thường cho dù là hãn cũng dám đi trêu chọc.

Trong mấy người, Minh Chấp khinh công tốt nhất, một đạo bóng đen như khói nhẹ, dẫn đầu lên đầu tường, quay người liền giúp binh lính bên người túm kéo dây, ai ngờ dây vừa vào tay, dây thừng nguyên bản buộc chặt mạnh mẽ bỗng lỏng, bị tên Mộc Hải Sa bắn đứt.

Minh Chấp không thể khống chế đại lui lại mấy bước, khiếp sợ vội vàng trở về đầu thành, chỉ thấy thân hình Thập Nhất rơi xuống, ngoài thành địch binh như thủy triều đến gần, đã thấy ánh đao lạnh thấu xương.

Lúc này Dạ Thiên Lăng cơ hồ cùng Mặc Sĩ Sốc Phong đồng thời buông lỏng tay, cùng rơi xuống kéo Thập Nhất.

Dạ Thiên Lăng cùng Thập Nhất cách xa nhau gần nhất, Vệ Cách kiểm nơi nơi ngang trời, Thập Nhất xoay thân vừa chuyển, điểm lên mũi kiếm, thân mình rồi đột nhiên bay lên.

Nương theo sơ hở này, giữa không trung loạn tên bức thân, đã gần đến trước mắt.

Mặc Sĩ Sốc Phong một tay nắm dây thừng nhanh chóng khua đao, ánh đao cấp tránh, đem đa số tên dài bắn về phía Dạ Thiên Lăng đỡ, nhưng một cây tên dài sắc bén phá không mà đến, mang theo cuồng phong rít gào, thẳng đến ngực Dạ Thiên Lăng, cũng là tránh mà không thể tránh.

Mọi người thấy chuyện sắp thành, Khanh Trần trong lòng như bị dao đâm, chỉ cảm thấy máu trong người như bị rút cạn, trước mắt thiên toàn địa chuyển: “Tứ ca!”

Trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, thân hình Thập Nhất nguyên bản đang bay lên lại cấp tốc rơi xuống, thuận thế xuống giữa không trung, che ở trước người Dạ Thiên Lăng.

Một tên thẩu ngực, máu tươi vẩy ra đầy áo, Dạ Thiên Lăng sắc bén quát một tiếng: “Thập Nhất đệ!” Tiếp được thân mình Thập Nhất rơi xuống đồng thời nhảy lên, người đã nhảy lên đầu tường.

Mặc Sĩ Sóc Phong cũng lục tục nhảy lên, Khanh Trần bất chấp mọi thứ, chạy lại xem thương thế Thập Nhất, vừa thấy, tâm thần lạnh thấu.

Dạ Thiên Lăng ôm Thập Nhất nửa tựa vào trong lòng, vội hỏi: “Thế nào?”

Trên tay là máu tươi giàn giụa, ngón tay Khanh Trần không thể ức chế run run, cơ hồ nói không nên lời. Tên dài đâm ngang ngực mà qua, trúng nơi yếu hại, khoe môi Thập Nhất không ngừng tràn ra máu tươi, hô hấp dồn dập, trên chiến giáp đã không biết là mưa hay là máu, một tia ấm áp cũng không, lạnh lùng đáng sợ.

Khanh Trần một phen xé rách vạt áo, đè nặng miệng vết thương của Thập Nhất, ngẩng đầu tìm kiếm chung quanh, cái gì cũng không có, nàng biết khí giới, dược tề, nhưng hai bàn tay trắng!

Không phải không thể cứu, nàng biết nên cứu như thế nào, lại thúc thủ vô sách! Chỉ có thể trơ mắt nhìn Thập Nhất máu chảy đầy tay, nhiễm đỏ quần áo, trên đầu tường mưa lớn tẩy qua tảng đá uốn lượn xuống, giống như mang đi một sinh mệnh, biến mất đêm đen.

Tên kia ở trước mắt, chỉ cần vừa động liền trí mạng, Khanh Trần quỳ gối bên cạnh Dạ Thiên Lăng, không ngừng đưa tay lấy thuốc trị thương duy nhất hiện có đổ lên bốn phía miệng vết thương, Thập Nhất ho khan một trận mãnh liệt, nỗ lực nâng tay ngăn nàng lại, gian nan nói: “Đừng..... Lao lực

Khanh Trần căn môi lắc đầu, nước mắt liền lách tách theo mưa rơi xuống, cách cách dừng ở trên tay Thập Nhất.

Thập Nhất nhìn bộ dáng nàng rơi lệ đầy mặt nhẹ nhàng cười, nói: “Ta đáp ứng..... Của người..... Đều làm được Người nhớ rõ cũng đáp ứng qua ta.....”

Trong lòng Khanh Trần đau như đao cắt: “Ta biết, ta đều nhớ rõ! Thập Nhất, người chống đỡ, ta nghĩ biện pháp.....”

Bàn tay Dạ Thiên Lăng dán tại trên ngực Thập Nhất, đem chân khí cuộn cuộn không ngừng đưa vào, bảo vệ tâm mạch của hắn, Thập Nhất làm như tỉnh lại một chút, trên mặt hắn thủy chung mang theo đạm cười anh khí tuấn lãng, ngẩng đầu nhìn Dạ Thiên Lăng: “Tứ ca..... Huynh..... Thiếu ta một châu say.....”

Hai mắt Dạ Thiên Lăng đỏ đậm, chậm rãi gật đầu với Thập Nhất, chỉ cảm thấy chân khí đưa vào như đổ xuống biển, mà hô hấp của Thập Nhất càng ngày càng yếu. Hắn nói giọng khàn khàn: “Đừng nói nữa.”

Thập Nhất quả nhiên không thềm nhắc lại, cười nhắm mắt lại, tay cũng rơi xuống.

Khanh Trần lại cầm tay hắn sờ nắn, không cảm giác được một tia sinh cơ, ngực đau thấu xương nhắc lên sóng to ngập trời: “Thập Nhất!”

Dạ Thiên Lăng gắt gao đem Thập Nhất ôm trong tay, hồi lâu không nói được một lời, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời hét một tiếng bi khiêu, chấn tận trời.

Trên nguyên dã đen như vực sâu lúc này vang lên tiếng hét kinh thiên động địa, mưa gió đầy khắp núi đồi, chân trời như có một đạo mây đen cuộn cuộn theo hướng đại quân Đột Quyết, chiến hỏa phần phật, thối quét đại địa, mưa lạnh rả rích.

Sơn dã điệp thúy, ánh mặt trời chiếu trên rừng xanh sáng như nước, thiên không trạm lam xẹt qua ánh mây, tiêu sái như nam nhi cười trong suốt.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Thanh Phong Đã Mất Âm Thanh

Nhạn Lạnh thành trở thành biển trắng, một đêm mưa lạnh thành băng, tiết trời sớm ấm lại cứ nhiên lại bay lá tả lác tuyết đầy trời.

Tuyết bay yên tĩnh, bay xuống nhân gian, trên nguyên dã liên miên hơn mười dặm, khói thuốc súng chiến hỏa, máu chảy thành sông, đều bị tuyết trắng lặng yên buông xuống không tiếng động bao trùm, đại địa rộng lớn trắng xoá, im ắng, ngay cả tiếng gió cũng không có, chính là một màu trắng vô cùng vô tận, yên tĩnh mà an tường.

Tuyết phủ lặng yên không tiếng động, vùi lấp thiên địa, Khanh Trần nhẹ nhàng nằm một bông tuyết, dung nhan tái nhợt giống như so với tuyết sắc càng đậm, nàng hồ hững nhìn bạch phiên trải rộng trong thành, ánh mặt trời xuyên thấu qua nhất từng mảnh băng gợi lên không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, thấu triệt như nước.

Một trận chiến toàn thắng, viện quân Thiên triều giết tới, phản đồ Ngu Túc chết trận bên trong loạn quân, Đột Quyết lui binh hơn bốn mươi dặm..... Hết thấy tựa hồ đều vội vàng như giấc mộng, nhưng lại chẳng buồn cười,

Trước mắt không xua nổi cảm giác nóng nóng, dây dưa tâm tận xương tủy, nàng chậm rãi nâng tay áp lên bụng, ngửa đầu mặc tuyết lạnh rơi xuống đầy người.

Trong nháy mắt, mọi thứ như phi tạc, người không đi, máu như hoa.

Trước mắt sẽ không bao giờ có người quay đầu cười nữa, ngay cả ánh mặt trời vạn dặm đều bị áp chế, không thấy đâu, chỉ thấy tuyết rơi mảy

ngày liền.

Đau như độc xà, phê nhân nhục cốt, cơ hồ muốn dùng hết lực lượng toàn thân đi ngăn cản, làm quan tài rất nặng sắp đem Thập Nhất tươi cười vĩnh viễn che giấu trong bóng đêm, nàng cảm thấy chỉ cần quan tài kia không chon xuống, Thập Nhất sẽ không rời đi, hết thảy sẽ đều là giả.

Chỉ là ác mộng, khi tỉnh lại, chỉ cần quan tài không xuống, Thập Nhất vẫn còn.

Không biết là ai đem nàng đưa đến linh đường, vô tận hôn ám kéo đến, trong nháy mắt kia, là trầm luân mà tuyệt vọng đau thương.

Tỉnh lại là mệnh mông vô bờ, quỳnh chi dao lâm, đẹp đẽ tuyệt luân, nhưng mà có cái gì đó vĩnh viễn mất đi, rốt cuộc tìm không thấy.

Tuyệt nhẹ phủ trên đầu vai, nàng đứng hồi lâu, chậm rãi đi về phía trước, đến cách linh đường không xa, cước bộ dừng lại.

Cảnh tượng trước mắt cũng mơ hồ một mảnh, nàng âm thầm cúi mắt, nghỉ chân không bước tiếp, lại vào lúc này nghe được thanh âm Dạ Thiên Lăng từ bên trong truyền đến, “Người rốt cục cảm thấy mỹ mãn.”

Nàng hơi hơi sửng sốt, sau một đoạn ngưng trọng trầm mặc, có người nói: “Tứ ca nhất định phải trách ta, ta cũng không thể nói gì hơn.” Thanh âm này quen thuộc ôn nhã, nhạt như gió nhẹ, lúc này lại giống như tuyết lạnh trong gió, vụn phần hiu quạnh.

Sau hai câu nói ngắn ngủn, lại không có một tiếng động, Khanh Trần chần chờ nhìn phía trước, bốn phía một trận tĩnh mịch bức người.

Đánh vỡ tĩnh mịch là một tiếng thanh minh lợi hại, tùy tiện mà đến, tựa hồ đột nhiên như có gió lạnh cuốn tuyết, trong không gian im lặng sát khí

xoay vòng cực thịnh, tiếng động vàng ngọc tương giao bắn ra, Khanh Trần kinh hãi, bước nhanh tiến lên.

Tuyết bay tứ tung, loạn ảnh từng sinh, phía trên mặt tuyết, áo trắng cùng thanh sam lần lượt thay đổi, kiếm quang địch ảnh tung hoành hỗn độn, tuyết mặc nguyên bản im lặng hóa thành gió xoáy tàn sát bừa bãi, mắt thấy đều là dấu pháp không lưu tình chút nào.

Khanh Trần nhất thời đứng lặng đương trường, kiếm khí tung bay, sát khí trong mắt Dạ Thiên Lăng rõ ràng như băng nhận, gợn sóng lãnh ý, đoạt mệnh bức người.

Dạ Thiên Trạm một thân áo trắng tiến thối mơ hồ, nhìn như tuần nhả tiêu sái, sáo ngọc trong tay theo gió phẩy tuyết, công thủ thông dong, trên mặt lại như phủ đầy một tầng sương. Không biết vì sao, mấy chiêu sau hần bỗng nhiên liên tiếp lui về phía sau, rơi xuống hạ phong, kiếm quang trong tay Dạ Thiên Lăng tăng vọt, băng tuyết bốn phía giống như đều hóa thành mũi nhọn lạnh lẽo, đột nhiên đâm về phía Dạ Thiên Trạm.

Sắc mặt Dạ Thiên Trạm khê biến, kiếm địch va chạm, một tiếng ám ách kim minh, sáo ngọc rời tay mà rơi xuống, thế công Dạ Thiên Lăng không giảm, trường kiếm ngâm khiêu, như lưu tinh phi trụ, đánh thẳng đối thủ.

Khanh Trần cảm thấy kinh hãi, vội gọi một tiếng: “Tứ ca không thể!” Không suy nghĩ nhiều, người đã xông đến giữa hai người.

Kiểm thế Dạ Thiên Lăng là loại nào lợi hại, như mưa gió lôi đình, càng khó thu. Bỗng nhiên thấy Khanh Trần một mình chắn tới, hai người đều quá sợ hãi!

Dạ Thiên Lăng phi thân quay người, kiếm thế nhanh chóng kéo gượng trở lại, Dạ Thiên Trạm tiến lên từng bước, hai tay mở ra, một chưởng đánh lên kiếm phong của hần, một đạo máu tươi bay ra, trường kiếm từ trước mắt

Khanh Trần lách đi, dù là thế, kiếm khí sắc bén, vẫn “Xích” một tiếng vang lên, đem vạt áo bên hông nàng xé ra một lỗ hổng dài.

Thế thu kiếm như sóng to vỗ đến, cơ hồ làm Dạ Thiên Lăng lão đảo mấy bước mới ổn định được thân hình, trên tay Dạ Thiên Trạm máu tươi chảy dài, giọt giọt rơi xuống tuyết, nháy mắt liền đem tuyết trắng nhiễm hồng một mảnh, “Khanh Trần! Nàng không sao chứ?” Hắn cầm tay Khanh Trần hỏi.

Mạo hiểm qua đi, Khanh Trần mới biết biết mình vừa đứng bên bờ vực sinh tử, nàng sững sờ đứng yên, sau đó mới quay đầu: “Tứ ca.....”

Trường kiếm trong tay Dạ Thiên Lăng dừng lại giữa không trung, chỉ xéo trước người, lúc này kinh sợ vạn phần. Vẻ mặt kia tựa như ngàn dặm băng tuyết đều rơi xuống trong mắt, sâu không thấy đáy, tuyết trắng phô thiên cái địa hạ xuống phía sau hắn, rơi thưa thớt trên thanh sam, thiên địa nhất thời không tiếng động.

Trầm mặc hồi lâu, một trận gió nhẹ thổi tới, tuyết đọng “Ba” rơi xuống, thân kiếm Dạ Thiên Lăng chấn động, lạnh lùng nói: “Tránh ra.”

Ngữ khí thâm hàn, thấu cốt nguội lòng, Khanh Trần biết hắn quả thật tức giận, một khi không thể ngăn trở, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, nàng lắc đầu nói: “Tứ ca, chàng không thể.....”

“Tránh ra.” Ngắn ngủn hai chữ từ trong kẽ rang bật ra, Dạ Thiên Lăng lướt qua nàng, lạnh lùng nhìn Dạ Thiên Trạm.

Khanh Trần tiến lên từng bước, nhìn chăm chú vào khuôn mặt hắn đã lạnh như băng: “Chàng muốn giết hắn, liền giết ta trước đi!”

Dạ Thiên Lăng mạnh mẽ quay đầu, ánh mắt như kiếm, đâm thẳng đáy mắt nàng. Bàn tay Khanh Trần run lên nhè nhẹ, nhưng không hề thoái nhượng: “Chàng không thể giết hắn.”

Dạ Thiên Trạm tiến lên từng bước, đem nàng ngăn lại: “Khanh Trần, việc này nàng không cần nhúng tay.”

Khanh Trần nhanh chóng quay đầu, một đôi phượng mâu nghiêm nghị lướt qua, sắc bén nhìn thẳng Dạ Thiên Trạm, nàng một chữ cũng không nói, chỉ dùng ánh mắt lãnh liệt như vậy nhìn hắn, rành mạch biểu đạt ra ý tứ hàm xúc ngăn lại.

Mày kiếm Dạ Thiên Trạm ngạo nghễ giương lên, đang muốn nói gì, bỗng nhiên thấy đáy mắt nàng trong suốt chậm rãi hiện lên một tầng sương mù như ẩn như hiện, ở trong chỗ sâu dày đặc đau thương gần như thê liệt, làm lòng người đau nhức. Hắn dừng lại một chút, rốt cục thở dài, nhắm mắt quay đầu.

Dạ Thiên Lăng lạnh lùng nhìn chăm chú hết thấy, mặt như hàn sương, “Nàng quyết tâm muốn che chở hắn?” Hắn đối mặt với Khanh Trần, giống như phải xem thấu nàng, trong mắt là giận, lại là đau xót ngập trời.

Khanh Trần nói: “Tứ ca, chàng bình tĩnh một chút.....”

Không đợi nàng nói xong, Dạ Thiên Lăng chậm rãi gạt đầu, “Được, được, được!” Hắn nói ba chữ “Được”, tay hung hăng ném xuống, trường kiếm ba thước mạnh mẽ cắm xuống, quán nhập trong tuyết thật sâu. Hắn lại nhìn Khanh Trần một cái, tuyết nhiên phẩy tay áo bỏ đi, thân ảnh nhanh chóng biến mất trong tuyết mờ mịt.

Khanh Trần si ngốc đứng tại chỗ, tuyết lạnh như băng rơi xuống đầy người, nàng hồn nhiên không phát hiện. Dạ Thiên Trạm chậm rãi mở miệng: “Nàng không cần làm như vậy.”

Nhất thời vắng lặng trầm mặc, Khanh Trần mới chậm rãi nhìn về phía hắn: “Huynh đệ ba người đều lãnh binh xuất chinh, nếu chỉ có một người còn sống trở về, vô luận người kia là huynh hay là hắn, đều không thể giao phó với Hoàng Thượng.”

Ánh mắt Dạ Thiên Trạm một chút cũng chưa từng rời khỏi khuôn mặt nàng, đột nhiên cười, cười như tuyết bay, cực nhẹ lại cực ám: “Nàng ngăn lại một kiếm này, cũng không phải vì ta, vẫn là vì hãn.”

Khanh Trần thản nhiên nói: “Hãn là trượng phu của ta.”

Dạ Thiên Trạm nhẹ nhàng lui từng bước, đột nhiên lấy tay ôm ngực, áp lực khu ra một tiếng, trên tay ôm miệng vết thương máu đầm đìa nhiễm thấu vạt áo, ở trên áo dài như tuyết trắng nhìn thấy mà ghê người, uốn lượn chảy xuống.

Khanh Trần thấy hãn sắc mặt tái nhợt, nhíu mi hỏi: “Huynh làm sao vậy?”

Dạ Thiên Trạm hơi hơi lắc lắc đầu, âm thầm điều chỉnh hô hấp, sau đó hỏi: “Nàng hận ta sao?”

Mâu sắc Khanh Trần dần dần hạ xuống, một chút u lạnh như ánh trăng tàn thu lặng yên nổi lên: “Con đường này là chúng ta chọn, huynh, ta, Tứ ca, Thập Nhất, ai cũng không có tư cách hận ai.” Nàng buồn bã ngẩng đầu, nhìn lên tuyết phiêu bay tán loạn, trong mắt là tịch mịch khôn kể: “Vô luận là hận, hay là oán, Thập Nhất rốt cuộc đã không về được.”

Ngữ khí nhẹ nhàng như thế, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng như thế, Dạ Thiên Trạm lại như gặp sét đánh, thân hình hoảng hốt, cơ hồ đứng thẳng không xong. Hãn giống như dùng khí lực thật lớn mới chống đỡ nổi thân mình, hồi lâu mới nói: “Không sai, rốt cuộc không về được, một khi đi lên con đường này, chúng ta ai cũng không dám quay đầu nữa?” Chữ chữ như châm, gió lạnh đến xương, lạnh thấu thể xác và tinh thần.

Khanh Trần sâu kín nhìn hãn, nói: “Cho nên ai ta cũng không oán.”

Dạ Thiên Trạm nói: “Ta đã hết lực.” Khanh Trần cúi mắt gật gật đầu: “Ta biết.”

Dạ Thiên Trạm nhìn về phía ánh mắt của nàng dần dần nổi lên nhu hòa lo lắng, khóe môi hần thản nhiên gợi lên, nhẹ nhàng cười, rốt cuộc không nói một câu, xoay người rời đi.

Cuồng phong mỏng manh xẹt qua khoảng không trước mắt, tuyết quang chói mắt, bức chua xót trong mắt tràn mi mà ra.

Một hàng thanh lệ, thừa thốt mà chua xót, Khanh Trần cúi đầu độc lập đứng trong tuyết lạc liên miên không dứt, gió loạn thổi vạt áo bay bay, áo trắng tịch liêu.

Hai con chim mạnh mẽ bay lên, kinh lạc toái tuyết rơi xuống, xa xa mà đi, đầu nhập trong rừng tuyết mờ mịt, bỗng nhiên phía sau có người ho nhẹ một tiếng, Khanh Trần nâng tay lau qua khuôn mặt ẩm ướt, xoay người nhìn lại.

Ngoài dự kiến của nàng, người phía sau đứng là Mặc Sĩ Sốc Phong, một thân kính bào đen như mực, hai tay bắt chéo sau lưng, trong mắt hần là thông dong pha hàm hứng thú đánh giá.

Khanh Trần không nói gì, Mặc Sĩ Sốc Phong thông thả bước đến, nhíu mày cười, nói: “Người mới vừa rồi kỳ thật không cần đi chặn một kiếm kia.”

Trong lời nói của hần có ý tứ hàm xúc khác, Khanh Trần lẳng lặng nâng mắt nhìn lại: “Dùng cái gì thấy được?”

Ánh mắt Mặc Sĩ Sốc Phong dời về phía tuyết cách đó không xa, phía trên để lại vết máu mới mẻ giống như hồng mai nở rộ, mỏng manh, đã thêm một tầng tuyết mới, hần nói: “Chỉ có một chiêu, Dạ Thiên Lăng sẽ phát hiện trên người đối thủ có thương tích, ta nghĩ lấy tính tình của hần, chỉ sợ sẽ không vào lúc này hạ sát thủ.”

Trước mắt Khanh Trần hiện lên sắc mặt Dạ Thiên Trạm cực kỳ tái nhợt, quả thật không bình thường, chính là vừa rồi không bận tâm, lại hoàn toàn không phát hiện, mi tâm nàng nhẹ nhàng nhúu lại: “Trách không được, nguyên lai hẳn bị thương.”

Mặc Sĩ Sốc Phong nói: “Ta thật ra rất bội phục vị thất điện hạ này của các người, ngay lúc này lại có thể đến Nhạn Lạnh, ban đầu ta nghĩ, lấy mười vạn đại quân của Thủy Hộ, thế nào cũng có thể ngăn đón hẳn hai ngày.”

Khanh Trần nói: “Thủy Hộ Khả Hãn ở Nhạn Lạnh, trọng binh vây thành, làm sao lại có mười vạn đại quân?”

Mặc Sĩ Sốc Phong nói: “Thủy Hộ Khả Hãn ở Nhạn Lạnh, không sai, nhưng Hữu Hiền vương Hách Lôi Tát âm thầm dẫn mười vạn tinh binh ngăn chặn viện quân Thiên triều, trong đó có cao thủ số một số hai Tây Đột Quyết, đâu dễ dàng ứng phó như vậy? Cho dù không có mười vạn đại quân này, từ Kế châu tới Nhạn Lạnh cũng tốn nhiều thời gian, so với việc này, kỳ thật ta cũng có hứng thú muốn biết, người đến tột cùng làm thế nào có thể nhanh như vậy mang binh đuổi tới Bách Trượng nguyên?”

Nếu không phải ngày đó trên đường đi gặp Trì Thú, đuổi theo đường tắt, Khanh Trần cùng Nam Cung Cạnh cũng vô pháp tiếp viện đúng lúc. Chuyện Trì Thú chính là cấm kỵ trong quân, Khanh Trần chỉ nói: “Từ Kế châu đến Bách Trượng nguyên, không phải chỉ có một con đường.”

Mặc Sĩ Sốc Phong không truy vấn, chỉ là nhìn như không chút để ý hỏi: “Dạ Thiên Trạm không phải đối thủ bình thường, hai người bọn họ sớm muộn gì tất phân sinh tử, người ngăn đón được nhất thời, chẳng lẽ còn có thể ngăn đón nhất thế?”

Khanh Trần nói: “Nếu luận tình thế Mạc Bắc, ta tự hỏi không biết rõ bằng người, nhưng tâm tư hoàng đế, người so với ta cũng không rõ ràng hơn.

Chuyện này, ta là nhất định phải ngăn.”

Mặc Sĩ Sốc Phong nói:“Nguyện nghe tường tận.”

Khanh Trần nhẹ nhàng nâng tay, một mảnh tuyết bay bay chạm xuống đầu ngón tay, ngược lại hóa thành một giọt bọt nước trong suốt, nàng mỉm cười, nói: “Trong lòng Hoàng đế kiêng kị nhất đó là thủ túc tương tàn, huynh đệ hãm hại nhau, hăn há có thể dễ dàng tha thứ, cũng sẽ không dung túng việc này phát sinh, đối với một người đã tự mình đi qua con đường này, có cái gì có thể giấu giếm qua hăn? Huynh đệ bọn họ nếu có một người chết ở trong tay đối phương, một người cũng trốn không thoát lòng bàn tay hoàng đế, cho dù là Tứ ca cũng không ngoại lệ.”

Thần tình Mặc Sĩ Sốc Phong tựa tiểu phi tiểu, lời ra lạnh lùng: “Có một số việc không cần tự mình động thủ.”

Trong lòng Khanh Trần lặng yên cả kinh, phượng mâu nhẹ chớp, dung nhan như bạch ngọc lại tĩnh nhiên, không thấy khác thường: “Người có thể nói như vậy, xem ra ta không cần hoài nghi thành ý của người.”

Mặc Sĩ Sốc Phong gật đầu: “Không sai, sau khi ta bước vào Nhận Lạnh thành, càng cảm thấy lần này mạo hiểm là đáng giá.”

Khanh Trần nâng mắt hỏi, Mặc Sĩ Sốc Phong tiếp tục nói: “Dạ Thiên Lăng có thể dung ánh mắt như vậy nhìn nữ nhân hăn âu yếm, vì huynh đệ đâm máu rút kiếm, ta tin tưởng lời người nói, Nhu Nhiên vĩnh viễn là mẫu tộc của hăn, mà với ta mà nói, hăn hăn là cũng là... huynh đệ.” Lời hăn nói có một tia ý tứ hàm xúc thâm lương, giống như tàn đông trên bình nguyên Lạc Nhật, mờ mịt bát ngát.

Nhu Nhiên cô huyết nhất mạch, đưa mắt thế gian, chỉ có huyết cừu đầy người, lòng tràn đầy hận thù, “Huynh đệ” Hai chữ nói ra, xa lạ lại mang theo cảm giác khác thường.

Khanh Trần giống bị hấn đột nhiên biểu lộ cảm xúc cuốn hút, hơi hơi than nhẹ, sau đó nói: “Ta chỉ khuyên người một câu, không cần tính kế hấn, không cần lấy cứng chọi cứng với hấn, người coi hấn như huynh, hấn sẽ coi người như đệ.”

Mặc Sĩ Sốc Phong cười nói: “Đa tạ Vương phi đề điểm.” Tiếng nói vừa dứt, khóe mắt hấn thoáng nhìn một cái điểm trắng từ trong thành bay lên, một chút màu trắng nhỏ nhất, dưới lạc tuyết sơ sẩy sẽ bỏ qua, nhưng chưa từng tránh được ánh mắt lợi hại của hấn. Mây kiếm hấn đột nhiên nhướng lên, trong miệng hô lên một tiếng, kim điêu tùy thân kia không biết từ nơi nào phóng lên cao, phá vỡ tuyết ảnh, thẳng truy tới.

Bất quá trong giây lát, kim điêu kia ở trời cao xoay quanh một cái, lao trở về, dưới chân chặt chẽ cầm một con bồ câu trắng, hãy còn giãy dụa.

Mặc Sĩ Sốc Phong đem bồ câu nắm ở trong tay, kim điêu vỗ cánh đậu lên đầu vai hấn. Hấn tiện tay đem hai cánh bồ câu mở ra, liền từ trên đuôi nó lấy ra ống thư, bên trong lộ ra mảnh giấy nhỏ, vừa mở ra, hấn cùng Khanh Trần đồng thời cả kinh, đây đúng là bố phòng đồ Nhạn Lạnh thành.

Lọt vào trong tầm mắt là nét bút tinh giản, các nơi trọng yếu trong thành bố trí rõ ràng, Khanh Trần trầm giọng nói: “Có người mật báo với Đột Quyết.”

Mặc Sĩ Sốc Phong dường như không có việc gì cầm bồ câu trong tay nhìn nhìn, nói: “Đây đúng là chuyện ta nghĩ nói cho các người, trong quân Thiên triều vẫn có người cùng Đông Đột Quyết âm thầm liên hệ. Lúc trước Huyền Giáp quân công Mạc thành, chuyển đến Nhạn Lạnh, trước đó đều có người đem lộ tuyến hành quân để lộ ra, cho nên đại quân Đột Quyết mới có thể thuận lợi ngăn chặn Huyền Giáp quân như vậy. Mà ngày ấy ở Bách Trượng nguyên, ta có thể chặn đường đội quân của người cùng Sử Trọng Hầu không sai chút nào, cũng là cùng một nguyên nhân.”

Khanh Trần mắt lạnh xuống, lạnh giọng nói: “Là loại người nào?”

Mặc Sĩ Sốc Phong lại lắc đầu: “Thứ ta không biết đến tột cùng là người phương nào, ngay cả Thống Đạt cũng không rõ, chỉ có Thủy La Khả Hân biết. Ta cũng nghĩ cách tra qua, nhưng người này thập phần cẩn thận, ta chỉ biết hẩn dùng bồ câu truyền tin, cho nên vừa rồi nhìn thấy bồ câu đưa tin từ trong thành bay ra, đã biết khác thường.”

Trong tay Khanh Trần chậm rãi nắm chặt một mảnh băng tuyết, chẳng trách Huyền Giáp quân dễ dàng liền bị chặn đánh như thế, chẳng trách nàng mọi cách chu toàn vẫn gặp phải đại quân Đột Quyết đón đầu, phong tuyết lãnh ý áp không được một chút lửa giận trong lòng, sâu kín dấy lên, trong nháy mắt, lửa cháy lan ra đồng cỏ, nàng hít vào một hơi thật sâu, lập tức nói với Mặc Sĩ Sốc Phong nói: “Muốn điều tra rõ người này chỉ có từ trong Nhạn Lạnh thành, phiền người đem bồ câu cùng thư tín đưa cho Tứ điện hạ.”

Mặc Sĩ Sốc Phong giương mắt nhìn nàng: “Người sao không tự đi?”

Khanh Trần nhướn mi nhìn thẳng hẩn, một lát sau thản nhiên nói: “Đây là cơ hội để người lấy được tín nhiệm của hẩn tốt nhất.” Nàng biết Mặc Sĩ Sốc Phong không có khả năng cự tuyệt.

Quả nhiên Mặc Sĩ Sốc Phong ngăn người, đột nhiên cười ra tiếng: “Nếu nói người si, người khắp nơi băng tuyết thanh thấu, nếu nói người thông minh, người lại thật sự là không có thuốc chữa, không biết người rốt cuộc là thông minh hay là si!”

(“si” ở đây nghĩa là ngu ngốc)

Khanh Trần hơi hơi xoay người, giống như đối với của lời nói của hẩn nghe mà nghe không thấy, mặt mày thanh thản, như mênh mông xuyên qua yên ba, ánh sang di động đậm xa, nhìn tuyết bay tinh tế mật mật, im lặng không nói.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Biên Thành Phóng Ngựa Áo Đơn Bạc

Mặc Sĩ Sốc Phong đi vào nhìn thấy Dạ Thiên Lăng, nhất thời có chút hối hận chọn đúng lúc này.

Mặc Bắc băng tuyết ba ngàn dặm cũng không áp nổi yên tĩnh bức người lúc này, Dạ Thiên Lăng khoanh tay độc lập đứng trước cửa sổ, thanh sam trong treo mà mà lạnh lùng bao phủ quanh thân, hàn ý thật sâu, nhìn tới được ánh mắt tĩnh túc, trong chỗ sâu ẩn dấu sắc bén, cho dù là Mặc Sĩ Sốc Phong ngoan lệ như vậy, cùng hai tròng mắt hãn tiếp xúc, đáy lòng cũng nổi lên lãnh ý mười phần.

Mặc Sĩ Sốc Phong cùng Dạ Thiên Lăng nhìn nhau một lát, đơn giản cầm bồ câu trong tay đi lên phía trước ném ra, “Tứ điện hạ thỉnh xem!”

Bồ câu kia ở trước mặt Dạ Thiên Lăng giương cánh muốn bay, lại trốn không nổi Dạ Thiên Lăng mau tay nhanh mắt, thanh sam phất lên, bồ câu vào tay, trong mắt hãn đã ẩn ẩn tức giận, “Làm gì?”

Mặc Sĩ Sốc Phong nâng tay chỉ chỉ: “Trên đùi.” Dứt lời chồm hồm ngồi thẳng trước án, nhìn phản ứng của Dạ Thiên Lăng.

Xuất hồ ý liệu, Dạ Thiên Lăng theo lời đem mật hàm trên người bồ câu lấy ra, thản nhiên liếc mắt một cái, trên mặt ngay cả nửa phần khiếp sợ cũng không biểu lộ, tiện đà đem mật hàm khôi phục về nguyên dạng, một lần nữa trả lại trên đùi bồ câu, mở cửa sổ, tay buông lỏng, bồ câu giãy dụa một chút rồi bay lên, rất nhanh liền biến mất ở ngoài thành Nhạn Lạnh.

Dạ Thiên Lăng gió êm sóng lặng nhìn theo bồ câu đi xa, tuyết nhỏ xuyên qua cửa sổ thổi lên thân, điểm điểm mấy điểm hàn khí. Hãn quay lại nhìn

Mặc Sĩ Sốc Phong một cái, Mặc Sĩ Sốc Phong không khỏi nhướng mi, không thể giải thích, nhất thời không nói.

Tạm dừng một lát, Dạ Thiên Lăng giương giọng, phân phó nói: “Người tới, truyền Nam Cung Cảnh.”

Thị vệ bên ngoài lên tiếng, bất quá giây lát, Nam Cung Cảnh đi vào cầu kiến. Ngay sau đó, mất nửa nén hương công phu, Hạ Bộ Phong, Đường Sơ, Sử Trọng Hầu, bao gồm cả Minh Chấp ở bên trong, đại tướng Huyền Giáp quân phân biệt nghe thấy triệu kiến, Dạ Thiên Lăng bày ra một phen phân phó.

Chư tướng đối với chuyện đột nhiên thay quân đều có chút ngoài ý muốn, nhưng không ai tỏ vẻ dị nghị, liên tiếp lĩnh mệnh lui ra.

Mặc Sĩ Sốc Phong ở bên cạnh nghe, có chút khâm phục. Vài lời ít ỏi, bố trí trong quân điên đảo càn khôn, điều chỉnh thiên y vô phùng, khó có được là mặt ngoài, chỗ các tướng lãnh vâng mệnh đều có khả năng trở thành nhược điểm phòng thủ duy nhất, người bọn họ muốn tìm nếu ở trong đó, tất nhiên sẽ lại mạo hiểm thông tri Đột Quyết, để tránh buông tha cơ hội như thế.

Dạ Thiên Lăng giấu giếm thanh sắc nhìn một người cuối cùng rời đi, đáy mắt tối tăm đầy gió mát yên tĩnh, trong mắt vài mũi nhọn nhanh chóng lướt qua, như ánh mặt trời mạnh mẽ, xuyên thấu hết thảy.

Mặc Sĩ Sốc Phong quay đầu nói: “Đại quân mấy chục vạn người, điện hạ sao có thể khẳng định phản đồ ở trong Huyền Giáp quân như vậy?”

Dạ Thiên Lăng lạnh nhạt nâng mắt: “Lãnh binh đối địch, nếu ngay cả chính người mình sử dụng cũng không rõ ràng, trận liền không cần đánh, có thể làm chuyện đến mức này, cũng chỉ có mấy người mà thôi.”

Chỉ là lật tay, lại lộ ra tấm lưới vô hình, đã lặng yên bao phủ Nhạn Lạnh thành.

Mặc Sĩ Sốc Phong nói: “Điện hạ đối với ta có vẻ có long tin, nhưng lại không sợ người này nguyên bản là ta sao.”

Dạ Thiên Lăng chưa nói chuyện gì, lại nghe hắn lại nói: “Chẳng lẽ chính là bởi vì Vương phi tin ta, điện hạ liền đối với ta không hề hoài nghi?”

Lời vừa ra, liền thấy sắc mặt Dạ Thiên Lăng trầm xuống, lạnh lùng nói: “Phải thì thế nào?”

Bộ dáng Mặc Sĩ Sốc Phong lại giống như không sợ chết, nói: “Mới vừa cùng Vương phi phát hiện việc này, Vương phi nói, không phải Vệ Trường Chinh, xem ra điện hạ cũng cho rằng như vậy.”

Sắc mặt Dạ Thiên Lăng mặc dù không tốt, vẫn là nói: “Có vài người dù chết cũng sẽ không phản bội ta, Vệ Trường Chinh là một người trong đó.”

Đuôi lông mày Mặc Sĩ Sốc Phong nhú nhú: “Điện hạ cùng Vương phi thật đúng là lòng có Linh Tê.” Ngay lúc áp lực Dạ Thiên Lăng bất mãn sắp phát tác, hắn bỗng nhiên nghiêm mặt nói: “Đột Quyết lui binh chỉ là tạm thời, việc cấp bách hẳn là mau chóng phá được Kế châu, vạn vạn không thể để cho Kế châu rơi vào trong tay Đột Quyết.”

Dạ Thiên Lăng tính tình cong nhẵn nại được, một chút tức giận bị kích khởi trong giây lát đã áp chế, thản nhiên nói: “Sau Kế châu, gần Hầu Sơn, trước diệt Đông Đột Quyết.”

“Được!” Mặc Sĩ Sốc Phong vỗ án nói: “Không ngại trước thủ Nhạn Lạnh, tiện đà lấy Tô Đồ Hải, Tứ Hợp thành.”

Cảm xúc lãnh đạm trong mắt Dạ Thiên Lăng xuất hiện một tia tán thưởng, nói: “Anh hùng sở kiến lược đồng.”

(Anh hùng sở kiến lược đồng: thành ngữ, chỉ hai ý kiến tương đồng, hai người chủ trương không mưu mà hợp (không bàn bạc mà đưa ra chủ kiến như nhau.))

Mặc Sĩ Sốc Phong ánh mắt sáng ngời nhiếp nhân: “Đêm trước Ngu Túc mệnh táng trong tay Dạ Thiên Trạm, Đột Quyết giờ khó liên thủ, nay trong ba thành, Tô Đồ Hải là trọng trấn Mạc Bắc, khó phá được nhất.”

Dạ Thiên Lăng từ trên án trạm đứng lên, đi từ từ thong thả mấy bước: “Người có ý nghĩ gì?”

Mặc Sĩ Sốc Phong mỉm cười, trong mắt đã có một chút sát khí thị huyết dần dần bốc lên: “Cho ta ba vạn kỵ binh, thời gian một ngày, ta nhất định đem binh phá Tô Đồ Hải.”

“Sao?” Dạ Thiên Lăng nhướn mày: “Ba vạn kỵ binh, một ngày?”

Mặc Sĩ Sốc Phong nói: “Ta từng lấy thân phận Hữu tướng quân Đột Quyết đóng ở Tô Đồ Hải, Nhu Nhiên có người ở trong thành.”

Dạ Thiên Lăng gật gật đầu: “Ta sao cũng không nghĩ đến, vương tộc Nhu Nhiên cư nhiên cong tồn một mạch, hơn nữa, là ở trong quân Đột Quyết.”

Mặc Sĩ Sốc Phong cup mắt, ba phần cuồng ngạo trong một cái chớp mắt hờ hững: “Ta có thể sống tiếp, bất quá là vì ngày Đột Quyết đồ Thiên Quách thành là một đứa nhỏ bị xem nhẹ giấu ở trong giếng cạn, bọn họ ở ngay bên ngoài giết mẫu thân của ta.” Theo lời này, đồng tử co lại, liền bắn ra âm hàn cùng lạnh lẽo: “Mà ta đến nay đều chưa tìm được đầu phụ thân.”

“Thiên Quách thành.” Dạ Thiên Lăng nói: “Cách nơi này cũng không xa.”

“Không sai!” Mặc Sĩ Sốc Phong bật dậy, nói: “Ta có một yêu cầu quá đáng.”

“Nói.”

“Sau khi phá thành, đem người Đột Quyết trong thành giao cho ta xử trí.” Ngữ khí Mặc Sĩ Sốc Phong đầy tàn nhẫn, làm này nguyên bản bên trong bình tĩnh trở nên lạnh lùng.

“Được.” Dạ Thiên Lăng không chút nào để ý đáp ứng, nhìn ngoài cửa sổ tuyết rơi liên miên không ngừng, thản nhiên nói: “Người có thể không lưu một ai, ta chỉ muốn Mộc Hải Sa.”

“Một lời đã định!”

Dạ Thiên Lăng không nhanh không chậm xoay người: “Người còn muốn cái gì?”

Tuyết rơi không tiếng động, ánh mắt Dạ Thiên Lăng cũng bình tĩnh, hản giống như chỉ nhìn ánh mắt đối phương, lại làm người cảm thấy toàn thân không một điều gì không ở trong mắt hản, thâm thúy không thể nào nắm lấy.

Thử lẫn nhau, như một đạo lợi nhận vô hình, mũi nhọn trong bóng tối, vi diệu.

Rốt cục vẫn là Mặc Sĩ Sốc Phong mở miệng: “Mạc Nam, Mạc Bắc vốn là lãnh thổ Nhu Nhiên quốc.”

Dạ Thiên Lăng gật đầu, ánh mắt vẫn như cũ tập trung nhìn Mặc Sĩ Sốc Phong: “Nhu Nhiên bất quá là bộ tộc cảnh nội Thiên triều.”

Mặc Sĩ Sốc Phong bỗng nhiên giương mắt, hình như có lời nói đến bên môi, lại bị cứng răn đánh về, Dạ Thiên Lăng nhìn ở trong mắt, bất động

thanh sắc.

Từng lời khuyên của Khanh Trần lúc này lại bắt đầu chảy vào trong lòng Mặc Sĩ Sốc Phong, hẳn có chút cân nhắc, nói: “Trên người Điện hạ vốn là chảy huyết mạch Thiên triều cùng Nhu Nhiên vương tộc, nói như thế, ta cũng không dị nghị. Nhưng nếu muốn cho Nhu Nhiên thần phục Thiên triều, ta muốn một cái cam đoan.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Người dựa vào cái gì cùng ta đàm phán điều kiện?”

Mặc Sĩ Sốc Phong nói: “Bằng vào lúc này ta có thể giúp điện hạ công thành đoạt đất làm ít công to, cũng bằng từ nay về sau lấy bắc hoành lĩnh ổn định và hoà bình lâu dài.”

Dạ Thiên Lăng đảo qua đáy mắt hẳn, dừng lại: “Điều kiện của người.”

Mặc Sĩ Sốc Phong nói: “Nhu Nhiên tuyệt sẽ không thần phục ngoại tộc, nhưng có thể thần phục điện hạ. Điều kiện của ta rất đơn giản, chỉ cần điện hạ có thể vào làm chủ chính cung, Nhu Nhiên bộ tộc sẽ là thần dân Thiên triều.”

Nghe lời nói ấy, mâu sắc Dạ Thiên Lăng thâm như biển cát như trước, không dậy nổi chút dao động, chính là ngữ khí mang ra một tia lãnh ngạo: “Việc này không cần người quan tâm.”

Lời tuy lạnh lùng, nhưng Mặc Sĩ Sốc Phong đã hiểu ý, khom người lui xuống, hơi hơi cúi hạ, lại ngẩng đầu từ trong lòng lấy ra một vật, kêu một tiếng: “Đại ca, mời người đem thứ này đưa cho Mạt Liên cô cô.”

Một tiếng “Đại ca” này hiển nhiên làm cho Dạ Thiên Lăng có chút ngoài ý muốn, hẳn từng sốt một chút, đem vật tiếp nhận, nguyên lai là một cái tuyết tram chạm ngọc thành hình hoa sen.

Mặc Sĩ Sốc Phong nói: “Mặt Liên cô cô cùng phụ thân ta thuở nhỏ tình cảm thâm hậu, nàng xa gả Trung Nguyên đã đem đóa ngọc hoa sen này đưa cho phụ thân ta, ta ngày đó là bằng vật ấy xác nhận thi thể phụ thân, nay lưu ở chỗ ta, không bằng vật quý nguyên chủ, phiền người thay tộc nhân Nhu Nhiên ân cần thăm hỏi cô cô.”

Tuyết ngọc trong suốt, mỗi một cánh hoa sen đều như ánh trăng óánh nhuận, giống như ngưng kết hàn băng trong sáng ở Côn Luân sơn, có cảm giác man mát. Bàn tay Dạ Thiên Lăng nắm chặt, nói: “Ta sẽ.”

Mặc Sĩ Sốc Phong cảm giác được cái loại khí thế bức nhân trên người hắn cùng xa cách như ẩn như hiện tựa hồ lặng yên đậm đi, không khỏi thừa nhận Khanh Trần nhắc nhở cực kì chính xác — không cần tính kế hắn, không cần lấy cứng chọi cứng. Nghĩ đến đây, ý niệm trong đầu vừa động, hắn nói với Dạ Thiên Lăng: “Một ít tình huống Mạc Bắc ta đã cùng Vương phi nói qua không ít, điện hạ có thể hỏi Vương phi, nếu còn có chuyện, chúng ta thương thảo thêm.” Dứt lời quay người lại, đi ra ngoài.

Cánh tay Dạ Thiên Lăng căng thẳng, cánh hoa sen ngọc cạ vào lòng bàn tay sinh đau, hắn hờ hững khoanh tay xoay người, ánh mắt chậm rãi hiện lên một tầng vẻ lo lắng.

Ngoài cửa sổ là tuyết vô ngần, không có ý tứ ngừng lại, trong mắt hắn là tịch mịch cùng trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như đem một ngày băng hàn này đều thu vào, mang theo suy nghĩ sâu xa cùng buồn bã khó thấy, nhẹ nhàng nhìn về phương xa.

Trăng lạnh treo cao, Nhạn Lạnh thành vào đêm tĩnh nhiên, nhân mã an tịch.

Gió thổi trên mái đình, tuyết trắng mờ mịt, Ân Thái Thiển cúi đầu chậm rãi mà đi, phía sau lưu lại một hàng dài dấu chân uốn lượn, bóng dáng nàng đổ một vệt dài, lặng lẽ theo đuôi.

Đẩy cửa mà vào, nàng đem mũ trùm đầu hạ xuống, Dạ Thiên Trạm nửa tựa vào nhụyễn tháp nhắm mắt dưỡng thần, dưới ánh đèn, sắc mặt hắc nhìn qua cực kỳ tái nhợt, lại chính cặp mắt xéch như mặc ngọc bàn tà câu nhập kia, ánh đèn sâu cạn, đem khuôn mặt tuần nhã của hắc vẽ thật rõ ràng.

Nghe được có người tiến vào, hắc cũng không có chút động tác, tựa hồ ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn, thủy chung nhắm chặt hai mắt. Ân Thái Thiển đi đến phía trước, đem hai bình sứ nhỏ đặt ở trước án: “Bình lớn thoa ngoài da, bình nhỏ uống thuốc, kị giận, kị hàn, kị lao lực.”

Bình sứ vô tình va chạm, một tia tiếng vang cực nhẹ rơi vào trong tai.

Dạ Thiên Trạm vẫn chưa mở mắt, nhìn mi gian như thư lãng xẹt qua một tia khinh ngân. Không cần xem, băng từ ngọc thanh, Tiêu Sơn là chỗ nổi danh chế tác, là khí cụ trong cung cùng các vương phủ sử dụng, lúc trước ở Duyên Hi cung vẫn thường dùng. Thân dài hình bán nguyệt, ngẫu nhiên cũng có hình bát lăng, nàng thích dùng tuyết sắc lăng quỳên điểm cỏ linh chi, hàn mộc, có khi lần theo thân bình vẽ hoa lan.

“Vì sao chỉ vẽ hoa lan?”

“..... Bởi vì ta chỉ biết vẽ hoa lan.” Khi trả lời nàng khẽ nhếch mi, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, lại mang theo cười khẽ mê người, nhẹ mím môi, tóc mai bên tai nhẹ vén.

“Nàng nếu thích thứ khác, ngày khác ta giúp nàng vẽ.”

“Xuất thủy thanh liên, huynh vẽ vô cùng tốt. Hoặc là, lê hoa thì thế nào?” Nàng ghé mắt nhìn, mâu quang như nước, thanh thanh nhộn nhạo.

“Bạch từ lê hoa, trắng trong thuần khiết.”

Nàng bật cười, mặt mày mềm dịu: “Bình nhỏ không đầy bàn tay, huynh cũng không thể họa quốc sắc thiên hương mẫu đơn đồ đi!”

Hắn khoanh tay, khẽ lắc đầu: “Mẫu đơn tuy đẹp, ta cũng không cảm thấy quốc sắc thiên hương.”

Ánh mắt nàng mang theo tò mò, gió thổi trên hành lang, lướt nhẹ qua tay áo, nước hồ lăn tăn gợn sóng, mang đến được thảo hương trên người nàng thân nhiên, noãn dương sau trưa hoà thuận vui vẻ, an thần tĩnh khí.

Hắn ôn nhu cười nói: “Quốc sắc thiên hương, vẫn là hoa lan.”

Người như họa, ngọc chỉ đình lan, lâm thủy thướt tha.

Con mắt nàng trong sáng, lại chỉ cười nhẹ, bước đi về phía trước vài bước, sau đó quay đầu: “Họa hoa mai, chiếu thủy hoặc tử đề, sắc hoa đều vô cùng tốt, chẳng phải có câu từ ‘nhất chi mai tiên thiên hạ xuân’.”

Hắn nhàn bước theo sau, lại cười nói: “Hàn mai có từ này, là diệp thủ hồi xuân.”

Mở mắt, trên bình nhỏ vẫn là một gốc cây tổ lan, nhu tĩnh mà thanh tú, hai ba điểm tiêm nhụy, cánh điệp nhẹ nhàng. Dưới đèn nhìn lại, ba phần khí khái giống như cùng một đức hạnh, một chút mùi lan thơm ngát sâu kín di động, xen kẽ hư huyền.

“Nàng đã biết?” Dạ Thiên Trạm từ từ mở miệng, ánh mắt mang theo thần sắc khó nén.

Ân Thái Thiển gật gật đầu, đáp lại.

Mi tâm Dạ Thiên Trạm càng nhấn: “Làm sao có thể biết?”

Ân Thái Thiển nói: “Huynh bị thương không nhẹ, chẳng lẽ có thể lừa gạt được nàng? Hôm qua đã đem dược cho Hoàng Văn Thượng, ai ngờ huynh căn bản không triệu y. Huynh tội gì cậy mạnh như vậy, ngày đó cùng Tứ diện hạ, chẳng lẽ không thể giải thích, sao lại động binh khí?”

Con người ôn lãng của Dạ Thiên Trạm hơi nâng lên, mâu quang lại thập phần lãnh đạm: “Giải thích cái gì?”

Ân Thái Thiển nói: “Huynh liều mạng dẫn quân phá vây, tự mình ra trận, cho dù muốn trách, cũng không thể đổ hết lên đầu huynh.”

Khóe môi Dạ Thiên Trạm nở nụ cười cực nhẹ, cũng không còn tiêu sái như ngày xưa, bảy phần ngạo khí, ba phần hờ hững: “Muội bảo ta cùng hần giải thích? Nói cho hần ta hết sức, thỉnh hần bớt giận? Hay là nói cho hần ta hận chính mình không đuổi tới sớm một khắc, cứu không được Thập Nhất đệ?”

Ân Thái Thiển nói: “Chẳng lẽ không đúng sao? Không chỉ có hần là ca ca của Thập Nhất đệ hạ, trong lòng ai lại không khó chịu?”

“Nếu là chuyện sớm muộn gì cũng phát sinh, sao cần phải giải thích đi kéo dài.” Dạ Thiên Trạm nhắm mắt lại một lần nữa, làm như không muốn nói thêm nữa.

Tức giận đã có người đến gánh vác, một khắc kia tuyết ảnh bắn tung tóe, vàng ngọc giao chấn, là đều tự không thể lại dùng lý trí nắm cảm xúc trong tay, bi thương giống nhau, hận giận giống nhau, trong tâm là trách móc nặng nề giống nhau.

Chỉ kém một khắc, trong khoảnh khắc nháy mắt, cửu thiên hoàng tuyền.

Hần nắm hồ sơ trong tay thật chặt, thanh âm rất nhỏ, lại dị thường trầm trọng. Tự chủ trương, lừa trên gạt dưới, giờ này khắc này, bảo hần sao có thể dung!

Ân Thái Thiển chỉ cảm thấy trong lòng đè ép thiên ngôn vạn ngữ, lại không thể nào nói, không ai nói, kinh ngạc đứng đó một lúc lâu, nàng nghe được Dạ Thiên Trạm hơi hơi thở dài một tiếng: “Thái Thiển, cái gì đều

không cần quản, muội cũng quản không được ai, qua vài ngày, ta phải người đưa muội về kinh thành.”

Ân Thái Thiển nhìn ánh đèn lấp loáng, thấp giọng nói: “Trạm ca ca, đi Mạc Bắc lần này, cho dù trở về, kinh thành cũng không phải cái sắc màu rực rỡ kia nữa, cầm sắt phong lưu kinh thành.” Nói xong lời này, nàng im lặng xoay người rời đi, tuyết đã ngừng, trong bóng đêm chỉ thấy dấu chân nàng đi đến, nàng đi ra ngoài, có chút vô mục đích dạo bước trên tuyết, ngày rằm, tuyết sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đột nhiên nàng dừng bước, bước mấy bước xa, hôm nay là ngày lạc táng cải mả, ngày sau sẽ về kinh thành, mà y đành tạm lưu Nhận Lạnh, xuống mồ vì an. Nay bốn phía rơi xuống một tầng tuyết, dưới trăng đêm, cô cút trống trải.

Trên băng tuyết, có bóng người cao to độc lập, một góc thanh sam bị gió lạnh thổi qua, phiêu phiêu lắc lắc.

Hắn tựa hồ đã muốn đứng yên thật lâu, bốn bề hiu quạnh, gió cuốn bạc tuyết, trước mặt phần tế liệt một hồ rượu.

Trong tay hắn cũng mang theo rượu, lúc này ngửa đầu uống xuống, rượu hết buông tay, bầu rượu “Phốc” rơi vào trong tuyết: “Thập Nhất đệ, đợi thay đệ báo thù, Tứ ca trở về cùng đệ say một trận!”

Nói xong, hắn bỗng nhiên xoay người bước đi, lại nhìn thấy Ân Thái Thiển độc lập đứng phía sau, dưới ánh trăng, nàng đã rơi lệ đầy mặt.

Hắn dừng bước: “Là ngươi.”

Nước mắt trên mặt Ân Thái Thiển chưa khô, ánh mắt lướt qua đầu vai hắn, nhìn về phía phía trước, sâu kín nói: “Sẽ không còn được gặp lại người này, lại phát hiện ngài thế nhưng sẽ vì hắn rơi lệ, nguyên tưởng rằng thích ngài, thế nhưng bắt đầu hận ngài.” Nàng từ bên người Dạ Thiên Lăng nhẹ

nhàng đi qua, đi đến trước mộ phần Thập Nhất, đứng yên tại chỗ: “Tựa như sau khi uống qua rượu mạnh, mọi thứ đều trở nên vớ vẩn vô cùng. Say có thể tỉnh, lại chỉ sợ tỉnh lại, cảnh còn người mất.”

Dạ Thiên Lăng không trả lời, Ân Thái Thiển xoay người nói: “Tứ diện hạ, nguyên lai ta thật sự không thể giống nàng hiểu ngài, ta cũng không biết ngài có phải Vương gia tốt, hảo tướng quân, ta chỉ biết ngài không phải một ca ca tốt. Hai đệ đệ, một chết, một bị thương, ngài có cái tư cách gì trách cứ người khác?”

Dạ Thiên Lăng đột nhiên quay đầu, đáy mắt ánh tuyết đột nhiên hiện lên một chút hàn quang, Ân Thái Thiển lại giương mắt nhìn thẳng hắn, cách bóng đêm, hai mắt đắm lệ mông lung.

Dạ Thiên Lăng như bị nàng chọc giận, lại ở trong một cái chớp mắt quay đầu hạ xuống phía sau nàng, vẻ mặt lạnh lùng. Một lát trầm mặc, hắn ngẩng đầu nhìn về phía ánh trăng xa xôi hư không, như một cô tình trong màn trời đen thẫm, gió lạnh như hàng ngàn mũi nhọn, bức nguyệt ngân không ánh sáng, hắn nói: “Người nói phải, ta xác thực không phải ca ca tốt.”

Ân Thái Thiển nhìn hắn nhanh chóng rời đi, đem rượu cầm trong tay, cũng không quản đã đặt trong tuyết lạnh đã lâu, cứ như vậy ngồi ở trước mộ phần Thập Nhất.

Nàng uống một ngụm rượu, đưa hồ về phía trước kính: “Ta mượn rượu Tứ diện hạ cùng người uống một hồ, khả năng người cũng không để ý đến ta, nhưng có người cùng nhau uống rượu cũng không phải chuyện xấu đúng không? Ta kỳ thật vẫn có chuyện muốn nói cho người, trước đó vài ngày người cười ta bắn tên éo lá, hiện tại ngấm lại, tên pháp của người so với ta quả thật tốt hơn, ta phục rồi. Nhưng là có chuyện ta nghĩ hỏi người một chút, người nợ ta một tên kia, hiện tại trả thế nào?” Nàng ngửa đầu lại uống hai ngụm: “Đúng rồi, người từng nói ta là đứa nhỏ, ta so với người nhỏ chút không sai, mà người sao không cho người ta một cái cơ hội lớn lên?”

Ta nói Tứ điện hạ tâm lãnh, kỳ thật người cũng không kém, người bất quá là cười rộ lên so với hần tốt hơn chút thôi, phải, người cười lên có đôi khi thật đúng là làm người tức giận.....”

Cách đó không xa trên một gò đất cao, ánh trăng xuyên thấu qua tuyết đọng hiện lên quang ảnh loang lổ, áo choàng thanh sắc bao phủ lấy thân mình tiêm gầy, Khanh Trần lặng yên đứng ở dưới ánh trăng, im lặng nắm mồ phía trước, nhìn Dạ Thiên Lăng tế phần, nhìn Ân Thái Thiển uống rượu.

Nàng đến so với Dạ Thiên Lăng còn sớm hơn, khi Dạ Thiên Lăng rời đi, Minh Chấp ở phía sau nàng thật cẩn thận nhắc nhở nói: “Phượng chủ.....”

“Ừ.” Khanh Trần lên tiếng, trở lại: “Đi thôi.”

Minh Chấp theo nàng bước đi, phát hiện nàng cũng không có ý đi đến chỗ Dạ Thiên Lăng, nhin không được lại nói: “Phượng chủ, Tứ điện hạ như là đi hành dinh.”

Khanh Trần ngừng bước, thanh thiển cười, ý tứ Minh Chấp nàng sao lại không biết, nhưng nàng chỉ hỏi lại: “Chuyện ta phân phó người làm ra sao?”

Minh Chấp đáp: “Thuộc hạ đã phái người thông tri Minh Hạo điều tra Chung Định Phương, Phùng Thường Quân, Thiệu Hưu Bình nhân mạch qua lại của bọn họ, công việc lớn nhỏ đều đã có người bắt tay vào làm, trong một tháng sẽ đưa tới tin tức.”

Khanh Trần khẽ gật đầu, ánh mắt đậm tĩnh nổi lên một tầng tuyết ngọc sắc lạnh. Tại triều làm quan, không ai là sạch sẽ, Thập Nhất sẽ không chết không minh bạch như vậy, nàng từng giọt từng giọt đều ghi tạc trong lòng, Cung Tư Trình, Chung Định Phương, Phùng Thường Quân, Thiệu Hưu Bình, bọn họ mỗi người đều phải vì thế mà trả giá đại giới. Nàng biết rõ

ràng, Dạ Thiên Lăng cũng tuyệt không sẽ bỏ qua kẻ đã bán đứng Huyền Giáp quân, lại càng sẽ không bỏ qua, Đột Quyết.

Nàng nhẹ nhàng long long áo choàng trên người, ngẩng đầu nhìn khóa Thiên Tinh xa xôi mà rõ ràng vô cùng kia, mũi nhọn trong đôi mắt như nước hồ sâu lóe lên vệt sáng, lạnh lẽo lan tràn, tràn ra tinh quang.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Thanh Sơn Nơi Nào Mai Trung Cốt

Liên tục ba ngày, Lăng vương triệu y chính tùy quân Hoàng Văn Thượng hỏi han.

Ngày thứ nhất, Hoàng Văn Thượng đáp: Vương phi nói không cần hạ quan bắt mạch, Trạm vương điện hạ cũng chưa từng triệu hạ quan bắt mạch.

Ngày thứ hai, Hoàng Văn Thượng đáp: Hạ quan thỉnh mạch, Vương phi nói mạnh khỏe, không cần, Trạm vương điện hạ nói, không cần.

Dạ Thiên Lăng không nói gì, mắt lạnh đảo qua, Hoàng Văn Thượng mồ hôi ướt đẫm lưng.

Ngày thứ ba, Hoàng Văn Thượng đi đến ngoài hành dinh liền do dự, xuân hàn se lạnh, trên trán đầy mồ hôi.

Vệ Trường Chinh xem ở trong mắt, thay hẳn khó xử, tiến lên đề điểm vài câu, Hoàng Văn Thượng có chút tỉnh ngộ, đi vào cầu kiến.

Dạ Thiên Lăng ngồi trước án chưa ngẩng đầu, nặng nề nói một chữ: “Nói.”

Hoàng Văn Thượng đáp: Vương phi thân mình có chút yếu ớt, nhưng tinh thần không tệ, thường chế được mới, phân phó bỏ đi hai vị dược tính mạnh mẽ, thêm một mặt bổ dưỡng. Đã nhiều ngày cơm dùng đều nhẹ, ban đêm ngủ muộn, sáng sớm tỉnh lại cũng muộn chút. Trạm vương điện hạ khí sắc rất tốt, nghĩ đến chắc là chỉ có bệnh nhẹ.

Nói xong đứng ở trước án, trong lòng không yên, Dạ Thiên Lăng rất cục nằng đầu: “Vì sao đổi thuốc?”

Hoàng Văn Thượng há miệng thở dốc, lại do dự, sau đó trả lời: “Vương phi y thuật hơn xa tại hạ, hạ quan thực không dám vọng ngôn, nhưng xem được hiệu, hẳn là không ngại.”

Dạ Thiên Lăng nhú mi, vung tay lên, Hoàng Văn Thượng như được đại xá, rời khỏi hành dinh lau đầu đầy mồ hôi, nói với Vệ Trường Chinh: “Đa Tạ Vệ thống lĩnh!”

Vệ Trường Chinh cười nói: “Không phải khách khí, Hoàng Thái y vất vả.”

Minh Cháp ở bên nhìn Hoàng Văn Thượng, thở dài, tình cảnh của hắn cũng không yên, mấy ngày gần đây hắn cũng vò đầu.

Ngày trước ở trước mặt Vương phi báo: Điện hạ ở hành dinh một đêm, đèn sáng tới hừng đông, rượu uống mấy bình. Vương phi gật đầu, nhú chặt mi.

Hôm qua ở trước mặt Vương phi báo: Điện hạ ở hành dinh xử lý quân vụ, triệu kiến mấy người, không ngủ. Vương phi tựa vào nhuyển tháp, nửa nhắm mắt, mi tâm càng thâm.

Mới vừa rồi ở trước mặt Vương phi báo: Đêm qua Mặc Sĩ Sóc Phong lại mang theo bồ câu gặp điện hạ, hai người ở hành dinh nghị sự đến hừng đông.

Con người Vương phi nhẹ nằng, hỏi một câu: Vệ Trường Chinh sao lại thế này nhỉ, không biết khuyên sao?

Minh Cháp cực kỳ bất đắc dĩ, Vệ Trường Chinh cười khổ.

Hai người ở trước hành dinh phát sầm, Vệ Trường Chinh nhìn trời tuyết, không khỏi cảm khái: “Nếu là Thập Nhất điện hạ ở đây đã không có việc gì.”

Sau một lúc lâu, Minh Chấp không lời nào để nói.

Sáng sớm, Đột Quyết chinh quân công thành, thừa thế mà đến, bị giết như mưa mà về, hao binh tổn tướng mấy ngàn.

Một ngày qua, Dạ Thiên Lăng an tọa trong hành dinh, Huyền Giáp quân một binh không phát, đều đợi mệnh, chiến sự ngoài thành giống như ánh mặt trời chiếu xuống tuyết, không quan hệ.

Lúc này trước trận một giáo úy tới truyền lời nhắn với Vệ Trường Chinh, Vệ Trường Chinh tức khắc đi tới bên cạnh Dạ Thiên Lăng thấp giọng bẩm báo, Dạ Thiên Lăng nghe xong, đứng dậy nói: “Truyền quân lệnh của ta, toàn bộ tướng sĩ Huyền Giáp quân đều đến thành nam Mục Lĩnh.”

Vệ Trường Chinh thuận miệng nói: “Mục Lĩnh?”

Một trận đánh trên Bách Trượng nguyên, một vạn Huyền Giáp quân tổn hại bốn ngàn tám trăm bảy mươi ba người. Lúc ấy, tình hình chiến đấu thảm thiết, sau đó liên tiếp mấy ngày kịch chiến lại gặp đại tuyết, ngoài Nhạn Lạnh thành thi cốt như núi, phần còn lại của chân tay đã bị cụt trải rộng hoang dã, sớm phân không rõ địch ta.

Rơi vào đường cùng, Dạ Thiên Lăng chỉ phải phân phó hết sức thu thập hài cốt, thu hoạch di cốt ở triền núi ngoại ô Mục Lĩnh Nhạn Lạnh hợp táng một chỗ, lập phần khắc bi.

Dạ Thiên Lăng nghe được Vệ Trường Chinh hỏi, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Không sai, mở đàn, chuẩn bị rượu, hôm nay ta muốn tế điện anh linh tướng sĩ đã bỏ mình.”

Mục Lĩnh trong hoàng hôn, gió tây mạnh mẽ, thương sơn như biển, tà dương như máu.

Cánh đồng hoang vu mạc mạc, vùng đất bằng phẳng, bằng phẳng đến phía chân trời, bão cát tuyết đọng gào thét mà qua, đại kỳ bàn long huyền sắc ở trong gió tung bay phần phật, mấy ngàn chiến sĩ Huyền Giáp quân đứng trang nghiêm trên triền núi, đối mặt trung cốt anh linh trước mắt, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ tức mục cùng đau đớn kịch liệt, bình dã trống trải, chỉ nghe tiếng gió.

Đại tướng Nam Cung Cảnh thuần một sắc mặt không chút thay đổi, mặc dù không rõ vì sao thái độ Dạ Thiên Lăng trở nên khác thường, tự thân đi tế điện, mỗi người đều phát hiện hôm nay sẽ có chuyện tình không hề tầm thường phát sinh.

Dạ Thiên Lăng mặc huyền bào đi lên đàn tế, lấy rượu tế thiên, đổ đầy xuống đất.

Trăm ngàn nam nhi, thiên địa làm mộ, khói thuốc súng đầy trời, máu như đào, đều làm một ly rượu.

Dưới đàn tế, chúng tướng sĩ theo thứ tự cử rượu, nửa đổ xuống, nửa uống hết. Rượu kính kịch liệt, kích khởi hào hùng bi thương, nhiệt huyết thiêu đốt. Dưới Tây Sơn, phi sa tế nhật, đều là những nam nhi thiết huyết, trước mắt một mảnh yên lam mơ hồ.

Dạ Thiên Lăng xoay người nhìn những Huyền Giáp chiến sĩ đã đi theo hãn Nam chinh Bắc chiến, từ từ nói:“ Năm Thánh Võ mười bốn, bốn vương tử trong quân chọn lựa tướng sĩ tổ kiến Huyền Giáp quân, năm sau, một vạn tinh binh Huyền Giáp quân đánh Tây Đột Quyết đại bại, một trận chiến thành danh, cho tới nay đã suốt mười ba năm. Mười ba năm này, bình Nam cương, định Tây thù, chiến Mạc Bắc, Huyền Giáp quân sinh tử thắng bại, đều là một vạn huynh đệ, vạn người một lòng.” Hãn dừng một chút, trong

đêm khuya, con người chậm rãi quét qua, mặc dù cách khoảng cách không gần, mọi người cũng không hẹn mà cùng cảm thấy giống như bị ánh mắt hắt như thực chất xuyên thấu tâm phủ, tinh quang kia sâu thẳm, như tuyết lạnh, như hàn tinh, xuyên thấu qua mạc nguyên mệnh mang, thẳng bức trước mắt.

Chỉ nghe Dạ Thiên Lăng tiếp tục nói: “Một trận chiến công thành vạn cốt khô, nam nhi theo quân, mỗi người đều là đao kiếm đầm máu, cử tử nhất sinh. Huyền Giáp quân ta bình sĩ chết trận sa trường vô số, vì nước hy sinh thân mình, chết có ý nghĩa, nhưng là, cũng không chấp nhận được có tướng sĩ chết oan, càng không chấp nhận được có kẻ bán đứng huynh đệ. Nhưng trước mắt, đã có kẻ cố tình phạm tội kỵ quan trọng này.”

Lời này vừa nói ra, như trọng thạch lạc hồ (đá lớn rơi xuống hồ), kích khởi sóng to, trước mắt ồ lên một mảnh kinh ngạc, lại ngại vì quân kỷ ước thúc, một lát sau lại khôi phục im lặng tuyệt đối.

Thâm mâu Dạ Thiên Lăng vừa nhắc, rơi tới trước người mấy Viên đại tướng. Theo tầm mắt của hắn, ánh mắt mấy nghìn người tụ ở trên người đám người Nam Cung Cảnh.

Tử vực an tĩnh, sơn lĩnh chỉ nghe tiếng gió phàn phật. Dạ Thiên Lăng khoanh tay phía sau, chân trời lạc nhật tàn huyết đổ lên thương khung, thanh âm của hắn giống như theo tà dương ngàn dặm xa xa chìm vào Tây Sơn, nhưng lại rõ ràng truyền khắp sơn: “Là ai, bốn vương cho người một cơ hội tự hành nhận tội, nếu không, chớ trách bốn vương không nhớ tình cũ.”

Gió mạnh nhắc lên huyền bào tung bay, quanh thân hắn giống như tản mát ra uy nghiêm bức nhân, giữa sơn an tĩnh có thể nghe châm rơi, mỗi người tại đây đều nín thở tĩnh khí, âm thầm phỏng đoán.

Chữ tướng tựa hồ xẹt qua một tia dao động cực nhẹ, nhưng mỗi người đều nhìn phía trước, không ai lên tiếng.

Sau đó, âm thanh Dạ Thiên Lăng lạnh lùng nói: “Được, người vừa không thừa nhận, bốn vương liền thỉnh người giúp người nói. Mặc Sĩ Sóc Phong, ngày đó ở Bách Trượng nguyên, Đột Quyết làm thế nào biết được hành tung Huyền Giáp quân?”

Mặc Sĩ Sóc Phong vẫn ở bên cạnh, thấy hắn hỏi đến, chớp tay nói: “Ngày đó Đột Quyết có thể chuẩn xác chặn đánh Huyền Giáp quân, là vì có người lộ ra lộ tuyến hành quân Huyền Giáp quân, người này cùng Đột Quyết liên hệ, dùng là dùng bồ câu đưa tin.”

Dạ Thiên Lăng khẽ gật đầu, lại gọi một người, người nọ là thuộc hạ Hàng Mã lâu, hiện tại ở thần cơ doanh Huyền Giáp quân, tây cầm một cái lồng sắt, xốc lên miếng vải đen, bên trong là hai con bồ câu đưa tin.

Dạ Thiên Lăng nói: “Nói cho mọi người, bồ câu này đến từ nơi nào?”

Người nọ khom người đáp: “Thuộc hạ phụng mệnh âm thầm điều tra, ở chỗ Sử tướng quân phát hiện hai bồ câu này.”

Không khí bốn phía cư nhiên bị kiềm hãm, ngay sau đó Hạ Bộ Phong mãnh néo Sử Trọng Hầu rống lớn: “Sử Trọng Hầu! Người thế nhưng bán đứng huynh đệ!”

Hạ Bộ Phong giọng vốn lớn, một rống này thật đình tai nhức óc, gió núi trước mắt giống như đều bị kích động, loạn khởi gió xoáy.

Sự tình trọng đại, hàng ngũ sĩ tốt phía sau đứng trang nghiêm, ngược lại không một người loạn thanh ồn ào. Hạ Bộ Phong sau một tiếng rống to, lại thấy toàn trường im lặng gần như quỷ dị, một loại cảm xúc bi phẫn cũng không thể áp lực toàn trường.

Nam Cung Cảnh đem Hạ Bộ Phong ngăn lại: “Điện hạ ở trước mặt, chớ dính vào!”

Sử Trọng Hầu nâng tay né tránh, tránh được Hạ Bộ Phong quát hỏi, hắn suy nghĩ sâu xa nhìn về phía Mặc Sĩ Sốc Phong, tiến lên khom người nói với Dạ Thiên Lăng: “Mặt tướng theo điện hạ chinh chiến nhiều năm, cho tới bây giờ luôn trung thành và tận tâm, cũng cùng các huynh đệ tình như thủ túc. Chỉ bằng vài lời của người này, hai con bồ câu, há có thể nói mặt tướng bán đứng Huyền Giáp quân? Huống chi người này nguyên bản là quân Đột Quyết, trên Bách Trượng nguyên là hắn tự mình dẫn quân đội Đột Quyết bắt cóc Vương phi, hiện tại mặc danh kỳ diệu đầu nhập vào quân ta, thân phận cực kỳ khả nghi, lời nói của hắn khó có thể tin, thỉnh điện hạ minh tra!”

Một tràng ngôn ngữ của hắn đều không phải là không có đạo lý, Nam Cung Cảnh cùng Đường Sơ không giống Hạ Bộ Phong lỗ mãng như vậy, nói: “Điện hạ, Huyền Giáp quân từ khi kiến quân thủy chung chưa bao giờ xảy ra việc phản bội, chỉ có Trì Thú cũng là bị người hãm hại, việc này còn thỉnh điện hạ thận trọng!”

Mặc Sĩ Sốc Phong đem lời nói bọn họ nghe vào trong tai, cũng không có ý tứ tranh cãi, chỉ cười lạnh nhìn, ở chỗ sâu trong đáy mắt ẩn ẩn nổi lên một tia không kiên nhẫn cùng hung ác.

Dạ Thiên Lăng không lập tức nói chuyện, trời sắp tối, mọi người thấy không rõ thần sắc của hắn, duy chỉ thấy khóe môi hắn nhẹ nhàng cong lên, hình thành một cái độ cong tuần lãnh. Hắn như lo lắng lời nói Sử Trọng Hầu, sau đó chỉ nghe hắn chậm rãi nói: “Năm Thánh Võ mười bảy, chư quốc Tây Vực lấy Lưu Lạc cầm đầu không phục thống trị Thiên triều ta, ý muốn tự lập, bốn vương dẫn quân bình loạn, khi đó người là Thống Hộ Thiên tướng trấn thủ Tây Trữ, bốn vương có nhớ lắm?” Hắn nói xong rồi cục nhìn về phía Sử Trọng Hầu, Sử Trọng Hầu đột nhiên nghe hắn nhắc tới chuyện xưa nhiều năm trước, hơi hơi giật mình thất thần, cùng ánh mắt hắn

xúc động, dường như không dám đối diện, cúi đầu thấp giọng nói: “Bẩm điện hạ, phải.”

Dạ Thiên Lăng gật gật đầu, lại nói: “Tây Vực bình định, người lãnh binh phá Lưu Lặc, Cao Xương, Tây Dạ, Tử Hợp, đem liên minh ngũ quốc tế quân, đi ngang qua sa mạc, trực địch ngàn dặm, rồi sau đó dẫn một trăm tử sĩ đem tập vương thành Lưu Lặc, lấy tính mạng Lưu Lặc vương không nói, cũng bắt giữ đại vương tử hồi doanh. Tây Vực chư quốc phân rã vô lực tái chiến, đều hiển biểu thần phục, bình định Tây thù, công người lớn nhất.”

Một trận chiến Tây Vực, Sử Trọng Hầu được Dạ Thiên Lăng thưởng thức, từ một Thiên tướng biên thù được thăng mấy cấp, sau ở trong Huyền Giáp quân lập được kì công, dương danh thiên hạ. Lúc này nghĩ đến đáy lòng không khỏi trăm vị pha tạp, hắn im lặng một lát, cúi đầu nói: “Mặt tướng không dám kể công.”

Dạ Thiên Lăng chậm chạp, trong giọng nói giống như mang theo một tia trầm trọng: “Người tốt lắm, luận dũng luận mưu, đều là tài năng khó có được. Địch được ngàn quân, một tướng khó cầu, bốn vương đem người điều nhập Huyền Giáp quân, tính ra cũng có mười năm. Người cùng bốn vương chinh chiến mười năm, nói vậy thập phần rõ ràng, bốn vương cũng không đánh trận mà không nắm chắc, cũng tuyệt sẽ không để một người nào chịu oan khuất.”

Ánh mắt hắn yên lặng trước người, giống như lợi kiếm sắc bén vô hình, lạnh lùng bức nhân, Sử Trọng Hầu cho dù không ngẩng đầu, lại vẫn cảm giác được cái loại áp bách này giống như trung tâm lốc xoáy biển cát, có loại lực lượng không thể kháng cự, dần dần phải kéo người đến tử vong, liều chết giãy dụa cũng vô lực.

Hắn phủ tay ở trên chuôi kiếm càng nắm càng chặt, kháng không được vội quỳ: “Điện hạ.....”

Vẻ mặt Dạ Thiên Lăng lạnh lùng: “Bốn vương tất để người tâm phục khẩu phục. Trường Chinh, dẫn người đến!”

Vệ Trường Chinh tuân mệnh, một lát sau, mang theo hai gã binh lính, một gã y chính.

Hai gã binh lính kia đến từ thần ngự quân doanh, đúng là ngày đó trong đêm gấp rút tiếp viện, sau đó đi theo Khanh Trần cùng Sử Trọng Hầu gặp phải phục kích Đột Quyết, là hai người sống sót trong ba ngàn binh lính.

Trên người hai người đều có thương thế nặng nhẹ bất đồng chưa lành, Dạ Thiên Lăng nâng tay lệnh bọn họ miễn hành quân lễ, nói: “Các người đem lời nói hôm qua nói với bốn vương lại nói với Sử tướng quân một lần.”

Một gã binh lính trong đó chống gậy đi lên từng bước, hẩn nhìn nhìn Sử Trọng Hầu, lớn tiếng nói: “Sử tướng quân, ngày ấy chúng ta ở Bách Trượng nguyên, Trì tướng quân nguyên bản dẫn chúng ta đi sơn đạo tị nạn, vạn vạn không ngờ gặp quân đội Đột Quyết, nhưng người sau đó lại kiên trì nam nhập Phân Thủy lĩnh, lại cùng đại quân Đột Quyết đón đầu gặp gỡ, ba ngàn huynh đệ chúng ta, chỉ có bảy người chúng ta may mắn không có chết trận, cũng liên lụy Vương phi rơi vào trong tay quân địch, việc này không biết người làm thế nào giải thích?”

Mặt khác, một gã binh lính thương nặng chút, nếu không phải hai gã Huyền Giáp thị vệ nâng, khó có thể đứng dậy, vẻ mặt lại cực kỳ oán giận: “Sử tướng quân, người không nghĩ tới ta còn còn sống, càng không nghĩ tới, lúc ấy mặc dù hỗn loạn, ta lại nhìn đến là người đã hạ thủ đi?” Hẩn đem quần áo trên người lột xuống, lộ ra trước ngực tầng tầng băng bó miệng vết thương: “Trên người ta, một kiếm này là người ban tặng, suýt nữa liền mệnh táng đương trường! Trì tướng quân lại cùng người có cừu gì oán gì, người lại đối với hẩn ngầm hạ sát thủ? Người cho là người khác đều nhận không ra thủ pháp của người sao? Kiếm pháp của tướng quân ở trong quân

uy danh hiển hách, ai không biết? Cũng không ngờ muốn giết đúng là huynh đệ mình!”

Y chính kia lúc này cũng tiến lên, mặc dù không kích động giống như hai người, lại cũng cảm giận: “Hạ quan phụng mệnh kiểm tra thực hư thi thể Trì tướng quân, một kiếm trí mạng kia là phản thủ kiếm, kiếm thể đao ngân, không nhìn kỹ liền đúng như đao thương bình thường, trên thực tế cũng là khoan nhận kiếm.”

Trong Huyền Giáp quân, Phản Thủ kiếm của Sử Trọng Hầu uy danh phi thường, hồi kiếm xuyên tim, thế như trường đao, mọi người đều biết. Trừ bỏ Dạ Thiên Lăng cùng Mặc Sĩ Sóc Phong, Nam Cung Cảnh, Đường Sơ đều bị mấy người nói khiếp sợ, không thể tin nhìn Sử Trọng Hầu. Mà Sử Trọng Hầu quỳ một gối xuống ở trước người Dạ Thiên Lăng, hờ hững nhìn phía trước, môi dần trở nên trắng bệch.

Dạ Thiên Lăng cúi mắt nhìn hăn: “Một bút này, là ba ngàn huynh đệ thần ngự quân. Minh Chấp!”

Hăn gọi đến, Minh Chấp hiểu ý, tự phân nhánh liệt nói: “Thuộc hạ ngày ấy cùng Thập Nhất điện hạ dẫn năm trăm huynh đệ lên vào trong quân Đột Quyết cứu người, trước khi tìm được Vương phi gặp được Sử tướng quân, hăn bẩm báo, nói Vương phi bị tù ở doanh trung Thống Đạt. Chúng ta xâm nhập địch doanh, lại gặp phục kích, mà trên thực tế Vương phi ở lúc ấy đã bị mang đi, Sử tướng quân căn bản không có khả năng biết nàng đang ở nơi nào! Chúng ta sau đó mặc dù được điện hạ tiếp viện phá vây, nhưng năm trăm huynh đệ thần cơ doanh, thậm chí Thập Nhất điện hạ, nhưng không có một người có thể sống trở về!” Hăn hận nhìn chăm chăm Sử Trọng Hầu, nếu không phải vì Dạ Thiên Lăng ở đây, sợ là sớm muốn rút kiếm liều mạng.

Dạ Thiên Lăng đợi bọn hăn đều nói xong, thản nhiên hỏi: “Người còn có gì nói?”

Sắc mặt Sử Trọng Hầu trắng bệch, thời gian trầm mặc ngẩn ngui, đem hồng anh mũi giáp chậm rãi hạ xuống, đặt trước người, cúi đầu nói: “Mặt tướng không còn lời nào để nói.”

Con mắt Dạ Thiên Lăng như nước hồ sâu dần dần dâng lên hàn ý phê nhân: “Mười ba năm qua, trừ bỏ năm đó một trận chiến Nạp thành tổn hại binh ba ngàn, Huyền Giáp quân ta phạm chiến thương vong không quá trăm người, lần này tổn hại quá nửa, cũng là bị người bán đứng, mà người này, đúng là Sử Trọng Hầu người. Cho dù bốn vương có thể tha cho người, người có gì mặt mũi gì đối mặt mấy ngàn huynh đệ chết trận, lại có mặt mũi gì đối mặt các tướng sĩ phía sau từng đồng sinh cộng tử?”

Huyền Giáp tướng quân sĩ cho dù không ồn ào, lại mỗi người đều nhìn chăm chăm Sử Trọng Hầu, không ít người nắm chặt tay “Khanh khách” Rung động, cũng có bao nhiêu người tay đã nắm lấy đao kiếm bên hông, hận không thể lập tức liền tiến lên đem Sử Trọng Hầu băm thây vạn đoạn.

Sắc mặt Sử Trọng Hầu lại coi như bình tĩnh, hắt hơi hơi ngẩng đầu, nhưng vẫn cúi mắt không dám nhìn Dạ Thiên Lăng, nói: “Ta làm sự tình này, đã sớm biết có một ngày có kết cục như vậy, ân tình điện hạ nhiều năm qua thường thức đề bạt, ta không nghĩ đến báo, trước mắt chỉ có cái chết, lấy tạ điện hạ!”

Trong lúc đó, hãn phản thủ rút kiếm, liền hướng gáy định cắt.

Ai ngờ có kiếm quang so với hãn còn nhanh hơn, trước mắt nức nặn lạnh lẽo bạo khởi, “Choang” thanh minh, kiếm Sử Trọng Hầu bị đánh rơi ở.

Gió cát thổi qua, huyền bào Dạ Thiên Lăng tung bay, kiếm về bên hông.

Trên mặt Sử Trọng Hầu nhan sắc nhợt nhạt, lộ vẻ sầu thảm cả kinh nói: “Điện hạ.....” Mười năm này, hãn biết rõ thủ đoạn Dạ Thiên Lăng, đối đãi địch nhân còn vô tình, huống chi là người bán đứng Huyền Giáp quân, nếu ngay cả tự sát cũng không thể, đó là sống không bằng chết.

Lãnh ngọc bàn mưu Dạ Thiên Lăng vô tình vô tự, chậm rãi nói: “Người không có đảm lượng phản bội bốn vương, không nói ra người nào sai sử, nghĩ dễ dàng chết thế sao?”

Sử Trọng Hầu nghe vậy, môi run nhè nhẹ, trong lòng như cực độ giãy dụa, đột nhiên hắt đi lên phía trước đập đầu thật mạnh: “Điện hạ! Người này năm có có ân với mạng sống một nhà ta, tính mạng mẫu thân ta hiện tại cũng ở trong tay hãn, ta dĩ nhiên bất trung bất nghĩa, há có thể nếu bất hiếu liên lụy lão mẫu? Còn thỉnh điện hạ dung ta chết!” Dứt lời lấy đầu chạm đất, trên trán đã đầy giọt máu tươi.

Đường Sơ cùng Sử Trọng Hầu xưa nay giao hảo, biết rõ hãn đối với mẫu thân cực kỳ hiếu thuận, nhưng lại hận hãn hồ đồ như thế, “Ai” một tiếng đậm chân thở dài, xoay người đi, không đành lòng lại nhìn.

Dạ Thiên Lăng cũng biết Sử Trọng Hầu là hiếu tử, hai tay hãn bắt chéo sau lưng, lẳng lặng nhìn Sử Trọng Hầu một lát, hỏi: “Như vậy, người thà chết cũng không chịu nói?”

Sử Trọng Hầu không nói lời nào, chỉ liên tiếp đập đầu, nam nhi bảy thước trước cái chết cũng không ngại, lúc này lại mắt hồ lại rưng rưng.

Dạ Thiên Lăng nói: “Được, bốn vương chỉ hỏi người một câu, người phải đáp lại. Mẫu thân người, có phải từng là cung nhân Dục Ninh cung?”

Dục Ninh cung chính là tẩm cung hoàng hậu, cả người Sử Trọng Hầu chấn động, ngẩng đầu lên. Dạ Thiên Lăng chỉ nhìn hãn, vẻ mặt liền biết chính mình đoán không sai, thần nhiên nói: “Việc này đến đây, sinh tử thanh toán xong. Sau khi người chết, ta sẽ nghĩ cách bảo toàn tính mạng mẫu thân người, người đi đi.”

Sử Trọng Hầu không nghĩ nhưng lại được hãn hứa hẹn như thế, trong lòng hối hận vô cùng, đã không lời nào có thể hình dung. Hãn nhìn Dạ

Thiên Lăng, trong mắt Dạ Thiên Lăng mặc sắc thâm trầm, như biển hư không, bóng đêm khôn cùng, hàn tinh tĩnh lãnh.

Sử Trọng Hầu ngậy người trong chốc lát, thần sắc dần dần trở nên thản nhiên, hẩn loạn choạng đứng lên, bên cạnh châm hai chén rượu, đem một chén cung kính đặt ở trước người Dạ Thiên Lăng, bưng một chén khác một lần nữa quỳ xuống, thật sâu cúi đầu: “Sử Trọng Hầu đã không còn mặt mũi lại cầu điện hạ uống rượu ta kính, nếu kiếp sau hạnh ngộ, nguyện làm trâu ngựa báo đại ân!”

Hắn cầm rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, đập đầu. Dạ Thiên Lăng bất động thanh sắc cúi mắt, ánh mắt ngừng lại, giương mắt ý bảo Vệ Trường Chinh, Vệ Trường Chinh đem rượu bưng lên dâng, Dạ Thiên Lăng ngửa đầu uống cạn, phản thủ đem chén chúc xuống, rượu hết, mười năm chính và phụ tình cảm, cũng như vậy hồi phi yên diệt.

Mấy viên đại tướng Huyền Giáp quân liếc nhìn lẫn nhau, Đường Sơ sai người đổ hai chén rượu, tiến lên nói với Sử Trọng Hầu: “Người ta theo quân sóng vai giết địch, trải qua vô số sinh tử, ta vẫn kính người là một hảo hán. Muốn cùng phóng ngựa Tây thù, cười vang đánh địch, nhưng một chén rượu này đi xuống, tình cảm huynh đệ người ta một đao đoạn tuyệt!”

Sử Trọng Hầu lộ vẻ sâu thẳm mà cười, tiếp nhận rượu đến cùng hắn chạm chén, ngửa đầu uống cạn.

Người theo sau Nam Cung cạnh châm rượu nói: “Sử huynh, năm đó ở Nam Cương, ta theo bên cạnh Nam Cung Cạnh vốn đã chết được người kéo trở về, đại ân không nghĩ hồi báo, bát rượu này ta kính người. Hôm nay tại Mạc Bắc này, nhiều huynh đệ cũng vì người mà chết, rượu hết, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt.”

Sử Trọng Hầu im lặng không nói, lại uống hết một chén, Nam Cung cạnh thở dài, xoay người rời đi.

Hạ Bộ Phong tính tình tục tũn, bưng bát rượu tiến lên oán hận nói: “Sử Trọng Hầu, một thân võ nghệ của người lão tử bội phục, nhưng người làm ra sự tình ti bỉ bức này, lão tử khinh thường người, không có huynh đệ như vậy!” Dứt lời đem rượu uống hết, đem bát ném xuống, “Phi!” ói ra nước miếng, quay đầu liền đi.

Sau ba người, trong Huyền Giáp quân vốn có bộ hạ cũ của Sử Trọng Hầu nhất nhất tiến lên, đa số người không nói được một lời, cùng hân uống rượu một chén, cứ như vậy chia tay. Cũng có tướng sĩ trong lòng phần hận khó tiết, như Hạ Bộ Phong nói lời nhục nhã, Sử Trọng Hầu dờ dẩn thừa nhận.

Không bao lâu sau, một vò rượu đã hết, Sử Trọng Hầu độc lập đứng ở giữa sân, ngửa đầu nhìn xa.

Thương thiên mặc mặc, khắp nơi bạc phơ, một tia ánh sáng cuối cùng cũng xuống dốc ở sau lưng Tây Sơn, gió như đao, đập lên khuôn mặt sinh đau, đại kỳ Huyền Giáp quân phần phật phấp phới trước mắt, nộ long bốc lên, hoàng hôn dần dần đem tầm mắt tắc tắc đắm chìm.

Hắn đứng lặng một lát, xoay người đem phi kiếm mới vừa rồi bị Dạ Thiên Lăng kích bật lên, chậm rãi quỳ gối: “Sử Trọng Hầu bái biệt điện hạ, thỉnh điện hạ ngày sau cẩn thận một chút!”

Nói xong, phản thủ nhất quán, kiếm nhập ngực, thấu lưng mà ra, một đạo máu tươi phun ra ba thước, nhiễm đỏ tuyết đọng phía sau, thân mình hắn nhoáng lên một cái, ngã xuống đất.

Dạ Thiên Lăng chăm chú nhìn thi thể Sử Trọng Hầu hồi lâu, lẳng lặng nói: “Lấy danh nghĩa bỏ mình nhập táng, người đi chuyện qua, đừng ở đây, nếu có người dám tùy ý vọng luận, theo quân pháp xử trí.”

Trong quân lĩnh mệnh, mấy ngàn tướng sĩ kính rượu một trận, đổi mặt Mục Lĩnh nghiêm nghị tế bái.

Rượu suốt một ngày, Dạ Thiên Lăng khoanh tay trở lại, thanh sơn xa đi,
anh linh ở đâu, mộ ải vạn dặm, gió trên cao.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Một Mảnh Tình Sâu Sắc, Lạnh Mà Nồng Ấm

Mùa xuân năm Thánh Võ hai mươi bảy, Huyền Giáp quân khắc Kế châu, triệt tàn quân Bắc Yến hầu, dẹp phản loạn U Kế mười sáu châu, triệt Bắc phiên, lập Bắc đình, Bắc định đô hộ phủ.

Cùng tháng, hoàng đế hàng chỉ triệt Đông phiên, kiến thiết Đông hải Đô hộ phủ. Đến tận lúc này, trăm năm phiên vương cầm giữ tứ cảnh Thiên triều quyền cao từng bước phân nhập châu phủ, tứ hải đều thuộc về hoàng quyền chí tôn. Từ nay về sau, thiên uy như ngày, không bị ngăn trở, cường thịnh tận cùng.

Dạ Thiên Lăng sau khi yên ổn mười sáu châu, tức khắc lấy Long phù điều động chư lộ binh mã, quân nhu lương thảo, tập kết bốn mươi vạn thiết kỵ tại Kế châu, huy quân Bắc thượng.

Đại quân lấy Đường Sơ, Nam Cung Cảnh làm tả hữu thống quân, binh chia làm hai đường, phối hợp mười vạn đại quân của Mặc Sĩ Sốc Phong ở phía trước, lập tức khắc Tả Ngọc, Tô Đồ Hải, Tứ Hợp, Hạ Sa, Thiên Quách, Ngọc Đấu, Thanh Mộc Xuyên, Cam Cốc, ngựa qua chín tòa thành trì, binh bức tới Nạp thành.

Mặc Sĩ Sốc Phong dẫn quân qua mỗi thành, không tiếp nhận kẻ đầu hàng, đi đến đâu thây chất như núi đến đó, đi ngang qua đại địa Mặc Bắc máu chảy thành sông, sóng biển cuộn cuộn, hài cốt chìm nổi, cứ thế mấy tháng không rõ.

Đại chiến qua đi, trong vòng chín thành không còn người Đột Quyết, phía Bắc Hầu sơn, phần lớn đất đai phía đông, đều quy về bản đồ Thiên

triều.

Có thể tới Nạp thành từ năm Thánh Võ mười chín gặp Huyền Giáp quân phá thành, Thủy La Khả Hãn một bên cùng Thiên triều lá mặt lá trái, một bên khổ tâm kinh doanh, ở bốn phía vương đều xây dựng thêm ngoại thành, đầu tường thiết kế hơn mười cái thiết nỗ thật lớn, thân nỗ gần một trượng, tên tên trầm trọng hữu lực, từ trên cao nhìn xuống quan sát ngoài thành, uy lực phi thường.

Nay Thiên triều nguy cấp, đại tướng Đông Đột Quyết Mộc Hải Sa đột phát chế nhân, tầm bắn thiết nỗ cực xa, lực sát thương lại lớn, quân đội Thiên triều chưa từng chuẩn bị, ăn đau khổ.

Đường Sơ nhân mấy lần dẫn binh thử, đều không thể công gần thành, tầm bắn thiết nỗ trong vòng khoảng cách ngàn bước, người tới không chết tức bị thương, lấy thân thủ Mặc Sĩ Sóc Phong cũng suýt nữa không thể may mắn thoát khỏi, nhất thời khổ không đối sách.

Dạ Thiên Lăng truyền lệnh tạm thời lui binh ngoài thành, một mặt bổ sung lương thảo, một mặt triệu chư tướng thương nghị đối sách.

Một ngày này, tất cả mọi người đã đến, lại chậm chạp không thấy thân ảnh Minh Chấp. Thẳng đến sắp tới buổi trưa, Minh Chấp mới vội vàng đi vào cầu kiến, Dạ Thiên Lăng từ sa bàn phỏng chế Nạp thành nghiên cứu địa thế bốn phía ngẩng đầu lên, bọn người Nam Cung Cạnh thay Minh Chấp đổ một phen mồ hôi lạnh.

Trong lòng Minh Chấp tuy có so đo, nhưng bị ánh mắt Dạ Thiên Lăng đảo qua, vẫn thấy thập phần không yên, vội vàng trước khi Dạ Thiên Lăng phát tác nói: “Điện hạ, thuộc hạ có kế phá thành, thỉnh điện hạ xem qua!”

Mặt mày Dạ Thiên Lăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, thản nhiên liếc mắt nhìn hãn, thấy hãn truyền đạt vài tờ giấy viết thư nhìn lại, Đường Sơ đứng ở bên người hãn, thuận miệng nói: “Đây không phải đầu thạch cơ sao?”

Minh Chấp nói: “Phải, nhưng ở đâu thạch cơ có cái tạo.”

Đường Sơ nói: “Cự thạch công thành không phải không nghĩ qua, nhưng đầu thạch cơ căn bản không thể đưa vào trong vòng ngàn bước thiết nỗ phòng thủ, tầm bắn có hạn, hơn nữa đầu tường phần đông là thiết nỗ, muốn hủy cũng ít có khả năng.”

Minh Chấp nói: “Dặc Mã thành địa thế cao hơn có thể đạt tới Nạp thành, thành Bắc Sơn gần đó, đem vật ấy đến vách núi gần đây, chỉ cần vách núi có thể đạt một nửa độ cao Nạp thành, liền có thể đem tảng đá ném đến hơn một ngàn bước, nếu không cần cự thạch, tất có thể xa hơn.”

Nam Cung Cảnh nói: “Không cần cự thạch dùng cái gì?”

Minh Chấp nói: “Điện hạ thỉnh xem mặt sau.”

Dạ Thiên Lăng nâng tay vừa lật, Minh Chấp tiếp tục nói: “Dùng hỏa lôi Huyền Giáp, nhất thán, tam lưu, lục tiêu, thêm thảo ô đầu, sói độc, ba đậu, thạch tín các loại dược vật cùng với nhựa đường, một khi vào thành tự nhiên bạo phát, riêng độc yên liệt hỏa cũng đủ người Đột Quyết chịu. Thiết nỗ cường thịnh trở lại cũng cần có người khống chế mới được, độc hỏa này cực kỳ lợi hại, đợi cho trong thành mỗi người ốc còn không mang nổi mình ốc, thiết nỗ đầu tường là một đồng sắt vụn.”

Mặc Sĩ Sóc Phong ở bên nghe, gật đầu nói: “Ý kiến hay! Chúng ta thâm nghĩ làm sao phá hủy thiết nỗ kia, sao lại quên điểm ấy nhỉ, một khi trong thành đại loạn, chúng ta nhân cơ hội cường công, thành này tất hạ!”

Minh Chấp nói: “Không sai! Bên ta mới đã sai người thử qua, hỏa lôi Huyền Giáp so với hòn đá nhẹ hơn nhiều, bắn xa nhất khả cũng gần hai ngàn bước, non nửa đều có thể đạt tới trong vòng tầm bắn Nạp thành.”

Nam Cung Cảnh nói tiếp: “Nếu có thể tạo nhiều mấy cái đầu thạch cơ, đến lúc đó thay phiên phóng hỏa lôi, tự nhiên uy lực nhân gấp bội.”

Quanh co, hi vọng, mắt thấy vấn đề khó khăn làm đại quân khoanh tay đứng nhìn đã giải, chư tướng đều hưng phấn một trận. Mặc Sĩ Sóc Phong ngẩng đầu, đã thấy Dạ Thiên Lăng không nói gì, chỉ cúi mắt nhìn giấy viết thư trong tay, giống như thưởng thức chữ trên đó, vẻ mặt thản nhiên, khóe môi lại mang theo tia cười như có như không.

Hắn nghi ngờ mắt mình nhìn nhầm, theo ánh mắt Dạ Thiên Lăng nhìn xuống chữ trên giấy viết thư.

Hành thư thanh nhã, phiêu dật như gió, tú vững như lan, mây bay nước chảy lưu loát sinh động dọc theo ô vuông mảnh khảnh một đường hạ bút, đầu bút lông nhu tĩnh, khí khái tuyển nhiên. Tuyệt sắc tố tiên, ô mặc trong trẻo, theo ngón tay thon dài của Dạ Thiên Lăng nhẹ nhàng lấm nhấm, hình như có mùi hương nồn nà thoang thoảng, tựa như nữ tử áo trắng tố nhan ngoạn đầu nhìn lại, thu thủy yên ba, yên tĩnh thản nhiên.

Một lát qua đi, Dạ Thiên Lăng nhẹ phẩy phẩy giấy viết thư trong tay, ngẩng đầu nhìn lại Minh Chấp, “Biện pháp cực diệu.”

Minh Chấp thẳng đứng lưu ý thần sắc Dạ Thiên Lăng, lúc này nhẹ nhàng thở ra, nói: “Điện hạ nếu cảm thấy biện pháp này có thể làm, thỉnh đời bước ngoặt ô là thấy, các huynh đệ thần cơ doanh đang thử hỏa lô, cũng có chút mặt mày.”

Dạ Thiên Lăng hơi hơi vuốt cằm, lại hỏi: “Hỏa lô một khi nổ mạnh, độc yên nổi lên bốn phía, có thể đem chiến sĩ công thành quân ta ngộ thương, có nghĩ tới điểm này?”

Minh Chấp thuận miệng liền đáp: “Vương phi nói nhất định phải tuyển ngày Bắc phong công thành..... Ách.....” Lời vừa ra khỏi miệng, cảm thấy không đúng, không khỏi dừng lại nhìn Dạ Thiên Lăng, không ngờ khóe môi Dạ Thiên Lăng trong trẻo nhưng lạnh lùng lại hơi hơi giương lên, không chút nào thấy ngạc nhiên, chỉ ý bảo hắn nói tiếp. Minh Chấp liền

tiếp tục nói: “Chiến sĩ công thành cũng có thể dung khăn ướt che giấu miệng mũi, uống trước giải được, bảo đảm vạn vô nhất thất.”

Nam Cung Cảnh gần đây phát hiện vợ chồng Lăng vương không biết vì chuyện gì thập phần xa cách, lại không sờ không được nửa điểm rõ ràng, ở trước mặt Dạ Thiên Lăng không dám đề cập, bởi vậy mấy ngày liền hành quân nghị sự đều đem mười hai phần cẩn thận, miễn gặp vạ lây. Hôm nay Minh Chấp không cẩn thận nói lậu, mọi người không hện mà cùng nhìn phản ứng Dạ Thiên Lăng, không có người nói chuyện, chỉ có Hạ Bộ Phong vốn trực lai trực khứ, bật thốt lên nói: “Nguyên lai là chủ ý Vương phi? Ta đã nói Minh Chấp người sao lại biết thảo diệp này đó.....”

Nói một nửa, Nam Cung Cảnh quay đầu trừng hăn, Hạ Bộ Phong kinh ngạc nói: “Sao vậy, chẳng lẽ ta nói sai lầm rồi?”

Nam Cung Cảnh cực kỳ bất đắc dĩ, nhưng cũng đành phải nói: “Đúng rồi.”

Hạ Bộ Phong nói: “Đúng rồi vì sao không cho ta nói?”

Đường Sơ ở bên cạnh có chút chống đỡ không được, ho nhẹ một tiếng, chịu đựng cười nói: “Nghĩ nhiều nói ít, ngày thường điện hạ dặn người nhiều nhất, mà người quên nhanh nhất.”

Hạ Bộ Phong vò đầu nhìn lại Dạ Thiên Lăng, vẫn là vẻ mặt mê mang, Dạ Thiên Lăng đứng dậy nói với Minh Chấp: “Đi xem đi, nếu biện pháp này có thể làm, ưu khuyết điểm xem cho kỹ, miễn hỏi tội người hôm nay đến muện, nếu không, nghiêm trị không tha.”

Ngữ khí bình tĩnh, tiếng sấm báo hiệu mưa to, Minh Chấp khom người lên tiếng trả lời, trên mặt nhịn không được dặt theo tia mỉm cười, “Ưu khuyết điểm dù có, hăn sẽ không trị người tội đến muện.” Vương phi thật đúng là liệu sự như thần, đối với tính tình Lăng vương sờ đến nhất thanh nhị sở, mà ngay cả lời nói cũng giống nhau.

Mọi người đi vài bước, Hạ Bộ Phong bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi Nam Cung Cảnh: “Điện hạ cùng Vương phi giận dữ?”

Nam Cung Cảnh không biết nên khóc hay cười, nói: “Ta nghĩ không thông, lúc trước Nghê Nhi làm sao có thể coi trọng người quê mùa chả biết gì cả?”

Không ngờ Hạ Bộ Phong cư nhiên nghiêm mặt nói: “Quê mùa có cái tốt của quê mùa.”

Hai câu này nói lớn, mọi người đều nghe được rõ ràng, đều cười rộ lên, Dạ Thiên Lăng khoanh tay đi ở phía trước, bạc môi khẽ nhếch, ánh mắt trời xưa nay lãnh liệt chiếu xuống đáy mắt cũng mang theo vài phần ý cười.

Trên sườn núi ngoài ngoại ô năm dặm, các chiến sĩ thần cơ doanh phạt rừng lấy gỗ, khai sơn khai thác đá, người đến người đi, nhưng đều rất qui củ không lộn xộn.

Đám người Dạ Thiên Lăng đi tới phụ cận, thấy đầu thạch cơ đã cải tạo qua cơ hồ so với lúc trước không chỉ lớn gấp đôi, vài chiến sĩ hợp lực đem một vòng thô to buộc một bên, lại lấy da trâu cùng thiết liên xoay quanh, nhìn qua mặc dù phức tạp chút, cũng không giống như trước kia mượn dùng cự thạch thêm nặng, như thế đã tiết kiệm không ít khí lực.

Mọi người đang cải tạo qua đầu thạch cơ, lại nghe xa xa âm âm một tiếng nổ, đất dưới chân rung động, trên tòa núi đối diện nổ tung một đoàn ánh lửa kinh người, núi đá thật lớn băng liệt lạc xuống, trực tiếp rơi vào sơn cốc lại thêm một trận tiếng vang đinh tai nhức óc. Đợt khói đặc tan đi, lại có một bên sơn giác bị tạc xuống, người xem nhân nhất thời đều sửng sờ đương trường, ngay cả Minh Chấp cũng không nghĩ tới Huyền Giáp hỏa lôi một khi cải tạo lại có uy lực như thế.

Hai tròng mắt Mặc Sĩ Sốc Phong sáng ngời, nổi lên ánh sáng lạnh: “Nạp thành có thể phá rồi!”

Dạ Thiên Lăng khẽ gật đầu, hơn nữa độc yên trí mạng cùng liệt hỏa, không gì cản nổi, dù là thành trì chắc chắn cũng ngăn cản không được bao lâu. Nhất cốc phiến toái đã coi như xong, tâm tình hăn xem ra không tệ, cùng chư tướng một đường nói giỡn trở về thành.

Đi tới cửa thành, trên đường lớn phía trước hai người song kỵ nghênh diện chạy tới, đúng là Vệ Trường Chinh mang theo một gã thị vệ, bộ dáng phong trần mệt mỏi, như là vừa chạy đường xa trở về.

Vệ Trường Chinh thấy Dạ Thiên Lăng, xuống ngựa hành lễ, Dạ Thiên Lăng hỏi: “Làm thỏa đáng?”

Vệ Trường Chinh nói: “Trong thành phụ cận cư nhiên đều không có, thủ hạ đi Thanh Mộc Xuyên một chuyến, cuối cùng cũng mua được.”

Dạ Thiên Lăng nắm cương ngựa, giao lại một câu: “Đưa Minh Chấp đi.” Liền tiếp tục đi đến phía trước.

Vệ Trường Chinh liền lập tức đưa tay lấy một bọc nhỏ, giao cho Minh Chấp: “Không nghĩ tới vừa vặn người ở đây.”

Minh Chấp hỏi: “Cái gì vậy?”

Vệ Trường Chinh cười: “Nhìn xem thì biết.” Tiếp theo liền giục ngựa theo Dạ Thiên Lăng đi trước.

Minh Chấp dừng ở sau, không khỏi lòng tràn đầy nghi vấn, đại chiến sắp tới, lúc này có cái gì trọng yếu còn muốn Vệ Trường Chinh tự mình đi Thanh Mộc Xuyên một chuyến? Hăn cúi đầu mở ra vừa thấy, ngẩn ngơ, liền nhin không được nở nụ cười.

Mặc Sĩ Sóc Phong ở bên cạnh hăn, quay đầu thấy, thập phần kỳ quái: “Xạ hương?”

Minh Chấp thấp giọng cười nói: “Xạ hương cùng bạch đàn hương, Vương phi phối dược phải dùng, Mạc Bắc bên này không dễ mua, nhưng không thiếu được.”

Mặc Sĩ Sốc Phong hiểu ý nhú mày, Vệ Trường Chinh phía trước quay đầu cười nhìn qua, Minh Chấp xa xa ôm quyền, không tiếng động làm cái khẩu hình: “Vất vả!”

Vệ Trường Chinh nhún nhún vai, vừa quay đầu đã thấy Dạ Thiên Lăng giơ roi giục ngựa, vội vàng đuổi theo.

Vào thành, mọi người phân ra đi thao luyện bố trí, chuẩn bị công việc công thành. Vệ Trường Chinh theo Dạ Thiên Lăng trở lại hành dinh, chưa tiến vào viên môn, bỗng nhiên Dạ Thiên Lăng ghìm ngựa dừng lại, quay đầu nhìn về một phía.

Vệ Trường Chinh theo ánh mắt của hắn nhìn lại, phát hiện có đoàn trắng trắng gì đó oa ở giữa mấy khối núi đá, cuộn thành một đoàn, bị gió lạnh thổi trúng lạnh run. Hắn xuống ngựa đến gần nhìn lại, nguyên lai đúng là một tiểu thú.

Tiểu thú kia nghe được có người lại đây, lỗ tai dựng thẳng, cảnh giác ngẩng đầu, một đôi ánh mắt màu lam giống như hai khóa nước đá tinh thạch trên nền tuyết trắng, xinh đẹp mà tràn ngập địch ý nhìn Vệ Trường Chinh, trong họng “Ô ô” thấp giọng, đem thân mình giãy dụa cọ cọ.

Vệ Trường Chinh cảm thấy kỳ lạ, trừ bỏ ánh mắt khác màu, tiểu thú này quả thực cùng Tuyết Chiến sinh ra giống nhau như đúc, giống hồ phi hồ, giống điêu phi điêu, không thể nói rõ là cái động vật gì.

Hắn đang muốn ngồi xổm xuống cẩn thận nghiên cứu, có người đưa tay chen giữa, không nói hai lời liền đem tiểu thú kia nhắc lên.

Tiểu thú kia “Ô” một tiếng, ở trong tay Dạ Thiên Lăng giãy dụa, chân trước cong lên. Dạ Thiên Lăng nhú nhú mày, không chút nào cố sức liền chế trụ hai móng vuốt không thành thật kia, tiểu thú đáng thương lập tức hề hề co rúm ở giữa không trung, cái đuôi thật to thu làm một đoàn, thân mình run nhè nhẹ. Vệ Trường Chinh lúc này mới phát hiện nguyên lai chân sau nó bị thương, trên da lông tuyết trắng loang lổ vết máu, xem ra thương thế còn không nhẹ.

Dạ Thiên Lăng mang theo tiểu thú nhìn một lát, quảng đến trong lòng Vệ Trường Chinh: “Đưa cho Minh Chấp.”

Vệ Trường Chinh luống cuống tay chân tiếp nhận, đương trường liền bị tiểu thú cong một móng vuốt, hơi có chút cảm giác đỡ khốc đỡ cười, đưa tay đem vật nhỏ có ý đồ giãy dụa đè lại, vội vàng đi tìm Minh Chấp.

Ba ngày sau, Bắc phong mãnh liệt, đại quân Thiên triều mọi sự đã chuẩn bị sẵn sàng, huy quân công thành.

Dạ Thiên Lăng giao phó Mặc Sĩ Sốc Phong xong, đã cực ít tự mình lãnh binh ra trận, chỉ buông tay để cho hãn thả tay mà làm. Mặc Sĩ Sốc Phong là kỳ tài ngút trời, lại thêm hiểu biết đối với Mạc Bắc cùng Đột Quyết rõ như lòng bàn tay, công thành chiếm đất mọi việc đều thuận lợi. Đám người Đường Sơ, Nam Cung Cảnh khi trước đối với hãn còn tâm nghi vấn, sau mấy mấy chiến, đã thành tâm đầu ý hợp chi giao, xưng huynh gọi đệ, cực kỳ quen biết. Dạ Thiên Lăng cũng thường cùng hãn nâng cốc đàm luận, đàm văn luận võ từ cổ chí kim, trong long đều thán hận gặp trể.

Mặc Sĩ Sốc Phong ngoài miệng mặc dù không nói, trong lòng đối với Dạ Thiên Lăng lại bội phục đến cực điểm, chỉ nhìn một cách đơn thuần mà hãn ngay trận chiến Nạp thành lớn như vậy đều buông tay, hãn ngay cả cật tài khinh người, nhưng cũng tự hỏi không có khí độ đảm lược này.

Bày mưu nghĩ kế, tính trước kỹ càng, ngoài thành kiếm kích lâm lập, binh mã như núi, Dạ Thiên Lăng lại ngay cả áo giáp cũng không mặc, trường bào nhẹ nhàng, nhân tọa hành dinh, đối với chiến hỏa ngập trời, tàn sát bừa bãi cũng thờ ơ.

Nhắm mắt dưỡng thần một lát, một thanh âm cực nhẹ vang lên gần đó, hẩn trợn mắt nhìn lại, Tuyết Chiến ngồi xổm trước cửa sổ nghiêng đầu, kim đồng rạng rỡ, nhìn hẩn.

Hẩn cùng với kia tiểu thú nhìn nhau một lát, đứng dậy nhân bước đi ra ngoài. Đi tới trước hành lang, hốt người sững sốt, thanh phong hơi lạnh, quỳnh quang nhẹ nhàng, có cái thân ảnh quen thuộc ngửa đầu nhìn trên cây, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Ánh nắng nhẹ chiếu, tay áo phiêu dật, ánh sáng trong suốt xuyên thấu Mạc Bắc xuyên qua cành lá chiếu lên dung nhan nàng, một cây trâm dương chi bạch ngọc vấn mái tóc, nhân ánh sáng mặt trời màu trở nên thông thấu mà trong vắt, tóc như mây, người như ngọc. Đứng ở chỗ này có thể nhìn thấy cằm nàng nhu hòa mà tuyệt đẹp hơi hơi nâng lên, lộ ra cổ thon dài, vài sợi tóc từ trâm gài tóc lặng yên rơi xuống, lẳng lẳng phe phẩy bên tai nàng, xuân phong ngẫu nhiên nhẹ qua, kéo theo mùi lan thoang thoang.

Nàng hơi nghiêng đầu, đại mi nhẹ nhú, môi đỏ mọng mềm mại hơi hơi mân, lại mang theo một tia cười khẽ. Một cái nhãn mày cười này xem qua trăm ngàn lần cũng không chán ghét, đậm tĩnh mà sâu thẳm ôn nhu, dưới đáy lòng sớm triền miên phiền phức, như giấc mộng son sau màn lụa mỏng, cách ngàn vạn luân hồi nhìn lại, tình cảnh kia vẫn còn như mới.

Khoảng cách như gần như xa, hẩn im lặng đứng ở nơi đó nhìn người trước mắt, tuần mâu mỉm cười.

“Tuyết Ảnh, vết thương còn chưa tốt đã chạy loạn, cư nhiên còn dám trèo cây, mau xuống dưới.”

Trên nhánh cây không cao không thấp, một tiểu thú tuyết trắng ngồi xồm, nhìn xuống thấy Khanh Trần dưới tàng cây có chút sùng nịch lại bất đắc dĩ, lam đồng lóe sáng, ảnh ngược trong mắt là thân ảnh thanh nhã.

Đột nhiên Tuyết Ảnh rời ánh mắt khỏi Khanh Trần, quay đầu nhìn về phía bên cạnh, một đạo bóng trắng hiện lên, nó đã từ trên cây nhảy xuống.

Khanh Trần quay lại, thấy Dạ Thiên Lăng khoanh tay đứng ở trước hành lang, lẳng lặng nhìn nàng. Dương quang đậm kim sắc từ trường không vạn dặm không mây chiếu xuống, lạc trên y bào hắc, thân hình cao to như ngọc thụ đón gió, mang theo ba phần lạnh sắc, đôi mắt thâm thúy kia tầm nhu hòa vô ngần.

Khanh Trần sững sốt, sao cũng không ngờ Dạ Thiên Lăng lúc này lại ở hành doanh, ngừng mắt nhìn hắc, đã thấy Dạ Thiên Lăng âm áp cười, sơn thanh thủy triệt, vân đạm phong khinh.

Mấy độ hồng trần, mấy độ ngoái đầu nhìn lại, mỗi một lần tìm kiếm thân ảnh của hắc, hắc luôn cách nàng không xa, không tiếng động, không nói gì, nhưng là hắc ở đó, trong cuộc đời này, cùng nắm tay nàng, chung cuộc đời này sinh sinh thế thế, bất ly bất khí.

Khóe môi Khanh Trần nhẹ nhàng giương lên, cũng không nói chuyện, Dạ Thiên Lăng tươi cười càng sâu, thần nhiên hỏi: “Sao, không biết?”

Khanh Trần nhướng mi, cười hài hước nói: “Giống như đã từng quen biết.”

Đáy mắt thâm sắc Dạ Thiên Lăng hơi hơi dao động, bỗng nhiên phát hiện bóng trắng bên người tránh đi, còn không kịp né tránh, Tuyết Ảnh đã lủi trên đầu vai hắc. Mây kiếm hắc nhanh nhú, đưa tay liền đem kia tiểu thú kia nhấc lên, ai ngờ Tuyết Ảnh quỳnh lên, chân trước ôm lấy quần áo của hắc, nói cái gì cũng không buông ra.

Khanh Trần nhìn một người một thú giăng co không ra, không khỏi ách nhiên cười vang, Lăng Vương gia mỗi người đều kính sợ sao có thể dung một cái tiểu thú ngồi xồm trên đầu vai bề nhể tứ phương, ngày thường Tuyết Chiến vì thế ăn không ít mệt a. Lại nhìn Dạ Thiên Lăng đã có khuynh hướng không thể nhìn được nữa, nàng bước lên phía trước kéo tiểu móng vuốt của Tuyết Ảnh, đem nó từ trong tay Dạ Thiên Lăng cứu ra, một bên cười nói: “Nó thực nghịch ngợm, so với Tuyết Chiến còn làm người đau đầu hơn, cũng không biết Trường Chinh đánh giặc như thế nào còn có nhân tình này, cứ nhiên đem cái vật nhỏ này trở về.” Khi nói chuyện thanh thanh linh linh, phượng mâu khẽ nâng, lúm đồng tiền như hoa.

Tuyết Ảnh lúc này trở nên thành thật, có chút ủy khuất ghé vào trong lòng Khanh Trần, từ trong cánh tay nàng diễm đạm đáng yêu nhìn về phía Dạ Thiên Lăng, ánh mắt ai oán, giống như đang lên án hành vi của Dạ Thiên Lăng vừa rồi cực không ôn nhu.

“Ân..... Hừ!” Dạ Thiên Lăng liếc mắt trừng nó một cái, ngẩn người, hừ lạnh ra tiếng.

Khanh Trần đem Tuyết Ảnh buông ra, thấy sắc mặt hắc không tốt, cười khanh khách hỏi: “Chàng sẽ không cùng tiểu gia hỏa này so đo đi?”

Nàng thanh tuyến tươi cười ở trước mặt Dạ Thiên Lăng quyến rũ nở rộ, mấy ngày chưa từng nhìn thấy, khuôn mặt như họa kia nhưng lại kỳ dị nhiều thêm vài phần dịu dàng cùng thành thực phong vận, giống như ở trong bóng đêm sâu thẳm lặng yên thịnh phóng một đóa hoa, mùi thơm ngát xông lung, mang theo kiều mỹ chọc người xa tư, làm cho người bồi hồi lưu luyến, sợ hãi than không thôi.

Trăm luyện cương thành nhu nhược, hắc cơ hồ đã nhớ không rõ đã phát sinh qua chuyện gì, tựa hồ mỗi một lần gặp lại đều là một lần bắt đầu, mỗi một lần gần gũi đều là khắc cốt minh tâm, nhu tình như nước.

Thê tử của hần, người hần tìm kiếm bách thể ngàn sinh, lúc này đang đứng ở trước mặt, nhìn hần, cười yếu ớt yên tĩnh.

Hần khẽ thở dài một cái, thở dài nhưng vẻ mặt cũng là sung sướng, “Trên đời duy chỉ có nữ nhân cùng tiểu thú là khó dưỡng, mà bên người ta như thế nào càng ngày càng nhiều?”

Khanh Trần trừng mắt nhìn tình: “Sao? Nói như vậy, chẳng lẽ mấy ngày nay điện hạ lại nạp người mới?”

Dạ Thiên Lăng không dự đoán được Khanh Trần hỏi ra một câu như vậy, tình tể đem nàng đánh giá, nhú mày nói “Bổn vương cho dù lại nạp người mới, nàng cũng không thể cao hứng như vậy đi?”

Khanh Trần xem xét sắc mặt của hần, thi nhiên xoay người: “Ta đây liền tiêu dao thôi.”

Không chờ nàng bước đi, Dạ Thiên Lăng đưa tay đem nàng ôm lấy, tình mâu híp lại: “Tiêu dao cái gì? Là ai lúc trước bá đạo như vậy, nói ta cùng nàng là một người?”

Khanh Trần cười khẽ, đúng lý hợp tình: “Ta!”

“Vậy nàng đi chỗ nào tiêu dao?”

“Lăng vương phủ a!” Khanh Trần cười nói: “Chàng là của ta, Lăng vương phủ là của chàng, tự nhiên cũng là của ta, chàng có người mới, vẫn là của ta. Ta trong phủ là lớn nhất, trông cửa vầy nước quét nhà có khi không đủ người, thêm vài người cũng nên a.”

Nàng nghiêng đầu nghiêm trang tính toán, Dạ Thiên Lăng nghe vậy bật cười. Liền vào lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng nổ, liên tiếp như vậy, giống như trời long đất lở, thanh thế kinh người.

Khanh Trần không kịp phòng bị, lấp bắp kinh hãi, không kịp xoay người đã bị Dạ Thiên Lăng đưa tay ôm lấy, bao bọc trong lòng.

Thành Bắc nổi lên đại hỏa tận trời, khói đặc nổi lên bốn phía, rất nhanh đem thiên không phong tình vụn dậm tầng tầng che đậy. Bên trong khói thuốc súng ầm ầm chiến hỏa, đồ mẫn thương khung, huyết nhiễm nhan sắc, khoảng cách xa như vậy mà như bức đến trước mặt, toàn bộ đại địa Mạc Bắc tựa hồ bị ngăn ra một cái lỗ hổng thật lớn, làm cho người ta cảm giác ngọn núi, thành trì chậm rãi hạ xuống, thiên địa đảo điên.

Khanh Trần theo bản năng nhú mày, Dạ Thiên Lăng một tay thay nàng che lỗ tai lại, nhẹ nhàng đem người ôm trong lòng.

Đã lâu như thế mới thấy lại hơi thở thanh tịnh, ôm ấp rộng lớn, cánh tay ôn trì này, Khanh Trần lặng lẽ tựa vào trong lòng Dạ Thiên Lăng, dán trong ngực của hắn, bên tai một tiếng lại một tiếng tim đập của hắn, rõ ràng hết thảy. Đột nhiên náo động bốn phía chậm rãi lâm vào bình tĩnh, nàng như là hồ nước sâu gợn sóng, nhẹ nhàng phiêu đảng, ba quang lân lân, bóng đêm yên tĩnh, chấm nhỏ đầy trời, ấm áp kia làm người buồn ngủ.

Tư thế hào hùng đều xa xôi, chỉ có ôm ấp của hắn chân thật như thế.

Qua hồi lâu, thanh âm nổ mạnh dần dần thấp đi, Dạ Thiên Lăng thần nhiên nói: “Có thể phá Nạp thành rồi.”

Khanh Trần từ trong lòng hắn nhẹ nhàng ngửa đầu, mâu quang u tĩnh nhìn về phương xa, giống như xuyên thấu qua thương khung đầy khói nhẹ mê ly thấy được thanh sơn vân ngoại, thấu triệt trời quang như nước, nàng giống như lằm bằm lâu bầu, lại giống như ở nói với năng miếu man nhẹ giọng nói: “Có thể phá Nạp thành, Đông Đột Quyết vong.”

Thành phá quốc vong, lại như thế nào đây?

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Anh Hùng Can Đảm Cười Côn Luân

Đá vụn, tàn viên, đoạn kiếm, bại giáp, Nạp thành phần hoa nhất Mạc Bắc ngày xưa nay một mảnh khói lửa hỗn độn, ngày trước xa mã như mây, thương nhân lui tới rầm rộ, giờ nghiêng nhiên đã thành một tòa phế thành.

Mạc vân ngàn dặm, tàn yên lượn lờ, nhật nguyệt vô quang.

Phóng nhãn nhìn lại cổ đạo ngoại ô, cây phơi đầy đồng, hán tỉnh khô mọt, gió rít nổi lên bốn phía, thổi đến mặt đau rát, hỗn loạn đến từ cát bụi đại mạc, hình dáng thương khung mơ hồ, mang đến vài phần thê lương.

Khinh y phóng ngựa, kiếm giáp tiên minh, Dạ Thiên Lăng cùng Mạc Sĩ Sốc Phong cười ngựa vào thành, một người thanh tuấn thông dong, một người đàm tiếu tự nhiên, đối với tình hình chiến đấu thảm thiết bốn phía cũng không nháy mắt. Sát phạt đẫm máu đã ngấm vào xương tủy, nhiều sinh tử hơn bất quá cũng chỉ là hoa khai trong nháy mắt, khoảnh khắc điêu linh.

Khanh Trần lặng lẽ đi theo bên cạnh người Dạ Thiên Lăng, một đường trầm mặc.

Toàn bộ Nạp thành dưới bão cát đầy trời hết sức hoang vắng, hơi thở huyết tinh tràn ngập tắc tắc, giống như biển sâu tĩnh mịch cuộn cuộn nổi lên mạch nước ngầm, lặng yên đem người bao phủ. Trong màn sương khói tranh tối tranh sáng, góc tường bên đường, người Đột Quyết giống như ngủ say nằm trên đại địa lạnh băng, cơ hồ có thể nhìn đến mặt mày từng vui cười tức giận mừng, nhưng mà rốt cuộc lại không tiếng động, không còn hơi thở.

Trời cao, sinh như tử vực, không phải thiên tai, chính là nhân họa.

Đến trước hành dinh, Khanh Trần xuống ngựa nghỉ chân, quần áo phất phơ, phát khăn bay lên. Phong tình ở mi gian nàng lặng lẽ bao phủ một màn u buồn cực đậm, song đồng tiền thủy trong vắt hiện lên đau thương càng ngày càng đậm.

Dạ Thiên Lăng vốn đã đi vài bước, phát giác Khanh Trần không cùng theo sau, xoay người tìm nàng, chỉ thấy nàng nắm cương Vân Sính đứng tại chỗ, nhìn lại thân ảnh tiêm nhược trong gió, lại có vài phần bi thương cùng mỗi một, hần đi đến ôm nàng, cúi đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

Khanh Trần lặng im một lát, ngẩng đầu nhìn hần, chậm rãi nói: “Lăng, thiếp không nghĩ đến Mặc Sĩ Sóc Phong lại đồ thành.”

Dạ Thiên Lăng mắt lóe tinh quang, thanh quang vừa động tiềm tĩnh tham nhập mi tâm nàng, sau đó, hần nâng tay phất qua sợi tóc nàng bị gió nhẹ thổi lên, nói: “Được rồi, ta đã biết.”

Khanh Trần mỉm cười, hơi chút ủ rũ, nàng lướt qua đầu vai Dạ Thiên Lăng, nhìn về phía mạc nguyên rộng lớn mà yên tĩnh, nhẹ nhàng nói: “Không tạo sát nghiệt, vẫn giảm phúc thọ, sinh linh một thành này kỳ thật là chết trên tay thiếp.”

Tuần mi Dạ Thiên Lăng nhú lại: “Đừng miên suy nghĩ man, ta đưa nàng đi nghỉ ngơi trước.”

Hần đưa Khanh Trần vào hành dinh, một mình đi đến soái trưởng, nhớ tới lời nói Khanh Trần vừa rồi, không hiểu sao trong lòng lại có chút trệ buồn.

“Điện hạ!” Minh Chấp nghênh diện tìm đến: “Vương phi nghỉ tạm?”

“Phải,” Dạ Thiên Lăng gật đầu: “Có việc?”

Minh Chấp lấy ra một phong mật hàm trình lên: “Trước đó vài ngày, Vương phi lệnh chúng thần ở kinh thành âm thầm truy tra đám người Thiệu Hưu Bình, hiện tại có chút thành tựu.”

Dạ Thiên Lăng mở mật hàm ra, giương mắt đảo qua, đáy mắt tinh quang ám lược, cười lạnh: “Cấu kết muối thương, mượn quân nhu buôn tư muối, lá gan không nhỏ.” Hắc đem mật hàm đưa lại cho Minh Chấp, lại nói: “Việc này không cần nói cho Vương phi.”

Minh Chấp giật mình, nhất thời khó hiểu: “Nếu Vương phi hỏi?”

Dạ Thiên Lăng khoanh tay đi trước, phân phó nói: “Nàng nếu có hỏi, cứ nói ta đã lệnh đám người Chử Nguyên Kính liên danh trình thư buộc tội, truy cứu việc này, ít ngày nữa sẽ có kết quả.” Khi nói chuyện dừng lại một chút, tâm tư hơi đổi, sáng có Chử Nguyên Kính cùng nhóm Ngự Sử còn chưa đủ phân lượng, sự tình tố giác làm thì dễ dàng, muốn kéo đổ đám hậu duệ quý tộc còn cần phí chút khí lực. Hắc có chút trầm tư, lại nói với Minh Chấp: “Chuyển cáo Mạc tiên sinh, bảo hắc đi báo phỏng Trường Định hầu, báo cho biết việc này, sau đó nghĩ cách làm cho Quang Lộc Khanh Lã nằm trong tay căn cứ chính xác.” Lão ma di lạt Trường Định hầu, trời sanh tính ngay thẳng, ghét ác như cừu, một khi biết được việc này, tuyệt không ngồi yên không quan tâm. Mà Khanh Lã, từng cùng Chung Định Phương bất hòa, oán hận quá sâu, nếu cho hắc cơ hội như thế, sao lại không quan tâm?

Minh Chấp lại cúi mình, nói: “Chỉ là hiện tại Cung Tư Trình kia nửa điểm nhược điểm đều không bắt được.”

Dạ Thiên Lăng lạnh lùng cười: “Cung Tư Trình? Hắc tự thân làm việc cẩn thận, cẩn thận, đáng tiếc là long không chịu thua kém ai, vài năm nay bất quá là nương nhờ Ân gia che chở chu toàn thôi, việc này không cần nói.”

Minh Chấp nghe lời liền biết Dạ Thiên Lăng đã có tính toán, không cần phải nhiều lời nữa, chỉ cười nói: “Như thế Vương phi bớt hao tâm tổn sức.”

“Ừ,” Dạ Thiên Lăng ứng thanh: “Về sau, sự tình bức này người trực tiếp hồi báo ta, không cần kinh động nàng.”

Minh Chấp cúi người đáp ứng, không khỏi ngẫm mỉm cười, đột nhiên lại nghĩ tới chuyện gì: “Đúng rồi, thuộc hạ mới gặp được Hoàng Văn Thượng, hẳn nói về sau không cần nhiều xạ hương cùng bạch đàn hương như vậy, Vương phi dặn không dùng lại.”

Dạ Thiên Lăng dừng bước quay đầu, hỏi: “Vì sao?”

Minh Chấp nói: “Thuộc hạ cũng không rõ.”

“Ừm,” Mày kiếm Dạ Thiên Lăng nhíu lại, ánh mắt lại nhìn xa xa, có chút dăm chiêu.

Hai người đang nói chuyện, Mặc Sĩ Sốc Phong đi nhanh lại, cả người đằng đằng sát khí, thấy Dạ Thiên Lăng nhân tiện nói: “Bắt sống Mộc Hải Sa! Hừ! Không phải người nói muốn hẳn sống, ta định lấy tính mệnh của hẳn!”

Dạ Thiên Lăng xoay người từ hẳn trên người đảo qua, thản nhiên cười nói: “Như thế nào, khó khăn sao?”

Mặc Sĩ Sốc Phong nhíu mày hừ lạnh: “Không hổ là đệ nhất dũng sĩ Đột Quyết, thân thể quả nhiên cường tráng, nếu không phải trúng độc yên la, vị tất có thể đem hẳn bắt giữ. Hiện tại chết cũng không cúi đầu, đang ở phía trước chửi ầm lên, người xem rồi làm đi!”

“Đi xem một chút.” Dạ Thiên Lăng bước đi, đột nhiên lại quay đầu nói với Minh Chấp: “Qua một lát bảo Hoàng Văn Thượng đến trường gặp ta.”

Giữa giáo trường to như vậy, Mộc Hải Sa bị trói tay sau lưng trên một cây trụ thô mộc.

Thân hình người này uy mãnh, bộ mặt ngăm đen, chiến bào trên người mặc dù chật vật huyết ô, lại không tổn hao gì khí thế bừa hãn trên người hãn, lúc này vì phần nộ râu tóc đều dựng lên, càng có vẻ như quỷ thần, dữ dằn như lửa.

Hai tay hai chân đều bị trói chặt, cao giọng chửi bậy, cực kì tức giận. Tướng sĩ bốn phía lại không thông ngôn ngữ Đột Quyết, cho dù biết hãn là đang mắng mình, cũng không hiểu. Sắc mặt Mặc Sĩ Sốc Phong lại xanh mét, tay không tự chủ được ấn lên chuôi đao, đã là không thể nhịn được nữa, bên trong thâm mâu sát ý lạnh lùng, mắt thấy liền muốn phát tác.

Dạ Thiên Lăng nghe được trong lời nói Mộc Hải Sa đều giận dữ Mặc Sĩ Sốc Phong phản bội Đột Quyết, khó trách Mặc Sĩ Sốc Phong tức giận như thế, hãn quay đầu nói: “Bọn Nam Cung Cảnh đã ở soái trường chờ, người đi trước đi.”

Mặc Sĩ Sốc Phong biết hãn là một phen hảo ý, chỉ phải cố nén lửa giận, nâng tay khom người, nói cũng không nói, phẩy tay áo bỏ đi.

Dạ Thiên Lăng chậm rãi đi vào giáo trường, Mộc Hải Sa vốn đang mắng được rất tốt, bỗng nhiên thấy có người nghênh diện đi tới, y bào như tuyết, vẻ mặt như băng, cặp ánh mắt kia nhìn như nhẹ nhàng đánh thót làm hãn tập trung, làm cho người ta có loại cảm giác bị mũi tên nhọn xuyên tim, hãn sửng sốt, lời nói đến bên miệng cứ như vậy mà dừng.

Dạ Thiên Lăng đến trước mặt hãn dừng lại, đạm thanh nói: “Người chính là Mộc Hải Sa?”

Mộc Hải Sa mặc dù chưa bao giờ cùng Dạ Thiên Lăng đối mặt, nhưng xem phân khí độ nhiếp nhân này cũng có thể đoán ra thân phận của hãn, thấy hãn nói ngôn ngữ Đột Quyết, lớn tiếng nói: “Ta chính là Mộc Hải Sa!

Người dùng thủ đoạn âm hiểm đem ta bắt giữ, không phải anh hùng hảo hán! Đột Quyết chúng ta khinh thường người như thế!”

Hắn nguyên bản đã lường trước Dạ Thiên Lăng tất sẽ giận dữ, ai ngờ khóe môi Dạ Thiên Lăng lạnh như băng ngược lại mỉm cười, “Không sai, người nói có đạo lý, ta cho dù giết người như vậy, người cũng sẽ không chịu phục.”

Hai mắt Mộc Hải Sa trợn lên, trừng mắt nhìn Dạ Thiên Lăng: “Ta tự nhiên không phục!”

“Được,” Dạ Thiên Lăng đưa tay vung lên, lệnh nói: “Mở trời cho hắn, binh khí cũng trả lại cho hắn.”

Ngoài trang, Huyền Giáp thị vệ tuân mệnh tiến lên, rút kiếm, chặt đứt dây thừng phía sau Mộc Hải Sa, sau đó liền có người đem loan đao thu được của Mộc Hải Sa mang tới.

Mộc Hải Sa tiếp nhận binh khí, đối với việc làm của Dạ Thiên Lăng không hiểu.

Dạ Thiên Lăng khoanh tay nhìn phía chân trời mịt mịt vân sa, sau một lát, xoay người lại phân phó với thị vệ: “Đem ngân thương đến.”

Huyền Giáp thị vệ hiểu ý, nhanh rời đi, không bao lâu, mang tới một cây tuyết ảnh ngân thương, cung kính dâng lên. Dạ Thiên Lăng nâng tay tiếp nhận, cảm nhận thương ôn lạnh, bóng loáng như ngọc, lại chiếu ra nụ cười quen thuộc, mũi nhọn lóe lên, giống như ánh sáng xuyên thấu mây mù, hào hùng bay lên, khí phách bức người.

Cao ngất như từng, kinh khí như sương.

Tay hắn dọc theo ngân thương chậm rãi phủ xuống, lực thấu đến, ngân thương một tắc một tắc nhập vào thổ địa bên chân. Hắn buông tay ra, đối

mặt với Mộc Hải Sa lỗi lạc mà đứng, lạnh lùng nói: “Người nếu thắng được ngân thương này, cho người tự do, nhưng nếu chết dưới thương, liền chỉ có thể tự trách người vô năng. Bốn vương chắc chắn cho người chết tâm phục khẩu phục.”

Mộc Hải Sa mình đầy kinh nghiệm sa trường, ở Đột Quyết là vô địch thủ, đối với binh khí đánh giá lại không chút nào để ở trong lòng, loan đao hoành lên, quát: “Người tới đi!”

Dạ Thiên Lăng ngạo nghễ nói: “Người nguyên khí chưa phục, bốn vương chấp người ba chiêu, ba chiêu qua đi, người tự cầu phúc.” Dứt lời khoanh tay thông dong đứng yên, gió nhẹ ào ào, thổi trúng góc áo hăn phiêu diêu, một cỗ khí phách lãng vân đã chậm rãi trải ra.

Mộc Hải Sa thấy được đường sống, không thể buông tha, lập tức hét lớn một tiếng, ánh đao như điện, mang theo khí thế lôi đình vạn quân nghênh diện bổ về phía Dạ Thiên Lăng.

Kình khí đập vào mặt, Dạ Thiên Lăng khoanh tay lui về phía sau, dưới chân đạp mấy bước, phiêu nhiên như ở sân vắng, một cái chớp mắt, bóng trắng hoảng mục, một đao của Mộc Hải Sa thanh thế kinh người hoàn toàn thất bại.

Mộc Hải Sa không hổ là cao thủ võ học, thân lại không trở về, đầu không chuyển, tay hạ xuống, đao thế hồi phong mà đi, chiêu thứ hai lại tới.

Thế tới như điện quang hỏa thạch, Dạ Thiên Lăng ngửa người sang một bên, ánh đao như một chút bóng trắng bỗng nhiên phiêu đi, hai chiêu đã qua.

Mộc Hải Sa dĩ nhiên bị Dạ Thiên Lăng kích khởi hung tính, hai tay nắm đao, đao xuống ầm ầm có tiếng động phong lôi cuồn cuộn, như vạn mã chạy chồm, điện thiểm cùng xuất hiện, hóa thành một đạo hình cung dài, hoành phách tập kích.

Đao phong lạnh thấu xương, Dạ Thiên Lăng thấy qua ba chiêu, nâng tay chứ không tấn công.

Giữa sân hai người sai thân mà qua, đao phong Mộc Hải Sa mãnh liệt, chỉ nghe “Xích” một tiếng vang nhỏ, nhưng lại đem vạt áo Dạ Thiên Lăng xé ra.

Trong mắt Dạ Thiên Lăng lóe lên quang mang kỳ lạ, trầm giọng quát: “Tốt!”

Ba chiêu đã qua!

Dạ Thiên Lăng bỗng nhiên một tay đánh ra, hóa chưởng làm nhận, chợt đánh úp về phía ngực Mộc Hải Sa.

Mộc Hải Sa bất ngờ không kịp phòng bị, bị bức lui nửa bước. Nhưng lập tức mãnh quát một tiếng, triển khai đao thế, kinh phong liệt liệt, đại khai đại hợp, uy mãnh không thể ngăn cản.

Huyền Giáp thị vệ bốn phía nhìn không được đều ủng hộ, đao pháp như thế, cương mãnh vô cùng, khó gặp.

Dạ Thiên Lăng tay không đối địch, ý thái tiêu dao, dưới đao phong đối thủ tồi can liệt đảm không nhanh không chậm, thông dong tiến thoái.

Mộc Hải Sa hạ đao như trận gió kêu to, cuốn lên bốn phía cát bay đá chạy đánh mắt người, thân hình Dạ Thiên Lăng lại như chiếc thuyền lá nhỏ trên sông, thuận thế phiêu diêu, thủy chung đứng đầu sóng ngọn gió ngạo nghễ tự nhiên.

Một thân nhược thủy, vạn vật không tranh, vô hình mà không đâu không có, vô tình mà vô kiên bất tồi.

Đao pháp của Mộc Hải Sa tuy mạnh mẽ nhưng cực kỳ hao tổn nội lực, cùng đối thủ triền đấu chính là tối kỵ, hăn mấy lần công kích đều sờ không được thân pháp Dạ Thiên Lăng, một lúc sau, không khỏi tâm phù khí táo.

Liền vào lúc này, quanh thân Dạ Thiên Lăng bỗng nhiên như là nổi lên cuồn cuộn một cái lốc xoáy thật lớn, lãnh mâu hàn ý sâu thẳm, hết thảy mọi thứ tới gần bên người đều bị cắn nuốt.

Mộc Hải Sa thầm kêu không ổn, nhưng đã muộn, kinh khí Dạ Thiên Lăng nguyên bản vô tung bát ngát hóa nhu, mệnh môn nhiên phô thiên cái địa đánh úp lại.

Đao Mộc Hải Sa tựa như đánh lên tường thành cứng rắn, kinh khí song phương tương giao, Mộc Hải Sa mạnh mẽ lui từng bước.

Giao long bay lên không, ngân thương vào tay, theo một tiếng thanh khiêu của Dạ Thiên Lăng, một đạo bạch hồng thẳng quán thiên nhật, cát vàng đầy trời, phá vân khai vụ.

Dương quang thịnh lượng từ thiên khung chiếu xuống, nhiễm đầy áo trắng thanh tuấn, Dạ Thiên Lăng nhẹ nhàng nâng đầu, kim quang chói mắt, là chua xót.

Loan đao Mộc Hải Sa rơi xuống đất, ôm bụng từng bước rút lui, hăn đột nhiên phản thủ đem ngân thương thấu bụng mà vào một phen rút ra, cười dài nói: “Thống khoái! Thống khoái!”

Máu tươi phun ra, giàn giụa trước người, các tướng sĩ bốn phía đang xem cuộc chiến đều sợ hãi động dung.

Mâu tâm Dạ Thiên Lăng mặt sắc lạnh lùng có chút gợn sóng, chậm rãi nói: “Hảo đao pháp, hảo khí phách!” Hăn khoanh tay xoay người, thân mình Mộc Hải Sa lung lay sắp đổ, chống đỡ nhoáng lên một cái, gục xuống, mắt thấy đã không thể sống.

Vẻ mặt Dạ Thiên Lăng hờ hững, ở chỗ sâu trong đáy mắt lại toát ra tiếc hận không dễ phát hiện, đạm thanh phân phó nói: “Truyền Hoàng Văn Thượng đến xem, còn có thể cứu chữa hay không.”

Một lát sau, Hoàng Văn Thượng vội vàng chạy tới, cúi người xem xét một phen, lắc đầu trả lời: “Điện hạ, thương thế như vậy, đã rất khó cứu trị.”

Dạ Thiên Lăng nhẹ nhàng vẫy tay, ý bảo Huyền Giáp thị vệ đem Mộc Hải Sa nâng đi, lại nghe có cái thanh âm thanh nhu nói: “Chậm đã, còn có thể cứu.”

Hắn xoay người nhìn lại, Thấy Khanh Trần từ phía sau mọi người chậm rãi đi ra, nàng cúi đầu lặng lẽ nhìn trước người Mộc Hải Sa, máu chảy đầy đất, ngẩng đầu nhìn Dạ Thiên Lăng: “Chàng muốn cứu hắn?”

Dạ Thiên Lăng từ trong mắt nàng thấy được một tia cảm xúc lạnh lùng cùng thương xót lẫn lộn, dung nhan như nước, giống như hận mà không hận, giống như sầu mà không sầu, nhìn trong ánh mắt lại mang theo mềm mại.

Giống như một mảnh khô diệp, nhẹ nhàng áp trên bụng, mới vừa rồi sát khí lạnh thấu xương cùng ánh đao huyết ảnh lặng yên đạm đi, Dạ Thiên Lăng ôn nhu nói: “Không cần.”

Khanh Trần chăm chú nhìn hắn một lát, đột nhiên than nhẹ một tiếng, hơi hơi khoát tay: “Hoàng Văn Thượng, người tới giúp ta.”

Hoàng Văn Thượng vội vàng, đi ra phía trước.

Mộc Hải Sa lúc nửa tỉnh nửa mê gian tựa hồ nhìn thấy một đôi ánh mắt thanh tuyến êm lặng nhìn chăm chú vào mình, duyên hoa trong vắt, giống như bầu trời trập lam thảo nguyên Mạc Bắc, mỹ ngọc như hồ nước, gió thổi cỏ thấp, ngưu dương như mây trắng, trên nguyên dã mệnh mông vô bờ có mùi thơm ngát của hoa dại, lặng lẽ chảy xuôi ở trong mộng tối xa xôi.

Ánh mắt kia ly khai hẳn, cảnh tượng trước mắt hẳn dần dần mờ hồ, đau nhức từ bốn phương tám hướng truyền đến, hắc ám khôn cùng.

Vết máu ở dưới ngón tay bạch ngọc nở rộ thành đóa hoa yêu dã, mặt mày tĩnh lạnh thản nhiên, môi hờ hững nhẹ mân, tướng sĩ tam quân xa xa vây quanh bốn phía giáo trường, ngay cả một tia tiếng động cũng không có.

Trọng thương như thế, ngày xưa nàng không thể cứu, hôm nay, nàng suy nghĩ ngàn lần, thử ngàn lần sau, hao tâm tổn sức, sau bao nhiêu ban đêm trằn trọc khó ngủ, dùng sinh mệnh quý trọng nàng đổi lấy y thuật, sai sót ngẫu nhiên, dùng ở trên người nàng hận thấu xương.

Người này tên pháp tuyệt thế, đoạt đi nam tử cùng nàng cười ầm hát vang, cùng trời cuối đất, từ biệt sao thương, rượu không kính, huyền không vang, núi cao hủy, lưu thủy thương.

Hồng nhan tri kỷ, cùng song ảnh làm bạn, tiểu ngạo thương thiên, thiên nếu có chút tình, từ nay về sau tịch liêu.

Nhưng nàng là y giả, ở trước mắt một y giả chân chính, vĩnh viễn cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Đều là vì chủ, sinh tử thị phi bất đồng.

Không biết qua bao lâu, Khanh Trần nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy nói với Hoàng Văn Thượng: “Cẩn thận bồi thuốc, đưa đến chỗ người chiếu khán, nếu ngày hôm nay có thể tỉnh lại, tính mạng có thể bảo toàn.”

Hoàng Văn Thượng tiếp nhận được trong tay Khanh Trần, bên cạnh sớm có thị vệ đem nước dâng lên. Khanh Trần xoay người rửa tay, mới vừa rồi một lòng đặt ở trên người người bị thương không sao, lúc này trầm tĩnh lại, chỉ cảm thấy hơi thở huyết tinh trước mắt gay mũi, trong lòng không khoẻ, nâng tay dùng nước hắt lên mặt, hơi hơi nhắm mắt, tiêm mi nhú chặt.

Dạ Thiên Lăng nguyên bản đang nhìn Hoàng Văn Thượng dùng được, lúc này vô tình quay đầu, đột nhiên phát hiện sắc mặt Khanh Trần cực kỳ tái nhợt, hắc kinh ngạc, thấp giọng hỏi: “Thanh Nhi?”

Ai ngờ Khanh Trần giống như không có nghe được thanh âm của hắn, vội vàng xoay người, chạy nhanh ra ngoài giáo trường.

Dạ Thiên Lăng thấy không ổn, vội đuổi theo, đã thấy Khanh Trần cơ hồ là cấp tốc chạy mấy bước, vừa ra giáo trường, liền đỡ lấy cây cối bên đường nôn mửa không ngừng.

Dạ Thiên Lăng kinh hãi, tiến lên đỡ lấy nàng: “Thanh Nhi, làm sao vậy?”

Khanh Trần nhất thời nhỡ ra được, lược thấy thoải mái, nhưng trong lòng phiên giang đảo hải vẫn rất khó chịu, nhẹ giọng nói: “Không sao..... Là mùi máu tươi quá nặng.”

Mày kiếm Dạ Thiên Lăng trói chặt, đợi nàng ổn định, cẩn thận đem nàng bế lên, lại cấp triệu Hoàng Văn Thượng đến hành dinh.

Khanh Trần sợ cứ như vậy đến hành dinh bị người gặp được, nói: “Thiếp tự đi được, chàng không cần gọi Hoàng Văn Thượng, thiếp không sao.” Lại bị Dạ Thiên Lăng trừng mắt một cái: “Còn nói không có việc gì?”

Trên người Khanh Trần vô lực, giãy không ra, chỉ phải nhận mệnh tựa vào trong lòng hắn, cúi đầu nói: “Cũng không có việc gì, thiếp so với Hoàng Văn Thượng càng rõ ràng.”

Dạ Thiên Lăng không để ý tới nàng, chỉ nói “Không được nói nữa”, thẳng ôm nàng vào hành dinh, Hoàng Văn Thượng đã đuổi theo ở phía sau, tiến lên thỉnh mạch.

Dạ Thiên Lăng ở bên cạnh nhìn, thấy hắc chấn tay phải, lại thỉnh tay trái, mi tâm ẩn thêm bất an, đang muốn mở miệng hỏi, Hoàng Văn Thượng khom người cười nói: “Chúc mừng điện hạ, Vương phi đây là hỉ mạch.”

Nói ra, Dạ Thiên Lăng đầu tiên là sửng sốt, Hoàng Văn Thượng vốn tưởng rằng hắc sẽ kinh hỉ, ai ngờ sắc mặt hắc mạnh mẽ trầm xuống, quay lại nhìn Khanh Trần.

Khanh Trần nhắm hai mắt tựa vào trên tháp, suy yếu mỉm cười.

Dạ Thiên Lăng trừng nàng một lát, hỏi Hoàng Văn Thượng: “Tình huống như thế nào?”

Hoàng Văn Thượng dò xét thấy sắc mặt hắc khác thường, cẩn thận đáp: “Vương phi đã có bầu hơn hai tháng, theo ý kiến hạ quan, thân thể Vương phi yếu đuối, tránh một nhọc hao tổn tinh thần, lúc này cần hảo hảo điều dưỡng mới phải.”

Dạ Thiên Lăng nghe xong nói: “Người đi xuống đi.”

Hoàng Văn Thượng lui ra ngoài, Khanh Trần thấy Dạ Thiên Lăng xoay người ngồi ở một bên cũng không nói, cảm thấy kỳ quái, nhẹ giọng kêu lên: “Tứ ca?”

Dạ Thiên Lăng nghe vậy quay đầu, khóe môi giống như bình thường không hờn giận lạnh lùng mân lại, đúng là vẻ mặt cố nén tức giận. Khanh Trần ngoài ý muốn: “Chàng làm sao vậy? Thật sự không có việc gì.”

Lời này nói chưa dứt lời, Dạ Thiên Lăng nghe xong phất áo, cả giận nói: “Chuyện lớn như vậy nàng lại gạt ta? Hơn hai tháng, nàng đi theo đại quân chuyển chiến ngàn dặm, không có việc gì! Nếu có chuyện gì thì sao? Nàng không để ý đứa nhỏ, cũng không chiếu cố chính mình?”

Hắn thịnh nộ như thế, thật sự làm người không kịp phòng bị, thân mình Khanh Trần không thoải mái, trong lòng không khỏi có chút phiền chán, mày liễu ngước lên, muốn phản bác hứn, lại chỉ nói “Chàng.....” Trong lồng ngực hơi thở hỗn loạn, nhin không được mạnh mẽ ho khan.

“Chàng đi ra ngoài!” Nàng cũng giận!

Dạ Thiên Lăng sừng sốt, nhập đảng triều đình, xuất chiến sa trường, gặp ai cũng cung kính sợ hãi không kịp, có mấy cái người dám dùng loại ngữ khí này mệnh lệnh hắn? Nguyên bản là lửa cháy đổ thêm dầu, thâm mâu hắn lạnh lùng không đợi phát tác, đã thấy Khanh Trần che miệng tựa vào trên tháp, trên mặt tái nhợt liên tiếp ho khan lại nổi lên đỏ bừng, đại mi trói chặt, trong mắt là một tầng mỗi một. Hắn theo bản năng liền tiến lên đỡ lấy nàng, Khanh Trần vì ho khan mạnh mẽ, cảm giác buồn nôn vừa mới bình ổn xuống lại dừng mãnh nổi lên, chỉ khổ sở rơi đầy nước mắt trong suốt. Dạ Thiên Lăng xử lý mọi chuyện dễ như trở bàn tay, mang binh đánh giặc không lúc nào sợ hãi, lúc này lại có chút luống cuống tay chân, trong lòng rõ ràng kinh sợ chưa bình, lại đau lòng thê tử, nhất thời hối hận vừa rồi nói nặng lời, thông dong trầm ổn ngày thường cũng không thấy bóng dáng, chỉ nhẹ nhàng thay Khanh Trần vỗ về sau lưng, giúp nàng có thể thoải mái một chút.

Một hồi lâu, Khanh Trần đã bình ổn dần. Trên người Dạ Thiên Lăng thanh tuấn mà lãnh đạm mang theo hơi thở như gió nhẹ, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt xuân hàn, giống như nước đá tan chảy, hương vị núi rừng tươi mát, làm cho nàng cảm thấy kia không khoẻ dần dần đạm đi. Cánh tay hắn ổn định vuốt ở sau lưng nàng, tựa hồ mượn lực lượng ấm áp này truyền cho nàng, để cho nàng yên tâm dựa vào.

Nàng nhắm mắt oa ở trong khuỷu tay hắn, hắn nâng tay lấy chén trà “Uống?”

Lông mi Khanh Trần nhẹ nhàng rung động, trước mặt là chén ngọc bích bao phủ một chút mùi thơm trà xanh, chiếu ra tố nhan đậm môi, dung sắc thanh hoa. Nàng giận dỗi nghiêng người, Dạ Thiên Lăng bất đắc dĩ, mặt lại lãnh nghiêm như cũ, hỏi nàng: “Còn dỗi, ta nói sai sao?”

Khanh Trần không đáp lời, Dạ Thiên Lăng từ trước đến nay chưa từng thấy nàng phát giận như vậy, kỳ quái đến cực điểm, nói: “Giấu diếm ta lâu như vậy, nàng thật đúng lý hợp tình.”

Khanh Trần xoay người giương mắt, ném lại một câu: “Chàng cũng không có hỏi qua, không phải ta giấu giếm chàng?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Bao nhiêu ngày không thấy nàng, ta hỏi ai?”

Khanh Trần nói: “Chính chàng không muốn gặp, sao lại trách ta?”

Dạ Thiên Lăng trầm mặc một lát, chậm rãi nói: “Ta không gặp nàng, là tức nàng không biết nhận sai.”

Khanh Trần giương mi, có chút khí thế bức nhân: “Ta lại làm sao sai, chàng dám trách ta?”

Đáy mắt Dạ Thiên Lăng ẩn có uẩn giận, mặt mày lạnh xuống: “Cho tới bây giờ còn nói đúng, nàng bảo ta sao không trách nàng? Ngày ấy nàng có nghĩ qua, nếu một kiếm kia thu không được sẽ như thế nào? Nàng dùng chính thân mình đi chặn kiếm của ta, suy bụng ta ra bụng người, đổi lại kiếm trong tay nàng hướng trên người ta, trong lòng nàng là cái tư vị gì?”

Hai tay hăn căng thẳng, Khanh Trần bị hăn ôm chặt vài phần, nàng không ngờ nghe được những lời này, hí mắt nhìn, chỉ thấy vẻ mặt hăn tuần túc lãnh liệt, nhìn lại là bình tĩnh lạnh lẽo khó nén, là giận thật. Nàng khê cắn bạc môi, cái này phiền toái đây, nhưng trong lòng không hiểu sao lại mềm mại, ấm áp.

Dạ Thiên Lăng thấy nàng một lúc lâu không lên tiếng, cúi đầu. Khanh Trần phút chốc rũ mắt xuống, nhìn không được, lại lặng lẽ nâng mi dò xét hẳn, Dạ Thiên Lăng nhìn nàng không nói lời nào, vững như Thái Sơn, ánh mắt cũng không làm người thoải mái, nàng bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói: “Một kiếm kia ta nếu không đỡ, chàng sẽ không nghĩ tới hậu quả sao? Chàng thực đâm xuống, làm sao bây giờ?”

Một kiếm kia nàng nếu là không đỡ thì sao?

Dạ Thiên Lăng hơi hơi ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở khoảng không trước người. Trong thất yên tĩnh thanh thanh linh linh truyền đến vài tiếng chim hót, cảnh xuân xuyên thấu qua màn trúc màu lục chiếu xuống,, giống như mùa xuân ba tháng ở đại chính cung.

Đó là huynh đệ từng cùng nhau học thư tập võ, từng nghiên kĩ đánh cờ, đồ thư vẩy mực, một thời phong lưu quan kinh hoa, từng cùng nhau du sơn, tranh giành thanh kiếm, phóng ngựa kéo cung đầy khí phách.

Cũng tranh, cũng cựa, cũng không phục, nhưng mà hàng năm trên Nhàn Ngọc hồ thưởng sen mấy ngày liền, ngưng thúy ảnh, say đào yêu, đấu rượu mười ngàn chén, đánh trúc dài ca, ánh trăng lưu quang.

Bao nhiêu năm không thấy hoa sen trên Nhàn Ngọc hồ, nay khúc Hộc Lưu Thương Trục Đông Phong không còn, cổ nhân xưa, không chén rượu, đàn đứt dây, không còn như xưa.

Một kiếm kia nàng nếu là không đỡ thì sao? Hẳn thật sự có thể tha thứ cho chính mình?

Dạ Thiên Lăng cúi đầu nhìn về vòng tay mình, bỗng nhiên cười. Trong mắt hẳn đầy thanh tịch, yên lặng không nói gì, lưu lạc tại tia cười kia, như khinh vũ điểm thủy, phiêu linh vô ngân.

Tâm tình khi đó, chỉ có đối thủ lực lượng ngang nhau mới đảm đương được, hẳn cũng chỉ nghĩ đến một người.

Trong thương khung dữ dội có một người giống hẳn, ngay cả thích một nữ tử cũng không ngoại lệ.

Một lũ tóc đen từ phát gian Khanh Trần đổ xuống, dây dưa ở đầu ngón tay hẳn, hẳn nhẹ nhàng đem sợi tóc của nàng vắn lên, đậm nhạt vừa nói: “Thanh Nhi, không cần làm cái gì cho ta, thậm chí không cần phải suy nghĩ nhiều, nàng chỉ cần ở bên người ta vậy là đủ rồi.”

Khanh Trần ôn nhu nhìn hẳn: “Đồng cam không cộng khổ, sao gọi là vợ chồng?”

Dạ Thiên Lăng ấm áp mỉm cười, lắc đầu nói: “Tin tưởng ta.”

Trong mắt hẳn là ảnh ngược của nàng, dung nhan nổi bật, nàng nhìn hẳn, giống như nhìn luân hồi một đời, vũ lạc hoàng hôn, ánh đèn hồng trần, giống như một thế này nàng cùng hẳn cũng như bao đời kiếp khác.

Nàng nghiêng đầu tựa vào trước ngực hẳn, cười nói: “Chàng đem sự tình đều làm, ta đây làm cái gì a?”

Dạ Thiên Lăng khẽ cười một tiếng: “Nàng a, chiếu cố con trai bốn vương cho tốt.”

Phượng mâu Khanh Trần nhẹ chuyển, mặt nhả như nước: “Ai nói là con trai, chẳng lẽ nữ nhi không được?”

Đáy mắt băng liệt Dạ Thiên Lăng có sùng nịch nhu hòa, nói: “Được, nữ nhi, nàng nói là nữ nhi đó là nữ nhi.”

Khanh Trần bật cười, đột nhiên vỗ về bụng nhú mào. Dạ Thiên Lăng khẩn trương nhìn nàng, trong mắt tràn đầy ý hỏi. Khanh Trần vẻ mặt đau

khổ, lại tiếu tiếu sinh sinh giương mi: “Thiếp cảm thấy..... Đói bụng!”

Dạ Thiên Lăng giật mình, lập tức cười đem nàng từ trên tháp bế lên, đi nhanh ra ngoài: “Điểm tâm Thiên Nguyệt phường không có, chúng ta đi xem có cái gì hợp khẩu vị nàng.”

Khanh Trần cả kinh nói: “Như vậy sao được!”

Dạ Thiên Lăng cười to, không để ý nàng kháng nghị. Trước hành lang một trận cười yếu ớt vui đùa âm ỉ, xa xa ánh mặt trời đưa vào mị lệ, gió mát huân hương, xuân đã đến.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Cây Muốn Lặng Mà Gió Chăng Ngừng

Xuân phong bao phủ Ngọc Môn quan, quan ngoại cát bay, quan nội liễu rủ, hoa đại khắp nơi.

Tơ liễu như mây, bay lả tả, giống như tuyết bay phía chân trời mênh mông, gió mát lưu luyến khắp nơi, đập vào mặt, vòng quanh mà đi, huân hương say lòng người.

Kinh thành lúc này bụi cỏ không ngựa đề, tơ bông trôi theo dòng nước xuân, Khanh Trần nhàn tọa trong đình, nửa tựa trên hành lang, nâng tay đỡ vài đóa hoa phất phơ bay xuống, nhẹ nhàng rung động, lại theo gió mà đi. Nàng ngẩng đầu, cười yếu ớt nhìn hoa lá nhẹ bay, tự tại trực phong dưới dương quang đậm kim sắc, trên mặt nàng là ôn nhu tận xương say lòng người, giống như bách đàm, hoa lạc không tiếng động.

Trên án gỗ mun trước người là tổ tiên trúc bút, chặn giấy thông thấu ôn nhuận như ngọc đề nặng một góc giấy viết thư, gió nhẹ lưu sương, như ngọc thủ của nữ tử tiêm tiêm nhắc lên giấy trang khê lật, liếc mắt nhìn coi một cái, dấu cười mà đi.

Tuyết Chiến ghé vào bên người Khanh Trần, oa thành một đoàn, nhàm chán đảo đảo cái đuôi. Tuyết Ảnh không biết chạy đi đâu chơi đùa, giây lát lại trở về, nhảy dựng lên, không ngại với đến nghiên mực Đoan Khê hình chim bói cá nghênh xuân, tiểu móng vuốt đen một màu mực. Đi tới phía trước, trên giấy trắng như tuyết rơi xuống mấy điểm tiểu ấn hoa mai, Khanh Trần nâng tay điểm đầu nó, nó nâng trảo ở trên tay Khanh Trần thêm mấy ấn hoa mai, vừa chuyển lại không thấy bóng dáng.

Khanh Trần không biết nên khóc hay cười, liền đem giấy viết thư thu hồi. Tư Duy Vân từ Hồ châu gửi thư đến, ven bờ Đại giang gặp lũ xuân, trọng trách trị thủy thực tại không nhẹ. Nhưng lần này thư tới Tư Duy Vân không nói nhiều lời về thủy lợi, ngược lại liên tiếp nhắc tới Hàn Thanh.

Hàn Thanh ở Lăng vương phủ đợi đã hơn một năm, năm trước thi Hương, hẵn đáp ứng Dạ Thiên Lăng về Hồ châu dự thi, tuy gia đình không còn nhưng vẫn phải đi, Khanh Trần gửi thư dẫn tiến, thỉnh Tư Duy Vân chiếu cố thêm.

Thi Hương xong, tuần sử Hồ châu Cố Bình Chương đôi với tài hoa của Hàn Thanh cực kỳ thưởng thức, nguyên đã định cho hẵn đầu danh. Dạ Thiên Lăng sớm biết, sai người truyền lời, làm Hàn Thanh thi rớt. Cố Bình Chương bất đắc dĩ, đành đem Hàn Thanh điểm giải ở ngoài tam giáp, chỉ treo cái hư danh ‘châu thử nhập vây’.

Việc này Cố Bình Chương tự nhiên sẽ không nói rõ với Hàn Thanh, Tư Duy Vân vốn tưởng rằng Hàn Thanh không hiểu bị nhục, tất nhiên cảm xúc tinh thần sẽ sa sút. Ai ngờ Hàn Thanh lại bình thản ung dung, một bên vẫn như cũ nghiên tập Kinh Thi, một bên khiêm tốn lãnh giáo hẵn phương lược trị thủy, lúc rảnh rồi liền theo hẵn lên đại đô hạ Giang Hà, mọi chuyện nhất định phải hiểu được, lại mang chí nguyện trị Đại giang to lớn. Bởi vì dụng tâm, đầu óc lại thông minh, học hành cực nhanh, Tư Duy Vân đối với thiếu niên nửa đệ tử này có vài phần kính trọng, trong thư không khỏi thay hẵn tiếc hận công danh.

Khanh Trần lại đem thư nhìn nhìn, thuận tay lấy giấy nhuận mực, viết thư trả lời:“..... Thiếu niên đặc chí, vị tất là chuyện may mắn, ngọc khí tốt khó tạo hình, quốc khí là tất nhiên. Xem văn chương Hàn Thanh dự thi, cảm tú có thừa, lão luyện chưa đủ, lời lẽ đối sách vẫn không khỏi mạnh mẽ liều lĩnh, cần lịch lãm thêm. Bị mất công danh, thản nhiên không oán, tinh tâm học ở trường, chí tồn cao xa, thật không uống công điện hạ thưởng

thức. Quân thả mọi mắt mong chờ, kẻ này ngày khác ngọc đá thêm thân, lúc đăng đường nhập các, cũng nhờ ngày hôm nay.....”

Viết xong, đặt bút một bên, trên người đắp một kiện chăn mỏng, xuân sam ần ần, nàng khẽ nhắm mắt tựa trên ghế, giống như đang hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp. Cành lá cao cao tràn ra đại thủ đại thúy sắc, thỉnh thoảng phát ra âm thanh sần sật, quang âm nhẹ nhàng thoảng qua trước mắt, ôn lạnh thích ý.

Tuyệt Chiến vốn an ổn chợp mắt, Tuyệt Ảnh bất đắc dĩ đảo quanh bên cạnh, nháo nó cũng sống không yên ổn, đứng lên căng cái thắt lưng lưng, đột nhiên vầy vầy lỗ tai.

Khanh Trần chưa mở mắt, lọt vào tai là tiếng vó ngựa như ầm như hiện, con ngựa phát ra tiếng phì phì trong mũi rất nhỏ, hỗn loạn ít ỏi số ngữ nói chuyện với nhau, kiếm giáp thiết huyết, cùng âm thanh giày cọ xát va chạm. Nàng có thể tưởng tượng có người đại bước như lưu tinh xuyên qua đình viện, mây kiếm bay lên, con người đen như mực, tước bạc môi mang theo một tia kiên nghị, hình dáng khuôn mặt rất rõ ràng.

Một lũ ý cười bên môi còn chưa kịp nổi lên, hơi thở thanh lãnh mà quen thuộc của hắn liền chiếm đầy bốn phía, Khanh Trần hơi hơi trợn mắt, Dạ Thiên Lăng cúi đầu nhìn nàng, tinh mâu thâm lường, bạc môi mỉm cười.

Nàng miễn cưỡng đứng dậy, Dạ Thiên Lăng nắm tay nàng, có chút bất mãn: “Bên ngoài còn lạnh, không nên ngồi lâu.”

Hắn đem áo choàng chính mình cởi xuống, bao bọc nàng lại, kéo nàng đi vào trong: “Hôm nay thế nào?”

Khanh Trần mỉm cười nói: “Tốt lắm, không nghĩ tới chàng nhanh như vậy đã trở lại.”

Sau khi phá Nạp thành, Thiên triều đóng quân ở nơi này, đồng thời sai kỵ binh vượt biển cát, thừa cơ phát binh Tây Đột Quyết.

Lần này Dạ Thiên Lăng tự mình lãnh binh, ở Ngọc Nô Hà, khởi nguyên của cảnh nội Nghiêu Vân sơn đánh bại quân đội Tây Đột Quyết, trăm địch trên hai vạn, tù binh ba vạn người, trong đó bao gồm Hữu Hiền vương Tây Đột Quyết Hách Ngươi Tát cùng Đại vương tử Thủy Hộ Khả Hãn Lợi Lặc. Tây Đột Quyết từ năm kia bại trận, quốc bì binh nhược, đa phần thổ địa bị Đông Đột Quyết mượn cơ hội chiếm lĩnh, lúc này đối mặt với Huyền Giáp thiết kỵ không khác gì lấy trứng chọi đá.

Ngày phá Nạp thành, nhân có Mộc Hải Sa liêu chết cản phía sau, Thủy La Khả Hãn may mắn có thể đào thoát, lưu vong Tây Đột Quyết.

Lúc trước Ngu Túc vì chống cự đại quân Thiên triều, âm thầm mượn sức hữu hảo Đột Quyết, uống máu tuyên thệ, lấy ba phần thiên hạ làm mình ước. Lúc này Ngu Túc binh bại bỏ mình, mình ước trở thành rỗng tuếch, Thuye Hộ Khả Hãn nhớ lại mối hận cũ nhiều năm, canh cánh trong lòng, lúc này phát binh đuổi bắt Thủy La, đem bắt giữ bắt sống.

Nay Thiên triều huy quân lâm cảnh, Huyền Giáp quân dư uy chưa tiêu, thêm nữa thẳng liên tiếp, cao thấp Tây Đột Quyết lòng người hoảng sợ, chúng thần trong triều nghĩ đến cầu chiến tất bại, không bằng cầu hòa.

Thủy Hộ Khả Hãn cũng thấy cùng đường, đành sai sứ giả áp giải Thủy La gặp mặt Lăng vương, thỉnh cầu ngừng chiến.

Sứ giả nhập doanh trình thư xin hàng, Dạ Thiên Lăng tuần lãnh bề ngoài, cực kỳ khinh thường, nếu không phải hai nước giao chiến không chém sứ giả, hẳn đã sớm trở mặt vô tình. Nhưng Thủy La Khả Hãn lại không may mắn như vậy, lập tức bị trăm thủ tể cờ, một thế hệ vua có tài trí mưu lược kiệt xuất xưng bá Mạc Bắc hơn mười năm ôm nỗi hận vẫn mệnh.

Sứ giả Tây Đột Quyết bị dọa xui lơ, Dạ Thiên Lăng ra tối hậu thư, “Cho các người thời gian điều quân năm ngày chuẩn bị chiến, tốt nhất nên chuẩn bị sung túc, đừng để cho bốn vương thất vọng!”

Sứ giả giữ được tính mạng, hoảng sợ tè ra quần, vội vàng về nước. Thủy Hộ Khả Hãn biết được, ngửa mặt lên trời than thở — trời muốn Đột Quyết vong!

Bước bước nhẹ nhàng, Khanh Trần theo Dạ Thiên Lăng vào bên trong, vẫn cảm thấy trên người miễn cưỡng vô lực, tùy ý liền dựa vào trên tháp.

Dạ Thiên Lăng tự mình động thủ cởi bỏ giáp trụ, ngửa mặt nằm ở bên cạnh nàng, nhàn tản nửa khép hai mắt, cả người giãn ra.

Khanh Trần lấy tay di di, ngừng mắt nhìn hãn, chỉ cảm thấy hôm nay tâm tình hãn rất tốt, cũng không giống như người vừa dẫn binh vừa trở về, mặt mày tuấn tú mà sung sướng, nhìn hãn ấm áp hoà thuận vui vẻ, cười khanh khách. Mái tóc phân tán trước người, tâm tình chơi đùa nổi lên, lấy cọng tóc chọc ngứa hãn. Hãn nhìn như không chút nào phát hiện, lại trong nháy mắt dùng đại lực đem nàng ôm vào trong lòng.

“Ai nha!” Khanh Trần kinh hãi bật cười, huy quyền đấm hãn, Dạ Thiên Lăng cười nói: “Lại có ý xấu?”

Khanh Trần bĩu môi, gồi lên cánh tay hãn tìm cái tư thế thoải mái, cánh tay Dạ Thiên Lăng khép lại, kéo nàng lại gần mình. Khanh Trần ngạc nhiên nói: “Hôm nay gặp chuyện gì, tâm tình tốt như vậy?”

Dạ Thiên Lăng thích ý khước môi giương lên, “Cũng không có gì, khi trở về cùng Mặc Sĩ Sóc Phong xâm nhập Nghiêu Vân sơn, ven đường đập cỏ rong ruổi, thập phần khoái ý. Nghiêu Vân sơn kéo đến phía Tây tương liên Côn Luân, sơn hồ liên miên, mây mù lượn lờ, cảnh sắc kỳ lạ. Nghe nói cứ đi về phía Tây như thế, có chỗ đóng băng ngàn dặm, ở đó có hồ nước quanh năm không đông lạnh, mờ mịt giống như tiên cảnh, được Nhu Nhiên

tộc xưng là Thánh hồ. Nguyên lai lúc mẫu phi chưa gả thường ở trong núi du ngoạn, ta mang theo đá Nghiêu Vân sơn trở về, hồi kinh thành đưa cho mẫu phi, nói không chừng người sẽ thích.”

Khanh Trần nói: “Chàng nên đi Thánh hồ lấy một bình nước, có đá có nước, hoàn hảo.”

Dạ Thiên Lăng lắc đầu: “Ta không vội đi Thánh hồ bên kia, chờ thân mình nàng tốt lên chúng ta lại đi. Thanh Nhi, trời cao quảng đại, mặc ta tiểu ngạo, lúc đó ta muốn nàng cùng ta đi.”

Khanh Trần ôn nhu nói: “Được, thượng cùng thanh thiên hạ hoàng tuyền, đều theo chàng là được.”

Dạ Thiên Lăng cười nói: “Cảnh đẹp nhân gian vô tận, cũng đủ để nàng cùng ta phóng ngựa phóng thuyền, hoàng tuyền không đến.”

Khanh Trần ngửa mặt nhìn đỉnh trướng, vừa cười, vừa ngâm nga: “Chàng ta ước hẹn định trăm năm, ai nếu chín mươi bảy tuổi chết, nề hà gì ở trên cầu đợi ba năm.....”Tiếng nói thấp nhu, giai điệu uyển chuyển hàm xúc, như cây cỏ Giang Nam tươi mát, như lê hoa khởi vũ, tiểu kiều lưu thủy, mùi thơm oanh yến.

Dạ Thiên Lăng nghe, quay đầu nhìn chăm chăm nàng, cười hỏi: “Không phải nói thượng cùng thanh thiên hạ hoàng tuyền đều theo ta, sao còn để cho ta chờ?”

Khanh Trần nói: “Sao biết là chàng chờ ta, nếu là ta chờ chàng thì sao?”

Dạ Thiên Lăng hơi nhú mi, nói: “Lời này ta không thích nghe.”

Khanh Trần nói: “Vậy chàng nói nói ta không vậy sao.”

Dạ Thiên Lăng ra vẻ lạnh lùng, đem mặt trầm xuống: “Gian ngoan mất linh, không thể dạy dỗ!”

Khanh Trần làm cái mặt quỷ: “Mặt lạnh!”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đối diện không chớp, đột nhiên đồng thời cười ha hả. Khanh Trần phủ ở trên người Dạ Thiên Lăng nháo đủ, hai người dừng lại cười, bốn phía giống như dần dần trở nên cực kỳ im lặng.

La trưởng như yên, phủ đầy màu sắc kiêu diễm, Khanh Trần chỉ cảm thấy ánh mắt Dạ Thiên Lăng nhìn qua trong trẻo như vậy, giống như đầy trời sao chiếu rọi mặt hồ mát lạnh, hân cười nhẹ, nụ cười kia có loại gợn sóng bắt đầu khởi động, dù là vô tình cũng động lòng người.

Ngoài ý muốn cảm giác được tim của hắn đập nhanh như vậy, nàng hơi hơi động, bỗng nhiên trên mặt hiện lên một chút màu hồng phấn mịn nhả.

Dạ Thiên Lăng nói nhỏ: “Không phải đã nói ba tháng liền không sao sao?”

Khanh Trần nhẹ nhàng gật đầu: “Chàng nhẹ nhàng chút, đừng làm đứa nhỏ bị thương.”

Dạ Thiên Lăng thật cẩn thận xoa xoa bụng của nàng, cúi người nhìn nàng, chuyên chú cùng thâm trầm đem người hòa vào bên trong, nhiệt độ thiết thực trong lòng người như tràn ra dòng nước ấm bao phủ, làm người không chỗ trốn.

Một lũ tóc đen quanh quần bên tai Khanh Trần, tuyết phu hoa mạo, động lòng người.

Ánh mắt Dạ Thiên Lăng ở trên mặt nàng lưu luyến một lát, cúi người hôn lên môi nàng mềm mại, lại nghe thanh âm Vệ Trường Chinh từ bên ngoài truyền đến: “Điện hạ!” (Ôm bụng cười... hahaha)

Dạ Thiên Lăng ngẩn ra, bất đắc dĩ xoay mình, Khanh Trần nhú mày nhìn hẩn, không khỏi che miệng mà cười, quả thực vui vẻ.

Dạ Thiên Lăng liếc mắt trừng nàng một cái, thanh thanh cổ họng: “Chuyện gì?”

Vệ Trường Chinh trả lời: “Bạch phu nhân đã đến hành dinh.”

“Ừ,” Dạ Thiên Lăng nói: “Đã biết, để cho họ lại đây gặp Vương phi.”

Vệ Trường Chinh lên tiếng trả lời rồi đi, Khanh Trần kinh ngạc nói: “Bạch phu nhân?”

Dạ Thiên Lăng cười nói: “Đi, đi xem một chút.”

Hai người đi ra khỏi nội thất, bạch phu nhân, Bích Dao mang theo vài thị nữ trẻ tuổi sớm chờ ở bên ngoài, tiến lên vấn an.

Bích Dao thấy Khanh Trần, bước nhanh lên tiếng “Quận chúa”, đầy mặt vui mừng, Bạch phu nhân cũng cười cười toe tóe, Khanh Trần sáng giọng nói với Dạ Thiên Lăng: “Chàng đem Bạch phu nhân cùng mọi người đến đây, trước đó lại cũng không nói cho ta biết một tiếng.”

Dạ Thiên Lăng cười cười, nói: “Là hoàng tổ mẫu được hỉ tín sốt ruột, vốn định đưa nàng hồi kinh trước, nhưng ven đường lại lo lắng. Bạch phu nhân là lão nhân trong cung, chiếu cố ổn thỏa, Bích Dao lại thân thiết với nàng, có bọn họ bên người, mọi việc đều tiện hơn.”

Khanh Trần nói: “Một đường lại đây ít nhất cũng hơn nửa tháng, làm được các người vất vả.”

Bạch phu nhân đánh giá Khanh Trần, nhất kiện nguyệt sắc vân cầm la y, áo khoác màu Thủy Lam thấu thanh vân thường, mặt mày thông dong, tiềm tĩnh mỉm cười, mặc dù thân mình đã hơn ba tháng còn chưa hiển lộ, nhưng

nhìn kỹ so với lúc trước ở kinh thành đầy đà hơn một chút, đáy mắt lưu chuyển tia thần vận kiêu my, càng giống như hạnh hoa yên nhuận, hết sức động lòng người, cười hỏi: “Thân mình Vương phi thế nào? Thái Hậu rất lo lắng, chỉ hai lão cô cô có kinh nghiệm trong cung lệnh các nàng đến đây, qua một lát liền tới gặp Vương phi.”

Khanh Trần mỉm cười nói: “Này thật đúng là lao sư động chúng.”

Bích Dao lệnh bọn thị nữ đem gì đó mang đến đưa vào, quay đầu nói: “Thái Hậu cùng Hoàng Thượng, hoàng hậu nương nương trong cung đều có ân thưởng, a, đúng rồi!” Nàng từ trong lòng lấy ra một thứ giao cho Khanh Trần, nhẹ giọng nói: “Đây là quý phi nương nương bảo Minh Yểm đưa tới.”

Khanh Trần đưa tay tiếp nhận, có chút tò mò. Mở ra khinh quyền mẫu đơn, trong lòng bàn tay là một cái bình an phù, nhìn lại, nhan sắc đã có chút cũ kỹ, mặt phổ thông, vân vân bình chức, dải lụa đánh kết như ý, mấy chùa bình thường đều có thể nhìn thấy.

Bạch phu nhân ở bên nhìn, đột nhiên nói: “Này..... Có phải hay không điện hạ khi còn nhỏ từng mang qua?”

Dạ Thiên Lăng nhíu mi, có chút mê mang, “Cái gì?”

Bạch phu nhân cười nói: “Nhìn như là phải, bất quá lúc trước điện hạ hình như là đã đánh mất, ta cũng không chắc.”

Phượng mẫu Khanh Trần đạm dương, trêu tức hắc nói: “Vứt bừa bãi như vậy?” Đã thấy Dạ Thiên Lăng đột nhiên nhẹ nhàng cười, cười có chút âm đạm.

Nếu không phải bạch phu nhân nhắc tới, hẳn thật đúng là không nguyện ý nhớ lại bình an phù này.

Là sinh nhật mười tuổi năm ấy, y lệ thường thiên gia, sinh nhật hoàng tử thường đến trong cung mẫu phi ban thưởng yến, nhưng Liên Trì cung quanh năm lạnh lùng vẫn chưa vì tử hoàng tử trưởng thành mà có chút thay đổi, Liên phi làm mẫu thân, như thu thủy dao trì lạnh lẽo cô tịch, ngày qua ngày, năm qua năm, cứ người ngoài ngàn dặm.

Giống như mọi năm, ban thưởng yến mở tại Duyên Hi cung, nhân Thái Hậu sủng ái, yến vô cùng náo nhiệt, Dạ Thiên Lăng còn trẻ cũng có chút vui vẻ, thẳng đến Liên Trì cung, đưa lên bình an phù này.

Vòng tròn sơn son mạ vàng, trụ cột hắc ám nâng một đạo cát phù. Nội thị tiến lên tiếp nhận trình tới trước mặt Tử hoàng tử, bên cạnh cũng không biết là ai lặng lẽ nói câu: Chùa tâm thường nơi nơi đều có, ngoài cung nhà có chút tiền đều không đi cầu cát phù như vậy, Liên phi nương nương đủ dụng tâm a.

Lại cũng có người tiếp: Năm rồi ngay cả thứ này cũng không có, năm nay thật kỳ quái.

Mấy câu nhàn thoại cực nhỏ, nghe vào trong tai hắc, hoàng tử tuổi trẻ khí thịnh nhẫn nại không được cổ ngạo khí trong lòng kia, yến hội vừa mới chấm dứt liền một mình xông vào Liên Trì cung.

Nói “Sấm”, là vì thị nữ Liên phi truyền “Không gặp” đi ra, hắc nghe xong tăng thêm buồn bực, thẳng đi nhanh vào. Dưới khói nhẹ như sương sa, mẫu phi có một không hai của hắc trong lục cung nửa nghiêng người, hắc nhìn không rõ vẻ mặt trên mặt nàng, dung nhan xa xôi mà xa lạ, phảng phất như cách muôn sông nghìn núi.

Thanh liên hương đỉnh, sương mù đậm yên, lượn lờ quấn quanh.

Một khắc xúc động kia hắc tức giận nhưng không nói lời nào, tay nhỏ nắm chặt, lòng tràn đầy mê lương, hắc đứng ở đại điện trống trải một lúc lâu, đem bình an kia phù buông, cũng không quay đầu lại rời đi.

Khoảnh khắc hần xoay người, Liên phi ở bên trong mở mắt nhìn lại, cảm xúc trong đôi mắt tĩnh mịch ấy hần không biết, nhiều năm qua trong lòng đều là bồi hồi hoang mang.

Đó là một lần duy nhất hần bước vào Liên Trì cung, cũng là một lần xúc động cuối cùng trong trí nhớ hần. Mùa thu năm ấy, hần theo Diễm Chiêu hoàng huynh ra chiến trường, từ đó về sau bắt đầu một hồi chinh chiến, dù là kinh thành cũng ít về.

Khanh Trần cầm lấy bình an phù này, chỉ cảm thấy vào tay nặng trĩu, hình như có chút khác thường. Nàng cẩn thận đánh giá, phát hiện cát phù này đúng là cái túi nhỏ, nhẹ nhàng xoay xoay một chút, nhưng lại từ bên trong lấy ra một cái cát phù.

Ngân tuyến tinh xảo, công nghệ khác thường, hai mảnh diềm ngọc nhỏ nhỏ điêu thành song khóa tinh trí dưới sợi tơ mềm mại buộc chặt, giống như đã từng kinh qua vô số lần vuốt ve mà nhuận nhả sáng bóng, cảm giác ôn lạnh. Cát phù nửa tắc, hai mặt đều dùng sợi tơ vàng ròng thêu vài chữ nhỏ, không phải Hán tự, nàng không hiểu, ngẩng đầu nhìn Dạ Thiên Lăng.

Dạ Thiên Lăng đưa tay tiếp nhận, vừa thấy, trong lòng hơi hơi chấn động, là văn tự Nhu Nhiên, ngay mặt thêu “Hỉ nhạc an khang”, mặt còn lại đúng là sinh nhật của hần.

Một đường châm tuyến, nhịp nhàng ăn khớp, mang theo dấu vết năm tháng, khắc sâu mà phiền phức. Trong lúc nhất thời cảm xúc hần cuộn cuộn, khó khan khắc chế, đem bình an phù nắm ở lòng bàn tay, hơi hơi ngẩng đầu tránh né ánh mắt Khanh Trần điều tra một chút.

Ngày xưa thiếu niên cao ngạo, sao đoán được tâm mẫu thân, hần thậm chí không có khả năng nhẫn nại thể hội. Mà nay, hần nguyện dùng thổ địa Mạc Bắc rộng lớn cùng giang sơn Thiên triều thịnh thế làm mẫu thân cười, chỉ mong từ nay về sau từ nhân gian ra, vui hưởng hân hoan.

Qua hồi lâu, cảm xúc trong lòng thoáng bình phục, hẩn cúi mắt, đưa tay lướt đầu tóc dài tán trên vai Khanh Trần, đem bình an phù thay nàng đeo lên cổ.

Khanh Trần nói: “Là cho đứa nhỏ sao?”

Dạ Thiên Lăng gật đầu: “Ừ.”

“Vậy chàng sao lại mang ở trên người ta?”

Dạ Thiên Lăng chậm rãi cười: “Là cái phụ thân cho đứa nhỏ.”

Khanh Trần nghe được mà hồ đồ, cần hỏi lại, thấy Vệ Trường Chinh từ ngoài tiến vào, như là có việc, liền tạm thời buông đề tài xuống.

Bạch phu nhân cùng Bích Dao biết nhất định là có chuyện muốn nói, nhẹ nhàng cáo lui. Vệ Trường Chinh tiến lên trả lời: “Điện hạ, mấy ngày trước, Trường Định hầu trình thư buộc tội Thiệu Hưu Bình, ngay sau đó Quang Lộc Khanh Lã giữ ra nhiều chứng cứ đại tướng trong quân giao thiệp với Diêm thương buôn lậu, trong triều có chỉ, mệnh bãi quân hàm ba người Chung Định Phương, Thiệu Hưu Bình, Phùng Thường Quân, tức khắc áp giải hồi kinh chịu thẩm.”

“Sao? Nhanh như vậy?” Đuôi lông mày Dạ Thiên Lăng nhếch lên: “Bên kia nói như thế nào?”

Vệ Trường Chinh nói: “Thất điện hạ đối với chuyện này không tỏ thái độ gì, chỉ sai những người khác đốc vận lương thảo. Bất quá nghe người trở về nói, Cung Tư Trình lúc trước từng khẩn cầu Thất điện hạ nghĩ cách bảo toàn ba người, chắc là chưa đáp ứng.”

Khanh Trần xoay người ngồi ở một bên, khóe môi đậm cười lạnh lùng.

Cung Tử Trình thông minh một thế, hồ đồ nhất thời, hăn ngàn sai vạn sai, liền sai ở không nên thiện tác chủ trương. Dạ Thiên Trạm ôn hòa khoan dung, nhưng tuyệt không phải người có thể mặc người khác bài bố, ở thời điểm cần thiết, tuyệt tình tàn nhẫn của hăn vị tất kém Dạ Thiên Lăng. Chờ ba người Thiệu Hữu Bình là tử lộ, Cung Tử Trình cũng coi như tình mặt, nói vậy chắc cũng đã thấy được đường về sau.

Dạ Thiên Lăng gật gật đầu, hỏi Vệ Trường Chinh: “Lương thảo đến bao nhiêu?”

Vệ Trường Chinh nói: “Nhóm đầu tiên đã qua Kế châu, đại khái chậm nhất mấy hôm nay sẽ đến, Thất điện hạ liên tiếp triệu kiến tuần sử chư châu, tự mình đốc thúc, nói vậy sẽ không chậm trễ năm ngày sau phát binh Đột Quyết.”

Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói: “Tốt lắm.”

Lúc này bên ngoài truyền đến một chút ồn ào, Dạ Thiên Lăng vừa nhú mày, đuôi lông mày khê nhếch. Vệ Trường Chinh biết ý xoay người đi ra ngoài, triệu thị vệ vào hỏi, trở về nói: “Điện hạ, là bọn thị vệ ở cùng Mộc Hải Sa đánh võ nghệ, lại nói tiếp, thương thế Mộc Hải Sa đã khỏi hẳn, nên xử trí như thế nào, còn thỉnh điện hạ ra lệnh.”

Dạ Thiên Lăng trầm tư một lát, “Dẫn hăn tới nơi này gặp ta.” Dứt lời dừng lại, nhìn nhìn Khanh Trần, lại nói: “Đi hành dinh đi.”

Khanh Trần mỉm cười: “Người là thiếp cứu, chàng còn sợ thiếp mất hứng sao? Dẫn hăn lại đây đi.”

Khóe môi Dạ Thiên Lăng giương lên, ra hiệu với Vệ Trường Chinh, qua một lát, Vệ Trường Chinh dẫn theo Mộc Hải Sa tiến vào.

Mộc Hải Sa đi vào cũng không quỳ lạy, cũng không hành lễ, ngẩng đầu đứng, thẳng cùng Dạ Thiên Lăng đối diện. Dạ Thiên Lăng bất động thanh

sắc nâng mâu, không nói một lời. Qua một lát Mộc Hải Sa có điểm không chịu nổi, nhúu mày quay đầu, thành linh nhìn thấy Khanh Trần đang ngồi ở bên cạnh cách đó không xa.

Một đôi ánh mắt thanh linh, lẳng lẳng nhìn hăn. Hăn ngẩn ngơ, há miệng thở dốc, đột nhiên dùng Hán ngữ đông cứng nói: “Đa tạ Vương phi ngày ấy cứu tính mạng ta!”

Đại mi Khanh Trần nhẹ nâng, lạnh nhạt nhìn qua, gằn nở nụ cười một chút, chưa nói.

Mộc Hải Sa cung kính làm cái lễ, liền lớn tiếng nói với Dạ Thiên Lăng: “Võ công Của người ta phục rồi, Vương phi của người đã cứu mạng của ta, nhưng là người muốn ta quy thuận Thiên triều, ta cũng không chịu, muốn chém muốn giết, người sớm cho ta thống khoái chút đi!”

Tuấn mi Dạ Thiên Lăng khinh dương, tựa tiểu phi tiểu, làm như suy nghĩ một lát đề nghị của hăn, nói: “Người có một thân công phu này, nếu giết, thật là có chút đáng tiếc.”

Mộc Hải Sa: “Người muốn thế nào?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Ta lại rất hứng thú muốn biết, người vì sao không chịu quy hàng Thiên triều?”

Mộc Hải Sa mặt lạnh nói: “Người muốn ta thay người đánh giặc, đi giết người Đột Quyết, ta tự nhiên không chịu.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Ta chưa từng nói qua muốn người ra trận đánh giặc, trận này người đánh hay không đánh, kết quả Đột Quyết đều giống nhau.”

Mộc Hải Sa: “Không đánh giặc, làm gì?”

Dạ Thiên Lăng bình thản, nói: “Tùy thân cận vệ của ta vẫn thiếu danh phó thống lĩnh, người có hứng thú thử xem?”

Mộc Hải Sa không khỏi mở to hai mắt nhìn, sững sờ nửa ngày mới hỏi: “Người..... Người dám dùng ta làm phó thống lĩnh cận vệ?”

Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói: “Sao, không dám?”

Mộc Hải Sa: “Chẳng lẽ người không sợ ta ám sát người?”

Dạ Thiên Lăng đông lạnh nhìn hắn: “Ta dùng người, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.”

Mộc Hải Sa chưa trả lời, Vệ Trường Chinh tiến lên từng bước, vội vàng nói: “Điện hạ.....”

Dạ Thiên Lăng giương mắt quét tới, hắn im tiếng không dám nói nữa. Cận vệ Vương phủ vốn phụ trách an toàn Lăng vương cùng Vương phi, trách nhiệm trọng đại, chỉ có người cực kỳ tin tưởng mới có thể phân công, Mộc Hải Sa thân là tướng địch, một khi thực sự có tâm ám sát, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Hắn lo lắng nhìn về phía Khanh Trần, muốn mời nàng khuyên bảo Dạ Thiên Lăng, Khanh Trần cười cười, khẽ lắc đầu, ý bảo hắn an tâm một chút chờ đợi.

Mộc Hải Sa là lương tướng, muốn dùng, cũng chỉ có Dạ Thiên Lăng dám chiêu mộ. Hắn muốn lôi kéo người này, nàng sao lại cản trở? Hắn muốn cứu, nàng liền cứu, hắn muốn mạo hiểm, nàng liền bồi hắn mạo hiểm là được.

Một phen khí độ không thể nghi ngờ, tín nhiệm giao lấy sinh tử, một phen trò cười không sợ, khí phách thông dong bề ngoài, nàng nhìn về phía hắn, chậm rãi mà cười.

Rốt cục, Mộc Hải Sa trầm mặc hồi lâu, nói: “Ta hiện tại biết Khả Hãn vì sao lại bại trong tay người rồi.”

Dạ Thiên Lăng cười ngạo nghễ, ánh mắt kia sớm đem hãn nhìn thấu: “Ta cho người thời gian ba ngày suy nghĩ, ba ngày sau đi ở tự nguyện.”

Mộc Hải Sa hỏi: “Người không giết ta?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Ta không có thói quen lạm sát, người đi đi.”

Mộc Hải Sa cúi đầu không nói gì rời khỏi, đi vài bước, đột nhiên trở lại đưa tay phủ ngực, đối với Dạ Thiên Lăng làm cái lễ trọng người với Đột Quyết cực tôn quý, rồi rời đi.

Dạ Thiên Lăng ngược lại nhìn về phía Vệ Trường Chinh, Vệ Trường Chinh hiểu được ý tứ trong đó, mặc dù trong lòng cũng không tán thành, vẫn là bước đi đuổi kịp. Nhiều năm qua như thế nào không rõ, tính tình chủ thượng nói một không hai, kể từ đó, về sau không thể không đem mười hai vạn phần cẩn thận rồi.

Hãn còn chưa ra khỏi cửa, có thị vệ vội vàng tiến lên: “Vệ thống lĩnh, kinh thành tám trăm dặm cấp báo!”

Vệ Trường Chinh thấy là cấp báo, không dám chậm trễ, lại nhìn phục sức tín sử đúng là người trong cung đi ra, tiếp đón lẫn nhau một tiếng, tức khắc vào thông báo.

Tín sử đi vào dâng cấp báo, Khanh Trần thấy dùng là bạch thư truyền báo tám trăm dặm, trong lòng ẩn ẩn bất an, đã thấy Dạ Thiên Lăng mở ra, vừa thấy, vẻ mặt cự biến, lại mạnh mẽ đứng lên.

Hiếm thấy hãn thất thố như thế, Khanh Trần lắp bắp kinh hãi, vội hỏi: “Tứ ca?”

Bạc giấy như tuyết từ trong tay Dạ Thiên Lăng rơi xuống, nàng cúi đầu chỉ nhìn đến bốn chữ — Liên quý phi hoăng.

= = = = =

Lời tác giả:

Cô Tinh tế nhật: Thanh thế cực thịnh, thiên hợp vô song, thân giả đi, gần giả cách, mặc dù nhật nguyệt mà tế chi, cô tuyệt độc lấy chung.....

Tiểu Lăng a, mạng người không tốt.....

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Tử Dục Dưỡng Mà Thân Không Đợi

Mưa phùn tầm tã, phô thiên cái địa, gió thổi qua, vòng đến trước hành lang, măn khâm bay lá tả.

Đi ra ngoài, nhìn về nơi xa, xung quanh không bóng người, ngàn dặm yên ba nặng nề, thuyền nhỏ độc hoành. Kì vương Dạ Thiên Hạo đứng ở trước dịch quán, nhìn về phía độ khẩu phong bình thủy tĩnh, mưa nhỏ kéo dài đã vài ngày, mấy khóm lau trắng nhẹ nhàng khinh vũ, nhiều điểm thừa thốt, theo dòng nước chảy về hướng đông, một mảnh trắng thuần, đúng là hợp với không khí khóc tang thanh lãnh.

Dạ Thiên Hạo khẽ thở dài một cái, từ xưa hồng nhan nhiều bạc mệnh, nghĩ đến Liên quý phi kia dung quan thiên hạ, phong tư tuyệt thế, nay, một khi xuân tấn, hồng tiêu hương đoạn, hoa lạc nhân vong không ai biết.

Tứ đệ đưa tin nói là hôm nay sẽ về đến kinh thành, cũng đã quá giờ Ngọ vẫn không thấy thuyền giá cập bờ, nghĩ là vì thời tiết mưa gió, Khanh Trần lại không thể mặt nhọc, cho nên liền chậm chút.

Dạ Thiên Hạo nho nhã trong ánh mắt phủ lên một tầng lo lắng, khiến cho cả người hẩn thoát nhìn so với vãng tích hơn vài phần tang thương cùng ớn trọng, trong ánh mắt lo lắng thật sâu kia nhìn về nơi xa lại có vẻ bình thản.

Là tự sát a, thời điểm Liên Trì cung truyền ra tin tức này, đang là lúc lâm triều thảo luận chính sự. Phụ hoàng hẩn trầm ổn như núi, phụ hoàng cao cao tại thượng uy nghiêm thông dong, cơ hồ là lão đảo bãi triều hồi cung.

Bên trong Đại chính cung nhắc lên sóng to gió lớn. Mọi người đều biết, một ngày ở trước trên Ngự Uyển xuân yến, Liên quý phi vì thái độ quá mức

lạnh lùng, chọc Ân hoàng hậu thập phần bất mãn, chẳng những trước mặt mọi người bày ra sắc mặt không hoà nhã, lại đem trách nhiệm của bề tôi can gián vua xích mích vài câu.

Liên quý phi lúc ấy hờ hững như lúc ban đầu, ai ngờ sáng sớm hôm sau lại bị cung nhân phát hiện treo cổ tự sát, thị nữ Nghênh nhi bên người cũng tuần chủ mà đi.

Mưa lạnh rả rích tràn ngập toàn bộ Liên Trì cung, thâm cung u điện, hàn ý bức người.

Sen điêu tinh xảo, mỹ hoá tuyệt luân, mặc liêm sâu thẳm, người đi nhà trống, vài tấm rèm trắng phất phơ lay động, thê lương buồn bã, cô tịch lạnh lẽo.

Hoàng đế cực kỳ giận dữ, mạnh mẽ lên án Ân hoàng hậu thất đức, mấy lần định ban chỉ phế Hậu. Ân hoàng hậu vừa oán vừa hận, buồn bực phi thường, ba mươi năm vợ chồng, ba mươi năm ân sủng, lại nói là mẫu nghi thiên hạ hưởng tôn vinh, kết quả là phong cảnh cấm tú cũng như không.

Hoa trong gương, trăng trong nước, cái nữ nhân trong Liên Trì cung kia mới chân chính là một thân chịu ngàn vạn sủng ái, nhan sắc đoạt nhật nguyệt, cho dù phấn trang điểm hậu cung không có tác dụng, phồn hoa khác thường.

Phế Hậu, không phải là chuyện nhỏ, mọi người đều ồ lên. Ân hoàng hậu từ khi hoàng đế còn là tiềm long đã theo bên cạnh, phẩm hạnh xưa nay không kém, há có thể vì một nữ nhân tầm thường không nên xuất hiện ở Đại chính cung mà bị phế truất?

Ân gia nhất phái liên tiếp thượng tấu khuyên nhủ, bình ổn nộ khí của hoàng đế, mà trong triều tự nhiên cũng không thiếu người dụng tâm đủ kín đáo, ý đồ kéo đỡ hoàng hậu, núi dựa cứng rắn của Ân gia, trong lúc nhất thời phân tranh kịch liệt.

Ra ngoài dự kiến của mọi người, lúc này tả tướng Phượng Diễn hẳn là nên bỏ đá xuống giếng lại trình tấu biểu chương hoàng hậu.

Năm đó khi Thành Mẫn hoàng hậu còn ở trên đời, từng cùng quý phi Ân hoàng hậu cùng tranh đấu gay gắt, Phượng gia cùng Ân gia vì hộ chủ, khó tránh khỏi không ai nhường ai. Vốn Phượng gia nhân có Thành Mẫn hoàng hậu chống lưng, chiếm được thượng phong, nhưng từ sau khi Thành Mẫn hoàng hậu qua đời, Ân quý phi chấp chương lục cung, nhất thời không người dám chọc mũi nhọn này, Ân gia nước lên thì thuyền lên, thường xuyên áp chế Phượng gia. Cơ hội có thể kéo đổ ân hoàng hậu như thế, Ân gia vốn lo lắng nhất đó là Phượng Diễn mượn đề tài để nói chuyện của mình, ai ngờ Phượng Diễn nhưng lại trình một đạo biểu chương như vậy.

Lời nói khẩn thiết, tình lý khó cãi, giống như một cái bậc thang bằng phẳng đưa đến trước mặt hoàng đế.

Lời nói phụ quốc trọng thần trong, phân lượng không giống bình thường, tình cảm quần chúng mãnh liệt, thuận thế mà chỉ.

Hữu tướng Hứa Khắc Tông hồi tưởng lại, mồ hôi lạnh không khỏi chảy ròng ròng, Phượng Diễn a, Phượng Diễn, hẳn là sớm nhìn ra hoàng đế bất quá chỉ nhất thời giận chó đánh mèo, đều không phải là quyết ý phế Hậu, đem thánh ý nghiền ngẫm trong lòng, thông thấu đến cực hạn, cơ hội ngàn năm một thuở như thế cũng có thể buông tay, rất có quyết đoán. Đấu nhiều năm như vậy, hẳn lúc này lại chợt có cảm giác lực bất tòng tâm!

Quần thần lại càng nhìn càng rõ ràng, liền như lúc trước khư khư cố chấp, giống như thú tấu làm vợ, từ lúc đăng cơ đến nay, Liên quý phi ở trong lòng hoàng đế phân lượng thủy chung không thay đổi, bởi vậy liền có không ít người nghĩ tới Lăng vương cùng trừ vị.

Nhưng liên quý phi dù sao cũng đã mất, hoàng hậu tuy rằng chịu ủy khuất, lại nghĩ đến cũng có lợi. Mẫu phi hoẵng thê, làm hoàng tử vô luận

đang ở nơi nào tất yếu đều phải hồi kinh phục tang, chiến sự Mạc Bắc là tên đã trên đây, kể từ đó, quyền chỉ huy mấy chục vạn binh mã phong thủy thay đổi liên tục, đều dừng ở trong tay Trạng vương. So với ân sủng thay đổi thất thường kia, đây là binh quyền thật sự a!

Tà vũ đập vào mặt, một trận lạnh lẽo. Phía sau có thị vệ nhẹ giọng nhắc nhở: “Điện hạ, không bằng đến bên trong dịch quán chờ đi, Lăng vương điện hạ chắc còn muốn qua chút nữa mới có thể đến.”

Dạ Thiên Hạo gật gật đầu, lại chỉ tùy ý đi thong thả mấy bước, đột nhiên nhớ lại phía sau có Lễ bộ Thượng thư Hoàng Tông Tư cùng vài tên quan viên đang chờ, liền nói với thị vệ: “Thỉnh mấy vị đại nhân đi vào đi thôi, không cần đều ở trong này.”

Nhưng mà hắn không đi, tự nhiên không người dám dời bước, hắn mỉm cười, liền khoanh tay đi vào bên trong trước.

Bên trong dịch quán sớm có người hầu bưng trà nóng hầu hạ, Dạ Thiên Hạo chỉ đem chén trà dính dính môi liền buông xuống. Dù sao đến đây là mang theo tang sự, mọi người đều có chút nặng nề, nhưng đa số trong lòng đều suy nghĩ đến Lăng vương sắp hồi kinh, ngẫu nhiên có người thấp giọng nói chuyện với nhau vài câu.

Nhìn lên hoàng tộc cao thấp vọng đoán sự tình, Dạ Thiên Hạo sớm thấy nhưng không thể trách, hắn chỉ im lặng ngồi một chỗ nhấp trà, ánh mắt bình thản thủy chung nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Mây tan thấy nắng, mắt thấy là mưa đã muốn ngừng. Hắn không tiếng động thở dài, không biết Tứ đệ trở về sẽ tính toán thế nào. Thiên gia này là hồ sâu không đáy, khắp nơi lộ ra lốc xoáy phệ nhân, hắn từ bên trong giãy dụa đi ra, là đau thấu xương, buông tha thứ bao nhiêu người tha thiết mơ ước, mà nay cũng chưa được an bình. Con đường này là không có cuối a!

Nếu không có tâm chí lạnh lẽo, cứng rắn như thiết, kia đó là một mảnh tử vực làm người ta tuyệt vọng cùng điên cuồng.

“Điện hạ!” Thanh âm Thị vệ cắt đứt trầm tư của Dạ Thiên Hạo, “Thuyền Lăng vương điện hạ giá lâm!”

Rốt cục đã đến, Dạ Thiên Hạo đứng dậy, bước nhanh ra phía ngoài.

Mưa đã tạnh dần, trên bầu trời u ám mênh mông, chậm rãi theo gió mà chuyển động, nước sông thao thao, thỉnh thoảng chụp ngạn mà đi. Cao thuyền hai tầng đậu trong đám thuyền nhỏ có vẻ bắt mắt, Dạ Thiên Lăng quay lại tự mình giúp đỡ Khanh Trần rời thuyền, gió nhẹ ào ào, một thân bạch sam rất tuấn lãng.

“Tứ đệ!”

Dạ Thiên Lăng xoay người, cùng thê tử tiến lên gặp hoàng huynh, Dạ Thiên Hạo nâng tay giúp đỡ một chút: “Nguyên tưởng rằng các người buổi sáng đã đến, trên đường thế nào?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Làm phiền hoàng huynh nhớ thương, một đường thuận lợi, chỉ là Khanh Trần có chút vất vả.”

Trên người Khanh Trần đắp một kiện áo choàng vân sắc, dung nhan gầy yếu, tóc đen vẫn nhẹ, chỉ dung một cây châm ngọc duy nhất cài lên, có vẻ mộc mạc mà lịch sự tao nhã. Nàng im lặng đứng ở bên người Dạ Thiên Lăng, nghe vậy cười nhẹ, đã thấy đám người Hoàng Tông Tư tới đem đồ tang dâng lên, bạch ma trăm suy, ấn lệ chế tang mẫu tử về, lễ phục kết thúc buổi lễ, phải đeo hiệu nghi trước mới có thể nhập thành.

Nội thị đang cầm hiệu nghi tiến nhanh tới, quỳ xuống, cung thỉnh Lăng vương cùng Vương phi nhập hiệu. Dạ Thiên Lăng cúi mắt nhìn nhìn, thần nhiên nói: “Không cần.” Thanh âm hờ hững lạnh như băng.

Hoàng Tông Tư cùng quan viên Lễ bộ ở bên nghe vậy, đồng thời sửng sốt, tuy nói Lăng vương cùng Vương phi đều là một thân áo trắng, nhưng dù sao cũng không phải đồ tang, về tình không hợp, vì lễ cũng không hợp.

“Tứ điện hạ..... Này chỉ sợ.....” Chủ sự Lễ bộ Khuông Tự Sơ cẩn thận nhắc nhở một tiếng, bị Dạ Thiên Lăng giương mắt nhìn lại, đáy lòng run sợ, dừng lại, nửa câu sau nuốt về trong bụng, đưa mắt nhìn Dạ Thiên Hạo.

Dạ Thiên Hạo trong lòng biết Tứ đệ cùng Liên quý phi xưa nay ngăn cách, lại đối với phiên tuyết tình này của hắn cũng không nói được gì, trầm ngâm một chút, nhẹ nhàng vẫy tay với Khuông Tự Sơ, mệnh hắn lui ra, hỏi Dạ Thiên Lăng: “Di linh Quý phi nương nương đã đưa vào Ngưng Tẩn điện của Tuyên Thánh cung, Tứ đệ là về phủ trước, hay là đi Tuyên Thánh cung trước?”

Dạ Thiên Lăng quay đầu nhìn về phía Khanh Trần, chần chờ một lát. Khanh Trần thu hồi ánh mắt từ trên đang mặt sông khinh lãng cuồn cuộn, cùng hắn trao đổi một ánh mắt thân thiết, mở miệng nói: “Đi Tuyên Thánh cung.”

Dạ Thiên Lăng có chút suy nghĩ, gật đầu nói: “Vậy liền thỉnh hoàng huynh cùng bọn họ về trước đi.”

Khuông Tự Sơ chỉ cảm thấy không biết vì sao, trên người Lăng vương hôm nay hình như có một loại lãnh liệt so với bình thường tĩnh tức càng làm người trong lòng không yên, nghe được lời này, theo bản năng nhẹ nhàng thở ra.

Thương khung trầm thấp, mây đen tinh mịn, Ngưng Tẩn điện kim đỉnh ngói xanh như ẩn ở trong sương mù mênh mông lo lắng, yên tĩnh mà trang mục.

Tiền điện, nguyên bản lê hoa tuyết áp xuân đình sớm đã qua hoa kỳ, vì mấy ngày nay gặp mưa tí tách, cả vườn đều héo tàn, nhập vào bùn loãng,

một đám hoa hồn yếu nhiên, hoa mai ủ rũ.

Nội thị cung nga đều lui xuống, càng làm cho cung điện đình viện im ắng không tiếng động. Chu lan chống mái cong, cô đơn nhìn chân trời xa xôi, thềm đá cẩm thạch như mây khắc hoa, bị mưa xối hết sức trắng, nhìn qua, thoáng có chút chói mắt.

Khanh Trần cùng Dạ Thiên Lăng đi tới tiền điện, bước đi trên thềm ngọc. Dạ Thiên Lăng đi thật chậm, trầm mặc nhìn phía trước, vẻ mặt này trước khi nội thị vừa rời đi bình tĩnh dị thường, thân không mặc hiệu phục, mặt mày vô sắc, chỉ có vô tận lạnh lùng.

Đi đến một bậc thang cuối cùng, Khanh Trần hơi hơi ngẩng đầu, mơ hồ chỉ thấy lụa trắng trong điện rủ xuống, nhìn lại như một vùng biển trắng xoá, im lặng làm người cảm thấy phải đi vào một cảnh mờ mịt trong mơ.

Dạ Thiên Lăng đột nhiên dừng bước không tiến, Khanh Trần quay lại nhìn hắn. Chỉ thấy hắn nâng tay vịn lan can bạch ngọc, đứng ở ngoài cửa đại điện, thốt nhiên nhắm mắt.

Khanh Trần có thể cảm giác được hắn đang kiệt lực áp chế cảm xúc chính mình, bởi vì dùng sức, thân mình của hắn run nhè nhẹ, run run cực nhẹ, lại khiến lòng người lan tràn ra đau đớn. Tay hắn nắm thành quyền, hung hăng đặt ở phía trên lan can lạnh như băng ngọc, một dòng máu đỏ tươi rất nhanh từ giữa những ngón tay của hắn uốn lượn chảy xuống, ở trên lan can điêu khắc phi vân lượn lờ rải ra một đạo vết máu.

“Lăng!” Khanh Trần thở nhẹ một tiếng, nắm tay hắn bức bách hắn buông ra, lòng bàn tay hắn là một đóa hoa sen ngọc trụ trong suốt, cánh hoa sen tịnh bạch lay dính huyết sắc, mang theo một chút đỏ ửng khinh diễm, xinh đẹp phi phàm.

Khanh Trần việc từ trong lòng lấy ra khăn thay hắn bao lấy miệng vết thương, đau lòng đến cực điểm, lại không đành lòng nói lời trách cứ

hắn. Dạ Thiên Lăng vẫn không nhúc nhích nhìn ngón tay nàng mảnh khảnh lần lượt thay đổi trên quyên khăn, một chút cảm giác đau đớn lúc này giống như dững tuyền dâng lên, cực nhanh, mà lại cực ngoan đăm ý thức của hắn, ngay cả hô hấp đều cảm thấy khó khăn.

Hắn theo bản năng nắm tay lại, Khanh Trần đưa tay nhẹ nhàng đặt ở lòng bàn tay hắn, cách quyên khăn kia vẫn có thể cảm thấy độ ấm nhu hòa như cũ, ngăn trở động tác của hắn. Nàng ôn nhu nói: “Lăng, chàng nắm tay của ta.”

Dạ Thiên Lăng bình phục cảm xúc một chút, rốt cục nhìn về phía nàng, ánh mắt của nàng như bích thủy trong suốt, mang đến ôn nhu ấm áp, bao phủ trái tim hắn máu tươi đầm đìa. Hắn kìm chế nói: “Thanh Nhi, ta không đi vào, nàng giúp ta..... Đem hoa sen ngọc trụ này đưa cho mẫu phi.”

Khanh Trần cũng không phản đối, làm tăng bi thương, tội gì, nàng đem vết máu dính trên hoa sen ngọc cẩn thận chà lau sạch sẽ: “Mẫu phi nhìn thấy sẽ đau lòng.”

Dạ Thiên Lăng nhếch môi, chậm rãi xoay người, Khanh Trần một mình hướng trong Ngưng Tấn điện mà đi.

Quan cứu Liên quý phi dùng là hàn băng ngọc quan, nguyên khối hàn băng ngọc thạch thể gian khó có được, hoàng tộc không có tiền lệ như vậy, ngay cả đại tang Thành Mẫn hoàng hậu năm đó cũng không có thù vịnh này. Cư nhiên sau khi hoàng đế hàng chỉ, quan lại cao thấp lại không có người phản đối.

Có lẽ chân chính ở trong lòng mỗi người, cũng chỉ có dung nhan trong Liên Trì cung trong ngọc trắng ngà vô song xứng đôi này có thể dùng, có lẽ mỗi người cũng đều muốn tuyệt đại phong tư này bảo tồn, mặc năm tháng vô tình, tang thương biến ảo, một phần xinh đẹp ngủ say này vĩnh viễn cũng không già đi, vĩnh viễn cũng không điêu linh.

Trên hàn băng thanh thấu, Liên quý phi lẳng lẳng nằm, cung trang triều phục màu tím làm da thịt nàng trắng tuyết, mặt mày như họa. Khanh Trần thả nhẹ cước bộ, tựa hồ sợ đem nàng từ trong giấc mộng không có phân tranh cùng thống khổ bừng tỉnh, nàng nhẹ nhắm hai mắt thành hình cung rõ ràng, môi đỏ mọng thản nhiên lại mang theo mỉm cười, miên nhan (dung nhan ngủ say) này bình yên tốt đẹp như vậy, an ninh như vậy. Thời gian như ở sau lưng ngọc thạch băng đình chỉ, lẳng lẽ đem phong hoa tuyết đại kia tồn tại vĩnh hằng.

Bạch mạn khinh vũ, thật sâu mấy phần.

Khanh Trần cúi người trịnh trọng ở trước linh cữu làm hiếu lễ, nhẹ giọng nói: “Mẫu phi, con cùng Lăng đã trở lại, người đừng giận chàng không tiến vào nhìn người, thời điểm trong lòng chàng khổ sở chỉ muốn tự mình yên lặng một chút mới không sao. Mẫu phi, có chuyện tình người nghe xong nhất định sẽ cao hứng, Lăng đã đem Thiên Quách thành đoạt lại từ trong tay Đột Quyết, chàng còn đi Nghiêu Vân sơn, mang theo lễ vật cho người. Đúng rồi, chúng con ở Mạc Bắc gặp một người, hắc gọi là Mạc Sĩ Sốc Phong, là thân sinh cốt nhục Lục vương tử Nhu Nhiên tộc, cũng là thủ lĩnh Nhu Nhiên hiện tại. Nhu Nhiên còn chưa vong, đại địa Mạc Bắc sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ ở trong tay Lăng cùng Mạc Sĩ Sốc Phong trở nên phồn vinh dồi dào, mẫu phi, người yên tâm sao?” Nàng đứng lên, lấy ra đoá hoa sen ngọc trụ kia, ngân liên dài nhỏ va chạm băng ngọc, rung động rất nhỏ, “Đây là Mạc Sĩ Sốc Phong ủy thác chúng con đưa cho của người, Nhu Nhiên không có hận người, Mạc Sĩ Sốc Phong đã nói qua, người vĩnh viễn là nữ tử Nhu Nhiên đẹp nhất, là Mạt Liên công chúa của bọn họ.”

Khanh Trần đi đến trước hàn băng ngọc quan, đứng yên một lát, nâng tay xoa tăng quan cái băng liệt kia, hơi dùng lực một chút, quan cái liền chậm rãi trượt ra. Sương mù nhẹ nhàng lượn lờ dật ra, có loại hàn ý đến xương nhất thời đập vào mặt, nàng hơi hơi rùng mình, đem hoa sen ngọc trụ nhẹ nhàng đặt ở trước ngực Liên quý phi, tiếp theo lại cầm ngân liên thay nàng

đeo vào. Ai ngờ áo Liên quý phi bị tác động, lộ ra cổ thon dài, vì thế một đạo ả ngân liền hiện ra.

Ải ngân cực đậm, trên tuyết phủ hoa mạo an ninh trung phá lệ ghê người, Trong lòng Khanh Trần một trận chua xót, không đành lòng lại nhìn, vội nâng tay đi sửa sang lại, lại đột nhiên dừng tay một chút, đứng ở nơi đó.

Ải ngân kia là do treo cổ tạo thành, cũng không thập phần rõ ràng, nàng do dự một lát, nhíu mày trầm tư, sau đó như là đã làm ra cái quyết định gì, một lần nữa đem áo Liên quý phi cởi bỏ, cẩn thận nhìn xuống.

Ải ngân kéo dài, giao nhau sau gáy! Trên đó có thêm một đạo dấu vết kiến huyết xanh trắng.

Khanh Trần đột nhiên chấn động, dấu vết này tuyệt không có khả năng là treo cổ tự sát lưu lại, rõ ràng là có người từ phía sau thít cổ, sau đó tạo thành biểu hiện thắt cổ giả dối, lại nghĩ cách đem người treo lên, do đó mới có như vậy hai đạo ả ngân.

Nàng cơ hồ không thể tin phỏng đoán trước mắt này, trong lúc nhất thời ngốc trệ đương trường, thẳng đến ngọc quan càng phát ra hàn khí lạnh như băng khiến nàng cảm thấy có chút chịu không nổi, nàng mới bắt tay vào đem quần áo Liên quý phi sửa sang lại. Nàng đỡ ngọc quan trở lại, cưỡng chế kinh hãi trong lòng, ánh mắt thanh tuyến dần dần hiện lên hàn ý lạnh lùng, là hấn giết, nàng không tin Liên quý phi là tự sát bỏ mình, cũng như trên đường mấy ngày nay nàng vẫn không nghĩ ra Liên quý phi sao có thể vì hoàng hậu trách cứ vài câu mà tự sát, hết thấy đều vì có kẻ mưu hoa a!

Là Ân gia sao? Trong lòng nàng lập tức xẹt qua ý nghĩ như vậy, lập tức liền tự phủ định.

Quân tử như ngọc, nàng nhận thức Dạ Thiên Trạm, tuy hấn mưu lược cùng quả quyết, cũng không bao giờ dùng biện pháp như vậy hoành đoạt quân quyền. Tuy rằng còn có khả năng Ân gia từ giữa làm khó dễ, nhưng từ

khi xảy ra chuyện tình Nhạn Lạnh, Dạ Thiên Trạm giấu giếm thanh sắc chân chính phát ra ngoan ý. Hàng Mã lâu từ kinh thành âm thầm truyền đến tin tức, Dạ Thiên Trạm không biết dùng cái biện pháp gì, đầu tiên không lưu tình chĩnh đốn Ân gia, không nể mặt ai, liền ngay cả Ân hoàng hậu cũng không dám can thiệp, lần này Thiệu Hưu Bình cùng mấy viên đại tướng thuận lợi bị trừng phạt đó là một cái ví dụ tốt lắm.

Khấp Kinh hoa chỉ có Trạm vương điện hạ văn nhã như cũ, nhưng hẳn dù ôn hòa, sau lưng lại đem thanh kiếm lợi hại rút ra khỏi vỏ, hẳn đầu tiên đối mặt không phải dùng khí thế bức người cạnh tranh, mà là đã không chịu nổi trọng dụng sĩ tộc, quý tộc. Liền như Dạ Thiên Lăng cũng đối với thủ đoạn tráng sĩ đoạn cổ tay mạnh mẽ vang dội của hắn thầm khen bất phàm, dù sao, một gốc cây đại thụ rắc rối khó gỡ, không phải tất cả mọi người đều có đảm phách cùng năng lực xử lý như thế, huống chi hơi thất thần sẽ gặp phản mặt thân. Dạ Thiên Trạm cơ hồ lấy một loại thủ đoạn hoàn mỹ làm được điểm này, trước mắt Ân gia, Cận gia cùng với Vệ gia nhất nhất đi vào lòng bàn tay hắn, dần dần không chấp nhận được bọn họ giãy dựa nửa phần.

Chính là đối với với Khanh Trần mà nói, Dạ Thiên Trạm năm đó trong Bích Ba đình tươi cười như mây trời sang, tựa hồ trong một đêm đã đi xa, nam tử thanh tao lịch sự lỗi lạc ở sau huyền sắc áo giáp xoay người, như là đội một bộ mặt nạ tinh xảo, có khả năng gặp chỉ có đạm cười tiêu sái như trước, nhưng mà nụ cười kia đã không phải năm xưa.

Nếu không phải người của Trạm vương bên này, như vậy là ai? Là loại người nào lại dùng thủ đoạn ngoan tuyệt như thế, bọn họ vì sao lại lựa chọn xuống tay với Liên quý phi?

Đôi mi thanh tú của Khanh Trần nhả thành một đoàn, Minh Yểm nguyên bản phụng mệnh ở lại Liên Trì cung từ khi gặp chuyện không may liền mất đi tung tích, Hàng Mã lâu âm thầm xuất động nhân mã nhiều mặt tìm kiếm, đến nay vẫn không thấy tin tức. Người Hàng Mã lâu muốn tìm cư

nhiên như đá chìm đáy biển, này vốn là chuyện cực không tầm thường, huống chi người này là Minh Yểm, nghĩ đến càng làm người bất an.

Liên quý phi hoảng, nhất thời ngăn trở bước chân Dạ Thiên Lăng dệp yên Tây Bắc, là trọng yếu hơn là làm cho Dạ Thiên Lăng đối với Ân gia, thậm chí Dạ Thiên Trạm cũ hận cũ thêm hận mới, cơ hồ đẩy tới thể bất lưỡng lập.

Đây là lưỡng hồ tương tranh, bố cục lưỡng bại câu thương, Khanh Trần âm thầm nghĩ, lại mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng. Chính là trừ lần đó ra, nàng tìm không ra động cơ có người muốn giết Liên quý phi, như vậy, nếu thật sự vì kích khởi tranh đấu Dạ Thiên Lăng cùng Dạ Thiên Trạm trong lúc đó, là loại người nào rõ ràng ý nghĩa của Liên quý phi đối với Dạ Thiên Lăng như vậy? Dù sao ở trong mắt mọi người, Liên quý phi cùng Dạ Thiên Lăng cơ hồ như người lạ a!

Hàn ý bốn phía càng ngày càng nặng, Khanh Trần dần dần cảm thấy quá lạnh, bước nhanh ra ngoài.

Vừa ra ngoài điện, liền thấy Dạ Thiên Lăng chống đỡ thân mình đứng ở bậc thang cao nhất, trên bầu trời mây đen áp đỉnh thấp xuống, hắn cô độc đứng ở dưới thương khung màu xám kia, áo trắng tiêu điều, một thân trong treo nhưng lạnh lùng.

Gió lạnh phụ giúp tầng mây chậm rãi di động, vài tia tàn bụi bay qua, thỉnh thoảng vẫn gặp nhiều điểm mưa bụi.

Dạ Thiên Lăng nghe được tiếng bước chân Khanh Trần, nhưng không có quay đầu, hắn vẫn không nhúc nhích ngóng nhìn thiên khung không ánh sáng kia, trong mắt là vực sâu đóng băng không thấy đáy tịch liêu.

“Lăng!”

Gió thổi qua, cảm giác lạnh thấu cốt, Khanh Trần nghe được Dạ Thiên Lăng dùng một loại thanh âm thông thả mà thê lương nói: “Sư phụ, Thập Nhất đệ, mẫu phi, bọn họ đều đi rồi, gần giả đi, thân giả cách, cô tuyệt độc lấy chung, đây là Cô Tinh tế nhật, thiên hợp vô song chẳng!”

Trong lòng Khanh Trần như bị một chùy thủ sắc nhọn đâm vào, nỗi khổ thấm đến xương, nàng tiến lên từng bước bắt lấy cánh tay Dạ Thiên Lăng, dùng sức kéo cả người hắn quay lại đây đôi mắt với nàng: “Không phải! Cái gì Cô Tinh tế nhật, đều là nói bậy! Chàng còn có ta,” Nàng cầm tay hắn đặt ở trên bụng mình đã hơi nổi lên: “Còn có đứa nhỏ, cốt nhục của chúng ta, Lăng, chàng có thể cảm giác được nó, nó cùng ta cùng chàng. Cô Tinh tế nhật, thiên hợp vô song, đều tính không đến ta, ta vốn chính là dị số, ta không tin thiên mệnh của chàng, chàng đã nói chàng cũng không tin, ta còn ở bên cạnh chàng, chàng sao lại tin?”

Ánh mắt Dạ Thiên Lăng nhột nhột thật sâu, u ám dập dờn bỗng bênh, là đau thương khó có thể nói, cũng có một tia cảm tình phức tạp toát ra, hắn chuyên chú nhìn dung nhan thanh tuyệt của Khanh Trần, nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong ngực, cằm để ở đỉnh đầu nàng. Thanh âm hắn ám ách ở phía trên nàng vang lên: “Mẫu phi một chút cũng không lưu luyến thế giới này, người lần này là thật không cần ta, Thanh Nhi, ta chỉ có nàng.”

Khanh Trần chỉ cảm thấy cả người hắn lạnh như băng, không có một tia độ ấm, nàng hơi hơi giãy dụa khỏi cánh tay hắn, ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt hắn gầy, trên đó là tinh thần sa sút nàng chưa bao giờ gặp qua, vẻ lo lắng trong mắt kia như mây mù che đầy tình không, làm thiên địa mất đi nhan sắc, càng như mang theo thủy triều lạnh lẽo, dọc theo máu của nàng rải ra, đem nỗi khổ trong lòng kéo thêm một tia liên lụy.

Nàng cơ hồ là lo âu tìm kiếm thần thái trong mắt hắn ngày xưa, hắn chỉ cúi đầu nhìn nàng, như là phải đem nàng tiến vào trong lòng, ánh mắt thanh tịch, hình dáng nguyên bản kiên lãnh thêm vài phần nhu hòa, làm người

không khỏi sợ hãi. Nàng nắm chặt tay hắc, gần như bén nhọn giường mi: “Tứ ca! Mẫu phi là bị người sát hại, người không phải tự sát!”

Vẻ mặt Dạ Thiên Lăng chợt cứng đờ, hắc ách thanh hỏi: “Nàng nói cái gì?”

“Ta vừa mới xem qua, ả ngân ở sau gáy tương giao, điều đó không có khả năng là dấu vết tự sát lưu lại. Sự tình vốn kỳ quái, mẫu phi đang êm đẹp vì sao muốn tự sát, lời nói lạnh nhạt trong cung người nghe cả đời, chẳng lẽ còn để ý hoàng hậu trách cứ vài câu? Còn có Nghênh Nhi, nàng ta bình thường sáng sủa, như thế nào mắt thấy mẫu phi muốn chết chẳng những không khuyên, ngược lại tuần chủ mà đi, có cái thiên đại chuyện tình gì các nàng không xoay sở được?”

Một câu này nói ra, ở trong lòng Dạ Thiên Lăng nhắc lên bi phần khó có thể ngăn chặn, đáy mắt hắc cuồng nộ long trời lở đất, giống như một đạo lưu tinh gào thét đột nhiên va chạm thiên không, nhất thời dấy lên liệt hỏa hùng hực, trong phút chốc lửa cháy lan ra đồng cỏ, quét ngang ngàn dặm.

Nhưng mà quanh thân hắc là tĩnh lặng, sát ý, âm u làm cho người ta như rơi vào hầm băng, nghiêm thúy (uy nghiêm, thâm thúy) mà sắc bén, có thể đem hết thảy xuyên thủng dập nát, một tắc không lưu.

Hai tay hắc nắm chặt kéo kẹt rung động, bạc môi tái nhợt sáng giọng: “Đến tột cùng là người phương nào gây nên?”

Khanh Trần nói: “Trước tiên tra ngự y truyền đến Liên Trì cung, hắc nếu không phải không làm tròn trách nhiệm, đó là người đứng sau, giấu diếm tình hình thực tế.”

“Minh Yểm, nàng không có khả năng không chút tin tức.” Dạ Thiên Lăng lạnh lùng nói: “Phái toàn bộ thủ hạ Hàng Mã lâu tìm kiếm, Minh Yểm sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Có thể ở trong Liên Trì cung

giết người, tất nhiên đối với tình huống trong cung cực kỳ quen thuộc, cũng khẳng định có kẻ khác giúp đỡ, muốn tìm chủ hung, liền theo đám nanh vuốt mà truy.”

Trong mắt hắc thâm quang ẩn ẩn, sắc bén bức nhân. Trong nháy mắt kia, Khanh Trần một lần nữa thấy được nam tử ngạo thị thiên hạ kia, cái loại cẩn thận bình tĩnh này, đem mọi chuyện đều nắm trong tay, cực kỳ tự tin, đó là cảm giác nàng vô cùng quen thuộc, khí độ nàng thường thường khuynh bội, là cái loại cảm giác tạo cho nàng vô tận an toàn bình tĩnh.

Gió thổi tiến trong mắt hơi lạnh, Khanh Trần nhẹ nhàng chớp mắt, chỉ cảm thấy cả người thả lỏng xuống, lại có loại cảm giác mất đi mà có được. Nàng cho tới bây giờ cũng không từng rõ ràng như vậy, hắc nguyên lai đã muốn khắc sâu hóa thành một bộ phận huyết nhục của nàng như thế, cùng bi hoan, sinh tử tương liên, mỗi một tia dao động đều tác động lẫn nhau, đều không khả năng chỉ có một người sống một mình.

Cánh tay Dạ Thiên Lăng nắm bả vai của nàng, khi ngẩng đầu, ánh mắt như kiếm, thẳng chỉ thương thiên: “Dạ Thiên Lăng ta không báo cừu này, thề không làm người!” Hắc trịch hạ lời thề thiết huyết, cùng người đấu, cùng thiên đấu, hàn quang bức nhân, thấu phá tận trời!

Tác giả có chuyện muốn nói:

Viết đến đây, rốt cục trở lại kinh thành, chiến tranh cơ bản đã chấm dứt, không có khói thuốc súng, chiến hỏa tiếp tục thiêu đốt..... Quay đầu nghĩ nghĩ, đây căn bản là Tây Thục, Bắc cương, Đột Quyết, ba tròng chiến tranh a.... Ta cứ nhiên viết ra trường chiến tranh như vậy ||||

Ngược vấn đề này, khả năng ý nghĩ bất đồng đi, ta cảm thấy chỉ cần tiểu Lăng cùng tiểu Trần cùng một chỗ, hết thấy đều là tốt, cho dù muốn bọn họ cùng nhau trải qua tử vong cùng thống khổ, rơi lệ cùng bi thương.

Ta sẽ rất thích ý viết một ít chuyện nhìn như hoàn mỹ gì đó, nhưng cái gọi là thập toàn thập mỹ sẽ rất khó. Cá nhân ta cho rằng, cả đời có thể được đến một phần tình yêu như vậy, thế như thế, phu như thế, hẳn là đã thấy đủ, còn nữa, bọn họ về sau còn có đủ công tích để ngạo nhân, như vậy lại khẩn cầu nhiều thứ khác chính là lòng tham.

Ta thậm chí cảm thấy đứa nhỏ ở giữa bọn họ trong lúc đó đều là dư thừa, bất quá đương nhiên, đứa nhỏ vẫn sẽ có, bởi vì các chân nhân pk vẫn là có lực uy hiếp nhất định... tí tách ~

Cho nên ta sẽ không viết thập toàn thập mỹ gì đó, bởi vì muốn chiếm được liên nhất định phải trả giá, được càng nhiều, trả giá đại giới khả năng sẽ càng lớn, đại khái đây cũng là muốn biểu đạt một loại quan điểm đi.

Ta không viết thập toàn thập mỹ, cũng không viết bi kịch, chính là mấy chương gần nhất cái gọi là ngược sẽ đạt tới một cực hạn, thân nhóm có thể đại lượng chuẩn bị gạch đá, mỗ Dạ..... Xin vui lòng nhận cho...

Đối mặt với tử vong, trên thực tế cũng không phải thập phần nghiêm trọng bi thống, còn sống còn chịu tra tấn, mới là một loại bi ai. Cho nên ta chỉ là ở tiêu chuẩn chính mình trúng tuyển một loại trạch.

Thập Nhất chết, theo ý nghĩa nào đó đi lên có thể tránh đi cục diện khó xử [Được rồi ta thừa nhận ghen tị Thập Nhất rất nhiều người thích ~], Liên phi chết, đối với chính nàng cũng là một loại giải thoát. Đối với người thân bọn họ cũng không phải chuyện xấu, làm thân nhân, có lẽ cũng không cần thập phần đau thương.

Duy nhất nhiều chút thống khổ có thể là tiểu lăng, ách..... Nam nhân a, nhiều một chút đau khổ có vẻ ổn trọng, có vẻ làm cho người ta đau lòng, có vẻ càng có thể làm được càng nhiều chuyện rất tốt, cũng có vẻ càng hưởng thành công rảo bước tiến lên từng bước.....[đằng sau tỉnh lược ngàn chữ, thỉnh tự động tưởng tượng.....]

Nhân sinh vốn là nhiều mưa gió nhấp nhô, cho nên mới có phần khích, cũng mới có cảm động, chính là như vậy. Vương tử cùng công chúa cũng muốn vượt mọi chông gai đấu cùng vu bà ác long, mới có thể từ nay về sau hạnh phúc sinh hoạt cùng nhau a ~

Cô Tinh chủ thiên hạ, phúc tử cung Thất đấu, phạm quang tị chi mũi nhọn, gần vũ làm sáng tỏ. Cùng dị tinh làm bạn, tung hoành thành đôi tinh trần cung chi thế, nay thế này đã thành, không người có thể át. Quẻ này giống là kết cục của bọn họ, cuộc đời này tương cộng, bất li bất khí, liền như một cái hứa hẹn vậy, các loại sinh tử thành bại khác không ở bên trong mỗ Dạ lo lắng.....

Đôi mới không khoái, cũng không nhiều, nhưng vẫn là thường có, mỗ Dạ đã muốn hết sức, cúi đầu, Phiêu ra ~

Ách..... Phiêu trở về thêm một câu, tiểu Trạm nhà chúng ta cũng muốn hạnh phúc,over~

p.s. Phía trước đã muốn đem phong hào Dạ Thiên Hạo đổi thành Kì vương, bởi vì phát hiện lúc trước cùng thụ hào hoàng đế, lập lại||||||

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Cơ Quan Tính Tắc Rất Thông Minh

Gió qua, mây động.

Trước cửa cung sâu xa, cấm vệ ngự lâm quân yên lặng mà đứng, nhìn thấy Lăng vương vừa hồi kinh thành cơ hồ là không hẹn mà cùng rùng mình, quân dung nghiêm túc, đồng thời hành lễ.

Đuôi lông mày Dạ Thiên Lăng hơi nhướng một chút, nhanh chóng lướt qua, hần chỉ phất phất tay, cũng không vội vã vào cung, ngược lại ở trước cửa cung đứng yên một lát. Thống lĩnh Ngự Lâm quân Hiện tại là Phương Trác đang tuần tra lại đây, bước nhanh tới, phù kiếm đi tới trước cúi đầu: “Thỉnh an điện hạ!”

Bốn phía im lặng, toàn bộ cấm cung lúc này không người lui tới, dừng đạo bạch ngọc rộng lớn hiện ra một loại trang nghiêm túc mục, đại diện nguy nga, trùng điệp phập phồng.

Dạ Thiên Lăng cúi mắt hướng nhìn lại Phương Trác, ngay cả một câu “Miễn lễ” cũng chưa nói, chỉ là khoanh tay phía sau, chăm chú nhìn hần.

Trong ánh mắt kia có loại áp lực, Phương Trác không thể giải thích, ngẩng đầu nhìn qua, sóng mắt Dạ Thiên Lăng vừa động, nhìn chung quanh: “Ngự Lâm quân tốt lắm, không làm cho bốn vương thất vọng.”

Ngự Lâm quân hiện tại mặc dù đã không còn là Lăng vương chưởng quản, nhưng những ngày trước ở trong tay Lăng vương lại làm cho từng thị vệ khắc cốt铭心, cả đời khó quên, Phương Trác nói: “Điện hạ dạy bảo, chúng ta thời khắc ghi nhớ trong lòng.”

Ánh mắt Dạ Thiên Lăng bỗng nhiên lóe lên, khóe môi lạnh lùng, hướng trong cung bước đi, ở thời điểm hần xoay người, Phương Trác nghe được một câu: “Như vậy cũng đừng quên, thị vệ Ngự Lâm quân vừa vào cấm cung, chỉ bái thiên tử!”

Tuyết sắc bào giác hơi hơi phát lên, giống như một đạo tia chớp sắc bén, không tiếng động xẹt qua, Phương Trác bỗng nhiên kinh hãi, mới biết trước mắt có gì đó không ổn, thấp giọng nói: “Mặt tướng sơ sẩy!” Tức khắc thối lui.

Ngay vào lúc này, một trận tiếng vó ngựa dồn dập xa xa vang lên, trong nháy mắt liền tiếp cận cửa cung. Dạ Thiên Lăng đã đi ra mấy bước nghe tiếng quay đầu, nhãn lực hần vô cùng tốt, xuyên qua cổng tò vò sâu thẳm, cách khoảng cách đã thấy người tới, trong lòng nhưng lại đột nhiên chấn động khó có thể ức chế, nhưng chỉ một cái chớp mắt, lại khôi phục bình tĩnh.

Lăng mục như tinh, dáng người tiêu sái, là cực kỳ giống Thập Nhất a! Nhưng dám ở cấm trước cửa cung tùy ý phóng ngựa bay nhanh, trừ bỏ phong lưu không kèm chế được Thập Nhị hoàng tử Dạ Thiên Li lại còn có thể có ai?

Hắc kỵ như gió, trong nháy mắt công phu đã đến phụ cận, Thập Nhị đá chân xuống ngựa, đem mã tiên quăng cho thị vệ, đi nhanh về phía trước, huyền y huyền bào, một thân sắc bén.

Dạ Thiên Lăng đứng tại chỗ chưa động, hần đi đến đứng trước Dạ Thiên Lăng, theo dõi hần hỏi: “Thập Nhất ca đâu?”

Đồng tử thâm hắc của Dạ Thiên Lăng gắt gao co rụt lại, hần lại ép hỏi nói: “Thập Nhất ca đâu!”

Sắc mặt Dạ Thiên Lăng có chút tái nhợt, sau một lúc lâu, hần chậm rãi nói: “Ba tháng trước tấu chương đã viết rất rõ ràng, ta không nghĩ nói lại

lần thứ hai.”

Hai đấm Thập Nhị nắm chặt, hầu gian vì kích động mà nhẹ nhàng phát run, hãn cùng Dạ Thiên Lăng nhìn nhau hồi lâu, ách thanh hỏi lại: “Được, đệ chỉ muốn biết, có phải Thất ca hay không?”

Ánh mắt Dạ Thiên Lăng bình tĩnh nhìn về phía hãn, như màn đêm sâu thẳm, cảm xúc cất dấu dưới màn trời, hoặc là, căn bản chưa từng có chút cảm xúc: “Không phải.”

Trả lời này hiển nhiên ra ngoài dự kiến của Thập Nhị, hãn sững sờ ở trên mặt Dạ Thiên Lăng nhìn chăm chú, ánh mắt kia giống rót một gáo nước lạnh vào lòng người, tiêu diệt hỏa diễm hừng hực thiêu đốt, hãn nhú mi, “VẬY ĐẾN TỐT CÙNG LÀ LOẠI NGƯỜI NÀO HẠI CHẾT THẬP NHẤT CA?”

Ngữ điệu Dạ Thiên Lăng bằng phẳng như trước: “Thống Đạt đã chết bên trong loạn quân, Thủy La tế chiến kỳ ta diệt vong Đột Quyết, Sử Trọng Hầu đã phải lấy mạng đền mạng, đám người Thiệu Hưu Bình hiện tại đều vào đại lao Hình bộ, nếu người nhất định phải truy cứu, có thể trách ta.”

Mi gian Thập Nhị càng thu càng chặt, nguyên bản quyền đầu lại lỏng xuống, sau đó, ngữ khí hãn bao hàm xin lỗi: “Tứ ca, thật có lỗi, đệ không phải đến trách cứ huynh.”

Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói: “Ta biết.” Hãn xoay người hướng Trí Xa điện đi đến, Thập Nhị đuổi kịp: “Huynh vì sao phải thay Thất ca giải vây?”

Dạ Thiên Lăng chậm rãi đi tới: “Ta cũng không có hứng thú thay người khác giải vây.”

Thập Nhị nói: “Chẳng lẽ không phải vì viện quân đến muộn, mới làm hại các huynh bị nhốt ở Nhạn Lạnh?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Đổi lại là ta, dưới loại tình huống kia cũng không nhất định có thể tới sớm một khắc, Thất đệ đã hết sức.”

Giọng Thập Nhị cảm hận nói: “Nếu là Ân gia động thủ, hãn sao có thể không đếm xỉa đến?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Một cái Ân gia, có chút thời điểm cũng không phải toàn bộ Trạm vương phủ.”

Thập Nhị luôn luôn phóng dăng, dẫn tính trong mắt lộ ra miếng băng mỏng hàn ý: “Nhưng đệ tuyệt không sẽ bỏ qua Ân gia.”

Dạ Thiên Lăng đi trên một tầng ngọc giai đại điện, bỗng nhiên dừng bước. Ánh mặt trời dần dần chói mắt, hãn đứng trên chỗ cao, gió nhẹ ào ào, quay lại nhìn về phía Thập Nhị: “Thập Nhị đệ, đừng để Tô gia cuốn vào chuyện này.”

Thập Nhị nhìn hãn một cái, đột nhiên nở nụ cười: “Tứ ca, từ ngày Thập Nhất ca cùng huynh như hình với bóng, Tô gia đã đứng ở sau lưng huynh, chẳng lẽ huynh không biết? Phụ hoàng đã sớm ngầm đồng ý chuyện này, chẳng lẽ huynh cũng không biết?”

Vẻ mặt Dạ Thiên Lăng hờ hững, chưa từng vì lời này mà có chút chấn động: “Ta biết, nhưng ta không cần.” Nói xong, hãn xoay người dài bước rời đi, thân ảnh thanh bạch mà cao ngạo rất nhanh biến mất ở tiệm thâm đại điện.

Dọc theo hai doanh trụ phi long đằng vân, gió nhẹ thổi chậm, tầng tầng kim duy yên tĩnh cúi đầu ngẫu nhiên lộ ra thêu văn phiền phức tinh xảo, từng đạo cao hạm điêu kim khảm ngọc, Trong Trí Xa điện càng ngày càng im lặng, làm có hai cây đèn chong quế chi dần dần sáng ngời lên.

Tôn Sĩ An tiến lên khom mình hành lễ, Dạ Thiên Lăng khẽ gật đầu, nhanh vào tuyên thất, trên mặt hắc ngọc trơn bóng chiếu ra bóng dáng thon

dài.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

Vân Long kim ác thêu trên tháp, hoàng đế nhắm mắt nửa dựa vào, “Lăng nhi, con đã trở lại?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Vâng, phụ hoàng.”

“Đã trở lại.” Hoàng đế làm như than thở một tiếng, hỏi: “Có đi Liên Trì cung gặp qua mẫu phi con hay không?”

Trong lòng Tôn Sĩ An cả kinh, không khỏi liền hướng Lăng vương bên kia nhìn lại. Trong mắt là ảnh ngược thân ảnh sạch sẽ, giày đen, áo trắng, lại hướng lên trên là một mảnh vẻ mặt mơ hồ, tầng tầng như ẩn ở sau hơi nước, thấy không rõ, tham không ra.

Lại nghe thấy thanh âm Dạ Thiên Lăng bình định: “Hồi bẩm phụ hoàng, hôm nay giờ Thìn canh ba, nhi thần hộ tống linh cữu mẫu phi nhập Đông lăng, giờ Thân Lễ bộ tấu đã thượng trình ngự lãm.”

Trả lời không hề gợn sóng, lại như là cách thức quân thần tấu lên, tiếng nói vừa dứt, trong điện đột nhiên nổi lên một trận yên tĩnh làm người ta nín thở, qua hồi lâu, mới nghe được hoàng đế nói: “Ừ..... Trẫm lại đã quên, Liên nhi đã mất.”

Hoàng đế ngồi dậy, chậm rãi đưa tay đẩy ra vân ác nửa cúi, Tôn Sĩ An vội vàng tiến lên nâng đỡ, hoàng đế nhìn Dạ Thiên Lăng một thân áo choàng thuần trắng, mặt mày tuấn lãng, sau một lúc lâu, chậm rãi nói: “Lăng nhi, con cực kỳ giống mẫu phi của con, trời sinh một bộ tính tình lạnh nhạt, rất quật cường, cũng nên sửa lại.” Hắn đứng lên, vẫy tay khiến lui Tôn Sĩ An, bước xuống long tháp.

Dạ Thiên Lăng lẳng lặng nói: “Nhi thần cần tuân phụ hoàng dạy bảo.”

Hoàng đế đi đến trước mặt hắc, ánh mắt dừng ở trên mặt hắc không hề cảm xúc, “Con cũng cực kỳ giống trẫm.” Hắc nâng tay vịn bả vai Dạ Thiên Lăng, ngữ khí cảm khái.

Dạ Thiên Lăng cảm thấy ngoài ý muốn, theo bản năng nâng mi mắt, đẩy lòng nhưng lại hơi hơi chấn động không thể ức chế. Hắc chưa bao giờ nghĩ đến phụ hoàng đã thương lão như thế, cùng hơn nửa năm, nhưng lại phán như hai người, ánh mắt kia luôn luôn uy nghiêm hữu thần lúc này giống như bị một loại cảm xúc khó hiểu che bóng, chậm chạp mà không còn thần thái, khóe mắt khắc ngân thật sâu hiển lộ ra dấu vết năm tháng, bàn tay tại đầu vai hắc là vô lực, cơ hồ cần nhờ lực lượng của hắc đi chống đỡ mới được.

Nguyên bản mặc dù quý vì hoàng tử, cũng không có thể cùng hoàng đế sống vai như vậy mà đứng, nhưng Dạ Thiên Lăng lại cảm giác chỉ cần mất đi y tri này, hoàng đế liền tùy thời ngã xuống, cho nên hắc chỉ đem đôi mắt cụp xuống: “Phụ hoàng.”

Hoàng đế tựa hồ là nhìn kỹ hắc, tiếp tục nói: “Liên nhi chung quy vẫn không chịu tha thứ trẫm, bất quá nàng đem con để lại cho trẫm, tốt lắm.”

Khóe môi Dạ Thiên Lăng nở vô hình phong duệ, giống như thời gian đầu mùa đông trên mặt hồ là lớp băng mỏng, lạnh lùng. Nhưng mà thanh âm của hắc vẫn vững vàng như cũ: “Nhi thần lần này làm cho phụ hoàng thất vọng rồi.”

Hoàng đế được Tôn Sĩ An nâng xuống tòa: “Thực trung êm đềm, tứ phiên bình định, Mạc Bắc khoá cương ba ngàn dặm, con làm tốt lắm.”

Dạ Thiên Lăng trầm mặc một lát, “Hưng sư động chúng như thế nhưng lại chưa toàn công, nhi thần hổ thẹn.”

Hoàng đế chỉ phất phất tay, ngăn trở hắc xuất khẩu tự trách, lại hỏi: “Con đi quá Thiên Quách thành sao?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Nhi thần đã đi qua.”

“Ừ.” Hoàng đế nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Trẫm nhớ rõ, Thiên Quách thành là địa phương rất đẹp.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Phải.”

Hoàng đế không thềm nhắc lại, tựa hồ lâm vào nhớ lại xa xôi.

Lụa mỏng phi thiên, cây cối thúy ảnh như mây yên ngân, tiếng ca như tuyền, chuông bạc leng keng.

Cổ thành Lạc Nhật, biên cảnhgiác yên ổn mấy ngày liền, chiến kỳ phấp phới, lại thấy đón gió ngoái đầu nhìn lại, vừa nhìn, tuyết y tố nhan, cát vàng từ phía chân trời mờ mịt.

Trên án dài an tĩnh đặt một xấp tấu chương chưa xem, trên cùng một quyển tấu chương đúng là không lâu lúc trước Lễ bộ thượng trình. Xuyên thấu qua cửa sổ khắc hoa, bóng dáng tà dương chiếu lên mặt, trần ảnh di động, quang âm tắc tắc, trong năm tháng không tiếng động quay lại, trôi qua.

“Hoàng Thượng.” Không biết qua bao lâu, Tôn Sĩ An tiến lên hỏi:“Phượng tướng cùng Vệ tướng đều đã đến đây, hôm nay có gặp hay không?”

Hoàng đế mở to mắt, Tôn Sĩ An lại nói: “Nói là có quân báo.”

“Để cho bọn họ tiến vào.”

Nhìn thấy Lăng vương lúc này đã ở đây, Phượng Diễn cùng Vệ Tông Bình có điểm ngoài ý muốn, Ân Giam Chính trong tâm tự nhiên lại thêm châm chước. Tôn Sĩ An tiếp nhận chiến báo bộ binh trình lên, ánh mắt hoàng đế ở mặt trên dừng dừng,“Lăng nhi.”

Tôn Sĩ An hầu hạ hoàng đế vài thập niên, nghe tiếng biết ý, xoay người đem chiến báo đệ tới trong tay Lăng vương, đuôi lông mày Ân Giam Chính nháy dựng.

Dạ Thiên Lăng đối với biểu tình của mọi người nhìn như không thấy, đem chiến báo mở ra xem qua, đơn giản nói: “Phụ hoàng, Tây Đột Quyết vong.”

Là tiếp báo, đại quân Trại vương liên chiến báo cáo thắng lợi, đại phá Tây Đột Quyết. Bộ tộc Đột Quyết tung hoành Mạc Bắc hơn mười năm, đến lúc này chết ngàn vạn, cơ hồ tổn hại hầu như không còn, số ít may mắn còn tồn tại đi xa ở chỗ sâu trong đại mạc, lưu vong ngàn dặm, từ nay về sau không gượng dậy nổi. Thiết kỵ Thiên triều tung hoành biển cát, rong ruổi Mạc Bắc, phóng nhãn lại vô đối thủ.

Trong thanh âm Dạ Thiên Lăng không có chút dao động, làm như hân sướng đã liệu hết kết quả, hoàng đế cũng thế, chính là vài vị phụ thần ở đây đuổi kịp cung tụng nói.

“Ừm,” Hoàng đế gật đầu trầm tư một lát: “Chiến sự đã lâu, là thời điểm nên rút quân.”

Ngắn ngủn câu chữ, lại làm mấy người trước mắt tâm tư khác nhau thầm đoán xôn xao, đại quân rút đi quan quan hệ quân quyền đi lưu, Vệ Tông Bình cùng Ân giam Chính âm thầm trao đổi một ánh mắt, bên môi Phượng Diễn hiện lên cười lạnh ẩn ẩn, đã giành trước nói: “Gần đây đại quân mỗi tháng tiêu hao lương thảo đã làm quốc khố căng thẳng, Hoàng Thượng khoan ân, binh tức can qua, quả thật cử chỉ thánh minh.”

Ân giam Chính nói tiếp: “Hoàng Thượng, lương thảo quân nhu không đủ, quốc hữu sở nhu, thần không dám không cúc cung tận tụy, vì quân phân ưu!”

Vệ Tông Bình cũng cung thanh nói: “Bắc cương sơ định, lòng người di động, Hoàng Thượng, lúc này rút quân có phải hay không hơi sớm?”

Hoàng đế nhắm mắt không nhìn bọn hăn, đối với những lời này chỉ là nghe, tựa hồ mặt khác đang chờ đợi cái gì. Mọi người dứt lời, Dạ Thiên Lăng cầm chiến báo trong tay trả lại Tôn Sĩ An, từ từ nói: “Phụ hoàng, nhi thần nghĩ đến, Bắc cương nhất định phải mượn cơ hội này chinh đồn Tây Vực, nếu không đó là cấp Thổ Phiên cơ hội an toàn phát triển. Xích Lãng Luân Tán kia cũng không phải là vật trong ao, tất không cam lòng lâu cư nhàn hạ, nếu để cho hăn liên hợp chư quốc Tây Vực, tất khó bảo toàn không phải Đột Quyết thứ hai.”

Lời vừa nói ra, ngay cả Phượng Diễn đều nhin không được nhìn về phía hăn, Veeh Tông Bình lại khó nén phân kinh ngạc. Như thế chế thành cơ hội làm cho Dạ Thiên Lăng nâng tay buông tha quân quyền, làm cho bọn họ đã nghĩ tốt thiên đại thổ từ liền lúc này rơi vào khoảng không.

Kiểm ra khỏi vỏ, chợt mất đi đối thủ, sau một trận thoải mái, Ân Giam Chính không vui mà ưu, đối thủ đoán không ra tham không tới, chẳng phải là đáng sợ nhất?

Nhưng vô luận thế nào, nếu có thể gặt gao cầm giữ binh quyền trong tay, Trạng vương văn võ tào nhĩ thi triển khắp thiên hạ, đó là mục đích chung.

Lúc này ánh mắt hoàng đế dừng ở trên nét mặt tĩnh túc của Dạ Thiên Lăng, trên mặt bỗng nhiên trời lên ý cười, nếp nhăn trên khóe môi kia càng sâu, “Ý của con là binh nhiếp Tây Vực?”

“Phải, binh nhiếp. Thừa thắng thế này, chinh binh quá cảnh, lấy kì quân uy, báo cho chư quốc Tây Vực không cần đa tâm vọng động, nếu không Đột Quyết đó là tiền lệ.”

“Binh nhiếp, quá cứng rắn chút, đóng quân Cam châu, để cho Trạng vương đi sứ đi.” Hoàng đế một lần nữa nhắm mắt lại: “Các người có dị nghị

gì không?”

“Thần tán thành!”

“Thần tán thành.”

“Thần, tán thành.”

Trong điện, sau một lát lặng im, hoàng đế phất tay, Tôn Sĩ An nhẹ nhàng khom người, mọi người quỳ an, sau đó theo thứ tự rời khỏi tuyên thất.

Đứng ở trên bậc thang Trí Xa điện, Phượng Diễn nhìn bóng dáng Lăng vương ở trong lạc thật kim quang thông dong đi xa, hướng đến trong mắt không quan tâm hơn thua nổi lên mấy phần suy nghĩ sâu xa. Triều đình vài thập niên mưa gió, hẳn rất hiểu biết hoàng đế, chính là từ nay về sau, cũng có thể giống như hiểu biết hoàng đế nắm chắc tâm tư Lăng vương hay không?

“Để cho Trạng vương tiếp tục thống lĩnh binh quyền, kinh sợ Tây Vực?” Thanh âm tuy tiện vô lễ mà âm nhu, ở tĩnh thất Tịch vương phủ hơi hơi quanh quẩn, tựa hồ cũng không nhiều lực, lại làm người nghe xong, trong lòng giống như bị nhét vào một hầm băng tuyết, hồi lâu sau vẫn có cảm giác mát nhè nhẹ, ngưng tụ không tiêu tan.

Hồ Tam Nương thung nhiên ý ở bên cạnh, hồng la bao quanh thắt lưng, trường quyên buộc vòng quanh nổi bật dáng người, một đôi mắt đẹp thật sâu như tơ như mị, nàng nhỏ giọng đánh giá. Người nói chuyện ngồi ở đối diện Tịch vương, một thân áo xám sạch sẽ, thân hình gầy, ngôn hành không hề bị cảm xúc tác động, tựa hồ bất luận nói tới chuyện gì đều là một bộ biểu tình bình ba vô lan, cùng so sánh, chỉ có hồ sơ nắm trong tay ngược lại càng có thể biểu hiện chân thật ý tưởng trong lòng chủ nhân.

Tay tịnh bạch mịn nhẵn, bảo dưỡng vô cùng tốt, lúc này giữa ngón tay thon dài chậm rãi đặt trên bàn, ngón trở lại hơi hơi gấp khúc cùng ngón cái

để cùng một chỗ, vì dùng sức mà nguyên bản khớp xương nhu hòa thoáng nổi lên, tỏ vẻ chủ nhân của bàn tay này đang tự hỏi một nan đề.

Qua một lát, kia người áo xám nhấc mắt, một đôi ánh mắt hẹp dài mà yêu mị hiện lên, gợn sóng bắt đầu khởi động minh quang như đâm vào mắt, tuy là nhanh chóng lướt qua, lại làm cho khuôn mặt bình thản vô ba kia sinh ra nét kỳ dị, mê hoặc người. Hồ Tam Nương ngậy người một lát, vẫn thay Tịch vương xoa đầu vai, tay không tự chủ được dừng dừng, đáy lòng nhưng lại nổi lên một cỗ cảm giác lạnh lẽo. Nếu hai mắt này sinh ở tại trên người nữ nhân, không biết có thể điên đảo bao nhiêu nam tử, câu nhiếp bao nhiêu thần hồn, chính là sinh ra trên người nam tử, làm người cảm thấy bất an, là rất yêu dị, ngay cả nàng đã nhìn quen phong nguyệt đều có chút chịu không nổi đâu!

“Điện hạ,” Người nọ mở miệng nói chuyện, rõ ràng là thân phận mưu sĩ, trong giọng nói không có chút cung kính nói với chủ thượng, “Người chẳng lẽ là muốn cùng Lăng vương tranh một phần binh quyền này?”

Dạ Thiên Tịch nhìn như không chút để ý đem một thanh ô sao đoán kiếm lấy ra, “Binh quyền là cái phân lượng gì, Trang tiên sinh chẳng lẽ không biết?”

Trang Tán Liễu tựa hồ cười lạnh một tiếng, cười mà miệng không cười, ngay cả tia mĩa mai lạnh giọng đều làm người nghe không rõ lắm, “Ta đã sớm nhắc nhở qua điện hạ, không cần từ trong tay Lăng vương đánh chủ ý binh quyền, đừng nói là một mình người, cho dù mọi người thêm cùng một chỗ, có thể đấu lại Lăng vương?”

“Sao?” Dạ Thiên Tịch như là đối với thái độ Trang Tán Liễu này đã thấy nhưng không thể trách, cũng không thập phần để ý: “Lời này không khỏi nói quá sự thật đi?”

Mi mắt Trang Tán Liễu sụp xuống, nhất nhận mũi nhọn yêu đã nháy mắt ẩn xuống: “Ba chữ Dạ Thiên Lăng, ở trong mắt tướng sĩ Thiên triều là thần bách chiến bách thắng, là quân hồn bọn hắc sùng bái tùy tùng, thánh chỉ cùng hồ phù, ở trước mặt Lăng vương bất quá là đám giấy vàng rỗng tuếch, một khối đá điêu khắc dễ xem mà thôi. Biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng, điện hạ chẳng lẽ đến đối phó với đối thủ còn không biết?”

Dạ Thiên Tịch nhíu mày: “Chẳng lẽ cứ như vậy nhìn binh quyền bị chiếm, thờ ơ?”

Trang Tán Liễu mặt không chút thay đổi, tĩnh như nước lặng, chỉ là không thể ẩn ức vài phần đùa cợt trong mắt: “Điện hạ nghĩ động như thế nào? Luận quân công, người không kịp Lăng vương, trong tay chỉ có kinh đô vệ có thể dùng một chút; Luận danh vọng, người không bì kịp Trầm vương, đối với quý tộc sĩ tộc không hề có lực ảnh hưởng; Đó là luận xuất thân, người còn chưa kịp Tế vương, Định tần nương nương ở trong cung ba mươi năm, nếu không phải năm trước sắc phong Ân hoàng hậu, hoàng đế thêm ân hậu cung, cho tới bây giờ cũng chỉ là tài tử. Nay binh quyền muốn đoạt, cũng không tới phiên điện hạ, trừ phi Lăng vương cùng Trầm vương lưỡng bại câu thương, nếu không điện hạ người không có cơ hội làm cái thượng vị giả kia.”

Lời nói trắng trợn không lưu tình, Dạ Thiên Tịch bỗng nhiên nâng mắt, ánh mắt như kiếm đâm thẳng qua. Trang Tán Liễu mặt như cũ không đổi sắc, chính là phân yêu dị trong mắt kia càng thâm, âm trầm bức nhân.

Bàn tay Dạ Thiên Tịch nắm đoản kiếm dần dần buộc chặt, một đạo gân xanh trên trán hơi hơi nháy dựng, nhưng chỉ trong sát na, sắc mặt hắc liền khôi phục bình định, “Một khi đã như vậy, người chẳng phải là tìm lầm người?”

Trang Tán Liễu mắt lạnh nhìn Dạ Thiên Tịch khắc chế tức giận, ngữ khí không cần: “Ta đã tìm điện hạ, liền có lý do của ta. Ít nhất điện hạ người so với Tế vương thông minh hơn chút, cũng so với Trạm vương thủ đoạn đủ ngoan. Âm thầm mượn sức đích tôn giúp cùng Huyết Sát các giang hồ bang phái, cấu Kết Đột Quyết, hãm hại Trì Thú, áp chế Sử Trọng Hầu, cổ động kinh đô vệ cùng Ngự Lâm quân phát sinh xung đột, lại đối với thái tử bỏ đá xuống giếng, lại mượn án tử Thiên Vũ túy phường buộc tội Trạm vương, không hiện sơn không hiện thủy, việc này điện hạ làm được thiên y vô phùng, cao minh! Nhưng là muốn đối phó Lăng vương, ta đã sớm nói qua, lên ngựa chinh chiến, không có người có thể thắng kiếm trong tay hãn, xuống ngựa vào triều, giống nhau cũng không có người có thể so sánh với hãn chiếm vài phần thượng phong. Điện hạ không ngại ghi nhớ những lời này của ta, đối với Lăng vương, trừ bỏ dùng thủ đoạn phi thường, không thể hồ đồ.”

Nghe Trang Tán Liễu nhất cục chuyện xưa rõ ràng nói tới, ở chỗ sâu trong đồng tử Dạ Thiên Tịch chậm rãi buộc chặt, một chút sát khí ẩn hiện trong đó. Chính là tức giận càng thịnh, trên mặt hãn ngược lại mang ra vài phần tươi cười: “Phi thường thủ đoạn? Tỷ như nói Liên quý phi?”

“Liên quý phi?” Lời nói Trang Tán Liễu âm trầm lộ ra hàn ý: “Liên quý phi nhiều nhất chính là làm cho cước bộ Lăng vương ngừng một khắc thôi, có thể khơi mào hãn cùng với Trạm vương tranh chấp hay không cũng không biết. Đừng trách ta không có đề tỉnh điện hạ, ngự y còn lại kia đêm dài lắm mộng, lấy thủ đoạn Lăng vương, sớm muộn gì cũng phát hiện khác thường, cần tiên hạ tay vi cường!”

Dạ Thiên Tịch mặc dù hận cực phương thức Trang Tán Liễu nói chuyện, lại thủy chung tại khuôn mặt hào hoa phong nhã bại lui. Người này ngạo khí lăng nhân là không sai, nhưng hãn nói những câu đều là lời nói thật, lời nói thật khó nghe cùng chói tai đi theo chủ ý âm độc, ít nhất, trước mắt Lăng vương đã bị chặt một cánh tay, hơn nữa tang mẫu rất đau..... Nếu có

thể kéo đổ một cái cường địch như vậy, quả thực tương đương dọn sạch đường đi. Trang Tán Liễu này hiển nhiên đối với Lăng vương có thống hận nghiêng rã, bản khoản phi thường, cũng biết quá sâu. Không chỉ có Lăng vương, thế cục triều đình nhưng có một chút gió thổi cỏ lay, hấn đều rõ như lòng bàn tay, ứng biến mà động, thu lại kì hiệu. Nhà cái Ngô châu, chưa bao giờ nghe nói qua còn có nhân vật anh hào như vậy, hấn suy nghĩ sâu xa, ánh mắt không khỏi lại dừng ở khuôn mặt vô tình của Trang Tán Liễu, bản khoản tìm kiếm, lại không chút manh mối. Đó là mặt nạ, giống mặt thật như đúc, khó đánh tráo, mặc dù nhìn kỹ cũng không phải nhìn không ra, nhưng loại mặt nạ này bất quá chính là nói cho hấn: “Ta không nghĩ cho người biết ta là ai, cho nên người cũng không cần trên khuôn mặt này tốn nhiều tâm tư.

Trang Tán Liễu biết Dạ Thiên Tịch đánh giá hấn, lại hình như có nhìn mà không ra, cũng không để ở trong lòng, hấn liếc mắt một cái với Hồ Tam Nương, ngạo mạn hỏi: “Nữ nhân phía sau điện hạ không phải chỉ biết xoa bóp đi?”

Hồ Tam Nương cùng ánh mắt hấn tiếp xúc, chỉ cảm thấy như là có hàn ý lạnh lẽo bức đến phụ cận, quái dị nói không nên lời, định thần lại, thân hình như rắn nước uốn éo, hướng Tịch vương bên kia dựa vào càng gần chút, mị thanh nói: “Trang tiên sinh, nếu không phải tam nương nhận ra Minh Yểm cái nha đầu chết tiệt kia kia ở Liên Trì cung, người làm sao dễ dàng biết quan hệ mẫu tử Lăng vương như vậy?”

Trang Tán Liễu hừ lạnh một tiếng: “Muốn từ Liên Trì cung tra ra chuyện đá chìm đáy biển, Liên quý phi cũng đã đã chết, còn lại một kẻ còn sống, người đến nay bắt nàng không có biện pháp. Ngay cả cái nữ nhân không hề có sức phản kháng đều không đối phó được, lúc trước điện hạ đem người từ bên trong đại lao kinh đô ra, chẳng lẽ không đợi được gì?”

Đôi mắt đẹp Hồ Tam Nương trừng lên, cần phát tác, lại bị Dạ Thiên Tịch liếc mắt một cái lui xuống, lại sinh sôi nhin xuống. Trang Tán Liễu nhìn ở

trong mắt, nhìn như không thấy: “Đích tôn tuy rằng hủy ở trong tay Trảm vương, nhưng Huyết Sát các hoàn hảo không tổn hao gì, theo như lời ta dung thủ đoạn phi thường, điện hạ đã rõ ràng đi?”

Tinh quang trong đáy mắt Dạ Thiên Tịch đột nhiên hiện lên: “Người là nói.....”

“Trên đời này đối thủ làm người ta thoải mái nhất, là người chết.” Trang Tán Liễu bỏ lại những lời này, đứng dậy nói: “Điện hạ nếu hiểu được ý tứ của ta, Trang mỗi lần mỗi mắt mong chờ. Bất quá điện hạ trăm ngàn đừng quên, vô luận người dùng cái biện pháp gì, không nên động cái nữ nhân bên người Lăng vương, nàng là của ta.”

Dạ Thiên Tịch nhìn Trang Tán Liễu ngênh ngang mà đi, đợi cái thân ảnh cuồn cuộn kia hoàn toàn biến mất, hung quang trong mắt hắt đột nhiên thịnh, đột nhiên vẫy tay. “Sưu” một tiếng kêu to, đoản kiếm trong tay hắt xuyên qua cửa sổ khắc hoa tinh xảo thẳng đánh trúng đỉnh, ở một gốc cây lớn xuyên vào, kinh động bao nhiêu phi điều thương hoảng sợ dựng lên, trong lúc nhất thời loạn thanh toàn viện.

Hồ Tam Nương cũng hoảng sợ, phục hồi tinh thần lại ôn nhu nói: “Trang Tán Liễu này cũng không biết đến tột cùng là loại người nào, không biết trời cao đất rộng như thế, điện hạ làm gì cùng hấn động khí?”

Dạ Thiên Tịch sắc mặt âm trầm, hung hăng nói: “Mặc kệ hấn là người nào, một ngày nào đó bốn vương nhất định làm hấn chết không có chỗ chôn!”

Một đôi tay mềm mại không xương của Hồ Tam Nương bò lên cổ của hấn, thổ khí như lan: “Điện hạ bớt giận, đợi cho một ngày kia đăng lâm cử ngũ, người nào còn không ở trong tay điện hạ? Đến lúc đó điện hạ bảo hấn chết canh ba, Diêm La cũng không dám thả hấn đến canh năm.”

Dạ Thiên Tịch tức giận hơi bình lại, phản thủ bốc lên cằm nàng khéo léo, Hồ Tam Nương nhắm mắt xu nịnh, chủ động đưa lên môi thơm.

Cảnh xuân triền miên, Dạ Thiên Tịch lại lạnh lùng trợn tròn mắt, không chút biểu lộ ra say mê trong ôn nhu mê loạn, ánh mắt hung ác nham hiểm, thanh tỉnh làm cho người ta sợ hãi.

Binh quyền, bảo hãn sao có thể nào cam tâm buông tha! Cho dù lấy thủ đoạn phi thường diệt trừ Lãng vương, cướp ngôi vị hoàng đế, nay Trạm vương tay cầm trọng binh thủy chung đều là uy hiếp đáng sợ nhất. Một khi hãn đập nổi dìm thuyền, binh bức đế đô, sĩ tộc quý tộc lại sao lại ngồi yên xem xét? Đầu mối đại loạn, là một dạng cục diện gì?

Nhưng mà hãn lại thủy chung thật không ngờ, Trang Tán Liễu không coi ai ra gì này, đến tột cùng là vì cái gì muốn tranh một chén canh này? Chẳng lẽ chỉ là vì cái nữ nhân bên người Lãng vương kia sao?

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Minh Triều Tịch Mịch Chu Lăng Lộ

Ngày xuân vạn dặm không mây, trời quang chói mắt, xanh lam như ngọc.

Ánh mặt trời vô cùng tốt, xuyên thấu qua hoa xấu hổ kiêu diễm tỏa ra từng đoàn nắng, liễu sắc đung đưa, hờn nở ấm áp, hương thơm nồng đậm thúy thúy một mảnh tú nhuận. Nhìn mặt gồ lấp lóe ánh sáng, gió mát như say, nhẹ nhàng khinh vũ, lạc trên ngọc hồ, phiêu hương trong đình, nhẹ nhàng lượn lờ, an nhàn tự tại.

Từng trận gió nhẹ thổi trúng bức rèm che nhẹ nhàng lay động, dọc theo sau điện Thiên Cơ phủ đi vào, đập vào mắt là một tảng đá thật lớn bị nước mài bằng phẳng, im lặng không tiếng động đứng đó, chung quanh vẫn phỉếm ra một chút cảm giác mát.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân rất nhỏ từ ngoài điện truyền đến, một người sải bước dài, một người đi lại chạm đất lại không mấy người có thể nghe thấy, một trước một sau, đi vào đại điện.

Chén ngọc khắc hoa, mấy đoá hoàng cúc thanh thanh thích thích phiêu diêu, ngón tay nhỏ nhắn mềm mại giống như có thể thấm thủy đến thiên thanh, tuyển tú mà lịch sự tao nhã.

“Phượng chủ, người đã mang đến.”

Khanh Trần lẳng lẳng buông chén trà trong tay, phượng mâu khẽ nâng, lướt qua khuôn mặt cũ kỹ của Minh Tắc, nhìn về phía sau hẳn.

“Hạ quan..... Bái kiến Vương phi!”

Bên môi mềm mại Khanh Trần lộ ra một tia cười nhẹ nhàng chậm chạp, “Vương ngự y, ta hôm nay cảm thấy có chút không thoải mái, vất vả người tới trong phủ một chuyến.”

Ngự y Vương Trị sáng nay mới ra khỏi kinh thành vừa vặn bị ngăn đón, mơ hồ vào Lăng vương phủ, trên trán ần ần mang theo tia mồ hôi lạnh, cúi đầu nói: “Đây vốn là công việc của hạ quan, nhưng ở trước mặt Vương phi, hạ quan không dám múa rìu trước cửa Lỗ Ban. Lại nói..... Nói hôm nay hạ quan cũng không trực, cho nên cái gì cũng không mang, thỉnh Vương phi chuẩn cho hạ quan trở về lấy mới tốt.”

Khanh Trần hơi ngẩng đầu, “Nếu là thế thì không cần, kim thạch châm được trong Lăng vương phủ đầy đủ mọi thứ, người có thể tùy ý dùng. Lúc này ra khỏi nơi đây, chỉ sợ người đi, không thể về.”

Vương Trị chợt dạ giương mắt nhìn nhìn lên trên, trong phòng yên tĩnh, một bức bình phong tử đàn mộc thật dài khảm trai, điêu khắc cảnh trí khinh vân tụ kì sơn, trước tấm bình phong, Lăng vương phi một thân đạm trang xanh nhạt như yên thủy, mặt mày thanh nhã, khóe môi trầm tĩnh, dưới ánh mắt thanh thấu kia hẳn chỉ cảm thấy không thể che giấu, giống như trong lòng nghĩ cái gì đều bị nhìn rõ nhất thanh nhị sở, ngay cả một lời nói dối đều không dám, “Vương phi..... Hạ quan..... Hạ quan.....”

Khanh Trần từ từ nói: “Ta hỏi cái gì, trong lòng người cũng rõ ràng, đem mọi chuyện người biết nói ra, Lăng vương phủ tuyệt sẽ không làm khó người.”

Vương Trị thấp giọng nói: “Hạ quan ngu dốt, thật sự không biết Vương phi đang nói chuyện gì.”

Mâu quang Khanh Trần tiềm tĩnh, thanh âm cũng thản nhiên: “Nha, xem ra người cần ta nhắc nhở một chút, như vậy đi, không bằng người đi gặp vài người trước.” Nhếch mắt ý bảo, Minh Tắc xoay người đi ra ngoài,

không bao lâu sau, cấp dưới Hàng Mã lâu nâng mấy cái tiến vào, một hiên bạch bố, đúng là vài Hắc y nhân đã chết lâu ngày.

Vương Trị bị hù nhảy dựng lên, run giọng nói: “Vương phi..... Đây..... Đây là ý gì?”

Khanh Trần đối với mấy cỗ thi thể làm như không thấy, chỉ lẳng lẳng nhìn Vương Trị: “Đây là hai người là tối hôm qua thị vệ Lăng vương phủ ở hậu trạch nhà người triệt hạ, hai kẻ là chết ở ngoài kinh thành, Bán Hạ đình.”

Nghe được ba chữ “Bán Hạ đình”, cả người Vương Trị chấn động, vội vàng rũ mắt xuống, thân mình vì e ngại mà hơi hơi rung động, “Hạ quan..... Cái gì cũng không biết, không biết.”

Minh Tắc thấy hắc một mực chắc chắn không chút nào khuất phục, lạnh lùng nói: “Phượng chủ, giao hắc cho thuộc hạ đi, trong vòng nửa canh giờ thuộc hạ sẽ làm ổn thỏa, làm cho hắc nói rõ ràng một chữ không thiếu.”

Khanh Trần cười cười, nói: “Biện pháp của các người, vương ngự y chỉ sợ không chịu được, bất quá nhìn xem cũng tốt, không chừng nhớ tới chút gì cũng nói hết đấy.”

“Vâng!”

Vương Trị nơm nớp lo sợ bị Minh Tắc đưa đến một gian phòng tối, vừa mở cửa, hắc bỗng nhiên hoảng sợ kêu một tiếng, đưa tay để ở cạnh cửa định lui về phía sau.

Khanh Trần bưng lên chén trà, làm như không có nghe đến kinh hô tràn ngập sợ hãi kia, cái miệng nhỏ chậm rãi nhấp một ngụm. Minh Tắc hừ lạnh một tiếng, tay hạ xuống bỏ thêm vài phần mạnh yếu liền đem Vương Trị đẩy vào bên trong, mắt thấy cửa liền muốn đóng, Vương Trị thất thanh kêu

lên sợ hãi: “Vương phi! Vương phi! Ta nói, tất cả ta đều nói! Vương phi tha mạng!”

“Minh Tắc!” thanh âm Khanh Trần không cao không thấp vang lên, Minh Tắc mặt đen nghiêm nghị đem Vương Trị tay chân đã muốn bủn rủn kéo đứng lên mang về chỗ cũ.

Mùi hoa dịu dàng bốn phía, Khanh Trần đem chén trà buồng, thủy sắc nhuận nhả, mấy đóa hoa cúc thân bất do kỷ, di động chìm nổi trầm, chậm rãi lại khôi phục bình tĩnh.

Minh Tắc buông lỏng tay, Vương Trị gục xuống, thất thanh khóc rống: “Vương phi, không phải hạ quan không muốn nói, một nhà già trẻ hạ quan đều ở trong tay bọn họ, hạ quan là không dám nói a!”

Khanh Trần nói: “Một nhà bốn khẩu nhà người vốn là bị mang đi Bán Hạ đình chờ người, nếu người Lăng vương phủ đi trễ một bước, thêm người là năm người, hiện tại chỉ sợ đã sớm lên đường. Bất quá con đường này cũng không phải rời đi kinh thành lấy được tự do, mà là hoàng tuyền lộ. Cha mẹ thể nhi của người hiện tại đều ở một địa phương an toàn, đem hết sự tình người biết nói ra, ta sẽ không làm khó dễ người.”

Vương Trị phủ phục xuống, vốn tưởng rằng hôm nay có thể cùng người nhà thoát ly hiểm cảnh, ai ngờ trước sói sau hổ, khắp nơi đều chỉ còn đường chết, trong lòng sầu thảm không thôi. Khanh Trần lại như là có thể nhìn thấu tâm tư của hắn, đạm thanh nói: “Người yên tâm, ta vô tình bắt người nhà người, hiếp bức người, muốn cho người nói ra thật có rất nhiều loại phương pháp, ta cũng không thập phần thích dùng loại này. Cho dù hôm nay người không nói, ta cũng sẽ phái người đưa bọn họ tổng xuất kinh thành hảo hảo an trí, nhưng là muốn cùng bọn họ cùng đi hay không, chỉ có người biết.”

Việc đã đến nước này, Vương Trị đã cùng đường, chỉ phải nói: “Hạ quan..... Nguyễn ý nói.”

Khanh Trần cúi mắt nhìn về phía hăn: “Quý phi nương nương đến tột cùng là đi như thế nào?”

Thanh âm Vương Trị phát quát: “Mặt ngoài thoát nhìn là tự vẫn, kỳ thật trước khi treo cổ tự tử đã có người hạ độc thủ.”

Khanh Trần nói: “Người nào làm?”

Vương Trị vội vàng nói: “Cái này hạ quan quả thật không rõ lắm.”

Khanh Trần thấy hăn cũng không có khả năng biết cụ thể, liền hỏi lại: “Như vậy là ai bày mưu đặt kế người lớn mật giấu giếm việc này?”

Vương Trị nói: “Là..... Là Định tần nương nương, ta nhất thời tham tài..... Thầm nghĩ quý phi nương nương ở trong cung vốn không ai chú ý, không có chuyện gì, ai ngờ..... Ai ngờ.....”

Thanh âm Khanh Trần lạnh lùng: “Người đại khái đã quên một sự kiện, quý phi nương nương là mẫu thân Tứ điện hạ.”

Giọng nói Vương Trị phát run, vội vàng nói: “Tứ điện hạ..... A! Phải..... Phải..... Hạ quan đáng chết, hạ quan đáng chết.....”

Trong lúc nhất thời Khanh Trần không thềm nhắc lại, Vương Trị phủ phục trên mặt đất, rõ ràng là thanh lương đại điện, trên trán hăn lại một mảnh mồ hôi nhỏ giọt, một giọt tiếp một giọt hạ xuống, không bao lâu trên mặt đất trước người liền ướt sũng một mảnh.

Định tần, vẻ mặt Khanh Trần tĩnh mặc nhìn hoa cúc phiêu duệ trong chén, quả nhiên là Tịch vương. Ngón tay nàng mảnh khảnh ở trên mặt án trơn bóng nhẹ nhàng vẽ một chữ, là một cái chữ “Ngũ”. Một kẻ mờ nhạt

không ai để ý, ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó, chọn thời cơ mà động, một con sói.

Nếu nói đại chính cung này còn có hoàng tử nào so với Tứ hoàng tử càng trầm mặc hơn, đó là ngũ hoàng tử Dạ Thiên Tịch.

Trên Nhàn Ngọc hồ vầy mực ngâm thi không có thân ảnh của hắc, Côn Luân uyển phóng ngựa phi sản không thấy hắc xuất hiện, trên Thái Cực điện văn võ tụ hội cũng nghe không đến thanh âm của hắc cao đàm khoát luận. Là người không có tiếng tăm gì, mặc dù thống lĩnh kinh đô vệ, ở trong kinh thành không lay dấn chuyện gì.

Nhưng hắc rất kiên định, tựa hồ cam tâm bị Trảm vương tao nhã che đậy, cũng cam tâm tùy tùng sau Lăng vương như mặt trời ban trưa, chiến công uy danh, thậm chí có thời điểm, mọi người đều nhớ không nhớ còn có một vị hoàng tử như vậy.

Mẫu thân của hắc Định tần, xuất thân hèn mọn, tướng mạo bình thường, ở trong tam cung lục viện phi tần tùy thời có khả năng bị bỏ qua. Thái Bình cung hàng năm môn đình vắng vẻ, trong một năm sợ cũng chỉ có vài lần yến hội long trọng mới có cơ hội thấy hoàng đế, năm tháng thâm cung, đầu bạc tịch liêu.

Nhưng mà dã tâm sẽ không bởi vì chút này mà bị ma diệt, giống như cỏ dại, mặc dù bị vây trong khe đá căn cỗi, gió thổi mưa rừng, thời điểm nó nảy sinh lan tràn, sự tình gì đều ngăn không được, bất luận kẻ nào cũng không thể đào thoát.

Khanh Trần nâng tay nhẹ nhẹ phẩy qua, dấu vết lưu lại trên án nháy mắt bị mặt sát, nàng nhìn về Vương Trị: “Người theo chân bọn họ đi thôi, sẽ có người đưa các người rời khỏi kinh thành. Ta cho người một lời khuyên, từ hôm nay trở đi hãy quên Liên quý phi, quên Định tần, tốt nhất ngay cả hai

chữ Vương Trị này cũng quên đi, Lăng vương phủ không bảo hộ được các người cả đời, tự giải quyết cho tốt đi.”

Thanh âm dịu dàng giống như ở bên tai, lại cao cao tại thượng, “Tạ..... Tạ Vương phi khai ân!” Vương Trị mạnh mẽ dập đầu, ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lăng vương phi đã sớm đứng dậy, tay áo trầm tĩnh như mây lam, thong dong phiêu dật, ẩn ẩn biến mất ở chỗ sâu trong đại điện.

Lại là một năm cuối xuân đầu hạ, cây kim ngân đằng của Duyên Hi cung triền miên phấp phới khắp hành lang gấp khúc, xanh tươi ướt át. Hai sắc hoa nhỏ vàng bạc làm đẹp ở cành lá thon dài, ánh mặt trời rơi xuống một tầng ấm áp mang theo vài phần mùi thơm ngát khả nhân.

Dạ Thiên Lăng từ Duyên Hi cung đi ra, có lẽ là ánh sáng chiếu vào đáy mắt quá mức chói mắt, hắc khóa chặt mi, tựa hồ cũng không vì ánh mặt trời ấm áp mà cảm thấy sung sướng. Hoàng tổ mẫu già thêm, hắc nhìn ở trong mắt, số lần đến Duyên Hi cung càng ngày càng thường xuyên, ít nhất mặc kệ mỗi ngày nhiều việc đều tiến đến vấn an. Nhưng mà vô luận là thiên tử vương hầu hay là mỹ nữ anh hùng, cước bộ năm tháng cũng không bởi vậy mà dừng lại, đáy lòng hắc thập phần rõ ràng.

La y ngênh diện, tiếng bước chân vang nhỏ, Dạ Thiên Lăng ngẩng đầu nhìn lên, là Tô Thục phi mang theo vài thị nữ đi tới tẩm cung Thái Hậu. Bộ pháp chậm rãi, dáng người lả lướt, dưới ánh mặt trời, Tô Thục phi có một loại nhu hòa mỹ lệ, phù dung quyên thường tú uyển như nước, xuân phong không đổi, chậm rãi xẹt qua khuôn mặt nàng ôn lệ.

“Thục phi nương nương.” Bởi vì chuyện của Thập Nhất, Dạ Thiên Lăng đối với Tô Thục phi cũng không lạ, lúc này Tô Thục phi đến gần, khóe môi nàng nhẹ nhàng mỉm cười, nhưng mặt mày tốt đẹp này thêm một tia tiều, lại rõ ràng như vậy dừng ở trong mắt Dạ Thiên Lăng.

Tô Thục phi trong nháy mắt nhìn thấy Dạ Thiên Lăng, liền không tự chủ được nhìn lại phía sau hắn, tiếp theo, trong mắt xẹt qua ưu thương cùng thất vọng không thể che giấu, Dạ Thiên Lăng lại cũng theo bản năng trở lại.

Thanh phong qua, cảnh còn người mất.

Khóe môi Dạ Thiên Lăng mân lại: “..... Nương nương xin bảo trọng thân mình.”

Trong mắt Tô Thục phi nổi lên thanh quang nhu hòa, hơi cúi mắt, ổn định lại tâm thần, “Mấy ngày nay cũng khó cho con.” Sau đó, nàng ôn nhu nói, xoay người lệnh cho bọn thị nữ thối lui, chậm rãi về phía trước, Dạ Thiên Lăng trì lại một lát, vẫn chưa cáo lui.

Dáng người Cao ngất, vẻ mặt tuấn lãnh, đăm mắt Tô Thục phi thấy Dạ Thiên Lăng yên lặng bồi tại bên người, hắn cũng không nói chuyện, tựa hồ là không biết nên nói cái gì, chỉ là chậm rãi bước. Cước bộ Tô Thục phi dừng lại, đứng trước vườn xuân, nhìn về phía Dạ Thiên Lăng, “Tại thâm cung này, quý phi nương nương cùng ta xem như thân cận, không biết lúc này con có nguyện gọi ta một tiếng mẫu phi?”

Ấn lệ thường trong cung, trừ bỏ đối với hoàng hậu phải dùng “Mẫu hậu” kính xưng ở ngoài, hoàng tử chỉ với mẹ đẻ xưng mẫu phi, phi tần khác ấn phẩm giai lấy nương nương mà gọi. Nghe xong lời nói Tô Thục phi, Dạ Thiên Lăng trầm mặc một lát, lập tức hấn lui một bước nhỏ, nhẹ nhàng nhất vạt áo, đối với Tô Thục phi chính thức lễ bái đại lễ: “Mẫu phi.”

Thanh âm của hấn nhẹ nhàng mà kiên định, như tác phong nhất quán của hắn, chỉ cần quyết định chuyện gì, chưa từng làm có lệ.

Tô Thục phi nâng tay đỡ hấn đứng dậy, trong lòng lại hung hăng đau xót, lệ trong mắt nhịn không được liền rơi xuống.

Dạ Thiên Lăng thấp giọng nói: “Mẫu phi..... Là ta không thể bảo vệ tốt Thập Nhất đệ, ta.....” Đối mặt với một vị mẫu thân, cứng rắn trong lòng tựa hồ cũng mềm hoá. Nhưng mà nên nói cái gì đây? Có thể nói cái gì đây? Túng quẫn tự trách ngàn lần, lại làm được gì? Bao nhiêu đêm không ngủ, bao nhiêu thứ cũng nghĩ mượn rượu tiêu sầu, chỉ là đều vô ích. Thề nhất định phải làm! Có đôi khi trong lòng hẫch chỉ dư bốn chữ này, kiên lãnh mà ngoan cố, cứng rắn khắc sâu ở trong mắt, thẳng đến cốt nhục đi.

Thất thố một lát, Tô Thục phi rất nhanh khôi phục bình tĩnh, “Chuyện này không trách con, từ khi Triệt nhi chân chính lãnh binh, ta đã biết sớm muộn gì sẽ có một ngày như vậy, tuy rằng rất muốn ngăn nó, nhưng ta vẫn phải thả nó đi. Nếu nó là nữ nhi, ta thế nào cũng đem nó hộ tại bên người, nhưng nó không phải, nó là hoàng tử Thiên triều, ngựa đạp núi sông, trực địch hộ quốc, đây là chí hướng nam nhi. Tuy cuối cùng ta cứu không được, lưu không được nó, nhưng ta thay nó cao hứng, bên trong các con, Triệt nhi của ta là đứa nhỏ sống được tiêu sái vui vẻ nhất, bởi vì nó luôn luôn làm chuyện mình thích. Ta là mẫu thân nó, không ai so với mẫu thân càng hiểu đứa nhỏ của mình hơn, chỉ cần trong lòng nó không có tiếc nuối, ta cũng yên tâm. Lăng nhi, con không cần tự trách, nếu nhìn không thấu, sinh khổ đau xa so với tử vong càng sâu.”

Dạ Thiên Lăng lẳng lặng nghe lời Tô Thục phi nói, im lặng trầm tư, rồi sau đó đạm thanh nói: “Lời Mẫu phi nói, con xin thụ giáo.”

Tô Thục phi mỉm cười, lại thở dài: “Nhưng ta cũng không yên tâm Li nhi, Triệt nhi với con cùng một chỗ, dù có thời điểm còn trẻ khí thịnh, trong khung chung quy cũng vững chắc. Nhưng Li nhi từ nhỏ bị ta sủng vô pháp vô thiên, Hoàng Thượng cũng dung túng nó, thực làm người lo lắng. Nay ở trong triều, con phải giúp ta nhìn nó nhiều một chút.”

Dạ Thiên Lăng nhú chặt đuôi lông mày. Gần đây, Thập Nhị hoàng tử liên tiếp dâng sớ hạch tội, đám người Thiệu Hưu Bình giam giữ ở đại lao lúc trước ngày càng tăng thêm tội. Hình bộ bị bức bách áp lực bức này, đem

từ nguyên bản phán định đoạt tước lưu đầy trực tiếp sửa án thành giam trảm, sau thu xử quyết. Ngay sau đó liền có vài vị Ngự Sử cùng Tô gia quan hệ chặt chẽ trong điện thị, liên danh buộc tội công bộ năm trước tu sửa Bắc uyển Tuyên Thánh cung cung điện mua vật tư, toàn hàng nhái, tư nuốt của cải, mà phụ trách việc này lúc trước đúng là trưởng tử Ân Giam Chính Ân Minh Đường.

Chuyện này mặc dù xác có thực, nhưng Ân gia đã dám làm việc này, tự nhiên làm thiên y vô phòng. Ân Minh Đường hữu kinh vô hiểm, chính là bị biến thành mặt xám mày tro cực kỳ chật vật, then quá thành giận cũng sai sử quan viên tham tấu, ngầm chỉ thẳng Thập Nhị hoàng tử ở kinh thành ngang ngược, làm việc bừa bãi, không có thể thống.

Như vậy vài lần trên dưới, trên triều đình phong khởi vân dung, hỏa tinh phụt ra, Tô gia luôn luôn xử sự trung hoà rất có ý cùng Ân gia thế bất lưỡng lập. Hoàng đế gần đây long thể bất an, đã nhiều ngày chưa lâm triều, thấy vài đạo sớ con như vậy vô cùng nổi giận. Dạ Thiên Lăng mắt lạnh nhìn Thập Nhị nháo lợi hại, tức khắc mệnh Chử Nguyên Kính ở Ngự Sử đài nghĩ cách áp chế đám Ngự Sử này, lại cùng Phượng Diễn như tùy ý cùng nhắc tới việc này. Phượng Diễn hiểu ý, từ đó về sau Thập Nhị hoàng tử dâng sớ chỉ cần đến Trung Thư Giản đều lưu không phát, loại tấu chương này của Ân gia đương nhiên cũng qua không được một cửa này.

Mới đầu Ân gia nháo lên không bãi, nhưng thật ra Vệ Tông Bình nhìn cũng hiểu được, ám khuyên Ân giam Chính không cần trống rỗng kéo ra cường địch Tô gia. Ân giam Chính cũng băn khoăn, sự tình nếu thực nháo lớn sao có thể giao phó với Trạng nguyên, bởi vậy đành phần nộ từ bỏ.

Thập Nhị bị đè ép vài đạo tấu chương, biết Phượng Diễn còn không có lá gan lớn như vậy tự chủ trương, trực tiếp tìm đến Lăng vương phủ. Dạ Thiên Lăng biết rõ tính tình hẩn cùng Thập Nhất bất đồng, kiệt ngạo bất tuân, ăn mềm không ăn cứng, đơn giản tránh không gặp, chỉ để Khanh Trần cười dài đón tiếp.

Khanh Trần đem Thập Nhị thỉnh đến Tứ Học các, sai người chuẩn bị hảo tửu bồi hấn nói chuyện phiếm. Trước hành lang thanh phong từ từ, u tĩnh lộ ra thiển ảnh Thập Nhị cùng với Khanh Trần chân thành đàm cười, nhìn nhìn lại thân mình nàng mảnh mai, cho dù thực sự đầy ngập cơn tức cũng phát không được, nhất thời bực mình, chỉ cúi đầu tự châm tự ẩm.

Đạo mới gặp, Khanh Trần cùng Thập Nhị cùng cười ngửa du ngoạn, cười đùa chơi đùa, rất vui sướng, cực ít khi thấy vẻ mặt hẩn như thế, trong lòng thực không có tư vị. Buồn lại thêm rượu, nàng sợ Thập Nhị uống nhiều, liền cố ý tìm chút chuyện thú vị dẫn dắt hẩn. Thập Nhị cũng là hợp với tình hình, nàng nói, hẩn liền đáp, chỉ là rượu kia vẫn như cũ một ly lại một ly, không thấy ngừng. Ai ngờ vài câu xuống dưới, khó tránh khỏi liền nhắc tới Trại vương phủ, tay Thập Nhị châm rượu dừng lại, lời nói Khanh Trần hơi dừng một chút.

An tĩnh một lúc lâu, cũng là Thập Nhị mở miệng trước: “Không bao lâu nữa Thất ca sẽ hồi kinh, ta muốn trước đó chèn ép Ân gia, một hồi Thất ca về, sẽ không còn cơ hội.”

Khanh Trần trầm mặc một lát, nói: “Muốn ở trong tay hẩn động Ân gia, quả thật không dễ.”

Thập Nhị ẩm một chén rượu: “Thất ca thân ở Tây Vực, tay ở kinh thành, ta không phải sợ hẩn bao che Ân gia, gần nhất chính hẩn đối với Ân gia ngoan lệ, người khác không biết, ta lại thấy rõ. Nhưng hẩn vô luận hạ nhiều thủ đoạn, mặt sau vẫn cho Ân gia đường lui, khả năng gặp chuyện không may, tai họa ngầm cũng đều lau sạch sẽ, hẩn sẽ không động căn bản của Ân gia. Đến thời điểm hẩn hồi kinh, thanh kiếm Ân gia này liền hoàn toàn ma lợi (ma luyện lợi hại), thuận tay, cho nên ta nói, sẽ không còn cơ hội.”

Đáy mắt Khanh Trần ần ần xẹt qua kinh ngạc, nàng không nghĩ Thập Nhị sẽ nói như vậy. Thập Nhị tựa tiểu phi tiểu, liếc nhìn nàng một cái: “Ta biết Tứ ca là sợ ta nháo vô pháp vô thiên, chọc giận phụ hoàng. Kỳ thật phụ

hoàng sẽ không đem ta phạt, giỏi nhất là một chút răn dạy, nhiều nhất bề môn tư quá. Xem ở phân thượng Thập Nhất ca, phụ hoàng có giận cũng không hạ thủ trọng trách ta được. Về phần Tứ ca, không phải không cần, hẳn chính là tính tình như vậy, chuyện này người hẳn là so với ta càng rõ ràng. Người giúp ta chuyển cáo Tứ ca, cho dù bả vai hẳn rất cứng rắn, một mình hẳn có thể chống được bao nhiêu? Chuyện đã đến bậc này, người cũng đã mất, không cần có suy nghĩ tử đem ta hộ ở bên ngoài. Trước mắt đó là ta muốn tránh đi, bọn họ lại sao lại làm như Tô gia không đếm xỉa đến? Phòng thủ tốt nhất, là tiến công.”

Thời điểm Thập Nhị nói lời này nhẹ nhàng bắt tay vào thưởng thức rượu ngon, thúy sắc mãn đình dần dần lộ ra ánh sang nùng ấm, chiếu vào sườn trên mặt hẳn anh khí bừng bừng, đáy mắt kia sáng ngời sâu cạn không rõ. Chén bạch ngọc sắc, sắc rượu hổ phách, thanh nhuận, hơi lạt.

Khi Khanh Trần đem lời này thuật lại cho Dạ Thiên Lăng, trung đình hoa lạnh, trăng tại Đông Sơn. Dạ Thiên Lăng nhìn lại một ngày thanh huy như nước, có chút nhú mày, khoe môi có một chút cười cao ngạo, đó là trong khung mỗi một nam tử Dạ gia có một cái gì đó giống nhau, ai cũng không ngoại lệ.

Trở về Lăng vương phủ, Khanh Trần ngủ trưa chưa tỉnh, Dạ Thiên Lăng không muốn nhiều nàng, một mình một người dọc theo Vọng Thu hồ chậm bước, cúi đầu suy nghĩ sự tình, bất giác liền đi vào chỗ sâu trong rừng trúc. Gió nhẹ lay động, thúy ảnh u nhiên, làm người tâm tư yên tĩnh, thần thanh khí sảng.

Như thế chuyển qua một con đường mòn, bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng, ngay sau đó có tiếng vang nhỏ, mùi thơm đưa ra, liền có âm thanh nữ tử nói chuyện truyền vào trong tai, “Lại phải về Mục

Nguyên đường sao? Nhiều ngày không thấy người tới, lại ngồi thêm chốc lát rồi đi.”

Một cái thanh âm có chút thanh thúy chút nói: “Thiên Như, người đừng luôn buồn ở trong phủ như vậy, tốt xấu cũng nên đi ra ngoài đi một chút, cũng không bao lâu không thấy người, người lại càng gầy.”

Thiên Như nói: “Người mỗi lần đến đều kéo ta đi ra ngoài, ngay cả ca múa phường đều mang ta đi, đó là chỗ nào?”

Thanh âm kia thanh thúy chút cười nói: “Ca múa phường không tốt sao? Người vẫn là như vậy, ta ở Mục Nguyên đường cùng Trương lão thần y học tập y thuật, nam nữ già trẻ mỗi ngày không biết đã gặp bao nhiêu người, cũng không thấy có cái gì không ổn. Đúng rồi, lần trước cùng người đi chọn cây tram kia như thế nào không mang, không thích sao?”

“Cây tram thật đẹp, nhưng là ta mang cho ai xem.....” Thiên Như nói một nửa, trước mắt một thân ảnh thanh bạch mạnh mẽ xâm nhập, nàng vội vàng ngừng bước chân, tựa hồ muốn tránh đi, nhưng dĩ nhiên không còn kịp rồi, Dạ Thiên Lăng đang hướng các nàng bên này đi tới.

Khuôn mặt tuần lĩnh gần trong gang tấc, ánh mắt kia thâm thúy rất đen rất lớn lao, như đêm đầy ánh sáng sao, nháy mắt buông xuống liền cướp lấy ánh sáng vạn vật, gần như hủy diệt bao phủ hết thảy. Nhưng mà phiến thiên không kia lại cực xa, khoảng cách xa không thể với làm cho nàng ngay cả dừng khí nhìn lên đều không có, như chấm nhỏ lạnh lùng thanh bần, không có chút ấm áp, mãi mãi không thay đổi.

Nàng sợ hãi đứng ở nơi đó, nhất thời hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải. Nhưng thật ra Viết Vận bồi tại bên người tự nhiên hào phóng, mỉm cười vén áo thi lễ: “Điện hạ!”

Thiên Như thế này mới hoàn hồn, vội hành lễ xuống, nhẹ giọng nói: “Điện hạ.....”

Dạ Thiên Lăng chỉ là nhìn nàng một cái, tựa hồ cũng không có nghe ra trong thanh âm của nàng hơi hơi rung động, đạm thanh nói: “Đứng lên đi.” Viêt Vận thường xuyên hồi vương phủ hắc cũng biết đến, mấy ngày trước đây còn nghe Khanh Trần tán thưởng nàng có trí tuệ, nay ở Mục Nguyên đường đã có thể một mình xem chẵn. Nhưng mà hắc vẫn chưa để ý chuyện này, lúc này gặp được cũng bất quá ngừng lại một lúc, liền tiếp tục chậm rãi bước đi. Phía sau, thời điểm Thiên Như lại ngẩng đầu, chỉ thấy được một bóng dáng xa vời dần dần biến mất ở chỗ sâu trong u kính, trong lòng vắng vẻ thê lương vạn phần, lộ vẻ sầu thảm không thôi.

Dọc theo Vọng Thu hồ như cũ, quay lại Sáu Ngọc viện, xa xa liền nghe thấy hai ba điểm tiếng đàn tranh xung, bước chân Dạ Thiên Lăng ngừng lại, khoanh tay lắng nghe, biết là Khanh Trần đã tỉnh.

Thanh âm thanh tao lịch sự, không chút để ý như châu ngọc phân tán, nghe tới liền có thể tưởng tượng gặp đầu ngón tay kia trên tám dây cầm, tóc dài theo vân y tán loạn đổ xuống, Bích Tỉ trong suốt trên cổ tay trắng như tuyết, cổ áo thêu hoa văn Mộc Lan buộc vòng quanh gáy ngọc thon dài, dọc theo cái cầm thành đường cong nhu hòa, môi anh đào nhẹ nhàng mỉm cười. Nghĩ đến đây, khóe miệng Dạ Thiên Lăng nhin không được liền cũng gọi tia tiểu ý, chỉ nghe tiếng đàn kia giống như không cách yên ba thủy sắc truyền đến, làm nhân cũng hưng trí phấn chấn!

Khanh Trần nguyên bản ngủ chút đã tỉnh, nhàn tọa trong nhà thủy tạ, xa xem hồ ba trong suốt, tùy tính chọc chọc cầm huyền, chỉ vì nghe huyền thanh thấy dễ chịu. Gió nhẹ lay lụa mỏng, tạo thành nhiều vẻ, lại đột nhiên nhất lũ tiêu âm tuần tú như từ thiên ngoại bay tới, điểm cung quá vũ, tiêu sái uyển chuyển, như gọi người nhảy múa, ba quang lân lân như vỡ ra kim sắc, phản xạ ra một mảnh chói mắt sáng ngời.

Mắt đẹp khê nâng, bên môi Khanh Trần ý cười thêm thâm, nâng tay nhẹ phẩy, một chút huyền âm lưu sững lưu thủy phiêu khởi, như bút vẽ như phân thủy, hoàn toàn cùng tiếng tiêu hòa vào.

Hồng trần tam sinh rộn ràng nhốn nháo, trăm ngàn người xoay quanh người (ta), liền thấy được người (người), một khắc kia giống như sớm đợi ngàn năm, ngàn năm này, vì người mà qua, một cái nhúu mày, vì người giãn ra.

Ngoài lụa mỏng, hồ quang lấp lánh, Dạ Thiên Lăng thản nhiên tựa vào trước hành lang trúc, ngón tay thon dài mơn trớn trúc tía tiêu, nhướn mày nhìn lại, con mắt sáng thâm lường.

Tiêu âm như gió, tiếng đàn như nước, một sơ lãng tuấn xa, một thanh nhã sâu sắc, khí khái thanh ngạo, thủy sắc đậm miều, dặt song gồ phiêu đăng lên xuống, bỉ dực uyển chuyển như yên ba thúy ảnh trên Vọng Thu hồ.

Bỗng nhiên trong lúc đó ngón tay Dạ Thiên Lăng hạ xuống, tiêu âm thanh tuấn cất cao, phảng phất như một đạo rồng ngâm thanh khiêu thẳng lên tận trời. Khanh Trần cười yếu ớt, tay huy băng huyền, thanh âm linh lung sáng sủa phiêu khởi, như gió lốc mà lên. Long du vân hải, Phượng múa cửu thiên, nhìn nhau làm bạn, xoay quanh cao tường, nhất tiêu nhất cầm, năng mệnh môg vạn dặm, điện ngọc sáng tỏ, ngạo nghễ phong thần kia, tâm chí lãng vân kia, khai vân phá vụ, thẳng đến ngạo du cửu tiêu.

Phong vân kích động, quan sát vạn dặm Cửu Châu, giang sơn như họa.

Phiêu miều chân trời hư vô, tiếng tiêu nhẹ chuyển, tiếng đàn lưỡng lự, bọt nước nhẹ phiêu, hoa mai lướt qua, một là áo trắng lồi lạc, ngọc thụ lâm phong, một là bất nhiễm duyên hoa, u lan không cốc.

Hai người tương vọng, hồn nhiên quên mất hết thấy quanh mình, gió nhẹ nhấc lên phi sa, kinh hồng thoáng nhìn. Nàng giống như từ vân sơn yên ba mệnh môg chân thành mà đến, bộ bộ sinh liên, mại nhập hồng trần này minh quang sáng lạn. Ánh mắt trong sang phẳng lặng, ba ngàn phần hoa thế gian, nhược thủy ba ngàn, hẳn chỉ thấy một mình nàng kiều diễm. U

nhiên thanh tuyến, lưu luyện trong tâm, sớm hóa làm thâm lưu chạy tới, xuyên qua nhân sinh, năm tháng đăng đăng.

Trải qua ồn ào náo động, bao nhiêu phù hoa, đều tại tiêu cầm phiêu dật hợp tấu trở thành bộ dạng phục tùng liễm mục, nhỏ giọng thối lui. Thanh phong tiêu dao, cao sơn lưu thủy, thúy ảnh phồn ấm, hành giả trong Lăng vương phủ dừng lại, ngôn giả không tiếng động, thị nữ đang ở trong rừng ngắt lấy hoa tươi buông cái giỏ trúc xuống trước người, nghiêng tai lắng nghe; người hầu đang ở trong hồ phóng thuyền dưỡng liên dừng thuyền bè trong tay, trở lại trú lập.

Lạc anh rực rỡ ở chỗ sâu trong đường mòn, Thiên Như côi cút đứng lững, si ngốc nhìn thân ảnh bên Vọng Thu hồ, gần mà xa không thể với, bất giác lẫn chãi rơi lệ, một lòng say mê vỡ tan, thê lương đầy mình.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Đạp Làn Tử Vân Do Chưa Toàn

Thánh Võ năm thứ hai mươi bảy, tháng sáu, đế bệnh nhẹ, hàng chỉ ngừng tấu. Tân Mão, tật bệnh tăng lên, di giá Thanh Tẫn điện, cho lui ngự y không tuyên.....

Đầu hạ năm Thánh Võ hai mươi bảy, kinh thành một mảnh hoa hải, đường phố rộng lớn cực kỳ náo nhiệt, ngẫu nhiên đã có thể nghe được nhiều điểm thiền thanh, ngâm xướng khi có khi không dưới kiêu dương như lửa, ngựa xe như nước làm Thượng Cửu phường tăng thêm vài phần náo nhiệt.

Mà trong triều đình, vì bệnh tình hoàng đế, im lặng một thời gian. Chính là đại quân Trạng vương sắp khai hoàn hồi kinh, các hạng công việc cần trừ bị cẩn thận, các nơi cũng đều thập phần bận rộn.

Nay kinh thành chín chín tám mươi một phường cao thấp, mọi tửu lâu đều thịnh truyền Trạng vương bình phiên loạn, diệt Đột Quyết, định Tây Vực đủ loại kỳ văn. Trong đó chuyện làm ngôn giả nói say sưa nhất, nam nhi gõ nhịp than thở, nữ tử ám hoài xa tư, đó là truyền thuyết Trạng vương một thân nhập Thổ Phiên làm sứ giả.

Đầu tháng năm, đại quân Thiên triều binh trú Cam châu, cùng sứ đoàn Thiên triều hội hợp. Trạng vương bỏ kiếm, bỏ nhung trang, lấy thân phận hoàng tử cùng một ngàn hộ vệ cùng sứ đoàn nhập chư quốc Tây Vực. Cùng lúc đó, Thổ Phiên Tán Phổ Xích Lăng Luân Tán vì lung lạc các quốc gia, thế lực Tây Vực, cũng sai sứ sang.

Tây Vực ba mươi sáu nước, lấy Lô Lan, Yên Kỳ, Xa Sư, Cho Điền, Quy Tư, Lưu Lạc mấy quốc gia quốc lực mạnh nhất, thế lực lớn nhất. Trong đó Lô Lan, Quy Tư, Lưu Lạc đã sớm quy phục Thiên triều thống trị hoặc cùng Thiên triều giao hảo, chỉ có Cho Điền quốc vì cùng Thổ Phiên quốc cảnh thân cận, luôn luôn mang thái độ ái muội.

Sứ đoàn Thiên triều Tây đi Cho Điền, vì sứ giả Thổ Phiên sớm tới, vào trước làm chủ, Cho Điền quốc vương xưa nay vốn thân thiện cùng Thổ Phiên, lợi dụng việc hộ vệ đi theo nhân số quá nhiều, cự tuyệt sứ đoàn Thiên triều nhập cảnh.

Trạm vương nghe báo, mệnh phó sứ Chu Tuyên đem người chọn lựa, lưu mười người hỗ trợ đi trước.

Cho Điền hộ quốc tướng quân Ha Nỗ Người phụng mệnh tiến đến nghênh đón, xuất động đại quân vạn người, trên danh nghĩa dùng lễ thiết khách quý, lại nghĩ cách làm khó dễ. Ai ngờ Trạm vương lại không mang theo thị vệ, không bội kiếm, một mình cùng Ha Nỗ Người cười ngựa vào thành. Ngọc quan bạch mã, một thân khinh sam, lại không sợ hãi, đàm tiếu tự nhiên. Đi qua vạn kiếm, như vào chỗ không người, làm Ha Nỗ Người âm thầm kinh hãi, vô cùng bội phục, không còn thái độ kiêu ngạo lúc trước nữa.

Đêm đó, Cho Điền vương thiết yến bên trong hoàng cung, sứ giả Thổ Phiên đứng hàng thượng khách. Tịch gian kia, sứ giả Thổ Phiên liên tiếp khiêu khích Trạm vương, Cho Điền vương ra vẻ không thấy. Trạm vương nâng rượu coi như trò cười, thông dong chu toàn, ngữ khí sắc bén lại không nóng không lạnh, vẻ mặt cao ngạo lại như xuân phong, lời nói phong nhã, kiến thức uyên bác, giải thích độc đáo, vài câu truyện cười ít ỏi liền làm đối phương khắp nơi bị quản chế, không thể mở miệng.

Một hồi Hồng Môn Yến, Cho Điền quốc vương ngồi cùng vương tộc hoàng thân quốc thích bị khí độ cao quý Trạm vương khuynh phục, ngược lại sứ giả Thổ Phiên là khách quý lại bị vắng vẻ. Yến sau, Trạm vương

cùng Cho Điền vương mật đàm thâm dâm, Cho Điền vương vẫn thân thiện cùng Thổ Phiên nhưng sáng sớm ngày thứ hai liền hạ lệnh đem sứ giả Thổ Phiên trục xuất cảnh nội, lấy quốc lễ long trọng nghênh đón sứ đoàn Thiên triều vào triều.

Thái độ Cho Điền quốc chuyển biến, làm thống trị của Thiên triều ở Tây Vực càng thêm không thể dao động. Đến tột cùng Trạng vương dùng loại biện pháp nào đạt tới mục đích, làm người đoán xôn xao. Nhưng nghe đồn có thần bí kiều diễm, Cho Điền vương chủ động đem nữ nhi Đóa Hà công chúa gả làm Trạng vương phi.

Đóa Hà công chúa chính là hòn ngọc quý trên tay Cho Điền vương, xinh đẹp như hoa, thiên tư thông minh, vốn tự cao xinh đẹp cùng tài trí, không biết từng cự tuyệt qua bao nhiêu công hầu vương tử nước láng giềng cầu hôn, đem tài tuấn chư quốc Tây Vực đều không đặt ở trong mắt. Không ngờ lần này sau tiệc tối hoàng cung, nàng bị Trạng vương tiêu sái tao nhã thuyết phục thật sâu, cam nguyện ủy thân tướng gả.

Cho Điền vương mặc dù bản khoản quan hệ hai nước, không quá tình nguyện, nhưng tâm ý công chúa đã quyết, cố ý thỉnh cầu, cũng ra lực khuyên phụ vương không cần cầm giữ không buông, lắt lư giữa hai nước, để tránh không lấy được gì. Cho Điền vương cuối cùng cảm thấy công chúa nói có lý, vì thế hướng Thiên triều đưa ra đám hỏi, nguyện kết duyên tần tẫn.

Đối mặt hôn sự Cho Điền quốc đưa ra, Trạng vương xúc động xin vui lòng nhận cho, lệnh tám trăm dặm phi ngựa hồi báo kinh thành, thỉnh tấu hoàng đế. Được đến chấp thuận, lấy minh châu ngàn hộc, hoàng kim vạn lượng, đủ sắc ti, trù, quyên, la, cấm, đoạn cực kỳ quý hiếm xa hoa quý giá làm sính lễ, cưới Đóa Hà công chúa về kinh. Trong đó chỉ một khối Long Tiên Hương lớn liền đã vô giá, càng chớ nói kỳ trân dị bảo khác, nhất thời oanh động chư quốc Tây Vực.

Việc này truyền lại kinh thành, tự nhiên hóa làm các loại chuyện ly kỳ. Ngày Trạng vương hồi kinh đã định, trong kinh thành phàm là tửu lâu có thể nhìn thấy cửa thành đều đã bị đặt kín không còn, Lễ bộ cùng Hoàng Tông Tư định ra nghị trình, mặc dù vì long thể hoàng đế chưa lành có điều cố kỵ, cũng không dám có thanh thế lớn như năm đó thiên tử đích thân tới Thần Võ môn khao quân, nhưng mãi thành quan dân vạn chúng chú mục, đều muốn xem phong thái Trạng vương cùng công chúa, phố lớn ngõ nhỏ ồn ào huyên náo.

Trạng vương chưa rời đi Cho Điền quốc, một ít thương nhân lữ hành từ Tây Vực trở về liền sớm đem truyền thuyết đủ màu sắc mang về kinh thành. Trạng vương đọc thân nhập Cho Điền như thế nào, ứng đối với Thổ Phiên sứ giả như thế nào, cùng công chúa lưỡng tình tương duyệt như thế nào, cùng mỹ nữ về..... Nói sinh động như thật, giống như kinh nghiệm bản thân.

Bất quá đương nhiên không có gì một người sẽ đi nghĩ, mặc người kinh tài tuyệt diệu, tư thế oai hùng ngút trời, trên đời này không có đạt được vô ích. Sau lưng thần thoại, phía sau huy hoàng, vĩnh viễn đều là trí mưu cùng đảm lược, vĩnh viễn cần ánh mắt lâu dài, dũng khí hơn người, cùng với, không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Cho Điền khó xử, Trạng vương trước khi tiến vào Tây Vực trong lòng cũng hiểu rõ. Đại quân Thiên triều trên danh nghĩa đóng quân Cam châu, trên thực tế sứ đoàn đi Lô Lan quốc, đã có ba vạn khinh kỵ binh Thần Ngự quân mượn đường Quy Tư, nhờ Quy Tư quốc dẫn đường đi ngang qua sa mạc, thuận lợi đến biên cảnh Cho Điền quốc, lặng yên tập trung hỏa lực.

Trạng vương sở dĩ đọc thân phó hiểm, cũng biết Cho Điền quốc nội có nhiều thương nhân từ Thiên triều. Đám phú thương phần lớn đều cùng phú giáp thiên hạ Ân thị có thiên ti vạn lữ liên hệ. Bọn họ ở quốc nội Cho Điền cùng vương công quý tộc tương giao, dĩ nhiên có thể hình thành một cỗ thế

lực động chạm cục diện chính trị Cho Điền, Trạng vương đã có tài lực kiên cố hậu thuẫn.

Trạng vương chỉ cần triệu kiến vài thương nhân, liền biết Cho Điền vương trời sanh tính tình đa nghi, tham tài háo sắc, lúc này lấy sứ đoàn Thiên triều trên danh nghĩa tặng Cho Điền vương một đám châu báu vàng bạc, cộng thêm mười mấy tài hoa mỹ nữ. Mà tiệc rượu đêm đó, liền có tin tức Thổ Phiên sứ giả rượu say mạnh mẽ đùa giỡn đám nữ tử này rơi vào tai Cho Điền vương, Cho Điền vương tự nhiên giận dữ.

Lúc này sai người hầu thỉnh Cho Điền vương đến hoa viên giải sầu bình ổn tức giận liền thuận lý thành chương gặp được bị Đóa Hà công chúa mời đến giám thưởng mỹ ngọc cho Trạng vương. Một lần chủ khách vui vẻ gặp mặt, Trạng vương cùng Cho Điền vương cùng công chúa vui cười phong nhã, lại vô tình nhắc tới phó sứ Chu Tuyên lần này theo hãn tiến đến Tây Vực, dĩ nhiên mở một con đường từ Ngọc Môn quan, kinh Lô Lan, Cao Xương, Uất Lê, Quy Tư, đến Lưu Lạc, do đó mở ra hành lĩnh thương lộ. Thiên triều vì quốc sự phân tranh, lo lắng đến an toàn thương lộ, chủ yếu dùng đến Cổ đạo.

Tây Vực Cổ đạo nối dài, Thả Mạt, Tinh Tuyết chư quốc, lại qua Cho Điền mà tới Lưu Lạc, vẫn là đường thương mại phồn vinh mấy quốc gia trọng yếu ỷ lại. Một khi ra lệnh cấm, tuyết thương lộ, tư lự Thiên triều, lá trà, thiết khí, vàng bạc cùng với một ít đồ tinh mỹ đem ở Cho Điền đều là xa xỉ phẩm, mà Cho Điền nhiều Ngọc Thạch, hương liệu, dược liệu vật phẩm cũng thiếu người hỏi thăm. Cho Điền mặc dù có thể cùng Thổ Phiên giao hảo, Thổ Phiên là chỗ hoang vu, cho dù quốc thế thịnh, lại há có thể cùng so sánh với Thiên triều phồn hoa?

Cho Điền vương mặc dù không phải cái minh quân thánh chủ gì, làm việc thay đổi thất thường, trước mắt cũng thấy rõ điểm này, hơn nữa Đóa Hà công chúa khuyên nhủ, lúc này thấy gió mà theo, khu trục Thổ Phiên sứ giả, hướng Thiên triều lấy thành ý.

Cùng so sánh với phụ vương của nàng, Đóa Hà công chúa hiển nhiên càng có trí tuệ cùng ánh mắt hơn người, chẳng những nghĩ cách thúc đẩy giao hảo hai nước, còn vì mình tuyển định một phu quân tao nhã vô song. Nhưng mà chính như dân chúng Thiên triều sẽ không nghĩ đến hai nước trong lúc đó hợp tung liên hoành phức tạp, giống như Đóa Hà công chúa cũng vĩnh viễn sẽ không biết, trước mắt chỉ có nam tử như ngọc tiêu sái lỗi lạc, ở thời điểm ôn nhu mỉm cười với nàng là lúc trong lòng đắm chiêu suy nghĩ, cũng là nhiều năm trước ở kinh thành cùng một nữ tử áo trắng tố nhan từng nói qua: Thương lữ mậu dịch so với chiến tranh càng dễ dàng không chế một quốc gia.....

Những lời này ở thời điểm hắt đối mặt với đại mạc vạn dặm phi sa hiện lên ở trong đầu, nguyệt nha trong bóng đêm như ánh mắt nàng xinh đẹp cười, mà trong thời điểm hắt tĩnh tâm trong cát bụi mờ mịt gợi lên tâm tình, trải qua ban ngày mặt trời chói chang hỏa thiêu, ban đêm băng hàn u lạnh thấu cốt mà đến, hết thấy phồn hoa cùng kiêu ngạo xuống dốc, trắng lạnh chiếu xuống, vắng vẻ, không tiếng động.

Cho Điền vương sai sứ giả cùng ba trăm người, cùng thượng thừa ngũ sắc mỹ ngọc, lương mã, rượu ngon cùng của hồi môn phong phú cùng với vật phẩm triều cống theo Trạng vương đi về phía đông, đưa Đóa Hà công chúa nhập gả Thiên triều, triều kiến hoàng đế. Nhưng mà một phiên hoạt động lớn hai quốc liên minh lại làm cho ngự y viện nguyên bản liên mây đen mù sương họa vô đơn chí, chỉ vì bệnh tình hoàng đế trầm trọng thêm, từ từ không dậy nổi, làm người ta khổ vô lương sách. Trong đó làm các ngự y đau đầu nhất là hoàng đế từ khi di cư Thanh Tản điện liền tức giận không tuyên, trừ bỏ ngẫu nhiên triệu kiến vài vị tể phụ trọng thần cũng lệnh Tô Thục phi thị giá bên ngoài, không thấy triều thần phi tần, ngay cả hoàng hậu đều cự ngoài cửa. Dược không thể hạ, mạch không thể bắt, sao không làm cho ngự y lâm vào thế khó xử?

Tam tỉnh lục bộ nhất đài cử tư, đành nhìn cao thấp thúc thủ vô sách, cứ thế tha tới tháng sáu, chính khanh Khâm Thiên Giám Ô Tù Chiêu trình một đạo biểu chương:

Giờ Dần năm Ất Hợi, thổ thịnh khô thủy, mộc nhược phùng kim. Nay tất bạch kinh thiên, phạm ngày bạch hổ, thái tuế vị chính tây, thượng xâm tử cung, dịch tị tây phương cư bắc khảm vị, xa mệnh cầm tinh năm người con hổ, nữ tử vưu thậm.....

Biểu chương ở Thông Chính tư ngừng lại không đến nửa canh giờ, trực tiếp được các nữ quan trong cung vua đưa vào Hàm Quang cung.

Tháng sáu Quý Tị giờ Tuất, tuân ý chỉ hoàng hậu Hàm Quang cung, Hoàng Tông Tư, Dịch Đình Tư thanh tra toàn bộ phi tần, nữ quan, thị nữ Đại Chính cung phạm ngộ sinh năm hổ, phi tần đã có phong hào giống nhau đều đưa tới Thiên Mẫn tự, không truyền triệu không thể một mình vào cung, nữ quan chưa từng thị giá cùng thị nữ tất thả ra cung, trở về nhà.

Đêm khuya, ánh đèn xuyên qua Đại Chính cung, cước bộ dày đặc, Dịch Đình Tư tự mình dẫn người kiểm tra các cung, không ngừng có thị nữ bị mang đi, lòng người hoảng sợ. Hoàng Tông Tư đã sớm đem vài phi tần không nên ở lại trong cung trực xuất ra ngoài, suốt đêm đi Thiên Mẫn tự, trong đó liền bao gồm vị ở tại Thái Bình điện phía tây hoàng cung Định tần.

Hôm sau, Tịch vương thượng biểu thỉnh tấu, khẩn cầu hoàng đế ân chuẩn hẩn đem định tần tiếp nhập Tịch vương phủ phụng dưỡng. Cùng biểu chương Ô Tù Chiêu bất đồng, biểu chương một đường tiến vào Trung Thư lưu, ở trong tay Phụng tướng đè ép ba ngày, chỉ lưu không phát.

Lại cách một ngày, đã nhiều ngày Lăng vương phi chưa từng tiến cung tiến đến thỉnh an hoàng đế. Bất quá lúc đó, Thanh Tẫn điện truyền ra khẩu dụ, lệnh ngự y viện thượng trình phương thuốc ngày trước sử dụng ngự

lâm, lúc này ngự y Hoàng Văn Thượng đang chờ bên ngoài điện, chờ tuyên triệu.

Một lần chờ là hai canh giờ, mắt thấy mặt trời đã cao chính giữa, một ngày đã qua đi hơn phân nửa, Hoàng Văn Thượng lại gặp Lăng vương phi từ nội điện chậm rãi thông thả bước ra. Mắt như thu thủy, mi như Viễn Sơn, tóc mây búi cao cài châm ngọc, như hoa trắng linh lung nhẹ lay động, một thân cung trang màu xanh đoan chính thanh nhã lịch sự tao nhã, váy dài chấm đất, cho dù đã có bầu mấy tháng, mơ hồ cũng nhìn ra được, cũng là có một phần phong tư yếu diệu khác, quyến rũ động lòng người.

Ngọc hoàn ôn nhuận cùng thông thấu theo cước bộ của nàng nhẹ lay động, phát ra thanh âm dễ nghe, làm cho đại điện nóng nực mang đến vài phần nhè nhẹ thanh lương.

“Thỉnh an Vương phi!”

Theo Hoàng Văn Thượng vấn an, Khanh Trần dừng lại cước bộ ở trước mặt hần, “Hoàng Thượng lúc trước dùng được gì?”

Hoàng Văn Thượng quay đầu ra hiệu một chút, hai cái nội thị phía sau khom người đem phương thuốc trình lên. Khanh Trần liền đứng ở nơi đó, nhất nhất nhìn xuống, sau đó nói: “Đem giấy bút đến.”

Một cái nội thị trong đó lên tiếng trả lời lui ra, rất nhanh mang tới giấy bút dâng lên. Khanh Trần đề bút cúi mắt, ở trên phương tử ngự y viện liệt ra thêm thêm giảm giảm, dưới ngòi bút rồng bay Phượng múa, Hoàng Văn Thượng nhìn xem âm thầm kinh hãi.

Khanh Trần viết xong, nói với Hoàng Văn Thượng: “Từ hôm nay trở đi chiếu phương tử này phụng dưỡng. Về sau mỗi ngày giờ Tỵ đến Thanh Tản điện thỉnh mạch, nếu mạch tượng huyền hoạt thêm long đảm thảo năm tiền, cúc hoa ba tiền, mẫu đơn ba tiền, nếu huyền tế liền được chế thận khí hoàn. Người cẩn thận ghi nhớ, nhất thiết đừng có lầm.”

Hoàng Văn Thượng vội vàng đem phân phó của nàng ghi nhớ, cầm phương thuốc trong lòng bất an không yên, vừa ngẩng đầu, thấy nàng đã muốn đi ra ngoài điện, ba bước cũng làm hai bước đuổi theo: “Vương phi! Vương phi.....”

Khanh Trần dừng lại xoay người, mặt mang ý hỏi. Hoàng Văn Thượng do dự nói: “Vương phi, phương tử này có mấy vị mãnh dược, hạ quan sợ hãi, thật sự không dám dùng.”

Khanh Trần hơi hơi cười lạnh nói: “Nhìn được không còn dùng được, ngự y viện các người có phải hay không cũng nên bỏ đi?”

Hoàng Văn Thượng thấp giọng nói: “Phàm tật bệnh làm ba phần trị, bảy phân dưỡng, nếu chưa đợi tạng phủ điều hòa đã lợi dụng mãnh dược, có thể nảy sinh ngoài ý muốn. Hạ quan đánh mất tính mạng là chuyện nhỏ, thánh thể an nguy làm trọng!”

Nói cho hết lời, lại nửa ngày không thấy Khanh Trần đáp lại. Hoàng Văn Thượng ngẩng đầu nhìn đi, thấy nàng đang lẳng lặng nhìn về phía vân diêm long trên vách tường Thanh Tẩm điện, có loại ý tứ hàm xúc sâu thẳm chiếu vào đáy mắt nàng thanh thấu, một tia minh duệ lướt qua rồi biến mất trong con người đen bóng, có chút ôn lãnh.

Chỉ một cái chớp mắt, Khanh Trần từ xa xa thu hồi ánh mắt, đạm thanh nói: “Chỉ sợ Hoàng Thượng đợi không được các người điều hòa tạng phủ, an thần định khí, thuốc này dùng hay không, chính người châm chước.”

Hoàng Văn Thượng ghen hòng nhìn trân trối đứng ngốc nơi đó, lúc ấy mồ hôi thấu lưng y, một câu cũng nói không nên lời. Khanh Trần thấy bộ dáng hần, lại cười nhẹ: “Người cũng là người biết rõ y lý, ta dùng được có gì sai sao?”

Hoàng Văn Thượng nói: “Dược đối với chứng bệnh, quả thật đúng vậy, chính là.....”

Khanh Trần không chờ hẳn nói xong, nhân tiện nói: “Nếu được đúng rồi, ta dám để cho người dùng, liền tự nhiên có năm chắc bảo đảm tiền đồ tính mạng người, chẳng lẽ người là không tin ta?”

Hoàng Văn Thượng vội vàng nói: “Hạ quan không dám!”

“Vậy thì tốt, chính người tự châm chước đi.” Khanh Trần không cần phải nhiều lời nữa, xoay người tiếp tục đi trước. Nghênh diện đang có điện tiền nội thị bước nhanh ở phía trước dẫn Phượng Diễn nhập Thanh Tản điện gặp giá, thấy Khanh Trần cùng Hoàng Văn Thượng đứng ở ngoài điện, cước bộ Phượng Diễn dừng lại, nội thị dẫn đường cung kính khom người, hướng trong điện đi trước.

Hoàng Văn Thượng nhìn thấy Phượng Diễn giống như thấy cứu tinh, vội vàng tiến lên thi lễ: “Phượng tướng!”

Phượng Diễn thấy vẻ mặt hẳn hoảng loạn, nhíu mày nói: “Chuyện gì?”

Hoàng Văn Thượng do dự không đáp, Khanh Trần mỉm cười nói: “Ta ở cùng Hoàng ngự y thương thảo phương tử cho Hoàng Thượng dùng, Hoàng ngự y đối với mấy vị được có chút nghi vấn, không dám dùng.”

“Sao!” Phượng Diễn liếc mắt nhìn Hoàng Văn Thượng một cái, “Nếu là phương tử Vương phi liệt, người yên tâm dùng đi.”

Một câu đơn giản lại giống như cấp cho Hoàng Văn Thượng ăn thuốc an thần, hẳn tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, nói: “Hạ quan tuân mệnh, hạ quan cáo lui trước.”

Phượng Diễn phất phất tay, Hoàng Văn Thượng khom người lui ra. Ánh mắt Khanh Trần vừa nâng, ở trên bóng dáng Hoàng Văn Thượng thượng dừng lại. Phượng Diễn tươi cười từ ái: “Hoàng Thượng quả nhiên chỉ dùng được của người, có thể thấy được đối với người là tín nhiệm có thêm a!”

Khanh Trần lại chỉ cười cười như có như không: “Ta ít nhất làm cho Hoàng Thượng thoát nhìn so với trước kia có chuyển biến tốt hơn, nếu không để cho Ngự Sử đài soi ra Khâm Thiên Giám sai sót, Ô Tù Chiêu cũng khó giao hảo.”

Phượng Diễn gật đầu, dừng một chút, hỏi: “Hoàng Thượng đến tột cùng.....”

Âm cuối trầm xuống, nói không cần phải nói hết, ý tứ đã sáng tỏ, Khanh Trần bằng tuyệt thông minh, sao lại không biết ý? Khẽ lắc đầu: “Chuyện con người, nghe thiên mệnh.”

Phượng Diễn hiểu ý, cũng không hỏi nhiều, lại đột nhiên thấy trên mặt Khanh Trần mỉm cười, quay đầu nhìn lại, lại nguyên lai là Dạ Thiên Lăng xa xa đi trên thềm đá bạch ngọc, hiển nhiên là hướng đến chỗ bọn họ.

Nhân tiện vào cung, Dạ Thiên Lăng hôm nay mặc là thường phục thân vương huyên sắc, tay áo dài, kim khẩu thêu trên cổ tay, ám thêu ngũ trảo cốn long phi văn nước thiên vân, vương nghi tôn quý, không giận tự uy, cửu lưu miện quan thúc phát, ngọc đá quần thắt lưng, thanh lãnh tăng thêm kiêu căng, làm người ta không dám ngưỡng mộ. Hắn cùng ánh mắt Khanh Trần chạm nhau hơi hơi dương môi, tinh mâu nguyên bản nghiêm thúy bức nhân toát ra ý cười dịu dàng, thần thái nhất thời bay lên.

Đợi đến phụ cận, hắn nói với Phượng Diễn: “Không ngờ Phượng tướng đã ở đây.” Liền đưa tay kéo Khanh Trần lại, thấp giọng nói: “Sao lâu như vậy?”

Khanh Trần nói: “Bồi Hoàng Thượng nhiều lời một lát, sao chàng lại tới đây?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Nàng thân mình không tiện, vẫn là sớm hồi phủ đi, chớ để quá mức mệt nhọc mới tốt.”

Khanh Trần mỉm cười gật đầu, Phượng Diễn nhìn ở trong mắt, cười nói: “Điện hạ sẵn sóc Khanh Trần như thế, lão thần làm phụ thân xem ở trong mắt, thực thay nó cao hứng.”

Dạ Thiên Lăng giương khóe môi, vẫn chưa nói tiếp, lại nói: “Hôm nay ở Văn Lan điện, Phượng tướng lo lắng.”

Phượng Diễn “Ha ha” Cười: “Biên chế Huyền Giáp quân là Thánh Thượng chuẩn, hơn mười năm qua chưa từng có dị nghị, lão thần bất quá là thân tại vị, chức trách thôi.”

Thần sắc Dạ Thiên Lăng bình tĩnh, ngữ khí sơ lãng: “Nói đến biên chế trong quân, mới vừa rồi bộ binh nói ra một chuyện, Kinh Đô vệ nhân số nay đã hơn hai vạn có thừa, tựa hồ không thích hợp.”

Phượng Diễn tươi cười không giảm: “Xem ra trong quân xác thực có việc như thế, không lấy quy củ, đã thành phạm vi, nên chỉnh đốn tự nhiên không thể qua loa xong việc.”

Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói: “Phượng tướng vất vả.”

Phượng Diễn cười nói: “Việc phải làm.”

Dưới noãn dương, hai người nhàn thoai ít ỏi, nhẹ nhàng băng quơ, làm người không cảm giác chút mùi thuốc súng, không biết vài cái canh giờ trước, trong Văn Lan điện bởi vậy mà giương cung bạt kiếm, nháo túi bụi. Vệ Tông Bình cùng Phượng Diễn liên tịch hướng nghị lại đối chọi gay gắt đánh giá một hồi, lúc này đang cùng môn hạ trong phòng đi qua đi lại, nổi lên số con buộc tội, mà Phượng Diễn lại dùng danh nghĩa bảo an, trực tiếp đến Thanh Tản điện.

Sự tình nguyên từ Huyền Giáp quân tăng biên.

Trận chiến Mạc Bắc đầu năm, mặc dù cuối cùng lấy Thiên triều thắng lợi mà chấm dứt, nhưng đối với Huyền Giáp quân mà nói cũng chính là một hồi thắng thảm. Trên Bách Trượng nguyên một vạn chiến sĩ tổn thất quá bán, sau đó, Dạ Thiên Lăng tự mình từ các nơi trong quân chọn lựa một đám chiến sĩ dự bị tăng thêm binh lực, lần này hồi kinh thành một đường xem xét, lại trải qua gần mấy tháng khảo nghiệm, cuối cùng xác định ba ngàn hai trăm sáu mươi chín người, xin phép bộ binh đổi mới quân tịch.

Ấn thường lệ, việc này kinh bộ binh phải đăng báo, từ Trung Thư phát sắc lệnh chấp hành mới có thể. Ai ngờ Trung Thư hạch chuẩn sắc lệnh chuyển tới môn hạ, lại bị lấy danh từ “Du chế” phong bế, đuổi về Trung Thư, một lần nữa định ra.

Y quân chế Thiên triều, hai thành trong ngoài để đô đóng quân trừ Ngự Lâm quân hai vạn binh lính thường trú Đại Chính cung, Đông cung cùng Tuyên Thánh cung, có Thần Ngự, Thần Sách hai quân đóng quân ngoài thành. Ngự Lâm quân lệ thuộc trực tiếp thiên tử, từ trước có chịu qua thái tử Đông cung thống lĩnh, mà Thần Ngự, Thần Sách hai quân tất từ thân vương hoàng tử đã ra ngoài phân biệt thống soái, cũng từ bộ binh nắm giữ hiệp trợ. Nay tam quân phạm ngộ điều động phải lấy được ấn tín thiên tử, trên thực tế nói thẳng là thiên tử phụ trách, là quân hoàng tộc dùng để bảo vệ xung quanh đế đô, phòng bị phản loạn trực tiếp.

Mấy chỗ đóng quân ở ngoài, nội thành đế đô có một vạn năm ngàn kinh đô vệ, từ kinh đô tư sai chỉ huy, phụ trách bảo hộ trong ngoài tám mươi một phường để đô hằng ngày yên ổn. Trong các vương phủ cũng có thân binh cấm vệ, nhiều ít ấn theo phẩm chất cao thấp bất đồng, phẩm chất cao nhất Cửu Chương thân vương phủ có thể nuôi quân một ngàn năm trăm, từ đây suy, thân vương phủ một ngàn, quận vương phủ tám trăm, công hầu phủ năm trăm.

Trừ bỏ lần này ngoài Trạng vương về kinh sắp được gia phong Cửu Chương thân vương, hoàng tử Thiên triều cũng chỉ có Lăng vương vào năm

Thánh Võ hai mươi sáu lấy công bình định Tây Thục tấn phong Cửu Chương thân vương, ban thưởng vương miện cửu lưu, có điện tiền bội kiếm, trong cung có đặc quyền cưỡi ngựa, y chế trong Lăng vương phủ bố trí thân binh một ngàn năm trăm người. Nhưng bởi vì Lăng vương hàng năm lãnh binh bên ngoài, Huyền Giáp quân từ ngày kiến quân đều từ hãn tự tay dạy dỗ chỉ huy, một vạn tướng sĩ này trên danh nghĩa lệ thuộc Thần Ngự quân, kì thực cùng cấm vệ binh thường của Lăng vương phủ không khác.

Lăng vương xây dựng thành phủ, biết rõ đại kị công cao chấn chủ, tay nắm trọng binh, lại làm việc quang minh, tiến lui có độ, hoàng đế mặc dù biết rõ uy tín hãn ở trong quân cũng không bắn khoãn, nhiều năm qua phàm là có quân vụ, cũng yên tâm mặc hãn xử trí. Huống chi Huyền Giáp quân quân kỷ nghiêm minh, từ Phiêu Kị đại tướng đến chiến sĩ bình thường đều giữ mình trong sạch, không kết phái, không tranh đảng, đảng hoàng, không sinh loạn, làm hoàng đế rất là tán thưởng, bởi vậy Huyền Giáp quân tồn tại trên thực tế là dưới sự ngầm đồng ý của hoàng đế.

Nhưng mà lúc này bệnh tình hoàng đế nặng thêm, tình thế triều đình không rõ, Huyền Giáp quân liên phá lệ khiến cho một ít kẻ chú ý, lúc này mới có Văn Lan điện hướng nghị tranh luận kịch liệt. Chỉ là có chút chuyện tuy rằng mọi người trong lòng biết rõ, chân chính chuyển đến trên mặt bàn cho tới bây giờ không có sắc lệnh chứng minh Huyền Giáp quân chính là thân binh Lăng vương, nay muốn dùng “Du chế” Xoá liền thập phần không có đạo lý.

Trong Văn Lan điện, Lăng vương cơ hồ là ngay cả nói đều lười nói, mắt lạnh nhìn mấy kẻ dụng tâm kín đáo lời lẽ chính nghĩa đồng dục, thái độ này không cần nói cũng biết. Chỗ Phượng Diễn lại lấy danh nghĩa Trung Thư liên tiếp chất vấn môn hạ bịa đặt phong bế sắc lệnh, khí thế bức nhân. Bộ binh lại ôn hoà thỉnh môn hạ cấp cái lý do hợp lý, đã có ý xoá Huyền Giáp quân, tự nhiên phải có cái giao phó cho các tướng sĩ.

Hai phái này tranh chấp nhau, giường thương múa kiếm, lui tới không ngớt, thẳng đến khi một ít đại thần trung lập sầu lo mạnh mẽ, kinh hồn táng đảm.

Ưu tư hoàng đế triền miên giường bệnh tinh thần ngày càng suy, phong vân trong triều đình thay nhau nổi lên, ngày thay triều đổi đại gần ngay trước mắt. Cả kinh là dưới tình thế như thế, Thần Ngự, Thần Sách hai quân Bắc phạt Đột Quyết, Tây trấn biên thuỳ, kinh thành nay nhìn như phồn hoa cẩm tú, ca múa mừng cảnh thái bình, không ngờ là một tòa không thành vô quân trấn thủ.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Đổ Khúc Lê Hoa Chén Thượng Tuyệt

Dạ Thiên Lăng cùng Khanh Trần xuất cung hồi phủ, Minh Chấp sớm chờ đã lâu, hiển nhiên là có chuyện bất hảo.

“Điện hạ, Phượng chủ.....” Đứng ở trước hai người bọn họ, Minh Chấp định nói ra, đột nhiên nhìn nhìn Khanh Trần, muốn nói lại thôi.

Mặt mày Khanh Trần trầm xuống, ý cười nhợt nhạt: “Lăng vương cho các người chỗ dựa, việc gì cũng gạt ta đi, về sau ta nói nghe ta cũng không nghe chẳng.”

Minh Chấp cười nói: “Thuộc hạ không dám, nhưng bận rộn phí sức, còn thỉnh Phượng chủ bảo trọng thân mình.”

Khanh Trần lần trước tự mình tra Vương Trị, ngày kế lại trùng hợp có chút hoảng hốt mệt mỏi, không biết vì sao máy thai lợi hại. Mặc dù đây chẳng qua là thường chứng khí huyết hư nhược mà thôi, trước kia cũng có vài lần, uống thuốc tĩnh dưỡng chút thời gian thì tốt rồi, lại chọc Dạ Thiên Lăng thập phần bất mãn. Từ đó cấp dưới Hàng Mã lâu ở trước mặt Khanh Trần liền “chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu”, việc nhỏ không báo, đại sự tin vắn, có việc cũng tận lực không đến phiền nhiễu nàng. Khanh Trần hôm nay nhưng cũng thực thấy mệt mỏi, lười hỏi đến, liền trở về Sầu Ngọc viện trước.

Minh Chấp đợi Khanh Trần đi rồi, liền nói: “Điện hạ, tìm được Minh Yểm.”

“Sao?” Dạ Thiên Lăng nâng mâu: “Người ở nơi nào?”

Điểm tươi cười trên mặt Minh Chấp mới vừa rồi biến mất vô tung vô ảnh, vẻ mặt dị thường phần hận: “Cư nhiên ở Thái Bình cung, chúng ta vẫn cảm thấy kỳ quái, chỉ cần người còn tại kinh thành, sao lại không có đầu mối? Ai ngờ bọn họ căn bản không có xuất cung.”

“Thái Bình cung?” Dạ Thiên Lăng chậm rãi đi thong thả vài bước: “Có gặp được người Tịch vương phủ?”

Minh Chấp nói: “Không, sáu người trong mật thất đều là cấp dưới Huyết Sát các. Thuộc hạ trước xin thỉnh tội, sáu người này không lưu lại người sống, chỉ vì bọn họ quá mức ngoan độc! Trên người Minh Yểm ít nhất có hơn mười loại độc, thương vào đến lục phủ ngũ tạng, hai tay hai chân toàn bộ đoạn cân chuyển xương, một thân công phu đã phế. Chúng ta không dám kinh động Phượng chủ, nếu không có Trương lão thần y ở Mục Nguyên đường, Minh Yểm sợ là ngay cả mệnh cũng không bảo toàn được.”

Vẻ mặt Dạ Thiên Lăng lạnh lùng: “Người ở Mục Nguyên đường?”

“Vâng.”

“Đi xem một chút.”

Cùng tiền đường trống trải bất đồng, cửa hông Mục Nguyên đường thông ra một cái góc đường, hai bên cửa trồng cây gỗ mun, ngõ nhỏ cũng không thu hút, đầu tường, vài đạo thanh duyên nhẹ nhẹ rue xuống lục ý, thoát nhìn như là hậu viện một hộ gia đình bình thường.

Nhưng mà dọc theo đạo môn này đi vào, trước mắt liền rộng mở trong sáng, dưới tàng cây thành hàng bích lục, một cái đình viện chiếm diện tích lớn, được thảo phiến phiến, từng trận mùi hoa được hương đập vào mặt, thẳng làm người cảm thấy như vào sơn gian tào lĩnh, thần nhiên thích ý.

Viết Vận đang ở trong viện chọn thuốc, một thân váy dài thanh sam bố y mặc ở trên người sạch sẽ hào phóng, làm người thấy không khỏi nhớ tới

con đường mới sau cơn mưa, đoạn trang tươi mát, cùng thị thiếp khinh sầu u oán một năm trước trong Lăng vương phủ như hai người khác nhau.

Một lão giả bố y áo dài, hình dung võ vàng chấp tay sau lưng chậm rãi từ nội đường đi ra, vẻ mặt trầm tư.

Viết Vận buông chuyện tình trong tay, cung kính nói: “Sư phụ.”

Cước bộ Trương Định Thủy dừng lại, ánh mắt ở trên mãn viên xanh tươi được miêu ngừng lại một lát: “Mới vừa rồi thủ pháp ta dùng châm, con nhìn rõ ràng sao?”

“Thấy rõ ràng.” Viết Vận đáp.

“Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày hai lần, người tới dùng châm.” Trương Định Thủy nói: “Uống thuốc ngũ vị thanh cốt tán, ngoài dụng cửu nhất đan, rất bổ dưỡng.”

Viết Vận có chút do dự: “Sư phụ, con đến dùng châm, vận nhất có điều sai lầm.....”

Ánh mắt Trương Định Thủy dừng ở trên mặt nàng: “Con vào Mục Nguyên đường đã một năm có thừa, mỗi ngày theo ta luyện tập xem chân, còn không tự tin như thế? Lúc trước Lăng vương phi nghiên tập thuật châm kim này chỉ dùng thời gian hai tháng, từ đó về sau nghi nan tạp chứng, châm đến bệnh trừ, chưa bao giờ thấy nàng do dự chần chờ như vậy.”

Viết Vận hơi cắn môi, nói: “Vương phi thiên tư thông minh, con không dám cùng nàng so sánh với.”

Trương Định Thủy ý vị thâm trường nói: “Con cũng biết hai tháng này, trên người nàng có chỗ nào thiếu châm? Sau hai tháng, nàng ở Mục Nguyên đường ngày chân hơn mười người, lại kinh qua bao nhiêu lịch

lâm? Kỳ tài ngút trời, ta chưa bao giờ nghe qua nàng nói, nàng là nhiều lần trải qua nghiên cứu, định liệu trước.”

Viết Vận nhẹ nhàng nói: “Sư phụ dạy bảo phải, con còn không đủ cố gắng.”

Trương Định Thủy tựa hồ thở dài, bước lên phía trước: “Ta là muốn nói cho con, thiên phú của con không hề kém nàng, cố gắng cũng không ít hơn nàng, tự mình cẩn thận suy nghĩ, đến tốt cùng cùng nàng kém ở chỗ nào đi!” Đi vài bước, hần lại trở lại: “Ta ngày mai muốn vào núi hái thuốc, nhiều nhất một tháng sẽ trở về, từ ngày mai trở đi, bệnh nhân cầu châm cứu đều tự con xem.”

Viết Vận nghe xong giật mình đứng yên, phục hồi tinh thần lại nhất thời không yên, nhất thời hưng phấn, ý tứ sư phụ là hoàn toàn yên tâm về nàng sao? Trong mắt nàng lộ ra vui sướng, nhẹ nhàng bắt tay vào chế dược thảo, như vậy còn kém ở chỗ nào đây? Sư phụ cũng là đang nói nàng như cũ xa xa không bì kịp Lăng vương phi a! Nàng nhú mi, lại đột nhiên cười, làm gì nghĩ nhiều như vậy a, nàng là nàng, Lăng vương phi là Lăng vương phi.

Nàng ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Dạ Thiên Lăng cùng Minh Chấp dọc theo đường mòn vào trong viện, thân ảnh kia nàng tựa hồ phi thường quen thuộc, nhưng cũng xa lạ đến mức tận cùng.

Có vài người nhất định không phải của người, có vài người nhất định chỉ có thể dùng để nhìn lên, nàng cũng không dám hy vọng xa vời cùng người như vậy sóng vai mà đứng, nàng thầm nghĩ bắt đầu cố gắng làm chính nàng.

Rời khỏi Lăng vương phủ, có thiên địa rộng lớn như vậy có thể tận tình phi vũ, nàng mở phương thuốc, kim châm trong tay nàng cũng có thể làm cho đứa nhỏ khóc nỉ non bình yên đi vào giấc ngủ, cũng có thể làm cho người bị thương rên rỉ giảm bớt khổ sở, cũng có thể làm cho bệnh nhân

thống khổ không còn cau mày. Nàng vĩnh viễn nhớ rõ Lăng vương phi trước khi nàng rời đi có nói qua, nam nữ trong lúc đó không phân cao thấp quý tiện, chính là sống ở thế giới nam nhân, là nữ nhân, càng phải biết rằng chính mình nên sống như thế nào.....

Là tự tin, nàng nhẹ nhàng ngẩng đầu, mỉm cười tiến lên, nhẹ nhàng phúc lễ, đưa Dạ Thiên Lăng cùng Minh Chấp dẫn vào nội đường.

Sóng vai mà đi, nàng có thể cảm giác được hơi thở lạnh lẽo trên người Dạ Thiên Lăng, hần đi ở bên người nàng, mỗi một bước tựa hồ đều dạo bước trong lòng của nàng. Nàng thẳng thân mình, tận lực đem ra thông dong cước bộ. Nam nhân này từng là ông trời của nàng, nhưng lại ở nơi quá cao xa, trong trẻo nhưng lạnh lùng vô ngần đủ để làm người ta hít thở không thông. Nàng tình nguyện buông tay, dang cánh chim bay về phía trước, quay đầu tìm kiếm trời cao biển rộng chân chính thuộc về nàng.

Nội đường, Mạc Văn Bình, Tạ Kinh, Tổ Nương đang chờ, “Điện hạ!”

Dạ Thiên Lăng hơi hơi vuốt cằm, hướng một bên sa liêm rủ xuống thấp nhìn lại, dù hần định lực phi thường, khi nhìn thấy Minh Yểm, trong lòng cũng thấy khiếp sợ. Mặt tái nhợt, môi trắng bệch, mặt mày từng lãnh diễm âm đạm không ánh sáng, dáng người anh khí bừng bừng giờ như khô mộc, nếu không phải còn có mấy tia hô hấp không thể nghe thấy, hần ít có thể khẳng định nàng quả thật còn sống.

Nhưng mà ngay tại thời điểm hần nhìn qua, Minh Yểm hơi hơi mở mắt, mơ hồ nàng nhìn đến cặp con ngươi thanh tịch kia, như tỉnh, như đêm, như băng.

Gân mạch đứt đoạn, toàn thân đau đớn, độc phát như vạn trùng phệ cốt dày vò, ánh mắt này là khát vọng duy nhất giúp nàng chống đỡ. Từng trăm ngàn tưởng tượng, hần ở trong hiểm cảnh, địch nhân của hần ẩn từ một nơi

bí mật gần đó như hồ rình mồi, núi đao biển lửa, chỉ cần còn sống, liền có thể nhìn thấy hắc, nói cho hắc, nhắc nhở hắc.

Hiện tại, hắc ở ngay tại trước mặt a! Minh Yểm gian nan muốn động thân mình, lại lực bất tòng tâm, thanh âm mỏng manh: “Điện hạ.....”

Tổ Nương vội vàng tiến lên đỡ nàng. “Đừng nhúc nhích.” Dạ Thiên Lăng trầm giọng ngăn cản, đưa tay khoát lên phía trên quan mạch Minh Yểm. Một cỗ chân khí ấm áp dào dạt chậm rãi chạy trong kinh mạch, như biển cả thâm trầm rộng lớn, làm người trầm luân, hãm sâu trong đó, vạn kiếp bất phục.

Minh Yểm tham luyến nhìn sườn mặt Dạ Thiên Lăng, nhìn không chuyển mắt, khóe môi mỉm cười. Sắc mặt Dạ Thiên Lăng lại trầm xuống một giây, cuối cùng bỗng nhiên đứng dậy, nắm chặt tay, gân xanh ần ần, thâm mâu hàn ý từng sinh.

Kinh mạch tổn hại, gân cốt đứt hết, là cái dạng độc gì, cái hình dạng gì, đem đồ hết trên người một nữ tử! Cho dù là có huyết hải thâm cừ bất cộng đái thiên, cũng không tra tấn như vậy!

Viết Vận lo lắng nhìn hắc một cái, nhẹ giọng nói: “Điện hạ, nếu ngày sau cần thận điều trị, thân mình Minh Yểm vẫn là có thể khôi phục.”

Dạ Thiên Lăng quay đầu nhìn về phía Minh Yểm, mặc dù thân thể có thể kháng phục, một thân võ công cũng bị hủy hết, không bao giờ có khả năng khôi phục, đây đối với người thuở nhỏ luyện võ, thân ở giang hồ mà nói, chẳng phải là sống không bằng chết?

Lúc này, Minh Yểm lại được Tổ Nương đến đỡ nhẹ nhàng nói: “Điện hạ, Minh Yểm thất trách, không có thể bảo vệ tốt quý phi nương nương, thỉnh điện hạ trách phạt!”

Dạ Thiên Lăng đưa tay phẩy phẩy: “Việc này không thể trách người, người đã cố hết sức.”

Minh Yểm tựa vào trên người Tố Nương, chậm rãi nói: “Huyết Sát các lại biết Hàng Mã lâu cùng hoàng tộc sâu xa, tra được quý phi nương nương. Bọn họ đêm nhập Liên Trì cung là vì tử tinh chuỗi hạt tiên đế ban cho nương nương, nếu không phải nương nương chí tử cũng không chịu nói ra chuỗi hạt ở đâu, bọn họ cũng sẽ không dung ta sống cho tới hôm nay. Năm đó Hồ Tam Nương kia căn bản không có bị xử trí, chính là nàng dẫn theo mười ba huyết sát hại chết quý phi nương nương!”

Lúc này Dạ Thiên Lăng vì giận dữ mà yên lặng, sắc mặt như thường, từ từ xoay người nói: “Mạc tiên sinh, cấp dưới của bốn vương tuyệt không có đạo lý nhận không ủy khuất, máu của Minh Yểm, Huyết Sát các tất phải dùng gấp trăm lần trả lại. Tra chỗ tổng đàn, sau này bốn vương không nghĩ lại nghe được ba chữ Huyết Sát các này.”

Trong nháy mắt kia, trong mắt Minh Yểm có lệ tràn mi mà ra, dọc theo khuôn mặt trắng bệch nhanh chóng rơi xuống, thân ảnh Dạ Thiên Lăng lạnh lùng ở trước mắt trở nên mơ hồ một mảnh.

Mạc Văn Bình trầm giọng nói: “Thuộc hạ đã muốn sai nhân thủ truy tra, Thiên Tuyên cung vừa có hồi báo, bọn họ ở mấy năm trước ở Lục Y phường của Tế vương xây dựng một tòa nhà. Sau đêm nay, thuộc hạ cam đoan trên giang hồ sẽ không còn Huyết Sát các.”

“Lá gan không nhỏ, dám ở ẩn nấp ở thượng cửu phường.” Dạ Thiên Lăng lạnh lùng nói: “Huyền Giáp quân sẽ phân phối nhân thủ theo hiệp trợ, các người không cần cố kỵ hai phủ Tịch vương, Tế vương.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Dạ Thiên Lăng hơi hơi xoay người, ánh mắt ở trên người Minh Yểm dừng lại một lát, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng chung quy cũng không nói

nữa, cất bước rời đi.

Minh Yểm chống đỡ khí lực toàn thân nhìn bóng dáng của hắc biến mất ở ngoài cửa, cả người buông lỏng, mềm nhũn ngã xuống. Tổ nương vội vàng đỡ nàng, đã thấy nàng ngửa mặt lẳng lặng nhìn sa trướng như yên như trần, hai mắt che đậy, mâu quang mê ly, một tia cười nhẹ nhàng yếu ớt đậu trên khóe môi tái nhợt, như băng ti khinh vũ trong liệt hỏa minh quang sáng quắc, phi diễm quanh thân, băng tiêu tuyết dung đẹp hết sức, một khắc sáng lạn kia, xuyên phá sương mù, lan đến hồng trần phạm ca hát xướng, như tơ bông thiên ngoại, yên tĩnh mà quang minh.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Tiền Đồ Hai Tay Áo Hoàng Kim Lệ

Trên tiểu án tú nhuận hoa cúc lê mộc kiêu đầu, trái vải hồng, lại đặt vài cái đài sen bích sắc, trạm thịnh khéo léo như nước, trong trẻo ngọc như lưu ly, nhìn qua tựa hồ còn mang theo hơi thở thanh lộ dễ chịu, mới mẻ khắp người. Hoa cỏ sum xuê ngày hè, thêm một ngày lại thấy thời tiết càng nóng bức người, ánh mặt trời tỏa nắng hè chói chang, qua hành lang gấp khúc bước vào nhà thủy tạ, nhiều điểm đồng quang tinh tể cùng nhân trúc tương phi mộc đan vào thành phiến, khí trời bốn phía đầy hơi nước, phiếm ra chút thanh lương.

Khanh Trần tựa vào trên tháp chợ mắt, Tuyết Ảnh cùng cực nhàm chán, đem trảo đùa nghịch vật áo nàng, thấy nàng thủy chung không thèm nhìn, quay đầu nhảy lên tiểu án đông chơi đông đùa tây, một cái trở lại đánh nghiêng ngọc lưu ly, “Loảng xoảng” một tiếng vang nhỏ, vải lẫn đầy đất, đài sen nho nhỏ vỡ tan, sợ tới mức Tuyết Ảnh nhảy dựng lên nhanh chóng lùi đi.

Khanh Trần bị tiếng vang bừng tỉnh, miễn cưỡng trợn mắt vừa thấy, mỉm cười lấy tay chống đỡ rồi thở dài. Chính là kỳ quái thị nữ bên ngoài như thế nào không có động tĩnh, Bích Dao đã nhanh chóng đi đến, vừa thấy Khanh Trần tỉnh, lại nhìn trái cây đầy đất, trở lại liên tìm Tuyết Ảnh, “Lại là người loạn nháo, mấy ngày hôm trước vừa chạy đến trong hồ ăn đủ, còn không biết thu liễm!”

Tuyết Ảnh tự biết gặp rắc rối, nhảy nhảy vòng quanh Bích Dao trốn, nhìn Khanh Trần tựa tiểu phi tiểu có vẻ không tức giận, quay đầu liền theo hành lang mà chạy. Khanh Trần cùng Bích Dao chỉ nghe đến “Nức nở” gào thét một tiếng, tiểu thú mang ý đồ chạy trốn bị người mang về hiện trường. Dạ

Thiên Lăng hơi nhú mi quét trên mắt mặt, Tuyết Ảnh tội nghiệp co lại giữa không trung.

Đây thật sự là bắt nạt kẻ yếu, Khanh Trần bật cười, Tuyết Chiến xem náo nhiệt đối với Tuyết Ảnh thoáng nhìn đồng tình, giương cái đuôi, hướng trong lòng Khanh Trần cọ cọ, miễn gặp vạ lây. Ai ngờ còn không có nằm úp sấp ổn thỏa, một bàn tay đưa đến, thân mình bay lên trời, không đợi giây dựa liền bị quăng đến trong lòng Bích Dao. Dạ Thiên Lăng phất áo ngồi xuống, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn lại, hai tiểu thú vội rụt lại, lập tức nhu thuận để Bích Dao mang đi.

Khanh Trần động thân mình cười nói: “Nửa ngày không thấy chàng, ra phủ sao?”

Dạ Thiên Lăng gật đầu nói: “Ừ, vừa trở về.”

Khanh Trần nhìn kỹ thần sắc hắn: “Xảy ra chuyện gì?”

Dạ Thiên Lăng nâng mắt, trong sáng cười: “Không có việc gì.”

Khanh Trần thản nhiên cười cười, cũng không hỏi lại, nàng có thể đem hết thảy an tâm phó thác cho hắn, bao gồm cả Hàng Mã lâu hoàn toàn nghe lệnh của nàng.

Tiếng bước chân nhỏ vun từ xa tới gần vào nhà thủy tạ, theo đó là mùi thơm ngát, một tiểu thị nữ nâng hai cái chén bạc từ ngoài tiến vào, bộ dạng phục tùng cúi người đặt ở trước án, “Điện hạ, Vương phi thỉnh dùng.”

“Đây là cái gì?” Dạ Thiên Lăng thấy trong chén bích sắc trong suốt, mùi hương thoang thoảng quanh quẩn, thuận miệng hỏi.

Tiểu thị nữ kia ôm khay vừa muốn rời khỏi, bỗng nhiên nghe được câu hỏi của hắn, có chút hoảng sợ, sợ hãi không biết nên trả lời như thế nào. Thị nữ trong Lăng vương phủ luôn luôn đối với Dạ Thiên Lăng có chút sợ

hải, Khanh Trần thấy nàng tuổi còn nhỏ, ôn hòa cười hỏi: “Là Diệp Liên lộ sao?”

Tiểu thị nữ vội vàng gật đầu, nhỏ giọng trả lời: “Hồi bẩm Vương phi, là hạt sen Diệp Liên lộ, Bạch phu nhân..... bảo nô tỳ đưa tới.”

Khanh Trần nói: “Đã biết, người đi làm việc đi.”

Tiểu thị nữ vẫn không dám giương mắt nhìn Dạ Thiên Lăng: “Vâng, nô tỳ cáo lui.” Dứt lời thả nhẹ cước bộ vội vàng lui ra ngoài.

Khanh Trần trêu chọc nói: “Cả ngày ở trong phủ bất cầu ngôn tiểu, ai thấy chàng đều sợ hải.”

Dạ Thiên Lăng nâng tay lấy một chén, nhàn nhã quấy: “Thế sao lại không thấy nàng sợ hải?”

Khanh Trần lấy tay di di, tà tựa vào phía trên cằm điểm, nhắm mắt dưỡng thần: “Thiên đạo có số, vô quyết dày có móng tay nhọn, nếu ai cũng sợ chàng còn làm cao sao?”

Lại nghe Dạ Thiên Lăng khẽ cười một tiếng, lại không bác bỏ nàng, đúng là cam chịu lời nói vô quyết dày có móng tay nhọn kia. Khanh Trần nhướng mi, ý cười đồ xuống, bỗng nhiên có mùi thơm ngát nức mũi, mở to mắt vừa thấy, Dạ Thiên Lăng múc một thìa Diệp Liên lộ đưa tới trước mặt nàng: “Sao không nếm thử?”

Khanh Trần miễn cưỡng lắc đầu, Dạ Thiên Lăng thấy nàng mấy ngày nay ăn rất ít, không khỏi lo lắng nói: “Cho dù không có khẩu vị cũng phải ăn chút ít, hai người so với một người ăn cũng kém hơn, vậy là sao?”

Nhưng thấy Diệp Liên lộ kia như ngọc đông lạnh trong chén bạc, mấy hạt sen điểm trên mặt cảnh đẹp ý vui, Khanh Trần vì thế đưa tay tiếp nhận đến: “Thứ này nhìn có chút nhẹ nhàng khoan khoái.”

Dạ Thiên Lăng liền múc cho nàng ăn vài miếng, hỏi hỏi: “Hương vị không sai?”

Khanh Trần từ từ ăn non nửa liền buông xuống, nghe trên hồ xa xa truyền đến lời nói cười đùa nhỏ nhẹ, cũng là bọn thị nữ tìm tiểu thuyền hái sen. Thuyền nhỏ rẽ nước, hoa cỏ lay động, người xem trong lòng ngứa ngáy, nàng quay đầu nhuyền thanh nói: “Lăng.....”

Dạ Thiên Lăng cười cười, giọng phân phó: “Yến Hề, chuẩn bị thuyền du hồ!”

Yến Hề hầu hạ bên ngoài lưu loát lên tiếng trả lời, lập tức đi làm. Dạ Thiên Lăng đỡ Khanh Trần đứng dậy: “Không thể lâu.”

Khanh Trần cười đáp: “Trong chốc lát thôi.” Vừa đứng lên, đột nhiên ngực đột nhiên đau nhức, ngay sau đó thiên toàn địa chuyển, khí huyết tinh ngọt xông lên cổ họng, bất giác mạnh mẽ phun ra một ngụm tiên huyết.

Dạ Thiên Lăng quá sợ hãi, vội vàng đỡ lấy thân mình nàng lung lay sắp đổ: “Thanh Nhi!”

Khanh Trần chỉ cảm thấy trong lòng như có trăm ngàn đao nhọn đâm tới, trong lồng ngực huyết khí cuộn cuộn, áp cũng áp không được, nhịn không được lại nôn ra một ngụm máu tươi. Cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên cổ tay một đạo huyết sắc tơ hồng ẩn ẩn xuất hiện, uốn lượn mà lên. Hồng Trần Kiếp! Nàng nỗ lực bắt lấy tay Dạ Thiên Lăng, muốn nhắc nhở hắc Diệp Liên lộ có độc, lại không ngừng ho ra máu, thân mình mềm đi, một tia khí lực cũng không có, trước mắt dần dần mơ hồ, tựa hồ ánh mặt trời rất mãnh liệt, đem hết thảy hóa thành tro.

Nàng đem hết một tia thanh tỉnh cuối cùng nhìn về phía hắc Diệp Liên, bên tai truyền đến thanh âm hắc Diệp Liên kinh sợ. Hắc Diệp Liên là không có việc gì đi, ôm ấp của hắc Diệp Liên vẫn ấm áp mà kiên cố như vậy, có thể yên tâm mà dựa vào, thậm chí hồng một mảnh huyết sắc bao phủ, càng ngày càng đậm, chợt hóa đen.

Hồng Trần Kiếp, đèn từ Tây Vực, liên hoàn kì độc. Tuyệt thần chí, đoạn mạch đập, nghịch huyết toàn thân, chỗ quan mạch tam tắc ẩn có tơ hồng như vòng tay, vòng tay vòng chín vòng, khó giải.

Bàn tay Trương Định Thủy khô gầy hạ xuống, một đạo tơ hồng nhìn thấy ghê người đang ở dần dần sâu sắc, chậm rãi lại dọc theo da thịt Khanh Trần tái nhợt vòng thêm một vòng.

So với mọi người trong ngoài hoảng thành một đoàn, thần sắc Dạ Thiên Lăng coi như trấn định, Trương Định Thủy vừa vừa ngẩng đầu, hần lập tức hỏi: “Như thế nào?”

Trương Định Thủy chậm rãi thu hồi tay: “Có thể giải.”

Bản ứng như trút được gánh nặng, mày kiếm Dạ Thiên Lăng trói chặt như trước, mà vẻ mặt Trương Định Thủy cũng không có nhiều ra dấu vết thoải mái, “Độc có thể giải, nhưng muốn điện hạ bỏ được thai nhi trong bụng Vương phi.....”

Trong mắt Dạ Thiên Lăng bỗng nhiên chấn động, hần nói tiếp: “Ta chỉ muốn nàng bình an!”

Trương Định Thủy gật đầu nói: “Y lời nói vừa rồi, người hạ độc kì thực nhằm vào là điện hạ, nếu độc thật này sự vào trong cơ thể điện hạ, cho dù là ta cũng không có tài cán xuất lực. Hiện tại Hồng Trần Kiếp chỉ có thể dùng Huyết Hồn châu hóa giải, Huyết Hồn châu có công hiệu thông mạch huyết, nhưng thân mình cũng là kịch độc. Hồng trần kiếp sở dĩ vang danh thiên hạ kì độc, đó là vì đây là triền độc, giải độc cùng loại độc, sinh sôi không thôi, vĩnh viễn không ngừng nghỉ, nói là có thể giải, có thể nói khó giải. Nhưng trước mắt trong cơ thể Vương phi có một chịu thể, ta có thể dung kim châm dẫn đường, mượn vận hành huyết mạch đem Huyết Hồn châu đẩy vào thai nhi, thai nhi thoát ly cơ thể mẹ, độc cũng theo đi.”

Tơ hồng vòng quanh cổ tay xinh đẹp, quần quít lấy cổ tay như tuyết của Khanh Trần, lại như độc xà phệ tâm, Dạ Thiên Lăng cường chế cảm xúc rung chuyển, “Làm sao có thể tìm được Huyết Hồn châu?”

Trương Định Thủy nói: “Huyết Hồn châu mặc dù không gặp nhiều lắm, Mục Nguyên đường cũng không thiếu. Chính là có một chuyện ta nhất định phải để cho điện hạ rõ ràng, thai nhi trong bụng Vương phi đã hơn bảy tháng, tinh khí đã tụ, hình thể đã thành, vô cùng có khả năng là nam anh. Nếu lúc này sản xuất cơ thể mẹ, ta có năm chắc bảo đảm bình an, điện hạ nên châm chước?”

Bạc môi Dạ Thiên Lăng mân lại: “Không cần!”

Trương Định Thủy hơi hơi than thở: “Điện hạ nếu tâm ý đã quyết, ta cũng không nói thêm nữa, bảo hộ Vương phi không vấn đề gì.”

Đáy biển sâu đậm, bốn phía thực yên tĩnh, không có một tia ánh sáng, không có một tia tiếng vang, một mảnh nặng nề tĩnh mịch.

Thời điểm Khanh Trần khôi phục một tia ý thức, là đau đớn bén nhọn. Giống như có một loại lực lượng đem nước biển đóng băng chậm rãi thôi động, một lại tiếp một lốc xoáy xoắn tới, chất lỏng hỗn loạn lạnh như băng dần dần đổ trong huyết mạch, không chỗ nào không đau đớn, phô thiên cái địa dây dưa. Nàng nhin không được nhẹ giọng rên rỉ, lập tức nghe được một thanh âm vang lên bên tai: “Thanh Nhi, Thanh Nhi!”

Thanh Nhi..... Ai ở kêu nàng? Là phụ thân sao? Trước đây ôm giường không dậy nổi, phụ thân là không có thời gian cùng nàng dây dưa, lại một chút liền trôi qua. Nàng hỗn loạn nghĩ, thầm nghĩ lại chìm vào đáy biển, liền có thể tránh né đau đớn như bóng với hình kia.

Nhưng mà thanh âm kia thủy chung cố chấp thúc giục, nàng từ chối một chút, có cái gì đó hấp dẫn nàng, lại có loại áp lực vồ đến lại đây, hai bên chống đỡ, thanh âm bám riết không tha, bá đạo đem nàng kéo lên mặt

nước, cốt nhục thân mình càng lên càng nhanh, có ánh sáng di động dần dần tiếp cận, giống như mạnh mẽ phá vỡ áp lực ngập đầu, trước mắt ánh sáng đại thịnh, một đôi ánh mắt thâm lường mà vô cùng lo lắng mang theo vài phần mừng như điên cùng kinh đau, nàng nhìn hẳn, “Lăng.....”

Dạ Thiên Lăng vẫn nắm chặt tay Khanh Trần, mắt thấy một vòng tơ hồng đoạt mệnh kia đang chậm rãi rút đi, đầu ngón tay không khỏi run lên nhè nhẹ, “Ta ở đây!” Hẳn nhẹ giọng nói.

Khanh Trần nhìn đến hẳn lông tóc vô thương bên người, lộ ra một cái mỉm cười suy yếu, cố hết sức nói: “May mắn..... Chàng không có uống bát Diệp Liên lộ kia.....”

Trong lòng Dạ Thiên Lăng đã phân không rõ là đau hay là hận, thiên ngôn vạn ngữ bị chặn lại trong cổ họng, một câu cũng nói không nên lời, như thương kiếm từng sinh, khoét cốt nhục máu tươi đầm đìa, hẳn chỉ có thể gắt gao nắm chặt tay nàng, tựa hồ muốn mượn điều này chia sẻ thống khổ của nàng.

Thần chí Khanh Trần dần dần có chút thanh tỉnh, hoảng hốt cảm giác được kim châm nhập huyết, ở cả người đau đớn không rõ ràng lắm.

Trương Định Thủy đi châm cực ổn, khí định thần nhàn, chuyên chú mà quyết đoán.

Thiên đột..... Hoa thiện..... Thiên trung..... Cự khuyết..... Kiến lý..... Thần khuyết..... Khí hải..... Khanh Trần giật mình chấn động, lập tức tỉnh ngộ ý đồ Trương Định Thủy dùng châm, kinh đau vạn phần, kiệt lực muốn động thân mình: “Không cần..... Không.....”

Trong mắt Dạ Thiên Lăng tràn đầy khổ sở, ngăn chặn tay nàng muốn bảo vệ bụng, giọng nói khàn khàn: “Thanh Nhi, nàng đừng động.”

Khanh Trần vô lực giãy dụa, chỉ có thể bi ai nhìn hăn, “Lăng..... Đây..... Đây là cốt nhục của chàng..... Chàng không thể.....” Ánh mắt của nàng là cầu xin, bắt lực hăn chưa bao giờ gặp qua, trong mắt nước mắt tràn mi mà ra, nhiều điểm chảy xuống, như đâm vào lòng hăn, làm long hăn ngũ tạng câu đốt.

Khớp hàm Dạ Thiên Lăng ngoan cần, lời nói Khanh Trần tê tâm liệt phế, làm cho hăn không dám lại nhìn cặp mắt kia tràn đầy cầu xin. Hăn lạnh lùng mím môi quay đầu, một phần kiên cường quả quyết như thiết kia, hăn tuyệt không hối hận lựa chọn này, hăn có thể không cần hết thảy, bao gồm cốt nhục của hăn, chỉ cần nàng không có việc gì. Nếu có thể, hăn nguyện ý dùng tính mạng chính mình đi đổi lấy, chỉ cần làm cho nàng ít đi một tia đau đớn cũng tốt.

Trương Định Thủy rút cục ngẩng đầu, thầm than một tiếng, một lần nữa lấy ra hai cây kim châm, tay nâng châm xuống, đâm vào yếu huyệt bên tai Khanh Trần. Trong nháy mắt thần chí Khanh Trần mơ hồ, một lần nữa lâm vào mê man.

Hai canh giờ sau, Lăng vương phủ cấp báo trong cung, Lăng vương phi ngoài ý muốn sinh non, một cái đại nam anh gần bảy tháng vừa mới sinh ra liền đã chết non.

Màn đêm sâu thẳm, Dạ Thiên Lăng mệt mỏi đi ra thăm điện vương phủ, trăng khuyết sang rọi, tà chiếu thanh thiên.

Trước mắt đèn đuốc sáng trưng, theo thứ tự mà lên, chiếu sáng hình dáng tấm điện đã hoàn toàn bị vây áp ở trong bóng đêm, tiền đình rộng lớn, một mặt là cấp dưới Hàng Mã lâu mặc hắc y, đeo khăn đen, một mặt là Huyền Giáp huyền bào sĩ binh Huyền Giáp quân, nhìn thấy hăn đi ra, hơn một ngàn chiến sĩ đồng thời quì một gối. Toàn bộ ban đêm tối đen, chỉ nghe vạt áo nhất tề xoát xoát chấn phát tiếng vang, kiếm sáng như tuyết, sát khí loá mắt.

Dạ Thiên Lăng chậm rãi ngửa đầu nhìn về phía lãnh nguyệt như đao phong, trịch hạ lời nói lạnh như băng, “San bằng Lục Y phường, những kẻ phản kháng, giết không tha!”

Sau khi Lăng vương phi trúng độc, tiểu thị nữ lúc trước đưa Diệp Liên lộ vào thủy tạ lập tức liền bị tra ra. Mới đầu ai ai kêu oan, nhưng thủ đoạn Hàng Mã lâu ngay cả thiết bản đều có thể bắt khai, huống chi một tiểu cô nương yếu đuối.

Chỉ qua một lát, tiểu thị nữ liền cung khai ra kẻ chủ mưu đầu độc — thị thiếp Lăng vương, Thiên Như phu nhân.

Bạch phu nhân hận cực, lệnh chương nghi nữ quan trong vương phủ đem Thiên Như từ tư viên mang ra thẩm vấn, Thiên Như kinh hãi muốn chết, sao cũng không thừa nhận mua được tiểu thị nữ là muốn âm mưu thâm độc hại Lăng vương cùng Vương phi.

Cuối cùng dưới sự ép hỏi của chương nghi nữ quan Nghiêm Từ, Thiên Như mới nói ra Diệp Liên lộ cho thêm được bất quá là dược vật làm người ta ý loạn tình mê.

Thiên Như lưu luyến vương phủ lại vô vọng được Lăng vương sủng hạnh, suốt ngày buồn bực không vui, mấy ngày trước đây bị Viêt Vận kéo ra phủ đi giải sầu, trên đường trở về đi chùa miếu dâng hương vô tình gặp được một nữ tử tên là Tam Nương, tự xưng là tiểu thiếp quan lại trong thành.

Hai người tựa hồ nhất kiến như cố, Tam Nương nói lên ở nhà bị chính thê khi dễ, nước mắt liên liên. Thiên Như nhớ tới tình cảnh chính mình, không khỏi đem đầy bụng sầu bi cũng nói cho nàng nghe. Tam Nương nước mắt đến mau, đi mau, đảo mắt liền ra chủ ý cho nàng, chỉ nói trước mắt Vương phi có thai trong người, cũng không phải không có biện pháp làm cho Lăng vương đến tư viên.

Thiên Như mặc dù biết Lăng vương vĩnh viễn không có khả năng yêu mến nàng, lại chỉ nắm chặt một tia tàn niệm trong lòng, cầm được Tam Nương cấp, sau khi suy nghĩ một đêm, nếu có thể may mắn có con,....

Nàng chỉ cố chấp ảo tưởng này, nhưng không biết ý niệm nhỏ bé trong đầu đã thành độc đao trong tay người khác, đao phong như rắn rết độc xuyên tim thấu cốt, đem nàng đẩy vào vực sâu hủy diệt.

Dĩ vãng, Bạch phu nhân thương tiếc Thiên Như, vẫn đối với nàng nhiều có nhiều quan chiếu, nhưng nay dính bất hạnh, càng hận thêm, trong lời nói không chút lưu tình, “Người làm dùng loại biện pháp ám muội này liền có thể rối loạn tâm chí điện hạ? Y theo tính tình điện hạ, nếu là chuyện hãn không muốn làm, dù là trên truyền xuống dưới cũng vô dụng! Ngay cả khi điện hạ thực chống đỡ không được, Vương phi một tay y thuật khởi tử hồi sinh, chẳng lẽ còn không làm gì được? Người cũng không tránh khỏi quá coi thường điện hạ cùng Vương phi! Làm ra việc hồ đồ như thế, chỉ bằng thứ này người thế nào xứng đôi cùng điện hạ? Trước mắt ta cũng không thể bảo hộ người! Người nếu còn có mặt mũi gặp điện hạ, tự mình đi cầu hãn tha cho tính mạng người đi!”

Thiên Như như gặp phải ngũ lôi oanh đỉnh, hai chướng nghi nữ quan bỏ lại nàng lại, thân mình nàng liền mềm tê liệt ngã trên mặt đất.

Trong lời nói Bạch phu nhân gần như tàn nhẫn giết đi ảo tưởng tốt đẹp của nàng, quang minh chiếu khắp thiên nhai, nàng thả người mà đi, cảm thấy khoái cảm rơi xuống cực nhanh, một khắc hồi phi yên diệt mới biết được, nguyên lai cho dù như thiêu thân lao đầu vào lửa, chính mình lại ngay cả cặp kia cánh đều chưa bao giờ có được.

Trước cửa Tịch vương phủ chỉ có hai ngọn huyền đăng tranh tối tranh sáng, cùng cách xa nhau bất quá hai con phố, cùng Minh vương phủ huy hoàng năm đó so sánh không khỏi có vẻ có chút khó coi. Nhưng nay Minh vương phủ đèn rực rỡ không còn, người đi nhà trống, Tịch vương phủ vẫn

là này hai ngọn huyền đăng, ở dưới ánh trăng nhìn lại có cũng được mà không có cũng không sao.

Chỗ sâu nhất trong thiên điện Vương phủ, đèn đuốc cùng thường ngày có chút dị thường, ốc thất nguyên bản sáng ngời lại cố tình vì sắc mặt hai người mà âm tình bất định. Một tia sát khí khẩn trương trong không khí lặng yên lan tràn, chúc diễm ngẫu nhiên nhảy dựng, làm tâm người cũng run lên.

Võ sĩ phục ám ngân bó sát người, mắt dài nhỏ, như dấu diễm ngàn vạn đèn đuốc yêu mị, thanh âm Trang Tán Liễu lại âm trầm giống như có thể nặn ra nước, “Nếu không phải Lăng vương bình yên vô sự, ngược lại đã thảo kinh xà, được việc không đủ bại sự có thừa! Ta đã sớm nhắc nhở qua, không nên động cái nữ nhân kia, người cho là ta nói giỡn sao?”

Trong lòng Dạ Thiên Tích bốc lửa, gần đây mọi việc trong tay sai lầm, chung quanh không thuận. Đầu tiên là vài tên thủ hạ triều thần liên tục bị buộc tội trục xuất, tiếp theo Định tần bị trục xuất cung, Phượng gia cùng Ân gia trên triều đình tranh chấp, lại mạo danh kỳ diệu châm lửa đến Kinh Đô vệ. Hôm nay Trung Thư ra sắc lệnh kịch liệt, lệnh các nơi trong quân chinh đồn biên chế, Kinh Đô vệ đứng mũi chịu sào, bị lệnh cưỡng chế cắt giảm binh lính gần ba ngàn người. Vốn Huyết Sát các đặc lực nhất vừa mới tổn binh hao tướng đã đánh mất Minh Yểm, trước mắt lại ra sự tình bức này, bảo sao hắn không căm tức? Bởi vậy hừ lạnh một tiếng, lời nói cũng phá lệ khác thường: “Cái chuyện gì rất giỏi? Đơn giản chỉ là một nữ nhân, đừng nói người còn chưa có chết, dù là đã chết lại như thế nào? Đáng giá lớn như vậy!”

Ánh mắt Trang Tán Liễu hàn quang mị hiện, ngữ khí âm lãnh: “Đơn giản là một nữ nhân? Nàng nếu chết, người đêm nay phải cùng nàng chôn cùng! Người cho người là ai? Mệnh nữ nhân này so với người còn đáng giá hơn!”

Thái độ kiêu ngạo đến cực điểm, sắc mặt Dạ Thiên Tịch thẳng tức giận đến xanh mét, giận tím mặt: “Người cho mình là loại người nào, dám nói với bổn như thế! Bổn vương đối với người lần nữa nhường nhịn, chớ để rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”

Hôm nay ý định Trang Tán Liễu như là vội tới làm hấn ngọt ngọt, kỳ quái nói: “Nguyên lai điện hạ rất rõ rang, bằng thực lực của chính mình, trừ bỏ ẩn nhẫn không còn cách nào? Kia vVẫn là tiếp tục nhẫn xuống thì tốt, miễn cho kiếm củi ba năm thiêu một giờ, hối hận không kịp!”

Đáy mắt Dạ Thiên Tịch tình tường dần hiện ra một đường sát khí, không thể nhịn được nữa, hung hăng nói: “Bổn vương hôm nay lại muốn nhìn người có bao nhiêu bản sự!” Nói chưa dứt, vỗ án dựng lên, ra tay như điện, liền hướng trên mặt Trang Tán Liễu miết đi.

Thân mình Trang Tán Liễu phiêu phiêu gập lại, tránh đi mặt nạ trên mặt, hoành chương đánh ra, chương phong sắc bén. Hai người giữa không trung đan chương tương giao, song song chấn động, hàn quang trong tay Dạ Thiên Tịch bùng lên, kiếm đã vào tay, sát khí xoay mình, mũi chân Trang Tán Liễu điểm xuống, đánh trả Dạ Thiên Tịch.

Đó là nhất sát điện quang hỏa thạch, Trang Tán Liễu đã phi thân trở ra. Dạ Thiên Tịch đã nổi lên sát tâm sao lại dừng tay như vậy? Kiếm thế liên miên thẳng bức, nhiếp hồn đoạt phách, Trang Tán Liễu phiêu thối ba bước lấy thủ làm công, tay không đối địch không chút rơi xuống hạ phong, trong mắt một chút cười lạnh di động, như đao như nhận.

Ngân ảnh hoàng sam liên tiếp, thân hình hai người bay ra ngoài điện, nhanh chóng triển đấu cùng một chỗ.

Động tĩnh lập tức kinh động đám người Hồ Tam Nương bên ngoài, thị vệ vương phủ bao vây xung quanh, nhất thời khó có thể nhúng tay. Hồ Tam

Nường lớn tiếng quát, đoản đao ra tay, đánh úp về phía sau lưng Trang Tán Liễu.

Lại nghe dưới ánh trăng tranh nhiên một tiếng rồing nước thanh ngâm, Hồ Tam Nường thấy hoa mắt, hoảng sợ phát hiện thân hình Trang Tán Liễu trước mắt như quỷ mị hiện lên, đoản đao chính mình nhưng lại nghênh diện hướng ngực Dạ Thiên Tịch. Nàng kinh hãi đột nhiên bứt ra, kinh ra một thân mồ hôi lạnh, tập trung nhìn vào, Dạ Thiên Tịch vẫn không nhúc nhích đứng ở trong đình, một thanh nhuyễn kiếm thủy quang tràn đầy nhẹ nhàng đặt tại sau gáy hắn, dọc theo kiếm kia, một đôi con ngươi tà mị, quang mang âm u kỳ lạ, một thân áo dài màu bạc, khẽ nhúc nhích trong gió.

Bóng kiếm dưới ánh trăng liếm diễm, không biết xuất ra từ khi nào, không biết đến từ nơi nào, tựa hồ chỉ cần một tia gió nhẹ nhàng, ánh trăng kia liền muốn theo ba quang tán đi, người cầm kiếm tựa tiểu phi tiểu, sóng mắt hơi chuyển, lại làm bọn thị vệ chung quanh hoành kiếm trì đao không hện mà cùng lui về phía sau từng bước.

Hồ Tam Nường run giọng quát: “Trang Tán Liễu! Người..... Người đừng xằng bậy!”

Một tiếng cười lạnh thối trúng ánh trăng khẽ nhúc nhích, Dạ Thiên Tịch chỉ cảm thấy kiếm phong tế bạc kia run rẩy, dọc theo da thịt của hắn chậm rãi di động. Hàn khí trên thân kiếm đâm vào người, tóc gáy dựng thẳng, sau gáy đã có hơi thở ấm áp gần sát, một cỗ hương vị huân hương như có như không làm cho hắn bỗng nhiên cảm giác quen thuộc dị thường.

“Điện hạ, ta biết người đã sớm muốn ta chết, bất quá hiện tại giết ta đối với người không có gì ưu việt, còn không bằng tiết kiệm khí lực ngấm lại nên ứng phó Lăng vương như thế nào. Chờ thu thập hắn, ta lại bồi điện hạ hảo hảo ngoạn cũng không muộn.”

Thanh âm ngạo mạn mà âm nhu thấp giọng nói nhỏ, như trước làm người hận ngứa răng, Dạ Thiên Tịch cũng bình tĩnh lại, phiên tức giận mới vừa rồi đã không thấy bóng dáng, lúc này hoàn toàn không nhìn lợi nhận áp gáy, trấn định xoay người, chậm rãi cười nói: “Trang tiên sinh hảo thủ đoạn, bốn vương lĩnh giáo.” Quay đầu quát thị vệ: “Còn không lui ra! Bốn vương cùng Trang tiên sinh luận bàn kiếm pháp, các người dám nhúng tay?”

Bọn thị vệ mọi nơi vội vàng thối lui, mỗi người kinh nghi bất định. Ánh mắt Trang Tán Liễu giương tay rung lên, chuôi nhuyễn kiếm “Sưu” bắn lên, như linh xà trở về bên hông, hóa làm một đạo đai lưng tinh xảo.

Trong lòng Dạ Thiên Tịch bỗng nhiên như có tia chớp xẹt qua một bóng dáng, bỗng dưng kinh sợ.

Trang Tán Liễu tùy tay vỗ vỗ vạt áo: “Đêm nay dừng ở đây, Trang mạo cảo tử. Điện hạ cần phải cẩn thận chút, miễn cho ngày khác ta còn muốn tìm người luận bàn kiếm thuật, lại không có đối thủ.”

Không chờ Dạ Thiên Tịch có phản ứng, thân hình hần phiêu nhiên nhoáng lên một cái, đã nhảy lên tường cao vương phủ, ngân y mị ảnh nháy mắt biến mất dưới ánh trăng.

Một trận gió qua, trong không khí mơ hồ còn lưu lại cổ hơi thở huân hương kia, Long Tiên Hương! Dạ Thiên Tịch vẻ mặt sợ hãi nhớ lại hương vị này. Loại hương liệu này khó có được, đương triều chỉ có Hàm Quang cung thường dùng, ngày trước Ân hoàng hậu từng lấy thứ này ban cho Trạng vương cưới Cho Điền công chúa, trừ lần đó ra, hoàng tộc Thiên triều duy nhất từng được chấp thuận sử dụng hương này, đó là tiểu nhi tử Thành Mẫn hoàng hậu khi còn sống sủng ái nhất, Cửu hoàng tử, Dạ Thiên Minh.

Trên người Dạ Thiên Tịch nhưng lại xẹt qua một trận cảm giác mát, không rét mà run, Hồ Tam Nương thử thăm dò gọi một tiếng: “Điện hạ?”

Hắn mạnh mẽ quay đầu phân phó: “Lập tức đi thăm dò án tử Minh vương phủ năm đó! Trang Tán Liễu..... Bốn vương phải biết hắn đến tột cùng là ai!”

Hồ Tam Nương không hiểu nhưng vẫn đáp ứng, đang muốn hỏi nguyên do, một cặp dưới Huyết Sát các cả người là máu nhảy vào vương phủ, nghiêng ngả lão đảo bò tới dưới chân Dạ Thiên Tịch, “Hàng Mã lâu dạ tập Lục Y phường! Huyền Giáp quân..... Huyền Giáp quân.....” Lời còn chưa dứt, người đã ngã xuống đất bỏ mình.

Dạ Thiên Tịch một cước đá văng ra, túm trụ bào giác xác chết, khi ngẩng đầu nhìn, Lục Y phường bên kia đã sớm ánh lửa tận trời, ánh đỏ bầu trời đêm kinh thành phong thanh vân đạm.

Trên một nóc nhà cao, cước bộ Trang Tán Liễu ngừng lại, quay đầu nhìn về phía ánh lửa thiêu thiên cách đó không xa, con mắt xinh đẹp lóe lên huyết sắc sâu cạn minh ám, hóa làm cười lạnh âm trầm.

Khi hắn biết được nguyên nhân chân chính Lăng vương phi sinh non, liền rõ ràng Lăng vương tất sẽ không để cho Huyết Sát các sống quá đêm nay. Mà hắn lại không hề không đề cập tới với Tịch vương, càng không hề có đạo lý cùng với hắn dây dưa nửa ngày, làm cho hắn căn bản không rảnh đúng lúc ứng đối với hành động Lăng vương. Không có Huyết Sát các, Tịch vương còn có cái năng lực gì tới lấy tính mệnh người? Huống chi hắn hiện nay có thể sống trong tay Lăng vương hay không cũng không biết.

Trận hỏa thiêu này, ngay cả Tế vương cũng nhất tị bị quấn vào trong đó. Lúc trước hắn âm thầm nghĩ cách giúp Tịch vương mượn sức Tế vương giúp đỡ, liền chưa từng muốn cho Tế vương từ trong nước sạch sẽ đi ra ngoài.

Nhất tiễn hạ tam điều! Cặp mắt kia ánh ánh lửa mị dị thường thịnh vượng, tuy rằng sự tình cũng không có hoàn toàn ấn theo quỹ đạo hắn vạch

phát triển, nhưng cũng không gây trở ngại hấn đạt tới mục đích, phiên loạn cục long tranh hổ đấu này gãi đúng chỗ ngứa. Hiện tại hấn duy nhất cần biết đến đó là làm đế đô này đầy trời sóng to, thời điểm dần dần sôi trào đến đỉnh điểm, người hấn muốn kia ở nơi nào?

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Nơi Nào Phùng Xuân Không Phiền Muộn

[Thiên triều sử. Đế đô], cuốn tám mươi.

Năm Thánh Võ hai mươi bảy, tháng Đinh Mão, đêm, Quảng Nhạc môn Tư Chúc phường cháy bùng, hỏa thế mãnh liệt, họa lan khắp nơi, thủ vệ kinh đô không làm tròn trách nhiệm, không kịp dập tắt lửa.

Lăng vương nghe thấy báo, điều ba ngàn Huyền Giáp quân di chuyển đến chỗ dân chúng cứu hoả. Giờ Dần, đại hỏa tắt, Tư Chúc phường hóa thành tro tàn.

Giờ Mậu, Mục Nguyên đường thu dụng nạn dân, tư kiến phòng ốc, an dân. Đại Lý tự tra, Tế vương dung túng gia nô mở tư pháo phường, cứ thế ra họa. Đế giận, tước bổng lộc Tế vương hai ngàn hộ, lệnh bề môn tư quá.

Sử bút như đao, nhưng mà lợi đao có sắc cũng không thấy chân tướng, ở giữa quang minh cùng hắc ám trong lúc đó, một đạo lợi nhận màu xám mờ hồ lảng động lại qua năm tháng, quang âm không lộ ra dấu vết chân thực nhất, vĩnh viễn ở trong mê ly mang theo cái khăn che mặt mờ hồ.

Lục Y phường đêm hôm đó, là một lần cuối cùng Hồ Tam Nương nhìn thấy – đại hỏa hoa lệ.

Nàng đứng ở trên tảng đá nóng rực nhìn ngọn lửa tham lam liếm mất Huyết Sát các, bao gồm mười ba linh hồn Huyết Sát ở bên trong, vũ điệu minh diễm bao phủ hồng lâu bích các, thẳng hướng trời cao.

Ngọn lửa kia chậm rãi cháy, lộ ra thân ảnh giống như minh vương đến từ địa ngục, dưới kiếm phong yêu quái quỷ quái khóc thét kêu thảm thiết, dao

sắc tuyết y chém hết khóc ca đổ nát, hỏa ảnh bay tán loạn lãnh liệt như vậy.

Tịch diệt hai mắt chúng sinh, đóng băng liệt hỏa sáng quắc, sóng nhiệt tận trời, giống như cùng thế giới cách một luyện không, dưới đó, huyết ô trùng xà đều cùng hắc không quan hệ, thiên địa bi hào, hắc đứng ở chỗ cao, mắt lạnh nhìn xuống.

“Hồ Tam Nương.”

Đây là lần đầu tiên nàng nghe được hắc nói chuyện, thanh âm của hắc như kiếm của hắc, băng tuyết ngàn dặm.

Dưới ánh lửa rung chuyển, nàng xem không rõ sắc mặt của hắc, chỉ có cái loại uy nghiêm áp nhân trên cao nhìn xuống này thấu đến. Nàng biết xuyên qua bóng đêm khói lửa hắc đang nhìn về phía nàng, ánh mắt kia vô hình tựa hồ đem thân thể của nàng xuyên thủng, làm cho người ta trong cái nhìn chăm chú này hơi phi yên diệt.

Nàng thực chịu không được áp bách như thế, mềm nhũn quỳ gối trước mặt Dạ Thiên Lăng, nũng nịu khẽ run: “Điện hạ..... Tha mạng!” Mị mị cúi đầu, vài lọn tóc đen nhọn nhọn: “Chuyện Tịch vương ta biết sẽ nói, thỉnh điện hạ tha ta một mạng, ta cái gì đều nguyện nói!”

Sở sở diễm cốt, phong tình vạn chủng, câu hồn đoạt phách, trong mắt hình như có lệ quang lã chã ướt át, chúng sinh thấy đều điên đảo. Mà vừa nhắc mắt, hàn khí không tiếng động thấu tâm mà đến, trong cặp mắt kia, dấu vết băng tuyết chưa từng tan rã nửa phần, chỉ nghe một chữ lãnh cứng rắn: “Nói.”

Lăng vương một chữ ngàn vàng, đây là đã đáp ứng không giết nàng? Trong lòng Hồ Tam Nương vui vẻ, tận lực vẫn duy trì phong tư mị nhân, liền sợ hãi nói: “Ta nguyên bản cũng là nữ tử đàn hoàng, năm ấy ở kinh thành bị Trảm vương bức không đường lui, đành phải đầu nhập vào dưới

trưởng Tịch vương, Tịch vương hãn..... Hãn nguyên lai là một lòng nghĩ mưu đồ đại sự!”

Nàng vì lấy lòng Dạ Thiên Lăng, lập tức đem chuyện ngầm của Tịch vương hết thảy vạch trần ra. Tịch vương sớm cùng Huyết Sát các cùng một giuộc, lợi dụng Thiên Vũ túy phường kinh doanh tiền tài bất nghĩa, sự phát, hãn cố ý cho Vệ Khiên chức vị quan trọng đốc vận lương thảo, để cho hãn đến Bắc cương chịu chết, cũng muốn mượn chuyện này hãm hại Trầm vương vào chỗ chết.

Lúc trước xuất chinh Mạc Bắc, hãn tiết lộ hành tung Lăng vương cho Đông Đột Quyết, liên lạc cùng Thủy La Khả Hãn phái người ám sát, đồng thời mưu hại đại tướng đắc lực bên người Lăng vương Trì Thú. Một lần bất thành, lại lợi dụng Sử Trọng Hầu, buộc hãn dùng mệnh Lăng vương đến đổi mệnh mẫu thân.

Định tần ở tại Thái Bình cung, trong lúc vô ý phát hiện có mật đạo đi thông ra ngoài cung. Huyết Sát các theo một ít dấu vết để lại trên mật đạo tra được Hàng Mã lâu, sau lại lại tra được trong tay Liên quý phi có tử tinh chuỗi hạt Mực để ban cho. Vì thế bọn họ phái người lên vào Liên Trì cung, cưỡng bức Liên quý phi chưa toại, liền động thủ đem nàng sát hại.

“Mấy năm qua hãn vẫn muốn mượn tay người Đột Quyết trừ bỏ điện hạ, ai ngờ điện hạ lại thực diệt Đột Quyết vương tộc, hãn liền nổi lên chủ ý dụng độc, độc kia.....” Hồ Tam Nương vội vàng giương mắt hướng bốn phía nhìn lại, nâng ngón tay hoành chỉ xác chết ở cách đó không xa: “Là hãn xứng! Ta còn khuyên qua bọn họ không cần ác độc như vậy, ngược lại bị bọn họ trách cứ đánh chửi!”

Dạ Thiên Lăng từ đầu đến cuối cũng không nói một chữ gì, Hồ Tam Nương nghĩ không ra còn có thể nói cái gì, thật cẩn thận đi lên phía trước, nhìn lại, chỉ chạm đến ánh mắt kia liền kinh hãi rũ mắt xuống, “Còn có..... Còn có..... Gần nhất nhiều chủ ý đều là Trang Tán Liễu đưa ra cho Tịch

vương, cũng không biết hắn là người nào, thật sự lợi hại, ngay cả Tế vương đều có nhược điểm bị hắn chộp trong tay, mọi việc làm của Tế vương hiện tại ra đều do hắn bày. Trang Tán Liễu này giống như rất hận điện hạ, còn một lòng mơ ước Vương phi. Đúng rồi, đêm nay Tịch vương bảo chúng ta đi tra Minh vương phủ, giống như cùng hắn có liên quan.”

Nàng có thể nói đều nói, chính là không thấy Dạ Thiên Lăng có điều vừa lòng, trong lòng thực bối rối không yên, khinh sàu hàm oán ngẩng đầu: “Ta về sau tình nguyện hầu hạ điện hạ, điện hạ muốn ta làm cái gì đều được!” Nàng cố ý nâng tay long long quần áo hỗn độn, nhìn như e lệ cúi đầu xuống, tóc đen rũ xuống, eo nhỏ uốn éo, chỗ cổ áo kia lộ ra da thịt nõn nà, dưới ánh lửa chiếu vào điểm sắc nhảy lên, ánh sáng nhu hòa như nước, có vẻ yêu dã động lòng người.

Bỗng nhiên căn cổ chợt lạnh, thanh quang trong tay Dạ Thiên Lăng lãnh liệt, kiếm đã để ở tại cổ họng nàng, nàng thất thanh kinh hô: “Điện hạ! Điện hạ đáp ứng bỏ qua cho ta rồi!”

Mũi kiếm Dạ Thiên Lăng hơi hơi dùng sức, nâng lên khuôn mặt của nàng: “Đúng vậy, bốn vương đã đáp ứng không giết người, thiên kiều bá mị như thế, giết không khỏi đáng tiếc.”

Bên trong đôi mắt đẹp của Hồ Tam Nương lệ quang ảm ảm, giống như nhẵn mảy, giống như sàu, dịu dàng nói: “Điện hạ!”

Mặt mày Dạ Thiên Lăng không chút thay đổi, thu kiếm vào vỏ, thản nhiên nói với thuộc hạ bên cạnh: “Hủy khuôn mặt này, cắt lưỡi, đưa đến hạ cửu phương đi.” Dứt lời xoay người đi khỏi, không thèm liếc mắt nhìn Hồ Tam Nương nhiều một cái.

Hồ Tam Nương đứng lặng đương trường, bỗng nhiên phản ứng lại, quát to một tiếng, gần như điên cuồng đánh tới phía trước: “Dạ Thiên Lăng! Người..... Người không phải người! Người.....” Phía sau truyền đến một

tiếng kêu thảm thê lương, thân ảnh Dạ Thiên Lăng biến mất trong đêm tối tràn ngập khói lửa.

Huyền Giáp vây quanh, trong ngoài Lục Y phường giới nghiêm giống nhau. Trừ bỏ người Huyết Sát các tiến đến tiếp viện bị cố ý cho vào, từ Quảng Nhạc môn nổi lửa đã không còn ai có thể đi vào Lục Y phường, bao gồm Kinh Đô vệ cùng thị vệ Tế vương phủ tới sau.

Khi Dạ Thiên Lăng chậm rãi phóng ngựa xuất hiện trước Huyền Giáp quân phong tỏa Lục Y phường, Tế vương phát giận, chiến sĩ Huyền Giáp quân nhìn thấy lại ngoảnh mặt làm ngơ, hoàn toàn không coi vị Vương gia này ra gì.

Vừa thấy Dạ Thiên Lăng đến, Tế vương lập tức đem lửa giận đầy trời phát tiết trên người hăn: “Tứ đệ! Người đây là cái ý tứ gì? Phủ viên này tốt xấu cũng mang danh nghĩa Tế vương phủ ta, xảy ra chuyện lớn như vậy, dựa vào cái gì đem chúng ta ngăn ở bên ngoài? Cho dù ta không xen vào việc này, ngay cả Kinh Đô vệ cũng không thể đi vào, Huyền Giáp quân của người muốn làm gì!”

Dạ Thiên Lăng chỉ lấy khước mắt nhìn hăn, ngữ điệu lạnh lùng: “Tam Hoàng huynh biết đây là đại sự thì tốt, đừng mất thời gian cùng ta lý luận, không bằng hảo hảo quản gia nô của mình, nếu lại nhiều thêm mấy nhà như Tư Chúc phường, cẩn thận tiếp theo sẽ đem hỏa thiêu đến Tế vương phủ đây, chỉ sợ ai cũng không thể cứu người.”

Tế vương căn bản không biết đây là chỗ trú ngụ của Huyết Sát các, phạm vào tối kỵ của Dạ Thiên Lăng, nghe lời nói lạnh lẽo vô tình, tức giận đến cả người phát run: “Người..... Người nói cái gì!” Tế vương phủ dựa vào Tư doanh pháo phường kiểm soát món lãi kếch sù cũng không phải một năm hai năm, sự tình nguyên bản thực bí ẩn, ai ngờ năm trước không khéo làm cho Kinh Đô vệ tra được dấu vết để lại. Trong kinh thành trừ lễ tết, còn lại nghiêm cấm tư tạo pháo, đây là tội danh không nhỏ, may mà Tịch vương là

người thông minh, thay hắc giấu diếm xuống dưới không nói, còn biểu hiện cùng việc này rất có hứng thú, dần dần hai phủ trong lúc đó liền thường xuyên lui tới. Tối nay này Tư Chúc phường đột nhiên gặp chuyện không may, đối với Tể vương mà nói thật đúng là lửa cháy đến nơi, hoàng đế đang bệnh, án tử này khiêu ra sẽ không hay, sao cũng không đến lượt hắc giơ chân? Mấu chốt là đang mùa hè, Tư Chúc phường căn bản là không tiếp tục trạng thái kinh doanh, sao lại đột nhiên bị phát hiện?

Dạ Thiên Lăng không để ý tới sắc mặt Tể vương xanh mét, hừ lạnh một tiếng: “Về phần Kinh Đô vệ, phòng bị không tốt, bỏ rơi nhiệm vụ, ngày mai chờ nghe tham tấu đi!” Hắc tử đầu tới đuôi đều không có lieecsmawts nhìn ai, đối với đứng Tịch vương ở phía sau Tể vương cách đó không xa lại làm như không thấy, nói xong lời này, đánh ngựa mà đi, Huyền Giáp thiết kỵ theo sát sau đó, nhân mã chạy như bay, rất nhanh biến mất ở dài phố dài.

“Dạ Thiên Lăng!” Tể vương chỉ vào chỗ Huyền Giáp quân rời khỏi, lưu lại một mảnh địa ngục, nổi trận lôi đình, đầu vai bỗng nhiên bị một bàn tay ngăn chặn, Nửa khuôn mặt Tịch vương ẩn dưới ánh lửa chớp lóe, mình âm trầm, “Tam ca, hắc là muốn mạnh tay với chúng ta, lúc này cố ý làm ra việc này, ngay cả người cũng không buông tha, tiên hạ thủ vi cường, xuống tay sau chịu thiệt a!”

Tể vương ngăn người: “Hắc cố ý làm ra việc này?”

Tịch vương nói: “Tam ca chẳng lẽ không thấy dân chúng đều lông tóc không tổn hao gì sao? Huyền Giáp quân rõ ràng là châm lửa trước mới đến Lục Y phường, sớm đã có chuẩn bị.”

Tể vương bị cánh tay kia ép tới, thân mình đứng vững, lửa trong lòng lại bùng lên, xông lên đỉnh đầu, cả giận nói: “Ý vào phụ hoàng hiện tại sủng ái hắc sao? Mạnh bạo thì thế nào! Chẳng lẽ ta còn sợ hắc?”

“Tam ca nói phải.” Tịch vương đứng ở phía sau hần, đáy mắt hàn ý nhiếp người, khóe môi cũng hiện ra một tia cười âm lãnh.

Lăng vương phủ đêm nay đèn đuốc so với bình thường sáng hơn rất nhiều, cơ hồ là mỗi người đều không ngủ.

Xử lý tốt hết thảy sự tình đã gần đến rạng sáng, Dạ Thiên Lăng bình lui tả hữu, một mình đi đến tẩm điện. Một ngày khói lửa bụi bặm đã định, trăng nhạt tây đình, gió đêm hơi lạnh.

Bích Dao từ bên ngoài cầm cái gì đó trở về, hai mắt thoáng sưng đỏ, hiển nhiên là đã khóc, thấy hần nhẹ giọng kêu lên: “Điện hạ.”

Dạ Thiên Lăng xoay người hỏi: “Nàng ra sao?”

“Quận chúa đã tỉnh.”

Nghe xong lời này, Dạ Thiên Lăng nhú lại mày lại không thấy giãn ra, chỉ nói nói: “Các người đều đi xuống đi.”

Bích Dao như là còn có lời muốn nói: “Điện hạ.....”

Dạ Thiên Lăng khoát tay ngăn trở nàng, hần thực tại không nghĩ lại nghe nhiều cái gì. Bích Dao bất đắc dĩ, nhìn nhìn phương hướng tẩm điện, nhẹ nhàng lui xuống.

Dạ Thiên Lăng đi vào tẩm điện, đột nhiên dừng cước bộ. Trước tẩm điện có một người đang quỳ, thân hình đơn bạc, lưng lay sắp đổ, hiển nhiên đã quỳ thật lâu.

Sắc mặt hần nháy mắt liền lạnh xuống, đây là người trước mắt hần không mong muốn nhất gặp nhất. Thiên Như nghe được tiếng bước chân, xoay người nhìn thấy hần, ai thanh kêu lên: “Điện hạ.....”

Dạ Thiên Lăng bỏ mặc, thẳng đi đến phía trước, Thiên Như vội hai bước đuổi đến trước mặt hắn: “Điện hạ! Điện hạ!”

Trong mắt Dạ Thiên Lăng đầy mũi nhọn lạnh lẽo: “Người ở trong này làm gì?”

Thiên Như khẩu đầu thật mạnh vài cái, tóc tai hỗn độn: “Thiên Như tự biết nghiệp chướng nặng nề, trăm chết không sống, chỉ cầu gặp lại điện hạ một lần.”

Dạ Thiên Lăng nhìn nàng trong chốc lát, đột nhiên cười lạnh: “Người là ngại độc không đủ phân lượng, đến xem ta đã chết hay chưa?”

Sắc mặt Thiên Như trắng bệch, lắc đầu khóc nói: “Không phải..... Không phải! Thiếp cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới hại điện hạ! Thiếp không biết đó là độc a! Nếu biết, thiếp thà rằng tự mình uống lên cũng sẽ không cho điện hạ!”

Đáy mắt Dạ Thiên Lăng băng hàn: “Ta đây thật muốn đa tạ người.”

Vẻ mặt Thiên Như là lệ, đưa tay nghĩ kéo vạt áo hắn: “Đại sai đã thành, Thiên Như chỉ có lấy chết tạ lỗi, Thiên Như không dám cầu điện hạ tha thứ, chỉ cần có thể chết ở trong tay điện hạ, chết không hối hận.”

Dạ Thiên Lăng mạnh phất khâm bào một cái, mắt lộ ra chán ghét: “Giết người ô uế kiếm bốn vương.”

Thiên Như ở trong lời nói hắn vô tình ngẩng đầu lên, si ngốc nhìn hắn, mắt lộ ra mê lương.

Gió lạnh đập vào mặt, cảm giác mát lạnh chảy ròng ròng như châm như đao, từng chút một đem của nàng lòng đập dập nát, khơi mào ai oán cơ khổ cất giấu ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng, hình dáng hắn lãnh đạm ở trong hơi nước mê ly, “Đúng vậy, thiếp hồ đồ, điện hạ ngay cả giết thiếp cũng tiếc

đấy! Từ khi Thái Hậu đem ta ban cho người, người cho tới bây giờ đều không có đem nửa con mắt nhìn qua ta. Người mỗi lần đến tư viên, đều là vì ứng phó nữ quan Thái Hậu phái tới, trời sáng liền đi. Người đi nhà trống, thiếp liền mỗi ngày một người độc thủ tư viên lớn như vậy, tay Lăng vương phủ cho thiếp cầm y ngọc thực. Thiếp cho tới bây giờ cũng không dám xa cầu cùng Vương phi tranh sủng, chẳng qua là cầu người liếc mắt nhìn ta một cái, chẳng sợ ngẫu nhiên đối với thiếp cười một cái, vạn phần yêu có thể cho thiếp một phần, thiếp đã biết đủ. Thiếp không đứng chỗ nào, khiến người chán ghét phiền toái như vậy?” Nàng càng nói càng là tuyệt vọng, phân không rõ đến tột cùng là yêu hay là hận, chỉ là gắt gao nhìn nam nhân trước mắt này.

Dạ Thiên Lăng đứng cách nàng mấy bước, lẳng lặng nghe khóc kêu của nàng. Bỗng nhiên thanh quang chợt lóe, bội kiếm bên hông hắt ra khỏi vỏ, ánh sang theo thanh âm Thiên Như trong trẻo nhưng lạnh lùng hơi hơi di động, dừng lại, nàng ngẩng đầu lên đến đối với kiếm phong của hắn, lộ vẻ sâu thẳm mà cười.

Nhưng mà ra ngoài dự kiến của nàng, kiếm khí kia tập nhân cũng không có đặt trên thân thể của nàng, nhưng nàng nhìn đến trong bóng đêm trường kiếm họa xuất ánh sáng sắc bén.

“Điện hạ!”

“Xoát” một tiếng, kiếm kia không ngờ cứ thế cắt huyết ở trước mặt nàng, phía trên cánh tay Dạ Thiên Lăng thâm hiện một đạo trường ngân, nhất thời máu tươi giàn giụa, thanh âm của hắn hồ hững vững vàng: “Người muốn ta cho không được. Ta nếu thiếu người, cũng đã dùng cốt nhục của ta, máu của ta trả lại người, từ nay về sau thanh toán xong, về sau ta không nghĩ gặp lại người.”

Máu dọc theo đầu ngón tay của hắn càng chảy càng nhanh, nhanh chóng ở trên đất tích thành vũng nhỏ, gió cuốn tàn diệp, góc áo của hắn ở trước

mắt Thiên Như phiêu diêu, xoay người bay lên, lạnh lùng bỏ đi.

Một hàng vết máu, thân ảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Thiên Như không thể tin nhìn Dạ Thiên Lăng biến mất ở trong tầm mắt của nàng, qua hồi lâu, nàng chậm rãi cúi đầu nhìn về phía trường kiếm huyết nhiễm trước mắt, thanh phong chói mắt, trên mặt đột nhiên hiện ra một tia tươi cười quỷ dị.

Nàng cẩn thận để ý để ý thái dương chính mình, đem kia đầu tóc tán loạn kia trở về đoan chính, chậm rãi đưa tay nhặt lên chuôi kiếm, trên thân kiếm lưu lại máu của hắn, độ ấm của hắn.

Ngẩng đầu, dưới màn đêm thanh thiên, ánh trăng lãnh đạm, tựa như cả đời của nàng, cho tới bây giờ đều không có rõ ràng.

Dạ Thiên Lăng đi bước một trên bậc thang tâm điện. Hắn đi thật chậm, thậm chí ở đi trên một cái bậc thang cuối cùng hoàn toàn dừng cước bộ, đứng lặng một lát, chậm rãi tại ngòi xuống trước điện.

Hết thảy đều im lặng, hắn lúc này có chút không dám tiến vào tâm điện, đao kiếm đoạt mệnh Huyết Sát các cũng tốt, Tế vương rồng giân chỉ trích cũng tốt, Tịch vương âm mưu quỷ kế cũng tốt, cũng chưa từng làm cho hắn có cảm giác như vậy, không biết theo ai.

Tay khoát lên đầu, máu trên cánh tay không ngừng nhỏ, từng đợt cảm giác đau đớn đã bắt đầu từ da thịt thấm thấu đến cốt tủy, hắn không chút nào có ý tưởng xử lý miệng vết thương. Mới vừa rồi, trong nháy mắt kia, tựa hồ chỉ có chính máu mình mới có thể dập nát vớ vẩn như vậy, hắn cơ hồ là thống hận chính mình, nếu là hắn thiếu tình ai, vì sao muốn dùng đau đớn Thanh Nhi đi trả?

Hắn nâng tay che khuất ánh mắt, trong bóng đêm lại hiện ra một đôi con ngươi trong suốt như thế. Nàng nhìn hắn như vậy, nàng cầu hắn bảo hộ đưa

nhỏ của nàng, mà hăn như trước làm ra cái quyết định tàn nhẫn kia.

Cặp mắt hắc bạch phân minh, trên người có đau đớn dịch cốt cắt thịt mà càng thêm rõ ràng, mắt như đao, nhưng lại làm cho hăn không biết nên đối mặt như thế nào.

Hai mươi năm ngạo khiêu tung hoành, tư vị do dự, đêm nay đã biết.

Hăn không khỏi gắt gao nắm chặt tay, miệng vết thương đổ máu mang đến cái loại đau bén nhọn, làm lòng người thống khoái chút. Lúc này hăn đột nhiên nghe được ở chỗ sâu trong tấm điện truyền đến âm thanh khóc nức nở không thể nghe rõ, tay đặt ở trán hơi hơi buông lỏng, hăn mở to mắt lắng nghe, bỗng nhiên quay lại, đứng lên bước nhanh đi đến trong tấm điện.

Đèn cung đình họa ảnh, tầng tầng màn che thật sâu. Hăn đuổi tới trên tháp, nhìn thấy Khanh Trần nhu thuận quỳ tròn trong cấm khâm. Tay nàng nắm chặt góc chần, thân mình lại run nhè nhẹ, tiếng khóc kia đầy áp lực chôn chặt, cơ hồ nghe không rõ ràng lắm, lại làm cho tim hăn nhất thời như bị đao cắt.

“Thanh Nhi.....” Khanh Trần nghe được thanh âm nhanh chóng đem lệ lau đi, nhưng nhìn thấy Dạ Thiên Lăng, nàng thế nhưng lui về phía sau trốn đi, tránh được hăn.

Dạ Thiên Lăng cương cứng, trong mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng tựa hồ có cái gì đó sụp đổ mạnh mẽ, thẳng rơi xuống vực sâu, thanh âm tràn đầy lo lắng: “Thanh Nhi, nàng hãy nghe ta nói.”

Khanh Trần ần nhãn xuống, nước mắt lại mạnh mẽ lao ra hốc mắt, vẻ mặt nàng có chút mê loạn, chỉ là đôi sáng quắc nhìn thẳng hăn, ách thanh chất vấn: “Chàng vì sao không cần nó, nó chẳng lẽ không phải hài tử của chàng sao? Nó đã lớn đến bảy tháng a! Nó có thể sống tiếp, chàng vì sao không cần nó?”

“Ta.....” Dạ Thiên Lăng vươn tay dừng lại ở giữa không trung, một câu hản cũng nói không nên lời, chỉ là đau lòng nhìn bộ dáng Khanh Trần tiều tụy, mặt mang lo lắng vô cùng. Nhưng là trước cặp mắt chất vấn lợi hại, cuộc đời hản lần đầu tiên cảm thấy không thể cùng ánh mắt một người đối diện, rốt cục nhắm mắt quay đầu.

Lệ dọc theo ti cầm hỗn độn, một thân trống rỗng, mất đi mục tiêu chất vấn, Khanh Trần giống bị rút sạch khí lực, ánh mắt hoảng hốt, vô lực cúi xuống. Nàng vô mục đích quay đầu, lại thốt nhiên nhìn thấy Dạ Thiên Lăng cúi người giữ cánh tay tràn đầy máu tươi, dĩ nhiên ướt sũng ống tay áo, giọt giọt tích lặc ở trên tháp.

Trong phút chốc trong đầu trống rỗng, nàng hoảng sợ giật mình, run giọng kêu lên: “Tứ ca!”

Dạ Thiên Lăng nghe được tiếng kêu của nàng, quay đầu nhìn thấy nàng đứng dậy vươn tay về phía hản, hản cơ hồ là lập tức liền bắt lấy nàng ôm trong lòng. Khanh Trần giãy dụa nói: “Tay chàng làm sao vậy?”

Dạ Thiên Lăng đối với câu hỏi của nàng mắt diếc tai ngơ, chỉ là gặt gao ôm nàng, một cái chớp mắt cũng không chịu thả lỏng. Lúc này thân mình Khanh Trần suy yếu, tự nhiên không lay chuyển được hản, bàn tay cảm giác được máu của hản ầm ập, nguyên bản bị thương trong lòng hết cách hóa làm bối rối, nàng không dám lộn xộn, đành phải hướng ra phía ngoài hô: “Người tới!”

Nghe được tiếng bước chân hỗn độn, Dạ Thiên Lăng mới buông Khanh Trần ra. Trương Định Thủy cũng không rời đi Lăng vương phủ, bị thỉnh đến trước mặt.

Bọn thị nữ đã cầm nước trong thuốc, băng chờ quỳ gối trước tháp, Khanh Trần nhìn Dạ Thiên Lăng tay chảy đầy máu, đau đớn vạn phần: “Tại sao có thể như vậy? Chàng, chàng làm gì?” Nàng nỗ lực chống thân mình

muốn xem của miệng vết thương của hắc, Trương Định Thủy tiến lên nói: “Vương phi, ta đến đây đi.”

Dạ Thiên Lăng mặc dù để Khanh Trần ly khai ôm ấp của hắc, lại vẫn như cũ dùng một bàn tay khác hung hăng nắm chặt tay nàng, mảy may không buông, ở thời điểm Trương Định Thủy thay hắc xử lý miệng vết thương, bạc môi mân thành đường thẳng, từ bên cạnh nhìn lại có chút dấu vết quật cường. Miệng vết thương vết máu đã có chút khô, Trương Định Thủy đem quần áo cắt ra, nhẹ nhàng động, hắc không phòng bị, không khỏi rút khẩu lãnh khí.

Khanh Trần mắt thấy miệng vết thương sâu đậm, đúng là vết kiếm, nhất thời tâm loạn như ma, nhẹ giọng hỏi: “Rất đau sao?”

Dạ Thiên Lăng quay đầu nhìn nàng, trên mặt nàng vẫn thấy nước mắt loang lổ, đại mi nhãn mảy, sâu nhan chưa hết, nhưng đáy mắt lại tất cả đều là thân thiết cùng mềm mại hắc quen thuộc. Hắc lắc đầu tỏ vẻ không có việc gì, dừng ở trên mặt nàng, cư nhiên chậm rãi mà cười, đó là từ trong lòng lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng, chân thật như vậy, sung sướng như vậy, giống như dưới ánh mặt trời ngàn dặm, băng liên nở rộ trên đỉnh tuyết phong.

Khanh Trần vào lúc này đã biết đáp án nàng vừa rồi muốn hỏi. Một chút thương thế của hắc đã có thể làm cho nàng lo lắng không yên, không cần nhiều nguyên nhân, hắc làm hết thấy chỉ vì bọn họ đã là bộ phận mềm mại nhất trong lòng đối phương, người có thể bỏ được cốt nhục, sao lại bỏ quên tâm mình?

Uống xong thuốc mấy ngày Trương Định Thủy khai ra, dư độc Hồng Trần Kiếp đã hết, nhưng Khanh Trần lại bởi vậy mà nguyên khí đại thương, thường xuyên cảm thấy choáng váng hư huyền mệt mỏi, một ngày thì có hơn phân nửa ngày tựa vào trên tháp nhắm mắt tĩnh dưỡng.

Làm cho Bích Dao cùng Bạch phu nhân các nàng thập phần khó hiểu là, dĩ vãng Khanh Trần nếu không thích, Dạ Thiên Lăng vô luận nhiều việc cũng mặc kệ bồi bên cạnh, nay xảy ra chuyện như vậy, hắn lại thường xuyên không ở trong phủ, hiện tại lại liên tục vài ngày cũng chưa từng hồi phủ.

Khanh Trần đối với việc này cũng không hỏi nhiều, chính là có một lần Vệ Trường Chinh trở về nói điện hạ đêm nay trì hoãn ở Phượng phủ, nàng nhẹ nhàng khép lại quyển sách trên tay, nhìn về phía chân trời mây bay mờ mịt thật lâu không nói, Sau đó triệu Ngô Chi đến phân phó ước thúc mọi người trong phủ, mấy ngày gần đây không cho phép tùy ý ra phủ. Mà trong vương phủ trừ bỏ phía trước có Huyền Giáp thị vệ, cũng nhiều thêm rất nhiều cấp dưới Hàng Mã lâu.

Vào đêm ngày thứ ba, Dạ Thiên Lăng hồi phủ.

Khanh Trần tựa vào trên tháp, nhìn hắn đứng ở nơi đó uống lên chén canh cỏ linh chi Bích Dao đưa. Hắn vẫy tay cho thị nữ lui, tự mình động thủ bỏ đi áo khoác, ngửa người nằm ở bên cạnh nàng.

Khanh Trần gối lên đầu vai hắn nâng mắt, hắn đang cúi đầu tinh tế đem nàng đánh giá, trong mắt kia nhẹ đậm một tầng ánh sáng, lo lắng hoà thuận vui vẻ, lại ẩn không hết tơ máu ửng đỏ.

“Lăng.” Qua một lát, nàng nhẹ nhàng gọi hắn. Dạ Thiên Lăng ứng thanh, thanh âm có chút hàm hồ, lại đem nàng ôm chặt vài phần, sau đó thấp giọng nói: “Ta ngủ một chút, qua một lát cùng nàng nói chuyện.”

Khanh Trần liền đưa tay thả vân trướng, trên tháp một mảnh yên tĩnh bình yên, vừa quay đầu lại, không ngờ hắn đã ngủ say.

Nàng ở khuỷu tay hắn im lặng nằm trong chốc lát, lại ngủ không được, nằm lâu cảm thấy ngực ần ần có chút buồn đau, liền nhẹ nhàng ngồi dậy. Ngày xưa chỉ cần nàng vừa động Dạ Thiên Lăng sẽ tỉnh, hôm nay hắn lại

phá lệ ngủ thật trầm. Khanh Trần đưa tay kéo bạc khâm khoát lên trên người hăn, trong bóng đêm nhìn mặt mày của hăn đang ngủ, bình tĩnh mà chân thật.

Ánh trăng sáng xuyên cửa sổ, ánh trăng như nước, sâu kín phô tả đến nơi đáy mắt, giống như thương hải tang điền biến ảo, đảo mắt đã ngàn năm.

Ở bên người hăn một khắc, như đã qua cả đời, còn nhiều thời gian, Ninh Văn Thanh đã đi qua, tương lai là Phượng Khanh Trần đều chính là ảo ảnh rất xa. Khanh Trần hơi hơi ngửa đầu, ánh mắt xuyên thấu qua cửa sổ khắc hoa nghênh đón ánh trăng trong vắt, trong lòng cái gì cũng không nghĩ, chỉ nguyện cùng hăn như vậy, dưới ngật nguyệt thay đổi, năm tháng chảy xuôi, lúc này chỉ còn bọn họ, yên tĩnh như thế, an bình như thế.

Dạ Thiên Lăng ngủ chỉ non nửa canh giờ, mông lung nâng tay, bỗng nhiên cảm thấy Khanh Trần không ở bên người, lập tức bừng tỉnh lại: “Thanh Nhi!”

Khanh Trần nghe tiếng quay đầu, Dạ Thiên Lăng đã hoàn toàn thanh tỉnh, thấy nàng tay ấn ngực, rất nhanh đứng dậy hỏi: “Có phải ngực lại đau hay không?”

Khanh Trần cười lắc lắc đầu, tia khẩn trương trong mắt Dạ Thiên Lăng kia mới phai nhạt đi. Hăn theo bản năng nâng tay đè ép áp cái trán, đột nhiên có ngón tay mềm mại tay đặt lên mi tâm hăn, nghênh diện là Khanh Trần thân nhiên cười. Hăn đem tay nàng kéo xuống nắm chặt, Khanh Trần cách ánh trăng nhìn hăn trong chốc lát, nhẹ giọng hỏi: “Đều tốt sao?”

Dạ Thiên Lăng chăm chú nhìn nàng, hỏi ngược lại: “Nàng tin ta không?”

Khanh Trần nói: “Tin.”

Môi Dạ Thiên Lăng giương lên một cái độ cong tuần tiếu: “Vậy thì tốt, mọi chuyện đều để ta làm, chờ thêm mấy ngày nữa, ta hảo hảo bồi nàng.”

Ánh mắt Khanh Trần cùng ánh trăng đan vào một chỗ, thanh thấu mà minh duệ: “Lăng, mặc dù không thể sắc bén như kiếm trong tay chàng, ta cũng không nguyện biến thành nhược điểm của chàng. Chàng yêu ta, vì ta, đem ta hộ ở ngoài sóng gió, mà bọn họ sao lại dung ta bình an? Huống chi có vài người, nguyên bản là hướng về phía ta mà đến.”

Đáy mắt Dạ Thiên Lăng bình tĩnh khác thường, một tầng quang mang nhiếp nhàn mở ra u ám bên trong: “Bọn họ đã không có khả năng có cơ hội, ta sẽ không lại để nàng chịu thương tổn, tuyệt đối sẽ không.”

Khanh Trần an tĩnh một lúc lâu, mỉm cười cười nói: “Ha ha, tốt lắm, ta ngày mai đi Độ chùa tìm Kính Giới đại sư uống trà đi, thuận tiện trụ lại mấy ngày, thanh nhàn một chút.”

Dạ Thiên Lăng trầm ngâm một lát, gật đầu nói: “Được, ta phái người đưa nàng đi, nơi đó thanh tĩnh, cũng an toàn.”

Khanh Trần nói: “Để cho Hàng Mã lâu đi theo ta đi.”

Dạ Thiên Lăng cúi đầu đoan trang nhìn nàng, nàng chỉ cười đến thiên chân vô tà, thấy hắn có chút đăm chiêu, nàng hỏi: “Như thế nào, chàng không tin ta có thể cùng Kính Giới đại sư phẩm trà luận pháp?”

Khóe môi Dạ Thiên Lăng mím mím, phun ra một chữ: “Tin.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Sơn Đẳng Tuyệt Đình Ta Vì Phong

Năm Thánh Võ hai mươi bảy tháng bảy Đình Sứ, đối với Tôn Sĩ An đã sinh sống hơn phân nửa đời ở Đại Chính cung mà nói, là cái ngày suốt đời khó quên. Nhiều năm sau, mỗi khi hăn mở ra [Thiên triều sử] nhìn đến câu chữ ít ỏi ghi lại đêm hôm đó, đều nhớ tới một đêm kinh tâm động phách kia.

Đêm dài an tĩnh, sương sớm hơi lạnh, ánh trăng khuyết nơi thâm cung xuyên qua sa trướng, trong kinh thành, ngàn vạn người tung hoành trên ngã tư đường, giống như một ván cờ thật lớn, trải ra trong thiên địa.

Từng đợt tiếng vó ngựa đánh vào tảng đá trên đường thượng cửu phường, tiếng như mưa rơi, một tầng khí xơ xác tiêu điều trống rỗng nổi lên, bay đi xa, trước sau biến mất ở chỗ sâu trong cung thành.

Thái Bình cung vốn là một tòa cung điện tương đối hẻo lánh trong hoàng cung, từ khi Đình tần bị trục xuất khỏi cung, đã không còn vết chân lui tới, rêu xanh đầy đường, cỏ dại mọc cao. Nhưng mà đối với cho các trọng binh gác nơi cửa cung mà nói, Ly Thiên đế lúc này ở lại Thanh Tản điện cũng bất quá cách vài toà cung viện cùng chiếm một cái góc ngự uyển mà thôi.

Trong Thái Bình cung dày đặc tiếng bước chân cũng không có làm cho tòa cung điện yên lặng này thêm sức sống, Dạ Thiên Tịch đứng ở trong bóng đêm nhìn đình viện tứ giác, phía trên là thiên không màu ám xanh.

Chẳng bao lâu trước, khi còn nhỏ hăn cũng từng đứng ở trong đình viện này ngẩng đầu, phía sau, dưới đèn là cái thân ảnh cô đơn tịch mịch.

Một chút khinh vân che nguyệt, ở trên mặt hăn trải tầng bóng tối.

“Ngũ đệ!” Tế vương ở phía trước thúc giục một tiếng, hần bước đi về phía trước, đường bên cạnh có Kinh Đô vệ vũ trang hạng nặng. Từ nơi này bước vào Đại Chính cung, cách Thái Cực điện kim bích huy hoàng chỉ có vài bước xa, hần tựa hồ đã thấy được cuối con đường.

Khóe miệng Dạ Thiên Tịch hiện lên ẩn cười có ý tứ hàm xúc khác, theo hần nâng tay ra dấu, ánh đao phản loạn cắt qua toàn bộ cung khuyết yên tĩnh.

Ở dưới trận thế Tịch vương cùng Tế vương bày ra, mấy ngày gần đây Kinh Đô vệ bị khắp nơi liên tiếp chèn ép nường theo mật đạo trong Thái Bình cung khởi xướng binh biến, một đường không gặp bao nhiêu ngăn trở, xông thẳng Thanh Tẫn điện.

Trong Thanh Tẫn điện, Tôn Sĩ An vừa mới hầu hạ hoàng đế đi ngủ, đêm khuya nghe thấy tiếng động, không khỏi bị chấn ở đương trường.

Nội thị chạy vội đến báo quỳ trên mặt đất thành một đoàn, bên trong tấm điện sinh bối rối. Tôn Sĩ An từ trong khiếp sợ khôi phục lại, lớn tiếng quát bảo mọi người ngưng lại, vội vàng tiến vào bẩm báo hoàng đế, đã thấy hoàng đế từ Hoàng Long nội trướng dĩ nhiên đứng dậy, vẫy tay ra dấu.

“Tôn Sĩ An, bên ngoài vì sao huyên náo?”

Tôn Sĩ An nhanh tiến tới quỳ xuống: “Hoàng Thượng! Tế vương cùng Tịch vương mang binh đánh vào cung thành, yêu cầu gặp mặt Thánh Thượng!”

Hoàng đế sững sốt, bỗng nhiên thẳng thân ngồi xuống: “Gây nên chuyện gì?”

Tôn Sĩ An nói: “Bên ngoài báo nói, Kinh Đô vệ chống lại xoá lính, thỉnh Thánh Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Tế vương sợ là vì bị phong tước, tâm tồn bất mãn.”

Hoàng đế cảm thấy kinh sợ, lấy tay đánh vào tháp, “Hỗn trưởng!”

Lúc này bên trong bóng đêm truyền đến một tiếng nổ, hình như có vô số trọng vật cùng rơi xuống đất, chấn mặt đất đại diện khẽ run. Một nô thi nghiêng ngả lão đảo chạy vào tấu nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng! Lãng vương phân phó Huyền Giáp quân vào cung hộ giá, cự thuận Huyền Giáp đã đem phản quân chặn ngoài điện! Còn thỉnh Hoàng Thượng ra lệnh!”

Tôn Sĩ An nhẹ nhàng thở ra, đã thấy trong mắt hoàng đế hiện lên một tia kinh ngạc, thần sắc trên mặt từ kinh sợ dần dần chuyển làm một loại ngưng trọng khác thường. Tôn Sĩ An dù sao cũng đã theo hoàng đế vài thập niên, trải bao sóng gió, lập tức nghĩ đến Huyền Giáp cự thuận chính là vật quân đội đối trận thường dùng, cực kỳ chắc chắn, trầm trọng dị thường, trong cung cũng không có. Nghĩ đến đây đáy lòng chợt lạnh, chợt nghe hoàng đế trầm giọng nói: “Ngự Lâm quân ở đâu? Lệnh Phương Trác tức khắc triệu tập ngũ bộ cấm quân đến trước điện đợi lệnh!”

Vừa mới dứt lời, đã nghe ngoài điện có người nói: “Thống lĩnh Ngự Lâm quân Phương Trác, phó thống lĩnh Tân Triển khấu thỉnh thánh an!”

Giây lát sau, nội điện truyền ra thanh âm hoàng đế trầm ổn: “Bình thân.”

Từ sau khi thái tử bị phế, Ngự Lâm quân ở trong tay Lãng vương sửa trị bốn tháng, từ nay về sau phế truất thống trị từ Đông cung, trực tiếp để thiên tử phụ trách. Không lâu sau khi Lãng vương đại hôn, chủ động dâng lên binh quyền ngự quân, ngay sau đó Minh vương xảy ra chuyện, Thần Sách quân cũng không còn thuộc về hoàng tử nào. Đến lúc này, đế đô tam quân đã hoàn toàn ở trong khống chế của hoàng đế, lúc này nhân vì trừ vị bỏ trống mà trong triều nhắc lên một hồi mưa gió, mọi người đều ý thức được, từ nay chỉ có thể có một người duy nhất nắm giữ Thiên triều, kia đó là chủ nhân Đại Chính cung, hoàng đế.

Ngự Lâm quân sau khi trải qua chinh đồn lớn, đã không thua kém quân chính quy xuất thân từ trên chiến trường. Bởi vậy mặc dù Thần Ngự, Thần Sách hai quân viễn chinh bên ngoài, trong đế đô có Ngự Lâm quân, có Kinh Đô vệ, ngoài có Huyền Giáp quân, vẫn phòng thủ kiên cố như cũ. Mà này thực lực tam phương chia đều tương đương, cũng bị vây trong một loại cân bằng cơ bản, bất kỳ phương nào cũng không có khả năng một mình cùng với hai phương chống lại.

Phương Trác ở ngoài điện thỉnh tội nói: “Mặt tướng thất trách, không thể phòng bị đúng lúc, làm phản quân kinh động thánh giá, tội đáng chết vạn lần!”

Hoàng đế cũng không có ý giáng tội, mệnh lệnh nói: “Huyền Giáp quân bình định, các người không cần nhúng tay, từ khoảnh khắc này, không có khẩu dụ của trăm, bất luận kẻ nào không thể nhập Thanh Tẫn điện.”

“Mặt tướng tuân chỉ!”

Đại Chính cung trúng gió thổi ánh đèn lay động, chung quanh lâm vào hoảng loạn, dưới ánh đao, cung nhân bên tầu tránh né, phản quân giết tới trước Thanh Tẫn điện, bị Huyền Giáp quân đón đầu tiết hạ.

Từ thiết tường do Huyền Giáp cự thuẫn xuất hiện, cửa cung mọi nơi ầm ầm đóng lại.

Trước Thanh Tẫn điện ánh lửa như ban ngày, Huyền Giáp thiết vệ rậm rạp từ trên cao nhìn xuống, phía trên quỳnh ngọc cao giai lộ ra kim giáp loáng liên tiếp, sắp xếp bố liệt, trận thế xơ xác tiêu điều bức người phát lạnh.

Trận cước Phản quân đại loạn, bị trấn áp ngoài cửa cung, khốn trước quảng trường trước điện, đại bộ phận đã thành cá trong chậu.

Đao kiếm giao kích, giáp sáng va chạm, ngoài tường cao tiếng kêu vọt lên cao trào, rất nhanh lâm vào bình định.

Trước điện, phản quân dựa vào nơi hiểm yếu chống lại Huyền Giáp thiết thuẫn chậm rãi bức tới một chỗ, chỉ thấy vách tường đại điện phía trước, Ngự Lâm quân như kim phượng giương cánh đánh ra một cái thông đạo, một người huyền y kính giáp xuất hiện ở cuối điện.

Trăng tròn nhô lên cao, ánh trăng vàng rực bao phủ thân hình hần lồi lạc như núi cao dốc đứng, giống như toàn bộ trong thiên địa chỉ dư lại một người hần độc lập.

Hần đứng ở chỗ tối xa xa, chỉ nhìn thoáng qua phản quân giãy dụa trong khốn cực, một khắc xoay người nhẹ nhàng nâng tay.

Tay xuống, minh hỏa đột nhiên mạnh mẽ, trong bóng đêm, tên như mưa xuống.

Trong thâm cung đại điện, trăm ngàn đèn đuốc thịnh vượng, đem điều trụ Cửu Long đăng vân giá vũ bốn phía ánh lên lưu quang tràn đầy màu sắc, kim duy vân văn, khởi lệ sinh huy.

Một tầng tầng gấm tơ bông, từng đạo kim doanh đẹp dễ quý giá, Dạ Thiên Lăng đi lại thong dong dọc theo những ngọn đèn huy hoàng trong Thanh Tản điện, con đường quen thuộc đã đi qua vô số lần, thời điểm Tôn Sĩ An nhìn thấy hắn, chỉ cảm thấy ý nghĩ trống rỗng, cơ hồ ngay cả cả máu trong người cũng đình chỉ lưu động.

Trên có cả vạn cảm quân trấn thủ Thanh Tản điện, Lăng vương không có hoàng đế truyền chiêu lại đi vào như vào chỗ không người, ý tứ hàm xúc trong đó không cần nói cũng biết.

Dưới ánh đèn ngọc lưu ly ngọc, khuôn mặt Lăng vương trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh mắt kia như biển sâu trở thành ấn tượng Tôn Sĩ An chí tử

không quên.

Hai mươi bảy năm trước hắn từng gặp qua đôi mắt như vậy, đó là một nam nhân đứng ở đỉnh Tử Cấm, thần thái cao ngạo tự tin, bề ngoài thiên hạ.

“Tôn Sĩ An, để cho hắn tiến vào.” Thanh âm Hoàng đế ổn định mà uy nghiêm như thường, Tôn Sĩ An nghe tiếng, dời thân lui sang một bên.

Dạ Thiên Lăng mại bước qua một đạo cao khảm cuối cùng, đại điện im lặng, long tháp ở giữa, kim ác như mây.

“Nhi thần khấu kiến phụ hoàng.” Một chút vạt áo huyền sắc khẽ phất, tại phiến ngưỡng trệ im lặng đánh ra một đạo gợn sóng.

Hoàng đế từ long tháp rộng lớn đi xuống, “Nói đi.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Kinh Đô vệ phản loạn đã bình, mười bốn cửa đế đô đã được Huyền Giáp quân tạm thời tiếp quản, cũng có người Phượng gia đi trước trấn thủ, thỉnh phụ hoàng yên tâm.”

Hoàng đế cúi mắt nhìn hắn trong chốc lát: “Ca ca cùng đệ đệ của người đâu?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Tể vương, Tịch vương khởi binh bức cung, có ý định mưu phản, một người bị thương bị bắt, hiện tại nhốt ở Hoàng Tông Tư, một người đã chết bên trong loạn quân.”

Ngữ khí Hoàng đế sắc bén: “Tốt! Người thật sự là hạ thủ được!”

Dạ Thiên Lăng chậm rãi ngẩng đầu, tuần mắt bình tĩnh: “Nhi thần tra biết, tháng ba năm nay, Tịch vương phái người âm thầm lên vào Liên Trì cung, nội ứng Định Tần, ám sát Liên quý phi, sau thu mua được ngự y tạo thành biểu hiện thất cổ giả dối, lừa gạt trên dưới. Nói vậy phụ hoàng tra có thể biết việc này, cũng không để hắn sống đến ngày mai. Về phần Định tần,

đêm nay nhi thần đã sai người đem nàng từ Thiên Mãn tự mang vào cung, nàng chính mắt thấy Tịch vương mưu nghịch sự bại, đã tự sát tạ tội.”

Hắn nói đến một nửa, trên mặt hoàng đế dĩ nhiên biến sắc, đợi hắn nói xong toàn bộ, vẻ mặt hoàng đế gian trắng bệch, lão đảo lui về phía sau từng bước, đưa tay đỡ lấy cao án bên cạnh mới đứng vững thân mình.

Dạ Thiên Lăng mặt không chút thay đổi quỳ gối trong điện, sóng mắt tĩnh lặng.

Qua một hồi lâu, kinh đau tức giận trên mặt hoàng đế bỗng tan mất, đột nhiên theo dõi hắn từ từ cười nói: “Hãy bình thân, người đã được gia phong Cửu Chương thân vương, lại thay trăm bình định an loạn, lại lập kì công, trăm đã không biết phong thưởng người ra sao nữa. Không bằng chính người tự nói còn muốn cái gì, trăm xem có thể cấp hay không.”

Thân mình Dạ Thiên Lăng dựng lên, nâng mắt cùng hoàng đế nhìn nhau một lát.

Cửu liên đăng trong điện ‘tách’ tiếng mơ hồ, một canh giờ trôi qua, vân châu chuyển động, bốn phía càng yên tĩnh. Bạc môi hắn khẽ nhếch, đạm thanh nói: “Bẩm phụ hoàng, nhi thần muốn Đại Chính cung này.”

Câu chữ ngắn ngủi, như một tầng lạnh băng khuếch tán, trong khoảnh khắc đóng băng cả tòa đại điện, giống như ngay cả đèn đuốc kim quang cũng bị ngưng kết ở giữa không trung, bốn phía yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng tim đập.

Đầu ngón tay Tôn Sĩ An lạnh lẽo khẽ run, trong lòng như rơi xuống vực sâu, đã thấy hoàng đế vùng tay lên, “Đình” đem thứ gì đó ném đến cách hắn không xa, “Tôn Sĩ An! Cho hắn!”

Tôn Sĩ An ổn định tâm thần, cúi người nâng lên kia một đôi chìa khóa vàng, hướng sau ngự án đi đến. Khi tay hắn chạm đến hộp gỗ cúc lê ôn

nhuận, đáy lòng đột nhiên khôi phục bình tĩnh kỳ dị. Giống như trở lại hai mươi bảy năm trước trong đêm kia, từ quang minh đi tới hắc ám, từ hắc ám đi tới quang minh, cước bộ rối loạn một chút, cái loại khoái cảm này làm thể xác và tinh thần người ta sợ run như điện lưu đánh trúng toàn thân, rồi sau đó dâng lên một mảnh yên tĩnh vô biên vô hạn.

Hắn vững vàng đem cái chìa khóa sáp nhập ổ khóa, chìa khoá va chạm phát ra tiếng vang rất nhỏ. Hắn lấy ra một cái hộp ngọc phỉ thúy bàn long dài, lại dùng một cái chìa khóa khác đem kim khóa mặt trên mở ra, thật cẩn thận nâng lên một quyển kim chương chiếu thư phong ấn, trình đến trước mặt Dạ Thiên Lăng.

Dạ Thiên Lăng nâng tay tiếp nhận, tay hơi hơi dùng sức, phong ấn vỡ vụn. Hắn nâng tay run lên, kim bạch mở ra, long văn đỏ và đen, rõ ràng là một đạo chiếu thư truyền ngôi sớm nghĩ tốt:

“Trẫm nghe thấy sinh tử vạn vật to lớn về, dài ngắn không phân ai, thánh nhân lại để ý, từ cổ không có chỗ nào trốn. Trẫm lấy quả đức, kế thừa thiên mệnh, cần lao bang quốc, túc đêm duy dân, võng thì ra dệt. Tiêu lao thành tật, di quốc không liêu, ngôn niệm thân hiền, giao phó quốc sự. Tứ hoàng tử Dạ Thiên Lăng lăng chung duệ triết, không phụ kỳ vọng, nhân hiếu hậu đức, rất được lòng trẫm. Trong đám con trẫm, không then thiên hạ, nhất định có thể dựng nên nghiệp lớn. Trong ngoài định liệu, dốc lòng phục trợ, đem sức hiệp lực, cùng phụ tá quân.....”

Trên mặt Dạ Thiên Lăng thủy chung không chút cảm xúc, chiếu thư ở trong tay hắn chậm rãi thu hồi, “Đa tạ phụ hoàng.” Hắn lạnh lùng nói: “Rất được lòng trẫm”, nói vậy nhi thần không có làm cho phụ hoàng thất vọng đi.”

Hoàng đế nhìn khuôn mặt trước mắt lạnh lùng quá giống mình khi còn trẻ, chậm rãi nói: “Không sai, người quả thật là đứa con giống trẫm nhất.”

Đang nói, thân mình hắt lung lay sắp đổ, sắc mặt xanh trắng như chết, đột nhiên mạnh giật lên một cái, sau đó đổ xuống.

Tôn Sĩ An bước nhanh xông về phía trước tiến đến đỡ lấy hãn, hét lớn: “Hoàng Thượng!”

Hoàng đế há miệng thở dốc, lại cái gì cũng không nói được, chỉ trợn mắt nhìn chăm chăm đỉnh điện tinh diệu tế mại chu lương họa đồng, khóe miệng cứ nhiên lộ ra tươi cười cứng ngắc.

Gió không biết đến từ nơi nào lọt vào đại điện, mạnh mẽ nhấc lên màn che.

Không ai biết hãn nhìn thấy gì, không ai biết tại một khắc này, hãn đến tột cùng lấy một loại tâm tình như thế nào xem kỹ chỗ ngồi to lớn hùng tráng trong Đại Chính cung này, tại tòa cung điện này, hãn hao hết tâm huyết cả đời, hãn đã tưởng chiếm được hết thảy.....

Ngự y nhận lệnh tới nơi, trong Thanh Tẩn điện loạn thành một đồng.

Thủ phụ trọng thần, Phượng Diễn tự nhiên so với Vệ Tông Bình mới đến có ưu thế hơn. Ngự y quỳ trên mặt đất run giọng nói: “Chứng bệnh Hoàng Thượng, chính là khí huyết không đủ, mạch lạc hư không, vì hư mà ứ nóng, tích lũy đã lâu. Tối nay gặp chuyện xúc động, dẫn phát phong dương, lúc này tà xâm ngũ tạng, toàn thân bất toại, không thể nói chuyện, thần chí cũng không rõ, thần vô năng, chỉ có thể cứu lại một hai, thật sự khó có thể khôi phục như thường.....”

Dạ Thiên Lăng ở bên cạnh hoàng đế, thương lão cùng yếu ớt kia ở trong mắt hãn vô tình vô tự hóa làm một mảnh hồ hững hờ tịch lãnh.

Sau một lát, trong Thanh Tẩn điện truyền ra chiếu thư hoàng đế thoái vị, Lăng vương nhập đế vị, nhập chủ Đại Chính cung. Hoàng đế xưng thái thượng hoàng, di giá Phúc Minh cung tĩnh dưỡng.

Trung Thư Lệnh Phượng Diễn cùng nội thị Tôn Sĩ An đối ngoại tuyên chỉ, Tôn Sĩ An niệm xong thánh chỉ quỳ xuống khóc rống. Vệ Tông Bình cùng các trọng thần ở khiếp sợ không thể hoàn hồn, thống lĩnh Ngự Lâm quân Phương Trác chạy lên trước, dương y phủ kiếm, lễ bái Lăng vương.

Phượng Diễn cùng đại học sĩ Tô Ý, đi đầu dập đầu, ủng lập tân đế.

Cả người Vệ Tông Bình rung mạnh, không thể tin nhìn một màn trước mắt, này ý nghĩa vạn cấm quân đã sớm rơi vào trong tay Lăng vương, Tô thị trung lập cũng công nhiên cho thấy lập trường, đi theo Lăng vương.

Ngoài điện thúc giáp lâm lập, binh qua chinh tề, cấm vệ ngự lâm theo động tác Phương Trác đồng thời phủ bái, theo thứ tự quỳ xuống trước điện tiền, kim giáp khắp nơi, tầng tầng xa dần, như một mảnh kim triều mãnh liệt trong giây lát bao trùm toàn bộ Thanh Tản điện, gần vạn danh tướng sĩ sơn hô vạn tuế, vang tận mây xanh.

Ngự lâm cấm quân nhập Đại Chính cung, chỉ bái thiên tử.

Vệ Tông Bình mắt thấy cảnh này, nhìn chiều hướng phát triển, lúc này khó có thể đấu tranh, rơi vào đường cùng tạm thời cúi đầu xưng thần.

Dạ Thiên Lăng một mình đứng ở trên cao, đưa mắt nhìn về nơi xa.

Ánh trăng xa dần, sắp tắt sáng, chân trời phía Đông chợt sáng rọi, một viên Thiên Tinh nhô lên cao, quang mang vạn trượng loá mắt kia không ai bì nổi, lăng chiếu cửu thiên.

Phía trên màn trời chúng tinh thất sắc, ánh trăng tái nhợt, đều dưới tuyệt lĩnh quang mang ảm đạm xuống, chỉ có một viên lượng tinh kỳ dị, lẳng lặng tồn tại phía chân trời, nó cùng Cô Tinh kia gần như vậy, không chút nào bị hào quang sắc bén của hắc che giấu.

Tinh trấn tử vi, vạn vũ thiên thanh.

Bình minh buông xuống, phản loạn Đại Chính cung sơ bình, vài Hắc y nhân lặng yên tiềm nhập Hàm Quang cung.

Mặc dù nửa đêm bị dị biến bùng tỉnh, ngay lúc mọi tin tức đều bị phong tỏa là lúc lòng nóng như lửa đốt, nhưng Ân hoàng hậu vẫn duy trì dung nhan trang trọng cao quý như trước. Cung trang tao nhã hoa lệ, phiền phức có trật tự, tóc mây phượng sai không một tia loạn, ánh lên đèn đuốc tươi đẹp hoa mỹ nhiếp nhân.

Hàm Quang cung không biết khi nào đã sớm bị cấm quân phong tỏa, bao gồm cả hoàng hậu ở bên trong, mọi người đều không có biện pháp bước ra ngoài nửa bước, ngoại nhân cũng không thể vào.

Nhưng mà khi Ân hoàng hậu nhìn thấy vài Hắc y nhân xuất hiện ở tầm cung lại không có chút kinh hãi, chỉ vì những người này nguyên bản là tử sĩ Ân gia tiêu sổ tiền lớn nuôi dưỡng, lúc này đúng là một khắc cần dùng đến bọn họ.

Hắc y nhân cầm đầu quỳ gối trước mặt Ân hoàng hậu, thấp giọng nói: “Lăng vương kèm hai bên hoàng đế cướp ngôi vị hoàng đế, Đại Chính cung đã rơi vào trong tay bọn họ. Đại quân Trầm vương điện hạ hiện tại đang ở cảnh nội Tề châu, tức khắc sẽ đuổi tới kinh thành, nương nương không nên ở lại nơi này, thỉnh tốc hành theo ta xuất cung!”

Ân hoàng hậu tự phượng ghế đứng lên: “Hoàng Thượng hiện tại nơi nào?”

“Hoàng Thượng bệnh nặng hôn mê, không biết nhân sự, Phượng Diễn mượn cơ hội giả mạo chiếu chỉ ban xuống chiếu thư truyền ngôi, đem Hoàng Thượng di cư Phúc Minh cung, Ngự Lâm cấm quân tầng tầng canh gác, bất luận kẻ nào cũng không thể vào gặp.”

Môi Ân hoàng hậu khẽ run, nàng ngẩng đầu nhìn lại phương hướng Phúc Minh cung xa xa, đứng lặng hồi lâu, lại rốt cục một chữ cũng không nói,

tuyệt nhiên xoay người.

Vài Hắc y nhân nhanh chóng cùng vài Ngự Lâm cấm vệ hôn mê trước thiên môn Hàm Quang cung trao đổi phục sức, hộ tống loan giá Ân hoàng hậu hướng Hoa môn mà đi. Dọc theo đường đi gặp được tuần tra, gặp đều là cấm vệ Ngự Lâm, mặc dù không biết có chuyện gì, nhưng cũng không coa ai tùy tiện ngăn trở.

Ân hoàng hậu chưởng quản hậu cung nhiều năm, từ lúc trong cung xếp vào không ít thân tín, lúc này Hoa môn đã có người tiếp ứng, vạn vô nhất thất.

Còn chưa đến Hoa môn, bỗng nhiên phía trước có âm thanh giày chấn đến, hai đội cấm vệ nhanh chóng ngăn lại đường đi, đem loan giá Ân hoàng hậu ngăn trở. Trong lòng Ân hoàng hậu nổi lên dự cảm không rõ, ngọc tay giương lên, nhắc lên bức rèm che quất: “Người nào lớn mật, dám ngăn trở đường đi của bản cung!”

Đã thấy cấm vệ phía trước, cũng là một chiếc kiệu thừa kim bảo đỉnh, la trưởng quay quanh, bức rèm che hé mở, thị nữ bên cạnh đưa tay đỡ nữ tử bên trong đi ra khỏi kiệu.

Cung trang mẫu đơn, uyển chuyển hàm xúc, nhẹ nhàng bước vài bước, ôn như tĩnh nhân. Tô Thục phi chậm rãi đi lên phía trước vài bước, ôn nhu hỏi: “Đêm dài gió mát, xin hỏi hoàng hậu nương nương muốn đi nơi nào?”

Ân hoàng hậu lãnh liệt nhìn lại: “Việc của bản cung khi nào thì tới lân người hỏi đến?”

Tô Thục phi mỉm cười: “Hoa môn dĩ nhiên có trọng binh gác, nương nương nếu muốn xuất cung, sợ là có chút không tiện, còn thỉnh hồi cung nghỉ tạm đi.”

Ân hoàng hậu vừa sợ vừa giận, không nghĩ Tô Thục phi ngày thường dịu dàng mềm mại sẽ có này nọ lực đã khống chế hậu cung, mạnh mẽ từ loan giá đứng lên: “Ta thật không ngờ người còn có thủ đoạn này, nói cái gì không tranh, nguyên lai ôn nhu thanh cao thường ngày đều là giả vờ!”

Tô Thục phi không chút hoang mang ngẩng đầu nhìn Ân hoàng hậu, đèn cung đình chiếu lên khuôn mặt nàng tú lệ mơ hồ như họa, yên tĩnh mà thanh nhã, không một tia bối rối.

Từ nhiều năm trước Thanh Mẫn hoàng hậu chấp chưởng hậu cung, bên người hoàng đế tần phi vô số, ân sủng vô thường, chỉ có hai nữ nhân ở dưới chèn ép Thành Mẫn hoàng hậu thủy chung vinh sủng không suy, một người sau lại là Ân hoàng hậu, một người khác, đó là Tô thục phi.

Nếu không có ba phần tâm cơ, một nữ tử sao có thể có thể ở cung đình này thủy chung sống yên bất bại? Hoàng tộc thâm cung vốn là quyền vị chi phối, chiến trường của nữ nhân, máu trong bóng tối, đao ở vực sâu, đem đơn thuần cùng yếu đuối loại bỏ, thấy được vĩnh viễn đều là một mảnh thiên kiều bá mị, tranh nhau khoe sắc. Nhịn không xong hoa lệ nhân vong, mấy người biết được, mấy người thương tiếc?

Tô Thục phi cũng không có vì Ân hoàng hậu giận dữ mà buồn bực, chính là thản nhiên nói: “Ta có thể không vì chính mình tranh, nhưng Triệt nhi của ta không thể hy sinh không công.”

Ân hoàng hậu nói: “Nếu là vì Triệt vương, Ân, Tô hai nhà tốt xấu cũng có chút quan hệ thông gia, người nhưng lại trợ người khác mưu nghịch đoạt vị, sao không làm Hoàng Thượng thất vọng?”

Tô Thục phi nhu mâu khinh nâng, khéo môi cười lạnh: “Nếu không phải đám hời kia, Triệt nhi sao lại một lòng khiêu chiến? Nếu không phải Ân gia, Triệt nhi lại sao lại chết trên chiến trường? Nương nương lại làm sao là vì Hoàng Thượng? Tâm ý Hoàng Thượng sớm đã định, tự tay nghĩ chỉ viết

truyền ngôi Lăng vương, là ta tận mắt nhìn thấy, sao lại là mưu nghịch đoạt vị?”

Nàng khó nói được lời nói phong duệ, nói mấy câu xuống, Ân hoàng hậu nhưng lại bị hỏi không thể nói gì chống đỡ, sau một lúc lâu cả giận nói: “Lăng vương chính là nữ tử Nhu Nhiên dụ dỗ sở sinh, Hoàng Thượng sao có thể đem đại vị truyền cho hắn? Người đừng tưởng lừa bịp bản cung!”

Tô Thục phi nhìn kỹ khuôn mặt cao quý của Ân hoàng hậu, bao nhiêu năm rồi nàng vẫn là cái dạng này, diễm quang loá mắt, ngạo khí bức người, bất cứ lúc nào cũng không hạ mình nửa phần. Cũng là như thế, nàng mới thành nữ nhân hoàng đế cần.

Năm đó hoàng đế vì chèn ép ngoại thích Phượng thị, cân bằng thế lực, cùng lúc phong nữ nhi Vệ gia làm thái tử phi, cùng lúc đó chuyên sủng Ân phi, mặc nàng ở hậu cung cùng hoàng hậu đối chọi gay gắt, duy trì cân bằng.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, lúc này Ân gia, sao lại không phải là Phượng gia năm đó?

Tô Thục phi nghĩ đến đây, cảm khái ngàn vạn, nói với Ân hoàng hậu: “Ta cần gì lừa bịp người? Kỳ thật người ta đều hiểu được, vài thập niên đến nay, chúng ta cùng yêu một nam nhân chẳng hề yêu mình, chính là ta nguyện đến chết cũng theo tâm ý của hắn, mà người từ chỗ hắn muốn gì, nhiều lắm.” Nàng nói xong lời này, không muốn lại nói tiếp, phân phó cấm vệ: “Đưa nương nương hồi cung.” Xoay người đi về loan giá.

Nghe người khác nói ra chân tướng, thường thường so với chính mình biết đến càng thêm đáng sợ. Bức rèm che lạnh lẽo, nằm ở trong tay Ân hoàng hậu kim lòng không đậu run run, âm thanh ngọc vỡ vang lên, tay đau.

Lúc này nàng lại không hiểu sao nhớ tới bao nhiêu năm trước một đêm kia, nam tử kia tư thế oai hùng bùng bùng phấn chấn một khắc vén tóc nàng, bức rèm che ngọc hộ như quế cung, mẫu đơn say lòng, người so với hoa còn kiều diễm hơn, tình thâm như biển.

Nay người đã đi đâu, tranh đấu cả đời, đến tận cùng là cầu chuyện gì? Nàng đứng ở chỗ sâu trong phồn hoa cung ảnh, một ngày trắng lác sao mờ, cảnh xuân tươi đẹp đã xa, chỉ còn mờ mịt.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Bàn Xử Án Tam Sinh Bạch Cốt Thiện

Trăng thanh gió mát, đêm dài trên núi.

Đạm trà, mang theo nhất lữ khổ hương, tĩnh thất không linh.

Trong tay Kính Giới đại sư là một cái chén trà thô mộc đã dùng nhiều năm, hoa văn trên đó bóng loáng rõ ràng, thô ráp ban đầu tiêu ma hầu như không còn, trà mùi thơm ngát cùng chua sót tẩm nhập trong đó, trở lại ngân nga.

Tâm trà này, tâm ra vị nào, trà ra vị đó.

Nữ tử đối diện, áo trắng tố nhan, thời điểm uống trà khóe môi mang theo một tia cười yếu ớt khôn kể. Bao nhiêu năm rồi, tâm trà này làm ấm giả (người uống) hoang mang, thường thường thử một lần sẽ nhượng bộ lui binh, không cầu lại ấm. Lại chỉ có hai người, mỗi lần tới đây tất ấm này trà. Một đang ngồi trong chùa, mà một người khác, lông mi trắng Kính Giới đại sư tĩnh cúi xa nghe tiếng thông reo từng trận trên núi, sợ là sẽ đến đây đi.

Mấy năm trước, người nợ lần đầu tiên uống trà này, đôi mắt mỹ lệ cùng hơi nước dây dưa tế thành lợi nhận chói lợi, tựa hồ cực kỳ hưởng thụ. Lần thứ hai, châm nước rót trà, dẫn kinh luận đạo cùng hân hưởng thiện nửa ngày, cả vú lấp miệng em, không thể khuất phục. Lần thứ ba cũng là một đêm như vậy, không cốc gió mạnh, nam tử kia tại gian tĩnh thất này ngồi một mình một đêm, chỉ là phẩm trà, gặp cũng không nói một lời.

Từ nay về sau bao nhiêu năm, mỗi một lần trăng non đều đến Độ chùa, đem tâm trà uống lên ngàn lần vẫn không nề hà, đem kinh Phật pháp phản bác vạn lần, nay đã hồi lâu không thấy.

Nhưng mà trà, vẫn là trà, tâm này vị này, vị này tâm này.

“Phượng trọng, trà đã lạnh.” Thanh âm như nước trong vang lên, Kính Giới phượng trọng mở mắt, tươi cười bình thản.

“Lão nạp mới vừa rồi nhớ lại một câu thiện ngữ, không biết Vương phi có nguyện ý nghe hay không.”

“Phượng trọng mời nói.”

“Thử hữu cố bỉ hữu, thử vô cố bỉ vô; thử sinh cố bỉ sinh, thử diệt cố bỉ diệt.”

(“Do cái này có nên cái kia có, do cái này không có nên cái kia không có; do cái này sinh nên cái kia sinh, do cái này diệt nên cái kia diệt”)

Con người văn tĩnh của Khanh Trần khi Kính Giới đại sư đang nói nâng lên, một lát sau nói: “Phượng trọng nói rất đúng, cuộc đời này có, có mất có được, nhân quả luân hồi, đó là ý này.”

Kính Giới đại sư nói: “Thứ này tái sinh, thứ kia cũng sinh, sinh sôi không thôi, xin hỏi Vương phi, khi nào chung, khi nào nghiệm?”

Khanh Trần nói: “Có thứ này tất tuyệt thứ kia, đều tự hướng sinh liên bài.”

Kính Giới đại sư thấp niệm Phật hiệu, nói: “Việc trên đời, mặc dù cùng người cùng duyên, lại vì người mà đổi, nhân tâm mà đổi, tất đoạt được khác nhau. Vương phi là người thông tuệ, tội gì lấy sinh tử tuyệt đường?”

Khanh Trần lặng im, rồi sau đó nói: “Phàm tục xôn xao quấy nhiễu Phật môn thanh tịnh, còn thỉnh phượng trọng thứ lỗi.”

Kính Giới đại sư mỉm cười: “Phật môn vốn là chỗ phổ độ chúng sinh, chúng sinh khổ thì Phật môn khổ, sao lại nói quấy nhiễu.”

Khanh Trần nói: “Phượng trượng làm sao biết một người có thể độ?”

Kính Giới đại sư nói: “Phật độ người hữu duyên.”

Khanh Trần tinh tế nhắm chặt mi, đáy mắt hiện ra một thân ảnh – trước Phật môn, chân đạp trên cầu, phật quốc địa ngục, tâm này giai khổ, nàng nhất thời suy nghĩ sâu.

Kính Giới đại sư không có nhiều nàng, đưa tay châm trà.

Không bao lâu sau Minh Chấp cầu kiến, bẩm báo nói người đã đến chân núi, Khanh Trần đạm thanh phân phó một câu, “Các người đi thôi.”

Ánh mắt Kính Giới đại sư thâm thúy cơ trí vẫn chưa bởi vậy mà có chút dao động, nhất lữ trà hương lượn lờ, làm bạn cùng thanh đăng an ninh.

Bỗng nhiên Khanh Trần chậm rãi cười cười: “Phượng trượng, là ta phiền hà.”

Kính Giới đại sư hợp thành chữ thập nói: “A di đà Phật!”

Khanh Trần nói: “Làm phiền đại sư.”

Trăng tròn, Trang Tán Liễu bước vào sơn môn Độ chùa, quần áo màu ám bạc dưới ánh trăng chiếu vào một mảnh quang mang nhàn nhạt, thềm đá dưới chân xanh ngọc, thanh huy lưu thủy.

Mấy đạo bóng đen lục tục xuất hiện ở bốn phía phật điện Độ chùa, trong đó một người tới trước mặt Trang Tán Liễu, quỳ xuống nói: “Chủ thượng, người quả nhiên ở trong chùa.”

Hết thấy biểu tình Trang Tán Liễu đều ẩn dưới mặt nạ, chỉ có hai tròng mắt ánh lên ánh trắng tươi sáng sinh mị, kim quang bắt đầu khởi động.

Hắn quay đầu nhìn lại phương hướng kinh thành, có thể hiện tại trong cung trong thành đã là một mảnh tinh phong huyết vũ. Tịch vương cùng Tế vương quả nhiên như hắn sở liệu phát động binh biến, cam tâm tình nguyện thay hắn dẫn dắt rời đi chú ý Dạ Thiên Lăng. Phiên long tranh hổ đấu này với hắn mà nói không có gì trì hoãn, người hắn muốn kia, mới là mấu chốt trong kế hoạch.

Phật viện u tĩnh, một thân ảnh nữ tử lả lướt dưới ánh trăng, lụa mỏng minh hồng thon dài, váy Nguyệt Hoa tương thủy, ngọc sai vấn mái tóc, tóc đen uyển chuyển.

Hương án ngang dọc, hoa quế khinh lạc, mùi thơm ngát trấn trụ, lượn lờ thẳng lên thanh thiên.

Nghe được tiếng bước chân, Khanh Trần quay đầu nhìn lại. Dung nhan dưới ánh trăng mờ lung, một mảnh nhẹ nhẹ, trong lòng Trang Tán Liễu lại như sấm điện không tránh, trong mắt là tối tăm mê loạn, thì thào kêu một cái tên.

Khanh Trần nói: “Người là người nào?” Trước mắt có bóng người chợt lóe, Trang Tán Liễu đã đến trước người, “Vương phi chỉ cần theo ta đi, liền biết ta là ai.”

Khanh Trần quát: “Đã biết ta là Lăng vương phi, lại vẫn dám làm càn như thế, người tới!”

Lời còn chưa dứt, Trang Tán Liễu nâng tay ở sau gáy nàng chuẩn xác đánh một kích, lực đạo không nặng, lại nhất thời làm cho người ta lâm vào hôn mê.

Thân hình mềm mại ngã vào khuỷu tay, Trang Tán Liễu cúi người nhìn người trong lòng, ánh trăng che ở phía sau, ám ảnh âm trầm, thanh âm của hắn tựa như đêm khuya nói nhỏ, tràn ngập từ tính mê hoặc: “Phượng Khanh Trần, ta đã sớm nói qua, người sẽ là người của ta.”

Trang Tán Liễu ôm Khanh Trần bước ra phật viện, không kiêng nể gì dọc theo phía ngoài đại quảng đài bạch thạch phật điện đi đến.

Ngay vào lúc này, đèn đuốc trong đại phật điện hốt thịnh, ngay sau đó mấy đèn phụ cận nhất nhất sáng rõ, đèn đuốc thuận thế chiếu sáng lên sơn môn phật đạo, bốn phía quảng đài mấy trăm La Hán do kim đồng chế thành giống như cháy lên hiện ra thân hình, giống như hình thành một đạo tường đồng vách sắt, cùng trong phật điện vang son im lặng giống như tôn nhau lên sinh huy.

Dị biến sơ khởi, một đám Hắc y nhân nhanh chóng tụ tập đến chung quanh Trang Tán Liễu, làm thành một vòng.

Là sát khí, phật điện trang nghiêm bắt đầu khởi động sát khí. Đèn đuốc xơ xác tiêu điều lộ ra tiếng bước chân mau lẹ, một đội đội Huyền Giáp chiến sĩ chinh tề như nhận sí triển khai, lập tức đem quảng đài tầng tầng vây quanh. Nguyên bản đám người Tạ Kinh ẩn núp từ một nơi bí mật gần đó đang chuẩn bị động thủ đình chỉ hành động, yên lặng xem xét.

Nhưng mà sát khí kia đều không phải là đến từ nhất phương bọn họ, Trang Tán Liễu đứng ở trung tâm quảng trường, tinh thần tập trung trong một khắc cao nhất, trong mắt quang mang kỳ lạ bùng lên, thắt lưng nhuuyến kiếm như độc xà bắn lên.

Lúc này giữa không trung có một chút bạch quang như tuyết đến phụ cận, đột nhiên tán làm hàn quang đầy trời. Kinh phong kịch liệt, thương kiếm đón chào, một tiếng giao kích chói tai, thương ảnh cùng một người nam tử tuổi còn trẻ hiện thân dừng ở quảng trường, hoành thương bên sườn, vài Hắc y nhân ứng thủ ngã xuống, thương như giao long, lại nhắm ngay Trang Tán Liễu.

Nường theo đèn đuốc cùng ánh trăng, Trang Tán Liễu thấy rõ bộ mặt nam tử kia, bỗng nhiên khiếp sợ, bật thốt lên: “Dạ Thiên Triệt!”

Sóng mắt nam tử kia lãng lãng, khóe môi một tia cười lạnh: “Thực ngoài ý muốn đi? Buông người trong tay người ra!”

Nhan sắc yêu mỹ trong mắt Trang Tán Liễu như lốc xoáy cuồng quyền, sâu cạn cuộn cuộn, “Người cư nhiên còn sống!”

Nam tử kia mày kiếm nhếch lên: “Lẫn nhau!”

Đang nói, ngân thương động ra, thẳng tới gần, nhuyễn kiếm trong tay Trang Tán Liễu thanh lệ, một đạo quang luyện phá thiên, một tay nghênh chiến!

Kiếm khí mạn không, thương ảnh đoạt nguyệt, nhất thời không người có thể tới gần.

Trang Tán Liễu ôm ấp một người, một tay đối địch, mới đầu còn ứng phó tự nhiên, dần dần lại dưới thương thế như liệt hỏa lan ra đồng cỏ rơi xuống hạ phong.

Hắn ra kiếm để kinh khí tự xoay mình, bức lui đối phương mấy bước, đang muốn thừa cơ đem người thả xuống, bỗng nhiên kinh thấy bên hông căng thẳng, trước mắt có phi sa phóng qua, nữ tử trong lòng rời đi khuỷu tay hắn, trong nháy mắt một đạo ngân tiên trong tay áo hắn bắn ra, làm người kia xoay người trở về, nhưng lại nhất thời đưa thương thế của Dạ Thiên Li bao kéo hồi phủ xuống.

(Chú ý: thương thế ở đây ‘thương’ trong ‘cây thương’, ‘thế’ trong ‘khí thế’)

Chuyện ra ngoài ý muốn, Trang Tán Liễu chưa từng phòng bị, nhuyễn kiếm quang mị, mũi nhọn tà lược, chỉ muốn từ trong hoàn cảnh xấu lấy hòa nhau, nhất điểm hàn quang dĩ nhiên điểm trên cổ họng, mà kiếm của hắn đã trong diện quang hỏa thạch đặt tại căn cổ nàng.

Phi sa như vụ, bay xuống trong bóng đêm, sóng mắt Trang Tán Liễu âm trầm di động, khóa trụ đối thủ trước mặt: “Người không phải Dạ Thiên Triệt!”

Nam tử kia hiển nhiên cũng không tính phủ nhận, vẻ mặt dần dần lạnh như băng, gằn từng chữ: “Ta cùng Thập Nhất ca vốn rất giống nhau, người là đột nhiên nhìn đến Thập Nhất ca thì kinh hãi đi, Cữu ca!”

Thân mình Trang Tán Liễu rõ ràng chấn động, Dạ Thiên Li tiếp tục nói: “Cữu ca chẳng lẽ không ngại tấm mặt nạ này vương bạn sao?”

Hắn nói xong lời này, khiếp sợ trong mắt Trang Tán Liễu dĩ nhiên chuyển thành một loại phóng đảng tự cao tự đại, theo tiếng cười kiêu ngạo, hắn vẫy tay liền đem mặt nạ trên mặt yết đi.

Đêm tối sâu thẳm, dưới ánh trăng, lộ ra khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết. Ánh trăng, kiếm quang, ánh lửa thậm chí kim quang phát điện, tất cả rơi vào ánh mắt tế mị kia, ngằm hạ xuống, ám đến mức tận cùng, bỗng nhiên tỏa ra yêu dị nhiếp hồn đoạt phách. Bạc môi độc nhất mị lực tán mạn gợi lên, hào quang kia liền giống như theo bạc cười này lưu chuyển, quỷ dị tràn ngập nan cấm mê hoặc.

Ánh mắt hắn vừa chuyển, một chút âm trầm lại lạc đến trên người nữ tử dưới kiếm, Dạ Thiên Li cũng quay đầu đi, mắt lộ ra nghi vấn.

Nữ tử dưới kiếm hắn mặt mũi khá giống Khanh Trần, nữ tử đưa tay ở trên mặt mình lau qua, đúng là Tố Nương.

Trang Tán Liễu bỗng nhiên biến sắc, lúc này nhớ tới tiểu người hầu mới vừa rời trong Lăng vương phủ, dưới hiếp bức của hắn khi nói ra Lăng vương phi ở Độ chùa, chỗ sâu trong đáy mắt người nọ ở nguyên lai là không phải vì sợ chết mà bối rối, đó là một loại nguy trang.

Đây bất quá là một cái bố cục, tựa như thợ săn dùng chính bản thân mình đến dụ dỗ một con dã thú nguy hiểm, đã sớm ở bốn phía bao phủ thiên la địa võng.

Nghĩ đến tận chỗ này, trong lòng cuồng nộ, hấn nhưng lại không có ý uy hiếp, thân hình rung lên, kiếm liên chém tới gáy Tố Nương.

Tố Nương bị bắt buộc ngân tiên ra xoay người tránh đi, một khắc kia ngân thương trong tay Dạ Thiên Li dĩ nhiên đâm vào da thịt Trang Tán Liễu, lại chậm không phát, chưa hết toàn lực.

Ngân quang ở xương quai xanh Trang Tán Liễu lóe lên, huyết sắc kinh hiện. Tố Nương mặc dù tránh khỏi một kiếm trí mạng của Trang Tán Liễu, lại bị hấn ra một chưởng đánh trúng hậu tâm, phun một ngụm máu tươi ngã xuống dưới đài.

Tạ Kinh phi thân tới phụ cận đem nàng tiếp được, theo xuất hiện của hấn, cấp dưới Hàng Mã lâu trong nháy mắt chiếm cứ bốn phía quảng đài.

Trang Tán Liễu đứng ở bên trong tầng tầng vây quanh, vươn hai ngón tay không chút để ý mặt sát vết máu, âm thanh xót xa hỏi: “Làm sao vậy, Thập Nhị đệ, không hạ sát thủ được sao?”

Dạ Thiên Li nắm chặt ngân thương, bỗng nhiên vung lên: “Người nghĩ rằng ta sẽ không giết người?”

Trang Tán Liễu cười to nói: “Nếu thực thay bằng Thập Nhất đệ, vậy khó mà nói, bất quá là người, chỉ sợ thật sự giết không được ta.” Hấn nhìn quét qua mọi người Hàng Mã lâu, phân phó với thuộc hạ: “Giết bọn họ!”

Ai ngờ mấy Hắc y nhân vẫn không lên tiếng trả lời động thủ, ngược lại đồng thời về phía sau lui từng bước, lui vào trong trận Hàng Mã lâu.

Trang Tán Liễu lúc này mới chính thức khiếp sợ, lại nghe Dạ Thiên Li lạnh lùng nói: “Cửu ca chẳng lẽ đã quên, đa số tử sĩ trong tay người là người năm đó nguyện trung thành cho Thành Mẫn hoàng hậu, chủ tử bọn họ lúc đầu đều là Phượng gia!”

Hắc y nhân cầm đầu quỳ xuống, dập đầu thật mạnh đối với Trang Tán Liễu: “Chủ thượng, thuộc hạ thực xin lỗi ngài! Còn thỉnh chủ thượng ngày sau bảo trọng!” Dứt lời, mọi người lại đồng thời rút đao, lợi nhận vuốt gáy, tự sát bỏ mình.

Trong vòng ba thước, máu chảy thành sông.

Quý diễm huyết sắc, ở trong con ngươi yêu dị của Trang Tán Liễu nhiễm thấu, âm trầm làm cho người ta sợ hãi.

Dạ Thiên Li nói: “Những người này quả thật thật tình nguyện trung thành với Cửu ca, nguyện dùng tính mạng bọn họ, dùng Phượng gia đổi một mạng Cửu ca. Ta không thể giết người, bất quá là vì đáp ứng Phượng gia mà thôi!”

Trang Tán Liễu chậm rãi từ hàm răng nghiêng ra hai chữ: “Phượng Diễm!”

“Không sai, là Phượng Diễm tiết lộ thân phận của người. Trong lòng hắc rất rõ ràng, Thành Mẫn hoàng hậu có ba con, hiện tại cũng không bằng một nữ nhi. Huống chi, hắc đã có hai nữ nhi bị mất ở trên người người, chẳng lẽ còn thật sự đem một nữ nhi cuối cùng cũng giao cho người hủy?”

Trang Tán Liễu giận đến mức tận cùng, ngược lại lên tiếng cười dài: “Tốt, như vậy ta lại muốn nhìn, các người tính làm sao bắt ta bây giờ?” Gió núi kích động một thân áo màu bạc như nước của hắc bay lên dưới trăng, cuồng tứ bức người.

Dạ Thiên Li chậm rãi giơ ngân thương lên, lệ khí ầm ầm quanh thân: “Người có thể hạ sát thủ đối với Tứ ca cùng Thập Nhất ca, chẳng lẽ nghĩ ta

thực không làm gì được người?”

Trang Tán Liễu nói: “Vậy người liền thử xem xem!”

Kiểm phong, hồn phách Như Lai tự mình giới, u quang bắn ra bốn phía. Ngân thương, tĩnh như trầm yên, một cỗ khí thế làm càn sắc bén bá đạo theo thương, ở giữa hai người trong lúc đó cuộn cuộn nổi lên kinh khí mãnh liệt, tinh nguyệt không ánh sáng.

Ngay tại một khắc kinh khí chống lại sắp tới đỉnh, trong toàn bộ núi bỗng nhiên vang lên tiếng chuông trang trọng du dương, xuyên thấu tầng tầng bóng đêm, thẳng nhập trái tim mỗi người.

Sát khí song phương giằng co giống nhau đột nhiên rơi vào đại dương thâm thúy, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Theo tiếng chuông này, một người tiếp một người, tăng nhân từ đại sau điện nổi đuôi nhau mà ra, tay nắm phật châu, song chưởng hợp thành chữ thập, mấy trăm người dần dần đi vào bốn phía quảng đài, nhưng lại không nghe thấy một tiếng bước chân, thậm chí ngay cả hô hấp đều nghe không thấy, trước sau xếp thành hàng chỉnh tề, cúi mi tĩnh mục, bảo tướng trang nghiêm.

Tiếng chuông đến từ đồng chung thật lớn ở quảng đài tứ giác, cửa điện đại phật điện từ từ mở ra, Kính Giới đại sư từ bên trong chậm rãi đi ra. Chúng tăng tề tụng một tiếng phật hiệu, lập tức ở bốn phía quảng đài khoanh chân mà ngồi.

Kính Giới đại sư dọc theo bãi đá trắng đại phật điện bạch đi lên bình đài trên cao, nội bào màu vàng cùng tông thức tăng phục ở trong gió vẫn thâm cúi bất động như cũ.

Theo hần đến, Trang Tán Liễu cùng Dạ Thiên Li đều cảm thấy có loại kinh khí ôn hòa như một cỗ dòng nước vô hình cách không mà đến, kiểm

cùng thương lại đều có chút không biết theo ai.

Ngân thương trong tay Dạ Thiên Li thả xuống dưới: “Đại sư!”

Kính Giới đại sư hơi hơi hợp thành chữ thập đối với hắn, xoay người hướng Trang Tán Liễu nở nụ cười: “A di đà Phật, Trang thí chủ, đã lâu không gặp.”

Trên mặt Trang Tán Liễu âm tình bất định, làm như kinh nghi, mê hoặc, đề phòng..... Trăm vị cùng xuất hiện, nhưng mà đúng là vẫn đem kiếm thu hồi, đan chương đứng thẳng, làm phật lễ với Kính Giới đại sư.

Kính Giới đại sư nói: “Lão nạp biết được thí chủ tối nay sẽ đến, riêng vì thí chủ bị một ly trà xanh.”

Trang Tán Liễu nhìn Kính Giới đại sư một lát, “Ha ha” Cười nói: “Đại sư, tâm trà này cay đắng bốn phía, tại hạ dĩ nhiên không có hứng thú.”

Kính Giới đại sư không nghĩ đến hắn đối nghịch: “Thí chủ không ngại lại phẩm một chút, trong khổ có động thiên khác.”

Trang Tán Liễu càng cười đến bừa bãi, “Câu tiếp theo của đại sư, hay là sẽ nói ‘Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật’?”

Kính Giới đại sư nói: “A di đà Phật, phật độ chúng sinh!”

Trang Tán Liễu làm như nghe được chuyện tình đáng cười nhất, cười không ngừng, thân mình phát run, lại hỏi: “Phật có lóc thịt bồ thí cho chim ưng, xả thân cứu hổ đói, đại sư muốn độ ta, xin hỏi là xả thân, hay là cắt thịt đây?”

Kính Giới đại sư nhắm mắt mỉm cười, ở trong tiếng cười cuồng vọng của hắn, đầu ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, “Oang!” Đồng chung phía trên gác

chuông phát ra tiếng chuông hùng hồn, xa xa truyền khắp toàn bộ ngọn núi, tiếng cười kia liền bị bao phủ ở trong đó.

Trang Tán Liễu chột cả kinh, lấy thị lực của hăn, mặc dù trong bóng đêm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng thời điểm Kính Giới đại sư nâng tay bắn ra một phật châu.

Một phật châu có thể cách không đi xa, làm đồng chung mấy trăm cân phát ra âm thanh như thế, tất cả mọi người ở đây lâm vào im lặng tuyệt đối, ánh mắt tập trung ở phía trên bình đài.

Đã thấy Kính Giới đại sư ở phía trên bình đài thông dong khoanh chân mà ngồi, nói: “Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ, thân này của lão nạp, tự nhiên muốn làm gì cũng được.”

Trang Tán Liễu chớp mắt một cái kinh ngạc, ngược lại cười lạnh: “Đại sư chẳng lẽ thực nghĩ đến phật hiệu khôn cùng sao?”

Kính Giới đại sư thấp giọng thì thầm: “Hai tầng bí mật, thức nhữ bản tâm, đừng vị pháp thiếu, là pháp quá sâu.....” Theo thanh âm của hăn, tầng nhân bốn phía tay niệm phật châu, cùng kêu lên tụng kinh. Trầm thấp kinh thanh (âm thanh niệm kinh) tường hòa sâu xa, như lưu thủy không ngừng, ở trong toàn bộ trời đêm bao phủ một tầng thần thánh cùng tĩnh xa, ánh trăng dừng ở phía trên đỉnh ngọc lưu ly đại điện, phật điện kim quang, tia sáng kỳ dị liên liên.

“Lâm dục niết bàn khi. Lấy thần lực phật. Đại bi phổ phúc. Dục nhiếp chúng sinh. Ra đại âm thanh. Nay thanh lần mãn. Thậm chí thập phương. Tùy này loại âm. Phổ cáo chúng sinh. Nay Như Lai ứng chính lần biết. Thương hại chúng sinh. Phúc hộ chúng sinh. Nhiếp chịu chúng sinh. Như thế nhất tử.....”

Trong mắt Trang Tán Liễu tất cả đều là u lãnh âm u, toàn thân tản mát ra hơi thở nguy hiểm, nhuyển kiếm chỉ xéo, đi bước một đi đến chỗ Kính Giới

đại sư.

Kinh thanh chung quanh giống như từ bốn phương tám hướng hướng bên người tụ đến, mỗi lần bước ra một bước, hẳn liền cảm giác không gian bên người mình buộc chặt một phần. Kinh văn dần dần rõ ràng, mỗi một lời bất kể tai mắt mũi miệng, mà trực tiếp trốn vào đáy lòng, thâm ẩn lần lượt thay đổi, dần dần hóa làm liệt hỏa bay tán loạn, một tắc một tắc từ chỗ thấp quay quanh lượn vòng, càng thiêu càng mạnh, càng thiêu càng đau, sắp cắn nuốt hết thầy.

Kinh thanh tựa hồ càng lúc càng nhanh, kéo lại năm tháng, vinh hoa phú quý, tôn vương phong hầu, tình cừu yêu hận, sinh tử lui tới, ở trước mắt giống như đèn kéo quân xoay tròn không ngớt.

Từng là thiếu niên cười ngựa khoái ý du ngoạn, từng là Hoa Giải Ngữ Ngọc Tuyết Đường.

Từng là, mẫu tôn tử quý, ngàn vạn sủng ái thêm thân. Từng là, tình chàng ý thiếp, say tới nửa đêm.

Lại một khi, phong vân luân chuyển, bách hoa tàn, chia ly mệnh mang.

Hồng y nhảy múa là ai? Xem thường xảo tiểu là ai? Trên cung yến cùng hoa hồng bay xuống, tràng rượu liệt hỏa ảnh gián đoạn, mài thành tâm độc, dưới mặt nạ công danh lợi lộc huân (‘huân’ trong ‘huân hương’, ý nói bị ám vào) thấu tâm, coi như bị một ánh mắt thanh thấu nhìn, là thương hại, là khinh thường, là tình yêu, là oán hận..... Đến tột cùng là cái gì?

Giống như nhìn thấy trước kia, giống như thấy kiếp này, giống như thấy hướng thế, chung quanh như không.

Tâm trà này khổ, tâm này cũng khổ, tình đến chỗ tuyệt là vô tình.

Này thân phi này thân (thân này không phải thân này), này tâm phi này tâm (tâm này không phải tâm này), một thân này, sớm là túi da trống trơn, đại thế giới chư bàn Phật tướng, vô thường sinh vọng, theo chân ngã gì?

“Người không thích y giả. Lại phải nhờ thầy thuốc. Người không thấy phật tính. Lại gặp phật tính. Người không muốn phiền não. Lại đầy phiền não. Người ở ẩn không an. Vì an mà ẩn. Người chưa giải thoát. Vì để giải thoát. Người chưa yên vui. Vì để yên vui. Người không hiểu biết. Để biết nghi hoặc. Người chưa sám hối. Phải biết sám hối. Người muốn niết bàn. Phải niết bàn.....”

Theo kinh thanh không ngớt không thôi, Trang Tán Liễu bỗng nhiên bỏ kiếm trong tay, ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét. Tiếng huýt gió trong mây, chấn động sơn dã, thẳng làm chim thú kinh hoàng, mọi người biến sắc.

Kinh thanh thủy chung vẫn duy trì tiết tấu chậm chạp có hứng thú, giống như bị tiếng huýt gió che giấu, lại không đâu không có, liên miên không dứt, yên tĩnh mà bình thản.

Theo nhắm mắt thét dài này, một đầu tóc dài Trang Tán Liễu tung bay bốn phía, dưới trăng tròn đón gió mà rơi, chậm rãi xẹt qua khuôn mặt tuyết mỹ của hắn.

Nhè nhẹ từng đợt từng đợt, tắc tắc phiến phiến, cặp mắt yêu mị lóe sang, tóc đen nhiễm ánh trăng, dần dần hóa thành một mảnh tuyết trắng, rơi ở đầu vai hắn, như tuyết như sương, như mộng như ảo.

Trang Tán Liễu từ từ mở to mắt, hai tròng mắt nguyên bản quang mang kỳ lạ bắn ra bốn phía, lúc này một mảnh im lặng thâm hắc vô ngần, không có nửa phần nhan sắc.

Hắn đi lên phía trước bước nửa bước cuối cùng, đứng ở trước mặt Kính Giới đại sư, hai tay hợp thành chữ thập, tóc trắng rủ xuống, “Trang Tán

Liễu đa tạ đại sư.”

Kính Giới đại sư mặt mang mỉm cười: “Phật từ tâm sinh, chúc mừng thí chủ.”

Trang Tán Liễu lạy rồi xoay người, lại đối với Dạ Thiên Li đứng ở một bên hành lễ thật sâu. Dạ Thiên Li từ trong khiếp sợ hoàn hồn, tiếp theo lại ngậy người trong khoảnh khắc, không khỏi kêu lên: “Cửu ca!”

Trang Tán Liễu đối với tiếng kêu của hắc ngoảnh mặt làm ngơ, quay đi bước xuống quảng đài bạch ngọc.

Ở một khắc hắc xoay người, ở chỗ sâu trong Độ chùa thần nhiên truyền đến thanh âm dao cầm, tiếng nữ tử thanh thấu như nước đá lưu vân, xa xa phiêu đẳng ở núi rừng trùng điệp:

Bực mình chớ trách năm không dài, Bách Trọng tơ nhện dịch chọc khiên.

Gì tuổi phùng xuân không phiền muộn, nơi nào phùng tình không thể liên.

Đỗ khúc lê hoa chén thượng tuyết, triều lăng phương thảo trong mộng yên.

Tiền đồ hai tay áo hoàng kim lệ, bàn xử án tam sinh bạch cốt thiện.

Hậu lão cân nhắc ứng dứt khoát, nạp y trì bát viện tiền môn.

Phượng hoàng hỏa thụ, bồ đề hoa lạc, khi Trang Tán Liễu nghe thấy tiếng đàn, trên mặt hóa ra một chút mỉm cười kỳ dị mà thông thấu, không ngờ lại có thể nghe tiếng đàn hát vang, đi nhanh đến sơn môn. Một đường đầy cấp dưới Hàng Mã lâu cùng Huyền Giáp quân, nhưng không có một

người muốn tiến lên ngăn đón hẳn, dưới ánh trăng minh huy tịnh thủy, hẳn một thân ngân y phiêu dật, cứ như vậy biến mất ở trong vô tận núi rừng.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Ngàn Trần Tuyết Đế Đông Phong Phá

Năm Thánh Võ hai mươi bảy tháng bảy Mậu Dần, Lăng vương đăng cơ trên Thái Cực điện, nhận quần thần triều bái.

Giờ Thân, chiêu cáo thiên hạ, kế vị thiên tử, xưng Hạo đế, lập Vương phi Phượng thị làm hoàng hậu, cải nguyên đế Diệu.

Bởi vì Kinh Đô vệ mưu nghịch, đế đô tới cung thành, hoàng thành, quyền thống trị năm cửa nội thành chuyển giao cho Ngự Lâm quân. Vì phòng ngừa dư đảng phản quân sinh sự, ngoài cửu môn cũng bị trọng binh Huyền Giáp quân phong cấm.

(Các thành ngày xưa thường phân làm nội thành và ngoại thành, nội thành có 5 cửa lớn, ngoại thành có 9 cửa lớn.)

Trong triều ngay cả ra thánh chỉ, hoàng tử trưởng Kỳ vương tấn phong Hạo vương; Thập Nhị hoàng tử tấn phong Li vương; Tam hoàng tử Tế vương từ bỏ tước vị thân vương, bị Hoàng Tông Tư phụ trách giam giữ; Ngũ hoàng tử Tịch vương đoạt tước trừ phong, khai trừ hoàng tịch, trưởng tử ban thưởng chết, thân thuộc còn lại đều sung quân Trác châu, vĩnh không tha về.

Ân hoàng hậu mặc dù bị giam cầm trong cung, Ân gia cũng không cam lòng bị thua như vậy. Rất nhanh lời đồn trong kinh thành liền nổi lên bốn phía, công bố Lăng vương phát động Ngự Lâm cấm vệ bức cung đoạt vị, giả tạo thánh chỉ, cũng giá họa Tế vương, Tịch vương.

Thân thuộc hai phủ Tế vương, Tịch vương nhân cơ hội khóc quỳ kêu oan, bên trong đế đô lời đồn đãi xôn xao, lòng người rung chuyển.

Liền vào lúc này, Thần Ngự, Thần Sách hai quân trở về, Trạm vương binh bức đế đô, thỉnh thánh an đế mỗi ngày.

Thế cục đột nhiên thay đổi, trong kinh thành một mảnh gió thổi mưa giông trước cơn bão, khắp nơi có thể thấy được binh qua sáng như tuyết, giáp trụ xơ xác tiêu điều, loá mắt kinh tâm.

Lúc này Ân gia cũng liên hợp Vệ gia, Cận gia cùng các thế lực quý tộc, tụ tập ủng hộ Trạm vương, ở trước Thái Cực điện nghe thấy tiếng Đăng cổ (tiếng trống kêu oan với hoàng đế), cầu kiến hoàng đế.

Quý tộc Thiên triều phản kháng hoàng quyền, hai bên triều chính đã có trăm năm căn cơ, lần này mặc dù Phượng, Tô hai nhà không ở trong đó, lại vẫn thanh thế kinh người như cũ.

Cũng có đám người lão thần tam triều cả đời trung với hoàng tộc, ngoan cố ngay thẳng, lần này không biết vì sao bị Ân giam Chính hoa ngôn xảo ngữ đả động, cũng tham dự đến gây sự.

Đăng cổ ừ ừ chấn thiên truyền khắp toàn bộ cung thành, trước Thái Cực điện tử bào phi phục đông nghìn nghịt quỳ xuống.

Cũng không ngờ rằng từ giữa trưa quỳ đến lúc trời tối, liên tục ba ngày, ánh mặt trời gay gắt phơi nắng một đám văn thần choáng váng, Hoàng Thượng ngay cả mặt mũi cũng không lộ. Chỉ có Phượng tướng tươi cười mà nói vài câu, áo măng bào ngọc đá, khí độ quyền thần phi thường.

Vệ Tông Bình cầm đầu đám quần thần hận ngựa răng, nhưng rốt cục cũng lĩnh giáo đến, tân đế tính tình lạnh lùng cứng rắn quả nhiên danh bất hư truyền.

Chạng vạng bỗng nhiên có một trận dông tố, tia chớp xẹt qua, bắn tung tóe phía trên đại điện ngọc lưu ly thúy ngõa, tiếng mưa rơi dồn dập, nóng rực ban ngày không giảm, ngược lại tăng thêm mấy phần oi bức.

Gió ẩm ướt dắt mưa tràn ngập thật sâu trong cung điện, ánh đèn cửu chi ngọc liên ở sau bức rèm che trong suốt sang ngời, màn đêm bao phủ dần, quang ảnh u nhiên.

Trước Thái Cực điện quân thần giằng co nháo loạn không đến hậu cung, vừa mới tắm rửa xong, Khanh Trần ý trên Phượng tháp có chút dăm chiêu lấy lược ngọc chải vuốt sợi tóc dài. Bên ngoài, dưới ánh đèn, bọn thị nữ đang trực đứng yên, nàng phất phất tay, Bích Dao hiểu ý, xoay người dẫn theo bọn thị nữ lui ra.

Nhắm mắt mà không ngủ, trong lòng không bình tĩnh, đều đã lường trước bên trong, chung quy là mỗi người đều phải đến bước này.

Thái thượng hoàng bệnh phát hôn mê, mặc dù đã trị liệu cứu tỉnh lại, nhưng miệng cũng không thể nói, thần chí mơ hồ.

Anh hùng mạt lộ, bao năm tháng đến tuổi xế chiều. Ngày xưa là quân chủ anh minh thần võ, trước mắt chính là một lão nhân chờ đợi tử vong, giang sơn thiên hạ với hăn mà nói đã không có ý nghĩa gì.

Bốn mươi vạn đại quân binh bức đế đô, sau đó có thể lực Tây Vực ba mươi sáu nước, bên trong có quý tộc tương trợ to lớn, Dạ Thiên Trạm không phải không có phần thắng.

Mặc dù hăn chính là đến cầu kiến hoàng đế thánh an, vẫn chưa công khai nghi ngờ đế vị, nhưng trong lòng lẫn nhau sớm rõ ràng.

Nhưng mà từ lúc trước, Dạ Thiên Lăng đã luôn âm thầm duy trì bộ tộc Nhu Nhiên tây bắc nhanh chóng lớn mạnh, dần dần bắt đầu thay thế được uy thế Đột Quyết ngày xưa, trọng chấn hùng phong. Về tình về lý, Mặc Sĩ Sốc Phong tuyệt sẽ không để Tây Vực chư quốc có cơ hội tham gia cục diện chính trị Thiên triều, một khi Tây Vực di động, thiết kỵ Nhu Nhiên tất nhiên vì Dạ Thiên Lăng chống đỡ quân tiên phong đến từ Tây Vực. Mà Bồ

Chính Sử các châu phụng chiếu triệu tập binh mã thiên hạ, giờ này khắc này có lẽ đã muốn tới gần hai lộ đại quân.

Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau, chiến hỏa một khi châm, đem lại là một hồi chiến loạn rung chuyển Cửu Châu.

Một đám tóc trượt qua những ngón tay, mi tâm Khanh Trần theo bản năng xẹt qua một tia vi ngân. Nàng cũng không lo lắng Dạ Thiên Lăng sẽ ở trong quyết đấu gặp bất lợi, chính là trước mắt nội loạn nổi lên, cục diện tự giết lẫn nhau, thực tại làm cho người ta không thể đàm tiếu mà chống đỡ.

Khói lửa Mạc Bắc mới dập, Trung Nguyên lại nổi binh, đem bao nhiêu chiến sĩ chôn vùi tại bên trong nội loạn, nguyên bản thân hình xác nhận bảo vệ quốc gia lại muốn hy sinh cho đấu tranh thay đổi hoàng quyền, giá trị sinh mệnh, đến tột cùng đáng bao nhiêu?

Bọn họ vì ai mà chiến? Ai có thể không then mặc cho bọn họ đổ máu cùng hy sinh?

Chiến tranh, đại khái đúng là vẫn không thích hợp dành cho nữ nhân.

Khanh Trần tự giấu cười, làm nàng đứng ở bên người hắc, thời điểm lựa chọn con đường này, nghĩa là cũng đã buông tha cho gió êm sóng lặng, nhân từ cùng an ninh là nói với địch nhân thương hại cùng thương hại với địch nhân, là tàn nhẫn với chính mình.

Nhưng mà, người kia, hắc là địch nhân sao?

Nàng đem khuôn mặt nhẹ nhàng nấp vào mái tóc, tiếng mưa rơi tích tí tích tách, không có dấu hiệu ngừng lại. Nàng chỉ cảm thấy đây là một loại ảo giác, trong bóng đêm xa xôi có một chút địch âm thản nhiên dần dần truyền đến, làn điệu rất là quen thuộc.

Nghe xong trong chốc lát, nàng bỗng nhiên bừng tỉnh, thẳng đứng dậy đi đến.

Tiếng sáo rất xa, như ở chân trời, lại rõ ràng như thế, tựa hồ xuyên thấu màn mưa trong bóng đêm, quanh quẩn ở mỗi một cái góc trong kinh thành, bay vào trọng viện thật sâu trong cung thành.

Nàng kinh hãi ra một thân mồ hôi lạnh, nếu người không có ở đế đô, trong cung thành không có khả năng nghe được địch âm tinh tường như vậy, chẳng lẽ..... Nàng không dám nghĩ tiếp, đem sa y xả xuống, chân trần xuống giường, vội vàng đi đến ngoài điện.

Mới vừa đi ra vài bước, cước bộ nàng dừng lại.

Cửa điện, Dạ Thiên Lăng không biết từ khi nào đứng ở nơi đó. Thân hình thẳng thắn, ngạo nghễ thiên địa, long bào huyền kim, vạt áo dài xả xuống phía sau, không chút sứt mẻ, một cổ hàn sương xơ xác tiêu điều bao phủ quanh thân hắn.

Dưới đèn ngọc lưu ly, sắc mặt của hắn sắc bén lạnh như băng, không tiếng động khóa trụ Khanh Trần một lát, một lợi nhận quyết đoán phá thủy băng dày, hắn bỗng nhiên xoay người đi nhanh ra phía ngoài điện.

“Lăng!” Khanh Trần quỳnh lên, vượt qua vài bước ngăn hắn lại: “Không cần!”

Dạ Thiên Lăng quay lại, hàn ý trong mắt thâm trầm, âm thanh lạnh lùng nói: “Hắn dám lớn mật tiến đến, chẳng lẽ còn sợ ta thấy!”

Khanh Trần thấy hắn dĩ nhiên nghe ra một khúc [so với mục] này, giận trong lòng, lúc này sợ là càng khuyên càng loạn, lúc này mới hỏi lại hắn: “Chàng lại không biết đó có phải bọn họ dùng kế dụ chàng? Dưới tình thế như vậy, hắn dám đem nhập đế đô, tự nhiên sẽ không mạo kì hiểm!”

Khóe môi Dạ Thiên Lăng dạng ra một đạo hình cung lạnh lùng kiêu căng bức nhân: “Phải lại thế nào, nghĩ ta không làm gì được hử sao?”

Khanh Trần biết rõ hử quật cường cùng tự phụ, chỉ cảm thấy rất bất đắc dĩ, tâm niệm chuyển đổi, con mắt sáng lên, lui lại nửa bước, cúi người bái nói: “Nô tì khấu thỉnh Thánh Thượng cân nhắc!” Cúi mình, tóc dài như nước dọc theo hai vai trút xuống, vẻ mặt của nàng lại đoan chính thanh nhã trang trọng, phảng phất cúi đầu này là nữ Phụng hoàng triều phục trên triều đình, mà không phải hai người đối diện trong tầm điện thâm cung.

Dạ Thiên Lăng sửng sốt, mày kiếm nhanh nhú, đưa tay đem Khanh Trần kéo đến trước người, không chuyển mắt nhìn chăm chăm nàng, mâu quang lợi hại, thẳng tham nhập đáy mắt của nàng.

Khanh Trần lẳng lẳng nhìn thẳng hử, chỉ thấy mi tâm hử giãn ra, đáy mắt tơ máu ầm ầm, thâm che mỗi một. Liên tục mấy ngày trong ngoài giao công, trăm sự hỗn độn, không ngớt không nghỉ như vậy, cho dù là người làm bằng sắt cũng không chịu được. Mọi người thấy hử đều là hử thần thái nhiếp nhân, thành thạo, hử chỉ vì một thân ngạo khí, tuyệt không đem gian nan cho người nhìn, hoặc là chỉ có ở trước mặt nàng, mới có chân thật như vậy không thêm che giấu. Một trận đau lòng càng không hiểu lật tung tầng tầng lo lắng, trước điện gió lớn, mưa đêm chưa hết tà tà đậu trên áo, nàng nhin không được rùng mình một cái, lắc lắc đầu, Dạ Thiên Lăng lại chặt chẽ đem nàng ôm ở trong lòng.

Bầu trời đêm bỗng có một đạo điện quang xẹt qua, chiếu sáng khuôn mặt Dạ Thiên Lăng, tuần lãnh nhu hòa hết sức rõ ràng. Hử từ từ nói: “Nàng đang sợ cái gì?”

Khanh Trần thấp giọng nói: “Hử cùng Thập Nhất giống nhau, là thân nhân của chàng, cũng là thân nhân của ta.”

Đột nhiên cảm căng thẳng, Dạ Thiên Lăng đưa tay đem khuôn mặt của nàng nâng lên, thâm mâu rạn rờ, sao nhiều điểm duệ quang theo đáy hồ u ám trời lên, chậm rãi, che đầy bầu trời, “Ta đây thì sao?”

Khanh Trần dương mâu vòng tay, chăm chú nhìn hắn, kiễng mũi chân ở môi của hắn nhẹ nhàng hôn, không nói lời nào, sau đó vừa cười ngâm ngâm nhìn hắn, trong mắt lộ vẻ nhu tình thật sâu.

Dạ Thiên Lăng hơi hơi động dung, đưa tay đặt trên cổ nàng thon dài, cúi đầu liền phong lại môi của nàng.

Hô hấp triền miên, cung đăng lệ ảnh một mảnh lưu quang bay lộn, ngoài điện mưa phún bay lá tả, giống như nhiều điểm ngân quang bao phủ một ngày.

Hồi lâu, Dạ Thiên Lăng mới buông Khanh Trần ra, nhìn hai gò má nàng đỏ rực quyến rũ, hắn đột nhiên cắn răng nói: “Ta chán ghét thủ khúc kia!”

Khanh Trần ngây người trong khoảnh khắc, cứ ngỡ chính mình nghe lầm, nam nhân trước mắt này đứng ở trước đại điện hùng vĩ, áo dài tung bay, vẻ mặt kiết ngạo, nhìn chăm chăm ánh mắt sắc bén như kiếm kia, lại nhưng lại nói ra một câu trẻ con kinh người như vậy. Nàng tà tà nhướng mày đánh giá, nhìn hắn thực tại không giống như là đang đùa cười, rốt cục buồn cười, nằm ở hắn trên đầu vai hắn cười đến run rẩy.

Cánh tay Dạ Thiên Lăng hung hăng buộc chặt, Khanh Trần vừa cười vừa nói: “Người ở trước mặt, thủ khúc hay như vậy, sao tính chàng lại thế này nhỉ?”

Dạ Thiên Lăng hừ lạnh nói, “Âm này phải diệt!”

Khanh Trần nghe xong lời này, trong lòng hơi trầm xuống, chần chờ một lát, nói: “Lăng, hoặc là ta có thể đi thử xem.”

Thần sắc Dạ Thiên Lăng nháy mắt lạnh tới cực điểm: “Không được!”

Khanh Trần biết thương lượng cũng vô dụng, liền kích hấn nói: “Chàng chẳng lẽ không tin tưởng ta?”

Dạ Thiên Lăng giống như có thể đem tâm tư của nàng nhìn thấu: “Dùng biện pháp kích tướng, ta không tin hấn.”

Khanh Trần định nói, ánh mắt Dạ Thiên Lăng vừa động, ngoài điện Vệ Trường Chinh cầu kiến, đi lại vội vàng, hiển nhiên là có việc gấp.

Mưa phùn bám trên áo giáp Vệ Trường Chinh ẩm ướt, hấn quỳ xuống: “Hoàng Thượng, Hoàng Tông Tư sai người đến báo, thủ vệ nhất thời trông giữ vô ý, Tể vương thừa dịp đêm tối đào thoát, không rõ tung tích!”

Hoàng Tông Tư ở trong vòng hoàng thành, thủ vệ mặc dù không hơn cung thành, nhưng cũng là đề phòng sâm nghiêm. Tể vương trong tay không binh tốt, thương thế chưa lành, sao có thể từ trong Hoàng Tông Tư trông coi chạy khỏi hoàng thành? Mặt mày Khanh Trần một mảnh ôn lãnh, âm thầm cân nhắc, sĩ tộc căn cơ thâm hậu, quả nhiên không thể khinh thường, mà ngay cả Hoàng Tông Tư cũng có thể chen tay chân vào. Tể vương nếu muốn tấy thoát mưu nghịch tội danh, cơ hội duy nhất đó là đầu nhập vào trong quân Trạm vương, vu cáo ngược lại Dạ Thiên Lăng kèm hai bên hoàng đế, giả mạo chỉ dụ bức vua soán vị, mà Trạm vương cũng có cố, tức khắc liền có thể đánh vỡ cục diện bế tắc lúc này, hai bên đối chiến, thắng bại khó phân.

Đã thấy đáy mắt Dạ Thiên Lăng lóe ra một tia tinh quang như điện phá thiên, nháy mắt khôi phục trong đêm tối thâm trầm, “Truyền mật chỉ của trẫm, thủ vệ kinh thành nếu thấy Tể vương, không cần ngăn trở, để cho hấn ra khỏi thành.”

Vệ Trường Chinh lĩnh chỉ đi làm, Khanh Trần nhìn về phía Dạ Thiên Lăng, trong ánh mắt ẩn hàm khiếp sợ.

Bọn họ muốn lý do này, hẳn liền cho bọn họ một lý do, bọn họ tưởng hóa giải cục diện bế tắc vì chiến cuộc, hẳn so với bọn hắn càng nguyện ý đánh vỡ giằng co trước mắt.

Hắn nhìn bầu trời đêm xa xăm, vẻ mặt lãnh ngạo bề ngoài, đó là tự tin nắm chắc thắng lợi, kiên nghị không chỗ nào sợ hãi.

Khanh Trần nhất thời hiểu được Tế vương đào thoát cũng không phải mượn dùng thế lực Ân gia hoặc là Vệ gia, hết thảy đều nằm ở trong tay hắn. Mọi sự đã chuẩn bị, hắn là đang chờ đợi, thậm chí tự tay chế tạo một cơ hội, dùng long ý kim bích huy hoàng trước mặt, dụ dỗ đối thủ tự chịu diệt vong.

Nam nhân trong thiên địa, sát phạt quyết đoán, đao quang kiếm ảnh, máu chảy thành sông vẫn có thể cười.

Khanh Trần áp chế tâm tình cuộn cuộn, chậm rãi tiến lên, đứng ở bên người hắn, nàng đưa tay thử thử mưa gió thỉnh thoảng bay vào đại điện, nói với hắn: “Ngay cả Hoàng Tông Tư đều sơ hở như thế, có thể thấy được hai mặt cung thành, hoàng thành cũng nên chinh đồn một chút, nên xuất cung thì xuất cung, nên đổi thì đổi đi.”

Dạ Thiên Lăng quay đầu, khoe môi cười ra một đạo hình cung, “Thanh Nhi, có nàng đồng hành, cho dù núi này cao hơn, đường có xa hơn, vẫn vui vẻ vô cùng.”

Khanh Trần cũng cười nói: “Núi cao đường xa, đi một chút xem là được. Lên đến đỉnh kia, còn có núi khác, ngàn ngọn núi xem cảnh đẹp ngàn ngọn núi, làm sao lại không tốt?”

Dạ Thiên Lăng cúi đầu nhìn nàng nói: “Không sai, thế nào đều tốt.”

Mưa thêm lớn, Dạ Thiên Lăng đem Khanh Trần ôm trong ngực, tránh được hàn khí trong mưa, đi vào trong điện.

Vào tầm cung, Khanh Trần đem một xấp tấu chương trước án đưa cho hắn: “Đại khái đều tốt lắm, chỉ là có vài đạo chàng nên xem lại, ta không biết.”

Dạ Thiên Lăng ngồi xuống, cùng nàng liếc nhau, trong mắt hai người nhưng lại đều có một ít nhỏ ý tứ đùa giỡn hàm xúc. Nếu lúc này có người nhìn đến, chắc chắn nhìn không được đoán rằng ai không cẩn thận rơi vào rồi bọn họ tính kế.

Thật lại nói tiếp, quần thần bãi triều cũng không phải việc nhỏ đùa giỡn. Một quốc gia khổng lồ như thế, từ trên dưới cho đến địa phương khắp nơi liên hệ, cao thấp phối hợp mới có thể cam đoan vận chuyển bình thường, nếu bỗng nhiên gián đoạn nhiều như vậy, mọi việc chông chát như núi, ảnh hưởng này tự nhiên không phải là nhỏ. Đây cũng là có quần thần kích trống quỳ gián, các đời hoàng đế đều như lâm đại địch, nguyên nhân duy nhất là bị bắt thoái nhượng.

Nhưng nay lại cùng dĩ vãng bất đồng. Quỳ gián thì thế, Trung Thư gián tiện tuyên chỉ, lục bộ cửu tư đem việc không thể định đoạt trực tiếp đưa vào trong điện, chờ đợi thiên tử tự tay viết thánh tài.

Thánh chỉ vừa ra, người trong Trí Xa điện dâng sớ, chúng thần đều chờ xem Hoàng Thượng làm sao có thể có ba đầu sáu tay một mình xử lý nhiều triều chính như vậy. Ai ngờ đưa vào đi dâng sớ, ngày hôm sau nhất định quyết đoán rõ ràng lui phát các nơi, ngự bút đỏ và đen không sai chỗ nào, thật làm cho quần thần ghen hòng nhìn trần trối. Cũng có một ít thần tử nhìn tấu chương châu phê, nhưng lại xấu hổ rời khỏi quỳ gián. Nghe nói lão thần Tôn Phổ sau khi đọc xong châu phê, hợp bản thâm hít một câu “Quốc chi đức giả, hạnh tai!” (Đất nước được người có đức trị vì, may mắn) từ nay về sau đóng cửa cáo ốm, chưa từng lại tới Thái Cực điện nữa bước.

Tự nhiên không có người biết, nhất bút châu phê này xuất từ tay hai người. Hoàng Thượng không có ba đầu sáu tay, chỉ có thể tin nhiệm một

mình hoàng hậu mà thôi.

Dạ Thiên Lăng lật xem vài đạo dâng sớ, Khanh Trần tự tay mang tới một chén trà, trong không khí lập tức có cỗ mùi hương lượn lờ thoang thoảng phát ra, an thần tĩnh khí.

Nàng thấy Dạ Thiên Lăng lấy ra bút son ở trên tấu chương nhanh chóng viết vài chữ, lại nhìn hẩn quả nhiên là đem tấu thỉnh tân để kế vị đại xá thiên hạ bác bỏ, cười chế nhạo một câu: “Bạc lạnh thiếu tình cảm.”

Dạ Thiên Lăng chưa từng nâng mắt, ánh mắt chuyên chú trên một đạo tấu chương, “Ta không cần phải ra pháp lệnh đại xá gì đó người lung lạc lòng người.” Nói xong bút son vung lên, một phần danh sách xử quyết trải ra, mặt trên rõ ràng liền có tên đám người Thiệu Hưu Bình.

Như thế rất nhanh xử lý xong vài món sự tình, Dạ Thiên Lăng chỉ cảm thấy đêm nay buồn ngủ dị thường, truyền nội thị trong điện đem tấu chương phê tốt cất đi, để sáng sớm ngày mai phát công việc xuống các bộ, hẩn giãn giãn gân cốt một chút, tựa vào tháp nhắm mắt dưỡng thần.

Khanh Trần đưa tay thay hẩn xoa xoa đầu vai, Dạ Thiên Lăng nhắm mắt lại nắm tay nàng, lại không biết gì bất giác liền nặng nề ngủ.

Đợi hẩn ngủ sâu, Khanh Trần nhẹ nhàng đưa tay từ trong bàn tay hẩn rút ra, đứng dậy đem đèn trên bàn thổi tắt, nhỏ giọng đi ra khỏi tẩm cung.

Trước tẩm cung, cấm vệ đều là người tâm phúc nghiêm mật chọn lựa qua, trong đó không ít đến từ Hàng Mã lâu. Khanh Trần đem Minh Chấp gọi tới, thấp giọng phân phó: “Theo ta xuất cung một chuyến, không cần kinh động người khác.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Vô Hạn Nguyệt Tiền Thương Ba Ý

Trời mưa mờ mịt, như kim châm đâm xuống áo choàng đen, Dạ Thiên Trạm khoanh tay đứng ở trên một vách tường cao trước vách núi, ngón tay trắng nõn vuốt ve sáo ngọc bị mưa tẩy thanh thấu, mà người của hắn cũng như mĩ ngọc, khí độ vượt trội, phong thần tuấn lãng.

Hắn giống đang chờ đợi người nào đến, lại tựa hồ không có mục đích gì, chính là đứng ở chỗ này nhìn đế đô bị bao phủ trong đêm khuya mưa gió.

Mưa phùn không tiếng động, càng phiêu càng đậm, lúc trước dồn dập giống như đều dung nhập vào sâu trong đôi mắt hắn, chỉ dư một mảnh thủy sắc trong trẻo, quang ảnh chớp lóe.

Mưa tan dần, trời càng khuya, hắn đã không còn biện pháp dừng lại, phía sau hắn còn có hơn mười vạn tướng sĩ đợi mệnh, còn có bao nhiêu hưng suy của quý tộc.

Áo choàng bay lên, hắn xoay người bước đi, hắc y thiết vệ ẩn ở một nơi bí mật gần đó theo động tác của hắn không tiếng động mà tự lặng yên rời đi.

Nên đến, không nên đến, chung quy đều không có đến.

Muốn gặp, không muốn gặp, rốt cuộc cũng không gặp được.

Hắn lại không nói được tư vị trong lòng lúc này ra sao, ẩn ẩn có thất vọng, lại giống như nhẹ nhàng thờ ra. Như vậy hắn đến tột cùng là đang hy vọng cái gì, lại khẩn trương cái gì?

Dọc theo Bảo Lộc sơn mạch dần dần rời đi phạm vi đế đô, giao giới Sở Yển giang cùng Dịch Thủy giang đã gần đến trước mắt. Dạ Thiên Trạm ghìm ngựa ngừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua xa xa, mưa thừa thớt, mây đen dần thu, một bình minh lại muốn tới.

Ngay tại giờ khắc này dừng lại, hăn đột nhiên nghe được trên sông truyền đến tiếng đàn mờ昧, theo Dịch Thủy giang nhẹ vỗ chụp ngân, tiếng đàn cao xa mà tiêu dao. Đại giang làm bạn, một con thuyền con cô độc. Hăn tức khắc từ khiếp sợ hồi tỉnh, giơ roi phóng ngựa, nhanh chóng đi tới, nước sông mờ昧, tiếng đàn kia càng ngày càng gần.

Mây mù ầm ầm, sương mù đầy sông, trong khoang thuyền, ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, thiển ảnh như mộng.

Ngay khi mặc liêm xốc lên, Dạ Thiên Trạm trong nháy mắt dừng lại động tác, hô hấp thật sâu. Trên sông, gió thổi mây động, từ từ tản ra màu xanh biêng biếc, tiếng đàn ngừng lại, mặc liêm tung bay, một bàn tay như ngọc vén ra, một nữ tử áo trắng chậm rãi đi ra.

Nàng giống như từ chỗ sâu trong mưa bụi nhẹ nhàng nâng đầu cười, mây nước mênh mông như sóng mắt của nàng, gió thổi trên sông là phong tư của nàng. Không nên xuất hiện nơi này, người hăn không dám tưởng tượng, gần trong gang tấc.

Khóe môi Khanh Trần đậm cười yếu ớt, “Ta nghe được thủ khúc kia, nguyên lai thật là huynh.”

Dạ Thiên Trạm nhìn nàng: “Thật là nàng đã đến rồi.”

Khanh Trần để hăn tiến vào khoang thuyền, nhìn như tùy ý hỏi một câu: “Nếu không phải ta, huynh hy vọng là ai?”

Trong mắt Dạ Thiên Trạm có một chút ý cười, lại dè xuống dưới: “Ta hy vọng người đến là nàng.”

Khóe mắt Khanh Trần sụp xuống, đầu ngón tay lau qua băng huyền như tơ: “Ta đến đây.”

“Vì ai?”

“Cho chính ta.”

Hai người bỗng nhiên yên tĩnh làm đào thanh bên ngoài khoang thuyền có vẻ hết sức rõ ràng, qua chút thời gian, Dạ Thiên Trạm đánh vỡ trầm mặc, mở miệng hỏi: “Phụ hoàng được không?”

Khanh Trần nói: “Tốt.”

Dạ Thiên Trạm hỏi lại: “Còn mẫu hậu?”

Khanh Trần dừng một chút, nói: “Không tốt.”

Đôi mắt Dạ Thiên Trạm đột nhiên nâng lên, ánh mắt lợi hại, “Mẫu hậu làm sao vậy?”

Khanh Trần nói: “Trước đêm nay, ta có nắm chắc bảo vệ bà ấy bình yên vô sự, nhưng qua đêm nay sẽ thế nào, lại quyết định bởi huynh.”

Dạ Thiên Trạm không hề chớp mắt nhìn chăm chăm nàng: “Nàng đêm nay tới đây, là vì hấn.”

Ngón tay Khanh Trần dùng sức, dây đàn thấp xuống, nàng lại chậm rãi buông tay, nâng tay đặt ở trên cầm, “Ta chỉ là tới làm chuyện ta nghĩ phải làm.”

Đáy mắt Dạ Thiên Trạm hình như có gì đó lan tỏa nhoáng lên một cái, “Như vậy nàng tới gặp ta, là muốn ta làm cái gì?”

Khanh Trần nâng mắt nói: “Hồi kinh thành, để công chúa làm đại lễ nhập gả, diễn nghi sắc phong Cửu Chương thân vương đều đã chuẩn bị sẵn sàng,

chờ huynh dẫn quân khai hoàn.”

Khóe môi Dạ Thiên Trạm vẫn cười thủy chung như một, lại dần dần thấp xuống lạnh như băng: “Nàng là muốn ta chấp tay nhận thua hử, cúi đầu xưng thần!”

Khanh Trần trầm tĩnh nói: “Trừ phi huynh thật sự muốn cùng hửn binh khí qua lại, làm cho các tướng sĩ vốn nên vì nước mà chiến đổ máu hy sinh ở đê đê, chỉ vì cướp đoạt long ý trong Thái Cực điện kia. Càng sâu hơn là huynh còn muốn mẫu thân chính mình cùng toàn bộ Ân thị gia tộc bị cuốn vào tràng chiến tranh mà trả giá đại giới!”

Dạ Thiên Trạm mạnh mẽ từ bên án đứng lên, sắc mặt như miếng băng mỏng.

Khanh Trần cũng từ từ đứng dậy. Dạ Thiên Trạm tựa hồ cực lực khắc chế tức giận xông lên trong lòng, nhanh chóng xoay người đối mặt bên ngoài khoang thuyền, lưng căng lên, đầu vai vì hô hấp dồn dập mà liên tiếp phập phồng.

Khanh Trần lại ép sát không tha: “Mặc dù là buông tay chiến một trận, huynh có vài phần nắm chắc có thể thắng hử?”

Dạ Thiên Trạm quay đầu lại, một đạo ánh mắt như tinh điện lạc vào đáy mắt nàng, hửn xưa nay vẫn nhả trên mặt lúc này ẩn có vài phần sắc bén cùng lãnh ngạo, “Nàng cho là, hửn thật là thần bách chiến bách thắng sao?”

Khanh Trần nói: “Thắng Địch phủ mười ba lộ binh mã đã đến đúng hạn, trong kinh thành trên có một vạn Huyền Giáp quân, hai vạn Ngự Lâm quân, hai quân giao phong, phần thắng bao nhiêu?”

Dạ Thiên Trạm nói: “Thần Sách, Thần Ngự hai bộ chính là thiên quân tinh binh, cho dù là tán kỵ binh mã các châu có khả năng ngăn cản?”

Khanh Trần lập tức hỏi: “Nếu Thần Ngự quân trước trận phản chiến thì sao?”

Đáy mắt Dạ Thiên Trạm trầm xuống, Khanh Trần nói tiếp: “Thần Ngự quân hơn mười năm qua đều ở dưới tay hãn thống soái, nếu hãn muốn điều khiển Thần Ngự quân, dễ sai khiến, ta không tin người không nghĩ quá.”

Thần sắc Dạ Thiên Trạm bình tĩnh: “Nàng đã biết thì ta nhất định cũng nghĩ tới, hãn là biết ta thì sẽ có phòng bị. Làm cho bọn họ lập tức hoàn toàn trung với ta mặc dù không dễ, nhưng muốn bọn họ nhất thời mà chiến, ta tự tin nắm chắc làm được.”

Khanh Trần cũng không hoài nghi lời nói của hãn, bằng danh vọng của hãn tại triều dã, làm đến điểm này xác thực cũng không phải việc khó. Nàng không thể trực tiếp phủ nhận hãn: “Huynh chính là cực.”

“Hãn làm sao không phải đang cực?” Hai tròng mắt Dạ Thiên Trạm đã dần dần khôi phục ôn nhã ngày xưa, chính là trong tối phong duệ tinh mịn ẩn ẩn, như dao như châm, “Không đến một khắc cuối cùng, hươu chết về tay ai còn chưa biết. Ta chỉ hỏi nàng một chuyện, ngày đó Thanh Tẫn điện biến loạn, ý chỉ truyền ngôi đến tột cùng là thật hay giả?”

Khanh Trần nói: “Chiếu thư Truyền ngôi chính là hoàng đế tự tay viết, ngự ấn phong tồn, tuyệt không có nửa điểm đáng nghi.”

Ánh mắt Dạ Thiên Trạm giống như phải nhìn nàng thật kỹ, nàng thông dong nghênh đón: “Từ khi quen biết tới nay, ta chưa bao giờ từng lừa gạt huynh, hiện tại sẽ không, tương lai cũng sẽ không.”

Thân mình Dạ Thiên Trạm hơi hơi chấn động, trên mặt hiện lên một chút thương cảm cùng mất mát khó có thể che giấu, hãn ngửa mặt ngẩng đầu, buồn bã thở dài: “Phụ hoàng, người đúng là vẫn còn không tin ta có thể làm hoàng đế tốt.”

Khanh Trần lắc đầu nói: “Cũng không phải hoàng đế không tin huynh, mà là huynh làm thật tốt quá. Từ sau khi thái tử bị phế, toàn bộ quý tộc Thiên triều đến quan viên lục phẩm ngoài kinh, hơn phân nửa theo người [làm chủ, sai đâu đánh đó]. Huynh nâng tay đem án tử Thiên Vũ túy phường lật ra lớn như vậy, lại lật tay liền có thể áp chế; Kinh đãi chân tai, đám quyền quý vắt chày ra nước, nhưng chỉ cần huynh ra một câu, bọn họ lại khẳng khái đem thiên kim ra. Hoàng đế nhiều con, người dân già yếu, mà tiến cử thái tử, huynh đồ trắng nguyên. Nếu huynh là hoàng đế, sẽ có cảm tưởng thế nào?”

Giang phong phiêu diêu, ánh mắt Dạ Thiên Trạm từ xa xa dừng trên mặt liêm tung bay ở ngoài, sau đó, mặt hắn không chút thay đổi nói bốn chữ: “Nguy cơ ở bên.”

“Không sai.” Khanh Trần nói: “Bộc lộ tài năng, bản lĩnh che trời, hoàng đế há có thể dung? Mà nhìn ra điểm này trước hết đó là Phượng Diễn, cho nên hắn giết giết Minh vương thỉnh một đạo ý chỉ.”

Tuấn mi Dạ Thiên Trạm nhướng lên, bỗng nhiên xoay người: “Nàng nói thỉnh chỉ tứ hôn!”

Khanh Trần nhẹ nhàng vuốt cằm, thấp giọng nói: “Phải, Phượng Diễn người này giỏi về quyền mưu, tâm tư sâu nặng, hắn biết rõ dùng biện pháp gì có thể đem huynh đi vào hoàn cảnh không có đường lui, cũng rõ ràng huynh không có khả năng đối với chuyện này ngồi yên không để ý đến, huynh quả nhiên liền không có lui bước.”

Đuôi mắt Dạ Thiên Trạm khinh chơn, môi mỏng có chút ý cời, ẩn hàm chua sót: “Ta không có khả năng lui bước, nếu không tới nay, nàng không phải đã biến thành Cửu Vương phi?”

“Kỳ thật hoàng đế cũng cố kỵ Phượng gia, khi đó, hắn vị tất sẽ đem ta chỉ cho Minh vương. Ngược lại là hai người đồng thời cầu chỉ, khiến cho

trong lòng hẩn cảnh giác, mới đem ánh mắt phóng tới nơi khác.”

Theo trong lời nói Khanh Trần, sắc mặt Dạ Thiên Trạm dần dần có chút trắng bệch, “Nàng là nói, là ta tự tay đem nàng giao cho Tứ hoàng huynh?”

Khanh Trần lẳng lẳng nói: “Không phải, đó là ta tự mình lựa chọn. Ta không thích bị người khác chi phối, cho nên ta nói cho một người giúp ta.”

Dạ Thiên Trạm có chút cân nhắc, lập tức nói: “Tôn Sĩ An!”

Khanh Trần bội phục hẩn tâm tư sâu sắc, gật đầu tỏ vẻ chính xác. Dạ Thiên Trạm nói: “Tôn Sĩ An đối với phụ hoàng trung thành và tận tâm, hẩn làm sao có thể giúp nàng như vậy?”

Khanh Trần nói: “Chỉ vì hẩn biết rõ ở trong Đại Chính cung, cần phải lưu cho chính mình một đường lui.”

Dạ Thiên Trạm nói: “Ý của nàng là, phụ hoàng từ khi đó cũng đã ra quyết định?”

Khanh Trần nói: “Ta không biết, hết thầy chính là đoán mà thôi. Ta chỉ biết hoàng đế cuối cùng làm ra cái quyết định kia, ngự bút đỏ và đen, viết ở bên trong chiếu thư.”

Ánh mắt Dạ Thiên Trạm tràn đầy tiếc nuối cùng đau đớn dừng ở trên người Khanh Trần, cảm khái nói: “Khanh Trần, nàng cùng nữ tử khác bất đồng, ta yêu mà kính, chỉ cần là nàng, có thể tử như nàng, thiên hạ có là gì?”

Khanh Trần chỉ cảm thấy trái tim trăm vị trần tạp đều hóa làm xin lỗi thật sâu: “Huynh lúc ấy không nên làm ra quyết định như vậy, nhất là cho ta.”

Dạ Thiên Trạm nghe xong lời này, đột nhiên nhắm mắt mà cười, tao nhã bên trong lộ vẻ trấn định: “Không có khả năng, cho dù hiện tại trở lại lúc

ấy, ta nhất định cũng vẫn thỉnh chí tứ hôn.”

Khanh Trần nhìn hẩn thật sâu: “Hiện tại giờ khắc này, cũng là kiên trì của huynh sao?”

Dạ Thiên Trạm lặng im không nói. Khanh Trần cúi mắt, thấp giọng hỏi lại một câu: “Huynh cũng cũng không để ý, vì thế đem cái gì trả giá?”

Trong giọng nói Dạ Thiên Trạm mang ra thê lương không hiểu, từng chữ đều giống như phá lệ trầm trọng: “Hơn hai mươi năm, ta đã trả giá rất nhiều.”

Hẩn ngoài ý muốn thấy thân mình Khanh Trần hơi hơi lão đảo, hẩn vội vàng đưa tay đỡ nàng, lại có một đạo nước mắt trong suốt, chậm rãi dọc theo khuôn mặt của nàng rơi xuống. Khanh Trần cố ý ngửa đầu tránh đi hẩn, chậm rãi nói: “Huynh chính là cố gắng trả giá, lại chưa từng hưởng qua thân nhân chính mình, tư vị cốt nhục vì thế mà rời đi. Đúng vậy, nếu là đường mình chọn, hết thảy liền không có đường sống hối hận, cũng không khả năng trở lại lúc ấy lựa chọn một lần nữa. Ta chỉ có cố gắng đi tranh thủ về sau, ta không nghĩ nhìn các người gì một người lại rời đi ta, mặc kệ là vì cái gì.” Nàng quật cường ngẩng đầu, nhưng là nước mắt không không chịu thua kém đều rơi xuống, vỡ như trân châu, ở trên mu bàn tay Dạ Thiên Trạm, lại nóng như cào xé.

Một hàng thanh lệ, đầy người tiêu điều. Giờ khắc này nàng tựa hồ trở nên nhu nhược, giống như đóa hoa ngậm sương, lạnh cùng buồn bã. Trong lòng Dạ Thiên Trạm đau đớn, cánh tay căng thẳng đem nàng ôm trong lòng, thấp giọng an ủi.

Khanh Trần lúc này phân không rõ trong lòng là cái tư vị gì, chính là thật một loại bi thương lâu chôn dấu sâu vô cùng tới nay đột nhiên không thể áp lực cuộn cuộn đi lên, tựa như đê dài ngàn dặm nứt ra, ầm ầm hồng mất,

hồng thủy như bài sơn đảo hải bàn đem người cuốn vào, lại không thể ngăn cản.

Nàng bị động twah trên đầu vai Dạ Thiên Trạm, trên quần áo của hần có chút hơi thở lạnh lẽo của mưa, cùng nước mắt của nàng đan vào nhau, nhưng mà trong lòng lại ấm áp thật sâu. Hần nâng tay vỗ về phía sau lưng Khanh Trần, động tác mềm nhẹ lại có vẻ mới lạ vô thố. Khanh Trần cho tới bây giờ đều không có phát hiện, nguyên lai nàng sợ hãi hần cùng Thập Nhất giống nhau như thế, biến mất ở trong sinh mệnh nàng, vĩnh viễn nhìn không thấy, tìm không thấy. Nàng không biết chính mình còn có thể thừa nhận lại một lần sinh ly tử biệt nữa hay không, nếu có thể ngăn cản hết thủy phát sinh, nàng nguyện ý đem hết toàn lực.

Dạ Thiên Trạm ôm thân hình nàng hơi hơi phát run, ôn nhu nói:“Khanh Trần, không sợ, còn có ta ở đây.”

Khanh Trần kiệt lực áp chế cổ bi ai trong lòng kia, nhẹ nhàng lui nửa bước. Dạ Thiên Trạm cũng không có bắt buộc nàng, buông tay ra, thay nàng lau nước mắt: “Ta phái người từ Tây Vực đuổi về đưa thuốc, nàng thu được sao?”

Khanh Trần gật đầu. Lần đó ngoài ý muốn, nàng từng có một đoạn thời gian rất dài thập phần suy yếu. Dạ Thiên Trạm lúc ấy thân ở Tây Vực, lại đối với việc trong kinh thành rõ như lòng bàn tay, từng phái người ngàn dặm xa xôi phi ngựa đuổi về đem một đám dược liệu đặc hữu trân quý của Tây Vực, trong đó một đóa thiên thủy băng liên chỉ có ở nơi lạnh vô cùng mới sinh trưởng được, là linh dược thập phần hiếm thấy. Trương Định Thủy xem qua như lấy được chí bảo, để mà làm thuốc, Khanh Trần uống xong quả gặp kì hiệu, thân mình mới chậm rãi có chút khôi phục. Việc này Dạ Thiên Lăng cũng thập phần cảm kích, cũng từng riêng phái người đi Trạm vương phủ chuyển đạt lòng biết ơn.

Một trận gió nhẹ lọt vào khoang thuyền, mang đến một chút cảm giác lạnh, Dạ Thiên Trạm cẩn thận nhìn sắc mặt Khanh Trần, “Được dùng được sao?” Hần hỏi lại.

Khanh Trần nói: “Được hiệu tốt lắm, đa tạ huynh.”

Dạ Thiên Trạm ôn hòa cười, vẻ mặt lại lạnh xuống, trầm giọng nén giận: “Đến tốt cùng sao lại thế này? Hần chẳng lẽ chính là chiêu cố nài như vậy, thế nhưng lại cho phép loại chuyện này phát sinh! Có phải Tam Hoàng huynh cùng Ngũ hoàng huynh hay không, bọn họ dùng cái thủ đoạn ti bỉ gì?”

Sau khi gặp chuyện không may, Lăng vương phủ đối ngoại chính là tuyên bố Vương phi ngoài ý muốn đẻ non, người biết nội tình rất ít, cho nên Dạ Thiên Trạm cũng vô pháp biết rõ ngọn nguồn sự tình. Khanh Trần không nghĩ nhắc lại chuyện xưa, chính là lộ vẻ sâu thẳm nói: “Không tạo sát nghiệt, tất giảm phúc thọ. Đây cũng không trách hần, hần bình an vô sự, đã là vạn hạnh trong bất hạnh.”

Dạ Thiên Trạm nhíu mày: “Nàng cứ như vậy che chở hần, cho dù là lấy chính mạng mình đổi mạng của hần cũng tình nguyện?”

Mâu quang Khanh Trần trầm tĩnh: “Trăm năm tu chằm cộng miên, cũng là vợ chồng, mặc kệ hần muốn làm cái gì, ta nhất định sẽ đứng ở bên người hần. Nếu ngay cả ta cũng không có thể đối với hần như vậy, còn có ai có thể?”

Dạ Thiên Trạm nhìn nàng, có chút đăm chiêu, đột nhiên hỏi: “Vậy đối với ta thì sao? Trong lòng nàng, có phải hay không chỉ có hần?”

Khanh Trần sâu kín mà cười, thản nhiên đáp: “Ta đêm nay trốn hần xuất cung, người nghĩ rằng ta và huynh chính là vì hần sao? Nếu các người thật sự bình khí qua lại, huynh có vài phần nắm chắc thắng được hần?”

Mâu sắc Dạ Thiên Trạm trầm xuống, lại khoe môi khê nhếch, giống như vui đùa, giống như thật sự: “Nàng chẳng lẽ không có nghĩ tới, nếu ta đem nàng giữ tại bên người sẽ như thế nào?”

Khanh Trần cười như cũ: “Nếu như thế, người không phải Dạ Thiên Trạm ta nhận thức.”

“Nàng nhận thức ta là cái dạng gì?”

Khanh Trần không có nhìn hăn, đem ánh mắt chuyển về phía bên ngoài. Xuyên qua mạc sa tung bay tựa hồ thấy được sương mù bay vòng, mây ngày rằm chiếu mặt nước, nàng như là chìm đắm trong suy nghĩ chính mình, chậm rãi nói: “Quân tử như ngọc, minh ngọc như nước.”

Dạ Thiên Trạm ngửa đầu nhắm mắt, cười thán: “Khanh Trần, nàng đây là muốn mệnh ta a!”

Đợi mở to mắt, hăn thật sâu dừng ở nữ tử trước mắt này, trong mắt kia u quang di động, liền giống như mưa bụi mới vừa rồi rơi vào trong đó đều lặng yên sũng nước đi ra, mang theo một chút ưu thương cùng cố chấp dần dần lan tràn đến ngực, đổ tràn đầy, lạnh mà chết.

Khanh Trần chỉ cảm thấy trái tim trầm trọng lại gian nan nhảy lên, cơ hồ không thể lại thừa nhận ánh mắt của hăn. Hăn nhìn nàng, giống như trong lời nói kế tiếp phải lạc ở đáy lòng nàng, “Ta từng hỏi qua nàng, nếu ta nguyện đem hết tất cả những gì ta có cho nàng, nàng có nguyện đáp ứng. Ta Dạ Thiên Trạm chỉ cần đã nói với nàng điều gì, liền nhất định sẽ làm được, vô luận kết quả như thế nào, ta sẽ làm tất cả. Cả đời này chỉ cần nàng muốn, ta liền cho nàng, hôm nay nàng muốn gì, ta đáp ứng nàng.”

Trong lòng Khanh Trần vui buồn lẫn lộn, không thể tin những gì nàng nghe được, cũng không biết nên nói với hăn cái gì. Hăn nhẹ nhàng cúi đầu ở bên tai nàng: “Về kinh thành đi, ngày mai, chờ ta khả hoàn.”

Hô hấp của hắn thối qua mép tóc của nàng, dây dưa không ngừng, Khanh Trần cơ hồ có thể nghe rõ tiếng tim đập của hắn, như đại giang ba đào bên ngoài khoang thuyền, tăng tăng vỗ bờ, hết nhanh lại chậm, bỗng nhiên cơn lốc thối không, trọc lẳng ngấp trời, hắn mạnh mẽ đem nàng kéo lại ôm ấp, nhanh chóng hôn lên môi của nàng.

Môi mềm tươi mát mà ướt át, thân thể nàng tựa như mang một mùi lan thoang thoảng, một đạo dòng suối lạnh lẽo, chậm rãi kết thành thiên la địa võng, đưa hắn giam cầm ở giữa, quy định phạm vi hoạt động, không chỗ có thể trốn.

Nhưng mà hắn không nghĩ trốn, mặc cho cảm tình này hủy diệt lý trí trong khoảnh khắc, không ngày nào, vô trăng, vô sao, không ánh sáng, giống như đến cuối thế giới. Hắn chính là Dạ Thiên Trạm, nàng chính là Phượng Khanh Trần. Không quan hệ cái khác, không quan hệ quá khứ cùng tương lai, không quan hệ sống hay chết, bi cùng hi, đúng cùng sai, không quan hệ mờ mịt, yêu hận hồng trần.

Môi hắn mang theo độ ẩm cực nóng cùng dấu hiệu sắp mưa gió mát nháy mắt giao phong xông lên đỉnh đầu, Khanh Trần bỗng nhiên nâng mắt, khi ánh mắt dừng ở trên mặt Dạ Thiên Trạm, hắn lập tức phát hiện.

Bốn mắt nhìn nhau, con mắt sáng thấu triệt, như băng liệt thu thủy, trong trẻo nhưng lạnh lùng như vậy.

Lực đạo trên tay Dạ Thiên Trạm tăng thêm, trong mắt cơ hồ mang theo thâm trầm tàn nhẫn. Khanh Trần lấy một loại ánh mắt bình tĩnh đến mức tận cùng yên lặng dừng ở trong mắt hắn, hắn bỗng nhiên theo ánh mắt này thấy được bóng dáng người khác, tồn tại cố chấp như vậy để ở chỗ sâu thẳm, một ngày tuyết tan, kéo hắn rơi xuống.

Gió lạnh đến xương, bên môi hắn sinh ra một tia cười khổ đắng chát, rốt cục chậm rãi buông nàng ra.

Dưới đèn, tối tăm như mây đen, hoàn toàn che đậy đôi mắt hấn mình trạm, đêm dài, mây nặng.

Quang ảnh u ám lãnh diễm nhẹ lay động, giống như cách muôn sông nghìn núi, xa xa nhìn nhau, không tiếng động, không nói gì.

Duy nhất còn lại trong mắt Khanh Trần đó là áy náy, xem ở trong mắt Dạ Thiên Trạm lại như đóng bang toàn thân. Giờ này khắc này, hấn thà rằng nhìn thấy phần nộ của nàng, cũng không nguyện nhìn đến ánh mắt nàng như vậy.

Lộ vẻ sầu thảm cười, cười ảm đạm thiên địa, hấn bỗng dừng xoay người, hướng bên ngoài khoang thuyền rời đi.

Mạc liêm tung bay, giang thâm vụ nùng, Khanh Trần im lặng quay đầu, thật lâu nhìn bóng dáng thon dài kia biến mất ở một mảnh mênh mang xa xa. Hấn lại tựa hồ càng chạy càng gần, lập tức đi vào lòng của nàng, không ngừng lưu lại, vĩnh tồn, cùng nơi mềm mại nhất một chỗ, huyết nhục dung hợp.

Bình minh lặng yên tới, thần hi (ánh sáng đầu tiên của ngày mới) nơi chân trời xa xôi chảy ra một đường khinh quang như có như không, thông thả mà rõ ràng xuyên thấu qua sương trắng mờ mịt, rốt cục nở rộ ra vạn đạo sáng mờ. Giang phong ào ào, thuyền nhẹ xuôi dòng, Khanh Trần đứng ở đầu thuyền đưa mắt nhìn về đế đô to lớn nơi xa đắm chìm trong nắng, giờ khắc này, quy tâm như tên.

Tháng bảy ngày Giáp Thân, mưa dầm bao phủ kinh thành mấy ngày trở nên yên tĩnh, kim thiên diệu không, hào quang bao phủ đại địa.

Từ Huyền Vũ môn, hơn mười dặm thăm dò phô trương, kim kỳ đón gió, cấm quân Ngự Lâm cách mười bước lại có một người, nổi thẳng hướng ngoại thành đế đô.

Bách quan tập hợp, thời gian gần tiếp cận buổi trưa, nhiều ngày trước, vì Trạng vương hồi kinh mà chuẩn bị diễn lễ long trọng, hiện tại ai cũng không biết là cái cục diện gì.

Triều thần tiến đến nghênh đón, Trạng vương nhất phái, người người sắc mặt chờ đợi. Khi tin tức Trạng vương hạ lệnh giam giữ Tế vương, tuân chỉ vào thành truyền đến, Vệ Tông Bình dậm chân thở dài, Ân giam Chính ngốc đứng trước Thái Cực điện, nôn ra một ngụm máu tươi, ngất đi đường trường.

Lúc này lòng người lý đều chỉ có một nghi vấn — Trạng vương, hẳn vì cái gì đột nhiên buông tay giảng hòa, tình nguyện xưng thần dưới một bậc, làm cho hết thảy cố gắng mấy ngày gần đây như nước chảy về biển đông?

Buổi trưa, theo vài tiếng pháo mừng cao minh, Kiềm môn để đô chậm rãi mở ra, vạn chúng chú ý cửa thành, Trạng vương chậm rãi mà vào.

Hắn không mặc giáp trụ, thậm chí chưa mặc thường phục thân vương, một thân thủy sắc áo dài, không nhiễm bụi trần, phiêu dật thanh hoa. Hắn không cười ngượng, đi bộ đi trên cấm thảm mềm mại, lẻ loi một mình, không có một binh một vệ đi theo sau. Bốn mươi vạn thiết kỵ vốn nên đi theo vào thành cùng với sứ đoàn nghênh đưa công chúa toàn bộ ở lại ngoài cửa thành, an tĩnh tại chỗ.

Ven đường kim giáp cấm vệ mình kích sáng choang, hàn quang chói mắt, toàn bộ để đô đều bao phủ trong một loại trận thế tức mục cùng thâm nghiêm, lại vì sự xuất hiện của hắn đột nhiên hóa làm một mảnh vân đạm phong thanh. Kinh thành to như vậy lâm vào im lặng tuyệt đối, tựa hồ trong thiên địa chỉ có một mảnh góc áo trầm lam theo cước bộ bình tĩnh của hắn nhẹ nhàng tung bay, như ở sân vắng.

Hắn đi cũng không nhanh, đi lại từ hoãn, thần sắc bình tĩnh như ngọc, bên môi ẩn mang mỉm cười.

Cuối là con đường là mui xe long phiên đại biểu cho hoàng quyền chí tôn, thiên uy hạo nhiên, Hoàng Thượng thân tới cửa thành, đem sắc phong Trạng vương làm Cửu Chương thân vương. Dưới nghi thức Thiên tử, Dạ Thiên Lăng khoanh tay độc lập, thân hình như núi cao dốc đứng, phía trên huyền bào thêu Cửu Long đăng vân, khí thế bức nhân, hiển lộ hết phong phạm vương giả.

Trên đường lớn, Dạ Thiên Trạng bộ pháp cô đơn, cuối con đường, Dạ Thiên Lăng hình dung thanh lãnh.

Độc hành cô lập, khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng gần, ánh mắt đối nhau. Khoảnh khắc ánh mắt giao chàng, dương quang giữa không trung cực nóng như kết thành miếng băng mỏng, trăm vạn người không dám lên tiếng, tâm can đều lạnh.

Không khí ngưng trọng giống như có thể bị cắt ra, ý cười bên môi Trạng vương lại càng thâm, mà trên mặt Dạ Thiên Lăng nhưng lại cũng ngoài dự đoán mọi người lộ ra nụ cười lãnh ngạo.

Cô độc gặp đối thủ, tinh thần song phương tựa hồ không hẹn mà cùng rồi đột nhiên đạt tới cao nhất trước nay chưa từng có, giống như trong lúc đó có hai thanh lợi kiếm vô hình, rỗng ngâm thanh khởi, đó là một khắc quyết chiến khát vọng.

Trạng vương bước đi đến một tầng bậc thang cuối cùng, đón gió đứng thẳng. Bốn phía chỉ nghe quần áo kim kì phần phật trong gió vang nhỏ, nháy mắt dừng bước này lại làm cho văn võ bá quan cảm thấy dài lâu không hẹn, giây lát, chỉ thấy Trạng vương mỉm cười vén vạt áo trước, quỳ lạy: “Thần, tham kiến Ngô hoàng vạn tuế!”

Dạ Thiên Lăng cũng thản nhiên nâng tay: “Thất đệ vất vả.”

Chương nghị thị quan vội vàng cao giọng thông báo nghị trình, đại diện rốt cục đâu vào đấy ẩn theo quỹ đạo mong muốn chậm rãi bắt đầu.

Trong tiếng chung khánh cổ nhạc, Trạm vương từ trong tay Hoàng Thượng tiếp nhận Cửu Chương văn kiếm đại biểu phong tước thân vương cao nhất Thiên triều, đứng ở cạnh ngự giá, Vệ Trường Chinh rõ ràng cảm giác được một cỗ sát khí dày đặc mà phong duệ.

Hắn đột nhiên cảnh giác, nâng tay nhanh chóng áp lên chuôi kiếm bên hông, lại chỉ thấy Hoàng Thượng mặt như bình hồ, dung nhan Trạm vương hòa phong. Cái gì đều không có phát sinh, diễn lễ ấn theo các bước tiến hành, hết thảy bình tĩnh như lúc ban đầu.

Cổ mãnh liệt sát khí kia đồng thời đến từ chính thanh kiếm hai người giăng co, kiếm kia bởi vậy sinh hàn ý, thẳng bức mắt người, lại chung quy chưa từng ra khỏi vỏ.

Buổi trưa nhị khắc, buổi lễ kết thúc.

Trời trong nắng ấm, thụy vân trình tường. Nay binh tức can qua cúi đầu, thấp là thiết huyết ngông nghênh, cao quý cùng hùng tâm, đối lấy là bốn bề yên ổn, giang sơn phong lưu như trước.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Nhất Xuyên Minh Phát Sáng Lưu Chử

Trong Hàm Quang cung, vài cung nữ theo thứ tự quỳ xuống đang cầm mũ Phượng cửu địch, triều phục hoàng hậu dùng tơ vàng thêu từng rặng, giày đế hậu, cùng vài người chờ sai bảo vờn quanh bốn phía, một chương nghị nữ quan ở bên lại tấu nghị trình đại điển phong hậu mấy ngày sau.

Vật liệu may mặc phiền phức va chạm ra tiếng, thỉnh thoảng ngọc bội trụy hoàn hỗn loạn leng keng, lẳng lẳng quanh quần ở chỗ sâu trong tấm điện, Bích Dao đang cùng hai thị nữ giúp Khanh Trần đem quan phục cùng khăn quàng vai vân văn sửa lại, “Nương nương, rất vừa người rồi.”

Khanh Trần nhẹ nhàng nâng tay ý bảo nữ quan bên cạnh dừng lại, xoay người hỏi: “Thời gian bao lâu?”

Nữ quan đáp: “Hồi bẩm nương nương, toàn bộ đại điển cộng lại hết ba canh giờ.”

Đuôi lông mày Khanh Trần nhíu lại, “Lâu như vậy?”

Nữ quan cung kính nói: “Lần này là Hoàng Thượng sách hậu làm chính điển, cho nên thời gian phá lệ dài hơn chút.”

Khanh Trần hơi hơi vuốt cằm: “Đã biết, các người đi xuống đi.”

Đợi chương nghị nữ quan lui ra, có thị nữ tiến vào bẩm: “Nương nương, Hoàng Thượng đêm nay truyền lệnh nghị tại Hàm Quang cung.”

Khanh Trần lên tiếng, Bích Dao nhin không được kinh hãi, hỏi: “Nương nương, Thượng Y giám hôm qua đưa tới vài món cung trang tân chế đều rất

dụng tâm. Kiện thiện hồng kia cũng không tệ, có vẻ rất có tinh thần, bất quá ta nhớ rõ có kiện lưu lam sắc thêu hoa Mộc Lan cũng tốt, được cái quý khí lại lịch sự tao nhã, ta bảo các nàng đều lấy đến xem nhé?”

Khanh Trần lúc này chỉ mặc một kiện trung y hạnh sắc nhuộm tì, “Không cần, ta có chút lạnh, đem kiện phi bạch kia cho ta.”

Bích Dao xoay người lấy kiện phi bạch thay nàng khoát lên đầu vai, quần áo vân sắc uyển chuyển, hai vai như tuyết, trong suốt gầy yếu, Khanh Trần tùy ý tựa vào trên Phượng tháp, không có chút ý tứ đứng dậy trang điểm thay quần áo.

Bích Dao nhin không được thúc giục nàng: “Hoàng Thượng một hồi sẽ đến, nương nương không đổi quần áo sao?”

Khanh Trần giương mắt ứng một câu: “Hắn là đến xem quần áo?”

Bích Dao vội nói: “Đương nhiên không phải.”

Khanh Trần lại nhắm mắt lại.

Bích Dao không khỏi thay nàng sốt ruột, khuyên nhủ: “Nương nương, đã vài ngày, Hoàng Thượng hiện tại rõ ràng là muốn hòa hảo trước, người cũng mềm xuống đi.”

Khanh Trần nhắm mắt không nói, ngày ấy nàng ra ngoài hồi cung, chưa vào Thượng Cửu phòng liền gặp Vệ Trường Chinh chờ mang theo Huyền Giáp quân tìm đến. Thủy sư hộ thành nhưng lại xuất động dũng sĩ cùng thuyền chiến, Sở Yển giang sâm nghiêm lâm vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Sau khi hồi cung chỉ thấy sắc mặt Dạ Thiên Lăng xanh mét, giận không thể át, một câu giải thích cũng không nghe, lúc này lệnh đem Minh Chấn theo Khanh Trần xuất thưởng hai mươi quân côn. Khanh Trần cực lực ngăn trở, hăn lạnh lùng không nhìn, trước điện một mảnh tiếng động trượng đánh, máu tươi bay tứ tung. Khanh Trần hận cực, giận dữ phất tay áo hồi

cung, đã vài ngày không cùng Dạ Thiên Lăng nói qua một câu. Dạ Thiên Lăng cũng không giống như trước, mỗi ngày đến Hàm Quang cung ngủ, hơn nữa nhiều việc quần thân, hai người liền cứ vậy xa lạ tiếp, chỉ nhìn Bích Dao các nàng âm thầm sốt ruột.

Bích Dao thấy Khanh Trần quật cường như vậy, thấp giọng khuyên nỡ: “Cung Vua tư đều đã muốn nghị chương tuyển thêm phi tần, Hoàng Thượng dù sao cũng là thiên tử, ngài như vậy sao có thể đối phó?”

Đêm đó, Khanh Trần ở trên song nhiễm chút phong hàn, mấy ngày nay vẫn không thấy thoải mái. Vừa rồi bị đồng quan phục ép buộc nửa ngày, lúc này chỉ cảm thấy quanh thân mệt mỏi, nghe xong lời này không khỏi tăng thêm phiền muộn, nhắm mắt lại nói: “Ta ngủ một hồi, hoàng thượng tới người lại bảo ta.”

Bích Dao thấy nàng thập phần buồn ngủ, lại biết rõ tính tình của nàng, cũng không thể nói thêm cái gì nữa, chỉ đành cẩn thận đóng cửa sổ hoa, nhẹ nhàng rời khỏi.

Bích Dao đi rồi, Khanh Trần lại lăn qua lộn lại không ngủ được, đơn giản ngồi dậy. Gương đồng trước mặt chiếu ra dung nhan của nàng, nàng vô mục đích cúi mắt nhìn mây trắng tản ra ở bên chân, vãn lộ kia nhịp nhàng ăn khớp xem ở trong mắt cũng không ngừng có chút mơ hồ. Nàng nâng tay chống thái dương, đột nhiên thoáng nhìn trong gương đồng nhiều thêm thân ảnh, không biết khi nào xuất hiện ở nơi đó, đứng ở phía sau nàng cách đó không xa.

Thanh sam nhẹ nhàng, nàng nhìn không rõ thần sắc trên mặt hắc, lại có thể cảm giác được ánh mắt hắc thâm thúy, lẳng lặng nhìn nàng trong kính.

Trong tấm điện dài đèn cung đình sáng rất nhỏ nhảy lên, Khanh Trần thấp giọng than nhẹ, đứng dậy. Không ngờ trước mắt lại tối đen, nàng vội vàng đưa tay đi chống lên án, ai ngờ lại đặt trên gương. Ngọc thanh loạn

hưởng, phượng trầm thúy hoàn rơi xuống, Dạ Thiên Lăng đã bước nhanh tiến lên đỡ lấy nàng. Bích Dao bị thanh âm mấy thứ rơi xuống đất kinh động, vội vàng tiến vào, chỉ thấy đầy đất chật vật, Hoàng Thượng cầm lấy tay hoàng hậu, vẻ mặt vẻ giận dữ.

Cung nga nội thị theo sau mà đến quỳ xuống, cũng không biết phát sinh chuyện gì, ai cũng không dám nói chuyện. Chỉ có Bích Dao nơm nớp lo sợ kêu lên: “Hoàng Thượng, nương nương.....”

Khanh Trần một trận choáng váng huyễn hoặc đi qua, thấy bọn người Bích Dao thập phần sợ hãi nhìn hai người bọn họ, hoãn thanh nói: “Nơi này không có việc gì, đều đi xuống đi.”

Bích Dao trong lòng bất ổn, nhìn cứ như là hai người thực ầm ỹ to, lại sợ mạo muội khuyên bảo sẽ phản lại, cả gan nói: “Hoàng Thượng, thân mình nương nương không thoải mái, ngài.....”

Mâu quang Khanh Trần lạnh lẽo đảo qua bên này, Bích Dao liền không dám nói tiếp, không thể nói thêm, đành phải mang theo mọi người tạm thời rời khỏi điện.

Khanh Trần dựa vào Dạ Thiên Lăng, ngồi xuống, Dạ Thiên Lăng không hờn giận nói: “Cảm thấy không thoải mái sao không tuyên ngự y, nàng lại hờn dỗi với ai?”

Mâu sắc Khanh Trần buồn bã, vô tâm cùng hắc hắc khẩu, chỉ nói: “Bất quá là vừa mới thử quan phục, đứng lâu có chút mệt, đám mũ Phượng khăn quàng vai xem ra cũng không thích hợp với ta.”

Nghe nàng nói như vậy, sắc mặt Dạ Thiên Lăng hơi trầm xuống, cơn tức trong lòng mấy ngày nay không khỏi bị gợi lên mạnh mẽ, ần ần liền muốn phát tác.

Hai người giằng co, trong điện nhất thời dị thường im lặng.

Khanh Trần dựa phượng tháp, nhắm mắt lại. Nàng nguyên bản là cường đánh về mặt tinh thần, hiện nay càng cảm thấy ngực trệ buồn, nhin không được liên tiếp ho khan. Đột nhiên một bàn tay đặt lên trán nàng, tiếp theo liền nghe thanh âm Dạ Thiên Lăng uất giận nói: “Truyền ngự y!”

Khanh Trần tự rõ ràng bệnh trạng, nói không cần ngự y, chỉ thấy thần sắc Dạ Thiên Lăng nghiêm khắc, cũng vô lực đi tranh cãi thêm, liền mặc ngự y tới thỉnh mạch khai dược, chỉ chốc lát sau, bọn thị nữ phụng canh gùg đi lên.

Nàng xưa nay không thích hương vị canh gùg, lại dưới cảm tức của Dạ Thiên Lăng bưng lên uống một hơi cạn sạch, đem chén ngọc đặt lên bàn, xoay người hướng vào phía trong an tĩnh nằm. Cước bộ bọn thị nữ nhỏ vụn lục tục biến mất ở ngoài điện, bốn phía trống trơn đẵng đẵng liền có vẻ lạnh lùng, trên người Khanh Trần lại đập bạc khâm, “Sao, lừa ta làm ra chuyện lớn như vậy, còn phát giận với ta?” Lời nói Dạ Thiên Lăng trầm thấp, có chút không hờn giận.

Khanh Trần cũng không hối hận đêm đó ra khỏi thành chọc hấn tức giận, nói: “Ta nếu làm sai, người phạt ta là được, vì sao lại lấy Minh Chấp trút giận? Huống chi ta đã trở lại, bốn mươi vạn đại quân bình an vào thành, ta lại làm sai chỗ nào?”

Lời còn chưa dứt, mày kiếm Dạ Thiên Lăng nhíu chặt, đưa tay cứng rắn đem nàng từ trên tháp kéo đến đối mặt chính mình, cả giận nói: “Nàng nếu là không về đâu! Dạ Thiên Lăng ta hơn mười năm chinh chiến thiết huyết, san bằng núi sông vạn dặm, chỉ là bốn mươi vạn đại có quân năng lực gì? Để nàng đêm ra để đô, độc thân phạm hiểm! Nàng là sợ ta thua một trận này, hay là sợ hấn chết dưới kiếm ta?”

Hấn cơ hồ là thanh sắc câu lệ, ánh mắt nghiêm thúy lãnh liệt, khiến cho người như rơi vào hầm băng, Khanh Trần bật thốt lên nói: “Ta quả thật là sợ, ta sợ các ngươi một người lại biến thành Thập Nhất thứ hai!”

Sắc mặt Dạ Thiên Lăng cứng đờ, gân xanh trên trán ẩn hiện, sắc bén trong mắt lại trong nháy mắt hồi phi yên diệt.

Nói ra lời này, Khanh Trần cũng ngậy người một lát, ngược lại buông tay cúi mắt, đầy người lộ vẻ ảm đạm: “Năm đó trên đánh cú tràng cùng chàng kể vai chiến đấu có năm người, nay chỉ còn lại có hãn cùng Thập Nhị. Chàng nếu thật sự tin ta, sẽ không làm ta buồn, ta tuy là làm việc lớn mật, nhưng cũng đã suy nghĩ rất lâu. Hiện tại nếu chàng cùng hãn bình yên vô sự, gần trăm vạn tướng sĩ cũng không cần tự giết lẫn nhau, mạo hiểm này chẳng lẽ không giá trị?”

Dạ Thiên Lăng hung hăng ôm chặt nàng, trong mắt lệ khí trầm thấp: “Nếu không phải bởi vì tin nàng, ta đêm đó đã hạ lệnh huy quân bình định. Ta cho dù tin nàng có năm chắc toàn thân trở ra, nhưng nếu nàng thật có điều sơ xuất, để đô đầu chỉ là cục diện máu chảy thành sông! Chuyện này lấy gì bù đắp? Chẳng lẽ còn có thể lại có kỳ tích, lại để cho ta cách ngàn năm vạn năm gặp được một Ninh Văn Thanh, hoặc là một Phượng Khanh Trần?”

Hãn bá đạo không cho người chút cơ hội thở dốc, từng câu từng chữ như là từng từng hỏa diễm cực nóng, thấm vào tâm người vừa ấm lại vừa đau. Khanh Trần vốn muốn nói lời hơn thua với hãn, lúc này lại nói không nói ra được, chỉ gắt gao nắm vạt áo của hãn, cảm nhận tim của hãn đập nơi tay phập phồng bất bình, thật là đã giận dữ.

Khanh Trần kinh ngạc, chỉ nghe hãn lại nói: “Giang sơn vương vị này, bất quá chỉ là một hồi trò chơi, ta sao lại dùng an nguy của nàng đi đổi lấy, sao có thể dung kẻ khác mơ ước nàng? Ta nếu ngay cả thê tử của chính mình đều không được bảo hộ, còn nói thiên hạ cái gì!”

Trong lòng Khanh Trần sớm mềm mại một mảnh, trên mặt cũng không chịu thua, cắn khế nhếch: “Ta nếu là thê tử của chàng, chẳng lẽ còn sợ

điểm phiêu lưu ấy? Ta nếu ngay cả chính mình đều không bảo hộ được, lại dựa vào cái gì làm thê tử của chàng?”

Dạ Thiên Lăng ngẩn ra, nhất thời dở khóc dở cười, vừa tức vừa hận: “Là thê tử của ta phải nghe ta, nàng nếu còn dám lừa ta tự chủ trương, ta.....”

Hắn nói tới đây dừng lại, Khanh Trần lại nhướng mi, hỏi: “Chàng thế nào?”

Dạ Thiên Lăng thấy trong mắt nàng đen bóng, trong suốt một mảnh, lộ vẻ nhu tình lo lắng, gần ngay trước mắt nhìn hắn như vậy, cứng rắn đem đầy ngập lửa giận vây quanh, quần quanh, tắc tắc hóa làm bất đắc dĩ. Rốt cục thở dài một tiếng, đem nàng ôm vào trong lòng: “Ông trời sao lại tặng một nữ nhân như nàng tới!”

Đầu Khanh Trần để ở bờ vai của hắn, sâu kín nói: “Nữ nhân này làm cho chàng bất mãn như vậy, bọn họ đã chuẩn bị mỹ nữ thiên hạ cung dâng cho chàng tuyển chọn, nói vậy luôn luôn có người thiện am hiểu ý tứ a.”

Dạ Thiên Lăng giật mình, kéo thân mình nàng ra hỏi: “Cái gì?”

Khanh Trần thản nhiên nâng mắt, coi chừng hắn: “Cung vua tư đã nghĩ tốt lắm, tiêu chuẩn tuyển thêm phi tần, trong lục cung nhất hậu, tứ phi, cửu tần, tiếp dư chín người, mỹ nhân chín người, tài tử chín người, bảo lâm hai mươi bảy người, ngự nữ hai mươi bảy người, thái nữ hai mươi bảy người. Dưới bát phẩm lục cục hai mươi tư chưởng nghi nữ quan các bốn người, tư hai mươi tám người, điển hai mươi tám người, chưởng hai mươi tám người, nữ quan khác không có phẩm trật còn chưa đếm.”

Dạ Thiên Lăng nghe được nhú mày: “Chuyện khi nào, ta sao lại không biết?”

Khanh Trần nói: “Nghị chương hai ngày trước đã đưa đến Trí Xa điện, chàng chẳng lẽ không thấy?”

Dạ Thiên Lăng bật cười: “Không lưu ý, cả ngày nhiều việc, tẩu chương còn chưa đủ cho ta xem sao, làm sao có thời giờ xem mấy thứ này.”

Khanh Trần thấy trong mắt hắn có tơ máu, nói vậy lại là mấy đêm chưa từng yên giấc, không đành lòng lại cùng hắn đi so đo, chính là lẳng lặng cùng hắn ôm nhau. Dạ Thiên Lăng vỗ về nàng tóc dài chảy đầy vai nàng, thật lâu sau, đột nhiên cười: “Ngày mai hạ chỉ làm cho Cung Vua tư chinh đồn cung đình đi, miễn cho bọn họ không có việc gì tìm việc làm.”

Khanh Trần cười cười không nói, hướng trong lòng hắn nhích lại gần, trên người hắn có hơi thở nam tử ấm áp thân nhiên bao phủ, giống như kinh đào hải lãng bao lấy bình tĩnh đào nguyên. Nên nói nàng đã nói rồi, không cần lại lặp lại. Hắn chưa từng thề son sắt hứa hẹn với nàng điều gì, chính là hắn biết nàng muốn cái gì, có một số việc hắn sẽ đi làm, hắn sẽ che chở nàng, nàng biết. Một cỗ ử rữ đè ép lại đây, nàng nhắm mắt lại, lưu luyến trong ôm ấp quen thuộc, cái gì cũng không còn muốn nghĩ.

Dạ Thiên Lăng không ngờ Khanh Trần liền cứ như vậy rúc vào hắn ngủ, có chút bất đắc dĩ, nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt của nàng, giờ này khắc này trong lòng lại chỉ còn lại yêu thương.

Tức nàng hận nàng, lại chẳng phải biết nàng vì sao cam chịu mạo hiểm? Nàng cho tới bây giờ sẽ không là nhược điểm của hắn, nàng là tri kỷ cùng hắn ý hợp tâm đầu, bạn lữ đồng hội đồng thuyền, một đường bên cạnh, cả đời làm bạn, vì nhau mà phấn khích, chấp cánh cùng bay. Hắn cứ như vậy cúi đầu nhìn người trong lòng, im lặng bất động. Lãnh đạm mấy ngày qua một khi vạch trần, mới phát hiện nguyên lai trong lòng trong mắt sớm đều là bóng dáng của nàng, lại nhìn cả đời cũng nhìn không đủ, cái gì tam cung lục viện, kiều nga phấn trang, cũng không bằng một cái nhãn mày cười của nàng.

Trên đời này có nàng, hắn trong mắt liền chỉ có nàng, trên đời này nếu không có nàng, hắn chỉ còn hai bàn tay trắng.

Qua chút thời gian, Khanh Trần ngủ hỗn loạn, Yến Hề ở ngoài điện cầu kiến. Dạ Thiên Lăng không nói chuyện, chính là ý bảo hần tiến vào.

Yến Hề đến trước tháp, sợ kinh động Khanh Trần, đè thấp thanh âm bẩm báo: “Hoàng Thượng, Trạm vương cầu kiến Ân nương nương, đã đến đây hơn hai canh giờ.”

Dạ Thiên Lăng nhíu mày, trầm giọng chỉ nói một câu: “Làm cho hần trở về.”

Dạ Thiên Lăng kế vị, gia phong Thái Hậu làm Thái hoàng thái hậu, truy phong Liên quý phi làm Tần Huệ hoàng thái hậu. Phi tần Hoàng đế, trừ bỏ Tô Thục phi tấn phong hoàng rất phi, đều y lệ đưa đến Thiên Mẫn tự ở. Ân hoàng hậu tuy là chính cung nương nương, nhưng không có tôn phong, nay chuyển đến Thanh Tuyền cung, thân phận có chút xấu hổ. Trạm vương hồi kinh từng mấy lần thỉnh gặp mẫu hậu, lại không được chấp thuận, Yến Hề xem sắc mặt Hoàng Thượng, thấy nhiều lời vô ích, đang muốn lui ra, Khanh Trần lại nghe đến thanh âm tĩnh lại, “Yến Hề, chậm đã.”

Yến Hề khom người dừng bước: “Nương nương.”

Khanh Trần cúi mắt suy nghĩ một lát, cười với Dạ Thiên Lăng, chân trần bước xuống Phượng tháp, đứng ở trước án viết vài chữ, quay đầu phân phó Yến Hề: “Đưa cho Trạm vương.”

Yến Hề chần chờ nhìn về phía Dạ Thiên Lăng, Dạ Thiên Lăng nâng cằm, hần liền nhận lấy giấy viết thư, rời khỏi Hàm Quang cung, vào thiên điện Trí Xa điện, liền thấy Trạm vương khoanh tay đứng ở trước cửa sổ. Dương quang buổi chiều xuyên cửa sổ dừng ở trên người hần, thường phục thân vương thêu ngũ trảo Vân Long sinh động như bay, tay chấp ở sau lưng ổn trì, khuôn mặt thanh nhã bình tĩnh. Hần bình tĩnh nhìn cỏ cây sum sê trong Ngự uyển, tú thủy bích lưu, tựa hồ từ khi Yến Hề chạy đi liền vẫn đứng như vậy, mảy may chưa động.

Nghe được tiếng bước chân, Dạ Thiên Trạm quay đầu nhìn lại, Yến Hề tiến lên nói: “Vương gia, Hoàng Thượng hiện tại ở Hàm Quang cung, chỉ sợ nhất thời sẽ không đến.”

Chưa ngẩng đầu, liền cảm thấy một đạo ánh mắt mình duệ dừng ở trước người, thanh âm Trạm vương ôn nhuận như băng ti thản nhiên vang lên: “Bốn vương ở chỗ này chờ.”

Yến Hề giương mắt nhìn lại, chỉ thấy Trạm vương dĩ nhiên một lần nữa nhìn về phía ngoài cửa sổ, trước mắt chỉ còn lại bóng dáng cao ngất. Hắn đem giấy viết thư trình lên, nói: “Đây là hoàng hậu nương nương đưa cho Vương gia, thỉnh Vương gia xem qua.”

Dạ Thiên Trạm ngoài ý muốn quay lại, tiếp nhận giấy viết thư mở ra, mặt trên chỉ viết bốn chữ: Thị như ta mẫu.

Thanh mặc đen nhánh, hóa làm một tia chấn động trong mắt hắn. Hắn tuy rằng vẫn không thấy được Ân hoàng hậu, nhưng cũng biết Ân hoàng hậu trừ bỏ danh phận chưa được tấn phong ở ngoài, hết thảy chi phí ăn mặc vẫn bảo trì như lúc trước còn làm hoàng hậu, chưa từng có phần sửa đổi. Đã có Khanh Trần ở đây, hắn cũng không lo lắng mẫu hậu sẽ chịu ủy khuất, việc này cũng không thể nóng vội. Hắn trầm tư thật lâu sau, bên môi dật ra một tia thờ dãi cực nhẹ, không nói cái gì nữa, rốt cục xoay người bước đi, ly khai Trí Xa điện.

Yến Hề đi rồi, Dạ Thiên Lăng không có hỏi Khanh Trần vừa rồi viết cái gì, cũng không có đứng dậy, đỡ đầu gối lại ngồi một lát, rồi chậm rãi đứng lên, chỉ vừa động, liền âm thầm rút khẩu lãnh khí.

Khanh Trần nhìn thần sắc hắn liền hiểu được sao lại thế này, nói: “Đi mau đi, hoạt động chút cho hạ khí huyết.”

Dạ Thiên Lăng một bên kéo bả vai, một bên quay đầu, bỗng nhiên nhẹ nhàng cười, thâm mâu tràn đầy ý tứ hàm xúc trêu tức.

Mặt Khanh Trần có chút đỏ, cúi thấp đầu lại hạ lông mi liếc hắt, rốt cục nhìn không được lại hỏi, “Nhiều?”

Huyết khí Dạ Thiên Lăng lưu chuyển toàn thân một tuần thiên, cái loại cảm giác tê dại mới dần dần biến mất, cười giương giọng phân phó: “Người tới, cầm đèn!”

Lập tức liền có hai thị nữ nối đuôi nhau mà vào, trong tay mỗi người đều đang cầm một chén thanh ngọc kim đăng, đi lại nhẹ nhàng, đem đèn đuốc trong tầm điện châm lên.

Dạ Thiên Lăng quay lại trước người Khanh Trần, đưa tay thử xem trán nàng: “Muốn ngủ tiếp một lát hay không? Mấy ngày nay dưỡng tốt tinh thần, đợi đến đại điển phong hậu, người trong thiên hạ đều nhìn nàng đấy.”

Khanh Trần ngủ ra một thân mồ hôi, trên người mặc dù thoáng cái thoải mái chút, lại mềm nhũn mệt mỏi như cũ, dựa vào phía trên Phượng tháp, hỏi: “Sao lại đột nhiên muốn cử hành cái đại điển phong hậu? Mấy ngày nay ta muốn bị đám nữ quan tra tấn đến chết.”

Đầu ngón tay Dạ Thiên Lăng mơn trớn đại mi nàng thon dài, đậm cười nói: “Ta muốn chiêu cáo thiên hạ, nàng là thê tử của ta.”

Khanh Trần thản nhiên cười hỏi: “Chẳng lẽ không có đại điển phong hậu, ta sẽ không là thê tử của chàng?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Không giống vậy.”

Khanh Trần đậm thanh nói: “Sao lại không giống vậy? Chàng là Dạ Thiên Lăng cũng tốt, là Vương gia cũng tốt, là thiên tử cũng tốt, với ta mà nói chẳng qua là phu quân của ta, đều là một người, đều giống nhau.”

Dạ Thiên Lăng nằm ở bên người nàng, một bàn tay đặt ở sau đầu, ánh mắt xa xa vọng phía ngoài: “Thanh Nhi, thiên hạ này chỉ cần là đồ của ta,

đó là của nàng, chỉ cần có thể cho nàng, ta đều phải cho. Thê tử của ta, ta không muốn nàng có nửa phần ủy khuất hay là tiếc nuối.”

Khanh Trần lấy tay di di, tóc dài rũ bên sườn mặt hắn, theo động tác yếu ớt của nàng, vì có mùi thơm ngát lan tỏa. Hắn đưa tay xuyên qua suối tóc dài, giống như lọt vào cảnh trong mơ thần bí, vẻ đẹp của nàng không đâu không có, không đâu có thể ẩn nấp.

Khanh Trần nâng tay cùng mười ngón hắn nắm chặt, dán tại hai gò má, mỉm cười nói: “Tâm ý của chàng, ta biết cũng đủ, không cần phải để cho người khác cũng rõ ràng. Lãng, chàng để cho bọn họ đem điển lễ hủy bỏ đi, ta nghĩ muốn, chàng đã sớm cho ta, ta cũng không để ý mấy thứ này. Lúc này đây tổ chức đại điển, trước sau hao ngân gần mười vạn lượng, lao sư động chúng, chẳng qua là cấp người trong thiên hạ xem phong cảnh. Nay Bắc cương chiến loạn vừa bình, trăm sự còn đợi, ổn định Tây Vực, nam trị đại giang đều chờ bạc trong quốc khố, có bao nhiêu người ngóng trông chúng ta được cái này mất cái khác. Mười vạn lượng bạc mặc dù không phải quá lớn, lại vẫn là dùng ở trên lưỡi dao tốt hơn. Nói sau, ta cũng thật sự không có tinh thần ứng phó lễ nghi này, không bằng để cho ta một ngày thanh nhàn cũng tốt.”

Dạ Thiên Lăng lặng im một lát, “Nàng nếu kiên trì không cần, liền y theo nàng. Ta hôm nay nhìn bọn họ dâng sớ, nghi trình này quả thật làm quá mức phiền, đang muốn hỏi ý kiến nàng. Bên ngoài thời tiết rất nóng, thân mình nàng lại không thoải mái, ta cũng sợ nàng ăn không tiêu.”

Khanh Trần cảm thấy mỹ mãn ôn nhu nói: “Đa tạ Thánh Thượng ân điển.”

Dạ Thiên Lăng cúi mắt nhìn nàng, nường mày đậm cười: “Miễn.” Hắn đưa tay ôm lấy Khanh Trần, Khanh Trần thấy hắn hồi lâu không nói lời nào, tựa hồ có chuyện gì nghĩ đến xuất thần, không khỏi hỏi: “Lãng, chàng suy nghĩ cái gì?”

Dạ Thiên Lăng quay đầu nhìn về phía nàng, hai mắt hắc lúc này rạng rỡ, tinh quang nhiếp nhân, một chút mỗi một lúc trước sớm không còn sót lại chút gì, “Thanh Nhi, nàng cũng biết ta có bao nhiêu chuyện muốn làm?” Hắc đưa hai bàn tay ở trước mặt nắm thành quyền: “Để vương nghiệp không ở một khắc huy hoàng tay cầm vương quyền, mà ở chỗ thịnh thế đại trị, nước giàu dân mạnh. Cho ta mười năm, ta sẽ không cho nàng, làm cho thần dân của ta thất vọng, thậm chí đối thủ của ta, cũng tất lấy đối địch cùng ta làm vinh dự.”

Khanh Trần giống nhau thấy được một khắc ngày xưa trên đại mạc phi sa, trước thiên quân vạn mã hắc bế nghê quần hùng, hắc lãnh đối chúng sinh, hắc hùng tâm vạn trượng. Nam nhân này chinh phục nàng, cũng chinh phục thiên hạ, nàng chinh phục nam nhân này, cũng cùng hắc dắt tay, cộng phó thiên hạ.

“Lăng, Một ngọn núi đến tận cùng cũng là một ngọn núi, phong cao lộ hiểm, đúng là hảo phong cảnh, ta đã nhịn không được muốn đi trèo lên du lãm đấy!”

Dạ Thiên Lăng ôm nàng trong ngực, dài thanh cười nói: “Hôm nay Thiên triều có đế như ta, có hậu như nàng, chắc chắn thiên cổ tán dương, vạn thế kính ngưỡng. Ta có nàng cuộc đời này thống khoái!”

Khanh Trần cười ôm cổ của hắc, minh tươi như hoa, thổ khí như lan, Dạ Thiên Lăng không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào nàng, bỗng nhiên xoay người ôn nhu hôn lên môi đỏ mọng của nàng. Khanh Trần nhẹ nhàng nhắm mắt, nghịch ngợm đưa tay tham tiến quần áo của hắc, đầu ngón tay ôn nhuận, dọc theo lưng của hắc lưu luyến trần trọc, một đường đi xuống.

Hô hấp của Dạ Thiên Lăng dần dần dồn dập, thấp giọng nói: “Thanh Nhi.” Khanh Trần hàm hồ ứng hắc, ôn hương nhuận ngọc, tuyết phu ngưng quỳnh, mùi thơm ngát lan chi triền miên, mê người tim đập nhanh. Da thịt nàng mang độ ấm dọc theo lòng bàn tay hắc khẽ vuốt nổi lên yêu

say đắm triền miên, hấn lại đột nhiên tựa đầu chôn ở cần cổ nàng ảo não thở dài một tiếng, động thân mình ngồi ở bên tháp, đưa lưng về phía nàng.

Khanh Trần thập phần kỳ quái, ôm lấy thắt lưng của hấn thò người qua, nhìn hấn hỏi.

Dạ Thiên Lăng tránh ánh mắt nàng, thở ra một hơi thật sâu: “Trên người còn nóng, hảo hảo nằm đi.”

Khanh Trần sửng sốt, lập tức cười cợt hướng trong lòng hấn, Dạ Thiên Lăng ôm nàng, thanh âm ấm áp: “Đừng nháo, nếu ngủ không được, liền theo giúp ta xem tấu chương một lát. Tư Duy Vân đưa thư tới, nàng cũng nhìn xem, có mấy cái đề nghị rất không tệ.”

Khanh Trần nghe hấn nói như vậy, liền không nháo hấn. Dạ Thiên Lăng sai người đi Trí Xa điện đem tấu chương mang tới nơi này, truyền bữa tối. Dùng cơm xong, hấn ngồi ở bên án chuyên chú xử lý chính vụ, Khanh Trần liền tựa vào bên cạnh tinh tế lật xem thư Tư Duy Vân.

Hai người thỉnh thoảng nói chuyện với nhau vài câu, bất giác đêm đã sâu, đèn cung đình dài bóng, mãi thất yên tĩnh, ngẫu nhiên vô tình nâng mắt, ánh mắt gặp nhau, hiểu ý cười.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Quế Cung Dài Hận Không Nhớ Xuân

Hôm sau, nội thị trong điện truyền ý chỉ Hạo đế hủy bỏ đại điển phong hậu đã sớm định ra cuối tháng, Phượng Diễn nghe xong, không khỏi nổi lên ầm ừ.

Mấy ngày gần đây, trong cung truyền tai nói Đế hậu bất hòa, truyền ngôn rằng Hạo đế từng ở Hàm Quang cung giận dữ, tựa hồ là vì Trạm vương. Phượng Diễn ở trong Trung Thư phòng khoanh tay thông thả bước, trung cung hoàng hậu, đây chính là y trì lớn nhất của Phượng gia. Lúc trước nàng xa lánh Trạm vương, giận Cửu vương, một tay thay Phượng gia lựa chọn Lăng vương ngoài dự đoán mọi người, hiện tại đại cục sơ định, nàng lại mở miệng vì Trạm vương cùng hoàng thượng bất hoà, há có thể làm người không sinh lo lắng?

Mấy ngày nay, thời tiết từ từ nóng bức, Đế hậu cùng đến Tuyên Thánh cung nghỉ hè. Hạo đế lại chỉ lưu lại tại hành cung một ngày, ngày hôm sau liền khởi giá hồi cung, để hoàng hậu một mình ở lại Tuyên Thánh cung.

Kể từ đó chẳng những trong lòng Phượng Diễn nghi hoặc, mọi người đều bắt đầu nghị luận đều. Từ năm đó đủ loại truyền thuyết cho tới Lăng vương bây giờ đang cơ, Trạm vương hồi kinh, đa số mọi người đoán hoàng hậu bất quá là quân cờ Hạo đế dùng để kiềm chế Trạm vương, hoặc là thủ đoạn của Phượng gia với đám hoi hoàng tộc. Cũng có không ít người thổn thức Trạm vương thích mỹ nhân không yêu giang sơn, thán người hữu tình khó thành thân thuộc.

Đồn đãi này Khanh Trần không phải là không có nghe đến, lại mắt điếc tai ngơ, tại Tuyên Thánh cung tĩnh tâm tĩnh dưỡng. Sau lần ngoài ý muốn

đó, thân mình nàng càng không bằng trước, một chút phong hàn cũng khó khăn, liên tiếp mấy ngày sốt nhẹ không lùi. Dạ Thiên Lăng rất là lo lắng, cẩn thận hỏi qua ngự y, tự mình đưa nàng đến Tuyên Thánh cung tĩnh dưỡng.

Khanh Trần không kiên nhẫn với đám ngự y trong cung đi theo, Dạ Thiên Lăng cũng không kiên trì, phái người đi Mục Nguyên đường đem Trương Định Thủy mời đến, hẳn muốn ở hành cung một tháng. Khanh Trần không khỏi cười hắc hắc chuyện bé xé ra to, nhưng bình thường cùng Trương Định Thủy đàm y luận dược, lại thập phần thích ý. Đã vô sự phiền nhiễu, tâm tình lại thoải mái, thân mình liền có chuyển biến tốt.

Tĩnh uyển u lâm, hai chén đậm trà, thanh phong mây trắng, sơn gian lưu thủy tự tại. Đảo mắt mấy ngày nắng gắt đã qua, Khanh Trần cảm thấy tinh thần tốt lên nhiều, liền chuẩn bị hồi kinh, chỉ vì không lâu sau nhập thu, đó là ngày đại thọ Thái hoàng thái hậu.

Lần đại thọ này, trong cung nguyên tưởng náo nhiệt chúc mừng một phen, nhưng Thái hoàng thái hậu từ mùa đông năm trước liền ốm đau trên giường, thân thể suy nhược, đã không có tinh lực tham dự đại điển chúc thọ, chỉ lệnh hết thảy giản lược.

Ngày đó, chính quyền Đại Chính cung thay đổi, Dạ Thiên Lăng sớm đã phân phối Ngự Lâm cấm vệ đóng ở Duyên Hi cung, cho dù bên ngoài long trời lở đất, nhưng cũng chưa từng quấy nhiễu đến Thái hoàng thái hậu. Chính là sau đó, Thái hoàng thái hậu biết được tình huống hoàng đế cùng Tịch vương, Tế vương, thương tâm không thôi. Khanh Trần mặc dù y thuật cao siêu, nhưng cũng chỉ có thể chữa bệnh, cũng không thể ngăn cản tuổi già, Hoàng Tông Tư tư đã muốn bắt đầu chuẩn bị sẵn sàng, chỉ sợ Thái hoàng thái hậu cùng thái thượng hoàng đều nhịn không qua mùa đông năm nay, đến lúc đó luống cuống tay chân.

Đại thọ ngày ấy, văn võ bá quan ở Thánh Hoa môn khấu chúc Thái hoàng thái hậu từ thọ phúc yên, nữ quan Duyên Hi cung ra tuyên ý chỉ Thái hoàng thái hậu, miễn ngoại thần yết kiến. Tô Thục phi cùng hoàng hậu dẫn mệnh phụ trong ngoài, nội quyến các quan nhập Duyên Hi cung. Dâng tặng lễ vật, chúc thọ, các mệnh phụ, phu nhân theo thứ tự rời khỏi, chỉ chừa lại phi tần nội cung cùng chư vị Vương phi ban thưởng yến.

Lâm triều xong, Dạ Thiên Lăng liền trực tiếp tới Duyên Hi cung, Hạo vương, Trạm vương, Li vương cũng theo sau tới. Thái hoàng thái hậu được thị nữ đỡ từ tấm cung đi ra, Dạ Thiên Lăng thấy hoàng tổ mẫu đi lại gian nan, lỏng lẻo chiến chiến, rõ ràng là ngày vui mừng trong lòng lại sinh ra thương cảm, thu liễm vẻ mặt, bước nhanh tiến lên tự mình nâng.

Thái hoàng thái hậu nắm tay Dạ Thiên Lăng, nhìn Hạo vương cùng vài huynh đệ tiến nhanh tới khấu thỉnh hoàng tổ mẫu thọ an, đột nhiên thở dài một tiếng: “Năm nay ít người, sang năm ta không biết còn có thể tái kiến các người đến hạ thọ hay không.”

Ý cười mọi người đều bị kiềm hãm, không khí bốn phía trở nên nặng nề, tiếp theo lại nghe Dạ Thiên Trạm lang lạnh cười nói: “Hoàng tổ mẫu không thấy năm nay có thêm người sao?”

Nụ cười xuân phong, đem không khí ngưng trệ nhất thời dẫn đi, ánh mắt mọi người cũng bị nữ tử bên cạnh hấp dẫn dẫn đến.

Nàng kia thấy Dạ Thiên Trạm mỉm cười với nàng, liền dời bước tiến lên. Dáng người nàng yếu điệu, thướt tha thon dài, sa mỏng che mặt, làm cho người ta nhìn không rõ lắm bộ dáng của nàng, nhưng cặp mắt lộ ra bên ngoài kia lại sáng ngời quyến rũ, nhìn quanh phong tư ẩn hiện.

Đây đúng là Cho Điền quốc Đóa Hà công chúa, thời điểm mọi người đều nhìn lại Đóa Hà, ánh mắt Hoàng Thượng lại chỉ hơi dừng lại trên mặt nàng, lập tức nhìn về phía Trạm vương, mà cùng lúc đó, Trạm vương cũng đang

nhìn về phía hắn. Tầm mắt hai người gặp nhau giữa không trung, tựa hồ tại trong nháy mắt kia đạt thành nhận thức chung nào đó.

Trạm vương cùng Cho Điền công chúa sau khi hồi kinh, thế trong triều tình vẫn bị vây trong một giới hạn vi diệu. Đại thần rõ ràng chia làm hai phái, người ủng hộ Trạm vương cũng không giảm bớt, tương phản cử chỉ Trạm vương thuần phục càng làm cho mọi người ca tụng, thậm chí một ít tướng sĩ trong quân cũng kính phục Trạm vương thống ngự quân đội yêu quý binh lính, đều lấy “Hiền vương” mà xưng. Trạm vương phen này lấy lùi để tiến thu hoạch được kì hiệu, đao quang kiếm ảnh trong cung biến đoạt đích dần dần đậm đi, một hồi không có khói thuốc súng lại hung hiểm hơn chiến tranh chậm rãi rút ra màn che.

Chỉ là lúc này, vô luận là Hoàng Thượng hay là Trạm vương, không có ai nguyện ý đem mấy chuyện này ở trước mặt Thái hoàng thái hậu biểu lộ nửa phần.

Đóa Hà thoải mái tiên lên cấp Thái hoàng thái hậu hạ thọ, Hán ngữ nàng nói không tệ, ngữ điệu trong sáng nhẹ nhàng, lọt vào tai êm tai. Thái hoàng thái hậu thấy hình dung Đóa Hà như vậy, nhớ lại một chút chuyện cũ, nói với Tô Thục phi nói: “Ta lại nhớ đến một người.”

Tô Thục phi biết được nói đến là ai, tình cảnh năm đó khi hoàng đế mang theo Mạt Liên công chúa hồi kinh cũng tình tường nổi lên trong lòng, nàng ôn nhu nói: “Mẫu hậu, cách cái khăn che mặt này, người nào cũng có vài phần giống.”

Thái hoàng thái hậu nói: “Nghĩ là ta già đi, có cái khăn che mặt này, liền thấy người không rõ lắm.”

Thập Nhị ở bên cười nói: “Thất ca để cho công chúa che sa, chắc là sợ mỹ mạo công chúa bị người khác nhìn đi? Đây thật là quá nhỏ nhen a!”

Dạ Thiên Trạm “Ha ha” Cười, chưa trả lời, liền thấy con mắt sáng của Đóa Hà lưu chuyển, nói: “Lụa mỏng che mặt là tập tục Tây Vực chúng ta, chỉ vì che chắn bão cát, ngày phơi nắng, nữ tử Trung Nguyên đến nơi chúng ta cũng đều như vậy. Mọi người nếu là không thích, ta liền không đeo.” Nói xong tay ngọc nhẹ nâng, liền đem cái khăn che mặt hạ xuống. Chỉ thấy da thịt nàng trắng khác thường, quỳnh mũi đào má, đan môi hạo xỉ, đôi mắt đẹp thâm khảm ở dưới đôi mi thanh tú, ngũ quan phối hợp gần như hoàn mỹ, làm trước mắt mọi người sáng ngời, trong lòng không ghen mà cùng dâng lên cảm giác kinh diễm.

Khanh Trần đã sớm nghe nói qua mỹ mạo của Đóa Hà cùng nghe đồn về chuyện tình của nàng và Trạm vương ở Tây Vực, thản nhiên cười nhìn lại Dạ Thiên Trạm. Vừa quay đầu, lại phát hiện Dạ Thiên Trạm cũng đang nhìn nàng, trong đôi mắt sâu thẳm chuyên chú, vẻ mặt đưa tình không nói gì, động lòng người. Lại ngay lập tức, hân dương môi cười, cười đến tất cả đều là mạn không, tiêu sái, nói với Thái hoàng thái hậu: “Hoàng tổ mẫu để cho Đóa Hà tháo xuống được cái khăn che mặt, cứ thế này khi hồi phủ thị vệ của ta sợ là không đủ dùng.”

Thái hoàng thái hậu chỉ vào hân: “Nhìn hân đặc ý, Lãng nhi, đêm nay con để Ngự Lâm thị vệ cho hân đem công chúa đuổi về phủ đi.”

Dạ Thiên Lăng đáp ứng: “Hoàng tổ mẫu yên tâm, lại để cho Cung Vua tư nhìn xem trong kho còn có bao nhiêu gấm vóc, đều đưa đến Trạm vương phủ, về sau phạm là công chúa xuất phủ, liền để cho thất đệ che kín.”

Vừa nói ra mọi người đều nở nụ cười, trong lúc nhất thời an nhạc hoà thuận vui vẻ. Khanh Trần ý bảo nội thị truyền yến, riêng để cho Đóa Hà công chúa ngồi cạnh nàng, làm bạn nói chuyện cùng Thái hoàng thái hậu, xuống chút nữa đó là Cận Tuệ cùng thế tử Trạm vương Nguyên Tu.

Bên người Trạm vương là Vương phi Vệ Yên, vẫn pha hàm địch ý nhìn Đóa Hà công chúa. Đóa Hà lại coi như không phát hiện, ngẫu nhiên khi

ngẩng đầu đôi mắt đen như bảo thạch minh quang lóng lánh, lập tức cao ngạo giương cằm. Trong lòng Vệ Yên liền giống bị mèo cào, mà càng làm cho nàng canh cánh trong lòng chính là Khanh Trần đang tĩnh tọa.

Nhớ tới đồn đãi đầy trời gần đây, phu quân chính mình là vì nữ nhân này ngay cả ngôi vị hoàng đế đều chấp tay nhượng lại! Nàng ta nói một câu, lại làm cho hãn ngay cả mệnh đều dám đánh bạc, lại làm cho hãn đem thê nhi trong vương phủ hãn, đem sĩ tộc theo hãn đều không để ý! Nay nữ nhân này ở chính cung, một thân Phượng phục loan hồng đoan trang diễm lệ, hồng kia như máu tươi ồ ồ nhập tâm, thúc giục ghen ghét như cỏ dại điên cuồng sinh trưởng, sắp muốn chôn vùi lý trí. Tay Vệ Yên đè nặng khám chén vàng khám ngà voi nhịn không được hận phát run, lại bỗng nhiên liền cảm thấy một đạo ánh mắt ôn lãnh dừng ở trên người, chỉ thấy Dạ Thiên Trạm cười nắm chén ngọc, đang nhìn qua: “Chúng ta nên kính rượu hoàng tổ mẫu.”

Hô hấp của hãn mang theo hương khí rượu ấm ngay tại bên tai, răng trắng mi dài cùng đôi mắt xếch ở dưới đèn cung đình sâu cận khó phân biệt, Vệ Yên thân bất do kỷ đứng dậy theo hãn, nâng chén, mỉm cười, chúc mừng..... Không biết nói gì đó, chỉ có thể nghe được thanh âm hãn tao nhã thông dong, quanh quẩn trong lòng. Đợi cho một lần nữa ngồi xuống, mọi người trong tịch gian vẫn đàm tiếu như trước. Dạ Thiên Trạm châm rượu nâng chén với nàng, thấp giọng nói: “Ta đã chinh chiến bên ngoài hơn một năm, trong phủ vất vả người.”

Lời nói sắc sảo như gõ ngọc khánh (‘khánh’ trong ‘chuông khánh’), nước trong nhập chén, trầm thấp mà nhẹ nhàng chậm chạp, Vệ Yên cúi đầu, “Đây đều là việc thiếp thân phải làm, chỉ cần Vương gia ở bên ngoài bình an là tốt rồi.”

Dạ Thiên Trạm mỉm cười, đem rượu uống cạn. Nụ cười đã sớm đoán trước, vài phần sơ đạm ở trong quang ảnh nhoáng lên một cái mà qua, mau làm người không kịp bắt giữ đã vô ảnh vô tung. Hãn thưởng thức chén

ngọc, nhìn chăm chăm Vệ Yên không chút để ý nói: “Mấy ngày nay Tuệ Nhi cùng Đóa Hà vẫn ở chung không tệ đi.”

Nhàn thoạt lại như có thâm ý, trong lòng Vệ Yên đột nhiên nhảy dựng lên, khi ngẩng đầu hẳn lại sớm nhìn phía đối diện, ánh mắt lạc đi, Cận Tuệ đang ôm Nguyên Tu ôn nhu mỉm cười. Nguyên Tu bộ dáng thanh tú đáng yêu tựa đem nước đá rót đầy những ấm áp vừa rồi, móng tay Vệ Yên thon dài chậm rãi khảm vào lòng bàn tay, không tiếng động cúi mắt.

Nguyên Tu đã hơn một tuổi, đúng là thời điểm muốn học nghịch ngợm. Hẳn tựa hồ đặc biệt thích Khanh Trần, ngồi ở trong lòng Cận Tuệ thỉnh thoảng muốn hưởng Khanh Trần bên cạnh lôi kéo, trong miệng y y nha nha không biết nói cái gì. Cận Tuệ bị hẳn huyên não không có cách, liền muốn cho người mang hẳn đi xuống, Khanh Trần lại đưa tay tiếp nhận Nguyên Tu, cười nói: “Mặc hẳn nháo đi, hoàng tổ mẫu nhìn cũng cao hứng, ta ôm hẳn là được.”

Nguyên Tu bị Khanh Trần ôm, lập tức vui vẻ ra mặt, tay nhỏ bé cầm lấy dải lụa trên loan phục của nàng không buông. Khanh Trần ôm Nguyên Tu lên đùi, thân thể đứa nhỏ nhỏ nhỏ mang theo hương sữa thuần túy, mềm mại như vậy, làm người nhìn không được muốn đi che chở. Nguyên Tu có một đôi mắt cực kỳ giống Dạ Thiên Trạm, khóe mắt hơi xếch, con người đen thùi tinh lượng, thời điểm nhìn người giống như mang theo ý cười. Con mắt kia đen lúng liếng nhìn làm trong lòng Khanh Trần có một chỗ nhẹ nhàng sụp đổ xuống, nàng kìm lòng không đậu liền nghĩ, đây nếu là đứa nhỏ của nàng thì thật tốt, nếu là đứa nhỏ của nàng, nàng không biết muốn thương nó bao nhiêu. Một cổ chua xót liền xông lên, nàng thở dài cực nhẹ, bỗng nhiên ngẩng đầu, đã thấy Dạ Thiên Lăng nhìn bên này.

Bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt hẳn mang theo vô tận đau thương cùng áy náy, phá lệ thâm thúy nhu hòa, nàng mỉm cười với hẳn, không cần phải nói cái gì, sớm hiểu tâm ý lẫn nhau. Nàng chưa từng trách hẳn, làm

sao có thể trách hắn đây? Đau của hắn một chút không hề thiếu so với nàng a! Chỉ cần hắn còn bình an bên người, nàng còn có cái gì không biết đủ.

Nguyên Tu không an phận ở trong lòng Khanh Trần cọ đến cọ đi, Khanh Trần dạy hắn kêu thái tổ mẫu, hắn cái hiểu cái không, y theo Khanh Trần ý bảo mồm miệng không rõ nói: “Đồ ăn tổ mẫu!”

Mọi người nhất thời đều vui vẻ, Khanh Trần không biết nên khóc hay cười điểm cái trán Nguyên Tu: “Là thái tổ mẫu, thái..... Tổ mẫu.”

Nguyên Tu nhìn Thái hoàng thái hậu, giống như thật sự suy nghĩ trong chốc lát, “Thái tổ mẫu!” Cái này gọi chính xác vô cùng, Thái hoàng thái hậu vui mừng cực kỳ, vội vàng đáp lại, ai ngờ Nguyên Tu quay đầu ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Khanh Trần, rõ ràng kêu lên với nàng: “Mẫu thân!”

Khanh Trần sửng sờ đương trường, kinh ngạc cúi đầu, Nguyên Tu thuận thế ôm cổ của nàng, cái miệng nhỏ nhắn đô đô lập tức liền hôn ở trên mặt nàng. Hắn cười khanh khách ôm Khanh Trần, Khanh Trần còn chưa có phục hồi lại tinh thần, Thập Nhị đã ở đối diện trên ghẹo nói: “Thật, nhỏ tuổi như vậy đi học trên chóc giai nhân, trưởng thành phải làm sao bây giờ?”

Khanh Trần lúc này thương Nguyên Tu cực kỳ, che chở hắn: “Trưởng thành chỉ cần không giống Thập Nhị Vương thúc hắn, như thế nào đều tốt cả!”

Thập Nhị nói: “Lời này ta lại muốn tìm hoàng tổ mẫu phân xử a. Ai! Ôm Nguyên Tu cách hoàng tổ mẫu cùng công chúa xa một chút đi, các người đều là mỹ nhân, đừng làm cho hắn còn tuổi nhỏ liền xem mù mắt a!”

Thái hoàng thái hậu cười mắng Thập Nhị nói nhiều, Đóa Hà công chúa lại lơ đãng, ngược lại cảm thấy Thập Nhị không giống Dạ Thiên Lăng trong trêu nhưng lạnh lùng, không giống Hạo vương đậm xa, cũng không giống

Dạ Thiên Trạm khó có thể nắm bắt, ở chung tốt nhất, không khỏi liền nở nụ cười với hắn, làm Thập Nhị cười đến gần ra, tuần mặt ửng đỏ.

Dạ Thiên Trạm lúc này lại không chú ý Đóa Hà công chúa, chỉ ngưng thần nhìn Khanh Trần cùng Nguyên Tu.

Vệ Yên thờ ơ lạnh nhạt, khéo môi hắn nở nụ cười hoàn toàn không phải như xưa cao quý cùng xa cách, hắn cười đến chân thật như vậy, nhu tình khắc cốt tại nụ cười kia chậm rãi chảy xuôi, nhẹ nhàng lan tràn, Vệ Yên cơ hồ có thể cảm giác được niệm tưởng trong lòng hắn giờ này khắc này, hắn hy vọng nữ tử ôm Nguyên Tu kia chính là mẫu thân đứa nhỏ, chẳng sợ chỉ nhìn một khắc đều là làm người ta sung sướng. Hắn cứ như vậy từ đáy lòng không thêm chút che giấu mà cười, nàng từng bao nhiêu lần nóng bỏng hy vọng qua, nàng nhìn trước mắt, lại cố tình hận cực kỳ nụ cười như vậy.

Nàng nếu cái gì đều chẳng hay biết, cái gì cũng không biết thì thật tốt. Nhưng là đêm tân hôn nàng nghe được rõ ràng như vậy, hắn gọi tên người khác! Nàng tựa hồ đã muốn đứng ở giới hạn vách núi đen, bên dưới là vực sâu vạn trượng, mà nụ cười của hắn ở phía trước dụ hoặc nàng, thả người nhảy xuống.

“Nương nương nếu thích Nguyên Tu như vậy, không bằng thỉnh hoàng thượng hạ chỉ đưa Nguyên Tu vào cung đến ở tốt lắm, cũng có thể làm bạn bên người Thái hoàng thái hậu, thường thường nhìn thấy.”

Lời nói Vệ Yên đột ngột vang lên, ý cười Dạ Thiên Trạm mãnh thu, không thể tin nhìn về phía nàng, sắc mặt Cận Tuệ trong nháy mắt trở nên trắng bệch, một tiếng thét kinh hãi đã đến bên miệng, vội vàng nhịn xuống.

Tiếng hoan hô vui vẻ trong điện khoảnh khắc biến mất, người ở đây đều nhìn về phía Hoàng Thượng.

Nguyên bản thân vương thế tử vào cung giáo dưỡng cũng là việc bình thường, nhưng tình thế trước mắt này, một khi Nguyên Tu vào cung, tựa

như Ân hoàng hậu trở thành con tin kiểm chế Trạm vương. Chỉ cần Hoàng Thượng có tâm tư này, đây tự nhiên là thời cơ không thể tốt hơn.

Tất cả mọi người đang chờ một câu của Hoàng Thượng, lại chỉ thấy bên môi Hoàng Thượng một chút đạm cười, giữ kín như bưng. Hắn đưa tay buông chén vàng, ung dung liếc mắt nhìn Khanh Trần cùng Nguyên Tu một cái.

Nguyên Tu lúc này chơi đùa mệt mỏi, cầm lấy vạt áo Khanh Trần dần dần muốn ngủ đi, đứa nhỏ còn nhỏ có chút không biết chính mình ngay mặt lâm cái dạng cục diện gì. Khanh Trần nhẹ nhàng vỗ hân, ôn nhu lại cười nói: “Đứa nhỏ còn nhỏ, rời khỏi mẫu thân khó tránh khỏi không thích ứng được,” Nàng ngẩng đầu cùng Dạ Thiên Lăng nhìn nhau một lát, “Đợi cho Nguyên Tu lại lớn lên chút nữa, tự nhiên là sẽ vào cung học tập. Đến lúc đó không ngại thỉnh đại hoàng huynh làm sư phó, chúng ta giao cho Thập Nhị Vương gia thì lo lắng, giao cho đại hoàng huynh thì luôn yên tâm đi?”

Thập Nhị nói tiếp nói: “Như thế nào lại liên quan đến ta? Văn tài ta so ra kém đại hoàng huynh, nhưng võ công đại hoàng huynh sẽ không bằng ta, đến lúc đó đừng cầu ta đến dạy a!”

Lúc này Dạ Thiên Lăng đạm cười nói: “Thất đệ văn võ song toàn, hổ phụ vô khuyển tử, tương lai Nguyên Tu nhất định xuất chúng như hân, sao cần người khác quan tâm?”

trước Dạ Thiên Trạm từ một khắc kinh sợ lúc trước sớm khôi phục như thường, lập tức nói: “Còn muốn thỉnh hoàng huynh dạy bảo nhiều hơn mới phải.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Đứa nhỏ còn nhỏ, nói mấy chuyện này không khỏi quá sớm, khó được lúc này còn có thể ở bên người mẫu thân làm nũng, tội gì bức bách bọn họ.”

Dạ Thiên Trạm không ngờ hẳn sẽ nói như vậy, lời này ý giống như mình bạch, nhưng lại giống như nói chuyện này cùng thế cục hiện nay không quan hệ. Còn muốn nghĩ Tịch vương cùng Tế vương, trừ bỏ trưởng tử Tịch vương đã ban thưởng chết ở ngoài, thật sự là chưa từng có phần liên lụy. Phân lòng dạ khí độ này, hẳn nhướng mày nhìn lại, chỉ cảm thấy có đối thủ như vậy, lại làm lòng người thư sướng.

Khanh Trần nói xong, liền cúi đầu đỡ Nguyên Tu đi vào giấc ngủ, từ đầu đến cuối đều không có liếc mắt nhìn Vệ Yên khơi mào sự tình một cái. Lời nói Dạ Thiên Lăng người khác có lẽ không hiểu, nàng lại nghe đã hiểu, thứ mình không muốn, chớ để echo người, ý tứ của nàng hẳn quả nhiên cũng đã hiểu.

Mắt thấy Nguyên Tu ngủ trầm, nàng cẩn thận giao hẳn cho Cận Tuệ, Cận Tuệ sớm gấp đến độ lo lắng, lập tức liền tiếp nhận đưa nhỏ gắt gao ôm, nước mắt mấy lần muốn chảy ra. Khanh Trần cười an ủi nàng, nhẹ giọng nói: “Yên tâm.”

Cận Tuệ cảm lẹ: “Đa tạ nương nương.”

Khanh Trần lúc này mới nhìn lại Vệ Yên, chỉ thần nhiên thoáng nhìn, phong duệ trong mắt như dao đâm làm sắc mặt Vệ Yên xanh trắng, nàng xoay người từ từ cười nói: “Ngồi lâu như vậy, hoàng tổ mẫu đã mệt mỏi, Hoàng Thượng, chúng ta vẫn là thỉnh hoàng tổ mẫu sớm nghỉ một chút.”

Tinh thần Thái hoàng thái hậu xác thực cũng đã mệt mỏi, Dạ Thiên Lăng liền sai người lại vì Thái hoàng thái hậu chúc thọ, Khanh Trần tự mình đỡ Thái hoàng thái hậu đi vào nghỉ ngơi. Lúc này một nữ quan vội vàng đi vào, ở trước mặt Khanh Trần nhẹ giọng bẩm báo, mi tâm Khanh Trần hơi nhíu, còn chưa kịp nói chuyện, điện tiền nội thị đã cao giọng thông báo: “Ân nương nương đến!”

Dạ Thiên Trạm nghe tiếng cả người chấn động, xoay người nhìn lại ngoài điện.

Kim diêm hoa trụ, Ân hoàng hậu bước nhanh tới, nữ quan nội thị đi theo phía sau, hoảng sợ chạy chậm. Thân mình nàng mặc hồng loan phượng y, tóc búi cao ngất, sai điền hoa mỹ, trang dung tinh xảo, dáng vẻ cao quý, một chút tiều tụy đáy mắt cũng không có ảnh hưởng dáng người kiêu ngạo của nàng, đoan trang ung dung, không khác ngày trước.

Nguyên bản tất cả mọi người đã muốn muốn rời khỏi đều dừng bước, Ân hoàng hậu đến trong điện, trước hành lễ với Thái hoàng thái hậu: “Đại thọ Mẫu hậu, ta suýt nữa đã không thể tới, nay chậm một bước, còn thỉnh mẫu hậu không nên trách tội.”

Thái hoàng thái hậu cho nàng bình thân, Ân hoàng hậu nhìn mọi người chung quanh, trong mắt sáng rọi bức nhân. Dạ Thiên Trạm tiến lên từng bước quỳ rạp xuống đất: “Mẫu hậu!” Đám người Vệ Yên cũng vội vàng theo hân bá hạ.

Ân hoàng hậu cúi đầu nhìn về phía con, vẻ mặt tràn đầy yêu hận. Nàng nắm tay Dạ Thiên Trạm hơi hơi phát run, làm như muốn nói cái gì, lại chung quy nhin xuống, lại vừa ngẩng đầu thấy được Đóa Hà, có chút kinh ngạc. Dạ Thiên Trạm vội hỏi: “Mẫu hậu, đây là Đóa Hà công chúa.”

Ai ngờ mặt mày Ân hoàng hậu lập tức trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói: “Ngày thường yêu mị như vậy, dị tộc nữ nhân trừ bỏ mê hoặc nam nhân hại nước hại dân ở ngoài làm không ra nửa điểm chuyện tốt, người nhớ kỹ cho ta, cách loại dụ dỗ này xa chút!”

Mọi người nghe vậy biến sắc, ai cũng nghe ra nàng đang muốn quét mặt Đóa Hà, lại cũng ngậm chỉ điểm. Mâu sắc Dạ Thiên Lăng thâm lại, ẩn hiện tức giận, lại chỉ e ngại ở trước mặt Thái hoàng thái hậu nên không phát tác.

Đóa Hà thân là công chúa, ở Cho Điền quốc được quốc vương sủng ái, nhập gả Thiên triều cũng là thượng khách, lễ ngộ có thêm, chưa từng nghe qua những lời như vậy, đôi mắt đẹp chớp chớp, đứng lên nói: “Nương nương, từ xưa chỉ cần có chuyện mê sắc đẹp làm quốc sự, đều nói nữ tử thành hồng nhan họa thủy, lại không biết vốn là do tự nam nhân ngu ngốc vô đạo. Nếu là tâm chí thanh minh, ai có thể mê hoặc được bọn họ? Nếu nguyên bản đã hồ đồ, cho dù không có tuyệt sắc trước mặt cũng giống nhau. Ta ngưỡng mộ Vương gia chí tài cao tuấn, tình nguyện theo chàng xa gả Trung Nguyên, cũng biết chàng không phải người vì sắc đẹp mà hoa mắt ù tai hồ đồ.”

Mọi người cũng chưa nghĩ đến Đóa Hà lại lớn mật như thế, dám giáp mặt chống đối Ân hoàng hậu. Ân hoàng hậu không ngờ đến, nhất thời tức giận đến nói không ra lời.

Dạ Thiên Trạm nhanh chóng liếc mắt nhìn Đóa Hà một cái, quay đầu tức khắc thỉnh tội với Ân hoàng hậu: “Mẫu hậu, Đóa Hà trẻ tuổi không hiểu chuyện, nói có chút quá, nhi thần thay nàng tạ lỗi mẫu hậu. Nhi thần không phải người hồ đồ. Còn thỉnh mẫu hậu yên tâm.”

Ân hoàng hậu nhìn thẳng hăn, “Yên tâm? Người bảo ta sao có thể yên tâm? Đừng nói là người, dù là người phụ hoàng người nhất thế anh minh, đến cuối cùng không phải là phá hủy ở trong tay dị tộc yêu nữ kia! Người lại làm sao không hồ đồ?”

Dạ Thiên Trạm lo âu vạn phần, trong lòng hăn dù có muôn vàn tính toán, hiện tại lại một phần cũng không thể nói với Ân hoàng hậu, chỉ trầm giọng cắt đứt lời của nàng: “Mẫu hậu!”

Ân hoàng hậu bỏ tay hăn ra, nói với Thái hoàng thái hậu: “Mẫu hậu, ngài cũng đều nhìn ở trong mắt, Dạ thị hoàng tộc từ Thủy đế trở đi, người nào không phải vây ở trong chữ ‘Tình’? Mục đế, Hoàng đế, còn có trước mắt này, không có ngoại lệ! Ta quản không được, ngài cũng không quản sao?”

Chuyện hai mươi bảy năm trước, giấy không gói được lửa, ngai trong lòng lại rõ ràng, Hoàng Thượng hiện tại này, rốt cuộc là.....”

Nàng còn chưa dứt lời, Thái hoàng thái hậu lớn tiếng quát: “Câm mồm!”

Ánh mắt Dạ Thiên Lăng thâm lại lạnh lẽo bắn ra gợn sóng sát ý. Ân hoàng hậu còn chưa nói hết, người khác không biết, Khanh Trần lại rõ ràng là cái gì, tâm trầm xuống. Nếu nói thêm gì nữa, cho dù là nàng, cũng bảo vệ không được tính mạng Ân hoàng hậu.

Thái hoàng thái hậu giúp Khanh Trần rời sự chú ý của mọi người, từ từ nói: “Hạo nhi, mang theo mấy đệ đệ của người quỳ an đi. Tất cả mọi người lui ra, không có phân phó của ta, không cho phép tiến điện.”

Xem qua con cháu trước mắt, trong mắt già nua của Thái hoàng thái hậu ẩn lộ ánh sáng cùng tuổi không tương xứng, đó là trải qua bao năm tháng cơ trí cùng hiểu rõ, xem hết nhân thế bình tĩnh cùng thâm trầm. Một chút bệnh trạng đều bị này ánh sáng che giấu, lúc này Thái hoàng thái hậu như đổi lại một người khác.

Nội thị cung nga theo lệnh rời khỏi, Dạ Thiên Trạm lo lắng nhìn mẫu thân, chần chờ không muốn bước đi. Thập Nhị đi đến bên người hắc, trấn trụ cánh tay hắc: “Thất ca.” Dạ Thiên Trạm chống lại cặp con người xưa nay tàn mạn dẫn tính, trên cánh tay hắc hiện tại cảm giác lực đạo, bắt buộc hắc áp chế cảm xúc trong lòng bốc lên không thôi. Hắc quay đầu, Ân hoàng hậu đứng ở giữa đại điện thất thải sáng lạn, dưới đèn ngọc lưu ly thoáng nhìn hắc, hơn hai mươi năm qua lần đầu tiên hắc cảm giác được mẫu thân nguyên lai cách hắc xa xôi như vậy, người sinh hắc dưỡng của hắc, nhưng lại không thể hiểu hắc.

Theo cước bộ dần dần biến mất, đại điện chỉ còn lại bốn người Thái hoàng thái hậu, Ân hoàng hậu, Dạ Thiên Lăng cùng Khanh Trần, trở nên im lặng dị thường.

Rượu lạnh tàn yến, không hề có chút vui mừng ngày sinh nhật, trở nên nặng nề vô cùng. Khanh Trần một lần nữa nâng Thái hoàng thái hậu ngồi xuống, cầm Ân hoàng hậu khẽ nâng, đối mặt với Dạ Thiên Lăng, tiện đà quay đầu nói với Thái hoàng thái hậu: “Mẫu hậu thật không ngờ sự kiện kia còn có thể có người biết? Lúc trước Liên phi vô ý động thai khí sinh non, cố tình ngay tại thời điểm đến Duyên Hi cung vấn an mẫu hậu. Mẫu hậu luôn luôn không thích Liên phi, khi đó lại thay nàng dốc hết sức cam đoan, hoàng đế tự nhiên sẽ không hoài nghi đứa nhỏ đến tột cùng là của ai. Nay ngẫm lại, Liên phi xưa nay ra vẻ lãnh đạm, nguyên lai là chỉ sợ bí mật này bị người tra biết.”

Hai mắt Thái hoàng thái hậu nhắm lại, có chút cân nhắc, nói: “Vậy sao, các người tìm được ngự y năm đó.”

Ân hoàng hậu nói: “Mẫu hậu nguyên lai còn nhớ rõ ngự y kia.”

Thái hoàng thái hậu khẽ gật đầu: “Không sai, ta tuy rằng già đi, vẫn còn nhớ rõ tên kẻ đó. Lúc trước ta nhất thời mềm lòng, liền để hãn sống, không nghĩ đúng là vẫn sinh ra hậu hoạn. Cũng khó cho các người có thể nghĩ đến việc này, cũng còn có thể tìm được người này.”

Ân hoàng hậu nói: “Đây là thiên ý, tra xét mấy năm nay, vốn tưởng rằng không có khả năng, lại rốt cuộc vẫn tìm được.”

Thái hoàng thái hậu nói: “Xem ra các người đã sớm có tâm, bất quá hiện tại các người đã biết, lại thế nào đây?”

Ân hoàng hậu nói: “Mẫu hậu đem bí mật này ẩn tàng nhiều năm như vậy, ngay cả niệm hãn là con Mục đế mà che chở hãn, cũng không ngấm lại Liên phi loại dụ dỗ này, ai biết nàng lúc trước hoài thai đến tột cùng là đứa nhỏ của loại người nào?”

“Phanh” một tiếng, Dạ Thiên Lăng một chương đánh lên ngự án, hãn dù cho có hàm đường, nghe được Ân hoàng hậu giáp mặt vũ nhục mẫu thân

cũng không cản được cơn giận dữ: “Người nói cái gì!”

Trong lòng Khanh Trần cả kinh, Thái hoàng thái hậu quay đầu quát: “Lãng nhi!”

Dạ Thiên Lăng làm việc không kiêng nể gì, lại duy độc đối với Thái hoàng thái hậu tôn kính có thêm, rốt cục cố nén tức giận. Khanh Trần đưa tay đặt ở trên tay hắc, lãnh ý trên mặt hắc hơi hoãn, nhưng vẫn như trước làm cho người ta sợ hãi.

Ân hoàng hậu bị tàn nhẫn trên người Dạ Thiên Lăng tỏa ra sợ tới mức lui từng bước, nhưng lập tức đứng lại, không chút nào nhường nhịn tiếp tục nói: “Hắc nếu không phải con Hoàng đế, có tư cách gì kế thừa đại thống? Cho dù hoàng đế từng có chiếu thư truyền ngôi, cũng là bị lừa bịp! Hắc soán vị đoạt ngôi, nay lại đem hoàng đế giam cầm ở Phúc Minh cung, sinh tử không rõ, mẫu hậu chẳng lẽ cứ khoanh tay đứng nhìn sao?”

Thái hoàng thái hậu nâng mắt, lại có loại khí thế uy nghiêm từ trong ánh mắt tràn ra, “Người nếu tới tìm ta, nói vậy còn không có quên hoàng đế là thế nào đi lên đế vị này, năm đó nếu không phải ta bảo hắc đăng cơ, hắc lại có cái tư cách gì kế thừa đại thống?”

Ân hoàng hậu nói: “Đúng là mẫu hậu khi đó anh minh quyết đoán, mới có hơn mười năm yên ổn này, nay trăm năm cơ nghiệp Thiên triều há có thể hủy ở trong tay người khác? Còn thỉnh mẫu hậu làm chủ!”

Thái hoàng thái hậu nói: “Người cũng có thể nghĩ đến cơ nghiệp Thiên triều, vậy người cũng biết ta lúc ấy vì sao phải bảo Hoàng đế đăng cơ?”

Ân hoàng hậu sợ run một lát, đáp: “Mẫu hậu tự nhiên là vì nước tuyển hiền quân.”

Thái hoàng thái hậu ần ần cười, nói: “Không sai, đúng là như thế. Năm đó Mục đế băng hà, dưới gối có hai con trai, ta không lập bọn họ, cố nhiên

là vì bọn họ tuổi nhỏ, lại bởi vì bọn họ không làm được vị trí này. Hai hài tử kia, Diễm Chiêu trời sanh tính tình xúc động, xử trí theo cảm tính, Diễm Huyền nhất gan yếu đuối, không chịu nổi đại nhậm. Nếu đem quốc gia to lớn này giao cho bọn họ, sao có thể yên tâm? Quốc lập ấu chủ, sĩ tộc ở bên như hổ rình mồi tất chuộng quyền cao, cô nhi quả phụ chúng ta, chẳng phải gian nan? Cho nên ta nghĩ cách để cho bọn họ ủng hộ Hoàng đế vào chỗ, hoàng đế mới đăng cơ cũng có nhiều khó khăn, khổ tâm kinh doanh nhiều năm mới có cục diện sau này. Ngày xưa ta lập Hoàng đế, hiện tại ta che chở Hoàng Thượng, cũng không phải vì ta có cái tư tâm gì, chỉ vì cơ nghiệp hôm nay không thể chôn vùi trong tay ta. Hoàng Thượng là ta từ nhỏ một tay nuôi lớn, ta biết rõ hẳn sẽ không làm cho ta thất vọng.”

Ân hoàng hậu nói: “Mẫu hậu nói như vậy, ta lại muốn hỏi, chẳng lẽ Trầm nhi không bằng hẳn sao?”

Ánh mắt Thái hoàng thái hậu dừng ở trên mặt nàng, ý vị thâm trường nói: “Trầm nhi tốt lắm, bằng tâm mà nói, có vài chỗ hẳn thậm chí còn hơn Hoàng Thượng. Nhưng đáng tiếc là, hẳn cố tình có mẫu thân như người.”

Ân hoàng hậu nhướng mi, thần sắc ngạo nghễ không hờn giận: “Mẫu hậu lời này là có ý gì?”

Thái hoàng thái hậu không nhanh không chậm nói: “Kỳ thật người cũng tốt lắm, những năm gần đây ta ở bên cạnh nhìn người chấp chương hậu cung, cho tới bây giờ không ra nửa phân sai lầm, đã là rất khó được. Luận thủ đoạn, luận khôn khéo, bên trong hậu cung này không có người hơn người, nhưng duy chỉ có một điều, dã tâm của người quá lớn, rất tự cho là đúng.”

Ân hoàng hậu cười lạnh nói: “Là người liền có dã tâm, trong hoàng cung này có ai sạch sẽ thanh cao? Nếu không có dã tâm, Hoàng Thượng cũng không nên đứng ở chỗ này? Mọi người đều an ổn.”

Thái hoàng thái hậu nói: “Ta biết người không phục, ta nói Trạm nhi phá hủy ở trên tay người, người không ngại liền nhìn xem người để cho hản thú Vương phi kia, thật sự là ủy khuất hoàng tôn của ta! Lời nói của ta người trước mắt không rõ, không quan hệ, người cũng không cần hiểu. Cái bí mật kia nếu ta đã thủ được ba mươi năm, sao lại để cho người sinh ra thị phi? Ta liền nói cho người biết, chỉ cần ta còn sống một ngày, ai cũng đừng nghĩ gây sóng gió!” Khi nói chuyện đầy mắt nàng đầy sắc bén, thanh âm lên cao: “Người tới!”

Hai chương nghị nữ quan hàng năm theo hầu Thái hoàng thái hậu không tiếng động đi vào đại điện, cúi mắt đứng ở bên cạnh. Thái hoàng thái hậu coi chừng Ân hoàng hậu: “Ta hôm nay nói qua chờ người nghĩ thông suốt, cũng sẽ không cảm thấy ủy khuất.” Nàng lạnh giọng nói với chương nghị nữ quan: “Đưa nàng hồi Thanh Tuyền cung, ban thưởng một ly rượu, bạch lăng ba thước!”

Khanh Trần kinh sợ, ngay cả Dạ Thiên Lăng cũng không dự đoán được kết quả như vậy, nhất thời kinh ngạc.

Sắc mặt Ân hoàng hậu một mảnh tuyết trắng, lời nói nghe rất quen này nàng từng nói qua không biết bao nhiêu lần, nay rơi xuống trong tai mình, mới biết là tư vị như thế. Nàng gắt gao nhìn chăm chăm Thái hoàng thái hậu, lại chỉ thấy được đuôi lông mày Thái hoàng thái hậu đậm táo lãnh ý, tuyệt nhiên vô tình, ánh mắt bình tĩnh kia bức bách lại đây, lại làm cho cả người nàng phát run, ngay cả sai hoàn trên phát gian cũng nhẹ nhàng rung động. Nàng hung hăng nắm một góc Phượng phục, băng hoạt tư thâm lạnh đến xương, hai nữ quan mặt không chút thay đổi dời bước tiến lên.

“Chậm đã!” Khanh Trần lên tiếng ngăn cản, tiến nhanh tới quỳ gối trước mặt Thái hoàng thái hậu: “Hoàng tổ mẫu, Ân nương nương tội không đáng chết!”

Khỏe miệng Thái hoàng thái hậu nổi lên hoãn cười, là hiền lành, cũng là kiên quyết: “Khanh Trần, nhân từ nường tay, tất lưu hậu hoạn, ta sao lại ở cùng một sự kiện sai hai lần? Con cũng được đẹp mặt, muốn chấp chương hậu cung này cũng không dễ dàng. Có vài người vô tội, lại hấn phải chết.”

Đạo lý này Khanh Trần không phải không biết, lại cầu nói: “Hoàng tổ mẫu, có chuyện có thể làm, có chuyện không thể làm!”

Nàng đau khổ kiên trì, Dạ Thiên Lăng tiến lên kéo nàng đứng dậy, đứng ở đó đạm thanh nói: “Hoàng tổ mẫu, thỉnh ngài khai ân.” Lời nói bang lạnh nhưng cũng là cầu tình. Khanh Trần như trút được gánh nặng nhìn về phía hấn, hấn nhìn thẳng phía trước, giống như không thấy, chính là cánh tay đặt bên hông nàng càng thu càng chặt.

Thái hoàng thái hậu đợi Dạ Thiên Lăng nói lời này, mỉm cười chăm chú nhìn hấn thật lâu, sau đó bên môi chuyển ra một tiếng than nhỏ, vẫy tay nói: “Mang nàng đi xuống, từ hôm nay trở đi không cho phép bước ra Thanh Tuyền cung nửa bước, không cho phép gặp bất luận kẻ nào.”

Hai chương nghị nữ quan cúi đầu tuân mệnh, Ân hoàng hậu từ chỗ chết kinh hãi quay lại, e ngại cùng hận luân phiên thay đổi, thần sắc xanh trắng thăm đến xót xa. Nàng nhất nhất nhìn qua ba người trước mắt, váy dài mạnh phất, cũng không quay đầu lại đi khỏi điện.

Thái hoàng thái hậu vẫn nhìn bóng dáng Ân hoàng hậu kiêu ngạo biến mất không thấy, thân mình nhoáng lên một cái, đỡ lấy án, tựa hồ toàn bộ tinh thần đều đã dùng hết, tay nhu trán lộ vẻ mệt mỏi. Khanh Trần cùng Dạ Thiên Lăng vội vàng tiến đến, đến đỡ bên cạnh, Khanh Trần nhìn nhìn tình hình Thái hoàng thái hậu, “Hoàng tổ mẫu, ta tuyên ngự y mang thuốc tiến vào.”

Thái hoàng thái hậu lắc đầu ngừng lại Khanh Trần, nhìn về phía Dạ Thiên Lăng: “Nguyên lai người đều biết.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Không dám giấu diếm hoàng tổ mẫu, tôn nhi quả thật đã biết.”

Thái hoàng thái hậu ho nhẹ một trận, hơi hơi thở dốc: “Người thật giận hoàng tổ mẫu?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Hoàng tổ mẫu sao lại nói lời ấy?”

Thái hoàng thái hậu hơi nhắm mắt, nghỉ tạm một lúc lâu, lại làm như nhớ lại cái gì, “Nàng hôm nay nói có câu là thật, nam nhi Dạ thị hoàng tộc, cơ hồ người người đều vây ở trong chữ ‘Tình’. Năm đó Mục đế vì mẫu thân của người phát binh Tây Bắc, sau khi mẫu thân người vào cung, lại đem quốc sự hoang phế một bên, thường thường mấy tháng không để ý, thế cho nên quyền thần nhảy ra giữa đường, trong ngoài hỗn loạn, dân sinh khốn khổ. Ta vất vả áp chế này đám quý tộc, sĩ tộc, đến đỡ Hoàng đế kế vị, đem hy vọng đều ký thác ở trên người hắc, cũng không nghĩ hắc nhưng cũng mê luyện mẫu thân người. Ta lo lắng hắc giẫm lên vết xe đổ, cùng Mục đế hồ đồ, từng muốn ban thưởng chết cho mẫu thân người, hắc liền quỳ gối bên ngoài tẩm cung này, cầu ta một ngày một đêm. Ta quyết tâm mặc kệ hắc, nhưng ngày hôm sau, Liên phi cũng lại đến cầu ta, khi đó nàng đã có người.” Nàng nâng nhẹ tay vỗ nhẹ cánh tay Dạ Thiên Lăng, thở dài: “Hoàng tôn của ta a, bảo ta sao có thể quyết tâm? Ta đáp ứng giúp nàng bảo trụ đứa nhỏ, giấu diếm chân tướng sự tình, nhưng muốn nàng thề tuyệt không được mê hoặc hoàng đế, ngay cả cười với hắc một cái cũng không được, cũng muốn nàng từ nay về sau coi như đứa nhỏ này không phải của nàng, giao cho ta nuôi nấng. Hai mươi bảy năm, nàng coi như là làm được, ta cũng không từng nuốt lời. Lăng nhi, trong lòng người khổ, hoàng tổ mẫu biết, người nếu muốn hận hoàng tổ mẫu, hoàng tổ mẫu không oán người.”

Nghi hoặc quẩn quanh trong lòng đến nay, cùng Thái hoàng thái hậu nói chuyện một buổi đẩy ra mây mù, lúc này, trước mắt Dạ Thiên Lăng hiện ra dung nhan mẫu thân, xa xăm, lạnh lẽo, giấu ở dưới ánh mắt kia từng bao

nhiều thứ âm thầm để lại cho hần, hần lại từng bao nhiêu báo lấy lấy lạnh lùng cùng oán hận.

Hần không tự chủ được đứng lên, một mình xoay người đối mặt với đại điện rộng rãi yên tĩnh. Hai mươi bảy năm trước, mẫu thân của hần chính là ở trong này hạ lời thề, dùng tươi cười cả đời đổi lấy bình an của hần. Một cỗ cảm xúc bi thương thẳng vào trong lòng, hần chẳng những không có thông cảm với mẫu thân, càng thêm không thể bảo vệ tốt mẫu thân. Cô Tinh tế nhất, lời tiên đoán vớ vẩn này nguyên lai theo một khắc hần sinh ra kia đã theo sát hần, Mạc Bất Bình a, thật đúng là không hổ danh hào đệ nhất nhân Thiên triều số tử vi của hần. Hần cơ hồ muốn cười ra tiếng, kham kham đùa cợt chính mình tự phụ, chân tướng thật sự, quả nhiên luôn vỡ nát.

Đột nhiên, bên tai hần vang lên lời Khanh Trần bình tĩnh nói: “Hoàng tổ mẫu, Hoàng Thượng làm sao có thể hận ngài đây? Nếu không phải có ngài che chở, chúng ta làm sao có thể có hôm nay, Thiên triều lại làm sao có thể có cục diện hiện tại? Chúng ta để cho hoàng tổ mẫu quan tâm như vậy, nên thỉnh ngài không nên trách tội chúng ta mới phải.”

Dạ Thiên Lăng đột nhiên tỉnh lại, quay lại quỳ gối thật mạnh trước mặt Thái hoàng thái hậu: “Hoàng tổ mẫu..... Tôn nhi tạ hoàng tổ mẫu!”

Thái hoàng thái hậu không cho hần nói, chính là đưa tay nắm tay hần, trước mắt vui mừng nhìn về phía Khanh Trần: “Tốt, ta không nhìn lầm hoàng tôn của ta, cũng không nhìn lầm nha đầu người, cuối cùng không uổng công ta để cho Hoàng đế đem người chỉ cho Lăng nhi. Nha đầu, thời điểm lúc trước người quỳ gối chỗ ta nói không lấy chồng, trong lòng sợ hãi đi?”

Khanh Trần giật mình nói: “Hoàng tổ mẫu.....”

Thái hoàng thái hậu nói: “Hoàng tổ mẫu mắt không có mờ, người thực nghĩ đến một Tôn Sĩ An, có thể làm cho hoàng đế làm ra quyết đoán như

vậy?”

Đuôi lông mày Khanh Trần nhẹ nâng, vội vàng liếc mắt nhìn Dạ Thiên Lăng một cái, hắn cũng nhìn nàng, trong mắt đen bóng hiện lên chút lo lắng, lại cùng bộ dáng trong mưa khi đó hung ác phán như hai người. Nàng nhìn không được liền âm thầm trừng hắn, hắn thật có lỗi cười, giống như cũng nghĩ đến lúc ấy.

Chỉ thấy Thái hoàng thái hậu hí mắt đoan trang lại đây, Khanh Trần thấp giọng nói: “Cái gì đều không thể gạt được hoàng tổ mẫu.”

Thái hoàng thái hậu triệu nữ quan ngoài điện mang ấn tử tới, nói ý chỉ giao trong tay Khanh Trần, “Đây là hoàng tổ mẫu vì các người làm được một chuyện cuối cùng, các người hôm nay thay nàng cầu tình, ý chỉ này dùng hay là không dùng, cũng đều tự các người suy tính.”

Tuy rằng về sau Dạ Thiên Lăng muốn xử tử ân hoàng hậu để như trở bàn tay, nhưng nếu là ý chỉ Thái hoàng thái hậu tất thỏa đáng hơn. Khanh Trần chậm rãi đem chiếu thư thu lại, bên trong phượng mâu u tĩnh, lộ vẻ một vẻ suy nghĩ sâu xa.

Từ bi cùng tàn nhẫn, nhân nghĩa cùng sát phạt, thời điểm quyền to nằm trong tay quyền sinh sát, nên cùng không nên, làm cùng không làm, phải như thế nào cân nhắc? Mỗi khi gặp phải lựa chọn, đến tột cùng lại có bao nhiêu người có thể thật sự suy tư, mặc dù không người khác, chỉ vì trong lòng chính mình có được thanh minh, cuộc đời này không thẹn, không hối hận?

Thái hoàng thái hậu nhìn hai người thật sâu, năm tháng vô tình, tại trong mắt kia lắng đọng lại gợn sóng nhiều lần trải qua mưa gió. Trong nháy mắt đã là cả đời, hơn mười năm trước đây, bất giác bốn phía liền thay đổi, thẳng đến giờ khắc trước mắt này mới chính thức cảm thấy hoàn xuống. Nghĩ tới một thế hệ này giằng co, bao nhiêu nam nhi anh hào, bao nhiêu hồng nhan,

ai không khổ vì tình? Ai lại không vì tình mà khổ? Chỉ là nếu gặp đúng người, nơi nào không phải thanh hoan? Đợi đến ngày xuống dưới cửu tuyền, lại không biết có có thể thấy những người đã đi trước hay không, nàng cuối cùng cũng đã không phụ bọn họ, có thể yên tâm mà đi.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Thủy Tuyền Thiên Di Thu Bát Ngát

Sau tiệc chúc thọ, Thái Hoàng Thái Hậu bệnh nặng không dậy nổi, Ân Hoàng Hậu vì ngộ nghịch Thái Hoàng Thái Hậu bị giam cầm lãnh cung, vô luận ai cũng giống nhau không thể đến gặp, bao gồm Trạng Vương.

Dạ Thiên Lăng cùng Khanh Trần tự mình ngày đêm phụng dưỡng bên giường bệnh Thái Hoàng Thái Hậu, chung quy lại vô lực hồi thiên. Cuối mùa thu sương lạnh, Duyên Hi Cung một mảnh cúc hoa theo thứ tự mà khai mở, tổ sắc như biển trời, Thái Hoàng Thái Hậu mỉm cười rồi ra đi, đi qua tám mươi bốn tuổi nhân sinh.

Đế Đô cửu thành đổi thành màu trắng, thiên hạ khóc tang. Hạo Đế miễn triều ba ngày, thân phụng linh cửu Thái Hoàng Thái Hậu nhập táng Tây Lăng, ba ngày sau trở lại nghe báo cáo, mặt vô ai sắc, lời nói như thường.

Quần thần đối với điều này thiết nghị không ngớt, Hạo Đế lại ngay tại ngày đầu tiên lên triều liên tự mình triệu kiến tam viện Ngự Sử Ngự Sử đài, liên tiếp ba ngày, liên tục hủy bỏ, đổi thị Ngự Sử bốn người, giám sát Ngự Sử bảy người. Tiệp đà tuyên bố hai đạo sắc lệnh, chín đạo bố chính sử, ba mươi sáu châu tuần sử từng nhóm nhập Đế Đô triều kiến, báo cáo tình hình. Hai là thượng thư tỉnh đốc thúc Hộ bộ thanh tra quốc khố, minh bạch từng khoản, lấy để xét duyệt.

Này lập tức làm người ta nhớ tới năm Thánh Võ hai mươi sáu Hộ bộ lần đó thanh tra, bao nhiêu người thả tâm lại bị một phen xáo lên, bất ổn, không yên.

Yên Ba Đưa Thích trai, gió thu qua hành lang mang theo hơi nước có cảm giác mát lạnh rung động, Dạ Thiên Trạm đứng trước cửa sổ, ánh mắt đắm chiêu, trên khuôn mặt thủy chung bao phủ một tầng lo lắng. Hắn đã đứng ở trước cửa sổ hồi lâu, lúc này trở lại thông thả bước, lại ngồi trước án, một lần nữa trì bút viết nhanh.

Mềm dẻo nhuỷễn hào lộ ra tia sắc bén đáng kính, áo trắng như tuyết buông lỏng, hắn lại đột nhiên dừng lại, mắt hơi lạnh đi, huy tay áo đặt bút trên án. Hắn nhìn chăm chăm tấu chương trước mắt, cầm lên chậm rãi thu nạp, mạnh nắm chặt lại, chữ viết thông thiên tuần nhã liền bị hủy trong tay. Hắn thở dài một hơi, áp chế cảm giác thấp thỏm, thiếp tay này vẫn là không thể đưa lên.

Tình huống Ân Hoàng Hậu ở lãnh cung hẳn đều có biện pháp biết, Hoàng Thượng mặc dù vì Thái Hoàng Thái Hậu chết bệnh rất có chút giận chó đánh mèo, Khanh Trần cũng hết sức hộ chu toàn. Thị như ta mẫu, nàng không phải không nói lời này, lúc này nếu hắn vì Ân Hoàng Hậu cầu tình, chỉ sợ có thể gây phản ứng hoàn toàn ngược lại.

Nghĩ đến đây, Dạ Thiên Trạm đem tấu chương kia buông ra, hiện tại thời cơ chưa tới, mặc dù vì tình cảnh mẫu thân trong lòng nóng như lửa đốt, hắn thật tự nói với chính mình không thể rối loạn đầu trận tuyến.

Mưu việc quốc, thắng bại không ở nhất thời. Một gốc cây đại thụ che trời, dưới căn cơ sâu xa tất nhiên thịnh cho mặt ngoài phồn diệp. Không bao lâu nữa, mạch máu Thiên triều sẽ thu hết trong bàn tay hắn, tuy rằng Bắc Cương chiến hậu ra ngoài ý muốn, nhưng chưa từng mấy may dao động tâm chí của hắn. Chuyện hắn nhận định, tuyệt không dễ dàng buông tha.

Hắn từ trong lòng lấy ra một cây ngọc trâm, nhẹ nhàng nắm trong tay. Cây trâm cực đơn giản, hình thức cũng không tân kỳ, dùng cũng chính là bạch ngọc bình thường, chỉ là không biết trải qua bao nhiêu vuốt ve, màu

xanh ngọc có một loại ánh thấu sáng bóng ôn nhuận, liền có vẻ cực kỳ lịch sự tao nhã.

Nhớ ngày đó quản sự ngân hàng tư nhân đem ngọc trâm này đưa tới, hần nhin không được liền đi Tứ Phương lâu, chỉ muốn nhìn một chút nữ tử làm người cân nhắc không ra kia rốt cuộc muốn làm cái gì. Tứ Phương lâu thanh nhã thật sự là hấp dẫn hần, cả người cúi đầu sau thâm sa kia nữa. Cách liêm nghe cầm, tĩnh tọa phẩm trà, thuận tay giúp nàng đuổi đi nhưng kẻ dụng tâm kín đáo, chân chính nhìn đứa nhỏ rời nhà tùy tiện ngoạn nháo. Khiến cho nàng tùy tính tiêu dao cũng thế, hần vốn cũng không nghĩ câu thúc nàng, nàng làm cho hần muốn che chở, xem nàng cười đến tự tại, chơi đến vui vẻ.

Hần âm thầm cười khỗ, mặc dù chuyện tới nay, nhưng lại vẫn là loại cảm giác này. Hần chỉ hoài nghi là kiếp trước thiếu nàng, kiếp này nàng tới đòi nợ, muốn lấy hết một xu cuối cùng mới bằng lòng bỏ qua.

Nhân sinh nếu chỉ như lúc ban đầu, một cái chớp mắt mới gặp kia tâm hoa kinh diễm vô nhai, lại chẳng chịt thành nhiều điểm giọt giọt tịch mịch.

Không có nàng, hần không biết vì sao cô độc. Gặp gỡ nàng, hần ở trong đại thế giới, trong mộng, mộng tỉnh, cô độc.

Nàng rõ ràng như vậy, hần không chỉ là Dạ Thiên Trạm, mà nàng lúc này, cũng không phải chính là Phượng Khanh Trần.

Nghĩ đến xuất thần, hần cơ hồ không có nghe đến tiếng bước chân nhẹ nhàng đi vào, thẳng đến bức rèm che nhà thủy tạ tiền được vén lên, ngón tay hần vừa lật, bất động thanh sắc đem ngọc trâm thu vào trong tay áo, mới ngẩng đầu nhìn ra. Hhuôn mặt Đóa Hà đã ở trước mắt, ánh mắt nàng lượng lượng đoan trang nhìn hần, đưa tay hỏi: “Giấu cái gì?”

Dạ Thiên Trạm tùy ý ngăn trở tay nàng tham nhập trong tay áo: “Đi ra ngoài chơi?”

Đóa Hà vòng qua án thư, tùy tiện ngồi chồm hồm ở bên người hăn,”Ở đánh cú tràng gập Li vương, nguyên bản nói buổi chiều cùng đi Côn Lôn uyển sẵn sẵn, ai biết Hoàng Thượng truyền hăn vào cung, không đi được.”

Dạ Thiên Trạm thấy mái tóc nàng tà vắn, kỳ trang bó sát người vẽ ra thân hình cân xứng cao gầy, yếu điệu động lòng người, theo động tác nàng lắc đầu, một đôi ngọc đang bên tai nhẹ nhàng lắc lư, phong tình xinh đẹp, lóa mắt người, hăn thản nhiên cười nói: “Côn Lôn uyển hướng Bảo Lộc sơn xâm nhập, không thiếu chỗ chơi, về sau lại để cho Thập Nhị đệ mang nàng đi, sẽ không làm nàng thất vọng.”

Đóa Hà nói: “Để cho hăn mang ta đi, huynh thế nào không theo giúp ta? Nghe hăn nói huynh cũng là cao thủ đánh cú, ta nhưng cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua.”

Dạ Thiên Trạm nhân tiện nói: “Hảo, ngày khác có thời gian ta cùng nàng đi.”

Đóa Hà nheo mắt nhìn hăn: “Qua loa cho xong, ta không hiểm lạ. Huynh hào phóng như vậy để cho Li vương theo giúp ta, xem ra thực không đem ta làm nữ nhân của huynh.”

Con người ôn lễ Dạ Thiên Trạm vừa nhắc, mỉm cười với nàng nói: “Chúng ta ở Vu Điền quốc thành thân liền nói rõ ràng, nàng có mục đích của nàng, ta cũng có mục đích của ta. Ta giúp nàng bảo trụ Vu Điền, cũng cho nàng hoàn toàn tự do, chỉ cần nàng không hồ nháo, ta sẽ không can thiệp.”

Đóa Hà ngửa đầu động tác hơi cao ngạo,”Ta cũng không làm huynh thất vọng, Tây Vực ba mươi sáu nước, nay không lớn đều ở trong tay huynh?”

Dạ Thiên Trạm nói: “Nàng so với phụ vương của nàng thông minh hơn, trước khi đi Tây Vực, ta thật không nghĩ tới Vu Điền quốc lại có công chúa xinh đẹp thông minh như vậy.”

Đóa Hà hỏi: “Huynh ở trên tiệc tối hoàng cung, chính là nghĩ như vậy?”

Dạ Thiên Trạm nói: “Thời điểm nàng yêu ta vào cung thưởng ngọc là nghĩ như thế nào, ta ở trên tiệc tối là nghĩ như thế.”

Đóa Hà cười thanh thúy, tay ôm lấy cổ hăn, trong giọng nói mềm mại đã có chút ý tứ hàm xúc khiêu khích: “Ta nghĩ vị tất cùng huynh giống nhau, ngày đó ở trên tiệc chúc thọ Thái Hoàng Thái Hậu, ta cũng không nói cho huynh nghe sao? Ta là ngưỡng mộ Vương gia chí tài cao tuấn, tài tình nguyện theo chàng xa gả Trung Nguyên.”

Trên người nàng hương vị Long Tiên hương xen lẫn hương vị ngày mùa thu trong nhà thủy tạ đậm thích trong không khí câu hồn say lòng người, Dạ Thiên Trạm đón nhận đôi mắt đẹp của nàng bên trong có ánh sáng đã tính mà quyến rũ, tay ôm bên hông nàng xiết chặt, hai người càng gần nhau,”Đóa Hà, không cần luôn như vậy khảo nghiệm tính nhẫn nại của ta, nàng sẽ hối hận.”

Đóa Hà chỉ theo dõi mâu tâm hăn, hăn nói đến đây trong lời nói đầy nguy hiểm, mâu quang lại thanh minh như thu thủy, tao nhã cười đã sớm chuẩn bị tốt, hỉ nộ ái ố của hăn đều ở sau lưng, cách một tầng đạm quang mỏng manh, lại chính là nhìn không tới, sờ không được. Nam nhân như vậy, nàng cho tới bây giờ chưa thấy qua. Ngày ấy hăn thối sáo chính là như vậy chuyển mắt, vẻ mặt lạnh lạnh nhìn về phía nàng mỉm cười, làm cho nàng nhớ tới trong vạn dặm phi sa một mảnh ốc đảo Bích sắc phật phòng, không biết xuân phong Trung Nguyên có giống như nụ cười của hăn, nàng ngay tại thời điểm kia nổi lên ý niệm lớn mật trong đầu.

“Mặc kệ vì sao, ta đã muốn là thê tử của huynh, huynh ngay cả chạm cũng không chạm vào ta, ta không đủ đẹp sao? Hay là huynh có nữ nhân khác so với ta tốt hơn?”

Dạ Thiên Trạm buông Đóa Hà ra, cười lắc đầu: “Nàng là công chúa đẹp nhất Tây Vực, bất luận kẻ nào hỏi ta, ta đều đã trả lời như vậy. Ta nếu muốn nữ nhân, bên người còn nhiều mà, quốc sắc thiên hương mặc ta chọn lựa, nhưng nữ nhân làm cho ta thưởng thức thiếu lại thêm thiếu, nàng coi như một người. Tình yêu nằm ở chỗ người tình ta nguyện, ta thưởng thức thứ gì đó, sẽ không miễn cưỡng.”

Đóa Hà hỏi ngược lại: “Huynh sao biết ta là miễn cưỡng? Nếu không cam tâm tình nguyện, chẳng lẽ ta sẽ gả cho huynh sao? Hoặc là.....”

Nàng bất mãn nhìn thẳng Dạ Thiên Trạm: “Ý của huynh là cưới ta thực miễn cưỡng?”

Dạ Thiên Trạm ngửa đầu cười đến tiêu sái: “Xem ra nàng còn không có rõ ràng, Đóa Hà, nàng bất quá là không có gặp được người như ta, cảm thấy tò mò thôi. Nàng gả cho ta, sẽ không thật sự là vì một hồi tiệc tối liên nhất kiến chung tình đi!”

Đóa Hà bị hắn nói sừng sốt, lập tức híp mắt: “Ta hiện tại chính là tò mò, huynh thưởng thức một nữ tử khác là ai? Rốt cuộc là dạng nữ tử gì, làm cho người như huynh cũng có thể khăng khăng một mực như thế?”

Đáy mắt Dạ Thiên Trạm nổi lên thâm vị khác, lại chỉ cười hỏi: “Ta là loại người như vậy?”

Ánh mắt Đóa Hà ở trên mặt hắn bắn khoản tìm tòi nghiên cứu, cuối cùng nói: “Ta nói không được. Ấn huynh nói, ta nếu là nói được, cũng liên đới với huynh không có hứng thú, hiện tại liên nên trở về Vu Điền đi làm công chúa của ta.”

Dạ Thiên Trạm mỉm cười gật đầu: “Không sai, khó được nàng nhanh như vậy liền hiểu được ý tứ của ta.”

Hắn tựa ra sau, hơi hơi giãn gân cốt, có chút suy tư: “Tây Vực bên kia nàng sớm muộn gì cũng phải về, chính là chờ đến thời điểm ta cho nàng trở về, nàng sẽ không chỉ là công chúa Vu Điền.”

Đóa Hà tự nhiên mà tựa vào bên người hắn, sau một lát lặng im mở miệng nói: “Huynh.....”

Dạ Thiên Trạm khẽ vuốt đầu vai của nàng, “Yên tâm, ta đáp ứng chuyện của nàng, tự nhiên sẽ giúp nàng nhất nhất làm tốt. Nga, có chuyện còn không có nói cho nàng, hiện tại Vu Điền quốc, đã chỉ có nàng là người có thể kế thừa vương vị.”

Đóa Hà giật mình động thân mình, “Tỷ tỷ ta.....”

Dạ Thiên Trạm nâng tay ngăn cản nàng: “Nàng chỉ cần biết rằng nàng ta đã mất đi tư cách này cũng đủ.”

Đóa Hà lại gần nhìn hắn, chỉ có thể thấy tươi cười của hắn làm cho nàng cảm thấy sâu không lường được, quyết tâm áp lực cảm xúc phập phồng, nàng ngược lại cười: “Ta đây liền tạ huynh. Chính là tình thế trước mắt, huynh muốn làm sao bây giờ? Hoàng Thượng chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng cho phép ta hồi Tây Vực đi.”

Dạ Thiên Trạm hơi hơi nhắm mắt, mi tâm ẩn có một tia tức giận không dễ phát hiện, thanh âm lại nhuần nhuyễn như cũ: “Nàng không cần thay ta lo lắng, thời điểm nên trở về ta thì sẽ có biện pháp cho nàng trở về, ai cũng ngăn không được.”

Lại thỉnh thoảng nghe được Đóa Hà hỏi: “Kinh thành gần nhất đồn đãi đều là thật chăng?”

Hai tròng mắt Dạ Thiên Trạm vừa nhấc, thần sắc ngưng trệ, nhưng lập tức cười trừ. Đóa Hà lập tức nói: “Quả nhiên là thật.”

Dạ Thiên Trạm cười khở: ” Nữ nhân xinh đẹp lại thông minh xem ra thật đúng là không dễ ứng phó.”

Đóa Hà làm như muốn từ tươi cười khác thường của hãn đọc ra cái gì, lại nhớ tới những lời nói thản nhiên của hãn ở Vu Điền quốc. Hãn trước mắt trong sáng lại ẩn sâu u buồn, đạm cười chỉ làm cho người tưởng là ảo giác.

“Lúc trước ở Vu Điền huynh nói cho ta biết, trừ bỏ trái tim này, ta muốn cái gì huynh đều có thể giúp ta có được, nguyên lai trái tim này sớm đã cho người. Bất quá nếu là nữ nhân huynh thích, nàng làm sao có thể thành Hoàng Hậu của người khác?”

Dạ Thiên Trạm thật không có giận nàng: “Nàng cũng dám hỏi ta câu này.”

Đóa Hà nói: “Chẳng lẽ là nàng không thích huynh?”

Dạ Thiên Trạm quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, xa xa thiên không màu lam yên lam đậm miếu, trên Nhàn Ngọc Hồ, tàn hà rả rích. Chỉ chớp mắt đã vài năm trôi qua, thường xuyên vẫn cảm thấy nàng đứng ở Yên Ba Đưa Thích trai này cười thản nhiên, nơi này mỗi một kiện bài trí đều như trước, nàng từng động qua thứ gì đó, cố chấp đặt ở chỗ cũ.

Một hồi thu vũ, tích tí tách lịch xuyên qua nhật thang nguyệt lạc quang âm, mỗi một giọt đều là thân ảnh của nàng, rõ ràng rơi vào trái tim, mơ hồ thành một mảnh.

Hãn không thể nề hà cười khẽ, quay đầu đối mặt nghi vấn của Đóa Hà, thản nhiên nói: “Nếu nàng từng thích ta, đó là đem ta trở thành người khác. Đợi nàng biết ta là ai, lại đã yêu phải người khác.”

Đóa Hà nghe xong nhú mày,”Trên đời nhiều người như vậy, cũng không phải người này không thể. Đối lại là ta, nếu là người khác không thích ta, ta định sẽ không đối với hãn nhớ mãi không quên.”

Dạ Thiên Trạm từ chối cho ý kiến cười cười: “VẬY NÀNG LIỀN SO VỚI TƯỜNG TƯỢNG CỦA TA CÒN THÔNG MINH HƠN.”

Không biết hôm nay làm sao có thể nguyện ý cùng Đóa Hà nói đến chuyện này. Hẳn nguyên cũng không tin ai cũng không phải người này không thể, nhưng đợi cho thật sự gặp gỡ, mới biết được nếu không phải người kia, nếu hiểu nhau không thể gần nhau, nguyên lai hết thấy liền đều có cũng được mà không có cũng không sao.

Màn đêm đã đậm lặc, Khanh Trần chậm rãi đi ra Phúc Minh Cung, Tôn Sĩ An đưa đến ngoài điện, xoay người,”Cung đưa nương nương.”

Khanh Trần hơi hơi phát tay, ở dưới đèn cung đình mờ ảo nhìn Tôn Sĩ An, đột nhiên phát hiện thái dương hắc đã bạc rất bắt mắt, mới nhớ tới hẳn cũng cùng Thiên Đế giống nhau, nhưng lại đều đã là người qua tuổi bán trăm.

Gió thu thổi qua, làm cho Phúc Minh Cung tăng thêm vài phần thê lãnh, làm cho người ta nhớ tới lão nhân gần đất xa trời trong tấm điện.

Từ sau đăng cơ, Dạ Thiên Lăng chưa từng bước vào Phúc Minh Cung nửa bước, Thiên Đế bệnh cũng cũng không truyền triệu ngự y nhập chẩn, duy cách hai ba ngày, Khanh Trần lại đến thi châm dùng dược.

Vào Phúc Minh Cung, nàng liền đem chính mình như là một đại phu, mặc kệ người trên giường kia là ai. Mà nàng có thể làm, đại khái cũng chỉ có này đó.

Nàng không thể tiêu trừ khúc mắc Dạ Thiên Lăng đối với Thiên Đế, Dạ Thiên Lăng đối với Thiên Đế đến tột cùng là cái loại tâm tình gì, chỉ sợ ngay cả chính hẳn cũng vô pháp biết rõ. Người này, là thúc phụ hẳn giết cha đoạt mẫu, lại là phụ hoàng giáo dưỡng bảo vệ của hẳn, làm cho hẳn mất đi nhiều lắm, đồng thời cũng cho hẳn càng nhiều.

Hắn đem Thiên Đế giam cầm ở phúc Minh Cung, phế truất đoạt quyền, lại không cho phép bất luận kẻ nào nhìn đến Thiên Đế thương lão bệnh trạng, một tay bảo toàn tôn nghiêm cuối cùng của một vị đế vương. Hắn đem Thiên Đế làm như kẻ thù đến hận, đồng thời lại lấy một loại phương thức của nam nhân tôn kính hắn.

Sinh ân, dưỡng ân, bên nào nặng bên nào nhẹ? Đứng ở trong hỗn độn, hoành xem thành lĩnh sườn phong, ai có thể nói được rõ ràng?

Khanh Trần trở lại tẩm cung, Dạ Thiên Lăng hôm nay luôn luôn triệu kiến đại thần, đến bây giờ cũng không có rảnh rỗi. Cuối thu gần động, sắc trời đen càng ngày càng sớm, Bích Dao đã đến thỉnh bữa tối vài lần, Khanh Trần chỉ lệnh chờ. Bích Dao cũng biết Hoàng Thượng mỗi ngày nhất định dùng bữa tối ở Hàm Quang cung, này đã muốn thành lệ thường trong cung, chính là không biết hôm nay vì sao chậm như vậy.

Đợi một canh giờ nữa vẫn là không thấy thánh giá, nội thị phái đi Trí Viễn Điện trở về, lại nói Hoàng Thượng không biết đi nơi nào. Khanh Trần tùy ý đi ra khỏi tẩm cung, qua mấy điện trạm bên cạnh, liền cho lui mọi người, một mình đi đến Duyên Hi Cung. Quả nhiên không ra khỏi nàng sở liệu, Dạ Thiên Lăng một mình ngồi ở trên đài cao trong vườn sau Duyên Hi Cung, đang nhìn màn trời bắt đầu tối có chút đắm chiêu.

Khanh Trần đi lại nhẹ nhàng, bước lên từng bậc, đi đến gần Dạ Thiên Lăng mới phát giác. Nàng ngồi xổm xuống trước mặt hắn, mỉm cười ngửa đầu nhìn hắn: “Để cho ta tìm được rồi.”

Dạ Thiên Lăng cũng cười: “Tìm ta làm cái gì?”

Khanh Trần nói: “Đã trễ thế này, nên trở về ăn cơm a.”

Nàng mỉm cười, ánh mắt trong trẻo, như trăng non mới lên trên bầu trời, tươi cười tinh thuần như vậy, mang theo ấm áp. Dạ Thiên Lăng lắc đầu bật cười, kéo nàng đứng lên: “Qua một lát đi, không có khẩu vị.”

Khanh Trần nắm tay hân ngời ở bên cạnh hân, nâng má nghiêng người nhìn hân: “Ta đây làm cho chàng ăn, có thể có khẩu vị hay không? Ân..... Hiện tại của rất béo, có thể làm hành gừng bạo của, nếu là đậm hơn chút, chúng ta ăn mỳ được không? Bất quá chỉ sợ làm ra chàng không thích ăn.”

Dạ Thiên Lăng hơi động dung, thở dài một tiếng, nắm tay nàng: “Ta không soi mói như vậy, nàng lại muốn đem Thượng Thiện tư lật tới người ngã ngựa đổ sao?”

Khanh Trần cười khẽ trát trát nhẵn tình, ôn nhu hỏi hân: “Gặp người một ngày, phiền sao?”

Dạ Thiên Lăng thu lại ý cười, thản nhiên nói: “Hôm nay, ta bãi bỏ năm châu tuần sử.”

Khanh Trần lúc trước không biết việc này, không khỏi giật mình: “Đây mới nhóm đầu tiên mười hai châu tuần sử vào triều, thế nào liền bỏ hơn một nửa?”

Ngữ khí Dạ Thiên Lăng trầm ổn làm người nghe rét run: “Hạ châu tuần sử Ngô Tôn, vừa vào kinh thành liền mang hoàng kim ngàn lượng bái phỏng Vệ phủ, trong triều quan viên ngoài tam phẩm tám chín phần mười nhận hối lộ này. Giang Châu tuần sử Tống La, đêm qua ở Sở Yến giang bao hơn mười thuyền hoa yến khách, cùng người tranh đoạt ca nữ, ra tay quá nặng. Tuần sử Ngô châu Trương Vĩnh, ngay cả chính châu mình quản hạt có mấy quận cũng không rõ, còn muốn ta nói cho hân. Quan lại Giang Tả thất châu đi ra thật sự là làm người thêm kiến thức.”

Khanh Trần nghe được nhú mày, có chút cân nhắc, lại chậm rãi khuyên nhủ: “Lời tuy như thế, nhưng liên tục trục xuất quan viên, có phải có chút nóng vội hay không? Trong triều khó tránh khỏi thấp thỏm lo âu.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Giết gà dọa khỉ, là muốn cho bọn họ biết ta muốn là cái dạng quan lại gì. Mượn thanh tra quốc khố lần này chỉ huy điều hành

bãi miễn một đám quan viên, vua nào triều thần nấy, nguyên bản cũng là đạo lý này.”

Khanh Trần nói: “Thanh tra quốc khố liên lụy rất lớn, trước mắt còn không có hoàn toàn ổn định cục diện, chỉ sợ làm cho người ta lấy đó làm cơ hội.”

Dạ Thiên Lăng nhớ tới hôm nay hộ bộ dâng tấu, trong mắt lộ ra một chút phong duệ sâu đậm, trầm giọng nói: “Nàng cũng biết, nay quốc khố còn dư bốn trăm vạn lượng bạc? Một khi động binh đao, tứ cảnh thủy chung chinh chiến không ngừng, liên tục kỳ hao tổn quốc lực, làm sao lại chịu nổi những người này phụ quốc tư tàng, trung gian kiếm lời túi tiền riêng? Quốc khố còn như thế, các châu cũng rồi tinh rồi mù, Giang Tả thất châu được xưng thiên đường giàu có và đông đúc, lại chỉ giàu ở trên người đám quan lại Ngô Tồn, Trương Vĩnh, cho quốc cho dân, không có nửa điểm tiền lời. Bốn trăm vạn lượng bạc, mỗi tháng chỉ là bổng lộc quan viên kinh thành liền cần ba mươi vạn, lấy cái gì đi trấn an biên cương? Nếu một châu lại gặp thiên tai, lại lấy cái gì khẩn cấp? Ý tưởng trị thủy của Tư Duy Vân nàng cũng xem qua, năm nay mưa vừa phải, sông nước các nơi vững vàng, hẳn là nên bắt tay vào thực thi, lại liền bởi thế kéo dài lại kéo dài. Thanh tra là chuyện cấp bách, thế không thể ngừng.”

Khanh Trần lẳng lặng nhìn về phía hắc. Thiên Đế tại vị hai mươi bảy năm, bình định biên cảnh, phế truất chư hầu, đem hỗn loạn không chịu nổi thời Mục đế sửa trị cho tới hôm nay đã là không dễ, chính là chung quy không có áp được thế lực sĩ tộc. Quý tộc, sĩ tộc chuyên quyền, quốc khố hư không, thu nhập từ thuế thiếu, Đế Đô chỉ thấy ngộp trong vàng son, lại ai quản lê thứ thương sinh bất hạnh, thảm họa chiến tranh, thương cho phú dịch? Đám quý tộc cao cao tại thượng, ngay cả hoàng tộc đều khó át thế. Trong Cửu châu, trăm phế đãi hưng, dưới Tứ Hải, vạn dân đãi bộ, hẳn một tay nâng lên thiên hạ này, sau lưng là bao nhiêu gian nan?

Bóng đêm sâu xa, Thiên Tinh trong trẻo nhưng lạnh lùng, sườn mặt hằn rõ ràng kiên nghị cùng tuấn lãnh, lại tác động trong lòng Khanh Trần như tình như nước. Nàng tự nhiên không phản đối hãn thanh tra quốc khố: “Một trận muốn đánh, cũng chỉ có thể thắng, không thể thua. Muốn thắng xinh đẹp, nhất định phải có biết rõ tình hình bên dưới, phải cần người có thủ đoạn đặc lực mới được.”

Dạ Thiên Lăng kỳ thật luôn luôn lo lắng vấn đề này: “Khó, chính là khó tại ở vấn đề này.”

Khanh Trần có trong chốc lát không nói chuyện, lẳng lặng nhìn màn trời bắt đầu tối, sau đó mới nói: “Có một người.”

Dạ Thiên Lăng dừng một chút, không cần hỏi nàng là ai, chính là nói: “Vây càng khó.”

Khanh Trần nói: “Nhưng không ai so với hãn càng hiểu biết tài chính thiên hạ, cũng chỉ có hãn trấn được đám quý tộc này.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Cũng vì hãn so với ai khác đều rõ ràng, cho nên khả năng sẽ là trở ngại lớn nhất.”

Khanh Trần không có phản bác hãn, hơi mím môi, đem cằm để ở đầu gối, trong lòng tự dựng nổi lên tiếc nuối.

Năm ấy cuối thu khí sáng, Yên Ba Đưa Thích trai thanh phong quất vào mặt, nàng từng nghe người nọ sững ngôn tâm chí, nói chuyện chính kiến. Nhượng mày rút kiếm hào khí nam nhi, áo trắng thanh quý tao nhã, có loại lực lượng rung động lòng người kỳ dị, thật sâu làm cho nàng bội phục. Từ lúc đó, hãn liền thấy rõ nguy cơ Thiên triều, cao chiêm viễn chúc, lập chí đồ tâm. Hãn lung lạc sĩ tộc, cùng bọn hãn lá mặt lá trái, làm sao cũng không phải biết người biết ta tìm tòi? Chỉ có biết, mới có thể thắng.

Dân giàu nước mạnh, thịnh thế trung hưng, đây đều là kiến giải không mưu mà hợp a, hãn sẽ trở thành trở ngại lớn nhất sao? Nếu muốn tự tay phá hủy này đó, không biết trong lòng hãn lại là tư vị gì.

Quyền lực là chuỗi kiếm 2 lưỡi, luôn muốn đòi lấy gì đó, có thể được cái gì, lại thường thường không biết.

Khanh Trần thu thập tâm tình, nâng mắt nói: “Tứ ca, rất đáng tiếc a!”

Dạ Thiên Lăng nhìn về phía nàng: “Thanh Nhi, nàng nói thật cho ta biết, lúc trước thường cùng ta nói một ít đề nghị đến tột cùng có bao nhiêu là cái nhìn của nàng, có bao nhiêu là của hãn?”

Khanh Trần cười cười: “Chàng nghĩ sao.”

Dạ Thiên Lăng cười nhẹ: “Ta hiểu nàng, hơn nữa, cũng hiểu hãn so với nàng không ít.”

Khanh Trần nghĩ nghĩ: “Hãn trước kia cùng ta tán gẫu nhiều lắm, kỳ thật ta đều có chút phân không rõ, rất nhiều chàng cũng tán thành, đúng không?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Trị quốc kinh bang, hãn quả thật có rất nhiều giải thích độc đáo. Việc này nếu hãn chịu làm, còn có mười phần nắm chắc.”

Khanh Trần nói: “Hoàng tổ mẫu từng dặn qua, hai người không riêng chỉ là đối thủ, vẫn là huynh đệ.”

Thái Hoàng Thái Hậu lâm chung để lại di ngôn, Dạ Thiên Lăng tự nhiên không quên, nói: “Ta đã đáp ứng hoàng tổ mẫu, tuyệt không cô phụ phân giang sơn cơ nghiệp này. Đã vì hoàng tổ mẫu kiến thành Chiêu Ninh tự, về sau mỗi lân làm thành một đại sự, ta liền ở trong chùa tu sửa một tòa Phật tháp, hoàng tổ mẫu biết, tất nhiên vui mừng.”

Nói xong hắn đưa tay gối lên sau đầu, ngửa người nằm ngã vào đài cao ngọc giai phía sau, thật sâu nhìn tinh không rộng lớn.

Khanh Trần cũng nằm xuống như hắn, lẳng lặng ngửa đầu. Một đạo ngân hà rộng lớn sáng lạn, rõ ràng xẹt qua thương khung, trời cao như nước, đầy sao như biển. Nằm ở trên đài cao, tâm linh theo bầu trời đêm thâm thúy vô hạn thoát đi, giống như ngao du càn khôn, tìm hiểu vũ trụ thần bí xa xôi không thể biết, mà sinh mệnh tại một khắc này liền cùng tinh không khôn cùng vô ngần hòa hợp một thể, vĩnh vô chừng mực, yên tĩnh lại tràn ngập sinh cơ.

Hai người tựa hồ đều say mê trong cảm giác này, ai cũng không muốn nói chuyện đánh vỡ yên tĩnh giờ phút này. Bốn phía chỉ nghe đông trùng hạ thảo chiêm chiếp thấp xướng, gió nhẹ mơn trớn hai gò má, mọi phiền não cùng ồn ào náo động đều như mây trôi, chôn vùi ở trái tim thanh minh, không hề có nửa phần dấu vết, ngược lại càng khiến cho huyết mạch tràn ngập ý chí chiến đấu lực lượng sục sôi, Dạ Thiên Lăng nhịn không được chậm rãi nằm lên hai đấm.

La thường đổ xuống thân, tóc đen như mây, Khanh Trần vươn tay, tinh quang quanh quẩn quanh ngón tay. Nàng nhẹ giọng nói: “Tứ ca, hoàng tổ mẫu nhất định ở trên trời nhìn chúng ta, còn có mẫu hậu, Thập Nhất, có lẽ, cũng còn có phụ thân cùng mẫu thân ta. Ta thường thường rất nhớ bọn họ, mặc kệ là kiếp trước hay là kiếp này, đơn giản là có bọn họ, ta mới là ta hiện tại.”

Dạ Thiên Lăng nghiêng đầu nhìn nàng, đột nhiên nhớ tới cái gì, kéo nàng ngồi xuống, đem thứ nọ đưa tới trước mặt nàng.

Dưới trời đầy sao, một chuỗi tinh thạch đặt trong lòng bàn tay hắn, nhiều điểm oánh quang thông thấu, phỉếm ra ánh sáng đậm kim sắc tinh thuần như ánh mặt trời, đúng là chuỗi hạt Thái Tinh, trân bảo chuyên chúc dành cho Hoàng Hậu Dạ thị bộ tộc. Khanh Trần kinh hỉ tiếp nhận, trong lòng

nhưng lại khó ức một trận kích động, đều không phải bởi vì bảo sức quý trọng, đây đã là chuối Linh Lung thủy tinh thứ tám.

Điểm vui sướng rất nhỏ này không có tránh được ánh mắt Dạ Thiên Lăng. Nhiều năm như vậy, nàng chưa từng quên thu thập những chuối hạt, ý niệm này trong đầu đột ngột xuất hiện, nhưng lại ở chỗ sâu dưới đáy lòng ở hóa thành nhất lũ mất mát, cơ hồ sẽ làm cho hân hối hận đã đem chuối hạt cho Khanh Trần.

Lúc này Khanh Trần ngẩng đầu cười, nắm tay phải hân giơ lên, trên cổ tay từng từng lộ ra xuyên Hắc Diệu thạch: “Tứ ca, kỳ thật ta vẫn là thích xuyên Hắc Diệu thạch này.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Vì sao?”

Khanh Trần ôm gối, nhìn tinh không xa xăm, nhẹ giọng nói: “Mỗi một xuyên tinh thạch đều có trí nhớ chủ nhân, xuyên này mặt trên có khí tức của chàng, đeo nó, cảm giác giống như là chàng lúc nào cũng đều ở bên người ta.”

Đáy lòng Dạ Thiên Lăng rung động, Khanh Trần đột nhiên tràn đầy chờ đợi nhìn hân, hỏi hân: “Tứ ca, nếu có một ngày, ta là nói nếu, ta có thể trở lại thế giới đó, chàng sẽ nguyện ý cùng ta đi sao?”

Dạ Thiên Lăng cười cười, trả lời nàng: “Ừ.”

Khanh Trần vui sướng hỏi: “Thật sự?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Thật sự.”

Khanh Trần nhào vào trong lòng hân, cười đến giống như đứa nhỏ vui vẻ. Trong mắt Dạ Thiên Lăng tuần lĩnh giống như cũng cuốn hút vui sướng của nàng, một mảnh trong trẻo cùng nhu hòa. Hân ôm lấy nàng, đậm thanh nói: “Mặc kệ nàng muốn đi đâu, ta đều cùng nàng.”

Khanh Trần mặt mày tươi tắn, nghịch ngợm tiến đến bên tai hần, nhỏ giọng nói: “Hiện tại chúng ta đi Thượng Thiện tư làm đồ ăn ngon được không? Không cho bọn họ biết.”

Dạ Thiên Lăng cúi mắt nhìn nhìn nàng, đuôi lông mày khẽ nhếch, “Vậy đi thôi.”

Khanh Trần nhảy nhót nhảy đứng lên, lôi kéo tay hần liền chạy xuống đài cao.

Một lúc lâu sau, tổng quản nội thị Thượng Thiện tư Vu Đồng quỳ gối ngoài Hàm Quang cung dập đầu thỉnh tội. Dạ Thiên Lăng trên đầu còn có chính sự không xử lý xong, không rảnh quan tâm hần, mang theo Yến Hề về Trí Viễn Điện.

Khanh Trần nghe Bích Dao nói Vu Đồng ở bên ngoài gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, khoác kiện vân sắc áo đơn thi nhiên đi ra khỏi tấm cung, đứng ở trước mặt Vu Đồng suy nghĩ một lát, quăng ra câu, “Thượng thiện tư cư nhiên ần dẫu tương tốt như vậy, ngự thiện cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua, Vu Đồng người thật là to gan.”

Vu Đồng sợ hãi đến cực điểm, cũng không rõ ràng chính mình đã nói cái gì. Hiện tại tiểu phòng bếp Thượng Thiện tư một mảnh đông hỗn độn, vài nội thị đang trực vừa mới tỉnh lại, còn không hiểu ra sao, không biết đến tột cùng sao lại thế này. Khanh Trần đuổi Vu Đồng về, nghĩ rằng chơi đùa có chút quá, làm rối loạn Thượng Thiện tư, đánh hôn mê vài người liền thôi, còn kém chút nữa kinh động Ngự Lâm cấm vệ, này nếu làm cho đám Ngự Sử biết thì xong?

Bất quá..... Đêm nay thật sự là không tệ a, Thượng Thiện tư đặc chế bún tàu tơ vàng, thêm tương không biết làm từ cái gì kia lên, thật sự ngon, hai người nhưng là cướp ăn. Dạ Thiên Lăng cư nhiên xuống tay nấu ăn, khéo môi nàng sao cũng ức không được sẽ vĩnh lên.

Bích Dao mang theo vài thị nữ đem Tử Yên tiêu kim trướng chung quanh loan tháp buông xuống, trúc tiết phượng đỉnh lơ dấy lên Hiệt Vân hương, lượn lờ thán nhiên, chung quanh lộ ra yên tĩnh. Cách bức rèm che lay động, chỉ thấy Khanh Trần cúi đầu mỉm cười, ánh đèn minh đạm, nàng cười ngọt ngào trong veo, ôn nhu thấu cốt, làm người nhìn xem đui mù con mắt, không khỏi liền cũng theo nàng cười rộ lên. Đảo mắt ngấm lại trong lòng lại chợt dạ, tiến lên bên tháp,”Nương nương, này nếu để cho Bạch phu nhân biết, lại không thể thiếu càu nhàu a.”

Khanh Trần sáng mắt nhẹ chuyển, lại là cười. Bạch phu nhân hiện tại thụ phong đại quốc phu nhân, bên ngoài mặc dù ban thưởng phủ trạch, nhưng đặc biệt cho phép vào ở trong cung thành, hiệp trợ Hoàng Hậu quản lý hậu cung.

Lần trước phát sinh việc Tể Vương từ Hoàng Tông Tư đào thoát, hoàng cung hai thành đối mới rất nhiều cung nhân, Hoàng Tông tư, Dịch Đình tư, Nội Thị Tĩnh cũng muốn trước sau đổi người. Thái giám tổng quản Lăng Vương phủ Ngô Chi thăng chức Nội Thị Tĩnh Giam, thay thế Tôn Sĩ An, mà cung vua lấy Bạch phu nhân làm nữ quan cao nhất, phân biệt theo hầu Đế hậu, chấp chương trong hai cung chính.

Khanh Trần dựng thẳng một ngón tay ở bên môi, làm cái thủ thế chớ có lên tiếng với Bích Dao: “Không cho phép nói cho Bạch phu nhân.”

Bích Dao chớp mi nói: “Làm sao em dám giấu, ngày mai a, chờ nghe lời nhải đi.”

Khanh Trần nói: “Vậy ngày mai chúng ta nghĩ cách né Bạch phu nhân.”

Nàng cùng Bích Dao quen biết mấy năm nay, cũng từng chung hoạn nạn, tình ý không thể so thị nữ bình thường, Bích Dao đối với nàng cũng ít chút câu thúc, giận dữ nói: “Trong cung chuẩn bị một bàn ngự thiên chờ, ai biết người tự mình đi làm ăn, chẳng lẽ còn làm ra tư vị khác chăng?”

Khanh Trần tà dựa vào phượng tháp, nghĩ đến hương khí kia nóng hằm hập, còn có bộ dáng Dạ Thiên Lăng luống cuống tay chân, cười nói: “Này em cũng không biết, món ngon mỹ vị thật đúng là không có so với tư vị này tốt hơn.”

Bích Dao theo tay nàng chỉ đem mấy quyển sách trên án đưa tới,”Vậy nếu không cẩn thận bị bỏng làm sao bây giờ? Cũng không thể lại có lần sau.”

Khanh Trần chống đỡ thái dương: “Làm sao còn có mấy lần được chiều chuộng như vậy? Nói thật, em sắp cùng Bạch phu nhân cãi nhai giống nhau.”

Bích Dao nói: “Hảo hảo, em không nói, đều lưu lại để cho Bạch phu nhân nói đi.”

Khanh Trần tùy tay mở sách, cười mà không nói. Bích Dao biết nàng sắp sửa theo thói quen tĩnh xem sách một lát, liền không nhiều nàng, đem quang điểm Lưu Ly Đăng lớn thêm vài phần, đang chuẩn bị lui ra, liền nghe bên ngoài Bạch phu nhân cầu kiến.

Bích Dao cùng Khanh Trần đều cảm thấy ngoài ý muốn, chút chuyện ở Thượng Thiện tư sao có thể làm cho Bạch phu nhân trở như vậy lại đây? Nhưng Bạch phu nhân tiến vào căn bản không rảnh đề cập Thượng Thiện tư, vội vàng nói: “Nương nương, Thanh Tuyền Cung Ân Hoàng Hậu hoẵng!”

Khanh Trần giật mình, tay nắm sách dừng ở trước người: “Cái gì?”

Bạch phu nhân nói: “Thanh Tuyền Cung cho người tới báo, giờ hội canh ba, Hoàng Thượng ban một ly rượu cho Ân nương nương.”

Khanh Trần bị tin tức này kinh sợ, từ trên phượng tháp đứng dậy. Bích Dao bước lên phía trước đỡ, đã thấy nàng đứng ở đó ngưng thần suy nghĩ

một lát, bỗng nhiên phượng mâu nhúu lại: “Bạch phu nhân, lập tức phong tỏa Thanh Tuyền Cung, giam cầm tất cả cung nhân, từng người nghiêm thẩm kiểm tra, tuyệt không có khả năng là ý chỉ Hoàng Thượng.”

Bạch phu nhân lập tức đi làm, Bích Dao phụng dưỡng Khanh Trần trang điểm, khởi giá đến Thanh Tuyền Cung.

Ân Hoàng Hậu đang ở trong cung chính là cố kỵ lớn nhất của Trạm Vương, tại cái mấu chốt này, ban thưởng tử nàng trừ bỏ dẫn phát mâu thuẫn Trạm Vương cùng sĩ tộc thì không hề có ích. Huống chi mặc dù thật muốn ban thưởng tử, chỉ cần đem di chiếu Thái Hoàng Thái Hậu ra là được, bây giờ lại thành thánh chỉ, này rõ ràng muốn chọc giận Trạm Vương. Không cần phải đi hỏi, Khanh Trần cũng biết Dạ Thiên Lăng sẽ không làm quyết định không sáng suốt như vậy.

Việc cấp bách là điều tra rõ chân tướng sự tình, nội thị giả truyền thánh chỉ mặc dù đã tự sát bỏ mình, nhưng chương nghị nữ quan rất nhanh đã thẩm ra vài cung nữ khả nghi. Người bên người Ân Hoàng Hậu ngày thường cũng không tự do, ngược lại là không biết trên người ai xảy ra vấn đề, Khanh Trần chậm rãi đi qua trước mặt vài cung nữ, ánh mắt đảo qua, liền chú ý có cung nữ rất nhanh cúi hạ mi mắt, ngón tay nắm váy, hơi hơi phát run.

Nàng dừng lại trước mặt cung nữ kia, cung nữ kia thấy một đôi giày thêu Phi Phượng chuế châu dừng ở trước mắt, nhưng lại sợ hãi lui về phía sau từng bước. Khanh Trần ngẩng đầu ý bảo: “Đưa nàng tiến vào.”

Dứt lời xoay người nhập điện.

Chương nghị nữ quan đem cung nữ mang đến, Khanh Trần ngồi xuống trong điện, cung nữ kia đứng ở trước mặt, hoảng loạn.

Khanh Trần đem áo trắng nhẹ nhàng phất một cái, hỏi: “Người gọi Thái nhi?”

Thải nhi đáp: “Hồi bẩm nương nương, phải.”

Khanh Trần hỏi lại: “Đêm qua có người thấy người ở thiên uyển thiêu hủy cái gì đó, có việc này?”

Thải nhi run giọng nói: “Nương nương, nô tỳ tối hôm qua luôn luôn ở trong phòng mình, chưa từng có đi ra ngoài thiêu cái gì, nhất định là bọn họ nhìn lầm rồi, nô tỳ oan uổng!”

Khanh Trần thản nhiên nói: “Người không cần sợ hãi, ta hỏi người ba vấn đề, người chỉ cần trả lời thật, ta sẽ không làm khó dễ người.”

Lá gan Thải nhi lớn hơn nói: “Nương nương đã hỏi, nô tỳ sao dám có điều lừa gạt? Nhưng là nô tỳ mặc dù nói thật, chỉ sợ nương nương không tin.”

Khóe môi Khanh Trần cười yếu ớt lạnh lùng: “Là thật hay giả, ta tự nhiên nhận ra, người chỉ cần trả lời là được. Nếu không chịu nói lời nói thật cũng không sao, đều có Dịch Đình tư chương hình cung giúp ta đi hỏi, người nghe hiểu được?”

Nghe được mấy chữ Dịch Đình tư, thân mình Thải nhi khẽ run lên, đáp: “Vâng.”

Khanh Trần coi chừng nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Người năm nay bao nhiêu tuổi?”

Thải nhi không nghĩ đúng là vấn đề này, đáp: “Nô tỳ năm nay mười chín tuổi.”

“Ừ,” Khanh Trần vuốt cằm nói, “Tiến cung mấy năm?”

Đây đã muốn là vấn đề thứ hai, Thải nhi vội vàng lại đáp: “Nô tỳ mười tuổi tiến cung, đã chín năm.”

Ai ngờ tiếng nói vừa dứt, liền nghe Khanh Trần ngay sau đó đặt câu hỏi: “Người ở trong vườn thiêu gì đó là ai giao cho người?”

Thải nhi há mồm nhân tiện nói: “Là..... A..... Nô tỳ không có thiêu thứ gì.”

Mắt phượng Khanh Trần rung mình, thanh thanh quát lên: “Người tới, mang đi Dịch Đình tư!”

Hai gã chưởng nghi nữ quan tiến lên, Thải nhi sợ hãi kêu một tiếng, giãy dụa nói: “Nường nường! Nường nường! Nô tỳ nói là lời nói thật, nô tỳ oan uổng!”

Khanh Trần lạnh lùng nói: “Ta nếu oan uổng người, hôm nay đem người ở Dịch Đình tư chịu khổ hình, ngày sau liền báo ứng gấp trăm lần ở trên người ta. Ta hỏi lại người một lần, người thiêu thứ gì đó là ai giao cho của người? Nói thật cho ta.”

Thải nhi phác quỳ trên mặt đất, cả người run run: “Nường nường khai ân, nô tỳ không dám lại lừa gạt nường nường, thỉnh nường nường khai ân.”

Khanh Trần ngăn hai cái nữ quan lại, cúi mắt lẳng lẳng nhìn Thải nhi, không nói được lời nào. Thải nhi chỉ cảm thấy ánh mắt dừng ở trước người lãnh liệt bức người, không biết Hoàng Hậu xử trí mình thế nào, chính là dập đầu cầu xin tha thứ. Sau một lúc lâu, mới nghe được Khanh Trần từ từ mở miệng, “Đây là cơ hội cuối cùng, người nói đi.”

Thải nhi gắt gao nắm chặt cằm thảm, nói: “Mấy thứ kia là nữ quan bên người Ân nường nường giao cho nô tỳ, bảo nô tỳ mang xuất cung đưa cho Trạm Vương. Thanh Tuyền Cung bị phong cấm, nô tỳ không ra được, lại không dám đem thứ nợ giữ ở bên người, đành phải thừa dịp nửa đêm thiêu.”

Khanh Trần ép hỏi nói: “Là cái gì?”

“Là..... Là di thư Ân nương nương muốn Trạm Vương khởi binh mưu phản!”

Khanh Trần bỗng nhiên khiếp sợ, đứng lên bước xuống tọa tháp, nâng tay cho mọi người bên cạnh lui xuống, đại diện chỉ còn nàng cùng Thái nhi.

Sau nửa canh giờ, Dịch Đình tư phụng ý chỉ đem bốn nữ quan tùy thân Ân Hoàng Hậu mang đi. Đợi cho sắc trời sáng dần, Bạch phu nhân một mình mang theo ba bản lời khai vào bẩm báo: “Nương nương, trừ bỏ một nữ quan kiên trì không chịu thổ lộ tình hình thực tế, căn lười tự sát, ba nữ quan khác đều đã cung khai chi tiết, đây là lời khai các nàng tự tay viết xuống.”

Khanh Trần cầm ba bản lời khai trong tay, lật xem xuống, sắc mặt càng ngày càng lạnh, trong lòng phi thường kinh sợ.

Sau khi xem xong, nàng nhắm lại hai mắt bình tĩnh lòng dạ, đem mấy bản khẩu cung thu vào trong tay áo, đạm thanh phân phó: “Nói cho Dịch Đình tư, tất cả người trong cung này, một kẻ cũng không lưu.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Thương Tâm Nhất Thụ Hoa Mai Ảnh

Cuối mùa thu sau mấy trận mưa, thời tiết trở lạnh. Đế Đô liên tiếp qua hai lần đại tấn, khắp nơi trong Thượng Cửu Phường yên lặng trong trẻo nhưng lạnh lùng, vào đông tựa hồ dĩ nhiên lặng yên buông xuống.

Vệ Tông Bình vào Yên Ba Đưa Thích trai, Ân Giam Chính, Cung Tư Trình cùng Hộ bộ thượng thư Tề Thương sớm ở chỗ này. Bên trong chính giữa đặt một chậu than kim đồng Toan Nghê, Dạ Thiên Trạm tựa vào án thư cùng Tề Thương nói chuyện, nhìn thấy hắc gật gật đầu. Hàn huyên qua đi, Tề Thương tiếp tục nói với Dạ Thiên Trạm: “Lần này chọn phần nhiều là quan lại ngũ phẩm lấy xuống, không riêng ở Hộ bộ, Công bộ, Tư Nông tự, Thiếu Phủ tự đều có người, tất cả đều là chút biết rõ khoản, tinh thông hạch toán.”

Vệ Tông Bình đã cùng Ân Giam Chính nói nhỏ vài câu, biết là đang nói đến chuyện gần đây thiết lập Chính Khảo tư, từ trong lòng lấy ra một đạo sắc lệnh, đệ lên: “Vương gia, đây là Trung Thư tỉnh vừa mới ra sắc lệnh, từ nay về sau, tất cả lương tiền tấu tiêu sự vụ đầu mỗi cùng các châu quận, toàn bộ từ Chính Khảo tư thanh tra xuất nhập sổ, xác minh các khoản chi tiêu. Hơn nữa vào năm trước, từ tam tỉnh lấy xuống các bộ tư nhu đem tiêu dùng sang năm liệt ra dự toán, thống nhất tấu Chính Khảo tư, Chính Khảo tư thẩm tra xong đem dự toán phát xuống Hộ bộ. Hiển nhiên, Hộ bộ từ đó dự toán tiêu phí các bộ tấu tiêu, không thể đi tiêu trước báo sau.”

Khi hắc nói chuyện Dạ Thiên Trạm đã đại khái xem qua sắc lệnh kia, qua tay đưa cho Ân Giam Chính, không có lập tức tỏ thái độ. Ân Giam Chính xem xong giao cho hai người bên cạnh, nói: “Đây là hướng về phía Hộ bộ.”

Tề Thương một bên xem, một bên gật đầu: “Kể từ đó, Hộ bộ là hơn không ít phiền toái.”

Tề Thương nói xong lời này, vẫn nhắm mắt trầm tư, Dạ Thiên Trạm đột nhiên nói hai chữ: “Cao minh.”

Vệ Tông Bình hỏi: “Vương gia là nói sắc lệnh này?”

Dạ Thiên Trạm mở to mắt, nắm tay đặt ở bên miệng ho nhẹ vài tiếng, lại nói: “Không sai, sắc lệnh này căn bản không phải nhắm vào Hộ bộ, bên trong được sâu a.”

Lúc này Cung Tư Trình mới nhìn xong sắc lệnh, thở dài: “Vương gia đã nhìn ra, nếu chính là nhắm vào Hộ bộ, thế nào dùng biện pháp chu đáo như vậy?”

Tề Thương nói: “Không phải Hộ bộ?”

Dạ Thiên Trạm thân nhiên nói: “Thu tấu tiêu quyền, Hộ bộ người bất quá là thiếu bộ phí này, đây đưa ra không thêm bộ phí, chẳng lẽ còn không sót ruột so với người?”

Ân Giam Chính biến sắc: “Vương gia là nói, hãn kế tiếp thật muốn động thiếu hụt?”

Dạ Thiên Trạm hơi hơi cười lạnh, nói: “Hãn không chỉ muốn động Hộ bộ thiếu hụt, vẫn là muốn từ đầu mỗi đến địa phương hoàn toàn thanh tra. Ba mươi sáu châu tuần hãn đều đã muốn sờ soạng rõ ràng, nếu ta sở liệu không kém, chút thời gian trước Ngự Sử giám sát thăng chức nhập sát viện này rất nhanh sẽ nhập trú các châu, năm nay năm sau, các châu quận đều đừng nghĩ an ổn qua.”

Ba người đang ngồi đều cả kinh, Vệ Tông Bình theo thói quen vượt chòm râu hoa râu, nói: “Nếu thực tra hết ra, liên lụy cử quốc đại sự, chúng

ta dù sao cũng phải có cái đối sách.”

Ánh mắt Dạ Thiên Trạm xẹt qua một tia âm trầm: “Không cần, để cho hãn tra cũng tốt.”

Vệ Tông Bình im lặng, muốn hỏi, chỉ thấy Dạ Thiên Trạm mắt nhìn phía trước, một đôi mắt xếch hơi nheo duệ mặt thanh quang, nhìn qua nhưng lại làm người trong lòng phát lạnh, nói đến bên miệng liền đình chỉ.

Từ sau khi Ân Hoàng Hậu hoẵng thế, Trạm Vương liền cáo ốm không ra, trong cung phái ngự y tới ngay cả mặt mũi đều không thấy được liền bị đuổi trở về, suốt hai tháng im lặng không tầm thường, cơ hồ làm cho hãn hoài nghi nước cờ lúc trước đã thành phế cờ. Đoạt vị giăng co, người Vệ gia vì thái độ Trạm Vương đột nhiên chuyển biến, ở trong triều liên tiếp thất lợi, thanh thế đã không bằng trước, lại như vậy đi xuống, đã có thể càng gian nan.

Vệ Tông Bình nâng mắt, Ân Giam Chính đã đem nghi vấn của hãn nói ra: “Để cho hãn tra, hộ bộ nơi này cứ tiếp tục, ai cũng làm không lộ tay chân, tất nhiên muốn động đến không ít người. Những người này đều là căn cơ bao nhiêu năm, chúng ta khó giữ được, ai còn có thể bảo?”

Cung Tư Trình cũng nói: “Nếu là triều đình bởi vậy sinh loạn, đúng là hảo cơ hội lung lạc lòng người, không công buông thả rất đáng tiếc. Cho dù Vương gia không nghĩ bảo, lúc này cũng không thể giữ được.”

Mi tâm Dạ Thiên Trạm rõ ràng căng thẳng, áp lực đã vọt tới bên môi ho khan, dừng dừng, mới nói: “Không cần bảo, đi xuống thông báo một tiếng là được, nếu chỉ bằng vài tân Ngự Sử chỉ huy điều hành có thể tra ra cái gì, đám quan viên này cũng không gọi là quan.”

Ân Giam Chính nói: “Lời tuy như thế, nhưng tra xét tấu tiêu một chiêu này thật là lợi hại, đã có mở đầu, sau này nhất định là càng ngày càng khó giải quyết.”

Dạ Thiên Trạm lại bỏ việc này qua một bên, hỏi: “Năm nay có kết quả sao?”

Tề Thương nói: “Chín đạo đổi vận sử đã trên đường hồi kinh thành, nói vậy mấy ngày nữa lục tục đến thôi.”

Dạ Thiên Trạm nói: “Bao nhiêu?”

“Chín trăm ba mươi vạn.”

Dạ Thiên Trạm nghe xong con số này, khóe môi lạnh lùng nhếch lên, “Tốt lắm, để cho các nơi nên trình số con lên đi, năm này nếu không nghĩ qua, mọi người đều dừng qua. Sang năm dự toán, nghĩ cách làm cho các bộ hướng cao báo cáo, ta thật muốn nhìn bọn họ làm sao bây giờ.”

Tề Thương đáp ứng, bỗng nhiên thấy Vệ Tông Bình đánh cái ánh mắt lại đây, liền nói thêm: “Vương gia, chín trăm ba mươi vạn lượng bạc này, chỉ Hạc châu, Giang Châu cùng Ngô châu ba chỗ liền chiếm hơn bốn trăm vạn.”

“Ừ.”

Dạ Thiên Trạm lên tiếng, Vệ Tông Bình nói tiếp, “Tam châu này là tân tuần sử điều nhiệm, chúng ta có nhiều tay chân.”

Dạ Thiên Trạm nhìn qua chỗ hắc, ánh mắt kia giống như lơ đãng, lại tránh người thấu tâm. Hạc châu Ngô Tồn, Giang Châu Tống La, hai kẻ này lúc trước bị bãi miễn tuần sử đều là môn sinh Vệ phủ, hắc sao lại không biết, chậm rãi nói: “Bãi vài kẻ cũng tốt, miễn cho làm quan lâu bị ma quỷ ám ảnh. Sau này nếu lại có chuyện như vậy, ai cũng không được bảo vệ bọn họ, để cho bọn họ đều cẩn thận suy nghĩ nên làm gì, không nên làm gì.”

Lời nói này coi như nặng, mấy người cũng không dám tiếp lời, chỉ có Vệ Tông Bình ho khan, nói: “Vương gia nói phải.”

Dạ Thiên Trạm ngữ khí không nhanh không chậm: “Ta cũng không phải chuyên nói ai, chính là mọi việc đều phải có độ, từ khi bọn họ xằng bậy, sớm muộn gì cũng gặp phải đại loạn, cách biệt đa tâm.”

Vệ Tông Bình nói: “Vẫn là Vương gia nghĩ xa, cũng là nên cho bọn hãn tình ngu. Chính là đánh đứa nhỏ chính mình, đánh nhẹ hay nặng đều vô phương, nếu đặt ở trong tay người khác, sẽ không dễ như vậy.”

Nói xuống, Ân Giam Chính đều ngẫm xưng phải, không hổ là lão thần cùng Phượng Diễn đấu cả đời, lời này nói ra, ngoại nhuyển trong cứng, rõ ràng. Trong phòng không có người lại tiếp lời, đều chờ Dạ Thiên Trạm là cái thái độ gì, ai ngờ hãn chỉ vuốt cằm,”Đã biết.”

Lại là ba chữ này, gần đây mặc kệ nói chuyện gì, cuối cùng đều là ba chữ này không nhẹ không nặng. Một câu đã biết, kế tiếp liền chỉ có im lặng độc đoán kiên quyết, làm cho bọn họ thần tử mưu sĩ này đó như thùng rỗng kêu to. Nụ cười kia đã không giống bình thường, Vệ Tông Bình chỉ cảm thấy quanh thân Trạm Vương đều lung cổ hờ hững, cảm giác này thường lui tới cũng không phải không có, chính là gần đây càng phá lệ rõ ràng, trong gang tấc cự người ngoài ngàn dặm, nhưng lại làm cho hãn không hiểu sao nhớ tới người trên triều đình kia. Bốn phía than hỏa ấm áp, Vệ Tông Bình nghĩ đến đây lại đánh cái rùng mình.

Dạ Thiên Trạm nhắc chén trà lên, xuyết một ngụm nhỏ, lập tức nhú mày buông. Hãn nâng tay áp lên thái dương, hướng nhuyển điểm phía sau dựa sát, qua một lát thẳng đứng dậy, tuần mi hơi nhăn, vuốt giấy nhuận bút viết mấy phong thư. Trong đó một phong viết đơn giản, vài câu liền giao cho Cung Tư Trình: “Phiền tiên sinh chiếu đây mà làm, thêm ấn tín của ta mật phát các châu.”

Cung Tư Trình tiếp tín, xem qua sau tức khắc liền ở bên trau chuốt, hành văn liền mạch lưu loát sao chép mấy phần, bỏ thêm ấn tín, lại nhìn hai

phong khác, một phong là cho Vu Điền Quốc Vương, một phong cũng là cho Quốc Tử Giám Tế Cận xem.

Dạ Thiên Trạm đem hai phong tự tay viết tốt, đứng lên nói: “Hiếu An, đi thỉnh.....”

Hắn nói đến một nửa, đột nhiên dừng lại, sắc mặt thoáng chốc trở nên trắng bệch, hai phong thư kia “Ba” liền từ trong tay rơi xuống.

Cung Tư Trình thấy hắn sắc mặt không đúng, kêu lên: “Vương gia.....”

Dạ Thiên Trạm đỡ bàn, gặt gao năm hồ điều văn sức, cương một lát, đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết, thân mình liền đổ về phía trước.

Biển cổ này đem mấy người đang ngồi cả kinh cứng đờ, Tề Thương cách gần nhất, cơ hồ là vội tiến lên đỡ hắn, hắn chỉ thấp giọng nói “Đừng hoảng hốt”, liền như vậy bất tỉnh nhân sự.

Cũng may Vệ Tông Bình ở địa vị cao đã lâu, đều là người gặp biến bất loạn ổn trọng, chính là đem Hiếu An nghe tiếng đuổi vào sợ tới mức mặt không còn chút máu. Mọi người trước đem Dạ Thiên Trạm phù đến trên nhuyễn tháp, sai người cấp truyền ngự y nhập phủ.

Trong phủ Trạm Vương nhất thời bối rối, hôm nay Vệ Yên cùng Đóa Hà công chúa cũng không ở trong phủ, Cận Tuệ nghe thấy liền mang theo thị nữ vội vàng tới Yên Ba Đưa Thích trai, chỉ thấy bên ngoài thị nữ nội thị hoảng thành một đoàn, đứng lại nhú mày nói: “Sao lại loạn thành như vậy, không có quy củ?”

Nàng chương quản Trạm Vương phủ nhiều năm, xưa nay được nhiều người tôn trọng, tuy nói hiện tại trong phủ mọi việc đều từ Vệ Yên làm chủ, nhưng nàng vừa mở miệng, vẫn không ai dám chậm trễ. Mọi người đều định thần, một thị nữ nói: “Vương phi, Vương gia.....”

Lời vừa ra khỏi miệng, bỗng nhiên đình chỉ, đương trường liền thay đổi sắc mặt. Nàng là gọi nhằm Cận Tuệ làm Vương phi, bất thốt ra, tiếp theo nhớ tới năm trước từng có vài thị nữ bởi vậy bị Vệ Yên hạ lệnh đánh đòn hiểm sau đó trục xuất khỏi phủ, hã nói không ra lời.

Cận Tuệ biết nguyên do, nhưng là không trách nàng. Vệ Yên kia tàn nhẫn thủ đoạn cao vương phủ cao thấp nhiều là sợ và hận, bất quá mỗi người cũng đều nhìn xem hiểu được, tuy nói Vệ Yên khắp nơi khí thế bức nhân đè nặng Cận Tuệ, nhưng ở chỗ Vương gia không có nửa điểm ý tứ bất công, hơn nữa còn có tiểu Thế Tử ở đây, sau này đến tốt cùng thế nào, ai cũng nói không chính xác. Hai năm nay, Vệ Yên thế mới vừa gả vào nói một không hai từ từ suy sụp, nay lại có Đóa Hà công chúa hai phi cùng tôn, uy phong của nàng lại không còn như ngày xưa nữa.

Cận Tuệ lúc này nào lại có tâm tình suy nghĩ này đó, chỉ phân phó nói: “Hiếu An dẫn người ở bên ngoài hầu hạ, đã biết Vương gia bị bệnh, đều im lặng chút đi. Còn có, người nào nếu dám loạn truyền lời, phạt thật nặng!”

Dứt lời vội vàng đi vào nhìn tình hình, bất quá một lát ngự y cũng chạy tới.

Ân Giam Chính thấy đến đúng là lão ngự y Tổng Đức Phương, không khỏi ngoài ý muốn, nhưng là đều cố không nghĩ lại, vội thỉnh đến trước tháp bắt mạch. Tổng Đức Phương tinh tế chẩn sau một lúc lâu, buông tay trầm tư, qua một lát hỏi: “Vương gia chút thời gian trước từng bị thương?”

Hắn hỏi cái này nhìn Cận Tuệ, Cận Tuệ lại mê mang, cũng không biết có việc này, Vệ Tông Bình, Ân Giam Chính cũng đều là không chút hiểu biết. Cũng là Cung Tư Trình trầm ngâm một chút, nói: “Phải, lúc trước ở Bách Trượng nguyên, Vương gia vì đúng lúc tiếp viện Nhạn Lương, từng tự mình lãnh binh ngăn chặn đại quân Tây Đột Quyết, bị thương.”

Bách Trượng nguyên chi chiến mọi người cũng đều biết, nhưng không có người lường trước còn có phiên mạo hiểm này. Ngón tay Cận Tuệ ở quyền khăn năm trắng bệch, thanh âm khẽ run: “Cùng tiên sinh, chuyện lớn như vậy, thế nào cho tới bây giờ cũng chưa nghe người đề cập qua?”

Nàng xưa nay tính tình dịu dàng, cực nhỏ nghiêm từ với người ngoài, trước mắt cũng rất có ý tứ chất vấn. Cùng Tư Trình biết nàng là quan tâm sẽ bị loạn, cũng không chú ý, chính là nói: “Phu nhân, khi đó Vương gia hạ nghiêm lệnh, một mực không cho phép đem việc này tiết lộ ra ngoài, huống chi bị thương không nặng, cho nên cũng chỉ vài người biết mà thôi.”

Trong mắt Cận Tuệ đã thấy ẩn hiện lệ quang, chính là trước mặt người khác cố nén,”Mặc kệ có bị thương nặng hay không nặng, cũng phải nói một tiếng a, sao lại làm như vậy?”

Cùng Tư Trình há miệng thở dốc, suy nghĩ lời nói chung quy cũng không nói gì ra. Ngay tình huống lúc đó, nhân chuyện Triệt Vương cùng Lăng Vương nháo thành cục diện bế tắc, trong lòng Vương gia cũng là đè nặng cổ họng khí đi. Cùng Tư Trình không tự chủ được thở dài, trận chiến Bách Trượng nguyên ấy, là quyết định mười phần sai trong cuộc đời hắn. Không! Hắn lập tức lại phủ định ý tưởng này, nếu là thực làm được, làm sao còn có Hạo Đế hiện tại? Bỏ dở nửa chừng, chung quy làm ra cục diện hôm nay, hắn cũng biết rõ Trạm Vương mặc dù đối với hắn như trước, sự kiện kia cũng đã vượt qua hồng cầu. Bất quá cũng không có gì phải băn khoăn, thân là mưu sĩ, nguyên bản chính là hoàn cảnh như vậy, quân chủ có thể nhân từ, mưu sĩ trong lòng dù sao cũng phải đầy bụng âm mưu mưu kế, nếu sự bại, cố nhiên thân bại danh liệt, mặc dù sự thành, chưa chắc đã thoát ‘được chim quên náo, đặng cá quên nơm’, kết cục có mới nói cũ, xưa nay như thế, đâu chỉ bây giờ?

Định thần lại, hắn hỏi Tống Đức Phương: “Tổng ngự y, Vương gia bệnh này chẳng lẽ cùng vết thương khi đó có liên quan?”

Tổng Đức Phương nói: “Vương gia sau khi bị thương chẳng những không có điều dưỡng đúng lúc, ngược lại làm lụng vất vả quá độ, bệnh căn chính là từ đó hạ xuống. Vương gia là người tập võ, thân mình khoẻ mạnh, nhất định là không đem vết thương để ở trong lòng, kỳ thật thương thế chỉ là đè ép xuống, vẫn chưa khỏi hẳn a.”

Cung Tư Trình thở dài: “Chiến sự ở phía trước, các tướng sĩ đều là gối giáo chờ sáng, Vương gia há lại có thể an tâm nghỉ ngơi? Ban ngày tự thân tới chiến trận, buổi tối trong trướng nghị sự, đêm khuya có quân tình đó là chuyện thường. Bắc Cương chiến hậu, tiếp theo đi sứ Tây Vực, ba mươi sáu nước thế nào lại dễ dàng ứng đối? Tây Bắc hai mặt, không nói làm cho người ta tâm lực lao lực quá độ, cũng là lo lắng hết lòng.”

Tổng Đức Phương nhíu mi nói: “Cho nên Vương gia bệnh, đã không phải một ngày hai ngày, chính là ý vào tuổi trẻ cứng rắn chống đỡ thôi. Bệnh căn đã hạ, căn nguyên đã mệt, Vương gia mấy ngày gần đây vừa buồn đau quá mức, suy nghĩ quá độ. Do thương nhớ mà tổn hại ngũ tạng, ức khí tích nội, dù cho thân mình tốt cũng chống đỡ không được. Khi vào trời đông giá rét, triệu chứng dẫn phát cũ tật, không thể không hung mãnh.”

Nói nói chỗ này, trên mặt Cận Tuệ dĩ nhiên rút sạch huyết sắc, Ân Giam Chính vội vàng hỏi một câu: “Chiếu lời này nói, Vương gia bệnh chẳng lẽ không phải..... Rất nặng?”

Tổng Đức Phương nói: “Nói rất nặng đổ còn không phải, nhưng là không nhẹ, vạn vạn không thể qua loa, một khi không lo điều dưỡng, liền phiền toái.”

Một lát công phu, Cận Tuệ làm như trấn định xuống, nói: “Vô luận thế nào, thỉnh Tổng ngự y trước khai phương thuốc, như thế nào điều dưỡng lại báo cho ta biết.”

Tống Đức Phương nói: “Phương thuốc thì đơn giản, mấu chốt không ở thuốc. Vương gia phải an tâm tĩnh dưỡng, nếu lại lao tư hao tổn tinh thần, dù là có linh đan diệu dược cũng không hiệu quả.”

Vệ Tông Bình bẹn họ đổi lời nói qua ánh mắt, trên nét mặt đều dẫn theo tia phức tạp, tình hình trước mắt này, thế nào có thể tĩnh dưỡng xuống dưới? Ngược lại Cận Tuệ đậm tức đôi mi thanh tú, suy tư một lát, nói: “Ta đã biết.”

Tống Đức Phương liền liệt phương thuốc, giao xuống chi tiết. Cận Tuệ tiến bước Tống Đức Phương, lệnh Hiếu An dẫn người ở bên tháp chiếu khán, đem đám người Vệ Tông Bình thỉnh đi ngoại thất. Đuổi sạch người hầu tá hữu, nàng liếc đôi mắt trước mấy người rồi làm một lễ cực kỳ trịnh trọng, mấy người kinh ngạc, “Phu nhân đây là có gì??”

Cận Tuệ nghiêm nghị đối mặt trọng thần mưu sĩ này đó, tú uyển trong mắt thập phần bình tĩnh, ôn nhu nói: “Lời nói Tống ngự y mấy vị đại nhân cùng Cung tiên sinh cũng đều nghe được, Vương gia bệnh tới hung mãnh, xem ra nhất định phải tĩnh dưỡng chút thời gian mới được. Ta nghĩ thỉnh vài vị đại nhân cùng Cung tiên sinh đáp ứng ta, từ hôm nay trở đi, mặc kệ có chuyện gì đều tạm thời áp lại áp, để cho Vương gia hảo hảo nghỉ ngơi mấy ngày, đợi thân mình tốt hơn, lại thương nghị thêm.”

Lúc này không có Tống Đức Phương ở đây, mấy người nói chuyện cũng đều thiếu chút cố kỵ, Ân Giam Chính nói: “Nói quả thật như thế, chính là chỉ sợ Vương gia tĩnh không được tâm đến dưỡng bệnh a!”

Cận Tuệ nói: “Muốn nói một chút tâm sự cũng không nghĩ, tự nhiên không có khả năng, nhưng việc vặt vãnh bên ngoài ít nghe thiếu nghĩ, cũng chính là tĩnh dưỡng.”

Vệ Tông Bình một tay ở sau lưng, một tay vỗ về chòm râu, từ trên cao nhìn xuống Cận Tuệ nói: “Phu nhân nói vậy không biết, việc vặt vãnh này

một chuyện đều không phải là nhỏ, nói buông liền có thể buông đơn giản như vậy. Huống chi có chút chuyện mặc dù là Vương gia nghĩ buông, vị tất lại có thể buông.”

Cận Tuệ khẽ cười nói: “Có mấy vị đại nhân cùng Cung tiên sinh ở, này đó nhất định vẫn là ứng phó được, vị tất mọi chuyện đều phải để Vương gia tự mình xử lý.”

Lời này nghe vào trong tai đám người Cung Tư Trình liền cũng thế, Vệ Tông Bình lại cảm thấy không dễ nghe. Hắn thật mạnh khụ một tiếng, nói: “Đến tốt cùng làm sao bây giờ, vẫn là chờ Vương gia tỉnh nói sau, ít nhất trong phủ cũng muốn nghe Vương phi an bài.”

Cận Tuệ cũng phát hiện lời nói làm cho Vệ Tông Bình có chút giận, liền lạnh nhạt cười, nhẹ giọng nói: “Vệ tướng nói phải, đại sự bức này tự nhiên là nên để Vương phi làm chủ.”

Ân Giam Chính liếc mắt nhìn Vệ Tông Bình một cái, nói: “Vô luận thế nào, nếu thân mình Vương gia có sai lầm, cái gì đều là lời nói suông. Cho dù là Vương gia không bỏ xuống được đại sự, chúng ta cũng nhất định phải nghĩ cách làm cho người tỉnh tâm điều dưỡng, trong chốc lát chúng ta cần khuyên Vương gia mới phải.”

Lúc này Hiếu An từ bên trong chạy chậm ra, “Vương gia tỉnh!”

Đợi bọn hắn đi vào, Dạ Thiên Trạm đã muốn nửa năm nửa ngồi ở trên tháp, vẫy tay lệnh thị nữ lui ra. Cận Tuệ vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn, hắn thấy nàng có chút ngoài ý muốn, lập tức mặt lộ vẻ ôn hòa, tựa vào nàng thả mình đến nhuyến điểm sau lưng, liền nói: “Mới vừa rồi hai phong thư kia lập tức đưa đi, bảo Cận Viễn đến đây gặp ta.”

Hiếu An ở bên đáp ứng rồi tiến đến làm, sự tình quan chính vụ, Cận Tuệ khó mà nói, liền hướng Ân Giam Chính nhìn lại. Ân Giam Chính nói:

“Vương gia gần đây âu sầu quá độ, việc này vẫn là tạm thời thả xuống, đợi.....”

Dạ Thiên Trạm nâng tay cắt đứt hẳn: “Thân mình ta, ta rõ ràng, nên giao chuyện cho các người, trong vòng mười ngày trừ phi có biến cố trọng đại, nếu không không cần tới gặp ta.”

Mọi người nguyên bản lo lắng khuyên không được hẳn an tâm nghỉ ngơi, không ngờ hẳn rõ ràng như thế. Cung Tư Trình cùng Ân Giam Chính nhìn nhau gật đầu, là trạng thái này, hẳn đây là thực rõ ràng, ngay cả nửa phần khí phách đều không có.

Dạ Thiên Trạm nhíu mi nghĩ nghĩ, ánh mắt dừng ở trên người Tề Thương: “Thư của ta đã đến Tây Vực, qua mấy ngày nay nữa, hộ bộ tất nhiên chịu nhiều áp lực, trong lòng người phải có chuẩn bị.”

Hắn nói thật chậm, đã có loại độ mạnh yếu trầm ổn mà thận trọng ở bên trong, Tề Thương cúi đầu đáp: “Vâng, thần nhớ kỹ, một chút áp lực Hộ bộ vẫn kháng được.”

Dạ Thiên Trạm lại nói: “Vệ tướng, mấy ngày nay nếu nghị đến kỳ thi mùa xuân đều bỏ, không cần sờ vào, dù cho người là chủ khảo cũng muốn bỏ, tốt nhất liền giao cho Phượng Diễn.”

Bọn người Vệ Tông Bình thấy kinh ngạc,”Điện hạ đây là vì sao?”

Dạ Thiên Trạm không nhiều tình lực nhất nhất giải thích như vậy, cũng không nghĩ giải thích, chỉ nói: “Chiếu theo ta nói mà làm, mặt khác nói cho Công bộ, Chiêu Ninh tự.....”

Hắn đột nhiên ngừng lại, lẳng lẳng nhìn tiền phương trong chốc lát, nói: “Làm cho bọn họ dùng đồ tốt nhất.”

Nói xong lời này hắc tử hồ không không muốn nghĩ nữa, nhắm mắt nói: “Các người đi thôi, mười ngày này đừng sinh sự.”

Đám người Vệ Tông Bình không dám nhiều lời nữa, cáo từ đi ra ngoài. Tiếng bước chân nhẹ nhàng biến mất ở bên ngoài, Dạ Thiên Trạm miễn cưỡng động thân mình, nhin không được liền kịch liệt ho khan.

Cận Tuệ vội vàng đem ấm trà lại đây, đợi hắc tử uống xong, cẩn thận đỡ hắc tử nằm xuống. Dạ Thiên Trạm tỉnh nằm một lát, chậm rãi mở to mắt cười với nàng: “Ta không sao, làm nàng sợ đi.”

Lệ trong mắt Cận Tuệ khống chế không được liền vọt ra, sợ chọc hắc tử phiền lòng, vội lắc đầu. Dạ Thiên Trạm nhẹ giọng thở dài, vươn tay thay nàng lau lệ. Tay hắc tử lạnh lẽo như tuyết, Cận Tuệ vội nâng tay cầm, lúc này không giống vừa rồi kích động, lập tức thấy ra thân mình hắc tử cách quần áo cũng nóng dọa người. Nàng lắp bắp kinh hãi, vội vã đứng lên muốn gọi người. Dạ Thiên Trạm giữ chặt nàng, lắc đầu: “Theo giúp ta trong chốc lát, khó được ta có rảnh rỗi, hiện tại người nào cũng không muốn gặp, liền cùng nàng nói chuyện một lát.”

Thanh âm của hắc tử không giống mới vừa rồi ổn trọng giao phó sự tình, trầm mà vô lực, lại bởi vậy làm cho này lời nói nguyên bản liền nhu hòa dễ nghe phá lệ khinh nhuyển, như có như không, nhồi trái tim người. Cận Tuệ từ trong tay hắc tử nửa quỳ ở bên tháp: “Người chàng rất nóng, bệnh này tới không nhẹ, hảo hảo nghỉ ngơi mới được.”

Dạ Thiên Trạm thản nhiên cười cười: “Thế nhưng bị bệnh. Mới trước đây quá phiền là sinh bệnh, lại cho rằng sinh bệnh yếu đuối, còn muốn người chiếu cố, chỉ có nữ tử mới như vậy. Mặc dù ngẫu nhiên có chút không thoải mái, cũng muốn chống cự đọc sách tập võ. Như thế nào hiện tại ngược lại cảm thấy, chỉ như vậy mới có lý do nghỉ ngơi, nguyên lai sinh bệnh cũng tốt a.”

Hắn giống như không chút để ý nói xong, Cận Tuệ nghe lại chua xót, sờ trán hắn ngày càng nóng, lại sốt ruột, lại đau lòng, ôn nhu nói: “Sinh bệnh có cái gì tốt, thiếp chỉ ngóng trông người bình an mới là tốt.”

Dạ Thiên Trạm ở trên gối cầm tay nhìn nàng, tinh tế quan sát trong chốc lát, nói: “Tuệ nhi, gả cho ta mấy năm nay, cũng thật là ủy khuất nàng.”

Cận Tuệ mỉm cười: “Có thể gả cho Vương gia là thiếp có phúc, thiếp chỉ cảm thấy cao hứng, làm sao sẽ có cái gì ủy khuất đây?”

Mâu quang Dạ Thiên Trạm lẳng lẳng lung nàng, dần dần liền hơn một tia minh diệt sâu thẳm: “Ta mang binh xuất chinh vừa đi đó là hơn một năm, đợi cho trở về, Nguyên Tu đều học được nói chuyện. Hai năm nay chuyện trong phủ trong lòng ta cũng biết, là ta ủy khuất mẫu tử các nàng, nàng có oán ta hay không?”

Cận Tuệ thấy thần sắc hắn hậm hực, liền cùng hắn vui đùa: “Người là Vương gia Thiên triều, dặm chân một cái Đế Đô đều phải chấn ba phần, thiếp làm sao dám oán người?”

Dạ Thiên Trạm thở dài, nhắm mắt lại. Cận Tuệ đợi hồi lâu đều không có nghe được hắn nói chuyện, nghĩ đến hắn quá mệt mỏi đã ngủ, nhẹ nhàng thay hắn dịch góc chăn. Hắn lại đột nhiên cúi đầu hỏi: “Tuệ nhi, nếu ta không phải Vương gia, nàng sẽ đồng ý gả cho ta sao?”

Cận Tuệ bị hắn hỏi, nàng giống như chưa từng có nghĩ tới vấn đề này. Từ lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn, hắn đó là hoàng tử thiên gia, Vương gia tôn quý. Là khi nào, tựa hồ ở trong trí nhớ xa xôi chỉ để lại sương mù yên liễu, mộng ảnh bụi cỏ rục rở, hắn cùng mọi người phóng ngựa qua cầu, nhướng mày hăng hái, đoạt cảnh xuân phong lưu. Nàng nghĩ tới, là từ lúc đó chẳng! Lúc đó vừa cập kê, mang theo ngượng ngùng khát khao hy vọng, nếu thiếu niên kia không phải hoàng tử thì thật tốt, đã không có thân phận như vậy, hắn liền không phải cao không thể với..... Trên mặt nàng hơi hơi

nổi lên chút hồng, ôn nhu nhìn hẳn: “Mặc kệ người là ai, thiếp đều nguyện ý.”

Thanh âm Dạ Thiên Trạm suy yếu mà mệt mỏi: “Nhưng ta không chỉ có nàng là thê tử duy nhất.”

Cận Tuệ lắc đầu nói: “Thiếp chỉ nghĩ nếu có thể ở bên cạnh người, không cầu người chỉ có một mình thiếp. Thiếp sẽ không cùng họ tranh, nếu tranh, chẳng phải cho người ở chỗ mẫu hậu khó xử? Gia hòa mọi sự hưng.....”

Nàng bỗng nhiên dừng lại, hồi hận trong lời nói nhắc tới Ân Hoàng Hậu, chỉ sợ Dạ Thiên Trạm nghe xong thương tâm.

Quả nhiên, Dạ Thiên Trạm mệt mỏi quay đầu, kinh ngạc nhìn nhất lữ ánh sáng nhạt xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào phía trên la trướng nhuỷ như khói nhẹ, hây còn xuất thần. Trước mắt từng trận mơ hồ, hoa văn chạy trên yên la phù hoa, giống như là ai cười, khinh miếu như bụi bặm. Miệng cười rạn vỡ, nặng nề áp chế đến đều hóa thành hoài nghi cùng chất vấn bay tán loạn, một tầng lại một tầng áp xuống, lạnh như hàn tuyết. Nhưng là trong lòng hẳn lại giống thiêu một đoàn liệt hỏa, rét lạnh cùng lửa nóng làm đau đầu đục liệt, hẳn nhanh nhú mi, cố chấp không chịu rên rỉ ra tiếng. Một bàn tay mềm mại xoa trán của hẳn, khuôn mặt trước mắt đã dần dần có chút xa xôi, trong lòng lại càng ngày càng khó chịu, tràn đầy, muốn làm người hít thở không thông.

Cận Tuệ thấy hẳn không nói lời nào, trong lòng bất an không yên, đột nhiên nghe được Dạ Thiên Trạm hoảng hốt như là kêu tên của nàng,”Tuệ nhi, nàng cũng biết, có đoạn ngày ta thường thường không muốn hồi vương phủ này. Không biết từ khi nào thì bắt đầu, ta cảm giác nơi này không giống như là nhà, thật muốn tránh khai ở bên ngoài. Đều nói ta xuất chinh là vì binh quyền kia, nhưng là ta tự mình rõ ràng, ta chỉ là muốn rời đi kinh thành qua đoạn ngày, ta muốn né tránh mẫu hậu.”

Ánh mắt của hắn không trong sáng giống như vừa rồi, giống như một tầng sương mù thật sâu che khuất đêm đen,”Nàng nhất định cho tới bây giờ chưa thấy qua ta bất hiểu như vậy, mẫu hậu đi rồi, trong lòng ta thật sự khổ sở, nhưng là lại có chút cảm thấy thoải mái, giống như ta đang ngóng trông một ngày như vậy. Ta..... Ta là kiểu con gì a! Mẫu hậu là vì ta mới đi, ta biết, bà muốn ta làm cái gì ta cũng đều biết, nhưng ta chính là không chịu làm.....”

Cận Tuệ thấy tay hắn nắm chặt, cả người đều phát run, xuất kỳ bất ý, một hàng nước mắt từ khóe mắt của hắn rơi xuống, dọc theo hai má tẩm vào tóc mai. Cận Tuệ hoảng thần, nàng chưa từng nghĩ tới Dạ Thiên Trạm sẽ rơi lệ, nam tử tao nhã tuấn ngạn kia, hắn hẳn là vĩnh viễn là mỉm cười a!

Sắc mặt Dạ Thiên Trạm tái nhợt không có đỏ ửng bình thường, Cận Tuệ nhìn kỹ, biết định là nhiệt sốt cao, lo lắng khuyên nhủ: “Vương gia, người đừng đa tâm trách cứ chính mình, mẫu hậu sẽ không trách người, hiểu tâm của người mẫu hậu đều hiểu được.”

Dạ Thiên Trạm lại đột nhiên cười, cười đến tràn đầy ân thương,”Mẫu hậu không rõ, bà căn bản không rõ chuyện ta muốn làm. Bọn họ nghĩ cũng chỉ có ngôi vị hoàng đế. Nàng nói, cái ngôi vị hoàng đế kia muốn làm gì?”

Cận Tuệ làm sao đáp được với hắn, hắn lại vốn cũng không kỳ vọng được trả lời, chỉ vì trong lòng hắn sớm rành mạch hỏi chính mình ngàn lần, đáp chính mình ngàn lần,”Ta muốn cái ngôi vị hoàng đế kia, ta muốn là Thiên triều ở trong tay ta thịnh thế đại trị. Mà trong mắt bọn họ ngôi vị hoàng đế cũng chỉ là ngôi vị hoàng đế, không ai biết chuyện ta nghĩ làm, ngay cả mẫu hậu cũng không biết, mẫu hậu vì sao muốn bức ta như vậy? Bà không chịu tin tưởng ta. Phụ hoàng cũng giống nhau, hắn căn bản không nhìn ta rốt cuộc đang làm cái gì. Không ai biết!”

Cận Tuệ nghe lời này, trong lòng bị cào thành một mảnh, nàng không hiểu hắn đến tột cùng là làm sao vậy, nhưng nàng có thể cảm thấy khổ của

hắn. Hắn chưa bao giờ từng nói qua lời nói mệt mỏi lại thương tâm như vậy, hắn thông dong tự nhiên, mỉm cười cùng người khác làm bất hòa như thế, chính là bởi vì không ai hiểu hắn sao? Nàng thất thố ôm lấy thân mình của hắn, theo hắn nói: “Vương gia, người đừng khổ sở, làm sao có thể không ai biết đâu? Thiếp biết, phụ hoàng cùng mẫu hậu cũng biết khổ tâm của người.”

Ánh mắt Dạ Thiên Trạm mạn vô mục đích dời qua, lại cũng không giống như nhìn nàng, thấp giọng nói: “Đúng vậy, nàng có biết, ta với nàng nói qua, ngay tại Yên Ba Đưa Thích trai này, chỉ có nàng biết. Nhưng là lại thế nào? Nàng vẫn thành thê tử người khác, kỳ thật nàng cũng không hiểu, nàng ngay cả ta là ai cũng không biết.....”

Hắn hỗn loạn nói, càng nói thanh âm càng thấp, dần dần mê man đi. Cận Tuệ kinh ngạc nghe, tâm thần hoàn toàn biến mất.

Nam nhân này, hắn muốn không phải nàng, mà nàng lại không có một tia oán hận, nàng chỉ cần nhìn hắn, thủ hộ hắn, cả đời này đều thỏa mãn, nhưng là hắn thương tâm? Nàng canh giữ ở bên tháp, vẫn không nhúc nhích nhìn dung nhan Dạ Thiên Trạm ngủ say, đợi hắn an tĩnh lại lặng lẽ rút tay ra khỏi tay hắn, hắn bỗng nhiên gọi một cái tên, nhanh nắm chặt tay nàng không buông, “Đừng đi.”

Cận Tuệ si ngốc đứng ở nơi đó, bất giác lệ liền chảy đầy mặt.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Vạn Dặm Đồng Tâm Vô Cử Trọng

Trước khi trời đông giá rét đóng băng đại giang, thuyền phú quan phụ trách Thiên triều ba mươi sáu châu lục tục đến Đế Đô. Lại hơn một tháng nữa là tết âm lịch, đã qua một năm, trong ngoài triều đình tất nhiên là có chút không khí vui mừng bận rộn, chỉ vì năm qua là một năm đại sự cuối cùng, nay thuận lợi đến Đế Đô, lại làm việc vài ngày vài ngày, liền có thể nhận phong ấn lĩnh thưởng, thư thư phục phục quá năm cát tường.

Tề Thương dâng tấu thu nhập năm vừa rồi vào Trí Viễn Điện, Hoàng Thượng đang cùng Tư Duy Vân nghị sự, Chử Nguyên Kính hiện tại đã là tả Ngự Sử theo bên cạnh. Tư Duy Vân vừa mới phụng chỉ từ Hồ Châu chạy về Đế Đô, nhập điều Chính Khảo tư. Hắn cho tới nay giám tu Tây Thực, Giang Tả mấy đại công trình thuỷ lợi, tính ra khoản không thể không tinh, hơn nữa nghiêm cẩn ngay thẳng, tâm chí cứng cỏi, đúng là nhân tuyển thanh tra thiếu hụt như. Dạ Thiên Lăng lần này triệu hồi hẳn về Đế Đô, chính là tính trọng dụng.

Nghe nói là trình tấu thu nhập, Tư Duy Vân thấy thập phần đúng lúc. Bộ Binh cùng Công bộ vừa mới trình lên tấu chương, nhất lượt trình lên lý do năm nay biên quân đông nhu, dự toán Chiêu Ninh tự, hơn nữa phong thưởng quan viên các cấp cùng Bắc Cương mười sáu châu, mấy hạng xuống dưới liền có gần ngàn vạn lượng bạc chờ dùng. Hiện tại tiền bạc chảy về đến Đế Đô, này đó liền cũng không còn lo, thanh tra thiếu hụt cũng có đường sống giảm bớt, có thể bàn bạc kỹ hơn.

Dạ Thiên Lăng một bên cùng Tư Duy Vân nói chuyện, một bên tự trong tay Yến Hề tiếp nhận tấu, "Này đó đều tốt nhất thừa dịp cuối năm....."

Nói đến một nửa, đột nhiên dừng lại, ánh mắt đứng ở trên”Chín trăm ba mươi vạn”.

Tề Thương cúi đầu đứng ở dưới, một trận im lặng qua đi, cảm giác có ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lạc tới người, ngay cả sớm đã có chuẩn bị, vẫn là rùng mình trong lòng.

Dạ Thiên Lăng đem tấu kia lại nhìn một lần từ đầu đến cuối, khóe môi không tiếng động nhếch lên, làm như hiện ra một chút ý cười mỏng manh. Tư Duy Vân cùng Chử Nguyên Kính đều là cự thần Lăng Vương phủ, biết rõ tính tình Hoàng Thượng, nhìn vẻ mặt hắc như vậy, liền biết là xảy ra chuyện. Dạ Thiên Lăng đem tấu nắm trong lòng bàn tay, nhìn về phía Tề Thương một thân quan phục tam phẩm tử bào ngọc đai: “Tề Thương, Hộ bộ thượng thư người làm mấy năm rồi?”

Tề Thương cẩn thận đáp: “Thần là năm Thánh Võ hai mươi hai điều đến Hộ bộ, năm hai mươi ba nhậm chức Hộ bộ thượng thư, đã năm năm.”

“Người nói cho trăm, năm trước thu về là bao nhiêu?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, ba ngàn sáu trăm bốn mươi hai vạn.”

“Năm kia.”

“Bốn ngàn năm trăm năm mươi vạn.”

“Vậy hôm nay chín trăm ba mươi vạn thu về này, trăm muốn nghe lý do của người.”

Trên ngự án tay áo phất lên, Hoàng Thượng tùy tay đem tấu để sang một bên, thản nhiên hỏi.

Tư Duy Vân cùng Chử Nguyên Kính đồng thời lắp bắp kinh hãi, ai cũng không dự đoán được năm nay thu về cư nhiên chính là số lẻ năm rồi. Tiền

thu về cuối năm là nơi phát ra tài chính chủ yếu, bởi vậy, quốc khố tương đương trống không. Hai người cũng không hẹn mà cùng nghĩ đến, thu về cuối năm lần này đoạt lại, người phe phái Trạm Vương trừ bỏ Tề Thương nhậm chức Hộ bộ thượng thư tránh cũng không thể tránh, khác một mực chưa từng ra mặt, hiện tại liền ra kết quả như vậy.

Đối mặt với chất vấn, Tề Thương đã sớm có chuẩn bị, cúi đầu tấu: “Hoàng Thượng, năm nay cùng năm rồi có chút bất đồng. Tây Bắc hai bên chiến loạn sơ bình, Hoàng Thượng thể恤 dân tình, ân chỉ miễn thuế má không ít châu. Tây Thục cùng Bắc Cương, đều là nặng thu nhập từ thuế, đến lúc này liền đi non nửa. Đông Hải bên kia gặp hải khấu, năm nay mậu dịch không khoái, bút thu nhập từ thuế này cũng giảm rất nhiều.”

Đây tự nhiên cũng là lý do, nhưng dù vậy, riêng Giang Tả thất châu cũng ít nhất ứng có một ngàn năm trăm vạn ngoài thuế ngân. Thu về không phải không có, thu không hơn, là vì người đi không phải người Trạm Vương. Dạ Thiên Lăng đạm thanh cười, gật đầu: “Này đó tâm tư đầy đủ hết, không phải là kế tiếp người muốn nói cho trẫm, nếu không có còn có Tề Thương người dốc hết sức vì nước, chín trăm ba mươi vạn này cũng không nhất định có thể có?”

Ngực Tề Thương nhất thời cảm giác lạnh lẽo, vừa nhấc mắt, chạm phải ánh mắt Hoàng Thượng như biển cát, đáy lòng trầm xuống, lại có một loại cảm giác chân đạp không. Tĩnh lãnh nhìn chăm chú từ trên cao xuống, giống như một chút ít tâm tư đều trốn không thoát ánh mắt kia, trước khi tiến điện đã nghĩ tốt đủ loại lấy cớ đến bên môi, lại cố tình một chữ cũng nói không nên lời. Chử Nguyên Kính đã khom người nói: “Hoàng Thượng, thần muốn tham tấu Hộ bộ thượng thư Tề Thương thất trách, khi quân vọng thượng!”

Tề Thương nhắm mắt thầm than, hôm nay không khéo Chử Nguyên Kính ở đây, Ngự Sử tham tấu bách quan, việc này đúng là đưa lên cửa cho hãm buộc tội, phát khâm bào quỳ xuống: “Thần, nghe tham.”

“Khi quân vọng thượng, người tính nghe tham thế nào?”

Hoàng Thượng không chút để ý hỏi một câu.

Cả người Tề Thương mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tội khi quân sao lại nhỏ, nếu thật muốn đánh, xét nhà cắt đầu cũng không quá. Hãn nuốt nước bọt, gian nan mở miệng nói: “Thần..... Thần không dám lừa gạt Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng minh tra.”

Ánh mắt Dạ Thiên Lăng dừng ở trên tấu chương xây dựng hoàng lăng, quả nhiên không ngoài sở liệu, trước hết động đó là tiền thu về, thế lực Trạng Vương phủ đến tột cùng rồi sâu đến cái tình trạng gì, cũng bởi vậy có thể thấy được. Hãn từ trước án đứng dậy, trong điện nhất thời an tĩnh. Lúc này đã có nội thị trong điện xem xét khe hở không có người nói chuyện, cẩn thận tiến vào bẩm: “Hoàng Thượng, Hồng Lư Tự Khanh Lục Thiên cầu kiến, nói là có việc gấp muốn tấu.”

Dạ Thiên Lăng ngẩng đầu: “Tuyên.”

Lục Thiên tay cầm quyển trục lựa đi vào, không dự đoán được một phen tình hình như vậy, có chút ngoài ý muốn, liếc liếc mắt nhìn Tề Thương quỳ gối nơi đó, hành lễ tấu: “Hồng Lư Tự vừa mới thu được quốc thư Tây Vực, thỉnh Hoàng Thượng xem qua.”

Yến Hề tiếp quốc thư trình lên, Dạ Thiên Lăng mở xem, trong mắt xẹt qua một đạo ánh sáng nhạt, nháy mắt chìm vào đáy vực sâu không lường được, bạc cười bên môi lại giống như càng sâu. Hãn chậm rãi bước xuống án: “Hảo thủ đoạn!”

Tề Thương cúi đầu thật sâu, trước mắt đột nhiên ánh vào một vật trường bào huyền sắc, phía trên lưu vân văn lộ rõ ràng có thể thấy được, xanh mặt cúi người hoảng hốt, Hoàng Thượng đã dừng ở trước mặt hãn: “Nhìn xem đi, đều cùng Hộ bộ người có liên quan.”

Một trận hơi thở lạnh lẽo từ tay áo bào Hoàng Thượng quất vào mặt, Tề Thương thấy sách lụa ném xuống cuống quít đưa hai tay tiếp, căn bản không cần xem, hắn cũng biết nội dung trong đó. Thiên triều có thể cùng Tây Vực Chư Quốc giao hảo, là vì đất nước có tài lực cường đại duy trì, lần này vì yên ổn Tây Bắc áp chế Thổ Phiên, từng cùng Vu Điền quốc hiệp thương, hứa lấy vốn lớn trợ giúp. Hiện tại mấy đại quốc Tây Vực cùng dâng quốc thư, thỉnh cầu Thiên triều thực hiện hứa hẹn, đây là chuyện lớn, quan hệ bang giao, không thể so với mọi việc quốc nội có thể thương thảo trì hoãn, lửa đã cháy xém long mày.

Trên Quốc thư đều viết cái gì Tề Thương cơ hồ là xem qua không biết, chính là nhớ kỹ Trạm Vương dặn qua, ổn quyết tâm thần, đem quốc thư một lần nữa trình lên, dập đầu: “Hoàng Thượng!”

Dạ Thiên Lăng khoanh tay đứng ở trước án, thanh âm đậm đặc, thậm chí hơi có chút cao ngạo khinh thường nhất cổ: “Cầm Quốc thư này trở về cẩn thận suy nghĩ, nếu có chút địa phương không rõ, có thể đi hỏi Trạm Vương, mọi việc Tây Vực đều là hắn tự tay làm, chắc chắn nói cho người chuẩn bị như thế nào. Ba ngày sau không có phương án giải quyết, người trở về phủ chịu tội nghe tham đi thôi!”

Tề Thương đổ mồ hôi ướt đầm trọng y, hoảng sợ dập đầu rời khỏi Trí Viễn Điện, chống đến ngoài điện, đi đứng mềm nhũn, cơ hồ muốn ngã ngồi ở trên long giai. Hắn nắm chặt quốc thư phồng tay kia, hít một hơi thật sâu, đón gió lạnh lau mặt, vội vàng liền hướng Trạm Vương phủ tiến đến.

Trong ngoài Trí Viễn Điện một mảnh yên lặng, Dạ Thiên Lăng chậm rãi thông thả bước, hắn không nói lời nào, ai cũng không dám vọng ngôn. Lúc này Nội Thị Tĩnh Giam Ngô Chi vào trong cầu kiến, đang cầm một xấp sổ sách trình lên, “Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương sai người đem cuốn sách Cung Vua Tư trình Hoàng Thượng xem qua.”

Dạ Thiên Lăng tiếp nhận một quyển trong đó lật xem một lát, hỏi: “Hoàng Hậu còn nói cái gì?”

Ngô Chi nói: “Nương nương nói Hoàng Thượng nếu có chút rảnh rỗi, liền thỉnh di giá Cung Vua tư, nương nương ở nơi đó xin đợi thánh giá.”

Dạ Thiên Lăng thấy mấy bản sách đều là tư lự tồn kho Cung Vua Tư ghi lại, nhất thời không biết rõ Khanh Trần nghĩ gì đưa tới thứ này, xoay người nói: “Đi Cung Vua Tư.”

Đến Cung Vua Tư, Dạ Thiên Lăng cho mọi người lui, một mình đi vào bên trong.

Nơi này là Cung Vua Tư tư lự kho, đi vào trong điện, chung quanh đều là lăng la tư lự rủ xuống. Xem hình thức hoa văn, Bạch Châu Tân Đoạn, Mai Châu Cống Quyên, Hoa Châu Vân Ti..... Cái gì cần có đều có, đều là vật xảo đoạt thiên công, mỹ hoá tuyệt luân.

Sau giữa trưa dương quang xuyên thấu qua cửa sổ đậm dừng ở lụa mỏng cùng gấm như mây như vụ, nắng hoa lệ cùng mờ mịn đan vào du đăng, nhiều điểm minh quang di động. Trong điện im lặng ngay cả cước bộ chính mình đều không tiếng động, cầm ti rủ xuống hành lang điện tầng tầng tiến sâu, nhìn không đến cuối.

Dạ Thiên Lăng đi vài bước, bỗng nhiên dừng lại, phía sau có một tiếng cười yếu ớt, có người từ phía sau ôm hân. Lan tiêu khinh dương, trên người Khanh Trần loại mùi thơm ngát quen thuộc liền bay tới bên cạnh, hân xoay người đem nàng túm lại, “Gọi ta đến muốn cùng ta chơi trốn tìm?”

Khanh Trần túm tay hân: “Giống như Tứ ca hưng trí không cao, không có tâm tình cùng ta chơi đùa.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Quả thật.”

Khanh Trần nói: “Là vì quốc thư Tây Vực sao?”

Dạ Thiên Lăng nâng tay mơn trớn sườn mặt nàng vén lên vài sợi tóc: “Nàng làm sao mà biết?”

Khanh Trần nói: “Vừa rồi ta đi Trí Viễn Điện tìm chàng, nghe được chàng đang cùng bọn họ nghị sự, sẽ không đi vào. Nhất định là quốc thư kia làm cho chàng phiền lòng, đúng hay không?”

Mâu sắc Dạ Thiên Lăng thật sâu, tĩnh nhìn nàng trong chốc lát, “Làm cho lòng ta phiền không phải quốc sự, là gia sự.”

Đáy mắt vẻ mặt Khanh Trần lờ mờ, lập tức lại thoải mái mà mỉm cười: “Nếu là gia sự, làm sao lại có.”

Dạ Thiên Lăng thản nhiên nói: “Phải không?”

Hai tay Khanh Trần ôm thắt lưng của hắn, ngẩng đầu không chớp mắt nhìn hắn, “Phải.”

Trong mắt Dạ Thiên Lăng lạnh lùng chợt lóe sáng: “Nhưng nếu gia sự biến thành quốc sự, liền khác.”

Khanh Trần lắc tay hắn: “Nếu giải quyết được?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Nàng cũng biết quốc thư kia viết là cái gì?”

Khanh Trần nói: “Ta không biết quốc thư viết thế nào, nhưng ta biết hắn là thế nào cùng Tây Vực Chư Quốc can thiệp. Tứ ca, chàng xem tờ lụa Cung Vua Tư này, bao năm qua tờ lụa các nơi triều cống, cho chàng ban cho lục cung phi tần, chừng mấy trăm vạn thất.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Thì tính sao?”

Khanh Trần cười: “Đều thưởng ta đi, chàng có bỏ được hay không?”

Từ ngày đầu tiên nhìn thấy nàng, đối với nàng tươi cười như vậy, Dạ Thiên Lăng luôn có chút bất đắc dĩ, bạc môi hơi mân: “Ta lại không có lực cung phi tần để thưởng, nếu nàng muốn, cái gì không phải của nàng, làm gì còn tới hỏi riêng ta?”

Đuôi lông mày Khanh Trần nhăn lại: “Chỉ vì chuyện này liên quan quốc khố, Tứ ca, tơ lụa cũng là bạc a!”

Dạ Thiên Lăng suy nghĩ, đại khái hiểu được ý tứ của nàng: “Nàng là nói đem tơ lụa tồn Cung Vua Tư đưa đi Tây Vực, lấy này thay thế Chư Quốc muốn tài vật?”

Ai ngờ Khanh Trần lại lắc đầu: “Nếu như thế, tơ lụa cũng chỉ mang giá tơ lụa, Thiên triều ta cho dù là tơ lụa bình thường, một khi đến đó cũng có thể so với hoàng kim, huống chi là thượng phẩm trong cung, nếu ưu việt đều để cho Tây Vực Chư Quốc chiếm hết, có ý tứ gì?”

Nàng lấy một bức Giáng Hồng Như Ý Trang Kim Tường Vân Thúc cầm đưa đến trước mặt Dạ Thiên Lăng, “Chàng xem, Cung Vua Tư tơ lụa này đó đều là bên ngoài hân hữu, mỗi một kiện đưa đi cũng giá trị xa xỉ.”

Dạ Thiên Lăng dù có hứng thú nghe, nàng mặt mày biến đổi, lộ ra bộ dáng nghịch ngợm hân thông thích: “Ta nghĩ làm cho tơ lụa này đó đẩy lên vài lần lợi nhuận, chính là, muốn Tứ ca chàng làm ác nhân.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Nói đến nghe một chút.”

Khanh Trần cầm gấm vóc trong tay bứt lên cao cao, dưới ánh sáng nhìn kỹ phần mỹ hoa văn này, nói hai chữ: “Chiết bông.” (cắt bớt tiền lương đấy!)

Dạ Thiên Lăng suy tư, gương giọng bật cười: “Hơn nữa truy thảo thiếu hụt, bách quan thiên hạ cũng thật muốn mắng trăm vô ân vô tình!”

Hắn mặc dù nói như vậy, vẻ mặt lại chẳng hề để ý. Khanh Trần buông lỏng tay, găm vóc ôn lạnh chảy xuống ở trong tay hắn: “Còn có biện pháp càng đơn giản.”

“Sao?”

Dạ Thiên Lăng nhướn mày.

Khanh Trần nâng tay đến trước mặt hắn, ống tay áo rơi xuống, trên cổ tay là xuyên tử tinh chuỗi hạt, khóa khóa tinh thạch trên da thịt tuyết sắc, dưới ánh mặt trời thanh thấu như ánh sáng ngọc. Thâm mâu Dạ Thiên Lăng híp lại, nắm chuỗi hạt kia đem tay nàng áp chế, “Không cần.”

Phượng mâu Khanh Trần tà tà, nhìn hắn: “Cậy mạnh.”

Dạ Thiên Lăng cười: “Dựa vào liệt tổ liệt tông bảo vệ giang sơn, không phải bản sự, điểm ấy sự tình không tính là cái gì. Bọn họ nếu nghĩ đem quốc khố vét sạch, vậy tự mình đi điền đi, thiếu hụt này nhờ ba cái quốc khố cũng dư dả. Ta chính không có cơ thích hợp động thiếu hụt, bọn họ liền đưa lên cửa, như thế rất tốt.”

Khanh Trần nói: “Nguyên lai chàng đã có tính toán, sớm biết thế ta sẽ không phí tâm tư này, ác nhân này chàng có làm hay không?”

Khóe môi Dạ Thiên Lăng ý cười càng thâm: “Đã muốn tra thiếu hụt, vô ân vô tình đã là không thể tránh được, vậy không kém điểm ấy. Nói một chút đi, chiết bổng sau lại thế nào?”

Khanh Trần nói: “Thông thương. Quốc khế Trạm Vương cùng Tây Vực ước định, nội dung trong đó mặc dù mọi người đều biết, nhưng không ai chân chính hiểu được. Ở mặt ngoài xem, hắn là hứa hẹn cho Tây Vực chỗ tốt thật lớn, nhưng kỳ thật sớm làm tính toán chu đáo với Thiên triều. Bên trong Quốc khế, theo chi tiết tìm tòi, trọng điểm cũng chỉ ở hai chữ, thông thương.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Ta vốn cùng Tây Vực Chư Quốc vẫn có thương lẫn lui tới, như thế nào lúc này lại có thuyết thông thương?”

Khanh Trần nói: “Tứ ca chàng cũng xem nhẹ, năm Thánh Võ mười bảy, quan hệ ta cùng Tây Vực chuyển biến xấu, từng ban nghiêm lệnh cấm thương, nay lệnh cấm vẫn còn. Chính là hơn mười năm tình thế biến hóa, Trung Nguyên cùng Tây Vực dần dần lui tới thường xuyên, này cơ hồ đã muốn bị người quên đi. Nay ở biên quan Tây Thù, lệnh cấm này trên thực tế biến thành một loại giao dịch quan lại cùng thương nhân. Thương nhân chỉ cần dâng đủ vàng bạc liền có thể đi ra Tây quan, mà bọn họ buôn bán hàng hóa, chịu hạn chế nhất đó là tơ lụa. Thiên triều chúng ta tơ lụa tạo phường đều là quan phường, đa số chỉ cung cung vua sử dụng, dân gian rất hiếm có, cho nên liền cực kỳ quý trọng, Tây Vực Chư Quốc đều hi cầu. Trạng Vương đi sứ Tây Vực lúc trước, từng ở Vi châu, Lương Châu, Ninh châu làm các quan khôi phục cấm thương, do đó thêm lớn lợi thế cùng Tây Vực Chư Quốc đàm phán, ta nghĩ đây là nguyên nhân trọng yếu việc hãn thuận lợi trở về. Hơn nữa không biết Tứ ca chàng có chú ý tới không, bên trong quốc khế hãn ở cùng Tây Vực Chư Quốc đáp ứng là Thiên triều sẽ ‘Làm cho’ Chư Quốc đạt được vốn lớn, mà không phải Thiên triều muốn ‘Cho’ Chư Quốc vốn lớn, đây là trọng điểm.”

Dạ Thiên Lăng suy nghĩ nắm chặt hàn ti nặng trĩu, cẩn thận nhớ lại, “Nàng như vậy nói, ta cũng nghĩ tới, năm đó xác thực từng có một đạo lệnh cấm như vậy. Nàng làm sao có thể biết?”

Khanh Trần dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa lên hoa văn tinh mịn trên tơ lụa: ” Bản sao lệnh cấm này, ta từng ở Yên Ba Đưa Thích trai nhìn đến, lợi hại có liên quan lệnh cấm này, Trạng Vương có lẽ là lúc trước từng nghiên cứu qua.”

Đuôi lông mày Dạ Thiên Lăng vừa động, Khanh Trần thân nhiên đón nhận ánh mắt của hãn: “Hãn vốn là vì Thiên triều làm nhất kiện đại sự, nhưng là hãn đi sứ Tây Vực trở về, chính lúc Thiên triều sinh biến, cho nên

mẫu chốt việc này hẳn liền không có cơ hội, cũng không khả năng nói cho bất luận kẻ nào.”

“Ừ,” Dạ Thiên Lăng vuốt cằm nói, “Ta nhớ rõ cũng từng có người dần số buộc tội, nói hẳn hao hết quốc khố, mua một phương yên ổn, đổi lấy hư danh.”

Khanh Trần gật đầu, nếu không phải bởi vì loại buộc tội này, nàng cũng sẽ không đi lật xem quốc khố Dạ Thiên Trạm mang về. Nàng biết rõ hẳn không phải loại người như vậy, quả nhiên tra cứu, bị nàng phát hiện manh mối trong đó. Chính là lúc ấy cũng thật không ngờ, phát hiện này sẽ dùng ở hôm nay, tự tay cùng hẳn đánh cờ giăng co. Trong lòng nàng bỗng dưng còn có tư vị buồn bã dâng lên, đôi con ngươi liền nhẹ nhàng cúi xuống. Đột nhiên Dạ Thiên Lăng buông ra thất ti đoạn kia, tay vỗ vỗ hai má của nàng: “Ta đã biết, không nói, đi, nhìn xem nàng thích dạng ti đoạn gì, chúng ta đi chọn.”

Khanh Trần nâng mắt, nhưng không có di động cước bộ: “Tứ ca, chàng đáp ứng qua ta, bây giờ còn tính sao?”

Dạ Thiên Lăng làm như có thể đọc biết mỗi một phân cảm xúc đáy mắt nàng, sau một lát lặng im, hẳn thản nhiên nói: “Nếu chính là gia sự, nháo ngất trời cũng vô phương, nhưng chỉ có một chuyện, không thể lăm quốc.”

Khanh Trần nói: “Chàng biết hẳn sẽ không.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Chỉ hy vọng như thế, ta có thể chờ hẳn, chỉ hy vọng hẳn đừng cho người thất vọng.”

Khanh Trần nở nụ cười, yên lòng.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Ngọc Hàn Tuyết Lãnh Hiên Viên Đài

Những bông tuyết nhẹ rơi, đánh vào trên ngói lưu ly Bích sắc thành một tầng mỏng manh. Gió lạnh thổi qua, nhắm thẳng chui vào trong cổ người, lạnh đến xương, đảo mắt đã nhập tam cửu.

Vệ Tông Bình vén rèm lên vào thượng thư phòng, hơi nóng trong phòng ập đến. Ân Giam Chính thả một thư cuộn xuống, ngẩng đầu lên, thấy là Vệ Tông Bình, đứng dậy nói: “Vệ tướng.”

Trong viện tuyết mịn theo màn lên xuống một mảnh, thổi trúng thanh âm ôn hoà, Vệ Tông Bình cũng không có chú ý tới, chấn động thân mình đem tuyết bám ngoài áo choàng rũ xuống, đem chiếu lệnh đệ qua, “Nhìn xem đi, tháng này lại là tơ lụa, chiết bông tơ lụa, từ xưa chưa từng nghe thấy? Lại đúng ngày tết, quần thần không phải chê a, dư tình cũng không thêm nhìn tới, đây tính chuyện gì!”

Ân Giam Chính tiếp chiếu lệnh, lật xem một chút. Nói là dư tình nan bình, bất quá là làm ra thanh thế thôi, phàm là nhân viên đầu mỗi quan trọng có mấy người chỉ trông vào bổng lộc qua ngày? Chiết bông, chính là ủy khuất đám quan viên nhỏ thôi. Nhưng nếu nói ủy khuất, hiện tại xem ra cũng là vị tất, cùng với hoàng kim tơ lụa, từ trong triều đình đưa ra liền bị hiệu buôn trên phố tranh mua không còn, thủy chung nâng giá cả không xuống, nhóm quan lại thu hoạch so với bổng lộc ban đầu mấy may không ít. Tiếp theo Tây cảnh huỷ bỏ lệnh cấm, chỉ cần qua mùa đông này, Trung Nguyên Tây Vực nhất định xe lữ không dứt, thương lộ lưu loát, Tây Vực bên kia cũng không thể nói gì hơn. Đây thật đúng là [binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn], ứng đối thiên y vô phùng. Nhưng làm người ta cảm tức nhất còn không phải này, Chính Khảo Tư phụng thánh mệnh đốc tra Hộ bộ,

chẳng những năm nay lương tiền tấu tiêu bị xét duyệt, các khoản bao năm qua cũng nhất nhất thanh toán, tra ra thiếu hụt đã là không thể tránh được. Bất quá may mà một tháng trước Ngự Sử đài phái ra Ngự Sử đi giám sát cơ hồ toàn bộ không tiến thêm một bước, các châu quận sớm có chuẩn bị, mặc cho ai cũng tra không ra manh mối.

“Tuyệt lớn như vậy, mấy phân chiếu lệnh còn phiền ngài lại đây, làm cho người ta đưa tới là được.”

Đây là nói khách khí, Vệ Tông Bình đương nhiên không phải vì mấy phân chiếu lệnh này đến thượng thư phòng,”Vương gia bệnh đã không còn đáng ngại đi, có nói gì không?”

Trạm Vương tĩnh dưỡng một thời gian, theo lý thuyết hẳn là không sai biệt lắm, mà đến nay chưa từng gặp bọn họ. Ân Giam Chính đem ánh mắt đi xuống, tựa hồ đang tiếp tục nhìn chiếu lệnh, hẳn đã sớm gặp qua Trạm Vương, Trạm Vương chính là có người muốn gặp, có người không thấy thôi.” Bệnh căn không phải một ngày hai ngày, có vẻ còn không tốt lắm, chúng ta cũng không nên đi quấy rầy. Nhiều chuyện, ta chỗ này thật sự rối ren, còn chưa có đi vấn an Vương gia, không thể thoải mái như Vệ tướng vậy.”

Vệ Tông Bình nói: “Vào cửa ải cuối năm, các bộ đều bận việc, ta cũng không thể rảnh rỗi a!”

Ân Giam Chính giương mắt nhìn: “Tổng so với chúng ta tốt hơn, ít nhất hoàng ân mệnh mệnh cuồn cuộn, Vệ gia tộc nhân môn sinh đều làm theo việc công liêm khiết.”

Vệ Tông Bình rốt cuộc từ lời nói nghe ra chút hương vị không tầm thường: “Lời này là cái ý tứ gì?”

Ân Giam Chính cũng không nhiều lời, chính là cười,”Hoàng Thượng đối với Vệ tướng nể trọng mỗi người đều xem ở trong mắt, chúc mừng Vệ

tướng.”

Vệ Tông Bình đứng thẳng dậy: “Người đây là nói Vệ gia ta phụng hãn làm chủ!”

Ân Giam Chính nói: “Tân chủ đăng cơ, tiến nhanh tới phụng dưỡng, này cũng là thượng sách bo bo giữ mình. Hoàng Thượng lục thân không nhận, ngay cả Phụng gia cũng động đến, lại duy độc Vệ Tướng phủ bình yên vô sự, có thể thấy được thánh quyền hậu đãi đâu!”

“Này.....”

Vệ Tông Bình ghen lời. Lần này ý chỉ thanh tra thiếu hụt vừa ra, huyên náo cả triều không yên. Tư Duy Vân phụng chỉ làm việc, cứng rắn, kín kẽ ngay cả giọt nước cũng không lọt, tấu tiêu khoản trong tay hãn, lập tức liền biết đúng sai. Ân lệ thường dĩ vãng, chỉ cần lén chuẩn bị phí hảo bộ, không sai biệt lắm sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt cũng liền trôi qua. Cố tình Tư Duy Vân cứng mềm không ăn, thực kim bạc trắng đưa đến trước mắt, hãn ở trước Chính Khảo Tư làm đài cao, phạm có hối lộ liền sai người thả tới trên đài, phía dưới liệt ra người nào khi nào đưa, đi theo đó là tình hình số lượng cụ thể người này thiếu hụt, vì thế không biết đặc tội bao nhiêu người. Thiếu hụt thanh tra không đến mười ngày, liền nghe nói Tư phủ cháy, một tòa phủ trạch bị hủy non nửa, hôm sau Tư Duy Vân cứ theo lẽ thường làm việc, mặt không đổi sắc. Trên đài cao Chính Khảo Tư trừ bỏ lễ trọng, đi theo liền hơn chút đồ khác, có ám khí, có đao kiếm, phía dưới liền viết khi nào chỗ nào gặp kiếp sát, chia đều xuống dưới, cách ba ngày trên đài cao tất nhiên nhiều ra thứ gì đó mới mẻ, nhưng Tư Duy Vân thủy chung lông tóc vô thương, xuất nhập thông dong, chỉ có đầu mỗi thiếu hụt các nơi liên tiếp bị tra, liên tiếp liên lụy thân thiếp quan lại trong đó.

Tình huống kịch liệt có thể thấy được, nhưng chính là như vậy, Vệ gia từ tộc nhân đến môn sinh, bất quá gãi không đúng chỗ ngứa làm vài người râu ria, làm cho Vệ Tông Bình cũng rất ngoài ý muốn, một mặt nhẹ nhàng thờ

ra, một mặt lại khó hiểu, chẳng lẽ đúng như lời Ân Giam Chính, thánh quyền hậu đãi?

“Hoàng Thượng đến tột cùng là cái tâm tư gì, lão phu cũng đang cân nhắc không ra.”

Ân Giam Chính hơi hơi cười lạnh: ” Tâm tư Hoàng Thượng, Vệ tướng so với ai đều rõ ràng, bất quá vệ tướng cũng đừng quên, lệnh lang còn có mấy chục vạn thiếu hụt ở trong này.”

Nhớ tới con trai độc nhất Vệ Khiên, trong lòng Vệ Tông Bình phát lạnh, bạch thủ tang tử (đầu bạc tang con), ai có thể chịu nổi, lời này của Ân Giam Chính thực làm người ta tức giận, lúc này liền không nể mặt: “Người đã mất, xong hết mọi chuyện, đề này đó làm gì?”

Ân Giam Chính gõ chiếu lệnh trên án: “Vệ tướng chẳng lẽ không phát hiện? Hoàng Thượng nhưng là ngay cả tử lộ cũng không cấp, người đã chết còn có cha mẹ con cháu, đệ tử thân hữu, đều truy hết. Giết người bất quá là gặt đầu, nay truy đuổi tới chỗ Diêm Vương gia đây, lệnh lang sống yên ổn được sao? Vệ tướng còn muốn người chết trả nợ!”

Vệ Tông Bình tức giận: “Chuyện lão phu không cần người tới quan tâm!”

Không nói đến Ân gia cùng Vệ gia vốn cũng không tính là hòa thuận, liền vì chuyện gần đây, Ân Giam Chính nhận định Vệ gia [ăn cây táo, rào cây sung], so với hãn cànng tức giận, lúc này vừa chấp tay: “Một khi đã như vậy, Vệ tướng xin cứ tự nhiên đi!”

Vệ Tông Bình cũng là tính tình nóng nảy, phát tay áo, cả giận nói: “Các đi các lộ (Đường ai người nấy đi), cáo từ!”

Rèm cửa bị nhắc lên,”Loảng xoảng ” rơi xuống dưới, vài bông tuyết bay vào trong thất, Ân Giam Chính hung hăng cầm chiếu lệnh trong tay ném

xuống, đứng dậy ra phía ngoài hô: “Người tới, chuẩn bị xe!”

Tiểu tuyết chưa ngừng, phiêu phiêu bay xuống. Xa mã đã đi nửa ngày, cơn tức trong lòng Ân Giam Chính còn không tiêu, nhanh đến Trạm Vương phủ, hăn tùy tay lật màn xe, bỗng nhiên hô: “Dừng xe!”

Xe ngựa đứng tại chỗ, phía trước trên một tòa cầu đá hình vòm, có người đứng ở chỗ cao. Hăn xuống xe bước nhanh đến gần cầu, kêu lên: “Vương gia!”

Người nọ quay lại, đúng là Dạ Thiên Trạm, tán tuyết bay tán loạn, thân hăn mặc một kiện áo choàng thuần trắng sắc, phát gian ngọc đai khinh dương, khuôn mặt tuấn dật hơi gầy, thân hình lợt bạc.

Đầu vai hăn rơi xuống không ít tuyết, thoát nhìn đã muốn ở chỗ này đứng trong chốc lát.”Vương gia, trời giá rét tuyết lạnh, sao người lại đứng ở chỗ này?”

Dạ Thiên Trạm thấy là hăn, hơi hơi ngẩng đầu ra hiệu, Ân Giam Chính liền nhìn đối diện. Bên kia đúng là thương thị phồn hoa nhất Thượng Cửu phường, ba ngàn có hơn, nhìn xa như một, dưới tuyết dài ngàn dặm, xa mã vẫn di chuyển không ngừng nghỉ, như nước chảy. Người đi đường không hề thiếu thương nhân ngoại châu, lại càng không thiếu Hồ thương, một thất tơ lụa xuất nhập vận chuyển, bận rộn phi phàm.

Ân Giam Chính thở dài: “Này vẫn là trời tuyết, lại gần tân niên, mấy ngày trước đây người còn nhiều hơn, vì tranh mua tơ lụa cung vua, thương lữ các nơi đều đến Y Ca.”

Dạ Thiên Trạm cũng không có như hăn bình thường nhìn Thượng Cửu phường, ánh mắt dọc theo tuyết mịn nhẹ nhàng, nhìn về phía đại giang xa sơn ngân trang tố khóa, bên cầu một cây hàn mai, tuyết nhiễm hương lạnh.

“Thương lữ phồn vinh, vật hóa lưu thông, đem cho con dân Thiên triều ta phong tư lời nhiều, làm quốc gia của ta hưng thịnh, thiên uy truyền xa. Chính là Tây Vực tiểu quốc, bây giờ còn cần binh bức lợi dụ, không đến mười năm, bọn họ hiểu ý cam tình nguyện đối với Thiên triều ta cúi đầu xưng thần, còn muốn ngồi đàm điều kiện cũng không có tư cách.”

Ân Giam Chính không ngờ hẳn nghĩ là chuyện này, nói: “Vương gia, nhưng là hiện tại.....”

Vẻ mặt Dạ Thiên Trạm theo tuyết lạc dần dần lãnh xuống,”Người mới vừa nói, đã gần đến tâm niên.”

Ân Giam Chính nói: “Còn vài ngày nữa, nhưng xem ý tứ bọn hắn, ít nhất chính khảo tư không phong ấn, cũng không có nghỉ đông, cứ như vậy, năm nay còn qua thế nào?”

Dạ Thiên Trạm nói: “Ta sớm liền nói qua, năm nay ai cũng đừng nghĩ qua. Bọn họ sợ là đã quên, Y Ca Thành, thậm chí thiên hạ tài thương rất cuộc là nằm ở trong tay ai. Truyền lời của ta xuống, từ hôm nay trở đi, thương phường nhà ai nếu là lại cấu tiến một thất tư lựa cung vua, sinh ý cửu châu bát phương danh nghĩa Ân gia đều cùng hẳn nhất đao lưỡng đoạn, quan viên nào nếu lại bán ra một chiết bổng tư lựa, về sau liền cũng không cần gặp ta.”

Ân Giam Chính mừng rỡ: “Vương gia, thần đã sớm chờ những lời này.”

Trên mặt Dạ Thiên Trạm nhưng không có chút sung sướng, bắt tay ở môi nhẹ nhàng ho khan, hờ hững xoay người: “Hồi phủ đi.”

Ân Giam Chính nhớ tới đến Trạm Vương phủ nói chuyện gì, cùng hẳn song song, đem tình hình mới vừa cùng Vệ Tông Bình đại khái nói, sau đó lại nói: “Vệ gia chung quy là không đáng tin, lần này làm ra cái tư lựa chiết bổng, nói không chừng là Vệ Tông Bình tiết lộ mấu chốt.”

Cước bộ Dạ Thiên Trạm bị kiềm hãm, hai đạo mào kiếm liền túc lại, thanh âm lãnh đạm: “Vệ Tông Bình còn không có năng lực lớn như vậy nhìn ra mấu chốt trong đó, người đánh giá cao hẳn.”

Nói xong lời này, hắn liền bước lên xe.

Bốn phía ngăn cách phong tuyết, đột nhiên im lặng thật sự, Dạ Thiên Trạm tựa vào bên trong xe nhắm mắt dưỡng thần, mọi việc trong lòng lại bốc lên.

Rốt cuộc cùng Vệ gia nháo ra, tuy nói có chút sớm, nhưng là gài đúng chỗ ngựa. Vệ Tông Bình hôm nay dám nói “Các đi các lộ” Nói như vậy, cũng là nghĩ đến Hạo Đế thực sự có tâm tư lung lạc, mà nếu không phải rất hiểu Hạo Đế, hẳn cũng cơ hồ nghĩ đến đây là một kế phản gián.

Nhưng hẳn lại rõ ràng sự thật, Hạo Đế không động Vệ gia, đây là thay hẳn lưu lại đâu, lưu đám môn nhân đệ tử làm xương làm bột, cũng lưu lại vị Vương phi làm mưa làm gió kia. Hẳn đang chờ chính hẳn tuyển, là lựa chọn tiếp tục làm ra gánh nặng cứng rắn đến tắc nghẽn, hay là không thể nhìn được nữa tự mình động thủ thu thập, làm cho văn võ cả triều run rẩy tâm lãnh.

Biết người biết ta a, này quả thật là đối thủ tốt. Nhưng hẳn cũng không đáng sợ, đáng sợ là bên người hẳn có người càng thêm hiểu biết chính mình, đây mới là nhược điểm đủ để làm người ta trí mạng. Nghĩ đến đây, trong lòng Dạ Thiên Trạm một trận phiền chán, trở về vương phủ ở thư phòng tâm an tĩnh không được, liền lững thững đạp tuyết, đi đến chỗ Cận Tuệ.

Đi vào hành lang gấp khúc, liền nghe được trận vui tiếng cười, vừa nhắc màn lên, một tiểu tiểu bóng người nghiêng ngả lão đảo vọt tới trước mắt, Dạ Thiên Trạm tay mắt lạnh lẽ, một phen đỡ lấy, miễn tiểu nhân té nhào, nâng mặt nhìn hẳn, khanh khách cười.

Nguyên lai là Nguyên Tu vừa học được đi đường, đang chạy loạn, bọn thị nữ phía sai sợ hãi té ngã vội vàng đến đỡ, không nghĩ tới Dạ Thiên Trạm tiến vào, suýt nữa cũng đánh vào cùng nhau, vội vàng quỳ xuống: “Vương gia!”

Tóc đen buông xuống, y phục trắng tuyết rủ xuống nhưng không mất uy nghi, Dạ Thiên Trạm huy tay lên để cho các nàng miễn lễ, ôm lấy Nguyên Tu. Nguyên Tu trước đó vài ngày còn sợ người lạ, còn có chút sợ hãi, hiện tại đã muốn học được kêu phụ vương, ôm cổ của hắn kêu hai tiếng.

Cận Tuệ tiến lên gặp hắn: “Vương gia đừng để cho tiểu ma tinh này bò lên, mau trước làm ấm thân mình, còn có chút ho khan, lại dính hàn khí cũng không tốt.”

Nàng đem Nguyên Tu ôm lại, Tố nhi thay Dạ Thiên Trạm phủi tuyết trên người, dâng hương trà.

Trong viện đầy tuyết lạc, trong phòng ấm áp như xuân, ngân than trong Kỳ Lân đồng lô nhẹ nhàng cháy sạch ấm áp, trong không khí có mùi hương thoang thoảng, vài phần mệt mỏi bất giác liền rời rạc xuống. Dạ Thiên Trạm thư thái hít sâu một hơi, trước mặt Cận Tuệ mặt bị than lửa ánh ửng đỏ, chút ửng hồng choáng váng làm cho nàng có loại kiều mỹ ý nhị, mặc kệ hải đường sắc trọng cấm la thường, da thịt như tuyết ngưng. Nàng cầm một đồng lê tự tay gọt cho hắn, lát cắt lê tử trong veo như nước từ đầu ngón tay của nàng hạ xuống chén ngọc phi thúy, giống như một mảnh bạch thạch chìm vào bích đàm thâm thúy, nàng tựa như một gốc cây ngu mỹ nhân xuống nước, uyển chuyển hàm xúc mà nhàn tĩnh.

Nhìn mỹ thể kiều nhi trước mắt, nghe tuyết thanh bên ngoài tất tất tốt tốt, Dạ Thiên Trạm bỗng nhiên nổi lên hưng trí, quay đầu phân phó nói: “Người tới, đem rượu tốt ta tàng tới, khó có được cảnh tuyết đẹp, phải vây lò nấu rượu, nâng cốc thưởng tuyết mới phải.”

Tố nhi vội đáp ứng đi làm, qua không bao lâu lại vội vàng trở về, rượu không có lấy đến, chỉ lặng lẽ đem Cận Tuệ thỉnh đến một bên nói nói mấy câu, Cận Tuệ nghe xong tựa hồ có chút kinh ngạc, nhú mày không nói.

Dạ Thiên Trạm chính đưa tay lưng bên đồng lộ sưởi ấm, "Chuyện gì?"

Cận Tuệ miễn cưỡng cười cười: "Một chút việc nhỏ, cũng không có gì, thiệp đi nhìn xem sẽ trở lại."

Dạ Thiên Trạm cũng không truy vấn nàng, "Tố nhi?"

Tố nhi thấy hăn hỏi qua, không dám lại giấu giếm, quỳ xuống cầu nói: "Vương gia, cầu ngài cùng phu nhân cứu cứu Đào nhi đi, nàng sắp bị Vương phi đánh chết."

Dạ Thiên Trạm nâng mắt: "Sao lại thế này?"

Tố nhi do dự, Cận Tuệ nói: "Là thiệp không tốt, không ước thúc hạ nhân tốt, Đào nhi đã quên quy củ, ngày đó kêu sai thiệp một tiếng 'Vương phi', thiệp đi qua bởi cái lễ là được."

Khóe mắt Dạ Thiên Trạm lạnh lùng, nâng tay liền đem bát nạm vàng ném vào lửa, hỏa tinh bay ra, rơi xuống nhất.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Kích Trọc Lăng Hề Phong Phi Dương

Tân niên năm thứ nhất Hạo Đế đăng cơ, Đế Đô trước sau như một chuế kim trương sắc, rực rỡ hẳn lên. Tuyết rơi đúng lúc cầm tú, nhẹ đậu trên Hồng Lô bích các, làm cho hôm nay có vẻ phá lệ yên tĩnh. So với địa phương khác, Thượng Cửu Phường luôn luôn náo nhiệt mặc dù cũng là pháo lửa phập phồng, ngựa xe như nước, nhưng không khí có loại ngưng trọng như tầng tuyết hạ đông lạnh, trầm tích thật dày, kéo dài không hóa.

Từ sáng sớm ngày đầu tháng đến sơ thập, trước cửa Trại Vương phủ ngựa xe không ngớt, nối liền không dứt, chưa bao giờ gián đoạn. Chính Khảo Tư số sách như núi, tính bằng bàn tính vang vọng, ngày đêm không ngừng.

Tháng giêng mừng một tết, Hạo Đế cùng Hoàng Hậu đăng Minh đài nhận triều thần bái hạ, ban thưởng yến Yến Hoa điện, lại hủy bỏ hoạt động chúc mừng khác, liên tiếp ban hạ mấy đạo thánh chỉ, đốc thúc thanh tra thiếu hụt. Quyết tâm to lớn này làm quý tộc tham đồ kinh hồn táng đảm, càng làm không ít thanh quan lại thẳng tay vỗ tỏ ý vui mừng.

Đầu mỗi thiếu hụt tra thuận lợi, trên long án Trí Viễn Điện rất nhanh đầy tấu chương đại thần thỉnh tội. Dạ Thiên Lăng hiển nhiên đối mấy thứ này cũng không hứng thú, đem toàn bộ trở lại Thông Chính Tư, chân chính làm cho hẳn quan tâm là nhóm giám sát Ngự Sử nhập trú các châu cách mỗi ba ngày tám trăm dặm chuyển phát triều tấu.

Cùng đầu mỗi so sánh với, các châu có thể nói toàn quân bị diệt. Ai đều biết nói này cái gọi là “chính trị thanh minh tất có ẩn tình”, nhưng thủy chung không thể đánh trúng yếu hại. Chính nguyên nhân này, vấn đề vẫn là

ra ở dùng người, nhóm Ngự Sử giám sát này tuy rằng là công chính liêm khiết, nhưng dù sao từ trước đến nay làm quan ở Đế Đô, không thể hoàn toàn hiểu biết tình hình bên dưới, giám sát các châu quan viên tự hành thanh tra, quan lại bao che cho nhau, thông đồng một mạch, tự nhiên khó có thể hiệu quả. Bởi vậy tân niên này thành tân niên Dạ Thiên Lăng cùng Khanh Trần không nhẹ nhàng nhất.

Qua sơ thập, Trạm Vương ốm bệnh đã lâu một lần nữa vào triều xử lý công việc. Thời gian lâm triều chưa tới, các đại thần tốp năm tốp ba tụ ở trước Túc Thiên môn, hân vừa xuất hiện, mọi người đều tiến lên chào.

Trạm Vương như thường ngày ôn ngôn hoãn cười, nhân còn tại hiếu, hân mặc là một thân tố cẩm ngũ long quan phục, không thêm văn sức, không chuế vàng ngọc, mặc dù thoát nhìn hình dung hao gầy chút, phong thái giơ tay nhắc chân lại đoạt mắt người như trước. Triều thần chúng tinh phủng nguyệt vây quanh bốn phía, hân như bạch hạc độc lập, lỗi lạc không dính, nghiêm nhiên ứng đối đàm luận. Đối mặt chúng thần xu nịnh ân cần thăm hỏi, hân giống nhau là đạm cười tương đối, Vệ Tông Bình đứng cách hân mấy bước xa, cân nhắc nên như thế nào tiến lên tiếp đón.

Ngày đó ở Thượng Thư tỉnh cùng Ân Giam Chính huyền náo tan rã trong không vui, Vệ Tông Bình trở về về sau tính tình bình ổn, lại sinh ra chút hồi ý. Gần nhất thanh tra thiếu hụt, tư lự chiết bổng, đại đa số triều thần đều đối với Hạo Đế oán thầm thâm hậu. Năm trước có mấy phường đại tư lự đột nhiên đóng cửa không tiếp tục kinh doanh, trên phố sinh ý tư lự như lửa nóng lập tức liền lạnh xuống, tư lự trong tay quan viên trước mắt không người dám mua, cũng không có người dám bán. Ngay sau đó, Đế Đô lại truyền lưu khởi một ít cách nói, ám chỉ Liên phi năm đó sinh dục đều không phải là huyết mạch hoàng tộc, triều đình cao thấp đồn đãi xôn xao, náo động. Vệ Tông Bình xem xét thời thế, Trạm Vương xem ra là càng ngày càng chiếm thượng phong, từng bước tiên phát chế nhân. Huống chi

lại nói thế nào, Trạm Vương phi nhưng là nữ nhi Vệ gia, hắn không thể không cân nhắc.

Nhưng là đầu năm ba ngày Vệ Yên lại mặt Tướng phủ, thế nhưng đầy bụng oán giận. Vệ Tông Bình cùng phu nhân truy vấn mới biết, nàng trước đó vài ngày vì điểm việc nhỏ trách phạt một thị nữ trong phủ, Trạm Vương lại trước mặt mọi người trong phủ bác mặt mũi nàng, chẳng những tự mình ngăn cản xuống, còn nghĩ đem người từ chỗ nàng mang đi. Làm nàng không thể chịu đựng được là, hôm sau chương nghị nữ quan trong phủ tiến đến thông báo, Trạm Vương nhưng lại cho nàng kia danh phận thị thiếp, lệnh nàng kia theo hầu ở Yên Ba Đưa Thích trai.

Vệ Yên tức giận đến không nhẹ, nhận định Trạm Vương đây là mượn việc này thiên vị Cận Tuệ. Vệ Tông Bình nghe xong lập tức miễn cảm nghĩ đến gần nhất cùng Trạm Vương quan hệ không hòa hợp lắm, này chớ không phải là một cái vô tình ngữ? Nghĩ đến đây, hắn hướng Trạm Vương nhìn lại, ánh mắt Trạm Vương vừa vắn lướt qua vài đại thần dừng ở chỗ hắn, con người tuần tú gọi lên ý cười.

Vệ Tông Bình vội chấp tay: “Vương gia!”

Dạ Thiên Trạm hơi hơi vuốt cằm: “Vệ tướng sớm.”

Vệ Tông Bình nói: “Vương gia thân thể khang phục, có thể vào triều chủ sự, thực tại làm cho chúng thần nhẹ nhàng thở ra.”

Dạ Thiên Trạm nói: “Làm phiền Vệ tướng quan tâm.”

Vô cùng đơn giản vài câu, điểm đến mới thôi. Vệ Tông Bình nguyên muốn cùng hắn nhiều tán gẫu vài câu, chậm rãi nói ngày gần đây đến cục diện bế tắc, trùng hợp Thái Cực Điện tiền tam thông cổ vang, Túc Thiên môn chậm rãi mở rộng, canh giờ lâm triều đã đến, Vệ Tông Bình chỉ phải nói: “Vương gia thỉnh.”

Dạ Thiên Trạm đậm cười, bước đi trước.

Tiếng trống vừa ngừng, cấm chung vang lên, Đế Đô phàm vương công quan lại đã ngoài phẩm tứ túc y xếp thành hàng, văn đông võ tây nối đuôi nhau nhập Túc Thiên môn, bước lên bậc theo phân ban mà đứng. Còn lại quan viên dưới tứ phẩm đứng ngoài Túc Thiên môn, làm lễ tam bái cửu khấu, quay về hướng bắc yên tĩnh chờ ý chỉ.

Đan bệ huyên màu, tử diêm Phi Vân, ánh sáng mặt trời xuyên thấu mây tía, ở trên long ỷ chiếu ra một mảnh kim quang loá mắt. Trước Thái Cực Điện ba tiếng thanh thúy tiên vang, nội thị truyền chỉ ngân nga sáng tiếng nghe vang trong ngoài,”Hoàng — thượng — giá — đáo!”

Trong phút chốc, từ ngoài quảng trường Túc Thiên môn, đến hai sườn điện tiền ngự ngôn cùng với kim đài ngự ác diêm trụ, gần ngàn danh văn võ bá quan đồng thời khấu quỳ, nguyên bản trường hợp khe khẽ nói nhỏ chung quanh nhất thời trở nên lặng ngắt như tờ, túc mục phi thường.

Hạo Đế miện quan cồn phục, đăng lâm ngự tòa, trong lúc đó thần nhiên cúi mắt, chúng thần dập đầu, tiếng hô vạn tuế vang vọng trong mây. Trước Ngự tòa huyền sắc áo dài khẽ nâng: “Các khanh bình thân.”

“Tạ bệ hạ thánh ân!”

Bách quan dập đầu tạ ơn, đứng dậy từng bước mà đứng, chuẩn bị tấu sự. Lại nghe tĩnh tiên lại vang lên, trước có hai gã điện tiền nội thị tay phụng thánh chỉ bước xuống kim giai, hoàng bạch mở ra, cao giọng tuyên đọc:

“..... Vi thần chi đạo, chức ở tận trung, này có thân hữu đảng cùng chu, phụ quốc Mưu Tư, Sự Tư khiến trách, chấp chính hình phạt. Hộ bộ thượng thư cùng trung thư môn hạ bình chương sự Văn Lan các đại học sĩ Tề Thương, lâu theo cấm thự, mậu liệt đỉnh đài, cố tình làm bậy, tham đồ cực nhiều. Trầm sơ lâm vạn bang, công việc rất nhiều, chỉ tồn dung thứ cùng

thuận tâm. Mà hắn không để ý hiển chương, dám khi quân vọng thượng. Theo luật biếm tước, răn đe! Tề Thương lĩnh chỉ tạ ơn!”

Ngự chỉ thiên uy, mở đầu là một cái tình thiên phích lịch, đem Tề Thương chấn mộng ở trước điện. Nội thị trong điện lập tức tiến lên bỏ quan bào ngọc đai của hắn, ngay tại chỗ bãi miễn, trở lại phục chỉ. Tề Thương quỳ phục, lo sợ không yên ngẩng đầu nhìn Trạng Vương đứng đầu quần thần, cạnh ngự đài. Lại tiếp theo liền nghe đạo thánh chỉ thứ hai xuống — Chính Khảo Tư Khanh Tư Duy Văn thăng chức Hộ bộ, thụ thượng thư Hộ bộ. Năm trước Lễ Bộ thượng thư thiếu, từ chính khanh Khâm Thiên Giám Ô Từ Chiêu tiếp nhận chức vụ.

Hai đạo thánh chỉ này vừa ra, trung thư môn hạ hai tỉnh nghĩ thầm trực tiếp ban bố, đương triều làm việc, chỉ huy điều hành quan to tam phẩm, trước đó ai cũng chưa từng cảm kích. Thánh chỉ trọng trách Tề Thương, ám chỉ kết đảng linh tinh. Ân Giam Chính kiểm chế không nổi, liền muốn lên tiếng bảo vệ Tề Thương, lại bị Trạng Vương liếc mắt tránh đến một cái đè ép đi xuống. Hắn chính không rõ, chỉ thấy ánh mắt Trạng Vương hướng trên người Vệ Tông Bình rơi xuống, tựa hồ không chút để ý, liền cùng Vệ Tông Bình đánh cái đổi mắt.

Trong lòng Vệ Tông Bình rung mình, sau một lát, hắn chấp tay ra, tiến lên tấu nói: “Bệ hạ, Tề Thương từ Thánh Võ liền nhập chủ hộ bộ, xưa nay hành vi đoan cần. Thiếu hụt Hộ bộ mặc dù xác thực, cũng không thể toàn áp ở trên người hắn, không hãn là biếm tước, cần thương thảo thêm. Còn nữa, Khâm Thiên Giám trách nhiệm trọng đại, đột nhiên đem Ô Từ Chiêu điều tới Lễ Bộ, nhất thời cũng khó có người thích hợp tiếp nhận chức vụ, còn thỉnh bệ hạ châm chước thêm.”

Vệ Tông Bình nói xong, nâng mắt, đã thấy phía trên ngự tòa, khóe môi Hoàng Thượng nhếch lên: “Khâm Thiên Giám chức trách đặc thù, có khác với các bộ, lập tức tìm người thay thế Ô Từ Chiêu xác thực đều không phải

là chuyện dễ. Trăm thông cảm khó xử của các người, đã giúp các người tuyển một người.”

Vừa nhắc đầu: “Tuyên Mạc Bất Bình.”

Nội thị truyền chỉ lập tức cao giọng truyền chỉ: “Tuyên Mạc Bất Bình!”

Một tiếng truyền triệu xa ra ngoài điện, thẳng nhập tử vân đan tiêu. Chúng thần hết sức kinh ngạc, đều nhìn nhau nghị luận, cúi mình vãn an.

Hơn hai mươi năm trước, Mạc Bất Bình từng làm chủ Khâm Thiên Giám, số tử vi lời tiên đoán liệu sự như thần, lời vàng lời ngọc, lúc ấy thanh danh cực thịnh. Thiên mệnh thuyết, quỷ thần khó lường, làm người hết lòng tin theo quá sâu, xu gần truy tẫn, vô hình trung liền ở bên người Mạc Bất Bình hình thành một cỗ thế lực không thể khinh thường. Thế cho nên về sau, Khâm Thiên Giám mỗi lần phát một lời mọi người đều làm theo, dần dần làm Thiên Đế tâm sinh kiêng kỵ. Mạc Bất Bình có phát hiện, lập tức từ quan mà đi, khi đó đã ở trong triều làm ra chấn động không nhỏ. Lúc này hẳn tái nhậm chức trong triều đình, trong lòng quần thần không khỏi sinh ra ý tưởng giống nhau — thiên mệnh.

Bất quá giây lát, Mạc Bất Bình đăng giai nhập điện, áo xám bố bào phiêu nhiên, một thân tiên phong đạo cốt, tinh quang trong mắt hạ xuống nhân thân, như thấu phế phủ, lại chỉ nhất lược mà qua, tới ngự tiền, làm cửu khấu chi lễ, triều kiến thiên tử. Vệ Tông Bình biết rõ Mạc Bất Bình tại triều đã danh vọng, lúc này mới biết trước đó vài ngày Hoàng Thượng lấy đế sư chi lễ mời Mạc Bất Bình làm việc, đồn đãi thành hư không. Hoàng Thượng lúc này ra thủ thế bảo Mạc Bất Bình miễn lễ, nhìn xuống chúng thần trước điện, mỉm cười hỏi: “Trẫm lấy Mạc tiên sinh làm chính khanh Khâm Thiên Giám, các khanh nghĩ thế nào?”

Khóe mắt Phượng Diễn hướng chỗ Vệ Tông Bình thoáng nhìn, lập tức đi trước tấu nói: “Bệ hạ thánh minh, dung người như thần, Mạc tiên sinh về

với xã tắc, quả thật phúc của chúng ta, hạnh của thiên hạ!”

“Vệ khanh ý thế nào?”

Hoàng Thượng nhìn về phía Vệ Tông Bình, thản nhiên hỏi lại.

Sau câu hỏi vân đạm phong khinh, một đạo nhìn thâm thúy chăm chú dừng ở trên người, Vệ Tông Bình mặc dù không muốn phụ họa Phượng Diễn, lại ngại áp lực trong ánh mắt này, không thể không cúi người nói: “Mạc tiên sinh đức cao vọng trọng, thần..... Cũng không dị nghị.”

Hoàng Thượng nghe xong lời này, tiểu ý bên khóe môi chậm rãi làm sâu sắc, gật đầu nói: “Trẫm hôm nay mời được Mạc tiên sinh vào triều giúp đỡ, thật là nhất rất may. Lão thần Thái Thượng Hoàng ngày xưa sử dụng như cánh tay, trẫm đều kính trọng giống nhau. Ngày trước trung thư có biểu, Hàn Lâm đại học sĩ Mục Nguyên, Hoảng Văn, Tôn Phổ vài vị lão thần đã đã ngoài thất tuần (70 tuổi), mỗi ngày lâm triều như cũ, thập phần vất vả. Trẫm tâm không đành lòng, đặc biệt cho phép bọn họ một tháng một lần, ban thường ngồi trên Thái Cực Điện, miễn lễ quỳ lạy.”

“Thần tạ bệ hạ long ân!”

Mấy vị lão thần lần lượt bước ra khỏi hàng, khấu tạ thánh ân, phía trước long giai cao quan chu anh, đầu bạc râu bạc trắng, một mảnh lông lông chiến chiến. Trong lòng Vệ Tông Bình lại trầm xuống vài phần, Mục Nguyên bọn người là lão thần cùng Trạng Vương quan hệ chặt chẽ, ở trong triều nói chuyện cực có phần lượng. Trước mắt Hoàng Thượng, vài lời nói ôn ngôn, một phen khoản đãi coi trọng, kì thực là đưa bọn họ trực xuất triều đình, này không thể nghi ngờ là thật to suy yếu lực ảnh hưởng của Trạng Vương. Hắn nhìn Trạng Vương, phía trên khuôn mặt Trạng Vương ôn lãng cũng vô pháp dấu đi một tia lo lắng xẹt qua.

Đối mặt liên tiếp cường ngạnh thi thố, đáy lòng Dạ Thiên Trạng trợn trợn nôn nóng qua đi, lúc này khôi phục bình tĩnh. Lúc này Tư Duy Vân chính

tấu mấy chỗ đại hạng thanh tra thiếu hụt gần đây, theo thanh âm hân túc chính, đã có vài đại thần quỳ xuống thỉnh tội. Hoàng Thượng chưa tỏ thái độ, nhưng vừa có vết xe đổ Tề Thương, có thể thấy này kết cục mấy người này. Ánh mắt Dạ Thiên Trạm chuyển hướng Ngự Sử đài kia, trước mặt mọi người đình nghị (dừng nghị luận), kế tiếp chính là Ngự Sử buộc tội cùng bãi miễn, hân chinh lại suy nghĩ, bình tâm tĩnh khí tiếp tục nghe xuống.

Tư Duy Vân tấu xong, đại diện lặng ngắt như tờ, an tĩnh có thể nghe tiếng kim rơi. Chỉ có thanh âm Hoàng Thượng trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền xuống: “Các người còn có cái gì nói có thể nói?”

Dưới bậc vài đại thần đang quỳ đều bị mồ hôi làm ướt đầm, sợ hãi khôn kể. Đột nhiên, phía trước có người nói: “Bệ hạ, lời nói Tư Duy Vân mới vừa rồi, thần có ý khác.”

Thanh âm nhuận ngọc, nhẹ như lưu thủy, hoãn như thanh phong, thần nhiên vang lên trong không khí đại điện đông lạnh, làm người ta cả người buông lỏng. Dọc theo thanh âm kia, là một đôi ánh mắt tao nhã, mắt hơi nhếch lên, đối diện thượng ánh mắt Hoàng Thượng.

Văn võ cả triều, có ai dám cùng Hoàng Thượng đối diện như vậy? Người kia trong mắt hàm chứa cười, thần sắc Hoàng Thượng cũng nhẹ nhàng, nhóm triều thần tiếng lòng mỗi người lại buộc chặt, nín thở liễm khí.

“Người có gì dị nghị?”

Sau một lát, Hoàng Thượng từ từ mở miệng.

Trạm Vương đầu vào đấy tấu: “Bệ hạ, khoản các bộ rườm rà phần đa, Chính Khảo Tư thành lập không lâu, nói vậy đối trong đó có chút tình huống cũng không phải rõ ràng. Theo thần biết, mới vừa nói vài nét bút thiếu hụt thực tế đều có nơi đi. Thứ nhất một trăm bảy mươi hai vạn, là Thánh Võ hai mươi hai năm Vĩnh, Tần hai châu nao vét long sông, Công bộ dự toán không đủ, từ Hộ bộ thêm vào bổ tề; Thứ hai tám mươi lăm vạn,

là Thánh Võ mười bảy năm Đông châu gặp nạn châu chấu, mùa màng vô thu, từ đó đem ra cứu tế; Thứ ba một trăm bốn mươi vạn, là Thánh Võ mười chín năm sau khi bình định Đông Đột Quyết, lâm thời cần quân phí biên thành, như thế giống như mặt sau còn có hai lần Bắc chinh khác, cộng vào so với mong muốn hao ngân khố gần ba trăm vạn. Gần nhất nhất bút là Thánh Võ hai mươi lăm năm vì nghênh đón Thổ Phiên Tán Dục Cảnh Thịnh công chúa Đông đến Trung Nguyên, Lễ Bộ cùng Hồng Lư Tự trù bị điển nghi tiêu dùng thực tế, số lượng không nhiều lắm, đại khái chỉ có bốn mươi vạn. Còn nữa chính là kinh đài ôn dịch, Hoài Loan địa chấn hai lần thiên tai, Thái Thượng Hoàng lúc ấy từng hạ chỉ ra nội tệ chấn tai, này bút tiền trên thực tế là từ Hộ bộ trước ứng ra.....”

Hắn trật tự từng từ, chậm rãi nói tới, việc Tư Duy Vân mới vừa rồi sở tấu cơ hồ không một sơ hở, chính tình Thiên triều mấy năm nay nằm trong lòng, hạ bút thành văn. Có vài đại thần không quen tài chính khó tránh khỏi không hiểu ra sao, nhưng hiểu được cũng đã nghe ra mấu chốt trong đó.

Liên nói mấy câu như vậy, tránh nặng tìm nhẹ, nguyên bản gần ngàn vạn tham ô chỉ chớp mắt biến thành tham ô. Tham ô tội lớn, tham ô tội nhẹ, hướng chi loại tham ô này khó có thể giới định xét xử, cũng không có người biết đến tội cùng có bao nhiêu chảy vào túi tiền riêng của các đại thần, muốn truy rõ liên còn lâu không hẹn.

Thời điểm Trạng Vương nói chuyện, trên ngự tòa Hoàng Thượng thủy chung sắc mặt lãnh đạm, một đôi thâm mâu, hỉ giận khó phân biệt, lúc này hỏi: “Nếu chiếu cách nói này, quốc khố hư không cũng là có tình có lý, trăm không nên nghiêm tra, còn phải tạ bọn họ vì nước tận trung?”

Trạng Vương thông dong nói: “Bệ hạ muốn tra thiếu hụt, là cử chỉ thanh chính Càn Khôn, thần rất ủng hộ. Nhưng thần thân lĩnh chức Hộ bộ, đã biết ẩn tình trong đó, liền ứng theo đưa lên trên nghe. Đây là chức trách của thần, còn thỉnh bệ hạ nắm rõ.”

Có chỗ dựa Trạm Vương, trên điện hạ vài tên đại thần không giống mới vừa rồi như vậy không yên, cuống quít dập đầu phụ họa,”Thần thật sợ hãi, thỉnh bệ hạ nằm rõ!”

Thật giống như bị oan khuất rất lớn.

Dạ Thiên Lăng giương mắt quét về phía bọn họ, lạnh lùng cười: “Trạm Vương nhắc nhở tốt, trăm thật đúng là xem nhẹ điểm này. Nếu như thế, trăm liền trước tra tham ô, lại tra thiếu hụt, mỗi một bút trưởng tổng tra rõ ràng, nên bắt đền một phần một ly cũng đừng tưởng may mắn.”

Ngữ khí Trạm Vương như cũ không nhanh không chậm, đã thấy vấn đề bén nhọn: “Thần thỉnh bệ hạ minh kỳ, tham ô này nên tra như thế nào? Trong đó chần tai nội tệ, năm đó lại vì Thái Hoàng Thái Hậu khánh thọ đem tơ lụa thưởng ngân, Hộ bộ có phải hay không nên đi tìm Thái Thượng Hoàng cùng Thái Hoàng Thái Hậu truy tới?”

Tiếng nói vừa dứt, trước đại điện bắn đầy điện quang hỏa thạch, giữa không trung hai đạo ánh mắt thốt nhiên tương giao, cách ngự đài long giai, xuyên thấu qua nắng sớm chói mắt, như hai thanh kiếm ra khỏi vỏ, kiếm khí như sương, mũi nhọn lạnh lùng, thẳng bách lông mày và lông mi.

“Hỏi rất hay! Trăm ngày trước ban hạ ý chỉ đã sớm nói qua, việc thiếu hụt, người không thể hoàn lại, truy tới con cháu. Đề cập Thái Hoàng Thái Hậu cùng Thái Thượng Hoàng tham ô, trăm đến!” (TP: Cho nên Trạm Vương người cũng nộp tiền đây!!! Muaa...)

Hoàng Thượng vừa nói ra lời này, quần thần nhìn nhau thất sắc, liền ngay cả Trạm Vương cũng không nghĩ tới hần ngay cả Thái Hoàng Thái Hậu cùng Thái Thượng Hoàng nợ cũ cũng không buông tha, nhất thời kinh ngạc đương trường.

Li vương xưa nay là ứng phó với triều đình, lười tham dự chính nghị, lúc này đột nhiên chấp tay: “Bệ hạ, thần riêu tiền vốn không tính toán, không

có bao nhiêu của cải, chỉ mong ý cộng đồng hoàn lại bộ phận tham ô này, vì bộ hạ phân ưu.”

Sắc mặt Dạ Thiên Trạm trắng nhợt, tâm thần chợt định ra, hần phản ứng cực nhanh, liền nói ngay: “Thần vốn thiếu lực, cũng nguyện thay Thái Thượng Hoàng cùng Thái Hoàng Thái Hậu bồi thường khoản tiền.”

Hoàng Thượng cúi mắt nhìn về phía hần, chậm rãi nói: “Khó được người có phân hiếu tâm này, không uổng công Thái Hoàng Thái Hậu lâm chung đối với người vương bần không buông, mọi cách dặn dò trăm. Một khi đã như vậy, Chiêu Ninh tự sắp khởi công, không có người thích hợp đi đốc kiến, trăm liền đem việc này giao cho người.”

Thái Cực Điện nhắc lên xôn xao, Chiêu Ninh tự xây dựng ở nơi ngoài Y Ca Thành gần trăm dặm, mệnh Trạm Vương tiến đến đốc kiến, thực không khác tước đoạt quyền bính, biếm ra Đế Đô. Ân Giam Chính lúc này tiến lên quỳ tấu: “Bệ hạ, Vương gia bệnh thể chưa lành, thực khó nhận nổi trọng trách này, còn thỉnh bệ hạ cân nhắc!”

Hần vừa quỳ, các đại thần đều đi theo, đông nghìn nghịt quỳ xuống hơn phân nửa. Phượng Diễn đo lường được tình thế, hiện tại biếm truất Trạm Vương dễ dàng, nhưng không thể không lo lắng phản ứng dây chuyền tiếp theo, vì thế cũng quỳ xuống, lại một lời chưa phát.

Đối mặt một điện triều thần, trên mặt Dạ Thiên Lăng tuần lãnh vô ba, lại ẩn ẩn lộ ra cổ uy thế bức nhân, hần bỗng nhiên khẽ cười một tiếng: “Trăm thật sơ sót, trăm liền lại chuẩn người ba tháng sau, tự hôm nay trở đi ngừng dùng tỳ Cửu Chương Thân Vương trong triều, người ở trong phủ hảo hảo tĩnh dưỡng đi.”

Này cũng đã gần như giam cầm, nhưng tổng so với rời đi Đế Đô tốt hơn. Thả một đường cho chúng thần, Trạm Vương đứng mũi chịu sào lại có vẻ cực kỳ trấn định, khom người lĩnh chỉ: “Thần tạ bệ hạ ân điển.”

Đang lúc nơi này huyền não túi bụi là lúc, nội thị ngoài điện vội vàng đi vào, quỳ xuống đất bẩm: “Khải tấu bệ hạ, Định Châu tuần sử Lưu Quang Dư cầu kiến!”

Quần thần trong điện đều thập phần ngoài ý muốn, Lưu Quang Dư trấn thủ Định Châu, trách nhiệm trọng đại, có gì đột nhiên chưa truyền triệu đi vào Để Đô? Trừ phi là Định Châu có đại sự xảy ra. Dạ Thiên Lăng nâng tay nói: “Tuyên!”

Bất quá một lát, Lưu Quang Dư được quan viên Hồng Lư Tự dẫn dắt sải bước đi vào Thái Cực Điện. Hàng năm được cuộc sống biên quan tôi luyện hơn nửa một thân phong trần mệt mỏi, khiến cho hình dáng hảnh nguyên bản vẫn tú rất có vài phần thân thể cường tráng khí, nhưng làm người ta khắc sâu ấn tượng cũng là nét phần uất trên mặt hảnh. Hảnh đi tới phía trước ngự đài, phất y quỳ xuống, cao giọng nói: “Thần Định Châu tuần sử Lưu Quang Dư tham kiến bệ hạ!”

Dạ Thiên Lăng nhíu mi: “Lưu Quang Dư, người vì sao thiệ tạm rời cương vị công tác, tiến đến gặp trẫm?”

Lưu Quang Dư dập đầu thật mạnh: “Thần hôm nay đến Để Đô, là muốn thỉnh bệ hạ vì mấy vạn tướng sĩ Định châu làm chủ!”

Nói xong từ trong lòng lấy ra một túi, hai tay nâng lên.

Quần thần khe khẽ tư nghị, không biết Lưu Quang Dư đây là gây nên chuyện gì. Dạ Thiên Lăng ngẩng đầu ý bảo, một gã nội thị tiến lên đem thứ nọ tiếp nhận đến, phụng đến trước ngự tòa, mở ra gói to, bên trong cái đĩa không ít ngũ cốc.

“Người làm cho trẫm xem ngũ cốc là dụng ý gì?”

Lưu Quang Dư nắm chặt hai đấm, vẻ mặt thập phần oán giận: “Bệ hạ, đây là mấy ngày trước đây kinh thành phân phối quân lương quy định sẵn

cho các châu. Thỉnh bệ hạ nhìn kỹ, quân lương này đều là của Khi châu đã cũ, lại trộn lẫn một ít mới vào bên trong đưa vào quân doanh. Gần nhất trong quân Định Châu đột nhiên rất nhiều người cả người vô lực, khó thở, kinh tra đúng là ăn quân lương có độc này đưa tới! Thời điểm thần đi, Định Châu đã có hơn ba mươi danh sĩ binh không chữa trị được bỏ mình!”

Lời này như một khối cự thạch, thật mạnh ném tới trong nước liên gợn sóng, văn võ bá quan nghe vậy khiếp sợ, điện tiền ồ lên một mảnh. Hoàng Thượng ánh mắt đột nhiên sắc bén: “Buồn cười! Đốc quân lương Khi châu là ai, phân phối quân lương làm sao có thể là ngu cớ hỏng?”

Lời này không người dám đáp, tạm dừng một lát, Phụng Diển nói: “Hồi bẩm bệ hạ, phụ trách lương đạo các châu là Đinh Xuyên Đối Vận Sử Cung Khả.”

Dạ Thiên Lăng kinh sợ qua đi, nháy mắt bình tĩnh, tức khắc liền hiểu được sự tình nguyên do. Năm trước các châu Bắc Cương quân nhu thiếu, quốc khố vì thuế má không đủ mà căng thẳng, chỉ Khi châu tự sản xuất dồi dào, Lăng Châu chờ chinh mượn một đám lương trước tạm thời khẩn cấp. Chiếu như vậy xem ra, Khi Châu phủ khố ở mặt ngoài lương tiền sung túc, trên thực tế tất nhiên thiếu hụt quá lớn, bọn quan viên nghĩ biện pháp qua mặt thanh tra đều không phải là việc khó, nhưng đầu mỗi bổng nhiên điều lương, bọn họ không thể ứng đối, lợi dụng thứ hàng nhái, dùng gạo giả biến chất qua cửa.

Nghĩ đến đây, quả nhiên là lừa cháy đổ thêm dầu,”Truyền ý chỉ trầm, mệnh quan lại tức khắc bắt lấy Cung Khả, tuần sử Khi Châu, án sát tạm thời cách chức chịu tội, chờ đợi xử lý! Trung thư lập tức tám trăm dặm nhanh làm cáo Hợp, Cảnh, Yến, Kế chư châu, cẩn thận kiểm tra ngoại châu phân phối quân lương, để phòng loại sự tình này lại lần nữa phát sinh.”

Lưu Quang Dư lại nói: “Bệ hạ, Bắc Cương hiện tại trời giá rét gió lạnh tuyết tàn sát bữa bãi, được liệu lương thực khan hiếm, nhóm binh lính trúng

độc không phải hôn mê bất tỉnh đó là toàn thân vô lực, ngay cả đứng đều khó khăn, không có trướng độc đều bụng không, còn muốn tại thời tiết ác liệt này thủ vệ biên cảnh. Đám quân lương này đã muốn không thể dùng ăn, thần khảng thỉnh bệ hạ trước điều lương cứu cấp, nếu không còn như vậy đi xuống, khó bảo toàn sẽ không xuất hiện tình huống tướng sĩ đói chết! Thần..... Thần trăm chết không thể bỏ qua!”

Hắn luôn luôn trân trọng tướng sĩ, lúc này bị phần đến cực điểm, cổ họng không khỏi nghẹn ngào, hai mắt đã thấy lệ quang.

Hiện tại chớ nói từ Đế Đô điều lương căn bản không kịp, đó là tới kịp, quốc khố nhất thời lại chạy đi đâu kiếm nhiều lương tiền như vậy? Dạ Thiên Lăng cơ hồ lập tức liền hướng Trạm Vương nhìn lại, nếu không phải bởi vì thiếu hụt, Định Châu như thế nào ra nhiều loạn như vậy?

Sắc mặt Trạm Vương cũng không tốt hơn so với hắn, xanh trắng một mảnh, khiếp sợ bên trong mang theo uẩn giận, cùng ngày thường tiêu sái tự nhiên phán như hai người. Hắn không riêng gì nhân chuyện Định Châu ra bất ngờ như vậy, càng tức là Đinh Xuyên Đối Vận Sử Cung Khả đúng là trưởng tử Cung Tư Trình. Như là cảm giác được nhìn chăm chú trước mắt, hắn vừa nhắc mắt, đáy mắt nguyên bản bình tĩnh như qua song lớn, thay đổi trong nháy mắt, phức tạp đến cực điểm.

Mạch nước ngầm mãnh liệt, từ hai người trên điện tiền trong lúc đó tràn ngập đến toàn bộ triều đình, liền ngay cả Lưu Quang Dư vừa mới tới, không rõ ý tưởng cũng mơ hồ cảm giác được chút cái gì, loại không tiếng động lại lạnh lùng thấu cốt giằng co này làm kinh sợ, cảm khẩu không nói gì.

Chính là một lát công phu, lại dày vò mọi người đứng thẳng khó an. Trạm Vương thừa nhận phía trên ngự đài từ tức giận dần dần chuyển thành thâm lãnh bách thị, bỗng nhiên cung kính khom người, rất nhanh nói:

“Thỉnh bệ hạ cấp thần thời gian năm ngày, trong vòng năm ngày, thần cam đoan tướng sĩ Định Châu có cơm để ăn, tuyệt không kéo dài.”

Ân Giam Chính hận không thể dậm chân thở dài, bất quá thời gian ngắn như vậy, từ giữa đến địa phương loạn tượng đã sinh. Trạm Vương chỉ cần hoàn toàn bỏ mặc, cho dù là bị giam cầm trong phủ, trong triều sớm muộn gì cũng muốn thỉnh hãn ra mặt, khi đó chẳng phải xưa đâu bằng nay? Thời cơ tốt như thế, Trạm Vương lại cố tình nâng tay buông tha!

Trạm Vương lúc này nói chờ lệnh, tựa hồ căn bản đã quên lúc trước phát sinh qua chuyện gì, đứng trang nghiêm trong điện, tĩnh nhận ý chỉ.

Hiện tại tất cả mọi người đang chờ Hoàng Thượng lên tiếng, là chuẩn, vẫn là không chuẩn.

Nếu chuẩn, trước Lưu Quang Dư tiến điện những lời này đều thành lời nói suông, Trạm Vương chẳng những vẫn ổn ở đầu mối, càng làm cho người ý thức được địa vị hãn hết sức quan trọng; Nếu không cho phép, tình thế trong triều giằng co, chuyện Định Châu quá khẩn cấp, lại thế nào bình định việc này?

Trạm Vương lúc này từng bước tiến thối có trình tự, nhất thời đem hoàn cảnh xấu lúc trước đẩy trở về. Nhưng mỗi người cũng đều rõ ràng, lấy tính tình Hoàng Thượng vừa lãnh cô ngạo, nếu cố ý muốn dùng Định Châu làm đại giới xử trí Trạm Vương, cũng là dễ như trở bàn tay. Phụng Diễn hiểu rõ thánh ý, tức khắc tiến lên tấu nói: “Bệ hạ, trước mắt sở nhu quân lương có thể từ Hán Trung tứ châu điều động, nhiều nhất bất quá mười ngày, liền cũng đến Định Châu.”

Trạm Vương nghe vậy tuấn mâu nhíu lại, Ân Giam Chính cùng Vệ Tông Bình đồng thời cúi gập nhìn về phía Phụng Diễn, không ngờ đã thấy Hoàng Thượng nâng tay ngừng lại, mắt nhìn Trạm Vương: “Nếu năm ngày sau, quân lương không đến được Định Châu, lại làm thế nào?”

Này đó là cam chịu Trạm Vương thỉnh tấu. Đối diện lúc đó, trong mắt Trạm Vương minh quang vi diệu: “Nếu có chút mảy may sai lầm, thần mặc cho bệ hạ xử trí.”

Một đoạn thời gian trầm mặc, Dạ Thiên Lăng chậm rãi nói, “Trẫm cho người thời gian mười ngày, tự giải quyết cho tốt.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Sơn Minh Lạc Thiên Thủy Minh Sa

Một ngày này lâm triều thẳng đến gần Ngọ mới tán, sau bãi triều Dạ Thiên Trạm cũng không có giống như mọi người tưởng bận việc điều tru quân lương, chỉ giao cho Lưu Quang Dư một câu ” Trước khi hồi Định Châu đến vương phủ gặp ta”, liền đánh ngựa hồi phủ.

Lưu Quang Dư đi Trí Viễn Điện gặp hoàng thượng, tường thuật tình hình Định Châu hiện tại, chuẩn bị suốt đêm chạy về. Trước khi đi nhớ kỹ Trạm Vương dặn, chạy tới Trạm Vương phủ.

Ở môn thính đợi bất quá một lát, nội thị bên người Trạm Vương Hiếu An đi ra đón, cười ân cần thăm hỏi một tiếng: “Lưu Đại nhân thỉnh vào bên trong, Vương gia chúng ta ở thư phòng chờ đại nhân.”

Lưu Quang Dư theo Hiếu An đến nội viện vương phủ, dọc theo tuyết lạc nhìn miếu Nhàn Ngọc Hồ đã kết băng mỏng bên trên, vào Yên Ba Đưa Thích trai. Vào đông, sách phòng này lâm hồ gần thủy, do đó là nơi cực kỳ trong trẻo nhưng lạnh lẽo, lại được thiêu ấm làm cho người ta không chút cảm giác hàn ý mùa đông. Bốn phía có một cỗ mùi hương đàn mộc thoang thoảng như lo lắng thúc giục phiêu phù trong không khí, hướng trong đi đến, tiến tiến đều là tranh chữ tàng thư, làm cho người ta có cảm giác không kịp nhìn.

Lưu Quang Dư vốn là xuất thân quan văn, tinh thông thi họa, vừa đi, một bên mắt lại thường thức, không khỏi cảm thán Trạm Vương phong nhã danh bất hư truyền. Đợi đi đến một gian tĩnh thất, Hiếu An nâng tay thỉnh hẳn đi vào, chính mình chờ ở lại bên ngoài.

Bên trong thập phần im lặng, Lưu Quang Dư thấy Trạm Vương mặc nhuyễn y nhắm mắt nửa năm, bên trong ấm áp làm cho người ta không cần mặc ngoại bào, trên người hắn lại đắp kiện ngân hôi điều cừu. Lưu Quang Dư cảm thấy Trạm Vương lúc này cùng lúc trước tựa hồ không quá giống nhau, ở Thái Cực Điện nhìn thấy hắn, mặc dù là lúc ấy dưới cái loại tình hình này, trên người hắn thủy chung là cái loại thần thái lỗi lạc tôn quý, minh châu mỹ ngọc khiếp người, mà hiện tại hắn lại giống như có chút mệt mỏi, mi tâm nhăn lại khiến người trực giác hắn cũng không nguyện bị quấy rầy, Lưu Quang Dư liền do dự muốn hay không mở miệng nói chuyện.

Hắn đang chần chờ, Dạ Thiên Trạm đã mở mắt nhìn về phía hắn. Nâng mắt, Lưu Quang Dư chỉ thấy đôi mắt như mặc ngọc lóe lên duệ quang, giống như thái dương chiếu xuống hắc bảo thạch lóe lên quang mang chói mắt, nhưng đảo mắt lại bị bình tĩnh cùng quyện nhiên thay thế.

“Vương gia.”

“A, là người đến đây.”

Dạ Thiên Trạm ngồi xuống, chỉ chỉ hai phong thư bên cạnh án thư, “Người hồi Định Châu, trước lấy hai phong thư này đi tìm tuần sử Vũ châu Lâm Lộ, Tung châu đối vận sử Vấn Đãi, quân lương Định Châu từ chỗ bọn họ tạm điều, nhiều nhất năm sáu ngày liền đến.”

Lưu Quang Dư thấy hắn ra hiệu ý bảo đi qua cầm thư, nhưng thấy góc thư không phải ngọc tử Thân Vương, mà là Trạm Vương tư ấn, có chút hồ nghi. Chỉ bằng hai phong tư tín này, chẳng lẽ có thể điều động mấy trăm vạn lương tiền Vũ, Tung hai châu? Hắn nhin không được hỏi: “Mượn hai phong thư này?”

Dạ Thiên Trạm tự nhiên nhìn ra được nghi ngờ của hắn, cũng không nhiều lời, chỉ thản nhiên nói: “VẬY là đủ rồi.”

Lưu Quang Dư mặc dù đóng ở Định Châu, nhưng đối với tình thế Đế Đô gần nhất cũng đại khái hiểu biết, nghe hăn nói như vậy, liền biết quân nhu Bắc Cương thiếu quả nhiên là vì Trạm Vương chặt đứt quốc khổ, nhưng lại nghĩ không rõ Trạm Vương một khi đã như vậy, vì sao lại tại cái khẩn yếu quan đầu muốn viện thủ Định Châu. Nghĩ lại nghĩ, hỏi lại đương nhiên không thể, liền chấp tay nói: “Hạ quan trước thay tướng sĩ Định Châu tạ ơn Vương gia.”

Dạ Thiên Trạm lặng im một lát, than nhẹ một tiếng, ngẩng đầu nói: “Ngồi đi.”

Lưu Quang Dư liền ngồi xuống một bên, Dạ Thiên Trạm hỏi tình hình Định Châu, sau khi nghe xong, sắc mặt càng không tốt. Hăn đứng dậy thông thả đi mấy bước, nói với Lưu Quang Dư: “Như vậy, người đến Vũ châu, trước làm cho Lâm Lộ ra ngân khổ địa phương như cầu cấp bách cầu tiến được liệu, đưa đến Định Châu. Quân lương ta sẽ nghĩ cách thêm vào, nếu có chút đặc thù gì cần, có thể trực tiếp truyền tin cho ta, cần phải không chế chuyện ở Định châu, không thể lại nhiều loạn.”

Lưu Quang Dư nói: “Hạ quan đã biết, việc này không nên chậm trễ, Vương gia nếu không có phân phó khác, hạ quan khởi hành hồi Định Châu.”

Dạ Thiên Trạm gật đầu nói: “Người đi đi.”

Lưu Quang Dư đem thư thu vào trong lòng, cáo từ đi ra. Như cũ là Hiếu An tự mình đưa hăn ra phủ, vì đang vội, liền đi thiên môn Trạm Vương phủ. Hiếu An tiễn bước Lưu Quang Dư, quay đầu vừa vặn thấy có xe ngựa dừng lại, hăn nhìn đến người giữ xe liền ngăn ra, người nọ cười gật đầu với hăn một cái: “Hiếu công công.”

Hiếu An nghi hoặc nhìn về bên trong xe, tiến lên chấp tay nói: “Vệ thống lĩnh, đây là.....”

Vệ Trường Chinh nói: “Hiếu công công, Vương gia ở trong phủ?”

Hiếu An nói: “Ờ.”

Vệ Trường Chinh liền đến trước xe thấp giọng nói cái gì, cửa xe nhẹ nhàng vén lên, một công tử thanh tú áo trắng khinh cừ, đầu búi tóc chít khăn đi xuống. Hiếu An cả kinh không phải là nhỏ, bật thốt lên: “Nương nương!”

Khanh Trần nâng tay ngăn cản hần hành lễ: “Mang ta đi gặp Vương gia các người.”

Hiếu An vội vàng cúi người thỉnh nàng nhập phủ, cân nhắc thân phận Hoàng Hậu này nghĩ không muốn nhiều người biết tới đây, liền chọn đường ít người hướng Yên Ba Đưa Thích Trai đi.

Lưu Quang Dư đi rồi Dạ Thiên Trạm một lần nữa nằm xuống ghế, hôm nay từ trong cung hồi phủ, liền có loại mỗi mệt khôn kể thấu cốt không tiêu tan, hàn khí quen thuộc nhẹ nhẹ phỉm lên, toàn thân từng trận rét run. Hần biết đây là cũ tật chưa lành, mơ hồ lại có dấu hiệu phát tác, nhưng thủy chung không tỉnh tâm nghĩ ngợi được. Trước khi Lưu Quang Dư đến, Ân Giam Chính vừa mới mới từ Trạm Vương phủ rời đi, hần tới nơi này nói tự nhiên là chuyện trên triều.

Dạ Thiên Trạm sớm dự đoán được Ân Giam Chính sẽ đến, mà hần so với Ân Giam Chính càng rõ ràng hơn, Định Châu gặp chuyện không may, là hần cùng Dạ Thiên Lăng giao phong, đây là thời cơ tuyệt hảo chiếm thượng phong. Hần hần là sống chết mặc bây, nhìn quốc khố lấy trứng chọi đá, chung quanh châm lửa, nhưng là hần nhưng không có. Trên Thái Cực Điện, hần xuyên thấu qua oán giận của Lưu Quang Dư nghĩ đến là hơn mười vạn tướng sĩ thú biên. Hần ở Bắc Cương từng chính mắt thấy bọn họ không sợ bão cát, không ngại giá lạnh, tiến quân mãnh liệt chấp kiếm, trấn thủ biên quan. Đêm lạnh, khát uống hồ lô huyết, cái loại dũng cảm này thường nhân

không thể thấy mà cảm nhận được, làm cho nam nhi nhiệt huyết sôi trào, càng làm cho mỗi một người lạc vào cảnh giới kỳ lạ mà nghiêm nghị kính trọng.

Hắn không thể không thừa nhận, đối với các tướng sĩ Thiên triều, thậm chí đối với vẫn đầm máu chinh chiến, chống đỡ kẻ thù bên ngoài Tứ hoàng huynh, hắn là có kính nể tự đáy lòng. Đó là nam nhân đối nam nhân thưởng thức cùng tôn kính, sẽ không nhân thân phận, địa vị hoặc là lập trường mà có điều bất đồng. Cho nên hôm nay lâm triều, hắn đi ra hiểm kỳ kia.

Hết thấy hắn đều không có nói với Ân Giam Chính, không nghĩ nói, cũng không cần phải nói. Khi Yên Ba Đưa Thích trai còn lại hắn một mình, có loại cảm giác cô độc khó hiểu không hề dự triệu từ trong lòng khuếch tán mở ra, theo cổ rét lạnh kia tẩm vào tứ chi bách hải.

Đúng vậy, cô độc. Mặc dù trăm ngàn người ở bên, lại cô đơn chiếu bóng cô độc. Không biết từ khi nào, hắn bắt đầu có cảm giác như vậy, đường càng chạy càng xa, cảm giác này liền càng ngày càng mãnh liệt. Có lẽ ở thời điểm hắn bước ra bước đầu tiên, hắn vẫn chưa biết đây là một con đường cô độc như thế.

Nhưng mà càng làm hắn vô luận thế nào cũng không nghĩ tới là, hôm nay đứng ở dưới điện, thời điểm cùng Dạ Thiên Lăng giao phong tình thế hết sức căng thẳng, hai người bọn họ sẽ vì mục đích giống nhau dùng phương thức bất đồng đều tự lui về phía sau từng bước. Trong nháy mắt nháy mắt kia, hình như là một loại ấn ý trăm sông đổ về một biển, hắn rất cuộc vì sao làm như vậy? Dạ Thiên Lăng tựa hồ biết, hơn nữa vì thế cũng làm ra quyết định. Loại ý tưởng này quả thực vớ vẩn, nhưng là cố tình chân thật như thế.

Hắn có chút hoang mang nâng tay đè nặng thái dương ần ần đau, là vì sao đây? Mê mang thành linh xảy ra nhưng lại làm cho trong lòng hắn sinh ra một tia ý sợ hãi, khổ tâm kinh doanh lại mất đi mục đích chân chính của,

còn sống lại không biết nói đến tột cùng vì sao còn sống là chuyện tình đáng sợ như thế. Hắc tuyệt không nguyện lâm vào bên trong vũng bùn như vậy, như phụ hoàng của hắc, được đến mọi thứ lại là hai bàn tay trắng; Như mẫu hậu của hắc, đau khổ truy tìm lại bị lạc ở trong đó mà không tự biết.

Có vài thứ nếu hắc thả không được, liền có khả năng không chiếm được hắc muốn, mà nếu hắc kiên trì, chiếm được, lại có ý nghĩa đầu gì?

Giờ khắc này các loại ý niệm trong lòng trong đầu ùn ùn kéo đến, tựa như trên Thái Cực Điện trong phút chốc thiên nhân giao chiến kịch liệt. Hắc cực lực áp đi ý tưởng vừa mới toát ra, chỉ cần có một tia dao động, có lẽ đó là tai ương ngập đầu, không đủ khởi mười hai vạn phần tinh thần, hắc sao có thể kháng lại người kia..... Không phải, là hai người kia.

Đầu dần dần vô cùng đau đớn, làm cho trong lòng hắc có chút phiền chán, lúc này nghe thấy có người vào tĩnh thất, là thanh âm Hiếu An nhẹ nhàng kêu lên: “Vương gia.”

Dạ Thiên Trạm nhắm mắt lại như cũ, trong lòng biết lại là có người đến, không kiên nhẫn nói: “Mặc kệ là loại người nào, không thấy.”

“Vương.....”

Thanh âm Hiếu An tựa hồ bị ngắt, tiếp theo đó là tiếng bước chân hắc rời khỏi. Bên người một lần nữa an tĩnh lại, Dạ Thiên Trạm lại trực giác có người còn trong thất, một loại cảm giác khác thường du nhiên sinh ra. Hắc nhíu mi trợn mắt, thấy rõ người tới lại lập tức từ nhuyển tháp nâng lên thân mình, điều cừu trên người rơi xuống.

Trước mặt, Khanh Trần đạm cười mà đứng, một thân bào phục nam nhi cực kỳ giống trước kia khi nàng muốn ra vương phủ đi chơi giả dạng. Hắc cơ hồ sẽ bật thốt lên hỏi nàng hôm nay là muốn đi nghe giảng kinh hay là đạo Tây sơn, nếu là có nhàn hạ, hắc sẽ bồi nàng cùng đi. Nhưng khoảng cách như vậy hắc thấy rõ ràng, mặt mày của nàng hơn một loại quyến rũ ôn

nhu, ôn nhu này là hẩn xa lạ, nhắc nhở hẩn, người mặc dù ở đây, đã là chuyện hôm qua.

Vui sướng vừa mới hiện ra trong mắt hẩn thoáng chốc lại hạ xuống, Khanh Trần nhìn kỹ sắc mặt của hẩn, vươn tay về phía hẩn. Hẩn dựa vào phía sau, ngữ khí sơ đạm: “Nương nương hôm nay đến đây, lại muốn tìm thần muốn cái gì?”

Khanh Trần than nhẹ, ngồi bên cạnh hẩn, “Đưa tay cho ta.”

Dạ Thiên Trạm không hề động, Khanh Trần đem điều cừu một lần nữa đắp lên người hẩn, cầm cổ tay hẩn, ngón tay khoát lên quan mạch của hẩn. Nàng hơi nghiêng đầu, đại mi nhú lại, qua một lát, muốn đổi một bàn tay khác một lần nữa bắt mạch, Dạ Thiên Trạm đột nhiên phản thủ đem cổ tay nàng hung hăng chế trụ, trên người hẩn hơi thở như lãnh tuyết, hô hấp ấm áp cũng đã gần trong gang tấc.

“Nàng tới làm gì?”

Lực đạo trên tay hẩn không nhẹ, Khanh Trần nhú mi, cũng không giãy dụa, mặc bàn tay lạnh lẽo kia kiềm hãm, nói: “Tổng Đức Phương thấy huynh một mặt đều khó, thuốc của hẩn huynh căn bản không uống? Khó trách Hoàng Thượng nói huynh khí sắc không tốt, ta nếu không đến, huynh liền như vậy đi xuống, chẳng lẽ thực không để ý chính thân mình?”

Dạ Thiên Trạm nói: “Hẩn cho nàng đến?”

Khanh Trần nói: “Phải.”

Dạ Thiên Trạm thả nàng, hờ hững nói: “Trở về chuyển cáo Hoàng Thượng, ta chết không được, thỉnh hẩn yên tâm.”

Khanh Trần chưa bao giờ gặp qua bộ dáng hẩn lạnh như băng như thế, mặt mày yên lặng, mặc không lên tiếng. Nàng xoay người nghiêng mặc chấp

bút, tinh tế cân nhắc, viết liền một phương thuốc, liền đứng dậy đi tới cửa,”Hiếu An.”

Hiếu An vẫn hầu hạ ở bên ngoài, nghe tiếng mà đến. Khanh Trần nói: “Chiếu này đi nấu thuốc, mặt khác sai người đi Mục Nguyên Đường nói cho Trương Định Thủy, nói ta thỉnh hãn cách năm ngày đi một chuyến đến Trạm Vương phủ, thay Vương gia bắt mạch.”

Hiếu An đáp ứng rồi đi, Khanh Trần trở lại bên người Dạ Thiên Trạm, lẳng lặng đứng một lát, từ trong tay áo lấy ra hai phân giấy cuộn cho hãn. Dạ Thiên Trạm căn bản không nghĩ xem, nhưng Khanh Trần cố chấp đem đặt trước mắt, hãn rốt cuộc nhận lấy. Mở ra một quyển trong đó xem xuống, hãn đột nhiên hơi hơi biến sắc, dần dần đem thân mình ngồi xuống, nhanh nhìn chăm chăm trên tay, nhanh chóng lật xem, sau khi xem xong, bỗng nhiên quay đầu hỏi: “Đây là cái gì!”

Khanh Trần nhìn sắc mặt hãn vì kinh sợ mà có chút tái nhợt, trả lời: “Đây là khẩu cung đêm Ân nương nương hoẵng thệ, ta thăm vấn vài nữ quan cùng thị nữ Thanh Tuyền Cung bên người nàng. Một phần khác, là ý chỉ Thái Hoàng Thái Hậu lưu cho Hoàng Thượng.”

Tay Dạ Thiên Trạm ức không được có chút phát run, hãn đương nhiên nhìn ra được đây là cái gì. Lấy tâm trí của hãn, cũng từng nghĩ đến lướt qua Ân Hoàng Hậu chết vì tất là ý tứ Hoàng Thượng, hãn vẫn nghĩ đến Ân Hoàng Hậu là tự hành muốn chết. Nhưng theo mấy phân khẩu cung này lại có thể thấy được, một tay đạo diễn việc này, cư nhiên là Vệ gia, mà phối hợp Vệ gia hoàn thành việc này, cũng là chính Ân Hoàng Hậu.

Vệ gia an bài nội thị trong cung đưa đi chén chằm tửu ban thưởng tử Ân Hoàng Hậu kia, Ân Hoàng Hậu cảm kích. Trước đó, Vệ Yên từng cùng Ân Hoàng Hậu ám tín, nói Trạm Vương sở dĩ thủy chung án binh bất động, hoàn toàn là cố kỵ bà đang ở trong cung. Nói cách khác, Ân Hoàng Hậu đã thành chướng ngại vật lớn nhất của Trạm Vương. Ân Hoàng Hậu vốn tâm

cao khí ngạo, hơn nữa Thái Hoàng Thái Hậu đêm đó nói qua, bà càng nghĩ càng nản lòng thoái chí, cũng sớm đối với việc bản thân trong hoàn cảnh giam cầm khó có thể chịu được, cho nên cam tâm tình nguyện uống rượu tự sát.

Đó vẫn chưa phải là vấn đề, để cho Dạ Thiên Trạm giận dữ là, Vệ Yên thủy chung là mượn danh nghĩa Trạm Vương phủ khuyên nhủ Ân Hoàng Hậu lấy đại cục làm trọng. Đối với Ân Hoàng Hậu mà nói, đây chính là chén rượu độc trí mạng, vì để con trai của bà lên ngôi vị hoàng đế, bà đã ra lựa chọn cuối cùng, mặc kệ bà có nguyện ý uống chén rượu kia hay không, trong giây phút cuối cùng của cuộc đời, tâm tình bà ra sao?

Mấy bản khẩu cung bị Dạ Thiên Trạm nghiền chặt, phiến phiến rơi xuống, bị hủi trong tay hắc. Trong lòng hắc đột nhiên vọt lên một cỗ bi phẫn, cổ nén không phát tiết, đầu đau khôn tả, từ môi bật ra ra một trận ho khan kịch liệt. Khanh Trần dịu hắc, hắc lại dùng sức một tay đẩy nàng ra, tay áo bào xẹt qua trước người nàng, phía trên đã có nhiều điểm đỏ tươi.

Khanh Trần cả kinh nói: “Huỳnh thế nào?”

Dạ Thiên Trạm nâng tay chậm rãi đem vết máu bên môi lau đi, trong mắt là ngàn thước thâm hàn, là sát ý hận thấu xương, nhưng giờ phút này trong lòng hắc so với thời điểm nào cũng đều thanh tỉnh. Hoàng Thượng đầu tiên là làm ra vẻ không động Vệ gia, lại tại cái thời điểm này đem tình hình thực tế Ân Hoàng Hậu chết báo cho biết cho hắc, là liệu định hắc tuyệt đối lại dung không dưới Vệ gia, hắc là đang ép hắc động thủ với Vệ gia, muốn hắc tự tay thay hắc dọn sạch đường thanh tra thiếu hụt, mở ra chỗ hồng trong thế lực quý tộc, càng không thể vắng hắc.

Trong lòng hắc như là liệt hỏa đốt cháy, bỗng nhiên một phen bị nhét vào băng tuyết lạnh đến xương, hỏa cùng băng bốc lên, dày vò cốt tủy. Hắc kiệt lực ổn định thanh âm chính mình, vậy tay đem bản khẩu cung rách nát không chịu nổi cùng ý chỉ kia quăng đi: “Lấy đi, ta không tin.”

Khanh Trần nhặt vài thứ rơi trên mặt đất, cũng không thèm nhìn tới,”Ta không có lừa huynh, tin hay không ở chính huynh.”

Mâu tâm Dạ Thiên Trạm chợt co rút nhanh, quay đầu nhìn nàng, sinh ra tia cười lạnh: “Hảo, ta đây hỏi nàng một chuyện, nếu nàng dám nói với ta lời nói thật, ta liền tin nàng.”

“Huynh hỏi đi.”

“Dạ Thiên Lăng có phải con của phụ hoàng hay không?”

Khanh Trần nhíu mi căng thẳng, đáy mắt lại vẫn trầm tĩnh như lúc ban đầu, qua một lúc lâu sau, nàng thản nhiên nói ra hai chữ: “Không phải.”

Câu trả lời của nàng thực làm cho Dạ Thiên Trạm vạn phần ngoài ý muốn, gương mặt hỏi: “Nàng cũng biết hai chữ này từ miệng nàng nói ra có ý nghĩa gì?”

Khanh Trần nói: “Ý ta đã nói rõ ràng, ta cả đời này, tuyệt không lừa gạt huynh. Trong lòng huynh hiểu được, nếu lưu lại Vệ gia, sớm hay muộn sẽ là mầm tai vạ, đau dài không bằng đau ngắn.”

Dạ Thiên Trạm nói: “Vệ gia, ta dung không được, hiện tại hãn cũng dung không được. Nàng biết tính nhẫn nại của ta cũng không kém, ta chờ được, hãn nếu còn muốn đem sự tình làm tiếp, phải động thủ trước ta. Bất quá đừng trách ta không có nói rõ, đây là cùng sĩ tộc thiên hạ đối địch, nếu có một tia vô ý, ta sẽ không lại buông tha cơ hội lần thứ hai.”

Khanh Trần nói: “Hãn đến tột cùng muốn làm cái gì, huynh so với ta càng rõ ràng hơn. Chẳng lẽ huynh xem không ra trong đó có bao nhiêu từng là tư tưởng của huynh? Chính huynh lập xuống kế hoạch lớn chí khí, huynh tại Yên Ba Đưa Thích trai nói qua, nếu huynh đã quên, ta không có quên, ta không tin huynh thật sự nguyện ý để cho hãn thất bại trong gang tấc!”

Thân mình Dạ Thiên Trạm hơi hơi chấn động, trên mặt lại hờ hững như lúc ban đầu: “Nàng chỉ cần tin tưởng ta có thể làm được.”

Khanh Trần lắc đầu nói: “Đừng ở quốc khố cùng thiếu hụt cùng hăn dây dưa, huynh không có khả năng chân chính buộc hăn đến sơn cùng thủy tận, huống chi, ta sẽ không ngồi yên không để ý đến.”

Dạ Thiên Trạm nói: “Nàng sẽ làm thế nào?”

Ánh mắt của hăn lợi hại mà lạnh lùng, lộ ra kiên cường kiên quyết như thiết, trung tâm giống như một cái hắc động không đáy, càng ngày càng thâm, càng ngày càng rộng, Khanh Trần nhìn mà kinh hãi. Lông mi tinh mịn hơi nhấc, nói ra bốn chữ đủ để làm bất luận kẻ nào khiếp sợ, “Hoàng tộc bảo khố.”

Đáy mắt Dạ Thiên Trạm bỗng nhiên nổi sóng: “Nàng nói cái gì?”

Khanh Trần lại chỉ lẳng lặng nhìn hăn: “Nếu đến bước kia, liền thật là không thể vãn hồi rồi. Huynh có thể tưởng tượng qua, đó căn bản là thế cục lưỡng bại câu thương, tất nhiên họa đến toàn bộ Thiên triều. Tựa như hôm nay, mặc kệ huynh lại điều động bao nhiêu quân lương, mặc kệ ta sẽ dạy ngự y viện bao nhiêu biện pháp chữa bệnh giải độc, Định Châu ba mươi bảy danh sĩ binh đã chết, chúng ta thẹn với bọn họ.”

Dạ Thiên Trạm nhìn nàng một lúc lâu, bỗng nhiên mặt mày dựa vào sau, thở dài: “Khanh Trần, nàng đến tột cùng muốn như thế nào? Nàng thay hăn bày mưu tính kế, hiện tại lại giúp đỡ ta, mọi chuyện đều thẳng thắn thành khẩn nói ra, nàng rốt cuộc muốn làm gì?”

Nghe xong lời này, Khanh Trần ngồi xuống bên người hăn, ôm lấy đầu gối, nhìn nơi khác, chậm rãi lắc đầu: “Ta không biết, trước mắt tình thế như vậy, ta nghĩ như thế nào hữu dụng sao? Huynh nếu hạ ngoan thủ, ta liền giúp hăn, hăn nếu làm cho huynh lao đao, ta liền giúp huynh, ta còn có khả

năng gì? Các người ai có thể buông tay? Liền ngay cả chính ta cũng không thể thả tay.”

Dạ Thiên Trạm bình tĩnh hỏi: “Nếu có một ngày phân sinh tử?”

Khanh Trần không tiếng động cười: “Hắn chết, ta theo hắn.”

“Nếu là ta?”

“Ta liệu chết che chở.”

Dạ Thiên Trạm động dung, Khanh Trần nói xong đột nhiên cười nói: “Kỳ quái, như thế nào nghe qua đều thành ta chết đây.”

Dạ Thiên Trạm gắt gao chau mày: “Đừng chữ này nữa, ta không muốn nghe.”

Khanh Trần nói: “Là huynh nói trước.”

Dạ Thiên Trạm không có cùng nàng luận cứu như vậy, hắn đột nhiên chuyên chú đoan trang nhìn nàng, giống như chưa từng gặp qua nàng. Mũi nhọn sắc bén trong mắt hắn dần dần rút đi, mặt sắc nhọn nhạt, trong vắt giống như đêm đen, nơi sâu nhất đại dương, chậm rãi lưu động ra sắc thái đặc hơn.”Khanh Trần,” Hắn thấp giọng kêu tên của nàng,”Làm nữ nhân của ta đi, ta buông tay, chỉ cần nàng.”

Đây không giống như là lời hắn sẽ nói, trầm thấp ôn nhu, đậm quện ấm áp, nhẹ nhàng làm lòng người ta chua xót, lại chân thành phát ra từ phế phủ. Hắn không hề chớp mắt nhìn nàng, chờ đợi đáp án của nàng, Khanh Trần nhìn lại hắn, đan môi khẽ mở,”Có khả năng sao?”

Ánh mắt của nàng ánh ngược ở trong mắt Dạ Thiên Trạm, u tĩnh trong suốt, bình tĩnh đến tuyệt mỹ, hắn theo bình tĩnh cơ hồ làm người ta phát cuồng này trông được đến hết thảy. Qua một lát, Dạ Thiên Trạm đột nhiên

nhẹ giọng cười rộ lên, vẻ mặt cũng là vạn phần cô đơn. Hắn rút cuộc mở mắt, nhìn phía trước, chậm rãi lắc đầu.

Khanh Trần tĩnh một lát, nói: “Ta đã là thê tử của hắn.”

Dạ Thiên Trạm nói: “Ta biết.”

Sau đó hai người đều không có nói nữa, một người nằm, một người ngồi. Trong phòng im lặng có thể nghe được không khí lưu động, cách bình phong liềm mạc, xuyên thấu qua đến mùi hương đàn mộc ấm áp thoang thoảng. Khanh Trần quay đầu, đột nhiên phát hiện phía trên án thư Dạ Thiên Trạm mỗi mỗi một thứ đều như trước, mảy may chưa biến. Vẫn là Kỳ Lân thủy trì nghiên mực kia, vẫn là cái loại tuyết đào băng ti tiên này, một chậu hoa thủy tiên thanh nhã đặt ở bên trái, thấu hoa băng trần bên trong là nàng quăng vào mấy lạp tử ngọc thạch. Một chi Hoàng Ngọc khắc bút là hắn quen dùng, đặt ở tay phải, trên giá bút không có gì, lúc trước bị nàng treo lên đi một cái chuông trong suốt trong sáng ngọc, nay vẫn treo ở nơi đó.

Nàng nâng tay nhẹ nhàng đụng chạm chuông, bạc ngọc lay động, thanh thúy ôn nhuận. Nghe được thanh âm, Dạ Thiên Trạm cười nhẹ: “Thời điểm phiền lòng nghe một chút tiếng chuông, phiền não liền cũng không thấy, đây là nàng nói.”

“Dùng được sao?”

“Ừ.”

Khanh Trần cũng cười cười, đơn giản diêu chuông. Đinh đinh đang đang tiếng vang ngọc mẫn thất, đột nhiên làm cho người ta đã quên mọi chuyện tình trước mắt, chỉ có Hồng lô bình phong, tuyết nhẹ thơm ngát, người như ngọc, cười như hoa, Dạ Thiên Trạm nhìn Khanh Trần than nhẹ, nhưng vẻ mặt dần dần nổi lên sung sướng.

Khanh Trần nghiêng đầu tựa vào trên đầu gối mình, cùng của ánh mắt hần chạm nhau, con mắt sáng ngời. Giờ khắc này, trong phòng tựa hồ phá lệ ấm áp. Nàng nhìn hần, hần cũng nhìn nàng, thời gian giống như lặng yên đảo lưu, trở lại một khắc từng có nhiều năm trước, trở lại cửu viễn cảnh tượng trong trí nhớ. Một màn mạc danh kỳ diệu giống như đã từng quen biết, mấy đời dây dưa, trong lòng hình như có tất cả suy nghĩ chậm rãi chảy xuôi, thở dài nồng ấm. Khuôn mặt quen thuộc lẫn nhau, trong ánh mắt lắng đọng lại đầy thản nhiên an ninh cùng mỉm cười.

Lúc này Hiếu An bên ngoài cách màn hình bẩm,”Nương nương, Vương gia, thuốc đã hầm tốt lắm.”

Khanh Trần quay đầu nói: “Lấy vào đi.”

Hiếu An đi vào đem thuốc đặt ở bên cạnh, liền thức thời lảng tránh đi ra, rồi ra ngoài cửa đi vài bước, nghênh diện thấy Vệ Yên vào nhà thủy tạ, vội vàng đứng lại: “Vương phi!”

Vệ Yên cũng không nhìn hần, thẳng đi tới phía trước, vừa đi vừa hỏi: “Làm gì?”

Hiếu An nói: “Vừa đem thuốc cho Vương gia.”

“Như thế nào lúc này uống thuốc? Ai ở chỗ Vương gia?”

Hiếu An nghĩ rằng hiện tại Vương gia tất nhiên không muốn có người quấy rầy, lại không có lý do gì ngăn cản Vệ Yên, nói quanh co: “Là mới đổi phương thuốc..... Vương gia..... Ách.....”

“Sao lại thế này?”

Vệ Yên thấy hần ấp a ấp úng, nhất thời tức giận, chính mình phất màn hình liền đi vào tĩnh thất. Hiếu An chưa kịp ngăn nàng lại, vội theo ở phía sau hô nhanh: “Vương gia, Vương phi đến đây.”

Vệ Yên chuyển đi qua bình phong, đột nhiên nhìn thấy Khanh Trần một thân nam trang, mạnh dưng cước bộ. Dạ Thiên Trạm nhìn thấy nàng, mi tâm khóa lại, sắc mặt thoáng chốc liền trầm xuống.

Đợi Vệ Yên thấy rõ người trong phòng là Khanh Trần, trên mặt lập tức có vẻ ghen ghét chột lóe qua, nàng về phía trước cúi mình thi lễ, “Không biết Hoàng Hậu nương nương giá lâm, không có tiếp đón từ xa. Nương nương thế nào không sai người thông tri trước một tiếng, trong phủ mở cửa nghênh giá.”

Khanh Trần nâng mắt, đạm hoãn cười: “Không cần, ta chỉ là nghe nói Vương gia thân thể khiếm an, lại đây nhìn một cái.”

Ánh mắt Vệ Yên chuyển qua Dạ Thiên Trạm cùng Khanh Trần trong lúc đó, nhìn đến chén thuốc bên cạnh, liền biết Hiếu An vừa rồi nói dối thuốc mới nhất định là Khanh Trần kê, không khỏi cười lạnh: “Thật là một nương nương, nương nương kê đơn, chúng ta làm sao dám dùng?”

Khanh Trần nghe ra trong lời nàng nói có ý khác, không chút để ý nhú mày: “Phải không?”

Nàng quay đầu nhìn về phía Dạ Thiên Trạm.

Dạ Thiên Trạm từ khi Vệ Yên tiến vào liền vẫn lạnh lùng nhìn nàng, lúc này cũng không có dời ánh mắt, xoay tay lại cầm lấy chén thuốc bên cạnh, ngửa đầu liền uống một hơi cạn sạch.

Hắn không cho tình cảm như vậy, Vệ Yên vừa sợ vừa tức: “Vương gia! Người sao lại uống như vậy!”

Dạ Thiên Trạm gằn từng tiếng với nàng: “Ta không ngại nói cho người, chỉ cần là nàng đưa, cho dù là độc dược, ta cũng uống không nghĩ ngợi!”

Dứt lời hần mạnh mẽ đem chén thuốc ném xuống,”Loảng xoảng” một tiếng thủy vang, mảnh vỡ văng khắp nơi, hần bỗng nhiên đứng dậy, quát: “Người tới!”

Hiếu An lập tức dẫn vài nội thị tiến vào, tay áo bào Dạ Thiên Trạm thả xuống, lạnh giọng nói: “Mang nàng hồi chỗ ở, từ hôm nay trở đi không cho phép bước ra cửa phòng nửa bước, ai dám ra bên ngoài truyền nửa chữ, đừng trách bốn vương vô tình!”

Vệ Yên bất ngờ, trực tiếp bị dọa sững sờ ở đó, há miệng thở dốc, run giọng hỏi: “Vương gia, ta làm sai cái gì, người muốn đối xử với ta như vậy?”

Dạ Thiên Trạm chậm rãi đi đến trước người nàng, cười lạnh gợn sóng. Hần một phen nắm cằm của nàng, đem kia khuôn mặt xinh đẹp kia nâng lên: “Người đã làm cái gì, trong lòng người rõ ràng, sự kiện thất bại nhất đời này của bốn vương, chính là cưới người làm Vương phi!”

Đầu ngón tay của hần lạnh lẽo, ống tay áo xẹt qua trước mắt như có hơi thở tuyết rơi, một cổ dư hương kham khổ hỗn loạn. Vệ Yên mở to hai mắt nhìn hần, hần đáy mắt hàn ý càng hơn mùa đông, làm cho người ta như rơi vào hầm băng. Một người tao nhã như vậy, ở thời điểm hần tức giận, tay hần chậm rãi chuyển qua trên cổ của nàng, lực đạo bàn tay sắp bùng nổ tựa hồ chỉ cần hơi dùng một chút lực liền có thể lấy đi tánh mạng của nàng, nàng chưa từng cảm thấy hần đáng sợ như vậy.

Sắc mặt Dạ Thiên Trạm trắng đến sắp trong suốt, trên trán gân xanh ẩn hiện, cho thấy hần đang cực lực khống chế cảm xúc chính mình, hần vẫy tay buông Vệ Yên ra: “Cút!”

Ở nhà thủy tạ đều là người tâm phúc của Dạ Thiên Trạm, bình thường sớm đối với Vệ Yên vênh mặt hất hàm sai khiến không thể nhịn được nữa,

chỉ vì nàng là Vương phi, miễn cưỡng coi như cung kính, Hiếu An tiến lên nói: “Vương phi thỉnh dời đi.”

Vệ Yên tức giận tránh bọn họ, nâng ngón tay chỉ Khanh Trần, tức giận đến cả người phát run, nói với Dạ Thiên Trạm: “Ta biết, người..... Người vì nữ nhân này, người là vì nàng thành ma, người.....”

Nàng lời còn chưa dứt, Khanh Trần liền chậm rãi đẩy ngón tay nàng ta đang chỉ mình, đáy mắt có một chút thanh quang bức nhân,”Vệ Yên, người không ngại cẩn thận ngẫm lại người cùng Vệ gia đều đã làm cái gì, nói như vậy người nếu nói thêm nữa một câu, ta liền làm cho cả Vệ gia vì người chôn cùng.”

Vệ Yên nhất thời hiểu được Dạ Thiên Trạm hôm nay vì sao tức giận như thế, mặt trắng bệch nhìn hai người trước mặt, nếu bọn họ liên thủ muốn diệt Vệ gia, Vệ gia tuyệt không có đường sống. Cái loại cảm giác tuyệt vọng này từ trên trời giáng xuống, nàng như là bị ách ở yết hầu, rốt cuộc nói một chữ không nên lời, thân mình lung lay sắp đổ. Hiếu An hướng bên cạnh ra cái ánh mắt, hai gã nội thị lập tức tiến lên nửa thỉnh nửa kéo đem nàng ra khỏi nhà thủy tạ.

Mọi người đi rồi, Dạ Thiên Trạm lại vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ, thần thái mới vừa rồi sắc bén sớm không thấy, thay vào đó là một loại mệt thương cảm. Thân mình hần hơi hời lay động, Khanh Trần lo lắng gọi hần một tiếng, đưa tay muốn dịu hần, hần lắc đầu: “Ta không sao.”

Hần không có nhìn nàng, chính mình xoay người chậm rãi ngồi xuống. Nàng còn ở bên người, hần có thể cảm giác được ánh mắt nàng thân thiết, kỳ thật rất muốn nói cho nàng, Vệ Yên nói đúng, hần chính là vì nàng thành ma, nàng đã làm cho hần không phải hần, nhưng là hần chung quy cái gì cũng chưa nói.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Đùng Tồn Hại Một Tắc Thiên Trong Lòng

Lâm Tiên phường tập trung nhiều hồng lâu là nơi nâng cốc bàn suông trong Y Ca Thành, lên lầu nhàn tọa, phóng nhãn đại giang, vẩy mực múa bút, đánh trúc cười ca, đều là nhã hứng tân khách thường có. Trước mắt trời mặc dù còn chưa ấm áp, nhưng qua tháng hai, Sở Yến giang băng tiêu tuyết dung, cười ngựa dài phố, gió nhẹ se lạnh thổi mặt mà đến, mang theo màu hồng Liễu Lục nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho người ta hít sâu một ngụm Liên tâm sinh thích ý, cả người thoải mái đứng lên.

Tiền đường Hồng Lâu rộng lớn đầy tiếng người ồn ào, tân khách như nước, giống như bình thường có chút náo nhiệt, mấy ngày nay đa số mọi người ở đàm chuyện không biết mệt.

Năm nay tháng hai Giáp Thân, Hạo Đế nạp Khâm Thiên Giám chính khanh Mạc Bất Bình, thiết tự lễ, đi đại điển, đăng Ngũ Minh đài, xa tế Kinh Vân sơn.

Ngày đó, trên không trung Đế Đô Nhật Nguyệt đồng huy (mặt trăng và mặt trời cùng xuất hiện), chiếu đến muôn phương. Cảnh nội Kinh Vân sơn tử vân lượn lờ, một bên vách núi mặt nam vô cố vỡ tan, chí bảo hoàng tộc Quy Ly Kiếm mất tích hơn mười năm tái hiện tung tích.

Người được Quy Ly Kiếm được thiên hạ.

Hạo Đế trước khi kế vị, ngoại ngự cường địch, nội tức Cửu Châu, hình tượng sớm xâm nhập dân tâm. Hẳn biết rõ nhiều năm chiến loạn, dân sinh bất an, sau khi xưng đế bực dao phú, phế hà chính (TP: 2 cái này ta cũng ko hiểu nghĩa là j), cùng dân nghỉ ngơi lấy lại sức, lại bãi tham quan, trừng ác

quan, hưng nông công, thông thương lộ, đặc biệt đề bạt người có học thức, hết thầy đều được hàn môn sĩ tử cùng dân chúng vui mừng ủng hộ. Quy Ly Kiểm ra, mỗi người bôn tẩu bầm báo, đều bị xường thiên mệnh trả về.

Quy Ly Kiểm một chuyện càng truyền càng thần bí khó lường, ngay sau đó Hạo Đế ban chiếu thiên hạ, huỷ bỏ cường trưng binh dịch, phế nô dịch tiện tịch. Chuyện này khiến cho uy vọng thiên tử ngày càng thịnh, một chút lời đồn đãi chuyện nhằm lúc trước rất nhanh chôn vùi bởi thiên mệnh thế tới mãnh liệt.

Mặc dù đã chuyện đã cách nhiều ngày, nhưng vô luận đi đến nơi nào trong kinh thành, đều thường có thể nghe được ba chữ “Quy Ly Kiểm”. Lúc này Hồng Lô công chính có nhạc nữ ngân nga đàn hát xướng khúc về việc này, dao cầm khinh cổ, cách bức rèm che ngọc thỉnh thoảng truyền vào bên trong một gian nhà thất im lặng.

Củng Tư Trình ngưng thần nghe xong một lát, búi gối thở dài, đối diện người phía trước nói: “Quy Ly Kiểm ra, Tứ Hải phủ phục. Mặc tiên sinh kỹ cao một bậc, tại hạ bội phục.”

Đuôi lông mày Mạc Bất Bình khẽ nhúc nhích, ha ha cười nói: “Trời nói ta theo, thánh chủ tuân mệnh mà sinh, Quy Ly Kiểm mất mà tìm lại, thật là chuyện may mắn.”

Củng Tư Trình biết rõ chuyện Quy Ly Kiểm có kỳ quái, nhưng cũng rõ ràng Mạc Bất Bình không có khả năng lộ ra nửa điểm, chỉ phải theo hăn cười cười, nói: “Mặc tiên sinh thần cơ diệu toán, thường thường cứu người lúc nguy nan, hôm nay ta thỉnh tiên sinh đến, đúng là có việc muốn nhờ.”

Mạc Bất Bình nói: “Thỉnh.”

Củng Tư Trình nói: “Nói vậy tiên sinh sớm biết, khuyến tử không chịu thua kém, chộc đại họa, mong rằng tiên sinh cứu hăn một mạng.”

Mười ngày trước, nguyên Đình Xuyên đổi vận sử Cung Khả bị áp tới Đế Đô, nay nhốt tại hình lao Đại Lý tự. Chuyện Định Châu mặc dù chưa định án, nhưng mặc cho ai biết đều nói, Cung Khả lần này đã khó thoát khỏi cái chết.

Mạc Bất Bình bưng chén ngọc thiên thanh lên trước mặt, cũng không vội vã nhấp trà, “Việc này người hẳn là đi cầu Trạm Vương điện hạ, có gì tìm đến ta?”

Cung Tư Trình suy sụp lắc đầu: “Mạc tiên sinh hẳn là hiểu được, Định Châu ra nhiều loạn như vậy, ta còn có mặt mũi gì lại đi cầu Trạm Vương? Hẳn không trách tội cho ta, đã là xem phân thưởng nhiều năm khách và chủ, cấp cho ta tình cảm. Trước mắt chỉ có tiên sinh có thể cứu tiểu nhi, thi ân tương cứu, nghĩa không dám quên, thỉnh tiên sinh thành toàn!”

Mạc Bất Bình nói: “Chuyện Định Châu giao cho tam tư hội thẩm, chứng cứ vô cùng xác thực, lão phu cũng không tài cán xuất lực.”

Cung Tư Trình không nghĩ hẳn trực tiếp cự tuyệt như vậy, trên mặt lập tức trắng bệch: “Mạc tiên sinh.....”

Mạc Bất Bình không phải là người tuyệt nhiên vô tình, chính là việc này xác thực không thể giúp đỡ: “Người hẳn là rất rõ ràng, đến tột cùng là ai muốn tánh mạng lệnh lang, lại là vì chuyện gì. Thực không dám dấu diếm, một canh giờ trước, Ngự Sử đài lại dâng sớ buộc tội Nhị công tử quý phủ còn trong quốc tang vẫn yến rượu hành lạc, sớ này đã đình nghị, rất nhanh Liền có kết quả, người vẫn là có chuẩn bị đi.”

Trên mặt Cung Tư Trình đã tái nhợt như chết: “Chuyện Bách Trượng Nguyên tất cả đều là sai lầm một mình ta, thân phải vì chủ, nường nường nếu bởi vậy muốn lấy tánh mạng ta, ta không có lời nào để nói. Thỉnh cầu tiên sinh thay ta chuyển cáo, ta nguyện lấy thân này an ủi Triệt Vương trên

trời có Linh thiêng, thỉnh nường nường giờ cao đánh khề, buông tha tiểu khuyển.”

“Nường nường cũng không muốn tánh mạng của người.”

Mạc Bất Bình thở dài,”Tư vị đau mất chí thân, nói vậy người hiện tại cũng đã hiểu được một hai, ta có thể nói cũng chỉ có này đó.”

Hắn đứng dậy cáo từ, đúng là vẫn còn có chút không đành lòng, Liền lại nói: “Kỳ thật có người người không ngại đi thử, hẳn nếu nguyện giúp người, lệnh công tử có lẽ có thể cứu.”

Cùng Tư Trình vội hỏi: “Là ai?”

Mạc Bất Bình nói: “Li vương.”

Y Ca Thành nam lấy Phá Thiên đài làm trung tâm kỳ xạ tràng trải dài hai mươi dặm hơn, nhiều nhất có thể cất chứa hai vạn kỵ binh, ba vạn bộ binh, là sân bình thường chủ yếu dành cho luyện tập quân sự.

Thánh Võ tới nay nhân chiến sự thường xuyên, thiên hạ thượng võ dần dần thịnh hành, vô luận là đệ tử sĩ tộc hay là dân chúng bình dân, đều là cưỡi ngựa bắn tên, tu tập võ nghệ. Tính đi tính lại, bên trong sĩ tộc trừ bỏ dạo chơi công viên đánh cúc, yến nhạc bàn suông ở ngoài đều coi đây là trò chơi tiêu khiển, giữa sân kỳ xạ khắp nơi đủ thân ảnh bọn họ.

Dạ Thiên Li trước khi phong vương là nhân vật phóng đại danh đỉnh đỉnh trong kinh thành, đệ nhất chày lưỡi, đệ nhất hoàn khổ, tuy rằng hiện tại tiếp quản Kinh Đô Tư cũng không thấy chút thu Liễm, túng hoan hành lạc, hiển nhiên không có tính làm lương thần Hiên Vương. Từ khi chiếu lệnh ủy thác hẳn nhận lấy trọng trách sau, Kinh Đô Tư chưa bao giờ thấy bóng dáng hắn, nếu không như thế, hẳn còn ra lệnh một tiếng đem mấy ngàn Kinh Kỳ Vệ hơn phân nửa đuổi ra phủ doanh, mặc cho bọn hắn xuất nhập đồ phường thanh lâu cũng không thềm hỏi.

Cả triều đều biết Li vương thánh ân long sủng, Hạo Đế đối hân quả thực chính là dung túng. Hân làm việc như vậy, chọc một đám lão thần lo lắng không thôi, Liên tiếp thượng thư khuyên nhủ. Mà cố tình gần nhất Đế Đô án kiện đăng báo quan lại từng ngày giảm bớt, trên phố trị an tốt đẹp ngay ngắn có trật tự, ai cũng tìm không ra cái gì sai lầm, Hạo Đế không để ý tới, Li vương làm theo ý mình, thập phần tiêu dao.

Thời tiết ấm lại, trên kỵ xạ tràng Liên so với thường ngày nhiều ra vài phần náo nhiệt, nhóm binh lính Kinh Kỳ Vệ gần đây sợ nhất đó là theo Li vương đến giáo trường, vừa thấy Li vương đến trong tay cầm ngân thương, trong lòng mỗi người đều nhút nhát.

Thương pháp Li vương hiện tại càng ngày càng xuất thần nhập hóa, mấy tháng nay hưng trí vô cùng tốt, cơ hồ mỗi ngày đều điểm hơn mười người Kinh Kỳ Vệ bồi luyện thương pháp, người nào khoa chân múa tay làm cho hân nhìn không vừa mắt, lúc này liền trực xuất Kinh Đô Tư, ngay cả địa phương ủy khuất tổ khổ đều không có.

Giữa sân ngân quang bùng lên, một thanh trường đao “Lâm” bị kích lên giữa không trung, bốn thị vệ bốn phía cùng kêu lên trầm trồ khen ngợi. Dạ Thiên Li tiêu sái đem ngân thương nhất trích, quăng tới cận vệ bên cạnh, “Đao đều lấy không xong, quay đầu luyện đi!”

Binh lính mới vừa rời cùng hân đối luyện đã ở đánh với hân gần trăm chiêu, quý gối trước mặt lo sợ bất an, nghe vậy vui mừng lộ rõ trên nét mặt, biết hôm nay xem như quá quan, “Đa tạ Vương gia chỉ giáo!”

Dạ Thiên Li đi ra ngoài, vừa rời chợt nghe đến Tả Doanh cách giáo trường không xa nháo ồn ào, vừa đi vừa hỏi: “Bên kia âm ỹ cái gì?”

Thị vệ lập tức trả lời: “Là Lâm Đài thiếu khanh Cung Di cùng Ân gia Đại tiểu thư so tên pháp.”

Dạ Thiên Li ngạc nhiên nói: “Sao lại thế này?”

Thị vệ nói: “Nghe nói năm trước Ân gia cùng Cung gia định hôn ước, Ân tiểu thư chắc là không muốn, lại lệnh cha khó cưỡng, liền dẫn người tìm tới Cung Di, hình như là muốn buộc hãn từ hôn.”

Dạ Thiên Li nghe xong, trong lòng Liền đem Ân Giam Chính thầm mắng một tiếng, hãn rốt cuộc đem nữ nhi làm cái gì? Nghĩ lại lại nghĩ, nói: “Đi, đi xem.”

Giáo trường Tả Doanh trừ bỏ tướng sĩ vây xem cùng một ít sĩ tộc công tử tiến đến săn bắn, có hơn mười nữ tử một thân kỳ trang vây quanh bốn phía, người người quan mang thúc phát, tư thế oai hùng hiên ngang, xem ra là theo Ân Thái Thiển đến trợ thanh thế.

Lúc này nguyên bản âm thanh lộn xộn làm ồn dần dần thấp xuống, Dạ Thiên Li không để cho thị vệ kinh động người khác, trước đứng ở bên ngoài nhìn lại giữa sân, đã thấy hai người này làm sao so tên. Ân Thái Thiển cười trên ngựa, thân kỳ trang Tuyết Điêu, chân đi giày vàng, trong tay Phi Yến ngân cung cong như trăng tròn, cách mấy bước khoảng cách công bằng nhắm ngay Cung Di, mặt như hàn sương,”Cung Di, ta nói đủ minh bạch chưa? Người rốt cuộc có đáp ứng hay không!”

Cung Di này đúng là Nhị công tử Cung Tư Trình, người này bình thường vũ văn lộng mặc, tự cho là phong lưu, trừ bỏ chơi bởi lêu lổng ăn chơi đàng điếm cũng là không có gì việc xấu, ít nhất so với huynh trưởng của hãn tốt hơn nhiều lắm. Giờ phút này bị Ân Thái Thiển lấy tên chỉ vào, cũng là không hoảng hốt,”Đại tiểu thư làm gì như thế? Lệnh cha mẹ, lời đã nói, đâu phải một câu nói của ta có thể từ bỏ? Người ta quen biết từ thuở nhỏ, coi như là thanh mai trúc mã, hôn ước này cũng không thể không làm, sao lại động đao động thương đâu?”

Mày liễu Ân Thái Thiển lãnh nhú: “Nói bậy! Ai cùng ngươi là thanh mai trúc mã? Nói lại, cho dù là muốn định hôn ước thanh mai trúc mã cũng không tới phiên ngươi!”

Cung Di cười nói: “Nói như vậy, Đại tiểu thư chẳng lẽ là lòng có đối tượng? Lại không biết là công tử nhà ai, sao không mời đến đây?”

Ân Thái Thiển vốn sùng bái là nam nhi khí phách oai hùng, đối loại người như hãn nói năng ngọt xớt hoa hoa công tử chán ghét nhất, rằng bạc nhẹ cần, trên mặt không có nửa phần nhan sắc tốt: “Phải! Ta chính là lòng có người khác, không phải hãn không lấy chồng. Hãn hơn người gấp trăm lần ngàn lần, người nếu không phục, trước thẳng tên trong tay ta, lại đi cùng hãn đánh giá!”

Mặc dù dân phong Thiên triều cũng không câu nệ, phần lớn ở đây cũng là tướng sĩ trời sanh tính hào sảng, nhưng có nữ tử trước mặt mọi người nói như vậy vẫn là dẫn tới bốn phía ồ lên một mảnh. Nàng nói đến đoạn sau, trong đám người lại truyền đến trận vỗ tay, chỉ thấy Dạ Thiên Li chậm rãi đi vào: “Nói cho hết!”

Đột nhiên thấy Li vương tiến đến, Cung Di cùng mọi người bên cạnh đều tiến lên chào. Ân Thái Thiển cũng không thể còn lấy tên chỉ vào Cung Di, thu cung xuống ngựa: “Vương gia.”

Dạ Thiên Li nhìn nàng trong chốc lát, khoe môi nhếch lên, chậm rì rì xoay người nói với Cung Di: “Cung Di, người thật to gan, cũng không hỏi trước nàng là người của ai, liền dám định ra hôn ước. Bốn vương thật muốn nhìn người một chút có bao nhiêu năng lực, còn có thể bức nàng gả cho người?”

Lời này làm cho mọi người sửng sốt, trong lòng mỗi người đều toát ra một cái niệm tưởng – Người Ân Thái Thiển mới vừa rồi nói, chẳng lẽ đúng là Li vương? Nếu quả thực như thế, ắt theo tính tình Li vương bình thường ngang ngược, việc này tuyệt không từ bỏ ý đồ.

Cung Di ngẩn ngơ, hãn chọc ai cũng không dám đánh chủ ý với vị Vương gia kiêu hoành này, không còn bộ dáng ứng đối tự nhiên toàn vô khi

trước,”Vương..... Vương gia, ta cũng không có bức nàng gả cho ta, đây là trưởng bối hai phủ thay chúng ta định ra hôn ước, ta chỉ là vâng theo lệnh cha mà thôi.”

Đuôi lông mày Dạ Thiên Li nhếch lên: “Ân Thái Thiên sớm có hôn ước, chưa giải trừ, há có thể tùy tiện gả cho hần? Hai nhà các người nếu hồ đồ, bốn vương đề tỉnh cho các người.”

Củng Di nói: “Xin hỏi Vương gia đây là cái ý tứ gì? Chúng ta chưa bao giờ từng nghe nói Ân tiểu thư có hôn ước khác a.”

Dạ Thiên Li nói: “Thánh Võ hai mươi sáu năm, Ân Hoàng Hậu làm chủ đem Ân Thái Thiên chỉ làm Triệt Vương phi, mặc dù lúc ấy nhân Ngụ Trình phản loạn, Thập Nhất hoàng huynh mang binh xuất chinh chưa kịp đại hôn, nhưng việc này đã sớm điều động nội bộ xuống dưới, đây không phải hôn ước là cái gì? Củng Di người ăn hùng tâm báo đảm, dám thú Triệt Vương phi?”

Tất cả mọi người không nghĩ hần nói đúng là chuyện này, nhất thời hai mặt nhìn nhau. Lúc trước chỉ hôn mặc dù xác thực, nhưng sau khi Triệt Vương chết trận sa trường, việc này liền dừng ở đây, không ai nhắc lại, mà cố tình hiện tại Li vương vừa nói, mọi người lại đều cảm thấy không thể phản bác. Trong cung chưa từng có ý chỉ huỷ bỏ hôn ước này, như vậy Ân Thái Thiên trên danh nghĩa, xác thực là Triệt Vương phi chưa cử hành điển lễ đại hôn.

Củng Di sững sốt hồi lâu mới nói: “Nhưng là Triệt Vương.....”

Nói đến một nửa, một đạo ánh mắt sắc bén của Dạ Thiên Li đâm thẳng lại đây, nhưng lại sợ hần không dám nói tiếp. Dạ Thiên Li hiển nhiên không tính cùng hần nói cái đạo lý gì, đã cảnh cáo xong, đem ánh mắt chuyển tới trên người Ân Thái Thiên, xem nàng cái phản ứng gì, lại ngoài ý muốn phát

hiện Ân Thái Thiển đang nhìn hắn không chuyển mắt, vẻ mặt có một tia mê ly sâu bi, làm cho hắn có chút khó hiểu.

Ân Thái Thiển thấy hắn nhìn qua, đi lên từng bước, nói với Cung Di: “Vương gia nói đúng, hôn ước của ta cùng với Triệt Vương cho tới bây giờ đều chưa giải trừ. Ta vừa rồi cũng đã nói qua, người trong lòng ta, hắn hơn người gấp trăm lần ngàn lần!”

Nàng vừa nhắc cầm, giọng làm cho tất cả mọi người nghe được rõ ràng: “Vô luận Triệt Vương sinh tử, Ân Thái Thiển ta không phải hắn không lấy chồng! Ta hiện tại liền vào cung thỉnh chỉ thành hôn, Cung Di người nếu có đảm lượng, chúng ta đi thỉnh Hoàng Thượng cùng nương nương làm chủ!”

Nàng làm ra cử chỉ này ngoài Dạ Thiên Li dự kiến, bởi vì chuyện Triệt Vương, Dạ Thiên Li cực kỳ hận Ân gia cùng Cung gia, đối với Ân Thái Thiển thái độ cũng không bằng trước. Hôm nay hắn nhúng tay vào việc này, nguyên bản chính là muốn cho hai nhà này đâm lao phải theo lao, cho dù không lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan, cũng muốn mất hết mặt mũi, bị người cười chê. Về phần Ân Thái Thiển có phải thật muốn vì Triệt Vương thủ tiết hay không, cũng không thêm lo lắng. Đột nhiên nghe được Ân Thái Thiển muốn thực hiện chỉ hôn khi đó, không khỏi có chút chấn động, “Người cùng với Thập Nhất hoàng huynh thành hôn?”

Ân Thái Thiển nói: “Không sai, ta muốn cùng hắn thành hôn.”

Nàng quyết tâm đã định, lúc này xoay người lên ngựa, liền ra khỏi giáo trường.

Dạ Thiên Li so với Ân Thái Thiển muộn hơn chốc lát, không thể trước khi vào cung ngăn nàng lại. Hắn đuổi tới Trí Viễn Điện, mới biết Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu đều ở Thanh Hoa đài.

Thanh Hoa đài điện các linh lung, ở cung thành là một phương trời nam, tới gần Kỳ Sơn địa mạch, có nước ôn tuyền tiếp dẫn mà thành Ngũ Sắc trì, nước ao ánh lên ánh sáng màu sâu cạn hay thay đổi, tĩnh ấm như ngọc, mùi thơm thanh khí ngào ngạt, hàng năm không kiệt. Mỗi mùa đông đến, chung quanh băng hàn tuyết lãnh, duy độc nơi này ấm áp. Bốn phía Ngũ Sắc trì đầy lan, lúc này tu diệp thướt tha, lá lướt nở rộ, mùi hương thoang thoảng mờ mịt cho Lan Đài Phượng Các, cổ xuất trần kia im lặng cùng bên ngoài tiền tiền phong hàn xuân lạnh không giống nhau.

Khanh Trần sợ lạnh, bắt đầu mùa đông về sau liền thường sống ở nơi này, gần nhất tránh rét, thứ hai nước ôn tuyền có hiệu quả trị liệu, đối với thân mình thập phần hữu ích, dễ dàng điều dưỡng. Dạ Thiên Lăng trừ bỏ triệu kiến ngoại thần, ngày thường phê duyệt tấu chương, xử lý chính sự cũng đều ở trong này, hôm nay đang cùng Khanh Trần thương lượng sự tình, thần sắc trầm túc, trên mặt Khanh Trần cũng hơi thương cảm. Ân Thái Thiển cùng Dạ Thiên Li trước sau cầu kiến, một người đưa ra yêu cầu thái quá như vậy, một người đứng ở nơi đó muốn nói lại thôi, Dạ Thiên Lăng nghe mà mi tâm thêm vài phần sâu sắc, cũng không nhìn Ân Thái Thiển, chỉ hỏi Dạ Thiên Li: “Sao lại thế này?”

Dạ Thiên Li chần chờ một lát, Liền đem chuyện vừa rồi đại khái nói. Sau đó lại nói với Ân Thái Thiển: “Ta ở giáo trường nói chính là định làm cho Cung Di khó coi, người làm thật sao? Nói sau lúc trước tứ hôn, Thập Nhất hoàng huynh cũng không đáp ứng, cũng không có nghĩa.”

Khanh Trần thấy Ân Thái Thiển vẻ mặt kiên quyết quỳ gối trước mặt, nhẹ giọng thở dài: “Vừa mới cùng Hoàng Thượng thương lượng, phải đưa linh cữu Triệt Vương hồi Đế Đô nhập táng Đông Lăng, các người thì sao, trước nháo ra một hồi như vậy.”

Nàng dời bước tiến lên, đưa tay đỡ Ân Thái Thiển: “Người đứng lên, chuyện như vậy há có thể lấy làm trò đùa?”

Ân Thái Thiến từ tay nàng ngẩng đầu lên, không ngờ mặt sớm đầy lệ: “Cầu nương nương thành toàn ta, ta là thật sự nguyện ý gả cho Triệt Vương, trước mặt người nhiều như vậy nói ra lời này, ta cũng không phải vui đùa.”

Khanh Trần cúi mắt nhìn nàng, lông mi dài như quạt, kham kham che lại ánh mắt buồn bã, nhẹ giọng nói: “Triệt Vương đã mất, ta thành toàn không được người. Hôn ước người cùng hã ta thay các người hủy bỏ, lúc ấy người rời nhà trốn đi cũng không phải là vì thế sao? Nay, đâu đã vào đấy đi.”

Trên mặt Ân Thái Thiến nước mắt rơi xuống nước ở như mưa, chính là dập đầu: “Thái Thiến tâm ý đã quyết, cầu nương nương thành toàn!”

Khanh Trần nguyên bản nổi lòng không tốt, không hề duyệt, nhú mi nói: “Người ở trước quân doanh U châu, từng trước mặt ta thỉnh Triệt Vương thu hồi thỉnh chỉ thành hôn, cùng hã thanh toán xong, chẳng lẽ đã quên?”

Ân Thái Thiến nói: “Ngày đó, hã không nhìn được ta, ta không biết hã; Giờ này ngày này, ta kính hã lỗi lạc quang minh, thương hã khoái ý tiêu sái, niệm hã sinh tử tình trọng. Khi đó ta rời nhà trốn đi, cũng không phải bởi vì Triệt Vương điện hạ không tốt, mà là.....”

Nàng đột nhiên có chút nhát gan, dừng dừng, cuối cùng cố lấy dũng khí nhìn sang Hoàng Thượng: “Ta thích người khác. Sau lại đợi cho ta nghĩ rõ ràng rất nhiều chuyện, nhưng là, lại đều chậm.”

Đáy mắt Khanh Trần hiện lên nhan sắc vân thủy, trong lúc nhất thời sâu cạn khó phân biệt. Trong điện hiệt vân hương nặng nề miếu miếu tán ra, như thờ dài rất nhỏ diêu diêu tưởng niệm, bay xuống cấm bình ngự án, dần dần rơi xuống đầy đất.

Ân Thái Thiến trước mắt rõ ràng đã không phải là tiểu cô nương năm đó một mặt điêu ngoa bốc đồng, nàng như nụ hoa mới nở, dần dần nở rộ xinh

đẹp của nàng, một đôi hạnh mẫu kia không chỉ mang theo mình điếm cùng xinh đẹp, thời gian hai năm đã ở trong đó trầm định nhiều thứ lắm, sau lộ quang, đen như điếm nước sơn.

Bỗng nhiên gặp gỡ bất ngờ, gặp thoáng qua, sinh mệnh vốn là có nhiều lần quay lại vội vàng lắm, nhanh thậm chí làm cho người ta không kịp đi tiếc nuối. Qua lại cùng gặp lại có lẽ ở đêm khuya mộng hồi lưu lại dấu vết, không thể quên, đã mất chỗ có thể tìm ra.

Mặc kệ hiện tại Ân Thái Thiển đối với Thập Nhất đến tốt cùng là cái dạng cảm tình gì, phân tình nghĩa này chung quy là có, bởi vậy Khanh Trần cũng không nở tâm trách cứ nàng, lời nói cũng ôn hòa rất nhiều: “Li vương vừa rồi chính là vô tình nói, người nếu cố ý như thế, thật làm cho hãn xong việc.”

Lúc này ánh mắt Dạ Thiên Lăng đảo qua Ân Thái Thiển, đột nhiên hỏi: “Người thật sự hiểu rõ rồi chứ?”

Ân Thái Thiển nhắm lại hai mắt, nước mắt từ trên mặt họa xuất hai hàng thanh ngân: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, hiểu rõ rồi.”

Hiểu rõ, nhìn thấu, thương thấu, vinh quang gia tộc kia có thể gây cho nàng là cái gì, nàng không kịp lựa chọn, liền như vậy thủ hộ nam tử kia giống như gió mát tươi cười cả đời một thế, cũng tốt.

Dạ Thiên Lăng đứng dậy, ở trong điện chậm rãi thông thả bước, long bội bên hông rủ xuống tua xanh theo cước bộ của hãn chớp lên rất nhỏ, đi một bước tự dừng lộ ra áp lực trầm trọng. Qua chút thời gian, hãn nói: “Một khi đã như vậy, người đi theo đến Nhận Lương, trước đem linh cữu Triệt Vương nghênh về kinh thành nói sau.”

Thanh âm của hãn trong trẻo nhưng lạnh lùng, không ra hỉ giận, Khanh Trần nghe vậy chấn động, tiếp theo lại thở dài, không có nói lời phản đối.

Để cho Ân Thái Thiến đi Nhận Lương cũng tốt, qua lại mấy tháng, nói vậy chờ nàng trở lại, cảm xúc liền cũng ổn định rồi.

Ân Thái Thiến đối với Dạ Thiên Lăng nguyên bản tâm tồn kính sợ, từ sau khi hấn xưng đế uy nghiêm càng ngày càng tăng, ngôn hành hiệu lệnh, càng làm cho người ta không dám ngỗ nghịch, nàng ngậy người một khắc, nhẹ giọng nói: “Thái Thiến tuân chỉ.”

Dạ Thiên Lăng nhìn ngoài điện một lát, nói với Dạ Thiên Li: “Lễ Bộ đã nghĩ nghi trình tốt lắm, để cho người khác đi không ổn, đệ liền tự mình đi Nhận Lương một chuyến, hộ tống Thập Nhất ca của đệ trở về đi.”

Dạ Thiên Li nghiêm mặt nói: “Thần đệ lĩnh chỉ. Nhưng là nàng.....”

Dạ Thiên Lăng khoát tay, để cho hấn không cần nhiều lời, cầm lấy một đạo tấu chương trên án đưa cho Ân Thái Thiến: “Về phần Cung Di, người mang thứ này trở về cho Ân Giam Chính, để cho hấn tự hành châm chước.”

Ân Thái Thiến tiến lên tiếp nhận, vừa mở ra, là tấu chương Ngự Sử đài buộc tội Cung Khả. Biếm tới Trác châu, phía trên định luận rõ ràng là minh hồng châu phê, đơn giản một chữ “Chuẩn” như núi cao dốc đứng, đập vào mặt mà đến nhưng lại mang khí thế sắc bén, nhìn xem trong lòng bàn tay nàng chảy mồ hôi lạnh rùng rùng, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Cứ như vậy, hôn sự cùng Cung gia tự nhiên không còn phải nghi nữa, nhưng hoàn cảnh Cung Di ngày sau cũng bởi vậy có thể thấy được.

Dạ Thiên Li cùng Ân Thái Thiến cùng ra khỏi Thanh Hoa đài, Ân Thái Thiến cực trầm mặc đi ở phía trước, Dạ Thiên Li thái độ khác thường, cũng không lên tiếng.

Đến ngoài cung, Ân Thái Thiến cúi đầu làm lễ, liền muốn xoay người lên ngựa, Dạ Thiên Li bỗng nhiên gọi nàng lại: “Ai, người đợi chút!”

Ân Thái Thiến dừng bước, Dạ Thiên Li cau mày: “Thật có lỗi, hôm nay ta cũng không phải muốn làm người khó xử, người cũng đừng tức giận, nếu Thập Nhất ca biết, thật muốn trách ta.”

Ánh mắt Ân Thái Thiến thản nhiên chuyển qua trên người hắc, cũng không nhìn hắc, “Vương gia hôm nay nói đúng, không cần xin lỗi ta, ta sau này liền vì Triệt Vương thủ lĩnh cả đời, niệm phật cả đời, là chuyện ta nên làm.”

“Người đang tính cái gì?”

Dạ Thiên Li mặt lạnh xuống, “Nghĩ thay Ân gia chuộc lỗi sao?”

Ân Thái Thiến lắc đầu: “Nếu muốn nói tội, nam nhân các người ân ân oán oán, không tới phiên ta đến nhúng tay. Ta cũng chỉ nhớ kỹ ở Bắc Cương thời điểm khó qua nhất, là Triệt Vương cùng ta, tuy rằng hắc khi đó cũng không đem ta trở thành Triệt Vương phi tương lai, nhưng hắc theo giúp ta uống rượu nói chuyện phiếm, cười ngựa bắn tên, hiện tại nhớ tới, thật đúng là vui vẻ. Các người tranh ân oán của các người, ta bồi hắc uống chén rượu, trò chuyện, chẳng lẽ không được?”

Nàng ngửa đầu xem thấu trời xanh, y bào bay tán loạn, gió nhẹ hơi lạnh xẹt qua tóc mai: ” Đi Bắc Cương, ta nhưng nghĩ, không nhất định phải hồi kinh thành, hắc hắc là càng thích Bắc Cương, có thể phóng ngựa rong ruổi, trường kiếm khiêu ngạo, mới thích hợp hắc.”

Đáy lòng Dạ Thiên Li tư vị khôn kể, nặng trĩu ép tới người khó chịu, nói: “Đừng nói nữa!”

Ân Thái Thiến rốt cuộc nhìn về phía hắc, nhìn kỹ một lát, buồn bã nói: “Mới vừa rồi ở giáo trường thấy người, ta thực tưởng Triệt Vương đã trở lại. Nhưng là hiện tại nhìn kỹ, là giống, mà lại không thập phần giống. Hắc mà giận thì càng giống Hoàng Thượng, lạnh như băng không nói lời nào, ngấm lại cũng rất làm người phải sợ hãi a.”

Dạ Thiên Li có chút căm tức, trong lời nói liền mang theo ngoan ý: “Chúng ta vốn là là huynh đệ, giống có cái gì kỳ quái? Người trở về nói cho Ân Giam Chính, Thập Nhất ca bút trưởng này, ta cùng Ân gia không để yên!”

(TP: Mọi người có thấy Thập Nhị đang cố bắt chước để trở thành Thập Nhất không?)

Ân Thái Thiển quay đầu, trong mắt chua xót đau đớn, thê lương khó nhin: “Vương gia muốn như thế nào liền như thế đó đi, chính là đừng làm chính sự đi Bắc Cương.”

Dứt lời xoay người lên ngựa, quát một tiếng, ngựa phóng đề mà đi, rất nhanh liền biến mất trên đường lớn rộng rãi.

Dạ Thiên Li lòng tràn đầy cảm xúc không chỗ phát tiết, nghiêm mặt cau có đánh ngựa hồi phủ, mọi người bên người nhìn ra hãn tâm tình ác liệt, làm gì cũng thật cẩn thận. Nội thị trong phủ thấy hãn trở về, có chuyện muốn tiến lên bẩm báo, xem sắc mặt hãn lại do dự.

Dạ Thiên Li quay đầu tức giận nói: “Có việc nói, làm gì ấp a ấp úng?”

Nội thị kia vội cúi người nói: “Vâng, Vương gia, Cung Tư Trình lại đây cầu kiến, đợi Vương gia đã nửa ngày.”

Dạ Thiên Li vẫy tay đem mã tiên ném xuống, trong lòng bùng bùng chính là một đoàn lửa giận. Cung Tư Trình ngày hôm qua liền đã tới Li vương phủ, trong lòng Dạ Thiên Li biết hãn là vì việc Cung Khả mà đến, gặp cũng không gặp, không nghĩ tới hãn hôm nay còn ở.

Nội thị đi theo Dạ Thiên Li đi nhanh đến phía trước, mắt thấy hãn đem áo choàng trên người xả đầu vứt đấy, xoay người đứng lại: “Để cho hãn tới gặp ta!”

Nội thị cúi mình đi, không bao lâu dẫn Cung Tư Trình tiến đến. Dạ Thiên Li đã vào tấm điện, nội thị tiến đến thông báo, Cung Tư Trình đứng ở bậc dưới đợi lát nữa. Cao diêm hoa trụ phía trước, thân mình hần độc lập có chút câu lữ, thái dương hoa râm, phong sương thương lão. Hần ngẩng đầu nhìn lại trong điện, cung mạn điều điều, sâu không thấy đáy, tự dừng làm người ta cảm thấy áp lực cùng bất an. Nguyên bản hai ngày đều không thấy được Li vương, hần sớm có chút nản lòng thoái chí, chính là hiện tại trừ bỏ Li vương, không ai có thể ở trước mặt Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu nói một câu, mặc kệ Li vương là thái độ gì, hần luôn muốn thử một lần, đây dù sao cũng là hi vọng cuối cùng.

Qua một hồi lâu, ở chỗ sâu trong tấm điện rốt cuộc có người đi ra, đúng là Li vương. Cung Tư Trình không kịp suy nghĩ, vội tiến nhanh tới vài bước: “Vương gia.”

Dạ Thiên Li lúc này đã muốn thay đổi một thân áo dài Vân Cẩm, hông đeo tương ngọc, tên tay áo áp kim, đầu cài toàn châu thất bảo quan, ngọc diện tuần tú, mang theo cao quý cùng lãnh ngạo. Hần chậm rãi ở điện trạm kế ngồi xuống, từ trên cao nhìn xuống nhìn về phía Cung Tư Trình, trên mặt cũng là không thấy tức giận lúc trước, chính là âm u có chút làm cho người ta sợ hãi, kiêu ngạo lại lộ ra vài phần sát khí.

Hần không lên tiếng, Cung Tư Trình chỉ đành phải xoay người. Thật lâu sau nghe được phía trên cười lạnh một tiếng, Dạ Thiên Li nói: “Người nghĩ bảo vệ Cung Khả một mạng?”

Hần trực tiếp liền hỏi như vậy, Cung Tư Trình sửng sốt, nói tiếp: “Nghịch tử hỗn trưởng, trăm chết không tiếc, nhưng thỉnh Vương gia cứu hần một lần. Vương gia nếu nói chuyện, Hoàng Thượng chắc chắn khai ân.”

Dạ Thiên Li nói: “Hào, bốn vương đáp ứng người.”

Hắn thống khoái như thế, chẳng những không có nhục nhã lường trước, ngay cả một câu phủ quyết cũng không thấy, Cung Tư Trình ngoài ý muốn đến cực điểm, theo sau vội vàng nói: “..... Đa tạ Vương gia!”

Dạ Thiên Li theo dõi hắn, khóe môi chậm rãi sinh ra nụ cười cực lạnh: “Không cần phải tạ ơn bốn vương, Hoàng Thượng nói, Cung Di nếu định biếm đi Trác châu, Cung Khả, liền sung quân Định Châu, người tạ ơn đi.”

Mày kiếm nhếch lên, thanh âm giương lên: “Người tới, tiễn khách!”

Dứt lời cũng không quay đầu lại thẳng quay lại trong điện.

Câu nói kia của hắn giống như tình thiên phích lịch, trước mắt Cung Tư Trình cơ hồ tối đen một mảnh, phảng phất từ tử lộ thẳng rơi xuống địa ngục. Thiên hạ ba mươi sáu châu, chỉ cần sung quân đến Định Châu, Cung Khả dính một án quân lương hại chết mười mấy tên tướng sĩ Định Châu, quân dân Định Châu sớm hạn không thể đem hắn lột da rút gân, xả thịt, rơi xuống trong tay bọn họ, đây là sống không bằng chết a! Cung Tư Trình đứng thẳng bất động tại chỗ, vẫn đục trong mắt một mảnh mê mang, gió lạnh đánh úp lại, hàn triệt tâm cốt.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Kỳ Lâm Phun Ngọc Thịnh Mùa Xuân

Nước sông xuân ấm, xa sơn hiện màu xanh biếc, ngân đê ngang dọc.

Trên Sở Yến giang thuyền nhỏ thuyền hoa, xuyên qua như chức, khắp trên mặt sông, nam bắc lui tới, có thương nhân hiệp khách, cũng học giả uyên thâm nổi danh. Mấy ngày nay đúng là kỳ thi mùa xuân ba năm một lần diễn ra, sĩ tử các châu tề tụ kinh thành, đăng khoa dự thi, nhất thời tao nhã tập hợp.

Sở Yến giang Hạnh Lâm là đại thắng cảnh kinh thành, khi xuân tới, nhiều loại hoa cắm tú như mây như tuyết, liên miên ba mươi dặm Tây sơn, cho đến nhánh sông gần đó. Kỳ thi mùa xuân, trên sông thuyền phảng không ngừng, du khách sánh vai, cầm y yên ngựa chạm tro hoa văn, cười nói lỗi lạc, cơ hồ so với kim khoa yết bảng còn muốn náo nhiệt. Trên sông một con thuyền thạch phảng thật lớn dựa nước đón gió, chính là đăng thuyền uống rượu, xa xem hoa lâm, lúc này sĩ tử đến từ các nơi tụ tập, trên thuyền hàn huyên liên tiếp.

Đều là cùng năm dự thi, nhóm sĩ tử hô bằng gọi hữu, ngồi xuống phẩm rượu, không khỏi liền muốn nói tới kỳ thi năm nay. Này đề tài vừa tới, nhất thời cao đàm khoát luận ồn ào huyên náo, lắng nghe, trong đó lại có không ít từ ngữ chê bai.

Dây là chuyện thường lệ mỗi lần đến mùa thi cử, trọng sách mà khinh kinh sử, Tiếp châu sĩ tử Lô Luân lấy một chữ thật thà tự nhiên [nam điền trà thuế khảo thuật] nhưng lại có thể tên đề bảng vàng, ngự bút khâm điểm làm kim khoa Trạng Nguyên, đồng bảng thám hoa Mai Vũ Tiền [Bình Giang trị thủy] cũng có phỉ kinh báng ngữ, thập phần chọc người tranh

luận. Lần này đều người trúng tuyển cùng lệ thường hàng năm khác nhau một trời một vực, làm không ít người trở tay không kịp cứ thế thi rớt, khó tránh khỏi có phê bình kín đáo.

Dự thi sĩ tử đều là là chút người trẻ tuổi, tự phụ thi thư đầy bụng, người một lời ta nhất ngữ mỗi người phát biểu ý kiến của mình, càng nói càng huyền ảo, hơn nữa uống, rượu trợ hứng thú nói chuyện, dần dần nhưng lại muốn chỉ trích đến triều chính.

Cách mấy vòng bình phong, bên trong thạch phảng ngăn mở ra thanh các nhã thất, trong đó có một gian có cửa sổ hoa đối diện địa phương nhóm sĩ tử này tụ tập. Phía trước cửa sổ thanh liêm nửa cuốn, nhiều ánh mặt trời tiến vào. Tiệc chay thanh rượu, hoa rơi phiến phiến, mấy người bên trong cũng đều là văn sĩ bình thường, nhưng hiển nhiên không phải sĩ tử năm nay dự thi. Ngồi ở sau lê mộc thấp án một thủy sắc tố cẩm áo dài, tóc kết chỉ bạc mang Thanh Ngọc, thân hình cao to, thần sắc thanh tuấn, xuyên thấu qua cửa sổ hoa nhìn tiếng người ồn ào bên kia. Hắn chỉ là ngồi ở chỗ kia, nhàn nhàn chén rượu, toàn thân lại lộ ra khí độ tôn nghiêm làm người không dám nhìn gần, ánh mắt bình tĩnh giống như hết thảy mọi thứ không tồn tại, trầm ổn thâm thúy có loại lực lượng nắm trong tay toàn cục.

Thanh âm ồn ào bên ngoài rơi vào nơi này đã yếu đi không ít, nhưng như trước nghe được rõ ràng. Người ngồi ở bên cạnh hắn một bên nghe nghị luận, một bên nâng nhẹ tay chơi đùa nhụy hoa, trên cổ tay chuỗi hạt u quang minh lượng mặc sắc nhoáng lên một cái mà qua, trầm tĩnh loá mắt.

Người này nghe xong một lát, đột nhiên cười nói: “Đều nói miệng văn nhân không tốt nhất, quả thế, để cho bọn họ nói như vậy, triều chính hỗn loạn không chịu nổi, chỉ sợ không đến ba năm liền muốn thiên hạ đại loạn.”

Người mặc thanh sam cười cười, tùy ý nói một câu: “Tuổi trẻ khí thịnh, khó tránh khỏi tự cho là đúng, cũng là nhân chi thường tình.”

Bên kia có sĩ tử áo trắng hoàng sam trẻ tuổi, vẫn là một người sinh động trong đám người. Lúc này ngửa đầu uống cạn chén rượu, rượu thêm can đảm, được mọi người ủng hộ phô giấy tráng mặt, phất tay áo múa bút, chỉ khoảng nửa khắc đem một thiên văn vẽ chỉ trích chính sách vung lên, mọi người truyền xem, đều trầm trồ khen ngợi.

Người nọ đem bút ném qua, giương giọng nói: “Chư vị cùng năm, kỳ thi năm nay phế kinh thủ sĩ, vứt bỏ lễ chế, tiểu đệ thực không dám gât bừa. Người ta gian khổ học tập khổ đọc, mười năm thi một lần, lại gặp đải ngộ không công bằng như vậy, chư vị nếu cảm thấy tiểu đệ hôm nay viết một thiên cáo văn có lý, mọi người đi trước cửa yết bảng thần văn dán lên, thỉnh triều đình cấp cho cái công luận, phải làm cho bề trên nghe thấy, lấy trần gián ngôn.”

Chúng sĩ tử nghe vậy dựng lên, rất có khí thế nhất hô bá ứng. Nhã các, ngời ngời bên dưới, Lục Thiên có chút không nhẫn nại được: “Chủ thượng, không thể mặc cho bọn hăn nháo xuống như vậy, để cho thần đi qua ước thúc một chút đi.”

Hai người trước mắt đúng là tìm hiểu sĩ tình cải trang xuất cung Hạo Đế cùng Hoàng Hậu, kỳ thi năm nay điều chỉnh tất nhiên khiến cho triều dã chấn động, Dạ Thiên Lăng sớm đã đoán trước, khéo môi thần nhiên nhếch lên: “Người có thể ép được bọn họ?”

khuôn mặt Lục Thiên tuần tú nhất phái tự tin tiêu sái, cười nói: “Điểm ấy năm chắc vẫn phải có.”

“Không vội,” Dạ Thiên Lăng vừa nhắc đầu,”Minh Chấp, nghĩ biện pháp đưa thiên cáo văn bọn họ viết kia sao một phần đến xem.”

Minh Chấp lĩnh mệnh đi, xa xa thấy hăn cùng đám sĩ tử chu toàn một trận, cũng không biết dùng biện pháp gì, qua không bao lâu, cầm cáo văn mới tinh trở về.

Dạ Thiên Lăng mắt thấy, nhìn thấy chữ nghĩa rồng bay phượng múa, tiêu sái mạnh mẽ, lại nhìn văn vẻ, từ ngữ trau chuốt, thông thiên cảm tú. Nội dung mặc dù phi báng triều chính, nhưng một mạch đọc xuống, nhẹ nhàng vui vẻ, tựa hồ từng câu đánh trúng lòng người, cực có lực kích động. Hắn đem cáo văn đưa cho Khanh Trần, cười khen: “Hảo văn vẻ, có hỏi người nọ là ai?”

Minh Chấp nói: “Người này là Vân Châu sĩ tử Thu Tử Dịch, kỳ thi năm nay cũng đề bảng nổi danh, xuất thân nhị giáp tiến sĩ.”

Dạ Thiên Lăng nói với Lục Thiên: “Vân Châu quả nhiên xuất tài tử, trước có Lục Thiên người danh quan Giang Đông, hiện tại lại ra một Thu Tử Dịch, muốn oanh động Kinh Hoa.”

Lục Thiên nói: “Lúc trước cũng là nghe nói qua hắn, tựa hồ là người cực phóng đảng, bình thường kiêu ngạo, ở trong sĩ lâm hơi có chút thanh danh.”

“Xác thực hảo văn tài.”

Khanh Trần xem xong cáo văn, suy nghĩ một lát, “Càng châu tuần sử Thu Dịch, cùng hắn có quan hệ?”

Thấy nàng nhắc tới, Lục Thiên nhớ lại: “Vân Châu Thu gia là danh môn vọng tộc địa phương, Thu Dịch là này thúc phụ ruột thịt Thu Tử Dịch.”

“Ừ.”

Đuôi lông mày Khanh Trần nhếch lên, câu nói kế tiếp liền không nói. Càng châu tuần sử Thu Dịch, đó là môn sinh Ân Giam Chính.

Dạ Thiên Lăng có chút đăm chiêu, từ từ nhấp chén rượu. Lúc này chợt nghe tiếng vó ngựa nhanh, xa thấy trên bờ sông đề ngạn một con ngựa mau bên mà đến. Cũng là nam tử tuổi trẻ, tìm được thạch phảng này, xuống ngựa bước nhanh lên cầu đá, xa xa nhân tiện nói: “Tử Dịch huynh, chư vị,

chư vị! Quốc Tử Giám bên kia xảy ra đại sự! Ba ngàn học sĩ nhân đề thi năm nay chế phế kinh điển khinh lễ chế, bất công thủ sĩ, liên danh thượng thư lấy làm bất mãn, hiện tại tất cả đều ở Lâm Đài tĩnh tọa, thỉnh cầu Thánh Thượng một lần nữa xem xét quyết định!”

Tin tức này truyền đến, thật như liệt hỏa thêm củi, mọi người ồ lên, nhất thời tình cảm quần chúng trào dâng. Lục Thiên mắt thấy đám sĩ tử kia liền muốn thừa cơ nháo loạn, vội hỏi: “Chủ thượng, để cho bọn họ lại trợ giúp, sợ sẽ gây thành đại loạn.”

Dạ Thiên Lãng nhẹ nắm chén rượu, tiện tay buông: “Người đi đi, ngăn chặn Thu Tử Dịch kia, truyền khẩu dụ của trẫm, chuẩn bọn họ theo Thánh Nghi môn nhập Lâm Đài tham nghị việc này.”

Lục Thiên nghe an bài như thế, thập phần giật mình, nhưng lập tức chấp tay khom người chào, thấp giọng nói: “Thần lĩnh chỉ.”

Liền bước nhanh rời đi.

Lục Thiên rời đi sau, Dạ Thiên Lãng đứng dậy, nói một câu ý vị thâm trường: “Ba ngàn học sĩ liên danh tấu biểu, trong năm Thánh Võ cũng có một lần.”

Ngón tay Khanh Trần lung ở trong tay áo, không khỏi thoáng buộc chặt — Thánh Võ hai mươi sáu năm Thiên Đế chiếu chúng thần tiến cử Thái Tử, ba ngàn học sĩ Quốc Tử Giám từng liên danh thượng thư, nói Trạm Vương hiền, thỉnh lập Trữ Quân.

Xuân thịnh, ngày ấm, gió nhẹ. Trong vòng Lâm Đài, không khí lại ngưng trọng.

Giữa trưa, dương quang trên ngói lưu ly vẩy cá tầng tầng phô điệp phản xạ ra ánh sáng màu chói mắt, điện tiền quanh đó quỳnh giai ngọc vách cũng

giống như ánh sáng rọi, nhưng mà thấu đến đáy lòng, lại sâu lạnh một mảnh.

Đối mặt đầu người toàn động trước mắt, nhìn gần sao cũng không nghĩ tới Hạo Đế dám để cho Quốc Tử Giám học sĩ cùng nhóm tân khoa tiến sĩ năm nay đồng đài biện luận, cũng chuẩn sĩ tử kinh thành tham nghị Lân Đài.

Đều là chút sĩ tử tân quý huyết khí phương cương, trường hợp này nếu không chế không được, sẽ sinh đại loạn. Càng làm hấn kinh hãi là, vào thời điểm vừa rồi, nhìn thấy Huyền Giáp cấm vệ trải rộng bốn phía Lân Đài đã, trọng binh hoàn tỵ, cầm đầu là thượng quân Đại tướng quân Nam Cung Cảnh.

Cửa cung thật lớn kim đỉnh sơn son chạm rỗng khép kín, nhìn gần trên mặt trần tĩnh, ngực đã là một mảnh mồ hôi lạnh, trước mắt lộ ra khuôn mặt Hạo Đế tuần lãnh vô tình, giống như mâu quang sâu không lường được kia ngay tại phía sau, đâm vào người như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Nếu là Lân Đài thực nháo ra chuyện không may..... Hấn không dám nghĩ sâu xuống. Nguyên bản ngầm đồng ý học sĩ liên danh thượng thư, hấn tự nhận tiến hay lùi, luôn luôn nắm chắc có thể không chế cục diện, mà trước mắt tự thân đến cánh tay nhẹ nhàng vừa lật, bàn cờ đảo điên, người chơi cờ phản thành quân cờ, bàn tay kia cường hữu lực thủ liền như vậy ách ở quan, nhất thời làm người tiến thoái lưỡng nan.

Cũng may trường hợp trước mắt coi như ổn định, nhìn gần tứ phía, trừ bỏ nhóm học sĩ thâm y cao quan, Lân Đài phần lớn là tân khoa tiến sĩ năm nay tên đề bảng vàng, quan phục lục bào giống nhau, theo thứ tự mà đứng, dẫn dắt bọn họ, là ngân thanh quang lộc đại phu Đỗ Quân Thuật. Phía tây Lân Đài, là sĩ tử kinh thành phục sức khác nhau, nguyên bản là một mặt xác định hỗn loạn nhất, lúc này cũng là trật tự tĩnh nhiên. Liếc mắt một cái

liền nhìn thấy bọn họ bên trong đang cùng Thu Tử Dịch trò chuyện với nhau thật vui, khóe mắt Lục Thiên không tự giác giật giật.

Giang Tả Lục Thiên, trước đây rất có tài danh tài danh, vào tuổi nhược quán vốn vì bất mãn khoa trường Vân Châu lúc ấy mưu lợi riêng làm rồi ki cương, tham ô hôn ám, từng làm càn, ở phía trên tường ngoài trường thi Vân Châu vấy mực múa bút lối viết thảo cuồng đề một trăm hai mươi câu thơ, đâm thẳng tệ đoạn trường thi. Sau đó tụ tập gần ngàn sĩ tử Giang Tả bỏ thi, thế cho nên năm ấy tuần sử Vân Châu, Giang Tả bố chính sử lần lượt bị biếm, thậm chí liên lụy đến vài tên đầu mỗi nhân viên quan trọng. Lục Thiên cũng bởi vậy bị cách đi công danh, suýt nữa huỷ bỏ sĩ tịch, nhưng ở bên trong sĩ lâm lại từ đó về sau thanh danh lên cao.

Nhoáng một cái đã mười năm có thừa, hiện tại Lục Thiên cũng không còn như năm ấy, đứng giữa đám sĩ tử, vẫn là khí phách phi dương. Lấy của trải nghiệm cùng thanh danh của hắn, tự nhiên rất dễ trấn thủ cảm xúc đám sĩ tử này, hiệu quả như thế nào, chỉ nhìn thái độ Thu Tử Dịch trước mắt liền biết.

Trước kia chỉ biết thủ hạ Hạo Đế tinh binh mãnh tướng đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, cũng không liệu nay ra một Tư Duy Vân, liền dám thanh tra bách quan; Ra một Mạc Bất Bình, có thể dặt triều đình; Ra một Lục Thiên, lại lãnh tụ sĩ lâm. Nhìn nhìn lại Hạo vương ngồi bên cạnh, đây là Thái Tử tiền nhiệm, từng là Trữ Quân dưới một người trên vạn người, theo lý thuyết tân hoàng vào chỗ là không chấp nhận được người như vậy, nhưng Hạo vương lại thâm chịu trọng dụng, thậm chí ngay cả kỳ thi mùa xuân đều là hắn chủ khảo. Còn có một Li vương, bình thường nhìn qua làm việc không đàng hoàng, cố tình có thể nắm trong tay Kinh Đô Tư, cùng nhau giải quyết công việc hai thành tám mươi một phường Đế Đô lớn nhỏ.

Chí ở tận trời, tâm như biển cát, bàn cờ tung hoành, hạ cờ không nhiều lắm, lại mỗi một bước đều ở chỗ mấu chốt a!

“Vương gia,” Cận Viễn ổn định tâm thần, nghiêng người nói với Hạo vương,”Lân đài biện luận đây là chuyện trước nay chưa từng có, cũng không có tiền lệ, không biết Hoàng Thượng rốt cuộc là có ý tứ gì?”

Hạo vương ngồi ở bên người hần mỉm cười: “Vì thủy giả quyết chi sử đạo, vì dân giả tuyên chi sử ngôn (TP: theo ta hiểu câu này nghĩa là ‘đối với sĩ tử phải nói lời sĩ tử, đối với dân phải nói lời của dân’ thì chúng nó mới hiểu, mới phục), này đó là ý tứ Hoàng Thượng. Bọn họ đã có lời muốn nói, để cho bọn họ nói, về phần nói có đúng hay không, không ngại công luận. Hôm nay ở Lâm Đài, Hoàng Thượng chính là cho bọn hần cơ hội nói thoải mái, đợi cho nói xong, kết quả cũng liền có.”

Cận Viễn nói: “Hoàng Thượng khai mở ngôn lộ cho sĩ tử thiên hạ, thật là cử chỉ thánh minh. Không biết Vương gia đối với kết quả trận biện luận này có đoán trước gì?”

Dưới ánh mặt trời, một thân thường phục thân vương kim thêu bàn long vững vàng tôn thêm cho Hạo vương khí độ cao hoa, hần thủy chung tao nhã mỉm cười,”Cận đại nhân nên đối với nhóm tân khoa tiến sĩ chúng ta tuyển ra có chút tin tưởng, bốn vương tin tưởng nhóm người bọn họ nào cũng không phải mua chuộc công danh, nếu bọn họ thua, thì phải là người ta cô phụ thánh nhìn.”

Trong lòng Cận Viễn đột nhiên nhảy dựng lên, năm nay chỉ có hai vị chủ khảo kinh thử, đám tân khoa tiến sĩ đều là hần cùng Hạo vương cùng tuyển chọn, nếu bọn họ hữu danh vô thực, kia chẳng phải là quan viên chủ khảo thất trách nghiêm trọng? Cận Viễn khổ không thể nói, néo một thân mồ hôi lạnh, chỉ gật đầu nói: “Vương gia nói có lý. Vô luận kết quả như thế nào, đây đều là Thiên triều sĩ lâm nhất đại thịnh sự.”

Hạo Vương cười,”Xác thực như thế, thời gian đã đến, cũng có thể bắt đầu. Bốn vương chính là phụng chỉ giám thị, làm phiên Cận đại nhân lo

lãng chủ trì, nên không chế trường hợp như thế nào, đại nhân châm chước nhiều hơn đi.”

Kim cổ báo giờ ù ù vang lên, lời nói trong bông có kim nghe vào trong tai lại dị thường rõ ràng, đáy lòng Cận Viễn thở dài một tiếng, khom người tuân mệnh, liền chỉnh lại vạt áo, đi lên trước đài.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Vạn Thụ Đào Hoa Nguyệt Mãn Thiên

Xa mã cứng cỏi, không nhanh không chậm dọc theo bờ sông rồi khỏi thạch phảng Hạnh lâm. Khanh Trần thả tay đem màn xe buông, quay đầu hỏi: “Tứ ca, nháo ra chuyện như vậy, Cận Viễn ở Quốc Tử Giám ngày trước không nể mặt chàng, chàng lại lần nữa dùng hãn, không biết hãn sẽ nghĩ như thế nào?”

Dạ Thiên Lăng đạm thanh nói: “Hãn nghĩ như thế nào không trọng yếu, mấu chốt không ở chỗ hãn.”

Ánh mắt Khanh Trần cùng Dạ Thiên Lăng tiếp xúc, nghênh diện hai tròng mắt sâu không thấy đáy, giống như hàn đàm, nhan sắc liễm băng mặc dạng, cảnh xuân cũng khó nhập vào trong đó, nàng nói đến bên miệng, rồi lại không nói gì. Đầy trời đã kích ngấm ngấm hay công khai, Dạ Thiên Lăng đang theo đà phát triển, chỉ cần có thể dùng, từ đầu đến cuối đều giữ một phần đường sống. Phương diện này là một lời hứa hẹn hãn đánh cho nàng, cũng để hãn cao chiêm viễn chúc (kê cao gối mà ngủ), cho quốc cho dân chi kỳ vọng. Nhưng nhường nhịn theo nhau mà đến đánh sâu xuống dưới, còn có thể duy trì bao lâu? Còn có lý do gì để duy trì? Liên như vậy đi xuống một bước nữa, nàng đã có thể đoán được kết quả, nhưng không thể làm gì.

Kỳ thật ngay từ đầu nàng đã vô cùng rõ ràng, đây là cục diện không thể cân bằng. Giống như là một bệnh nhân lâm nguy, chỉ có thể dựa vào châm được trì hoãn suy nhược, cuối cùng vẫn phải đối mặt tử vong. Giờ này khắc này, nàng tựa hồ chạm đến hơi thở kết cục, tư vị lạnh như băng theo đầu ngón tay lặng yên mà lên, dần dần lan tràn thành buồn bã cùng mất mát. Nàng không tự chủ được đưa tay đặt ở bên môi thở dài, làm như lầm bầm

lầu bầu: “Đúng vậy, mấu chốt không ở hăn. Nhưng ta cũng không tài cán xuất lực.”

Dạ Thiên Lăng nghe vậy đột nhiên cười, cầm tay nàng: “Còn có ta.”

Khanh Trần ngẩng đầu, chỉ thấy trên mặt hăn kiêu ngạo gần như tự phụ, thản nhiên, mang theo một chút tiêu sái. Hăn nhìn xuống nàng, bạc môi khẽ nhếch. Nếu có chuyện gì làm không được, còn có hăn; Nếu có cái gì không chiếm được, còn có hăn; Nếu cảm thấy mệt mỏi thất vọng, còn có hăn.

Bất cứ lúc nào, đều có hăn.

Khanh Trần ngửa đầu nhìn hăn, từ sau lần ngoài ý muốn đó, nàng cảm thấy hăn cùng trước kia có chút bất đồng, nhưng là rốt cuộc bất đồng làm sao, lại nói không được.

Ngày hôm qua ở Thanh Hoa đài, nàng ý ở trên người hăn nhàn nhạt sách, vô tình hỏi, “Thời cổ chư hầu diễn phong hỏa, cũng không biết là cái trường hợp gì, chàng nói có cái gì đó buồn cười nhỉ?”

Hăn đưa tay vuốt ve mặt nàng nói: “Nếu ngày nào đó nàng không cười, ta cũng diễn cho nàng xem, nhìn nàng cười hay không cười.”

Khanh Trần nhân tiện nói: ” Quốc đô tứ phương hầu bị chàng triệt, làm sao còn mà diễn? Chàng trước gọi người xé chút vải tới nghe một chút, nói không chừng ta lại cười đâu?”

Ai ngờ Dạ Thiên Lăng giương giọng liền sai Yến Hề đem vải đến, Khanh Trần vừa tức vừa cười, “Chàng thực muốn biến ta thành nguyên nhân vong quốc a!”

Dạ Thiên Lăng nói: “Nàng làm vương hậu như vậy lại có biện pháp gì? Trẫm đành phải cùng nàng làm hôn quân.”

Tuy là vui đùa nói, Khanh Trần qua đi lại suy nghĩ hồi lâu, đổi lại trước kia, hẳn sẽ nói như vậy sao?

Nàng cơ hồ là ở trong sủng nịch của hẳn tùy tâm sở dục, ngay tại bên người hẳn, nàng phóng túng hỉ nộ ái ố chính mình, ngay tại trước mặt nàng, hẳn cũng mới là hẳn ai cũng nhìn không tới. Nàng thích cái loại cảm giác này, hẳn là hẳn, không quan hệ thân phận khác, nàng cũng chính là nàng, là Thanh Nhi của hẳn, nữ nhân của hẳn.

Trong lúc nhất thời nàng có chút thất thần, đột nhiên trước mặt một bàn tay thon dài đem đầu nàng nâng lên, Dạ Thiên Lăng mắt mang nghiên phán cùng suy nghĩ sâu xa, nhìn nàng trong chốc lát: “Suy nghĩ cái gì?”

Khanh Trần thấy đôi mắt thâm thúy của hẳn chiếu lên ảnh ngược bóng dáng bản thân, rất nhỏ lại đầy ánh sáng. Nàng cũng liền nhìn hẳn như vậy, dưới cái nhìn chăm chú của hẳn, thản nhiên cười: “Kỳ thật ta cái gì cũng không muốn, ta chỉ muốn chàng. Vô luận như thế nào, ta đều chỉ cần chàng.”

Bàn tay niết dưới cằm thoáng căng thẳng, bên môi Dạ Thiên Lăng lại dấy lên mạt cười, hẳn híp mắt: “Nàng không cần được không?”

Khanh Trần thở dài một tiếng, thuận theo chui vào trong lòng hẳn, đem lùi bước cùng chán ghét đều giấu ở dưới ấm áp của hẳn, như một tiểu thú trốn tránh rét lạnh. Một lát sau, nàng nói: “Tứ ca, chúng ta đi Võ Anh Viên được không?”

Võ Anh Viên vẫn vẫn duy trì bộ dáng ban đầu, nhất thạch nhất tuyến nhất thảo nhất mộc cùng thời điểm Thập Nhất ở cũng không khác nhau. Tìm đường mà vào, xa thấy nhiều điểm màu hồng phấn, bích chi vạn thụ, mây tía trải ra, hơn hẳn năm đó.

Đình đài lầu các, những tiếng cười vang vọng bay vào trong tay, Dạ Thiên Lăng cùng Khanh Trần chậm rãi đi vào sâu trong vườn, trong lòng

không khỏi sinh ra ngàn vạn cảm khái. Bất quá vài năm mà thôi, cảnh còn người mất, thế gian này còn có vài người có thể huynh đệ tương xứng, nâng cốc ngôn hoan, tâm tình chuyện thiên hạ? Từng đào lý quỳnh diên, vũ thương túy nguyệt, đàn quý đang ngồi, đàm tiếu phú thi, nay cũng chỉ thừa nhất viên tịch liêu này. Hắc than nhẹ một tiếng, vô tình vừa ngẩng đầu, đột nhiên dừng cước bộ.

Khanh Trần quay đầu, dọc theo ánh mắt của hắn nhìn lại, ngoài ý muốn phát hiện lưng chừng núi phía trước trong đình bát giác, đúng là Dạ Thiên Trạm một mình một người ngồi ở chỗ kia.

Một gốc lão thụ cổ kính, từ khe hở đá núi cắm rễ mà sinh, thân cây hơi nghiêng, như cái ô như nửa che đình. Hoa rơi ở sơn sườn, ở trong đình, ở tay áo phiêu phiêu giây lát mà đi, một trời mưa hoa, người trong đình áo trắng quần trắng nhìn xa xa, đầy người khôn kể cô đơn cùng tiêu điều.

Dạ Thiên Trạm nghe được tiếng bước chân quay đầu, bỗng nhiên nhìn thấy Dạ Thiên Lăng cùng Khanh Trần, nháy mắt kinh ngạc, lập tức phát áo, thân nhiên khom người: “Gặp qua Hoàng Thượng, nương nương.”

Tư thái phiêu dật tuấn nhã, lời nói thông dong bình tĩnh, gió nhẹ đập vào mặt, ống tay áo khẽ nhếch, mang đến trên người hắn một cỗ được hương vị khổ hỗn loạn mát lạnh cùng mùi rượu, U châu “Liệt tuyền”, đó là rượu ngon Thập Nhất độc yêu.

Trong đình trên bàn, lạc vài điểm đỏ, vài bình rượu đầy bần đặt ở nơi đó, hai bình đã trống rỗng. Khanh Trần hỏi: “Huynh sao lại ở chỗ này?”

Dạ Thiên Trạm nhẹ nhàng nâng mắt, trả lời, “Ngày mai, là sinh nhật Thập Nhất đệ.”

Vốn là muốn tránh khỏi người khác, ai ngờ lại trùng hợp như vậy, nên đến, nhưng lại tránh cũng tránh không khỏi.

Khanh Trần nhìn về phía Dạ Thiên Lăng hờ hững đứng ở bên cạnh, lại đem ánh mắt quay lại trên người Dạ Thiên Trạm, tầm mắt Dạ Thiên Trạm cùng nàng tiếp xúc, ôn ngọc sáng rọi. Trên mặt hần vì rượu thần thái có vài phần lồi lạc, nhưng mà cười kia lại miễn cưỡng.

Dạ Thiên Lăng ngồi vào trước bàn, cầm lấy rượu đến, "Không nghĩ người cũng biết Thập Nhất đệ thích U châu liệt tuyến này."

Dạ Thiên Trạm nói: "Ở Bắc Cương từng cùng Thập Nhất đệ cùng nhau uống qua. Hần ngại Đào Yêu kinh thành quá mức thuần túy, mất hào khí của rượu, nói chỉ có rượu này liệt mà triển miên, tối hợp khẩu vị của hần."

Ngón tay Dạ Thiên Lăng đặt xuống, niết phá bần phong, ngửa đầu đem rượu nhập hầu, "Thanh hàm băng tuyết khí, nùng có phong diễm chi hồn, là hảo tửu, trẫm còn thiếu Thập Nhất đệ một chén say, đến bây giờ cũng không còn hần."

Đáy mắt Khanh Trần bỗng nhiên đau xót, đào lâm trước mắt thịnh phóng, son sắc, mờ mịt như mây, hết thảy thành một mảnh mơ hồ di động.

Bên người là một trận trầm mặc không tiếng động, gió qua đình, hoa lạc như mưa.

Trước bách Trọng Nguyên, đau đến thấu tim, huynh đệ phản bội, đao kiếm gặp lại. Từ đó về sau lại không ai đề cập qua việc này, mọi người giống như đều lảng tránh cái gì, nhưng mặc dù không muốn đề cập tới, không nghĩ tới, lại thủy chung đặt ở trong lòng.

Ân ân oán oán dây dưa sâu sắc, ngược lại trở thành ai cũng nói không rõ ràng, thị phi đen trắng, thành bại đúng sai, sớm một lời khó nói hết.

Dạ Thiên Trạm nâng tay quán một ngụm rượu, ngón tay thon dài năm bình có vẻ tái nhợt, lộ ra độ mạnh yếu, tựa hồ lại dùng một phần khí lực, bình rượu kia sẽ vỡ tan giữa những ngón tay hần. "Tứ ca, thật có lỗi."

Thanh âm của hắn cực đậm, khi nói chuyện giống như chính là đang nhìn phiến đào lâm kia, ánh mắt điều điều dừng ở bên ngoài đình, khóe môi hơi mân.

Dạ Thiên Lăng cũng không có nhìn hắn, chính là đột nhiên cầm rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, ở thời điểm buông bình rượu, hắn nhìn phía trước nói ra hai chữ, "Thật có lỗi."

Khanh Trần kinh ngạc nhìn về phía hai người bọn họ, sau đó, nàng lui lại từng bước, nhẹ giọng nói: "Hai người tán gẫu, ta đi dạo quanh một chút."

Dạ Thiên Lăng cùng Dạ Thiên Trạm đồng thời nhìn nàng một cái, nhưng đều không có mở miệng.

Võ Anh Viên cạnh nước, dựa núi, kỳ thạch núi non trùng điệp, hai đạo lưu vực (thác nước) như chú, từ nham thạch dài rủ xuống, một trước một sau hồi nhập này thanh đàm. Đàm thủy Bích sắc cuộn cuộn, như thúy như ngọc, gió thổi qua mái tóc, hơi nước đều đập vào mặt, giống như vi vũ đầy trời.

U đàm sâu không thấy đáy, ảnh ngược Khanh Trần áo trắng miểu man, nàng nhìn kia thác nước đổ xuống xuất thần, bên tai tiếng nước ầm ầm, lại tựa hồ tĩnh muốn làm người hít thở không thông, nghe không được mọi thứ thanh âm khác.

Nam nhân cùng nam nhân trong lúc đó, đều có phương pháp xử lý sự tình của bọn họ, nàng không nghĩ vào lúc này tham gia vào trong đó. Nàng hy vọng bọn họ có thể nói chuyện một lần, nhưng mà trong đình là trầm mặc cực dài dòng, cũng không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc mơ hồ truyền đến âm thanh hai người nói chuyện, bắt đầu vẫn là ngữ khí bình thản, ngay sau đó càng nói càng nhanh, dần dần liền biến thành kịch liệt khắc khẩu.

Thanh âm Dạ Thiên Lăng thâm trầm sắc bén, thanh âm Dạ Thiên Trạm lãnh đạm sắc bén, hai người cũng không quay lại trầm ổn cùng kiên nhẫn

bất động thanh sắc xưa nay, ai giữ ý nấy, tìm từ phong duệ.

Lân Đài lúc này, một hồi biện luận từ khi Thiên triều khai quốc không có đang tiến hành, Võ Anh Viên, hai nam nhân nắm trong tay hưng vong Thiên triều cũng đối chọi gay gắt.

Là quân thần, là huynh đệ, là đối thủ, là bằng hữu. Là ngực mang quân tử, là khí độ vương giả, là phóng nhân thương sinh, là lòng mang thiên hạ.

Từng cùng ngồi đọc sách, từng là một vương gia, từng kề vai chiến đấu, dưới long tranh hổ đấu, là hiểu biết lẫn nhau sâu vô cùng. Trong đời người, nếu không có đối thủ lực lượng ngang nhau, không có tình tảo tượng tích tri kỷ, nam nhi anh hùng cũng tịch mịch, hùng tâm tráng chí cũng cô đơn.

Khanh Trần ngửa đầu nhắm mắt, mặc hơi nước bay tán loạn rơi đầy người, nhiều điểm thanh lương làm cho vô cùng lo lắng quay cuồng trong lòng đậm hạ vài phần. Móng tay nàng thẳng khảm vào lòng bàn tay, ngay cả đau đớn cũng không cảm thấy. Ánh mặt trời về tây, đem thác nước thanh lưu trước mắt dần dần nhiễm ánh sáng màu hổ phách, thời gian một khắc một khắc qua đi khó khăn, giống như trăm ngàn năm cũng đi không xong, đợi không được cuối cùng.

Ai cũng không biết kết quả sẽ là thế nào, nàng chỉ có tin tưởng hai nam nhân này, trừ đó ra, không có lựa chọn nào khác.

Đột nhiên, tiếng nói chuyện ngừng lại, Khanh Trần không tự chủ được ngẩng đầu. Qua một lát, mới nghe vài tiếng cúi đầu ho khan, thanh âm Dạ Thiên Trạm một lần nữa vang lên: “Xác thực, các châu đến tột cùng có chút thủ đoạn ứng phó thanh tra gì, ta rõ ràng. Tứ ca nếu muốn biết, ta cũng không sợ nói thẳng. Nhưng biết là biết, muốn cho bọn họ đem bạc nuốt vào nhổ ra, dễ dàng như vậy sao?”

Dạ Thiên Lăng trầm giọng nói: “Muốn nói dễ dàng, tiếp tục theo đuổi bọn họ ngầm chiếm quốc khố bóc lột dân chúng thật dễ dàng, đáng tiếc

người khác có thể dung, ta không chấp nhận được.”

Dạ Thiên Trạm nói: “Phụ quốc doanh tư, pháp lý khó chứa, tâm này phải tru, mặc cho ai cũng không chấp nhận được! Tứ ca muốn thanh tra thiếu hụt, ta thật muốn hỏi trước, tra được tình trạng gì? Nếu chính là giải quyết khó khăn nhất thời, giống như trước điểm đến mới thôi, không bằng sớm làm.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Tra được cái tình trạng gì? Tra được thiên hạ không ai không rõ, tra được quốc khố tràn đầy, còn dân lấy giàu có, một ngày không đạt mục đích, ta một ngày sẽ không buông tay!”

Dạ Thiên Trạm tạm dừng một lát, chậm rãi nói: “Thanh tra bách quan thiên hạ, tất làm nhiều người tức giận, lại không biết Tứ ca có muốn làm người hà khắc, tình cảm bạc lạnh, thiên hạ bêu danh?”

Dạ Thiên Lăng cười lạnh một tiếng: “Thiếu tình cảm lại như thế nào? Ta muốn dùng cô tức bỏ đi hư danh mình quân thánh chủ? Hôm nay ta liền đem nói trước, người nếu sợ đắc tội quan lại thiên hạ, có thể không đếm xỉa đến, ta không có nhiều tính nhẫn nại cùng người chu toàn!”

Thanh âm Dạ Thiên Trạm đề cao: “Chê cười! Ta sẽ sợ đắc tội bọn họ? Tứ ca nếu muốn nhìn một chút, chúng ta không ngại đánh giá một chút, người tra đầu mỗi, ta tra địa phương, ba năm sau, xem ai làm được sạch sẽ hoàn toàn!”

“Hảo!”

Dạ Thiên Lăng cũng cao giọng, “Ba năm, phân cao thấp lại như thế nào? Chỉ sợ người làm không được.”

Cảm xúc Dạ Thiên Trạm hoãn xuống: “Làm được làm không được, đến lúc đó liền biết, nhưng ta có điều kiện trước.”

“Nói.”

“Tứ ca có dám đáp ứng ta, các châu các phủ, thanh tra bên trong bãi người nào, dùng người nào, đều là ta nói?”

Những lời này muốn là nắm quyền sinh sát quan lại ba mươi sáu châu thiên hạ. Máu cả người Khanh Trần ngưng trệ trong chớp mắt, không hổ là Trạng Vương, hắn không phải khí phách nhất thời, lại càng không hướng đối thủ thỏa hiệp như vậy. Đế Đô ngoài thành, hắn có thể binh tức can qua, lấy lùi để tiến; Trong triều đình, hắn có thể vứt bỏ trưởng ngại phía trước, lấy đại cục làm trọng. Trận này đánh giá, hắn là thâm tư thực lực, cam mạo kỳ hiểm, quyết định buông tay một lần.

Như vậy Hoàng Thượng, hắn cũng nguyện đánh cược một trận này, Biến trận này thành tử cục lấy một đường sinh cơ?

Hắn sẽ đáp ứng sao?

Bốn phía khôi phục yên lặng dài dòng, Khanh Trần không lại tiếp, chậm rãi đi vào rừng đào, đào hoa tươi cười tôn nhau lên.

Mặt trời lặn về hướng tây, minh nguyệt mọc lên ở phương đông.

Ngoài Võ Anh Viên Huyền Giáp cấm vệ không biết khi nào lặng yên không một tiếng động che kín, dưới màn đêm tiệp thâm, mười bước một người, nghiêm nghị mà đứng.

Dạ Thiên Lăng cùng Dạ Thiên Trạng cùng nhau đi xuống sơn đình, trên người đều đã mang theo vài phần cảm giác say. Minh nguyệt thiên thanh, gió nhẹ quạt vào mặt, trái tim hai người nhưng lại không hẹn mà cùng có cổ cảm giác du nhiên thư sướng. Dạ Thiên Lăng khoanh tay chậm rãi, ánh mắt diêu diêu nhìn về phía chân trời như mặc ngọc, bỗng nhiên cười nhẹ, quay đầu nói: “Không biết năm nay hoa sen trên Nhàn Ngọc Hồ thế nào, tựa hồ nhiều năm không tái thấy.”

Một chút nguyệt hoa dừng trên khuôn mặt văn nhã của Dạ Thiên Trạm, rõ ràng sáng ngời, hắc làm như khê thở dài một tiếng, nói: “Nhiều năm như vậy, hoa sen hàng năm thịnh phóng, hoàng huynh nếu có chút hưng trí, thần đệ sẽ chuẩn bị rượu ngon, cung nghênh thánh giá.”

Dạ Thiên Lăng gật đầu: “Trẫm nhớ rõ trong phủ người kia Diệp Liên tử tử tựa hồ cũng không tệ, không ngại nhần Đại ca cùng Thập Nhị đệ, lại đi nếm thử.”

Tuấn mâu Dạ Thiên Trạm khẽnhàng, ngừng lại một chút, “Thần đệ tuân chỉ.”

Nói tới đây đột nhiên dừng lại, hắc thấy được Khanh Trần.

Trước đào lâm, giữa Nguyệt hồ, thân ảnh thanh lệ độc đối minh nguyệt, trước người tạo thành chữ thập, yên lặng cầu chúc.

Vạn thụ đào hoa, thanh huy đầy trời. Gió đêm thổi mặt hồ ba quang thiên ảnh, thổi bay vạt áo nàng, tay áo phiêu phiêu, nàng ngưỡng tú nhan đắm chìm trong ánh trăng, sợi tóc bay bay, giống như thuận gió trở lại.

Giữa thán hoa lạc, trong rừng nhân tĩnh. Một khắc kia, thời gian chậm rãi ngừng lại, trong đáy mắt hắc, chỉ có bóng dáng của nàng.

Gặp lại hiểu nhau, chính là hồng trần nhất mộng.

Tình sâu vạn trượng, mấy đời phương hoa, một thân yêu hận, cả đời phong nguyệt, đều làm phù vân phi yên.

Hắc nghe được Dạ Thiên Lăng gọi tên của nàng, một khắc nàng ngoái đầu nhìn lại nguyệt hoa lưu chuyển, hồ quang như mộng, giống như cách ngàn năm, ánh mắt của nàng rớt cuộc lướt qua đầu vai Dạ Thiên Lăng, xuyên qua phân dương hoa vũ đầy trời nhìn về phía hắc.

Một cái chớp mắt đối diện, hắn cũng nhìn nàng cười nhạt, tiêu sái xoay người.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Mộ Vũ Rả Rích Nghe Thấy Chim Đổ Quyên

Lân Đài chi nghị ba ngày, mỗi ngày đều vì lâm triều bởi vậy tạm dừng, Hạo Đế ngự giá tới Lân Đài, cũng từ Trạm Vương dẫn bách quan dự thính tham nghị.

Chung cổ khâm khâm, thiều nhạc phát huy, danh sĩ học sinh mệnh môn tề tụ, học giả uyên thâm tay áo như mây. Trăm ngàn con mắt, được quan viên Hồng Lư Tự chỉ dẫn nghi trình tiến thoái, tẩy trần diện thánh.

Trạm Vương đại diện bách quan, xảo diệu dẫn đường, chỉ điểm kinh vĩ. Hạo Đế hư vị cầu hiền, ân uy cùng thi. Nguyên bản toàn trường đầy mùi thuốc súng đối lập, biến thành một hồi ca sướng vui ừng từ Thiên triều khai quốc tới nay chưa có, một đại hội quảng nạp gián nghị.

Ba ngày nghị luận, các gia ngôn trăm hoa đua nở, tia sáng kỳ dị lộ ra, không ít sĩ tử tài hoa trở hết tài năng, bộc lộ tài năng, tức khắc liền lấy được trọng dụng, ở bên trong sĩ lâm tạo ra oanh động không nhỏ.

Hồng Lư Tự Khanh Lục Thiên trên trường thi mà làm [Lân Đài phú] nhớ việc trọng đại này,

“Hoa phú văn vẻ,

Giấy bút tương truyền,

Thiên tử uy mục,

Duy liệt tứ phương.”

Mùa xuân Đế Diệu năm thứ hai, Hạo Đế chính thức hạ chiếu một lần nữa chỉnh sửa khoa lệ chế khảo, căn cứ đầu mỗi lục bộ sở nhu, khai lục khoa thủ sĩ đường, đề thi phế văn chế hạn định.

Cùng tháng, chiếu lệnh thiên hạ, quảng chiêu tân hiền, cũng cho phép chi sĩ dị tộc có trí tuệ vào triều làm quan.

Thiên triều từ đó minh phong nở rộ, càng thêm thân dung tứ vực, rất nhiều quan viên ngu ngốc tham lam vì thiếu hụt mà bị đều đào thải, bị knockout (nguyên văn của tác giả), một số lớn thần tử tuổi trẻ đầy hứa hẹn vì đầu mỗi rót vào dòng máu mới mẻ, trong triều đình, không khí rục rờ hẳn lên.

Tháng bảy giữa mùa hạ, ngày sinh Trạm Vương, trong cung trừ bỏ lệ cũ ban thưởng thật nhiều, khác so với năm rồi hơn một quyển ngự bút thân thư.

Dạ Thiên Trạ ở Yên Ba Đưa Thích trai mở thư mà duyệt, mặt trên là bút tích Hoàng Thượng cao, dốc hữu lực — huynh đệ đồng lòng, lợi này đồng tâm.

Giương mắt nhìn, trên Nhàn Ngọc Hồ phong thanh vân lãng, bích hà trải rộng.

Là năm bội thu, Tế tướng Vệ Tông Bình trải qua tam triều vì tham tặc án mang được tội bỏ tù, thân tộc môn nhân chịu liên lụy. Trong một đêm, một trong Tứ Đại gia tộc Vệ thị sụp đổ, ngày xưa chu môn họa đường, mà nay chỉ còn hoàng diệp khô thảo, gió thu lạnh run.

Hình lao Đại Lý tự, dừng đạo sâu xa, đèn đuốc hôn minh, miễn cưỡng có thể nhìn đến sau lao, Vệ Tông Bình tù phục tóc rối, hình dung uế oải, không còn thấy phong cảnh quyền thần.

Một trận tiếng bước chân từ xa đến gần, đứng ở trước nhà tù. Theo tiếng vang thiết khóa “Ca”, lao tử dẫn đường khom người xuống làm lễ lấy lòng, nói với người phía sau: “Phượng tướng thỉnh.”

Phượng Diễn cầm y ngọc dải, khoanh tay thông thả nhập nhà tù, cao thấp đánh giá bốn phía, mặt mang tươi cười: “Nhiều ngày không thấy, Vệ tướng sống cũng được a!”

Nhiều năm là địch, trước mắt hoàn cảnh cách biệt một trời, Phượng Diễn đặc ý dật vu ngôn biểu. Vệ Tông Bình giương mắt, cũng không kịch liệt phản ứng, bất quá cười lạnh một chút: “Làm phiền Phượng tướng thanh cao. Lao ngục là nơi đìem xấu, xin hỏi Phượng tướng hạ mình đến có gì phải làm sao?”

Phượng Diễn cười nói: “Nhiều năm đồng nghiệp cộng sự như vậy, lão phu nên đến xem, hưởng chi vừa mới được tin tức, riêng đến báo cho Vệ tướng biết một tiếng.”

Vệ Tông Bình nói: “Không biết chuyện gì lại lao động Phượng tướng đại giá quang lâm?”

Phượng Diễn nói: “Hôm nay trung cung có chỉ, Trạng Vương phi tư thông cung đình, làm nhiều việc nông cuồng vô lý, phế làm thứ nhân, đưa đến Thiên Mẫn tự làm ni. Trạng Vương lĩnh chỉ phế phi, rõ ràng thật sự a!”

Gân xanh khóe mắt Vệ Tông Bình mãnh khiêu, một tia hy vọng cuối cùng của Vệ gia tan biến, sau mấy ngày, cơ hội xoay người cũng hoàn toàn đánh mất. Đã nhiều ngày nay. Trong lòng hẩn vì tai họa ngập đầu bất ngờ cân nhắc, chợt vào lúc này nghĩ thông suốt một chuyện tình đáng sợ — Trạng Vương hiển nhiên không chỉ đã biết nguyên nhân chân chính Ân Hoàng Hậu chết, hơn nữa, hẩn đã cùng Hạo Đế liên thủ.

Ý niệm trong đầu này làm cho Vệ Tông Bình giật mình đương trường, Phượng Diễn lấy một loại tư thái người thắng thưởng thức mỗi một tia vẻ

mặt Vệ Tông Bình, thập phần thích ý. Không ngờ Vệ Tông Bình đột nhiên nhìn hẳn ngửa đầu cười to, râu hoa râu chiến chiến thẳng xuống, cười đến Phượng Diễn thoáng tức giận: “Người cười cái gì!”

Vệ Tông Bình thật vất vả ngừng cười, nguyên bản trong mắt ám vô tình thần mạnh sinh ra một tia tinh lạng, nghiêm nhiên vẫn là tế phụ chi thần ngày xưa cùng hắn địa vị ngang nhau,”Ta cười người tự cho là đúng. Phượng Diễn a Phượng Diễn, chúng ta hai kẻ đấu ba mươi vài năm, ai cũng chiếm không được bao nhiêu thượng phong, người ta trong lòng đều rõ ràng, người nghĩ rằng ta và người thật sự là thua ở trong tay của người sao?”

Tay áo bào Phượng Diễn phất một cái: “Thủ hạ bại tướng, còn dám đồng dục, nay người đã là kẻ tù tội, còn có cái gì có thể nói?”

Vệ Tông Bình nói: “Người đừng quên, thiên hạ này xét đến cùng là họ Dạ. Xin hỏi Phượng gia cùng Hoàng Thượng, chẳng lẽ gần gũi hơn tình cảm huynh đệ Hoàng Thượng cùng Trạm Vương sao? Trăm năm phong cảnh sĩ tộc coi như hết, hôm nay là một Vệ gia, ngày mai chính là Phượng gia, ta bất quá đi trước một bước, xin ở phía trước đợi Phượng tướng.”

Phượng Diễn tựa hồ nghe đến chuyện cười: “Hoàng Thượng cùng Trạm Vương? Ha ha, xem ra người thật sự là hồ đồ. Sau Vệ gia, là Ân gia, Cận gia, phàm là cùng Phượng gia ta đối nghịch, sớm muộn gì đều là kết cục này, cho dù Trạm Vương cũng giống nhau.”

Vệ Tông Bình mị ánh mắt đánh giá Phượng Diễn, dưới ánh đèn tranh tối tranh sáng, nhìn đối thủ tự mãn cùng trong tay ngấp trời quyền thế, ở trên mặt Phượng Diễn rõ ràng viết không ai bì nổi, đổi lại ba mươi năm trước thời điểm Phượng gia cường thịnh, Vệ Tông Bình đều không có gặp qua loại vẻ mặt này của Phượng Diễn.

Thông minh nhất thế, hồ đồ nhất thời a! Khóe môi Vệ Tông Bình cười, Phượng Diễm hiển nhiên xem nhẹ Hạo Đế, tựa như hăn cũng từ đầu tới đuôi xem nhẹ Trạng Vương. Hai người kia liên thủ, lực lượng đến tột cùng là cái bộ dáng gì, hăn có chút khó có thể tưởng tượng, nói vậy cho dù không có chuyện Ân Hoàng Hậu, Vệ gia cũng khó trốn kết cục hôm nay, Phượng gia lại càng không ngoại lệ. Bất quá hăn hiện tại mừng rỡ giả bộ hồ đồ, ở thời điểm đối thủ thường thức hăn bị thua quân thái, hăn cũng vừa lòng nhìn đối thủ dần dần đi đến kết cục giống nhau.

Đêm thu dài tĩnh, bạch lộ khinh hàn, lưu quang bay lộn đên dưới cung đình, Khanh Trần tóc đen nửa vãn, lấy tay vân vê, nhìn mấy xuyên thủy tinh Bảo Thạch trước mặt.

Thất sắc Bích Tỳ, Lam Hải bảo thạch, Nguyệt sắc thạch, Tử tinh thạch, Hồng thạch lựu, lục U Linh, Thái Dương tinh, nàng đem xuyên hắc diệu thạch kia cũng để vào trong đó, nhẹ giọng than thở. Đảo mắt bao nhiêu năm tháng trước đây, một chuỗi tinh thạch kia tựa hồ cùng nàng trải qua rất nhiều chuyện, tuy rằng thăng trầm vô cùng giống nhau, nhưng đối với nàng mà nói đều có hàm nghĩa khác, như xuyên băng Lam Tinh kia, như kia xuyên lục U Linh. Tinh thạch giống như lắng đọng lại dấu vết trí nhớ, làm thời điểm chạm đến đến nàng sẽ nhớ tới một ít người, một cái mỉm cười, hoặc là một câu diễn ngữ, vượt qua ngàn năm gặp lại, hoặc là, ly biệt.

Ba kiếp sau bọn họ là ai? Ba kiếp trước bọn họ là ai? Bên trong luân hồi nàng cùng sinh mệnh bọn họ cùng xuất hiện nhợt nhạt thật sâu, lưu chuyển không ngừng, không biết từ khi nào, không biết từ nơi nào.

Ngực lại có chút ần ần làm đau, nàng cũng không thích loại cảm giác suy yếu này, nhưng sớm thành thói quen. Thói quen làm Phượng Khanh Trần, thói quen làm thê tử của hăn, nếu thật sự có thể bồi hăn cả đời nhất thế, vậy liền không uổng công tái sinh một hồi, nói vậy hăn cũng là nguyện ý.

Đang một mình xuất thần, đầu vai chợt ầm ập, Dạ Thiên Lăng không biết khi nào thì trở về tẩm cung, đem mặt nàng ôm ấp, ”Nghĩ cái gì vậy? Ta tiến vào cũng không biết?”

Khanh Trần ngửa đầu nhìn hắn: “Nhớ chàng.”

Dạ Thiên Lăng hỏi: “Nhớ ta cái gì?”

Khanh Trần nói: “Không có gì, chính là nhớ chàng.”

Dạ Thiên Lăng thản nhiên cười nói: “Ta nói như thế nào vừa rồi không an tâm, nguyên lai là nàng tác quái.”

Khanh Trần nhẹ nhàng cười: “Là ta, sao lại thế?”

Dạ Thiên Lăng nhú mày, cười ôm nàng xoay người. Lúc này Bích Dao bên ngoài bấm báo một tiếng, bọn thị nữ giống thường ngày lui tới dâng một chén thuốc cho Hoàng Hậu. Kim bàn ngọc trấn, được hương khố sở dần dần tan đầy thất, đem hơi thở thanh phong đêm thu, trong điện an ninh mùi hương thoang thoang đều rời đi, ở trong lòng Khanh Trần gợi ra một tia cảm xúc khố sở.

Nàng đối với chén thuốc phát ngốc, chậm rãi đem thuốc uống xuống, đôi mi thanh tú nhú lại. Đợi bọn thị nữ đều lui ra ngoài, Dạ Thiên Lăng thấy nàng hồi lâu không nói lời nào, hỏi: “Sao lại đột nhiên sầu mi khố kiểm?”

Khanh Trần cúi mắt nói: “Ta về sau không uống thuốc này.”

Dạ Thiên Lăng hỏi: “Vì sao?”

Khanh Trần nói: “Uống cũng vô dụng, ta không uống.”

Trong mắt Dạ Thiên Lăng nguyên bản mỉm cười hơi hơi bị kiềm hãm, lại ôn thanh nói: “Ai nói vô dụng, gần nhất khí sắc nàng tốt hơn nhiều.”

Hắn ngồi đến bên cạnh nàng, nâng tay đặt lên đầu vai nàng, cách quần áo nắm chặt thân mình nàng đơn bạc không buông, cũng là so với lúc trước càng gây yếu.

Khanh Trần không nhìn hắn, có chút tùy hứng lặp lại nói: “Ta không uống.”

Dạ Thiên Lăng trầm mặc một lát, rồi lại cười, “Được, nàng nói không uống sẽ không uống.”

Đáy mắt hắn chiếu lên ánh nến sáng nhạt, nhẹ mà nhu hòa, đã có một chút vắng lặng dần dần lắng đọng lại ở nơi sâu thẳm.

“Tứ ca.”

Qua một lát, Khanh Trần gọi hắn, hắn lại giống như không có nghe thấy.

“Tứ ca?”

“Ừ!”

Dạ Thiên Lăng tựa hồ từ trong suy nghĩ đột nhiên bừng tỉnh, đáp ứng một tiếng.

Khanh Trần nhẹ giọng nói: “Thuốc này, vẫn dùng là có xạ hương.”

Dạ Thiên Lăng khó hiểu, lấy mắt nhìn nàng. Khanh Trần ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói một câu, mặt hắn lộ ra giật mình, “Vậy cũng không thể ngừng được.” Hắn thấp giọng nói.

(TP: Dùng thuốc có xạ hương sẽ không mang thai được, DTL ko hiểu gì về y thuật nên khó hiểu)

“Ngừng cũng vô phương.”

Khanh Trần nói, "Là được tất có ba phần độc, đa dụng cũng không tốt. Tứ ca, ta đều có đúng mực."

Đèn cung đình bằng ngọc chiếu lên quang ảnh, mâu quang Dạ Thiên Lăng thâm thúy, chăm chú nhìn nàng, theo sau gật gật đầu, nói: "Vừa rồi nói, đều y nàng."

Chung cổ chậm chạp, ngân hà sáng rọi, đêm đã canh ba.

Trong tấm điện im lặng ngân chúc thấp chiếu, bình phong mô phỏng lung, long tháp phượng khâm, tiêu trướng minh hoàng tầng tầng buông xuống, chung quanh không tiếng động.

Khanh Trần sớm gối lên đầu vai Dạ Thiên Lăng ngủ say, mà Dạ Thiên Lăng lại nhất thời khó ngủ, một mình nhìn trướng đỉnh xuất thần. Cách ánh sáng nhạt ban đêm mỏng manh, sắc mặt Khanh Trần cực đậm, tựa hồ một chút ánh sáng nguyệt ngân trước tảng sáng, dần dần muốn biến mất ở màn trời, nhu nhược mà tái nhợt. Mới vừa rồi nàng tùy hứng nói không nghĩ lại uống thuốc, hẳn nguyên bản tuyệt không đáp ứng, nhưng ngay tại một khắc chạm được mâu quang nàng, lại đột nhiên cải biến chủ ý. Cùng một chỗ một năm cũng tốt, mười năm cũng tốt, trăm năm cũng tốt, đi đến đâu, hẳn đều cùng nàng là được, chỉ cần nàng cảm thấy vui vẻ, hẳn thật cũng không để ý cái khác, sinh nở khó khăn, cũng đều vô phương.

Hắn thản nhiên cười cười, nhắm mắt nghỉ tạm, nửa ngủ nửa tỉnh nghe được bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân ồn ào, hắn nhíu nhíu mày, rất nhanh liền nghe ngoài trướng Yến Hề thấp giọng nói: "Hoàng Thượng."

Ban đêm Khanh Trần ngủ không sâu, bị kinh động như vậy, sớm tỉnh lại, Dạ Thiên Lăng xoay người hỏi: "Chuyện gì?"

Thanh âm Yến Hề cách trướng nghe qua, có chút xa xôi cùng mơ hồ, "Phúc Minh Cung vừa rồi sai người tới bẩm báo, Thái Thượng

Hoàng..... Sợ là không được.”

La trưởng ủ rũ bỗng nhiên bị xốc lên, Yến Hề cúi đầu nhìn đến một góc áo đơn tuyết sắc xẹt qua trước mắt, mặt trên ám thù vân văn phi long ở dưới đèn lưu kim chợt lóe, trở xuống trước tháp bóng ảnh thấp thoáng, là Hoàng Thượng mạnh mẽ ngồi dậy.

Nhưng mà không động tĩnh gì nữa, Yến Hề đợi một lát, nhắc mắt,”Hoàng Thượng?”

“Đã biết.”

Liên hai chữ như vậy, Yến Hề nhìn đến là khuôn mặt bình tĩnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, đúng như đêm trầm càng sâu, gió thu nặng nề.

Mùa thu Đế Diệu năm thứ hai, Thái Thượng Hoàng băng hà tại Phúc Minh Cung.

Thu vũ thành mạc, đã muốn tích tí tách lịch cả ngày. Mưa vội vàng, tẩy qua thúy ngõa bích diêm, dọc theo ngọc thạch quỳnh giai thụy điêu tường văn trút xuống, trong thiên địa một mảnh phiêu diêu vũ sắc, hồng tường kim điện, đầu đầu cũng có thể thấy được.

Phúc Minh Cung to như vậy, ngay cả tiếng mưa rơi cũng dần tối, Tôn Sĩ An cúi đầu cúi mắt đi qua cửa khúc hành lang, mặc huyền y bào giống như một vùng đen kịt trong thâm uyển, không ở trong mưa mênh mông, liếc mắt một cái vọng không đến cuối.

Thiên điện sâu thẳm, chuyển đi vào nhiều điểm đèn cung đình, khí trời như vụ dấu hiệu sắp mưa. Thâm bích như mặc la, bóng người yếu điệu. Bích Dao dẫn đường phía trước nhẹ giọng bẩm báo, rời khỏi ngoài điện, Tôn Sĩ An có chút cố hết sức phục thân quỳ lạy xuống.

Liêm mặc phất động, ngọc hoàn thanh khinh, trước mắt hiện lên đậm mặc sắc váy dài, ý bảo hân miễn lễ, một trận mùi thơm ngát của mộc lan trầm tĩnh phiêu hạ, như hơi thở thu vũ.

Nhìn Tôn Sĩ An một đầu tóc bạc, hành động chậm chạp, trong lòng Khanh Trần ngũ vị tạp trần. Bất quá thời gian vài năm, chỉ chớp mắt, sinh lão bệnh tử, mỗi người một đường. Người đi đèn tắt, không biết cửu thiên hoàng tuyền lại gặp lại, là cái hoàn cảnh gì, một thế hệ yêu hận kia, có thể có kết thúc?

“Vì Thái Thượng Hoàng thủ nhiều ngày như vậy, thật là vất vả cho người.”

Mi mắt Tôn Sĩ An buông xuống: “Hầu hạ Thái Thượng Hoàng, đó là chuyện thuộc bốn phận lão nô.”

Khanh Trần khẽ thở dài: “Người theo Thái Thượng Hoàng hơn ba mươi năm, chưa từng có nửa phần sơ hở, Hoàng Thượng cùng ta đều nhớ kỹ trung tâm của người. Nay Thái Thượng Hoàng về trời, người tuổi cũng lớn, cũng là thời điểm nên nghỉ một chút.”

Nàng xoay người, đem hồ rượu sau phượng án chậm rãi châm một ly. Tử sắc băng triệt, ở trong chén ngọc bích lưu chuyển hộc văn, bích sắc dần dày, lắng đọng lại thành một đoàn u ám bình tĩnh.

Tiếng mưa rơi nhọt nhọt xuyên thấu ánh đèn mặc liêm truyền đến, ở trong điện trầm hạ âm ứ. Kết cục này một khắc trước lúc Lăng Vương mại nhập Thanh Tản điện liền sớm lạc định, Tôn Sĩ An không có gì kinh hãi, xoay người tiếp nhận chén rượu, lại dập đầu: “Lão nô tạ Hoàng Thượng ân điển.”

“Tôn Sĩ An,” Khanh Trần ở thời điểm hân đem chén rượu giơ lên bên môi lẳng lẳng nói, “Uống lên chén rượu này, thì sẽ có người đưa người xuất

cung, sau này người liền đem Đại Chính Cung này quên đi, đem chính mình cũng quên đi.”

Tay Tôn Sĩ An run lên, trên mặt vốn tĩnh mịch đột nhiên sinh ra chấn động: “Nường nường.....”

“Rượu là Hoàng Thượng ban cho, nơi đi là ta cho người, từ nay về sau, tự giải quyết cho tốt.”

Tôn Sĩ An đem chén rượu thả xuống dưới, ngẩng đầu chỉ thấy được một đôi con người bình tĩnh, mệnh mệnh như yên hồ sâu xa, trong tay đã run nhè nhẹ: “Lão nô ở Đại Chính Cung qua hơn phân nửa đời người, nên sống đều sống qua. Thái Thượng Hoàng thiên cư phế điện, nường nường vẫn nhiều mặt quan tâm, lão nô sớm vô cùng cảm kích, nường nường tội gì lại vì tiện mệnh lão nô này không tuân theo ý tứ Hoàng Thượng, lão nô sao có thể nhận?”

Khanh Trần nhạt nhẽo cười: “Người không cần lo lắng ta cùng Hoàng Thượng. Ta cùng Hoàng Thượng có thể kết liên để ý, cũng là năm đó người ra hết một phần tâm lực, ta cũng không có quên. Nếu hơn phân nửa đời đều hao ở trong cung, ngày sau liền đổi địa phương, an an ổn ổn, qua chút ngày thanh tĩnh đi thôi, liền xem như ta tạ người phân thành toàn tình cảm kia.”

Trong mắt Tôn Sĩ An lão lệ khó cưỡng, nhất thời ngữ thanh nghẹn ngào: “Đa tạ nường nường nhân từ. Lão nô đã là gần đất xa trời, cũng không có tài cán vì nường nường hiệu lực một phương, nhưng có thứ này nường nường có lẽ về sau dùng.”

Hắn từ trong lòng lấy ra một cái túi gấm tơ vàng, trình lên Hoàng Hậu.

Khanh Trần nghi hoặc, tiếp nhận mở ra, bên trong phong một đạo ngự chỉ đỏ và đen, trên đó rõ ràng đề long tỳ kim ấn nặng Thiên Đế. Nàng xem qua nội dung, quanh thân tiệp sinh cảm giác lạnh lẽo, đây là một đạo mật chỉ tiết chế hoàng quyền, nếu Hạo Đế hành vi phân biệt, bằng thứ này có

thể phế lập, ngày phía trên cùng chiếu thư truyền ngôi của Thiên Đế nhất trí, chắc là cùng viết. Nàng áp chế khiếp sợ trong lòng, chậm rãi nâng mắt: “Đây là Thái Thượng Hoàng tự viết? Nếu không có hôm nay, người tính làm sao bây giờ?”

Tôn Sĩ An buồn bã nói: “Sau khi Quý phi nương nương mất, Thái Thượng Hoàng tự biết thời gian không còn nhiều, đem tâm nguyện suốt đời đều ký thác ở trên người Hoàng Thượng, chính là Hoàng Thượng dù sao cũng có một nửa huyết thống Nhu Nhiên tộc, Thái Thượng Hoàng không thể không cố kỵ vạn nhất, cho nên, ngày đó là để lại hai đạo chiếu thư. Không dỗi gạt nương nương, Hoàng Thượng đối với Thái Thượng Hoàng tuyệt tình đến tận đây, lão nô từng nghĩ tới đem chiếu thư này giao cho Trạng Vương, nhưng Thái Thượng Hoàng vẫn chưa từng đáp ứng. Nương nương biết, Thái Thượng Hoàng mặc dù nói năng khó khăn, mà trong lòng hẳn rõ ràng, thẳng đến hấp hối hẳn đều nhận ra lão nô. Thái Thượng Hoàng rốt cuộc đều nhớ thương Quý phi nương nương, hiện tại tốt lắm, Thái Thượng Hoàng rốt cuộc có thể thấy Quý phi nương nương. Chuyện tới nay, chiếu thư này đối với lão nô mà nói đã không có ý nghĩa gì, liền thỉnh nương nương thu đi. Lão nô lời nói không nên nói đã nói, hoàng tộc cung đình, ân sủng vô thường, khi nào thì nương nương có thể sử dụng cũng nói không chừng.”

Khanh Trần đem chiếu thư kia thu lại, một lần nữa thả lại túi gấm, từ từ bước xuống án, đi đến tỉnh điện, bên ánh đèn thiêu đốt.

Lưu Ly kim đăng chiếu ra một đạo bóng dáng thon dài, nàng đưa lưng về phía Tôn Sĩ An, ngón tay nhỏ nhắn mềm mại đem túi gấm kia vào lửa khói.

Một trận minh diễm “Xôn xao” vọt lên, Tôn Sĩ An nhìn đến dọc theo cung trang uyển chuyển, túi gấm thiêu đốt rơi xuống dưới chân, nháy mắt sáng ngời dưới gấu váy Hoàng Hậu họa xuất quang ảnh đậm kim, lưu lam nhan sắc.

“Nường nường!”

Khanh Trần nhìn mật chỉ kia dần dần hóa thành tro tàn, im lặng xoay người, lạnh nhạt mà cười: “Ta không cần thứ này.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Quỳnh Đài Kim Điện Khởi Thu Trần

Trời mưa lạnh, gió thu khắp nơi.

Phóng nhãn ngự uyển, bách hoa điêu linh, lạc mộc hieu quạnh, chỉ có Thanh Hồ Bích ba khởi sắc, thu không vạn dặm, lá vàng bay đầy trời.

Dọc theo hồ kéo dài qua hai bờ sông, một nội thị thâm thanh lung sa bào phục bước nhanh từ phương hướng Vũ Thai Điện lại đây, bởi vì đi quá nhanh, dây dài chui châu từ trên mạo quan rủ xuống kịch liệt chớp lên, hắt lại căn bản không sửa sang lại.

Đi vào Thanh Hoa đài, trên mặt nội thị kia đã muốn chảy ra một tầng mồ hôi mỏng manh, đến trước tấm điện vội vàng nói với thị nữ đang trực: “Thỉnh cầu thông báo một chút, cầu kiến nương nương.”

Lúc này Bích Dao vừa vịn từ tấm điện đi ra, hỏi hắt vài câu, nhân tiện nói: “Người theo ta vào đây đi.”

Nội thị kia đi theo Bích Dao vào tấm điện, bên trong thâm điện càng chạy càng ấm, trong không khí mơ hồ nổi lên mùi Đỗ Nhược thơm ngát. Chuyển quá hành lang yên tĩnh, vào nội cung, Bích Dao để cho hắt chờ ở bên ngoài, đi vào bẩm báo trước.

Nội thị kia nín thở tĩnh khí đứng đó, lặng lẽ giương mắt nhìn đến sau bình phong cấm tú lưu vân, tầng tầng thị nữ lên tử tiêu sa trường, liền thấy Hoàng Hậu tà ý phía trên phượng tháp. Bích Dao ở bên cạnh thấp giọng nói gì đó, một thanh âm nhu hòa mà thoáng thung nhiên giống như xuyên thấu qua bình phong Vân Thủy đi ra, “Là chuyện gì?”

Nội thị kia vội tiến nhanh tới quỳ xuống, cúi đầu nói: “Khởi bẩm nương nương, Yến công công lệnh tiểu nhân tâu đến thỉnh nương nương, thỉnh loan giá dờn bước Vũ Thai Điện.”

Hoàng Hậu hỏi: “Làm sao vậy, Hoàng Thượng hôm nay không phải ở Vũ Thai Điện sao?”

Nội thị kia nói: “Hoàng Thượng hôm nay ở Vũ Thai Điện nghị sự, quở trách vài đại thần, ngay cả Tần Quốc Công, Trường Định hầu đều bị liên lụy, trước mắt không có người có thể khuyên được Hoàng Thượng, đành phải đến thỉnh nương nương.”

Một tiếng hoàn bội nhẹ nhàng thanh vang, phía trên phượng tháp, Hoàng Hậu được thị nữ đỡ dậy. Nội thị kia dò xét thấy Hoàng Hậu dờn bước đi ra ngoài bình phong, Vân Thường ánh trăng mềm nhẹ treo trên người, tóc đen như bện, hai tròng mắt sâu thẳm giống như thu thủy, mà thanh âm kia cũng tĩnh lạnh vài phần: “Đây là vì sao?”

“Tựa hồ là vì chuyện Thái Thượng Hoàng cùng Trường Huệ Thái Hậu hợp táng, chư vị đại nhân dâng sớ can gián, kết quả chọc giận Hoàng Thượng, thành cục diện như vậy.”

Khanh Trần chậm rãi dờn bước, nhíu mi nghĩ lại, quay người lại, nói với Bích Dao: “Đổi triều phục, đi Vũ Thai Điện.”

Trước Vũ Thai Điện, Yến Hề đứng ở phía sau Hoàng Thượng cách đó không xa, lòng nóng như lửa đốt. Nội thị chấp hình hương lên trên nhìn xem, hẩn bất động thanh sắc đem mũi chân hương ra phía ngoài na di, người dưới bậc hiếu ý, động trượng hành hình.

Vài đại thần bỏ quan phục, cúi người chống đỡ, nội thị giơ cao trượng, giữa không trung hóa xuất một độ cong sắc bén đập lên lưng, “Ba” một tiếng chấn vang, bất quá trượng trách vài lần máu tươi đã bay tứ tung.

Nhiều điểm huyết sắc rơi trên thềm đá, tiếng trượng trách liên tiếp không ngừng vang lên, người nghe được lòng kinh sợ. Cũng may nội thị chấp hình được Yến Hề ám chỉ, hiểu được Hoàng Thượng là muốn trượng hạ lưu người, thanh thế mặc dù làm cho người ta sợ hãi, lại đều để lại đường sống. Nếu không trọng hình đi xuống, không cần thấy máu liền có thể tòi cân liệt cốt, đám văn thần này đó làm sao trải qua được?

Gió thu xơ xác tiêu điều, cuốn lá khô trên thềm đá bay loạn. Hoàng Thượng khoanh tay đứng ở trên cao dưới bóng kim ô, mắt lạnh nhìn đại thần phía dưới tiếp tục tử gián (chết vì can gián) không ngớt, sắc mặt thản nhiên, hỉ giận khó phân biệt.

Thiên Đế nhập táng Đông Lăng, liên lụy đến chuyện Đế hậu hợp táng. Ân nghi chế, Thiên Đế sinh tiền sắc phong Thành Mẫn Hoàng Hậu, Ân Hoàng Hậu cùng với Liên Quý Phi sau truy phong làm Trường Huệ Thái Hậu đều hẳn là hợp lăng đồng táng. Nhưng mà đã có không ít đại thần cho rằng Trường Huệ Thái Hậu trước sau phụng dưỡng qua Mục đế cùng Thiên Đế, lúc này không thể cùng Thiên Đế hợp táng, bởi vậy thượng thư tỏ vẻ dị nghị.

Nhưng không ngờ được là, Hoàng Thượng xem qua tấu biểu sau, cứ nhiên hàng chỉ mở lăng Mục đế, để linh cữu Thái Hậu nhập táng. Đến lúc này nhóm triều thần lại không thể chấp nhận, mấy ngày liền dâng biểu can gián, tranh cãi không ngừng, nhưng lại dần dần phát triển thành tranh luận Thái Hậu có thể vào táng Hoàng Lăng hay không. Sáng sớm hôm nay, Ngự Sử nổi danh điện viện Hoài Sử tấu biểu quỳ trước Vũ Thai Điện, lại là vì việc này.

Hoàng Thượng không thèm nghe gián, sai người đem Ngự Sử kiên trì khổ gián trực xuất ngoài điện. Ai ngờ vị Ngự Sử này nhưng lại ôm cột lớn bên hành lang tiếng kêu gọi: “Bệ hạ có thể bẻ được lời kẻ sĩ thiên hạ, lại vì sao không nghe thần can gián? Thần hôm nay lấy chết ngăn cản, chỉ mong trời nghe thấu!”

Dứt lời quay người đâm thẳng vào cột trụ trên hành lang, nếu không phải nội thị ngăn đón đúng lúc, thật sẽ máu tươi bay đầy.

Đến lúc này đã kích khởi các đại thần ở đây đồng tâm, đều tiến nhanh tới quỳ tấu, lời nói kịch liệt. Ai cũng không có dự đoán được, Hoàng Thượng luôn luôn khoan dung sẽ đương trường tức giận, tức khắc hạ đem hai gã đại thần cầm đầu lôi ra trượng trách, lệnh chúng thần ra điện xem hình, ai dám vi phạm, nghiêm trị không tha.

“Bệ hạ không tuân theo lễ chế, thần chỉ lo xã tắc nguy loạn, thay bệ hạ lo âu”

Tần Quốc Công còn chưa dứt lời, liền thấy tay áo Hoàng Thượng vung lên thật mạnh: “Dẫn đi!”

Lập tức có hai gã nội thị tiến lên đem Tần Quốc Công kéo ra, quần thần kinh hãi, Trường Định hầu bên cạnh vội vàng dập đầu khuyên nhủ: “Bệ hạ khai ân, Tần Quốc Công là đại thần nguyên lão, tuổi tác đã cao, há có thể thừa nhận được trượng trách?”

Mọi người một bên cầu tình, Tần Quốc Công lại một bên vẫn tử gián, “Không tuân lễ pháp, xã tắc nguy loạn, thần chết không đáng tiếc, chỉ mong bệ hạ lấy xã tắc làm trọng!”

Hoàng Thượng xưa nay đối với đám nguyên lão trọng thần lễ ngộ có thêm, hôm nay lại như là động tức giận, mắt nhìn thẳng xuống, khóe mắt cũng không từng nháy một cái, vẻ mặt tuyệt nhiên kiên lãnh, tự dưng làm trái tim người băng giá.

Trạm Vương ở bên nhìn thấu triệt, trong khoảng thời gian này chinh đồn thiếu hụt, thủ đoạn Hoàng Thượng cực kỳ lưu loát, quyết tâm kiên định, làm đến tận cùng, làm cho trong triều không ít người cảm thấy bất an. Hôm nay đám đại thần có chút thông thái rờm, ôm lễ pháp không buông, lại có càng nhiều là mưu toan mượn chuyện gây sự, đảo loạn bố cục. Hoàng

Thượng hôm nay đã không như ngày trước nghe gián mà thực hiện, thậm chí không tiếc đem trượng trách, hiển nhiên là trong lòng hiểu rõ, cố ý làm vào. Đối mặt đám sĩ tộc, hoàng thân công hầu, muốn đem thiếu hụt thuận lợi tra xuống, tất yếu phải có thủ đoạn lôi đình khuất phục triều đình. Cho nên đối với chuyện Hoàng Thượng làm việc lãnh khốc, hãn không thể khuyên.

Nhưng Hạo vương bên người hãn tính tình nhân từ, mắt thấy tình thế càng ngày càng nghiêm trọng, rốt cuộc nhịn không được tiến lên khuyên nhủ: “Bệ hạ, đại sự cần phải bàn bạc, đại thần khuyên can cũng không sai, mặc dù lời nói không hợp, cũng nên khoan đãi. Bệ hạ làm như vậy, không sợ về sau sẽ không còn gian quan, quần thần im miệng, còn thỉnh bệ hạ châm chước nhiều hơn.”

Đuôi lông mày Trạng Vương căng thẳng rất nhỏ, lập tức quay đầu nhìn về phía Hoàng Thượng, chỉ thấy trong mắt Hoàng Thượng xẹt qua một tia sáng không dễ phát hiện. Lúc này chợt nghe điện tiền nội thị lớn tiếng bẩm báo: “Hoàng Hậu giá lâm!”

Trong lòng Yến Hề mừng rỡ, Trạng Vương cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, trận phong ba này huyên náo quá lớn cũng không được, cũng chỉ có Hoàng Hậu có thể từ giữa làm dịu đi.

Hoàng Hậu mũ phượng triều phục, trang dung đoan túc, vài nữ quan theo hầu bên cạnh dọc theo bạch thạch đài đi vào Vũ Thai Điện, liếc mắt xem qua đại thần chịu trách phạt trước điện, thần sắc trầm tĩnh. Đợi đến trước án, nàng nhẹ nhàng cúi mình: “Nô tì tham kiến bệ hạ.”

Vẻ mặt Dạ Thiên Lăng lãnh túc hơi hoãn, tự tay đỡ nàng: “Hoàng Hậu bình thân.”

Khanh Trần nhưng không có theo tay hãn đứng dậy, nhìn nhìn dưới bậc, uyển chuyển nói: “Nô tì thường nghe thấy, từ xưa hình không bằng đại phu.

Nay có triều thần chịu trách, nô tì thực không đành lòng thấy lại, khẩn cầu bệ hạ khoan thứ bọn họ.”

Tay Dạ Thiên Lăng cứng đờ, cúi nhìn nàng nhu tình đội mũ phượng chín đuôi, hàm châu buông xuống, Khanh Trần quỳ lạy như vậy trước người, mình hồng loan y trải ra phía sau, không chút sai lệch, đúng là một trình tễ hiền thực chính cung nương nương. Hắn lạnh lùng thu hồi tay: “Nàng cũng là tới khuyên trẫm?”

Khanh Trần ngẩng đầu nói: “Nô tì nghe nói bệ hạ định mở ra tấm lăng Mục đế, như vậy, chẳng phải kinh động linh cung Mục đế? Thái Hậu dưới tuổi vàng có biết cũng không đành lòng. Bệ hạ nhân hiếu, nhất định sẽ không làm Mục đế cùng Thái Hậu khó an. Triều thần bàn rộng ngôn từ kịch liệt chút, bệ hạ phạt cũng phạt rồi, không cần tiếp tục truy cứu xuống.”

Mâu tâm Dạ Thiên Lăng thanh tịch không tiếng động trầm xuống, giống như toàn bộ tâm lạnh cuối thu đều thu liễm ở trong đó,”Như vậy chuyện Thái Hậu cùng Mục đế hợp táng, nàng cũng phản đối?”

Khanh Trần nói: “Nô tì quả thật nghĩ thấy không ổn.”

Thời điểm nói lời này hai mắt nàng cùng Dạ Thiên Lăng đối diện, long mi tinh mịn thân nhiên giương lên.

Điện tiền an tĩnh, Dạ Thiên Lăng nhìn Khanh Trần thật lâu, bỗng nhiên phất tay áo xoay người,”Trẫm đã nói qua, lại có người gián nghị việc này, y lệ trách phạt, nàng chẳng lẽ không có nhìn thấy?”

Khanh Trần tĩnh ổn cúi người như cũ: “Nô tì là Hoàng Hậu, tất đối với bệ hạ có trách nhiệm khuyên can, bệ hạ cho dù vì vậy muốn trách phạt nô tì, nô tì cũng không oán hận.”

Dạ Thiên Lăng đưa lưng về phía nàng, giương mắt quét tới điện tiền, quần thần chỉ thấy sắc mặt Hoàng Thượng trầm xuống: “Người tới! Đem

Hoàng Hậu dẫn đi!”

Lúc này nếu nói dẫn đi, đó là ngay tại chỗ chịu trách phạt. Chúng thần nghe vậy kinh hãi, liền ngay cả Tần Quốc Công kiên trì tử gián cũng ngẩn ngơ.

Nội thị bên cạnh đều không dám tin tưởng ý chỉ chính tai nghe được này, hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao. Yến Hề cả kinh hồn phi phách tán, không nghĩ tới ngay cả Hoàng Hậu tiến đến đều không làm nên chuyện gì, vội vàng quỳ xuống cầu nói: “Bệ hạ, nương nương thân mình thiên kim, sao chịu được trượng trách.....”

Dạ Thiên Lăng nhíu mày cắt đứt lời hăn: “Hoàng Hậu thị sủng mà kiêu, ngỗ nghịch phạm thượng, đưa Trường Tiêu cung bế môn tư quá.”

Trường Tiêu cung chính là lãnh cung, chuyên môn giam cầm phi tần phạm sai lầm. Hoàng Thượng nói đến đoạn sau, đại thần bốn phía hết loạn, lập tức hóa thành một mảnh tĩnh mịch, không người còn dám nhiều lời.

“Nô tì tuân chỉ.”

Khanh Trần cúi mắt nói xong, chậm rãi đứng dậy.

Lúc này trước đại điện đột nhiên có hai thanh âm đồng thời vang lên, cản lại nội thị bên cạnh, “Thần có chuyện muốn tấu!” “Thỉnh bệ hạ cân nhắc!”

Một là Phượng Diễn, một cũng là Trạm Vương.

Dạ Thiên Lăng đối với lời nói bọn họ nghe thấy như không, hờ hững nói: “Trẫm nói cũng không nghe được sao?”

Nhóm nội thị đành phải tiến lên, lại không ai dám làm càn, chỉ thấp giọng nói: “Nương nương thỉnh.”

Khanh Trần bước đi, tựa hồ vô tình chuyển mắt nhìn qua Dạ Thiên Trạm, lập tức liền bị đưa ra Vũ Thai Điện. Dạ Thiên Trạm bỗng dừng sửng sốt, trong ánh mắt Khanh Trần có ý tứ hàm xúc ngăn cản hẳn, mà trong nháy mắt quay đầu kia, hẳn rõ ràng còn từ trong mắt nàng thấy được một tia quang mang khác thường.

Gió thu nhẹ nhàng, cỏ vàng lay động, tiêu phòng trống trải, thu trần nổi lên bốn phía.

Bích Dao từ ngoài trở về, tức giận đến trong mắt có lệ, bất quá phải đi giường cùng chăn đệm, khắp nơi đều chịu lãnh ngôn nhục nhã, trong Trường Tiêu cung này nhân tình lợi thế, còn lạnh hơn so với gió thu.

Khắp phòng giăng đầy mạng nhện, mắc đầy lá khô cùng bụi bặm, trong phòng chỉ một tháp tháp cứng rắn, bên cạnh là mấy án hoàng mộc, đơn sơ đến cực điểm. Khanh Trần tổ y xõa tóc, đứng ở trước cửa sổ lẳng lặng nhìn thiên không thanh thấu xa xôi, tình cảnh trước mặt nhưng thật bình yên.

Bích Dao bước nhanh tiến lên nói: “Cửa sổ gió lạnh, nương nương đừng đứng ở chỗ này.”

Nàng vừa nói một bên xoay người đóng cửa sổ, không ngờ cửa sổ dính đầy tro bụi, vừa động liền bay đầy người, nghẹn nàng ho khan một trận.

Khanh Trần đi đến trước tháp tháp, tay áo dài nhẹ phất, đẩy đi bụi bặm trên tháp, ngồi xuống nhìn kỹ thần sắc Bích Dao, cười cười nói: “Sớm nói cho người đừng đi, nếm mùi thất bại đi?”

Bích Dao oán hận nhíu mi: “Đều ra cái gì vậy! Một đám huênh hoang. Ta hảo ngôn muốn nhờ, bọn họ.....”

Nàng nói hai câu, sợ chọc Khanh Trần khó chịu, cố nén xuống dưới, chính là nhìn phòng ở mà sầu: “Như vậy buổi tối làm sao bây giờ đâu? Không được, ta đi tìm nữ quan chưởng cung nơi này.”

Khanh Trần nói: “Lời ta nói người cũng không nghe xong? Chỗ nào cũng đừng đi. Ta vừa rồi thấy bên ngoài không thiếu hoa cúc, theo giúp ta đi ra ngoài nhìn xem.”

Nàng vừa nói liền đứng lên, tiến ra bên ngoài.

Bích Dao giật mình, “Nương nương, người thế nào còn có tâm tình xem này đó, đây là cái địa phương gì a?”

Khanh Trần mỉm cười nói: “Nơi này sợ là phải ở chút thời gian, nhìn bốn vách tường quá đơn điệu, không bằng đi lại trong viện tốt hơn nhiều.”

Bích Dao vội vàng đuổi kịp nàng: “Nương nương ngắm chút biện pháp đi, xem đám hoa cỏ đó có ích lợi gì?”

Khanh Trần nói: “Nghĩ biện pháp gì?”

Bích Dao nhin không được nói: “Cũng không biết Hoàng Thượng đây là làm sao vậy.....”

Khanh Trần thản nhiên quay đầu lại, Bích Dao nói cũng chỉ nói một nửa. Khanh Trần cũng không nói thêm cái gì nữa, chính là đi ra khỏi hành lang gấp khúc, tiện tay hái một đóa hoa cúc. Bích Dao thấy vẻ mặt nàng thản nhiên, nhàn bước ngắm hoa, nhãn mi nói: “Mọi người nói Hoàng Thượng không vội thái giám đã vội, này ngược lại, nương nương không vội, làm hỏng ta luôn. Đây bắt quá là chút hoa cúc tự sinh tự trưởng, có cái gì đẹp?”

Khanh Trần nhìn bông cúc, gió thổi qua, nhiều điểm tổ hương rơi xuống đầy tay áo, “Một đóa hoa một thế giới, một chiếc lá một bồ đề, người tâm không tĩnh, tự nhiên nhìn không ra diệu thú hoa này tự sinh tự trưởng.”

Bích Dao sầm nói: “Tĩnh sao?”

Khanh Trần cười mà không nói, đột nhiên nghe được tiếng cước bộ lại đây, theo sát sau có người nói: “Hoàng Hậu nương nương thực nhiều nhã hứng, lúc này còn có tâm tình ngắm hoa.”

Nàng cùng Bích Dao xoay người nhìn lại, thấy vài nữ quan áo xanh huyền váy đứng ở phía sau, cầm đầu là một người tuổi chừng bốn mươi, mặt mày hà khắc, mặt cười lạnh, đánh giá Khanh Trần.

Khanh Trần liếc mắt nhìn phục sức của nàng, đối với thái độ nàng bất kính như vậy cũng không ngoại, đạm thanh nói: ” Trong Trường Tiêu cung hoa cúc nở không tẻ, vườn ngự uyển cũng thanh tĩnh.”

Nữ quan nói: “Nương nương về sau ở trong này có thể chậm rãi thanh tĩnh, ngày còn rất dài, chỉ sợ nương nương chịu không được.”

Trong lời nàng nói mang đầy trào phúng, hiển nhiên là ý định tới gây sự, Bích Dao cả giận: ” Trước mặt Hoàng Hậu nương nương, sao người dám nói như vậy?”

Nữ quan cười lạnh nói: “Hoàng Hậu nương nương? Ta tại trong cung này vài thập niên, còn chưa từng gặp nương nương nào vào nơi này còn có thể đi ra ngoài, Hoàng Hậu nương nương lại thế nào? Đến Trường Tiêu cung, phải teo quy củ Trường Tiêu cung, mặc cho ai đều giống nhau!”

“Người.....”

Bích Dao tức giận không nhẹ, Khanh Trần lấy ánh mắt ngăn nàng lại, hỏi: “Người là dịch đình nữ quan?”

“Không sai.”

” Việc vật các cung các điện, ngày thường ta hỏi đến không nhiều lắm, thật không biết Trường Tiêu cung nguyên lai còn tự có quy củ, nói một chút đi, đều là chút quy củ gì? Để cho ta cũng nghe thử xem.”

Ngữ khí Khanh Trần nhẹ nhàng chậm chạp, ánh mắt đảo qua trước mắt, vô hi vô giận. Nữ quan kia tựa hồ đem một chưởng đánh ở trong nước, hồn nhiên bất giác đã bị bắn tung tóe một thân đầy nước,” Quy củ Trường Tiêu cung nương nương rất nhanh sẽ biết, cái khác không dám nói, Trạm Vương phi ở Thiên Mẫn tự thế nào, nương nương sau này ở chỗ này tuyệt sẽ không kém nửa phần.”

Một đôi phượng mâu Khanh Trần hơi nhú, chưa nói chuyện, liền nghe được một tiếng giận dữ,”Lớn mật! Dám làm càn với Hoàng Hậu nương nương, còn không vả miệng!”

Nữ quan kia nhìn lại người nói chuyện, trên mặt nhất thời biến sắc, người tới đúng là nội thị tỉnh giam Ngô Chi. Theo Ngô Chi xuất hiện, từng đợt âm thanh tiếng giày nghiêm túc truyền đến, Ngự Lâm cấm vệ nhập trú Trường Tiêu cung, từ trong đến ngoài, nhanh chóng bố thủ các nơi. Trong lòng nữ quan kia kinh nghi, vội cúi người lui sang một bên, quỳ gối hành lễ: “Gặp qua Ngô công công.”

Con mắt Ngô Chi lại cũng không nhìn các nàng, xoay người tất cung tất kính hành lễ với Hoàng Hậu,”Nương nương.”

Khanh Trần gật gật đầu, lại nhìn lại nữ quan kia. Tuy nói là Trường Tiêu cung là lãnh cung hẻo lánh, nhưng trải qua trước sau hai lần tẩy trừ, Vệ gia môn đình khuynh đảo, trong cung lại vẫn có thế lực còn sót lại, chẳng trách làm Hoàng Thượng, thậm chí Trạm Vương đều không thể lại dễ dàng tha thứ ngoại thích.

Nữ quan kia nhìn Trường Tiêu cung bị trọng binh gác, lại nhìn Ngô Chi cung kính Hoàng Hậu như thường, sớm thấy không ổn, vừa ngẩng đầu, chạm được ánh mắt Hoàng Hậu tỉnh lãnh, trong lòng giật mình.

Khanh Trần chậm rãi đi thông thả qua nữ quan kia, dung sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng,”Ta thật không nhớ rõ Thiên Mẫn tự còn có Trạm Vương

phi, Ngô Chi, đã có người hồ đồ, đưa nàng nhìn rõ ràng đi.”

Ngô Chi cúi đầu nói: “Lão nô tuân chỉ.”

Nữ quan kia bị dọa sững sờ ở đó, đợi nàng tỉnh táo lại, bộ dáng kiêu ngạo lúc trước sớm không còn nữa, chân mềm nhũn,”Bùm” Quỳ gối xuống: “Nường nường..... Nường nường khai ân! Nô tỳ biết sai!”

Hoàng Hậu tố y phiêu phiêu, sớm bước rời đi, bóng dáng kia thanh ngạo thông dong, ngay cả nửa điểm đường sống giấy dựa cũng không lưu, là rõ đầu rõ đuôi khinh thường nhất cổ.

Ngô Chi quay ra phía sau phất tay, lệnh nội thị tuân ý chỉ xử trí, cũng không lại để ý tới nữ quan kia, đi theo Hoàng Hậu.

Trừ bỏ cấm vệ phong tỏa cửa cung, có bốn gã nội thị khác, bốn gã cung nữ theo Ngô Chi tiến đến. Bất quá công phu một nén nhang, cung thất lúc trước liền được sửa sang lại thỏa đáng, la trưởng cầm khâm, cừu y ấm lò đầy đủ mọi thứ, trước thắp một cái kim đồng lô thụy phượng trình tường, Mộc Lan hương vốn ở Thanh Hoa Đài thường dùng lượn lờ nhẹ nhàng, cùng hơi thở gió thu sạch sẽ, mãn thất an tĩnh. Ngô Chi cung thanh nói: “Nường nường nhìn xem còn thiếu cái gì?”

Khanh Trần đi vào thất, ngửi được hương vị huân hương liền cười, quay đầu nói: “Làm khó người nghĩ đến chu đáo, dưới gối ta có cuốn sách chưa xem xong, cho người đưa tới, mấy ngày nay người không cần lại đến chỗ này.”

“Lão nô nhớ kỹ.”

Bên trong tuyên thất đèn đuốc sáng trưng, điện tiền nội thị lại thay ca, người người bộ dạng phục tùng cúi mắt đứng dưới cột trụ điêu khắc, không nghe thấy một tia động tĩnh.

Yến Hề lung tay áo bào đứng yên ở bên ngự án, có chút phạm sấu giường mắt nhìn nhìn đồng tấu chương.

Mấy ngày nay, mỗi đêm Hoàng Thượng cùng Trạm Vương nghị sự quá giờ hẹn, ngay sau đó đó là tấu chương không dứt, đợi xem không sai biệt lắm, cũng đến thời gian lâm triều. Trạm Vương được ngự ban thưởng Cửu Chương kim bài, có thể tùy thời xuất nhập cung thành, nhưng suốt đêm nhận lệnh như thế cũng hiếm thấy, hơn nữa là mật triệu, liên tiếp vài ngày xuống dưới, thế cục trên triều đình lại là một phen đổi mới bất hiện sơn, bất lộ thủy.

Dạ Thiên Lăng nhú chặt mi, buông một phần thiếp tay trong tay. Đây là thiếp tay của Li vương, tháng năm năm nay, Li vương cùng Hoa Dực quận chúa Ân Thái Thiển khởi hành đi Nhận Lương, tới Nhận Lương không lâu, lại dâng sớ hồi kinh, thỉnh cầu đem linh cữu Triệt Vương an tại Bắc Cương, không về thiên táng.

Dạ Thiên Lăng cùng Khanh Trần nhiều lần thương nghị, rốt cuộc chuẩn hai người sở tấu, hàng chỉ tu sửa vương lăng, kiến tế từ, cũng đem Nhận Lương cải danh Võ Anh. Sau lại đem ba quận sát nhập thêm vào, khoách thành mở đường lớn, Nguyên Võ điều hộ phủ cùng Bắc Đình điều hộ phủ lại thêm thêm Võ Anh điều hộ phủ, trở thành trọng trấn trấn thủ biên cương Tây Bắc.

Thiên Đế băng hà, Li vương phụng chỉ hồi kinh chịu tang, hôm qua vừa mới tới Y Ca, trừ bỏ mang về tấu chương Ân Thái Thiển thỉnh cầu ở lại Võ Anh, lại liên tiếp trình lên hai đạo thiếp tay, một đạo là lệ hành trạng chức, một tự nhiên liên vì chuyện Hoàng Hậu chuyển nhà đến Trường Tiêu cung.

Trước mặt còn có một đồng chính sự không có xử lý, Dạ Thiên Lăng đã có chút mệt mỏi, đứng lên ở trong thất đi lại một lát, liền chậm rãi thông thả đi ra ngoài điện. Yến Hề thấy thế vội đi theo, đã thấy Hoàng Thượng ở trước thềm đứng đó nửa ngày, bất động cũng không nói.

Tả hữu cung nhân đều biết tâm tình Hoàng Thượng không tốt đã nhiều ngày, khắp nơi cẩn thận. Yến Hề cùng Vệ Trường Chinh đang trực trước điện đối diện đưa mắt, Vệ Trường Chinh lặng lẽ dọc theo ánh mắt Hoàng Thượng nhìn đi, hướng phương hướng cung thành Tây Bắc nâng mắt. Yến Hề suy nghĩ một phen, liền tiến lên nói: “Hoàng Thượng, đêm nay ánh trăng thật không tệ, nhìn số con lâu như vậy, không bằng đi lại, thư giãn gân cốt.”

Dạ Thiên Lăng lại không phản đối, ánh trăng vô cùng tốt, thanh thanh lẳng lẳng phô một ngày mới, quỳnh điện dao các, ngọc trì thu thủy, mờ mờ như tiên cảnh. Trong lòng hẳn có chuyện, vẫn có chút dăm chiêu khoan tay mà đi, không biết đi được bao lâu, chợt nghe Yến Hề thấp giọng nói: “Hoàng Thượng, lại đi tới phía trước chính là Trường Tiêu cung.”

Cước bộ Dạ Thiên Lăng dừng lại, ánh mắt chuyển đến trên người Yến Hề. Yến Hề cúi đầu trong lòng bất ổn, thở mạnh cũng không dám, nhưng lại vừa ngẩng đầu, đã thấy Hoàng Thượng tiến vào Trường Tiêu cung.

Cung tiêu ánh trọng, mặc đăng lay động, Trường Tiêu cung bình diêm tố các, sân vườn thanh tịch, nguyệt sắc thanh ngọc ngõa, sương hoa trắng ngàn dặm.

Bích Dao hầu hạ Hoàng Hậu ngủ, vừa muốn xoay người tắt đèn, nghe được trong trướng gọi, “Bích Dao.”

Bích Dao xoay người, thấy Hoàng Hậu chống tay ngồi dậy, “Nương nương, còn có chuyện gì?”

Khanh Trần nâng tay, nắm la trướng an tĩnh một lúc lâu, “Ta ngủ không được.”

Nàng đứng dậy bước xuống tháp, Bích Dao vội thay nàng khoác một kiện trường y. Nàng nghiêng người nhìn xuyên cửa sổ ánh trăng tà sái, ánh trăng kia thẳng chiếu đến trong lòng, di động chìm nổi trầm lắng, một âm

ánh như nước sáng ngời. Nàng đột nhiên nắm xiêm y, xoay người liền ra ngoài.

“Nường nường người đi đâu vậy?”

Bích Dao vội vàng đuổi kịp. Khanh Trần càng chạy càng nhanh, cảm giác khác thường trong lòng miêu tả sinh động, giống như phía trước có cái gì đang chờ đợi nàng. Nơi này không giống như Hàm Quang cung cung thâm điện quảng, nàng đi mấy bước liền ra khỏi phòng ngủ, chuyển tới bên ngoài, bước lên bậc thềm.

Bích Dao đi theo phía sau, vừa thấy phía trước,”A” thở nhẹ ra tiếng.

Trăng tròn thanh huy như nước, có người độc lập trước đình, vạt áo ẩm ướt, tố y thâm lạnh, không phải Hoàng Thượng là ai?

Trăng trên trời cao, gió thu thổi trên thềm bạch ngọc lạnh lẽo. Khanh Trần đứng cách Dạ Thiên Lăng mấy bước, vân thường phiêu diêu giống như múa cùng nguyệt hoa, tóc đen tán loạn, tự bay trong gió. Hai người nhìn nhau, Dạ Thiên Lăng bỗng nhiên nhanh tiến lên, mạnh nâng tay đem nàng ôm vào trong lòng. Trong mắt Bích Dao thấy chua xót, lặng yên nín thở lui ra.

Khanh Trần bị Dạ Thiên Lăng gắt gao ôm, trên người hắt mang theo thu hàn sương nước lạnh lạnh, lại có hơi thở ấm áp xuyên thấu qua quần áo vây quanh nàng, nàng nhẹ nhàng đẩy hẳn: “Sao chàng lại tới nơi này? Sự tình giải quyết ra sao?”

Dạ Thiên Lăng không có buông nàng ra, chỉ gật gật đầu. Hẳn từ khi đăng cơ tới nay thủy chung không lập phi tần, mọi người đều biết Hoàng Hậu độc tôn hậu cung, cực kỳ được sủng ái yêu chiều. Trước Vũ Thai Điện tranh luận một phen, ngay cả Hoàng Hậu đều bởi vậy bị biếm lãnh cung, ai còn dám ngỗ nghịch kháng chỉ tái phạm long lân? Chuyện Đế hậu hợp táng, không ai dám bàn lại, cao thấp triều đình thanh túc.

Khanh Trần ở trong lòng Dạ Thiên Lăng ngửa đầu, "Thế nào còn rầu rĩ không vui?"

Dạ Thiên Lăng nhìn về phía nàng, nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má của nàng, thật lâu sau, thở dài thật sâu: "Thanh Nhi, giang sơn thiên hạ này, ta đúng là vẫn còn ủy khuất nàng."

Khanh Trần lại cười nói: "Nói gì vậy? Chàng thế nào không nói ta ở Vũ Thai Điện làm tốt hay không tốt? Huynh đệ hai người gần nhất một người xướng mặt đen, một người vai phản diện, thò tay ra ngoài vui vẻ khoái hoạt, tốt xấu cũng cho ta một cơ hội. Nếu có chuyện, chàng đúng là xây cái kim ốc đem ta giấu đi, gió thổi không tới, mưa rơi không đến, nhưng là buồn người xấu a!"

Dạ Thiên Lăng ngẩng đầu, nhìn chung quanh Trường Tiêu cung này, rồi lại chăm chú nhìn nàng, thấp giọng nói: "Ta chỉ cảm thấy, giống như đã có bao nhiêu năm không gặp nàng."

Hắn chấp tay nàng đặt ở ngực, "Nơi này trống rỗng, cái gì mặt đen mặt trắng, tốt hay hỏng, cũng chưa nghĩ lại. Thập Nhị đệ ngày hôm qua trở về, tiến cung tìm ta âm ỹ, luôn mồm hỏi ta đây là muốn làm gì, ta cũng chỉ có thể cười khố. Nghĩ hắn nói được cũng phải, ta nếu ngay cả nàng cũng không chấp nhận được, nên chờ đi làm người cô đơn."

Độ ấm trong ngực hắn theo lòng bàn tay truyền đến, hóa thành một dòng nước ấm nhộn nhạo, Khanh Trần nhú mi: "Thập Nhị này, cũng chỉ hắn dám như vậy với chàng. Thái phi nương nương là người ôn nhu như vậy, hắn tính tình này cũng không biết là giống ai."

Dạ Thiên Lăng nói: "May mà hắn còn dám, Thất đệ đã nhiều ngày nay mỗi ngày tiến cung, hắn rõ ràng cũng là có lời nói muốn nói, lại nhẫn nhịn, không hề đề cập tới. Thanh Nhi, hiện tại ngay cả nàng cũng không chịu

cùng ta tranh chấp, ta muốn làm cho mẫu hậu cùng phụ hoàng hợp táng, nàng không tán thành, lại thủy chung cũng không từng cùng ta nói.”

Dạ Thiên Trạm quả nhiên vẫn là so với Thập Nhị lão luyện hơn chút, xem ra trước khi đi nàng liếc mắt một cái, hẳn đúng là vẫn còn hiểu được. Nếu không như thế, hẳn có lẽ cũng là tị hiềm, vô luận thái độ Hoàng Thượng đối với Mục đế cũng tốt, thái độ đối với Hoàng Hậu cũng tốt, đứng ở lập trường của hẳn, nói được càng nhiều, khả năng hoàn toàn ngược lại. Khanh Trần nhẹ nhàng thở ra, nàng biết phụ hoàng trong miệng Dạ Thiên Lăng hiện tại là chỉ Mục đế, ôn nhu nói: “Ta không phải không muốn cùng chàng nói, ta chỉ cảm thấy, về tình về lý, chàng làm thế nào đều không có sai. Còn nữa, mặc dù người trong thiên hạ đều nói chàng sai, ta cũng sẽ ở bên cạnh ủng hộ chàng. Còn đám đại thần, chúng ta luôn luôn biện pháp làm cho bọn họ lui bước.”

Dạ Thiên Lăng hơi động dung, mi tâm nhưng không thấy giãn ra. Sau khi Phúc Minh Cung truyền đến tang tấn, ngày hôm sau hẳn liền hạ chỉ đem ngự thư phòng chuyển tới Vũ Thai Điện, ở mặt ngoài thờ ơ, hết thấy tang lễ nghiêm chỉnh, nhưng mà đáy lòng có cái loại cảm giác lại ngay cả chính mình cũng không thể giải thích. Cho tới nay ở trong lòng hẳn, hình tượng Mục đế mơ hồ, có khả năng gặp chỉ có [cấm trung khởi cư chú] cùng một ít cuốn sách ghi lại. Cầu thần tiên, sa vào hưởng lạc, hoang phế quốc chính, trọng dụng ngoại thích..... Nay đó cũng chưa lưu lại cho hẳn ấn tượng tốt gì, tương phản, ngày xưa Thiên Đế yêu trách giáo huấn, lại rõ ràng ở trong mắt. Hẳn thậm chí có đôi khi hội tở đã nghĩ, nếu Thiên Đế đăng cơ sớm vài năm, nói không chừng tình huống Thiên triều so với hiện tại sẽ tốt hơn nhiều lắm.

Tang lễ hiển tế, đổi mặt đám bài vị trong tông miếu cao cao tại thượng, hẳn tựa hồ phát hiện, cái người hẳn gọi phụ hoàng hai mươi bảy năm kia, đương nhiên so với cái người hẳn là phụ hoàng hẳn càng giống của phụ hoàng hẳn, cho nên hẳn thường xuyên hoài nghi, có phải mẫu hậu cùng

hoàng tử mẫu nghĩ sai sự tình chân tướng rồi hay không?” Chuyện này, nàng nói trong lòng mẫu hậu người sẽ hy vọng thế nào?”

Hắn đột nhiên cúi đầu hỏi Khanh Trần.

Khanh Trần suy nghĩ một lát, nói: “Ta cảm thấy mẫu hậu đối với Thiên Đế là có hận, nhưng cũng là có tình, mà Thiên Đế đối với mẫu hậu như thế nào, chàng cùng ta đều xem ở trong mắt. Tứ ca, chàng muốn cho cha mẹ thân sinh hợp táng, đây tự nhiên là nhân chi thường tình, nhưng nếu thành toàn mẫu hậu cùng Thiên Đế, làm sao lại không phải một phần hiếu tâm?”

Thanh âm Dạ Thiên Lăng giống như đêm dài thật sâu, u lạnh dày đặc: “Hắn là kẻ thù giết cha của ta.”

“Đừng để cho hận mê tâm chính mình.”

Khanh Trần thấp giọng nói, “Đây là thật lâu trước đây mẫu hậu để cho ta chuyển cáo cho chàng.”

“Mẫu hậu?”

Dạ Thiên Lăng ngẩng đầu nhìn đêm lạnh xa xăm, “Phải, ta là hận hắn, cho nên ta muốn dùng biện pháp như vậy cướp lấy ngôi vị hoàng đế, ta làm cho hắn bệnh già chết trong thâm cung, cơ khổ thế lương.”

Trong mắt hắn hiện ra một tia khoái cảm báo thù, cùng với tịch mịch luân phiên đè xuống, nhẹ nhẹ khiến lòng người đau. Hắn bỗng nhiên khẽ cười một tiếng: “Nhưng là hắn đã chết, trong lòng ta lại cảm thấy khổ sở. Nàng nói, không đáng cười sao?”

Khanh Trần ôm lấy hắn, nhẹ giọng nói: “Không thể cười, Tứ ca, hai mươi bảy năm phụ tử đối đãi, hận hắn kính hắn, đều là chàng chân thật, làm gì phân rõ ràng như vậy? Chàng chỉ cần làm chuyện chàng muốn làm là được. Chàng là thiên tử, là Hoàng Thượng, quyền sinh sát trong tay,

khoát tay có thể làm người vinh nhục, chàng có thể làm cho vạn người khóc, vạn người cười, hận của chàng làm hấn hai bàn tay trắng, nhưng chàng cũng có thể cho hấn một phần thành toàn, chỉ cần chàng nghĩ.”

Dạ Thiên Lăng cúi người nhìn chăm chăm nàng, mâu quang Khanh Trần thanh thấu,”Hận hấn, lại thành toàn hấn, từ nay về sau nhất đao lưỡng đoạn. Một thế hệ trôi qua, đối với chúng ta đều còn có đường rất dài phải đi, chẳng lẽ muốn đứng ở chỗ này, dây dưa không ngớt?”

Dạ Thiên Lăng ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời đêm vô ngần, minh nguyệt trong trẻo, thẳng thấu trái tim, chìm nổi như nước. Hết thấy bỗng nhiên liền tĩnh xuống như vậy, khúc mắc bao nhiêu năm rồi ngạnh ở trong lòng đầu, thủy chung khó có thể giải, Thiên Đế chết xúc động cảm xúc hấn động lại sâu vô cùng, lại cũng như một thanh kiếm sắc bén, kham kham trảm tại phía trên bế tắc. Đúng vậy, nên dừng ở đây, người chết là hết, đem hận nên hận, nên còn phải còn, còn có bao nhiêu chuyện chờ hấn đi làm? So với hận, thành toàn, cần trí tuệ cùng dũng khí lớn hơn nữa.

Hấn cười, có chút tự giễu, lại mang vài phần tiêu sái, bỗng nhiên than thở: “Sinh ta là cha mẹ, hiếu ta là Thanh Nhi.”

Khanh Trần nhẹ mím môi, mỉm cười nhìn hấn. Ánh trăng thanh nhiên chiếu ra bóng dáng hai người, tà tà chiếu trên mặt đất, không tiếng động. Ánh mắt Dạ Thiên Lăng sáng ngời, đột nhiên nâng tay đem Khanh Trần bế lên, đi nhanh ra khỏi Trường Tiêu cung.

Khanh Trần hoảng sợ, thở nhẹ nói: “Chàng làm gì, đi nơi nào a?”

Dạ Thiên Lăng vừa đi vừa nói: “Hồi tâm cung.”

Khanh Trần nói: “Mới vài ngày, chàng như vậy sẽ làm lộ, một đài diễn tốt xấu cũng muốn xướng đến hết a!”

Dạ Thiên Lăng cúi đầu nói: “Diễn tuồng này trăm không xướng, nhiều ngày như vậy nếu còn chần không được đám đại thần kia, trăm không bằng thoái vị cho nhẹ người. Hôm nay niệm Thập Nhị đệ cầu tình, xá cho nàng lần này, nhưng nàng lại không xem trọng phu quân, phạt nàng hồi Hàm Quang cung thị tẩm.....”

“Ai hồi Hàm Quang cung với chàng, ta đi Thanh Hoa Đài.....”

Khanh Trần ôm cổ của hắn, thanh âm đàm thoại lạc đi, ánh trăng phiêu phiêu như mộng, xa dần tiếm khinh.

[cấm trung khởi cư chú] Cuốn bảy,

..... Hậu đương triều ngỗ đế, đế giận phạt đến Trường Tiêu cung, trọng binh giam cầm, nội thị cung nhân không thể đến gần. Li vương xin xá tội, trung thư tỉnh Phụng Diễm thượng biểu tam chương, nói Hậu thường ngày cần đức, quần thần thỉnh xá. Đế có cảm, ngênh Hậu về Hàm Quang cung.

Tháng mười hai, Thiên Huệ Thái Hậu làm bạn Thiên Đế, hợp táng Đông Lăng.

Một đêm tuyết nhẹ, trang điểm đế cung to lớn túc mục, lại là một năm thu đi đông đến.

Tuyết xoay tròn tung bay quanh Thanh Hoa đài, chưa kịp tích tụ liền hóa thành nước, không khí ẩm áp hoà thuận vui vẻ, chung quanh đầy giọt sương, hương mát lạnh, thật giống như mưa phùn mùa xuân dễ chịu. Dưới tàng cây ngọc lan, phượng điểu loan hạc nhàn bước giương cánh, thỉnh thoảng một ca một tiếng uyển chuyển, không linh dễ nghe.

Hai tử y thị nữ hủ cầm giỏ trúc đựng đầy hoa lan, tay áo phiêu duệ, xuyên qua quỳnh uyển đi vào Thanh Hoa đài, dạo đài tiên tử như nhẹ nhàng bồng tỉnh. Bên cạnh ao Ngũ Sắc hơi nước mờ mịt, Khanh Trần ngửa mặt nằm ở trên ngọc tháp, trên người tùy ý mặc kiện y bào của Dạ Thiên

Lăng, áo dài tán loạn rủ xuống, có một phen phong vận thanh tao lịch sự khác.

Dạ Thiên Lăng thân mình đoan trang ngồi ở bên tháp, một tay cố ý vô tình vỗ về tóc dài Khanh Trần xoa tung bên cạnh, một tay ở trên tấu chương trước mắt phê vài chữ. Ngũ Sắc trì thông với nhà ẩm trong điện, vừa mới tắm rửa qua, nhất thời không nghĩ đi ngự thư phòng, hăn liền sai người đem tấu chương hôm nay vào đây. Sự tình không nhiều lắm, cùng Khanh Trần đàm tiếu nhân gian liền đại khái xử lý thỏa đáng, khó có được một ngày thanh nhàn.

Bọn thị nữ tiến vào đem được thảo còn sót lại trong ao thanh tẩy sạch sẽ, lại đem từng giỏ hoa lan đổ vào trong ao, bích trì lan nhược, hương bay nhẹ nhẹ. Khanh Trần vỗ vỗ Tuyết Ảnh ghé vào trên người, đưa tay lấy một phần tấu chương thả lại trên án,”Thực để cho Ân Thái Thiên ở lại Bắc Cương sao?”

Dạ Thiên Lăng cúi đầu ừ một tiếng, sau đó nói: “Nàng ta đã cố ý thỉnh cầu, liền thành toàn nàng.”

Khanh Trần lo nghĩ, nói: “Cũng tốt đi.”

Sau đó phản thủ lại lấy tiếp một bản tấu chương, vừa mới đụng đến, đột nhiên trong tay không còn, tấu chương kia đã bị Dạ Thiên Lăng rút đi, qua tay thả tới trên bàn chỗ nàng lấy không được.

“Làm gì vậy? Bên này chàng không phải đều xem xong rồi sao?”

Khanh Trần hỏi.

Dạ Thiên Lăng không trả lời, chỉ điểm điểm tấu chương còn lại: “Nàng xem chỗ này.”

Ý tứ này đó là tấu kia không cho nàng xem, Khanh Trần kỳ quái nói: “Vì sao không cho ta xem?”

Dạ Thiên Lăng nói: “Việc vật nhàm chán, không xem cũng thế.”

Khanh Trần xoay người lại cân nhắc vẻ mặt của hắn, Dạ Thiên Lăng nguyên bản cúi đầu viết viết, bị nàng nhìn một lát, cười đem bút đặt xuống, “Vừa rồi ta tiến vào, nàng ấn dấu thứ nọ không cho ta xem, trước tiên nói đó là cái gì?”

Khanh Trần co lại, chớp chớp nhãn tình: “Không nói cho chàng.”

Dạ Thiên Lăng liền chỉ chỉ tấu chương kia, lắc đầu với nàng. Phượng mâu Khanh Trần thoáng nhìn, vãn tóc đứng lên, Tuyết Ảnh từ trên người nàng nhảy xuống đến bên người Dạ Thiên Lăng. Nàng đẩy bức rèm che ra, vừa đi vừa nói: “Chàng không cho ta xem, ta cũng biết là cái gì.”

Dạ Thiên Lăng nói: “VẬY LIỀN KHÔNG CẦN NHÌN.”

“Không xem sẽ không xem.”

Ngoại bào trên người Khanh Trần chảy xuống, dọc theo bậc thềm bước xuống Ngũ Sắc trì, chìm vào trong nước, hương khí di động lơ mơ tán loạn, nước ao ấm áp làm cho người ta tâm cốt rời rạc. Nàng nửa mở hai mắt tựa vào ngọc thạch bên cạnh ao, tiện tay vớt một đóa thanh lan, tâm tư vẫn chuyển tới tấu chương kia.

Tất nhiên lại là tấu chương thỉnh cầu Hoàng Thượng sắc lập phi tần, lần trước sau việc lãnh cung, loại tấu chương này sẽ không từng gián đoạn. Hoàng Thượng đăng cơ hơn ba năm, đến nay lục cung không có tác dụng, nhóm thần tử đã sớm không cho là đúng, hơn nữa cùng thế lực đối lập Phượng gia không muốn thấy nữ nhân Phượng gia cầm giữ nội cung, tự nhiên lúc này muốn động chút tâm tư. Lúc trước bọn họ đều còn đoán không ra ý tưởng Hoàng Thượng, chỉ thấy Đế hậu tình thâm ý trọng, có vài

người dân số, cũng nhẹ nhàng băng quơ, mà đột nhiên xảy ra sự kiện lãnh cung, liền giống như hồng thủy tích tụ đã lâu rồi cuộc tìm được nơi xuất khẩu, nhất thời mãnh liệt mà đến.

Dạ Thiên Lăng cực ít cùng nàng nhắc tới này đó, nhưng mấy tháng qua thấy hần liên tiếp đề bạt thân tộc Phượng gia, Khanh Trần cũng có thể biết đại khái. Đầu mỗi cân bằng, không có gì hữu hiệu hơn so với việc làm cho đám sĩ tộc tự hành kiềm chế, Phượng gia vô luận thế nào cũng sẽ không dung người khác dao động địa vị Hoàng Hậu. Mà Dạ Thiên Lăng cuối cùng đồng ý Ân Thái Thiển ở lại Bắc Cương, có lẽ cũng có duyên cớ việc này đi.

Hần thay nàng thủ hộ, hần cũng là nhà của nàng, ai cũng đừng nghĩ đặt chân vào một bước. Khanh Trần chậm rãi phun một hơi, trầm xuống vài phần trong nước, đột nhiên nghe được một tiếng cười nhẹ phía sau. Nàng quay đầu, Dạ Thiên Lăng nhìn Tuyết Ảnh từ sau trướng cặp một vật chạy ra, cười khó giấu nổi. Khanh Trần sửng sốt, suýt nữa liền từ trong nước đứng lên,”Tuyết Ảnh!”

Tuyết Ảnh nghe tiếng,vội vàng lên đến trong lòng Dạ Thiên Lăng, cái đuôi xù phe phẩy ngăn cách, một đôi ánh mắt xanh bóng tà tà xem xét Khanh Trần. Khanh Trần chán nản, Tuyết Ảnh đem ra đúng là vật nàng vừa rồi không chịu cho Dạ Thiên Lăng xem, lúc này ở trong tay Dạ Thiên Lăng là một cái đai lưng, Huyền Ngọc sắc, tơ vàng khảm biên, mặt trên thêu là.....

Dạ Thiên Lăng đoan trang, trên mặt ý cười càng sâu sắc, nhìn lại xem, hỏi: “Đây là..... Long?”

Khanh Trần hận không thể đem Tuyết Ảnh thu lại đây đánh một cái, giơ tay ra khỏi ao: “Trả lại cho ta!”

Dạ Thiên Lăng nhàn bước đến bên cạnh ao, vẫn cố nén cười: “Rốt cuộc có phải hay không?”

Khanh Trần mặt cười ửng hồng, khẽ cắn răng, "Chàng nhìn không ra a!"

Dạ Thiên Lăng tựa hồ thật sự là nhìn không được, cười đến hai vai rung rung: "Bắt đầu quả thật thế, không nhìn ra."

Khanh Trần dờ khóc dờ cười, nàng là thêu..... Được rồi, là châm pháp kém một chút đi, nhưng là không đến mức nhìn không ra là cái gì đi? Mắt thấy Dạ Thiên Lăng mang vẻ mặt trêu tức, Tuyết Ảnh hai ba cái nhảy đến đầu vai Dạ Thiên Lăng, ngồi xồm nơi đó thần khí hiện ra như thật, cũng không biết nó gần nhất là thế nào lấy lòng Dạ Thiên Lăng, hiện tại thường thường ngay cả đầu vai đều có thể ngồi một chút."Đồ bán chủ cầu vinh."

Nàng tiện tay vứt đóa hoa lan đi qua, thân hình Tuyết Ảnh vừa chuyển, vội vàng chạy mất.

Dạ Thiên Lăng mỉm cười ngồi xồm xuống bên cạnh ao, áo trắng khẽ buông lỏng, cơ bụng lộ ra, "Thêu cho ta?"

Hắn thấp giọng hỏi.

Khanh Trần liếc xéo hắn một cái: "Không phải!"

"Sao?"

Dạ Thiên Lăng thấp thân đến, cười nhìn nàng, "Không phải cho ta, đó là cho ai?"

Khanh Trần nâng tay chộp lấy đai lưng kia, bị hắn né tránh, mâu quang thật sâu lung nàng: "Có phải cho ta hay không?"

Khanh Trần ngửa đầu, quyến rũ nhìn hắn, khóe môi nhợt nhạt mang cười: "Chàng là thiên tử, trên đai lưng đều phải thêu long mới được, ta đây thêu cũng không phải long, thế nào cho là của chàng?"

Dạ Thiên Lăng bỗng nhiên bật cười, trong lòng cực kỳ vui sướng, cầm đai lưng kia nhìn lại.

Khanh Trần liền hỏi: “Có phải long hay không a?”

Dạ Thiên Lăng nhú mày: “Ừ, nàng vừa nói như vậy, thấy thật là giống long.”

Khanh Trần mân miệng, hai tay ôm cổ hăn, “Thật sao?”

“Ừ,” Dạ Thiên Lăng nghiêm trang gật đầu, “Thật sự càng nhìn càng giống.”

Trong mắt Khanh Trần lóe lên thanh quang giáo hoạt, tay thoáng dùng sức, đem hăn kéo vào trong ao. Dạ Thiên Lăng cũng không phản kháng, thuận thế đem nàng ôm lấy, hai người song song rơi vào trong ao. Khanh Trần tâm bướng bình nổi lên, đứng vững xong liền lấy nước đi hắt hăn, Dạ Thiên Lăng vừa đổi quần áo đã lại bị nàng biến thành ướt đầm, đơn giản hắt nước phản kích. Hai người giống như đứa nhỏ ở trong ao ngọc cười đùa né tránh, tầng tầng bọt nước vẩy ra, nhưng lại chơi đùa bất diệc nhạc hồ, làm sao còn có nửa điểm bộ dáng Đế hậu.

Thẳng đến khi Khanh Trần chơi đùa mệt mỏi, Dạ Thiên Lăng đem nàng ôm về trên tháp lau khô thân mình, thư thư phục phục oa ở trên đó. Tuyết Ảnh chạy lại đây bị Khanh Trần bắt lấy, nắm ót nó muốn phạt, Tuyết Chiến không biết từ nơi này chơi đùa đã trở lại, vây quanh Khanh Trần xoay quanh. Khanh Trần cười nói với Dạ Thiên Lăng: “Tứ ca chàng xem, còn đứa cầu tình.”

Dạ Thiên Lăng hí mắt tựa vào tháp: “Vậy thỉnh Hoàng Hậu nương nương giơ cao đánh khẽ, tha nó đi.”

Khanh Trần nói: “Bệ hạ thánh dụ, nô tì không dám không theo?”

Nói xong nhẹ buông tay Tuyết Ảnh, Tuyết Ảnh vội vàng liền hướng bên người Dạ Thiên Lăng trốn.

Dạ Thiên Lăng hiển nhiên tâm tình không tệ, ngoại lệ cho phép Tuyết Ảnh nằm úp sấp đến trước ngực, vừa mới nâng vuốt đầu nó, Khanh Trần lại đưa tay đem Tuyết Ảnh li khai, "Ai chuẩn người ghé vào chỗ này?"

Tuyết Ảnh bị quăng đến bên người Tuyết Chiến, hai tiểu thú cút thành một đoàn. Mùi thơm ngát thanh nhã trong tay áo thoảng qua mặt, nàng đã muốn thư thư phức phức gối trong ngực của hắn. Bên môi hắn gợi lên mỉm cười thích ý, nữ nhân này, cư nhiên cùng một tiểu thú ghen.

Hắn cúi mắt nhìn nàng, mắt mang ý cười hài hước, nàng ngửa mặt chớp mắt, một bộ bộ dáng đương nhiên.

Dạ Thiên Lăng cảm khái một câu: "Nữ nhân."

Lúc này chợt nghe Yến Hề bên ngoài cách bình phong gấp giọng nói: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, Vi châu tám trăm dặm cấp báo!"

Dạ Thiên Lăng phát bức rèm che bước xuống long tháp, Yến Hề cầm cấp báo đi vào, xi Hồng ấn, đúng là quân báo.

Dạ Thiên Lăng xem qua, vài phần ý cười nơi đáy mắt trầm xuống thật sâu, đáy mắt tinh quang rạng rỡ, kiếm phong minh duệ, xoay người nói với Khanh Trần: "Mặc Sĩ Sốc Phong cư nhiên cùng Thổ Phiên khai chiến."

Thời Thánh Võ, đa phần lãnh thổ Tây Bắc vẫn khống chế ở trong tay Tây Đột Quyết. Thiên triều cùng Đột Quyết giao chiến, Thổ Phiên nhân cơ hội bắc khoách, cướp lấy lãnh thổ. Sau khi Nhu Nhiên tộc thay thế Đột Quyết, song phương vẫn giằng co.

Xích Lăng Luân Tán người này đã tâm bưng bưng, năm Thánh Võ hai mươi bảy Cảnh Thịnh công chúa chết bệnh, quan hệ Thổ Phiên cùng Thiên

triều từng một lần lâm vào khốn trương. Ba năm trước đây Trạm Vương binh nhiếp biên thủy, cùng Tây Vực có đám hỏi, khiến cho Thổ Phiên tạm thời không dám hành động thiếu suy nghĩ. Mặc Sĩ Sốc Phong khi đó cũng vừa đứng vững cước bộ, nghỉ ngơi lấy lại sức, nuôi trồng thể lực, tận lực tránh sự tình.

Vài năm nay nội chính Thiên triều không xong, Thổ Phiên nhân cơ hội lại rục rịch. Dạ Thiên Lăng một mặt ban thưởng gia phong hậu đãi, lấy trấn an, một mặt bồi dưỡng Mặc Sĩ Sốc Phong, trợ hân dọn sạch thể lực Đột Quyết còn sót lại, trước sau tiêu diệt Đồng La, Phó Cố du tán bộ lạc, thống nhất Mặc Bắc. Nay Nhu Nhiên xưa đâu bằng nay, mâu thuẫn cùng Thổ Phiên cũng ngày càng hiển lộ.

Năm ngày trước, Mặc Sĩ Sốc Phong gây sự chủ động khơi mào tranh chấp, thân dẫn ba Mặc thiết kỵ, dùng chiến thuật nhanh tập kích bất ngờ quân đội Thổ Phiên. Xích Lăng Luân Tán cũng là hạng người phi thường, tức khắc dẫn binh bắc thượng, song phương ở Lưu Lặc hà đánh giáp lá cà.

Dạ Thiên Lăng ba năm nay lui lấy nhường nhịn đối với Thổ Phiên, âm thầm dưỡng sức, phần quân báo này vừa vào kinh thành, hân lúc này quyết định phát binh Tây Bắc.

Đế diệu năm thứ tư tháng hai, Dạ Thiên Lăng ở Quang Võ đài Tuyên Thánh Cung tế thiên, lệnh Đại tướng quân Nam Cung Cảnh, Võ Vệ Tướng quân Đường Sơ dẫn hai mươi Mặc khinh kỵ binh chia làm hai đường tiến công Thổ Phiên.

Cuối tháng, Nam Cung Cảnh dẫn tả lộ quân ở Đại Phi Xuyên đánh bại quân đội Thổ Phiên, vùng Thâu Hồn cốc từng bị Thổ Phiên chiếm mất quay về Thiên triều. Cùng lúc đó, Mặc Sĩ Sốc Phong triệu tập kỵ binh Nhu Nhiên, huy quân mãnh công, Thổ Phiên hai mặt ngộ địch, chiến sự căng thẳng.

Xích Lăng Luân Tán xem xét thời thế, muốn cùng Thiên triều tạm thời hòa hảo, dụ đi thế cục. Dạ Thiên Lăng cáo mặt sứ thần, lệnh Thổ Phiên rời khỏi Toái Diệp, Tây Vực chư quốc chấp nhận không chế của Thiên triều, Xích Lăng Luân Tán cự tuyệt.

Thái độ Dạ Thiên Lăng cường ngạnh, lúc này khu trục đối xử, giúp Vu Điền quốc phát binh nam hạ. Mười ngày sau Vu Điền công hãm đô thành Thiên Di quốc, giết sạch quân đội Thổ Phiên trong thành. Quốc Quân Thiên Di quốc bị trục xuất, lưu vong Thổ Phiên, tân Quốc Quân kế vị cúi đầu xưng thần với Thiên triều.

Tháng tư, Dạ Thiên Lăng điều tinh binh Xuyên Thục, lấy Nhạc Thanh Vân làm Tả Vệ Đại Tướng quân, Đô đốc Tây Châu, từ Nguyên Châu thông sơn đạo, theo bạch thủy, hướng Tây giáp công Thổ Phiên.

Chiến báo như tuyết, một ngày đầy phong phi báo Đế Đô. Vũ Thai Điện đèn đuốc trường minh, ngày đêm không nghỉ.

Thổ Phiên được Xích Lăng Luân Tán nhiều năm khổ tâm kinh doanh, quốc lực cường thịnh, kỵ binh dũng mãnh, đủ cùng Thiên triều đối kháng. Suốt một tháng nay, chiến sự khi có lập lại, đại thần trong triều rất nhanh chia làm hai phái chủ chiến cùng chủ hòa.

Dạ Thiên Lăng tâm chí kiên nghị, một khi quyết định hoàn toàn ngăn chặn thế lực Thổ Phiên, không chút nào dao động. Lúc này ý kiến Dạ Thiên Trạm cùng hãn nhất trí, nhất phái chủ chiến trong triều đúng là lấy hãn cầm đầu.

Đây là Trạm Vương sau Lân Đài chi nghị sau lại một lần minh xác có cùng chính kiến với Hoàng Thượng, Thái Cực Điện kết quả môi thương lưỡng kiếm tranh luận rốt cuộc là một trận chiến.

Đêm dài nhân tĩnh, nhất phái chủ hòa Phụng tướng cầm đầu dưới đèn thông thả bước, Trạm Vương ôn nhuận đạm cười lời lẽ sắc bén, phía trên

ngự tòa Hoàng Thượng bí hiểm nhìn chăm chú, nhưng lại không khỏi làm cho hần nhớ lại Vệ Tông Bình ở trong ngục từng nói qua những lời này.

Lần đối chiến Thổ Phiên này, Dạ Thiên Lăng chưa từng tự thân tới chiến trận, nhưng bày mưu nghĩ kế, vẫn là phong cách dĩ vãng dụng binh quả quyết. Bài trừ ý kiến phản đối trong triều, từng bước ổn định chiến cuộc, tiện đà phát động đại quân, phối hợp Mặc Sĩ Sốc Phong liên chiến khoái công.

Đầu tháng sáu, hần cùng với Mặc Sĩ Sốc Phong thiết kế dụ địch, giả làm song phương bất hoà, cố ý thả tù binh về Thổ Phiên, dụ dỗ Xích Lăng Luân Tán tiến công Dịch thành.

Xích Lăng Luân Tán quả nhiên trúng kế, mười vạn đại quân ở biển cát bị bao quanh vây khốn, cơ hồ toàn quân bị diệt.

Thiên triều, hai quân Nhu Nhiên thừa thắng xông lên, năm trận đã thắng, Xích Lăng Luân Tán cũng ở trong chiến trận bị Mặc Sĩ Sốc Phong gây thương tích.

Sau đại quân Thiên triều một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, liên tiếp thu hồi các trấn Tây Vực, Mặc Sĩ Sốc Phong tắc suất lĩnh thiết kỵ Nhu Nhiên trì chiến ngàn dặm, trực tiếp đánh vào cảnh nội Thổ Phiên.

Tiếp báo truyền đến, triều đình cao thấp tranh nhau ăn mừng, chiến cuộc dĩ nhiên trong sáng.

Xích Lăng Luân Tán đại bại, khó có thể suy kế, rốt cuộc ý thức được tình huống Nhu Nhiên cùng Đột Quyết bất đồng, muốn đối kháng bọn họ, liền tuyệt không thể cùng Thiên triều bất hoà, vì thế lại sai sứ thỉnh cầu Hạo Đế ngừng chiến.

Sứ thần Thổ Phiên đến kinh thành, trước triều kiến lén tiếp xúc cùng Phượng Diễn, đưa tặng dị bảo xá lợi phật châu. Ngày kế sứ giả vào triều,

Phượng Diễn ra mặt chủ lực chịu cùng, Hạo Đế lần này rốt cuộc hàng chỉ nhận lấy. Thổ Phiên xưng thần đối với Thiên triều, tiến cống, rời khỏi Tây Vực, thừa nhận Thiên triều tuyệt đối thống trị đối với Tây Vực.

Tháng bảy, lui binh, các đặc phái viên được sai tới Ngọc Môn quan, lập Thiên Minh bi, uống máu mà thề, kết minh ước, hận cũ tiêu diệt, thế cục đổi mới.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Từng Trải Đường Làm Khó Thủy

Lần này Thiên triều bình định Tây thù, quốc uy truyền xa, phiên quốc tứ phương sai sứ giả đến bái, sứ thần các quốc gia tập hợp tại kinh thành, yết kiến triều bái.

Hạo Đế hàng chiếu, sắc phong Mặc Sĩ Sóc Phong làm Khả Hãn Nhu Nhiên, sắc phong Xích Lăng Luân Tán làm Quy nghĩa vương. Tám tháng giữa mùa thu, Nam Cung Cảnh, Đường Sơ khai hoàn hồi kinh, ban thưởng yến trong điện Trường Minh Tuyên Thánh Cung, cùng nâng chén rượu mừng.

Trong điện Trường Minh, điện cao chín trượng, quỳnh giai phô ngọc, tầng diêm trong mây, trúc tiêu trong hồ, diêu quang trên đài, tứ phía vân ba mênh mông, hà vụ phiêu vòng, hai mươi tư ngọc kiều linh lung di động thông tới lâm ngân, có người nói Phi các tương liên các cung điện. Xa xa nhìn lại, các cung nữ hoàn tấn khinh y, yếu điệu mà đi, lãng ba vi bộ, trúc ti mờ mịt, thoáng như dao trì Tiên Cung.

Đầu giờ Thìn, Thân Vương hoàng tông, văn võ thần công vào cung hậu giá, trước hành lang điện ân cần thăm hỏi hàn huyên, đã là hai phái rõ ràng. Một phương là Tần Quốc Công, Trường Định hầu, Phượng Diễn, Ân Giam Chính cùng dòng họ sĩ tộc, mạo diệt lão thần, một phương là Đỗ Quân Thuật, Lục Thiên, Tư Duy Vân, Nam Cung Cảnh, Đường Sơ nhân tài mới xuất hiện, hàn môn võ tướng, lần này chiến tranh, cũng đang là một hồi kịch liệt đối lập hai phái này.

Yên ổn Thổ Phiên, chiến sự đại thắng, điều này làm cho phái trẻ trung trong triều hân diện. Nam Cung Cảnh cùng Đường Sơ khai hoàn lần này,

phân biệt thụ phong Phiêu Kị Tướng quân, Phủ Quân Đại tướng quân, nhập tiến đầu mỗi, quan luận quân công, chư tướng tùy chinh tấn phong thưởng.

Hàn môn tướng sĩ đột nhiên quật khởi, cánh chim đón gió, địa vị đã nghiễm nhiên muốn cùng sĩ tộc ngang nhau. Gặp lại trước điện, chấp tay nói cười không khỏi dẫn theo một chút đao quang kiếm ảnh, ẩn ẩn di động.

Nhưng mà lúc này có một người chưa từng tiến điện, đứng ở ngoài thần tử hai phương, trước thềm cẩm thạch, khoanh tay mặt hướng Minh Trì bích thủy yên ba mệnh môn, trên khuôn mặt phong thần tú triệt ẩn một chút tuần tú đậm cười, áo dài phất phơ, lại có chút di thể xuất trần, hương vị cô thanh.

Cũng là Trạh Vương, không thân không sơ, không xa không gần, ôn hoà, rõ ràng đang ở trong cục, lại giống như không đếm xỉa đến. Phụng Diễm cách mái cong hoa trụ nhìn thân ảnh kia liền nheo mắt lại, nếp nhăn khéo mắt họa xuất suy nghĩ khắc sâu.

Nếu nói hai năm trước còn có chút hỗn độn không rõ, như vậy năm nay, đại khái tất cả mọi người đều nhìn rõ ràng, làm cho quan viên trong triều mới cũ luân phiên thay đổi thanh tra trận thiếu hụt này, Hạo Đế cũng không phải một mình độc đoán, tương trợ to lớn chân chính ở bên, đúng là Trạh Vương. Kéo đổ Vệ gia là Trạh Vương, đổi nhân viên các châu quân chính quan trọng là Trạh Vương, đẩy đà quốc khố là Trạh Vương, khắp nơi áp chế Phụng gia trong triều, cũng là Trạh Vương. Đây rõ ràng là một hồi phối hợp trước đài phía sau màn thiên y vô phùng, đem văn võ cả triều đều tính kế ở trong đó.

Thân ảnh người kia đứng ở phía trên quảng điện quỳnh đài bỗng nhiên làm cho Phụng Diễm sinh ra cảm giác không rét mà run, tựa như mấy năm trước ở trên Thái Cực Điện, Hạo Đế đăng cơ vào chỗ, nâng tay áo lệnh chúng thần bình thân, một khắc quan sát thiên hạ, ánh mắt kiêu căng kia làm cho hắn từng có cảm giác như vậy, đó là, như lâm vào vực sâu.

Phượng Diễn âm thầm nhú mày, đột nhiên nghe được Ân Giam Chính bên cạnh thở dài, hẳn cũng đang từ chỗ Trạm Vương thu hồi ánh mắt.

Đối mặt đột nhiên thấy Phượng Diễn, thái độ Ân Giam Chính khác thường tiểu nhan tiếp đón: “Phượng tướng.”

Mi già Phượng Diễn khẽ nhúc nhích, đáy mắt xẹt qua thần sắc phức tạp, trên mặt lại cười: “Ngày tiếp khánh, Ân tướng có gì thở dài, chẳng lẽ là chợt có cảm, nổi lên tâm thổ tử hồ bi?”

Lời này nói được hơi có chút ý trào phúng, Ân Giam Chính hỏi lại một câu: “Gió thu tiệm khởi, Phượng tướng tâm không bi hồ?”

Ý cười trên mặt Phượng Diễn thu lại: “Ân tướng lo lắng nhiều đi.”

Ân Giam Chính giương mắt nhìn hẳn: “Tô Ý, Đỗ Quân Thuật bổ xuống điều môn hạ tỉnh, Tư Duy Vân thăng nhiệm trung thư thị lang cũng đã vài ngày, Phượng tướng cảm giác thế nào?”

Vệ Tông Bình bị bãi quan biếm truất, từ đại học sĩ Tô Ý, Quang Lộc đại phu Đỗ Quân Thuật cùng nhau tiếp nhận chức vụ môn hạ thị trung, từ nay về sau khôi phục trung thư, môn hạ hai tỉnh thêm hai gã thượng thư, hai gã thị trung. Thiên triều tam tỉnh cũng thế, đây tương đương với vô hình trung phân hoá quyền lực Tế tướng, tuy rằng Trung Thư tỉnh vẫn chưa chân chính tăng thêm Trung Thư thị lang, nhưng điều vào một Tư Duy Vân nhậm chức thị lang, liền cùng phân quyền không khác. Việc này đối với Phượng gia, Ân gia đều có đánh sâu vào không nhỏ, nhưng hai nhà lại như trước, đối lập như cũ. Phượng Diễn nghe vậy hừ lạnh, “Ân tướng đang ở trong đó, làm gì tới hỏi ta? Nếu không phải cảm động lây, mới vừa rồi làm gì trông thu buồn xuân?”

Ân Giam Chính nói: “Ha ha, Phượng tướng nói cho cùng, lão phu mới vừa rồi nhớ tới Vệ Tông Bình, quả thật là nhất thời cảm khái, nhưng Phượng tướng lại tựa hồ cũng không ưu.”

Trên nét mặt Phượng Diễm mang tự phụ: “Làm phiền Ân tướng quan tâm, lấy việc giống nhau, kết cục chưa chắc đã giống nhau?”

Ân Giam Chính hiểu được Phượng Diễm chỉ là Phượng gia có Hoàng Hậu đại sơn dựa vào, cũng không nói nhiều, chính là chậm rãi nói một câu: “Thiên hạ này đến tột cùng là của họ Dạ a!”

Lời nói đó cùng lời nói Vệ Tông Bình hiệu quả như nhau, làm trong lòng Phượng Diễm giật mình, lúc này chợt nghe chuông và khánh minh tấu, cửu thiều nhạc nổi lên. Đợi tiếng nội thị tuyên giá truyền đến, xa xa mui xe điều điều, nghi thức rõ ràng, ngũ minh kim phiến quanh co khúc khuỷu theo sau, thánh giá đến.

Phượng Diễm cùng Ân Giam Chính ngừng nói chuyện, dung nhan vội vàng nghiêm túc, cùng vương công bách quan quỳ nghênh thánh giá.

Bất quá một lát, liền thấy Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu nhập điện, long hành hổ bộ, tay áo tung bay, khí độ trầm tuấn vương giả uy nghi, ngạo nghễ không thể nhìn gần. Hoàng Hậu mỉm cười chậm rãi đi theo, tóc mây mũ phượng, ngọc thụ huy quang kim loan trường y trăm thước phô thêu duệ phía sau, tú vững như nghi. Hai người sóng vai mà đi, qua thềm ngọc, đăng Minh đài, giống như thần tiên từ Vân Trung thiên khuyết phiêu nhiên nhi lai, thần tiên quyến rũ, thiên tư tao nhã, không khỏi làm người ta thần đoạt.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!”

Tiếng hô như núi, chúng thần phủ bái, ngọc quan đỏ sẫm, ô sa kim trâm hai bên hành lang, y bào phủ xuống. Hoàng Thượng khoát tay, điện thị tuyên chỉ miễn lễ, chúng thần lại bái, tạ ơn bình thân.

Trạm Vương nâng mắt mà nhìn, cách kim giai ngọc liêm, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời.

Khanh Trần trong ánh sáng lung linh xoay người, dưới mình hoa cung trang ý cười đậm quân, ánh vào phượng mâu thu thủy điểm liễm, giống như thu dương sáng quắc đỏ trên Thái Tiêu hồ Bích sắc, thanh ba đẹp mắt, nhiếp hồn đoạt phách, làm đại điện kim Bích huy hoàng mất hết màu sắc. Lưu kim vân thường làm bạn bên long cốn huyền bào, tôn nhau lên đồng huy, điểm thanh hoãn cười, liền làm cho lãnh ngọc trên mặt Hoàng Thượng dẫn theo vài phần sắc ấm, đợi Trạng Vương phục hồi lại tinh thần, Hoàng Thượng đã bước đến trước ngự án Kim Long, mỉm cười nắm tay Hoàng Hậu, tự mình dẫn nàng tới Phượng Tường Thanh Ngọc án bên trái, sóng vai nhập tòa, ngược lại cười nói: “Các khanh bình thân liền ngồi, không cần giữ lễ tiết.”

Chúng thần nhìn quen Hoàng Thượng hỉ giận không hiện sắc, hiếm thấy hân tười cười như vậy, liền đều biết tâm tình hân hôm nay vô cùng tốt. Thiên triều qua một trận chiến, quốc uy đại thịnh, một phen trùng hưng khí thế hồi lâu nổi lên, đọng lại, sẽ thành khí tượng, rất có ý mệnh mông cuồn cuộn tứ vực, đảo qua thế càn khôn. Vài năm gian nan hóa thành hào hùng phấn chấn trong lòng ngực, khiến cho lòng người đầy vui sướng. Dạ Thiên Lăng nhìn chung quanh điện, lòng có cảm xúc, ánh mắt vừa động rơi xuống trên người Trạng Vương, ý cười trong mắt lại đột nhiên chậm.

Sau Kỳ Lân kim án, Trạng Vương chăm chú nhìn Khanh Trần miệng cười tươi đẹp, tinh thần chuyên chú. Hân như cảm thấy Dạ Thiên Lăng quét tới, vừa ngẩng đầu, Dạ Thiên Lăng cũng đã ngược lại nhìn Khanh Trần. Khanh Trần từ chỗ Trạng Vương ngoái đầu nhìn lại, liền thản nhiên mà cười với Dạ Thiên Lăng.

Tiền thủy song đồng, lưu quang xanh ngọc, trong vắt lộ ra quyến rũ, thanh thanh rõ ràng di động chìm nổi, lộ ra nàng giống như huyền giống như thật vui sướng. Đuôi lông mày Dạ Thiên Lăng hơi nhếch, cũng lấy mỉm cười đáp lại. Lại quay đầu nhìn về phía Trạng Vương, Trạng Vương chưa từng lảng tránh bọn họ nhìn chăm chú, cười yếu ớt tao nhã, không

chút nào che giấu thưởng thức, lập tức đứng dậy, dẫn văn võ quần thần nâng rượu chúc mừng.

Dạ Thiên Lăng nhìn quần thần chung quanh, trong lúc cố ý vô tình, độc đối Trạng Vương nâng chén. Trạng Vương vui vẻ đáp lễ, cùng với đó nở một nụ cười.

Sau ba hồi rượu, trước điện bắn một hồi mưa tên. Sau đó, sứ giả phiên bang được quan viên Hồng Lư Tự dẫn đường theo thứ tự yết kiến.

Khanh Trần ngồi ở bên cạnh Dạ Thiên Lăng, dù có hứng thú thưởng thức phục sức cử chỉ sứ thần các quốc gia. Đợi sứ thần Thổ Phiên tiến lên, nàng liền phá lệ lưu ý, Thổ Phiên lần này chiến bại, bị bắt xưng thần, sứ thần ở kinh thành cũng có chút lo lắng, lại không biết sẽ có lí do gì thoái thác.

Nhưng thấy sứ giả kia y theo lễ nghi Thiên triều, làm lễ tam quỳ cửu khấu, vừa lời nói thông suốt khéo léo thừa nhận Thiên triều, tay ấn trước ngực, xoay người cúc cung,”..... Nước ta không biết lượng sức, mạo phạm thiên uy, Tán Phổ tâm rất hối hận, quyết tâm cùng Thiên triều nối lại tình xưa, sai thần đến bái, trừ cống nạp hằng năm, nguyện đưa gả Trác Nhã công chúa đông nhập Đế Đô, lấy thành ý, khẩn cầu bệ hạ không chối từ.”

Thổ Phiên làm vậy cũng không làm cho người ta ngoài ý muốn. Nhu Nhiên tộc ở Tây Bắc từng ngày lớn mạnh, Mặc Sĩ Sốc Phong đã tâm bình bưng, hiện tại cùng Thổ Phiên hòa bình vị tất có thể duy trì lâu lắm. Mặc Sĩ Sốc Phong cùng Hạo Đế có quan hệ mẫu tộc, nghĩa bằng hữu, song phương theo như nhu cầu, quan hệ củng cố, hẳn được Thiên triều duy trì, làm Thổ Phiên hai mặt thụ địch, Thổ Phiên muốn vẫn hồi hoàn cảnh xấu trước mắt, một lần nữa tu bổ quan hệ cùng Thiên triều, biện pháp duy nhất đó là hòa thân.

Trước đó, Thiên triều từng có Hoa Dao, Cảnh Thịnh hai vị công chúa nhập gả Thổ Phiên, Thổ Phiên cũng từng có hai vị công chúa cùng đệ tử

hoàng tộc Thiên triều đám hỏi. Nay Xích Lăng Luân Tán chủ động đưa ra ý hòa thân, hơn nữa nhập gả là bào muội của hãn, Cảnh Thịnh công chúa thân sinh nữ nhi Trác Nhã công chúa, đây là cố gắng lớn nhất kéo gần quan hệ cùng Thiên triều, đối kháng Nhu Nhiên.

Phía trên ngự tòa, Dạ Thiên Lăng khẽ cười cười, Thổ Phiên muốn phòng, nhưng Tây Bắc không thể không có Thổ Phiên, nhất là không thể chỉ có Nhu Nhiên mà không có Thổ Phiên, Xích Lăng Luân Tán một phen ý tốt hòa thân, hãn đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

“Thiên triều cùng Thổ Phiên sớm có đám hỏi, lại kết thân đúng là mỹ đàm, trăm chuẩn thỉnh cầu. Tần Quốc Công, dòng họ có đệ tử thích hợp cưới Trác Nhã công chúa?”

Tần Quốc Công thân kiêm Chính khanh Hoàng Tông Tư đứng lên nói: “Bệ hạ, thần đối với việc này có đề nghị.”

“Người có gì đề nghị?”

Tần Quốc Công râu hoa râu rử xuống trước ngực, kính cẩn nghiêm túc, “Thổ Phiên lần này mặc dù xúc phạm thánh uy, chỉ mong đưa công chúa hòa thân, đủ thấy thành ý. Bệ hạ hậu cung trống rỗng đã lâu, tứ phi cửu tần chỉ là thùng rỗng kêu to, thần đề nghị, bệ hạ nạp Trác Nhã công chúa làm phi, thuận theo ước nguyện hòa thân Thổ Phiên, cũng làm hậu cung trở nên tốt đẹp.”

Dạ Thiên Lăng nghe vậy, mâu sắc đã trầm xuống, khóe môi tước bạc vẫn giống như mang cười, quay đầu nói: “Tần Quốc Công nói vậy, Hoàng Hậu nghĩ thế nào?”

Nghĩ như thế nào sao? Khanh Trần liếc mắt nhìn hãn một cái, người này hôm nay hưng trí thật đúng là tốt, đổi lại bình thường, sợ đã sớm lạnh mặt rồi. Trước đây Tần Quốc Công nhiều lần đề cập qua tuyển lập phi tần, nói như vậy nàng đã nghe đến lười lại nghe, hãn muốn nàng không cần quản,

nàng liền cái gì cũng không để ý tới. Tóm lại có hẳn che chở, nàng chính là tùy hứng, kham kham mặc kệ thiên hạ quần thần như không có gì, ghen tị cũng tốt, thất đức cũng tốt, nàng không cần, hẳn cũng làm theo ý mình, đâu thèm quan tâm người khác chê bai.

Lúc này tới hỏi ý nàng thế nào, mâu quang Khanh Trần vừa chuyển, tham tiến tươi cười sâu không thấy đáy của hẳn. Nụ cười kia như mũi nhọn đâm thẳng trong lòng, như kiếm, sắp xuất vỏ, hàn khí đã lan tỏa, lại bất quá là ánh mắt quen thuộc. Đuôi lông mày nàng khẽ nhếch, liền buông chén ngọc trong tay, chân thành cười hỏi Tần Quốc Công: “Tần Quốc Công đã đọc qua [kỳ chí các nước] do Hạo vương viết?”

Tần Quốc Công giật mình, không biết Hoàng Hậu sao lại hỏi thế, thành thực đáp: “Thần đọc qua.”

Khanh Trần từ từ nói: ” [Kỳ chí các nước] cuốn thứ sáu, Thổ Phiên quốc chí từng nhắc tới, Thổ Phiên quốc tổ có tập tục, nam nữ thông hôn lấy huyết thống làm giới hạn, gọi là ‘Cốt hệ’, phạm gả thú phải ngoài năm hệ.”

Nàng quay đầu hỏi Hạo vương: “Vương gia, ta có nhớ lầm?”

Năm đó ký ức tình cảnh Khanh Trần ở Tùng Vũ đài đọc thư cáo, uyển chuyển khuyên bảo Thiên Đế hãy còn mới mẻ, Hạo vương lạnh nhạt mà cười, đứng dậy nói: “Xác thực, Thổ Phiên quốc hữu có một quyển [kén vợ kén chồng thất thiện nghiệp nghi quỹ] có một đoạn như sau, nam nữ Thổ Phiên phạm là người có phụ hệ huyết thống, không thể thông hôn, người có mẫu hệ huyết thống thông hôn tất ở ngoài năm hệ. Nếu không người thông hôn sẽ toàn thân biến đen, đem tai nạn đến tộc nhân mình, hơn nữa sinh con gái sẽ si ngốc quái dị, đời đời kiếp kiếp bị thần linh nguyên rủa.”

Khanh Trần gật đầu, ngữ thanh nhàn đạm,”Vương gia quả nhiên là thông kim bác cổ, biết rõ phong thổ các quốc gia. Tần Quốc Công có lẽ đã quên, mẫu thân Thổ Phiên Trác Nhã công chúa Cảnh Thịnh công chúa chính là

nữ nhi Vân Hoàng đại công chúa, Vân Hoàng đại công chúa là biểu cô tiên đế, đến Hoàng Thượng này mặc dù lại xa một thế hệ, nhưng còn ở trong vòng ngũ hệ. Ấn tục lễ Thổ Phiên, Hoàng Thượng cùng Trác Nhã công chúa xem như họ hàng gần, thông hôn là điềm xấu.”

Trong lời nói mấy vị công chúa, mấy cửa dòng họ, Tần Quốc Công chường quản Hoàng Tông Tư, tự nhiên rõ ràng. Nhưng mặc kệ đúng hay không, ý tứ đã thập phần sáng tỏ, Hoàng Hậu đây là bác nghị, không cho phép Trác Nhã công chúa vào cung làm phi.

Trong lòng Tần Quốc Công bất mãn, khẩu khí liền cường ngạnh: “Thiên triều ta tứ hải quảng vực, dân cư mênh mông, chưa bao giờ có cách nói thân thích không thể thông hôn. Đó là trong vòng hoàng tộc, cũng từng có phủ Viễn Hầu Hoa Dục công chúa, thân càng thêm thân, bệ hạ nạp Trác Nhã công chúa làm phi cũng không có gì không ổn.”

Khanh Trần nói: “Phủ Viễn Hầu Hoa Dục công chúa, công chúa có ba con trai, chết non bên trong tã lót, chính mình cũng u uất sớm thệ, một đoạn nhân duyên này mỹ mãn?”

“Nhưng Hoa Dục công chúa vì phủ Viễn Hầu nạp thiếp vài người, sinh nhi dục nữ, có thể nói hiền đức.”

Tần Quốc Công tính tình vội vàng xao động, mọi người đều biết, lúc này hãn tự cao thâm niên và uy tín, cây già lên mặt, đó là Hoàng Hậu cũng không thập phần để vào mắt.

Phượng mâu Khanh Trần nhếch lên, dung sắc thanh nhã ôn hòa, lại quả quyết nói: “Thổ Phiên tuy là ta quốc gia thần tử, cũng nên tôn trọng tập tục bọn họ, chuyện lấy Trác Nhã công chúa làm phi không cần nhắc lại, Tần Quốc Công mau chóng từ Hoàng Tông chọn đệ tử cưới công chúa đi.”

Nàng lại phủ đề nghị Tần Quốc Công, không hề thương lượng đường sống. Dạ Thiên Lăng nhưng cười không nói, đem chén ngọc khắc hình rồng

nhẹ nhàng thưởng thức giữa những ngón tay thon dài, ánh mắt thâm thúy tập trung vào Tần Quốc Công, nhân tiện cũng nhìn qua Trường Định hầu cùng đám lão thần, đương nhiên, cũng không có bỏ qua Phượng Diễn. Nay còn chưa lộ mặt, duy chỉ có hắc khôi. Hắc chàm rãi tọa thẳng thân mình, băng sắc bên trong chén mát lạnh, ánh ngược ra một chút sáng bóng trầm lãnh phong duệ.

Nghe xong lời nói Hoàng Hậu, Tần Quốc Công ngẩng đầu về phía trước, cứng rắn trở về một câu: “Theo thần biết, hoàng tộc cũng không có người thập phần thích hợp.”

Hoàng Hậu cười, cười mà ẩn thấu tĩnh lạnh,”Chiếu theo đó mà nói, Hoàng Thượng nếu không nạp Trác Nhã công chúa làm phi, ta hướng liền muốn phát ý tốt cùng Thổ Phiên Tán Phổ kết thân?”

“Nường nường nói quá lời.”

Tần Quốc Công vừa ngẩng đầu, chỉ thấy Hoàng Hậu mỉm cười ngoái đầu nhìn lại, nói với Hoàng Thượng,”Bệ hạ đã đáp ứng thỉnh cầu hòa thân cùng Thổ Phiên, tự nhiên không nuốt lời. Nhưng xa có tập tục Thổ Phiên cấm kỵ, gần có Hoa Dục công chúa tang tử chi đau, Trác Nhã công chúa cũng không thể vào cung làm phi. Tần Quốc Công nếu tìm không ra người hòa thân, nô tì có biện pháp có thể đẹp cả đôi đường.”

Khóe môi Hoàng Thượng đầy ý cười: “Hoàng Hậu cứ nói đừng ngại.”

Ngọc liêm quang ánh tinh tế lay động, đổ lên sườn nhan nhu hòa, một đạo ánh mắt thanh lợi xuyên thấu trong suốt quang sắc, Hoàng Hậu từ trên cao nhìn xuống Tần Quốc Công,”Trác Nhã công chúa cùng Hoàng Thượng có huynh muội thân duyên, không nên kết hôn, nếu nguyện đồng tiến, phong làm đại công chúa, lấy thân thiện đối đãi. Ta nghe thấy cháu gái Tần Quốc Công Nghi Quang quận chúa tài mạo xuất chúng, phẩm đức hiền

thực, tôn thất chư nữ không người có thể bằng, tấn phong hào công chúa, gả cho Thổ Phiên Tán Phổ, kết mối hòa hảo giữa hai nước.”

Nhẹ nhàng băng quơ, câu chữ ít ỏi, Tần Quốc Công biến sắc, nghi ngờ chính mình nghe lầm rồi. Khiếp sợ ngẩng đầu, chỉ thấy phía sau bức rèm che tú ố dung nhan bình tĩnh, thanh âm không chút do dự gợn sóng truyền xuống: “Chuẩn tấu.”

Ngắn gọn hai chữ, liền quyết định một nữ tử phải rời khỏi kinh thành, xa gả Thổ Phiên, có lẽ cả đời đều khó có thể lại về cố thổ. Từ nay về sau sau muôn sông nghìn núi, cùng thân nhân trời nam đất bắc, dù có vinh quang công chúa, cũng là vạn dặm phi sa, ngàn dặm hoang vắng, sinh ly tử biệt.

Trên điện ánh mắt thấu tâm mà đến thâm lạnh như nước, Tần Quốc Công vừa sợ vừa tức, cả người phát run. Lúc này mới hiểu được, Hoàng Hậu, càng xác thực nói Hạo Đế, đây là xao sơn chấn hổ, cảnh cáo nhóm lão thần tử trong chính đến ngoại chiến, thậm chí việc hậu cung đều đừng khoa tay múa chân, dễ dàng tha thứ của hãn dưng ở đây.

Thuận giả xương, nghịch giả vong, đây là hoàng quyền.

Chư thần dưới điện chưa từ khiếp sợ tỉnh táo lại, lại nghe thanh âm Trạng Vương nhuận lẫm vang lên: “Tần Quốc Công vì quân phân ưu, trung tâm đáng quý, Nghi Quang quận chúa lấy thân phận công chúa xuất giá, thần nghĩ đến Tần Quốc Công nên được gia phong Thái công, lấy chương vinh biểu, thỉnh bệ hạ ân chuẩn.”

Hoàng Thượng thân nhiên nói: “Trạng Vương nói phải, liền y này tấu. Truyền ý chỉ trăm, Tần Quốc Công tấn lên Thái công, phong Nghi Quang quận chúa làm công chúa, tùy ý hòa thân Thổ Phiên.”

Phong hào Thái công tuy rằng tôn vinh, nhưng không hề thực quyền, đây tương đương với Tần Quốc Công hoàn toàn mất quyền lực hết sức quan trọng ở trong triều, quần thần giờ phút này đều đã thể hội ra ý tứ hàm xúc

chút mưa gió sắp đến. Vua nào triều thần nấy, thủ đoạn Hạo Đế mấy năm qua lòng mỗi người có thể hội, hiện tại hơn một Trạm Vương ngoài mềm trong cứng, bất tri bất giác không ngờ lẫn khác thay mặt. Tất cả mọi người giống như bị vây trong nồi nước ấm, chờ thời điểm chân chính ý thức được, đã trở thành ếch luộc, vô lực từ chối.

“Bệ hạ!”

Tần Quốc Công vội quỳ xuống trước thềm, ”Thần.....”

“Tần Quốc Công còn có chuyện gì muốn nói?”

Sau Ngự án vang lên một tiếng hỏi, thập phần trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Thần lĩnh chỉ tạ ơn!”

Tần Quốc Công không thể kháng thánh chỉ, nhưng trong lòng kinh hận không thôi, nét mặt già nua tử hống, hai tay khẽ run, ”Nhưng thần còn có lời muốn nói, bệ hạ chậm chạp không chịu sắc lập phi tần, thần không dám gặt bừa! Mặc dù Trác Nhã công chúa không thể vào cung, bệ hạ cũng nên tuyển nữ tử hiền đức lập làm phi tần, đồng chủ lục cung, mới là phúc của xã tắc!”

Lời này rõ ràng là ám chỉ Hoàng Hậu thất đức, Trạm Vương tuần mi rung động không dễ phát hiện, không khỏi giương mắt liên nhìn về phía Khanh Trần. Khanh Trần im lặng ngồi ở bên cạnh Dạ Thiên Lăng, môi đậm cười không giảm, y càng nhìn càng sâu sắc. Đôi mắt ưu hỉ không thấy, chỉ một mặt thâm trầm yên tĩnh, u hồ liềm đi lệ ảnh đèn cung đình, lâm thấu vô ngần, thời điểm vô tình chạm được ánh mắt Trạm Vương, choáng váng khai mở một tầng nhỏ vụn học văn.

Hắn nhìn nàng, vẻ mặt có thương tiếc nhu hòa, làm như đang hỏi nàng, thật lâu trước kia hắn cho không được, hiện tại người kia có thể cho nàng

hay không? Nhưng mà ánh mắt kia cũng không khí thế bức nhân, chỉ tự dừng làm cho Khanh Trần cảm thấy ảm áp.

Khanh Trần thản nhiên cười, liền nghe Dạ Thiên Lăng nói: “Gia sự hậu cung của trẫm, đều có đúng mực, không nhọc Tần Quốc Công quan tâm, việc này không cần nhắc lại.”

Tần Quốc Công cố ý lại tấu: “Gia sự thiên tử không thua quốc sự, thần không dám không vì bệ hạ sầu lo? Thần sớm nhiều lần gián ngôn, bệ hạ đăng cơ mấy năm, thủy chung vô tự, quốc vô căn bản, dùng cái gì nhờ vả? Thịnh bệ hạ lấy xã tắc làm trọng, giang sơn làm trọng, nghe theo chúng nghị, chớ lại khư khư cố chấp!”

Thiên tử vô tự, quốc vô căn bản! Khanh Trần bỗng nhiên nâng mắt, ánh mắt đâm thẳng Tần Quốc Công, dưới đại điện đột nhiên vắng ngắt.

Chúng thần đều biết, trước kia từng có thần tử ở trong triều đề cập qua vấn đề hoàng tự, chọc Hoàng Thượng tức giận, từ đó về sau không ai dám đảm đương nghị lại việc này, chỉ có Tần Quốc Công cùng vài lão thần một mặt thượng biểu tấu gián, lại đều bị lưu không phát. Khanh Trần giật mình, Dạ Thiên Lăng không cho nàng xem đám tấu chương đó, cũng không đơn thuần là gián nghị thỉnh lập phi tần, hẳn không muốn nàng nhìn thấy, là sợ chạm đến tâm sự nàng, nỗi khổ tâm của nàng.

Lời Tần Quốc Công, giống như từng châm từng châm nhu nhập trong lòng, váy dài lưu vân buông xuống, ngón tay Khanh Trần mảnh khảnh gặt gao chế trụ phù điêu cạnh phượng tòa, ngón tay tái nhợt, tươi cười trên mặt lại chưa động, chính là ánh mắt kia đã như băng tuyết, tiếm thấu hàn ý.

Cảm giác hít thở không thông, như là bị người chậm rãi ép vào trong nước, càng trầm càng sâu, càng sâu càng lạnh, rõ ràng có thể giãy, lại nản lòng thoái chí, động cũng không thể động.

Lúc này, đại điện bỗng nhiên vang lên thanh âm Hoàng Thượng lạnh lùng: “Trẫm vẫn còn ở đây, các người liền vội lo lắng trừ quân, là ngóng trông trẫm sớm đi trả lại vị trí này, cho các người an tâm sao?”

Lời này nói rất nặng, văn võ cả triều kinh ra cả người mồ hôi lạnh, Tần Quốc Công cứng họng, vội vàng dập đầu: “Thần..... Thần không phải ý tứ này, thần không dám!”

“Hừ!”

Hoàng Thượng hừ lạnh một tiếng, “Không dám? Ta xem ý lời người nói, giang sơn xã tắc đều phải hủy ở trong tay trẫm.”

Tần Quốc Công kinh hoàng không dám nói nữa, tả hữu dưới điện một mảnh quần áo phát vang lên, quần thần đều quỳ một bên, áp thẳng đến ngoại điện, đầy cảm y mạo quan. Đại điện tĩnh như tử vực trung, chỉ còn lại Tần Quốc Công trầm trọng hô hấp, một tiếng lại một tiếng, cũng không dám nói thêm, tùy thời đều phải bị ách đoạn ở trong cổ họng.

Lưu Ly Đăng vàng ngọc huy hoàng ở trước ngự án chuyển qua một chút ám ảnh chìm nổi, hình dáng Hoàng Thượng như đao tước kiên nghị lung ở trong đó, hỉ giận khó phân biệt, duy thấy phía trên huyền bào Kim Long phi dương kiêu căng, không giận tự uy, lạnh lạnh bức nhân.

“Trẫm hôm nay nói cho các người, mặc dù trẫm không con nối dòng, trên có huynh, dưới có đệ, huynh đệ đều có con trai con gái, đều là huyết mạch Dạ thị hoàng tộc. Thiên triều ta phúc tộc lâu dài, giang sơn không vong được. Từ nay về sau, nếu có ai nhắc lại bốn chữ phi tần con nối dòng, lấy tội mưu nghịch luận!”

Nói năng có khí phách trong, quyết đoán trước nay chưa từng có, chẳng những quần thần sợ ngậy người, càng làm cho Khanh Trần như gặp sét đánh. Hắn nhưng lại che chở nàng đến tận đây, Khanh Trần si ngốc nhìn sừng nhan Dạ Thiên Lăng lạnh như kiên ngọc, một cỗ sóng nhiệt mãnh liệt

xông lên đầu, thẳng tới hốc mắt. Nàng vội vàng giương mắt, ngạo nghệ
ngẩng đầu, ở đáy mắt quần thần là mỉm cười cao cao tại thượng, phong tư
mẫu nghi, thanh hoa loá mắt.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Không Có Gì Ngoài Vu Sơn Không Phải Vân

Một đường không nói gì, long liễn ngự giá ngừng trước vân điện, Khanh Trần cùng Dạ Thiên Lăng bước xuống xa giá, xuyên qua minh giai ngự đài, cước bộ lại càng chạy càng nhanh, nội thị cung nga phía sau vội vàng đi theo, cơ hồ là muốn chạy. Dạ Thiên Lăng bồi ở bên cạnh nàng một lát, đột nhiên đi mau từng bước, dang tay đem nàng ôm chặt: “Thanh Nhi.”

Yến Hề, Bích Dao đều biết thú, vội mang theo nhóm người hầu xa xa nín thở thối lui.

Khanh Trần bị Dạ Thiên Lăng ngăn đón dưới chân lão đảo một cái, cũng không quay lại, chỉ đứng định nhìn phía trước, điêu lan ngọc thể, dao trì thiên khuyết, một mảnh sương mù.

Dạ Thiên Lăng nhẹ nhàng xoay lại thân thể của nàng, đã thấy dưới đèn Minh Ngọc, thanh quang ầm ầm, trên mặt nàng đã nước mắt thành hàng.

“Thanh Nhi.”

Hắn nhíu mày thấp giọng gọi nàng, có một chút muốn nói xin lỗi lại thôi.

Khanh Trần ngẩng đầu, bỗng nhiên mạnh nhào vào trong lòng hắn, khí lực to lớn nhưng lại đẩy hắn lui về phía sau từng bước, suýt nữa đánh lên diêm trụ phía sau.”Tứ ca, cho ta một đứa nhỏ.”

Thanh âm Khanh Trần ầm ịch, nhìn thẳng hai mắt của hắn, hoa trụ ám ảnh dừng ở trên mặt của nàng, khó có thể hóa giải nồng đậm thống khổ.

Mi tâm Dạ Thiên Lăng chợt nhú, sau một lúc lâu nhìn nàng, hai tay ôm hông nàng siết chặt, hấn cúi đầu, chậm rãi nói: “Ta tuy rằng nói qua nàng muốn cái gì ta đều cho nàng, nhưng là Thanh Nhi, không cần vì người khác mà muốn, nhất là cái này. Ta không thích nàng mang theo mục đích gì cùng ta nói như vậy, mặc kệ là vì cái gì.”

Khanh Trần buồn bã nói: “Chàng là thiên tử, là vua của một nước, chàng không thể không có con nối dòng.”

Mâu tâm Dạ Thiên Lăng thâm hắc vô biên vô hạn giống như phải đem nàng chôn vùi, hấn tĩnh nhìn nàng: “Ta vừa rồi nói qua, đừng để ta lại lặp lại. Có ta ở đây, nàng không cần để ý tới bất luận kẻ nào, nghe rõ, nhớ kỹ, trừ bỏ ta, không cho phép nàng để ý bất luận kẻ nào.”

Hấn nâng tay xoa hai gò má của nàng, động tác mềm nhẹ. Khanh Trần cường chống khí lực dưới cái nhìn chăm chú của hấn nhẹ nhàng tiêu tán, nguyên bản ánh mắt gần như sắc bén trở nên mất mát, nước mắt u nhiên chảy xuống, nàng chậm rãi lắc đầu, “Nhưng ta muốn một đứa nhỏ trên người có huyết mạch của chàng, đứa nhỏ cốt nhục của ta, ta mặc kệ bọn họ, ta chỉ muốn sinh cho chàng một đứa nhỏ.”

Trong mắt Dạ Thiên Lăng nổi lên một tia đau thương lo lắng, ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng nói: “Ta có nàng, nàng có ta, ông trời nếu cho ta một đứa nhỏ, đó là hạnh phúc ngoài ý muốn, nếu không cho, cả đời này nàng chính là hài tử của ta.”

Hấn tựa hồ điều điều nhìn về phía dao trì mây mù mờ mịt, nhìn về chỗ sâu trong bầu trời đêm rộng lớn, thanh âm trầm thấp vọng ở bên tai nàng, mang theo lực lượng kỳ dị. Thiên địa trong một khắc này phảng phất lui về viễn cổ hỗn độn, chỉ dư lại hai người bọn họ, hết thảy đều hóa thành hư vô.

Khôn cùng cô độc, có nàng có ta gần nhau, bốn mắt giao nhau, nở rộ toàn bộ phần hoa trần thế.

Vô ưu vô phổ, không ngại cũng không bi, trong lòng trầm hoãn mà thỏa mãn thở dài, Khanh Trần nhìn Dạ Thiên Lăng. Dạ Thiên Lăng chậm rãi gọi lên khoe môi, khuôn mặt hần đậm cười rõ ràng như vậy, tay chạm tay. Không biết qua bao lâu, hần thấp giọng gọi nàng, thanh âm ấm ách, mang theo từ tính dụ hoặc: “Thanh Nhi, ta muốn nàng.”

Mũi chân Khanh Trần nhếch lên, dài tay áo phiêu phiêu bay lên, tay vòng lên cổ của hần, hôn lên đôi môi nóng rực của hần.

Dạ Thiên Lăng ôm lấy nàng bước tới tẩm cung, đan sa trường, nhu ti cầm, da thịt khi sương tái tuyết, xõa ra mái tóc như thác đổ. Đẳng sắc mộng lung qua màn đầy mị hoặc, hơi thở của hần bá đạo như đại dương mênh mênh, tinh mâu nàng mê ly sáng rọi như tơ như mị mê hoặc hần, lốc xoáy nhu hòa mà mạnh mẽ thổi quét xuống, yêu say đắm si dục đều hóa thành khát cầu của hần với nàng.

Hần khê hôn nàng, dọc theo phượng điệp trông rất sống động kia, lưu luyến trên núi tuyết nõn nà mềm mại. Nàng bị hần nóng cháy gắt gao hôn hít nhẹ nhàng run rẩy, giống như một đoá U Lan xấu hổ nở rộ, dưới bóng đêm diêm dúa tuyết mỹ, như yêu như mị, dụ dỗ hần cuồng nhiệt khó át.

Hần hung hăng đem nàng ôm chặt, nâng tay phất diệt ánh đèn lay động, trong bóng đêm băng ti hỗn độn, chỉ dư lại nàng thở dốc rất nhỏ cùng mùi thơm triền miên. Giờ khắc này, nàng hoàn toàn thuộc về hần, hần tham nhập chỗ sâu vô cùng trong linh hồn nàng, nóng chảy nàng dưới kích cường.

Hần chính là nàng, nàng cũng là hần, giữ lấy hết thảy của nhau, trả giá hết thảy. Bọn họ cùng một chỗ, hôn phi yên diệt cũng thế, có được nhau, cái gì cũng không cần, chỉ phiêu phù bên trong vô biên vô hạn, vô chỉ vô tận.

Nàng quán quýt si mê hần, gọi tên của hần, trên đời này chỉ có nàng gọi hần như vậy, cũng chỉ có hần sẽ gọi nàng Thanh Nhi.

Thanh Nhi, nàng chỉ có một cái tên này, chỉ có một cái tên này là nàng.

Nàng là vì hãn mà sinh, vì hãn xuyên qua ngàn năm, kiếp này kiếp sau, đều chỉ vì hãn, cùng hãn dặt tay nhau trong hồng trần rộn ràng nhốn nháo, cam nguyện trọn đời trầm luân.

Đêm đã khuya, người an tĩnh, cuộc đời này đã thành si.

[Thiên triều sử · Đế Đô] cuốn một trăm linh ba.

Mùa thu năm thứ tư, Vu Điền Quốc Vương bệnh nặng, để sai năm ngàn Huyền Giáp Quân, đưa Đóa Hà công chúa về Tây, kế vị Quốc Vương. Năm thứ năm, phong Vu Điền nữ vương làm Tây Hải nữ vương, lập Tây Hải điều hộ phủ.

Bình hồ sắc thu ba mươi dặm, một ngày trăng thu như nước, một hồ lăn tăn sóng nhẹ.

Ánh trăng giữa hồ, thuyền nhỏ diêu diêu đơn bạc, nhẹ nhàng lay động, giống như muốn bay vào nguyệt cung thanh bần không xa kia. Bên khoang thuyền, Dạ Thiên Trạm dựa vào ngăm trăng, trong tay là nửa hồ rượu, một thân thanh nhàn.

Chén rượu nhập hầu, bên cạnh khoang thuyền một nữ tử đi ra, tay chụp tới, đem bầu rượu trong tay hãn cướp đi, mùi thơm như lan như xạ theo tay áo nàng phất qua hai gò má, Dạ Thiên Trạm nửa nhắm hai mắt, thản nhiên cười nói: “Đóa Hà, đưa ta.”

Đóa Hà cũng không để ý đến hãn, xoay người tay buông lỏng, bầu rượu kia “Phốc” rơi vào giữa hồ, thanh ba lý lắc, trong chốc lát đã chìm vào đáy hồ sâu thẳm.

“Không cho phép huynh uống nữa.”

Dạ Thiên Trạm mở to mắt, khóe môi nhếch lên, lộ ra độ cong tao nhã, trầm thấp cười: “Được, nghe nàng một hồi cũng thế.”

Đóa Hà lấy tay xoa xoa, thung nhiên dựa ở phía trên mép thuyền, gió đêm phất phơ thổi qua hai gò má nàng xinh đẹp, nàng nhìn Dạ Thiên Trạm, nhẹ giọng nói: “Ngày mai, ta đi.”

Dạ Thiên Trạm đứng ở bên cạnh nàng, một thân áo trắng giống như nhuộm dần ánh trăng thanh bần, hần thản nhiên mỉm cười: “Ừ, ngày mai bước đi.”

“Huynh không có gì nói với ta sao?”

Đóa Hà chớp chớp hai tròng mắt, làm cho Dạ Thiên Trạm nhớ tới nguyệt nha tuyền làm bạn cùng biển cát, cực kỳ quyến rũ, là tuyệt điểm phong cảnh đại mạc phi sa. Hần thưởng thức vẻ đẹp của nàng, nàng là Vương phi trên danh nghĩa của hắn, lại càng giống một bằng hữu. Làm vợ làm bạn, bởi vì biết cuối cùng muốn đưa nàng đi xa, cho nên ở trước mặt nàng thoải mái gần như chân thật.

“Vu Điền quốc nội ta đã thay nàng an bài thỏa đáng, hành trình có Huyền Giáp Quân hộ tống nàng, vạn vô nhất thất, nàng có thể yên tâm.”

“Chỉ có này đó?”

Thanh phong nguyệt hoa, hóa thành đạm cười trong mắt hắn: “Vô luận ở Tây Vực gặp được chuyện gì, nàng đều có thể gửi thư cho ta, Trạm Vương phủ vẫn là nhà của nàng.”

“VẬY CÒN HUYNH?”

“Ta cũng như trước là ta.”

Đóa Hà nhìn hẩn trong chốc lát, ánh mắt rời đi, đáy mắt nàng buông xuống một tầng nhợt nhạt ám ảnh,”Ta chưa từng có nghĩ tới, đến một ngày này sẽ là Huyền Giáp Quân đưa ta trở về.”

Dạ Thiên Trạm cười thán: “Ta cũng giống vậy thật không ngờ.”

Đóa Hà hỏi: “Huynh không hối hận?”

Dạ Thiên Trạm hơi hơi ngửa đầu, ánh trắng đổ xuống khuôn mặt hẩn tuần tú.”Ba năm,” Hẩn thản nhiên nói,”Suốt ba năm nay, nàng cũng biết ta làm cái gì sao?”

Gió nhẹ thổi qua, quần áo phiêu nhiên. Thân ảnh của hẩn ánh vào mặt hồ trong vắt, ánh vào đáy mắt nắng Đóa Hà, mờ mịt như một đạo ảo ảnh,”Ta chỉ nhìn thấy huynh quan tâm mọi chuyện, tức tiêu vất vả, huynh vì nàng, muốn đem tâm chính mình lấy ra sao?”

“Nàng sai lầm rồi.”

Dạ Thiên Trạm sái nhiên trở lại, bên trong tuần mâu tinh quang chột lóe, xuyên thấu nguyệt hoa lộ ra hào khí oai hùng anh phát, ngạo nghễ ẩn có phong phạm vương giả,”Ba năm nay, trong triều lại trị thanh chính, đã không phải ngày xưa có thể sánh bằng, tồn ngân quốc khố mỗi năm ngàn dư hàng vạn, dân sinh giàu có, Thổ Phiên Tây Vực yên ổn, không dám xâm phạm biên giới. Chính thanh quốc yển, Tứ Hải quy phục, tuy rằng còn có đường rất dài phải đi, nhưng luôn luôn có một ngày Thiên triều sẽ ở trong tay ta thịnh thế đại trị, nàng nhớ rõ lời ta nói, ngày nào đó sẽ không lâu lắm.”

Trên mặt hẩn tuần lãng vì dính mùi rượu mà lộ ra một cổ thần thái phong lưu, hoàn toàn không phải ngày xưa bình tĩnh thông dong chu toàn trong triều đình, cũng không còn uy nghiêm trong cung trong phủ nói một không hai, giờ tay nhắc chân tiêu sái dung nhập khí độ chỉ điểm giang sơn mệnh môg, mị lực bức người.

Đóa Hà nhất thời sững sờ ở trước mặt hần, nhìn đến sâu thẳm. Phong nhã của hần, cô độc của hần, khí phách của hần, người nào mới là hần chân chính? Nàng hoàn toàn không biết, nam nhân trước mắt này đáy lòng ẩn dấu nhiều thứ lắm, lắng đọng lại trong đôi mắt kia, là gợn sóng tao nhã.

“Đóa Hà, đa tạ nàng bồi ta nhiều năm như vậy.”

Ngàn dặm minh nguyệt thanh thu sắc, đừng nói ly biệt.

Trong lòng không hiểu sao nổi lên u sầu không muốn xa rời, Đóa Hà nhào vào trong lòng Dạ Thiên Trạm. Dạ Thiên Trạm ngấn người, chậm rãi nâng tay ôm nàng.

Hơi thở trên người hần, thân nhiên ấm áp như xuân phong, thổi thấu cát vàng phi thiên, lạc thiên tà dương. Mỉm cười của hần là ký ức cả đời nàng vĩnh viễn không quên, ôm ấp kiên nghị như núi, cho nàng lực lượng cùng dũng khí, nàng có thể cười xoay người, sau từ biệt là thiên nhai. Thiên nhai lộ, lụa mỏng phi thiên, lục lạc thanh xa, sáo ngọc khinh chiết du dương, uyển chuyển thành ngàn năm xa xôi cùng tưởng niệm.

Tiếng sáo từ môi Dạ Thiên Trạm thanh dương nhộn nhạo làm cho mặt hồ ba quang lân lân, phập phồng, lá vàng bay lả tả. Đóa Hà ý ở bên người hần, trong lòng trống không sở hữu, chỉ dư tiếng sáo này.

Thân này, như mộng.

Nguyệt Lạc thiên thanh.

Ung môn phía Tây, ánh mặt trời cuối thu khí sáng, phong dương tinh kỳ. Năm ngàn Huyền Giáp khinh kị binh hộ vệ Đóa Hà công chúa về nước, nghi thức mệnh mệnh cuộn cuộn, kéo vài dặm.

Đã đáp ứng Đóa Hà, Dạ Thiên Trạm vẫn chưa ra khỏi thành tiền đưa. Một khắc trước khi Đóa Hà khởi hành, hần đứng ở gác cao phía trên đầu

tường diêu diêu nhìn bóng dáng nàng đi xa, trái tim là nàng trong sáng
cười: Nếu có một ngày, huynh chán ghét nơi này, nhớ rõ có một người ở
Tây Vực chờ huynh.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Thế Sự Như Ván Cờ Mới

Nắng vàng như kim, chiếu xạ trên ngói lưu ly thanh lam sắc Vũ Thai Điện, đem ánh mặt trời huyền hóa ra một mảnh bảo quang điểm liềm. Một nội thị áo xanh vội vàng đi lên thềm điện, vào trong điện, theo bản năng liền phóng nhẹ cước bộ.

Sàn gỗ đàn mộc thâm sắc sáng bóng như gương, phản xạ ra bóng dáng hoàng kim sắc uy nghiêm, cấm tự hoa văn trôi nổi như mây, tiến sâu thẳm vào nội điện. Cung nhân đang trực đều đứng xa xa nín thở, bộ dạng mỗi người phục tùng liềm mực, không nghe thấy nửa điểm tiếng vang, nội thị nghe tiếng dừng ở trong điện trống vắng cực kỳ rõ ràng, ngực bất giác đã đầy mồ hôi. Đợi nhìn thấy thường thị Yến Hề trước điện, hẩn thấp giọng bẩm báo cái gì, Yến Hề châm chước một lát, liền đi đến tuyên thất.

Cách một đoạn hành lang điện, trong tuyên thất truyền đến âm thanh nói chuyện ầm ầm. Yến Hề đi tới trước bình phong Cửu Long, nghe được thanh âm Hoàng Thượng trầm lãnh liền chần chờ một chút, tuy có việc gấp, nhưng là không dám quấy rầy. Lại vừa đứng như vậy, thanh âm bên trong dừng lại: “Chuyện gì?”

Yến Hề bước lên phía trước, chuyển qua bình phong, chỉ cảm thấy không khí ngưng trọng bức người. Bên trong trừ bỏ Trạm Vương, chỉ có Phượng Diễn, Đỗ Quân Thuật cùng Tư Duy Vân ba trọng thần, mỗi người mặt không chút thay đổi, duy Trạm Vương một đôi con ngươi khẽ híp thần nhiên nhìn Phượng tướng đối diện, có vài phần hương vị sắc bén.

Yến Hề cúi người cúi đầu, nhìn không chớp mắt, bẩm: “Hoàng Thượng, Hàm Quang cung vừa rồi cấp triệu ngự y nhập gặp.”

Mâu quang Dạ Thiên Lăng đen kịt song sánh rất nhỏ, ngay cả Trạm Vương cũng nâng mắt. Tin tức này đối với Phượng Diễn mà nói lại tới rất đúng lúc. Quả nhiên, Hoàng Thượng hợp lại tấu chương trong tay, bỏ lại nói: “Trở về nghĩ cho kỹ xử lý ra sao, ngày mai dâng sớ lên.”

Nói xong phất tay áo ra tuyên thất, khởi giá Hàm Quang cung.

Phượng Diễn khom người lĩnh mệnh, khi xoay người rời khỏi âm thầm liếc Trạm Vương một cái, cảm thấy oán hận.

Mùa hè năm nay, Thương Lăng giang gập lũ lụt, mưa to liên tục không ngừng khiến cho nước sông tràn đầy, hà đạo tràn ra, Hồ, Vân hai châu mười bảy quận ruộng đồng hủy sạch, trở thành một vùng nước trắng. Hồng thủy lớn như vậy đã nhiều năm chưa thấy, Hoàng Thượng cấp triệu thủy quân Giang Tả xuất động chiến thuyền di chuyển dân chúng, sửa gập Quảng An cừ vì hồng thủy mà vỡ, lại hai lần phát ngân chẩn tai. Bảy tám tháng qua đi đại thủy dần lui, vì cứu tế thích đáng, hai châu chưa ra loạn tình tai địch, mấy tháng rồi ren, khắp nơi đều nhẹ nhàng thở ra.

Không ngờ lúc này, kim bảng thám hoa Đế Diệu năm hai, Tư Duy Vân tiếp nhận đốc sửa Quảng An, quảng thông song cừ Mai Vũ Bước lại dâng một đạo tấu biểu đem trưởng tử Phượng Diễn, thân kiêm trọng trách công bộ thị lang, Giang Tả bố chính sử Phượng Kinh Thư tham đến ngự tiền. Tham hãn một mình tham ô sửa cừ tạo hạng, khiến cho Quảng Thông cừ chậm chạp không thể làm xong. Mưa to đến, nước sông tăng vọt, Quảng Thông cừ không thể phát huy tác dụng mong muốn, đến nỗi Quảng An cừ không chịu nổi gánh nặng, vỡ đê ngàn dặm, hủy sạch phòng ốc ruộng tốt hai châu..

Biểu vừa dâng lên, Hoàng Thượng cực kỳ tức giận. Năm gần đây thanh tra thiếu hụt, tra đầu tiên là tham ô, điều này liền phạm vào tối kỵ, huống chi lại tạo thành trọng tai hủy đê yêm điền, tức khắc truyền Phượng Diễn vào cung gặp giá.

Phượng Diễm vừa đến Vũ Thai Điện liền thấy có phần không đúng, quỳ lạy xong không thấy được miễn lễ, một đạo tấu chương ném tới trước mặt, "Tự mình xem đi."

Tấu chương rơi xuống đất, rõ ràng mở ra trước mắt. Bút tích Mai Vũ Bước mạnh mẽ cao ngất, nét chữ cứng cáp, nét mực thâm lượng, chữ chữ như đao, càng xem Phượng Diễm dần dần toát ra một thân mồ hôi lạnh. Cảm tức một lực phẩm ngoại quan bé nhỏ không đáng kể, làm sao có đảm lượng lớn như vậy buộc tội Phượng Kinh Thư, vừa nâng mắt, thấy Trạng Vương đậm cười gian, ánh mắt như dao sắc đâm tới.

Phượng Diễm tâm niệm xẹt qua, đem tấu chương một lần nữa trình lên, cúi người dập đầu: "Hoàng Thượng, tấu chương tố cáo khuyến tử, ấn định chế thần hản là nên tránh, không tiện nhiều lời."

Đôi mắt thâm sắc của Trạng Vương ô hơi híp, ý cười bên môi ẩn ẩn sâu sắc vài phần, gặp biến không sợ hãi, ôn mà bất loạn, không hổ là tam triều tế phụ tướng thần.

Sau ngự án, Hoàng Thượng mắt lạnh nhìn về phía Phượng Diễm: "Quảng An cử hủ bá võ đề, thủy yêm ngàn dặm, người thân ở giữa, chẳng lẽ cũng không nên nói?"

"Thần thất trách, trước đó không lo phòng hoạn, đến nỗi phát sinh chuyện như vậy, thần thỉnh Hoàng Thượng hàng trách."

Phượng Diễm thỉnh tội trước, tiếp tục nói, "Nhưng Quảng An cử đến tốt cùng có gì võ, thần nghĩ đến trước điều tra rõ ngọn nguồn. Đề đập xảy ra vấn đề, quan viên phụ trách đốc tạo cũng không thể thoát tội, khó tránh khỏi sẽ vì muốn đẩy trách nhiệm tìm cớ, lời này không thể hoàn toàn tin."

Tiếng nói vừa dứt, thanh âm Trạng Vương vang lên bên cạnh: "Vài năm nay thanh tra thiếu hụt, các bộ bỏ sót đều nhất nhất bỏ tề, chỉ có công bộ vẫn lấy công trình lớn hai cử làm cớ, kéo lại kéo. Hiện tại thiếu hụt như cũ

vẫn còn, công trình Quảng Thông cử đình trệ, Quảng An cử bị hủy bởi hồng thủy, không biết công bộ dùng bạc đến tột cùng dùng ở nơi nào? Phụng tướng không nói chuyện dùng bạc, lại đem nguyên nhân quy tội đến người khác, đây là vì sao?”

Phụng Diễn lập tức nói: “Vương gia, thần vừa rồi chính là hồi bẩm lại với Hoàng Thượng. Về phần sửa cử cần bạc, nếu muốn hỏi, khi trước Thượng Thư tỉnh truy cứu Hộ bộ. Vương gia nếu muốn biết, thần mau chóng gửi công văn đi Thượng Thư tỉnh, để cho bọn họ trách tra.”

Ngữ điệu nghe giống như kính cần, lại bởi vì quá mức kính cần, liền mang ra chút ý tứ hàm xúc không tầm thường, giống như câu hỏi Hoàng Thượng có thể tạm thời buông, lời Trạng Vương nói cũng không có thể không đáp.

Trạng Vương như thế nào nghe không ra Phụng Diễn là muốn đem Ân gia kéo xuống nước, cười lạnh nói: “Làm gì phiền toái như thế, việc này chỉ cần hỏi Phụng Kinh Thư một câu liền hiểu được. Nghe nói Phụng Kinh Thư ở quê cũ Tư châu sửa một tòa chùa thay Phụng gia chủ mẫu cầu phúc, lấy gỗ đàn hương Nam Lĩnh xây dựng, Đông Hải bạch ngọc làm đá lát, tự xưng ngay cả Hoàng Thượng vì Thái Hoàng Thái Hậu xây dựng Chiêu Ninh tự cũng không thể bằng, không biết việc này Phụng tướng nghĩ thế nào?”

Phụng Diễn thất kinh, không nghĩ một câu lời say của Phụng Kinh Thư, Trạng Vương ở ngoài ngàn dặm nhưng lại biết được rõ ràng như thế, trừ lần đó ra, không biết còn có bao nhiêu chuyện dừng ở trong tay hắn. Lúc này nói: “Tiểu nhi vì mẫu thân quyên tư lễ Phật là một chuyện, trước đó từng được Hoàng Hậu nương nương chấp thuận, nương nương còn bởi vậy ban ân tu sửa. Sơn dã miếu nhỏ không dám cùng Chiêu Ninh tự đánh đồng? Chiêu Ninh tự môn quy tạo hạng Vương gia rõ ràng nhất, lời này chẳng phải vớ vẩn?”

Mũi nhọn trong mắt Trạm Vương lạnh lẽo trầm xuống, đối diện Đỗ Quân Thuật cùng Tư Duy Vân đồng thời nhú mày, Phượng Diễn quả nhiên Khương lão di lạt, một chiêu này công thủ nhiều mặt, chẳng những kéo cả Hoàng Hậu, lại đem bút nợ cũ Hoàng Thượng cùng Trạm Vương cũng ám toán ở bên trong.

Nhớ ngày đó Trạm Vương cùng Hoàng Thượng không hòa thuận lắm, nhân biết rõ Hoàng Thượng thành hiếu với tổ mẫu, đối với Chiêu Ninh tự không chịu có nửa phần qua loa, sai người đem giá trị chế tạo Chiêu Ninh tự đề cao, đúc tượng Phật vàng, dát vàng khắp nơi, xây dựng chùa tốn kém hàng trăm ngàn vạn, khiến cho quốc khố càng căng thẳng. Chiêu Ninh tự làm xong, có thể nói là chùa đứng đầu thiên hạ, chùa chiền tầm thường không thể so sánh, nay không chỉ là chùa chiền hoàng gia, dù Thiên Trúc, Tây Vực, thẳng tắp lẫn Đông nhập trung nguyên luận pháp, phát huy mạnh Phật hiệu, giáo hóa dân chúng, hương khói thập phần cường thịnh.

Vài năm nay, Trạm Vương tận tâm vì chính, quốc khố tràn đầy, trong lòng Hoàng Thượng mặc dù biết khúc chiết trong đó, nhưng cũng không muốn truy cứu, chính là từ miệng người khác nói ra, khó tránh khỏi làm cho trong lòng huynh đệ hai người đều sinh ra một chút khó chịu.

Trạm Vương nâng mắt cùng Phượng Diễn nghiêm nghị ngưng đối. Trong mắt Phượng Diễn dày đặc âm lãnh, khóe môi Trạm Vương thanh nhã tươi cười đã chậm rãi phai nhạt xuống, chưa nói chuyện, liền nghe Hoàng Thượng nói: “Trẫm hỏi là việc Quảng An cừ, cùng Chiêu Ninh tự có quan hệ gì đâu? Quảng An cừ hao tổn của cải hơn bốn mươi vạn, ba năm xây dựng, hiện tại hủy hoại chỉ trong chốc lát. Sang năm nếu lại có mưa to, các người bảo trăm bố trí dân chúng Giang Tả ở chỗ nào?”

Về mặt hai người đều nghiêm túc không lên tiếng, lúc này Tư Duy Vân bên cạnh vội đem đề tài kéo về việc tu sửa cừ: “Hoàng Thượng, việc cấp bách lúc này là sửa gấp Quảng Thông cừ, lần này nếu không phải Quảng Thông cừ chưa xong, Hồ, Vân hai châu không đến mức gặp tai nạn này.

Nhưng Mai Vũ Bước cũng có chỗ không lo, khi hồng thủy đến, đã biết Quảng Thông cừ không thể sử dụng, hẳn là nên đúng lúc ở thượng du mở áp xả lũ, tất có thể hủy đại giới Lô, Dương, Phong mấy quận, bảo toàn hai châu mười bảy quận, cũng giúp Quảng An cừ không việc gì.”

Lời này nói công chính, ai cũng không thiên vị, Đỗ Quân Thuật nói tiếp: “Mai Vũ Bước một lục phẩm quận sử, tuổi còn trẻ, sợ là khó làm ra quyết đoán này, lại nói tiếp cũng không thể hoàn toàn trách hẳn.”

Tư Duy Vân gật đầu nói: “Hoàng Thượng, không bằng vẫn là để cho thần hồi Hồ Châu đi.”

Dạ Thiên Lăng trầm tư một lát, lại hỏi Trạng Vương: “Người cảm thấy thế nào?”

Trạng Vương nói: “Thần đệ nghĩ đến mẫu chốt sự tình không ở người, mà ở lệ chế. Mượn sửa cừ tạo hạng mà nói, kinh động từ hộ bộ đến công bộ, nhập Bộ Chính Sử tư, lại đến Châu phủ, trong đó có bao nhiêu công vô dụng, tốn thời gian cố sức. Kỳ thật tạo hạng các nơi hoàn toàn từ hộ bộ trực tiếp phân phối chỗ đốc tạo, chẳng những đề cao hiệu suất, cũng ngăn chặn việc ăn hối lộ trái pháp luật này.”

Phượng Diễn đang muốn nói, bỗng nhiên thoáng nhìn ánh mắt Hoàng Thượng lãnh đạm hướng bên này, nghe được bốn chữ: “Việc này cần bàn bạc.”

Phượng Diễn cảnh giác, hai mắt híp lại, một đạo tinh quang ám tránh.

Thiên hạ ba mươi sáu châu chín đạo Bộ Chính Sử quản lý sở hạt Châu phủ quân chính, đều bị quyền cao nắm, trước mắt rõ ràng Hoàng Thượng là có tâm muốn thu quyền về. Trạng Vương xem chuẩn thời cơ này, thốt nhiên làm khó dễ, Mai Vũ Bước buộc tội Phượng Kinh Thư tất nhiên là đã sớm thiết kế tốt.

Chín đạo Bồ Chính Sử có bốn người là thân tộc Phượng gia, lại nghị xuống, Trạm Vương tất lấy người Phượng gia khai đao, Phượng Kinh Thư đứng mũi chịu sào. Phượng Diễn trong lòng biết, bước này là dừng ở hạ phong, đang muốn nghĩ cách chu toàn, trùng hợp Yến Hề bấm báo cắt đứt nghị sự.

Hoàng Hậu thể nhược nhiều bệnh, nhưng rất ít truyền ngự y, đột nhiên cấp triệu, nhất định là ra chuyện ngoài ý muốn. Đừng nói là Hoàng Thượng, đó là tất cả mọi người đang ngồi đều nổi lên tâm thần.

Bước ra Vũ Thai Điện, Phượng Diễn xuất cung hồi phủ, một đường tính toán. Có Hoàng Hậu ở đây, xem ra Hoàng Thượng vẫn là cho Phượng gia chút tình cảm, nếu không hôm nay này buộc tội thẳng đến cuối cùng, vô luận như thế nào đều không thể vãn hồi rồi. Trạm Vương thanh thế bức người, đến nước này Hoàng Hậu cũng không thể có gì không ổn, nhưng dựa vào Hoàng Hậu, Phượng gia cũng từng bước đều ở trong nguy hiểm. Phượng Diễn trước tư sau tưởng, suy nghĩ khó bình, không ngờ lúc này, trong cung lại truyền ra tin vui – Hoàng Hậu có thai.

Năm trước trong Trường Minh điện, có ví dụ Tần Quốc Công, triều thần cũng không dám nhắc lại một chuyện trử quân. Nhưng thiên tử vô tự thủy chung là đại sự, nay ngự y đã chứng thật Hoàng Hậu mang thai, trong ngoài triều đình đều nhẹ nhàng thở ra, đều thượng thư hạ biểu, Phượng Diễn cũng mượn cơ hội dâng lên một đạo tấu chương thỉnh tội.

Không biết vì trung cung tin vui, Hoàng Thượng vẫn chưa nghiêm trị Phượng Kinh Thư, chính là cách chức hộ bộ thị lang của hắn, hạn ngày bổ khuyết tham ô tạo hạng. Trường phong ba ngày trước liền tạm thời bị đè ép xuống, trong triều thế lực Trạm Vương cùng Phượng gia cân đối như trước, nhất thời cũng không có thể chiếm thượng phong.

Mới vừa vào tháng Mười, thời tiết thoáng có chút chuyển lạnh, Khanh Trần sau khi có thai thân mình sợ lạnh, liền di cư Thanh Hoa đài so với

năm rồi sớm hơn. Dạ Thiên Lăng sớm tăng tẩm mười cung nữ theo hầu, sai khiến ngự y mỗi ngày thỉnh mạch, cực kỳ khẩn trương nàng, chỉ kém không hạ thánh chỉ đem người cấm ở tẩm cung.

Khanh Trần mặc dù cười hân chuyện bé xé ra to, nhưng chính mình cũng rất cẩn thận. May mà mấy tháng qua, trừ bỏ đoạn thời gian bắt đầu có chút không khoẻ, hết thấy đều coi như bình an.

Gần đến tân niên, quốc gia tứ vực phiên thuộc đều đến triều kiến, một ít quan viên chuẩn bị năm sau điều hành chỉ huy sử dụng cũng phụng chỉ nhập Đế Đô báo cáo công tác. Dạ Thiên Lăng nhiều việc quần thân, mỗi ngày không thể rảnh rỗi, cũng không để ý nhiều việc, cách mấy ngày nhất định tự mình triệu kiến ngự y Hoàng Văn Thượng.

Hoàng Văn Thượng từ Thánh Võ đã vào cung, trải qua nhiều năm, một tay y thuật ở ngự y viện đã là người nổi bật. Năm trước lão ngự y Tống Đức Phương cáo lão hồi hương, hẳn liền lên chức ngự y, chủ sự ngự y viện. Ngày hôm nay vào cung, nhân Hoàng Văn Thượng vẫn cùng Trạm Vương nghị sự, hẳn liền ở hậu thiên điện, đợi suốt một ngày, mới có nội thị tiến đến tuyên gặp.

Chuyển qua hành lang, Hoàng Văn Thượng xa xa ở điện tiền thấy Trạm Vương từ bên trong đi ra, trên mặt ôn ngọc giống như lung một tầng đạm sương, không rõ ràng lắm. Lại nhìn lại, dọc theo long đài ngọc giai tuyết sắc lạnh lùng, áo bào trắng ngọc quan, bóng dáng tao nhã tuấn tú đã điều điều mà đi.

Xuyên qua hành lang điện vào nội điện, nội thị thông bẩm lui về phía sau đi xuống, Hoàng Văn Thượng cúi người dập đầu, đỉnh đầu truyền đến thanh âm Hoàng Văn Thượng thản nhiên: “Đứng lên đi.”

Hoàng Văn Thượng đứng dậy, thoáng ngẩng đầu, thấy Hoàng Văn Thượng tà ý vào long tháp, trên người đắp kiện trường bào Thanh Vân, bên cạnh ngân

than thêm trầm hương nằm trong kim lô một tia khói lửa khí cũng không, không khí ẩm áp bốn phía hơi hơi di động, thần sắc hắt lại khó nén một cổ ủ rũ.

Không thấy hỏi, Hoàng Văn Thượng liền khom người đó. Qua một lát, Hoàng Thượng buông tấu chương trong tay, nửa mở hai mắt, hỏi: “Đi Thanh Hoa đài thỉnh mạch?”

Hoàng Văn Thượng trả lời: “Thần mới từ Thanh Hoa đài lại đây, Hoàng Hậu nương nương mạch tượng bình an, hơi thở thánh thai an ổn, không ổn, chính là tâm huyết không đủ, thân mình quá yếu chút, thần lo lắng tiếp qua mấy tháng thời điểm sinh sản, sẽ thực vất vả.”

Dạ Thiên Lăng mở to mắt, “Người đến tột cùng có vài phần nắm chắc?”

Hoàng Văn Thượng chần chờ, nói: “Còn xem nương nương mấy tháng nên điều dưỡng thích đáng.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Trong cung chẳng lẽ còn thiếu dược phẩm bổ dưỡng? Nên dùng dược gì liền dùng, làm sao có thể không lo điều dưỡng?”

Hoàng Văn Thượng nghe được trong giọng nói Hoàng Thượng không hờn giận, nghĩ rằng có lẽ hôm nay đến không đúng thời điểm, đáp lời liền hết sức cẩn thận, “Hồi bẩm Hoàng Thượng, nương nương bình thường cũng không thường dùng dược ngự y viện xứng.”

Dạ Thiên Lăng cũng biết Khanh Trần y thuật cao, các ngự y ở trước mặt nàng đều thập phần cẩn thận, mà nàng cũng không có thói quen để cho ngự y xem chẩn. Trung cung có chuyên môn thượng dược tư, ngày thường Khanh Trần dùng dược bình thường đều tự mình phối, ngự y trừ bỏ nhận lệnh vào cung, chỉ phụ trách thay nàng tuyển chọn dược liệu. Hắn không phải muốn trách cứ Hoàng Văn Thượng, nhưng thấy hắn muốn nói lại thôi, nhúu mày nói: “Có cái gì nói liền nói.”

Hoàng Văn Thượng nói: “Thần vừa rời ở chỗ nường nường nhìn thấy mấy vị được liệu, tựa hồ có chút không ổn lắm.”

“Được có gì không ổn?”

Hoàng Văn Thượng nói: “Thần thấy được, trong đó mấy vị có công hiệu phá huyết trợ sản, còn có chút có vẻ hiểm thấy, thần cũng không thập phần nhận được, không thể rõ ràng được hiệu. Nếu người bình thường dùng được không nói, nhưng nếu có thai trong người, muốn cẩn thận chút. Lấy thân mình nường nường, vạn nhất dùng được nào không nên, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.”

“Hoàng Hậu nói như thế nào?”

“Hoàng Hậu nường nường dùng được có chủ kiến, thần không dám hỏi nhiều.”

” Được liệu chỗ Hoàng Hậu không phải đều từ chỗ các người chọn sao, các người thế nào không biết?”

Hoàng Văn Thượng cúi đầu cúi mắt: “Được liệu là Trạm Vương phủ đưa vào trung cung, cũng không có trải qua ngự y viện, thần cũng là ngẫu nhiên nghe thấy.”

Tiếng nói vừa dứt, liền cảm giác được đôi mắt Hoàng Thượng vừa nâng, hắt trong lòng tựa như bị đao cắt, nhất thời không dám nhiều lời nữa.

Trong không khí ngưng trệ một lát, tiện đà bị một tiếng cúi đầu họ nhẹ đánh vỡ, Hoàng Thượng từ hoàn nói, “Hoàng Hậu biết rõ được lý, hẳn là đều có đúng mực.”

Hoàng Văn Thượng giương mắt nhìn thần sắc Hoàng Thượng, chỉ thấy một màu hờ hững vô ngân, làm người tham không ra chút manh mối. Dạ

Thiên Lăng ngồi xuống, đột nhiên thân hình dừng lại, nhíu mi thật sâu, sau đó mới nói: “Người lui ra đi.”

“Vâng.”

Hoàng Văn Thượng sát ngôn quan sắc, trước khi quỳ an thử thăm dò hỏi một câu,”Hoàng Thượng tựa hồ không quá thoải mái, có cần thận thành mạch?”

Dạ Thiên Lăng ngồi một lát, đạm thanh nói: “Cũng tốt.”

Hoàng Văn Thượng liền tiến lên quỳ thỉnh mạch, cẩn thận châm chước sau, nói: “Hoàng Thượng mấy ngày gần đây làm lưng quá mức vất vả, sợ là có chút dẫn phát vết thương cũ năm đó. Không cần dùng riêng được gì, chính là tĩnh dưỡng một chút liền tốt. Nếu lại cảm thấy không khoẻ, cũng có thể dùng một chút Ngọc Linh chi Nam Chiếu tiến cống, có công hiệu trấn đau nâng cao tinh thần, trừ lao giải lao.”

Dạ Thiên Lăng đã nhiều ngày cảm thấy vết thương cũ ần ần đau, sự tình nhiều lần có chút mệt mỏi, nghe xong lời này, gật đầu nói: “Người ngày mai trình được lên đi.”

Rồi lại dặn một câu: “Trực tiếp đưa đến Vũ Thai Điện, không thể kinh động Hoàng Hậu.”

Hoàng Văn Thượng lĩnh chỉ rời khỏi, Dạ Thiên Lăng nhắm mắt giống như nghỉ tạm, nhưng theo tay hắt khoát lên long tháp nhẹ nhàng khấu động ngón tay từ đó có thể thấy được, hắt đang cân nhắc sự tình gì.

Qua chút thời điểm, hắt một lần nữa cầm lấy tấu chương vừa rời nhìn, lại xem lưu loát, ngón tay thon dài tại phía trên Kim Long phù điêu tinh mỹ hơi hơi nắm chặt, phiếm ra chút tái nhợt, đột nhiên áo dài phất lên, liền đem tấu chương kia ném lên ngự án.

Đó là tấu chương Trung Thư tỉnh Phụng Diển buộc tội Trạng Vương.

Sau nhập xuân Thiên triều có mấy buổi lễ long trọng thật lớn, là một năm náo nhiệt nhất. Trung Tuần tháng tư, là xuân săn mỗi năm một lần ở kinh thành, Hạo Đế khởi giá Tuyên Thánh Cung, từ Thân Vương đến hoàng thân sĩ tộc đều đi theo. Hoàng Hậu nay thân mình nặng nề, ngay cả việc nàng tự mình chủ trì lễ đều miễn, lúc này săn bắn, bắn diên linh tinh liền chưa từng tham gia.

Côn Lôn uyển, hành dinh thiên tử tinh kỳ liên miên, ngự lâm thị vệ dày đặc, tiếng người ngựa hí vang trời.

Bảo Lộc sơn nguyên dã pháp phòng, kỳ phong thâm cốc, có chút chim quý hiếm tấu thú, linh dương, bạch lộc, mãnh hổ, kim báo cũng không ít. Dạ Thiên Trạm lúc còn là hoàng tử liền thường xuất nhập trong núi săn bắn, đối với địa hình Bảo Lộc sơn rất tinh tường. Phụ cận hành dinh bị khu đuổi ra tiểu thú cũng không cảm thấy thập phần hứng thú, ngày ngày dẫn theo thị vệ một đường xâm nhập trong núi, phóng ngựa kéo cung, thu hoạch phong phú, mắt thấy mộ vân nổi lên bốn phía, một ngày đã gần đến hoàng hôn.

Chân trời một mảnh đám mây rực lửa liên miên không dứt, phi điều từ ánh nắng chiều bay qua thành đàn, đều đều nhập vào trong núi rừng. Tịch dương tỏa những tia sáng cuối cùng xuống đá núi, càng khiến cho sơn sắc sâu xa, trùng điệp tuần mỹ. Dạ Thiên Trạm đang dừng ngựa thưởng thức hoàng hôn sơn dã, đột nhiên nghe được thị vệ bên người kêu lên: “Vương gia, bên kia có đàn hươu.”

Hắn quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy gần trăm con hươu hoang dã từ sơn cốc bên kia thành đàn mà qua, số lượng hươu càng ngày càng nhiều, như là bị người đuổi đến đây. Dạ Thiên Trạm nhìn thấy một con hươu trắng cực kỳ hiếm quý, thập phần ngạc nhiên, tay vung lên: “Truy!”

Bọn thị vệ nghe tiếng tuân mệnh, đều đánh ngựa, theo hắc vào sơn cốc. Mấy mũi tên bắn qua, đàn hươu chấn kinh, sinh hỗn loạn, hươu trắng kia lập tức cùng một đám hươu khác tách đàn chạy ra. Mục tiêu của Dạ Thiên Trạm là con hươu trắng, phóng ngựa đuổi sát, không lâu liền xâm nhập sơn cốc. Sắc trời dần tối, đường càng khó đi, chung quanh rừng rậm từng sinh, sơn thể hai bên cũng càng lớn chồm.

Ngựa Dạ Thiên Trạm cười chính là danh câu Đại Uyên, thập phần thần tuấn, xuyên qua một mảnh cây cối, dần dần liền đuổi theo hươu trắng kia. Hắc lập tức rút tên, căng cung, tên như lưu tinh, thẳng đầu con mồi. Liền vào lúc này, bên người vang lên một tiếng huýt gió bén nhọn, một cây vũ tên nanh sói từ cách đó không xa như tia chớp phóng tới, cơ hồ cùng tên của hắc đồng thời tới, chính giữa hươu trắng.

Hươu trắng kia trúng tên, lại chạy đi mấy bước, ngã ở giữa núi rừng. Dạ Thiên Trạm kỳ quái là loại người nào tên sắc bén như thế, liền ghìm ngựa quay đầu, không ngờ đã thấy người bắn tên đúng là Hoàng Thượng. Dạ Thiên Lăng từ trong rừng phóng ngựa lại, áo trắng giày đen, tay nắm kim cung, hắc cùng Thập Nhị một đường truy săn đàn hươu đến tận đây, cũng không nghĩ tới hội ngộ Dạ Thiên Trạm.

Dạ Thiên Trạm xoay người xuống ngựa: “Bái kiến hoàng huynh!”

“Miễn.”

Dạ Thiên Lăng nâng tay lệnh hắc miễn lễ. Thập Nhị theo sau tới, thấy Dạ Thiên Lăng liền cười nói: “Ha ha, nguyên lai là Thất ca, ta đang kỳ quái ai bắn tên, có thể cùng Tứ ca ganh đua cao thấp.”

Dạ Thiên Trạm nghe vậy cười, vẻ mặt, ánh mắt lại hơi có vài phần khác thường. Gần nhất trong ngoài kinh thành tuy là một mảnh hưng thịnh náo nhiệt, nhưng trên triều đình vẫn không bình tĩnh lắm, trung tâm lốc xoáy nằm ở Trại Vương phủ cùng Phượng gia.

Lần trước chuyện tình Quảng An cù đi qua không lâu, Mai Vũ Bước từ Hồ Châu nhập điều kinh thành, nhậm chức công bộ thị lang. Phượng gia đối với chuyện Mai Vũ Bước buộc tội Phượng Kinh Thư ghi hận trong lòng, làm mọi cách chèn ép đối với hắn. Không ngờ Mai Vũ Bước không chút nào sợ hãi, lại dâng sớ buộc tội, lần này đúng là nhằm vào Phượng Diễn, tham hắn từng lén hội kiến sứ thần phiên bang, thu nhận hối lộ, thông đồng với địch bán nước. Phượng Diễn kinh sợ, hiểu được sự tình cũng không phải đơn giản một Mai Vũ Bước, tức khắc đem đầu mâu trực tiếp nhắm ngay Trạm Vương. Chuyện thật đúng dịp, tháng ba năm nay, kinh thành xuất hiện một lần nhật thực. Phượng Diễn mượn cơ hội này lại thượng thư Hạo Đế, nói “Nhật thực, tượng âm xâm dương, thần chi xâm quân”, nghĩ đến không đại cát, ám chỉ Trạm Vương không có lòng thần phục. Đối mặt phiên cục diện này, Hạo Đế chưa từng tỏ thái độ, nhưng đại cục có gợn sóng, Trạm Vương cùng Hạo Đế liền dần dần sinh ra chút ngăn cách khó có thể nói.

Bọn thị vệ chưa đuổi tới, Dạ Thiên Trạm liền vượt qua núi đá nhìn hươu trắng kia. Nhớ tới gần đây trong triều nhiều sự tình, thái độ Hoàng Thượng vẫn thập phần ý vị sâu xa, hắn không khỏi hơi hơi nhíu mi, một ngày này du sơn hưng trí liền đắm xuống vài phần.

Hai cây vũ tên xuyên gáy mà qua, hươu chết về tay ai dĩ nhiên khó có thể nhận ra. Dạ Thiên Trạm tay cầm trường cung, thần nhiên cười cười, xoay người nói: “Hoàng huynh một tên này bắn sau mà đến trước, thần đệ cam bái hạ phong.”

Dạ Thiên Lăng cũng chậm rãi đến đó, dưới bóng hoàng hôn tranh tối tranh sáng, ánh mắt hai người tiếp xúc, đột nhiên, Dạ Thiên Trạm nghe được Thập Nhị kinh hô: “Thất ca cẩn thận!”

Hắn nhìn thấy duệ quang trong mắt Dạ Thiên Lăng đột nhiên hiện lên, phía sau hình như có một trận mãnh phong đánh úp lại, trước mắt ánh sao như điện, mũi tên nhọn trong tay Dạ Thiên Lăng đã nghênh diện phóng tới.

Trong lúc điện quang hỏa thạch, hắc cơ hồ chưa suy tư thêm, cẳng cung bắn, buông tay bắn ra, tên thế sắc bén, đánh thẳng Dạ Thiên Lăng.

Một cây tên dài của Dạ Thiên Lăng theo sát bên trái người hắc mà qua, tay bắn liên châu tên, thế cục chỉ mảnh treo chuông, song tên giữa không trung tương giao, "choang" một tiếng, bạch quang chói mắt lên bắn tung, xé rách màn đêm hôn ám.

Hết thảy đều diễn ra trong nháy mắt, Thập Nhị kinh hô, tên sắc bén khiêu, một trận thanh âm mãnh thú tê rỗng lập tức phát ra, trọng vật phía sau rơi xuống đất, tên thứ hai của Dạ Thiên Trạm cũng đặt lên cung.

Đối diện, trường cung Kim Long trong tay Dạ Thiên Lăng cũng đồng thời thêm một tên, mũi nhọn chột lóe, lạnh lùng nhắm ngay hắc.

Cung như trăng tròn, khoảng cách cách mấy bước, cơ hồ có thể thấy rõ đầu tên đối phương, lạnh như băng, hàn như tuyết.

Lúc này hai mặt thị vệ đi theo trước sau tìm đến, đột nhiên nhìn thấy phiên cục diện này, cực kỳ khiếp sợ. Vệ Trường Chinh vung tay lên, ngự lâm thị vệ nhanh chóng vây lại. Thị vệ Trạm Vương phủ đều là tử sĩ trung với Trạm Vương, cũng lập tức tiến lên tùy thời mà động.

Dạ Thiên Lăng cùng Dạ Thiên Trạm lại làm như không thấy, hai người vẫn không nhúc nhích tập trung nhìn đối phương, hàn ý trong mắt Dạ Thiên Lăng lạnh thấu xương, mặt Dạ Thiên Trạm như nghiêm sương. Mũi nhọn đối diện nhau sắc bén, phức tạp mà lợi hại, theo hai trường cung dần dần căng lên, chậm rãi tràn ra sát khí khiếp người.

Bốn phía không người dám vọng động, chỉ sợ một tia tiếng vang, liền có thể dẫn phát cục diện máu tươi ba thước.

Đối mặt Hoàng Thượng thâm lãnh nhìn chăm chú, khéo môi Dạ Thiên Trạm khẽ nhếch, trên mặt dần dần phỉếm ra một tia sát khí. Tay Thập Nhị

đã muốn áp lên chuôi kiếm, tiến lên phía trước từng bước, trầm giọng nói: “Thất ca!”

Dạ Thiên Trạm dọc theo ánh mắt Thập Nhị chậm rãi quay đầu, ngẩn ra. Phía sau cách hắn nửa bước xa, một con Báo ngã xuống đất, có thể thấy được máu tươi bắn tung tóe bốn phía nham thạch cây cối. Một cây tên dài của Dạ Thiên Lăng lúc trước xuyên thẳng trán con báo, một tên mất mạng. Trong lòng hắn như kinh qua điện thiểm. Bỗng nhiên trở lại, Dạ Thiên Lăng mặt không chút thay đổi nhìn hắn, kim cung trong tay không chút thay đổi, tên dài phong duệ.

Trong nháy mắt vô số ý niệm xẹt qua trong đầu Dạ Thiên Trạm, sau một lát, hắn nhanh chóng đem cung tiễn thu lại, lập tức quì một gối, “Hoàng huynh, thần đệ..... Lỗ mãng!”

Áo trắng xơ xác tiêu điều, thân hình kiên lãnh, mọi người chỉ thấy Hoàng Thượng hàn ý lẫm lẫm, tên vẫn như cũ tập trung ở trên người Trạm Vương, dưới hoàng hôn dần dần dày, ai cũng thấy không rõ biểu tình Hoàng Thượng. Gió núi nổi lên. Ngựa bên cạnh cũng chịu không được sát ý, bất an hí dài. Trạm Vương thủy chung cúi đầu, tay lại ở trên cung tiễn càng nắm càng chặt. Vô luận như thế nào, mới vừa rồi một tên kia, đã là tử tội.

Thời gian tựa hồ ngưng trệ tại một khắc này, cũng không biết trải qua bao lâu, Hoàng Thượng rốt cuộc đem kim cung chậm rãi buông, tựa hồ cười khẽ một tiếng: “Đứng lên đi,”

Dạ Thiên Trạm ngẩng đầu, Dạ Thiên Lăng lập tức nhìn hắn một cái, xoay người nói: “Đem con Báo này đưa đến hành dinh Trạm Vương.”

Dứt lời quay ngựa, giơ roi đi trước.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Vân Đi Thương Ngô Tương Thủy Tâm

Vào tháng năm, hoa lan ở Thanh Hoa Đài nở rộ, tu chi thúy điệp sum sê, tuyết sắc tố nhan, ngọc cốt băng tâm, từng từng đám đám làm đẹp cho lan trì ngự uyển, đẹp không sao tả xiết.

Dạ Thiên Lăng hôm nay đến Thanh Hoa đài, thấy Khanh Trần còn ngủ chưa tỉnh, liền một mình ngồi ở bên người nàng trong chốc lát. Lan hương như lũ, thảo nhiên miếu miếu, quanh quần quỳnh giai ngọc lan, sau giữa trưa, Thanh Hoa đài im lặng tựa hồ có thể cảm giác được hương khí lan chỉ trôi nổi. Dạ Thiên Lăng nhìn dung nhan Khanh Trần đăm ngủ. Chỉ cảm thấy bên người lại có bao nhiêu việc phức tạp cũng không sao, nhưng là nghĩ đến bộ dáng nàng vì có thai mà vui sướng, lời ngự y lên nói như cũ nặng nề đặt ở trong lòng.

Khanh Trần có thai, ngự y tựa như thực bầm báo hấn. Khanh Trần lần trước vì kịch độc dễ non, khiến cho thân mình đi xuống rất nặng, may mà vài năm nay có lương y thuốc hay dốc lòng điều trị, mới không còn triền miên trên giường bệnh. Nhưng nàng có tâm tật, thân mình mang thai đều cực nguy hiểm, vài ngự y ai cũng không dám cam đoan bình yên vô sự. Mắt thấy mấy tháng đi qua, sản kỳ càng gần, nàng mặc dù ở mặt ngoài hết thấy đều mạnh khỏe, người đã rõ ràng gầy yếu xuống, tinh thần thường xuyên không tốt, lại luôn ở trước mặt hấn cứng rắn chống đỡ, chỉ cần hỏi, chính là không có việc gì. Hấn tựa hồ cảm thấy đứa nhỏ này chậm rãi lấy khí huyết tinh thần của nàng mà dưỡng thành, về điểm này làm một người cha hấn sớm hoàn toàn không thấy vui sướng, mặt đầy vẻ lo lắng. Huống chi giờ này khắc này, đứa nhỏ này là huyết mạch thiên tử duy nhất, bao nhiêu người chờ nhìn, tâm tư khác nhau.

“Hoàng Thượng.”

Bích Dao tiến vào nhẹ giọng bẩm, “Trạm Vương cầu kiến.”

Dạ Thiên Lăng gật gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài điện. Hắn đi một lát, Khanh Trần cũng tỉnh, tuy nói tỉnh, cả người lại miễn cưỡng không muốn đứng lên, lấy tay chống đỡ ngạch tựa vào trên tháp, qua một lát, hỏi Bích Dao: “Có phải Hoàng Thượng vừa rồi đã tới hay không?”

Bích Dao nói: “Hoàng Thượng ngồi một hồi lâu, nường nường ngủ trầm, đều không có tỉnh. Mới vừa rồi Trạm Vương đến đây, Hoàng Thượng liền đi tiền điện.”

Khanh Trần gật gật đầu, tuy là mỗi ngày tiến cung, nhưng Trạm Vương cực ít đến Thanh Hoa đài gặp Hoàng Thượng, hôm nay đột nhiên lại đây, hoặc là có việc gì gấp cũng nói không chừng. Gần nhất không biết vì sao, Hoàng Thượng cùng Trạm Vương tựa hồ không giống trước kia hòa hợp như vậy, tuy rằng Dạ Thiên Lăng một chữ cũng không nói, nhưng lòng của phụ nữ rất mẫn cảm, sao lại phát hiện không ra biến hóa vi diệu giữa hai người bọn họ trong lúc đó? Tình thế có biến, người ở trong biến, ở trên con đường quyền lực thiên gia, không có đối thủ vĩnh viễn, cũng không có bằng hữu vĩnh viễn.

Trong lòng Khanh Trần hơi hơi than nhẹ, bên ngoài lúc này không biết vì sao truyền đến chút thanh âm bối rối, nàng nhíu mi hỏi: “Sao lại thế này?”

Bích Dao đi ra ngoài nhìn nhìn, qua một lát trở về nói: “Tiền điện một thị nữ gây sai lầm chọc Hoàng Thượng tức giận, không có chuyện gì.”

Phượng mâu Khanh Trần xẹt qua tia sáng, lại nhìn tới trên người Bích Dao, đạm thanh nói: “Đừng qua loa tắc trách, rốt cuộc làm sao?”

Bích Dao thấy nàng lẳng lặng nhìn mình chờ đáp lời, hiển nhiên là không tin Hoàng Thượng sẽ vì điểm việc nhỏ trách phạt thị nữ, do dự một

lát, cuối cùng vẫn là nói: “Trạm Vương..... Không biết thế nào cùng Hoàng Thượng âm ỹ, Hoàng Thượng tức giận, ngay cả Yến Hề đều bị đuổi ra”

Phía chân trời mây thấp, hành lang gió mạnh. Ngoài tiền điện, nội thị cung nữ trước sau quỳ xuống, Yến Hề mũ đen, tóc bên thái dương loạn, từng đợt từng đợt mồ hôi chảy ròng ròng, vẻ mặt khó nén chặt vật.

Khanh Trần bước trên thềm điện, Yến Hề lấp bắp kinh hãi, vội hỏi: “Nương nương thế nào đến đây?”

Khanh Trần liếc mắt hướng trong đại điện nhìn một cái, hỏi: “Vì chuyện gì?”

Yến Hề định nói, chợt nghe trong điện tranh nhiên một tiếng vang truyền đến, giống như có chén rơi xuống, ngay sau đó một trận tĩnh mịch không tiếng động, tiếng bước chân nổi lên.

Khanh Trần bỗng nhiên ngẩng đầu, sâu thẳm trong đại điện, chỉ thấy Trạm Vương bước nhanh mà ra.

Đã có hơn nửa năm chưa từng gặp mặt, đột nhiên gặp nhau, Dạ Thiên Trạm sững sốt, đáy lòng Khanh Trần cũng dâng lên tư vị không hiểu.

Vẫn như cũ là chiều cao ngọc lập, vẫn như cũ là phong thần tú triệt, mưa gió sóng biển cũng không có ở trên người hấn lưu lại dấu vết năm tháng, giơ tay nhắc chân phảng phất giống như vẫn là công tử trên Sở Yến giang năm đó. Chỉ là nâng mắt nhìn nhau, ngàn phàm đã qua.

Hấn giống như thay đổi một người. Nếu nói ngày xưa là xuân phong phong lưu thối qua trên hồ nước, như trước mắt hấn là thu vũ đi qua trường không.

Thu không phong lãnh, như ánh mắt hấn lúc này nhìn nàng.

Gió qua hai gò má, thổi bay quần áo loạn vũ, Dạ Thiên Trạm chỉ ngừng một chút, vẻ mặt lạnh lùng. Xoay người bước đi.

“Vương gia.”

Ngay thời điểm hắt qua bên người nàng, Khanh Trần chợt gọi, lại cân nhắc, ôn nhu nói, “Hồi lâu không thấy, không biết Vương gia có nguyện ý theo giúp ta tản bộ?”

Thanh Hoa đài, ngự uyển lan nhược vạn tùng, ở chỗ sâu trong ba ngàn thúy trúc.

Tu trúc u hoàng, xanh ngắt như hải, thiên mây thấp ám, nhan sắc mật mật thúy mặc theo gió trải dài, như khinh đào chụp ngọc, tầng tầng phập phồng, phiêu phiêu lắc lắc.

Dạ Thiên Trạm đứng ở bên trong trúc đình, không nói được một lời, lạnh như băng, Khanh Trần đứng ở phía sau hắt, cũng không biết mở miệng thế nào.

“Khanh Trần!”

Dạ Thiên Trạm chợt quay lại quát khê một tiếng, Khanh Trần chậm rãi nói “Đứa nhỏ..... Muốn sinh ra.”

Dạ Thiên Trạm mạnh cúi đầu, kinh hãi thấy dưới váy Khanh Trần đã là một mảnh đỏ tươi, màu đỏ nhanh chóng lan tràn, bất quá một lát liền sưng nước rơi xuống phía trên bạch ngọc khắc hoa, mạn hoa nhiễm huyết sắc, dày đặc chói mắt. Khanh Trần lại giống như không thấy, “Ta nói rồi, hắt chết, ta theo hắt..... Huynh chết, ta dùng mạng của ta che chở..... Huynh tin tưởng ta..... Nếu..... Nếu ta chống đỡ bất không được..... hai người.....”

Quanh thân không biết đau đớn đến từ nơi nào càng ngày càng nặng, càng ngày càng cấp, Khanh Trần gắt gao cắn răng, muốn ngưng tụ một chút lực lượng đem lời nói cho hết, lại ngay cả hô hấp đều gian nan, chỉ gắt gao nhìn Dạ Thiên Trạm, mắt lộ ra cầu xin.

Trên mặt Dạ Thiên Trạm một mảnh tuyết trắng, gân xanh trên thái dương ẩn hiện, không biết là tay hắc năm Khanh Trần, vẫn là tay Khanh Trần nắm hắc, chi ngọc trâm không trọng lực, "Ca" vỡ thành hai đoạn, đâm thẳng lòng bàn tay, đau nhức toàn tâm.

Hắc bỗng nhiên cực nhanh thấp giọng nói một câu: "Ta đáp ứng nàng."

Cúi người nhanh chóng đem Khanh Trần ôm lên.

Trong lòng Khanh Trần bỗng nhiên buông lỏng, thân mình liền mềm xuống trong tay hắc.

TÚY LINH LUNG

Thập Tứ Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Cùng Trời Cuối Đất Vì Quân Cuồng

Cuồng phong đột nhiên hiện, xoát xoát quật lên thềm điện, một đoàn nội thị áo xanh vội vàng xuyên qua trước hành lang, vài người đang cầm được lô đi lại cuống quít, sau đó mấy người tay ôm hòm thuốc vội vàng đuổi kịp.

Bọn họ vừa mới chuyển đến nội điện, liền có vài y thị nữ bưng đồng bồn nổi đuôi nhau mà ra, bồn trung dày đặc máu loãng. Lại có thị nữ bưng nước trong đi vào, một lát đi ra vẫn là huyết sắc làm cho người ta sợ hãi.

Trong điện ánh nến lúc sáng lúc tối, bóng người lắc lư, cung nhân tới lui, tiến thối không tiếng động. Chỉ có Hoàng Hậu thấp ức tiếng rên rỉ từ sau bình phong trọng trướng truyền đến, thỉnh thoảng dừng trong tiếng mưa rơi.

Trời tối như mực, sấm rền cuộn cuộn chấn động lưu ly trọng ngõa, Dạ Thiên Lăng ở trong điện tả đi đi lại lại, như con thú bị vây khốn, trước người hơn mười ngự y phủ phục quỳ xuống đất, mỗi người mồ hôi vã ra như tắm.

Tiếng mưa rơi càng nhanh, tựa hồ dần dần át đi tiếng động trong trướng, chợt nghe một tiếng loạn hưởng, hai gã ngự y hốt hoảng đi ra, suýt nữa đem bình phong đẩy ngã.

Dạ Thiên Lăng bỗng nhiên quay lại, hai người đã quỳ gối trước mặt, ngự y cầm đầu Hoàng Văn Thượng dập đầu run giọng nói: “Hoàng Thượng..... Thời gian lâu quá, nương nương sợ là chống đỡ không được, thần thỉnh Hoàng Thượng quyết định, dùng bát súp hay không? Bát súp có thể làm cho nương nương chống đỡ sinh xong, nhưng là... Nhưng là...”

Dạ Thiên Lăng quát: “Nhưng là cái gì?”

Một bên Kha Nho Nghĩa vội vàng nói tiếp: “Nhưng bát súp rất dễ khiến cho rong huyết, chỉ có thể bảo toàn đứa nhỏ.”

“Vô liêm sỉ!”

Lời còn chưa dứt, Dạ Thiên Lăng thốt nhiên cả giận nói, “Trẫm khi nào thì nói qua cho người bảo vệ đứa nhỏ?”

Kha Nho Nghĩa lấy đầu chạm đất, “Thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc!”

Dạ Thiên Lăng một tay tóm hắc kềm lên, thanh âm lạnh lùng thẳng bức đến trước mắt: “Người nghe rõ cho trẫm, Hoàng Hậu nếu có cái gì bất trắc, các người ai cũng đừng tới gặp trẫm nữa!”

“Hoàng Thượng!”

“Hoàng Thượng!”

Mọi người dập đầu quỳ khuyển, Dạ Thiên Lăng mắt điếc tai ngơ, chỉ một tiếng gầm lên không cho đường sống: “Còn không mau đi!”

Mắt thấy Hoàng Thượng thịnh nộ, Hoàng Văn Thượng cùng Kha Nho Nghĩa không dám nhiều lời, vội vàng dập đầu lui về nội trướng.

Một trận tà phong đánh lên cửa sổ, “Loảng xoảng” đem cửa sổ thổi ra, phong dương kim duy, mưa ẩm ướt loan mạc. Chỉ một thoáng một thân ảnh bên ngoài dừng ở trong mắt Dạ Thiên Lăng, kích khởi đáy mắt hắc đầy sát khí.

Ngoài điện trước hành lang, Dạ Thiên Trạm vẫn chưa rời đi, mưa đã đem quần áo hắc làm ướt đầm, càng làm vết máu trên tay áo hắc nhiễm dày đặc.

Đó là máu của Khanh Trần, dọc theo đường đi hắt đem nàng ôm đến tấm cung, máu của nàng vốn không có đình chỉ, thấm qua mấy lớp áo đồ đầy lên tay hắt lạnh lẽo, mang đến trầm trọng sợ hãi.

Là sợ hãi, hắt độc nhập địch quốc giữa thiên quân vạn mã, đối mặt Đế Đô biến đổi lớn kinh đào hãi lãng, trong triều đình đã kích ngầm ngầm hay công khai đều chưa bao giờ cảm giác được sợ hãi.

Thời điểm này lui cũng tốt, thua cũng tốt, vô luận mất đi cái gì hắt đều có mười phần tin tưởng còn có thể thắng trở về, nhưng lúc này, nếu mất đi, cả đời này lại không thể bù lại.

Nhắm mắt ngửa đầu, một trận mưa đập vào mặt mà đến, hắt giật mình rùng mình một cái, phía sau đã có một cổ hàn ý càng sâu đột nhiên trở lại, đúng là ánh mắt Dạ Thiên Lăng biến giận phong ba đánh úp lại.

Hai tay Dạ Thiên Lăng tại bên người nắm chặt thành quyền, căn căn gân cốt rõ ràng, thấy hắt xoay người, mũi nhọn trong mắt thoáng hiện, huy chương như đao, thẳng ngay vào mặt đánh đến.

Dạ Thiên Trạ nâng tay đánh ra, dưới mưa gió chướng phong hai người tương giao, kích khởi nước đá tung tóe, một cổ kinh khí bài sơn đảo hải thẳng đem Dạ Thiên Trạ bức lui mấy bước, thân hình nhất phiêu, rơi vào trong mưa.

Dưới mưa gió phô thiên cái địa, Dạ Thiên Lăng từng bước tới gần, chỉ vào hắt giận dữ hỏi: “Người đến tốt cùng cùng nàng nói cái gì? Nàng đau thành cái bộ dáng kia, cũng chỉ cùng trẫm nói bốn chữ, đối xử tử tế Trạ Vương! Đứa nhỏ cùng nàng đều nguy trong sớm tối, người hiện tại vừa lòng? Người không phải là muốn mệnh của nàng?”

Dạ Thiên Trạ thống hận nảy ra, cũng phản nộ quát: “Ta nói cái gì, ta còn có thể nói cái gì? Ta đáp ứng nàng đối đãi người như huynh như quân, đáp ứng nàng tuyệt không đối với người làm gì bất lợi! Đứa nhỏ là người

cho nàng, người biết rõ thân mình nàng không tốt, còn lần lượt làm cho nàng chịu khổ như vậy, là ta muốn mệnh của nàng hay là người muốn mệnh của nàng!”

“Người nghĩ trăm muốn đưa nhỏ này sao?”

Toàn thân Dạ Thiên Lăng lung ở trong mưa, vẻ mặt mơ hồ một mảnh,”Người muốn giang sơn này ngôi vị hoàng đế, trăm cho người lại thế nào! Nhưng nàng nếu có chút gì bất trắc, trăm tuyệt sẽ không bỏ qua người!”

Dạ Thiên Trạm lạnh lùng nói: “Hoàng huynh muốn mạng của ta cũng không phải lần đầu tiên, hôm nay nàng nếu có chút bất trắc, người ta, sẽ không có gì hay để nói.”

Một đạo điện thiểm điện lôi minh phá trường không, xé rách thiên địa, chiếu sáng lên màn mưa hôn ám.

Điện quang sáng rọi, trên mặt Dạ Thiên Trạm tái nhợt như tuyết, thân hình Dạ Thiên Lăng lạnh như đỉnh băng.

Mưa to vũ lạc, đem phần nộ cùng oán hận cọ rửa thành vô tận bi ai, hắc ám trống trải, chỉ dư hai thân ảnh cô đơn, một mảnh hoang vắng.

Tại một khắc giằng có sắp mất hết tất cả, mới phát hiện nguyên lai nói ra hận đều đã vô lực.

Nếu nàng có cái gì bất trắc, sinh tử lại thế nào? Thiên hạ lại thế nào? Người ta lại thế nào?

Liền vào lúc này, trong tầm điện bỗng nhiên truyền đến một tiếng trẻ con khóc nỉ non, giữa không trung sét đánh xuống, cả người Dạ Thiên Lăng cự chân, đột nhiên xoay người, liền phóng đi trong điện.

Nội thị cung nga nghênh diện mà đến hốt hoảng quỳ xuống, Bạch phu nhân ôm một bọc tã lót chuyển qua bình phong, vội vàng cúi người: “Chúc mừng Hoàng Thượng, là một tiểu công chúa.”

Vừa ngẩng đầu, đã thấy Dạ Thiên Lăng thẳng tắp nhìn thẳng trẻ con trong tay bà, vẻ mặt kia dường như nhìn thấy quỷ mị.

Bốn phía chỉ có tiếng khóc đứa nhỏ mỏng manh, duy trướng một mảnh tĩnh mịch. Dạ Thiên Lăng đi tới phía trước từng bước, đau đớn công tâm, thân mình nhoáng lên một cái, một ngụm máu tươi thẳng phun ra, bắn tung tóe trên bình phong.

Bạch phu nhân quá sợ hãi, ”Hoàng Thượng!”

Ngự y theo sau đuổi đến thấy cảnh này, tiến lên quỳ xuống, trong điện chột bối rối.

Dạ Thiên Lăng vẫy tay cho mọi người lui, không liếc mắt xem đứa nhỏ kia một cái, bước nhanh vào.

Đền cung đình như ảnh, la trướng như máu.

Phía trên phong tháp, Khanh Trần nhắm chặt hai mắt, tóc dài đen thui tán loạn trên gối, mặt trắng bệch không một tia máu nhìn thấy ghê người, im lặng giống như đã ngủ.

Dạ Thiên Lăng đuổi tới trước tháp, cúi người đem nàng ôm vào trong ngực, ách thanh gọi nàng: “Thanh Nhi, Thanh Nhi!”

Khanh Trần giống như nghe được kêu gọi của hắn, chậm rãi mở to mắt, muốn cười một cái với hắn, lại chỉ suy yếu nhếch khóe môi. Mỗi một lần hô hấp đều gian nan như thế, thanh âm thị nữ kinh hô ngự y truyền đến, giống như có cái gì từ trong thân thể dần dần thối lui, nàng đã phân không rõ, chỉ nhìn ánh mắt của hắn, đau lòng như cuồng.

Chất lỏng ấm áp lạc trên hai gò má của nàng, chảy xuống đáy lòng. Khanh Trần cố gắng muốn nâng tay lên, Dạ Thiên Lăng lập tức cầm tay nàng, thanh âm khàn khàn: “Đừng ngủ, Thanh Nhi, nhìn ta, ta không cho phép nàng ngủ, nàng nghe được sao?”

Nàng nghe được thanh âm hần rơi lệ, nhìn hần, trong ánh mắt lộ vẻ lưu luyến cùng không tha.

Trước mắt hình như có một mảnh an tịch mê mang, vô thanh vô tức, vô ưu vô phố, dần dần làm người ta rơi vào trong đó, không dùng lúc này, không biết sinh ly tử biệt.

Sớm đáp ứng ai, hứa hẹn ai, là đôi mắt Thập Nhất từng mỉm cười – ta làm được, người cũng phải làm được, lời nói Dạ Thiên Trạm không lâu trước đó kinh đau – nàng nếu chống đỡ không được, ta sẽ không thực hiện lời hứa mới vừa rồi.

Là hần, chiếm lấy Khanh Trần ngàn năm sau, Ninh Văn Thanh ngàn năm trước, ngóng nhìn nàng nói nhỏ lọt vào tai – nàng phải theo ta đời đời kiếp kiếp...

Đời đời kiếp kiếp, không thể bội ước, cửu thiên hoàng tuyên đều vô dụng, chỉ tại một thế này, chỉ tại một ngày này...

Mưa gió bàng bạc, khoái mã phi ra trọng khuyết tường cao cung thành, dọc theo phố dài cơ hồ không có một bóng người chạy như điên, mưa kích bắn tung tóe, bốn phía như hoa.

Đợi đến trước cửa Mục Nguyên Đường, ngựa kia bị chủ nhân mãnh lực dây cương trụ lại, một tiếng hí dài cơ hồ làm cho người ta lập dựng lên, người sớm phi thân xuống, một chưởng đánh văng ra đại môn Mục Nguyên Đường khép hờ.

Tả Vận đang ở tiền đường bị hoảng sợ, người tới đã lo lắng hỏi: “Trương Định Thủy Trương lão thần y có ở đây hay không?”

Tả Vận thấy rõ người trước mắt quần áo ướt đầm, hình dung chật vật, kinh ngạc cúi người: “Vương gia!”

Dạ Thiên Trạm mắt diếc tai ngơ, chỉ vội hỏi: “Trương lão thần y đâu?”

Tả Vận nói: “Sư phụ cách mấy tháng đều vào núi hái thuốc, gần đây cũng không biết đường.”

“Làm sao có thể tìm được hãn?”

‘Thâm sơn đường xa, lại mưa như vậy, sợ là khó tìm.’

Chỉ một câu này, tựa hồ lột đi nhan sắc trên mặt Dạ Thiên Trạm, hãn lão đảo lui từng bước, trong mắt vô cùng lo lắng, tinh quang tức thì trở nên trống rỗng, ẩn lộ ra tuyệt vọng.

Tả Vận vội vàng hỏi: “Quý phủ Vương gia có bệnh nhân, cần đại phu?”

Dạ Thiên Trạm suy sụp lắc đầu, thấp giọng nói: “Không cần, trừ Bỏ Trương Định Thủy châm cứu, ai còn có thể cứu nàng.”

Tả Vận thấy thế, biết nhất định là có người bệnh nặng, căn căn môi, ngẩng đầu nói: “Sư phụ kim châm thuật ta không dám nói biết rõ, nhưng là học được một hai, Vương gia nếu là tin được, không ngại để cho ta tiến đến thử một lần, chẳng sợ có nửa điểm hy vọng cũng tốt.”

Ánh mắt Dạ Thiên Trạm hơi hơi sáng ngời, nhìn kỹ nàng một lát, cầm tay nàng: “Người theo ta đi!”

Tả Vận nằm ở trên lưng ngựa, một đường chỉ thấy cửa cung thật sâu, thẳng nhập thiên khuyết, tựa hồ xa không thấy cuối.

Trước người nắm cương là một đôi tay ổn kiểm giữ lực, cách một tầng áo choàng, nam tử phía sau hơi thở ở trong mưa lạnh liệt như vậy. Nhanh chóng chạy đi, bất chấp mưa gió, không biết hấn là vì người nào.

Dạ Thiên Trạm đánh ngựa xông qua mấy đạo cửa cung, phàm có ngự lâm thị vệ tiến lên ngăn đón, vừa thấy kim bài Cửu Chương, đều tránh lui. Điện tiền bỏ bội kiếm, vào cung phải trì mã, lệnh bài kia tượng trưng cho thân phận chủ nhân cao quý dưới một người một người trên vạn người.

Mưa dần hoãn, điện các đều là một mảnh mưa bụi phiêu diêu như ẩn như hiện, miếu xa đến cực điểm.

Qua thềm ngọc, hành lang thâm đỏ, Tả Vận bước nhanh theo Dạ Thiên Trạm tiến vào tấm điện, bốn phía đều là vị thuốc phiêu phiêu di động, hơi thở máu huyết hỗn loạn ở trong mưa bụi ẩm ướt, dày đặc dọa người.

Đại điện sâu thẳm, mới đầu bên ngoài còn thấy cung nga y thị rồi ren, càng đến bên trong càng thâm tĩnh, chỉ thấy nhóm ngự y cung nhân bị đuổi ra quỳ rạp trên đất, bức rèm che đổ bóng trên mặt đất hoảng hốt, như ngăn cách hai bờ sinh tử.

Sau bình phong, trước loan tháp. Tả Vận lại gặp được thân ảnh kia từng làm nàng nhớ thương. Chén thuốc đánh nát, kim bàn đồ vỡ, hấn vẫn không nhúc nhích ngồi ở trước tháp, si ngốc ngóng nhìn cô gái trong lòng. Ôn tồn nhìn chăm chú như vậy, giống như muốn nhìn đặng đặng mãi, tinh thần của hấn theo sinh mệnh của nàng chậm rãi trôi qua, mềm mại mà quyến luyến nhìn nàng, cùng nhau hồi phi yên diệt.

Tả Vận quỳ tới trước tháp, ngay cả thỉnh an vài tiếng, hấn mới giật mình ngẩng đầu, dưới đèn, trên mặt nước mắt tung hoành.

Tả Vận không dám ngẩng đầu, thấp giọng nói: “Hoàng Thượng, ngài buông nương nương, để cho thần xem.”

Dạ Thiên Lăng giật mình nhìn nàng, Tả Vận lại kêu một tiếng: “Hoàng Thượng!”

Hắn đột nhiên bừng tỉnh, trong mắt nháy mắt khôi phục ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, thật cẩn thận buông Khanh Trần, để Tả Vận đến trước tháp.

Tả Vận thấy tình huống Hoàng Hậu, đáy lòng sinh lạnh. Cẩn rằng một cái, lấy ra kim châm, châm trong tay, nhắm ngay ngực Hoàng Hậu, lại dừng lại, chần chờ.

Nàng ngẩng đầu, không ngờ nhìn thấy ánh mắt Hoàng Hậu lảng lạng rơi xuống.

Người như đèn đã cạn dầu, nhưng nàng không có mê man, không biết là dạng lực lượng gì làm cho nàng còn tỉnh, không chịu buông tha, trong thân thể suy yếu như vậy, nhưng tâm trí lại mềm dẻo, chứa đựng khát cầu, trong mắt là vô tận lưu luyến với người trước mặt.

Tả Vận tựa hồ từ trong ánh mắt bình tĩnh như nước kia thấy được tín nhiệm, nàng là đệ tử duy nhất của thần y Trương Định Thủy, người ốm đau, người sinh tử, đều là một châm này.

Nàng hít sâu một hơi, tay nâng hạ châm, đâm vào yếu huyệt trên ngực Hoàng Hậu.

Ngoài bình phong, Dạ Thiên Trạm giống như người đá đứng ở dưới đèn, bóng dáng thâm ám lên tường.

Mưa đã ngừng, đã đến hoàng hôn, sắc trời hôn ám, ngoài cửa sổ gió rít rền vang, cảm giác mát lạnh thấu cốt.

Góc đèn cùng đình, trầm hương tàn phiêu, một chén thất bảo liên hoa đăng lẳng lẳng chứa nước, Dạ Thiên Trạm ngưng thần xem xét, một tiếng

thanh, đều là thời gian trôi qua.

Cũng không biết trải qua bao lâu, tiếng bước chân vang lên trong tấm điện, Tả Vận đi ra, đám người Bạch phu nhân nghênh đón, Dạ Thiên Trạm vẫn như cũ đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Cách khoảng cách mấy bước, hẳn rõ ràng nghe được từ môi Tả Vận lạc ra bốn chữ cực nhẹ, "Hoàng Hậu bình an."

Trong nháy mắt kia, giống như thân mình trở nên hư không, trên mặt muốn cười lại cười không nổi, cố gắng trấn định đột nhiên buông lỏng, lại có chút đứng không vững, hẳn chậm rãi dọc theo án ngồi xuống đất, nâng tay lên, trên mặt một mảnh lạnh như băng, trong lòng phiêu giang đảo hải, đã không biết là cái tư vị gì.

Giống như có người ở bên cạnh kêu một tiếng "Vương gia", hẳn đem cánh tay đặt trên án, cũng không ngẩng đầu, chính là vô lực khoát tay áo.

Mọi người lui xuống, bốn phía một mảnh tĩnh mịch, tĩnh đến cái gì cũng không muốn nghĩ.

Cực độ im lặng truyền lại tiếng bước chân, Dạ Thiên Trạm rốt cuộc ngẩng đầu, chỉ thấy Dạ Thiên Lăng đi ra ngoài bình phong, đi lại nặng nề, cũng mệt mỏi cùng cực.

Bốn mắt giao nhau, hai người nhìn lẫn nhau chật vật trước nay chưa từng có, đột nhiên đồng thời cười ra tiếng, cười đến bất đắc dĩ, cười đến đùa cợt.

Dạ Thiên Lăng đi tới, dựa vào án dài ngồi xuống ở bên cạnh Dạ Thiên Trạm, phun ra một hơi như trút được gánh nặng. Ai cũng không hề quay đầu liếc mắt nhìn đối phương một cái, hai người đều ngẩn người nhìn chằm chằm quang ảnh cao cao biến mất trên rường cột chạm trổ tinh mỹ khắc ngân.

Đại diện trống vắng, ít nghe thấy một tia tiếng vang, đôi mắt cung điện quen thuộc từ thuở nhỏ, lại giống như cái gì Hoàng Thượng Vương gia thiên tử công hầu đều ở trong mộng, vợ vẫn đến tột đỉnh. Cởi áo khoác tôn vinh kia, trắng trợn nhìn lại, bất quá chỉ là hai người bình thường, có thương tích, có đau, có hận, hữu tình, giống như có chuyện muốn nói, lại căn bản không biết nói từ đâu.

Qua một hồi lâu, Dạ Thiên Lăng đột nhiên từ từ nói: “Thất đệ, đa tạ ngươi. Ta vừa rồi luôn luôn nghĩ, vị trí này, ngươi nếu.....”

Hắn còn chưa dứt lời, Dạ Thiên Trạm đột nhiên cắt đứt hắn: “Tứ ca!”

Hắn xoay người, tiện đà dập đầu xuống,”Hoàng Thượng, thần, hôm nay nói năng vô lễ, làm việc cuồng bột, ngỗ nghịch thánh nhan, thật sự tội không thể xá, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt.”

Dạ Thiên Lăng im lặng nhìn hắn thật lâu, thở dài một hơi, tay đặt trên đầu vai hắn. Dạ Thiên Trạm ngẩng đầu, từ hoãn cười: “Tứ ca, người chân chính biết mình nghĩ muốn cái gì, nguyên lai muốn trả giá đại giới như vậy, may mắn bây giờ còn không muộn, ta sẽ thủ hộ lời hứa chính mình. Nhưng là, ngươi nếu phụ bạc nàng một phần một hào, ta tuyệt sẽ không ngồi yên không để ý đến.”

Mày kiếm Dạ Thiên Lăng nhíu lại, khóe môi lại cũng khiên ra vẻ tươi cười: “Khó được ngươi khẳng khái cùng ta nói lời tâm huyết như vậy.”

Hắn còn muốn nói cái gì, lại bị thanh âm thỉnh gặp bên ngoài cắt đứt. Nội thị vội vã tiến vào, tay nâng một phần tấu quỳ nói: “Hoàng Thượng, Đông Hải cấp báo.”

Hai người trong điện đồng thời rùng mình, Dạ Thiên Lăng tiếp nhận tấu, một đường xem xuống, thần sắc dần dần ngưng trọng. Hắn xem xong xoay người đem tấu đưa cho Dạ Thiên Trạm, khoanh tay cân nhắc, quay người

lại, nghe Dạ Thiên Trạm trầm giọng nói: “Hoàng Thượng, thần đệ thỉnh chiến!”

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Thiên Hà Lạc Trường Phòng Châu Lộ

Đông Hải chiến báo, mang đến tin tức chấn động triều chính.

Tháng năm Giáp Thân, giặc Oa Đông Hải xưng nhập cống, tập kích bất ngờ Hoàn Hải quận trọng trấn Lang Châu.

Thủy quân Thiên triều chưa từng phòng bị, thương xúc ứng chiến, thảm bại, bảy mươi lăm chiến thuyền toàn quân bị diệt, không một về. Hoàn hải quận sử Tông Lâm chết trận đương trường.

Ba mươi dặm đài cao, tám ngàn dặm gió lửa, phi báo Đế Đô. Phó sứ Niếp Kế lui giữ trong thành, dẫn tướng sĩ Hoàn Hải cùng giặc Oa ác chiến mấy ngày liền.

Hơn hai trăm chiến thuyền Giặc Oa tụ tập trên biển, ngày đêm công thành.

Ba ngày sau, mặt biển xác chết trôi ngàn dặm. Dưới thành máu chảy thành sông.

Giặc cỏ vùng duyên hải Lang Châu cấu kết giặc Oa, nội ứng ngoại hợp, dẫn sói vào nhà.

Đinh Hợi, Hoàn Hải thành phá.

Niếp Kế cùng mười hai tướng sĩ bộ hạ tử thủ tới cùng, lại giết địch hơn tám trăm người, trên hải đài tự sát tuấn quốc.

Giặc Oa bởi vậy thẳng nhập Lang châu, công Văn châu, ở ven bờ Đông Hải cướp bóc làm bừa.

Cũng có giặc cỏ từ Từ Sơn, nguyên là trọng tướng Đông hầu phiên phủ, sau tước phiên không phục Đông Hải điều hộ phủ quản thúc, tự hành tự chúng thành khấu, hoành hành trên biển, lúc này cùng giặc Oa cấu kết với nhau làm việc xấu, mặc Oa phục, cưỡi tám phiên thuyền Oa tộc, khí thế ngất trời, khí diễm kiêu ngạo.

Trong vòng mấy ngày ngắn ngủn, Đông Hải có năm tòa thành trì gặp nạn, giặc Oa hung tàn bạo ngược, dân chúng bị giết hơn ba vạn.

Giận hải kinh đào, thối quết mà đến, một đường thành quận vùng duyên hải Thiên triều là một mảnh địa ngục trần gian.

Dân chúng Đông Hải phần khởi phản kháng, tuân sử Lang Châu dẫn dắt bộ hạ lui giữ Ngao sơn, liều chết vệ quốc, ngăn chặn giặc Oa, nhưng thế đơn lực bạc, cấp đờ Đế Đô tiếp viện.

Chiến báo đưa vào Đế Đô, lập tức gây ra sóng to gió lớn.

Giặc Oa chi hoạn, bao năm qua đến đều không phải là không có, nhưng càn rỡ xâm nhập như thế đúng là hiếm thấy.

Nhẫn cũng không thể nhẫn!

Trong triều đình, văn thần võ tướng lòng đầy căm phẫn, nghĩ đến quốc sỉ kỳ nhục, không chiến không thể yên.

Trăm người một lòng, không còn dị nghị, Li vương lại đương triều thỉnh chiến, thề diệt giặc Oa.

Hôm sau, thánh chỉ hạ.

Truy phong Hoành Hải quận sử Tông Lâm làm Tĩnh Nghĩa Tướng quân, phó sứ Niếp Kế cùng mười hai thuộc cấp làm Tận Trung liệt sĩ, lấy Hải đài Lang châu nhận thụ phong, hậu táng các chiến sĩ bỏ mình.

Phong tuần sử Lang Châu Bàng Viễn làm Trấn Đông Tướng quân, thống lĩnh quân vụ tứ châu Đông Hải.

Hạn mười vạn thủy quân phủ Bình Giang trong ba ngày đi Lang Châu, phối hợp Văn châu, Hiên châu, Tĩnh châu ba đường Thiên quân chống lại giặc Oa.

Trạm Vương thụ Hắc Ngọc Long phù, thiên tử kiếm, lấy thân phận Cửu Chương Thân Vương thân phó Lang Châu đốc chiến.

Không phải Li vương, là Trạm Vương. Trạm Vương tiêu sái lỗi lạc, cùng Hoàng Thượng bằng mặt không bằng lòng, Trạm Vương mấy lần định phản bội, Trạm Vương người duy nhất có thể uy hiếp ngôi vị hoàng đế.

Đi Đông Hải, ở trong mắt mọi người nghiêm nhiên là một cong đường không lối về.

Hai ngày sau, thánh chỉ xuống lần nữa.

Nữ nhi Hoàng Hậu ban thưởng danh Nguyên Ngũ, phong Lan Dương công chúa, ban thưởng ấp ba ngàn.

Trạm Vương Thế Tử Nguyên Tu phong Trường Lăng Quận Vương, ban thưởng ấp năm ngàn, nhập Đại Chính Cung, Hoàng Hậu tự mình giáo dưỡng.

Thánh chỉ tấn phong Thế Tử Quận Vương giống như chiến báo đến từ Đông Hải, khiếp sợ trong ngoài.

Trong Hàm Quang cung, minh trì xuân thủy, tầng tầng tử đằng hoa thịnh phóng, như điệp vũ thành hàng, ngọc linh lung rủ xuống, một ngày nhất bình yên, mùi hương yên tĩnh thoang thoảng phiêu linh sâu kín.

Trước cửa khúc hành lang Thanh Đằng thâm bích, hoa mạn buông xuống, che đi một mảnh tinh tế nùng ấm, Khanh Trần ý trên tháp trúc trước hành lang, trong tay nắm một cây ngọc trâm, dưới quang ảnh, mặt mày tỉnh xa.

Bàn tay trắng nõn như ngọc, bạch ngọc nõn nà.

Cùng bạch ngọc ôn nhuận khảm vào từng đợt từng đợt bạc kim, khắc làm một đóa hoa lan lịch sự tao nhã, cành lá tu nhiên, che đi dấu vết gãy, cấu tứ tinh xảo, thiên y vô phùng.

Hơn ba tháng trước, nàng qua vài ngày hỗn loạn tỉnh táo lại, Dạ Thiên Trạm đã đi Đông Hải, chỉ có một cây ngọc trâm này, đặt trong hộp gỗ điêu khắc hoa lan, đặt bên cạnh gối.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve ngọc trâm được khảm tinh mỹ, cảm nhận không có chút sơ hở, một đạo vết rách kia dưới lá vàng cẩn thận tu bổ đầy đủ như thế, chặt chẽ liên tiếp gãy hai đoạn, xảo diệu làm đẹp làm cho cây trâm nguyên bản bình thường này có vẻ không giống thường.

Lâu như vậy, nàng đã suy yếu lâu cơ hồ không thể rời giường, nhưng mỗi ngày đều có thể nghe được tin tức của hắn.

Tháng năm, thủy quân Lang Châu ở Tiêu Thạch khẩu gần biển đánh bại Oa quân, phá hủy hai mươi tám chiến thuyền quân địch, giết địch hơn năm ngàn người, thu phục Hoàn Hải.

Sau thắng lợi, thủy quân Thiên triều nghỉ ngơi hồi phục, đêm ở Đình Bột, vài lão ngư nhân địa phương dẫn dắt, trăm chiến thuyền bốn vạn tinh binh tập kích bất ngờ Lăng Đồi đạo, thắng giết ồ ồ cường đạo Từ Sơn, bắt giữ Từ Sơn. Ba ngày sau, dung sách lược dụ địch đem một chi thể lực giặc cỏ khác đuổi ra gần biển, giết sạch.

Trạm Vương hạ lệnh đem Từ Sơn cùng ba mươi cường đạo uy danh lấy lòng trăm thủ thị chúng, lấy máu địch tế Hải đài, tế điện Niếp Kế cùng tướng sĩ trung liệt.

Dân chúng Lang Châu đối với đám người Từ Sơn hận thấu xương, mỗi người vui mừng khôn xiết. Từ Sơn mặc dù chết, sự phẫn nộ của dân chúng vẫn khó bình ổn, thi thể cuối cùng bị dân chúng thiên đao vạn quả, ném xác vào Đại Hải cho cá ăn.

Đầu tháng sáu, giặc Oa lại tập kích Ngao sơn. Thuỷ quân Thiên triều nghênh diện đón đánh, giặc Oa tổn thất nặng, trăm địch gần vạn, quân dân sĩ khí đại trưởng.

Trạm Vương huy quân thừa thắng xông lên, dưới sự phối hợp của sáu lộ đại quân, sáu vạn tinh binh vây khốn Thương Nam Quận bị giặc Oa xâm chiếm, song phương huyết chiến quyết liệt, giặc Oa không địch lại, bỏ thành mà chạy.

Từ đó về sau, Thiên quân ở Lang Châu đánh đâu thắng đó, xâm nhập địch quân ở Lang Châu, cũng phân quân nhiều đường, liên tục đoạt lại Thành sơn, Nhạc Thanh, Lâm đài các quận thành bị giặc Oa chiếm cứ, giặc Oa bị bắt lui về trên biển.

Nhưng chiến sự chưa chấm dứt, Hạo Đế lại tăng binh mười vạn với Đông Hải, lương thảo tiếp viện cuồn cuộn không ngừng tự Biện Thủy, dùng thủy vận hướng Lang Châu.

Trạm Vương binh lực sung túc, trước không lo sau không ưu, đại quân chờ xuất phát, dự bị phản thủ vì công viễn chinh nhất vực Đông Hải, hoàn toàn diệt sạch Oa hoạn vùng duyên hải.

Đông Hải hiện nay, là sóng biển vạn dặm, chiến trường lửa đạn bay tán loạn, chưa kịp cùng nàng nói một câu nói, hân thành chiến xuất chinh, rời xa Đế Đô mà đi.

Bao nhiêu ngày, trước mắt vẫn là ngày đó hắt tê đau nhìn nàng chăm chú: “Ta đáp ứng nàng.”

Lúc này đây, nàng đổ thẳng.

Lợi thế là mệnh của nàng, là tâm của hắt.

Hắt rút cuộc cho nàng hứa hẹn trên quý kia, một lời định giang sơn.

Nhiều năm trước trong Ngưng Thúy đình hắt đã nói với nàng, từ đó tới nay, liền nhất định cả đời này tình phân. Hắt cho nàng mọi thứ nàng muốn, mà nàng lại không cho hắt được may mắn hồi báo.

Nguyên lai tưởng hắt thiếu của nàng, hiện tại mới phát hiện, nàng thiếu hắt, kỳ thật vĩnh viễn đều không thể hoàn lại.

Yêu ai, thiếu ai. Có lẽ kiếp sau lại yêu đi xuống, kiếp sau muốn trả lại cho ai. Hơn mười năm nhân thế nhất du, người tới ta đi, vạn trượng hồng trần, thăng trầm. Nếu có một ngày trở về, có thể không hối hận không uổng?

“Tả Vận khẩu thỉnh nương nương vạn an.”

Một tiếng vạn an nhu hòa đem Khanh Trần từ trong suy nghĩ bừng tỉnh, dưới ánh mặt trời, hoa ảnh lấp lóa, Tả Vận một thân áo xanh bố váy phúc lễ, ngẩng đầu mỉm cười, con mắt sáng tú lệ.

“Mau đứng lên.”

Khanh Trần có chút cố hết sức động thân mình, Tả Vận bước lên phía trước đỡ lấy: “Nương nương hôm nay thế nào?”

Khanh Trần đỡ tay nàng ngồi xuống,”Có người mỗi ngày giúp ta điều dưỡng, cảm thấy càng ngày càng tốt, kim châm thuật của người là được Trương Định Thủy chân truyền.”

Tả Vận một bên lấy ra kim châm, một bên cười cười, nói: “Ở Mục Nguyên Đường cùng sư phó học bảy tám năm, nếu còn không được, chẳng phải quăng mặt mũi sư phó sao? Sau này còn muốn thỉnh nương nương chỉ giáo nhiều ạ.”

Khanh Trần thấy nàng ghim châm vững chắc, có định liệu trước, gật đầu khen ngợi, tiếp qua vài năm, cũng thật sẽ trò giỏi hơn thầy. Nhìn Tả Vận, nàng vẫn không khỏi nhớ tới một người khác hại chết đứa nhỏ của nàng, một người lại cứu tính mạng nàng. Cùng là trẻ tuổi ngọc mào, cùng là hồng nhan, một người đã bạch cốt thành bụi, một người lại từ trong sinh tử một đường diệu thủ hồi xuân.

Nếu nói sẽ không còn kiêu ngạo cùng tự phụ năm đó, đó là lừa mình dối người, nhưng mà giờ phút này, trong lòng đúng là vẫn còn quy về một mảnh an hòa, nàng không khỏi than nhẹ: “Ta thật không nghĩ tới, ngày ấy sẽ là người cứu ta.”

Bóng dáng kim khâu tinh tế chiếu vào hạnh mâu Tả Vận thanh tú, sáng bóng tĩnh ổn, nàng nói: “Y thuật của ta là một tay nương nương thành toàn, vốn hẳn là báo đáp nương nương phân ân tình này.”

Khanh Trần nói: “Mọi người là tự thành toàn chính mình, đây là chính người có phúc.”

Tả Vận ngẩng đầu, Khanh Trần cùng nàng nhìn nhau cười, dưới dương quang đậm kim sắc, hoa ảnh che phủ, gió nhẹ đưa ấm, trước hành lang truyền đến lời bọn thị nữ nhẹ giọng nói nhỏ cùng tiếng cười tiểu công chúa. Đợi Tả Vận thu kim châm, Bích Dao đem tiểu công chúa ôm lấy, một bên cười nói: “Nương nương, người xem tiểu công chúa vừa cười, tiểu công chúa ánh mắt này cười rộ lên cùng ánh mắt nương nương giống nhau như đúc, xinh đẹp cực kỳ.”

Nguyên Ngử tuy rằng sinh non chút, lại thập phần khỏe mạnh, lúc này vừa mới tỉnh ngủ, không khóc không nháo, một đôi con ngươi đen lúng liếng loạn nhìn chung quanh, đợi nhìn thấy Khanh Trần, bắt đầu ở trong tã lót nhích tới nhích lui, không hào phóng không an phận duỗi thân, giống như muốn hưởng tới mẫu thân bên này.

Khanh Trần vội nói với Bích Dao:”Làm cho ta ôm một cái.”

Bích Dao nửa ngồi đem Nguyên Ngử đưa đến trong lòng nàng, trên tay Khanh Trần vô lực, dù là ôm Nguyên Ngử, vẫn phải Bích Dao ở bên giúp đỡ, một lòng ôn nhu lại tràn đầy giống như muốn tràn ra ngược.

Đây là đứa nhỏ của nàng, cốt nhục của nàng cùng Dạ Thiên Lăng, ánh mắt giống nàng, cái mũi cao cùng môi mỏng manh lại giống Dạ Thiên Lăng. Tiểu tiểu thân mình chảy huyết mạch của hân cùng của nàng, tướng dung giống nhau, một sinh mệnh thần kỳ trưởng thành, rốt cuộc phân không ra.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Nguyên Ngử, nàng lúc này vẫn giống như ở trong mộng, dù đau khóc hết thủy đều đáng giá, thỏa mãn chưa bao giờ từng có.

Nguyên Ngử nằm ở trong lòng mẫu thân, cười hì hì lay động tay nhỏ bé, cuối cùng rốt cuộc nắm lấy ngón tay Khanh Trần, khanh khách cười. Tả Vận nói: “Đứa nhỏ yêu cười như vậy, cùng tính tình Hoàng Thượng cũng không giống, tiểu công chúa làm cho người ta nhìn là từ trong đến ngoài đều giống nường nường.”

Khanh Trần đùa với Nguyên Ngử, trong lòng lại có vài phần cảm giác tự hào. Đúng vậy, nàng hy vọng đứa nhỏ giống nàng, may mắn như nàng, mặc dù nhiều lần trải qua mưa gió, lại có thể được một lòng gần người yêu, tri kỷ có thể phó thác sinh tử. Nàng càng hy vọng đứa nhỏ so với nàng khỏe

mạnh hơn, có thể bình an lớn lên, dùng trí tuệ cùng dũng khí của chính mình, tận tình đi truy tìm phần khích sinh mệnh.

Đó là một đứa nhỏ yêu cười, nàng đem nó đưa thế giới này, hy vọng từ nay về sau thế giới này cho con bé là vui vẻ, hy vọng con bé có thể hưởng thụ xinh đẹp của thế giới này, cũng hy vọng nàng sẽ làm cho thế giới này thêm xinh đẹp.

Nàng không khỏi lộ vẻ mỉm cười, chợt thấy thị nữ bên cạnh theo thứ tự quỳ xuống, quay đầu nhìn lên, Dạ Thiên Lăng đã đến phía sau, đang nhìn về phía nàng cùng Nguyên Ngữ. Quang ảnh nhỏ vụn rơi trên đáy mắt đều vai hấn, khó nén một thân tôn quý tuần túc, trên nét mặt hơi mỗi một lại lộ ý cười ấm áp.

“Hoàng Thượng.”

Tả Vận vội đứng lên.

Dạ Thiên Lăng thấy nàng ở đây, đậm cười vuốt cằm, hỏi: “Hoàng Hậu thế nào?”

Tả Vận trả lời: “Hoàng Thượng yên tâm, nương nương chỉ cần không mệt nhọc, chậm rãi điều dưỡng chút thời gian thân mình sẽ khôi phục lại, chỉ là dù sao khí huyết tổn thất, sợ cũng phải một năm rưỡi mới được.”

Dạ Thiên Lăng nói: “Mỗi ngày đều tiến cung, cũng vất vả người.”

Tả Vận mỉm cười nói: “Tả Vận không dám nhận, đây là bổn phận y giả.”

Dạ Thiên đứng ở trước hành lang cùng Tả Vận hàn thoại vài câu, Khanh Trần đem Nguyên Ngữ giao cho Bích Dao, hấn xoay người liếc mắt nhìn Nguyên Ngữ một cái, nâng tay để cho Bích Dao chờ nàng lui ra, Tả Vận liền cũng quỳ an đi theo.

Dạ Thiên Lăng ngồi xuống ở bên người Khanh Trần, hắn đã mấy ngày không có tới trung cung, lúc này không bận, thản nhiên nói một câu: “Đông Hải đại thắng.”

Mặc dù nghe tiếp báo, mi gian Khanh Trần lại xẹt qua tia buồn bã, mấy tháng này Dạ Thiên Lăng đối với Nguyên Ngữ mặc dù ân sủng có thêm, lại thủy chung không quá thân thiết, nàng có chút trầm mặc, rốt cuộc hỏi: “Tứ ca, chàng không thích Nguyên Ngữ?”

Mi tâm Dạ Thiên Lăng hơi nhú, phất tay nói: “Nữ nhi hay nhi tử đều giống nhau, nữ nhi giống nàng, ta làm sao có thể không thích?”

Khanh Trần lẳng lặng coi chừng ánh mắt của hắn, hắn đột nhiên có chút xấu hổ, quay đầu tránh đi, trong chốc lát, mới quay đầu lại nói: “Nàng đừng suy nghĩ miên man, ta chỉ là... Nhìn thấy đứa nhỏ này, sẽ lại nhớ tới ngày đó, ta...”

Hắn giống như có chút không biết tìm từ thế nào, nhú mi, đáy mắt nhưng lại xuất hiện một tia chật vật, theo bản năng liền đem nàng gắt gao đặt ở trong lòng: “Thanh Nhi, đừng có như vậy một lần nữa. Ta không dám nghĩ.”

Trong lòng Khanh Trần êm ả, nhưng lại nói không ra lời, nhất thời vui mừng, nhất thời đắng chát. Hắn là nam nhân sắc bén như đao, cười sắt sá phong vân, giận dữ sát phạt ngàn dặm, thiên hạ đều ở trong tay hắn, giờ này khắc này ở trước mặt nàng lại chính là một người bình thường, tháo xuống mặt nạ cứng rắn, không hề che giấu yếu đuối cùng sợ hãi của hắn.

Ngày nào đó, ánh mắt hắn ở trước tháp nhìn nàng, nàng vĩnh viễn cũng quên không được.

Khi đó nàng chân chân chính chính chạm đến hơi thở tử vong, nhưng hắn cố chấp như vậy canh giữ ở bên người nàng không buông tay, làm cho

nhất lũ linh hồn sắp tiêu tán lưu luyến trần thế như thế, thật lâu không chịu rời đi.

Cùng chết sao giống như sinh, nàng còn có nhiều chuyện lắm muốn cùng hắn làm. Nàng sống đến đây, mặc dù lại có ngàn thứ trăm thứ, nàng vẫn là sẽ sống qua, chỉ cần hắn còn ở.

Nàng dựa ở đầu vai hắn, dựa sát vào ấm áp của hắn, ôn nhu nói: “Tứ ca, nếu có thể, mười năm, hai mươi năm, một trăm năm, cả đời này ta đều cùng chàng.”

Dạ Thiên Lăng nhẹ nhàng mơn trớn mái tóc của nàng, thanh âm trầm thấp: “Ta muốn đời đời kiếp kiếp.”

Khanh Trần mỉm cười nói: “Kiếp sau xa như vậy, ai lại biết đâu, nếu đánh mất làm sao bây giờ?”

Dạ Thiên Lăng nâng lên khuôn mặt của nàng, thật sâu nhìn nàng, làm như muốn xem thấu hết thủy của nàng, hắn đột nhiên cúi người ở cái trán nàng ấn một nụ hôn, thấp giọng nói: “Đời đời kiếp kiếp. Ta đều tìm nàng.”

Khanh Trần thản nhiên mỉm cười, ôn nhu hôn lên môi của hắn: “Đời đời kiếp kiếp, ta đều tìm chàng.”

Tuấn như thanh phong ngạo nghễ, rất giống thu thủy tiêu dao, dưới hành lang Ngọc Hồ minh ba, chiếu ra lệ ảnh song song, bóng dáng hai người trọng điệp cùng một chỗ, cùng nhau làm bạn, lại không chia lìa.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Kỳ Hoa Ngưng Huyết Bạch Ngưng Chi

Chiến sự Đông Hải từ Đế Diệu năm thứ sáu vẫn liên tục kéo dài đến mùa xuân năm thứ bảy, giặc Oa sau khi bị trục xuất khỏi lục địa trở nên dị thường giảo hoạt, công nhanh rồi lui, một khi vùng duyên hải có chút lơ lửng, liền ngóc đầu trở lại.

Thủy quân Thiên triều cũng hộ chu toàn, thường có kịch chiến, thắng bại không đồng nhất. Đầu tháng năm năm thứ bảy, tham binh ở Lưu Xuyên đảo phát hiện chiến thuyền Oa quân ẩn nấp, Trạng Vương hạ lệnh triệu tập chủ lực thủy quân, chuẩn bị phân rõ thắng bại.

Vài đạo chiến báo đưa tới Đế Đô, trùng hợp vào sinh nhật Lan Dương công chúa một tuổi. Hạo Đế trăm việc cũng không từng xem nhẹ việc này, đặc biệt ban thưởng yến ở trong cung ăn mừng.

Thị nữ đem loan phục phiêu dật giúp Khanh Trần mang lên, lại sửa sang tốt, Khanh Trần xoay người, gương đồng chiếu ra bóng dáng cao gầy. Ngàn thước gấm hà đỏ thắm, lưu vân giống như phô khai, màu hồng minh diễm làm chủ đạo, làm khuôn mặt lại thêm chút tái nhợt.

Nàng hơi cười, nâng tay dính chu sa, hai gò má thêm chút son sắc, trên khuôn mặt ung dung cùng tái nhợt mang ra xinh đẹp tuyệt diễm.

Hoàng Hậu của người trong thiên hạ, vĩnh viễn nên đẹp để quý giá quốc sắc thiên hương, dáng vẻ ngàn vạn mỹ, tựa như Hoàng Thượng trong mắt trong người thiên hạ, cũng chỉ có uy nghiêm bất cầu ngôn tiếu, tiến thoái đoạt thông dong.

Nhân sinh như diễn, hé ra mặt nạ ngàn vạn nhan sắc, buồn vui đều ở phía sau màn, không để ngoại nhân biết.

“Hoàng Thượng còn ở Vũ Thai Điện sao?”

“Hồi bẩm nương nương, Hoàng Thượng ở Vũ Thai Điện.”

Khanh Trần trải qua gần một năm điều dưỡng, thân mình đã khởi sắc, nhớ tới đều nhanh đã một năm không bước vào Vũ Thai Điện nửa bước, đột nhiên muốn cho Dạ Thiên Lăng một kinh hỉ, quyết định tiến đến chỗ hăn cùng nhau dự tiệc.

Loan giá tới điện tiền, đúng là hoàng hôn tứ hợp, ngửa đầu nhìn lại phía chân trời, quang huy lưu kim cuối ngày vòng quanh Vũ Thai Điện hình dáng hùng vĩ, nguy nga tráng lệ, quan sát muôn phương.

Nam Cương Mạc Bắc, Đông Hải Tây Vực, Trung Nguyên ba mươi sáu châu một ngàn năm trăm tám mươi tám quận, mỗi ngày bao nhiêu quốc sự quân chính hội tụ ở trong này, lại có bao nhiêu quyết sách chiếu lệnh từ nơi này phát ra, nắm lấy ngàn vạn dân sinh thiên hạ này. Khanh Trần chậm rãi bước trên bậc thang, đến chỗ nghỉ chân quay đầu lại, toàn bộ Y Ca Thành mơ hồ có thể thấy được, đại thành trì ở trong mắt lúc này như có thể nắm vào lòng bàn tay, điều điều nhập vào hoàng hôn hồng trần.

Nàng cười xoay người, đã thấy trước hành lang vài y thị hướng trong điện lại đây, tay nâng ngọc hạp kim trản, đi có chút vội vàng, đến phụ cận bỗng nhiên nhìn thấy nàng, vội vàng khom người tránh lui sang một bên.

“Cầm cái gì?”

Khanh Trần hỏi.

“Khởi bẩm nương nương, là Ngọc Linh Chi Nam Chiếu tiến cống.”

Một gã y thị cúi đầu đáp.

“Cho ai dùng?”

Ngự y viện đưa dược đến Vũ Thai Điện, trừ bỏ Hoàng Thượng dùng, tự nhiên không có người khác, Khanh Trần đơn giản là xác định một câu. Y thị kia sớm được phân phó, chuyện Vũ Thai Điện bên này tuyệt không cho phép kinh động Hoàng Hậu, lúc này do dự không dám nói.

Khanh Trần nhú mi, y thị kia đáp cũng không phải, không đáp cũng không phải, đứng ở nơi đó lo sợ nghi hoặc, vừa nâng mắt gặp Yến Hề từ trong điện đi ra, vội gọi một tiếng: “Yến công công.”

Yến Hề nguyên là đi ra thúc giục mang thuốc, không dự đoán được Hoàng Hậu ở đây, “Nương nương vạn an.”

Khanh Trần hỏi: “Hoàng Thượng làm sao vậy, vì sao lại phải dùng thuốc?”

Yến Hề thấy tình cảnh, trong lòng biết là không thể gạt được, đành phải chi tiết đáp: “Hoàng Thượng mấy ngày nay thân mình mệt mỏi, các ngự y nói là vì vất vả lâu ngày dẫn phát vết thương cũ, cho nên dùng dược...”

Nói còn chưa nói xong, trước mắt phượng y tung bay, Hoàng Hậu đã bước nhanh đi đến trong điện, hắc vội vàng tiếp dược trong tay y thị đuổi theo sau.

Khanh Trần đi tới ngoài bình phong Huyền Ngọc, liền nghe bên trong một tiếng cúi đầu ho khan, đi qua bình phong, Dạ Thiên Lăng nghe được tiếng bước chân lại chưa ngừng đầu, chính là chỉ chỉ vài đạo tấu chương trước án: “Tức khắc đưa đi Trung Thư Tỉnh, truyền Tư Duy Vân, Nam Cung Cảnh tới gặp trẫm.”

Cúi đầu nhìn tấu chương trước mắt bỗng nhiên bị cầm lên, xem xét rồi hợp lại. Dạ Thiên Lăng nhíu mày tức giận, ngẩng đầu vừa thấy lại giật mình: “Thanh Nhi, sao nàng lại tới đây?”

Khanh Trần nói: “Ta nếu không đến, chàng định giấu giếm ta tới khi nào?”

Dạ Thiên Lăng nhìn Yến Hề phía sau tay nâng được hạp cúi đầu đứng, liền đoán được tám chín phần. Lúc này đã hơn một năm Khanh Trần hoài thai sinh sản, hiểm trung vạn hạnh mẫu tử bình an, dù là tỉnh dưỡng còn sợ có cái gì không ổn, trong cung sớm có lệnh cấm, trong ngoài lục cung vô luận chuyện gì, không thể quấy nhiễu Hoàng Hậu. Nội thị cung nữ cẩn thủ nghiêm lệnh, không một người dám lăm miệng, trung cung có thể nghe được trừ bỏ tin tức tốt, vẫn là tin tức tốt tựa như tình hình chiến đấu Đông Hải, trong đó lặp lại bao nhiêu khúc chiết, nhưng đến chỗ Hoàng Hậu tự nhiên cũng chỉ là thuận buồm xuôi gió. Hoàng Thượng long thể bất an, lại chỉ có vài kẻ hầu cận Vũ Thai Điện biết, tự nhiên sẽ không rơi vào tai trung cung.

Dạ Thiên Lăng cười cười nói: “Có cái gì lăm chuyện, cũng kinh động lớn đến nàng.”

Khanh Trần ngồi xuống vươn tay, Dạ Thiên Lăng cũng phối hợp, liền thả tay cho nàng bắt mạch. Khanh Trần thử mạch của hắn, mi tâm dần dần nhíu chặt, dừng lại, Dạ Thiên Lăng hỏi: “Yên tâm?”

Khanh Trần hỏi lại hắn: “Suy bụng ta ra bụng người, đổi lại là chàng, chàng vội hay không?”

Dạ Thiên Lăng không nghĩ lời này làm nàng tức giận, bất đắc dĩ lắc đầu, bạc môi hơi mân, một trận ho khan vọt tới bên miệng liền cố áp chế. Khanh Trần thử mạch tượng của hắn di động mà vô lực, mạch vị dễ hiểu, đúng là dương khí không thịnh, hư tổn hại quá sâu, không khỏi thập phần kinh

ngạc, ý bảo Yến Hề trước đem dược lấy đến, nói: “Như vậy chàng cũng gặt ta, lúc trước trúng một tên không nhẹ, chính chàng không để trong lòng, lại thế nào bảo người yên tâm?”

Dạ Thiên Lăng đạm cười nói: “Không nói gặt nàng, nghĩ tới nửa đời chinh chiến chịu nhiều vết thương, trúng một tên kia đáng giá.”

Khanh Trần cúi đầu, chỉ nâng mắt liếc hắt một cái, trong tay đem hộp ngọc mở ra. Bạch ngọc nõn nà chứa thuốc mỡ, phỉm ra một chút màu đỏ ửng ửng dây dưa trong đó, có chút đẹp diễm lệ. Nam chiếu Ngọc Linh Chi, dùng tinh túy tám loại kỳ hoa ngưng luyện mà thành, có kỳ hiệu y thương trấn đau, cũng là thuốc hay bổ dưỡng.

Khanh Trần dùng thanh lộ đem dược hòa tan, dược tan trong chén ngọc mang ra mùi thơm lạ lùng như có như không. Nàng lấy thìa vàng chậm rãi khuấy, đột nhiên tay dừng một chút, trong mắt xẹt qua tia khác thường, lập tức lấy một chút dược tự mình thử, cẩn thận nhận biết, trong lòng khiếp sợ, mạnh mẽ từ án đứng lên: “Dược này từ đâu đến?”

Yến Hề ở bên cạnh bị dọa nhảy dựng, vội đáp: “Hồi bẩm nương nương, Hoàng Thượng dùng dược là đến từ ngự y viện.”

“Ai hạ phương tử?”

“Ngự y Hoàng Văn Thượng.”

“Thuốc này Hoàng Thượng dùng bao lâu?”

“Hoàng Thượng... Hoàng Thượng năm trước liền dùng qua, nhưng chỉ có hai ba lần. Cũng chính là này mấy tháng gần đây chiến sự Đông Hải vất vả quá, mới bắt đầu sử dụng mỗi ngày.”

Hoàng Hậu xưa nay đạm tĩnh ôn hòa, ít có thời điểm thanh sắc câu lệ như thế, thực đem Yến Hề dọa sợ không nhẹ. Dạ Thiên Lăng thấy Khanh

Trần câu câu truy vấn Yến Hề, sắc mặt đều thay đổi, trong lòng biết khác thường, lại chỉ nắm chặt tay nàng, để cho nàng ngồi xuống,”Làm sao vậy”

Trong lòng bàn tay Khanh Trần đã chảy mồ hôi lạnh ròn ròn, quay đầu nói: “Thuốc này không phải Ngọc Linh chi.”

Trước Dịch trì ngọc ảnh di động, quỳnh các chiếu xuống đáy nước, ngọc thụ lưu quang.

Vào đêm, ngự uyển sớm nổi lên ngàn chén linh lung đăng, như những điểm sao sáng, quanh co khúc khuỷu uốn lượn, dọc theo lâm thủy điện các biển chuyển tương liên, trúc xanh lay động, chung quanh hương bích thảo lan chi u nhiên, di động vòng quanh cửa khúc hành lang, lượn lờ say lòng người.

Cười nói tán thưởng trước mắt, rượu ngon châm đầy chén thủy tinh. Nhân là gia yến, ngồi đầy trong điện đều là hoàng tộc hoàng thân quốc thích, vương tôn công hầu, không khí thoải mái náo nhiệt.

Sau ngự án, Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu sòng vai mà ngồi. Tiểu công chúa được nhũ mẫu chiếu khán ngồi ở bên cạnh, la thường tử y, cổ đeo Minh Châu, băng tuyết nhỏ bé, bộ dáng phấn điêu ngọc mài, cười lên mặt mày loan loan, rung động ánh đèn lung linh, chọc tất cả mọi người yêu thương, làm cho người tiến lên nâng cốc chúc mừng khen không dứt miệng.

Nếu là bình thường, Khanh Trần nhất định là phi thường vui sướng, nhưng hôm nay lại thất thần không rõ, mặc dù nắm chén cười yếu ớt như thường, cũng không ngừng hướng Dạ Thiên Lăng bên kia nhìn lại. Dưới ánh đèn rực rỡ chỉ thấy khước môi tước bạc của hắc thân nhiên mỉm cười, cùng mọi người nâng rượu nói chuyện, vẻ mặt không hề khác thường, không biết có phải bởi nụ cười kia tăng thêm vài phần cảm giác say, trên

mặt ngược lại tăng thêm vài phần tuần dật, dẫn tới vạn người chú mục, nhưng càng là như thế, lại càng làm cho nàng tâm thần lung tung.

Nam chiếu Ngọc Linh chi, được hăn ăn mấy tháng rõ ràng không phải thuốc hay chữa thương kia.

Nếu nói không phải, thì cũng phải, nếu nói phải, kì thực đã không phải. Chỉ vì tám loại kỳ hoa kia tăng thêm trong đó một liều thuốc – nha phiến.

Nha phiến, hoa đỏ sẫm, cây ngàn lá, mị ngàn thái, phong diễm không giảm. Theo trong sách ghi lại. dùng được này, có thần hiệu trấn đau, có thể đột nhiên thêm tinh thần, đi trừ mệt nhọc, giá trị thiên kim nhưng thứ này chữa bệnh mặc dù nhanh, lại di hoạ rất nặng.

Y nhân cứu người vì dược, giết người vì độc. Sẽ không lập tức đưa người vào chỗ chết, nhưng làm cho người ta ăn thành nghiện, dẫn tới thân thể suy nhược, ý chí tinh thần sa sút, một khi ngừng lại, toàn tâm phê cốt, sống không bằng chết.

Không ai so với Khanh Trần rõ ràng hơn đáng sợ của loại dược này, nàng chính mắt gặp qua người vì nó mà thống khổ, cái loại thống khổ này thường nhân căn bản không thể tưởng tượng. Chỉ cần vừa nghĩ đến độc đã lắng đọng lại ở trong thân thể Dạ Thiên Lăng, liền thấy sợ hãi không đáy.

Là ngự y dùng dược sai lầm, hay là có người có ý đồ khác? Nếu là có người có ý định làm, là ai? Kham kham chọn thời điểm nàng ốm đau tinh dưỡng, dùng phương pháp âm độc mà không dễ phát hiện như vậy?

Mới vừa rồi ở Vũ Thai Điện phát hiện việc này, hết thầy chưa từng lộ ra, chính là đã lệnh ngự y Hoàng Văn Thượng cùng vài tên y chính nấu thuốc ở ngự y viện vào cung, lập tức liền bị bí mật giam giữ.

Dạ Thiên Lăng mặc dù thân thể không khoẻ, nhưng khánh yến sinh nhật tiểu công chúa lại tiến hành như cũ, vẫn là một mảnh không khí chúc mừng

vui mừng.

Tiền tư hậu tướng, cũng không có mười phần năm chắc có thể hóa giải độc tính nha phiến, trong lòng Khanh Trần lúc này đảo loạn, toàn vô tâm tư tại phía trên hoa yển, mà ngay cả thanh âm chương nghi nữ quan bẩm báo tiểu công chúa đi thử chu lễ đều không có nghe được. Mi gian Dạ Thiên Lăng hơi động, liền nắm tay nàng, thấp giọng nói: “Nữ nhi chờ chúng ta.”

Khanh Trần phục hồi lại tinh thần, phát hiện Nguyên Ngữ đã bị người ôm đi, Dạ Thiên Lăng đứng dậy, cùng nàng cùng nhau bước xuống ngọc giai.

Tay nàng ở trong tay áo nắm tay hắn, chỉ cảm thấy đầu ngón tay kia lạnh lẽo như tuyết, nhưng mà ý cười trên mặt hắn lại ấm áp trước nay chưa có, con người thâm đen làm người ta yên ổn bình tĩnh, lại nhìn nàng, đậm thanh hỏi: “Muốn cho nữ nhi bắt cái gì?”

Trong điện sớm dọn xong cấm tịch ngọc án, trên đặt những món đồ chơi vàng bạc thất bảo, bộ sách, son bột nước, hoa cỏ đủ màu, nữ công châm tuyến cùng bảo khí đa sắc, đồ chơi quý giá, mọi người đều chờ xem tiểu công chúa sẽ bắt cái gì đầu tiên. Một lát sau, chính nàng lắc lắc từ trên cấm tịch đứng lên, nhưng lại xoay người mở tay nhỏ bé ra hướng Dạ Thiên Lăng tình tường hô một tiếng: “Phụ hoàng!”

Tiếp theo liền tập tễnh bổ tới trên người hắn.

Một tiếng “Phụ hoàng” này mạnh thu ở trong lòng Khanh Trần, Nguyên Ngữ vừa được một tuổi, “Phụ hoàng” “Mẫu hậu” này cũng không chỉ dạy con bé một lần hai lần, con bé lại vô luận thế nào cũng không chịu học nói một chữ, hôm nay ai cũng thấy là cha và con gái liền tâm?

Nữ nhi nhào vào trong lòng, lại làm cho Dạ Thiên Lăng xưa nay trầm ổn có chút thất thổ, luống cuống tay chân đem nàng tiếp được, trong tai truyền

đến tiếng cười đùa nhỏ như chuông bạc, Nguyên Ngữ đã đem một khối Huyền Long ngọc bội bên hông hắt kéo lấy không buông.

Li vương ở bên cười nói: “Kỳ sự như thế, trước mắt bao nhiêu thứ nàng không cần, cố tình coi trọng khối ngọc bội này của hoàng huynh, chẳng lẽ đúng là không thương son yêu càn khôn?”

Chương nghi nữ quan cũng đi theo nói: “Tiểu công chúa long chương phượng tư, là chương mắt đám tục vật đây!”

Mọi người đều lấy làm kỳ, Dạ Thiên Lăng dùng một chút lực ôm lấy Nguyên Ngữ, lúc này liền đem ngọc bội tượng trưng thân phận thiên tử thưởng cho nàng, cười vang nói: “Nữ nhi của trẫm, dù là muốn thiên hạ này lại thế nào? Trẫm đều cho nàng.”

Dứt lời nhìn Khanh Trần, mày kiếm thản nhiên giãn ra.

Khanh Trần thế nào không rõ ý tứ của hắt, hắt là thiết thực nói cho nàng, hoàng tử hay là công chúa, hắt mới không cần, chỉ cần là đứa nhỏ của bọn họ, hắt có thể dung cả thiên hạ đi sủng nàng.

Nhưng là giờ này khắc này, toàn bộ thiên hạ đối với nàng mà nói lại không đáng giá một phân hào nào so với hắt.

Lời vừa ra, trong điện không ai dám tiếp lời Hoàng Thượng, trong lúc nhất thời trên mặt bao nhiêu người vẻ mặt khác nhau, lộ ra phần khích. Phượng Diễn đứng hàng tôn tịch ánh mắt vừa nâng, liền rơi xuống trên người Thế Tử Trạm Vương Nguyên Tu bên cạnh Hoàng Hậu.

Đứa nhỏ năm kia vừa mới tám tuổi, ngày thường tuấn mi lẫm mẫm, thiên tư dị thường, đứng ở bên người Hoàng Hậu, một thân cầm bào châu quan phong nghi tú triệt, không thua kém gì Trạm Vương. Nay Hoàng Hậu sinh hạ công chúa, ngự y sớm nói Hoàng Hậu không nên lại mang con nối dòng, Thế Tử Trạm Vương tiến tước phong vương, phụng chỉ vào cung giáo

dưỡng, sau lưng ý nghĩa cái gì, có chút không cần nói cũng biết ý tứ hàm xúc.

Nếu là sau này lập Thế Tử Trạm Vương, vậy Phượng gia nhất định đi đến tuyệt lộ. Phượng Diễn nhìn Hoàng Thượng thân hình tuần lĩnh trong điện, Li vương tươi cười không kèm chế được, còn muốn nghĩ hiện tại Trạm Vương chiến công lớn lao, âm thầm hừ lạnh, đáy mắt hiện lên một mảnh âm trầm. Phượng thị bộ tộc trăm năm hiển hách, sao lại khoan tay chịu chết, mặc người xâm lược, cho dù là hoàng tộc lại như thế nào?

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Ngọc Lậu Vô Thanh Bình Phong Lãnh

Khâm Thiên Giám, Kỳ Thiên thai. Trên đài cao gió đêm ào ào, phù vân phiêu lược như vụn, quanh quẩn không tiêu tan, lên đài mà vọng, bốn phía duy chỉ thấy bóng đêm trống trải, ngẩng đầu tinh không ẩn ẩn, sâu xa vô cực.

Mạc Bất Bình áo xám bố bào đứng trên đài cao, ngửa mặt xem thiên tượng, gió thổi ống tay áo hất phiêu diêu không chừng, lại thổi không ra thần sắc hắt ngưng trọng.

Tử Vi Tinh Cung xa cư Thiên Vũ, đế tinh cô xa, ẩn sau phong vụ, không thể nhận ra. Tây hiện hung tinh, thẳng bức tử cung, đông có Thiên Tinh ở, thể như thiên sói, tinh mang rạn rờ, ẩn mang binh phong sát khí.

Số tử vi đại hung, lông mi trắng Mạc Bất Bình thâm túc, khoanh tay trầm tư. Bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, hắt cơ hồ tưởng ảo giác, trong cung Tử Vi đột nhiên quang mang kỳ lạ đại thịnh, hào quang sáng mặc vân phá vụ, khoảnh khắc bao phủ Thiên Vũ, nhanh lướt qua, bầu trời đêm lại hóa thành một mảnh yên tĩnh.

Mạc Bất Bình bỗng nhiên khiếp sợ, lại nhìn trong cung Tử Vi, tinh mang trong trẻo, lẳng lặng diệu kỳ phía chân trời, quang hoa nghiêm nghị.”Song tinh trấn cung!”

Hắn không kèm chế được nói: “Thiên Hành Tử Vi, thiên cổ kỳ tượng nhưng lại trong sáng nay nhìn thấy.”

Lúc này một đạo bóng người bên thượng Kỳ Thiên thai, một cái bộ thự Minh Y Lâu tiến nhanh tới quỳ nói: “Phượng Chủ cấp triệu, thỉnh hộ kiểm

tức khắc vào cung.”

Trời đã tối, Đại Chính Cung sớm bế môn, Mạc Bất Bình cùng Tạ Kinh, tức Minh Tắc giải quyết, từ trọng môn lặng yên vào cung, không chút nào dừng lại, tốc hướng trung cung mà đi.

Bên trong cung thành không thấy rõ, lại sớm âm thầm tăng thêm cấm quân thủ vệ, bên trong đêm đen, ẩn có sát khí. Lúc này ngoài Hàm Quang cung thị vệ cùng nội điện cung nga đều chỉ còn lại bộ thự Minh Y Lâu, trong cung cấm vệ nội thị giống nhau không thể đi vào, trên đường đi không người ngăn trở, đi vào nội điện, Minh Chấp sớm chờ lâu ngày.

Trong điện tựa hồ không có một bóng người, chỉ có một chén thanh ngọc phượng minh đăng treo cao ở trên, bóng dáng văn kim trọng mạc trên đầu trầm xuống. Tranh tối tranh sáng, Mạc Bất Bình nhìn đến nhân ảnh sau màn lẳng lặng đứng, quần áo thanh quang lưu liễm tóc đen như mực rơi trên đầu vai gầy, áo trắng bao bọc thân mình tiêm nhược, yếu điệu mà đứng, lưng thẳng thắn.

“Thuộc hạ tham kiến Phượng Chủ!”

Khanh Trần quay đầu, Mạc Bất Bình cách sa mạn nhìn thấy một đôi con người thanh duệ, ánh sáng nhạt phá vỡ u ám, thẳng chiếu lòng người.

“Hoàng Thượng bị bệnh.”

Khanh Trần mở miệng nói, thanh âm kia ở dưới ánh đèn âm thầm như nhất lữ gió đêm, khàn khàn vi lạnh.

Mạc Bất Bình cảm thấy căng thẳng, nếu vì Hoàng Thượng bị bệnh cấp triệu Minh Y Lâu, bệnh này hiển nhiên không phải là nhỏ, lập tức hỏi: “Tình huống Hoàng Thượng hiện tại thế nào?”

Tình huống thế nào? Khanh Trần nhẹ nhàng nâng tay, tay áo dính nhiều điểm vết máu chưa khô, là máu của hấn, dưới đèn nhìn lại, mấy điểm đỏ sậm bắn tung tóe trên áo trắng, nhìn mà dữ tợn.

Tiệc xong hồi cung, vừa mới bước vào tấm điện hấn liền khụ ra một ngụm máu lớn, mấy tháng nay vẫn dựa vào dược tính Ngọc Linh chi cứng rắn đem vết thương cũ trấn lại, một khi ngừng dùng dược, nhất thời phát tác, thế tới rào rạt. Ở trên khánh yển nữ nhi, hấn vẫn cường tự chống đỡ. Nhưng mà đây cũng không phải đáng sợ nhất, đáng sợ là độc tính nha phiến, ẩn núp thật sâu, tùy thời mà động, không biết khi nào thì phát tác trí mạng.

Bây giờ còn tính vững vàng, dùng dược khác kiềm chế đau xót, người đã ngủ yên qua, nhưng hết thủy chính là tạm thời, như gió bạo tiến đến trước mặt biển, mạch nước ngầm bên tử vực im lặng bắt đầu khởi động, tùy thời sẽ nhắc lên sóng gió ngập đầu.

Khanh Trần đi ra khỏi sa mạn, chậm rãi nói: “Trước mắt còn tốt, độc tính còn chưa phát tác, nhưng một khi phát tác lên mà nói.”

“Độc?”

Mạc Bất Bình kinh hãi hỏi, “Độc từ đâu đến, chẳng lẽ ngay cả Phượng Chủ cũng không thể giải?”

“Độc có phải có thể giải hay không, chỉ có xem Hoàng Thượng có thể chống đỡ xuống hay không, chỉ cần có thể chống đỡ xuống, hết thủy đều có thể.”

Biến cố trọng đại, Mạc Bất Bình cũng bất chấp kiêng dè, lớn mật hỏi: “Nếu không thể chống đỡ được?”

“Nếu chống đỡ không được, đó là vạn kiếp bất phục.”

Khanh Trần thanh tĩnh chậm rãi nói, thản nhiên không thấy một tia gợn sóng, nơi đi qua lại đóng băng tuyết, phượng mâu nổi lên, ra hiệu với Minh Cháp: “Đi đem Hoàng Văn Thượng đến.”

Một lát sau, Hoàng Văn Thượng bị mang đến đây. Đang lúc hoàng hôn vào cung lập tức bị bắt, một mình bị nhốt tại tĩnh thất không thấy thiên nhật, nửa đêm bỗng nhiên bị lôi đi, Hoàng Văn Thượng sợ đến toàn thân lạnh lẽo, dưới đặng sắc hôn ám nhìn thấy đám người Mạc Bất Bình, lại khó nén hoảng sợ.

“Được người đưa cho Hoàng Thượng dùng là từ đâu mà đến? Ai bảo người làm như vậy?”

Câu hỏi cực đậm lãnh liệt truyền vào trong tai, lại có cảm giác băng nhận đến xương, Hoàng Văn Thượng nghe được là thanh âm Hoàng Hậu, lại rất không thiết thực, đầu cũng không dám nâng, chỉ run giọng nói: “Hoàng Thượng.... Hoàng Thượng sở dụng chính là Ngọc Linh Chi Nam Chiếu tiến cống.”

“Ta hỏi là nha phiến, không phải Nam Chiếu Ngọc Linh Chi.”

Một câu, phảng phất tuyết rơi đầu hạ, một tia may mắn cuối cùng hoàn toàn tan biến, Hoàng Văn Thượng thấy sự phát, mồ hôi ra như mưa,”Thần... Thần... Không...”

Dưới kinh hoảng, lại nói bất thành câu.

“Để cho hãn ngẩng đầu lên.”

Theo lời này, Hoàng Văn Thượng cố đột nhiên cố hết sức, bất đắc dĩ liền ngẩng đầu mặt hướng người trước mắt. Trong ám ảnh chỉ thấy Hoàng Hậu trên cao nhìn nhìn xuống chính mình, dung nhan ngày xưa xinh đẹp bức người lạnh đến cực, đèn đuốc minh ám, ẩn ẩn trên khuôn mặt chạm ngọc thêm một tầng sát khí, ánh mắt xuyên tim động phế đâm thẳng đáy mắt.

“Ta không có kiên nhẫn cùng người rầy rà, không cần nói người không rõ được tính lắm, cũng đừng nói không người sai sử vô nghĩa, đáp lời như thế, có lẽ còn có thể lưu người toàn thân.”

Hoàng Văn Thượng run rẩy loạn lên, nâng đầu cũng không dám nhìn ánh mắt kia, hai mắt căm đoán: “Thần, thần quả thật không biết.”

Bên môi Hoàng Hậu cười lạnh như tơ, ngọc xỉ hơi nghiêng, bỏ lại nói: “Minh Tắc, giúp hẩn ngấm lại.”

Cái tay sau gáy Hoàng Văn Thượng ngay lúc dứt lời bỗng nhiên căng thẳng, một cỗ cảm giác nóng rực mạnh ở tử mạch truyền vào thân thể, nháy mắt hóa thành trăm ngàn đao lửa, giống như phân cân thác cốt, giống như nóng ruột phí huyết. Quanh thân hẩn đau nhức không chịu nổi, há mồm muốn kêu, lại bị người kiềm trụ lại, chỉ phát ra thỉnh thoảng khàn khàn thấp giọng, giãy dụa đến vẻ mặt đỏ lên như máu, mắt trừng trừng, thống khổ đến cực điểm.

Hoàng Hậu đứng cách hẩn vài bước, váy như tuyết, nhìn bộ mặt hẩn vận vẹo không chút biểu tình, chỉ thấy lạnh lùng, lạnh lẽo không đáy cùng liệt hỏa va chạm, mấy lần hủy diệt.

Cũng bất quá chính là nửa tức thời gian, Minh Tắc buông lỏng tay, Hoàng Văn Thượng giống như bùn xụi lơ trên mặt đất, thân mình vẫn không nâng lên được.

“Ai sai sử?”

Câu hỏi lại vang lên, Hoàng Văn Thượng cả người thoát lực, miệng cơ hồ không thể nói, Minh Tắc kéo hẩn đứng lên, phản thủ chụp lên mấy chỗ huyết đạo, quát khê nói: “Đáp lời.”

Hoàng Văn Thượng run run, mất khí lực thật lớn, rốt cuộc nói ra: “Trạm... Trạm Vương.”

Đêm dần lui, trời dần sáng, Khanh Trần một mình đứng ở một bên tấm điện, phía sau Minh Hoàng sa trường rủ xuống, người trong trường ngủ say chưa tỉnh.

Nến đã diệt, ở trên bình phong lưu vân ám chiếu bóng dáng thon dài, u nhiên ngưng trú, hồi lâu vẫn không nhúc nhích.

Ngoài cửa sổ sắc trời dần dần trở nên trắng, các nơi trong tấm điện lại vẫn ánh đèn lắt lư như cũ, tựa hồ nắng sớm chưa thấu qua minh ám dày đặc, cũng thấu không qua đáy lòng lạnh.

“Nương nương, thời gian lâm triều nhanh đến.”

Cách bình phong, Yến Hề thấp giọng nhắc nhở. Khanh Trần hơi hơi nhắm mắt, giống như có thể thấy đi thông phía trên cung thành đại đạo lúc này khinh xe cưỡi ngựa, văn võ bá quan Thiên triều từ bốn phương tám hướng theo thứ tự vào cung, qua Phụng Thiên môn tới Thái Cực Điện, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, lâm triều thảo luận chính sự bất chấp mưa gió.

Tu la vân thường chậm rãi vén lên, Yến Hề nhìn thấy Hoàng Hậu từ nội thất đi ra, ánh mắt thanh tú thấy ẩn hiện mỗi một, thanh âm ấm áp: “Truyền chỉ hôm nay hủy bỏ lâm triều, nói Hoàng Thượng long thể bất an.”

“Vâng.”

Yến Hề cúi mắt tuân lệnh, giờ phút này trước mắt tựa hồ vẫn thấy sắc mặt Hoàng Thượng mất máu. Theo Hoàng Thượng nhiều năm như vậy, trong lòng hẳn chưa bao giờ bất ổn giống lúc này, dường như toàn vô tin tức. Lúc trước vết thương cũ phát tác bất quá là thấy nổi khổ riêng, chỉ cần dùng được, rất nhanh liền bình phục, tối hôm qua cũng là khų ra một ngum huyết lớn, nếu không phải Hoàng Hậu châm được đưa đến, chỉ sợ căn bản trấn không được. Nhưng đây đúng là độc, ngay cả Hoàng Hậu đều không hề nắm chắc, nếu Hoàng Thượng có cái gì ngoài ý muốn.... quanh thân

Yến Hề rung mình một cái, không dám nghĩ nữa, chỉ thấy Hoàng Hậu đứng ở nơi đó ngóng nhìn đèn đuốc tĩnh nhiên, tổ nhan như nước không dao động, phượng mâu thần nhiên chuyển qua, phân trầm định kia nhưng lại làm người ta an tâm.

“Yến Hề.”

Nội tướng truyền đến một tiếng thấp ức ho nhẹ, là thanh âm Hoàng Thượng, Yến Hề vội vàng ngẩng đầu, Hoàng Hậu đã bước nhanh chuyển tiến bình phong.

Màn đã vén lên, Dạ Thiên Lăng không biết từ khi nào đã tỉnh lại, đứng dậy ngồi ở trước tháp, áo đơn như tuyết, lại không bằng của sắc mặt hân tái nhợt. Khanh Trần vội vàng tiến lên đỡ lấy, nhẹ giọng nói: “Tứ ca.”

Dạ Thiên Lăng cười cười với nàng, chuyển sang Yến Hề: “Lấy triều phục.”

“Hoàng Thượng!”

“Không được.”

Khanh Trần muốn đứng lên, cổ tay lại bị Dạ Thiên Lăng chế trụ, bị bệnh làm cho ngón tay thêm gầy, lực đạo cũng không dễ kháng cự,”Đi.”

Hắn gật đầu với Yến Hề.

Yến Hề không dám làm trái, cúi người lĩnh mệnh lui ra ngoài. Dạ Thiên Lăng nắm tay Khanh Trần chậm rãi thu lại, chỉ nói vài câu: “Đông Hải chiến sự khẩn cấp.”

Đông Hải chiến sự. Khanh Trần cắn chặt môi nổi lên đỏ tươi khác thường, chống lại con người hân thâm hắc.

Thủy quân Thiên triều cùng trọng binh hợp thành, quyết chiến cùng giặc Oa sắp tới, nhất cử nhất động đầu mỗi đầu có thể ảnh hưởng tình hình chiến đấu, nhẹ thì làm lẫn Đông chinh này thất bại trong gang tấc, nặng thì hơn mười vạn tướng sĩ táng thân Đại Hải. Đông Hải quân dân, văn thần võ tướng, người trong thiên hạ đều đang chờ Hoàng Thượng quyết sách, lúc này nếu kinh thành sinh loạn, hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi.

Đạo lý này Khanh Trần sao lại không biết, rốt cuộc dưới cái nhìn chăm chú của hãn gật đầu, "Ta lấy được."

Dạ Thiên Lăng buông nàng ra, Khanh Trần quay người lấy được đến, cử chỉ trấn định, không thấy một tia bối rối. Tâm như đao cắt, mặt mang mỉm cười, tất cả mọi người có thể kinh hoàng bất lực, nàng không thể, nàng tất yếu phải bình thường trầm ổn như hãn, giờ này khắc này chỉ có nàng có thể chống đỡ ốm yếu của hãn, chống đỡ chiến cuộc Đông Hải, thậm chí toàn bộ thiên hạ.

"Thuốc này mặc dù không thể có kỳ hiệu, nhưng cũng hoãn được đau đớn."

Nàng chỉ ôn nhu nói, làm hãn tâm an.

Chén ngọc đưa đến bên môi, Dạ Thiên Lăng lại thốt nhiên quay đầu, khó lại ấn ức khuỷu xuống tay áo, lại thấy nhiều điểm đỏ tươi, ngực đau nhức đánh úp lại, mép tóc đầy mồ hôi lạnh.

Khanh Trần tay cầm khăn vùi vàng lau đi, nghe thanh âm hãn khàn khàn hỏi: "Được kia, thật sự không thể lại dùng?"

Trong lòng đầy sợ hãi, nàng kiên quyết lắc đầu: "Không thể, nếu dùng tiếp, sẽ không thoát khỏi nó được, nhất định sống không bằng chết."

Tạm dừng một lát, Dạ Thiên Lăng tiếp nhận chén ngọc, ngửa đầu đem được uống một hơi cạn sạch, cười nhẹ; "Ta đã biết."

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Ngông Nghênh Bằng Tâm Triệt Minh Hàn

Nắng như nước, diều diều từ phía chân trời trải trên vách tường long điện, dừng ở phía trên cung trang xanh ngọc lưu lam, mệnh môn mát lạnh, thêm vài phần tĩnh hàn.

Minh Chấp bước đến điện tiền, từ đó nhìn về phía Hoàng Hậu trong Thái Cực Điện bẩm: “Nương nương, tiểu vương gia đến đây.”

“Nguyên Tu khẩu thỉnh hoàng bá mẫu vạn an.”

Phía sau một tiếng vãn an mang tính trẻ con truyền đến. Khanh Trần xoay người, nắng sớm thân nhiên chiếu trên thân Trạm Vương Thế Tử Nguyên Tu thủy sắc cầm tú đan bào, đầu búi thụy châu quan, vóc người tuy nhỏ, giơ tay nhắc chân lại tiêu sái, đoan đoan chính chính quý lễ, ngẩng đầu lên.

Hai trông mắt mình trạm, sóng mắt lay động nhưng lại đánh thẳng vào lòng người, trong khoảnh khắc Khanh Trần có chút hoảng thần.

Rõ ràng đó là người kia, môi tao nhã mỉm cười, bất cứ lúc nào chỗ nào đều phong nghi không chê vào đâu được, một tiếng cười, làm người ta như uống cam lộ, như dựa xuân phong.

Lại không biết lúc này, hắn ở ngoài ngàn dặm trên chiến trường, lại là một phen tình hình thế nào.

Nàng vươn tay, để cho Nguyên Tu lại đây. Nguyên Tu mới trước đây nghịch ngợm yêu nháo, sau khi lớn lên tính tình lại dần dần yên ổn, hơn nữa sau khi phong vương thường xuyên đi theo Hoàng Hậu, nghe được

không ít người lên nghị luận, tiểu vương gia tướng mạo giống Trạm Vương, tính tình lại càng ngày càng giống như Hoàng Hậu.

Khanh Trần đem Nguyên Tu đánh giá trong chốc lát, hỏi:”Hoàng bá mẫu muốn con mấy ngày nay đến Hàm Quang cung ở, con có nguyện ý hay không?”

Nguyên Tu tiến lên nắm tay nàng, ngửa đầu cười nói: “Có thể đi theo bên người hoàng bá mẫu, con đương nhiên nguyện ý.”

“Vậy thì tốt.”

Khanh Trần vuốt cằm, liền dẫn hắc đi đến trong điện, Nguyên Tu đột nhiên hỏi nàng: “Hoàng bá mẫu, tay người sao lại lạnh như vậy, có phải thân mình không thoải mái hay không?”

Khanh Trần lại cười không đáp, chỉ nói:” Thị vệ mới vừa đi mời con kia là Minh Chấp, con nhận rõ?”

Nguyên Tu nói: “Con nhận được hắc, hắc là thống lĩnh thị vệ Hàm Quang cung.”

Khanh Trần nói: “Vậy con nhớ kỹ lời của ta nói, từ hôm nay trở đi, nếu không phải ta, hoặc là Minh Chấp đến, không cần cùng bất luận kẻ nào rời Hàm Quang cung.”

Nàng ngồi xuống ở trên phượng án, nhẹ nhàng vỗ tay, hai sườn sau màn lộng yên không một tiếng động xuất hiện vài cung nữ áo xanh, quỳ tới trước mặt,”Vài cung nữ này sẽ chiếu cố ẩm thực của con, nếu không phải các nàng đưa tới, nhớ rõ không cần ăn.”

Lời nàng vững vàng nói rất cuộc làm cho Nguyên Tu cảm thấy kinh ngạc, khó hiểu quay đầu nhìn về phía nàng, nàng hỏi:”Nhớ kỹ sao?”

Con người đưa nhỏ trong suốt cách phượng án phản chiếu ở trong mắt Khanh Trần, thu thủy vô ngân, tĩnh như miếng băng mỏng.”Nhớ kỹ.”

Nguyên Tu nâng ánh mắt trả lời: “VẬY MẤY NGÀY NAY CON CÒN PHẢI ĐI LÂM HOA ĐIỆN NGHE NHÓM SƯ PHÓ GIẢNG BÀI SAO?”

“Tạm thời không cần, con đi theo ta, chỗ ta có rất nhiều sách con có thể xem, nếu có chút không rõ, đều có thể hỏi ta.”

“Vâng.”

Nguyên Tu đáp ứng, nhìn Khanh Trần triển khai một cái mỉm cười sạch sẽ.

Quang ảnh chiếu tới cửa điện kim sơn, lại vài bước xa liền đình trệ, một nửa minh quang tiệm tĩnh dần tối kéo dài tiến hoa trụ sa mạn, đại điện u nhiên thâm lạnh, không khác ngày xưa.

Hơi thở thanh mặc mang theo mùi tùng bách khổ sở, một bức giấy viết bằng ti rủ xuống bên án. Nguyên Tu thu một bút cuối cùng, ngẩng đầu thấy hoàng bá mẫu vẫn đứng ở nơi đó, lúc này buông một quyển sách thuốc trong tay, lại chậm rãi thông thả bước, hai hàng lông mày nhíu lại, như là gặp việc khó không dễ làm.

Hắn nhìn trong chốc lát, rốt cuộc kêu lên: “Hoàng bá mẫu.”

Khanh Trần xoay người, Nguyên Tu thân thiết nói: “Người ngồi xuống nghỉ một lát đi, đứng lâu như vậy sẽ mệt.”

Khanh Trần tươi cười lộ ra một chút mệt mỏi, đỡ thấp án ngồi xuống ở đối diện hắn, nhìn hắn viết chữ, hỏi: “Là vị sư phó ấy dạy?”

Nguyên Tu nói: “Con viết là chữ Hoàng bá phụ, bất quá, còn không phải rất giống.”

Khanh Trần nói: “Vì sao viết chữ Hoàng Thượng?”

Nguyên Tu nói: “Chữ Hoàng bá phụ có khí độ.”

Khanh Trần nghe vậy liền cười nhẹ, chấp bút đến, đem chỉnh giấy viết nâng tay phất một cái, tùy ý đặt bút.

Nguyên Tu thấy dưới ngòi bút nàng viết:

Ma đạo gặp ghềnh lộ nan thông, ngày mai thanh sơn lại mấy trọng,

Nhân sinh vận mệnh các bất đồng, nhưng cầu sừng sững thiên địa trung.

Vài câu này vẫn là chữ khải thanh tuyến, phía dưới đầu bút lông hốt chuyển:

Thế giống như sấm đánh, uy chấn núi sông động, kiếm như bạch hồng, sơn sao truy thủ phạm...

Trên mặt giấy như băng như tuyết mực đen rõ ràng, một mạch hành thư rồng bay phượng múa, dưới mảy may, biến chuyển cô tiểu, chỗ hiểm trở nét chữ cứng cáp, nhất bút mang ra mũi nhọn quyết tuyệt như nhận, tranh nhiên bách mục mà đến. Khanh Trần viết xong giương tay liền đem bút trịch hồi trên án, ngừng mắt nhìn qua.

Chữ kia khí thế đem Nguyên Tu chấn trụ, một lát mới nói: “Hoàng bá mẫu, nguyên lai hành thư của người viết cùng Hoàng bá phụ thật giống nhau, con đã thấy vài câu từ này.”

Khanh Trần kinh ngạc nâng mắt, Nguyên Tu nói: “Con ở thư phòng phụ vương gặp qua, nguyên còn tưởng rằng là Hoàng bá phụ viết đâu.”

“Ừ.”

Mi tâm Khanh Trần hơi nhú, năm đó mới tới Trạm Vương phủ, nàng vô sự để làm, không chỗ để đi, đem mấy câu chữ này đâu chỉ vẽ trăm ngàn lần, nét bút này là từ khi đó luyện ra.

Lúc này hồi tưởng, đoạn ngày từng ở Trạm Vương phủ kia nguyên lai thoải mái cùng khoái hoạt như vậy. Không có mục đích gì, thậm chí chính mình hỗn độn mê mang, tựa như một đứa nhỏ vừa mới sinh ra, có thể không chỗ nào cố kỵ đối đãi hết thảy chung quanh, thẳng đến biến thành một bộ phận của thế giới này, hết thảy từ đó về sau thay đổi.

Từ đó về sau tham luyện si sân từ tâm sinh, đại thế giới, vạn tượng như huyền.

Khanh Trần cúi mắt nhìn về phía chữ mình đang hoàng ương ngạnh, từ hôm qua bắt đầu một cỗ khí trầm buồn trong trái tim theo văn chương này ra hết, tay áo dài tĩnh phất, từ án trạm đứng lên. Chợt thấy một nội thị hoảng loạn bôn tiến đến điện, quỳ xuống, vội vàng ngay cả cấp bậc lễ nghĩa cũng không cố, thở gấp gấp nói: “Nương nương, mau, Hoàng Thượng... Hoàng Thượng bãi triều.”

Tiếng nói vừa dứt, Khanh Trần đã bước nhanh ra ngoài, đi đến ngoài điện dừng lại ở Minh Chấn trước mặt, “Cấm Thạch Sùng môn, bất luận kẻ nào cũng không thể tùy ý tiếp xúc Trường Lăng Quận Vương.”

Ánh nắng chói mắt, mãnh liệt như chước, ngọc lan quỳnh giai ngói lưu ly gắn bó một mảnh bạch quang di động, một tiếng thanh thúy bén nhọn vang lên cắt qua không khí ngưng trệ, thanh âm sứ men xanh phân lạc từ tuyên thất truyền đến, đâm thẳng lòng người.

Bên ngoài người hầu trước sau quỳ đầy đất, đông nghìn nghịt thẳng đến dưới bậc, Yến Khê lòng nóng như lửa đốt, xa xa thấy Hoàng Hậu tới rồi, bôn tiến lên: “Nương nương, Hoàng Thượng một mình ở bên trong....”

Khanh Trần không kịp trả lời, đi lại vội vàng nhắm thẳng trong điện, đi đến bậc thềm bỗng nhiên dừng bước, quay đầu phất tay áo, đạ thanh quát: “Quỳ gối chỗ này làm gì? Đều lui ra, không được truyền triệu không được tới gần.”

Xoay người ra hiệu với Yến Hề, chờ mọi người hoảng sợ ngẩng đầu, chỉ thấy thân ảnh Hoàng Hậu sớm biến mất ở bên trong thâm điện.

Ánh mặt trời rất lớn, đem vẻ mặt Yến Hề mơ hồ thành một mảnh, phất trần trong tay hắt lại phất, đối mặt dưới bậc nói: “Đều đi thiên điện đi, ai dám một mình xuất nhập, đánh chết đương trường.”

Lập tức có thị vệ đem cung nhân nhất tưng mang sang thiên điện, Vũ Thai Điện đóng cổng bế môn, hết thảy tạp vụ không thể xuất nhập, tin tức Hoàng Thượng bệnh cấp tính tạm bị phong tỏa, trong ngoài không người biết được.

Yến Hề nhìn như trấn định sau lưng sớm mờ hôi thấu lưng, nhớ tới bộ dáng Hoàng Thượng vừa rồi, vội vàng trở lại chạy tới trong điện, dưới chân lảo đảo một cái, cơ hồ ngã ở trước cửa.

Khanh Trần cho lui mọi người, vội vàng đẩy cửa đi vào.

Tuyên thất một mảnh tan hoang, ánh sáng tĩnh ám, chỉ có một đám ánh sáng nhạt xuyên qua khe nứt chen ngọc chiếu lại, chung quanh u quang hỗn độn phá thành mảnh nhỏ, mãi thất thâm tĩnh.

Dạ Thiên Lăng cường chống thân mình đứng ở trước án, nghe được thanh âm bỗng nhiên quay đầu, thân hình lay động, mặt không có chút máu, duy nhất ánh mắt hồng ti dày đặc, vẻ mặt cuồng loạn làm cho người ta sợ hãi, hô hấp dồn dập.

Nhưng hắt lại thấy rõ là Khanh Trần, ách thanh quát: “Đừng tới đây.”

“Lăng” Khanh Trần nhanh tiến lên, Dạ Thiên Lăng vẫy tay liền đem nàng đẩy ra: “Đi ra ngoài, cách ta xa một chút.”

Khanh Trần thành linh bị hấn đẩy ra mấy bước, dưới chân đạp lên những mảnh vỡ, suýt nữa ngã xuống. Nàng mặc kệ hấn ngăn trở, đi qua ôm lấy hấn: “Tứ ca, chàng nhìn một chút, nhắ qua thì tốt rồi, rất nhanh sẽ không có việc gì.”

Dạ Thiên Lăng chế trụ đầu vai của nàng, lực đạo to lớn, cơ hồ phải đem xương cốt nàng đều bóp nát, tay vẫn khó ức run run, thanh âm khàn khàn khó phân biện: “Ta sẽ tổn thương đến nàng... Mau đi ra.”

Khanh Trần gắt gao ôm hấn không buông, liều mạng lắc đầu, chỉ nói một câu: “Ta sẽ không cho chàng một mình.”

Đáy mắt Dạ Thiên Lăng còn tồn một tia thanh tỉnh, gắt gao nhìn thẳng ánh mắt của nàng, trong u ám chỉ thấy mâu quang nàng tinh lượng vô cùng lo lắng, phản chiếu ra một kẻ gần như hồng mất thần chí. Trong thân thể hình như có vạn tên xuyên tâm, lợi nhận chọc ngoáy, giống như hồng thủy mãnh thú chung quanh va chạm, giống như vạn kiến phệ cốt đau nhức không chịu nổi, nhưng có thể gặp con người quen thuộc này, trong bóng đêm chỉ còn lại một đôi mắt thanh hồ này, nhợt sáng băng sắc, hơi lạnh ẩm áp, làm cho hấn dựa vào lý trí còn sót lại không chế được chính mình, không tới rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Khanh Trần căn bản không khí lực lay chuyển được hấn, không ngờ hấn nhếch bực môi, đột nhiên một ngụm máu tươi phun tung toé mà ra, hấn kịch liệt ho khan rơi trên vạt áo nàng, nhất thời liền đem bạch ti nhiễm làm một mảnh màu đỏ.

Trên tay trên người Khanh Trần dính đầy máu của hấn, theo máu tươi trào ra, thân mình hấn suy yếu rồi ngã xuống, lại vô lực chống đỡ. Án dài bên người bị lật đổ, bình ngọc toái, kim trản liệt, một đồng hỗn độn.

Nàng cố gắng dìu hần tới bên tháp, bóng dáng phản chiếu trên sa mạn, sắc mặt hần trắng bệch không giống người sống, huyết sắc trên môi càng thấy kinh tâm, nhanh năm hai dặm như muốn đem khớp xương bóp nát, đau đớn dày vò kia từ tay nàng một đường đến đầu quả tim, đau đến nàng máu tươi đầm đìa.

“Tứ ca, chỉ có nhẫn qua lúc này, mấy ngày nay, ta cùng chàng, nhất định có thể vượt qua.”

Khanh Trần ôm đầu hần vào ngực, cùng hần nói chuyện, ấm áp thân mình hần lạnh như băng, lệ tới mắt, lại cắn môi nuốt xuống, không rơi một giọt.

Hần nghe được thanh âm của nàng, rớt cuộc mở mắt, nhìn nàng. Bềnh kiêu hỏa chúc, một thân ngưng nghênh tan vỡ, nhưng bên môi hần vẫn hung hăng mân lên nụ cười như đao, thanh âm yếu ớt nhưng cũng không yếu thế nửa phần,”Không có việc gì, không có gì... Trẫm có thể nhẫn được...”

Mặt trời về tây, đêm dài trầm, gió lạnh, đèn tắt.

Cửa điện trầm trọng sơn son mạ vàng chậm rãi bị đẩy ra, một chút thân ảnh thanh u bước qua kim hàm, mệt mỏi tựa vào cột khắc rồng bay lên.

Tóc mây tán loạn, hồn độn đổ xuống thắt lưng, cơ hồ che khuất dung nhan, một thân áo trắng, phía trên giống như có vết máu, nhan sắc duy nhất là tái nhợt cùng đen như mực, hết sức đâm vào mắt. Trong đại điện một người cũng không có, một tia tiếng vang cũng không, một tia ánh sáng cũng không, chỉ nghe thấy chính mình cúi đầu hô hấp, Khanh Trần nâng tay sờ trán hai gò má, không có nước mắt, ngược lại là một đám ngây ngô cười khổ, xuyên thấu qua đầu ngón tay hơi lạnh mới hạ xuống.

Qua khe hở cửa điện đoạn ngọc tàn từ đây đất, chỉ thấy một góc màn che minh hoàng buông xuống, người trên tháp đã ngủ sâu, cách la trường như

yên, mỗi một mà im lặng.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 156: CỬU THIÊN CỔNG TRỜI PHONG VÂN ĐỘNG

Trời bắt đầu nổi gió, không trung phù vân áp lực thấp xuống phía trên đại điện, lo lắng bao trùm.

Trước Vũ Thai Điện Phượng Diễn, Ân Giam Chính cùng vài đại thần đứng ở đó chờ triệu kiến, mỗi người mày khoá chìm, sắc mặt trệ trọng.

Từ mấy ngày trước Hoàng Thượng ngẫu cảm bệnh nhẹ, đã có mấy ngày chưa lên triều, cũng không từng triệu kiến một vị đại thần nào, đây là chuyện từ khi đăng cơ đến nay chưa bao giờ từng có. Hoàng Thượng vốn cần chính, mặc dù thân mình khó chịu cũng không đến mức như thế, huống chi trước mắt chiến sự Đông Hải đang ở lúc mấu chốt, đây tự nhiên không giống tầm thường.

Ngự y Hoàng Văn Thượng từ đêm cung yến nhận lệnh vào cung lại chưa đi ra, từ đó hai cung đề phòng sâm nghiêm, mặc cho ai cũng không thể nắm tin tức chuẩn xác, chiếu tình hình này khả năng duy nhất đó là Hoàng Thượng bệnh nặng, nhưng tấu chương mỗi ngày đưa tới Vũ Thai Điện lại là ngự bút thân duyệt, ngày thứ hai đưa phát tam tỉnh mảy may không sai. Ngày trước cũng có một đạo sắc lệnh ban xuống, trao Trạng Vương toàn quyền xử lý, lệnh hãn dẫn năm trăm chiến thuyền ba mươi hai vạn đại quân binh phân ba đường trên Đông Hải, toàn diện phát động tiến công với giặc Oa.

Tư Duy Vân hiện tại đã là trung thư thị lang khi nhìn thấy tấu chương sắc lệnh này, trong lòng lại tăng thêm bất an, giống như Đỗ Quân Thuật đi theo Đế Hậu nhiều năm cũng có đồng cảm.

Vài vị cự thần thân cận Lăng Vương phủ năm đó đều biết, trên đời này có một người có thể đem bút tích Hoàng Thượng học giống như đúc, mấy lần đánh tráo, nhưng vô luận lại giống đến thế nào, dù không phân biệt được, một khi có tâm cẩn thận nhìn, liền phát hiện những tấu chương này căn bản không phải Hoàng Thượng phê duyệt, mà là Hoàng Hậu.

Lúc này ở điện tiền, hai người đều từ trong mắt đối phương nhìn đến vài phần dấu vết lo lắng, đợi trong chốc lát, chỉ thấy thường thị điện tiền Yến Hề từ trong điện đi ra, đứng ở trước điện truyền khẩu dụ: “Hoàng Thượng tuyên Phụng tướng yết kiến, chư vị đại nhân thỉnh chờ một chút.”

Ân Giam Chính ở bên cạnh mi tâm nhíu càng chặt, Phụng Diễn đem tay áo bào chỉnh, theo Yến Hề đi vào. Một đường Yến Hề chỉ cúi đầu dẫn đường, mắt cũng không nâng, đi tới tuyên thất ngày thường gặp giá, cũng không tiến tẩm cung, chuyển qua hành lang thẳng nhập, đến trước một gian tĩnh thất dừng bước, nâng tay đem kia cửa gỗ đàn hương điêu khắc tinh tế đẩy ra, vẫn cúi đầu: “Phụng tướng thỉnh.”

Phụng Diễn tâm sinh kinh ngạc, bên trong cực kỳ yên tĩnh, cách rèm che tầng tầng rủ xuống, sau đó đứng là Hoàng Hậu ngồi, bên cạnh không thấy cung nhân theo hầu, nhất lữ sâu kín hương thơm miếu miếu phụng trì đậm vòng như tơ.

“Thần, tham kiến nương nương.”

“Phụ thân mau đứng lên.”

Phía sau bức rèm che truyền đến thanh âm mềm nhẹ khàn khàn, mi tâm Phụng Diễn vừa động, một tiếng “Phụ thân ” này hiển nhiên là gia lễ.

Đợi hẳn đứng dậy, liền nghe Hoàng Hậu hỏi: “Bên ngoài các đại thần còn kiên trì muốn gặp Hoàng Thượng?”

Thanh âm kia mặc dù bình tĩnh, lại lộ ra ý tứ ử rử khó nén.

Phượng Diễn nói, “Hoàng Thượng mấy ngày chưa lâm triều, xin hỏi nường nường, đến tột cùng duyên cớ ra sao?”

Phía sau rèm thờ dài một tiếng, giống như khổ vô tin tức, mềm vô lực: “Không đối gạt phụ thân, Hoàng Thượng bệnh nặng.”

Ngắn ngủn vài chữ làm trong lòng Phượng tướng nháy lên, đáy mắt ám quang ầm ầm, hỏi thăm: “Thánh thể Hoàng Thượng luôn luôn an khang, thế nào đột nhiên bệnh nặng?”

Hoàng Hậu lặng im một lát, cách rèm che châu ngọc Phượng Diễn chỉ có thể thấy bóng dáng quần áo trắng, mặt mày như ẩn như hiện, phía sau rèm ngọc tuyết đều quanh thân giống như không một tia lo lắng, ngay cả thanh âm kia cũng mỏng: “Hôm nay thỉnh phụ thân đến, đó là cùng với phụ thân thương lượng việc này. Hoàng Thượng bệnh là có người hạ độc thủ, ngự y Hoàng Văn Thượng chính mồm cung khai, chịu Trăm Vương sai sử hạ độc Hoàng Thượng. Hiện tại độc đã vào tận xương, chỉ có thể dựa vào thuốc trấn phục. Hoàng Thượng nếu có chút bất trắc, thiên hạ lại không người có thể tới ép trụ Trăm Vương, Phượng gia chúng ta ắt gặp đại họa, dù là nữ nhi cũng khó may mắn thoát khỏi, trước mắt tất yếu phải có đối sách vạn toàn mới tốt.”

Mâu quang Phượng Diễn thoáng hiện, lời nói lại không thấy bối rối, hỏi mẩu chốt: “Hoàng Thượng đối đãi Trăm Vương không tệ, thậm chí lệnh Trăm Vương Thế Tử vào cung nội trú, Trăm Vương sao lại làm thế?”

Thanh âm Hoàng Hậu lạnh lùng, giống như một mảnh bạc tuyết hạ xuống: “Hoàng Thượng nhớ kỹ Thái Hoàng Thái Hậu ngày xưa dặn, vẫn buông thả Trăm Vương, nhưng chung quy nước lửa khó dung. Phụ thân có điều không biết, Trăm Vương ý đồ mưu hại hoàng tự, thời điểm Nguyên Ngũ sinh ra, nữ nhi suýt nữa chết ở trên tay hắn, Hoàng Thượng sớm liền có tâm giết hắn, hai người bọn họ kỳ thật đã muốn trở mặt. Hoàng Thượng lệnh Trăm Vương xuất chinh Đông Hải, nguyên bản muốn đưa hắn đi xa

Đế Đô, Thế Tử vào cung cũng là vì kiềm chế hãn, hiện tại đã bị ta nhốt ở Hàm Quang cung, bất luận kẻ nào cũng không thể gặp.”

Phượng Diễn nói: ” Thế lực Trạm Vương ở trong triều phi thường lớn, nường nường định làm thế nào?”

“Đông Hải chiến sự vừa bình, ngày Trạm Vương về kinh, liền đem hãn vấn tội. Chính là việc này còn muốn phụ thân tương trợ, trong triều sau này cũng tất yếu dựa vào phụ thân. Không nói đến nay Hoàng Thượng như vậy, dù là Hoàng Thượng bình an vô sự, nữ nhi cũng không thể sinh dục hoàng tử, Hoàng Thượng mặc dù thề thốt phía trước, ân sủng trong người, nhưng trong lòng sao lại đều là ý đó? Thiên ân vô thường, tiếp qua vài năm nhan sắc phai tàn, nữ nhi chẳng phải cảm thấy bất an?”

Một câu cuối cùng ngữ thanh thanh nhược, Phượng Diễn chỉ thấy sườn mặt Hoàng Hậu, đem khăn lau lệ. Cái gì thông dong kiều ngạo, cái gì bình tĩnh tự nhiên, cái gì quả quyết trí tuệ, trước mắt chính là một nữ tử mất chỗ dựa vào, con đường phía trước kham ưu. Lưng đeo tính danh Phượng gia, vào thâm cung giống như biển này, trừ bỏ quyền thế gia tộc, nàng còn có cái gì để dựa vào?

Hắn hơi hơi nheo mắt lại, ngẩng đầu muốn nhìn xuyên bức rèm che kia, mắt không tránh kiêng kị, tư thái nguyên bản kính cẩn trở nên ương ngạnh. Hoàng Thượng bệnh nặng khó lường, Trạm Vương ở xa ngoài ngàn dặm, lại đem Hoàng Hậu khống chế ở trong tay, lấy thế lực Phượng gia trong ngoài, đủ khả năng lấy thúng úp voi. Nhưng Hoàng Thượng đến tội cùng là cái cái tình hình gì, vẫn là làm cho người ta cố kỵ.

“Hoàng Thượng bệnh rồi cuộc thế nào?”

“Ngày trước lâm triều trở lại liền ho ra máu không ngừng, liên tiếp mấy ngày sốt cao hôn mê, bất tỉnh nhân sự, phụ thân đi xem liền biết. Độc mặc

dù còn không lập tức trí mạng, nhưng thân mình Hoàng Thượng quả thật bị hủy.”

“Còn có thể chống đỡ bao lâu?”

Phượng Diễn cup mi ánh mắt thâm trầm, ẩn thấu tinh quang, một câu hỏi này đã thập phần lớn mật.

Ngón tay Hoàng Hậu mảnh khảnh nắm chặt khăn, giọng nói khinh đạm: “Một năm rưỡi, đã là vạn hạnh.”

“Vậy nương nương chẳng phải nên sớm tính toán? Một năm rưỡi sau, nương nương lại thế nào?”

Lời nói xét nhà diệt tộc đã nói thẳng ra tựa hồ cả kinh Hoàng Hậu mất hết nhan sắc. Tĩnh thất thấy lạnh cả người, Hoàng Hậu cách ngọc liêm nhỏ vụn cùng Phượng Diễn bốn mắt nhìn nhau, bốn phía tuyết bạch ngọc thêm lạnh lùng, chỉ thấy một đôi phượng mâu tối đen, kinh quang lược ảnh nhoáng lên một cái như cánh bướm vỗ cánh lượn lờ sâu kín.

Vương triều thâm cung, nhóm thần tử quyền cao chức trọng dựa vào là Hoàng Thượng, nhóm hậu phi vinh hoa phú quý dựa vào là Hoàng Thượng, nếu không có hãn, mặc người từng sủng quan lục cung mẫu nghi thiên hạ, thanh đăng cổ Phật đó là quang cảnh tuổi già duy nhất có thể thấy.

“Còn thỉnh phụ thân chỉ điểm.”

Hoàng Hậu nhất thời định tâm, uyển chuyển nghe lời.

“Kế sách tốt nhất hiện nay là trừ bỏ Trầm Vương, tất yếu làm Hoàng Thượng có hoàng tự mới tốt, nếu không hư danh ngày sau, càng nguy.”

“Nữ nhi thân mình thua kém, Hoàng Thượng lại là tình hình như vậy, nào có thể có hoàng tự?”

Hoàng Hậu cúi mắt, mi tâm nhú lại.

“Nường nường nếu thật muốn làm cho Hoàng Thượng có, Hoàng Thượng liền có thể có. Bên trong Hậu cung nường nường độc tôn, chỉ cần nường nường nói là có hoàng tự, ai dám nghi ngờ?”

Nháy mắt một trận tĩnh lặng, vân hương di động vòng. Ánh sáng nhạt ngọc liêm chiết xạ, hạ xuống phượng y Hoàng Hậu trải ra phía trên, vẫn là u lạnh đậm lãnh, Hoàng Hậu lại nở nụ cười. Thanh tuyến phượng mâu từ nụ cười kia vững vàng nâng lên, trong phút chốc lại có lượng sắc nhiếp hồn đoạt phách,”Vẫn là phụ thân nghĩ chu toàn, như thế liền vạn vô nhất thất.”

Gió mạnh mẽ, mây theo thế gió xẹt qua Kim Long bảo đỉnh trên đại điện hùng vĩ cao ngất, trải rộng phía chân trời.

Đại thần trước điện đợi gần một canh giờ vẫn không thấy ý chỉ, sắc trời lo lắng. Hình như có giông tố buông xuống, không khí thấp ứ trong lòng mọi người sinh nôn nóng, chỉ cảm thấy thời gian quá dài.

Cũng không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc thấy Phượng Diễn từ trong điện chậm rãi thông thả đi ra, trên mặt tựa tiểu phi tiểu, khó có thể dấu đi vài phần quyền thần kiêu căng. Mới vừa rồi gặp qua Hoàng Thượng, quả nhiên là bệnh nặng khó cứu, mệnh ở sớm tối, trên mặt Hoàng Hậu mặc dù trấn định, lại hiển nhiên mệt mỏi bất lực, phân tiều tụy kia mặc cho ai cũng nhìn ra được. Hắn liền uyển chuyển an ủi, Hoàng Hậu dù sao không phải nữ tử tầm thường, còn không hoàn toàn bối rối. Trạm Vương nắm trọng binh, không dễ ứng đối, Hoàng Hậu viết xuống một phong thư, thật giả khó xử đều ở trong đó, lời nói ai thiết rẻo rắt thảm thiết, thỉnh cầu Trạm Vương tốc tốc chạy về kinh thành, nay đã đại kế đã định, Trạm Vương phải trừ, lại lấy thủ đoạn phi thường bồi dưỡng Trữ Quân, từ nay về sau ai còn có thể cùng Phượng gia chống lại?

Mọi người thấy Phượng Diễn đi ra, đều tiến lên hỏi thăm, Phượng Diễn nâng mắt: “Hoàng Thượng long thể bất an, xin nghe ý chỉ đi.”

Dứt lời xoay người hầu chỉ.

Chúng thần theo sau đứng trang nghiêm, nhưng nghe cước bộ vội vàng, vài tên nội thị đi trước đứng trên điện, ngay sau đó hoàn bội thanh khinh, mùi hương thoang thoảng phiêu diêu, cũng là Hoàng Hậu đi ra khỏi điện. Kinh nghi bất định, Ân Giam Chính vô tình vừa ngẩng đầu, chợt thấy trước Vũ Thai Điện nhiều ra mười mấy cấm quân thủ vệ, mình hoàng kim giáp dưới sắc trời dần dần hôn ám hết sức chói mắt, đáy lòng sinh dự cảm không rõ.

Trên đại điện, thanh âm Hoàng Hậu thanh hoãn truyền đến: “Hoàng Thượng mấy ngày gần đây thánh thể bất an, hết thấy tham nghị tạm miễn, có ý chỉ.”

Theo lời này, mọi người theo thứ tự quỳ gối dưới bậc, Yến Hề bên cạnh mở ra một đạo chiếu chỉ, cao giọng tuyên chỉ – phong Phượng Diễn làm Thái Sư, tổng lĩnh triều chính, trưởng tử Phượng Diễn Phượng Kinh Thư từ Giang Tả bố chính sử nhập Trung Thư tỉnh, thứ tử Phượng Trình Thư phong Tả Dực Vệ Tướng quân, thống lĩnh cấm quân hai thành... Liên tiếp điều động một loạt chức vị quan trọng, đều là môn sinh thân tộc Phượng gia. Ngay lập tức trong điện, cơ hồ long trời lở đất, Phượng gia nhanh chóng nắm triều chính trong tay, thậm chí ngay cả cấm quân hai cung đều nằm trong tay.

Ân Giam Chính ghen hờn nhìn trần trối, khiếp sợ đã bất chấp cấp bậc lễ nghĩa, không thể tin ngẩng đầu nhìn lại phía trước, không ngờ đã thấy phượng mẫu Hoàng Hậu không gợn sóng sợ hãi bỗng nhiên nổi lên lãnh ý, băng nhận bàn đảo qua dưới bậc. Ân Giam Chính nhìn bên môi Hoàng Hậu đậm cười lạnh lẽo, hàn ý đảo qua toàn thân, trực giác đại sự không ổn. Không kịp nói chuyện, liền lại nghe thấy thanh âm Hoàng Hậu, cũng là nói

với Tư Duy Vân: “Hoàng Thượng có khẩu dụ khác cho người. Hôm qua Hồ Châu tấu công trình song cừ đã gần đến kết thúc, vì phòng có điều sai lầm, lệnh người tiến đến đốc kiến hoàn công, ngay hôm nay khởi hành.”

Tư Duy Vân mi gian mãnh túc, công trình Hồ Châu ít ngày nữa hoàn công, hết thấy thuận lợi, cần gì làm điều thừa? Hăn cúi người nói: “Thần lĩnh chỉ.”

Đỗ Quân Thuật bên cạnh cũng đã nói:”Nương nương, xin hỏi Hoàng Thượng đến tột cùng bệnh ra sao? Hiện tại tình huống thế nào? Trong triều còn nhiều đại sự chờ Hoàng Thượng quyết định, thần chờ mấy ngày không thấy thánh nhan, cũng không thấy ngự y mạch án, mong rằng nương nương cho biết một hai.”

Hoàng Hậu thản nhiên cúi mắt: “Hoàng Thượng cũng không lo ngại, chính sự mỗi ngày đều có ngự phê thánh dụ, người chờ làm theo là được.”

Đỗ Quân Thuật nói:”Vi thần cả gan, xin hỏi nương nương tấu chương đưa đến tam tỉnh thật sự là Hoàng Thượng tự mình phê duyệt?”

Hoàng Hậu nhướng mi, tinh lãnh nhìn chăm chú thấy phong duệ ẩn hiện: “Người sao dám nói lời ấy?”

Mắt thấy trong triều sinh biến, trong lòng Đỗ Quân Thuật ưu cấp, nói thẳng:”Vi thần từng thấy qua chữ của nương nương, cùng Hoàng Thượng không có sai biệt, tấu chương lúc trước, thánh chỉ hôm nay, xin hỏi có phải xuất từ ngự bút hay không?”

“Lớn mật.”

Phượng mâu Hoàng Hậu giương lên, lạnh giọng quát,”Hoàng Thượng ngự bút châu phê sao tha cho người ngờ vực lung tung vô căn cứ? Thân là trọng thần triều đình ngôn ngữ không cần trọng, còn thể thống gì nữa,

người từ hôm nay trở đi không cần lại tiến cung, hồi phủ bề môn tư quá, chờ tuyên triệu đi.”

Bất quá câu chữ ít ỏi, liền có hai gã trọng thần trực tiếp bị trục xuất khỏi trung tâm quyền lực, một biếm một phạt, đại thần ở đây kinh hoàng, đều quỳ xuống đất cầu tình, chỉ có Phượng Diễn mặt lộ ý cười.

Đỗ Quân Thuật còn muốn nói nữa, bỗng nhiên bị Tư Duy Vân âm thầm chế trụ cổ tay, ngạnh sinh sinh giữ chặt hẳn.

Tư Duy Vân ngẩng đầu nhìn lại, thấy ánh mắt Hoàng Hậu thoáng nhìn qua, trước mắt rõ ràng hiện ra năm đó ở trên đại đê Ung thủy, Lăng Vương phi hạ lệnh mở áp tiết hồng, nước dìm đại quân. Hai người kia, cũng như sát phạt khí hiện tại, đoạt lòng người, trong mắt cũng là thâm thúy cùng trầm định cùng Hoàng Thượng giống nhau như đúc, lãnh duệ cùng cao ngạo.

Bao nhiêu năm quân thần chính và phụ, hẳn có lẽ sẽ có bản khoản gần vua như gần cọp, nhưng chưa bao giờ mấy may hoài nghi Hoàng Hậu. Hoàng Hậu xưa nay ngôn hành rõ ràng ở trong mắt, đối với hắn như sư như hữu, càng đối với Hoàng Thượng tình thâm nghĩa trọng, có vài người có thể làm hắn không thể nghi ngờ, hắn năm đó từng nói phàm là nàng có phân phó, không chối từ, giờ này ngày này, đó là như thế.

“Nương nương, thần thỉnh gặp Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh thể bất an, thần chờ mấy ngày không thể thăm hỏi, không biết đến tột cùng vì sao? Trước mắt thánh chỉ là thật hay giả, mong rằng nương nương minh kỳ.”

Nghe qua lời Đỗ Quân Thuật nói, Ân Giam Chính ngắt lời, Hoàng Thượng là có chuyện ngoài ý muốn, Phượng Diễn cùng Hoàng Hậu trong ngoài liên thủ ý đồ khống chế các nơi, nếu làm cho bọn họ đắc thủ, đó là

đại họa lâm đầu. Trong lòng tất cả đối sách đều như điện thiểm mà qua, lập tức chất vấn.

Vẻ mặt Hoàng Hậu lãnh tuyền, không thấy hỉ giận, đậm nói: “Hoàng Thượng vừa mới uống xong thuốc đã ngủ, Ân tướng có chuyện gì thì dâng tấu, liên quan đến nền tảng xã tắc, vẫn lấy long thể Hoàng Thượng làm trọng đi.”

“Thần tự nhiên là có chuyện quan trọng khải tấu, mới dám quấy nhiễu Hoàng Thượng.”

“Sao?”

Hoàng Hậu ngữ thanh thanh uyển:”Xin hỏi Ân tướng có gì chuyện quan trọng, chẳng lẽ so với thân mình Hoàng Thượng còn trọng yếu hơn?”

“Thần muốn tấu thỉnh Hoàng Thượng sớm lập Trữ Quân, định nền tảng quốc gia, dĩ an xã tắc.”

Phóng nhãn hoàng tộc, dưới gôi Hoàng Thượng chỉ có Lan Dương công chúa; Hạo vương ngày xưa gặp biến cố, từ đó về sau không nạp thê thiếp, Thế Tử trong phủ chính là thu dưỡng mà có, Tế Vương chịu tội nhiều năm, Thế Tử cũng bị liên lụy, Tịch Vương có con trai sớm lưu đày, Minh vương, Triệt Vương đều không con nối dòng, Li vương có con trai còn trong tã lót. Nếu muốn sắc lập Trữ Quân, không Thế Tử Trạm Vương không thể được. Trước mắt trong cung sinh biến, Phượng gia đoạt quyền, hình thức chuyển tiếp đột ngột, chỉ có lúc này mới có thể hòa nhau trong hoàn cảnh xấu.

Lời này vừa nói ra, Ân Giam Chính chợt thấy đậm cười bên môi Hoàng Hậu chậm rãi sâu sắc, liền nghe được thanh âm Phượng Diễn lạnh lạnh: “Ân tướng sợ là đã quên đi, Hoàng Thượng sớm có thánh dụ, nếu có thần tử nhắc lại việc Trữ Quân, lấy tội mưu nghịch luận.”

Câu chữ như đao, âm trầm thấu cốt, Ân Giam Chính như bị sét đánh, mới vừa rồi phát hiện Hoàng Hậu nói cái gì nền tảng quốc gia, đó là biết hẳn tất có ý niệm này trong đầu, nhẹ nhẹ dụ dỗ, chờ hẳn rơi vào, nhất thời vô ý, lại bị bọn họ bắt lấy nhược điểm.

“Người tới, đem nghịch thần này dẫn đi.”

Theo Hoàng Hậu thanh thanh ra lệnh, ngự lâm cấm vệ ản Ân Giam Chính xuống, lập tức bỏ quan phục trên người hẳn, Ân Giam Chính giận không thể át,”Yêu Hậu loạn chính, ta muốn cầu kiến Hoàng Thượng.”

Hoàng Hậu nhìn không chớp mắt, tay áo huy lạc, thị vệ không khỏi phân trần liền đem lão thần này ra khỏi điện, không may mắn lưu tình.

Bất quá một lát, Hoàng Hậu nhưng lại liên tiếp biếm truất trọng thần trong triều, mất quyền lực trung tâm, từ trước đến nay hậu cung thiệp chính không thấy như thế, vài vị đại thần còn lại mỗi người kinh sợ thất sắc, nhất thời cấm ngôn không tiếng động.

Hùng hồn trước đại điện, Hoàng Hậu đứng trên đài cao, tay áo phong dương phần phật lay động, chân trời phía sau thay đổi bất ngờ, ngự lâm cấm vệ như phượng giương cánh, phân loại thị lập, lù lù bất động. Nàng chậm rãi đem ánh mắt chuyển sang Phượng Diễn, Phượng Diễn vượt râu gật đầu, dáng người kiêu hoành ánh vào cặp phượng mâu nghiêm nghị kia, theo nắng dần tối lâm vào vô tận sâu thẳm.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Tụ Lý Càn Khôn Tiềm Long Qua Cửa

Tuyên Nguyên phường Tư phủ, trước đình hai cây ngô đồng bị cuồng phong thổi trúng cành lá tán loạn, cát bay đá chạy, mưa to bùng xuống.

Tư Duy Vân mặc dù chức vị cao, nhưng phủ đệ vẫn như trước kia. Để Diệu năm đầu thanh tra thiếu hụt, phủ đệ bị người phóng hỏa, Hạo Đế hàng chỉ ban thưởng hăn tân trạch lại bị hăn dâng thư từ tạ, chỉ tu sửa một lần nữa một chút, an cư nơi này như trước.

Hôm nay từ trong cung hồi phủ, Tư Duy Vân lo lắng, không ngờ vừa mới rảo bước tiến vào phủ, quản gia bước nhanh đón, thấp giọng nói: “Lão gia, Vệ thống lĩnh chờ ngài đã lâu.”

Vệ Trường Chinh? Tư Duy Vân nghe vậy chấn động, “Người ở nơi nào?”

“Ở Tây thính.”

Tư Duy Vân cho tùy tùng lui, bước nhanh đến Tây thính, vừa vào liền thấy Vệ Trường Chinh khinh giáp lợi kiếm đứng ở phía trước cửa sổ.

“Đại nhân!”

Vệ Trường Chinh thấy hăn cũng không đa lễ, trực tiếp chấp tay, “Trong cung có ý chỉ.”

Tư Duy Vân phất áo định quỳ, bị hăn ngăn lại: “Không cần, là mật chỉ, thỉnh đại nhân tự mình xem qua.”

Nói xong liền lấy ra mật chỉ đưa lên.

Tư Duy Vân hai tay tiếp, mở ra nhìn, minh hoàng vân tiên, thêm ấn tỳ đan sa Kim Long, xác thực đến từ ngự thư phòng không sai, một đường xem xuống, không khỏi mồ hôi lạnh đầy người.

Vệ Trường Chinh đợi hẩn xem xong, đem một phong mật tín khác lấy ra, "Từ Hồ châu đi về phía đông, nhiều nhất ba ngày liền tìm đến Lang Châu, Huyền Giáp thiết vệ đã chờ bên ngoài, thỉnh đại nhân nhanh cùng thư này đi, cần phải chuyển cho Trạm Vương."

Trong lòng Tư Duy Vân dĩ nhiên sáng như tuyết. Hoàng Thượng mấy năm gần đây đề bạt hàn môn tướng sĩ, trừng tham hủ, từng bước tước đoạt sĩ tộc quyền cao. Phượng gia đã thấy dao kề bên gáy, nguy cơ tứ phía, không muốn ngồi chờ chết, nhưng lại cấu kết ngự y mưu hại Hoàng Thượng, mưu toan quay giáo mà đánh, đảo điên thiên nhật. Những năm gần đây thanh tra thiếu hụt đặc tội vô số quý tộc quyền quý, trong triều bao nhiêu người đối với Tư Duy Vân hẩn hận thấu xương, một khi sĩ tộc cầm quyền, nhất định sẽ không bỏ qua đám người hẩn cùng Đỗ Quân Thuật, mới vừa rồi Hoàng Hậu ở Vũ Thai Điện đem hẩn biếm tới Hồ Châu, nguyên lai đúng là minh biếm thực bảo. Lúc này Hoàng Thượng bệnh nặng, Phượng thị bộ tộc ở trong triều rễ sâu thế lớn, nếu cùng chống chọi, thắng bại khó liệu. Huống chi, Phượng gia ngoài có bốn đạo bố chính sử quyền cao khống chế quân chính mười sáu châu, trừ bỏ Châu phủ trọng yếu phụ cận Đế Đô, có Văn châu, Kỷ châu, Hiên châu, Lang Châu nằm trước yếu đạo quân nhu Đông Hải, một khi có biến, Trạm Vương hai mặt thụ địch, chắc chắn lâm vào nguy cảnh. Hoàng Hậu đây là lấy kế hoãn binh ổn định Phượng gia, bảo đảm Đông Hải chiến sự thuận lợi.

Nhưng mà này đó còn có tiếp theo, để cho Tư Duy Vân khiếp sợ là, Hoàng Hậu lúc này cùng Phượng Diễn lá mặt lá trái, một tay đem Phượng gia kéo lên mây xanh, quyết định thật nhanh, mượn tay Phượng Diễn quét dọn Ân gia, lại gửi thư Trạm Vương, âm thầm điều binh khiển tướng, mũi kiếm thẳng chỉ Phượng gia. Phải cực kỳ thận trọng, nàng đến tột cùng

muốn làm gì? Đối mặt này đó, Trạng Vương tay cầm trọng binh lại sẽ thế nào? Tư Duy Vân nghĩ đến đây không khỏi rùng mình, ổn ổn tâm thần, hỏi Vệ Trường Chinh: “Đây đến tột cùng là thánh chỉ, hay là ý chỉ nương nường?”

Vệ Trường Chinh cười, nói; “Đại nhân xem bút tích chẳng lẽ còn không biết sao? Là thánh chỉ hay là ý chỉ. Lại có gì khác nhau? Việc này không nên chậm trễ, đại nhân nhanh chóng khởi hành đi, ta còn muốn đến chỗ Đồ đại nhân một chuyến.”

Tư Duy Vân hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Thỉnh cầu chuyển cáo nương nường, Tư Duy Vân nhất định không làm nhục mệnh.”

Không biết khi nào nổi lên mưa to, Khanh Trần đứng ở ngoài điện, bên tai lộ ra tiếng mưa rơi xoát xoát.

Mưa như trút nước, kích trên quảng trường bạch thạch trống trải, bọt nước thành phiến. Đại Chính Cung túc mục trang nghiêm bao phủ bên trong vũ thế, xa xa mơ hồ thành một mảnh lưu ly di động.

Đưa mắt nhìn thương mang dưới màn mưa, trong thiên địa một mảnh vô tận im lặng, trong lòng không có một tia niệm tưởng, giống bị mưa cọ rửa vô cùng sạch sẽ. Tâm linh theo mưa to vô ngần trải rộng, hòa hợp một thể, mỗi một giọt mưa đều rõ ràng, đổ trong lòng, thấu triệt đầm đìa.

Gió lạnh đập vào mặt, thổi trúng tay áo Khanh Trần phiêu diêu không chừng. Mưa bụi đậu trên vạt áo, nàng lại thủy chung đứng thẳng bất động, mặc mưa bay xuống mép tóc, ẩm ướt khuôn mặt, đem một đôi mắt kia tẩy trong trẻo. Đã bao nhiêu ngày, mặc nàng dùng hết tâm lực, Dạ Thiên Lăng thủy chung hôn mê bất tỉnh. Độc phát tác một lần, tựa hồ bị ý chí chính hãn cưỡng chế đi, không từng lặp lại, nhưng thân thể hãn cũng đến cực hạn có đủ khả năng thừa nhận.

Nhìn hắn vẫn ngủ không nhúc nhích, giống như linh hồn bị vết sạch, sợ hãi chậm rãi nhồi đầy. Nếu... Nàng không dám nghĩ hai chữ, đêm khuya độc ngồi trước tháp, nắm tay hắn, phát hiện nguyên lai có rất nhiều lời nói muốn cùng hắn nói. Nàng liền một chút một chút nói cho hắn nghe, thế giới từng trong trí nhớ nàng, tương lai nàng hướng tới, ưu sầu rất nhỏ cùng vui mừng nàng giấu ở trong lòng. Mới gặp nhau, lại gặp lại, tâm hướng về nhau, tình thâm, bất giác đã gần mười năm, ngàn vạn năm tháng như nước qua, hoa nở hoa lác, sớm tối bên nhau, còn có bao nhiêu mười năm...

Hắn ngay bên cạnh, cũng không từng như thường ngày nâng tay vuốt ve ngừng chú nghe nàng nói nhỏ, chưa từng gọi lên khóe môi cười với nàng, chưa từng dùng thanh âm nhẹ như vậy đáp câu hỏi của nàng, hắn chỉ im lặng làm nàng gần từng tiếng đều thê lương. Nhưng chỉ có kể ra như vậy, mới có thể xua tan sợ hãi tràn đầy trong lòng, nàng mới sẽ không trong ban đêm yên tĩnh một mình bị hắc ám cắn nuốt. Vì thế liền vẫn như vậy nói tiếp, một lát cũng không ngừng, thẳng đến ánh rạng đông tảng sáng, lại là một ngày.

Lại là một ngày, chỗ sáng đao quang kiếm ảnh, chỗ tối hồ lang rình rập, ba ngàn cung nguyệt liên miên, vạn dặm núi sông. Một ngày mưa, cô độc lạnh, vô lực mỗi một, nhẹ nhẹ tẩm vào cốt tủy.

Khanh Trần nhắm mắt lại, đầu ngón tay hung hăng khảm vào lòng bàn tay, bỗng nhiên nâng mi, đi nhanh về phía trước, trực tiếp đứng ở trong mưa.

“Nương nương.”

Phía sau hạ xuống tiếng bước chân nặng nề bất đồng.

Khanh Trần từ trong mưa trở lại, Mạc Bất Bình dẫn cấp dưới Minh Y Lâu, Vệ Trường Chinh cùng Nam Cung Cảnh và tướng lĩnh tâm phúc quỳ

trước điện, son trụ cao lớn sâu rộng, ánh sáng thấp ám, ánh mắt ồm liễm, dáng người huyền y giáp trụ kiên duệ, làm bao nhiêu người tâm an.

“Như thế nào?”

Khanh Trần chậm rãi lau đi mưa trên mặt lạnh như băng, bước qua hành lang gấp khúc, đậm thanh hỏi

“Bẩm nương nương, mười tám thiết vệ đã hộ tống Đại nhân thuận lợi ra khỏi thành.”

“Hai thành cấm quân đều đã nằm giữ, trống không dị động.”

“Tướng sĩ Huyền Giáp Quân không nghi ngại mệnh, tùy thời chờ đợi điều khiển.”

“Tư châu cũng đã an bài thỏa đáng.”

“Tốt.”

Thanh hoãn cười dấu đi tiêu tụy trong mắt, thanh âm Khanh Trần thập phần bình tĩnh, thậm chí lộ ra lạnh lùng: “Không cần kinh động đối phương, bảo đảm chiến sự Đông Hải không việc gì, lúc động thủ cần phải sạch sẽ lưu loát.”

“Rõ.”

Thanh âm ngắn gọn mà hữu lực rơi vào bên trong màn mưa, Mạc Bất Bình ngẩng đầu hỏi: “Nương nương, Hoàng Thượng nhưng có chuyển biến tốt?”

Khanh Trần nhếch môi, tiêm mi đậm khóa, không nói. Mạc Bất Bình thấy thế, có lời muốn nói cũng không thể không nói, liền châm chước nói: “Chuyện tới nay, nương nương có tính toán gì cho tình huống xấu nhất?”

Không ngờ Khanh Trần bỗng nhiên nâng mắt, nói: “Hoàng Thượng sẽ tuyệt không có chuyện gì!”

Đáy mắt nàng tơ máu ầm ầm, giống như bi giống như hận, chua xót khôn kể. Mạc Bất Bình đều thấp đầu không dám nhìn nàng, càng không thể nói khác, chỉ yên lặng đứng ở trước mặt.

Trong lòng Khanh Trần xé rách đau nhức, thân mình nhưng lại hơi hơi lay động, suýt nữa ngã xuống, chợt thấy Yến Hề vội vã từ bên trong chạy ra, đến gần phác quỳ gối xuống, kích động đến thanh âm đều không rõ:”Nương nương, Hoàng Thượng... Hoàng Thượng tỉnh.”

Mọi người vui mừng quá đổi, Khanh Trần xoay người liền chạy tới trong điện. Yến Hề đi theo phía sau, chưa bao giờ thấy Hoàng Hậu xúc động như thế, không phải tĩnh ổn phong nghi thường ngày. Nàng một đường chạy, tới phía trước bình phong cước bộ đột nhiên dừng lại, cúi đầu lui xuống.

Phòng ngủ sa sút, mãi thất được hương kham khổ, tĩnh như đêm khuya, tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài không thể nghe thấy. Khanh Trần chỉ nghe thấy tiếng bước chân chính mình dồn dập, đến trước tháp đột nhiên dừng lại, si ngốc nhìn phía sau màn.

Dạ Thiên Lăng ý ở trên gối, hai mắt nửa mở, sắc mặt như tuyết thêm gầy, mi tâm nhíu lại phản chiếu đặng sắc nhợt nhạt, nhẹ giống như cánh bướm, duệ như kiếm phong. Nghe được thanh âm hân mở to mắt, nhìn thấy nàng, khóe môi chậm rãi nhếch lên tươi cười. Khanh Trần từng bước quỳ gối bên người hân, không tiếng động ôm lấy hân, dính sát vào thân mình của hân, đem mặt chôn ở thân mình hơi lạnh.

Dạ Thiên Lăng cố hết sức nâng tay xoa đầu vai của nàng, ách thanh hỏi:”Trời mưa sao, thế nào cả người đều ướt đầm?”

Thân mình Khanh Trần hơi hơi phát run, trong họng đắng chát không chịu nổi, bao nhiêu lời nói đổ ở nơi nào, lại một câu cũng không thể nói.

Tay hẩn thực lạnh, cả người không có phần nào lo lắng, nàng cũng lạnh như người tuyết, khó ức run run. Da thịt kề nhau, ôm nhau có ấm áp từ ngực tuôn ra, ấm áp lẫn nhau, cô linh lẫn nhau. Một tầng sa trường, ngăn cách thiên địa, tình không có một tiếng động: "Không sợ, có ta ở đây."

Thanh âm của hẩn vì suy yếu mà khàn khàn, lại chân thật như thế ngay tại bên tai. Khanh Trần rốt cuộc ngẩng đầu, ngừng mắt nhìn về phía hẩn, lại chỉ liếc mắt một cái, nước mắt liền lã chã. Rõ ràng trong mắt đầy lệ, lại cười, mâu quang thanh thanh triệt triệt, xuân ba nhu lượng, lay động lòng người.

Đầu ngón tay Dạ Thiên Lăng lướt qua hai gò má nàng, nhãn mi, bất đắc dĩ nói: "Đều đã làm mẫu thân người ta, còn giống như đứa nhỏ vừa khóc vừa cười, không sợ nữ nhi chê cười."

Khanh Trần cũng không cùng hẩn biện bạch, lúc này chỉ cảm thấy hẩn nói cái gì đều là tốt, nắm tay hẩn dán tại trên mặt, ôn nhu nói: "Tứ ca, chàng cảm thấy tốt sao? Còn có chỗ nào không thoải mái?"

Một mặt vừa cẩn thận thử mạch tượng của hẩn, càng yên lòng: "Chống đỡ qua nhiều ngày, độc tính đã yếu, chậm rãi lại dùng dược bài trừ độc, điều dưỡng vết thương cũ, liền không đáng ngại."

Vẻ mặt Dạ Thiên Lăng ủ rũ thật sâu, trong mắt lại tối tăm không đáy, thấy ẩn hiện lạnh lùng: "Chính là độc dược, có thể làm khó dễ được ta?"

Hẩn giống như không có việc gì, núi đao biển lửa, thống khổ rút gân dịch cốt dừng ở lời này, chỉ thấy khinh thường cùng ngạo nghễ. Khi nói chuyện hẩn cúi đầu ho khan một tiếng, lại làm Khanh Trần đau lòng đến mức tận cùng, vội xoay người lấy dược, ngồi vào bên tháp, lấy thìa ngọc nhẹ nhàng khuấy, đưa tới bên môi hẩn.

Dược khổ, Dạ Thiên Lăng không thêm để ý, dựa vào gối lẳng lặng nhìn nàng, khóe miệng câu lên một tia ý cười ôn nhuận, đem bát thuốc uống

cạn. Khanh Trần lấy chén thuốc, hơi hơi nâng mắt, bỗng nhiên liền bình tĩnh đứng ở trước cái nhìn chăm chú của hần. Quang âm lưu chuyển, phảng phất giống như trở lại một đêm nhiều năm trước, bọn họ gặp nhau trong núi, bình thủy tương phùng, bỗng nhiên ngoái đầu nhìn lại, đèn đuốc phai nhạt, lạc định trần duyên.

Khi đó nàng không biết hần là Dạ Thiên Lăng, hần không biết nàng là Ninh Văn Thanh, cũng chỉ tại một hồi kia, vừa nâng mắt, đã bao năm qua đi.

Nếu nàng là vì hần đến thế giới này, vậy hần một thế này cũng chỉ là vì chờ nàng. Giữa dòng suối giờ tay cứu giúp, Bình Điệp sơn rút tên chữa thương, sớm đã không rõ sinh mệnh tương giao lúc nào, rốt cuộc khó phân, rốt cuộc khó bỏ.

Tuyệt y tố nhan, con mắt sáng thu thủy, giống như tiếp qua ngàn năm bộ dáng cũng sẽ không biến, là trong mộng hần từng gặp kiếp trước, kiếp này mệnh định. Nhìn nhau Thiên Lăng hơi hơi cười, "Thanh Nhi, nếu không phải một tên này, ta đã bỏ lỡ Bình Điệp sơn, cũng bỏ lỡ nàng"

Dưới đèn nước mắt ở trên mặt Khanh Trần chiếu ra thanh quang, lời nói của hần làm cho đáy lòng nàng đau xót, nhẹ giọng nói: "Nhưng là một tên này, cũng thiếu chút nữa làm cho ta mất đi chàng."

Dạ Thiên Lăng mệt mỏi dựa về phía sau, ý cười bên môi chậm rãi sâu sắc: "Bất quá một tên mà thôi, vẫn là đáng giá. Chỉ tiếc kia trụ ốc hủ trong biển lửa, chờ một ngày chúng ta trở về, trùng kiến một cái cho nàng."

Khanh Trần nắm tay hần, mười ngón đan vào nhau, trong lòng chỉ còn lại một mảnh mềm mại. Dạ Thiên Lăng quay đầu lại: "Phóng thuyền Ngũ Hồ, ngao du Tứ Hải, nàng nghĩ đi đâu trước, Đông Hải sao?"

Khanh Trần kinh ngạc: "Tứ ca?"

Dạ Thiên Lăng thấp giọng nói: “Ta đều biết, lời nàng nói mấy ngày nay ta đều nghe thấy.”

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng nâng hai má Khanh Trần, bên môi tươi cười tuấn ngạo, ngón tay vì bệnh mà hơi lạnh tựa hồ suy yếu vô lực, nhưng giống như chất chứa năng lượng, chỉ cần nắm chặt, dù là cửu châu thiên hạ phong vân biến, lật tứ hợp bát hoang.”Đội chiến sự Đông Hải bình định, ta mang nàng đi Vân Hải Tiên Sơn phồn hoa, lại có ngại gì, chỉ cần nàng muốn, chỉ cần ta ở đây, thiên hạ không chỗ không thể đi.”

Khanh Trần ngưng mắt cười với hắn: “Chỉ cần chàng ở bên, Tứ Hải đều là nhà ta, nơi nào đều giống nhau.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Hoa Dung Thúy Ảnh Liên Hương Lãnh

Hoa nến đã diệt hết, sáng sớm.

Ánh đèn chìm dần, phía trên bình phong lưu vân yên lam lượn lờ, hiệt vân hương phiêu miểu như một tầng sương mù, ngưỡng cô đọng luyện, lượn lờ không đi.

Khanh Trần nhẹ nhàng thay Dạ Thiên Lăng đem lại chăn, giật dây buộc màn trướng. Hắn nói chuyện một lát, rốt cuộc quá mệt mỏi mà ngủ, khi ngủ vẫn nắm tay nàng, hô hấp vững vàng, dung nhan an ninh.

Khanh Trần nghiêng người tựa vào bên cạnh hắn, nhìn hắn ngẫu nhiên hơi hơi nhíu mi, giống như còn đang thừa nhận thân thể không khoẻ, lúc này hắn rút đi sắc bén cùng quả quyết, như một mảnh biển sâu im lặng, vẫn cho nàng vô tận lực lượng.

Mới vừa rồi hắn mang theo thanh nhược mỉm cười nghe nàng thế nào học bút tích của hắn phê duyệt tấu chương, thế nào dùng Long Phù điều binh khiển tướng, thế nào được ăn cả ngã về không, bày ra la võng ngày đó. Phong vân biến hoá kỳ lạ đều ở trong thanh âm hắn thấp ồm hóa thành vô hình, trước tối nay, nàng mỗi một bước đều như lâm vực sâu. Nếu hắn không thể tỉnh lại, như vậy nàng vô luận thế nào cũng là thất bại thảm hại. Hiện tại có hắn ở sau người, nàng có thể không kiêng nể gì làm việc, chẳng sợ đảo điên thế giới này cũng không e ngại.

Đáy mắt sâu thẳm dần dần hiện lên ánh sáng lạnh lẽo, Khanh Trần đem ánh mắt chuyển tới trướng đỉnh mông lung, tuy rằng ủ rũ thật sâu, lại không thể đi vào giấc ngủ, đắm chiêu suy nghĩ về tình hình chiến đấu Đông Hải.

Lúc này trên Đông Hải có lẽ đã khai hỏa quyết chiến cuối cùng, còn không có chiến báo mới truyền đến, vẫn không dám có chút lơ lửng. Trong lòng nàng các loại sự vụ hỗn loạn, cuối cùng quy về thân ảnh Dạ Thiên Trạm tuần lãng.

Giờ này khắc này, nàng đem thật thật chính chính thực hiện từng hứa hẹn với hắn. Lại không biết hắn, có tin tưởng nàng không?

Hết thủy thắng bại, hiện tại đã quyết định bởi thái độ của hắn, nàng đang chờ đợi quyết định cuối cùng của hắn.

Quay đầu nhìn đến một bóng người đứng ở ngoài bình phong, tựa hồ là Bạch phu nhân, Khanh Trần chậm rãi rút tay khỏi lòng bàn tay Dạ Thiên Lăng, lặng yên bước xuống long tháp, đi ra bình phong nhẹ giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Bạch phu nhân nói: “Phượng gia tối hôm qua đem người đưa vào cung.”

Phượng mẫu Khanh Trần nhẹ nhàng nâng lên, hơi vuốt cằm, nâng tay ý bảo Bạch phu nhân không cần kinh động Hoàng Thượng: “Mang các nàng tới gặp ta.”

Thiên khung xa xôi, mưa dầm mênh mông, tầng mây dày đặc báo hiệu mưa còn tiếp diễn, đèn đài lâu các một mảnh yên đại.

Mưa mờ mịt như màn bạc, quỳnh giai lạnh lẽo, chu lan ẩm ướt. Hành lang trúc tía yên tĩnh bên cạnh ngự ao vòng quanh mà qua, tiếng mưa rơi tí tách, một ao lục bình bụi bặm, bích sắc sâu thẳm.

Xuyên qua hành lang dài, vài nữ tử mặt mày tú uyển theo Bạch phu nhân vào nội điện, dọc theo hành lang điện yên tĩnh càng chạy càng sâu, nghe thấy mùi thơm khinh ám, cuối cùng đến ngoài một đạo rèm che. Mấy nữ tử cúi đầu liềm thanh đứng ở phía dưới, chỉ thấy trước mắt thụ văn tường vân ngọc chuyên lấp lánh quang ảnh, sau đó là Mộc Lan sa trường rủ xuống hoa

văn phiêu miểu, sau đó có thân ảnh tà ý phía trên loan tháp, nhắm mắt dưỡng thần, dưới đất là tấu chương minh hoàng sắc.

Bạch phu nhân thấy Hoàng Hậu tựa hồ ngủ, không đành lòng quấy nhiễu, chỉ lệnh mấy người quỳ ở bên, nhẹ chân đem tấu chương rơi dưới đất nhặt lên. Lại chỉ điểm nhỏ tiếng vang, Hoàng Hậu dĩ nhiên tỉnh lại, Bạch phu nhân đem tấu chương đưa qua, thấp giọng nói: “Nương nương, người đã mang đến, trong đó hai người đã có thai.”

Ánh mắt Khanh Trần dừng lại trên tấu chương, lấy tay chống đầu, tĩnh trong chốc lát, nâng mắt đi xuống nhìn lại. Trước mặt bốn nữ tử bộ dáng bất quá mười bảy mười tám tuổi. Mông lớn eo nhỏ, dung mạo cũng được, bộ dạng phục tùng quỳ gối bên cạnh, nhìn lại đều là tư thái hơn người, tú lệ động lòng người.

Đuôi lông mày nàng hơi nhíu, nâng ngón tay chỉ một nữ tử trong đó: “Để cho nàng lại đây.”

Bạch phu nhân dẫn nữ tử kia đi lên, lệnh nàng đưa tay ra.

Nàng kia quỳ gối trên sàn, chỉ cảm thấy một trận kham khổ được hương như có như không quất vào mặt, ngón tay Hoàng Hậu đã đặt trên quan mạch nàng. Sau một lát, nàng chợt thấy cổ tay căng thẳng, lãnh ngọc lạnh lẽo xẹt qua da thịt, tay áo trước mắt phát thật mạnh, Hoàng Hậu đã buông cổ tay nàng ra, “Hầu hạ qua người nào?”

Thanh âm như nước lạnh gần ngay trước mắt, trong lòng nàng kia bối rối, theo bản năng nhìn lại phía trước, nghênh diện một đạo ánh mắt thanh lợi rơi thẳng đáy mắt, giống như đem cốt nhục huyết mạch trong người đều nhìn thấu triệt. Nàng vội vàng cúi đầu, không dám giấu diếm, khiếp thanh đáp: “Hồi bẩm nương nương, là... Là... Nhị công tử.”

Thanh âm yếu ớt, vẻ mặt đỏ bừng.

Phượng mâu Hoàng Hậu khẽ nhú. Một chút thanh quang xuyên thấu qua bức rèm che lay động quét về phía những người khác: “Các người thì sao?”

Mấy nữ tử lo sợ không dám đáp lại, chỉ có một thanh âm không yên vang lên: “Phượng tướng...”

Trái tim Khanh Trần nhất thời nổi lên một trận chán ghét, không khỏi khẽ cắn răng. Hay cho một chiêu trộm long tráo phượng, việc này Phượng gia hiển nhiên đã mưu hoa thật lâu. Độc nha phiến kia một khi đâm sâu vào, hại thân thể người, hủy ý chí, loạn tinh thần, lâu dài đi xuống, người ăn không khác phế nhân. Phượng Diễn thu mua ngự y lấy được độc khổng chế Hoàng Thượng, lại đem nữ tử như vậy đưa vào trong cung, một khi thành công, giang sơn Thiên triều đổi họ, cơ nghiệp mấy trăm năm hủy sạch, rơi vào bàn tay người khác.

Phượng Diễn làm việc âm độc đến tận đây, gan lớn đến tận đây, quả thật làm người ta xuất hồ ý liệu. Chính là hiện tại muốn diệt trừ tai họa này, cũng phải đề phòng binh quyền mười sáu châu trong tay Phượng gia, nếu dễ dàng động thủ, bức phản Phượng gia, non nửa cái thiên hạ này đều lâm vào náo động, mất nhiều hơn được.

Nhỏ không nhẫn sẽ loạn đại mưu, Khanh Trần hít một hơi thật sâu, chậm rãi khôi phục bình tĩnh. Phượng Diễn giống như cũng sẽ không nghĩ đến, Hoàng Hậu bệnh như nhược liễu, nữ nhi ruột thịt Phượng gia, lúc này nhưng lại hạ xuống từng bước tuyệt kỳ bất khả tư nghị, bàn tay gầy gò trắng nõn đã lặng yên làm rối loạn bàn cờ.

Chảy dòng máu Phượng gia trong thân thể, chứa linh hồn khác, Phượng Khanh Trần trước mắt, có thể làm Phượng gia từng bước đi lên vinh quang tột cùng, cũng có thể cho rơi vào địa ngục vạn kiếp bất phục. Cái gì gia tộc, cái gì huyết thống, cái gì thân nhân, cái gì y giả? Thiên địa rộng, năm tháng dài, nàng chỉ có một thân nhân, sinh tử đi theo, cam khổ cùng nhau. Cùng

hắn làm bạn đó là bằng hữu của nàng, cùng hắn là địch đó là địch nhân của nàng, bất luận kẻ nào cũng không ngoại lệ.

Khanh Trần đứng dậy bước xuống loan tháp, chậm rãi đi tới trước án, đem tấu chương kia bỏ lại, cúi mắt nâng tay, chấp bút mà viết. Đỏ tươi và đen họa xuất biến chuyển dày đặc, ướt sũng trên trang giấy trắng. Khanh Trần buông bút, tay giương lên, "Mang các nàng đi xuống, ban thuốc."

Giấy trắng rơi xuống, hai đơn thuốc, nhất bút trọng mặc, hai sinh mệnh.

Mấy nữ tử vẻ mặt kinh sợ, đáy mắt hóa thành một mảnh thương hại, nhưng mà chỉ ở trong tĩnh lặng khôn cùng.

Một tia khóc cầu mơ hồ cuối cùng biến mất ở bên tai, Khanh Trần im lặng đứng lặng bên án, mi dài nhắm lại, chậm rãi nâng tay xoa ngực, trên khuôn mặt như bạch ngọc càng mất nhan sắc.

Trên đời có bao nhiêu tình thế phải xuống tay, có bao nhiêu điều không thể nể hà, biết rõ là đau oan tâm thấu xương vẫn muốn gia tăng trên người khác, biết rõ là liên lụy vô tội cũng không thể nhân từ nương tay. Đây là con đường nàng cùng hắn lựa chọn, trong cuộc sống quyền lực cao nhất, phóng nhân thiên hạ, chúng sinh cúi đầu, đế nghiệp huy hoàng, thiên cổ truyền lưu. Ở trong âm mưu quỷ kế ám ảnh nâng lên phồn hoa phong lưu, ở trong thiết huyết chinh chiến hủy diệt tĩnh an sông núi tứ vực.

Đạp biến máu núi thây, chỉ điểm giang sơn vạn dặm, hắn cùng nàng dắt tay một đường đi tới, phong đăng tuyết đỉnh, nơi tuyết đỉnh, đường đã tới cuối.

Cô phong đỉnh vạn sơn, cuối con đường, lại là cái gì đây?

Khanh Trần nhắm mắt đứng ở nơi đó, qua một hồi lâu, ngực truyền đến từng trận đau đớn toát mồ hôi dần lui xuống, xoay người cúi đầu, một lần nữa mở ra tấu chương kia. Trên tấu chương bữa bãi chữ viết ánh vào trong

mắt nàng u tĩnh, liên tiếp tên tuổi quan tước đầu đuôi liên tiếp, đều là vì Phượng thị bộ tộc định ra phong tước.

Khóe môi nàng hiện lên một tia cười đậm mạc, vô hình không tiếng động, bút đến chữ thành, một chữ màu son “Chuẩn” hạ xuống trên giấy, sắc như máu, nhọn như kiếm.

Đế diệu bảy năm xuân, Đế Đô Y Ca thành thủy chung bao phủ trong mưa dầm liên miên, khinh hàn se lạnh.

Đối với chúng thần Thiên triều mà nói, đây không thể nghi ngờ là một đoạn ngày không thấy thiên nhật.

Đầu tháng năm, Hạo Đế nhiệm trọng tật, không thể lâm triều, Hoàng Hậu nhiếp chính. Từ đó, trong ngoài bị vây trung cung, Thái Sư Phượng Diễn cầm giữ triều chính, Phượng thị bộ tộc độc tài quyền to, quyền khuynh thiên hạ.

Bất quá trong vòng mấy ngày, Phượng gia phong chư hầu liền có năm người, còn lại chỉ huy điều hành lên chức vô số kể, thân đảng trải rộng trong ngoài. Phượng Diễn bài trừ dị kỷ, bồi dưỡng bè phái, Ân gia vốn cùng Phượng gia đối lập đứng mũi chịu sào. Thân là tể phụ lão thần Ân Giam Chính bị lấy tội danh “Vọng nghị hoàng tử” bãi quan đoạt tước, nếu không phải Hoàng Hậu vì Hoàng Thượng kỳ thiên hưởng phúc, không muốn giết chóc, sợ là tách mạng Ân Giam Chính khó bảo toàn. Cùng Vệ gia năm đó giống nhau, cơ hồ là trong một đêm, quý tộc Ân thị từ thịnh chuyển suy, chưa gượng dậy nổi.

Chu môn kim lâu ngọc mã đường, tường đổ mọi người cùng đẩy.

Từ đó trở đi, đại thần trong triều can gián bị xa lánh, người thuận thẳng, nghịch thì bãi. Phượng Diễn thiện quyền loạn chính, cố tình làm bại, triều đình khiếp sợ dâm uy, giận không thể nói. Mỗi người ghé mắt mà nhìn.

Thiên triều từ khai quốc đến nay, quý tộc hoang dân mỹ loạn đến đây tới cực hạn. Trong ngoài triều đình cơ hồ là loạn thành một đoàn, chỉ cần hối lộ là được làm quan, mũ miện danh sĩ ra vẻ đạo mạo, công khanh đại phu xa hoa dân dật, làm không ít kẻ sĩ bóp cổ tay thở dài, đau hô ai tai.

Triều thần muốn diện thánh mà không thể, ít ngày nữa trong cung ra lệnh, tấn Hoàng Hậu thành Hậu Đế, đẳng Thái Cực Điện nghe triều thần báo cáo. Bách quan, sứ thần phiên quốc hôm sau tại Túc Thiên môn, hô thiên tuế, mệnh phụ trong ngoài yết kiến. Đế hậu cũng tôn, từ xưa chưa gặp, triều thần khiếp sợ lại không người dám có hai lời, dưới tam công, cúi đầu thừa chỉ. Phía sau bức rèm che Thái Cực Điện, một đôi mắt thanh tỉnh đến rét lạnh lẳng lẳng nhìn một ngày này nước sôi sôi trào. Quý tộc kiêu hoành lộng quyền, đã làm cho người trong thiên hạ đều phẫn hận, sau này dù có cơn sóng gió động trời huyết tẩy quý tộc, cũng chính là báo ứng.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Côn Sơn Ngọc Nát Phượng Hoàng Minh

Trường lĩnh cổ đạo, một đám người cười tuần mã chạy như bay mà qua, hạ xuống đầy trời bụi bặm cuộn cuộn, một đường đi về phía đông, thẳng đến Lang Châu.

Mấy Huyền Giáp thiết vệ hộ tống Tư Duy Vân từ kinh thành xuất phát, ngựa không dừng vó, một nắng hai sương ba ngàn dặm, chỉ dùng thời gian không đến năm ngày liền đuổi tới cảnh nội Đông Hải điều hộ phủ. Đợi nhìn đến thành Lang Châu cao ngất, Tư Duy Vân tựa hồ thoáng nhẹ nhàng thở ra, nhưng lo âu trong lòng ngược lại có tăng không giảm.

Ở trong thời chiến, dưới thành Lang Châu tinh binh trọng phòng, đối với nhân viên lui tới kiểm tra nghiêm khắc. Tướng sĩ thủ thành vừa ngăn lại đám nhân mã này, chợt thấy trước mặt một người trong tay xuất ra huyền sắc lệnh bài, quân giáo cầm đầu thấy rõ, không khỏi lắp bắp kinh hãi. Huyền Giáp Quân trong những năm Thánh Võ liền theo Hạo Đế chinh chiến Nam Bắc, ở trong quân Thiên triều thủy chung có được danh vọng cùng địa vị tuyệt vời, Huyền Giáp Quân, tất cả đều là thân vệ mật sử của Hạo Đế, thân có trọng trách.

Giáo úy kia phủ kiểm hành lễ, ngẩng đầu nhìn lại. Trong Huyền Giáp Quân chỉ có một người bố y trường bào, hình dung gầy gò, mặc dù phong trần mệt mỏi đầy người lại khó nén khí độ thanh chính quanh thân, làm người vừa thấy, không khỏi nghiêm nghị kính cẩn. Người được Huyền Giáp Quân hộ tống mà đến, nhất định không tầm thường, giáo úy theo hẩn nhú lại mi nhìn đến dấu vết suy nghĩ sâu xa, đảo mắt mang ra khí thế nghiêm nghị, nhưng giữa ai hàng lông mày lại ẩn ẩn bức nhân.

Tư Duy Vân từ Lang Châu thành nhìn lại cửa thành chắc chắn sâu xa phía trước, lập tức hỏi hành dinh Trạm Vương, đánh ngựa vào thành.

Chung quanh trong thành giới nghiêm, thỉnh thoảng có binh tướng tuần phòng qua lại, đao kiếm sáng như tuyết. Ba ngày trước, Trạm Vương tự mình dẫn hơn bốn trăm chiến thuyền Thiên triều, hai mươi vạn thủy quân chủ lực toàn diện tiến công Lưu Xuyên đảo, thắng bại chỉ trong một trận chiến này. Giờ này khắc này, Lang Châu, thậm chí toàn bộ quân dân Đông Hải đều đang chờ đợi kết quả chiến sự.

Tư Duy Vân vào thành bí mật gặp qua tuần sử Lang Châu Bằng Viễn lưu lại thủ thành, liền hướng Hải đài thành đông mà đi. Đi lên Hải đài, trước mắt bỗng nhiên mở ra trời cao biển rộng, nhìn về nơi xa ba đảo bát ngát, trường phong nghênh diện, mang đến hơi thở ẩm ướt mặn mà, làm người ta tâm thần thanh tĩnh. Phía trên tiểu đội cạnh biên thành, thỉnh thoảng có thể thấy được ánh mặt trời chiếu lên kiếm kích tinh quang, vùng duyên hải kéo ra một đạo phòng tuyến nghiêm mật, không gì phá nổi, Trạm Vương trị quân nghiêm chỉnh có thể thấy được.

Nhưng lúc này lại không biết tình hình chiến đấu trên Lưu Xuyên đảo thế nào, nếu binh bại, Thiên triều chắc chắn lập tức lâm vào hoàn cảnh trong ngoài đều khốn đốn, tình thế kham ưu. Trận chiến sự này, cũng là chỗ mấu chốt bố cục thành bại.

Tư Duy Vân hô hấp thật sâu không khí trên biển nhẹ nhàng khoan khoái, một đường mệt nhọc đều dấu ở dưới khuôn mặt tĩnh túc, trong lòng suy nghĩ cuộn cuộn. Quay đầu nhìn núi non trùng điệp xa xa, nhìn về phía kinh thành, dường như có thể thấy được một thân ảnh tú ố. Nàng thủ một nước cờ nhưng lại đi tới sâu như thế, lệnh hấn tới Lang Châu, việc Đông Hải hậu chiến an dân sớm có tính toán, đầu vai nhỏ nhắn mềm mại kia rốt cuộc đè nặng bao nhiêu trọng trách? Thân hình mảnh mai, đến tột cùng chứa linh hồn như thế nào? Hấn tựa hồ không tự chủ được liền theo nàng cùng cựa một lần, lại nghĩa vô phản cố, cam tâm lâm vào. Khóe môi ần ần phỉm ra

tia cười khố, Tư Duy Vân nhắm mắt, bên tai bỗng nhiên nghe tới tiếng kèn xa xôi, ngay sau đó một đường trên biển, mơ hồ xuất hiện một mảnh sóng triều thâm sắc.

Theo sóng triều kia tiếp cận, dần dần có thể thấy rõ là mấy trăm chiến thuyền thuỷ quân Thiên triều, chiến kỳ phần phật, theo gió vượt sóng, mênh mông cuồn cuộn đến gần.

Bất quá một lát, Kim Long chiến kỳ trên chiến thuyền phần phật đã rõ ràng có thể thấy được, vạn dặm ba đào huyền sắc gần bó một mảnh chinh tề uy tức, như muốn che trời. Kèn lại vang vọng trường không, cách đó không xa nhìn trên đài xa các tướng sĩ đột nhiên bộc phát ra một trận hoan hô, tiếp theo liền có tiếng kèn to rõ hô ứng dựng lên, truyền khắp toàn bộ Lang Châu thành.

“Lưu Xuyên đảo đại thắng.”

“Lưu Xuyên đảo đại thắng.”

Trong thành lập tức có chiến sĩ giơ lên quân kỳ, đánh ngựa chạy nhanh, đem chiến tấu thông báo toàn thành. Dân chúng nghe tin tức, đều bồn tẩu ra hộ, mỗi người cùng hoan hô. Văn tiếp báo, trên nét mặt Tư Duy Vân lộ rõ vui mừng, xoay người nhanh chóng bước xuống Hải đài.

Lúc này cửa thành đông Lang Châu mở ra, tuần sử Bàng Viễn dẫn tướng sĩ trong thành phi ngựa ra nghênh đón.

Chiến thuyền lần lượt cập bến, chiến hạm bốn phía chậm rãi thả ván. Phía trên mấy trăm chiến thuyền tinh binh lâm lập, chiến giáp quang hàn, kiếm mang huyết, vừa đại chiến mà về sát khí chưa tiêu tán, tràn ngập bốn phía, kinh sợ lòng người.

Kinh đào chụp ngắn, trường lăng như tuyết.

Chủ hạm chính giữa, trường kiếm xoát xoát rút ra, hai mươi vạn tướng sĩ đồng thời rút kiếm hô to, chấn thiên động địa, song biển chạy chồm, trong khoảnh khắc hào khí can vân, thối quét thiên địa.

Bàng Viễn dẫn kỵ binh chiến sĩ nghe tiếng chấn kiếm, tiếng hô phập phồng, mãnh liệt như nước, toàn bộ Lang Châu cơ hồ đều bao phủ trong uy thế thiết huyết hào hùng, đại địa phát điên, sơn dã chấn động.

Ngay trong hôm nay, thủy quân Thiên triều viễn chinh Lưu Xuyên đảo đã bại chủ lực giặc Oa toàn thắng mà về, vừa mới phá hủy hơn trăm chiến thuyền giặc Oa, giết địch mấy vạn, thủ lĩnh Oa quốc mổ bụng tự tuyệt, những kẻ còn lại phụng kiếm xin hàng, chiến bại xưng thần.

Đến tận đây, trong vòng tứ cảnh Thiên triều hoạ chiến tranh tuyệt, Cửu châu lạc định.

Dạ Thiên Trạm dẫn quân khai hoàn, trì mã vào thành. Gió biển thổi áo choàng trên người hần tung bay, một thân ngân giáp bạch khôi ở dưới bầu trời xanh phản xạ ra hàn quang chói mắt, ngự mã chinh chiến lịch lãm, hần ôn nhã tăng thêm vài phần võ khí, dáng người tuấn bạt, réo rắt lẫm vân.

Quân dân Lang Châu đường hẻm đón chào, khắp thành sôi trào hoan hô ánh vào trong mắt hần, hần thu vào mắt thông dong tiêu sái mỉm cười.

Bàng Viễn theo bên cạnh, vừa đến hành dinh lập tức ghé vào lỗ tai hần thấp giọng nói mấy câu. Tuấn mâu Dạ Thiên Trạm vừa nâng, phân phó nói: “Dẫn hần tới gặp ta.”

Đi vào hành dinh, Tư Duy Vân chấp tay, Bàng Viễn biết được đúng mực, lui xuống trước.

Lúc này Dạ Thiên Trạm đã thay chiến giáp, một thân nguyệt sắc võ sĩ phục, đang ngồi ở trước án mở ra mấy phong thư, mi tâm nhíu lại, vẻ mặt

có vài phần ngưng trọng, cùng sát phạt khí quanh thân hấn chưa lui tôn nhau lên, khiến cho toàn thất nghiêm nghị.

Tư Duy Vân khom người nói: “Vương gia.”

Dạ Thiên Trạm nghe tiếng ngẩng đầu, ánh mắt thanh duệ rơi xuống trên người hấn, trực tiếp hỏi: “Người vì sao đến Lang Châu? Trong cung xảy ra chuyện gì?”

Tư Duy Vân đem thư Hoàng Hậu nhờ vả dâng, nói bốn chữ: “Trung cung mật chỉ.”

Dạ Thiên Trạm xé thư xem, ánh mắt trên chữ viết quen thuộc xẹt qua rất nhanh, cổ tay vừa lật, liền từ bên án đứng lên, khoanh tay thông thả bước.

Hai phong thư hoàn toàn bất đồng, một tìm từ ai uyển, tha thiết muốn nhờ, chỉ mong người tram ngàn thương tiếc muốn lay động trái tim, một phong hào lưu loát, ngôn từ trầm ổn, một câu một chữ cực kỳ giống bút tích hoàng huynh. Đều là muốn hấn nhanh hồi Đế Đô, cũng là người bất đồng đưa tới, mục đích hoàn toàn bất đồng.

Cùng một bút tích, hai phần thiên địa, rốt cuộc có chuyện gì? Mặc dù người sau là thật, lại thật đến mấy phần? Nếu Phượng gia từ giữa thiết hạ cạm bẫy, nếu Hoàng Thượng lo lắng hấn như trước, lần này đi Đế Đô đó là lấy tính mạng cược. Hấn có thể tin tưởng ai?

Tư Duy Vân ở bên nhìn chăm chú vào trên mặt Trạm Vương, mỗi một tia biểu tình, chỉ thấy hấn bỗng nhiên quay đầu, hỏi: “Hoàng Thượng hiện tại đến tột cùng thế nào?”

Tư Duy Vân chậm rãi nói: “Thần rời đi kinh thành, Hoàng Thượng bệnh tình nguy cấp, vẫn hôn mê bất tỉnh.”

Một chút tinh nhuệ sáng bóng từ đáy mắt Dạ Thiên Trạm hiện lên, sóng gió ám trầm như băng đàm tối tăm, sâu không lường được. Mẫn thất dưới minh quang, thân hình hắt cao ngất như một thanh kiếm ra khỏi vỏ, hai tay ở sau lưng không tự chủ được nắm chặt, cơ hồ khiến cho gân mạch màu xanh hiện lên rõ ràng, khiến cho bàn tay kia lộ ra một loại lực lượng ngoan ổn, tựa hồ muốn bóp nát cái gì.

Tư Duy Vân không nói được một lời nhìn Trạm Vương. Một khắc lúc này, người trước mắt này đã là Thân Vương dưới một người trên vạn người phía trên, hắn có thể dẫn binh hộ giá, cũng có thể sống chết mặc bây, thậm chí có thể mượn thẳng thế Đông Hải ủng binh tự lập, thiên hạ lại có mấy người chống đỡ được mũi nhọn của hắn? Hết thảy đều ở một ý niệm của hắn, bao gồm sinh tử Tư Duy Vân hắn.

Trước khi đến Lang Châu, hung hiểm một chuyến này Tư Duy Vân biết rõ từ lâu. Ai cũng không dám ngắt phản ứng Trạm Vương, Hoàng Hậu từng bước hiểm kỳ, đến tột cùng có mấy phần nắm chắc?

Muôn vạn ý niệm trong đầu bay vút, trước mắt lại chẳng qua là thời gian một cái chớp mắt. Lúc Dạ Thiên Trạm quay đầu đối diện ánh mắt Tư Duy Vân, trong lòng bỗng nhiên vừa động. Người đến là Tư Duy Vân, cao thấp trong triều sẽ không tìm ra người thứ hai so với hắn càng thêm cương trực công chính, thậm chí có khi ngay cả Hoàng Thượng đều nề hà hắn. Vô luận là Hoàng Thượng hay là Phụng gia, nếu có mưu đồ khác, cũng không có khả năng làm cho một người nghiêm cẩn ngay thẳng như hắn đến. Nhưng mà nàng phái Tư Duy Vân tới.

Trầm mặc đối diện, Tư Duy Vân chợt thấy khóe môi Trạm Vương gợi lên một tia cười lợi hại.

Mắt như tinh, cười như thanh phong.

Vũ Thai Điện, Tây Thiên điện bình thường dùng làm chỗ Hoàng Thượng luyện công, cửa điện điêu khắc đóng chặt, chặn lại ánh sáng cùng âm áp ngoài điện, bên trong không ngừng truyền đến thanh âm đao kiếm.

Yến Hề không dám tiến điện, ở ngoài cửa lo lắng vạn phần, đau khổ cầu xin: “Hoàng Thượng... Hoàng Thượng ngài nghỉ ngơi một lát đi.”

Trong điện không hề đáp lại, Yến Hề thúc thủ vô sách, gấp đến độ xoay quanh, đột nhiên nghe được phía sau có người nói:” Yến Hề, người đi xuống trước, nơi này có ta.”

Yến Hề quay đầu, không biết Hoàng Hậu đứng ở phía sau khi nào, ánh mắt tựa hồ lảng lạng xuyên thấu qua cửa gỗ điêu khắc nhìn vào trong điện, Long mây nhú chặt, miêu tả ra dấu vết thanh thiên ưu thương.

“Nương nương.”

“Đi thôi.”

Khanh Trần nhẹ nhàng vung tay lên, Yến Hề đành phải cúi đầu lui xuống. Khanh Trần chậm rãi đi tới sát bên cửa, cũng không có giống như Yến Hề thỉnh cầu Dạ Thiên Lăng, chính là đứng ở trước cửa nhẹ giọng nói một câu: “Tứ ca, ta ở bên ngoài chờ chàng.”

Dứt lời nàng dựa vào cửa điện cao lớn chậm rãi ngồi xuống, thanh âm trong điện dường như có một khắc tạm dừng, sau đó liền tiếp tục vang lên. Khanh Trần ôm đầu gối, ngẩng đầu nhìn thiên không thanh thấu trước mặt, dương quang đậm kim sắc tỏa ra, dừng ở góc áo của nàng. Bốn phía ngay cả tiếng gió đều an tịch, chỉ có âm thanh kiếm rít không ngừng trong đại điện lần lượt truyền đến, mỗi một kiếm đều giống như xẹt qua trong lòng, làm cho nàng cảm giác khôn kể đau đớn.

Đã vài ngày như vậy, thân mình căn bản không có khôi phục nguyên khí, đối lại thường nhân sợ là ngay cả thanh tỉnh cũng khó, hãn cư nhiên cứng

rắn chống đỡ chính mình đứng lên, một lần nữa đem kiếm cầm trong tay. Hẳn là làm thế nào có thể? Thân mình cơ hồ bị phá hủy kia rốt cuộc chất chứa lực lượng gì? Nghe trường kiếm thanh thanh rơi xuống đất, Khanh Trần vài lần muốn đứng lên đi ngăn cản hẳn, lại vẫn chịu đựng. Nàng biết hẳn kiêu ngạo, ở thời điểm chật vật không muốn bất luận kẻ nào nhìn đến, thậm chí là nàng cũng vậy. Đồng tình cùng thương hại, hẳn cũng không cần. Cho tới bây giờ chính là một thân ngạo khí này, không chịu thua, không chịu cúi đầu, vĩnh viễn muốn mạnh mẽ hơn so với người khác, Đồ mồ hôi và máu đều không sao cả.

Mặt trời về tây, ở trên cột trụ hành lang chiếu lên bóng dáng sâu xa. Thời điểm Khanh Trần cảm thấy sắp nhẫn không được, phía sau truyền đến một tiếng vang nhỏ. Nàng nghe tiếng quay đầu, Dạ Thiên Lăng chống cửa điện đứng đó, trong tay vẫn nắm một thanh trường kiếm lưu quang chói mắt.

“Tứ ca!”

Khanh Trần vội vàng tiến lên, tay chạm đến một thân áo dài thiên thanh giống bị tắm nước, ướt đầm. Hẳn đỡ tay nàng hơi hơi thở dốc, khoe môi lại câu ra tia cười cô ngạo, như kiếm phong, vô cùng kiên lãnh.

Khanh Trần dìu hẳn ngồi xuống bậc thềm, kiếm trong tay hẳn buông lỏng, liền ngửa mặt ngã nằm trên thềm đá bằng phẳng của đại điện, hai mắt nhắm lại, thật lâu không nói một câu, ngực phập phồng không dừng, mồ hôi từng giọt tích lặc xuống, rất nhanh ở trên mặt thềm đá trơn bóng đã thành một mảnh thâm ám sắc. Khanh Trần nắm tay hẳn, ngón tay hẳn thon dài hơi hơi có chút phát run, lại mạnh mẽ dùng một chút lực liền cầm lại tay nàng. Khanh Trần ôn nhu nói: “Tứ ca, chàng sốt ruột như vậy sẽ làm kinh mạch bị thương, dục tốc bất đạt, phải từ từ mới được.”

Vừa nói, tay nhẹ nhàng áp trên huyệt vị hẳn cánh tay, thay hẳn thả lỏng cơ bắp quá căng thẳng mà cứng ngắc.

Tay Dạ Thiên Lăng thả lỏng, lúc này mới quay đầu nhìn về phía nàng, đậm nói: “Ta nếu ngay cả kiếm đều cầm không xong, sao có thể bảo vệ nàng?”

Một câu, tâm Khanh Trần tràn đầy đau lòng cùng lo lắng đều dâng lên đáy mắt, cổ họng hình như có cái gì mắc lại, nhất thời không nói nên lời. Nàng nghiêng đầu, chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay hần truyền đến độ ấm trầm ổn, như mỗi đêm ôm nhau ngủ, bình tĩnh, ấm áp.

Nắm tay nhau, bên nhau đến bạc đầu.

Ở trong mưa gió, ở trong sinh tử, ai cũng chưa từng buông tay, tựa hồ có thể vẫn như vậy mãi, đến dài đằng đẳng, đến sông cạn đá mòn, mặc Thương Hải biến thành ruộng dâu, mặc ngàn năm hóa thành mây khói.

“Ta chỉ cần chàng bình an, cái gì cũng không sợ.”

Khanh Trần cực thấp nói một câu, Dạ Thiên Lăng bỗng nhiên thở dài một tiếng, chậm rãi đem tay nàng đặt ở trên mặt, môi lạnh như băng xẹt qua lòng bàn tay nàng mềm mại, thật sâu in lại trong lòng của nàng.

Khanh Trần ngồi ở bên cạnh hần, im lặng nghe tiếng hít thở của hần, ôn nhu mỉm cười. Một lát sau, mới nhớ tới chuyện gì, nói:”Tứ ca, đã quên nói cho chàng, hôm nay Lang Châu truyền đến tiếp báo, chúng ta rốt cuộc thắng.”

Dạ Thiên Lăng đối với tiếp báo Đông Hải giống như sớm có đoán trước, cũng không thập phần ngoài ý muốn, chỉ chậm rãi cười: “Thất đệ quả nhiên không làm cho người ta thất vọng.”

Khanh Trần mỉm cười nói: “Còn hai ngày nữa, hần sẽ về đến kinh thành.”

Dạ Thiên Lăng động thân mình, nhìn về phía nàng thật sâu, mâu tâm như mặc ngọc có hào quang xẹt qua: “Thanh Nhi, vô luận thế nào, ta sẽ không để nàng một mình đi đối mặt sóng gió.”

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Thiên Cổ Giang Sơn Vạn Cổ Tình

[Thiên triều sử · Đế Đô], cuốn chín mươi ba.

Mùa xuân Đế diệu năm thứ bảy, Đông Hải đại thắng. Tháng năm giáp thân, Trạm Vương khai hoàn, Hậu thiết yến Thái Cực Điện...

Thái Cực Điện lồng lộng, cheo leo trong vân tiêu.

Bóng đêm vô tận, vạn chén lưu ly đăng vòng quanh Đại Chính Cung chiếu sáng hình dáng phập phồng hùng vĩ, quỳnh giai ngự uyển lưu quang như nước, trăng tròn nơi chân trời như kim.

Đế cung thiên khuyết cao cao tại thượng, trong vạn trượng quang ảnh lần lượt thay đổi quan sát nhân thế thương sinh, trăm ngàn năm trôi qua, lù lù bất động. Mỗi một lần thịnh thế huy hoàng, mỗi một lần loạn thế mưa gió, đều ở trên long giai Ngọc Bích không tiếng động khắc xuống dấu vết, chú định chỗ ngồi này cùng cung điện tráng lệ phồn hoa.

Bên trong đại điện, bách quan tập hợp, một hồi hoa yến long trọng sắp cử hành.

Giữa trưa hôm nay, Trạm Vương dẫn quân bình định Đông Hải phụng chỉ về kinh, ba mươi vạn đại quân trú lại Lang Châu, gần có năm trăm khinh kỵ binh theo hầu. Trong cung hàng chi, đêm đó ở Thái Cực Điện thiết yến ăn mừng Trạm Vương đắc thắng mà về.

Chung cổ vang vọng, cầm sắt cùng minh, sanh khánh du dương, thiều nhạc mênh mông. Quan viên Đế Đô đã ngoài lục phẩm yến ẩm, lễ mừng

chưa từng có như thế hiển hết quốc lực Thiên triều hưng thịnh, nhưng đa số quần thần dự tiệc sắc mặt lại không vui mừng, làm việc im lặng.

Phía trên Đại điện long ỷ trang nghiêm, lưu kim loá mắt, nhưng không thấy Hạo Đế tham dự.

Bậc tiếp theo, tả đặt Phượng Tòa loan án, hữu đặt Kỳ Lân kim án. Một bên ngọc liềm tĩnh rử, Hậu Dêd thịnh trang hoa phục ngồi ngay ngắn sau đó, một bên rõ ràng là Thái Sư Phượng Diễn, ngay cả ghế Trạm Vương đều ở dưới.

Xuống chút nữa, chính là công hầu hoàng thân quốc thích cùng trọng thần đã ngoài tam phẩm, lúc này phóng nhãn nhìn lại, tám chín phần mười tràn đầy thân đẳng Phượng thị, trên mặt mỗi người đầy thần sắc đặc ý, vênh váo tự đắc.

Phượng Diễn một thân cầm y măng bào, nga quan kim anh, lông mi trắng râu dài, một đôi con mắt hẹp dài nửa nhắm nửa mở nhìn quét bốn phía. Ánh mắt dừng ở long trụ điêu khắc bốn phía tầng tầng tiến sâu, khoe môi trở ra ý cười lạnh. Nay hết thầy đều ở trong lòng bàn tay, sau đêm nay, Thiên triều sẽ là thiên hạ của Phượng gia. Nghĩ đến chỗ này, thái độ kiêu ngạo của Phượng Diễn hiện hết trên mặt, không bao giờ che giấu thêm nữa.

Bách quan cúi người cung nghênh Hậu Đế nhập tòa, nhã nhạc nổi lên, trong tiếng điện tiền nội thị tuyên lễ, chúng thần tử lại xấu hổ cúi mình trong điện, mỗi người quỳ cũng không phải, đứng cũng không được.

Vốn là đại lễ tam quỳ cửu khẩu triều kiến thiên tử, lúc này Hạo Đế ốm bệnh, Hậu Đế thay thụ lễ liên cũng thế, Phượng Diễn lại cùng Hoàng Hậu giống nhau cũng tọa trên điện, nếu bái, là bái thiên tử, bái hoàng tộc, hay là bái Phượng gia hẳn?

Nếu không như thế, Kỳ Lân án kia là làm từ vàng, tử ngọc, là đồ vật du chế, Phượng Diễn làm vậy, lòng muông dạ thú đã rất rõ ràng.

Chí khí chúng thần Thiên triều mặc dù ngắn, khí khái vẫn còn, đa số đứng ở đó không chịu hành lễ. Trong điện, Ngự Sử Hàn Bột lúc này từ trong đám người đứng ra, ngẩng đầu tấu: “Thần khởi bẩm nương nương, từ xưa vốn quân thần cao thấp phi lễ không chừng, ta vì nước lấy lễ, lễ phế tất quốc nguy. Hôm nay phía trên điện tôn ti lẫn lộn, nghi chế đảo loạn, thực cùng lễ pháp không hợp. Mong nương nương minh biện.”

Sau ngọc liềm, sắc mặt Hậu Đế đậm lãnh, tay áo rộng tĩnh tọa, nghe vậy chậm rãi nói: “Lễ chế vi tôn, cổ không thể phế, tất như lời người nói, ta không phải là cũng không nên ngồi ở chỗ này?”

Hàn Bột dừng một chút, dập đầu, lại nói: “Đây là chức trách của thần, mong nương nương tha lỗi.”

Đối mặt với Ngự Sử xưa nay lấy cương trực công chính nói thẳng trứ danh, Khanh Trần hơi hơi nhú mày, nhưng còn chưa nói chuyện, liền nghe Phượng Diễn hừ lạnh một tiếng: “Thần tử vô năng, một đám nói bậy, nương nương làm gì cùng hấn tổn nhiều vô mồm? Trục xuất điện là được, người tới.”

Hấn trước mặt Hậu Đế cùng chúng thần truyền triệu thị vệ, tay chỉ Hàn Bột: “Đem hấn mang ra ngoài.”

Đáy lòng Khanh Trần tức giận xoay mình nhìn, mâu quang lạnh lẽo, nhưng nhìn đến Kỳ Lân kim án bên cạnh, lại áp chế tức giận. Phượng Diễn ngang ngược cùng làm càn, làm chúng thần kinh ngạc phẫn nộ. Dưới điện Hàn Bột đẩy thị vệ ra tiến lên, đột nhiên khấu đầu với ngự tòa đau hô: “Hoàng Thượng, gian thần giữa đường, nước không ra nước, thần hôm nay thà rằng chết vì thánh ân, cũng tuyệt không có thể làm hồng quân thần kỷ cương.”

Hấn dập đầu thật mạnh, ngẩng đầu lên, đầy mặt máu tươi. Đại thần trong điện, nhất là nhóm Ngự Sử bị kích khởi tâm huyết trong lòng, lập tức liền

có mấy người tiến lên quỳ gián.

Sắc mặt Phượng Diễn trầm xuống, đang muốn phát tác, tay Khanh Trần khoát lên phượng tòa bỗng nhiên căng thẳng, quát: “Ngự tiền ồn ào, còn ra thể thống gì?”

Trong điện nguyên bản cục diện có chút hỗn loạn liên yên tĩnh, lúc này chợt nghe một tiếng thông báo thật dài bên ngoài: “Trạm Vương điện hạ đến.”

Thanh âm nội thị cao lượng ngân nga truyền đến, như sóng phá nước, nháy mắt phá tan cục diện bế tắc trước mắt. Chúng thần đều im lặng trở lại, liền thấy Trạm Vương một thân thường phục vân long, hoãn mang thanh sam, bất nhiễm bụi trần, đập thêm ngọc, lên thiên khuyết, cùng ánh trăng thanh huy mà đến, cười như xuân phong, bước qua sân vắng, minh trạm tuần mâu kinh hồng thoáng nhìn qua điện tiền, phong thần tuyệt nhiên ngay cả Phượng Diễn đều nhìn ngẩn ngơ.

Quốc yến lễ mừng hân nhưng lại khoan thai đến chậm, Phượng Diễn âm thầm hừ lạnh, chỉ bằng điểm này liền có thể trị hân quân tiền thất nghi. Quần thần trong điện có kinh có ưu, không ít người cũng vì Trạm Vương đồ mồ hôi lạnh.

Đãi Trạm Vương nhập điện, ngự tiền nội thị dựa theo lễ nghi, lại cao giọng tuyên: “Quỳ – khấu -”

Trạm Vương lại không hề hành lễ, khoanh tay đứng trước điện, ánh mắt đảo qua đám đại thần Hàn Bột, hướng trên điện nhìn lại, mâu quang sáng quắc đối diện ánh mắt Phượng Diễn kiêu hoành, đuôi mắt nhếch lên, dường như có vài phần khiêu khích ý tứ hàm xúc.

Phượng Diễn cũng không đứng dậy, trầm giọng nói: “Dám hỏi Vương gia vì sao chậm trễ thánh chỉ, cố ý đến chậm? Nhập điện không bái, lại là ý gì?”

Sắc mặt Trạm Vương thản nhiên, cười lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói: “Bốn vương trên bái thiên địa quân phụ, dưới bái quân tử hào kiệt, lúc này trên Thái Cực Điện vô quân vô phụ, bọn đạo chích vọng cư địa vị cao, Phượng tướng muốn cho bốn vương thăm viếng người nào?”

Nói xong áo dài vung, lập tức đi đến chỗ ngồi.

Phượng Diễn tâm hoá đại thịnh. Hắn lúc này không có sợ hãi. Nhưng lại không đem Trạm Vương đặt ở trong mắt, quát lớn: “Lớn mật, Hậu Đế ở đây, người nhưng lại nhìn như không thấy, ý muốn như thế nào?”

Trạm Vương nghe vậy cười, thản nhiên xoay người, ánh mắt dừng lại ở phía trước ngọc liêm, liền chấp tay lạy dài với Hậu Đế: “Thần, tham kiến nương nương.”

Cúi đầu cũng là gia lễ.

“Vương gia vất vả.”

Sau ngọc liêm thản nhiên phiêu ra một câu, như châu ngọc khinh đánh, gió mát truyền vào trong tai mọi người.

Trực giác Phượng Diễn bỗng nhiên có chút khác thường, quay đầu nhìn lại loan tòa. Quang ảnh thủy tinh bỏ ra phiến phiến trong suốt, nhoáng lên một cái, giống như băng ti tể nhận, vết kiếm nhược như thu thủy. Đôi lãnh mị phượng mâu thon dài của Hậu Đế xuyên qua ngọc quang trong sáng nghênh diện nhìn ra, lại chuyển sang Trạm Vương bên kia. Trong lúc đó điện quang hỏa thạch giao nhau, lưỡng đạo ánh mắt giao nhau trong khoảnh khắc.

Khóe môi Trạm Vương thủy chung câu ra một chút đạm cười, hắn lúc này bước lên kim giai, trầm giọng nói: “Trong điện thị Ngự Sử ở đâu?”

Hàn Bột cùng hai gã Ngự Sử khác nghe vậy, tiến lên từng bước: “Thần ở đây.”

Trạm Vương hỏi: “Thần tử trong điện du chế, phải bị tội gì?”

Hàn Bột ngẩng đầu nhìn lại Phượng Diễn, giận dữ nói: “Thần tử thất lễ du chế, chính là tội đi quá giới hạn, là đại bất kính, nhẹ tước chức biếm thành dân đen, nặng phải tru di.”

Trạm Vương gật đầu, quay người lại, thanh âm lãnh đạm: “Phượng tướng nghe rõ rồi chứ?”

Phượng Diễn nhìn Trạm Vương, tinh quang trong mắt hiện ra dữ dội, bốn phía dường như vẫn nghe thấy tiếng chuông và khánh cùng vang, sanh nhạc phiêu phiêu, điện tiền cũng đã giương cung bạt kiếm. Chúng thần lo lắng đề phòng ngậm miệng mà đứng khi, chợt thấy Phượng Diễn phất án dựng lên, chén ngọc trong tay “Cạch” một tiếng tranh nhiên rơi xuống đất, mỹ ngọc nát, quỳnh tương bắn tung tóe.

Làm như hưởng ứng tiếng vang thanh thúy này, bốn phía đại điện ám ảnh, không dấu hiệu xuất hiện mấy trăm Ngự Lâm thị vệ, nhanh chóng đem yến đài vây quanh. Tiếng kiếm giáp va chạm vang nhỏ, tiếng giày gỗ xuống đất, cửa điện Thái Cực Điện cao lớn trầm trọng chậm rãi khép kín, ầm ầm một tiếng chấn vang, đem bóng đêm cùng thiên địa ngăn cách bên ngoài, toàn bộ đại điện biến thành một cái nhà giam kim bích huy hoàng.

Biến cố kinh thiên đem quần thần trong điện chấn ở đương trường, trên mặt Phượng Diễn là cuồng vọng không ai bì nổi, trong lòng ngực đã tâm kích liệt bành trướng, cơ hồ sẽ cất tiếng cười to, ngón tay chỉ dưới điện, cao giọng nói: “Trạm Vương kết đảng mưu nghịch, tả hữu thị vệ, nhanh chóng bắt lại.”

Trong điện đột nhiên truyền đến tiếng Trạm Vương vỗ tay thanh thúy hoan nghênh, hân giống như vừa mới xem qua một hồi diễn phấn khích,

nhìn không được gõ nhịp tán thưởng, phong nhã đậm cười, lỗi lạc vô trù, chỉ đối với đao kiếm lâm lập bốn phía nhìn như không thấy.

“Phượng gia đúng là có thủ đoạn.”

Cùng với tiếng vỗ tay tiêu sái hoan nghênh của hân, Ngự Lâm cấm vệ trước điện lên tiếng trả lời mà động. Hai đội thị vệ đao kiếm ra khỏi vò, bước nhanh lên long giai, lại lướt qua bên cạnh Trạm Vương, thẳng đến chỗ Phượng Diễn. Những người còn lại cũng hành động lưu loát, nhanh chóng vây quanh thân đẳng Phượng gia. Dưới đao quang kiếm ảnh, bốn phía vang lên một mảnh kinh hô tức giận, loạn thành một đoàn. Người Phượng gia gặp biến cố bất ngờ, không kịp phản kháng, một lát liền bị Ngự Lâm cấm vệ áp xuống.

Sự có biến, Phượng Diễn không khỏi biến sắc, giãy dụa quát: “Ta đã phạm tội gì? Người dám vô lễ.”

Chỉ thấy trên điện ngọc liềm nhẹ lay động, Hậu Đế đứng dậy bước xuống loan tòa. Phượng y phiêu triển, phô khai tôn quý hoa mỹ, hoàn bội réo rắt, phong tư yếu diệu cao thượng, nàng dọc theo ngọc giai lưu quang tràn đầy đi ra, ánh mắt cùng Trạm Vương tương giao giữa không trung.

Hân đã trở lại, đập một đường kinh đào hải lãng, đến thực hiện hẹn ước sinh tử với nàng, cùng một thân tao nhã ngạo nghễ, nâng lên giang sơn như họa này.

Trong mắt hân tối tăm giống như phù hoa trong đêm khuya, giống như thu hồ trải qua nhiều lần mưa gió, lắng đọng lại nhiều thứ lắm, đều ở sau lưng bình tĩnh hóa thành mỉm cười thản nhiên thanh nhã.

Quân tử bằng phẳng, tri kỷ gặp lại. Cả đời này luôn luôn có những người, đáng giá dùng sinh mệnh đi tín nhiệm.

Khanh Trần bước lên chính giữa đại điện, im lặng đi lại, mỉm cười, lại làm cho Phượng Diễn đột nhiên rơi vào hố sâu.

“Phượng thị nghịch đảng sai sử ngự y Hoàng Văn Thượng mưu hại Thánh Thượng, mưu hại Trạng Vương. Đưa nữ nhân có thai đi vào thị tẩm, mưu toan giả mạo hoàng thống, mưu cung soán vị loạn chính lâm quốc, tội không thể thứ, tru di cửu tộc...”

Thanh âm bình thản mà rõ ràng như một dòng suối lãnh liệt bao phủ bối rối trong điện, nơi đi qua giống như miếng băng mỏng lan tràn, tiếng người tắt hết, lời nói vắng lặng.

Mỗi người đều đứng yên tại chỗ nhìn Hậu Đế phía trên đại điện, là kinh hãi, là kinh ngạc, là hoài nghi, là kính nể... Nhưng mà có một người trên mặt lại chỉ có thật sâu đau tích.

Trạng Vương đứng lặng ở trong điện, nâng mắt chăm chú nhìn. Đèn cung đình tỏa ánh sáng ngọc, hoa phục mỹ thường phượng hà lưu kim, nàng đứng ở giữa vạn người, quang hoa chói mắt, lại giống nhau chưa bao giờ từng dừng lại lúc này.

Trước mắt vẫn là nữ tử áo trắng tố nhan kia, một cái nhãn mày cười, là mê muội hấn cả đời khó giải. Hấn gặp nàng, tuột mất nàng, lại tại một khắc này, thật thật chính chính có được nàng.

Hồng trần vạn tượng không dễ chọc, tình thâm dứt khoát sinh sa bà (hỗn loạn).

Bỗng nhiên, Phượng Diễn bị cấm vệ áp xuống phát ra một trận cười to, tựa hồ nghe đến chuyện tình buồn cười nhất trên đời, ngẩng đầu nhìn về phía trước quát hỏi: “Phượng gia tội không thể thứ, tru di cửu tộc. Ha ha... Chẳng lẽ người không phải người Phượng gia, không phải nữ nhi lão phu, không ở trong vòng cửu tộc Phượng gia. Người cho là bằng mấy câu nói đó, Phượng gia sẽ chôn vùi ở trong tay người sao?”

Khanh Trần chậm rãi đi tới trước mặt Phượng Diễn, thản nhiên cúi mắt, quang hoa mát lạnh thẳng bách đáy mắt Phượng Diễn, nàng mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Người sai lầm rồi, ta ai cũng không phải, ta chỉ thê tử của Dạ Thiên Lăng.”

Nàng đem thanh âm lên cao, phát tay áo xoay người: “Ta chỉ là Hoàng Hậu Thiên triều, quốc tặc khả sát, nghịch thần khả tru, dù là Phượng gia cũng giống nhau.”

Trăm phương ngàn kế mắt thấy đã thành công, Phượng Diễn lúc này cách ngai vàng tượng trưng cửu ngũ chí tôn gần như thế, cũng không ngờ từng bước cuối cùng hủy ở trong tay một nữ nhân. Trong lòng hấn hận cực, tức giận mắng: “Yêu nữ, Hoàng Thượng sớm bệnh nặng không thể trị, người cùng Trạm Vương trong ngoài cấu kết, mưu đoạt ngôi vị hoàng đế, chẳng lẽ cũng nghĩ trước phụng huynh trưởng, sau tái giá đệ, bội lễ loạn luân?”

Chúng thần kinh hãi xôn xao, Trạm Vương không thể nhịn được nữa, giận xịch ra tiếng: “Câm mồm.”

Chợt nghe trên điện vang lên một cái thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Phượng Diễn, người có dám đem lời này nói lại một lần trước mặt trẫm?”

Phượng Diễn nghe tiếng như trúng sét đánh, mạnh ngẩng đầu nhìn lên. Phía trên long giai, sau kim duy trưởng, đúng là Hoàng Thượng chậm rãi mà ra. Bốn phía đại điện đèn đuốc rực rỡ chẳng chịt, vàng rực minh diệu, ánh lên thân hấn một thân cốt long huyền bào tuần túc cô ngạo, cao cao tại thượng, bề ngễ chúng sinh, vừa nâng mắt, ánh mắt như kinh điện xuyên thấu lòng người.

Quần thần liếc thấy Hoàng Thượng, mừng rỡ, đám người Hàn Bột kinh ngạc khóc quỳ gối, theo bọn họ, trên điện nhất thời một mảnh đại thần quỳ

xuống, mỗi người kích động khôn kể, chỉ có vây cánh Phượng gia người người mặt xám như tro tàn.

Dạ Thiên Lăng nhìn về phía Phượng Diễn, lạnh giọng hỏi: “Phượng gia cửu tộc xác thực không thể coi thường, nhưng trăm hôm nay muốn chôn vùi bọn họ, người có năng lực thế nào?”

Người hăn kiên kỵ nhất vốn đã sắp chết, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, Phượng Diễn đứng thẳng bất động trong điện, ngón tay chỉ phía trước, môi run run, lại một chữ cũng nói không nên lời, chỉ nghe thấy thống lĩnh ngự tiền thị vệ Vệ Trường Chinh, Phiêu Kị Tướng quân Nam Cung Cảnh, Phủ Quân Đại tướng quân Đường Sơ nhất nhất tiến lên khấu bầm Hoàng Thượng: “Trong điện đương trường giam giữ nghịch đảng Phượng thị tổng cộng một trăm mười bảy người. Phượng phủ Hoa Nhạc Phường đã bị trọng binh phong cấm, không một người ra. Dòng họ Phượng thị Tư châu đã bị khống chế. Hán Trung bố chính sử Phượng Lô, Quảng An bố chính sử Phượng Dự cách chức chịu tội, đều đã bí mật bỏ tù...”

Cuối cùng, Phượng Diễn nghe được âm thanh Trạm Vương vững vàng trong trẻo: “Đông Hải bố chính sử Phượng Kha đem binh ngoan cố chống lại, đã bị thần đệ trăm dưới kiếm, Văn, Hiện, Lang, Kỷ tứ châu tạm từ trung thư thị lang Tư Duy Vân, Đông Hải thủy quân Đô đốc Bàn Viễn dẫn binh trấn phủ, quân dân yên ổn.”

Động tác long trời lở đất nhưng lại không có một tia tin tức truyền lại kinh thành, thiên hạ lại ở trong lòng bàn tay, tứ hải lật úp. Phượng Diễn nhìn chăm chăm thân ảnh tuần lãnh bức nhân trên Thái Cực Điện, sợ hãi như Thái Sơn áp đỉnh không chút lưu tình đem người đánh nhốt vào vực sâu. Cả người hăn mềm nhũn, thì thào nói ra bốn chữ: “Phượng gia xong rồi.”

Trước mắt chỉ thấy một mảnh hắc ám, lúc trước kiêu ngạo cuồng vọng bị cái nhìn chăm chú lạnh như băng phá hủy hầu như không còn, thậm chí

ngay cả một tia ý niệm phản kháng trong đầu đều không thể quật khởi. Hoàng Thượng đã bình yên vô sự, Hoàng Hậu lâm trận phản chiến, Trăm Vương binh bức trước mắt, hăn tự biết tuyệt lộ ở phía trước, tử kỳ đã đến.

Khanh Trần nhắm mắt, một tia thương xót lướt qua, cùng bình tĩnh sáng bóng trong mắt luân phiên, hóa thành một mảnh sâu thẳm.”Dẫn đi đi.”

Nàng đem tay áo huy lên, Huyền Giáp thị vệ cùng kêu lên tuân mệnh.

Bất quá một lát, Thái Cực Điện bụi bậm lạc định, có điên cuồng cùng tham niệm, cho nên có dã tâm cùng giãy dụa, đều ở quang ảnh huy hoàng không tiếng động biến mất, bao phủ trong tiếng chung cổ lo sợ không yên.

Thiều nhạc tái khởi, quần thần lễ bái, Dạ Thiên Lăng vươn tay với Khanh Trần, bạc môi khẽ nhếch, mỉm cười chăm chú nhìn.

Hăn cao ngạo tươi cười ngừng nơi đáy mắt Khanh Trần, thịnh khởi tuyệt mỹ sáng rọi. Dắt tay suốt cuộc đời này, sinh tử không rời, cười xem giang sơn, thiên hạ làm nhà. Nàng cười với hăn, thông dong bước đi, đem tay giao vào lòng bàn tay của hăn.

Lại một lần nữa nắm tay Khanh Trần, Dạ Thiên Lăng nhẹ nhàng ôm nàng, cùng nàng đứng ở chỗ cao nhất Đại Chính Cung, tứ hải thương sinh, phủ phục dưới chân.

Ngàn vạn đèn đuốc chiếu ra minh quang đẹp mắt, nguyệt hoa vàng rực tôn nhau lên, sáng rọi đế cung bao la hùng vĩ, nhân gian thiên khuyết, khí thế rộng lớn, quan sát vận mệnh chúng sinh bi hoan.

Biển núi sông, vô tận năm tháng, tiếng chúng thần hô to chấn động tứ phương, thẳng trong vân tiêu.

Trăng tròn nơi chân trời, sải chiếu hoàn vũ, ngàn dặm đồng huy.

TÚY LINH LUNG

Thập Tử Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Hải Đến Cuối Thiên Làm Ngạn

[Thiên triều · Đế Đô], cuốn chín mươi ba.

Tháng năm năm Đế diệu thứ bảy, Phượng thị mưu nghịch, sự bại. Cầm đầu nghịch đảng Phượng Diễn cùng con trai chém eo thị chúng, cửu tộc chuyển dời ngàn dặm. Đế lấy nhân chính, không xây nhà tù.

...

Tháng sáu, đế phế chế độ cửu phẩm thừa kế, thiết Lâm Đài Tướng Các. Đặc biệt thủ sĩ, đề bạt hàn môn tài俊, bổ y khanh tướng từ đó mà ra không ít.

...

Tháng chín, ban chiếu khuyến nông, đo đạc đồng ruộng, khuyến khóa nông tang, khinh dao bạc phú. Binh dịch phục chỉ, không đoạt vụ mùa.

...

Tháng mười hai, Hồ Châu Quảng An, Quảng Thông cử thành. Hai sông liền và thông nhau, mương nhánh tung hoành, dùng hết thiên lợi, quán điền vạn mẫu. Bình nguyên Giang Đông không còn tai ương hạn lũ, năm có dư thừa.

... Tháng ba Đế Diệu năm thứ tám, đế chiếu sửa [Thiên triều luật]. Bỏ đi phương pháp lãnh khốc Thánh Võ sử dụng, phế mười ba loại khổ hình, giảm tử hình chín mươi sáu điều, giảm tỷ giá tiền chảy vào bảy mươi điều, tước phồn di xuân, khoan nhân thận hình.

...

Tám tháng, phế di thu có khác. Trung nguyên dân chúng dung nhập biên thành, trong vòng tứ vực, đối xử bình đẳng. Mọi người một nhà, từ xưa chưa từng có.

...

Đế diệu năm thứ chín, thiết Lang Châu, Văn Châu, Càng Châu, Minh Châu, Lương Châu cùng mười một thương phụ, tứ thông mậu dịch. Người từ nước khác đến đâu chỉ trăm ngàn, sứ thần, thương lữ, nghệ giả, tăng nhân tập hợp Đế Đô...

...

Tuyên Thánh Cung, Thái Tiêu hồ.

Thuyền nhỏ dập dềnh, gợn sóng lăn tăn. Thanh sơn như bình, nửa đời phồn hoa.

Đảo mắt lại là một năm, xuân đã qua, gió thu xa, vọng qua trần thế phong vân, nhìn vô cùng vạn chúng thương sinh, chơi thuyền du hồ, trộm phù sinh nửa ngày nhàn.

Bên mép thuyền, Dạ Thiên Lăng nhàn nhàn ỷ lại, trong tay chơi đùa một cây tử ngọc tiêu, áo dài thanh bào theo gió tung bay, hai mắt nửa mở, vẻ mặt thích ý. Khanh Trần ngồi ở bên người hắn, áo trắng như mây, bất nhiễm bụi trần, ngón tay khẽ đàn, thanh âm từ Chính Ngâm cầm vang lên, uyển chuyển ở đầu ngón tay nàng, du dương ở trên vân ba.

Chính là nhàn vô mục đích đánh đàn, chỉ vì cùng hắn chơi thuyền du hồ. Từ tràng cung biến Đế Diệu năm tứ bảy kia, Khanh Trần vì cũ tật di cư Tuyên Thánh Cung tĩnh dưỡng, nơi này sơn thủy thanh tú, ngự uyển thanh tĩnh, nàng dần dần liền rất ít khi hồi Đại Chính Cung, thường ở nơi này. Vài

năm nay thân mình khi tốt khi xấu, nàng thành thói quen từ lâu, một tay y thuật đều ở trên người chính mình lịch lãm kỹ càng. Mệnh mặc dù thiên định, người cũng có cầu.

Có lẽ là vì thời gian Khanh Trần hồi cung càng ngày càng ít, số lần Dạ Thiên Lăng đến Tuyên Thánh Cung liền càng ngày càng nhiều. Hôm nay thoải mái tới, chung quanh không thấy nàng, trên Thái Tiêu hồ nghe được tiếng đàn, tìm theo tiếng mà đến, đã thấy nàng một mình đánh đàn, nhìn mặt hồ xa kia sắc thu thanh viễn, suy nghĩ bay đi.

Nhiều điểm khúc âm, khinh miểu đậm xa. Dạ Thiên Lăng vốn lắng lắng nghe, bỗng nhiên bạc môi giương lên, ngoái đầu nhìn nhau, ngón tay thon dài xoa trúc tía tiêu, tiêu âm trong suốt phiêu nhiên tiêu dao, cùng vân ảnh kia tỏa sáng, nhất thời cùng vào bên trong tiếng đàn.

Thu thủy tiêu nhiên vân ba xa, Long Tường Phượng Vũ nhập cửu thiên.

Thất huyền như tơ, trong ngọc trắng ngà, trúc tía tu nhiên, minh minh tiêu sái. Khanh Trần cười liếc hắt một cái, tay nhẹ phẩy, tiếng đàn phiêu diêu dựng lên.

“Thương Hải cười/

Dào dạt sóng vỗ nơi bến bờ/

Sóng chìm sóng nổi tùy sóng trôi/

Nhớ đến sáng nay

Thương thiên cười/

Đều sống một đời/

Ai thắng ai thua/

Chỉ trời biết thôi

Giang sơn cười/

Mưa bụi bay/

Sóng lượn sóng vỗ/

Hồng trần thế tục đẹp làm sao

Tiếng đàn phiêu dật, thanh phong đi qua, thương mang đậm xem mưa bụi. Tiêu âm xa xăm trống trải, sóng nổi lên, cười với Thương Hải chìm nổi.

Một khúc Thương Hải tiểu, tiêu âm cùng tiếng đàn lưu chuyển hợp tấu, như làm một thể, không ở đầu ngón tay, không ở bên môi, giống như chỉ tại trái tim. Lòng có linh tê, bỉ dục nhìn nhau, cùng xem nhân gian tiêu dao, thả nghe triều lên triều xuống. Ghé đầu làm bạn, hồng trần vạn tượng tan mất, tiểu ngạo cuộc đời này, trời cao biển rộng.

Tiếng đàn càng lúc càng xa, tiếng tiêu đậm trong mây trời. Một chút dư âm cuối cùng lượn lờ, Khanh Trần tựa hồ khẽ thở dài một tiếng, cười hỏi Dạ Thiên Lăng: “Tứ ca, chàng còn nhớ rõ thủ khúc này?”

Trúc tía tiêu ở trong tay Dạ Thiên Lăng xoay một vòng, hẩn nhếch mi nhìn nàng: “Đương nhiên nhớ rõ, lần đầu tiên ta nghe được cầm của nàng, đó là thủ khúc này.”

Ngón tay Khanh Trần mơn trớn băng huyền, cúi mắt cười. Dạ Thiên Lăng chậm rãi tiến lên, cúi đầu hỏi: “Thanh Nhi, một đường này, nàng bồi ta mười năm.”

Hắn nâng lên khuôn mặt thanh tú nhiệt tình yêu thương: “Vui vẻ sao?”

Khanh Trần mỉm cười: “Chỉ cần có chàng, tự nhiên vui vẻ.”

Khỏe môi Dạ Thiên Lăng gọi lên cái độ cong tuần tú, hơi hơi lắc lắc đầu, lại nói: “Suy nghĩ cái gì? Nói cho ta biết.”

Khanh Trần ngưng mắt nhìn hắn chăm chú, hắn tuần dật tươi cười tiêu sái không kèm chế được, mâu tâm đen bóng huyền quang minh diệu, vẫn thấu nhập lòng của nàng, đem nàng nhìn rành mạch, thanh âm hần trầm thấp tựa hồ đang dụ dỗ nàng, cùng đợi nàng, dung túng nàng...

Ánh mắt khuyến khích như thế, ánh lên thu không hiên ngang, bích vân vạn dặm, nhìn không xót một cái gì. Nàng đột nhiên nâng mắt mà cười, nhìn về phía dao trì quỳnh lâu, kim điện bích uyển, chậm rãi hỏi: “Phương tặc thiên địa, thiên không đủ cao, biển không đủ rộng, Tứ ca, chàng bỏ được sao?”

Dạ Thiên Lăng cao giọng cười dài, cười đến dật hưng ngạo nghễ: “Cũng là phương tặc, tại sao không bỏ được?”

Khanh Trần tươi cười: “Thật bỏ được sao?”

Dạ Thiên Lăng xoa khuôn mặt của nàng: “Bỏ được, là vì luyện tiếc.”

Hắn đem Khanh Trần ôm vào lòng, ngón tay xuyên qua sợi tóc nàng u lạnh, trong mắt đầy thương tiếc, ấm áp nói: “Thanh Nhi, ta đã đáp ứng cùng nàng đi Đông Hải, thế tục nhân gian nàng đã bồi ta mười năm, ngày về sau, để cho ta tới bồi nàng đi.”

Khanh Trần cười mà không nói, tựa vào trong lòng hắn ấm áp. Hai người đứng ở mũi thuyền, hồ phong thanh viễn, phất lên quần áo, thuyền nhỏ phiêu đăng, dần dần đắm vào chỗ sâu trong yên ba mệnh môn vân thủy.

[Thiên triều sử · Đế Đô], cuốn chín mươi tư.

Tháng ba năm Đế Diệu thứ mười một, đế lệnh Trạm Vương nhiếp chính, cùng Hậu Đông tuần. Tháng tư, đăng Kinh Vân sơn, tế Thủy đế. Theo sông

Thừa Đô, qua thất châu, cứu nguyên. Tháng năm, tới Lang Châu, đăng thuyền rời bến, gặp gió lớn. Sóng biển cuồng cấp, tập tán chúng thuyền. Gió qua, để thuyền không còn gặp nữa...

Cuối xuân Đế diệu năm thứ mười một, Đế Đô vốn là gió mát diễm dương, nhiều loại hoa giống như cấm, cao thấp quốc thái dân an, chung quanh cảnh thái bình ca múa vui mừng, lại bỗng nhiên bị tin tức Đông Hải truyền đến nhắc lên sóng to gió lớn.

Tòa thuyền Đế Hậu đông tuần ở Đông Hải gặp sóng gió, thế nhưng mất đi bóng dáng. Thủy quân Lang Châu xuất động hơn hai trăm chiến thuyền, mấy vạn chiến sĩ, nhiều mặt tìm kiếm, ba ngày sau tìm được hai mươi một chiến thuyền đi theo. Đế Hậu lâm nạn, tin tức một khi chứng thật, triều đình kinh hãi, thiên hạ khóc tang. Dân chúng Thiên triều ba mươi sáu châu bố điện khuyên thương, khóc vọng Đông Hải, thiên địa bi sầu, cỏ cây đồng bi.

Trong ngoài Đế Đô một mảnh bi thương nghiêm nghị, Đại Chính Cung trước Thái Cực Điện, quần thần đồ trắng quỳ lạy. Lúc này đã là Lân Đài nội tướng Tư Duy Vân tay phụng chiếu thư truyền ngôi của Hạo Đế, dẫn mấy vị tướng thần quỳ gối trong điện, đối mặt, là bóng dáng Trạm Vương áo trắng quần trắng.

Tin dữ truyền vào Đế Đô đều đã qua hơn một tháng, thủy quân Đông Hải mấy mươi lần rời bến tìm kiếm Đế thuyền, lại thủy chung không thu hoạch được gì, hy vọng Hạo Đế cùng Hoàng Hậu còn sống đã cực kỳ xa vời. Nhưng vô luận khuyên bảo như thế nào, Trạm Vương thủy chung kiên trì không chịu kế thừa ngôi vị hoàng đế. Nước không thể một ngày không có vua, Tư Duy Vân bi thống lo lắng rất nhiều không thôi, hôm nay lại ở trước điện quỳ cầu. Trạm Vương lại một chữ không nói, chính là nhìn ngai vàng kim loan, hãy còn đứng yên.

Tư Duy Vân ngẩng đầu, trước mắt bóng dáng cao to kia, ở trước điện phủ hùng vĩ cao lớn có vẻ cô tịch như thế, hần cơ hồ có thể cảm động bi thương trong lòng Trạm Vương, đó là một loại bi thương mang đến đau đớn khắc cốt铭心 tâm, không nói gì, không tiếng động, vô chỉ, vô tận, tràn ngập khắp cả cung khuyết huy hoàng, thiên địa cũng vì thế tịch liêu.

“Vương gia.”

Tư Duy Vân lại khấu thỉnh Trạm Vương vâng mệnh đăng cơ, chúng thần phía sau nhất tề cúi đầu.

Trạm Vương rốt cuộc xoay người lại, trước điện tang quan ai phục một mảnh tố sắc như biển, tất cả dừng ở đáy mắt hần tịch mịch,”Các người lui ra đi.”

Hần chậm rãi nói một câu.

“Vương gia.”

“Lui ra đi.”

Tư Duy Vân cùng Đỗ Quân Thuật đối diện nhìn nhau, bất đắc dĩ thở dài, chỉ phải cúi người tuân mệnh.

Quần thần cáo lui, trong ngoài đại điện dần dần trống trải không tiếng động, dư huy hoàng hôn rơi trên long giai diêm trụ, ở trên huyền thạch trong điện trơn bóng trong như gương vẽ loạn ra quang ảnh tĩnh lặng.

Dạ Thiên Trạm đi đến phía trước, trống rỗng đại điện chỉ có tiếng bước chân của hần rõ ràng có thể nghe, đi qua điện phủ dài dòng, đi trên ngọc giai cao cao, cuối cùng đứng ở trước mặt long ý tối cao. Hần vươn tay, chạm đến đến phù điêu kim xán lưu quang, bỗng nhiên mạnh dùng một chút lực, long lân lợi trảo đâm thẳng lòng bàn tay, đau đớn bén nhọn chột

truyền khắp toàn thân, trong lòng cảm giác đau như vạn tên bắn, hơi chút trở nên mơ hồ.

Hắn không hề chớp mắt nhìn long ý này, mọi tư vị, đều ở trong lòng. Từng là thứ hắn muốn được đến nhất, từng là thứ hắn đau khổ theo đuổi, hiện tại gần ngay trước mắt, nhưng mà lại có một người, vĩnh viễn biến mất ở trong sinh mệnh của hắn.

Hắn chiếm được cái gì, mất đi cái gì, ở thời điểm không mong muốn nhất được đến, ở thời điểm không mong muốn nhất mất đi.

Đau qua, trong lòng giống như trống rỗng. Hắn ngồi trên long ý, cứ nhiên phát hiện chính mình bật cười. Nhè nhẹ chua sót tẩm tặn xương tủy, không tiếng động đùa cợt, vô hình cười.

“Phụ vương.”

Phía sau đột nhiên có người gọi hắn, Dạ Thiên Trạm quay đầu, thấy trong tay Nguyên Tu cầm gì đó đứng ở một bên đại điện. Thấy hắn xoay người, Nguyên Tu liền đi tới phía trước ngọc giai, ngẩng đầu nói: “Hoàng bá mẫu trước khi đi Đông Hải Chi lưu cho con hộp gỗ này, dặn con ba tháng sau tự tay giao cho người.”

Dạ Thiên Trạm tiếp nhận hộp gỗ trong tay Nguyên Tu, hoa văn quen thuộc, điêu khắc tinh xảo, đúng là năm đó trước khi xuất chinh hắn đưa cho Khanh Trần. Hắn vội vàng mở nắp hộp ra, bên trong vẫn là ngọc âm kia, bạch ngọc nõn nà, hoa Mộc Lan an tĩnh, bên cạnh một mảnh vải trắng. Theo cổ tay hắn run lên, hai hàng chữ trên vải trải ra trước mắt hắn. Rõ ràng là bút tích hai người, lại thần cốt tương hợp, giống như xuất từ tay một người —

Thác quân xã tắc, tặng quân giang sơn.

Nguyên Tu đứng ở bên cạnh, nhìn đến tay phụ vương run nhè nhẹ.”Phụ vương?”

Hắn nhin không được tiến lên kêu một tiếng.

Hai tay Dạ Thiên Trạm nắm chặt, mạnh nhắm mắt ngẩng đầu, thật lâu không nói nên lời. Đợi cho một lần nữa mở to mắt, đáy mắt hắc hồng ti ẩn hiện, khóe môi lại chậm rãi dật ra một tia cười thông thấu.

Tháng bảy năm Đế Diệu thứ mười một, Trạm Vương đăng cơ, xưng Thánh đế, cải nguyên Tận Đế.

Tận Đế nguyên niên, sách phong Vương phi Cận thị làm Quý phi, đích hoàng tử Nguyên Tu làm Thái Tử. Tháng chín, ngự giá Đông tuần, ở Lang Châu ba tháng có thừa, tới tân niên, phản giá Đế Đô.

Mấy năm sau, thiên hạ đại trị. Tận Đế lên ngôi, chính vô tham dung, đã không sót hiền. Cửu Châu hằng năm bội thu, Đông cực là biển, nam cực Ngũ Lĩnh, đêm không cần đóng cửa, không nhật cửa rơi trên đường, ra đường không sợ hãi, sử xưng “Tận Đế thịnh thế.”

Lang Châu Hải đài, Dạ Thiên Trạm khoanh tay độc lập ở đỉnh vách núi, biển Đông Hải nhìn không thấy cực, trường phong thổi trùng áo dài hắc phiêu diêu, cũng không có thể lay động dáng người cao ngất kia.

Phía chân trời xa xôi vẫn bao phủ trong một mảnh Thương Mang ám màu xanh, xoay mình trước nhai là vách đá dựng đứng, thủy triều ‘người trước ngã xuống, người sau tiến lên’ đánh lên nham thạch, cuộn cuộn nổi lên kinh đào vạn trượng. Vỡ tan như tuyết, giữa không trung đều phân tán, theo đào thanh mãnh liệt diêu diêu thối lui, biến mất trong gợn sóng chìm nổi xa xa. Triều lên triều xuống, mãnh liệt mênh mênh, một sóng lại một sóng, vòng đi vòng lại, vô hưu vô chỉ.

Bích lăng vô tận, thiên ngoại hữu thiên.

Dạ Thiên Trạm nhìn phiến sóng gió hăn từng nhiều lần trải qua này, một tay sáng lập Đông Hải an ninh. Biển trời một đường dần dần lộ ra một đạo thần hi (ánh sáng đầu tiên của một ngày), theo ánh sáng mặt trời chậm rãi dâng lên, trên mặt biển di quang huyền lệ, mây tía cuộn cuộn, giống như ở trong chỗ sâu ẩn chứa lực lượng thật lớn không thể kháng cự. Rốt cuộc, một vòng mặt trời dâng lên, vạn trượng hào quang loá mắt, ở trong thiên địa chiếu ra một mảnh huy hoàng rộng lớn mạnh mẽ.

Cả người Dạ Thiên Trạm đắm chìm bên trong quang huy mặt trời, đáy mắt thâm thúy lộ vẻ sáng ngời cùng kiên nghị, quay đầu lại, trường phong vạn dặm, giang sơn như họa.

Lời cuối sách

Tận Đế chín năm, thương thuyền Lang Châu đi về phía Đông, tránh cơn lốc, vô ý lạc đường. Theo sóng gió phiêu bạc, mờ mịt không thấy đường về, thuyền đi mấy ngày, hốt ngộ Tiên Sơn, núi ở trong biển, phạm vi không biết vài trăm dặm, mây mù phiêu miểu, yên lam lượn lờ, núi non trùng điệp, hà linh tương liên. Liền ngừng thuyền lên bờ, tìm đường đi trước, sau cơn mưa gột rửa, mây vờn thanh phong, sơn dã quỳnh lâm tự nhiên, dao chi rực rỡ, lan chi kỳ thảo, linh khiết cực kỳ. Trung có ngọc hồ thanh khô (hồ ngọc suối trong), trong vắt thấy đáy, ngũ sắc mỹ ngọc phân tán, sáng bóng trong suốt, cúi đầu ngẩng đầu lại thấy. Tổ Thanh Loan trên cao nghe tiếng, phượng hoàng bay múa, trăm điều bay lên, tiếng động thanh minh dễ nghe. Lại đi mấy trăm bước, thấy linh thú thành đôi, truy đuổi chơi đùa, giống như điêu hồ, toàn thân như tuyết, một kim đồng, một lam đồng, thần quái không phải vật thường. Trong rừng có ba năm nữ nhân hái thuốc, nói cười linh lung, khinh ca tự nhiên, thấy mọi người, có chút bất ngờ, nghe thấy cảnh ngộ, dẫn tới yết chủ nhân.

Theo núi mà đi, vân cảnh như huyền, lưu luyện vọng lộ xa gần. Trước có nhà dựa thế núi mà chế, thanh trúc làm tường, tử hoàng làm đài, sa mạn làm liêm, lưu lam di động nghĩ đến xa xa, ban công cao xa, hành lang dài,

phù vân phiêu nhiên, muôn hình vạn trạng, liên miên khó thấy toàn cảnh. Lên tới đỉnh, lên lầu đài, đưa mắt trông về phía xa, cùng bích ba ngàn dặm, cười gió mây, đập thương khung. Thương hải tang điền, mờ mịt không biết đến đâu, trời cao xa, miếu miếu không biết đang ở nơi nào. Khí thanh thần thích, quên phàm trần nhân gian, phiêu phiêu tự tại, đúng là chốn bồng lai tiên cảnh.

Gặp chủ nhân, nam tử y thanh vân, nữ tử bạch nghệ thường, thần độ thanh ngạo, phong tư xuất trần, tiêu dao như thần tiên quyến lữ. Nghe thấy khách từ Thiên triều đến, lấy yến ẩm, quỳnh tương ngọc dịch, kỳ trân hải vị chưa từng gặp. Hỏi Thiên triều, biết thịnh thế chi trị, vui vẻ mà cười. Nói tới các quốc gia bốn biển, diệu ngữ việc ít người biết đến, kiến thức uyên bác, đàm tiếu kinh ngạc mọi người. Sai phó một người huyền y tuần nhan, dẫn mọi người du xem sơn đảo, kỳ cảnh không thể nói hết. Thấy bảo thuyền cập bên biển xanh, dài hơn bốn mươi trượng, bề rộng chừng mười trượng, long ngôi vân phàm, có thể chứa không chỉ mấy trăm người. Biết đây là thuyền chủ nhân dạo chơi, hưng nơi tới, theo gió vượt sóng, Đông Hải, Nam Minh, Tây Dương không gì làm không được.

Ngừng lại mấy ngày, từ biệt mà về. Chủ nhân giúp chuẩn bị đầy đủ lương thảo, tặng lấy kỳ trân dị bảo, lại có [Tây Hải đồ chí], vẽ nên đường hàng hải Tây Dương, rõ ràng phong tục chư quốc, trên đời hiếm thấy. Chủ nhân sai phó thuyền dẫn dắt ra biển, xa nghe thấy tiêu âm tiễn khách, vân ba mệnh môg, sóng triều vạn dặm. Tiên Sơn xa dần. Cập bến Lang Châu. Không còn có thể thấy phó thuyền nữa. Người đồng hành có thân tộc Bàng Dự, Lang Châu tuần sử, Quy Nghệ tuần sử, nói tới dị sự này, nghĩ đến kỳ. Gặp lúc Đế đông tuần, dẫn kiến Thánh Đế, phụng bảo đồ. Đế thấy, thực kinh hãi, lập tức sai thuyền nhập biển, tìm đảo này, biển Đông Hải, lai lịch khó tìm. Đế đăng Hải đài, đón gió trông về phía xa, xúc động cười thán: Thiên địa tiêu dao, thả xem nhân gian là tiên cảnh. Toại không còn cầu nữa. Vân Châu Lục Thiên, đi về phía Đông hỗ trợ, phụng chỉ viết văn tường nhớ, thán tư giáp thân.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Linh Lung Cửu Chuyển Kì Thế Túy

Chương 2: Bình Thủy Tương Phùng Thiên Nhai Nhân

Chương 3: Lục Trúc Doanh Doanh Thế Ngoại Cư

Chương 4: Khước Thi Đăng Hỏa Lan San Xử

Chương 5: Cầm Sắt Vô Đoan Thập Ngũ Huyền

Chương 6: Vạn Dặm Tinh Thần Vạn Dặm Tâm

Chương 7: Hỏa Hải Phong Ba Bình Địch Khởi

Chương 8: Phong Lưu Linh Lạc Tông Thử Thử

Chương 9: Kiếp Trước Kiếp Này Mấy Độ Tình

Chương 10: Tiếp Thiên Liên Diệp Vô Tận Bích

Chương 11: Đừng Nói Biết Mấy Phần Thiên Mệnh

Chương 12: Không Quan Hệ Vẫn Là Có Quan Hệ

Chương 13: Thiển Bích Kinh Hồng Phục Khanh Khanh

Chương 14: Rong Ruối Nam Cương Mạc Bắc

Chương 15: Không Cho Tu Mi Là Căn Quắc

Chương 16: Hình Săm Ngân Diệp

Chương 17: Lương Duyên Khó Cầu

Chương 18: Hoa Rơi Nước Chảy Một Giấc Mộng, Hiếu Bạch Thanh Minh

Trải Qua Xuân

Chương 19: Thu Đã Đến Bên Cửa Sổ Tự Bao Giờ

Chương 20: Phồn Hoa Qua Đi Thành Nhất Mộng

Chương 21: Rộn Ràng Nhốn Nháo Thiên Nhai Khách

Chương 22: Hành Y Tế Thế Lại Khéo Kinh Doanh

Chương 23: Thiên Quân Vạn Mã Chỉ Chờ Nhàn

Chương 24: Vân Văn Trâm Đầu Ngọc Bích Kiếm

Chương 25: Bàn Tay Trắng Nón Chạm Tiếng Lòng

Chương 26: Cuồng Tứ Kiếm Hoa, Hàn Lăng Cửu Châu

[Chương 27: Tam Thu Sở Yến Nhân Sơ Trú](#)
[Chương 28: Chỉ Nói Giang Hồ Là Giang Hồ](#)
[Chương 29: Xa Nhau Rồi Tâm Tích Đông Phong](#)
[Chương 30: Mặt Trời Phá Mây Nơi Thanh Sơn Xa](#)
[Chương 31: Về Kinh Thành](#)
[Chương 32: Mai Hương Tuyết Ảnh Xuân Cách Lạc](#)
[Chương 33: Thành Thâm Huyết Lệ Cổ Nhân Tâm](#)
[Chương 34: Mê Ly Phác Sóc Khởi Nội Bộ](#)
[Chương 35: Trầm Quang Thâm Liễm Hắc Diệu Thạch](#)
[Chương 36: Chỉ Oán Sinh Ở Nhà Đế Vương](#)
[Chương 37: Ánh Đèn Minh Âm Trí Xa Điện](#)
[Chương 38: Vô Tình Không Giống Đa Tình Khổ](#)
[Chương 39: Tứ Ca Phong Vân Ngân Thương Lãnh](#)
[Chương 40: Cung Đình Kiều Chi Không Chứa Nỗi Nụ Cười](#)
[Chương 41: Lên Núi Đạp Vụ Bốn Bề Mênh Mang](#)
[Chương 42: Lựa Chọn Một Con Đường](#)
[Chương 43: Tạm Chúc Tu Nghi](#)
[Chương 44: Vãn Mãi Nợ Tình Thiên Trạm](#)
[Chương 45: Đế Nghiệp Trong Trí Xa Trong Điện](#)
[Chương 46: Chỗ Cao Không Thẳng Kim Loan Điện](#)
[Chương 47: Từng Bước Một Tuổi Dần Già Đi](#)
[Chương 48: Nụ Hoa Đãi Phóng Xuân Quay Lại](#)
[Chương 49: Lần Đầu Tiên Bước Vào Liên Trì Cung](#)
[Chương 50: Một Chữ ‘Tình’ Lầm Lỡ Thương Sinh](#)
[Chương 51: Tắc Tắc Phân Phân Từng Bước Bỏ Cục](#)
[Chương 52: Lưu Luyến Si Mê Ân Oán Nhiều](#)
[Chương 53: Tình Từ Đáy Lòng Tự Biết Khổ](#)
[Chương 54: Biển Cát Chẳng Chịt Trăm Trượng Bể](#)
[Chương 55: Vô Tư Mà Hữu Tình](#)
[Chương 56: Trúc Tiêu Tịch Liêu Thương Hải Nhất Thanh Tiêu](#)
[Chương 57: Nguyên Cuộc Đời Này Phúc Thọ An Khang](#)
[Chương 58: Cầu Mà Như Không Cầu](#)

[Chương 59: Mượn Làm Chủ Phong Vạn Ngọc Chi](#)
[Chương 60: Bát Vân Khai Vụ Vọng Minh Nguyệt](#)
[Chương 61: Liên Thủ Thương Sinh Ngàn Tái Lệ](#)
[Chương 62: Ta Cười Người Khác Nhìn Không Thấu](#)
[Chương 63: Kính Tu Nhất Túy Khinh Vương Hầu](#)
[Chương 64: Máu Đào Thanh Thiên Xích Tử Tâm](#)
[Chương 65: Cười Lý Giang Sơn Phong Mãn Lâu](#)
[Chương 66: Tướng Cộng Dừa Vào Lan Can Xem Nguyệt Thăng](#)
[Chương 67: Trời Sinh Ta Tài Tất Có Dừng](#)
[Chương 68: Thuyền Đi Gặp Chỗ Nước Cạn](#)
[Chương 69: Như Kí Không Thúy Miếu Yên Phi](#)
[Chương 70: Thành Giận Này Có Ai Biết](#)
[Chương 71: Rút Dao Đoạn Thủy Thủy Càng Lưu](#)
[Chương 72: Túy Cười Bồi Quân Ba Ngàn Tràng](#)
[Chương 73: Con Mắt Sáng Tuệ Tâm Khuy Tiên Cơ](#)
[Chương 74: Đất Rung Núi Chuyển Thiên Châu Lạc](#)
[Chương 75: Càn Khôn Thủy Biết Cửu Tiêu Thanh](#)
[Chương 76: Mười Dặm Hồng Trần Nghênh Khanh Đến](#)
[Chương 77: Hoa Rơi Nước Chảy Hai Trái Tim](#)
[Chương 78: Vật Đối Sao Dời Tính Toán Quân Bình](#)
[Chương 79: Phù Dung Trưởng Ấm Độ Đêm Xuân](#)
[Chương 80: Nguyên Cả Đời Bì Dực Song Phi](#)
[Chương 81: Chỉ Cùng Trời Thử So Cao Thấp](#)
[Chương 82: Nhất Trì Ba Tỉnh Tiểu Bình Sơn](#)
[Chương 83: Thiện Ác Đơn Giản Trong Lòng Biết](#)
[Chương 84: Chỉ Duyên Khi Trước Xem Như Ngăn](#)
[Chương 85: Loạn Sinh Xuân Sắc Bản Vô Tình](#)
[Chương 86: Bình Thường Biến Lại Cổ Nhân Tâm](#)
[Chương 87: Tình Hải Khôn Cùng Thiên Nhai Ngạn](#)
[Chương 88: Vạn Dặm Giang Sơn Cẩm Tú Hạ, Cũng Khói Lửa Tương Khởi](#)
[Chương 89: Lui Tới Nhân Duyên Ai Là Phi](#)
[Chương 90: Tâm Si Đến Tận Đây Ý Nan Bình](#)

[Chương 91: Ba Ngàn Tóc Đen Vì Quân Lữ](#)
[Chương 92: Cầm Khâm Vi Hàn, Hoa Đèn Tiệm Gầy, Trăng Đã Treo Cao](#)
[Chương 93: Thiên Cổ Giang Lưu Trăm Hồi Lan](#)
[Chương 94: Kinh Sấm Dời Non Lấp Biển](#)
[Chương 95: Tam Nguyên Giống Như Lương Thượng Yến](#)
[Chương 96: Chỉ Mong Say Mãi Không Muốn Tỉnh](#)
[Chương 97: Kì Mưu Hiểm Binh Định Xuyên Thục](#)
[Chương 98: Đêm Qua Gió Tây Điều Bích Thụ](#)
[Chương 99: Lại Nói Tâm Sự Bình Nhung Sách](#)
[Chương 100: Gió Mạnh Đưa Tuyết Phiêu](#)
[Chương 101: Phong Nguyệt Dưới Đèn Một Chén Rượu](#)
[Chương 102: Chặn Ngựa Tà Phong Mà Nhận Thức](#)
[Chương 103: Mây Khói Cuốn Mấy Trọng Sơn](#)
[Chương 104: Nửa Phần Núi Sông Nhan Sắc Lạnh](#)
[Chương 105: Sơn Âm Đêm Tuyết Mãn Cô Phong](#)
[Chương 106: Hoành Lĩnh Vân Trường Cộng Bắc Chinh](#)
[Chương 107: Khinh Định Chiết Liễu Biết Vì Sao](#)
[Chương 108: Uyển Cánh Thanh Hề Nan Nhìn Nhau](#)
[Chương 109: Một Núi Hai Hồ Giao Tranh](#)
[Chương 110: Một Lời Khó Giải Lòng Người](#)
[Chương 111: Đa Tình Từ Xưa Vốn Không Hận](#)
[Chương 112: Mây Đen Áp Thành Thành Dục Tồi](#)
[Chương 113: Tâm Sáng Như Ban Ngày](#)
[Chương 114: Bách Trượng Nguyên Trước Bách Trượng Băng](#)
[Chương 115: Núi Sông Trước Mắt Niệm Không Xa](#)
[Chương 116: Một Lần Quay Lại Đã Cách Tam Thu](#)
[Chương 117: Thanh Phong Đã Mất Âm Thanh](#)
[Chương 118: Biên Thành Phóng Ngựa Áo Đơn Bạc](#)
[Chương 119: Thanh Sơn Nơi Nào Mai Trung Cốt](#)
[Chương 120: Một Mảnh Tình Sâu Sắc, Lạnh Mà Nồng Ấm](#)
[Chương 121: Anh Hùng Can Đảm Cười Côn Luân](#)
[Chương 122: Cây Muốn Lặng Mà Gió Chẳng Ngừng](#)

[Chương 123: Tử Dục Dưỡng Mà Thân Không Đợi](#)
[Chương 124: Cơ Quan Tính Tẩn Rất Thông Minh](#)
[Chương 125: Minh Triều Tịch Mịch Chu Lăng Lộ](#)
[Chương 126: Đạp Làn Tử Vân Do Chưa Toàn](#)
[Chương 127: Đỗ Khúc Lê Hoa Chén Thượng Tuyết](#)
[Chương 128: Tiền Đồ Hai Tay Áo Hoàng Kim Lệ](#)
[Chương 129: Nơi Nào Phùng Xuân Không Phiền Muộn](#)
[Chương 130: Sơn Đẳng Tuyết Đình Ta Vì Phong](#)
[Chương 131: Bàn Xử Án Tam Sinh Bạch Cốt Thiện](#)
[Chương 132: Ngàn Trần Tuyết Đế Đông Phong Phá](#)
[Chương 133: Vô Hạn Nguyệt Tiền Thương Ba Ý](#)
[Chương 134: Nhất Xuyên Minh Phát Sáng Lưu Chử](#)
[Chương 135: Quế Cung Dài Hạn Không Nhớ Xuân](#)
[Chương 136: Thủy Tuyền Thiên Di Thu Bát Ngát](#)
[Chương 137: Thương Tâm Nhất Thụ Hoa Mai Ảnh](#)
[Chương 138: Vạn Dặm Đồng Tâm Vô Cửu Trọng](#)
[Chương 139: Ngọc Hàn Tuyết Lãnh Hiên Viên Đài](#)
[Chương 140: Kịch Trọc Lăng Hề Phong Phi Dương](#)
[Chương 141: Sơn Minh Lạc Thiên Thủy Minh Sa](#)
[Chương 142: Đình Tôn Hai Một Tắc Thiên Trong Lòng](#)
[Chương 143: Kỳ Lân Phun Ngọc Thịnh Mùa Xuân](#)
[Chương 144: Vạn Thụ Đào Hoa Nguyệt Mãn Thiên](#)
[Chương 145: Mộ Vũ Rả Rích Nghe Thấy Chim Đỗ Quyên](#)
[Chương 146: Quỳnh Đài Kim Điện Khởi Thu Trần](#)
[Chương 147: Từng Trái Đùng Làm Khó Thủy](#)
[Chương 148: Không Có Gì Ngoài Vu Sơn Không Phải Vân](#)
[Chương 149: Thế Sự Như Ván Cờ Mới](#)
[Chương 150: Vân Đi Thương Ngô Tương Thủy Thâm](#)
[Chương 151: Cùng Trời Cuối Đất Vì Quân Cuồng](#)
[Chương 152: Thiên Hà Lạc Trường Phòng Châu Lộ](#)
[Chương 153: Kỳ Hoa Ngưng Huyết Bạch Ngưng Chi](#)
[Chương 154: Ngọc Lậu Vô Thanh Bình Phong Lãnh](#)

[Chương 155: Ngông Nghênh Bằg Tâm Triệt Minh Hàn](#)

[Chương 156: Cửu Thiên Cỗng Trời Phong Vân Động](#)

[Chương 157: Tụ Lý Càn Khôn Tiềm Long Qua Cửa](#)

[Chương 158: Hoa Dung Thúy Ảnh Liên Hương Lãnh](#)

[Chương 159: Côn Sơn Ngọc Nát Phượng Hoàng Minh](#)

[Chương 160: Thiên Cỗ Giang Sơn Vạn Cổ Tình](#)

[Chương 161: Hải Đến Cuối Thiên Làm Ngạn](#)